

[illegible] M.A.

Panjab University
Publication Bureau
SIMLA.

Harnam Singh Shan M.A.
E.P. University
Simla
Sep: 1949

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ

ਅਰਥਾਤ

ਪੰਜਾਬੀ ਪਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ, ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ

ਜਿਸਨੂੰ

ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਆਗਯਾ ਨਾਲ

ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨਦਾਸ ਪੁਰੀ ਐਮ. ਏ.

ਰੀਪੋਰਟਰ ਔਨ ਬੁਕਸ ਮਹਿਕਮਾ ਤਾਲੀਮ ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਬਣਾਇਆ।

ਸੰਨ ੧੯੨੨ ਈ:

PANJABI DICTIONARY

BY

BHAI BISHAN DAS PURI, M. A.,

REPORTER ON BOOKS.

Education Department, Panjab.

Prepared under the auspices of the Panjab Text Book Committee.

1922.

1494

ਮੁਫ਼ੀਦ ਆਮ ਪ੍ਰੈਸ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਲਾਲਾ ਮੋਤੀਰਾਮ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਛਪਿਆ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੦੦੦ ਕਾਪੀ *First edition.* 1,000 *Copies.* Price 5-0-0

ਮੁਖ ਬੰਦ

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਉਰਦੂ, ਫ਼ਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ, ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀਆਂ, ਲੁਗ਼ਾਤਾਂ, ਕੋਸ਼ ਆਦਿਕ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਕਠਨ ਪਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੱਢ ਲੈਣ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਕਿੱਸੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੋਂ ਹਨ, ਪਰ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਨਵੇਂ ਢੰਗ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਬੀ ਬਹੁਤ ਬਣ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਣਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੇ ਅਨੇਕ ਲਫ਼ਜ਼ ਹਨ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਿਧਰੇ ਰਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੁਬਿਹਤੇ ਲਈ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ 'ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ' ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਖ਼ਰਚ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ ਐਮ. ਏ. ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਮੁਫ਼ੀਦ ਆਮ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਛਪਵਾਈ ਹੈ ॥

ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਇਸ ੧੦੫੯ ਪੰਨੇ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਿਰਾ ੫) ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦਯਾਰਥੀਆਂ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰਾਂ, ਗ੍ਰੰਥਕਾਰਾਂ, ਕਬੀਸਰਾਂ, ਲੈਕਚਰਾਰਾਂ, ਲੇਖਕਾਂ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ ਦੇ ਇਮਤਿਹਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਉਮੈਦਵਾਰਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਦਾਯਕ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਇਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼ ਨੇ ਖ਼ਾਸ ਬਰੀਕ ਟਾਇਪ ਬਨਵਾਯਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਅਰਥ ਆਮ ਵਰਤਲੇ ਮੇਲ ਦੇ ਟਾਇਪ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਆਕਾਰ ਦੂਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਖ਼ਰਚ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਿਲਦ ਵਿੱਚ ਬੀ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਨਾ ਆਉਂਦੀ ॥

ਸਭ ਸੱਜਨਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਊਣ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ, ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ, ਲਾਹੌਰ, ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣ ਜੋ ਅਗਲੀ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਸੋਧੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਊਣ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਈ. ਸਿਮਥ

ਸਕੱਤ੍ਰ ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ ਕਮੇਟੀ
ਪੰਜਾਬ

ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ.
੨੪ ਜਨਵਰੀ ੧੯੨੨

ਉੱਥਾਨਕਾ

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੋਲੀ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਂ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਇੱਕੋ ਦੇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਫਰਕ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪ ਹਨ। ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਕੋਈ ਬਾਰਾਂ ਭੇਦ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਬੀ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਭੇਦ ਇਸ ਦੇ ਐਉਂ ਹੈਂ:-(੧) ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ-ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, (੨) ਪੋਠੋਹਾਰੀ-ਇਹ ਪੋਠੋਹਾਰ (ਅਟਕ ਅਤੇ ਜੇਹਲਮ ਨਦੀ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਧਰਤੀ) ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ। (੩) ਲਹਿੰਦਾ-ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਛਮੀ ਜ਼ਿਲਿਆਂ (ਝੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਆਦਿਕ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ ਅਤੇ (੪) ਪਹਾੜੀ-ਜੋ ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ "ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ" ਭਾਵੇਂ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਪਰ ਮੋਟੇ ਮੋਟੇ ਸ਼ਬਦ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾਂਦ (ਪੰਨਾ ੬੧੧) ਅਤੇ ਤੌਣ (ਪੰਨਾ ੬੫੯), ਲਹਿੰਦੇ ਦਾ ਵੰਞਣਾ (ਪੰਨਾ ੧੦੩੫) ਅਤੇ ਘਿੰਨਣਾ (ਪੰਨਾ ੪੦੬) ਪਹਾੜੀ ਮਾਹਣੂ (ਪੰਨਾ ੯੧੩)। ਸਭ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸੌਖੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਸ਼ਕਤੀ' ਦੇ ਅਰਥ 'ਸਮਰਥਾ' 'ਬਲ' 'ਤਾਕਤ' 'ਜ਼ੋਰ', 'ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ', 'ਕੁਦਰਤ' 'ਦੁਰਗਾ' 'ਭਵਾਨੀ' 'ਭਗਵਤੀ' 'ਦੇਵੀ' ਦਿੱਤੇ ਹਨ (ਦੇਖੋ ਪੰਨਾ ੧੨੯) ਅਤੇ ਪੱਟੀ ਦੇ ਅਰਥ ਐਨੇ ਹਨ:-ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲੀਰ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਫੱਟੀ ਜਿਸ ਉਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਹੱਲਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਰੌਲਾ, ਮੋਟਾ ਰੀਠਾ, ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਪੰਨਾ ੭੦੦)॥

ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਈ ਮੁਹਾਵਰੇ ਜੋ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅਰਥ ਬੀ ਲਿਖੇ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਹੱਥ' ਦੇ ਹੇਠ ਇਹ ਮੁਹਾਵਰੇ ਹਨ:-ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਆ ਜਾਣਾ, ਹੱਥ ਹਲਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਹੁਦਾਰ, ਹੱਥ ਹੇਠ, (ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਔਣਾ) ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ, (ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰੌਣਾ) ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ, ਹੱਥ ਕੰਡਾ, ਹੱਥ ਕੰਬਣਾ, ਹੱਥ ਕਰ ਜਾਣੇ, ਹੱਥ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਕਲਾ, ਹੱਥ ਕੜਾ, ਹੱਥ ਕੜੀ, (ਕਿਸ ਦੇ) ਹੱਥ ਘੱਲਣਾ, ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ, ਹੱਥ ਚੁਕਣਾ, ਹੱਥ ਛੁਟ, ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਹੱਥ ਜੋੜੀ, ਹੱਥ ਝੂਠਾ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਟੱਡਣਾ, ਹੱਥ ਡਾਹੁਣਾ, ਹੱਥ ਠੋਕਾ, ਹੱਥ ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨਾ), ਹੱਥ ਤੇ ਧਰਨਾ, ਹੱਥ ਦਾ ਸੁੱਚਾ, ਹੱਥ ਦੀ ਮੈਲ, ਹੱਥ ਦੇਣਾ, (ਸਿਰ ਤੇ) ਹੱਥ ਧਰਨਾ, ਹੱਥ ਧੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਹੱਥ ਧੋਣਾ (ਧੋ ਬੈਠਣਾ), ਹੱਥ ਨਾਵਾਂ,

ਹੱਥ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੇਣਾ, ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਚਲਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਠੰਡੇ ਹੋਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ, ਹੱਥ ਫੜਨਾ, ਹੱਥ ਫੇਰ ਜਾਣਾ (ਫੇਰਨਾ), ਹੱਥ ਫੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਬੱਧਾ ਗੁਲਾਮ, ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ (ਰਹਿਣਾ), ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਹੱਥ ਮਲਣਾ, ਹੱਥ ਮਲਾਉਣਾ, ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ (ਸਿਰ ਤੇ), ਹੱਥ ਰੱਖ, ਹੱਥ ਰੰਗਣਾ, ਹੱਥ ਲੱਗ ਜਾਣਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲੱਗਣੇ), ਹੱਥ ਲਗਾਉਣਾ (ਣੇ), ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਹੱਥ ਵਖਾਉਣਾ (ਣੇ), ਹੱਥ ਵੱਢਣਾ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਦੇਣਾ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਲੈਣਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਣਾ, ਹੱਥ ਵੇਖਣਾ, ਹੱਥ ਵੇਚਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ), ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਜਮਾਉਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ (ਤੇ) ਪਾਉਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ (ਹੋ ਜਾਣਾ) (ਦੇਖੋ ਪੰਨੇ ੨੩੬--੨੩੯)। ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇਖਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਹ ਮੁਹਾਵਰਾ ਹੈ ਉਸ ਹੇਠ ਦੇਖ ਲਓ ॥

ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਮੁਹਾਵਰਿਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਅਖਾਉਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਅੰਮਾਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕੂਲੇ ਹਨ, ਥੱਚਾ ਲਗਣ ਤੇ ਜਾਣੇ' (ਪੰਨਾ ੨੩੯), 'ਘਿਉ ਸੁਆਰੇ ਸਾਲਣਾ ਬੜੀ ਬਹੂ ਦਾ ਨਾਉਂ' (ਪੰਨਾਂ ੧੯੧) ॥

ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਬੋਲੇ ਬੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ–ਦੇਖੋ ਤਨਖਾਹ ਲੱਗਣਾ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹੀਆ (ਪੰਨਾ ੫੬੧), ਸਰਬ ਰਸ (ਪੰਨਾ ੧੬੧) ਲਖ ਬਾਹਾਂ ਸਿੰਘ (ਪੰਨਾ ੯੯੬) ॥

ਫਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿਕ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਲਫ਼ਜ਼ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਕੇ ਧਸ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਓਹ ਬੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਉਹੀ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ ਮਦਾਨ (ਪੰਨਾ ੯੦੧), ਪਰੇਸ਼ (ਪੰਨਾ ੭੦੬), ਖ਼ਾਲਸ (ਪੰਨਾ ੩੪੬), ਤਸੀਰ (ਪੰਨਾ ੫੫੭), ਲਸੰਸ (ਪੰਨਾ ੯੯੧), ਮਨੀਟਰ (ਪੰਨਾ ੯੦੪), ਰਛਿਆ (ਪੰਨਾ ੯੬੪), ਨਿਰਚਾ (ਪੰਨਾ ੬੭੨) ॥

ਹੋਰਨਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਬੀ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਲਾ ਮਾਨਸ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੇ। ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਰਚ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਜੋ ਦਾਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੱਜਣ ਪੁਰਖ ਉਸਦੀ ਕਦਰ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਜਕੇ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਦੇ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਛਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਹਨ ॥

ਬਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਪੁਰੀ

ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਤਾ

ੳ, ਪੁਃ-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੈਹਲਾ ਅੱਖਰ, ਊੜਾ ।

ਉਸ, ਪੜਃ-ਉਹ, ਉਹਨੇ।

ਉਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਉਭਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਮੰਤਰ ਪਾਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦੇਣਾ

ਉਸ਼ਟੰਡ, ਪੁਃ-ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਝੂਠਾ ਕਲੰਕ, ਹਿਕਮਤ, ਚਲਾਕੀ ।

ਉਸ਼ਟੰਡਣ, ਸਃ-ਉਸ਼ਟੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਵੀਂ

ਉਸ਼ਟੰਡ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ-'ਉਸ਼ਟੰਡ' ਵੇਖੋ।

ਉਸ਼ਟੰਡੀ, ਪੁਃ ਉਸ਼ਟੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ

ਉਸਤਤ, ਸਃ-ਵਡਿਆਈ ।

ਉਸਤਰਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ ਛੁਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਮੁੰਨਦੇ ਹਨ ।

ਉਸਤਰਿਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸਃ-ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ।

ਉਸਤਾਦ, ਪੁਃ-ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁੰਨਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ, ਰਾਗੀ, ਕੰਜਰੀ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ, ਛਲੀਆ, ਦੁਸ਼ਟ ।

ਉਸਤਾਦ, ਵਿਃ-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ।

ਉਸਤਾਦਗੀ, ਸਃ-ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਿਖਯਾ, ਪੜ੍ਹਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਨਣਾ ।

ਉਸਤਾਦਨੀ, ਸਃ-ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ, ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਉਸਤਾਦੀ, ਸਃ-ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਲਾਕੀ।

ਉਸਤੁਤ, ਉਸਤਤੀ, ਸਃ-"ਉਸਤਤ" ਵੇਖ

ਉਸ਼ਨਾਕ, ਪੁਃ-ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ, ਚਲਾਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸੁਥਰਾ, ਸਾਫ਼।

ਉਸ਼ਨਾਕ ਬਾਹਮਣੀ ਸੀਂਢ ਦਾ ਤੜਕਾ, ਬਾਹਰੋਂ ਭੜਕ ਖੜਕ, ਪਰ ਵਿਚ ਖਾਲੀ

ਉਸ਼ਨਾਕਣ, ਸਃ-ਉਸ਼ਨਾਕ ਤ੍ਰੀਵੀਂ।

ਉਸ਼ਨਾਕਪੁਣਾ, ਪੁਃ- **ਉਸ਼ਨਾਕਾ,** ਸਃ- ਚਤਰਾਈ, ਚਲਾਕੀ, ਸਿਆਣਪ, ਸਫ਼ਾਈ।

ਉਸ਼ਬਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਵਾ (ਉਸ਼ਬੇ ਦਾ ਅਰਕ) ਜੋ ਖੂਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਦੀ ਹੈ।

ਉੱਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਘਰ ਬਨਣਾ ਯਾ ਬਣ ਚੁੱਕਣਾ (ਕੋਠਾ ਉੱਸਰਿਆ ਤਰਖਾਣ ਵਿਸਰਿਆ)

ਉੱਸਰ ਉੱਸਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡਾ ਜਿਤਾਉਣਾ, ਗਿੱਬਣਾ।

ਉਸਲ ਵੱਟ ਭੰਨਣੇ ਜਾਂ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਟਿਕ ਕੇ ਨ ਬਹਿਣਾ

ਉਸਾਣ, ਪੁਃ-ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ, ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ।

ਉਸਾਣ ਖਤਾ ਹੋਜਾਣੇ, ਉਸਾਣ ਜਾਂਦੇ ਰਹਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹੋਸ਼ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ, ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ।

ਉਸਾਰ ਉਸਾਰ ਕੇ ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਲਾਹਾਂ ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਹਟਾਉਣੀਆਂ।

ਉਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਘਰ ਬਨਾਣਾ, ਕੰਧ ਬਣਾਣੀ ।

ਉਸਾਰਾ, ਪੁਃ-ਘਰ ਬਨਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਚਿਣਾਈ, ਬਰਾਂਡਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਚੁਬਾਰਾ।

ਉਸਾਰਾ ਉਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਨਾਉਣੀ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ।

ਉਸਾਰੀ, ਸ:-ਘਰ ਬਨਾਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੇਹੜਾ ਘਰ ਬਣਦਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਇਮਾਰਤ

ਉਸਾਰੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਨਣ ਲਗਣਾ।

ਉਸਾਰੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਣਉਣ ਜਾ ਘਰ ਬਣਵਾਉਣ ਲਗਣਾ।

ਉਸਾਰੂ, ਵਿ:-ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਜ।

ਉਸੀ, ਪੜ:- ਉਸੇ ਨੇ, ਓਹਨੇ ਹੀ

ਉਸੂ, ਪੁ:-ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸਦੇ ਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

ਉੱਸੇ, ਪੜ:-ਉਸ ਨੇ ਹੀ, ਉਹ ਨੇ ਹੀ

ਉਸੇਰ, ਸ:-ਸਵੇਰ, ਝਲਾਗਾ, ਤੜਕਾ।

ਉਸੇਰ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਵੇਰ ਸਾਰ, ਬਹੁਤ ਤੜਕੇ।

ਉਹ, ਪੜ:—ਅਨਯ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ।

ਉਹ ਜਾਣੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਾਣ ਦਿਓ

ਉਹਦਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਤਬਾ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ ਪੜ:-ਉਸਦਾ

ਉਹਨੂੰ, ਪੜ:—ਉਸਨੂੰ

ਉਹਲਾ, "ਓਹਲਾ" ਵੇਖੋ

ਉਹਾ, ਪੁ:—ਓਹੀ ਓਹੀਓ, ਉਸ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋਰ ਨਾ

ਉਹਾ ਜਿਹਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਵਾਕਰ।

ਉਹੀ, ਪੜ:—ਉਹ ਹੀ (ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ), ਉਹੋ।

ਉਹੀਓ, ਪੜ:—ਓਹ ਹੀ, ਉਹਾ, ਉਹ।

ਉਹੋ, ਪੜ:—ਓਹੀਓ, ਉਹਾ, ਉਹੀ।

ਉਹੋ ਜਿਹਾ, ਵਿ:-ਜਿਹਾ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਿਹਾ, ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ।

ਉਕਸਾਹਟ, ਸ:-ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਛਾਲਾ।

ਉਕਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: "ਉਸਕਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਚੁਕ ਜਾਣਾ, ਖੁੰਝ ਜਾਣਾ।

ਉੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉੱਕ ਜਾਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਕਤ, ਵਿ:-ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ, ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉੱਕਤ, ਸ:-ਛੋਹ, ਅਟਕਲ ਪੱਚੂ, ਜੁਗਤ, ਢੋਲ।

ਉਕਤ ਜੁਗਤ, ਸ:-ਹਿਕਮ, ਤਦਬੀਰ, ਉਪਾਉ, ਢੋਲ।

ਉੱਕਤਣ, ਸ:-ਛੋਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜੁਗਤਣ।

ਉਕਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖਪਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ਖਪਣਾ, ਖਿਝਣਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਵਿਰੇ ਹੋਣਾ।

ਉੱਕਤੀ, ਪੁ:—ਜੁਗਤੀ, ਛੋਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਉੱਕਤ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ।

ਉਕਤੀ ਜੁਗਤੀ, ਪੁ:-ਹਿਕਮਤੀ, ਉਸਤਾਦ।

ਉਕਥਾ, ਪੁ:-ਬੋਲ, ਬਚਨ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੰਦ।

ਉੱਕਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓਵੇਂ।

ਉੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੁਟਣਾ, ਖੋਦਣਾ, ਖੋਤਰਨਾ, ਪੱਥੇ ਜਾਂ ਧਾਤ ਉੱਤੇ ਖੋਦ ਕੇ ਮੂਰਤ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਣਾ

ਉਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖੁਦਾਉਣਾ।

ਉਕਰਾਈ, ਸ:--ਉਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਕਰਨ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉੱਕੜ ਦੁੱਕੜ, ਵਿ:--ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ, ਵਿਰਲਾ, ਕੋਈ ਹੀ

ਉੱਕੜਾ, ਵਿ:--ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ, ਉੱਕਾ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉੱਕੜੂ, ਵਿ:--ਅੱਡੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ (ਬੈਠਣਾ)।

ਉੱਕਾ, ਵਿ:--ਇਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਛੜਾ, ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਭੁਲਾਉਣਾ, ਚੁਕਾਉਣਾ, ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਘੁਸਾਉਣਾ।

ਉਕਾਊ, ਵਿ:--ਉਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਖੁੰਝਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਕਾਈ, ਸ:--ਉੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁੰਝਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ।

ਉਕਾਸ, ਸ:--ਚੋਰੀ।

ਉਕਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਛੁਪਾਕੇ ਲੈਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ।

ਉਕਾਸੀ
ਉਕਾਸੂ } ਵਿ:--ਉਕਾਸਣ ਵਾਲਾ

ਉਕਾਤ, ਸ:--ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਹਾਲਤ, ਫੁਰਸਤ।

ਉੱਕਾ, ਪੁੱਕਾ, (ਕੀ)
ਉੱਕਾ ਮਿੱਕਾ (ਕੀ) } ਵਿ:--ਪੂਰਾ, ਸਾਰਾ, ਨਿਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫ਼ਾਲਤੂ ਖਰਚ ਨਾ ਹਵੇ

ਉੱਕੀ, (ਸ:)ਵਿ:--ਪੂਰੀ, ਸਾਰੀ, ਨਿਰੀ, ਬਿਲਕੁਲ।

ਉੱਕੂ, ਵਿ:--ਉੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ

ਉੱਖਲ, ਪੁ:--ਲੱਕੜ ਦਾ ਢੱਟੂ, ਧਾਣੀਂ ਛੜਨ ਵਾਲਾ ਡਾਂਡਾ।

ਉੱਖਲੀ, ਸ:--ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਉੱਖਲ, ਜ਼ਿਮੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਢੱਟੂ।

ਉੱਖਲੀ ਹੋਣਾ (ਹੋ ਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ:--ਕਸ਼ਟ ਸਿਰ ਤੇ ਝੱਲਣਾ।

ਉੱਖਲੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਫੇਰ ਮੋਹਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਡਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਔਖਾ ਕੰਮ ਅਰੰਭਕੇ ਫੇਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਔਕੜਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਘਬਰਾਹਟ ਕਰਨਾ।

ਉੱਖੜਨ, ਪੁ: ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਉਣ, ਪੁਟੀਣ।

ਉੱਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਜੜੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ

ਪੈਰ ਉੱਖੜਨਾ (ਨੇ)
ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਖੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਕੈਮ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ।

ਉੱਖੜਨਾ ਪੁੱਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਿਲਕੁਲ ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਖੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਪੁੱਟਆਉਣਾ।

ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:--ਪੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ

ਉਖਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਜੜਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਪੁੱਟ ਸਿੱਟਣਾ।

ਉਖੇੜ ਦੇਣੀ,
ਮਾਰਨੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ

ਉਖੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਉਖਾੜਨਾ'' ਵੇਖੋ

ਉਖੇੜਾ, ਪੁ:--ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਲ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਜੜ੍ਹੋਂ ਉੱਖੜ ਕੇ,

ਉਖੇੜਾ ਲੱਗਣਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਾਲ ਝੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣੇ॥

ਉੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਬੂਟੇ ਦਾ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਬੀਉ ਦਾ ਫੁਟ ਪੈਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ।

ਉੱਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਉੱਗਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਮਣਾ।

ਉੱਗਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ, ਉੱਪਰ ਉੱਠਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ।

ਉਗਰਵਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਗਰਾਹਾ, ਪੁ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਗਰਾਹੀ, ਸ:-ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਲਹਿਣਾ ਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਯਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨਾ।

ਉਗਰਾਹੂ, ਪੁ:-ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ

ਉਗਲੱਛਣਾ, ਉਗਲੱਛ ਸੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ ਉਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ, ਉੱਗਲਣਾ, ਉੱਪਰਛੱਲ ਕਰਨਾ

ਉੱਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਥੱਲ ਕਰਨਾ, ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ ਉਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਿੱਟਣਾ, ਡਾਕਣਾ, ਉੱਪਰਛਲ ਕਰਨਾ, ਛੁੱਟਣਾ, ਜੁਦਾ ਹੋਣਾ, ਢਿਲਾ ਹੋਣਾ, ਉਤਾਂਹ ਉਠਣਾ,

ਉੱਗਲ ਨਿੱਗਲ ਕੇ ਖਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਸੁਆਦ ਚੀਜ ਨੂੰ ਔਖੇ ਹੋਕੇ ਖਾਣਾ॥

ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ, ਵਿ:-(ਹੋਣਾ) ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ

ਉਂਗਲ, ਸ: ਅੰਗੁਲ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੰਜਾ ਪੰਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਗੂਠੇ ਛੱਡ ਕੋਈ।

ਉਂਗਲ ਕਰਨੀ (ਕਰਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ, ਲੁਆਣਾ।

ਉਂਗਲ ਧਰਨੀ (ਰੱਖਣੀ) ਕ੍ਰਿ:ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ

ਉਂਗਲੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -'ਉਘਲਣਾ' ਵੇਖੋ

ਉਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੁਡਾਉਣਾ, ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ

ਉਗਲਾਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਪਰਛਲ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੈ ਕਰਾਉਣੀ, ਉਥੱਲ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਂਗਲੀ, ਸ:—'ਉਂਗਲ' ਵੇਖੋ (ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਵੇਖੋ 'ਅੰਗੁਲੀ' ਦੇ ਹੇਠ)।

ਉਗਵਈਆ, ਪੁ: -ਉਗਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬਿਜਵਾਉਣਾ, ਬੀ ਪੁਆਉਣਾ, ਉਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਗਵਾਈ, ਸ:—ਉਗਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੇਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਗਣ ਦੇਣਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਕੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਵਧਕੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੇਣਾ।

ਉਗਾਊ, ਵਿ: ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਉੱਗਣ ਨੂੰ ਹੀ।

ਉਗਾਸ, ਉਗਾਸੁ—"ਉਕਾਸ" ਉਕਾਸੁ ਵੇਖੋ।

ਉਗਾਹ, ਪੁ:—ਗਵਾਹ—ਸਾਖੀ—ਸ਼ਾਹਦ।

ਉਗਾਹੀ, ਸ:-ਗਵਾਹੀ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ (ਦੇਣੀ ਭਰਨੀ)।

ਉਗਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉਗਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ.

ਉਗਾਲ, ਪੁ:-ਉਥਲ, ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਵਸਤ ਜੋ ਉੱਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਏ, ਥੁੱਕ, ਖੰਘਾਰ, ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਛੁੱਟਣਾ

ਉਗਾਲ ਦਾਨ, ਪੁ:-ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਪੀਕ ਦਾਨ

ਉਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਤੋਂ ਸੁੱਟਣਾ, ਉਥਲ ਕਰਨਾ, ਉਗਾਲੀ ਕਰਨੀ।

ਉਗਾਲੀ, ਸ:-ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਲਿਆ ਲਿਆ ਕੇ ਚਿੱਥਣਾ, ਜਿੱਕੁਰ ਡੰਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉੱਗੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁੱਕਾ ਵੱਟ ਕੇ ਡਰਾਉਣਾ।

ਉੱਗੂਰ ਉੱਗੂਰ ਪੈਣਾ – ਮੁੱਕਾ ਵੱਟ ਕੇ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ।

ਉਂਗੂੰ—ਛੋਟੇ ਬਾਲਾਂਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਉਂਗੂਠੀ, ਸ:--ਅੰਗੂਠੀ, ਛਾਪ, ਮੁੰਦਰੀ

ਉੱਘ, ਸ:—ਖਬਰ, ਪਤਾ।

ਉੱਘ ਸੁੱਘ, ਸ:-ਖਬਰ ਸਾਰ, ਠੀਕ ਠਾਕ ਪਤਾ

ਉੱਘ,ਪਤਾਲਦੀਖਬਰਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ।

ਉੱਘ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਖਬਰ ਹੋਣੀ, ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਪਰਦੇਸ ਗਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਮਿਲਣਾ।

ਉਂਘੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਧਮਕਾਉਣਾ,ਘੁਰਕਣਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਜ ਧਨ ਦੌਲਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ ਮੇਹਣੇ ਦੇਣੇ।

ਉਂਘੱਟਾ, ਪੁ:--ਧਮਕੀ, ਮੇਹਣਾ, ਘੁਰਕੀ।

ਉਂਘੱਟਾ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਮੇਹਣੇ ਦੇਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ।

ਉੱਘਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਉਗਰਾਹੀ ਹੋਣੀ, ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਰਕਮ ਮਿਲ ਜਾਣੀ।

ਉੱਘਰਨਾ
ਉੱਘਰ ਉੱਘਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਹੱਲਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।

ਉਘਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਣੀ,ਲਹਿਣਾ ਕਠਾ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਘਰਵਾਈ, ਸ:–ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਘਲੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਉਂਘੱਟਾ ਦੇਣਾ, ਮੇਹਣੇ ਮਾਰਨਾ, ਘੁਰਕਣਾ।

ਉਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਝੋਕਾਂ ਲੈਣੀਆਂ ਜਾਂ ਝੂਟੇ ਖਾਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦਰ ਭਰਨਾ, ਊਂਘਣਾ।

ਉੱਘੜ ਦੁਘੜ
ਉੱਘੜਾ ਦੁਘੜਾ } ਵਿ:--ਕੱਚਾ,ਅਧੂਰਾ ਜਾਂ ਕੋਝਾ (ਕੰਮ)।

ਉੱਘੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਖਿਲਰਨਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ (ਪਾਜ)। ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ (ਨੀਂਦਰ), ਜਾਗਣਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਰੰਗ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ

ਉੱਘੜ ਜਾਣਾ
ਉੱਘੜ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਰੰਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਚਮਕ ਉੱਠਣਾ ਯਾ ਸ਼ੋਖ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉੱਘਾ, ਵਿ:--ਪੁ: ਪਰਗਟ, ਸਾਫ਼, ਸਭ ਨੂੰ ਮਲੂਮ, ਮਸ਼ਹੂਰ।

ਉਂਘਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ।

ਉਘਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:-ਨੰਗਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ, ਪਰਗਟ।

ਉਘਾੜਾ ਬੁਘਾੜਾ, ਵਿ:--ਉਘਾੜਾ, ਨੰਗਾ।

ਉਘਾੜੂ, ਵਿ:--ਉਘਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉੱਘੀ, ਵਿ: ਸ:--ਪਰਗਟ, ਸਾਫ਼, ਪਰਤੱਖ।

ਉਘੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਜਾਗਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ

ਉੱਚ, ਵਿ:–ਵੱਡੀ ਜਾਤ ਜਾਂ ਵਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ।

ਉੱਚ ਦਾ ਪੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਸੰਪਦ ਜਾਤ ਦਾ ਪੀਰ।

ਉੱਚ ਪਦਵੀ, ਸ:- ਵੱਡਾ ਦਰਜਾ।

ਉਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਗ ਉੱਠਣਾ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਨੀਂਦਰ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣੀ ਅਰ ਫੇਰ ਨ ਆਉਣੀ, ਕੱਢ ਪੈਣਾ, ਉਛਲਣਾ, ਟੱਪਣਾ।

ਉਚੱਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ: ਉਚੱਕਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਚੋਟਾ ਪਨ।

ਉਚੱਕ ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਚੀਜ਼ ਕਢਣ ਦੀ ਚਤਰਾਈ. ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ

ਉਚੱਕਾ, ਪੁ:-ਚੋਰ, ਠੱਗ, ਗੰਢੀ ਕੱਪ, ਠੱਗ, ਉਠਾਊ

ਉਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਠਾਉਣਾ, ਚੁਣਾਉਣਾ।

ਉਚੱਕੀ, ਸ:—ਚੋਟੀ, ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਉਠਾਊ

ਉਚਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨ ਲਗਣਾ, ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਹਟ ਜਾਣਾ।

ਉਚਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਆਖਣਾ, ਕਹਿਣਾ

ਉਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਹਾਉਣ, ਬੁਲਵਾਉਣ, ਅਖਵਾਉਣਾ।

ਉਚਰਾਈ, ਸ:—ਉਚਰਨ ਦਾ ਕੰਮ

ਉੱਚੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਹਿਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਕਿਧਰੋਂ ਲਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉੱਚੜ ਪੈੜੇ ਲੱਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨ ਦੀ ਰਾਹ ਰੋਕਣੀ, ਟਿਕ ਕੇ ਨਾ ਬੈਠਣਾ

ਉੱਚਾ, ਪੁ:—ਵਾਲ ਯਾ ਕੰਡਾ ਕਢਣ ਵਾਲਾ ਮੋਚਨਾ।

ਉੱਚਾ, ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲ, ਲੰਮਾ, ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਫਾਸਲਾ, ਉੱਚੀ ਕਰ ਬੋਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਉੱਚਾਸੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਉੱਚਾ ਬੋਲ ਤਾਂ ਸੁਣ ਸਕਣਾ, ਕੰਨੋਂ ਬਹੁਤਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਚਾ ਹੱਥ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਧ ਜਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਰਖਣਾ

ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਾ ਬਣਨਾ, ਆਕੜਨਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ

ਉੱਚਾ ਦਰਜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਪਦਵੀ।

ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਗੱਭਰੂ ਪੱਲੇ ਠੀਕਰੀਆਂ } ਦਿਸਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਪਰ ਗੁਣ ਮਾੜੇ

ਉਚਾਊ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਦਿਲ ਉੱਖੜਿਆ ਹੋਇਆ।

ਉਚਾਈ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ, ਲੰਮਾਈ, 'ਉਚਾਣ'।

ਉਚਾਹਟ ਉਚਾਹਟੀ } ਸ: ਉਚਾਈ, ਉਚਾਣ, ਅਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋਣਾ, ਕਾਹਲੀ

ਉਚਾਹਟ ਪੁਣਾ (ਉਚਾਹਟੀ), ਪੁ:-ਸ:-ਰੋਕ ਟੋਕ।

ਉਚਾਹਟੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਟੁੱਕਣੀ, ਰੋਕਣਾ।

ਉਚਾਟ, ਸ:—ਖਿਝ, ਉਦਾਸੀ, ਉਖਾੜ, ਘੂਰਕੀ।

ਉਚਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਣਾ, ਘੂਰਕਣਾ, ਅਕਾਉਣ।

ਉਚਾਣ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਉਚਾਈ।

ਉਚਾਪਤ, ਸ:—ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਰੁਪਇਆ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਹਟਵਾਣੀਏ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਜੇਹੜੀ ਰਕਮ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇ।

ਉਚਾਰ, ਪੁ:—ਬੋਲ ਚਾਲ, ਬਾਣੀ, ਬਚਨ।

ਉਚਾਰਣ, ਪੁ-ਬੋਲ, ਆਖਣ, ਕਹਿਣ, ਬਚਨ-ਬਿਲਾਸ, ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਠੀਕ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਣਾ।

ਉਚਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਕਹਿਣਾ, ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨਾ

ਉਚਾਵਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਈ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾ ਸੱਕੀਏ (ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਆਦਿਕ)।

ਉਚਿਆਣੀ, ਸ:—ਉਚਾਈ, ਉਚਾਣ, ਉਚਾਹਟ।

ਉਚਿਤ, ਵਿ:—ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ, ਠੀਕ ਵਾਜਬ।

ਉੱਚਿਰ, ਕ੍ਰਿ. ਵਿ:—ਉੱਨਾ ਚਿਰ, ਤਦ ਤਾਈਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ, ਓਦੋਂ ਤਈਂ।

ਉੱਚੀ, ਵਿ:–ਉੱਪਰਲੀ ਥਾਂ, ਉੱਪਰਲੀ ਵੱਲ, ਲੰਮੀ, ਬੁਲੰਦ, ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ।

ਉੱਚੀ ਸੁਰ, ਸ:–ਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਵਾਜ਼

ਉੱਚੀ ਜਾਤ, ਸ:–ਵਡੀ ਜਾਤ

ਉੱਚੀ ਦੁਕਾਨ, ਸ:–ਮਸ਼ਹੂਰ, ਭਾਰੀ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਚੀ ਦੁਕਾਨ ਫਿੱਕਾ ਪਕਵਾਨ = ਨਾਉਂ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਪਰ ਗੁਣ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਸ:–ਜੇਹੜੀ ਧਰਤੀ ਪੱਧਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ

ਉੱਚੇਚਾ, ਉੱਚੇਚੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ

ਉਚੇਰਾ, ਵਿ: -ਰਤਾ ਕੁ ਉੱਚਾ।

ਉਚੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਲਾਹੁਣਾ (ਜਿਕੁਰ ਪਿੰਡੇ ਤੋਂ ਚੰਮ ਲਾਹਿਆ ਜਾਏ)।

ਉਚੇੜਣੀਆਂ, ਉਚੇੜ ਸੁੱਟਣੀਆਂ (ਮਾਰਨੀਆਂ) ਕ੍ਰਿ:–(ਕੰਧਾਂ) ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਫੇਰੇ ਪਾਉਣੇ ਅਤੇ ਅਕਾਉਣਾ

ਉੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅੰਬਣਾ, ਦੁਖਣਾ, ਪਛੀਣ।

ਉੱਛਲ, ਪੁ:–ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਉੱਛਲਣਾ।

ਉੱਛਲ ਉੱਛਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬੇਅਰਾਮ ਰਹਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ।

ਉੱਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੁਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਉਤਾਹ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਭੁੜਕਣਾ, ਮਨ ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ।

ਉਛਾਂਧ, ਉਛਾਂਨ੍ਹ ਸ:- ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ, ਦੁਰਗੰਧ, ਬਦਬੋ।

ਉਛਾਲ, ਸ:–ਕੁੱਦ, ਚੜ੍ਹਾਉ, ਉਛਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਾਲ

ਉਛਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਉਚਾ ਸੁਟਣਾ

ਉਛਾਲਾ, ਪੁ:–ਹੁਲਾਰਾ, ਚੜ੍ਹਾਉ

ਉਛਾਲੀ, ਸ:–ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਕੈ, ਉੱਪਰਛਲ।

ਉਛਾਲੂ, ਪੁ:- ਉਛਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਉਛਾੜ, ਪੁ:–ਲੇਫ ਤੁਲਾਈ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਕੱਪੜਾ।

ਉਜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:- "ਓਦ" ਵੇਖੋ।

ਉਜੱਡ, ਪੁ:– **ਉਜੱਡਣ** ਸ:– ਵਿ:–ਮੂਰਖ, ਬੇਸਮਝ, ਭੋਲਾ, ਝੱਲਾ

ਉਜਬਕ, ਵਿ:–ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਝੱਲਾ

ਉਜਰ, ਪੁ:–ਕਿਸੇ ਕੰਮੋਂ ਜੋ ਨਾਂਹ ਕੀਤੀ ਜਾਏ, ਬਹਾਨਾ, ਖਿਮਾ, ਹੀਲਾ

ਉੱਜਲ, ਵਿ:–ਸੁਥਰਾ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ, ਚਿੱਟਾ, ਲਿਸ਼ਕਦਾ

ਉੱਜਲ ਦੀਦਾਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ

ਉਜਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਚਮਕਣਾ, ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ

ਉੱਜਲਤਾਈ ਸ:– **ਉੱਜਲ ਪੁਣਾ** ਪੁ:– ਚਮਕ, ਸਫ਼ਾਈ, ਲਿਸ਼ਕ।

ਉੱਜਲਾ, ਪੁ:–ਸਾਫ਼, ਚਿੱਟਾ ਚਮਕਦਾਰ।

ਉਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਚਮਕਾਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਣਾ।

ਉਜਲਾਈ, ਸ:–ਸਫ਼ਾਈ, ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ।

ਉੱਜਲੀ, ਸ਼ਃ—ਸਾਫ਼, ਚਿੱਟੀ, ਚਮਕਦਾਰ।

ਉੱਜੜ, ਵਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਖਾਲੀ ਸੁੰਞਾ।

ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—"ਉੱਜੜਨਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਜੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਘਰੋਂ ਯਾ ਦੇਸ਼ੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ।

ਉੱਜੜ ਪੁੱਜੜ ਜਾਣਾ—ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ, ਕੱਖ ਨਾ ਰਹਿਣਾ।

ਉਜੜਾਉਣਾ, ਵਿਃ ਨਸ਼ਟ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਜੜਾਊ, ਪੁਃ—ਉਜਾੜਨ ਵਾਲਾ।

ਉਜੜਾਈ, ਸ਼ਃ -ਉਜੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਜੜੇ ਪਿੰਡ ਭੜੋਲਾ ਮਹਲ—ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸ਼ੈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਥੇ ਨਿਕੰਮੀ ਸ਼ੈ ਦੀ ਭੀ ਕਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਜਾਗਰ, ਵਿਃ ਪਰਸਿੱਧ, ਉੱਘਾ, ਪਰਗਟ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਸਖੀ।

ਉਜਾਗਰੀ, ਸ਼ਃ -ਨਾਮਵਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ।

ਉਜਾਪਨ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਰੀਤ ਜਾਂ ਕਰਮ।

ਉਜਾਰ, ਪੁਃ—ਛੋਟੇ ਹਥਿਆਰ, ਉਹ ਸਾਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਰੀਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਸੰਦ।

ਉਜਾਲਾ, ਪੁਃ—ਚਾਨਣ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਲੋ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਭੜਕ, ਚਮਕ।

ਉਜਾੜ, ਪੁਃ ਜੰਗਲ, ਬੀਆਬਾਨ, ਬਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ।

ਉਜਾੜ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਰਬਾਦੀ ਜਾਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਜਾੜ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਜਾੜਨਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ।

ਉਜਾੜ ਭਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਘਾਬਰਨਾ, ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਭਾਉਣੇ।

ਉਜਾੜ ਮੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਰ ਛੱਡਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉਜਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਛੱਡਣਾ।

ਉਜਾੜਾ, ਪੁਃ-ਖਾਲੀ, ਸੁੰਞਾ ਥਾਂ, ਉਜਾੜ, ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ, ਦੇਸ ਬਦੇਸ ਹੋਣਾ, ਉਜਾੜਨ ਦੀ ਜੋ ਚੱਟੀ ਭਰੀ ਜਾਏ।

ਉਜਾੜੂ, ਵਿਃ—ਉਜਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਜਾੜੂ।

ਉਜਿਹਾ, ਪੜਃ—ਓਹੋ ਜੇਹਾ—ਉਹਦੇ ਵਾਂਗੂ।

ਉਜੀਰਨ, ਪੁਃ—ਅਜੀਰਨ, ਅਣਪਚ।

ਉਜੂ, ਪੁਃ—ਵੁਜੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਤੇ ਪੈਰ ਧੋਣਾ, ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨੀ (ਉਜੂ ਸਾਜਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ)

ਉਜੇਹਾ, ਪੜਃ "ਉਜਿਹਾ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਞ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਂਕਰ, ਓਵੇਂ।

ਉੱਞੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ ਉਸ ਤਰਾਂ, ਓਵੇਂ ਹੀ, ਐਵੇਂ ਬਿਅਰਥ।

ਉਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਕਤਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਜੀ ਨਾ ਲੱਗਣਾ।

ਉਟਕ ਜਾਣੀ (ਨੀਂਦਰ) ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਂਦਰ ਅਚਾਨਚੱਕ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਨਾ ਆਉਣੀ।

ਉਟੰਗਣ
ਉਟੰਙਣ } ਪੁਃ-ਇਕ ਬੂਟਾ, ਇਕ ਦਰਿਆ ਦਾ ਨਾਉਂ

ਉਟੇਰਣ, ਪੁਃ—ਅਟੇਰਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਅੱਟੀ ਬਣਾਈਦੀ ਹੈ।

ਉਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਟੇਰਨਾ, ਸੂਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਬਨਾਉਣਾ।

ਉਟੇਰਨਾ ਪੁਟੇਰਨਾ
ਉਟੇਰ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ ਲੈਣੇ, ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਉੱਠ, ਪੁਃ—"ਊਠ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਠ ਨਾਂ ਕੁੱਦੇ ਬੋਰੇ ਕੁੱਦੇ ਅਨੋਖੀ ਜਾਂ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ।

ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ, ਸਃ—ਉਠਾ ਬੈਠ, ਉਠਾ ਬੈਠਕ, ਉਠਾ ਬੈਠੀ, ਉਠਕ ਬੈਠਕ, ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਚੰਚਲਤਾਈ, ਹੋੜ੍ਹਾ ਪੂਣਾ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸਰਤ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਵਾਰੀ ਨਾਲ ਖਲ੍ਹਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਉੱਭਰਨਾ, ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਵੱਡੇ ਹੌਕੇ ਹੋਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ "ਉਹ ਮੇਰਾ ਭੇੜਾ ਯਾ ਚੰਗਾ ਉੱਠਿਆ ਹੈ"), ਸੌਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ, ਜਾਗਣਾ, ਅਚਾਨਚਕ ਹੋਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ "ਸੂਲ ਉੱਠਣਾ"), ਮਦਰਸਾ ਛੱਡਣਾ (ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਦਾ)।

ਉੱਠ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਜਾਗ ਪੈਣਾ, ਗੱਲ ਪੈਣਾ, ਅੰਗਲ ਵਾਂਢੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ, ਮੁੜਕੇ ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਦਾ ਮਦਰਸਾ ਛੱਡਣਾ।

ਉੱਠ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿਃ ਦੌੜ ਜਾਣਾ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ।

ਉੱਠ ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—"ਉੱਠ ਖੜੋਣਾ" ਵੇਖੋ

ਉੱਠ ਖੜੇ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਖਲੋ ਜਾਣਾ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਉੱਠ ਖੜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਹਜ ਸੁਭਾ, ਲਗਦ ਹੱਥ, ਐਵੇਂ ਹੀ।

ਉਠਵਈਆ, ਪੁਃ—ਤੇਜ਼, ਚਲਾਕ, ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ।

ਉਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਚੁਕਵਾਉਣਾ।

ਉਠਵਾਊ, ਪੁਃ—ਉਠਵਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਉਠਵਾਈ, ਸਃ—ਚਕੁਆਈ, ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ।

ਉਠਵੈਯਾ, ਪੁਃ—"ਉਠਵਈਆ" ਵੇਖੋ।

ਉਠਾਉ (ਉਠਾ) ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰਾ ਫੋੜਾ ਜੇਹਾ ਨਿਕਲ ਆਉਣਾ।

ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਕਣਾ, ਚੁਕਾਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਸਹਿਣਾ ਸਹਾਰਣਾ, ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਜਗਾਣਾ, ਜਗਾਣਾ

ਹੱਥ ਜਾਂ ਸੋਟਾ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਹਥ ਜਾਂ ਸੋਟਾ ਚੁਕ ਕੇ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਦੌੜਨਾ।

ਕਰਜ਼ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ।

ਖਰਚ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਧਨ ਖਰਚਣਾ ਯਾ ਦੇਣਾ।

ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ, ਸਹਿਣਾ।

ਪਰਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣਾ, ਭੇਤ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ।

ਪੈਰ ਉਠਾਕੇ ਚੱਲਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਟੁਰਨਾ।

ਉਠਾਈ, ਸਃ—ਚੁਕਾਈ, ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ।

ਉਠਾਈ ਗੀਰ
ਉਠਾਈ ਗੀਰਾ } ਪੁਃ—ਉਠਾਉਣ ਵਾਲ, ਚੋਰ।

ਉਠਾਊ } ਪੁਃ—ਉਠਾਉਣਵਾਲਾ
ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਲਜਾ ਸੱਕੀਏ।

ਉਠਾਊ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਪੁਃ—ਜਿ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਏ ਥਾਂ ਲਜਾ ਸੱਕੀਏ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਨਿਚੱਲਾ ਨਾ ਬੈਠੇ।

ਉਠਾਊ ਪਿੱਦਾ ਪੁ:-ਜੋ ਆਦਮੀ ਪਿੱਛੇ ਵਾਕਰ ਇੱਕ ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਨਾ ਬੈਠੇ।

ਉਠਾਨ, ਪੁ:-ਉੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਯਾ ਰੀਤ

ਉਠਾਲਾ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਮਰਦਾਂ ਜਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ (ਉਠਾਲਾ ਹ ਜਾਣਾ ਕਰਨਾ, ਕਰਾਉਣਾ)

ਉਠਾਵਾ, ਵਿ:-ਉਠਾਊ (ਵਿ:) ਵੇਖੋ

ਉਠਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁੜ ਆਉਣਾ, ਹਟ ਆਉਣਾ।

ਉਡਣ ਖਟੋਲਾ, ਪੁ:-ਬੈਲੂਨ, ਬੁਰਜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਸੱਕਣ

ਉਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਗਾਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨਾ ਜਿੱਕੁਰ ਪੰਛੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਵਾ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ।

ਉਡਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਚਲਦਾ ਫਿਰਨਾ।

ਉੱਡ ਪੁੱਡ ਕੇ(ਲਿਆਉਣਾ,ਜਾਣਾ) ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੇਤੀ, ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ

ਉਡਵਈਆ
ਉਡਵੈਈਆ
ਉਡਵੈਯਾ
} ਵਿ: -ਉੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਡਾਰੂ ਉਡਾਊ।

ਉਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਡਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡਣ ਦੇਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਛਾਣਨਾ।

ਉਡਾਉਣਾ ਪੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਖਲੇਰ ਦੇਣਾ।

ਉਡਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਆ ਦੇਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਉਡਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ, ਖਿਸਕਾ ਲੈਣਾ।

ਉਡਾਊ } ਵਿ:-ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ। ਪੁ:-ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਨ ਐਵੇਂ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਉੱਡ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ।

ਉਡਾਕ, ਪੁ:-ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਡ ਸੱਕੇ।

ਉਡਾਰ, ਵਿ:-ਉੱਡ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਸੱਕੇ।

ਉਡਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡ ਜਾਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਪਰ੍ਹਾ ਵਾਰਨਾ, ਛੇਤੀ ਦੌੜ ਜਾਣਾ।

ਉਡਾਰੀ, ਸ:-ਉੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉਡਾਰੀ ਮਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਡਣਾ।

ਉਡਾਰੂ, ਪੁ: ਉਡਾਊ।

ਉਡਾਰੂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-"ਉਡਾਰੂ ਹੋ ਜਾਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਡੀਕ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਾਹ ਤੱਕਣਾ, ਦੇਖਣਾ ਪਈ ਕਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ।

ਉਡੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਹ ਵੇਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣਾ।

ਉਣਹੱਤਰ, ਵਿ:-ਇੱਕ ਘੱਟ ਸੱਤਰ, ੬੯।

ਉਣਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:-ਉਣਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਓਣਹੱਤਰਾ, ਪੁ:-ਸੰਮਤ ੧੯੬੯, ਸੰਮਤ ੧੯੬੯ ਦਾ ਕਾਲ।

ਉਣੰਜਵਾਂ, ਵਿ:-ਉਣੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣੰਜਾ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਪੰਜਾਹ। ੪੯।

ਉਣਤਾਲੀ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਚਾਲੀ। ੩੯।

ਉਣਤਾਲੀਆ, ਪੁਃ--ਸੰਮਤ ਉਣਤਾਲੀ।

ਉਣਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿਃ--ਉਣਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣੱਤੀ, ਇਕ ਘੱਟ ਤੀਹ। ੨੯।

ਉਣੱਤੀਵਾਂ, ਵਿਃ--ਉਣੱਤੀਆਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬੁਣਨਾ, ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਬਨਾਉਣਾ।

ਉਣਵੰਜਵਾਂ, ਵਿਃ-ਉਣਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਵੰਜਾ, ਵਿਃ--ਇੱਕ ਘੱਟ ਪੰਜਾਹ। ੪੯।

ਉਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਣਵਾਈ, ਸਃ--ਉਣਵਾਉਣਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ--ਉਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਣਾਈ, ਸਃ—ਉਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਣਾਸੀ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਘੱਟ ਅੱਸੀ। ੭੯।

ਉਣਾਸੀਆ, ਪੁਃ—ਸੰਮਤ ਉਣਾਸੀ।

ਉਣਾਸੀਮਾਂ, (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਉਣਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਾਹਠ, ਵਿਃ—ਇੱਕ ਘੱਟ ਸੱਠ, ਉਣ੍ਹਾਠ। ੫੯

ਉਣਾਹਠਮਾਂ, (ਵਾਂ)—ਵਿਃ—ਉਣਾਹਠਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਣਾਹਠਾ, ਪੁਃ—ਸੰਮਤ ਉਣਾਹਠ।

ਉਣਾਨਵਾਂ, ਵਿਃ—ਉਣਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਉਣਾਨਮੇਂ (ਵੇਂ)—ਇੱਕ ਘੱਟ ਨੱਵੇ। ੮੯।

ਉਣੀਂਦਾ } ਵਿਃ—ਜੇਹੜਾ ਮਨੁਖ ਸੁਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਪਲਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਪੁਃ—ਨਾ ਸੌਣਾ, ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣੀ

ਉਤ, ਪੜਃ—ਉਸ, ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਸ ਥਾਂ।

ਉਤਸਵ, ਪੁਃ—ਮੰਗਲ, ਮੇਲਾ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਜਲਸਾ।

ਉਤਸਾਹ, ਪੁਃ—ਹੌਸਲਾ, ਕੋਸ਼ਸ਼, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ।

ਉੱਤਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੂਤ ਦੀ ਅੱਟੀ ਬਨਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵੱਟਣ ਲਈ ਸੂਤ ਦੋਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਅਟੇਰਨਾ, ਸਮੇਟਨਾ

ਉੱਤਣਨਾ ਪੁੱਤਣਨਾ ਕ੍ਰਿਃ-ਗਾਹਣੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਲੈਣਾ, ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਲੈਣਾ।

ਉੱਤਣਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਟ ਲੈਣਾ,ਖੋਹ ਲੈਣਾ

ਉੱਤਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੁਆਉਣਾ।

ਉੱਤਣਵਾਈ, ਸਃ—ਉੱਤਣਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉੱਤਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਟੇਰਨਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉੱਤਨ ਪੁੱਤਨ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਉਤਨਾ, ਪੜਃ—ਉੱਨਾ, ਓਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾਂ।

ਉਤਪਤ, ਉਤਪੰਨ } ਵਿਃ—ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ

ਉਤਪਤ, ਉਤਪੰਨ } ਸਃ (ਹੋਣਾ) ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜੰਮਣਾ, ਉੱਗਣਾ।

ਉਤਪੱਤਿ, ਉਤਪੱਤੀ ਸ:-ਪ੍ਰਵੇਸ਼, ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਜਨਮ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ।

ਉਤਭੁਜ, ਪੁ:-ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਬਿਰਛ, ਬਨਾਸਪਤੀ।

ਉੱਤਮ, ਵਿ:-ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਹੱਛਾ, ਵਾਧਾ।

ਉੱਤਮ ਤਾਈ, ਸ:-ਚੰਗਿਆਈ ਭਲਿਆਈ।

ਉੱਤਰ, ਪੁ:-ਜਵਾਬ, ਪਹਾੜ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ

ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਪੁ:-ਸੁਆਲ ਜਵਾਬ, ਗਲ ਬਾਤ।

ਉੱਤਰ ਦਾਇਕ, ਉੱਤਰ ਦਾਤਾ ਵਿ:-ਉੱਤਰ ਜਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੰਮੇਵਾਰ

ਉਤਰਨਾ, ਉੱਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਲਹਿਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ, ਹੇਠ ਜਾਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਡੇਰਾ ਕਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਪਾਰ ਹੋਣਾ, ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਢਿੱਗ ਪੈਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ (ਜਾਤਕ ਦਾ), ਸੰਧੀਂ ਲਾਹੁਣਾ, ਉਤਾਰ ਧਾਰਨਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ

ਉੱਤਰ ਕੇ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੱਬ ਦਾ ਭਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣਾ।

ਉੱਤਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਦਾਰ ਲਹਿ ਜਾਣਾ।

ਉੱਤਰ ਪੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਉਤਰਨਾ, ਠਹਿਰਨਾ।

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲੀ ਉਤਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਹੋਣਾ

ਸੁਦਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ

ਗਾਲ੍ਹੀਂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ, ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ।

ਗੁੱਸਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗੁੱਸਾ ਲਾਹ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਮੱਠਾ ਹੋਣਾ

ਚਿਹਰਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਸਰੀਰ ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲ ਜਾਣਾ।

ਤਾਪ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਤਾਪ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ।

ਦਰਿਆ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਲਹਿ ਜਾਣਾ।

ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਥਣਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਧ ਪੈਣਾ।

ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਪਰਤਾਵਾ ਲਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੱਚਾ ਨਿਕਲਣਾ

ਪੇਸ਼ਾਬ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਮੂਤ੍ਰ ਨਿਕਲਣਾ ਯਾ ਵਗਣਾ।

ਬਾਜੂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਂਹ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ।

ਬਾਲਕ ਉਤਰ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਬਾਲਕ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ

ਰੰਗ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗ ਲਾਹੁਣਾ, ਸੁਸਤ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਤੇਖ ਪੈਣੀ, ਮੂਰਛਾ ਆਉਣੀ, ਮੁਰਝਾ ਜਾਣਾ।

ਰੋਟੀ ਉਤਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਟੀ ਪਕ ਕੇ ਲੋਹਣੀ।

ਵਜ਼ੀਰ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਤਰੰਜ ਵਿਚ ਪਿਆਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਮੱਲਣਾ।

ਉਤਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਤਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਤਰਵਾਈ, ਸ:-ਉਤਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਤਰਾਉ, ਪੁ:-ਉਤਰਨ, ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ, ਲਹਿਣ, ਘਾਟਾ, ਢਾਲ।

ਉਤਰਾਉ ਚੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:-ਲਥੀ ਚੜ੍ਹੀ, ਹਾਲਤ ਦਾ ਬਦਲਣਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਉੱਤਰਾਇਣ, ਪੁ:-ਸੂਰਜ ਦੇ ਰਥ ਦਾ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ।

ਉਤਰਾਈ / **ਉਤਰਾਹਾ** ਸ:-ਲਟਾਈ, ਢਾਲ, ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ।

ਉੱਤਰਾ ਖੰਡ, ਪੁ:-ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦੇਸ ਜਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਹਿੰਦ, ਨਿਪਾਲ, ਤਿੱਬਤ ਆਦਿਕ।

ਉਤਰੱਧੀ, ਪੁ:-ਇਕ ਜਾਤ ਦੇ ਅਰੋੜੇ।

ਉਤਲਾ, ਵਿ:-ਉੱਪਰਲਾ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ।

ਉਤਲਾ ਪੁਤਲਾ, ਵਿ:-ਉੱਪਰਲਾ, ਫਾਲਤੂ, ਵਧੀਕ ਦਾ।

ਉਤਾਉਲ / **ਉਤਾਉਲੀ** ਸ:-ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ ਬੇ ਸਬਰੀ

ਉਤਾਉਲਾ, ਵਿ:-ਕਾਹਲਾ, ਛੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ

ਉਤਾਉਲੀ, ਵਿ:-ਕਾਹਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ।

ਉਤਾਂਹ / **ਉਤਾਹਾਂ** ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉੱਪਰ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ

ਉਤਾਰ, ਪੁ:-ਪੈਂਧਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਉਤਰਾਈ, ਘਾਟਾ, ਅਉਤਾਰ

ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪਾਹਰਨ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਬਖਸ਼ਣਾ ਲਾਹ ਦੇਣਾ।

ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਤਰਨ ਦੇਣਾ, ਲਾਹੁਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਣਾ ਲੈ ਜਾਣਾ ਰਖ ਛੱਡਣਾ, ਡੇਰਾ ਸੁਟਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਛਪੁਆਉਣਾ, ਪਾਰ ਲਾਉਣਾ, ਖਸੇਰਾ ਦੇਣਾ, ਸਤਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਲਾਹੁਣੀਆਂ ਜਾਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਘੋੜਾ ਹਿਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਪਰੇ ਹਟਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ (ਭੂਤ ਉਤਾਰਨਾ)।

ਇੱਜ਼ਤ ਉਤਾਰਨੀ (ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਪਤ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ, ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ।

ਸਹੀ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਛੱਡਣਾ।

ਸੰਘੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ।

ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਦੇਸ ਨਿਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਰੇ ਭੇਜਣਾ।

ਕੱਪੜਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਂ ਕੱਪੜਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਖੱਡੀ ਤੋਂ ਲਾਹੁਣਾ।

ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ।

ਗੱਦੀਓਂ ਜਾਂ ਤਖਤੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ ਖੋਹ ਲੈਣਾ।

ਟੁਕੜੇ ਉਤਾਰਨੇ ਕ੍ਰਿ:-ਵਢਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ

ਟੋਪੀ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਟੋਪੀ ਲਾਹ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਨਾ।

ਤਾਪ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਤਪ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਅਥਵਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨਾ।

ਦਿਲੋਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੋਹ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਛੱਡਣਾ।

ਧੜ ਤੋਂ ਸਿਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਚੀ ਵੱਢ ਕੇ ਮਾਰਨਾ

ਨਸ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤੀ ਦੂਰ ਕਰਨੀ।

ਪੱਗ ਉਤਾਰਨੀ ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਗਾਲ੍ਹੀ ਕਢਣੀ, ਇਜ਼ਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਕਦਰ ਘਟਾਉਣੀ

ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਣੀ ਵਗਾਣ ਲਈ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਲੰਘਾਉਣਾ।

ਪੂਰਾ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:-ਤੋਲ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਪੂਰੀਆਂ ਜਾਂ ਰੋਟੀਆਂ ਉਤਾਰਨੀਆਂ ਕ੍ਰਿ:–ਅੰਨ ਪਕਾਉਣਾ।

ਬਾਂਹ ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ ਕ੍ਰਿ: ਬਾਂਹ ਜੋੜ ਵਿੱਚ ਕੱਢ ਦੇਣੀ, ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਦੇਣੀ।

ਭਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:ਅਸਬਾਬ ਜਾਂ ਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਬੇੜੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰੱਖਣਾ।

ਭੁਏਂ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਮਰਨ ਲੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਟਾ ਦੇਣਾ।

ਵਾਲ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:–ਭਦਣਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ।

ਵਜ਼ੀਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ਤਰੰਜ ਵਿੱਚ ਪਿਆਦੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਉਤਾਰਾ, ਪੁ:–ਉਤਰਾਈ, ਡੇਰਾ, ਬਸੇਰਾ, ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ, ਰੱਦੀ, ਉਲਟਾਉ, ਲਿਖਤ ਦੀ ਨਕਲ।

ਉਤਾਰੇ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:–ਉਹ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਨਜ਼ਰ ਆਦਿਕ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਉਤਾਰੀ ਜਾਵੇ।

ਉਤਾਰੀ, ਵਿ:–ਉਤਾਰ ਧਾਰਣ ਵਾਲਾ। (ਉਤਾਰੀਜੀਵ)

ਉਤਾਰੂ, ਵਿ:–ਉਤਾਰਣ ਵਾਲਾ, ਵਾਲਦਾਂ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹੁੱਦੇ ਜਾਂ ਸਾਮੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਜਾ ਘਟ ਜਾਏ, ਉਤਾਰੀ।

ਉਤਾੜ, ਸ:–ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਉਭਾਨ, ਉੱਪਰਛਲ, ਉਬਾਕ, ਕੈ।

ਉੱਤੂ, ਵਿ:–ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਡਾਢਾ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਪੁ:–ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਤੱਤਾ ਲੋਹਾ ਫੇਰਕੇ ਬੂਟੇ ਆਦਿਕ ਬਣਾਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉੱਤੂ ਗਰ, ਪੁ:–ਉੱਤੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀਗਰ

ਉੱਤੇ, ਅਵ: ਉੱਪਰ, ਕਨੇ ਉੱਪਰ, ਵੱਧ, ਹੋਰ

ਉਤੇਰਾ, ਵਿ:–ਬੜਾ ਜਿਹਾ ਉੱਚਾ।

ਉੱਤੋ ਥੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ, ਲਗਾਤਾਰ

ਉੱਤੋਂ, ਅਵ:–ਉੱਪਰੋਂ, ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ।

ਉੱਤੋਂ ਆਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਉੱਪਰਛਲ ਆਉਣੀ।

ਉੱਤੋਂਤੱਤੀ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਇੱਕ ਦੂਏ ਮਗਰੋਂ।

ਉੱਥਰੂ, ਪੁ:–ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਂਦਿਆਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੰਘ ਆਉਣੀ (ਉੱਥਰੂ ਆਉਣਾ)

ਉਥੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਰਤਣਾ, ਫੇਰਨਾ, ਮੂੰਧਾ ਕਰਨਾ, ਭੇਤ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ।

ਉਥੱਲਣਾ ਪੁਥੱਲਣਾ ਉਥੱਲ ਪੁਥੱਲ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:–ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਉਥੱਲਣਾ, ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ।

ਉਥਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਉਸੇ ਥਾਂ, ਉੱਥੇ ਹੀ।

ਉੱਥਾਨਕਾ, ਸ:–ਮੌਕਾ, ਲਗਾਉ, ਪ੍ਰਸੰਗ, ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮੁੱਢ।

ਉੱਥੁ, ਉੱਥੂ ਪੁ:–"ਉੱਥਰੂ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਉਸ ਥਾਂ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ।

ਉੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ।

ਉਦਕ, ਪੁ:–ਪਾਣੀ, ਜਲ।

ਉੱਦਮ, ਪੁ:–ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ, ਕੋਸ਼ਸ਼।

ਉੱਦਮਣ, ਸ:–ਉੱਦਮਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ।

ਉੱਦਮੀ, ਪੁ:-ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ।

ਉਦਯ, ਪੁ:-ਚੜ੍ਹਨ, ਨਿਕਲਣ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨਾ।

ਉਦਰ, ਪੁ:-ਢਿੱਡ, ਪੇਟ।

ਉਦਰ ਪੂਰਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ), ਸ:-ਢਿੱਡ ਭਰਨਾ, ਅਜੀਵਿਕਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ

ਉਦਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਦਿਲ ਢਾਉਣਾ, ਮਨ ਤੋੜਨਾ।

ਉਦਰੇਵਾਂ, ਪੁ:-ਉਦਾਸੀ, ਦਿਲ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ।

ਉਦਾਸ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ਯਾ ਗ਼ਮ ਹੋਵੇ, ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕਰਮ, (ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਹੋਣਾ)

ਉਦਾਸਣ, ਸ:-ਉਦਾਸ ਹੋਈ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਰਲੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਉਦਾਸੀ ਫਕੀਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ।

ਉਦਾਸੀ, ਸ:-ਗ਼ਮ ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ਸੋਗ ਪੁ:- ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪੰਥ, ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਰਾਗ ਹੋ ਜਾਏ।

ਉਦਾਸੀਨ ਬ੍ਰਿੱਤੀ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿੱਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਦਾਲਾ, ਪੁ:-ਉਦਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ।

ਉਦਾਲਾ ਪੁਦਾਲਾ, ਪੁ:-ਉਦਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ ਗਟਾ

ਉਦਾਲੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਦੁਆਲੇ, ਇਰਦ ਗਿਰਦ, ਆਸੇ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰੇ।

ਉਦਿਆਚਲ, ਪੁ:-ਪਰਬਤ ਜਿਸਦੇ ਪਿਛੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ॥

ਉਦਿਆਨ, ਉਦਿਯਾਨ, ਪੁ:-ਬਾਗ਼, ਜੰਗਲ, ਬਣ, ਉਜਾੜ।

ਉੱਦੂਮ, ਪੁ:-"ਉੱਦਮ" ਵੇਖੋ।

ਉੱਦੇ ਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਪੱਕਰਣਾ, ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ।

ਉੱਦੇ ਸਾਹ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਾਂ ਵਧਣਾ ਫੁਲਣਾ, ਤਕੜਾ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਉਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉਸ ਵੇਲੇ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਤਦ।

ਉੱਧ, ਵਿ:-ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ ਅਹਿਮਕ।
ਪੁ:-ਇੱਕ ਜਨੌਰ ਜੋ ਮੱਛੀਆਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਲ, ਓਤਲ।

ਉੱਧਰਦਿਓਂ, ਉੱਧਰਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਉੱਤਲੋਂ, ਓਤ ਵੱਲੋਂ।

ਉਧਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਧਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤਰ ਜਾਣਾ, ਨਰਕ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਣਾ।

ਉੱਧਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ।

ਉੱਧਲ ਜਾਣਾ, ਉੱਧਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਉੱਠ ਜਾਣਾ।

ਉੱਧਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਧਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਨਸੁਆਉਣਾ।

ਉੱਧਲਵਾਈ, ਸ:-ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਜਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਸਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉੱਧੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਣੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਛੱਤ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੱਜਣਾ

ਉੱਧੜ ਧੁੰਮੀ ਚੁੱਕਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ।

ਉੱਧੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਧੇੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ।

ਉੱਧੜਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ, ਛੱਤ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਉਧੇੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਉਧੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: "ਉਧੜਵਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਉਧੜਾਈ, ਸ: "ਉਧੜਵਾਈ" ਵੇਖੋ

ਉਧਾਰ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ, ਕਰਜ, ਮੰਗ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਬਿਆਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉਧਾਰ ਉਤਰਨਾ ਕ੍ਰਿ: -ਕਰਜਾ ਲਹਿਣਾ

ਉਧਾਰ ਉਤਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ: - ਕਰਜਾ ਲਹੁਣਾ।

ਉਧਾਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ: ਕਰਜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣਾ।

ਉਧਾਰ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਇਆ ਸੂਦੀ ਦੇਣਾ, ਕਰਜਾ ਦੇਣਾ, ਮੰਗਵਾ ਦੇਣਾ।

ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪਇਆ ਐਵੇਂ ਹੀ ਜਾਂ ਬਿਆਜ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਮੰਗਵਾ ਲੈਣਾ, ਕਰਜ ਚੁੱਕਣਾ

ਉੱਧਾਰ, ਪੁ:—ਅਖ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਬਚਾਉ, ਰੱਛਿਆ, ਨਿਸਤਾਰਾ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ

ਉੱਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਾਉਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਔਖ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨਾ।

ਉਧਾਰਾ, ਵਿ:—ਕਰਜ ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੰਗਵਾਂ ਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਉਧਾਲ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਠੀ ਹੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਆਪਣੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਯਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵੱਸੀ ਹੋਈ।

ਉਧਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਘਰੋਂ ਕੱਢਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਨੱਠ ਜਾਣਾ।

ਉਧਾਲਾ, ਪੁ:—ਉਧਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਉਧਾਲੀ / ਉਧਾਲੂ } ਪੁ:,ਵਿ:—ਉਧਾਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੀ ਰੰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਸਾਉਣ ਲਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਕੱਢ ਲਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਰਾਏ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਨੱਠ ਜਾਏ

ਉਧਾਲੂ ਟਿੱਲਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਟਿੱਲਾ ਜਾਂ ਪਹਾੜ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਹੜੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਲੰਘੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਾਵੰਦ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਨੱਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਯਾ ਉਣੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਅਸੱਗ ਅਲਗ ਕਰਕੇ ਛੱਤ ਨੂੰ ਪੱਟਣਾ

ਉਧੇੜੂ, ਵਿ:—ਉਧੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ।

ਉਨ੍ਹ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹਨੇ।

ਉੱਨ, ਸ:—ਭੇਡ ਦੀ ਜਤ।

ਉੱਨ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ (ਲਾਹੁਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ

ਉਨਸ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਮੋਹ।

ਉਨਤੀ, ਸ:—ਉਨਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਚੇਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਧਾ, ਤਰੱਕੀ (ਪੰਥ ਉਨਤੀ)।

ਉੱਨਤੀ ਸ:—ਉਚੇਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਧਾ, ਬ੍ਰਿਧੀ, (ਪੰਥ ਉੱਨਤੀ)।

ਉੱਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਊਣਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ, ਓਤਨਾ, ਉੱਣਾ, ਉੱਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਉਨ੍ਹਾਂ } ਪੜ:—"ਉਹ" ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ, ਵਲ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਯਾ ਨੂੰ (ਆਦਰ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਭੀ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ)
ਉਨ੍ਹਾਂ }

ਉਨਾਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਾ ਉਹਦਾ ਫਲ ਜੋ ਰੋਗੀ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ ਹੈ ।।

ਉਨ੍ਹਾਲ } ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦੀ ਰੁਤ ॥
ਉਨ੍ਹਾਲਾ }

ਉੱਨੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਘੱਟ ਵੀਹ, ਉੱਨ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ॥

ਉੱਨੀ ਇੱਕੀ ਦਾ ਫਰਕ } ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ॥
ਉੱਨੀ ਵੀਹ ਦਾ ਫ਼ਰਕ }

ਉਨੀਸਵਾਂ } ਵਿ:—ਉੱਨੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਉਨੀਹਵਾਂ }
ਉੱਨੀਵਾਂ }

ਉਨੀਂਦਰਾ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੀਂਦ ਭਰ ਕੇ ਨਾ ਸੌਣਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੀਂਦ ਭਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ ।

ਉੱਨੂੰ, ਪੁ:—"ਇੰਨੂ" ਵੇਖੋ ॥

ਉਨੇ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨੇ।

ਉਨੌਤ, ਸ:—ਉਣਨ ਦੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ॥

ਉਪਕਰਮ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ॥

_ਪਕਰਮਣ, ਸ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਉਪਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਕਾਰ, ਪੁ:—ਦਯਾ, ਸਹਾਇਤਾ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ ॥

ਉਪਕਾਰਣ, ਵਿ:—ਉਪਕਾਰ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ, ਕਰਨ ਵਾਲੀ

ਉਪਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਉਪਕਾਰ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਜ, ਸ:—ਰਾਗ ਦਾ ਅੰਤਰਾ ॥

ਉਪਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਪੰਨ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਉਪਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਗਾਉਣਾ, ਉਤਪੰਨ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਉਪਜਾਊ, ਵਿ:—ਉਪਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ (ਧਰਤੀ, ਦੇਸ) ॥

ਉਪਜਾਇਕ, ਵਿ:—ਉਪਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉਪਜਾਈ, ਸ:—ਉਪਜ ਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਉਪਜੀਵਕ, ਸ:—'ਅਜੀਵਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਪੱਦਰ, ਪੁ:—ਖਰਾਬੀ, ਫ਼ਸਾਦ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਝੂਠੀ ਊਜ, ਨਿੰਦਿਆ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਪਾਪ ॥

ਉਪੱਦਰਣ, ਸ:—ਉਪੱਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਫਸਾਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਖਰਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ ॥

ਉਪੱਦਰੀ, ਪੁ:—ਉਪੱਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੈੜਾ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਤਾਨ, ਪਾਪੀ ॥

ਉਪਦੇਸ਼, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਮੱਤ, ਨਸੀਹਤ, ਸਿਖ, ਹਿਦਾਇਤ, ਸਿੱਖਯਾ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਉਪਦੇਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣੀ॥

ਉਪਦੇਸ਼ੀ, ਪੁ:—"ਉਪਦੇਸ਼ਕ" ਵੇਖੋ।

ਉਪਨੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਐਨਕ, ਚਸ਼ਮਾ, ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ॥

ਉਪਨੇਮ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਨੇਮ ਜਾਂ ਕਾਇਦੇ

ਉਪਮਾ, ਸ:—ਮਹਿਮਾ, ਵਡਿਆਈ, ਉਸਤਤ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਯਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਰਗਾ ਕਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਲੰਕਾਰ (ਜਿਹਾ ਕਿ "ਚੰਦ ਜੇਹਾ ਮੁਖੜਾ" ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਖੜੇ ਨੂੰ ਚੰਦ ਨਾਲ ਉਪਮਾ ਦਿਤੀ ਹੈ)

ਉਪਮਾਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਪਮਾ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇ।

ਉਪਮੇਯ, ਪ:—ਜਿਸਨੂੰ ਉਪਮਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਪਮਾ ਦੇਣ ਦੇ ਜੋਗ॥

ਉੱਪਰ, ਅਵ:-ਉੱਤੇ, ਪੁਰ, ਤੇ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ।

ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:-ਇੱਕ ਪੁਰ ਦੂਜਾ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ॥

ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ॥

ਉੱਪਰ ਛਲ, ਸ:—ਕੈ, ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਸਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ॥

ਉੱਪਰ ਥਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਲਗਾਤਾਰ॥

ਉੱਪਰ ਥੱਲੀ ਦੇ ਬੱਚੇ = ਪੁ:—ਜੋਹੜੇ ਬਾਲ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮੇ ਹੋਣ॥

ਉੱਪਰ ਥਲੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰੇਬ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕਢਣਾ।

ਉੱਪਰ ਦਿਓਂ
ਉੱਪਰ ਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਰਾਹੋਂ॥

ਉੱਪਰ ਦੇ ਕੰਮ = ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਫਾਲਤੂ ਕੰਮ।

ਉੱਪਰਲਾ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ।

ਉੱਪਰਲੀ ਖੱਟੀ, ਸ:—ਅਸਲੀ ਆਮਦਨੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋ ਆਵੇ॥

ਉੱਪਰਲੇ (ਉਤਲੇ) ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠ ਮੂਠ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਣਾ।

ਉੱਪਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਰਲਾ ਕੱਪੜਾ ਪਾਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ॥

ਉੱਪਰ ਵੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ॥

ਉੱਪਰ ਵਾੜੇ ਦਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਰਾਹੋਂ।

ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਪਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਵਧਕੇ ਅਵਾਈ, ਬੇ ਖਬਰੇ।

ਉੱਪਰੋਂ ਕਮਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਲੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਆਉਣਾ।

ਉਪਰੰਤ
ਉਪਰੰਦ } ਅਵ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਮਗਰੋਂ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਫੇਰ, ਇਸ ਕਰਕੇ.

ਉਪਰਾਊ, ਪੁ:—ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਜਾਤ੍ਰੀ, ਓਪਰਾ ਆਦਮੀ, ਪਖਲਾ।

ਉੱਪਰਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਨੂੰ, ਉਤਾਹਾਂ, ਉਤਲੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਪਰ ਵੱਲ॥

ਉਪਰਾਂਤ, ਅਵ:—ਮਗਰੋਂ, ਬਾਦ, ਉਪਰੰਦ, ਪਿਛੋਂ॥

ਉਪਰਾਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ॥

ਉਪਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਚਾਰਾ, ਉਪਾਉ॥

ਉੱਪਲ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਉੱਪੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਜਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਉਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਚਾਉਣਾ, ਅਪੜਾਉਣਾ ॥

ਉਪੜਾਈ, ਸ:—ਅਪੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਹੁੰਚ।

ਉਪਾਉ, ਪੁ:—ਤਦਬੀਰ, ਜਤਨ, ਅਲਾਜ, ਜੁਗਤ।

ਉਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ।

ਉਪਾਇ, ਪੁ:—"ਉਪਾਉ" ਵੇਖੋ

ਉਪਾਸਕ, ਵਿ:—ਉਪਾਸਨਾ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ ॥

ਉਪਾਸਨਾ, ਸ:—ਪੂਜਾ, ਧਿਆਨ, ਭਗਤਿ ॥

ਉਪਾਧ, ਸ:—ਖਰਾਬੀ, ਫਸਾਦ, ਬਿਪਤਾ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ਼, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮੀ, ਸਖਤੀ।

ਉਪਾਧਣ, ਸ:—ਉਪਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ

ਉਪਾਧੀ, ਪੁ:—ਉਪਾਧ, ਜ਼ੁਲਮ ਜਾਂ ਸਖਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ

ਉਪਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਖਾਣਾ

ਉੱਪੇੜਾਣਾ, ਪੁ:—ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਐਵੇਂ ਪਿਆ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉੱਪੇਤਾਣਾ, ਵਿ:—ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਉੱਫਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਜਣਾ ਅਤੇ ਪੱਕ ਜਾਣਾ (ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ), ਖ਼ਮੀਰ ਨਾਲ ਵੱਲਣਾ (ਆਟੇ ਦਾ) ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ ॥

ਉਬਸ ਜਾਣਾ
ਉਬਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੱਸਣਾ, ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਜਾਣਾ ॥

ਉਬਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਸਾਉਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਗਲਣ ਸੜਨ ਦੇਣਾ।

ਉਬਸਾਟ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਉਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਕਣਾ, ਉੱਤੋਂ ਕਰਨਾ, ਉੱਪਰ-ਛਲ ਜਾ ਕੇ ਕਰਨਾ ॥

ਉਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰਛਲ ਜਾਂ ਕੈ ਕਰਾਉਣੀ, ਡੋਕੀ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਉਬੱਤ, ਪੁ:—ਕੈ, ਉੱਪਰਛਲ, ਖਾਧੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਗਲੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ

ਉਬੱਤਾ, ਵਿ:—ਕੱਥਾ, ਅੜਬ, ਐਵੇਂ ਗਲ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਉੱਬਰਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਜਣਾ, ਉੱਭਰਨਾ ॥

ਉੱਬਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੌਲਣਾ, ਭੜਕਣਾ, ਬੜ੍ਹਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਬੁੱਸ ਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਡੁੱਲ ਜਾਣਾ।

ਉੱਬਲ ਨਿੱਛਲ, ਵਿ:—'ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਉੱਬਲਮਾਂ
ਉੱਬਲਵਾਂ } ਵਿ:—ਉੱਬਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਬਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਉਬਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉੱਬਲਵਾਈ, ਸ:—ਉਬਲਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾ ਮਜੂਰੀ।

ਉਬਾਸ਼, ਵਿ:—ਲੁੱਚਾ, ਐਬੀ, ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਬਾਸੀ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਹਵਾੜ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ, (ਉਬਾਸੀ ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ)

ਉਬਾਕ, ਪੁ:
ਉਬਾਕੀ, ਸ: } ਕੈ, ਉੱਪਰਛਲ, ਡਾਕੀ ॥

ਉਬਾਲ, ਪੁ:—ਤਾਉ ਨਾਲ ਖੌਲਣਾ, ਜਾਂ ਗੜ੍ਹਕਣਾ ਉਕਸਾਉਣ, ਜੋਸ਼, ਭੜਕੀ, ਅੱਤ ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਉਬਾਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਣਾ ਜਾਂ ਉੱਬਲਣ ਲੱਗਣਾ ।

ਉਬਾਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਉਣਾ, ਭੜਕ ਪੈਣਾ ॥

ਉਬਾਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੜ੍ਹਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਉਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੜ੍ਹਕਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਚੋਖਾ ਤਾਉ ਦੇਕੇ ਅਜੇਹਾ ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਖੌਲਣ ਲੱਗ ਪਏ ।

ਉਬਾਲਮਾਂ
ਉਬਾਲਵਾਂ } ਵਿ:—ਉਬਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਉਬਾਲਾ, ਪੁ:—"ਉਬਾਲ" ਵੇਖੋ ।

ਉਬਾਲੂ, ਵਿ:—ਉੱਬਲਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਬਲਣ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਬਲਣ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਉੱਬੇ ਰਾਇ, ਪੁ:—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਉਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਠਣਾ, ਉੱਚੇ ਹੋਣਾ, ਸੁੱਜਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਉੱਛਲਣਾ ।

ਉਭਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਾਉਣਾ, ਉਛਾਲਣਾ, ਉਠਾਲਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਉੱਭਲ ਉੱਛਲ
ਉੱਭਲ ਨਿੱਛਲ } ਵਿ:—'ਉੱਗਲ ਨਿੱਛਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਭਾਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਖੋਲਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ॥

ਉਭਾਰ, ਪੁ:—ਉਠਾਉ, ਸੋਜ, ਫੁਲਾਉ ॥

ਉਭਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਠਾਉਣਾ, ਉਛਾਲਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਉੱਭੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਉਕੇ ਭਰਨੇ, ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ ॥

ਉਮਗ
ਉਮੰਗ } ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਚਾਹ, ਅਨੰਦ ਖੁਸ਼ੀ, ਚਾਉ ॥

ਉਮਗਣਾ
ਉਮੰਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਚਾਉ ਹੋਣਾ ।

ਉਮਡ
ਉਮੰਡ } ਸ:—ਵੱਗਣਾ (ਹਿੰਜੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਚੜ੍ਹਾਉ ਦਾ ਵਾਧਾ (ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਭਰ ਆਉਣਾ (ਦਿਲ ਦਾ) ॥

ਉਮੰਡਣਾ
ਉਮਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਣਾ, ਚੜ੍ਹਣਾ, ਵਧਣਾ, ਭਰ ਆਉਣਾ ॥

ਉਮ੍ਹੀਆਂ, ਸ:—"ਆਮ੍ਹੀਆਂ" ਵੇਖੋ ॥

ਉੱਮਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਤ ਜਾਂ ਪੰਥ ਦੇ ਲੋਕ, ਇੱਕੋ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਉਮੱਤਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਉੱਮਤੀ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਉਮਰ, ਸ:—ਆਰਜਾ, ਅਵਸਥਾ, ਆਯੂ, ਆਰਬਲ ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ ।

ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਕਮਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ: ਐਨਾ ਕਮਾਉਣਾ ਜੋ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਖੱਟਣਾ ॥

ਉਮਰ ਕੈਦ, ਸ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਦੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਉਮਰ ਕੈਦੀ, ਪੁ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਕੈਦ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਉਮਰ ਪਟਾ, ਪੁ:–ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਠੇਕਾ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ ॥

ਉਮਰਾਉ, ਵਿ:—ਅਮੀਰ, ਸੇਠ, ਧਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਸਰ-ਦਾਰ, ਕੁਲੀਨ ॥

ਉਮਰਾਈ, ਸ:—ਅਮੀਰੀ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਉਮਾਹਾਂ, ਸ:—ਇਛਿਆ, ਚਾਉ, ਖੁਸ਼ੀ, ਉਮੰਗ ।

ਉਮਾਹੁੜਾ ਉਮਾਹੂ } ਵਿ:—ਫੁੱਟਕੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਿੰਮਣ ਵਾਲਾ (ਉਮਾਹੂ ਪਾਣੀ,

ਉੱਮੀ, ਪੁ:—ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ।

ਉਮੀ, ਸ:—ਮੱਕੀ ਦੀ ਛੱਲੀ ਜਾਂ ਸਿੱਟਾ (ਪਹਾੜੀ)

ਉਮੇਦ ਉਮੈਦ } ਸ:—ਆਸ, ਭਰੋਸਾ, ਆਸਰਾ ।

ਉਮੈਦ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ॥

ਉਮੈਦ ਵਾਰ, ਵਿ:–ਆਸਾ ਵੰਦ, ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਕੀ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਆਸ ਤੇ ਮੁਖ਼ਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਉਮੈਦਵਾਰੀ, ਸ:–ਆਸ ਰਖਣੀ, ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣਾ ।

ਉਰ, ਸ:—ਛਾਤੀ, ਵੱਖੀ, ਅੰਦਰ, ਅੰਤਰ ॥

ਉਰਦ, ਪੁ:—ਮਾਂਹ ।

ਉਰਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਲ ਸਿਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬ੍ਰਾਹ-ਮਣ ਚੰਨਣ ਰਗੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਤਿਲਕ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਉਰਦੂ, ਪੁ:—'ਉਰਦੂ' ਵੇਖੋ ।

ਉਰ੍ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ॥

ਉਰਧ ਤਪ, ਪੁ:—ਤਪੱਸਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਵੇ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕੀ ਰਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਖਲਕੇ ਪੈਰ ਉਤਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਛਡਦੇ ਹਨ ॥

ਉਰਲ ਪਰਲ ਉਰਲਮ ਪਰਲਮ } ਪੁ:—ਫਾਲਤੂ ਚੀਜਾਂ, ਫੁਟ-ਕਲ ਵਸਤਾਂ ।

ਉਰਲਾ, ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਉਰਲਾ ਹੱਥ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ।

ਉਰਲਾ ਪਰਲਾ ਕੰਮ, ਪੁ:–ਫਾਲਤੂ ਕੰਮ ॥

ਉਰਲੀ, ਸ:—'ਉੱਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਉਰਾਰ, ਪੁ:—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਕੰਢੇ ।

ਉਰਾਰਲਾ, ਵਿ:– ਉਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ।

ਉਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ॥

ਉਰੇ ਪਰੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਛਿਪ ਜਾਣਾ ॥

ਉਰੇਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ (ਪਜਾਮੇ) ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਫਸ ਕੇ ਆਉਣ, ਟੇਢਾ ॥

ਉਰੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੁਝ ਉਰੇ, ਇਸ ਪਾਸੇ ॥

ਉੱਲ, ਸ:—ਸਿਰ ਜਾਂ ਵੱਖੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਪੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਰਾਟਾਂ ਪੈਣ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤ, ਪੁ:—ਬਕਵਾਦ, ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਰੇ ਟੁੱਟਣਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਖਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਅਨਰਥ, ਸਤਿਆ ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤਣ, ਸ:—ਬਕਵਾਦਨ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਉਲਕਾ ਪਾਤੀ, ਪੁ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦ ਯਾ ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ।

ਉਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਉਲੰਘਣ, ਪੁ:—ਉਪਰੋਂ ਲੰਘਣਾ, ਅਵਗਯਾ, ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ॥

ਉਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਰੋਂ ਲੰਘਣਾ, ਆਗਯਾ ਭੰਗ ਕਰਨੀ, ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਨਾ ਚਲਣਾ

ਉਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਣਾ, ਝਗੜੇ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਪੈਣਾ, ਪੇਚ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਉਲਝ ਪੁਲਝ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਉਲਝ ਯਾ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਤੰਦ ਤਾਣੀ ਉਲਝਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਿਘਨ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਔਕੜ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਉਲਝਾਉ, ਪੁ:—ਫਸਾਉ, ਹਰਾਨੀ ਘਬਰਾਉ, ਪੇਚ, ਲਪੇਟ ॥

ਉਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਉਣਾ, ਪੇਚ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਲਪੇਟਣਾ, ਘਬਰਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲਝਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਉਲਝਣ ਦਾ ਡਰ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਲਝਣ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ, ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ।

ਉਲਝੇੜਾ, ਪੁ:—ਉਲਝਾਉ, ਝੰਗੜਾ ਲੜਾਈ, ਬਖੇੜਾ ।

ਉਲਟ, ਪੁ:—ਦੂਆ ਪਾਸਾ, ਪਿੱਠ, ਪਿੱਛਾ, ਪੁੱਠ, ਵਿਗਾੜ ॥

ਉਲਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਧਾ ਯਾ ਪੁੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਪਰਤਾਨ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਜਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ ।

ਉਲਟ ਪਲਟ, ਵਿ:—"ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ" ਵੇਖੋ, ਸ:—ਗੜ ਬੜ, ਅਦਲ ਬਦਲ ॥

ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ
ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਣਾ, ਫੇਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ

ਉਲਟਾ, ਵਿ:—ਪੁੱਠਾ, ਮੂੱਧਾ, ਫੇਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਗੋਂ, ਤਾਂ ਬੀ, ਹੋਰ ਬੀ ਦੂਈ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੁੱਠੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ।

ਉਲਟਾ ਸਮਝਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੀ ਥਾਂ ਹੋਰ ਸਮਝ ਲੈਣੀ, ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ॥

ਉਲਟਾ ਚੋਰ ਕੁਤਵਾਲੀ ਡੰਡੇ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ।

ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ = ਪੁੱਠਾ, ਮੂਧਾ, ਗੜ ਬੜ, ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਉਲਟਾਉਣਾ, ਗੜ ਬੜ ਕਰਨਾ ॥

ਉਲਟਾ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਣੋਖੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ

ਉਲਟਾਉ, ਪੁ:—ਫੇਰ, ਮੋੜ, ਗੜ ਬੜ ॥

ਉਲਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਮੋੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ, ਮੂਧਾ ਕਰਨਾ, ਪੁੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਪਾਸਾ ਬਦਲਣਾ ॥

ਉਲਟਾਈ, ਸ:—ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਉਲਟੀ, ਸ:—ਉੱਪਰ ਢਲ, ੧ ਤਾਰੀ।

ਉਲਟੇ ਬਾਂਸ ਬਰੇਲੀ = ਉਲਟਾ ਜਾ ਅਨੋਖਾ ਕੰਮ ਹੋਣਾ।

ਵਿ:—ਪੁੱਠੀ, ਮੂਧੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—"ਉਲਟਾ" ਵੇਖੋ"

ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਮੱਤ, ਭੁੱਲ।

ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਹਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਉਲਥਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਉਲਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਲੇਖ।

ਉਲਦ ਸੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਕਰਨਾ, ਰੱਦ ਸੁਟਣਾ, ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ।

ਉਲੱਦਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟਣਾ ਪਲਟਣਾ, ਪਾਸਾ ਬਦਲਨਾ, ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਭੇਤ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ।

ਉੱਲ ਬੋਰੀ, ਸ:—ਖਿੱਧੋ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਸੁਟ ਕੇ ਤੇ ਬਚ ਕੇ ਖੇਡਣਾ, ਖਿੱਧੋ ਦੀ ਖੇਡ।

ਉੱਲਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਗਣਾ, ਫਸਲ ਦਾ ਪੱਕ ਕੇ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ॥

ਉਲੱਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ ਝੁਲਣਾ, ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁਦਣਾ।

ਉੱਲਾਂ ਸ:—ਸੇਲ, ਤ੍ਰਾਟਾ (ਉੱਲਾਂ ਪਰੁੰਨੀਆ)—ਵੇਖੋ 'ਉੱਲ'।

ਉਲਾਹਣਾ
ਉਲਾਹਮਾ } ਪੁ:—ਦੋਸ, ਝਿੜਕ, ਫਰਿਆਦ, ਧਿਰਕਾਰ॥

ਉਲਾਹਮਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ ਕੱਢਣਾ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ॥

ਉਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਸੁਰ ਨਾਲ ਗਾਉਂ ਕੇ ਪਿੱਟਣਾ॥

ਉਲਾਂਘ, ਸ:—ਲਾਂਘ, ਕਦਮ, ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਿਥ (ਉਲਾਂਘ ਪੁੱਟਣੀ ਜਾ ਭਰਨੀ)

ਉਲਾਣਾ (ਣੀ) ਪੁ:, ਸ:—ਨੰਗੀ ਪਿੱਠ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਘੋੜਾ ਘੋੜੀ ਆਦਿਕ।

ਉਲਾਦ, ਸ:—ਸੰਤਾਨ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਬੰਸ॥

ਉਲਾਂਭਾ, ਪੁ:—"ਉਲਾਹਮਾ" ਵੇਖੋ॥

ਉਲਾਂਭੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਗਲ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ।

ਉਲਾਮ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਉਲਾਹਮਾ ਵੇਖੋ॥

ਉਲਾਰ, ਪੁ:—ਝੋਕ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਲ ਝੁਲ ਪੈਣਾ, ਝੁਕਾਉ।

ਵਿ:—ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ (ਧੱਕੇ ਆਦਿਕ) ਦਾ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਭਾਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਉਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਰ ਪਾਣਾ, (ਖਿਧੋ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸਿੱਟਣਾ ਉਛਾਲਣਾ॥

ਉਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਉਭਾਰ, ਲਹਿਰ, ਘੁਮਾਉ ਝੋਕ, ਜ਼ੋਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕਈ ਬਾਰ ਹਿਲਾਉਣਾ।

ਉਲਾਰੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਲਾਰ ਜਾਂ ਝੁਕਾਉ ਹੋਵੇ॥

ਉਲਿਆਉ, ਵਿ:—ਕਰਾਮਾਤੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਸਤਿਆ ਵਾਨ ਸਿੱਧ॥

ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤ ਜਾ ਫਕੀਰ॥

ਉਲਿਆਉਣੀ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤਣੀ॥

ਉਲਿਆਈ, ਸ:—ਉਲਿਆਉ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਪੀਰੀ, ਸ਼ਕਤਿਆ, ਕਰਾਮਾਤ ॥

ਉਲਿਆਈ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਮਾਤੀ ਫ-ਕੀਰ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਉੱਲੀ, ਸ:—ਜੰਗਾਲ,ਪਈ ਪਈ ਚੀਜ਼ ਉਤ ਸਾਵਾ ਜਿਹਾ ਜਮਾਉ ਜੋ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਉੱਲੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੇ ਡੌਲ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ ਆਦਮੀ।

ਉੱਲੂ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ

ਉੱਲੂ ਦਾ ਪੱਠਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ (ਇਹ ਇੱਕ ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ)।

ਉੱਲੂ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇਸਮਝੀ ॥

ਉੱਲੂ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤ ਹੋਣਾ,ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ।

ਉੱਲੂ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਉੱਲੂ ਬਾਟਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ,ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ,ਅਹਮਕ ॥

ਉਲੂਲ ਜਲੂਲ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਸੁਸਤ, ਬੇਢੰਗਾ, ਭੋਲਾ,ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਮਲੀਨ ॥

ਉਲੇਲ ਆਉਣੀ (ਉੱਠਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਉਝੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੜੁੰਗਣਾ,ਅੜਾ ਦੇਣਾ,ਟੁੰਗਣਾ, ਅਟਕਾਣਾ ॥

ਉੜਦ ਬਜਾਰ, ਪੁ:—ਪਲਟਨ ਦਾ ਬਜਾਰ, ਸਦਰ ਬਜਾਰ ॥

ਉੜਦੀ (ਦੇਣੀ ਜਾਂ ਲੈਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਉੜਦੀ ਖਬਰ (ਦੱਸਣੀ ਜਾਂ ਸੁਨਣੀ)॥

ਉੜਦੀ ਉੜਦੀ ਖਬਰ, ਸ:-ਅਵਾਈ,ਅਫੁਆਹ॥

ਉੜਦੂ, ਪੁ: ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਬੋਲੀ ਜੋ ਫਾਰਸੀ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓਕਰ॥

ਉਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਜਿਵੇਂ ਅਗੇ ਸੀ ਤਿਵੇਂ ॥

ਉੜਾਕ, ਵਿ:—ਘਮੰਡੀ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ,ਦੂਏ ਦਾ ਆਦਰ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਉੜਿਆ ਥੁੜਿਆ,—ਵਿ:—ਥੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਲਚਾਰ ॥

ਊਂ (ਊਂ ਊਂ), ਅਵ:—ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ।

ਊਂ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਆਮ ਤੌਰ ਪੁਰ, ਉਂਸਤਰਾ।

ਊਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸਤੁਦਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੀਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਜਲ ॥

ਊਆ ਬਾਈ, ਸ:—ਛਲ ਨਾਲ ਬਚ ਜਾਣਾ, ਹੀਲਾ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ॥

ਊਈ, ਅਵ:—ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਹਾਇ।

ਊਹਾ, ਪੜ:—ਓਹੋ, ਓਹੀ, ਓਹੀਓ।

ਊਹੋ, ਪੜ:—ਓਹੋ, ਉਹੋ, ਓਹੀਓ, ਊਹਾ॥

ਊਕਾਂ ਚੂਕਾਂ, ਸ:—ਮਸਤੀ ਜਾਂ ਨਕਾਰੇ ਕੰਮ (ਊਕਾਂ ਚੂਕਾਂ ਵਿਚ ਦਿਨ ਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਲੰਘਾਉਣੇ)॥

ਊਂਘ, ਸ:—ਨੀਂਦਰ ਦੀ ਝੋਕ, ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ॥

ਊਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਦੀਆਂ ਝੋਕਾਂ ਲੈਣੀਆਂ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਊਚ, ਵਿ:—ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ

ਊਚ ਨੀਚ, ਵਿ:—ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥

ਊਚ ਨੀਚ (ਸ:)—ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਤਰਾਈ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਤਾਰ ਚੜ੍ਹਾਉ ਜਾਂ ਸੁਖ ਦੁਖ, ਲਾਹਾ ਅਤੇ ਟੋਟਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫ਼ੈਦਾ ਯਾ ਨੁਕਸਾਨ ।

ਊਜ, ਸ:—ਕਲੰਕ, ਦੋਸ, ਐਬ, ਬਦਨਾਮੀ (ਲਗਣੀ ਲੱਗ ਜਾਣੀ, ਲਾਉਣਾ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਊਜਣ, ਪੁ:—"ਊਆ" ਵੇਖੋ ॥

ਊਂਟ, ਪੁ:—ਊਠ, ਇਕ ਲੰਮੀ ਗਰਦਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਰੇਤਲੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਤਰ ।

ਊਂਟ ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਊਂਟ ਚਾਹ ਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਊਠ, ਪੁ:—ਊਂਟ, ਸ਼ੁਤਰ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤ ਲੰਮੇ ਕਦ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਊਠ ਅੜਾਉਂਦੇ ਹੀ ਲੱਦੀਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਮਨੁੱਖ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਚੀਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਇੱਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥

ਊਠ ਖਾਠ, ਪੁ:—ਊਠ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜੇਹੇ ਪਸ਼ੂ ॥

ਊਠ ਚਾਲੀ ਤੇ ਬੋਤਾ ਬਤਾਲੀ, ਪਿਉ ਕੋਲੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਕੋਲੋਂ ਛੋਟਾ ਵਧ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਊਠ ਦੇ ਗਲ ਟੱਲੀ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਤੇ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੇਲ, ਸਿਆਣੇ ਮਰਦ ਨਾਲ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ।

ਊਠ ਵਾਂਙੂ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਊਠ ਵਾਙੂ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਵਾਙੂ ਵੇਖਣਾ ॥

ਊਠ ਵਾਙੂ ਮੂੰਹ ਚੁੱਕਕੇ ਤੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਜਿਧਰ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਹੋਵੇ ਟੁਰ ਪੈਣਾ ।

ਊਠ ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:—"ਊਟ ਕਟਾਰਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਊਠਕ ਬੈਠਕ
ਊਠਤ ਬੈਠਤ
ਊਠਾ ਬੈਠ
ਊਠਾ ਬੈਠਕ
ਊਠਾ ਬੈਠੀ
} ਸ:—"ਉੱਠਕ ਬੈਠਕ" ਵੇਖੋ ।

ਊਠ ਪੈਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ।

ਊਠਕਾਂ ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਈ ਵਾਰੀ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਠਣਾ ਅਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ।

ਊਣ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਥੁੜ, ਪੂਰਾ ਨ ਹੋਣਾ।

ਊਣਾ, ਵਿ: ਸਾਰਾ ਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਘੱਟ, ਮੁੰਨਾ, ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹੇਠਾਂ ॥

ਊਤ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਪੁ:—ਵਿਲਲਾ, ਅਹਮਕ ਆਦਮੀ ।

ਊਤ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੂਰਖਤਾਈ ਕਰਨੀ, ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡੋਂਗਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੁਚੱਲਣੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਆਵੇ ਦਾ ਆਵਾ ਹੀ ਊਤ ਗਿਆ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਭੈੜੇ ਹੋ ਗਏ

ਊਤ ਦਾ, ਪੁ:—ਅਹਮਕ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ (ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ)।

ਊਤ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ

ਊਤਨੀ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਵਿਲਲੀ।

ਊਤਪਟਾਂਗ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਬੇਸੁਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਗੜ ਬੜ

ਊਤ ਬਲਾ
ਊਤ ਬਲਾਈ
ਊਤਬਿਲਾਈ } ਸ:—ਇਕ ਮਹੀਆ ਖਾਨੂ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸਦੀ ਖਲ ਬੜਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ॥

ਊੱਦਾ, ਵਿ—ਜਾਮਨੂੰ ਰੰਗਾ, ਭੂਰਾ ਜੋ ਕਲਤਨ ਦੀ ਭਹਿ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਚਮਕੇ॥

ਊਦਾਈ
ਊਦਾਹਟ } ਸ:—ਊਦਾ ਹੋਣਾ, ਊਦਾ ਪਣ

ਊਧਮ, ਪੁ—ਵਾਜੇ ਗਾਜੇ ਨਾਚ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਸ਼ਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਉਪੱਦਰ, ਵਿਨਾਈ. (ਮਚਾਉਣਾ)

ਊਂਧਾ, ਵਿ: ਪੁ:
ਊਂਧੀ, ਸ: } ਮੂਧਾ, ਪੁੱਠਾ, ਬੇ ਸਮਝ, ਗਾਫ਼ਲ, ਅਣਜਾਣ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਭੈੜਾ ਆਦਮੀ, ਸੂਰ

ਊਂਧੀ ਪਾਉਣਾ (ਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਅਨਰਥ ਮਚਾਉਣਾ।

ਊਭ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉੱਪਰ ਵੱਲੋ॥

ਊਰਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪਟਵੇਰੇ ਪੱਟ ਫੇਰਦੇ ਹਨ॥

ਊੜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ॥ ੳ॥

ਓ, ਅਵ:—ਓਇ, ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।
ਪੜ:—ਉਹ (ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਚੀਜ਼)

ਓਇ, ਅਵ:—ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ॥

ਓਇ ਤੋਇ, ਪੁ: ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ॥

ਓਂ, ਅਵ:—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਓਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ।

ਓਟਾ, ਪੁ:—ਰਛਿਆ, ਸਹਾਰਾ, ਬਚਾਉ॥

ਓਈ, ਪੜ:—ਓਹੀ, ਓਹੋ, ਓਹੀਓ।

ਓਏ, ਅਵ:—'ਓਇ' ਵੇਖੋ॥

ਓਸ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨੇ॥ ਸ:—ਤ੍ਰੇਲ।

ਓਸੇ, ਪੜ: ਉੱਸੇ, ਉਸ ਨੇ ਹੀ, ਉਹ ਨੇ ਹੀ॥

ਓਹ, ਪੜ:—ਅਲਖ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ॥

ਓਹ ਜਾਣੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਾਣ ਦਿਓ॥

ਓਹਦਾ, ਪੁ:
ਪੜ: } 'ਉਹਦਾ' ਵੇਖੋ।

ਓਹਨੂੰ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੂੰ॥

ਓਹਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਦਾ, ਬਚਾਉ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ॥

ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਪ ਜਾਣਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ
ਓਹਲਾ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾ ਲੈਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ।

ਓਹਲੇ ਛਿਪੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ, ਪਰੋਖੇ ॥

ਓਹੜ ਪੋਹੜ, ਪੁ:-ਜਤਨ, ਉਪਾਉ, ਇਲਾਜ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ (ਜੋਗਾ ਹੋ ਸੱਕੇ)

ਓਹਾ, ਪੜ: -ਉਹ ਹੀ, ਓਹੋ, ਓਹੀਓ।

ਓਹੀ, ਪੜ:—ਉਹ ਹੀ, ਓਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ, ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜੋ ਕਾਗੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਓਹੀਓ, ਪੜ:—ਓਹੋ ਹੀ।

ਓਹੋ, ਪੜ:—ਉਹ ਆਪ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ॥

ਓਹੋ ਜੇਹਾ, ਵਿ:-ਜਿਹਾ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਿਹਾ, ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ ॥

ਓਕ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਜੋ ਕੌਲ ਜੇਹੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥ ਅਥਵਾ ਬੁੱਕ (ਓਕ ਲਾਉਣੀ = ਹੱਥ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ)।

ਓਕੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਗਾਹਾਂ ਫੈਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਝੁਕਾਉਣਾ, ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ।

ਓਕੜੂ, ਪੁ:—ਪੱਬਾਂ ਭਾਰ, ਚਿੱਤੜਾਂ ਭਾਰ, ਛੋਕੜ, ਲਚਾਰੀ ॥

ਓਂਕਾਰ, ਪੁ:—ਓਂ ਅੱਖਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਅ ਉ ਮ)

ਓਗਾਰ, ਪੁ:—ਬੈਲਾਂ ਦੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਪਿੱਛ ॥

ਓਗਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਤੁਦਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਗਦਾ ਹੈ।

ਓਛਾ, ਵਿ:—"ਹੋਛਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਓਝ, ਪੁ: —ਆਂਦਰਾਂ, ਢਿੱਡ।

ਓਝਲ, ਸ:—ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਨੇ, ਪਰਦਾ, ਏਕਾਂਤ ॥

ਓਝੜੀ, ਸ:—ਆਂਦਰਾਂ ॥

ਓਟ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਸ਼ਰਨ, ਪਰਦਾ, ਛਾਉਂ, ਓਹਲਾ।

ਓੱਠੀ, ਪੁ:—ਉਠਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਓੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰੇ ।

ਓਡਾ, ਪੁ:
ਓਡੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਉਸ ਜਿੱਡਾ ਜਾਂ ਜਿੱਡੀ ॥

ਓਡਾ ਕੋਡਾ, ਪੁ:
ਓਡੀ ਕੋਡੀ, ਸ: } ਵਿ: ਓਡਾ ਜਾਂ ਓਡੀ ਹੀ, ਨਾਂ ਛੋਟਾ ਨਾ ਵੱਡਾ, ਨਾਂ ਛੋਟੀ ਨਾਂ ਵੱਡੀ ॥

ਓਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਕੱਪੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਓਢਣੀ, ਸ:—ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚਾਦਰ ਆਦਿਕ ॥

ਓਢਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੇਟੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਚੰਮ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਓਤਨਾ, ਵਿ: —ਉੱਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਓੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉੱਥੇ, ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ, ਉਸ ਜਗਾ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ॥

ਓੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ॥

ਓਦਰ ਜਾਣਾ
ਓਦਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਜੀ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਢੈ ਜਾਣਾ।

ਓਦਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ;ਦਿਲ ਥੋੜਾ ਕਰਨਾ, ਉਦਾਸ ਕਰਨਾ।

ਓਦਰੂ, ਪੁ:—ਉਦਾਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਥੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਏ।

ਓਦੂੰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ॥

ਓਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਤਦੋਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ॥

ਓੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਤ ਵੱਲ, ਓੱਤਲ॥

ਓੱਧਰਲਾ, ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਓੱਤਲ ਦਾ॥

ਓੱਧਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਓੱਤਲੋਂ।

ਓਨ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਓਹ ਨੇ॥

ਓੱਨਾ, ਪੁ:—
ਓੱਨੀ, ਸ:— } ਉੱਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ, ਉਤਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨੀ, ਉਤਨੀ॥

ਓੱਨਾ ਕਿਨਾ, ਪੁ:
ਓੱਨੀ ਕਿੰਨੀ, ਸ: } ਵਿ: ਉਨਾਂ ਜ ਉਨਾਂ ਜਾਂ ਨਾ ਘੱਟ ਨਾ ਵੱਧ॥

ਓਪਰਾ, ਵਿ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਪਖਲਾ, ਪਰਾਇਆ॥

ਓਪਰਾਹਣਾ, ਅਵ:—ਉੱਪਰ, ਉੱਤੇ

ਓਪਲਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕੇ ਗੋਹੇ (ਬਾਲਣ ਵਾਸਤੇ)॥

ਓਬਲ, ਪੁ:—"ਓਗਲ" ਵੇਖੋ।

ਓਬਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਨੂੰ ਕਲਗੀ ਵਾਕਰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ॥

ਓਭੜ, ਵਿ:—ਨਾ ਵਾਕਫ, ਅਣਜਾਣ, ਭੋਲਾ।

ਓਮ, ਪੁ:—ਅਖਰ ਓ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ।

ਓਮਾਹੜਾ, ਪੁ:—ਇਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਪ੍ਰੀਤ ਲੱਗਣਾ॥

ਓਮੀ, ਪੁ:—ਉੱਸੀ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ॥

ਓਰ, ਸ:—ਵੱਲ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼॥

ਓਲ, ਸ:—ਜਾਮਣੀ ਵਿਚ ਰੱਖਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ॥

ਓਲਾ, ਪੁ:—ਗੜਾ, ਖੰਡ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੋਲ ਕੇ ਸ਼ਰਬਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ॥

ਓਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—"ਓਹਲਾ" ਵੇਖੋ॥

ਓਲ੍ਹਾ ਚੋਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਛਪਾਉ, ਓਲੇ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪਰੋਖੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਚੋਸੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਓਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਵਗਦੇ ਖੂਹ ਦੀ ਧਾਰ ਪੈਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਨਖੇਲਾ

ਓਵੇ
ਓਵੇਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਓੱਕਰ, ਝੱਟ ਪੱਟ, ਝਬਦੇ ਜੀ

ਓਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਸੀ ਤਿਵੇਂ

ਓੜਕ, ਪੁ:—(ਸ:) ਅੰਤ, ਛੇਕੜ।
ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਅੰਤ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ, ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਬੀ, ਫੇਰ ਬੀ।

ਓੜਕ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਤ ਹੋਣੀ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਓੜਕ ਛੋੜ੍ਹੀ ਵਿ: ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ॥

ਓੜ੍ਹ ਬਹੋੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਹੁਮਾਇਤੀ, ਸਹਾਈ, ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ, ਐੜਾ ॥

ਅਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਅਵਤਾਰ, ਉਤਾਰ, ਉਤਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ, ਈਸ਼ੂਰ ਯਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ (ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕ ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ), ਧਰਮਾਤਮਾ ਆਦਮੀ, ਵੱਡਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ॥
ਦੁਸ਼ਟ, ਲੜਾਕਾ, ਭੈੜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਉਤਾਰੀ, ਵਿ:—ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਉਤਾਰੀ ਜੀ, ਪੁ: ਧਰਮਾਤਮਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਊਟ, ਵਿ:—ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇ (ਹਲਾ, ਕਰਨਾ,

ਅਇੜਾ, ਪੁ:—"ਐੜਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਈ, ਅਵ:—ਪਸਾਰ ਜਾਂ ਦੁਰਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਦੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹਾਇ, ਉਈ ॥

ਅਈਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਐਈਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਸੰਸਾ
ਅਸਾਂਸਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾ ਹੋਵੇ

ਅੰਸ, ਸ:—ਹਿਸਾ, ਭਾਗ, ਟੋਟਾ, ਹੱਕ, ਸਤ, ਬਟਾ, ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਅਸ਼ਕ, ਪੁ—ਇਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪਿਆਰ, ਬਹੁਤ ਮਹੱਬਤ ॥

ਅਸ਼ਕ ਪੇਚਾ, ਪੁ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਅਸ਼ਕਤ, ਸ:—ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਅਸਮਰਥ, ਨਾਤਾਕਤੀ ॥

ਅਸਕਤ, ਵਿ:—ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸ਼ਤਾਕ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ ॥

ਅਸਕਤਣ, ਸ.—ਕਮਜ਼ੋਰ ਤੀਮਤ, ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸੁਸਤ ॥

ਅਸਕਤੀ, ਪੁ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ਆਦਮੀ ॥
ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਰਬਲ, ਨਮਰਦ ॥

ਅਸਕਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ, ਬਾਹਲਾ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਕਈ ਵਾਰ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ ॥

ਅਸਕੂਲ, ਪੁ—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ॥

ਅਸ਼ਕੇ
ਅਸ਼ਕੇ ਓਏ } ਅਵ:—ਸ਼ੱਲ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ॥

ਅਸੰਖ, ਵਿ.—ਅਨਗਿਨਤ, ਅਨੇਕ ॥

ਅਸੰਗ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਸੰਗੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਲੱਜ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਧੜਕ, ਅਸੰਸਾ ॥

ਅਸਰੀਪ, ਸ:- ਇਕ ਬੂਟੀ, ਇਕ ਦੁਆਈ, ॥

ਅਸੰਗ
ਅਸੰਗਤ } ਪੁ:—ਖੋਟੀ ਸੰਗਤ, ਬੁਰੀ ਸੁਹਬਤ ॥
ਸ:—ਮੰਦੇ ਸਾਥੀ ॥

ਅਸਟੰਟ, ਪੁ—ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਛੋਟਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਪਦਾਂ ਵਾਲਾ ਛੰਦ ॥

ਅਸ਼ਟ ਭੁਜੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ ॥

ਅਸ਼ਟਮ ਪਸ਼ਟਮ, ਪੁ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਪਾਂ, ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਬਕਵਾਦ ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ।

ਅਸ਼ਟਮੀ, ਸ.—ਅੱਠਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਅੱਠੋਂ । ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ—ਉਹ ਅਸ਼ਟਮੀ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅੱਠੋਂ।

ਅਸਟਾ
ਅਸਠਾ } ਵਿ:—ਬਤਰਸ, ਬੇਰੋਹਮ, ਨਿਰਦਈ, ਸਖਤ, ਕਠੋਰ ॥

ਅਸਟਾਈ, ਸ.—ਬੇਰੋਹਮੀ, ਬੇਤਰਸੀ, ਸਖ਼ਤੀ ॥

ਅਸ਼ਟਾਮ, ਪ:—ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ, ਟਿਕਟ ॥

ਅਸਟੀਸ਼ਨ
ਅਸਟੇਸ਼ਨ } ਪ— ਰੇਲ ਘਰ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਟੇਸ਼ਣ

ਅਸਤ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਤੇ ਸੁਆਹ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਡੁਬਣਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਪੱਛਮ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਅਸਤ ਅਸਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ, ਖੈਰਲ ਕਰਨੀ, ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਣੀ।

ਅਸਤ ਬੈ ਅਸਤ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ, ਅਬਾ ਤਬਾ ਬਕਣਾ।

ਅਸੱਤ, ਪੁ:—ਝੂਠ, ਕੂੜ, ਝੂਠੀ ਗਲ, ਖੋਟ, ਭੁੱਲ, ਅਧਰਮ, ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ।

ਅਸਤ ਹੋਣਾ
ਅਸਤਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡੁਬਣਾ ਅਲਪ ਹੋਣਾ, ਛਿਪਣਾ ॥

ਅਸਤ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਅਸਤ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਅੱਗ ਦੀ ਖੇਡ, ਅੱਗ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ, ਅਨਾਰ, ਮਤਾਬੀ, ਟੱਟਕਾ ਆਦਿਕ ਸੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ (ਅਸਤਬਾਜੀ ਚਲਾਉਣੀ)

ਅਸਤਰ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਸ ਕੱਪੜੇ ਦ ਅੰਦਰ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ।

ਖੱਚਰ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਅਸਤਰ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਪਲਸਤਰ ਕਰਨਾ, ਪਲਸਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਅਸਤਰ ਬਸਤਰ, ਪੁ:—ਕਈ ਭਾਂਤ ਦੇ ਕਪੜੇ, ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੁਕਾ ਮਾਲ ॥

ਅਸਤਾਉਣਾ
ਅਸਤਾ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰ ਜਾਣਾ, ਅਟਕ ਜਾਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਖਲੋ ਰਹਿਣਾ॥

ਅਸਤਾਵੜਾ
ਅਸਤਾਵਾ } ਪ—ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਗੜਵਾ, ਲੋਟਾ (ਨਮਾਜੀਆਂ ਦਾ)।

ਅਸਤਿਆ, ਵਿ:—ਡੁੱਬਿਆ, ਅਲੋਪ ਹੋਇਆ ੨ ॥

ਅਸਤੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ) ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ਹਡੀਆਂ।

ਅਸਤੀਕ, ਪੁ:—ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਇਕ ਰਿਖੀ।

ਅਸਤੀਨ, ਸ:—ਬਾਹੁਲੀ (ਕੁੜਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ)।

ਅਸਤੀਫਾ, ਪੁ:—ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਦੀ ਅਰਜੀ।

ਅਸਤੁਤ, ਸ:—ਉਸਤਤ, ਵਡਿਆਈ।

ਅਸੰਤੋਖ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਬੇਸਬਰੀ, ਲਾਲਚ, ਲੋਭ।

ਅਸੰਤੋਖਣ, ਸ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਰੂੰ ਮਰੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬੇ ਸਬਰ, ਦੁਖੀ

ਅਸੰਤੋਖੀ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਬੇ ਸਬਰ, ਦੁਖੀ ਮਰਦ

ਅਸੰਤੋਖੀਆ, ਪੁ:—"ਅਸੰਤੋਖੀ" ਵੇਖੋ।

ਅਸਤੋਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਸਲੋਕ॥

ਅਸਥਰ
ਅਸਥਾਵਰ } ਵਿ:—"ਅਸਥਿਰ" ਵੇਖੋ।

ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਘਰ, ਬੈਠਕ, ਡੇਰਾ, ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ, ਆਸ਼ਰਮ॥

ਅਸਥਾਪਨ, ਪੁ:—ਠਹਿਰਾਉਣ, ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਅਟਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ, ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤ ਰੱਖਣੀ

ਅਸਥਾਵਰ, ਵਿ:—"ਅਸਥਿਰ" ਵੇਖੋ।

ਅਸਥਿਰ, ਵਿ:—ਥਿਰ, ਪਕਾ, ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਨ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਇਮ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ ਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।

ਅਸਿਥਤ, ਵਿ:—ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਇਮ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ॥

ਅਸਥਲ, ਵਿ:—ਵਡਾ, ਮੋਟਾ, ਭਾਰਾ॥

ਅਸ਼ਨਾ, ਪੁ:—
ਸ:— } ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਵਾਕਫ, ਆਸ਼ਕ ਧਗੜਾ, ਕੋਈ ਮਰਦ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤੀਵੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਨਾਲ ਰਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ॥

ਵਿ: ਵਾਕਫ, ਜਾਣੂ।

ਅਸ਼ਨਾਈ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਦੋਸਤੀ, ਯਰਾਨਾ, ਸਾਂਝ, ਜਾਣ ਪਛਾਣ॥

ਅਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾਉਣਾ ਧੋਣਾ, ਪਿੰਡੇ ਉਰ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ, ਗੁਸਲ॥

ਗੰਗਾ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਉਣਾ॥ (ਪੁੰਨ ਸਮਝਕੇ)

ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨਾ ਪੁ:—
ਪੰਜ ਅਸ਼ਨਾਨੀ ਸ:— } ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਧੋ ਲੈਣੇ॥

ਅਸ਼ਨਾਨਣ, ਸ:—ਨਿੱਤ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ। ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਲਈ ਜਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਅਸ਼ਨਾਨੀ, ਪੁ:—ਨਿਤ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਲਈ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ॥

ਅਸਪਾਤ, ਪੁ:—ਚੌਹਾਂ, ਸੋਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਲੋਹਾ। ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁਲਾਦ॥

ਅਸਪਾਤੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਅਸਬਰਗ, ਪੁ:—'ਆਸ' ਰੁਖ ਦਾ ਪੱਤਾ॥

ਅਸਬਾਬ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਮਤਾ, ਲੀੜਾ ਲੱਤਾ, ਟੂਮ ਛੱਲਾ, ਘਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ॥

ਅਸੰਭਵ, ਵਿ:—ਅਣਹੋਣੀ, ਅਚਰਜ, ਅਨੋਖਾ ਜੋ ਅਕਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਅਸਮਝ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਬੇ ਸਮਝ, ਮੂਰਖ ॥

ਅਸਮਰਥ / **ਅਸਮਰਥੀ** } ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਰਬਲ, ਨਮਰਦ ਨਤਾਕਤ, ਨਲਕ

ਅਸਮਰਥਨ, ਸ:— / **ਅਸਮਰਥੀ,** ਪੁ:— } ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਤਾਕਤ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਮਰਦ ॥

ਅਸਮਾਨ, ਪੁ:—ਅਕਾਸ, ਅਗਾਸ, ਅੰਬਰ ॥

ਅਸਮਾਨ ਥੋਂ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਬਰੋਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਡਿਗਣਾ, ਬੱਦਲਾਂ ਤੋਂ ਪੈਣਾ, ਨਲੈਕ ਸਮਝੇ ਜਾਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ, ਹੌਲੇ ਹੋਣਾ ॥

ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਤਾਰੇ ਤੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜਾਂ ਚਲਾਕ ਹੋਣਾ, ਉਸਤਾਦੀ ਕਰਨਾ ॥

ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਬੜਾ ਯਾਂ ਬਲਵਾਨ ਜਾਪਣਾ

ਅਸਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਅਸਮਾਨ ਵਾਲਾ, ਸੁਰਗ ਵਾਲਾ, ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਅਸਮਾਨੀ ਖੂਹ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਹਲ ਤੇ ਟਿੰਡਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹੋਣ।

ਅਸਮਾਨੀ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਬਿਪਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ॥
ਬਦਮਾਸ਼ ਆਦਮੀ ॥

ਅਸਮਾਨੋਂ ਡਿੱਗੀ ਥੂੰ ਛਤਿੱਚੀ, ਵਿ:—ਤੇ ਦਰਜੇ ਤੋਂ ਡਿਗਕੇ ਜੋ ਨੀਵੇਂ ਤੇ ਆਵੇ ॥

ਅਸਮੇਧ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੱਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੱਗ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਜੱਗ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥

ਅਸਯਾ, ਵਿ:—ਆਪੇ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਬੂਟਾ) ।

ਅਸਰ, ਪੁ:—ਅਸੁਰ, ਰਾਖਸ, ਦੈਂਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਣ, ਫਲ, ਨਤੀਜਾ ॥

ਅਸਰ ਪਸਰ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਤੁਛ, ਨਕਾਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਅੱਸਰ, ਪੁ:—ਯਾ ਸ:—ਜੁਆਨ। ਆਪ ਹੁਦਰਾ(ਰੀ)

ਅਸਰਣ, ਵਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਤੇ ਸ਼ਰਣ ਜਾਂ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਾਸਰਾ ॥

ਅਸ਼ਰਫ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦਾ ਜਾਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥
ਵਿ:—ਕੁਲੀਨ, ਕੁਲ ਵੰਤ, ਸਰੇਸ਼ਟ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਾਤਮੀ, ਨੇਕ, ਭਲਾ, ਸੀਲਵਾਨ, ਗਰੀਬ, ਹਲੀਮ, ਭਲਾ

ਅਸ਼ਰਾਫਤੰ, ਸ:—ਭਲਿਆਈ, ਨੇਕੀ, ਭਲਮਨਸਊ, ਇੱਜ਼ਤ, ਮਾਨ, ਸ਼ੀਲ, ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ ॥

ਅਸਰਾਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੱਪ, ਮਗਰ ਮੱਛ ॥

ਅਸਲ, ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਖੋਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਖਰਾ, ਸਾਊ ॥
ਪੁ:—ਜੜ, ਮੂਲ, ਉਹ ਰਕਮ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਿਆਜ ਪਏ, ਸਚਿਆਈ ।

ਅਸਲਾ, ਵਿ:—ਅਸਲ ਦਾ, ਖਰਾ ॥

ਅਸਲੀ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਖੋਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਖਰਾ ਮੁੱਢ ਦਾ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਅਸਲੇ ਮਸਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:)—ਵਿੱਲ ਮੱਠ, ਆਲੇ ਟੋਲੇ (ਕਰਨਾ) ॥

ਅਸਲੇਟ (ਅਸਲੰਟ), ਵੇਖੋ ਅਲਸੇਟ ਅਤੇ ਅਲਸੇਟੀ ॥

ਅਸਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ. ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ, ਅਸਲ ਤੋਂ ॥

ਅਸਵਾਰ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਸਵਾਰੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ, ਨਸ਼ਾ ਪੀਕੇ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁ:—ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ, ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ।

ਅਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ.—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅਸਵਾਰੋ, ਪੁ:—ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ, ਦਰਬਾਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਅਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਸਵਾਰੀ, ਕੋਈ ਜਨੌਰ ਜਾਂ ਗੱਡੀ ਬੱਘੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਕਈ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਏ ਥਾਂ ਜਾਏ ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੋੜਾ, ਹਾਥੀ, ਊਠ, ਯੱਕਾ, ਟਮ ਟਮ, ਬੱਘੀ ਆਦਿਕ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰਗਮ ਜਾਂ ਸੁਰ ॥

ਅਸਾਂ, ਪੜ:—"ਮੈਂ" ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ॥

ਅਸਾਉਰੀ, ਸ:—ਆਸਾਵਰੀ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਰਾਗਨੀ ਆਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ॥

ਅਸਾਸਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ, ਮਾਲ ਮਤਾ ਅਸਬਾਬ ॥

ਅਸਾਕ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਕਾਦਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਾਕ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਸਾਖ, ਵਿ:—ਜਸਦੀ ਸਾਖ ਯਾ ਜਿਸਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਈਮਾਨ, ਖੋਟਾ ।
ਸ:—ਬੇ ਈਮਾਨ ।

ਅਸਾੜਾ, ਪੜ:—'ਸਾਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਸਾਣ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ, ਸਹਿਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ।

ਅਸਾਧ, ਵਿ:—ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਚੋਟਾ, ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਲਹੋਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਆਵੇ। ਡਾਢਾ ਮਾਂਦਾ, ਜਿਸਦਾ ਇਲਾਜ ਨ ਹੋ ਸਕੇ ॥

ਅਸਾਨ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋ ਨੇਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ॥

ਅਸਾਨੀ, ਸ:—ਸੁਖਾਲ, ਸੌਖ ॥

ਅਸਾਨੂੰ, ਪੜ:—ਸਾਨੂੰ, ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ।

ਅਸਾਮੀ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—"ਸਾਮੀ" ਵੇਖੋ ।

ਅਸਾਰ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ, ਮੂਜਬ । ਕੱਚਾ, ਫੋਕਾ, ਬਿਅਰਥ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ
ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੰਧ ਦੀ ਚੁੜਾਈ ।

ਅਸਾਵਰੀ, ਸ:—ਅਸਾਉਰੀ, ਇਕ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰਾਗਨੀ ।

ਅਸਿੱਧ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ ਨ ਹੋਇਆ ੨, ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਯਾ ੨, ਅਧੂਰਾ, ਝੂਠਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਅੱਸੀ, ਸ਼ਃ—ਹਥਿਆਰ ਜਾਂ ਫੱਟ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਕੰਢਾ

ਅਸੀਂ, ਪੜਃ—ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਆਪਾਂ ॥

ਅੱਸੀਆ
ਅਸੀਹ } ਪੁਃ—ਅੱਸੀਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ॥

ਅਸੀਸ
ਅਸੀਸੜੀ } ਸ਼ਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ, ਅਸੀਰਬਾਦ, ਦੁਆ

ਅਸੀਰਬਾਦ, ਸ਼ਃ—ਅਸੀਸ, ਦੁਆ ॥

ਅਸੀਲ, ਵਿਃ—ਕੁਲਵੰਤ, ਸਰੇਸ਼ਟ, ਅਸਲ ਦਾ, ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਹਲੀਮ, ਨੇਕ, ਬੜੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਮੱਛਰਨ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਲ ਮੁੰਡਾ ਯਾ ਅਸੀਲ ਘੋੜਾ)

ਅੱਸੀਵਾਂ
ਅਸੀਮਾਂ } ਵਿਃ—ਅੱਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਸੁਆਰ, ਪੁਃ—"ਅਸਵਾਰ" ਦੇਖ

ਅਸੁਅਰੀ, ਸ਼ਃ—"ਅਸਵਾਰੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਸੁੱਧ, ਵਿਃ—ਮੈਲਾ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਭੁੱਲ ਹੋ

ਅਸੁਭ, ਵਿਃ—ਭੈੜਾ ਬੁਰਾ, ਖੋਟੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਨਹਿਸ਼ ਬਦ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ।

ਅੱਸੂ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀਨਾ॥

ਅਸੂਝ, ਵਿਃ—ਨਾ ਦਿਸਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਅਗਿਆਨੀ, ਅੰਨ੍ਹਾ ॥

ਅਸੂਲ, ਪੁਃ—ਨੇਮ, ਕੈਦਾ, ਰੀਤ, ਮਤ ॥

ਅਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਪੁ—ਸਭਾ, ਮੰਡਲੀ, ਇਕੱਠ ॥

ਅਸੋਗ, ਸ਼ਃ—ਆਰਾਮ, ਸ਼ਾਂਤਿ, ਸੌਖ, ਮੌਜ, ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਪਰਸੰਨਤਾ ॥

ਅਸੋਗੀ, ਵਿਃ—ਸੌਖਾ, ਮੌਜੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਲੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਅਸੋਚ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ, ਜੋ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਯਾ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ।

ਅਸੋਚੀ, ਵਿਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮੌਜੀ, ਸਦਾ ਪਰਸੰਨ, ਬੇ ਗਰਜ ॥

ਅਸੋਭਾ, ਸ਼ਃ—ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ, ਕੋਝਾ ਪਨ ॥

ਅਹ, ਪੜਃ—ਇਹ (ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲੀਦਾ ਹੈ) ॥

ਅਹੰਕਾਰ, ਪੁਃ—ਹੰਕਾਰ, ਗੁਮਾਨ, ਆਕੜ, ਹਉਮੈਂ, ਅਭਿਮਾਨ, ਗਰਬ, ਖੁਦੀ ॥

ਅਹੰਕਾਰੀ, ਪੁਃ—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਕੜਬਾਜ਼, ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਅਹੰਤਾ, ਸ਼ਃ—"ਅਹੰਕਾਰ" ਵੇਖੋ ॥

ਅਹਦ, ਪੁਃ—ਇਕਰਾਰ, ਹੁਕਮ, ਸਮਾਂ, ਜ਼ਮਾਨਾ ॥

ਅਹਦ ਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਰਾਜਿਆਂ ਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਕਰਾਰਨਾਮਾ ॥

ਅਹਬੂ, ਪੁਃ—ਤੱਤੀ ਰੇਤ ਵਿਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ੨ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਸਿੱਟੇ (ਮਕਈ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ) ॥

ਅਹਬੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਭੁੰਨਣਾ ॥

ਅਹਲਕ, ਪੁ:—ਸੁਸਤੀ, ਆਲਸ, ਗਾਫਲੀ ॥

ਅਹਲਕਣ, ਸ:—ਸੁਸਤ ਤੀਮਤ, ਆਲਸਣ ॥

ਅਹਲਕਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਅਫਸਰ, ਵੱਡੇ ਵਡੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਅਹਲਕੀ, ਪੁ:—ਸੁਸਤ ਮਰਦ, ਆਲਸੀ ॥

ਅਹਾਂ, ਅਵ:—ਨਾ, ਨਹੀਂ, ਮੂਲੋਂ ਨਾ, ਖਿਲਕੁਲ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਅਹਾ ਅਹਾ
ਅਹਾਹਾ } ਅਵ:—ਬੱਲੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਸ਼ਕੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ।

ਅਹਾ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਅਜੇਹਾ, ਓਹੋ ਜਿਹਾ।

ਅਹਾਰ, ਪੁ:—ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ, ਰਿਜ਼ਕ।

ਅਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਏਕ ਅਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਅੱਠੀਂ ਪਹਿਰੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਹਿ, ਪੁ: —ਸੱਪ ॥

ਅਹਿਆ ਤਹਿਆ, ਅਵ:—ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ।

ਅਹਿਣ, ਸ:—ਠੰਢ, ਸਰਦੀ, ਕੱਕਰ, ਬਰਫ਼, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਗੜੇ, ਇੱਤੀ, ਮੱਕਸ਼ੀ ।

ਅਹਿਮ, ਪੁ:—ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ ।

ਅਹਿਮਕ, ਵਿ: ਯਾ ਪੁ: —ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ।

ਅਹਿਮਕਤਾਈ ਸ:
ਅਹਿਮਕਪੁਣਾ ਪੁ: } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਅਕਲੀ, ਬੇ ਸਮਝੀ ।

ਅਹਿਮਕਾਈ, ਸ: —ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕੰਮ ਬੇ ਸਮਝੀ।

ਅਹਿਰਣ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੌਰਸ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲੋਹਾ ਆਦਿਕ ਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਕੇ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਹਿਲ ਜੁਆਨੀ, ਸ: —ਭਰੀ ਜੁਆਨੀ, ਜਿਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ ॥

ਅਹੁ, ਪੜ:—ਉਹ।

ਅਹੂਤੀ, ਸ:—ਘਿਉ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜੋ ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਅੱਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਵਰਗਾ ਕੌੜਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰੇਤਲੇ ਥਣਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਉਗਦਾ ਹੈ ।
ਵਿ:—ਅੱਕ ਵਰਗਾ, ਕੌੜਾ ॥

ਅੱਕ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ।

ਅਕਸ, ਪੁ:—ਪਰਛਾਵਾਂ, ਛਾਯਾ, ਉਲਟ, ਨਕਲ, ਉਤਾਰਾ ।

ਅੰਕਸ, ਪੁ:—"ਅੰਗਸ" ਵੇਖੋ

ਅਕਸਮਾਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ, ਅਚਣਚੇਤ ॥

ਅਕਸਰ, ਵਿ: ਯਾ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ, ਬਾਹਲਾ, ਅਕਸਰ ।

ਅਕਸੀ ਤਸਵੀਰ, ਸ: —ਅਕਸ ਲੈ ਕੇ ਉਤਾਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ, ਫੋਟ।

ਅਕਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਅਕਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕਹੱਤਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਹਰਾ
ਅਕਹਰੀ } ਵਿ:—ਇਕ ਤਹਿ ਯਾ ਤੈਹ ਵਾਲਾ, ਇਕੱਲਾ, ਹਲਕਾ ॥

ਅਕਹਿਰਾ
ਅਕਹਿਰੀ } ਵਿ:—'ਅਕਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਕ ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਾਵਾ ਮੱਕੜ ॥

ਅਕੱਠ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕੱਠਾ, ਵਿ:—'ਇਕੱਠਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਕ ਜਾਣਾ
ਅੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਆਉਣਾ, ਖਿਝ ਜਾਣਾ, ਛਿੱਥੇ ਹੋਣਾ, ਸੜਨਾ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਅਕਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਇਕਤਾਲੀ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਅਕਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕੱਤੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਤ੍ਰੀਹ ॥

ਅਕੱਤੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਤੂਬਰ, ਪੁ:—ਦਸਵਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ ॥

ਅਕਦ, ਪੁ: ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਨਿਕਾਹ ॥

ਅਕਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਬਰ, ਪੁ: ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ॥

ਅਕਬਾਲ, ਪੁ:—ਇਕਬਾਲ ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਮੁੱਕਰਨਾ ਨਾ, ਕਬੂਲਦਾਰੀ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਪਰਤਾਪ, ਸੰਪਤ, ਮਾਯਾ ॥

ਅਕਬਾਲੀ, ਪੁ:—ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਰਕਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ॥

ਅੱਕਰਾ, ਵਿ:—ਮਹਿੰਗਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਅਕਰਾਰ, ਪੁ:—'ਕਰਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਕਲ, ਸ:—ਬੁੱਧ, ਮੱਤ, ਸਮਝ, ਹੋਸ਼, ਸਿਆਣਪ, ਦਾਨਾਈ, ਗਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ, ਸੂਝ, ਸੁਰਤ, ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਅਕਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣੀ
ਅਕਲ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ
ਅਕਲ ਚੱਕਰ ਖਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਕੁਝ ਨ ਸੁੱਝਣਾ ॥

ਅਕਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ
ਅਕਲ ਦੁੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ, ਅਕਲ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਅਕਲ ਗਿੱਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਅਕਲ ਹੋਣਾ, ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਕੱਦ ਹੋਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਗੰਢ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਵਿ:—ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਕਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪੱਲੇ ਧਨ ਹੈ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਕੋਤਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਲ ਦਾ ਖਾਂਵਦ
ਅਕਲ ਦਾ ਪੂਰਾ
ਅਕਲ ਦਾ ਮਾਲਕ } ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝ ॥

ਅਕਲ ਦੁੜਾਉਣਾ
ਅਕਲ ਦੇ ਤੋਤ ਲੜਾਉਣਾ
ਅਕਲ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ, ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿੱਖ ਦੇਣੀ, ਸਮਝਾਉਣਾ ॥

ਅਕਲ ਦੇ ਨਹੁੰ ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝ ਸੋਚ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਕਲ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ, ਹੋਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਅਕਲ ਨਾਲ ਕਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਲ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਯਾਂ ਤਲਾਂਜਲੀ ਦੇਣਾ
ਅਕਲ ਨੂੰ ਜੰਦਾ ਮਾਰਨਾ (ਲਾਉਣਾ) } ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਅਕਲਬੰਦ
ਅਕਲਮੰਦ
ਅਕਲਵੰਦ } ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਦਾਨਾ, ਬੁੱਧਵਾਨ, ਚਤੁਰ, ਸੁਚੇਤ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਮਝ ਦਾਰ।

ਅਕਲਬੰਦੀ
ਅਕਲਮੰਦੀ
ਅਕਲਵੰਦੀ } ਸ:—ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ, ਚਤੁ-ਰਾਈ, ਸਮਝ ਸ਼ਹੂਰ

ਅਕਲ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ
ਅਕਲ ਤੇ ਪੜਦਾ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਮੂਰਖਤਾ-ਈ ਕਰਨੀ।

ਅਕਲ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਸਿੱਖਣੀ॥

ਅਕਲ ਵੱਡੀ ਕਿ ਭੈਂਸ, ਸਿਆਣਪ ਕੱਦ ਮੂਜਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ

ਅਕੱਲ
ਅਕੱਲਾ } ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜਣਾ, ਇੱਕੋ, ਇੱਕਾ, ਸਿੱਧਾ, ਅਲਗ, ਜੁਦਾ, ਵੱਖਰਾ॥

ਅਕੱਲ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਵੰਡ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੇ

ਅਕੱਲਾ ਅਕੱਲਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਵਖਰੇ ਵਖਰੇ, ਅਲਗ ਅਲਗ, ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ॥

ਅਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਨਿਰਾ ਇੱਕੋ ਹੀ, ਸਾਥੀ ਬਾਝੋਂ ॥

ਅੱਕਲਕਾਣ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਸਤਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜੀ ਅੱਕਲਕਾਣ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਕਲਾਪਾ, ਪੁ:—ਅਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰਾ ਭਾਈ ਹੁਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਕਲਾਪੀ, ਸ:—ਅਕੱਲੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਮਾ-ਇਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਅਕਲੀਆ, ਵਿ:—ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਅਕਵੈਜਣਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਇਕਵੰਜਾ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ॥

ਅਕਵਾਸੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ॥

ਅਕਵਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕਾ ਜੋੜ, ਮੇਲ ॥

ਅੱਕੜ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਆਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਸ:—ਵਿੰਗ, ਆਕੜ, ਅਕੜਊ, ਐਂਠ ॥

ਅਕੜਊ, ਪੁ:—ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ ॥

ਅਕੜ ਜਾਣਾ
ਅਕੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨਾ, ਕਰੜੇ ਹੋਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਲੜਨਾ ਝਗੜਨਾ ॥

ਅਕੜ ਖਾਂ
ਅਕੜ ਬਾਜ਼ } ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਮਜ਼ਾਜੀ ਅਭ-ਮਾਨੀ ॥
ਪੁ:—ਬਾਂਕਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ, ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਕੜਾਉ, ਪੁ:—ਫੈਲਾਉ, ਐਂਠ ॥

ਅਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਲਾਉਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ, ਆਕੜਨ ਦੇਣਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਣਨਾ (ਸੁਚੇਤ ਹੋਣ ਲਈ,

ਅਕੜੇਂਵਾਂ, ਪੁ:—ਅਕੜਾਉ, ਭੰਨ, ਕਰੜਾਈ ॥

ਅਕੜੇਂਵਾਂ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਣਨਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਵੁੱਟਣੇ ।

ਅਕੜੈਂਵ, ਸ:—ਕਰੜਾਈ, ਆਕੜ, ਅਕੜਾਉ ॥

ਅਕਾਸ, ਪੁ:—ਅਗਾਸ, ਅਸਮਾਨ, ਅੰਬਰ, ਸੁਰਗ, ਪੁਲਾੜ, ਵਾਉ, ਪੰਜਵਾਂ ਤੱਤ (ਵਾਉ ਤੋਂ ਬੀ ਸੂਖਮ)।

ਅਕਾਸ ਦੀਪ
ਅਕਾਸ ਦੀਵਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਕੱਤਕ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਾਂਸ ਖੜਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਹਈ ਲਾਲ ਟੈਨ, ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਨਣ ਦੂਰੋਂ ਦਿੱਸੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਬਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ 'ਏੱਥੇ ਕਈ ਡਰ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਅਕਾਸ ਪੌਣ, ਸ:—ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਗਣ ਵਾਲੀ ਵਾਉ । ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਕੇ ਰੋਕ ਛੱਡਦੇ ਹਨ।

ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ, ਸ:—ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਲੋਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਦੈਵ ਬਾਣੀ, ਇਲਹਾਮ ॥

ਅਕਾਸ ਬਿਰਤ, ਸ: ਕੰਮ ਕਾਜ ਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹ ਕੇ ਜੋ ਅੰਨ ਰੋਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਏ ਛਕ ਲੈਣਾ ॥

ਅਕਾਸ ਬਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਕੰਮ-ਕਾਜ ਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੱਬ ਜ ਮਿਲ ਜਾਏ ਛਕ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰੇ॥

ਅਕਾਸ ਬੇਲ, ਸ:—ਇਕ ਬੇਲ ਜ ਰੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਉਗਦੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਦੀ ਨਾ ਜੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਪੱਤੇ । ਅਮਰ ਬੇਲ ।

ਅਕਾਸ ਮੰਡਲ, ਪੁ:- ਅਸਮਾਨ, ਅੰਬਰ, ਵਾਉ ਦਾ ਘੇਰਾ ॥

ਅਕਾਸੀ, ਵਿ:- ਇਕਾਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਅਕਾਸੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਹਠ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੱਠ

ਅਕਾਹਠਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਹਠ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਜ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਰਥ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨ ਆਵੇ। ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬੇ ਅਰਥ, ਅਕਾਰਥ,

ਅਕਾਂਤ—'ਇਕਾਂਤ' ਵੇਖੋ ।

ਅਕਾਤਸੀ
ਅਕਾਦਸੀ } ਸ:- ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਯਾਰਵੀਂ ਥਿਤ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਰਖਦੇ ਹਨ ।

ਅਕਾ ਦੇਣਾ
ਅਕਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਪਾਣਾ, ਸਤਾਣਾ, ਛਿਥਿਆਂ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਣਾ ॥

ਅਕਾਨਵਾਂ, ਵਿ:—ਅਕਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਕਾਨਵੇ, ਵਿ:—ਇਕਾਨਵੇਂ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਅਕਾਰ, ਪੁ:—'ਆਕਾਰ' ਵੇਖੋ ।

ਅਕਾਰਥ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬੇ ਅਰਥ, ਬਿਨਾ ਪਰੋਜਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨ ਆਵੇ । ਵਿ:—ਨਿਹਫਲ, ਬੇ ਅਰਥ ।

ਅਕਾਰਥ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਉਣਾ।

ਅਕਾਰਾ, ਵਿ:—ਅਕੇਲਾ॥

ਅਕਾਰਾ (ਰੀ) ਦੁਕਾਰਾ, (ਰੀ), ਵਿ:—ਅਕੇਲਾ (ਲੀ) ਦੁਕੱਲਾ (ਲੀ)।

ਅਕਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ, ਅਮਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਜੋ ਗੱਲ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਅਕਾਲ ਤਖਤ; ਪੁ:—'ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਾਲ ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਅਕਾਲ ਬਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਸੰਝ ਸਵੇਰ ਦੀ ਪੂਜਾ॥

ਅਕਾਲ ਬੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਨੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਸਿੱਖ ਪਾਹੁਲ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਅਕਾਲ ਮਿਰਤ, ਅਕਾਲ ਮੌਤ } ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਮੌਤ ਹੋਵੇ, ਕੁਵੇਲੇ ਦਾ ਜਾਂ ਅਬਗਤ ਮਰਨਾ।

ਅਕਾਲ ਮਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਅਕਾਲ ਮਿਰਤ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕੁਵੇਲੇ ਜਾਂ ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਮਰ ਜਾਏ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਪੁ:—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ॥

ਅਕਾਲਣ, ਸ:—ਅਕਾਲੀ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ।

ਅਕਾਲੀ, ਅਕਾਲੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਲ ਨ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ। (ਇਹ ਲੋਕ ਨੀਲੇ ਕਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਖਦੇ ਹਨ)।

ਵਿ:—ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ।

ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਣੇ ਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਗੁਣ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ॥

ਅਕੀਨ, ਪੁ:—ਯਕੀਨ, ਜਕੀਨ, ਇਤਬਾਰ, ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਨਿਹਚਾ

ਅਕੇ, ਅਵ:—ਯਾ, ਜਾਂ।

ਅੱਕੇ ਕਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ਰੂਰ, ਬੇਸ਼ਕ, ਸੌ ਵਿਸਵਾ॥

ਅਕੇਰਾਂ, ਅਕੇਰੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਵੇਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ।

ਅਕੇਰਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ

ਅਕੇਤਰ ਸੌ, ਵਿ: ਇਕ ਉੱਤੇ ਸੌ।

ਅਕੌਂਟ, ਪੁ:—ਹਿਸਾਬ, ਲੇਖਾ॥

ਅਕੌਂਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਅਕੌਂਟੈਂਟ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਬਾਬੂ॥

ਅੱਖ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ, ਅੱਖੀ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਨ, ਦੀਦਾ, ਨਜ਼ਰ, ਨੀਝ, ਤੱਕ, ਧਿਆਨ, ਬੂਝ, ਵਿਚਾਰ, ਗੋਡੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ਜਾਂ ਚੱਪਣੀ ਦੇ ਹੇਠ ਨੀਵੀਂ ਜਗਾ। ਰੁੱਖਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਫੁਟਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ॥

ਅੱਖ ਉੱਚੀ ਨ ਕਰਨਾ
ਅੱਖ ਉੱਚੀ ਨ ਕਰ ਸੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨ ਸਕਣਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਅੱਖ ਆਉਣੀ
ਅੱਖ ਆ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਅੱਖ ਦੁਖਣ ਲਗ ਪੈਣੀ, ਅੱਖ ਦਾ ਸੁੱਜਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਵੇਖ ਸੱਕਣਾ (ਅੱਖ ਬਾਹਲਾ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)॥

ਅੱਖ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–'ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਖ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–'ਅੱਖ ਨਕਾਲਨੀ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਜਾਗ ਆਉਣੀ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਹੋਣਾ।

ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਜਾਗਣਾ, ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਸਿਆਣਪ ਵਰਤਣੀ, ਮੁੜ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਆਉਣਾ, ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲਣਾ।

ਅੱਖ ਘੂਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ।

ਅੱਖ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਨਸ਼ੇ, ਉਨੀਂਦ੍ਰੇ ਜਾਂ ਸਿਰ ਪੀੜ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ॥ ਲੂੰਣ ਪੂਣੇ ਦਾ ਅਸਰ ਅੱਖੀਂ ਤੋਂ ਜਾਪਣਾ। ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਉਤਾਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰਨਾ।

ਅੱਖ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅੱਖ ਚੁਕ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਖ ਚੁਰਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧਿਆਨ ਨ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਅੱਖ ਫੇਰ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਨਾ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਖ ਜੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਇਕ ਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ॥

ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ਝਰਨਾ

ਅੱਖ ਦਖਾਉਣਾ
ਅੱਖ ਵਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਡਰਾਉਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਜਾਪਣਾ, ਹਟਕਣਾ।

ਅੱਖ ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾਂਆ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਮਨਾ ਕਰਨਾ ਯਾ ਵਰਜਣਾ।

ਅੱਖ ਦੀ ਕੋਠੀ, ਸ:–ਉਹ ਖੱਪਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਖ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਅੱਖ ਦੁਖਣੀ
ਅੱਖ ਦੁਖਣੀ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:–'ਅੱਖ ਆਉਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਖ ਨਕਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲੋ ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਗੁੱਸਾ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਖ ਨੀਲੀ ਪੀਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲਣਾ। ਗਾਢਾ ਕ੍ਰੋਧ ਦਿਖਾਉਣਾ॥

ਅੱਖ ਪਟਣਾ (ਪੁੱਟਣਾ), ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹਣਾ।

ਅੱਖ ਪੱਟ ਪੱਟ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਨਜ਼ੀਰ ਲਾਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੇਖਣਾ॥

ਅੱਖ ਫਰਕਣਾ, ਣੀ
ਅੱਖ ਫਿਰਕਣਾ, ਣੀ
ਅੱਖ ਫੁਰਕਣਾ, ਣੀ } ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਖ ਦਾ ਫੜਕਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਚੰਗਾ ਯਾ ਬੁਰਾ ਸਗਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮਰਦ ਦੀ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਫਰਕਣੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਮਾੜੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤੀਮਤ ਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ॥

ਅੱਖ ਫੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਖ ਜਾਂਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖ ਫੇਰਨਾ
ਅੱਖ ਫੇਰ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:–ਮਰਨ ਲਗਿਆਂ ਅੱਖ ਦਾ ਫਲਾ ਫਿਰਿਆ ਲੈਣਾ। ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਮਗਰੋਂ ਵੈਰੀ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਦਯਾ ਦਾ ਪਯਾਰ ਕਰਨਾ ਛੁਡ ਦੇਣ। ਗਮ ਯਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੱਕਣ ਲੱਗ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖ ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਹਟਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਲਗਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨ ਦੇਣਾ, ਦੂਏ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਨਾ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਫੇਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ, ਲੁਕ ਕੇ, ਛਿਪ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸ ਕੇ, ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤੇ।

ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ (ਲੁਕ ਕੇ) ਆਉਣਾ।

ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਤੱਕਣਾ ਨਾ, ਦੂਏ ਪਾਸਿਓਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਅੱਖ ਬੰਦ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਬਦਲਣਾ
ਅੱਖ ਬਦਲ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ। ਬਦਲ ਜਾਣਾ। ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ। ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰਨਾ।

ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਕਰਨਾ
ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਜੇਹਾ ਹੀ ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣੀ, ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਟਿਕ ਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਨ ਕਰ ਸੱਕਣਾ
ਅੱਖ ਬਰੱਬਰ ਨ ਰੱਖ ਸਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤੱਕ ਨ ਸੱਕਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੂੰਹ ਨ ਕਰ ਸਕਣਾ ॥

ਅੱਖ ਭਰਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣਾ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਤੱਕਣਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਕਾਮ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ।

ਅੱਖ ਭਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਜੂ ਭਰ ਆਉਣੇ, ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਅੱਖ ਮਟੱਕਾ, ਪੁ:—ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਸੈਨਤ ਜੋ ਕੁਕਰਮੀ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖ ਝਮਕਣਾ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਹਟਕਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮਹੱਬਤ ਦੀਆਂ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਨਾ।

ਅੱਖ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਨਾਲੇ, 'ਅੱਖ ਲੜਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਖ ਮਿਲਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤਕਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਉਣੀ, ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਾ, ਦੋਸਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਅੱਖ ਮੀਚ (ਮੀਟ) ਜਾਣੀ ਯਾ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ: -ਅਖ ਬੰਦ ਕਰਨੀ, ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ।

ਅੱਖ ਲਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:- ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਊਂਘਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ।

ਅੱਖ ਲਗਾਣੀ ਯਾ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਪਾਉਣਾ, ਦੋਸਤੀ ਕਰਨੀ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਖ ਲੜਣਾ ਯਾ ਲੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਅਚਾਨਚਕ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪੈਣਾ।

ਅੱਖ ਲੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਏ ਵਲ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ। ਅੱਖ ਮਾਰ ਕੇ ਸੈਨਤ ਕਰਨਾ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਤੱਕਣਾ, ਮਹੱਬਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਉਣੀ। ਸੈਨਤਾ ਨਾਲ ਭੇਤ ਦੱਸਣਾ।

ਅੱਖ ਲਾਲ ਕਰਨੀ / ਅੱਖ ਲਾਲ ਕਰ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲੀ ਪਾ ਲੈਣੀ।

ਅੱਖ ਲਾਦਾ, ਵਿਃ ਪੁਃ—ਕਾਣਾ।

ਅੱਖ ਲਾਦੀ, ਵਿਃ ਸਃ—ਕਾਣੀ।

ਅੱਖ ਲੁਕਾਣੀ / ਅੱਖ ਛੁਪਾਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਣੂਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨ ਕਰਨੀ।

ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਤਿਣ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖ ਦੇ ਡੇਲੇ ਉੱਤੇ ਚਿਟਾ ਦਾਗ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੋਣੀ॥

ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਰੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਕੱਖ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੁਰਾ ਲਗਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਹੋਣੀ।

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਸਣਾ

ਅੱਖ ਅੱਗੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਫੁੱਲਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਦਿੱਸਣੇ, ਮੂਰਛਾ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅਚਾਨਚੱਕ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਹਨੇਰਾ ਆਉਣਾ / ਜਾਂ ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨ ਦੱਸਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿੱਤ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣਾ, ਸਦਾ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੋਂ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ / ਜਾਂ ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿੱਛੜ ਜਾਣਾ, ਪਰੋਖੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਨਾਂ ਦਿੱਸਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਗਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਗੁੱਝੀ ਗਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਦਰ ਭਾਉ ਹੋਣਾ, ਮਾਨ ਹੋਣਾ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਣੀ॥

ਅੱਖਾਂ ਪੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੋਣੀ ਕਿ ਕਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਅੱਖਾਂ ਪਾਟ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਨ ਆਦਿਕ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਹਰਾਨੀ ਅਤੇ ਗੁਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਅੱਖਾਂ ਫਿਰ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੌਰ ਬਦਲ ਜਾਣੇ, ਮਰਨ ਲੱਗਣਾ, ਚਿੱਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਫੇਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ।

ਅੱਖਾਂ ਭਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਭਰਨੇ॥

ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਜਾਣੀਆਂ (ਮੀਟਣੀਆਂ), ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਲਾਲ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟਾ ਘੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਫਰੇਬ ਕਰਨਾ, ਛਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਲੈ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਬੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਦਾ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਬਨਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜਾਣੂਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ।

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੋਰੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਰੋਗ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਲੀਹਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੜਕ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਖ ਆਦਿਕ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਪੀੜ ਹੋਣੀ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਤ ਜਾਗਦਿਆਂ ਵਤਾਉਣੀ ਨੀਂਦਰ ਨਾ ਆਉਣੀ॥

ਅੱਖੀਂ ਸੁਖ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਵੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ॥

ਅੱਖੀਂ ਸੁਖ ਕਲੇਜੇ ਠੰਡ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜ੍ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਧੀਰਜ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਖੋਂ ਲਾਂਵਾਂ, ਵਿ:—ਕਾਣਾ॥

ਅੱਖੋਂ ਲਾਂਵੀਂ, ਵਿ:—ਕਾਣੀ॥

ਅਖਸਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅਕਸਰ' ਵੇਖੋ।

ਅਖੰਡ, —ਸਾਰਾ, ਨਾਂ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਸੰਪੂਰਨ, ਪੂਰਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਟੋਟੇ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ, ਜੋ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ॥

ਪੁ:—ਈਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਬ੍ਰਹਮ॥

ਅਖੰਡ ਪਾਠ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਟਕਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਲਗਾਤਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਪੁ:—ਇਖ਼ਤਿਆਰ, ਮਰਜੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਮੰਸ਼ਾ, ਆਪਣੀ ਸਮਝ, ਵੰਦੋਬਸਤ, ਵੱਸ, ਸ਼ਕਤਿ, ਸਮਰਥ, ਅਧਕਾਰ, ਹੱਕ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਹੁੱਦੇਦਾਰ ਦਾ ਥਲ ਜਾਂ ਅਲਾਕਾ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੱਕ ਹੋਣਾ, ਸਮਰਥ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਹੋਣੀ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸੱਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਅਧਕਾਰ ਹੋਣਾ।

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਖੁੱਸ ਜਾਣਾ (ਣੇ), ਕ੍ਰਿ: ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਅਧਕਾਰ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ।

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਘਟ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਦੇਦਾਰ ਦੀ ਸਮਰਥ ਥੋੜੀ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਅਧਕਾਰ ਮਿਲਣਾ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧਕਾਰ ਪਾਉਣਾ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਧ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ: ਅਧਕਾਰ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣੇ॥

ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾਂ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ।

ਅਖ਼ਤਿਆਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਹੋਣਾ॥

ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੁ:—ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਛਪਦਾ ਹੈ, ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ॥

ਅੱਖਰ, ਪੁ:—'ਅੱਛਰ ਵੇਖੋ', ੳ, ਅ, ਆਦਿਕ॥

ਅਖ਼ਰੋਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ, ਖਰੋਟ॥

ਅੱਖੜ ਖਾਣ / ਅੱਖੜ ਖਾਂਦ } ਵਿ: ਬਹੁਤ ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ, ਢੀਠ ਸ਼ੋਖ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ॥

ਅੱਖਾ, ਪੁ:—ਛੰਦ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ ॥

ਅਖਾਉਤ, ਸ:—
ਅਖਾਣ, ਪੁ:— } ਕਹਾਉਤ, ਅਖਾਣ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ॥

ਅਖਾਣਨ; ਸ:—ਅਖਾਣ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ।

ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਖੇਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਵੇ, ਦਰਬਾਰ ॥

ਇੰਦਰ ਦਾ ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਅਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਅਜਿਹੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ, ਮਠ ॥

ਅੱਖੀ, ਸ:-ਅਖ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਨ, ਦੀਦਾ ॥

ਅਖੀਰ, ਪੁ:—'ਆਖਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਖੁੱਟ, ਵਿ: ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਨਿਖੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਖੁੱਟ ਭੰਡਾਰ, ਪੁ: ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਭੰਡਾਰ ਜਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ।

ਅਖੇ, ਅਵ:—ਜਾਂ, ਜਾ, ਕਿ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ।

ਅਖੈ, ਵਿ:—ਅਬਿਨਾਸੀ, ਅਮਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ॥

ਅਖੋਟ, ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਅਖੌਤ, ਸ:—ਕਹਾਉਤ, ਅਖਾਣ ॥

ਅੱਗ, ਸ:—ਅਗਨ, ਬਸੰਤਰ ਲਾਟ, ਭਾਂਬੜ, ਗਰਮੀ, ਤਪਤ, ਗੁੱਸਾ, ਧੰਧ, ਪਿਆਰ, ਮੋਹ, ਮਮਤਾ, ਕਾਮ, ਈਰਖਾ, ਸਾੜਾ, ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ ।
ਵਿ:—ਤੀਖਾ ਤੱਤਾ, ਐਵੇਂ ਜਾਂ ਛੇਤੀ ਭੜਕ ਪੈਣ ਵਾਲਾ, ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਪਿਆਰਾ ਜਾਂ ਮਹਿੰਗਾ, ਵਡ ਮੁੱਲਾ ॥

ਅੱਗ ਸੁਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਭੜਕਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਗ ਮੈਂ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬੁਝ ਜਾਣੀ ॥

ਅੱਗ ਖਾਣੀ ਅੰਗਿਆਰ ਹੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਬੁਰਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਦਾ ਅੜਾਂਬਾ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਖ ਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਅੱਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਲੋਥ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਲਈ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਅੱਗ ਦੇ ਭਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ॥

ਅੱਗ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ

ਅੱਗ ਧੁਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲਣ ਲੱਗਣੀ, ਅੰਦਰਲਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਗ ਧੁਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ, ਚਮਕਾਉਣੀ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਵੈਰ ਪਾਉਣਾ ।

ਅੱਗ ਨੂੰ ਫੂਕ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕ ਮਾਰਕੇ ਅੱਗ ਜਾਂ ਕੋਲੇ ਚਮਕਾਉਣਾ ॥

ਅੱਗ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਵੈਰ ਹੋਣਾ, ਭਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਗ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਹੋਣਾ। ਕਾਮ, ਭੁੱਖ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁੱਖ ਪਰਤੀਤ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਗ ਫੁਕਣਾ, ਅੱਗ ਫੁੱਕੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਤ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਜੇਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਣੀ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਉੱਠਣਾ, ਪੱਖ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇਣਾ॥

ਅੱਗ ਬਬੂਲਾ, ਅੱਗ ਬਭੂਕਾ } ਵਿ:—'ਅੱਗ ਛਬੋਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਗ ਬਲਣੀ, ਅੱਗ ਬਲ ਬਲ ਉਠਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਲਾਟ ਨਿਕਲਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ।

ਅੱਗ ਬਲਦੀ ਤੇ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਾਦ ਨੂੰ ਚਮਕਾਉਣਾ

ਅੱਗ ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕਾਉਣਾ, ਲਾਟ ਕੱਢਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ।

ਅੱਗ ਬੁਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਦਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਅੱਗ ਠੰਡੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭੁੱਖ ਤ੍ਰੇਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਿਟ ਜਾਣਾ।

ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣਾ, ਅੱਗ ਬੁਝਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਅੱਗ ਨੂੰ ਬਲਣੋਂ ਰੋਕ ਦੇਣਾ। ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰੇਹ ਆਦਿਕ ਹਟਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਯਾ ਝਗੜਾ ਬਖੇੜਾ ਮਿਟਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਦੂਰ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਗ ਛਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਬੜ ਮਚਾਉਣਾ, ਅੱਗ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ, ਲਾਟਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਫਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਅੱਗ ਛਬੂਕਾ ਹੋਣਾ, ਅੱਗ ਛਬੋਲਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭੜਕ ਪੈਣਾ॥

ਅੱਗ ਭੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲਣਾ, ਭਾਂਬੜ ਮਚਣਾ, ਲਾਟ ਨਿਕਲਣੀ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ॥

ਅੱਗ ਭੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—"ਅੱਗ ਬਾਲਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਅੱਗ ਮੱਧਮ ਹੋਣੀ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਮੱਠੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅੱਗ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਘਟ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ ਲੱਗਣਾ॥

ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ, ਬਾਲਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਫੂਕਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ॥

ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਗ ਲਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਭੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਲ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਆਪੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ।

ਅੱਗ ਲਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣ (ਵੇਖਣਾ) ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਦੂਏ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੜਾਕੇ ਆਪ ਮੌਜ ਕਰਨੀ

ਅੱਗ ਲੈਣ ਆਉਣਾ, ਘਰ ਵਾਲੀ ਬਣ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣਾ। ਕਿਸੇ ਸਧਾਰਣ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭਾਰਾ ਕੰਮ ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਲੈਣ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਗ ਲੈਣ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਕਿਤੇ ਆਕੇ ਛੇਤੀ ਮੁੜ ਜਾਣਾ॥

ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭੜਕ ਉਠਣਾ ॥

ਅੱਗ ਵਰ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਪੈਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਤੋਪਾਂ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਗੋਲੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚਲਣੇ ॥

ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣਾ" ਵੇਖੋ।

ਅੰਗ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਹਥ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ, 'ਲਿੰਗ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਦੋਸਤੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਅੰਕ), ਵਗੀਸਰਾ ਦਾ ਲਾਗ (ਅੰਗ ਲੱਗਣੇ, ਮਿਲਣੇ, ਵਰਤਣੇ)

ਅੰਗ ਸੰਗ, ਪੁ:—ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ।

ਅਵ:—ਸਦਾ ਨਾਲ, ਨਾਲ ਨਾਲ, ਨਾਲੇ ਹੀ ॥

ਅੰਗ ਸਾਕ, ਪੁ: ਸਰਬੰਧੀ

ਅੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ।

ਅੰਗ ਹੀਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਲੰਙਾ, ਕਾਣਾ, ਲੂਲ੍ਹਾ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਰਾ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਗ ਦ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਭ ਅੰਗ ਠੀਕ ਹੋਣੇ, ਅੰਗ ਹੀਣ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ।

ਅੰਗ ਪ੍ਰਸੰਗ (ਪ੍ਰਤੰਗ), ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾਦਕੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤਾਂ।

ਅੰਗ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕਰਨਾ। (ਅੰਗ = ਅੰਕ)

ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖਣੀ, ਦੋਸਤੀ ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਸਜਨਾਈ ਕਰਨਾ।

ਅੰਗ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੰਗ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ, ਚਿੱਤਰਨਾ।

ਅੰਗ ਭੰਗ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਲੰਗੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਭੱਜ ਜਾਂ ਟੁੱਟ ਪੈਣਾ ॥

ਅੰਗ ਭੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅੰਗ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ ਵੱਢ ਸੁੱਟਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਣਾ।

ਅੰਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਨਾਲ ਛੋਹਣਾ, ਪਹਿਨੇ ਜਾਣਾ (ਕੱਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ), ਜੱਫੀ ਪੈਣੀ।

ਅੰਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ, ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਿਲਣਾ, ਕਪੜਾ ਗਹਿਣਾ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ।

ਅੰਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੰਗ ਲਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ

ਅੰਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਵੰਡਣਾ ਲੈਣਾ (ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ, ਲਾਂਗੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਗਿਣਨਾ, ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਦਸਣਾ।

ਅੰਗਸ, ਪੁ: ਅੰਕਸ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਉਜਾਰ ਜੋਹੜਾ ਮਹਾਉਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਦੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਅੰਗਸ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਆਗਜ਼ਾ ਕਾਰ ਬਣਾਉਣਾ।

ਅਗਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਛੱਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੋੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਰਗਸਤ ਅਠਵਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ। ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਇੱਕ ਮੁਨੀ॥

ਅਗਣ, ਸ:—ਅੱਗ ਦਾ ਦੇਉਤਾ, ਅਗ, ਬਸੰਤਰ, ਢਿੱਡ ਦੀ ਅੱਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਖ॥

ਅਗਣ ਹੋਮ
ਅਗਣ ਹੋਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਅੱਗ ਵਿਚ ਅਹੁਤੀਆਂ ਪਾਕੇ ਜੋ ਜੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਭੇਟ।

ਅਗਣ ਕੁੰਡ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਮ ਵਾਸਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਗਣ ਬਾਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਅੱਗ ਵਾਲਾ ਤੀਰ, ਅੱਗ ਸਿੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼॥

ਅਗਣ ਬੋਟ, ਪੁ:—ਭਾਫ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼॥

ਅੰਗਣ, ਪੁ:—ਵੇਹੜਾ, ਸਹਿਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ॥

ਅੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ, ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਪਰਤਾਵਾ ਲੈਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ॥

ਅੰਗਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਸੰਦ ਆ ਜਾਣਾ, ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ॥

ਅਗਦੀਂ
ਅਗਦੂੰ
ਅਗਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੋਂ ਮਹਰੋਂ, ਪਾਹਲੇ।

ਅਗੰਮ, ਪੁ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅੱਗੇ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਭਾਣਾ, ਭਾਵੀ, ਮਹਾ ਦੇਵ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਜੰਤ੍ਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ, ਜਾਦੂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਪਰਵਾਨਾ, ਸਨਦ॥

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਗੁੱਝੀ ਗਲ ਦਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ।

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨਣ, ਸ:—ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ।

ਅਗੰਮ ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:—ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ। ਜੋਤਸ਼ੀ।

ਅਗੰਮ ਦੀ ਖਬਰ ਦੱਸਣੀ (ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਗੁ-ਝੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣਾ।

ਅਗੰਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਬਕਤਾ
ਅਗੰਮ ਵਕਤਾ } ਪੁ:—ਅਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ। ਜੋਤਸ਼ੀ॥

ਅਗੰਮ ਬਾਚਣਾ
ਅਗੰਮ ਵਾਚਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗਲ ਦੱਸਣਾ॥

ਅਗੰਮ ਬਿੱਦਿਆ
ਅਗੰਮ ਵਿਦਿਆ } ਸ:—ਉਹ ਵਿਦਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਤਸ਼॥

ਅਗਮਾਨ, ਪੁ:—ਅਗੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਆਗੂ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਅੰਗਰੱਖਾ, ਪੁ:—ਅੰਗਾ, ਗੋਡਿਆਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਝਗ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੋਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਣੀਆਂ

ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅੰਦਰਖਾ।

ਅਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਰਾਹ ਮਾਰਨਾ, ਆਪਣਾ ਕਰਜਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤਗਾਦਾ ਕਰਨਾ, ਪਕੜ ਲੈਣਾ।

ਅਗਰਾਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਰਜੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਜਾਣਾ।

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼, ਪੁ:—ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੰਗੀ, ਸਾਹਬ॥

ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਸ:—ਵਿ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਾ (ਦੀ), ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ॥

ਅਗਲ ਬਗਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ, ਨੇੜੇ ਕੋਲ, ਲਾਗੇ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ

ਅੱਗਲ ਵਾਂਢੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੋਂ ਹੀ, ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ।

ਅਗਲੇ ਸੁਆਦੋਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਥੀਂ ਨਾ ਰਹਿਣੀ।

ਅਗਲੇ ਵਾਰੇ ਹੋਕੇ ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਕੇ ਬਚ ਜਾਣਾ।

ਅਗਲੇ ਵਾਰੇ ਦਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ॥

ਅਗਲਾ, ਵਿ:—ਮੋਹਰਲਾ, ਪਹਿਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਨਵਾਂ, ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ, ਦੂਆ, ਹੋਰ॥

ਅੰਗਲੀ ਪ੍ਰਸੰਗਲੀ, ਸ:-ਸਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਕ।

ਅਗਲੇ, ਪੁ-(ਬਹੁ ਬਚਨ)-ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਅਗਲਾ ਪੋਚ॥

ਅਗਲਾ ਸਿਰਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ॥

ਅਗਲਾ ਪੋਚ (ਸ)
ਅਗਲਾ ਮੂੰਹ } ਪੁ:-ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਹੁਣ ਅੰਞਾਣੇ ਹਨ ਸਮਾ ਪਾਕੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਗੇ।

ਅਗਲੇਰਾ, ਵਿ:-ਅਗਲਾ (ਮਹੀਨਾ)। ਅਗਲੇ ਤੋਂ ਅਗਲਾ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ

ਅਗਲੇਰੀ, ਵਿ:-ਅਗਲੀ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ।

ਅਗਵਾਹੀ
ਅਗਵਾਨ } ਪੁ:-ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਗੂ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਅਗਵਾਨੀ, ਸ:-ਅੱਗੂ ਪੁਣਾ, ਅਗਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਅੱਗੇ ਲਗਣਾ॥

ਅਗਵਾੜਾ, ਪੁ-
ਅਗਵਾੜੀ, ਸ:- } ਅਗਲਾ ਪਾਸਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਅਗਲਾ ਹਿਸਾ, ਆਗੂ, ਅੱਗੇ ਚਲਣ ਵਾਲਾ।

ਅਗਵਾੜੀ ਭੰਨਣੀ
ਅਗਵਾੜੀ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣੇ (ਚਿੜ੍ਹ ਵਾਂਙੂ), ਕੰਗੀਆਂ ਵੱਟਣੀਆਂ, ਉਬਾਸੀ ਲੈਣੀ, ਮੂਹ ਅਡਣਾ

ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰ।

ਅਗੜ ਬਗੜ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਜੇਹਾ ਕੰਮ, ਹੋਛੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ, ਘਾਹ ਫੂਸ, ਗੜ ਬੜ

ਵਿ:—ਮਿਲਿਆ ਜੁਲਿਆ, ਗੜ ਬੜ, ਉਲਟਾ ਪੁਲਟਾ।

ਅਗੜਮ ਬਗੜਮ—'ਅਗੜ ਬਗੜ' ਦੇਖੋ॥

ਅੱਗਾ, ਪੁ:—ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਅਗਲਾ ਹਿਸਾ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਹਿਲਾ ਹੱਲਾ, ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ ਮਰਨੇ ਬਾਦ ਦਾ ਸਮਾ ਆਇਗਾ, ਪਰਲੋਕ।

ਅੱਗਾ ਢਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕੱਜ ਲੈਣਾ, ਹਯਾ ਕਰਨਾ।

ਅੱਗਾ ਤੱਗਾ, ਪੁ:—ਅਗਲਾ ਜਾਂ ਉੱਪਰਲਾ ਕੰਮ॥

ਅੱਗਾ ਤੇਰਾ ਤੇ ਪਿੱਛਾ ਮੇਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਆਗੂ ਬਣ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਕਰੇਂਗਾ ਤਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤੇ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਿਸੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ [illegible] ਪਹਿਲਾ [illegible] [illegible] ਤੌਕਰ ਜਿਨਾ [illegible] ਸਾਮ੍ਹੇ ਨੂੰ [illegible] ਲੱਗੇ।

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਸੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਕਰਨਾ, [illegible] ਪਹਿਲਾਂ [illegible] ਕਿ ਇਹ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ

ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਲੇਖਣਾ,
ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਵੇਖਣਾ, } ਕ੍ਰਿ: ਅੱਗੇ ਵਲ ਤੇ ਪਿਛੇ ਨੂੰ [illegible], [illegible] ਜਾਣਾ, ਸਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੋਚ ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਚੁਫੇਰੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਲੈਣੀ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ, ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ। ਕ੍ਰਿ:—ਗੌਬਲ ਹੋਣਾ, ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਨਰਕ ਦਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਭਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਕਰਨੇ।

ਅੱਗਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਗਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਤ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਵੰਸ ਨ ਵਧਣਾ॥

ਅੱਗਾ ਦੌੜ ਪਿੱਛਾ ਚੌੜ, ਅਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲਾ ਕੰਮ [illegible] ਜਾਣਾ, ਜਿਨੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ ਓਨਾ ਹੀ [illegible] ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ॥

ਅੰਗਾ, ਪੁ:—'ਅੰਗਰਖਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਗਾੜ੍ਹੀ, ਵਿ: ਅਗੇਤਰਾ, ਠੀਕ ਲੋੜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ [illegible]

ਅਗਾਸ, ਪੁ: 'ਅਕਾਸ਼' [illegible]

ਅਗਾਹ,
ਅਗਾਹਾਂ, } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਗੇ, ਅਗਲੇ ਪਾਸੇ ਵਧਕੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ॥

ਅਗਾਧ, ਵਿ:—ਅਥਾਹ, ਬੜਾ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ, ਬੇਅੰਤ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਅਗਾਧ ਗਤੀ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਗੇ॥

ਅਗਾੜੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦਾ [illegible], ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ [illegible], [illegible], ਅਗਲਾ [illegible]

[illegible]

ਅਗਾੜੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਨੂੰ ਨਰਾਰ ਲਾਉਣਾ।

ਅਗਾੜੀ ਪਿਛਾੜੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ

ਅੱਗਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਅੱਗੋਂ' ਵੇਖੋ॥

ਅਗਿਆਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਅਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਨਾ ਜਾਨਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾ ਪਛਾਨਣਾ।

ਅਗਿਆਨਤਾਈ, ਸਃ—'ਅਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਗਿਆਨਣ, ਸਃ -ਮੂਰਖ ਜਾਂ ਜਾਹਲ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ।

ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ

ਅਗਿਆਨ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ 'ਅਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ।

ਅਗਿਆਨੀ, ਪੁਃ -ਮੂਰਖ,ਜਾਹਲ ਮਰਦ, ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿਃ-ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਅੰਗਿਆਰ
ਅੰਗਿਆਰਾ } ਪੁਃ ਭਖਦਾ ਕੋਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛਾਲਾ ॥

ਅੰਗਿਆਰ ਵਰ੍ਹਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਬੜੀ ਗਰਮੀ ਹੋਣੀ।

ਅੰਗਿਆਰੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਭਖਦਾ ਕੋਲਾ ॥

ਅੰਗਿਆਰੀ ਵਰਨ, ਵਿਃ—ਅੱਗ ਵਾਂਗਰ ਲਾਲ

ਅੰਗੀ, ਸਃ-ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛਾਤੀ ਢੱਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਚੋਲਾ

ਪੁਃ-ਧਾ ਸਃ-ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧੀ,ਖਿਆਲ, ਸਾਥੀ, ਸਜਣ, ਸੰਗੀ

ਅੰਗੀਕਾਰ, ਪੁਃ-ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਕਬੂਲਦਾਈ, ਪਸੰਦ ।

ਅੰਗੀਕਾਰੀ, ਸਃ-ਖ਼ਿਆਲੀ, ਸੰਗ, ਸਾਕ ਸਰਬੰਧ ।

ਅੰਗੀਠਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਭਖਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ । ਚਿਤਾ । ਚਿਖਾ (ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਬਲਾ)।

ਅੰਗੀਠੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਅੰਗੀਠਾ,ਅਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਧੂ ਅਸ ।

ਅੰਗੁਸ, ਪੁਃ-'ਅੰਕਸ' ਵੇਖੋ

ਅੰਗੁਲ
ਅੰਗੁਲੀ } ਸਃ 'ਉਂਗਲ' 'ਉਂਗਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਅੰਗੂਠ
ਅੰਗੂਠਾ } ਪੁਃ ਹਥਾਂ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਲੀ ਮੋਟੀ ਉਂਗਲੀ ।

ਅੰਗੂਠਾ ਚੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ ॥

ਅੰਗੂਠਾ ਦਖਾਉਣਾ
ਅੰਗੂਠਾ ਵਖਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਧਮਕੀ ਦੇਣੀ, ਤੁੱਛ ਜਾਨਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ, ਕਿਸ ਕੰਮੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਗੂਠੜਾ, ਪੁਃ -ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛਲਾ ॥

ਅੰਗੂਠੀ, ਸਃ-ਅੰਗੂਠੇ ਜਾਂ ਉਂਗਲੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਮੁੰਦਰੀ ਛਾਪ।

ਅੰਗੂਰ
ਅੰਗੂਰ } ਪੁਃ-ਮਣੀ ਦਾਖ, ਫੋੜੇ ਦਾ ਖਰੀਂਢ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਭਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਅੰਗੂਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਾਉ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਜ਼ਖਮ ਮਿਲ ਜਾਣਾ।

ਅੰਗੂਰੀ, ਸਃ—ਘਾਹ ਜਾਂ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵੀਆਂ ਫੁੱਟੀਆਂ ਹੋਣ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ ॥

ਵਿਃ-ਅੰਗੂਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਸ਼ਰਾਬ, ਸਃ-ਅੰਗੂਰਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਸਿਰਕਾ, ਪੁਃ-ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰਕਾ ॥

ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ, ਪੁ:-ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ।

ਅੰਗੂਰੀ ਰੰਗ, ਪੁ:-ਅੰਗੂਰ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ।

ਅੱਗੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਪਹਿਲੇ, ਮੋਹਰੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ (ਕਿਸੇ ਦੇ) ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੂੰਹ ਤੇ, ਵੇਲੇ, ਪਰੇ, ਵਧਕੇ ਹੋਰ, ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਜਾਂ ਵਲੇ, ਉੱਥੇ, ਮਗਰੋਂ, ਉਸ ਤੋਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ॥

ਅਵ:-ਪਰੇ, ਪਾਰ, ਓਧਰ

ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਅਗਾਹਾਂ, ਮੋਹਰੇ, ਕਝ ਸਮਾ ਪਾ ਕੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਉਪਰੰਤ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ।

ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਆ ਜਾਣਾ, ਦਿੱਸਣ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਵਧਣਾ, ਨੇੜੇ ਪੁੱਜਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਲੜਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤ ਜਾਣਾ, ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਪਾ ਲੈਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਗਾਹਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਵਧਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸੁਗਾਤ ਦੇਣੀ, ਵਧਾਣਾ, ਭੇਜਣੇ ਦਿਖਾਲਣਾ, ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ।

ਅੱਗੇ ਚਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਕਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਹਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਿਛਾਂਹ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਰਸਤਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ।

ਅੱਗੇ ਦੌੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅੱਗੇ ਚਲਣਾ' ਵੇਖ ।

ਅੱਗੇ ਧਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੋਹਰੇ ਲਾਣ ਦੇਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਕਰਨਾ, ਪਹਿਲੇ ਲੰਘਾ ਦੇਣਾ (ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ)॥

ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਸਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਆ, ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਪਾਲ ਦੀ ਪਾਲ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੇ ਮਗਰੋਂ, ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਇਧਰ ਉੱਧਰ, ਨੇੜੇ, ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ, ਮੁੜ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਇਕ ਦਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਇੱਕ ਪਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਟੁਰਨਾ ॥

ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਮੱਤ, ਸ:-ਸਦਾ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਨਸੀਹਤ ॥

ਅੱਗੇ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਬੇ ਅਦਬੀ ਦੇ ਬਚਨ ਕਹਿਣੇ ॥

ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗਾਹਾਂ ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਗੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਮੋਹਰੇ ਕਰਨਾ ।

ਅੱਗੇ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗਾ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਅੱਗੇ ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਗਾਹਾਂ ਜਾਣਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛਡਕੇ ਆਪ ਮੂਹਰੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੜਨ ਲਈ ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਗੋਂ ਵੇਖ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋਂ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਟੁਰਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਚਲਣਾ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ ।

ਅੱਗੇ ਵੇੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵੇਖਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਣੀਆਂ, ਸੋਚ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ।

ਅਗੇਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਵਲ, ਅਗਾਂਹ, ਸਭ ਤੋਂ ਮੋਹਰੇ॥

ਅਗੇਰ ਹੋ ਹੋ ਪੈਣਾ (ਬਹਿਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਆਪੇ ਹੀ ਵੱਡਾ ਬਣਨਾ

ਅੰਗੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ॥

ਅਗੇਤ, ਸ:—ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਅਗੇਤਰਾ, ਅਗੇਤਾ, ਵਿ:-ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ [illegible] ਵਾਲਾ, [illegible] ਬਹਾਰ ਤੋਂ ਅਗੇ [illegible] ਹੋਇਆ ਫਲ ਆਦਿਕ)। ਜਿਸ ਦਾ ਅਜੇ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ॥

ਅਗੇੜ੍ਹਾ ਪਛੇੜ੍ਹਾ, ਪੁ:- **ਅਗੇੜ੍ਹੀ ਪਛੇੜ੍ਹੀ,** ਸ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ [illegible] ਹੋਣ ਵਾਲਾ [illegible],

ਅਗੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ॥

ਅਗੇੜੇ ਪਿਛੇਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ' ਜਾਂ 'ਅਗੇ ਪਿਛੇ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਗੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਪਹਿਲਾਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਅੱਗੇ ਹੀ, ਅੱਗੇ ਤੋਂ॥

ਅੱਗੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ, ਹਰ ਵੇਲੇ

ਅਗੋਚਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਕਿਸੇ [illegible] ਗੋਚਰਾ ਨ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਅਗੋਛਾ, ਅੰਗੋਛਾ, ਪੁ:—ਪਰਨਾ, ਪੈਲੀਆਂ,ਰੁਮਾਲ, ਫ਼ਿਲਮਾਂ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ।

ਅਗੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ॥

ਅਘੜ, ਵਿ:-ਨਾ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁਰਦਰਾ, ਕੋਹਜਾ, ਅਣਸਿਖ, ਅਲ੍ਹੜ, ਜਾਂਗਲੀ॥

ਅਘੜਣ, ਸ: —ਵਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਅਘੜ ਪਣਾ, ਪੁ: ਵੱਡਾ ਜਿਗਰਾ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਢਿਠਾਈ, ਮੂਰਖਤਾਈ।

ਅਘੜਾ ਦੁਘੜਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਕੋਹਜਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਦੁਰਦਰਾ॥

ਅਘੜੀ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਦਲੇਰ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ

ਅਘੋਰ ਪੰਥ, ਪੁ: [illegible] ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਆਂ ਜਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੰਥ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਲੋਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛਡਦੇ, ਗੰਦੀ ਭਰੂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਮੈਲ ਕੁਚੈਲਾ ਮਨੁੱਖ।

ਅਘੋਰ ਪੰਥੀ, ਪੁ:—ਅਘੋਰ ਪੰਥ ਪੁਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਅਘੋਰੀ, ਸਰਭੰਗੀ, ਸਰਬ ਭੱਖੀ।

ਅਘੋਰੀ, ਪੁ:—'ਅਘੋਰ ਪੰਥੀ' ਦੇਖੋ

ਅਘੋਠ, ਵਿ:—ਜੋ ਵਿਖਾਈ ਨ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਵੇਖ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਸਸਤ੍ਰ, ਖੁਰਦਰਾ, ਨਮਦਾ ਬੁੱਧ, ਅਣਸੋਖ, [illegible]॥

ਅਚੁਣੇ ਦੇਣੇ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਅਚਾਨਕ ਚੱਕ, [illegible] ਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ॥

ਅਚੰਭਾ, ਪੁ:—ਹਰਾਨੀ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼, ਅਜਬ ਸ਼ੈ

ਵਿ:—ਅਚਰਜ ਦਾ, ਅਨੋਖਾ,

ਅਚਰਜ, ਪੁ:—ਹੈਰਾਨੀ, ਅਚੰਭਾ, ਕਰਾਮਾਤ, ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼

ਵਿ:—ਅਨੋਖਾ, ਅਜਬ, ਅਦਭੁਤ

ਅਚਰ, ਵਿ:—ਥਿਰ, ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਚਰਨ, ਪੁ:—'ਅਚਾਰ' ਵੇਖੋ

ਅਚੱਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਨਾ, ਥਿਰ, ਕਾਇਮ, ਪੱਕਾ, ਜੋ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਗਡਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਪੁ:—ਪਹਾੜ (ਜਿਵੇਂ ਹਿਮਾਚਲ)

ਅੰਚਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਚਾਦਰ।

ਅੱਚਵੀ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੁੱਸਣਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਬੇਚੈਨੀ,

ਅਚਾਣਕ
ਅਚਾਣ ਚੱਕ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਅਚਣ ਚੇਤ' ਵੇਖੋ

ਅਚਾਰ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ, ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਲੱਛਣ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ ਰਸਮ, ਮਰਜਾਦਾ, ਰਵਈਯਾ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਖਟਿਆਈ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼।

ਅਚਾਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਲਣ [illegible] ਜਾਣਾ, ਕੁਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਅਚਾਰਜ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜਿਹੜਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਜਨੇਊ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਅਰ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਬੜਾ ਪੰਡਤ, ਵਿਦਿਆਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ [illegible] ਜਾਤ ਜੋ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਅਚਾਰ ਵੰਤ, ਪੁ:
ਅਚਾਰ ਵੰਤੀ ਸ: } 'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ

ਅਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਪੁਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਮਰਜਾਦਾ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਧਰਮੀ॥

ਵਿ:—ਅਚਾਰ ਪਾਉਣ ਜੋਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਅਚਾਰੀ ਅੰਬ)॥

ਅਚਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਅਚਾਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਅਚਿੰਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਸੋਚ ਵਿਚ ਨ ਆ ਸਕੇ, ਬੇ [illegible] ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਅਚੁੱਤ, ਵਿ:—ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਮਰ, ਥਿਰ।

ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਅਚੇਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਫ਼ਿਕਰ, ਬੇ ਅਕਲ॥

ਅੱਚੋਵਾਈ, ਸ:—ਅੱਚਵੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ,

ਅੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਉਣਾ (ਪਹਾੜੀ)।

ਅੱਛਰ, ਪੁ:—ਅੱਖਰ, ੳ ਅ ਆਦਿਕ, ਹਰਫ਼॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਪੁ: ਕਿਸਮਤ, ਲੇਖ,
ਦੋ ਅੱਛਰ ਜਾਂ ਅੱਖਰ } ਚਲੀ, ਭਾਵੀ, ਨਸੀਬ।

ਅੱਛਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਖਰਾ, ਕੰਮ ਦਾ, ਜੋਗ, ਮੋਹਣਾ, ਉੱਤਮ, ਸਰੇਸ਼ਟ, ਠੀਕ, ਤਕੜਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਅਸਲੀ, ਨਖਾਲਸ, ਸਾਫ਼, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਨੇਕ, ਦਯਾ ਵਾਨ, ਨੇਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸੱਚਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਕਾਰੀਗਰ, ਸਿਆਣਾ, ਭਾਗਵਾਨ, ਮੁਨਾਸਬ, ਵਾਜਬੀ, ਸਸਤਾ, ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਸਚ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਹਣੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪੁਰ, ਵਲੇ ਸਿਰ, ਭਲਾ, ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਮੁਬਾਰਕ, ਮੰਨਿਆ ॥

ਅਵ.—ਭਲਾ, ਕੇਹੀ ਚੰਗੀ ਗਲ ਹੈ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਬਲ, ਅਸਕੇ ।

ਅੱਛਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅੱਛਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਨਵ ਨਰੋਆ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਗਲ ਹੋਣੀ, ਮਨ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਲਾ ਕਰਨਾ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਬਿਸ ਦਾ ਅਲਾਜ ਕਰਨਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਰੋਗ ਹਟਾਉਣ

ਅੱਛਾ ਤਾਂ ਨਾਮ ਏਦ ਯ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਹੈ, [illegible]

ਔਗਣ ਹਾਰ [illegible] ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ [illegible] ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਬੁਰੇ ਹਨ ॥

ਅੱਛਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਲਾ ਜਾਪਣਾ, ਚੰਗਾ ਲਗਣਾ, ਪਸੰਦ ਆਉਣਾ, ਸੁਆਦ ਆਉਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਭਾਉਣਾ, ਫਲ [illegible], ਖਿਲਣਾ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ [illegible] ਹੋਣਾ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ।

ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ [illegible] ਸੋਹਣੇ ਚੰਗਾ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ, ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਬਹੁਤ, ਬਾਹਲਾ, ਮਨਭਉਂਦ, ਠੀਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ।

ਅੱਛੇ ਅੱਛੇ, ਪੁਃ—ਭਲੇ ਲੋਕ, ਸੱਜਣ [illegible], ਕੁਲ ਵਾਨ, ਉੱਚੇ ਮਰਾਤਬੇ ਵਾਲੇ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲ, ਧਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥

ਅੱਛੇ ਤੋਂ ਅੱਛਾ, ਵਿਃ—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ, ਜਿਸ ਜੇਹਾ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ

ਅਛਿੰਦਾ (ਦੀ), ਵਿਃ—ਪਿਆਰਾ (ਰੀ), ਲਾਡਲਾ (ਲੀ), ਸੁਖ ॥

ਅਛੂਹ, ਵਿਃ—ਅਛੋਹ ਦੇਖੋ ।

ਅਛੂਹਨ, ਵਿਃ—ਜੋਹਣ ਛੋਹ ਨਾਲ ਛੁੱਹਿਆ ਨ ਜਾ ਸਕੇ ।

ਅਛੇਦ, ਵਿਃ—ਜੋ ਨਾ ਵਿੰਨ੍ਹੇ, ਜੋ ਟੁੱਟ ਨਾ ਸਕੇ ॥

ਅਛੈ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਮਰ, ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਅਛੋਹ, ਵਿਃ—ਜੋ ਛੋਹਿਆ ਨ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਛੋਹ ਨਹੀਂ, ਐਨੀ ਛੋਟੀ ਛੋਤੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਜੋ [illegible]

ਅੱਜ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਨ ਬੀਤਦਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੇਲਾ ।

ਅੱਜ ਕੱਲ, ਅੱਜ ਪਰਸੋਂ, ਅੱਜ ਭਲਕ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅੱਜ ਯਾ ਕੱਲ, ਛੇਤੀ, ਥੋੜਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ।

ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਰਨਾ, ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਢਿਲ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਭਲਕੇ ਟਾਲਦੇ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਅਟਕਾ ਛੱਡਣਾ॥

ਅੱਜ ਤਕ, ਅੱਜ ਤੁਲਕ, ਅੱਜ ਤੀਕ, ਅੱਜ ਤੀਕਰ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਅਜੇ ਤਕ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਕ ।

ਅੰਜ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ-ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਕੁਰ ॥

ਅਜਗਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੜਾ ਮੋਟਾ ਸੱਪ ॥

ਅਜੰਟ, ਪੁਃ-ਕਾਰਿੰਦਾ, ਆੜ੍ਹਤੀਆ, ਦਲਾਲ, ਵਕੀਲ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ

ਅਜਡ, ਪੁਃ—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ, ਭੋਲਾ, ਜਾਹਲ।

ਅੰਜਣ, ਪੁਃ—ਵੇਲ ਦਾ ਥੰਬਾ, ਸੁਰਮਾ ॥

ਅਜਪ, ਵਿਃ—ਜੋ ਜਪਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ।

ਅਜਬ, ਪੁਃ-ਹਰਾਨੀ, ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ।
ਵਿਃ—ਹਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ, ਅਣਖਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ।

ਅਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਤਾਉਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਪਰੀਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ।

ਅਜਮਾਇਸ਼, ਸਃ—ਪਰੀਛਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ, ਇਮਤਿਹਾਨ, ਜਾਂਚ, ਦੇਖ ਭਾਲ ॥

ਅਜਮੂਦਾ, ਵਿਃ—ਡਿੱਠਾ ਭਾਲਿਆ, ਅਜਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਜਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਬੁਢਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਦੇਉਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਪੁਃ-ਫਲ, ਮਜੂਰੀ, ਬਦਲਾ, ਭਾੜਾ ॥

ਅਜ਼ਰਾਈਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਅਜਲ, ਸਃ—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਅੰਤ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਕਿਸਮਤ, ਹੋਣੀ, ਭਾਵੀ, ਜੋ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਲੈਹਣਾ ਠੀਕ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆਕੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਕੇ ਮੰਗੇ ਕਿ ਹੁਣੇ ਦਿਓ।

ਅਜਵਾਇਣ, ਸਃ—ਜੁਆਇਣ, ਇੱਕ ਦੁਆ ਜੋ ਵਾਈ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅੱਜੜ, ਪੁਃ—ਭੇਡਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਵਗ ॥

ਅਜਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਅਜੇ, ਹੁਣ ਤੀਕਰ ॥

ਅਜਾਈ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ ਅੰਞ, ਇਵੇਂ, ਬੇ ਫੈਦਾ, ਅਕਾਰਨ ਹੱਕ, ਅਕਾਰਣ ਹੇਤ।

ਅਜਾਜ਼, ਪੁਃ-ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਇਜ਼ਤ ॥

ਅਜਾਤ, ਵਿਃ—ਜਾਤ ਗਵਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਜਾਤ, ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਅਜ਼ਾਦ
ਅਜ਼ਾਦੀ } 'ਆਜ਼ਾਦ' 'ਆਜ਼ਾਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਜ਼ਾਬ, ਪੁਃ—ਦੁਖ, ਕਲੇਸ਼, ਪੀੜ, ਬਿਪਤਾ, ਸਜ਼ਾ, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ

ਅਜ਼ਾਬ ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ
ਅਜ਼ਾਬ ਵਿਚ ਫਸਣਾ, } ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਪੈਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਆਉਣੀ ॥

ਅਜ਼ਾਰ, ਪੁਃ ਦੁਖ, ਰੋਗ, ਔਖ, ਪੀੜ, ਮੁਸ਼ਕਲ, ਜ਼ੁਲਮ, ਵਧੀਕੀ ॥

ਅਜਾਰਣ, ਪੁਃ-ਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀਆਂ ਰੁੱਖੀਆਂ ਕਣੀਆਂ

ਅਜਾਰਨ, ਸਃ—ਦੁਖੀ ਤੀਮਤ, ਰੋਗਣ।

ਅਜਾਰਾ, ਪੁਃ ਠੇਕਾ, ਕਿਰਾਇਆ, ਭਾੜਾ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰ
ਅਜਾਰੇ ਦਾਰ } ਪੁਃ—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜਾਰਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਠੇਕੇਦਾਰ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰਨ
ਅਜਾਰੇ ਦਾਰਨ } ਸਃ—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨੇ ਅਜਾਰਾ ਯਾ ਠੇਕਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਜਾਰੇ ਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਅਜਾਰਾ ਦਾਰੀ
ਅਜਾਰੇ ਦਾਰੀ } ਸਃ—ਅਜਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੇਕਦਾਰੀ ॥

ਅਜਾਰੀ, ਪੁਃ—ਰੋਗੀ, ਮਾਂਦਾ, ਦੁਖੀ ਮਰਦ ॥

ਅਜਾਯਾ, ਵਿ:—ਔਂਵੇਂ, ਬੇ ਫ਼ੈਦਾ, ਵਾਧੂ, ਅਫਲ, ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹ

ਅਜਿਹਾ, ਵਿ:—ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਐਸਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਉਂ ।

ਅਜਿੱਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਿੱਤਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ।

ਅਜੀ ਅਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ

ਅਜੀਉਕਾ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ

ਅਜੀਟਨ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ (Adjutant), ਸੈਨਾ ਪਤੀ ॥

ਅਜੀਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਿੱਤਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅੰਜੀਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਹਜੀਰ ।

ਅਜੀਰਨ, ਪੁ:—ਅਨਪਚ, ਬਦਹਜ਼ਮੀ ।
ਵਿ:—ਜੋ ਪਚ ਨਾ ਸਕੇ, ਮਾੜਾ ॥

ਅੰਜੀਲ, ਸ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ

ਅਜੀਵ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਜਿੰਦ ਕੱਢ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਮੁਰਦਾ ।

ਅੱਜੁ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅੱਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਜਾਂ, ਹੁਣ ਤੀਕਰ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ।

ਅਜੇ ਤੀਕ
ਅਜੇ ਤੀਕਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਅਜ ਤਕ, ਇਸ ਦਿਨ ਤੱਕ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ॥

ਅੱਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਅੱਜ ਹੀ, ਅੱਜੋ, ਇੱਸੇ ਦਿਨ ॥

ਅਜੇਹਾ, ਵਿ: ਅਤੇ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅਜਿਹਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਜੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ॥

ਅਜੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਾ ਲਾਇਕ।

ਅਜੋੜ, ਪੁ: —ਜੋੜ ਦਾ ਹਟਣਾ, ਵਟਕ, ਝਗੜਾ [illegible], ਝੇੜਾ
[illegible] —ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋੜ ਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੋੜ [illegible] ਜਿਸ ਦਾ [illegible] ਹੋ ਸੱਕੇ, ਅਜੋਗ ਜਿਸ ਜਿਹਾ ਦੂਸਰਾ ਨ ਹੋਵੇ।

ਅੰਝੂ, ਸ: —ਹੰਝੂ, ਅੰਝੂ, ਰੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਅਥਰੂ।

ਅਞੂ, [illegible]—ਅਥਰੂ, ਅਸ਼ਕ [illegible] ॥

ਅੰਞੂ [illegible] ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਹੈ, [illegible]

ਅੰਞੂ ਕੇਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਰੋਣ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਾਉਣਾ ॥

ਅੰਞੂ [illegible], ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਵਹਿ [illegible] ਅੰਞੂ ਵਗਾਉਣੇ [illegible] ਹੋਣਾ ।

[illegible] ਭਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਹੋਣਾ, ਸਬਰ ਕਰਨਾ

ਅੰਞੂ ਪੂੰਝਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰਜ [illegible] ।

ਅੰਞ
ਅੰਞਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਕੁਰ ॥

ਅਞਾਣ, ਵਿ:—'ਅਣਜਾਣ' ਵੇਖੋ ।

ਅੱਟ, ਪੁ:—ਰੇਤ ਫੁਲਾ, ਰੇਤ ਦਾ ਧੌਂਕਾ (ਧੋਣਾ), ਖੂਹ ਦਾ ਰੇਤ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅਟ ਸਟਾ
ਅਟ ਸਣਾ } ਪੁ:—'ਅਟਾ ਸਟਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅਟਕ, ਸ:—ਰੋਕ, ਬੰਧੇਜ, ਅਟਕਾਉ, ਠਹਿਰਾਉ, ਖਿਚਨ ।

ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ, ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਪਸ਼ੌਰ ਤੋਂ ਉਰੇ ਹੈ।

ਅਟਕ ਮਟਕ, ਸ:—ਨਖ਼ਰਾ, ਚੋਚਲਾ

ਅਟੇਕ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ,

ਅਟਕ ਜਾਣਾ
ਅਟਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਕਣਾ, ਠਹਿਰਣਾ, ਫਿੰਥਣਾ, ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ, ਰਵਾਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕਣਾ, (ਰੁਪਇਆ, ਨਾ ਉੱਘ ਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ।

ਅਟਕਲ, ਸ:—ਜਾਚ, ਢੱਜ, ਢੰਗ, ਢਬ, ਅਨੁਮਾਨ, ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਸਮਝ, ਸਚ, ਵਿਚਾਰ, ਮੱਤ।

ਅਟਕਲ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਕੇ।

ਅਟਕਲ ਪੱਚੂ, ਵਿ: ਯਾ ਪੁ:—ਅਟਾ ਸਟਾ, ਅਨੁਮਾਨ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਸਹਿਜਸੁਭਾ, ਐਂਵੇਂ ਹੀ॥

ਅਟਕਾ
ਅਟਕਾਉ } ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕ, ਬੰਧੇਜ, ਠਹਿਰਾਉ, ਬਿਘਨ। (ਰਖਣਾ, ਕਰਨਾ,

ਅਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਮੇਲਣਾ, ਲਟਕਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਕਰਨਾ

ਅਟਕਾਊ, ਵਿ:—ਅਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ, ਅਟਕਾਉਣੇ ਜੋਗ॥

ਅਟਕੇਵਾਂ, ਪੁ: ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕ, ਅੜਿੱਕਾ।

ਅੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: (ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ, ਮੇਉ ਣਾ, ਭਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਾ॥

ਅਟੱਲ, ਵਿ:—ਨਾ ਟਲਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਹਿਲਣ ਵਾਲਾ, ਥਿਰ, ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਛੋਕੜਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ॥

ਬਾਬਾ ਅਟੱਲ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜਿਸਦਾ ਦੇਹਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਾਗੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਅੱਟਾ, ਪੁ:—ਸੌਲੀ ਹੋਈਆਂ ਗੁੰਡੀਆਂ ਦਾ ਕੋਠ, ਲੱਛਾ, ਗੁੱਛਾ॥ (ਸੂਤ ਆਦਿਕ ਦਾ,

ਅਟਾਉ, ਪੁ:—ਸਮਾਈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ।

ਅਟਾ ਸਟਾ
ਅਟਾ ਸਠਾ } ਪੁ:—ਅਟਕਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਿਣ ਕੇ ਲੈ ਦੇ ਲੈਣਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਅਨੁਮਾਨ, ਜ ਚ, ਅਟਕਲ।

ਅਟਾ ਢੁੱਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲੱਗ ਕੇ, ਮਨ ਲਾ ਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ

ਅਟਾਰੀ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਘਰ, ਮਾੜੀ, ਚੁਬਾਰਾ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ

ਅੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ: ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਅੱਟੀ, ਸ:—ਅਟੇਰੇ ਹੋਏ ਸੂਤਰ ਦੀ ਗੁੱਛੀ, ਗੁੰਡੀ, ਛੋਟਾ ਲੱਛਾ।

ਅਟੇਕ, ਵਿ:—ਬੇ ਸਹਾਰਾ, ਨਿਰਾਸਰਾ, ਹੈਰਾਨ, ਹਰਾਨੀ ਨਾਲ ਜੋ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਏ॥

ਅਟੇਰਨ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੂਤਰ ਅਟੇਰਦੇ ਹਨ॥

ਅਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਤਰ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ। ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਫੇਰਨਾ। ਫਰੇਬ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਅਟੇਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਕਾ ਕੇ ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣਾ॥

ਅਟੇਰਨੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਅਟੇਰਨ।

ਅਟੈਂਕ, ਵਿ:—ਅਟੈਕ, ਇਕੱਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਸੁਤੰਤ੍ਰ॥

ਅੱਠ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਧ ਅਤੇ ਨੌਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੱਟ (ਸੰਖਯਾ ਵਾਚਕ ਵਿ:)

ਅਠ ਸਠ, ਪੁ:—ਅਠਾਹਠ (ਤੀਰਥ)

ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੀਰਥ (ਜੋ ਅਠਾਹਠ ਹਨ)॥

ਅੱਠ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਅੱਠ ਵੇਰੀ ਗਿਣਨ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਹੋਵੇ॥ ਅਠਾਉਣਾ॥

ਅੱਠ ਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ॥

ਅੱਠ ਪਹਿਰੀ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੰਨ ਛਕਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਅਠਖੇਲੋ, ਵਿ:-ਖਿਡਾਰ, ਖਿਲਾੜੀ॥

ਅਠੱਤਰ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਪਰ ਸੱਤਰ॥

ਅਠੱਤਰ੍ਵਾਂ, ਵਿ:-ਅਠਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ॥

ਅਠਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:-ਅਠਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠੱਤੀ
ਅਠੱਤ੍ਰੀ } ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ॥

ਅਠੱਨੀ, ਸ:-ਅੱਠਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਧੇਲੀ, ਅਠਿਆਨੀ।

ਅੱਠਮਾਂ
ਅੱਠਵਾਂ } ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅੱਠਵਾਂ ਥਾ੍ਵਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਹੋਣੀ॥

ਅਠਮਾਹਾਂ, ਵਿ:-ਜੋ ਬੱਚਾ ਅਠੀਂ ਮਹੀਨੀਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਅੱਠਮੀਂ, ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ॥

ਸ:-ਅੱਠਵੀਂ ਥਿਤ, ਅਸ਼ਟਮੀ, ਅੱਠੇਂ, ਅੱਠੋਂ

ਅਠਰਾ, ਪੁ:-ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੀਮਾਰੀ॥

ਅਠਵੰਜਵਾਂ, ਵਿ:-ਅਠਵੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਠਵੰਜਾ, ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ॥

ਅਠਵਾਰਾ
ਅਠਵਾੜਾ } ਪੁ:-ਅੱਠਵਾਂ ਦਿਨ, ਅੱਠ ਦਿਨ।

ਅਠਾਉਣਾ, ਵਿ:-ਅੱਠ ਗੁਣਾ।

ਅਠਾਈ, ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ॥

ਅਠਾਈਵਾਂ, ਵਿ:-ਅਠਾਈਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਸੀ, ਵਿ:-ਅੱਠਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ॥

ਅਠਾਸੀਵਾਂ, ਵਿ:-ਅਠਾਸੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਂਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੇਠ, ਥੱਲੇ, ਉਤਰਾਈ ਵੱਲ॥

ਅਠਾਹਰਵਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਅਠਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਅਠਾਹਠ, ਵਿ:-ਅੱਠਾ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਅਠਾਹਠਵਾਂ ਵਿ:-ਅਠਾਹਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਠਾਹਰਾ, ਵਿ: -ਅਠਾਰਰਵਾਂ ਸਾਲ, ਅਠਾਰਾਂ ਉਂਗਲ ਲੰਮਾ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ ॥

ਅਠਾ ਕੁੱਟ, ਕਿ:—ਲੱਗ ਕੇ, ਦਿਲ ਦੇਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਅਠਾਨਮਾਂ
ਅਠਾਨਵਾਂ } ਵਿ:—ਅਠਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਅਠਾਨਮੇਂ
ਅਠਾਨਵੇਂ } ਵਿ:—ਅੱਠਾ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥ ਦੋ ਘੱਟ ਸੌ ॥

ਅਠਾਨੀ, ਸ:—ਅਠਿਆਨੀ, ਧੇਲੀ, ਅੱਧੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਅਠਾਰੁਵਾਂ, ਵਿ:—'ਅਠਾਹਰਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠਾਰਾਂ, ਵਿ:—ਦਸਾਂ ਉਪਰ ਅੱਠ ॥

ਅਠਾਰਾ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਦੇ (ਨਹੀਂ) ॥

ਅਠਾਰ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਅਠਾਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠਿਆਨੀ, ਸ:—ਅੱਠਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਅੱਧਾ ਰੁਪਇਆ, ਧੇਲੀ ॥

ਅਠੁਆਰਾ, ਪੁ:—'ਅਠਵਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਠੂਹਾਂ, ਪੁ:—ਠਹੂਆਂ, ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜਿਸਦੇ ਡੰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਅਠੂਹੇਂ ਝੜਣੇ ਜਾ ਢਹਿਣੇ (ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ) ਕ੍ਰਿ:-ਬੜੀ ਮਸ਼ਕਤ ਹੋਣੀ ॥

ਅੱਠੇਂ
ਅੱਠੋਂ } ਸ:—ਅਸ਼ਟਮੀ, ਅੱਠਮੀ, ਅੱਠਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ(ਰੀ)
ਅਠੋ ਪਹਿਰ(ਰੀ) } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਦਿਨ ਰਾਤ, ਸਦਾ ਹੀ, ਨਿੱਤ, ਬਰਾਬਰ ॥

ਅੱਠੋ ਅੱਠ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:ਆਪਣੀ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅੜੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਠੋਤਰ ਸੌ, ਵਿ:—ਅੱਠਾਂ ਉੱਪਰ ਸੌ ॥

ਅਠੋਤਰੀ, ਸ:—ਮਾਲਾ (ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ) ਜਿਸਦੇ ੧੦੮ ਦਾਣੇ ਹੋਣ ॥

ਅਠੌਣਾ, ਵਿ:-ਅਠਾਉਣਾ, ਅੱਠ ਗੁਣਾ ॥

ਅੱਡ, ਵਿ:—ਵੱਖ, ਵੱਖਰਾ, ਜੁਦਾ, ਅਲਗ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)

(ਅੱਡ ਖਾਇ ਸੋ ਡੱਡ ਖਾਏ, ਵੰਡ ਖਾਏ ਸੋ ਖੰਡ ਖਾਏ)

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਆਪੇ ਹੀ, ਹੋਰਨਾ ਨਾਲ ਨਾਂ ਮਿਲਕੇ ॥

ਅੱਡੋ ਅੱਡ, ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ, ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਅੰਡਜ, ਪੁ:—ਅੰਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਪੰਖੇਰੂ ਆਦਿਕ ॥

ਅੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਖਿਲਾਰਨਾ, ਅਰੰਭਣਾ, ਸਜਾਣਾ ॥

ਘਰ ਅੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਰ ਬਣਾਣਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਬਣਨਾ ॥

ਅਡੰਬਰ, ਪੁ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਫਰੇਬ, ਫੋਕਾ ਸ਼ੋਰ, ਅਸਬਾਬ, ਮਾਲ ਮਤਾ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ਛਾਬਾ ਟੀਂਡਾ ॥ (ਕਰਨਾ, ਰਚਣਾ)

ਅਡੰਬਰਣ, ਸਾ:-ਅਡੰਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਡੰਬਰੀ, ਪੁ:-ਅਡੰਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਮਿਆਨ ਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੱਡਾ, ਪੁ:—ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ। ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਘਾਹ ਪੱਠਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਬੱਧੀਆਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਖੇਲਣ ਦੀ ਥਾਂ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਮਿਲਣ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਜੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਬਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ), ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮਨੁਖ ਕੰਮ ਕਾਜ ਲਈ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਣਨ ਲਈ ਕੱਠੇ ਹੋਣ। ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦਾ ਉਹ ਢਾਂਚਾ ਜਿਸਨੂੰ ਥੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਅੱਡਾ ਜੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠਹਿਰਨਾ, ਪੱਕਾ ਦਖਲ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਡਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਡੇਰਾ ਪਾ ਲੈਣਾ, ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਖ਼ਲ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਪੈਰ ਜਮਾ ਲੈਣਾ, ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾ ਬੈਠਣਾ॥

ਅੱਡਾ ਦਾਰ / ਅੱਡੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਅੱਡੇ ਵਾਲਾ, ਅੱਡੇ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਅੱਡਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਡਾ ਜੰਮਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਡਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅੱਡਾ ਜਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅੱਡਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਦ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ॥

ਅੱਡੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ / ਅੱਡੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਪਾਉਣਾ॥

ਅੱਡਾ, ਪੁ:—'ਅੱਡਾ' ਵੇਖੋ।

ਅਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲ੍ਹਾਉਣਾ (ਘਰ), ਚਾਦਰ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਅਡਿੱਠ, ਵਿ:—ਨਾ ਡਿੱਠਾ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਅਡਿੱਠ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖ ਕੇ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਅੱਡੀ, ਸ:—ਪੈਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਅੱਡੂ, ਵਿ:—'ਅੱੜ' ਵੇਖੋ॥

ਅਡੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਡੋਲੇ, ਥਿਰ, ਪੱਕਾ, ਕਾਇਮ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ, ਨਾ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਅਟੱਲ।
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਮਲਕੜੇ, ਆਸਤਾ ਆਸਤਾ॥

ਅਣ ਉਤਪੱਤ / ਅਣ ਉਤਪੰਨ, ਵਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਉਤਪਤ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਜਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ॥

ਅਣਸ, ਸ:—'ਅੰਸ' ਵੇਖੋ॥

ਅਣ ਸਿੱਖ / ਅਣ ਸਿੱਖਿਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਣ ਪੜ੍ਹ, ਅਲ੍ਹੜ।

ਅਣ ਹੱਕ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਬੇ ਸਬਬ, ਬੇ ਨਿਆਈਂ ਕਰਕੇ, ਐਵੇਂ ਹੀ, ਹਕ ਮਾਰਕੇ॥

ਅਣ ਹੱਕੀ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਿਆਈਂ, ਝੂਠ, ਅਯੋਗ॥

ਅਣ ਹੁੰਦਾ, ਵਿ:-ਪੁ:—ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਣੋਖਾ।

ਅਣ ਹੁੰਦੀ, ਵਿ:-ਸ:—ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ, ਅਣੋਖੀ (ਅਖਾਣ—ਵਰੀ ਗਲ ਕਰੇ ਅਣਹੁੰਦੀ)।

ਅਣ ਹੋਣੀ, ਸ:—ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਅਸੰਭਵ, ਅਣੋਖੀ, ਅਚਰਜ॥

ਅਣਹੋਣੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੀਆਂ॥

ਅਣ ਹੋਂਦ, ਸ:—ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, [illegible], ਥੁੜ, ਟੋਟਾ, ਘਾਟਾ, ਤੰਗੀ

ਅਣਹੋਂਦਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-'ਅਣਹੁੰਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਹੋਂਦੀ, ਵਿ:-ਸ:—'ਅਣਹੁੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਕ, ਵਿ:—'ਅਨੇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣ ਕੱਟਿਆ, ਵਿ:—ਨਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਹੜੀ ਫਸਲ ਅਜੇ ਵੱਢੀ ਨਹੀਂ।

ਅਣਖ, ਸ:—ਮਾਨ, ਅਭਮਾਨ, ਲਾਜ, ਪਤ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ, ਹੌਂਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਅਣਖੀ, ਵਿ:—ਅਣਖ ਵਾਲਾ, ਅਭਮਾਨੀ, ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ, ॥

ਅਣ ਗਿਣਤ, ਅਣ ਗਿਣਤੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਗਿਣੇ ਨਾ ਜਾਣ, ਬੇਅੰਤ, ਅਨੇਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।

ਅਣਘੜ, ਅਣਘੜਤ, ਅਣਘੜਿਆ, ਵਿ:—ਨਾ ਘੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਕੋਹਜਾ, ਅਣ ਸਿੱਖ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਜਾਂਗਲੀ ॥

ਅਣ ਚਿੱਤ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਚਿੱਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ, ਬੇਦਿਲਾ, ਤ੍ਰਾਵਾਂ ਡੋਲ।

ਅਣਚਿੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਨਚਿੰਤ ਬੇ ਫ਼ਿਕਰ, ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ।

ਅਣਚਿੰਤਾ, ਖ:—ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ॥

ਅਣ ਛੁਹ, ਅਣ ਛੁੱਹ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਛੁਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਛੁੱਹ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਭਿੱਟਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਛੁਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਨਵਾਂ ॥

ਅਣਜਾਣ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਾਹਲ, ਅੰਞਾਣਾ, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਬੇਖਬਰ, ਸਿੱਧਾ, ਭੋਲਾ, ਮਸੂਮ, ਬੇ ਸਮਝ, ਨਾਵਾਕਫ ॥

ਪੁ:—ਓਪਰਾ ਜਾਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਨਾਵਾਕਫ ਆਦਮੀ, (ਕੋਈ ਗੱਲ) ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਣਜਾਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਾਹਲੀ, ਬੇਅਕਲੀ ॥

ਅਣਜਾਣ ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਬੇ ਖਬਰ ਬਣਨਾ, ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਣਜਾਣ ਵਿੱਦਿਆ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਖੋਹ, ਮੂਰਖਤਾਈ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿੰਦ ਚਲੀ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ।

ਅਣਜੋੜ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵੇਟਕ, ਅਣਬਣ, ਫੁੱਟ ॥

ਅਣ ਡਿੱਠ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ, ਨਵਾਂ, ਓਪਰਾ, ਅਣ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਦਿੱਸੇ ਨਾ, ਜਿਸਦਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣ ਥੱਕ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੱਕੇ ਨਾ, ਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ।

ਅਣ ਦੇਖਿਆ, ਵਿ:—'ਅਣ ਡਿੱਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਣਧੋਤਾ, ਅਣਧੋਯਾ, ਵਿ:—ਨਾ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਕੋਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣ ਹੋਵੇ। ਮੈਲਾ ॥

ਅਣਧੋਤੀ ਦਾਲ, ਅਣਧੋਈ ਦਾਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਨਾ ਲਾਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣ॥

ਅਣਪਚ, ਪੁ:—ਅਜੀਰਣ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਪੜ੍ਹ, ਅਣਪੜ੍ਹਿਆ, ਵਿ:—ਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਅਲ੍ਹੜ, ਅਣਸਿੱਖ, ਮੂਰਖ, ਅਣਜਾਣ, ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਅਣਬਣ
ਅਣ ਬਣਤ } ਸ:—ਅਜੋੜ, ਲੜਾਈ, ਫੇਟਕ, ਵੈਰ, ਖਖੇੜਾ, ਝਗੜਾ.(ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ)

ਅਣ ਬਿਆਹਾ
ਅਣ ਬਿਆਹਿਆ } ਵਿ:—ਨ ਬਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਆਰਾ ।

ਅਣ ਬਿੱਧ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਬੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੋਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ॥

ਅਨਭਉ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ ।

ਅਣ ਭੈ
ਅਣ ਭੌ } ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਡਰ ਭੌ ਨਹੀਂ, ਨਿਡਰ, ਨਾ ਡਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ ॥

ਅਣਭੋਲ, ਵਿ:—ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਾ ਜਾਣ ਬੱਝਕੇ, ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ, ਬੇ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ॥

(ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਫਸਣਾ, ਆਦਿਕ,।

ਅਣਮਣਾ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਉਦਾਸ, ਧੀਮਾ, ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਦਿਲ, ਗਮਗੀਨ, ਜਿਸਦਾ ਜੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ ॥

ਅਣਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਬਰਾਉਣਾ, ਬੇ ਦਿਲ ਕਰਨਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਕਰਨਾ ॥

ਅਣਮਨਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਬੇ ਦਿਲ ਹੋਣਾ, ਢੇਰੀ ਢਾਹਣ ॥

ਅਣਮਤ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਮੱਤ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ, ਗੁਰ-ਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਮਤ ॥

ਅਣਮਤਾ, ਪੁ:—ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਸਲਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਅਣਮਤੀ
ਅਣਮਤੀਆ } ਪੁ:—ਗੁਰ ਮਤ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਉੱਪਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੀ ਕਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅੜੰਗਾ ॥

ਅਣਮਾਂ ਸਣਮਾਂ, ਵਿ:—ਮਾੜਾ ਮੋਟਾ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ॥

ਅਣਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਅਮੋਲਕ, ਵਡ ਮੁੱਲਾ ।

ਅਣਮੁੱਲਾ ਪੁ:
ਅਣਮੁੱਲੀ ਸ: } ਵ:—ਮੁੱਲ ਬਾਝੋਂ, ਮੁਫਤ । ਸੌਦੀ ॥

ਅਣਮੋੜ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਮੁੜੇ ਨਾਂ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਅਣਰਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਸੁ-ਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ।

ਪੁ:—ਰੁੱਖਾ ਹੋਣਾ, ਸੁਆਦ ਜਾਂ ਅਨੰਦ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਘਿਣ, ਫੇਟਕ, ਫਿੱਕ ॥

ਅਣਰੱਖ
ਅਣਰੱਖਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾ ਨ ਰੱਖੇ, ਰੱਖ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਖੀ ਨ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਾਸਰਾ, ਰੁਲਦ ।

ਅਣਰੀਤ, ਸ:—ਭੈੜੀ ਚਾਲ, ਬੁਰਾ ਦਸਤੂਰ, ਕੁਰਾਹ, ਕੁਰੀਤ, ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਪੁਰ ਨਾ ਚੱਲਣਾ ॥

ਵਿ:—ਰੀਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਅਨੋਖਾ, ਆਮ ਦਸਤੂਰ ਉੱਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਅਣਰੁਚ ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ, ਨਾ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਸਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਪਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਣਰੁਚਦਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ।

ਅਣਵੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਵੀਂ ਰੀੜ੍ਹ ਨਾਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਅਣਵਿੰਜ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨ ਮਿਲੇ ॥

ਅਣਵਿੱਧਾ(ਮੋਤੀ) ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਅਣਵਿੱਧਾ(ਲੈਣ ਆਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਉਚੇਚਾ ॥

ਅਣੀ, ਸ:—ਨੋਕ, ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ, ਹੱਦ ।
(ਸੰਬੋ:)-ਤੀਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ, ਅੜੀਏ, ਕੁੜੇ ॥

ਅਣੂ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ, ਕਣ ॥
ਵਿ:—ਸੂਖਮ, ਬਰੀਕ ॥

ਅਣੁਪਾਨ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁਆ ਰਲਾਕੇ ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਜੋ ਦੁਆ ਖਾਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਅਣੋਖ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਵਸਤ, ਅਜਬ ਸ਼ੈ, ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਣੋਖਾ ਪੁ: / **ਅਣੋਖੀ** ਸ: } ਵਿ:—ਅਚਰਜ, ਅਜਬ, ਖ਼ਾਸ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਨਿਆਰਾ, ਨਵਾਂ, ਓਪਰਾ, ਕਮੀਣ, ਭੈੜਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਅਣੋਖੀ ਰੀਤ, ਗੱਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਤ, ਸ:—ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ਾਸਤੀ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ)
ਅੱਤ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਵੈਰ ਹੈ ॥
ਅੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਨ ਮੇਘਲਾ, ਅੱਤ ਦੀ ਭਲੀ ਨ ਧੁੱਪ ।
ਅੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਨ ਬੋਲਣਾ, ਅੱਤ ਦੀ ਭਲੀ ਨ ਚੁੱਪ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ, ਜ਼ਿਆਦਾ ॥

ਅੱਤ ਚੱਕਣੀ / **ਅੱਤਚਾਣੀ** / **ਅੱਤ ਚੁਕਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਵਧੀਕੀ ਕਰਨੀ, ਅਨ-ਰਥ ਮਚਾਣਾ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਅੰਤ, ਪੁ:—ਛੇਕੜ, ਓੜਕ, ਨਿਬੇੜਾ, ਹੱਦ, ਡੂੰਗ, ਫਲ, ਭੇਦ ਪੁੱਗਲਾ, ਮੌਤ, ਗਿਆਨ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ॥
ਵਿ:—ਪਿਛਲਾ, ਛੇਕੜਲਾ, ਆਖਰੀ ॥

ਅੰਤ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਛੇਕੜਲਾ ਵਕਤ, ਆਖ਼ਰੀ ਦਮ

ਅੰਤ ਸ਼ੁਮਾਰ, ਲੇਖਾ, ਗਿਣਤੀ, ਹੱਦ ।

ਅੰਤਕਾਲ, ਪੁ:—ਅੰਤ 'ਸਮਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅੰਤ ਸਮੇ, ਅੰਤਕਾਲ ਜਾਂ ਅੰਤ ਵੇਲੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: -ਓੜਕ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ, ਵੇਰ ਥੀ, ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ॥

ਅੰਤਨੂੰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓੜਕ, ਛੇਕੜ, ਆਖ਼ਰ, ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਅੰਤ ਮਤਾ, ਪੁ:-ਅੰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਰਤ ਜਾਵੇ ॥

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਅੰਤ ਨੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਤ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—'ਅੰਤ ਸਮਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣ / **ਅੰਤਹ ਕਰਣ** / **ਅੰਤਹਿ ਕਰਣ** } ਪੁ:—ਮਨ, ਚਿੱਤ, ਹਿਰਦਾ, ਦਿਲ, ਬੁੱਧ, ਜੋ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਵਿਚਾਰ, ਖਿਆਲ, ਮਰਜ਼ੀ, ਸਲਾਹ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਅਤਬਾਰ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਸਾਖ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਅਧਿਕਾਰ, ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ, ਅਦਬ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਤਬਾਰਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਅਤਬਾਰ ਜਾਂ ਵਸਾਹ ਹੋਵੇ ॥

ਅਤਬਾਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਸਾਹ ਹੋਵੇ, ਅਤਬਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਅਤਰ, ਫੁੱਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਸਤ, ਖ਼ੁਸ਼ਬੋ, ਸੁਗੰਧ ॥

ਅਤਰਦਾਨ, ਪੁ:—ਅਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ। ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਜੋ ਤੀਵੀਂਆਂ ਗਲ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਅਤਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਤ ਕੱਢਣਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਰ ਲੈਣਾ॥

ਅਤਰ ਫਰੋਸ਼, ਪੁ:—ਅਤਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ

ਅੰਤਰ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਜਾਂ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਰੂਹ, ਚਿੱਤ, ਦਿਲ, ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ, ਫਰਕ, ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਮੋਘ, ਛਾਂੜਾ॥

ਵਿ:—ਅੰਦਰਲਾ, ਵਿਚਲਾ, ਨੇੜੇ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ, ਲਾਂਭੇ, ਵੱਖਰਾ, ਜੁਦਾ, ਬਾਹਰ॥

ਅਵ:—ਅੰਦਰ, ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਵਿਚਾਲੇ।

ਅੰਤਰਾ, ਪੁ:—ਗੀਤ ਦਾ ਕੋਈ ਟੱਪਾ (ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟ) ਫਰਕ, ਭੇਦ, ਵਲ।

ਅੰਤਰਿੰਗ ਸਭਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਣੇ, ਜੋ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਜਾਣੇ, ਜੋ ਅੰਦਰ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਅੰਤਰਧਯਾਨ, ਵਿ:—ਅਲੋਪ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ, ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਗਨ, (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣਾ)।

ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਿਤੀ, ਸ:—ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਧਯਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਸਥਿਤ ਕਰਨਾ॥

ਅੰਤਰ ਬੋਧ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ, ਚੇਤਨਤਾਈ, ਬੂਝ, ਅਨਭਉ॥

ਅੰਤਰ ਭਾਉ, ਪੁ:—ਸਤ, ਅੰਦਰਲਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਗੁਣ॥

ਅਤਬਾਰ ਖੋਣਾ / ਅਤਬਾਰ ਗੁਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਗੁਆਉਣੀ, ਵਸਾਹ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਣਾ।

ਅਤਬਾਰ ਜੰਮਣਾ (ਬੈਠਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਾਹ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅਤਲਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ।

ਅਤਾਰ, ਪੁ:—ਅਤਰ ਅਤੇ ਅਰਕ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਦੁਆਵਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਪਸਾਰੀ॥

ਅਤਾਰੀ, ਸ:—ਅਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਦੁਆਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣਾ।

ਅਤਾਲੀਕ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ

ਅਤਾਲੀਕਣੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦਣੀ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਿਆਣੀ॥

ਅਤਾਲੀਕੀ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ

ਅਤਿ / ਅਤੀ } ਸ:—ਅੱਤ, ਵਧੀਕੀ, ਜ਼ਾਸ਼ਤੀ। ਵਿ: ਬਹੁਤ, ਵਡਾ ਭਾਰਾ, ਬਹੁਤਾ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ॥

ਅਤਿ ਸਾਰ / ਅਤੀ ਸਾਰ } ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਮਰੋੜ॥

ਅਤਿਥ / ਅਤਿਥੀ } ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਮਿਜਮਾਨ, ਓਪਰਾ ਜਾਂ ਪਖਲਾ ਆਦਮੀ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਭਿਆਗਤ॥

ਅਤੀਤ, ਸ: / ਅਤੀਤਣੀ ਪੁ: } ਰਮਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ, ਤਪਸੀ, ਭਗਤ, ਬੈਰਾਗੀ।

ਅਤੀਤ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਂ, ਪਿਛਲਾ ਜ਼ਮਾਨਾ॥

ਅਤੁਟ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਘਟਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ॥

ਅਤੇ, ਅਵ:—ਤੇ, ਅਰ, ਹੋਰ ॥

ਅਥੱਕ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਥੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਥਰਵਣ, ਪੁ:—ਚੌਥੇ ਵੇਦ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਥਰਵਣ ਵੇਦ ਜਾਂ ਥੇਹ ਬਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਾ ਤਥਾ ਬਕਣਾ, ਅਸ਼ੁੱਧ ਬੋਲਣਾ ॥

ਅੱਥਰਾ, ਵਿ:—ਨਿਚੱਲਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਸ਼ੈਤਾਨ ॥

ਅੱਥਰੂ, ਪੁ:—'ਅੰਝੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਥਵਾ, ਅਵ:—ਯਾ, ਜਾਂ ॥

ਅਥਾਹ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਥਾਹ ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਅਗਾਧ ॥

ਅਦਕਰ, ਪੁ:—'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਦਨਾ, ਵਿ:—ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਛੋਟਾ, ਨੀਵਾਂ, ਕਮੀਨਾ, ਹੌਲਾ, ਤੁੱਛ ॥

ਅਦਬ, ਪੁ:—ਮਾਨ, ਆਦਰ, ਇੱਜਤ ॥

ਅੰਦਰ, ਪੁ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੁਬਾਰਾ, ਕੋਠਾ ॥
ਅਵ:—ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਵਿਚਾਲੇ ॥

ਅੰਦਰ ਖਾਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ; ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ, ਓਹਲੇ ਹੋਕੇ ॥

ਅੰਦਰਸ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਅਸਤਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ॥

ਅੰਦਰਸਾ, ਪੁ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ ਘਿਉ ਵਿਚ ਤਲੀ ਹੋਈ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਅਦਰਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੰਢੀ ਜੋ ਕਈਆਂ ਗਰਮ ਮੁਲਖਾਂ ਵਿਚ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਵਿਓਂ
ਅੰਦਰੋਂ } ਅਵ:—ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਅੰਦਰੋਂ, ਅਵ:—ਵਿੱਚੋਂ, ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ, ਲੁਕ ਛਿਪਕੇ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ॥

ਅਦਲ, ਪੁ:—ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ, ਸਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ। (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਦਲ ਬਦਲ, ਪੁ:—ਵਟਾਂਦਰਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਟਾ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਬਰੱਬਰ ਦੀ ਸ਼ੈ ॥

ਅਦਲ ਬਦਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਟਾਉਣਾ, ਵੱਟਾ ਸਟਾ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਕੇ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਹੋਰ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਅਦਲਾ ਬਦਲਾ ਪੁ:—
ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਸ:— } ਵਟਾਂਦਰਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ ॥

ਅਦਲ ਦਾ ਬਦਲ ਕਰਨਾ
ਅਦਲਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ
ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਫਲਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਜਿਸਨੇ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ।

ਅਦਲੀ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਰੇ ਪਰੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ, ਥਹੁ ਸਿਰ ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਗੜ ਬੜ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਦਲੀ, ਵਿ:—ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਦਵਾਇਣ
ਅਦਵਾਣ } ਸ:—'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਦਾ, ਸਃ—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹਜ, ਹੁਸਨ, ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਮੋਹ, ਮਸ਼ੂਕ ਦੀਆਂ ਸੈਨਤਾਂ, ਨਾਜ਼ ਨਖ਼ਰਾ, ਅਨੋਖੀ ਵਾਦੀ ਜਾਂ ਚਾਲ। ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬੇੜਨਾ, ਤੋੜ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅਦਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਹੁਦਾਰ ਲਹਿ ਜਾਣਾ, ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਅਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣਾ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰ ਛਡਣਾ, ਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਦਾ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਅਦਾ ਪੈਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਹੇਲਤ ਪੈ ਜਾਣੀ।

ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਮੇਚਾ, ਨਾਪ, ਅਣਾ ਸਟਾ, ਅਟਕਲ, ਅਨੁਮਾਨ, ਰਾਗ ਦੀ ਤਾਲ, ਮਰਜਾਦਾ, ਢੰਗ, ਵੱਥ ॥

ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖਣਾ, ਅਣਾ ਸਟਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੋਲ ਆਦਿਕ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਨਾ।

ਅਦਾਲਤ, ਸਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਬੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਦਲ, ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ਼, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ, ਕਨੂਨ।

ਅਦਾਲਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਬੇੜਨੇ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਅਦਾਲਤ ਘਰ, ਪੁਃ—ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਮਕਾਨ ॥

ਅਦਾਲਤਣ, ਸਃ—, **ਅਦਾਲਤੀ,** ਪੁਃ— } ਅਦਾਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮੀਂ ਜਾਂ ਮਰਦ ॥

ਅਦਿਸ਼ਟ, ਵਿਃ—ਅਡਿੱਠ, ਅਣਡਿੱਠ, ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁਃ—ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਿਪਤਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ, ਭਾਵੀ, ਹੋਣੀ, ਕਿਸਮਤ ॥

ਅਦੁਆਇਣ, ਸਃ—ਦੌਣ, ਪੈਂਦ, ਮੰਜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਮੰਜੇ ਨੂੰ ਕੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਰੱਸੀ ਪਾਈਦੀ ਹੈ ॥

ਅਦੂਲ, ਪੁਃ—ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਰੱਦ ਸਿੱਟਣਾ।

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਾਂਹ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਆਪਣਾ ਕਿਹਾ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਸੁੱਟਣਾ, ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਕਰਨੀ ॥

ਅਦੂਲ ਹੁਕਮੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ } ਸਃ—ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਆਗਿਆ ਭੰਗ, ਬਿਆਗਣਾ, ਪਛਾੜ ਚਟਣਾ।

ਅਦੂਲਣਾ (ਹੁਕਮ), ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਅਦੇਸ਼, ਪੁਃ—ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ॥

ਅੱਧ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ। ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਖੰਨਾ, ਦੋ ਚੱਪੇ ॥ ਵਿਃ—ਅੱਧਾ, ਖੰਨਾ ॥

ਅੱਧ ਸਿਰਾ, ਅੱਧ ਸੀਸਾ } ਪੁਃ—ਅੱਧੇ ਸਿਰ ਦੀ ਪੀੜ।

ਅੱਧ ਸੇਰਾ, ਪੁਃ—ਅਧ ਸੇਰ ਦਾ ਵੱਟਾ ॥

ਅੱਧ ਕਚਰਾ }
ਅੱਧ ਕੱਚਾ } ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਕੱਚਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੱਚਾ ॥

ਅੱਧਕੜ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੱਧ ਕੜ੍ਹਾ }
ਅੱਧਕੜ੍ਹਿਆ } ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਦੁੱਧ) ॥

ਅੱਧਖੜ, ਵਿ:—'ਅੱਧ ਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਧ ਜੋਗੀਆ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਨਾ ਰਾਸ ਹੋਵੇ ਨਾ ਬਲਦ, ਜੋ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦੀ ਚੁਥਾਈ ਮਜੂਰੀ ਲਏ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਅਰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚੁਥਾਈ, ਆਪਣੇ ਪੱਲਿਓਂ ਦੇਵੇ ॥

ਅੱਧ ਪੱਕਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ॥

ਅੱਧਾ ਪਚੱਧਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਕੁ, ਅਧੂਰਾ ॥

ਅੱਧ ਭੁੰਨਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ਭੁੰਨਿਆ ਜਾਂ ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਅਨਾਜ, ਮਾਸ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਧ ਮਾਸ }
ਅੱਧ ਮਾਸਾ } ਵਿ:—ਅੱਧੇ ਮਹੀਨੇ ਵਾਲਾ, ਅੱਧੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ॥

ਅੱਧ ਮਾਰਕ }
ਅੱਧ ਮਾਰਗ } ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨੁਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਦੇ ਭੰਨਣ ਦੀ ਰੀਤ, (ਮਸਾਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਢਾਹ ਮਾਰਕੇ ਘੜਾ ਭੰਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਘੜਾ ਭੰਨਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ॥

ਅਧਮੋਇਆ, ਵਿ:—ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ, ਮਰਨ ਲੱਗਾ।

ਅਧਰਿੱਝਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਰਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਧਵਾੜ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਅੱਧਾ ਥਾਨ, ਅੱਧੀ ਚੀਜ਼, ਛੋਟੀ ਬੋਤਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਚੀਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, (ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੱਧ ਵੱਟਰ }
ਅੱਧ ਵੱਟੇ } ਸ: ਧਾ ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਰਾਹ, ਅੱਧੀ ਵਿੱਥ, ਅੱਧੀ ਜਗਾ ॥

ਅੱਧ ਵਿੱਚ }
ਅੱਧ ਵਿੱਚਕਾਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅੱਧੇ ਰਾਹ, ਵਿੱਚ, ਵਿਚਾਲੇ ॥

ਅੰਧ, ਵਿ:—ਹਨੇਰਾ, ਅੰਨ੍ਹਾ, ਸੂਰਦਾਸ, ਹਾਫ਼ਜ਼ ॥
ਪੁ:—ਹਨੇਰ, ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਅੰਧਕਾਰ, ਪੁ:—ਹਨੇਰ, ਕਾਲੀ ਬੋਲੀ ਹਨੇਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਧੂੜ ਉੱਡਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ, ਜ਼ੁਲਮ, ਅਨਰਥ ॥

ਅੰਧਕੂਪ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਜਿਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੋ ਕੂੜੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਨਰਕ ॥

ਅੰਧ ਖਾਤਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਗੜਬੜ ॥

ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ, ਪੁ:—ਡਾਢਾ ਹਨੇਰਾ ਜਾਂ ਧੁੰਧ, ਘੱਟਾ ਉੱਡਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਏ ॥

ਅੰਧ ਘੋਰ, ਪੁ:—ਡਾਢਾ ਹਨੇਰਾ, ਹਨੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ ॥

ਅੰਧ ਨਗਰੀ ਬੇ ਦਾਦ ਰਾਜਾ, ਅੱਨਿਆਈ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨਰਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਧਕ, ਸ: ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ੱ), ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਪੁਰ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦੂੱਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਤੱਤਾ, ਸਿੱਟਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਿ:—ਵਧੀਕ, ਹੋਰ, ਜ਼ਾਸਤੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਬਹੁਤ ਢੇਰ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਡਾਢਾ, ਬਾਹਲਾ, ਅੱਤ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਅਧਕ ਕੋਣ, ਪੁ:—ਸਮ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਣ ਜਾਂ ਖੂੰਜਾ ॥

ਅਧਕਰ, ਪੁ:-'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧਕਾਰ, ਪੁ:-ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਪਰਤਾਪ, ਹਕੂਮਤ, ਅਲਾਕਾ, ਰਾਜ, ਅਸਾਮੀ, ਕਬਜ਼ਾ, ਮਾਲਕੀਅਤ, ਹੱਕ ॥

ਅਧਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਹੁਕਮ ਚਲਾਣਾ, ਰਾਜ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥

ਅਧਕਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਜਾਂ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਦੇਣੀ ॥

ਅਧਕਾਰ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਸਾਮੀ ਮਿਲ ਜਾਣੀ, ਹੱਕ ਮਿਲਣਾ, ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਧਕਾਰ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਹਕੂਮਤ ਹੋਣੀ, ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਚੱਲਣਾ ॥

ਅਧਕਾਰਣ, ਸ:-ਅਧਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਾਲਕਿਆਣੀ, ਰਾਣੀ, ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਸਮਰਥਾ ਵਾਲੀ ਜ਼ਨਾਨੀ, ਵਾਰਸਣੀ ।

ਅਧਕਾਰੀ, ਪੁ:-ਅਧਕਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼, ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ, ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਸਮਰਥਾ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਵਾਰਸ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ॥

ਅੱਧਣ, ਪੁ:-ਅੱਧ ਮਣ, ਵੀਹ ਸੇਰ ।

ਅਧਮ, ਵਿ:-ਨੀਚ, ਕਮੀਨਾ, ਹੌਲਾ, ਤੁੱਛ, ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਚੰਡਾਲ ।

ਪੁ:-ਨੀਚ ਮਨੁੱਖ, ਪਾਪੀ, ਅਪਰਾਧੀ ।

ਅਧਮਉਧਾਰਣ, ਪੁ:-ਅਧਮ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ।

ਅਧਮੂਲ, ਪੁ:-ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ ਰੌਲਾ ॥

ਅਧਮੂਲ ਮਚਾਉਣਾ
ਅਧਮੂਲ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਫ਼ਸਾਦ ਕਰਨਾ । ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਅੰਧਰਸ, ਪੁ:-'ਅੰਦਰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧਰਕ, ਪੁ:—'ਅਦਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧਰੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੱਧਾ ਪਾਸਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਝੋਲਾ ॥

ਅਧਰੰਗਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਅਧਰੰਗੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਅਧਰਮ, ਪੁ:—ਬੇ ਧਰਮੀ, ਪਾਪ, ਕੁਕਰਮ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਗੁਨਾਹ, ਬੇ ਦੀਨੀ, ਅਨਿਆਉਂ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਅਧਰਮਣ, ਸ:—ਪਾਪਣ, ਕੁਕਰਮਣ, ਭੈੜੀ ਕੁਚੱਲਣੀ, ਬੇ ਦੀਨ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਵਿ:—ਪਾਪਣ, ਮੰਦੀ, ਜਾਤੋਂ ਛੇਕੀ ਹੋਈ ॥

ਅਧਰਮੀ, ਪੁ:—ਪਾਪੀ, ਕੁਕਰਮੀ, ਭੈੜਾ, ਬੇ ਦੀਨ ਮਰਦ ।

ਵਿ:—ਪਾਪੀ, ਮੰਦਾ, ਨਿਰਦਈ, ਅਨਿਆਈ, ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਧਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸੁਲਤਾਨ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਧਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ ॥

ਅਧਰਾਤਾ
ਅੰਧਰਾਤਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ।

ਅੱਧੜ ਵੰਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਢਕਣਾ, ਜਿਕੁਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਾਤੀ ਨੰਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ)॥

ਅੱਧੜੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ-ਅੱਧੋ ਅੱਧ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਰਾਬਰ ਬਰਾਬਰ ॥

ਅੱਧਾ, ਵਿਃ-ਖੰਨਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ॥

ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਿਸਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅੱਧਾ ਪਚੱਧਾ, ਵਿਃ—ਅੱਧਾ ਕੁ, ਅੱਧੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ॥

ਅੱਧਾ ਮਣ, ਪੁਃ—ਅੱਧਾ ਘੁਮਾਉਂ ਜਾਂ ਅੱਧੀ ਜ਼ਮੀਨ (ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ)।

ਅੰਧਾ, ਵਿਃ—ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਹਨੇਰਾ, ਧੁੰਧਲਾ, ਮੱਧਮ।

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ, ਵਿਃ—ਅੰਨ੍ਹਾ, ਹਨੇਰਾ, ਡਾਢਾ, ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ, ਅੱਤ, ਉਤਾਉਲਾ, ਨਿਧੜਕ, ਜ਼ਬਰ ਦਸਤ ॥

ਸਃ—ਹਨੇਰੀ, ਅੱਤ, ਤੜੀ, ਫ਼ਸਾਦ, ਧੂੰਚ, ਹਲ ਚਲ।

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ, ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ।

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ ਮਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਅੰਧਾ ਧੁੰਧ ਲੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁਪਇਆ ਐਵੇਂ ਉਡਾਉਣਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਧਨ ਖਰਚਣਾ॥

ਅਧਾਲ, ਪੁਃ-ਗਰਭ, ਹਮਲ, ਢਿੱਡ ॥

ਅਧਾਟ, ਪੁਃ—ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਆਸਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਪਰਵਸੀ, ਪਾਣੀ ਧਾਣੀ ਪੀਣਾ, ਰੱਜ, ਸਾਂਤ, ਚੈਨ।

ਅੰਧਾਰ, ਪੁਃ—ਹਨੇਰ ॥

ਅਧਿਆਉ, ਪੁਃ—ਧਿਆ, ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਧਿਆਉ ॥

ਅਧਿਆਨੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਦੋ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੱਧਾ ਆਨਾ ॥

ਅਧਿਆਰਾ, ਪੁਃ—ਅੱਧ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਡੰਗਰ ਪਾਲਣ ਲਈ ਜਾਂ ਜਿਮੀਂ ਵਾਹੁਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣੀ ॥

ਅਧਿਆਰੀਆ, ਪੁਃ-ਅਧਿਆਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਧਿਕ, 'ਅਧਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਧੀ, ਸਃ—ਖੰਨੀ, ਦ ਚੱਪੇ, ਅੱਧੀ ਦਮੜੀ, ਪੈਸੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ।

ਅਧੀਨ, ਵਿਃ—ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ, ਪਰਾਏ ਵੱਸ, ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ, ਹਲੀਮ, ਤਾਬਿਆਦਾਰ ॥

ਅਧੀਣਤਾਈ, ਸਃ—ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ, ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ, ਪਰਾਏ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ।

ਅਧੁਆੜ, ਸਃ—'ਅਧਵਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧੂਤ, ਪੁਃ—ਅਵਧੂਤ, ਨਾਂਗਾ ਸਾਧ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧ ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਬਭੂਤ ਮਲਕੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ॥

ਅਧੂਤਣੀ, ਸਃ—ਅਵਧੂਤਨੀ, ਸਾਧਣੀ 'ਅਧੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਧੂਰਾ, ਵਿਃ—ਅੱਧ ਪਚੱਧਾ, ਜੋ ਪੂਰਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕੱਚਾ, ਕਸਰ ਵਾਲਾ, ਕਸਰਾਧਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਅੰਧੇਰੀ, ਸ਼ਃ—ਹਨੇਰੀ, ਅਨ੍ਹੇਰੀ।

ਅਧੇੜ, ਵਿਃ—ਪੱਕੀ ਉਮਰ ਦੀ ੜ੍ਹੀਮਤ ॥

ਅੱਧੋ ਅੱਧਾ(ਅੱਧੀ), ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ— ਧ ਇੱਕ ਤੇ ਅੱਧਾ ਦੂਜਾ ॥

ਅੱਧੋ ਸੁੱਧ (ਸੁੱਧੀ), ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅਧੋ ਲਗ ਭਗ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ (ਜਿਹਾਕਿ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਅੱਧੋ ਸੁੱਧ ਪਾਣੀ) ॥

ਅਧੋਗਤੀ, ਸ਼ਃ—ਘਾਟਾ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਹਾਲਤ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ) ॥

ਅੱਧੋਂ ਭੁਞ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਧੋਰਾਣਾ, ਵਿਃ—ਕੁਝ ਕੁਝ ਹੰਢਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਅੰਨ, ਪੁਃ—ਅਨਾਜ, ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਨਕੂਟ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਦੁਆਲੀ ਤੋਂ ਦੂਏ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਾਧਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅੰਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਨ ਜਲ, ਪੁਃ—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਭੋਜਨ, ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਉੱਠ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅੰਨ ਜਲ ਚੁਕ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਅੰਨ ਜਲ ਚੁੱਕ (ਮੁੱਕ) ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੋਣਾ ।

ਅੰਨ ਜਲ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦੀ ਰਹੈਸ ਹੋਣੀ ॥

ਅੰਨ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਪੁਃ—ਅੰਨ ਖਾਕੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੰਨ ਦਾਤਾ, ਪੁਃ—ਅੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਈਂ, ਮਾਲਕ, ਹਿਤਕਾਰੀ, ਸੱਜਣ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਅੰਨ ਨੂੰ ਵੱਢਿਆ ਰੂਹ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੂਲੋਂ ਜੀ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਅੰਨ ਛਕਣ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਚਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ।

ਅੰਨ ਪਾਣੀ, ਪੁਃ—'ਅੰਨ ਜਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਅੰਨ ਜਲ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਅੰਨ ਪੂਰਣਾ, ਸ਼ਃ—ਰੱਜ, ਤ੍ਰਿਪਤ, ਸੰਤੋਖ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਜੋ ਅੰਨ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਨ ਰਸ, ਪੁਃ—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਅੰਨ ਤੋਂ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਕੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ।

ਅੰਨੋਂ ਕੁਅੰਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅੰਨ ਨੂੰ ਬਿਰਥਾ ਗੁਆਉਣਾ ਜਾਂ ਰੁਲਾਉਣਾ ॥

ਅਨਸਾਰ, ਪੁਃ—ਰੀਤ ਪੁਰ ਚਲਣਾ ॥

ਵਿਃ—ਆਗਯਾਕਾਰੀ, ਪਿਛਲੱਗ, ਅਧੀਨ, ਨਿਆਈਂ, ਜਿਹਾ, ਵਾਕਰ ॥

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਮੂਜਿਬ, ਮਗਰ, ਪਿੱਛੇ ॥

ਅਨਹਤ (ਦ) ਸ਼ਬਦ, ਪੁਃ—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਅਟਲ ਹੁਕਮ । ਸੂਖਮ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਯੋਗੀ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ, ਪੁਃ ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਖੋਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਸੂਰਦਾਸ ਹਾਫ਼ਜ਼, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ ।

ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਅਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣੀਆਂ, ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ ਨਾ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਣੀਆਂ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੱਕਣਾ, ਨਾ ਵੇਖਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ।

ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਅਖਾ ਕਢ ਛਡਣੀਆਂ, ਅੱਖੀਂ ਘੱਟਾ ਪਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਉੱਲੂ ਬਣਾਉਣਾ।

ਅੰਨ੍ਹਾ ਕੀ ਲੋੜੇ ਦੋ ਅੱਖੀਆਂ, ਹਰ ਮਨੁਖ ਓਹੋ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੱਤੂ, ਪੁ:-ਬਿਲਹੁਲ ਅੰਨ੍ਹਾ।(ਇਹ ਪਦ ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਹੈ)॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੂਹ (ਖਾਤਾ), ਪੁ:-ਜਿਥਿ ਕੁਝ ਨ ਦਿੱਸੈ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਘੋੜਾ, ਪੁ:-ਜੁੱਤੀ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਚੁੰਨਾ, ਵਿ:-ਜਿਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾ ਨਾਂ ਦਿੱਸੇ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਧੁਤ, ਪੁ:-ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹਾਂ॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਵੇਖੋ'॥

ਅੰਨ੍ਹਾ ਵੰਡੇ ਰੇਵੜੀਆਂ ਮੁੜ ੨
ਆਪਣਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ } ਮਤਲਬੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ, ਸ:ਵਿ:-ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਖੋਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਖੱਟੀ, ਸ:-ਬਹੁਤੀ ਕਮਾਈ ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ।

ਅੰਨ੍ਹੀ ਧੁਤਨੀ, ਸ:-ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਨ੍ਹੀ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੀਹਵੇ ਕੁੱਤਾ ਚੱਟੇ, ਬੇ ਓੜਕ ਖੱਟੀ ਹੋਣੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਐਵੇਂ ਗੁਆਉਣਾ॥

ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੈਣਾ
ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੈ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਅਨਰਥ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਅੱਗੇ ਰੋਈਏ ਅੱਖੀਆਂ ਦਾ ਜਾਣ— ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨੀ ਬਿਅਰਥ ਹੈ।

ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਅੰਧਾ ਧੁੰਦ, ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ, ਪੁ:-ਅੰਧੇਰ, ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਅੰਧਘਾਰ, ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ਬਰ-ਦਸਤੀ, ਅੱਤ, ਖ਼ਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਹਲ ਚਲਾ ਅਨਰਥ।

ਅਨ੍ਹੇਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋਸ਼ ਹੋਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਫ਼ਸਾਦ ਪਾਉਣਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਖਾਤਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਚਲ, ਜ਼ੁਲਮ, ਗੜਬੜ, ਖੋਟਾ ਵਿਹਾਰ, ਲਹਿਣੇ ਦੇਣੇ ਵਿੱਚ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਹੋਣਾ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਉਪੱਦਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਫ਼ਸਾਦ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ, ਵਿ:—ਡਾਢਾ ਅਨ੍ਹੇਰਾ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਪਾਉਣਾ, 'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਰਥ ਆਉਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਜ਼ੁਲਮ ਹੋਣਾ, ਹਲ ਚਲ ਪੈ ਜਾਣੀ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਮਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਨ੍ਹੇਰ ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਨ੍ਹੇਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਧਕਾਰ, ਧੁੰਦੂਕਾਰ, ਕੁਝ ਨਾਂ ਦਿਸਣਾ, ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਣਾ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਨਣਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਧੁੰਦਲਾ ॥

ਮੂੰਹ ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਾਰ ਹੀ, ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨ ਦਿੱਸੇ, ਧੁੰਦਲੀ ॥
ਸ:—ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਵਾਉ ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਗ ਨਾਲ ਘੱਟਾ ਉੱਡੇ, ਝੱਖੜ, ਕੁਝ ਨ ਦਿਸਣਾ, ਅੰਧਕਾਰ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਕੋਠੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕੋਠੜੀ ਵਿਚ ਝਰੋਖਾ ਆਦਿਕ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚਾਨਣ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵਿੰਡ, ਗਰਭ, ਕਬਰ ॥

ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਚੁੱਕਣਾ / **ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਲਿਆਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਊਧਮ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਅਨੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਹੱਦ ਅਪਾਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੈਂਢਾਂ ਗੰਢਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਸਜੀ ਬਾਂਹ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨੰਤ ਚੌਦਸ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਸੁਕਲਾ ਪੱਖ ਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਥਿੱਤ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨੰਤ ਭਗਵਾਨ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦੇਵਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥

ਅਨੰਤੀ, ਸ:—'ਨੰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨੰਦ, ਪੁ:—ਸੁਖ, ਅਰਾਮ, ਖੁਸ਼ੀ, ਚੈਨ, ਮੌਜ, ਸੁਖਾਲ, ਸੌਖ, ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਤੋਖ, ਤ੍ਰਿਪਤ, ਪਰਸੰਨਤਾਈ, ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੋਰ ਪਰਸਾਦਾ ਨਹੀਂ ਲੋੜੀਦਾ, (ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ), ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਉਚਰੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਬਾਣੀ ॥

ਵਿ:—ਸੁਖੀ, ਪਰਸੰਨ, ਖ਼ੁਸ਼, ਸੌਖਾ ਅਚਿੰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਅਨੰਦ ਐਕਟ, ਪੁ:—ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਕਨੂਨ ॥

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭਗਵਾਨ ॥

ਅਨੰਦ ਹੋ ? = ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ? ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ ?

ਅਨੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੰਨ ਹੋਣਾ, ਸੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਮੌਜ ਕਰਨਾ। ਮਰ ਜਾਣਾ।

ਅਨੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਐਸ਼ ਕਰਨਾ, ਮੌਜ ਲੈਣਾ, ਝੂਟੇ ਲੁਟਣਾ ॥

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ, ਪੁ:—ਮੌਜ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਭੋਗ, ਐਸ਼, ਅਰਾਮ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਨੰਦ ਮਗਨ, ਵਿ:—ਧੰਨ, ਭਾਗਵਾਨ, ਸੁਖੀ ॥

ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਅਨੰਦ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੰਦ ਦੀ ਰੀਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਅਨੰਦਤਾਈ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਪਰਸੰਨਤਾਈ ॥

ਅਨੰਦਿਤ, ਵਿ:—ਖ਼ੁਸ਼, ਸੁਖੀ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਅਨੰਦੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖ਼ੁਸ਼, ਸੁਖੀ, ਬੜਾ ਪਰਸੰਨ ॥

ਅਨੰਦੀ ਮਹਾ ਮਾਈ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਨੰਦੁ, ਪੁ:—'ਅਨੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨਭਵ / **ਅਨਭੌ**, ਪੁ:—ਅੰਦਰਲਾ ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਆਪੇ ਸੁਝ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਝੀ ਗਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥

ਅਨਮਤ / **ਅਨਮਤਾ** / **ਅਨਮਤੀ (ਤ੍ਰੀਆ)** — 'ਅਣਮਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਅਨਰਥ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਨਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਥਿਵੇਂ, ਨਿਕੰਮਾ, ਨਿਹਫਲ, ਅਕਾਰਥ, ਬਿਅਰਥ, ਅਕਾਜ, ਅਜੋਗ ॥

ਪੁ:—ਫਜੂਲੀ, ਕੁਰਾਫਾਤ, ਘਾਟਾ, ਕਬਾਹਤ, ਬੇ ਫੈਦਾ ਕੰਮ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਬਿਪਤਾ, ਖੋਟਾ ਕੰਮ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜੁਲਮ, ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ, ਕਸੂਰ, ਫਸਾਦ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਅਨਰਥਣ, ਸ:—ਅਨਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਫਸਾਦਣ, ਪਾਪਣ, ਖੋਟੀ, ਜ਼ਾਲਮ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਨਰਥੀ, ਪੁ:—ਅਨਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਫਸਾਦੀ, ਪਾਪੀ, ਡਾਢਾ ਆਦਮੀ ॥

ਵਿ:—ਉਲਕਾਪਾਤੀ, ਅਨੋਖਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫਸਾਦੀ, ਪਾਪੀ ॥

ਅੰਨਾਂ ਅੰਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਲ੍ਹੇ ਵਿਲ੍ਹੇ ਕਰਕੇ ਮੰਗਦਿਆਂ ਫਿਰਨਾ, ਬਿਲਕਣਾ, ਲੋੜ ਵੰਦ ਹੋਣਾ ॥

ਅਨਾਜ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ, ਕਣਕ, ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦਾਣੇ ॥

ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਅਨਾਜ ਖਾਕੇ ਜੀਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀ ਅਰਥਾਤ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਨਾਥ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾਥ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮਾਂ ਪਿਉ ਬਾਹਰਾ ਬਾਲਕ, ਮਹਿੱਟਰ, ਯਤੀਮ, ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਜਿਹਦਾ ਕੋਈ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ, ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ, ਨਿਓਟਾ, ਨਿਰਾਸਰਾ।

ਅਨਾਥਣ, ਸ:—ਅਨਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਗਰੀਬਣੀ, ਨਿਮਾਣੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਨਾਥਾਲਯ, ਪੁ:—ਯਤੀਮ ਖਾਨਾ, ਗਰੀਬ ਖਾਨਾ ॥

ਅਨਾਦਰ ਪੁ: / **ਅਨਾਦਰੀ** ਸ:—ਅਪਮਾਨ, ਨਿਰਾਦਰ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਬੇ ਅਦਬੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੌਲਾ ਸਮਝਣਾ, ਗਰਪ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਨਾਨੀਤ, ਸ:—ਅਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ, ਅਪਨੱਤ ਹਉਂਮਾਂ, ਮੈਂ ਮੇਰੀ, ਖੁਦੀ, ਗੁਮਾਨ।

ਅਨਾਪ ਸ਼ਨਾਪ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ, ਭਲਾ ਬੁਰਾ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਮਾੜੀਆਂ ਚੀਜਾਂ, ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਘਾਣ, ਅਖ ਤ ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਅਨਾਪ ਸ਼ਨਾਪ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢਣੀਆਂ॥

ਅਨਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜਿਸਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਰੂਤ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਕੁੱਜੀ ਜਿਸਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਕਾਗਤ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲਾਇਆਂ ਬਰੂਤ ਚੱਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੁਖਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਾਂਙ ਭਾਸਦੇ ਹਨ (ਇੱਕਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ) ॥

ਅਨਾਰ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਅਨਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਕੇ ਹੋਏ ਬੀ ॥

ਅਨਾਰਕਿਸਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਥ ਜਿਸਦੇ ਮਨੁੱਖ ਵਡਿਆਈ ਛੁਟਿਆਈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਅਨਾਰਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਅਨਾਰ ॥

ਅਨਾੜਣ, ਸ:—ਅਣਜਾਣ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਅੰਞਾਣੀ, ਵਿਲੱਲੀ ॥

ਅਨਾੜੀ, ਪੁ:—ਅਣਜਾਣ, ਅਞਾਣਾ, ਵਿਲੱਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਨਿਆਂ }
ਅਨਿਆਉਂ } ਪੁ:—ਬੇਇਨਸਾਫੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਅਨੀਤ, ਅਧਰਮ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਅਨਿਆਇਣ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਅਧਰਮਣ, ਪਾਪਣ ॥

ਅਨਿਆਈ, ਵਿ:—ਅਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਅਧਰਮੀ, ਪਾਪੀ ॥

ਅਨਿੱਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਿੱਤ ਨਾ ਰਹੇ, ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ਼ ਮਾਨ ॥

ਅਨਿੱਤ ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਜੋ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀਆਂ ॥

ਅਨੀਤ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ, ਅਧਰਮ, ਜ਼ੁਲਮ, ਬੇ ਨਿਆਈ ॥

ਅਨੀਤੀਆ, ਵਿ:—ਅਨੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਨੀਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਦਾਗ ਨ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰ-ਮਲ, ਨਿਹਕਲੰਕ ।

ਅਨੁਸਾਰ, 'ਅਨਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਨੁਸਾਰੀ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਆ-ਗਿਆਕਾਰੀ, ਅਧੀਨ ॥

ਅਨੁਕੂਲ, ਵਿ:—ਅਨਸਾਰ, ਮੁਜਿਬ, ਮਗਰ, ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਨੁਗ੍ਰਹਿ, ਸ:—ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ, ਮਿਹਰ ॥

ਅਨੁਮਾਨ }
ਅਨੁਵਾਨ } ਪੁ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਅਟਕਲ, ਕਿਆਸ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਅਨੂਠਾ, ਵਿ:—ਅਚਰਜ, ਉੱਤਮ, ਚੰਗਾ, ਅਣੋਖਾ ॥

ਅਨੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਅਣੋਖਾ, ਅਚਰਜ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ, ਜਿਸ ਜੇਹਾ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਅਨੁਪਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਦਵਾ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪੀ-ਤਿਆਂ ਗੁਣ ਕਰੇ ॥

ਅਨੇਕ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਕੋਲੋਂ ਵੱਧ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਕਈ ॥

ਅਨੇਕ ਅਕਾਰ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹੁ ਰੂਪੀ, ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥

ਅਨੇਕ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ॥

ਅਨੇਕ ਬਿਧ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ॥

ਅਨੇਕ ਰੂਪ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਚੰਚਲ, ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥

ਅਨੇਕ ਵਿਧ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ॥

ਅਨੋਖ, ਪੁ:—ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ ਯਾ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਨੋਖਾ }
ਅਨੋਖੀ } —'ਅਣੋਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪ ਸਗਣ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਸਗਨ ॥

ਅਪ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕਰਮ, ਖੋਟਾ ਕੰਮ, ਅਧ-ਰਮ, ਪਾਪ, ਕੁੱਚਪੁਣਾ ॥

ਅਪ ਕਰਮਣ, ਸ:—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ, ਮੰਦੀ, ਬੁਰਿਆਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਅਪਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਾਪੀ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਅਪ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦਾ ਵਿਗਾੜ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਅਪੱਛਰਾ, ਸ:—ਇੰਦਰ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਾਚ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਸੋਹਣੀ ਤੀਵੀਂ, ਹੂਰ ।

ਅਪ ਜਸ, ਪੁ:–ਨਿੰਦਿਆ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ। (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ ਕਰਾਉਣਾ)॥

ਅਪਣੱਤ, ਸ:–ਆਪਣਾ ਆਪ, ਆਪਾ, ਅਨਾਨੀਤ, ਅਹੰਤਾ, ਖ਼ੁਦੀ ॥

ਅਪਣਾਇਤ, ਸ:–ਆਪਣੇ ਹੋਣਾ, ਸਾਕਾਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧ, ਦੋਸਤੀ, ਮੇਲ ॥

ਅਪਤਾ, ਸ:–ਬਿਪਤਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖ, ਸੰਕਟ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਉਪੱਦਰ, ਔਖ, ਖਤਰਾ, ਭੈ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਅਪੱਥ, ਵਿ:–ਅਜੋਗ, ਨਾ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ (ਵਸਤ), ਅਜੇਹੀ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੇ, ਕੋਈ ਮਾੜੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲੱਗੇ ॥

ਅਪੱਦਰ, ਪੁ:
ਅਪੱਦਰਣ, ਸ:
ਅਪੱਦਰੀ, ਪੁ:
} 'ਉਪੱਦਰ' 'ਉਪੱਦਰਨ' ਅਤੇ 'ਉਪੱਦਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪਮਾਨ, ਪੁ:–ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਅਵੱਗਿਆ, ਘ੍ਰਿਣ ॥

ਅਪਰ, ਅਵ:–ਪਰ, ਬਿਨਾ, ਸਿਵਾ, ਦੂਰ ॥

ਅਪਰਤੀਤ, ਸ:–ਬੇ ਪਰਤੀਤੀ, ਬੇ ਅਤਬਾਰੀ, ਬੇ ਵਸਾਹੀ ॥

ਅਪਰਤੀਤਣ, ਸ:–ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਅਪਰਤੀਤਾ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਤਬਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਪਰੰਪਾਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅੰਤ, ਪਰਮੇਸੁਰ ॥

ਅਪਰਾਧ, ਪੁ:–ਦੋਸ, ਕਸੂਰ, ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ, ਖ਼ਤਾ, ਤਕਸੀਰ, ਐਬ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ॥

ਅਪਰਾਧਣ, ਸ:–ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਪਾਪਣ ॥

ਅਪਰਾਧੀ, ਪੁ:–ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ, ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਪਾਪੀ ॥

ਅਪਰਾਪਾਰ, ਵਿ:–'ਅਪਰੰਪਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਪ੍ਰੈਲ, ਪੁ:–ਚੌਥਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਮਹੀਨਾ ॥

ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਵਿ:–ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ, ਮੈਲਾ, ਅਸ਼ੁੱਧ, ਮਲੀਨ, ਗੰਦਾ, ਨਾਪਾਕ, ਪਲੀਤ ॥

ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਸ:–ਮਲੀਨਤਾਈ, ਗੰਦ ਮੁਲਾ, ਨਾਪਾਕੀ, ਪਲੀਤੀ ॥

ਅੱਪੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਹੁੰਚਣਾ, ਜਾ ਪੁਜਣਾ, ਹੱਥ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਅੱਪੜ ਲੈਣਾ (ਲੈਣੀ) ਕ੍ਰਿ:–ਦੌੜ ਕੇ, ਫੜ ਲੈਣਾ ॥

ਅਪੜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪੁਚਾਣਾ ॥

ਅਪਾਹਜ, ਵਿ:–ਮੁਥਾਜ, ਲੂਲ੍ਹਾ, ਲੰਙਾ ॥

ਅਪਾਰ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅੰਤ, ਅਨੰਤ, ਬੇ ਹੱਦ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਭਾਰਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾ ਸੱਕੇ ਜਿਸ ਵਾਕਰ ਜਾਂ ਜਿਸ ਥੋਂ ਵਧਕੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਅਪਾਜਰ, ਪੁ:–ਖ਼ੂਬਟ ਵਿੱਚ ਹੌਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਪੀਲ, ਸ:–ਅਰਜ਼, ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਦੂਜੀ ਵੇਰ ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ, ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਜਾਣਾ। (ਅਪੀਲ ਕਰਨੀ)॥

ਅਪੀਲ ਨਵੀਸ, ਪੁ:—ਅਪੀਲਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਪੁੱਠਾ, ਵਿ:—ਪੁੱਠਾ, ਮੂੰਧਾ, ਉਲਟਾ, ਵਿਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਟੇਢਾ ॥

ਅਪੱਤ / ਅਪੁਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤ ਨਹੀਂ, ਔਤਰਾ ।

ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਸਰਦਾਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੇਠ ਕੋਈ ਨੌਕਰ ਹੋਵੇ ॥

ਅਫ਼ਸਰੀ, ਸ:—ਅਫ਼ਸਰ ਹੋਣਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਅਫ਼ਸਰੀ ਮਤਹਿਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਉਹ ਦੇ ਥੱਲੇ ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ

ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪੁ:—ਗ਼ਮ ਬਿਰਲਾਪ ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ ਸੰਤਾਪ, ਕਲਸ਼, ਰੰਜ ਅਰਮਾਨ ਪਛੁਤਾਵਾ ।

ਅਫ਼ਗਾਣ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌਮ ॥

ਅਫਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਫਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਰਾਉ, ਪੁ:—'ਅਫਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖੁਆ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਢਿੱਡ ਫੁਲਾ ਦੇਣਾ, ਤੁੰਨ ਤੁੰਨ ਕੇ ਖੁਆਉਣਾ, ਰਜਾ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਧਨ ਆਦਿਕ ਦੇਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਫਰਾਈ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਨਾਲ ਢਿੱਡ ਦਾ ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਨੱਕ ਤਕ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਅੱਤ, ਵਧੀਕੀ॥

ਅਫਰਾ ਤਫਰੀ / ਅਫਰਾ ਦਫਰੀ, ਸ:—ਫ਼ਸਾਦ, ਗੜ ਬੜ, ਉਪੱਦਰ, ਘਬਰਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਡਰ, ਭੈ, ਹੌਲ, ਹਰਾਨੀ॥

ਅਫ਼ਰੀ / ਅਫਰੀਂ / ਅਫ਼ਰੀਣ, ਅਵ:—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਧੰਨੇ॥ ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ਼, ਉਪਮਾ ।

ਅਫ਼ਰੀ ਬਾਦ / ਅਫਰੀਂ ਬਾਦ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਵਾਹ ਵਾਹ

ਅਫਰੋਈ, ਸ:—ਵਧੀਕ ਦੀ ਖੱਟੀ, ਉਤਲੀ ਆਮਦਨੀ ॥
ਵਿ:—ਵਾਧੂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅੱਫਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਨਿਹਫਲ, ਬੇ ਫੈਦਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ, ਬਿਅਰਥ, ਸੱਖ, ਔਤ ॥

ਅਫਲਾਤੂ / ਅਫ਼ਲਾਤੂਣ, ਪੁ:—ਯੂਨਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਹਕੀਮ, ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ਘਮੰਡੀ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ।

ਅਫਲਾਤੂਣ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਪੁ:—ਆਕੜ ਬਾਜ਼ ਘਮੰਡੀ ਮਨੁਖ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਅਫਵਾਹ, ਸ:—ਅਵਾਈ, ਉਡਦੀ ਗੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਰਪੋਟ, ਝੂਠੀ ਖਬਰ ॥

ਅਫ਼ਵਾਹ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੀ ਖ਼ਬਰ ਫ਼ੈਲ ਜਾਣੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਵਾਈ ਚੁਫੇਰੇ ਫੈਲ ਜਾਣੀ ॥

ਅਫਾਕਾ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਘਟ ਜਾਣਾ, ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਰਾਮ

ਅਫਾਕਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਮਾਰ ਦਾ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਰੋਗ ਦਾ ਘੱਟ ਜਾਣਾ ॥

ਅਫ਼ਾਤ, ਸ:—ਖਰਾਬੀ, ਮੁਸੀਬਤ, ਕਲੇਸ਼, ਬਿਪਤਾ, ਖਤਰਾ, ਬਵਾਲ, ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਫਸਾਦੀ ਯਾ ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਅਫਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਅਫਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫਾਰਾ, ਪੁ:-ਬਹੁਤਾ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਵਾਈ ਨਾਲ ਢਿਡ ਦਾ ਫੁੱਲਣਾ (ਅਫਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਜਾਂ ਪੈਣਾ)

ਅਫੀਮ, ਸ:-ਹਫੀਮ, ਫ਼ੀਮ, ਪੋਸਤ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰਸ, ਇਹ ਇਕ ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ। (ਖਾਣੀ, ਖੁਆਉਣੀ) ॥

ਅਫੀਮ ਕਰਕੇ ਜਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਫੀਮ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸਮਝਣਾ ॥

ਅਫੀਮ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣੀ, ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਅਫੀਮ ਲੱਗਣੀ ਜਾਂ ਲੱਗ ਜਾਣੀ
ਅਫੀਮ ਲਾਉਣੀ ਜਾਂ ਲਾ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਅਫੀਮ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਅਫੀਮਣ, ਸ:-ਅਫੀਮ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਅਮਲਣ, ਆਲਸਣ ॥

ਅਫੀਮੀ, ਪੁ:-ਅਫੀਮ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ। ਅਮਲੀ, ਆਲਸੀ ॥

ਅਫੁਆਹ, 'ਅਫਵਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਫੁਰ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਫੁਰੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਅਫੁਰਣ
ਅਫੁਰਣਾ } ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅੰਬ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ (ਇਸ ਫਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਵਾਲ ਜੇਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਫਲ ਨੂੰ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੂਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਠਾ ਯਾ ਖੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਅਚਾਰ ਮੁਰੱਬਾ ਆਦਿਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥)

ਅੰਬਚੂਰ, ਪੁ:-ਅੰਬ ਦੇ ਛਿੱਲੜਾਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ॥

ਅੰਬਰਸ, ਪੁ:-ਅੰਬ ਦਾ ਰਸ ਜਾਂ ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਟਪਕੇ ਦਾ ਅੰਬ, ਪੁ:-ਪੱਕ ਕੇ ਰੁੱਖੋਂ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਅੰਬ ॥

ਪਾਲ ਦਾ ਅੰਬ, ਪੁ:-ਕੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਕੇ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅੰਬ ॥

ਅਬਕ ਦਬਕ, ਸ:-ਝਾੜ ਝੁਪਾੜ, ਝਿੜਕ, ਘੁਰਕੀ, ਦਬਕਾ ॥

ਅਬਕਾ, ਪੁ:-ਡਰ ਭੈ, ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਡਰ ॥

ਅਬਕਾ ਦਬਕਾ, ਪੁ:-'ਅਬਕ ਦਬਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਗਤ, ਸ:-ਭੈੜਾ ਹਾਲ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ॥

ਅਬਗਤ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਮ ਆਦਿਕ ਹੋਣ ਬਾਝੋਂ ਮਰਨਾ, ਮੰਜੇ ਯਾ ਕੋਠੇ ਉੱਤੇ ਮਰਨਾ ॥

ਅਬਜ, ਵਿ:-ਅਜਬ, ਅਣੋਖਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਅੰਬ ਜਾਣਾ
ਅੰਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਰਗੜ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਥਾਂ ਪੱਕ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਅਬ ਜੀਤ੍ਰਿਕਾ, ਸ:-ਨਿਰਬਾਹ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ ॥

ਅਬਦੂਮਾਨਾ, ਪੁ:-ਵਿਆਹ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੌਂਦੇ ਗੀਤ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਅਬਧੂਤ, ਪੁ:
ਅਬਧੂਤਣੀ, ਸ: } 'ਅਧੂਤ' ਅਤੇ 'ਅਧੂਤਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਨਾਸ਼ੀ, ਵਿ:–ਨਾ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਮਰ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਅੰਬਰ, ਪੁ:–ਅਕਾਸ਼, ਅਸਮਾਨ, ਵਾਊ ਦਾ ਮੰਡਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਹੈ ॥

ਅੰਬਰ ਵੱਲ
ਅੰਬਰ ਵੇਲ } ਸ:–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਲ ਜੋ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਨਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਪੱਤਰ।

ਅਬਰਕ, ਪੁ:–ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਬਣਾਉਟ ਪੇਤ੍ਰਾਂ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਕਰ ਚਮਕਦੇ ਹਨ।

ਅੰਬਰਤ, ਪੁ:–
ਅੰਬਰਤੀ, ਸ:– } 'ਅਮਰਤ' 'ਅਮਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਰਾ
ਅੰਬਰਾ } ਪੁ:–ਦੋਹਰੇ ਕਪੜ੍ਹੇ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਤਹ (ਅੰਦਰਲੀ ਤਹ ਨੂੰ ਅਸਤਰ ਆਖਦੇ ਹਨ), ਰਜਾਈਆਂ ਤੁਲਾਈਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੱਪੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਬਰੀ, ਸ:–ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰਲਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਲਦਾਂ ਉੱਪਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਵਿ:–ਬੱਦਲ ਵਾਲਾ, ਬੱਦਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਯਾ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਅੰਬਰੀ, ਵਿ:–ਅੰਬਰ ਵਾਲਾ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ॥

ਅਬਰੂ
ਅਬਰੋ } ਸ:–ਪਤ, ਇੱਜ਼ਤ, ਮਾਨ ਹੁਰਮਤ, ਮਰ-ਤਬਾ, ਨਾਮਣਾ ॥

ਅਬਰੋ ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਤ ਲਾਹੁਣਾ, ਬੇ ਇਜ਼ਤੀ ਕਰਨਾ, ਗਾਲੀ ਕੱਢਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ, ਨਿੰਦਣਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਅੱਬਲ, ਵਿ: ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ ਸਾ ਚੰਗਾ ॥

ਪ:–ਪਹਲਾ ਯਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੱਢ ।

ਕ੍ਰਿ ਵਿ:–ਪਹਿਲਾਂ, ਮੋਹਰੇ, ਮੁੱਢ ਵਿਚ, ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ॥

ਅੰਬਲਤਾਸ, ਪੁ:–'ਅਮਲਤਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬਲੀ, ਸ:–ਇਮਲੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ, ਫਲ । 'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬੜ ਦਬੜ, ਸ:–'ਅਬਕ ਦਬਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਬੜ ਵਾਹ (ਵਾਹਾ)–'ਅੱਬੜ ਵਾਹ' ਵੇਖੋ ।

ਅੰਬੜੀ, ਸ:–ਅੰਮਾਂ, ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ (ਦੁੱਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਹਾਇ ਨੀ ਮੇਰੀਏ ਅੰਬੜੀਏ') ॥

ਅੰਬਾਉ, ਪੁ:–ਰਗੜ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਸੋਜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਅੰਬਉ, ਅੰਬਾਟ, ਸਲਨ ॥

ਅੰਬਾਕੜੀ
ਅੰਬਾਖੜੀ } ਸ:–ਕੱਟ ਕੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ਕੱਚੇ ਅੰਬ ਦੀ ਫਾੜੀ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਅੰਬ ਚੂਰ ਬਣਦਾ ਹੈ)

ਅੰਬਾਟ, ਪੁ:–'ਅੰਬਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਾ ਤਬਾ, ਪੁ:–ਬਕਵਾਦ ॥

ਅਬਾਦ, ਵਿ:–ਜਿੱਥੇ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਵੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ । ਕਈਆਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਪਿੱਛੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ

ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਵਜ਼ੀਰਾ ਬਾਦ' ਆਦਿਕ ॥

ਅਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਸਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਵੱਸਣਾ ॥

ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਸਾਉਣਾ, ਘਰ ਪਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀ ॥

ਅਬਾਦ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਸਣਾ ਰੱਸਣਾ, ਫਲਣਾ ਫੁਲਣਾ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਖੀ ਰਹਿਣਾ ।

ਅਬਾਦਾਨ, ਵਿ:-'ਅਬਾਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬਾਦਾਨੀ, ਅਬਾਦੀ } ਸ:—ਵੱਸੋਂ, ਹਰੀ ਭਰੀ ਸੁਹਾਉਣੀ ਥਾਂ, ਰੌਣਕ, ਪਰਤਾਪ ॥

ਅੰਬਾਰਤ, ਸ:-'ਅਮਾਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬਾਰੀ, ਸ:-'ਅਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੰਬੀ, ਸ:-ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਅੰਬ ਕੱਚਾ ਅਧ ਪੱਕਾ ਅੰਬ, ਛੋਟਾ ਕੱਚਾ ਅੰਬ ॥

ਅੰਬੀਆ ਹਲਦੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਲਦੀ ॥

ਅੰਬੀਰ, ਪੁ:- **ਅੰਬੀਰੀ,** ਸ:- } 'ਅਮੀਰ' 'ਅਮੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਬੁੱਝ, ਵਿ:-ਨਾਂ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਬੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅੰਬੂਆ, ਪੁ:-ਅੰਬ ਦਾ ਬੂਟਾ ।

ਵਿ:-ਅੰਬ ਦੇ ਕੂਲੇ ਕੂਲੇ ਪਤਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ । ਹਰਾ ਜੋ ਪੀਲੇ ਦੀ ਝਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਅਬੂਝ, ਵਿ:-ਬੇ ਸਮਝ, ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਕਲ ਦਾ ਘਾਟਾ ਹੋਵੇ । ਜੋ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਆਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁੱਝ ਸੱਕੇ ॥

ਅਬੇਜ਼ਾਰ, ਵਿ:-ਤੰਗ, ਦਿੱਕ, ਲਚਾਰ, ਅਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਦਾਸ, ਗਰਿੰਜ ॥

ਅਬੇਜ਼ਾਰਣ, ਸ:-ਅਬੇਜ਼ਾਰ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਬੇਜ਼ਾਰੀ, ਸ:-ਲਚਾਰੀ, ਉਦਾਸੀ, ਗੁਸਾ, ਰੰਜ ॥

ਅਬੇ ਤਬੇ, ਸ:-ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਘਿਣ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾਕ ॥

ਅਬੇਰ, ਸ:-ਅਵੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ, ਦੇਰ, ਦੇਰੀ ॥

ਅਬੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਚਿਰਕਾ, ਦੇਰ ਲਾਕੇ, ਢਿੱਲ ਕਰਕੇ ॥

ਅੰਬੋਹ ਪੁ:- **ਅੰਬੋਹੀ,** ਸ:- } ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਭੀੜ ਭਾੜ ॥

ਅਭਉ, ਵਿ:-'ਅਭੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭੱਖ, ਵਿ:-ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਖਾਣੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ, ਹਰਾਮ, ਨਖਿੱਧ ॥

ਅਭੰਗ, ਵਿ:-ਜੋ ਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਭਗਤ, ਵਿ:-'ਅਬਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਗਤ, ਸ:-ਭਗਤਿ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਅਧਰਮ, ਬੇਦੀਨੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਕੁਫਰ ॥

ਅਭਗਤਣ, ਸ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਧਰਮਣ ॥

ਅਭਮਾਨ, ਪੁ:-ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝਣਾ, ਗੁਮਾਨ, ਘਮੰਡ, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਮਗਰੂਰੀ ॥

ਅਭਿਮਾਨਣ, ਸ:-ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਭਮਾਨਤਾ, ਅਭਮਾਨਤਾਈ, ਸ਼ਃ—ਹੰਕਾਰ, ਮਗਰੂਰੀ, ਗੁਮਾਨ ॥

ਅਭਮਾਨੀ, ਪੁਃ—ਅਭਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ। ਘਮੰਡੀ ॥

ਅਭਯ, ਵਿਃ—'ਅਭੈ' ਵੇਖੋ ।

ਅਭਯਾਸ, ਅਭ੍ਯਾਸ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ, ਮਸ਼ਕ, ਪੜ੍ਹਾਈ ॥

ਜੋਗਾਭਯਾਸ, ਜੋਗਾਭ੍ਯਾਸ, ਪੁਃ—ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋਗ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਮਨ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਉਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਭਯਾਸਣ, ਅਭ੍ਯਾਸਣ, ਸ਼ਃ—ਅਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਹੈ॥

ਅਭਯਾਸੀ, ਅਭ੍ਯਾਸੀ, ਪੁਃ—ਅਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਹੈ ॥

ਜੋਗਾਭਯਾਸੀ, ਜੋਗਾਭ੍ਯਾਸੀ, ਪੁਃ—ਜੋਗਾਭਯਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਭਯਾਗਤ, ਅਭ੍ਯਾਗਤ, ਪੁਃ—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੋ ਓਪਰਾ ਮਨੁੱਖ ਅਚਾਨਚੱਕਾਪਰ ਆ ਜਾਏ, ਤਪੱਸੀ, ਰਮਤਾ ਫਕੀਰ ਜੋ ਥਾਂ ਥਾਂ ਮੰਗਦਾ ਫਿਰੇ॥

ਅਭਯਾਗਤਣ, ਅਭ੍ਯਾਗਤਣ, ਸ਼ਃ ਪਰਾਹੁਣੀ, ਤਪੱਸਣੀ ਫਕੀਰਨੀ, ਮੰਗਤੀ ॥

ਅਭਰਕ, ਅਭਰਖ, ਪੁਃ—'ਅਬਰਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਰੂਨ, ਸ਼ਃ—ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਸੋਜ, ਗਿਲਟੀ, ਛੋਟਾ ਫੋੜਾ ॥

ਅਭਲਾਖਣ, ਸ਼ਃ—ਅਭਲਾਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਅਭਲਾਖਾ, ਸ਼ਃ—ਮਰਜ਼ੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਅਭਲਾਖੀ, ਪੁਃ—(ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ਅਭਲਾਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੱਭੜ ਵਾਹ, ਅੱਭੜ ਵਾਹਾ, ਅੱਭੜ ਵਾਹੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਅਚਾਨ ਚੱਕ, ਘਾਬਰ ਕੇ (ਉੱਠਣਾ) ॥

ਅਭਾਗ, ਪੁਃ—ਸ਼ਃ—ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਅਭਾਗਣ, ਸ਼ਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ ॥

ਅਭਾਗਾ, ਪੁਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਮਾਣਾ ਮਰਦ ॥

ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ ॥

ਅਭਾਗੀ, ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਪੁਃ—ਨਸੀਬ ਸੜਾ, ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅਭਿਆਸ, ਪੁਃ—'ਅਭਯਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਸਣ, ਸ਼ਃ—'ਅਭਯਾਸਣ' ਵੇਖੋ

ਅਭਿਆਸੀ, ਪੁਃ—'ਅਭਯਾਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਗਤ, ਪੁਃ—'ਅਭਯਾਗਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭਿਆਗਤਣ, ਸ਼ਃ—'ਅਭਯਾਗਤਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਭੁੱਲ, ਵਿਃ—ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਅਭੂਖਣ, ਪੁਃ—ਭੂਖਣ, ਗਹਿਣਾ, ਜ਼ੇਉਰ ॥

ਅਭੇਤ, ਅਭੇਦ, ਅਭੇਵ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੇਤ ਨਹੀਂ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਪਰਗਟ,੨ ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨ ਹੋ ਸਕੇ ਜੋ ਵੇਂਹਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅਭੈ / ਅਭੌ, ਵਿਃ–ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਡਰ, ਨਿਰਭੌ, ਹੌਂਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਦਲੇਰ, ਸਲਾਮਤ ।

ਪੁਃ–ਭੈ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਸਲਾਮਤੀ ॥

ਅਮੱਸਯਾ / ਅਮੱਸਿਆ, ਸਃ–ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਖ ਦੀ ਪੰਦਰਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਨਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਚੰਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਅਮਕਾ, ਵਿਃ–ਫਲਾਨਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਫਲਾਨੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਅਮਕਾ ਢਮਕਾ, ਪੁਃ–ਤੁੱਛ, ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਕੋਈ, ਐਰ ਗੈਰ ॥

ਅਮਣ, ਪੁਃ–'ਅਮਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਨ, ਪੁਃ–ਸਲਾਮਤੀ, ਸ਼ਾਂਤ, ਬਚਾਉ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਨ ਹੋਣਾ ॥

ਅਮਨ ਅਮਾਨ / ਅਮਨ ਚੈਨ, ਪੁਃ–ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਸਲਾਮਤੀ ॥

ਅਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੁਖੀ ਵੱਸਣਾ ॥

ਅਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ॥

ਅਮੰਨਾ, ਪੁਃ–ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਅਤਬਾਰ ॥

ਅਮਰ, ਵਿਃ–ਜੋ ਮਰੇ ਨਾਂ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ। ਦੇਉਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣਾ / ਅਮਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਕਦੇ ਨਾ ਮਰਨਾ ॥

ਅਮਰ ਬੇਲ, ਸਃ–'ਅੰਬਰ ਵੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਰਤ / ਅਮ੍ਰਿਤ, ਪੁਃ–ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਭੋਜਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾ ਕੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਜਲ ਪੀਕੇ ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਨਾ ਮਰੇ ਆਬ ਹਯਾਤ, ਕੋਈ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਬਿਖ ਦਾ

ਅਸਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਖਧੀ, ਪਾਣੀ, ਸ਼ਰਾਬ (ਸ਼ਰਾਬੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਅਮਰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ)। ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲ, ਪੁਃ–ਮਿੱਠਾ ਤੇ ਸੁਆਦਲਾ ਫਲ ॥

ਅਮਰਤ ਬਾਣੀ, ਸਃ–ਮਿਠੀ ਬੋਲੀ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ, ਸਤ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ, ਪੁਃ–ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਜਾਂ ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ, ਪੁਃ–ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਅਮਰਿਤ / ਅਮ੍ਰਿਤ, ਪੁਃ–'ਅਮਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਰਿਤੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਅਮਰੀਕ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਸਦਾ ਹੀ, ਮੁੱਢੋਂ ॥

ਅਮਲ, ਪੁਃ–ਕੰਮ, ਆਚਾਰ, ਚੱਲਣ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸੁਭਾਉ, ਨਸ਼ਾ, ਅਫੀਮ, ਰਾਜ। ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ ॥

ਅਮੱਲਕ / ਅਮੱਲਕੜੇ / ਅਮੱਲਕੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ ਹੌਲਾ ਹੌਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ ਨਾ ਆਵੇ ਤੇ ਹਿਲ ਜੁੱਲ ਘੱਟ ਹੋਵੇ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ, ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ

ਅਮਲਣ, ਸਃ–ਅਮਲ ਖਾਣ ਜਾਂ ਪੀਣ ਵਾਲੀ, ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅੱਮਲਤਾਸ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਰ ਉਹ ਦੀ ਫਲੀ। ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਧਿਆਂ ਪੀਤਿਆਂ ਜੁਲਾਬ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਮਲ ਪੱਤੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਲ ਜਾਂ ਸੀਊਣ ਜੋ ਮਹੀਨ ਕਪੜੇ ਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਲਾ, ਪੁ:–ਕਿਸੇ ਮਹਕਮੇ ਜਾਂ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਨਾਉਂ, ਮੁਨਸ਼ੀ, ਬਾਬੂ, ਕਲਰਕ ॥

ਅਮਲੀ, ਪੁ:–ਅਮਲ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਅਫੀਮੀ ਜਾਂ ਪੋਸਤੀ, ਚੰਗੇ ਅਮਲ ਜਾਂ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਮਲੀ, ਸ:–'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਲੋਕ, ਪੁ:–ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਲਸੂੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇਕ ਕਾਲਾ ਪਹਾੜੀ ਫਲ ।

ਅਮੜੀ, ਸ:–ਅੰਬੜੀ, ਅੰਮਾਂ, ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ, ਮਾਤਾ॥

ਅੰਮਾਂ, ਸ:–ਮਾਂ, ਮਾਤਾ, ਮਾਊਂ, ਮਾਈ ।

ਅੰਮਾਂ ਮਹਿੱਟਰ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਗਈ ਹੈ, ਯਤੀਮ ॥

ਅਮਾਉਸ, ਸ:—'ਅਮਾਵਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮੂਤਰ, ਪੜ:–'ਹਮਾਤੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਾਨ, ਸ:–ਸਲਾਮਤੀ, ਬਚਾਉ, ਅਮਾਨਤ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਜਣਾ ਦੂਜੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਰੱਖ ਜਾਵੇ ॥
ਪੁ:–ਇਮਾਨ, ਧਰਮ, ਸਰਧਾ ।

ਅਮਾਨ ਗੁਆਉਣਾ, ਅਮਾਨ ਹਾਰਨਾ (ਹਾਰ ਦੇਣਾ) } ਕ੍ਰਿ:–ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ, ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਅੰਗ ਨਾਂ ਪਾਲਣਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਧਰੋਹ ਕਰਨ ।

ਅਮਾਨਦਾਰ, ਵਿ:–ਧਰਮੀ, ਦੀਨ ਦਾਰ, ਅੰਗ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਖਰਾ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੋਕ ਵਸਾਹ ਕਰਨ ॥
ਪੁ:–ਜਿਸ ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋਵੇ ॥

ਅਮਾਨਦਾਰੀ, ਸ:–ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਦੀਨ ਦਾਰੀ, ਸਚਿਆਈ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਵਸਾਹ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਅਮਾਨ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕੁਝ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦੇਣੀ। ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਅਮਾਨ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਨੇਕੀ ਉੱਤੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਅਮਾਨ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਮੰਨਣਾ, ਨਿਹਚਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਮਤ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਮਾਨਤ, ਸ:–ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੁਪਇਆ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਮਾਨ ॥

ਅਮਾਨਤੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਸਹਿਜੇ, ਅਮੌਲਕੜੇ, ਹੌਲਾ ਹੌਲੀ ॥

ਅਮਾਨੀ, ਵਿ:–ਅਮਾਨ ਦਾ, ਧਰਮ ਦਾ ॥

ਅਮਾਨੀ ਕੰਮ, ਪੁ:–ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਰਥਾਤ ਜਿੰਨਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਉਨੀ ਮਜੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਠੇਕਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਅਮਾਮ, ਪੁ:–ਪਰੋਹਤ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦਾ ਆਗੂ, ਜੋ ਮਨੁਖ ਅੱਗੇ ਖਲੋਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਵੱਡਾ, ਪਰਧਾਨ ਸਰਦਾਰ, ਮੁੱਲਾਂ, (ਤਸਬੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਣਕਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਸਬੀ ਫੇਰਦਿਆਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ)॥

ਅਮਾਮ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:–ਅਮਾਮ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਹਸਨ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਮਾਮ ਬਾੜਾ, ਪੁ: **ਅਮਾਮ ਬਾੜੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਥਾਉਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਹੱਰਮ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ

ਹਸਨ ਅਤੇ ਹਸੈਨ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੋਇਆਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ, ਪੁਃ–'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਮਾਮਾ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਗ ਵਾਕਰ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਅਮਾਰਤ, ਸਃ–ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ, ਵਡਾ ਮਕਾਨ, ਮਹਿਲ, ਹਵੇਲੀ, ਘਰ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਲਾ ਬੰਦੀ ॥

ਅਮਾਰਤੀ ਗਜ਼, ਪੁਃ—ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਗਜ਼ ਜਾਂ ਰੂਲ ॥

ਅਮਾਰੀ, ਸਃ–ਹਾਥੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠਦੇ ਹਨ । ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੌਦਾ, ਗੁੰਮਜ ॥

ਅਮਾਲ, ਪੁਃ–ਅਮਲ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਕੰਮ, ਕਰਮ, ਅਚਾਰ, ਚੱਲਣ ॥

ਸ਼ਾਮਤ ਅਮਾਲ, ਸਃ–ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ॥

ਅਮਾਵਸ, ਸਃ–ਅਮੱਸਿਆ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਦੀ ਪੰਦ੍ਰਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਨਵੇਂ ਚੰਨ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਅਮਿਟ, ਵਿਃ–ਨਾਂ ਮਿਟਣ ਵਾਲਾ, ਅਲ ਬੁੱਝ, ਅਟਲ, ਅਬਨਾਸ਼ੀ, ਅਮਰ, ਨਾ ਬਦਲਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਰਹੇ ॥

ਅਮੀਂ ਜਮੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ॥

ਅਮੀਨ, ਪੁਃ–ਵੱਡਾ ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ, ਅਮਾਨਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਮੀਰ, ਪੁਃ–ਰਈਸ, ਸਰਦਾਰ, ਹਾਕਮ, ਸਾਈਂ, ਰਾਜਾ, ਪਰਧਾਨ, ਬੜੇ ਹੁੱਦੇ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਬੜਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਮੰਨਿਆਂ ਦੰਨਿਆ ਆਦਮੀ, ਦਾਤਾ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਭਲਾ ਮਾਨਸ ॥ ਧਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁਃ–ਅਮੀਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦੀ, ਸਃ–ਅਮੀਰ ਦੀ ਧੀ ॥

ਅਮੀਰੀ, ਸਃ–ਅਮੀਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਰਾਜ, ਪਰ-ਤਾਪ, ਸਰਦਾਰੀ, ਰਜਵਾੜਾ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਅਮੁੱਕ, ਵਿਃ–ਨਾਂ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਅਖੁੱਟ ।

ਅਮੁੱਲ, ਵਿਃ ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਵਡਾ ਮੁੱਲਾ, ਅਮੋਲਕ ॥

ਅਮੂਹਤ਼
ਅਮੂਤ਼ਤ਼ } ਵਿਃ–ਜਾਹਲ, ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਖ਼ਬਰ ॥

ਅਮੂਹਤ਼ਪੁਣਾ, ਸਃ–ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਬੇ ਖ਼ਬਰੀ ॥

ਅਮੂਲ, ਵਿਃ–ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਜ ਅੰਤ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਕੋਲ ਰਾਸ ਨਹੀਂ ॥

ਅਮੇਟ, ਵਿਃ—ਜੋ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ॥

ਅਮੋਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਨਾਂ ਪੈ ਸੱਕੇ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਦੁਰਲਭ ॥

ਅਮੋਲਕ, ਵਿਃ – 'ਅਮੋਲ' ਵੇਖੋ

ਅੱਯੜ, ਪੁਃ—ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ। ਇੱਜੜ ॥

ਅਯਾਣ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਾਹਲੀ, ਬੇ ਸਮਝੀ ।

ਅਯਾਣਾ, ਵਿਃ–ਅਞਾਣਾ, ਅਣਜਾਣ, ਨਿਆਣਾ,

ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ, ਭੋਲਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਅਯਾਮ, ਪੁ:–ਦਿਨ, ਰੋਜ, ਦਿਹਾੜੇ ॥

ਅਯਾਲ, ਪੁ:–ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਬੱਕਰੀਆਂ ਜਾ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇੱਜੜ ॥

ਅਯਾਲੀ, ਪੁ:–ਬੱਕਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ । ਗੱਦੀ ॥

ਅਯੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਯੋਗ ਨ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਲੈਕ, ਨਕਿੰਮਾ ॥

ਅਰ, ਅਵ:—ਅਤੇ, ਤੇ, ਨਾਲੇ, ਹੋਰ ॥

ਅਰਸ਼, ਪੁ:—ਛੱਤ, ਤਖਤ, ਨੌਵਾਂ ਅਸਮਾਨ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਤਖਤ ਹੈ ॥

ਅਰਸ਼ ਕੁਰਸ਼, ਪੁ:—ਰੱਬ ਦਾ ਤਖਤ ਅਤੇ ਬਾਹਿਸ਼ ਵਾਲੀ ਥਾਂ । ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ॥

ਅਰਸਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਮਾ, ਚਿਰ, ਮੁਦੱਤ ॥

ਅਰਕ, ਸ:—ਕੁਹਣੀ, ਬਾਹ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਜੋੜ
ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਨੂੰ ਉਬਾਲ ਕੇ ਉਹਦਾ ਰਸ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਰਘ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਘਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੇਉਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਜਾ ਆਚਮਨ ਆਦਿਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਮਚਾ ।

ਅਰਚਾ, ਸ:—ਪੂਜਾ, ਭਗਤੀ ਉਪਾਸਨਾ, ਮੂਰਤ ॥

ਅਰਜ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਚੁੜਾਈ, ਪਨ੍ਹਾ ॥

ਅਰਜ, ਸ:—ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਅਰਦਾਸ, ਦਰਖਾਸਤ (ਕਰਨੀ, ਸੁਨਣੀ) ॥

ਅਰਜ ਮਰੂਜ, ਸ:—ਬੇਨਤੀ ਜੋ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਅਰਜਨ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਉਂ । ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਗੁਰੂ ॥

ਅਰਜੀ, ਸ:—ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਅਰਦਾਸ, ਦਰਖਾਸਤ, ਬੇਨਤੀ, ਸੁਆਲ, ਛੋਟੇ ਵਲੋਂ ਵੱਡੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਚਿੱਠੀ । (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਅਰਜੀ ਨਵੀਸ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜੀਆਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਅਰਜੀ ਪਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਜੋ
ਅਰਜੋਈ } ਸ:—ਆਸ, ਚਾਹ, ਮਰਜੀ, ਇਛਿਆ, ਲੋੜ, ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਮਿੱਨਤ ॥

ਅਰਥ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਪਰੋਜਨ, ਤਾਤਪਰਜ, ਸਲਾਹ, ਦਲੀਲ, ਮਾਲ, ਬੇਨਤੀ, ਲੇਖਾ, ਖਾਤਰ, ਫੈਦਾ ॥

ਅਰਥਾਤ, ਕ੍ਰਿ°, ਵਿ:—ਇਸਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ, ਮਤਲਬ ਕੀ ਜੋ, ਜਿਹਾ ਕਿ ।

ਅਰਥੀ, ਵਿ:—ਲੋੜ ਵੰਦ, ਮੰਗਤਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਤਲਬੀ ॥
ਪੁ:—ਸੁਆਲੀ, ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥
ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤਾ ।

ਅਰਥੀਆ, ਵਿ:–(ਪੁ:)—'ਅਰਥੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰਦਾਸ, ਸ:—ਅਰਜੀ, ਚਿੱਠੀ, ਸੁਆਲ, ਪ੍ਰਾ-

ਰਖਣਾ, ਮਿੰਨਤ, ਦੇਉਤੇ ਦੀ ਭੇਟ, ਬੇਨਤੀ, ਭੋਗ ਪੈਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਬਾਣੀ ਸਿੰਘ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ।

ਅਰਦਾਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ, ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨਾ।

ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ) ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਭੇਟ ਦੇਣਾ।

ਅਰਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਅਰਦਾਸ॥

ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭੋਗ ਪਾਉਣਾ (ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗਉਤੀ ਸਿਮਰ ਕੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ਆਦਿਕ)॥

ਅਰਦਾਸੀਆ, ਪੁ:—ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਅੱਗੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਭਾਈ॥

ਅਰਧੰਗੀ, ਸ: ਵਹੁਟੀ (ਜੋ ਗਭਰੂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਅੰਗ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਹੈ)॥

ਅਰਨਾ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਸੈਂਹਾ॥

ਅਰਨੀ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਮੈਂਹ॥

ਅਰਪਣ, ਪੁ:—ਭੇਟ, ਦਾਤ, ਬਲੀ, ਕੋਈ ਰਕਮ ਜੋ ਪਰਮਾਰਥ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ॥

ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਟ ਦੇਣਾ, ਸੌਂਪਣਾ। ਨਿਮਿੱਤ ਦੇਣਾ॥

ਅਰਬ, ਪੁ:—ਸੌ ਕਰੋੜ, ਇਕ ਦੇਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਪਿਕੰਬਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸਾ॥

ਅਰਬ ਖਰਬ, ਵਿ:—ਅਸੰਖ, ਅਨ ਗਿਣਤ, ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ॥

ਅਰਬੀ, ਸ:—ਅਰਬ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਕਚਾਲੂਆਂ ਵਾਂਗਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥
ਵਿ:—ਅਰਬ ਦੇਸ ਦਾ (ਅਰਬੀ ਘੋੜਾ)॥

ਅਰਬੇਲ, ਵਿ:—'ਅਲਬੇਲ' ਵੇਖੋ॥

ਅਰੰਭ, ਪੁ:—'ਆਰੰਭ' ਵੇਖੋ।

ਅਰੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ॥

ਅਰਮਾਨ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਮਰਜ਼ੀ, ਦਲੀਲ, ਅਰਜ਼ੋ, ਆਸ, ਸ਼ੌਕ, ਗ਼ਮ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪਛ-ਤਾਵਾ, ਹਾਵਾ, ਅਰਾਮ॥

ਅਰਮਾਨ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਅਰਾਮ ਆਉਣਾ॥

ਅਰਮਾਨ ਕੱਢਣਾ
ਅਰਮਾਨ ਨਿਕਾਲਣਾ
ਅਰਮਾਨ ਨਿਕਾਲ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਚਾਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਨਾ ਦੇਣਾ॥

ਅਰਮਾਨ ਰਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣੀ, ਆਸ ਜਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ।

ਅਰਮਾਨ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਪਛੋ-ਤਾਉਣਾ।

ਅਰਲ, ਸ:—ਹੋੜ੍ਹਾ, ਚਿਟਕਣੀ (ਲੱਕੜੀ ਦੀ)॥

ਅਰੜ ਪੋਪੋ, ਪੁ:—ਕਿਸਮਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ॥

ਅਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੜਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕੂਕਣਾ, ਘਰੂਦ ਮਚਾਉਣਾ॥

ਅਰੜਾਟ, ਸ:—ਗੱਜ, ਕੂਕ, ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ॥

ਅਰਾਈਂ, ਪੁ:–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਗ਼ਬਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਨੂੰ ਵਾਹ ਕੇ ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਰਾਦਾ, ਪੁ:–ਇਰਾਦਾ, ਸਲਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਅਰਾਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪੂਜਣਾ, ਜਪਣਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ, ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ, ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਪਰਸੰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਸ:–ਪੂਜਾ, ਜਾਪ, ਭਗਤੀ, ਉਪਾਸਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਬੇਨਤੀ, ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪਰਸੰਨਤਾਈ ॥

ਅਰਾਮ, ਪੁ:–ਬਿਸਰਾਮ, ਚੁੱਪ ਚਾਣ, ਸਾਂਤ, ਸੌਖ ਸੁਖਾਲ, ਛੁੱਟੀ, ਸੰਤੋਖ, ਸੁਖ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਅਰੋਗਤਾ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਅਮਨ ਚੈਨ ॥

ਅਰਾਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਰੋਗ ਹਟ ਜਾਣਾ, ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅਰਾਮ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਸੁਖ ਹੋਣਾ, ਸਾਂਤ ਆਉਣੀ, ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਹੱਛਾ ਹੋਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉੱਠਣਾ ।

ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ
ਅਰਾਮ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਇਲਾਜ ਕਰਕੇ ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਹੱਛਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਨਾ ਸਸਤਾਉਣਾ, ਥਕੇਵਾਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ, ਲੰਮੇ ਪੈਣਾ, ਸੌਣਾ, ਲੇਟੇ ਰਹਿਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਮੌਜ ਕਰਨਾ ।

ਅਰਾਮ ਚਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਸਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਣੀ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਸਸਤਾਉਣ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਾਮ ਚੌਕੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਜਿਸ ਪੁਰ ਆਦਮੀ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਢਾਸਣਾ ਲਾ ਕੇ ਬਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

ਅਰਾਮ ਤਲਬੀ, ਸ:–ਸੁਖਾਲ, ਸੁਖ, ਸੌਖ, ਬੇਫ਼ਿਕਰੀ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਅਰਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੁਖੀ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਹਟਾਉਣਾ, ਧੀਰਜ ਦੇਣਾ, ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ, ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਨਾ, ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ, ਸਹਿਜੇ, ਦੁਖ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ ॥

ਅਰਾਮ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਬਿਸਰਾਮ ਮਿਲਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰਾਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰਾਟਾ, ਪੁ:–ਰੌਲਾ, ਕਜ਼ੀਆ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ (ਪਾਉਣਾ, ਛੁਹਣਾ) ॥

ਅਰਾਰੂਟ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆਟਾ ਜੋ ਕਾਨੇ ਵਰਗੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਰਿੰਡ, ਸ:–'ਹਰਿੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਰੁਚ, ਵਿ:–ਨਾ ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਹ ਨਹੀਂ । ਬੇ ਸੁਆਦ, ਅਣਰੁਚ ॥

ਅਰੁਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਨਾਂ ਭਾਉਣਾ, ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ ਲੱਗਣਾ ।

ਅਰੂਜ, ਪੁ: ਵਾਧਾ, ਚੜ੍ਹਾਉ, ਆਦਰ, ਮਾਣ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਵਧਣਾ ॥

ਅਰੂਪ, ਵਿ:–ਕੁਹਜਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਤੌਰ, ਕੁਢੱਬ ॥

ਅਰੂੜੀ, ਸਃ-ਰੀਦਕੀ ਦਾ ਢੇਰ, ਮੱਲੂੜ, ਢੇਰ ॥

ਅਰੋੜੀ,
ਅਰੋੜੀ ਪਲੀਆਂ } ਸਃ-ਲਕੜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਟੋਟੇ ਜੋ ਛਲਟ ਦੀ ਮਾਹਲ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਰੱਸਿਆ ਦੇ ਵਿਚ ਕਾਰ ਪੋੜਸਾਗ ਦੇ ਡੰਡਿਆਂ ਵਾਕਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟਿੰਡਾ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਾਹਲ ਅਰੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮਾਹਲ ਵਿੱਚ ਅਰੋੜੀਆ ਟਿਕਾਉਣੀਆਂ ।

ਅਰੈਣ, ਸਃ-ਅਰਾਈਂ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਰੋਕ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਅਰੋਗ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਗ ਨਹੀਂ, ਤੰਦਰੁਸਤ, ਰੰਗਾ ਭਲਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ ਤਾਜ਼ਾ ॥
ਪੁਃ-ਤੰਦਰੁਸਤ ਆਦਮੀ ॥

ਅਰੋਗਣ, ਸਃ-ਨਵੀਂ ਨਰੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਅਰੋਗਤਾ, ਸਃ-ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਰੰਗਾ ਭਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਅਰੋਗੀ, ਪੁਃ-ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ ਮਨੁਖ ॥

ਅਰੋੜਾ, ਪੁਃ
ਅਰੋੜੀ, ਸਃ } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ਇਸ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੱਲ, ਸਃ-ਇੱਕ ਭਾਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਇਕ ਜਾਤ ਦੀ ਧੀਆ, ਕੱਦੂ । ਦੂਆ ਨਾਉਂ, ਅਸਲੀ ਨਾਉਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਲੋਕਾ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਾ ਹੋਵੇ ।
(ਅੱਲ ਪੈਣੀ ਜਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀ)

ਅੱਲ ਪੱਲ, ਪੁਃ-ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਚੀਜਾਂ, ਖਡੌਲੇ ਤੁੱਛ ਵਸਤਾਂ ।

ਅਲਸਾਨਾ, ਵਿਃ-ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ, ਉਂਘਲਾਉਂਦਾ, ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲਾ, ਆਲਸ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕ੍ਰਿਃ-ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੁਸਤ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਅਲਸਾਨੇ ਨੈਣ, ਪੁਃ-ਉਂਘਲਾਉਂਦੀਆਂ ਅੰਖਾਂ, ਮਸਤ ਅੱਖੀਆਂ ।

ਅਲਸੀ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਣ, ਸਣ ਦਾ ਬੀ ॥

ਅਲਸੇਟ, ਸਃ-ਫਰੇਬ, ਹੀਲਾ, ਬਣਾਉਟ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ, ਪਖੰਡ, ਨਾ ਵਾਜਬ ਪਿਆਰ (ਲੇਖੇ ਵਿਚ) ਗੜ ਬੜ ਜਾਂ ਫ਼ਰਕ ॥

ਅਲਸੇਟਣ, ਸਃ-ਫ਼ਰੇਬਣ, ਛਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਅਲਸੇਟੀ, ਪੁਃ—ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਅੱਲਹੜ
ਅੱਲ੍ਹੜ } ਵਿਃ —ਅਞਾਣਾ, ਅਣ ਸਿਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੰਮ ਦਾ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਸਿੱਧਾ, ਨਵਾਕਬ, ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਅਜੇ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ (ਵਛੇਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਅਲ੍ਹੜ ਹਸਾਬ, ਪੁਃ—ਚਲਦਾ ਲੇਖਾ (ਜੇਹੜਾ ਮੁੱਕਾ ਨਹੀਂ) ॥

ਅਲ੍ਹੜ ਹਸਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਅਗਾਊ ਦੇਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮਗਰੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਲੇਖੇ ਬਾਬਤ ਰਕਮਾਂ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਅਲਕ, ਸਃ—ਜ਼ੁਲਫ਼, ਕੁੰਡਲਾ ਵਾਲੇ ਵਾਲ ॥
ਪੁਃ—ਸਾਨ੍ਹ ਦਾ ਬੱਚਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਕਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ॥

ਅਲਕਸ, ਸਃ—ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਅਲਕਸਣ, ਸਃ—ਆਲਸਣ, ਸੁਸਤ ਤੀਵੀਂ ॥

ਅਲਕਸੀ
ਅਲਕਸੀਆ } ਪੁਃ —ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਢਿਲਾ, ਵੇਹਲਾ ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਲਕਤ, ਸ਼ਃ—ਘਬਰਾਉ, ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਥੇ ਚੈਨੀ ॥

ਅਲੰਕਾਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗਹਿਣਾ, ਸਜਾਉਣ, ਅਵਾਜ਼, ਰਾਗ ਦੀ ਸੁਰ, ਇੱਕ ਵਿੱਦਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਦੇ ਗੁਣਾ ਔਗੁਣਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਲੰਕਾਰ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਵਜਾਣਾ ॥

ਅਲਕੋਹਲ, ਸ਼ਃ—ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਖਾਲਸ ਸ਼ਰਾਬ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸਤ ॥

ਅਲੱਖ, ਵਿਃ—ਜੋ ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਏ, ਅਣਡਿੱਠ, ਨਾ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ ॥

ਅਲੱਖ ਜਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—"ਅਲੱਖ ਜਾਗੇ" ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼੍ਰਰ ਦਾ ਨਾਉ ਲੈ ਕੇ ਭਿਛਿਆ ਮੰਗਣਾ ॥

ਅਲੱਖ ਜਾਗੇ, ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਬੋਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਜੋਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ' ॥

ਅਲਖ ਲਹਿ (ਲਥ) ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਅਲਖ ਮਿਟਾ (ਮੁਕਾ ਜਾਂ ਲਾਹ) ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਅਲੱਗ, ਵਿਃ—ਵੱਖ, ਔਤ, ਨਿਆਰਾ, ਜੁਦਾ ॥

ਅਲਗਰਜ, ਵਿਃ—ਗਾਫ਼ਲ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਅਲਗਰਜ਼ੀ, ਵਿਃ—ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥
ਸ਼ਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਆਪ ਸੁਆਰਥ, ਗਫ਼ਲਤ।

ਅਲੱਜ, ਵਿਃ—ਨਿਲੱਜ, ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਹਯਾ ॥

ਅਲਜਬਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਆਮ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੀਜ ਗਣਿਤ ॥

ਅਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਉਲਝਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਅਲਝਾਉ, ਪੁਃ—'ਉਲਝਾਉ' ਵੇਖ

ਅਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਉਲਝਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਲਝਾਊ, ਵਿਃ—'ਉਲਝਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੱਲਣ, ਪੁਃ—ਰਿਝਦੇ ਸਾਗ ਵਿਚ ਜੋ ਆਟਾ ਜਾਂ ਦਾਲ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਅਲਤਾ, ਪੁਃ—ਲਾਲ ਜਾਂ ਪੀਲਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅਲੱਥ, ਵਿਃ—ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅਲੱਥ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਖੋਟਾ ਕੰਮ ॥

ਅਲਪ, ਵਿਃ—ਥੋੜਾ, ਛੋਟਾ, ਤੁੱਛ, ਠਕਾਰਾ, ਨਿੱਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਅਲਪ ਹਾਰ, ਪੁਃ—ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ, ਸੰਜਮ ॥

ਅਲਪ ਹਾਰੀ, ਵਿਃ-ਯਾ ਪੁਃ-ਥੋੜਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਰਜਾਦਾ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਜਮੀ।

ਅਲਪ ਸਕਤਿ } ਵਿਃ-ਥੋੜੇ ਬਲ ਵਾਲਾ, ਕਮ-
ਅਲਪ ਬਲ } ਜ਼ੋਰ ॥

ਅਲਪ ਬੁੱਧਿ, ਵਿਃ-ਥੋੜੀ ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ ਬੇ ਸਮਝ, ਅਣ ਜਾਣ।

ਅਲਪੱਗ, ਥੋੜਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਅਗਿਆਨੀ ॥
ਪੁਃ—ਥੋੜੇ ਇਲਮ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਅਲਫ਼, ਪੁਃ—ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਖਰ, ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਇੱਕੋ ਅਲਫ਼ ਤੇਰੇ ਦਰਕਾਰ)

ਅਲਫ਼ ਨੰਗਾ (ਨੰਗੀ), ਵਿਃ ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ (ਨੰਗੀ)।

ਅਲਫੋਂ ਬੇ ਨ ਕਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ

ਅਲਬੇਲ }
ਅਲਬੇਲਾ } ਪੁਃ ਬਾਂਕਾ, ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ
ਵਿਃ—ਭੋਲਾ ਸਿੱਧਾ, ਅੱਲ੍ਹੜ।

ਅਲਬੇਲੀ, ਸਃ—ਭੋਲੀ, ਸਿੱਧੀ, ਅਣਜਾਣ।

ਅੱਲਮ ਗੱਲਮ, ਪੁਃ—ਗੱਪ ਸ਼ੱਪ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ, ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ, ਹੋਛਾ ਪੁਣਾ, ਖੈੜੀ ਖੇਚਲੀਆਂ, ਗੁਮਾਨ, ਝੂਠਾ ਬਹਾਨਾ।

ਅੱਲਮ ਗੱਲਮ ਬਕਣਾ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਜੋ ਮੂੰਹ ਆਵੇ ਬਕਣਾ, ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ।

ਅਲਮਾਰੀ, ਸਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਕ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚ ਰਖਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਰਖੀਦੇ ਹਨ।

ਅਲਮੋਨੀਅਮ, ਪੁਃ—ਇਕ ਹਲਕੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ।

ਅੱਲੜ ਪੱਲੜ }
ਅੱਲੜ ਪਿੱਲੜ } ਪੁਃ 'ਅਲ ਪਲ' ਵੇਖੋ (ਅੱਲ ਦੇ ਹੇਠ)।

ਅੱਲਾ, ਵਿਃ—ਕੱਚਾ ਅਤੇ ਮੁਲੈਮ (ਫਲ), ਕਚਾ ਭੁਜਾ (ਅਨਾਜ), ਜਿਸ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਾਂ ਘਾਉ ਨੂੰ ਅਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਅੰਗੂਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਅੱਲਾ }
ਅੱਲਾਹ } ਪੁਃ—ਖ਼ੁਦਾ, ਰੱਬ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਅੱਲਾਹ! ਅੱਲਾਹ! ਹਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ।

ਅੱਲਾ ਹੂ ਅਕਬਰ, ਰੱਬ ਵਡਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਮਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਹਲਾਲ ਕਰਨ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹਨ

ਇਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਹਰਾਨੀ, ਜਾਂ ਸਬਰ ਸ਼ੁਕਰ ਆਦਿਕ ਭੀ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਅੱਲਾ ਬੇਲੀ, ਰੱਬ ਰਾਖਾ ਹਵੇ, ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਅੱਲਾ ਵਾਲੀ—'ਅੱਲਾ ਬੇਲੀ' ਵੇਖੋ।

ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ, ਪੁਃ—ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਗਤ, ਪ੍ਰੇਮੀ।

ਅਲਾਇਸ਼ }
ਅਲਾਸ਼ } ਸਃ—ਪਾਕ, ਗੰਦ, ਮੈਲ, ਪਲੀਤੀ॥

ਅਲਾਹਣੀ }
ਅਲਾਹੁਣ }
ਅਲਾਹੁਣੀ } ਸਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸਿਆਪੇ ਵਿਚ ਜੋ ਛੰਦ ਬੋਲਕੇ ਤੀਵੀਆਂ ਪਿਟਦੀਆਂ ਹਨ ਪਹਲੇ ਨਾਇਣ ਜਾਂ ਮਰਾਸਣ ਅਲਾਹੁਣੀ ਦੇਂਦੀ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਮਗਰੋਂ ਬਾਕੀ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਅਲਾਹੁਣੀ ਲੈਂਦੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਓਹੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਅਲਾਹੀ, ਪੁਃ—ਰੱਬ, ਖ਼ੁਦਾ, ਅੱਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਅਲਾਹੀ ਤੋਬਾ, ਅਵਃ—ਬਖਸ਼ੀਂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ਼ਿਬ ਸ਼ਿਬ॥

ਅਲਾਕਾ, ਪੁਃ—ਮੋਹ, ਆਸਰਾ, ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਾਂਝ, ਵਾਸਤਾ, ਨਿਸਬਤ, ਕੰਮ, ਪੜਾ, ਮੇਲ, ਮੁਲਖ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਸੂਬਾ, ਜ਼ਿਲਾ, ਮੌਲਗੁਜ਼ਾਰ, ਤੱਲਕਾ, ਵਿਹਾਰ॥

ਅਲਾਕਾ ਦਾਰੀ, ਸਃ—'ਅਲਾਕੇ ਦਾਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਅਲਾਕਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ, (ਕਿਸ ਦੇ) ਆਸਰੇ ਹੋਣਾ, (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਸਰਬੰਧ ਹੋਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਹੋਣਾ, ਵਾਹ ਪੈਣਾ ॥

ਅਲਾਕੇ ਦਾਰ, ਪੁ: ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਅਲਾਕੇ ਦਾਰੀ, ਸ: ਅਲਾਕੇ ਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲੈਣਾ ॥

ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਅਲਾਜ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਣਾ, ਬੀਮਾਰ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੁਆ ਦਾਰੂ, ਔਖਧ, ਉਪਾਉ, ਸਜ਼ਾ।

ਅਲਾਜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, (ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ) ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਅਲਾਪ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਰਾਗ ਦਾ ਮੁੱਢ, ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੇਕ ਸੁਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ। ਮੇਲ ਗੇਲ, ਗੱਲ ਬਾਤ, ਸੰਗਤ ॥

ਅਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਗਾਉਣਾ ॥

ਅਲਾਂਬ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਭਾਂਬੜ, ਲਾਟ, ਚਮਕਾਰਾ

ਅਲਾਰਮ, ਪੁ: ਸੁੱਤੇ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਘੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਅਲੀ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਬ ਦੇ ਜੁਆਈ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਅਲੀ ਅਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਝੂਰਨਾ, ਚੀਕਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਅਲੀਸ, ਸ: ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਅੰਬਲ ਤਾਸ ॥

ਅਲੀਸ ਦੀ ਫਲੀ, ਸ:—ਅੰਬਲਤਾਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਅਲੂਆਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁੱਛਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਈ॥

ਅਲੂਆਂ ਮੁੰਡਾ, ਪੁ: ਅਣ ਦਾੜ੍ਹੀਆ ਲੜਕਾ ॥

ਅਲੂਚਾ, ਪੁ: ਇੱਕ ਗੋਲ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਪਤਲਾ ਛਿੱਲੜ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਮਿੱਠਾ ਗੁੱਦਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ

ਅਲੂਣਾ, ਪੁ:
ਅਲੂਣੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੂਣ ਨਹੀਂ ਫਿੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ

ਅਲੂਣੀ ਸਿਲ ਚੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦਾ, ਅਤੇ ਕਠਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿੱਥੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਉੱਥੋਂ ਉਹ ਲੈਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ

ਅਲੇਲ, ਪੁ:—ਉਹ ਵਛੇਰਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਆਰੀ ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਵਿ:—ਅੱਲ੍ਹੜ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੋੜਾ) ॥

ਅੱਲੇ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਜੋ ਬੇਚੈਨੀ ਜੇਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇ। ਪੀੜ, ਉਕਸਾਹਟ ॥

ਅੱਲੋਕਾਰ, ਸ:—ਅਲੋਖੀ ਅਤੇ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਉਸ਼ਟੰਡ, ਉਪਦਰ ॥

ਅਲੋਪ, ਵਿ:—ਨਾ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੰਮ, ਗੈਬ, ਮਿਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਨੱਠਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਗੁਪਤ ॥

ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ: -ਛੱਪ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਦਿਸਣਾ, ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਗੈਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਅਵੱਸ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜ਼ਰੂਰ, ਸਚ ਮੁਚ ॥

ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਦਸ਼ਾ, ਹਾਲ, ਉਮਰ ।

ਅਵਗਤ, ਵਿ:—ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ, ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ॥

ਅਵਗਨਾ
ਅਵੱਗਿਆ } ਸ: —ਘਿਣ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਪਾਪ, ਕਸੂਰ, ਅਪਰਾਧ, ਆਖੇ ਨਾ ਲਗਣਾ ।

ਅਵੱਤਾ, ਪੁ: —ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ, ਕੱਬਾ ਮਨੁਖ, ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ॥

ਅਵਤਾਰ, 'ਅਉਤਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਤਾਰੀ, 'ਅਉਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਅਵੱਤੀ, ਸ:—ਕੱਬੀ, ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਅਵਧ
ਅਵਧੀ } ਸ: ਇਕਰਾਰ, ਸ਼ਰਤ, ਹਦ, ਮੁਹਲੱਤ, ਵਧੀਕੀ ॥

ਅਵਧੂਤ, 'ਅਧੂਤ' ਵੇਖੋ ।

ਅਵਧੂਤਣੀ, 'ਅਧੂਤਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਲੜਾ ਸ:
ਅਵੱਲੜੀ ਪੁ:
ਅਵੱਲਾ ਸ:
ਅਵੱਲੀ ਸ: } ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਕੱਬਾ, ਝੱਲਾ, ਅਵੱਤਾ : ਉਲਟੀ, ਕੱਬੀ, ਅਵੱਤੀ ।

ਅਵਾਈ, ਸ:—ਉਡਦੀ ਖਬਰ, ਅਫ਼ਵਾਹ, ਚਰਚਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ।

ਅਵਾਜ, ਸ:—ਸ਼ਬਦ, ਬੋਲ, ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਧਮਕ, ਗੂੰਜ, ਮਸ਼ਾਹੂਰੀ, ਕਣਸੋ, ਪਦ ॥

ਅਵਾਜ ਭਾਰੀ, ਸ: —ਸੰਘ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ ਮੱਧਮ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੋਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਅਵਾਜ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ ਸੁਣ ਸੱਕਣਾ, ਅਵਾਜ ਕੰਨੀਂ ਪੈਣੀ ॥

ਅਵਾਜ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਕੂਕਣਾ ॥

ਅਵਾਜ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਕ ਮਾਰਨਾ, ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ, ਕੂਕਣਾ, ਸਾਹਬ ਸਲਾਮਤ ਕਰਨਾ ।

ਕੰਨ ਵਿੱਚ (ਕੰਨੀਂ) ਅਵਾਜ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:— ਸੁਣ ਲੈਣਾ, ਕਣਸੋ ਪੈਣੀ, ਭਿਣਕ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਸੁਣਨਾ ॥

ਅਵਾਜ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ਼ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਗਾਉਣ ਕਰਕੇ ਸੰਘ ਬੈਠ ਜਾਣਾ, ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਣਾ ॥

ਅਵਾਜ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਬੈਠਣਾ ।

ਅਵਾਜ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਅਵਾਜ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਕ ਲਾਉਣਾ ।

ਅਵਾਜ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਆ ਜਾਵੇ ਉਸ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ।

ਅਵਾਦ-'ਅਬਾਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜੱਟ ।

ਅਵਾਰਾ,
ਅਵਾਰਾ ਗਰਦ } ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਬਦਮਾਸ਼ ਲੋਗ (ਅਵਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਫਿਰਨਾ) ॥

ਅਵਾਰਾ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨ ਦੀ ਵਾਦੀ ॥

ਅਵਿਗੁਣ,—'ਔਗੁਣ' ਵੇਖੋ

ਅਵਿਚਾਰ, ਸਃ—ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਸੋਚ ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਬੇਸਮਝੀ।

ਅਵਿਚਾਰਣ, ਸਃ—ਬੇਸਮਝ ਤੀਮਤ।

ਅਵਿਚਾਰੀ, ਪੁਃ—ਬੇ ਸਮਝ ਮਰਦ।

ਅਵਿਦਯਾ } **ਅਵਿੱਦਿਆ** } ਸਃ—ਅਗਿਆਨ, ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣਾ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਵਿੱਦਿਆ ਨਾ ਹੋਣੀ

ਅਵਿਨਾਸ, ਪੁਃ—ਨਾਸ ਨ ਹੋਣਾ ਸਲਾਮਤੀ, ਅਮਨ, ਬਚਾਉ।

ਅਵਿਨਾਸੀ, ਵਿਃ—ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਅਮਰ, ਨਿੱਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਅਵਿਰਥਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬੇਅਰਥ, ਐਵੇਂ ਹੀ॥

ਅਵਿਰੋਧ, ਪੁਃ—ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਮੇਲ, ਸੁਲਹ॥

ਅਵਿਰੋਧਣ, ਸਃ—ਜਿਸ ਜ਼ੁਆਨ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ, ਸਾਲਸੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਅਵਿਰੋਧੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਮਰਦ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ, ਵੈਰ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ, ਸੱਜਣ॥

ਅਵੇਸਲਾ, ਪੁਃ } **ਅਵੇਸਲੀ,** ਸਃ } ਵਿਃ ਮਦਲਾ (ਲੀ), ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗ਼ਾਫ਼ਲ, ਅਣਚੇਤ

ਅਵੇਰ, ਸਃ } **ਅਵੇਰਾ,** ਪੁਃ } ਦੇਰ, ਢੇਰ, ਦੇਰੀ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ ਕਰਾਉਣੀ)॥

ਅਵੇਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਦੇਰ ਕਰਕੇ, ਚਿਰ ਲਾਕੇ, ਕੁਵੇਲੇ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾਂ, ਸਮਾ ਬਿਤਾਕੇ॥

ਅਵੈੜਾ, ਪੁਃ—ਅਵੱੜਾ, ਕੱਬਾ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ॥

ਅਵੈੜੀ, ਸਃ—ਅਵੱੜੀ, ਕੱਬੀ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲੀ॥

ਅੜ, ਸਃ—ਰੋਕ, ਬੰਧੇਜ, ਅਟਕਾ, ਬਿਘਨ, ਦਿਕ੍ਕਤ, ਹਠ, ਜ਼ਿਦ।

(ਅੜ ਹੋ ਜਾਣੀ ਜਾਂ ਬੈਠ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਅੜ ਵਸ)॥

ਅੜਕ ਮੜਕ, ਸਃ—ਬਾਂਕਪੁਣਾ, ਨਖ਼ਰਾ, ਅਦਕ ਮਦਕ॥

ਅੜਦ ਬਜ਼ਾਰ, ਪੁਃ—ਸਧਾਰਨ ਮੰਡੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਬਜ਼ਾਰ॥

ਅੜਦਲ, ਸਃ—ਨੌਕਰ ਜਾਂ ਚਪੜਾਸੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਿਸੇ ਰਈਸ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ।

ਅੜਦਲੀ ਪੁਃ—ਅਜੇਹਾ ਚਪੜਾਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਫ਼ਸਰ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਨੇਹੇ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਿਠੀਆਂ ਅਰ ਹੁਕਮ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਅਜੇਹਾ ਨੌਕਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਅੱਗੇ ਦੌੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਅੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁਕਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰ ਬੈਠਣੀ, ਹਠ ਕਰਨਾ, ਦਿਕ੍ਕ ਕਰਨਾ, ਬਿਘਨ ਪਾਉਣਾ

ਅੜਬ, ਵਿਃ—ਢੱਬਾ, ਅਵਲਾ, ਅਹਮਕ, ਜ਼ਿਦੀ। ਪੁਃ ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਹਮਕ, ਅਨਾੜੀ ਆਦਮੀ॥

ਅੜਬੰਗਾ } **ਅੜਬਿੰਗਾ** } ਵਿਃ—ਕੱਬਾ, ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਅਵੱਲੀ ਤਰਾਂ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਧਰਮੀ, ਬਦਜ਼ਾਤਾ॥

ਅੜਭ, ਵਿਃ—'ਅੜਬ' ਵੇਖੋ।

ਅੜਭਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਅੜਬਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਬ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਹਠ॥

ਅੜਯਲ, ਵਿਃ—'ਅੜੀਅਲ' ਵੇਖੋ॥

ਅੜਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕ, ਬੰਨ੍ਹ, ਬਿਘਨ ॥

ਅੜਾਂਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਰ੍ਹਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਅੰਦਰ ਰੱਖਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਰੋਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਕੁਕਣਾ ॥

ਅੜਾਟਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਕਜੀਆ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ (ਪਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ) ॥

ਅੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾ ਦੇਣਾ, ਠਰ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਫਸਾ ਦੇਣਾ ॥

ਅੜਿਆ, ਸੰਬੋ:—ਓਇ! ਹੇ! ਮਿਤ੍ਰਾ, ਭਰਾਵਾ! ਵੇ! ਵੀਰਾ!

ਅੜਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਬੰਨ੍ਹ, ਬਿਘਨ, ਠੋਕਰ, ਅਟਕਾਉ, ਵਿਰੋਧ, ਸਾਹਮਣਾ ॥

ਅੜਿੱਕਾ ਡਾਹੁਣਾ
ਅੜਿੱਕਾ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਾ ਦੇਣੀ, ਰੋਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ।

ਅੜਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘੋਲ, ਰੋਕ, ਅੜਿੱਕਾ, ਅਟਕਾਉ, ਠੋਕਰ, ਹੋੜੇ ਦੀ ਲਕੜੀ। ਲੱਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ।

ਅੜਿੰਗਾ ਬੜਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਵਿੰਗੀ ਚੀਜ, ਇੱਕ ਖੇਡ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਅੜਿੰਗਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਉਲਟਾਣਾ

ਅੜਿੱਚ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾ, ਵਿਰੋਧ, ਜਿਦ, ਬਿਘਨ ॥

ਅੜਿੱਚਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਰੋਕ ਟੋਕ ਕਰਨੀ।

ਅੜੀ, ਸ:—ਹਠ, ਜਿਦ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਅੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹਠ ਕਰਨਾ ॥

ਅੜੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼ ਆਦਮੀ, ਲੁੱਚਾ, ਗੁੰਡਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਕਾਮੀ, ਵਿਭਚਾਰੀ, ਵਿਸ਼ਈ ॥

ਅੜੀਅਲ, ਵਿ:—ਅੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ (ਘੋੜਾ), ਹਠੀ, ਜਿੱਦੀ ॥

ਅੜੀਏ, ਸੰਬੋ:—ਨੀ! ਕੁੜੇ! ਹੇ! ਅਠੀਏ! ਭੈਣੇ! ਸਹੇਲੀਏ! ਸਖੀਏ!

ਅੜੀਂਗੜੀ, ਸ:—'ਅੜੋਂਗੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਤੀ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲੜ ਅਟਕਾ ਲੈਣਾ।

ਅੜੇਸ, ਸ:—ਅਟਕਾ ਕੇ ਢੁੱਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਢੂਲ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਅੜੇਕਦਾਂ
ਅੜੇਕਾ } ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਅੜਿੱਕਾ' ॥

ਅੜੋਂਗੜੀ, ਸ:—ਘੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਤਾਂ ਅੜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਅੜੀਂਗੜੀ ਪੜੀਂਗੜੀ, ਸ:—ਪੇਚ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਉਲਝਾਉ ॥

ਅੜੈਲ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਦੇ ਵਰਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਹਥਿਆਰ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਤਰ, ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਜੰਦਰੀ।

ਅੜੈਲ, ਵਿ:—'ਅੜੀਅਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਅੜੈੜਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਖਿਵੰਗਾ ॥

ਅੜੋਸ ਪੜੋਸ, ਪੁ:—ਹਮਸਾ ਗਤੀ, ਗੁਆਂਢ ਮੱਥਾ, ਗੁਆਂਢ ਆਸ ਪਾਸ ਜਾਂ ਲਾਗੇ ਦੇ ਥਾਂ ॥

ਅੜੋਸੀ ਪੜੋਸੀ, ਪੁ:—ਹਮਸਾਇਆ, ਗੁਆਂਢੀ ॥

ਆ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਉਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਅਨੁਮਤਅਰਥ ਲਕਾਰ ।
ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਰਾਗੀ, ਗਾਉਣ ਲਗਿਆਂ ਪਹਿਲੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ।

ਆਉ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਪੜਨਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਇੱਧਰ ਨੂੰ ਚੱਲਣਾ, ਹੱਥ ਲੱਗਣਾ, ਹਾਸਲ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜਾਨਣਾ ।

ਆਉ ਭਗਤ, ਸ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਖ਼ਾਤਰ, ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਆਉਲ, ਸ:—ਜੇਰ, ਨਾੜੂ, ਨਾੜੂਆ ।

ਆਉਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਇਹ ਨੂੰ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਚੇ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਆਉਲੇ ਦਾ ਖਾਧਾ ਤੇ ਸਿਆਣੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਆਦ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਕੁਰ ਆਉਲਾ ਪਹਿਲੇ ਖੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਗਰੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਏ ਤਾਂ ਮਿੱਠਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਸਿਆਣੇ ਦੀ ਮੱਤ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਭਾਉਂਦੀ ਪਰ ਫਲ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਆਉਲਾ ਸਾਰ, ਸ:—'ਆਉਲੇ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ

ਆਉਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਲਾ॥

ਆਉਲੇ ਸਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੰਧਕ ॥

ਆਇਆ, ਪੁ:—'ਐੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਇਆ ਗਿਆ, ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਅਭਿਆਗਤ ॥

ਆਇਆ ਗਿਆ ਕਰ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਣ-ਡਿੱਠ ਕਰ ਛੱਡਣਾ ॥

ਆਇਤ, ਸ:—ਕੁਰਾਨ ਜਾਂ ਅੰਜੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਬਚਨ

ਆਇਤ ਉਤਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਲਹਾਮ ਜਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਣੀ ।

ਆਇਤ ਵਾਰ, ਪੁ:—'ਆਦਤ ਵਾਰ' ਵੇਖੋ ।

ਆਇਰਾ, ਪੁ:—ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ, ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜੋ ਥੰਨ੍ਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਤੂੜੀ ਦਾ ਢੇਰ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਚੁਫੇਰੇ ਮਿਟੀ ਥੱਪੀ ਜਾਵੇ ॥

ਆਇੜਾ, ਪੁ:—'ਐੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਈ, ਸ:—ਮੌਤ, ਆਪਤਾ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਆਈ ਗਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਈ ਚਲਾਈ ਕਰਨੀ' ਵੇਖੋ ।

ਆਈ ਚਲਾਈ, ਸ:—ਜੋ ਰੁਪਇਆ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਖਰਚ ਹੋਵੇ ॥

ਆਈ ਚਲਾਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਨਾ ਖੱਟਣਾ ਉੱਨਾ ਖਰਚ ਛੱਡਣਾ ।

ਆਸ, ਸ:—ਉਮੈਦ, ਭਰੋਸਾ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ, 'ਆਸਾ' ਵੇਖੋ ।

ਆਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਇਸ਼ਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਗਨ, ਯਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਆਸ਼ਕੀ, ਸ:—ਇਸ਼ਕ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮੁਹੱਬਤ ॥

ਆਸਗੰਧ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਗੰਧ॥

ਆਸਣ, ਪੁ:—ਚੌਂਕੀ, ਬੈਠਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਲੀਚਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਭੋਜਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗਾਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਬਹਿਣ ਦੇ ਢੰਗ ਹਨ (ਅਜੇਹੇ ਆਸਣ ਚੁਰਾਸੀ ਹਨ), ਭੋਗ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ (ਛੱਤੀ), ਚੌਕੜੀ, ਆਲਤੀ ਪਾਲਤੀ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਗੱਦ॥

ਆਸਣ ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਜੰਮ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਠਹਿਰ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਕੇ ਬਹਿਣਾ॥

ਆਸਣ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹਿ ਜਾਣਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਮੱਲ ਲੈਣਾ॥

ਆਸਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਅਮੱਲਕੜੇ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ, ਸਹਿਜ ਭਾ ਨਾਲ।

ਆਸ ਪਾਸ, ਪੁ:—ਗੁਆਂਢ, ਪੜੋਸ, ਹਮਸਾਇਗੀ, ਨੇੜਾ, ਗੁਆਂਢੀ।
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ, ਚੁਫੇਰੇ, ਲਾਗੇ, ਕੋਲੇ ਹੀ, ਹਰ ਪਾਸੇ, ਇੱਥੇ ਉੱਥੇ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ॥
ਵਿ:—ਲਾਗੇ ਦਾ, ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਦਾ, ਚੁਫੇਰੇ ਦਾ।

ਆਸ ਪਾਸਲਾ, ਵਿ:—ਆਸ ਪਾਸ ਦਾ, ਲਾਗੇ ਦਾ, ਗੁਆਂਢ ਕੋਲ ਵਾਲਾ।

ਆਸ਼ਰਮ, ਆਸ਼੍ਰਮ, ਪੁ: ਥਾਉਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਪਾਠ ਸ਼ਾਲਾ, ਅਸਥਾਨ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ:—(੧) ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਅਰਥਾਤ ਜਤੀ ਸਤੀ ਰੈਹਕੇ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੀ, (੨) ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰੈਹਕੇ ਸੰਤਾਨ ਉਤਪਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਣਾ, (੩) ਬਾਨ ਪਰਸਥ ਅਰਥਾਤ ਜੁਆਨੀ ਬੀਤ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਘਰ ਬਾਰ ਨੂੰ ਛੋੜ ਕੇ ਬਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ, (੪) ਸੰਨਿਆਸ ਅਰਥਾਤ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲਾਂਝੇ ਛੋੜਕੇ ਤੇ ਮਰਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਫਿਰਨਾ ਅਤੇ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ॥

ਆਸਰਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਜ਼ੋਰ, ਯਕੀਨ ਅਤਬਾਰ, ਵਸਾਹ, ਆਸ, ਬਚਾਉ, ਸਹਾਇਤਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ॥

ਆਸਾ, ਸ:—ਉਮੈਦ, ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਵਸਾਹ, ਨਿਰਬਾਹ, ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਹੋਣਦੀ ਉਡੀਕ॥

ਆਸ ਹੋਣਾ, ਆਸਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਉਡੀਕ ਰੱਖਣੀ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣਾ॥

ਆਸ ਪੁਜਾਉਣਾ, ਆਸਾ ਪੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰਨਾ॥

ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਚਾਹੁਣਾ ਸੋ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਣੀ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ॥

ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਓਹੀ ਕਰਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲੈਣੀ।

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਣੀ ਜੋ ਰਾਗੀ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗੀਆਂ ਦਾ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਗਾਉਣਾ ॥

ਆਸ ਰੱਖਣਾ
ਆਸਾ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਆਸ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ

ਆਸਾ ਵੰਤ
ਆਸਾ ਵਾਨ } ਪੁ:—ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਮਰਦ

ਆਸਾ ਵੰਤੀ, ਸ:—ਆਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਵਾਰ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆੱਸਾ, ਪੁ:—ਡੰਡਾ, ਸੋਟਾ, ਇੱਛਿਆ, ਉਮੈਦ, ਇਕ ਰਾਗ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਆਸਾ ਪਾਸਾ, ਪੁ:—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ।

ਆਸਾਉਰੀ
ਆਸਾ ਵਰੀ } ਸ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਗਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ।

ਆਸੀਂ ਪਾਸੀਂ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਲੱਗੇ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ।

ਆਸੀਰ ਬਾਦ
ਆਸ਼ੀਰ ਵਾਦ } ਸ:—ਅਸੀਸ, ਦੁਆ, ਭਲੇ ਬਚਨ

ਆਸੇ ਪਾਸੇ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—'ਆਸੀਂ ਪਾਸੀਂ' ਵੇਖੋ ।

ਆਸੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਈ ਆਇਕ ਚੰਗਾ ਦਾ ਰੱਬਣ ਹੋਣਾ ।

ਆਹ, ਅਵ:—ਅਫਸੋਸ, ਗਮ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹਾਇ ॥

ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਆਹੋ, ਹਾਂ ॥

ਸ:—ਹਾਹੁਕਾ । ਪੜ—ਇਹ ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੈ

ਆਹ ਕਰਨੀ
ਆਹ ਖਾਣੀ
ਆਹ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ ॥

ਆਹਟਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੰਮ ਆਪੇ ਸੁਭਾਉਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਏ, ਜੋ ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਹੋਵੇ ।

ਆਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਕਹਿਣਾ ॥

ਆਹਣੂ, ਪੁ:—ਕਲਕ ਮਕੜੀ ਜਾਂ ਜੋਂਆਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਚੇ ਕੂੰਨੇ (ਕਰਨਾ) ।

ਆਹਮਣਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਪੁ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ।

ਆਹਮਣਿਓਂ ਸਾਮ੍ਹਣਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਪਾਸਿਓਂ ।

ਆਹਮੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬਚ:) ਕਲਕ ਜਾਂ ਜੋਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਕੁੱਜੇ ਹੋਏ ॥

ਆਹਮੋ ਸਾਹਮਣਾ, ਵਿ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਆਹਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦਾ ਚਾਉ, ਰੁੱਝੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਉੱਦਮ, ਜਤਨ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਲੱਦੀ ਹੋਈ ਛੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝੁਕ ਜੈਣਾ ॥

ਆਹਰਣ, ਸ:—'ਅਹਿਰਣ' ਵੇਖੋ, ਮਕੜੀ ॥

ਆਹਰੀ, ਪੁ:—ਆਹਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਸੌ ਕਾਮਾਂ ਇੱਕ ਆਹਰੀ) ॥

ਆਹਲਕ, ਪੁ:—ਆਲਸ, ਸੁਸਤੀ ॥

ਆਹਲਕਣ, ਸ:—ਆਲਸਣ, ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆਹਲਕੀ, ਪੁ:—ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਢਿਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਆਹਲਣਾ, ਪੁ: ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਆਹਲੂਵਾਲਣੀ, ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਕਲਾਲ, ਕਪੂਰਥਲੇ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਵਿਚ ਆਹਲੂਵਾਲ ਨਾਮੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਕਪੂਰਥਲੇ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਆਹਲਾ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ, ਵੱਡਾ, ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ।

ਆਹਲਾ ਲੰਬੜ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਲੰਬਰ ਦਾਰ ।

ਆਹੜਤ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ ਲੈਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਿਆਲੀ, ਦਸਤੂਰੀ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ ॥

ਆਹੜਤਣ, ਸ:—ਆਹੜਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ।

ਆਹੜਤੀ / ਆਹੜਤੀਆ, ਪੁ:—ਆਹੜਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਬਿਆਲ, ਬੁਪਾਰੀ, ਦਲਾਲ ।

ਆਹਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾ, ਸੀ, ਸਾਂਗਾ, ਹੈਸਾਂ ॥

ਅਵ:—ਵਾਹ ਵਾਹ, ਬੱਲੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ।

ਆਹਿਣ, ਸ:—'ਅਹਿਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਹੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀ, ਸੀਗੀ, ਹੈਸੀ ॥

ਆਹੁਲਾ, ਪੁ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜਾ (ਇਕਦਾ ਧਰਨ ਵਾਲਾ) ਥਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸੇਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ।

ਆਹੂ ਲਹਿ ਜਾਣੇ / ਆਹੂ ਲਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ ।

ਆਹੂ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣਾ / ਆਹੂ ਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਬਿਗਾੜਨਾ ॥

ਆਹੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇ, ਸੀ, ਸਨ, ਸੀਗੇ ॥

ਆਹੋ, ਅਵ:—ਹਾਂ, ਠੀਕ, ਇਵੇਂ ਹੀ ॥

ਆਕਰਾ, ਵਿ:—ਕਰੜਾ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਆਕੜ, ਸ:—ਵੱਟ, ਐਂਠ, ਘਮੰਡ, ਸ਼ੇਖੀ, ਅਭਿਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਆਕੜ ਆਕੜ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ।

ਆਕੜ ਆਕੜ ਕੇ ਫਿਰਨਾ, ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਆਪਣੇ ਜੇਹਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣਾ ।

ਆਕੜ ਖਾਂ / ਆਕੜ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਆ ਸ:—ਬਾਕਾ, ਘਮੰਡੀ ਮਰਦ, ਬਾਕੀ ਤੀਮਤ ॥

ਵਿ:—ਘਮੰਡੀ, ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਆਕੜ ਭੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਆਕੜ ਭੰਨ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨਾ, ਘਮੰਡ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ।

ਆਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਂਠਣਾ, ਮਰੋੜਨਾ, ਤੜਫਣਾ (ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ) ਸਖਤ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਉਠ ਕੇ ਸੁਸਤੀ ਲਾਹੁਣ ਲਈ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਣਨਾ ॥ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਲੜਨਾ, ਵੈਰੀ ਬਣੂ ਹੋਣਾ ॥

ਆਕਾਸ, ਪੁ:—'ਅਕਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਕੜਾ ਬਾਂਕਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖਡੌਣਾ ॥

ਕੁਹਜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਆਕਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਬਣਾਉਟ, ਰੂਪ, ਮੂਰਤ, ਪਰਤਮਾ, ਸੈਨਤ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਪਤਾ ।

ਆਕੀ, ਵਿ:—ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਹਠੀ, ਮੱਲ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਆਖੇ ਨਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਅੜਨ ਵਾਲਾ ।
ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ।

ਆਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ।

ਆਕੀ ਠਾਣਾ, ਪੁ:—ਆਕੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ॥

ਆਕੀ ਠਾਣਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਅੱਡਾ ਥਾਪਣਾ ॥

ਆਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ॥

ਆਖਤ, ਸ:—ਆਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਅਖੌਤ, ਬਚਨ, ਬੋਲ ॥

ਆਖਰ, ਪ:—ਓੜਕ, ਛੇਕੜ, ਅੰਤ, ਮੌਤ ।
ਸ:—ਛੇਕੜਲਾ ਦਿਨ, ਪਰਲੋ, ਕਿਆਮਤ ।
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅੰਤ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ ।

ਆਖਰ ਆਉਣਾ
ਆਖਰ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮੀ, ਸਰਦੀ, ਉਪੱਦਰ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ ਯਾ ਬੇ ਰਹਮੀ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋ ਜਾਣੀ ।

ਆਖ਼ਰ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਅੰਤ ਆਉਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ।

ਆਖ਼ਰ ਢੁੱਕਣਾ
ਆਖ਼ਰ ਢੁੱਕਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਸਖ਼ਤੀ ਕਰਨਾ ॥

ਆਖ਼ਰੀ, ਵਿ:—ਛੇਕੜਲਾ, ਅੰਤ ਦਾ, ਪਿਛਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ।

ਆਖਰੀ ਚਾਰ ਸ਼ੰਬਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦਿਹਾਰ ਜੋ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਛੇਕੜਲੇ ਬੁਧ ਵਾਰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । [ਉਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਗ਼ੰਬਰ ਸਾਹਬ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਪਾਕੇ ਉੱਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਜੋਗੇ ਹੋਏ ਸਨ ॥

ਆਖਾ
ਆੱਖਿਆ } ਪੁ:—ਆਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ, ਬਚਨ, ਬੋਲ, ਬੁਝਾਰਤ ॥

ਆਖ਼ੀਰ, ਪੁ:—'ਆਖ਼ਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਖ਼ੀਰੀ, ਵਿ:—'ਅਖ਼ੀਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਆਗ, ਪੁ:-ਯਾ ਸ:—ਗੰਨੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅੱਗ

ਆਗਤ, ਸ:—ਆਉਣਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਆਮਦਨ, ਕਮਾਈ, ਆਦਰ ਭਾਉ, ਖ਼ਾਤਰ, ਸਲੂਕ, ਲਿਹਾਜ਼ ।

ਆਗਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਹੋਣਾ, ਰੁਪਇਆ ਆਉਣਾ ॥

ਆਗਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕਰਨਾ, ਰੁਪਇਆ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਲੈਕੇ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਰਖ੍ਯਾ ਲੈਣਾ ।

ਆਗਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਸ:—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਖ਼ਾਤਰ, 'ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ' ਕਹਿਣਾ ।

ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨਾ
ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਭਾਉ ਕਰਨਾ, ਖ਼ਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਆਏ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕਣਾ ।

ਆਗਨੇਯ, ਵਿ:—ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਆਗਾ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਆਗਜਾ
ਆਗਿਆ } ਸ:—ਹੁਕਮ, ਫ਼ਰਮਾਣ, ਬਚਨ, ਆਖਿਆ, ਚੱਠੀ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਅਦੇਸ਼ ॥

ਆਗਜਾ ਕਰਨਾ
ਆਗਿਆ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਛੁੱਟੀ ਦੇਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਕਾਰ
ਆਗਿਆ ਕਾਰ } ਵਿ:—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਬਿਆ ॥

ਆਗਜਾ ਕਾਰੀ
ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ } ਸ:—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥
ਵਿ:—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ।

ਆਗਜਾ ਪੱਤ੍ਰ
ਆਗਿਆ ਪੱਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਵਰੰਟ, ਫ਼ਰਮਾਨ।

ਆਗਜਾ ਪਾਲਣਾ
ਆਗਿਆ ਪਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਆਗਜਾ ਭੰਗ
ਆਗਿਆ ਭੰਗ } ਸ:—ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ, ਕਿਹਾ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਮੰਨਣਾ
ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਮਾਨ
ਆਗਿਆ ਮਾਨ } ਵਿ:—'ਆਗਿਆ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ।

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ
ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਆਗਿਆ ਮੰਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ
ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਆਗਜਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ
ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:— ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਮਨਾਉਣਾ ॥

ਆਗੂ, ਪੁ:—ਅੱਗੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਹ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੋਹਰੀ।
ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਮੋਹਰੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ॥

ਆਗੂ ਪੈਣਾ
ਆਗੂ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੇ ਜਾਣਾ, ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ, ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਦਮ ਦੇਣਾ ॥

ਆਚਮਨ, ਪੁ:—ਚੂਲੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ॥

ਆਚਰਣ, ਪੁ:—
ਆਚਾਰ, ਪੁ:— } 'ਅਚਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਚਾਰ ਵੰਤ, ਪੁ:
ਆਚਾਰ ਵੰਤੀ, ਸ: } 'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਚਾਰੀ, ਪੁ:—'ਅਚਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਛਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਖਰਾ ॥

ਆਜਜ਼
ਆਜਦ } ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਅਧੀਨ, ਨਿਮਾਣਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੰਮੋਂ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਅਨਾਥ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਆਜਜ਼ੀ, ਜ਼:—ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਹਲੀਮੀ, ਗਰੀਬੀ, ਅਧੀਨਗੀ, ਬੇਨਤੀ, ਮਿਨਤ, ਉਦਾਸੀ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਆਜੜੀ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਯਾ ਬਕਰੀਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਉਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਹੋਣਾ, ਛਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਆਜ਼ਾਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਖੁੱਲ ਹੋਵੇ, ਸੁਤੰਤ੍ਰ ॥

ਆਜ਼ਾਦੀ, ਸ: ਖੁਲ੍ਹ, ਸੁਤੰਤ੍ਰਤਾ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚਲਣਾ ॥

ਆਜੀਉਕਾ, ਸ:—'ਅਜੀਉਕਾ' ਵੇਖੋ।

ਆਂਝਲ, ਸ:—ਖ਼ੂਨ ਦਾ ਸਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖ਼ੂਨ ਦਾ ਰੰਬਕ ਜਾਣਾ, ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਆਂਙੂ, ਪੁ:—'ਅੰਙੂ' ਵੇਖੋ।

ਆਂਟ / **ਆਂਟ ਸਾਂਟ**, ਸ:—ਗੰਢ, ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਭਿਆਲੀ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਏਕਾ, ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਅਤੇ ਥਾਂ ਠਹ੍ਰਾਉਣਾ ॥

ਆਂਟ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਤ ਪੈਣਾ, ਬਾਜ਼ ਲੱਗਣੀ, ਪੇਚ ਫਿਰ ਆਉਣਾ, ਫਸ ਜਾਣਾ, ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ।

ਆਂਟ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢ ਪਾਉਣੀ, ਬਾਜ਼ ਲਾਉਣੀ, ਸਰਬੰਧ ਮੇਲਣਾ ॥

ਆਟਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ, ਖਰਾਸ ਜਾਂ ਘਰਾਟ ਦਾ ਪੀਠਾ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ।
ਵਿ:—ਪੀਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ।

ਆਟਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲ ਸੜ ਜਾਣਾ।

ਆਟਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਗਤ ਹੋਣੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ, ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਲੂਣ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਕਿਸੇ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।

ਆਠਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਆਠਾ, ਪੁ:—ਅੱਠ ਦਾ ਅੰਗ, ੮। ਅੱਠਾਂ ਦੀ ਰਕਮ।

ਆਠਾਨੀ, ਸ:—'ਅਠਿਆਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਡ, ਸ:—ਬਾਗ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਖੇਤ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵੱਗਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ ॥ ਓਹਲਾ, ਬਚਾਉ, ਟੇਕ, ਮੱਥੇ ਦੀ ਕਾਰ ਜਾਂ ਰੇਖਾ।

ਆਡ ਖਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਡ ਜਾਂ ਨਾਲੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਆਂਡ, ਸ:—ਨਲ, ਪਤਾਲੂ, ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਆਂਡੇ ॥

ਆਂਡ ਫੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੀੜੇ ਨਿਕਲਕੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣੇ ॥

ਆਡਾ, ਵਿ:—ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ।

ਆਂਡਾ, ਪੁ:—ਅੰਡਾ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਛਿਲਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਖੇਰੂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਆਡੰਬਰ, ਪੁ: / **ਆਡੰਬਰਣ,** ਸ: / **ਆਡੰਬਰੀ,** ਪੁ:—'ਅਡੰਬਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਆਡਰ, ਪੁ:—'ਆਰਡਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਂਢ ਗੁਆਂਢ, ਪੁ:—ਪੜੋਸ, ਆਸ ਪਾਸ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕ, ਹਮਸਾਏ ॥

ਆਂਢ ਸਾਂਢ ਗੰਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਾਂਝ ਕਰਨਾ।

ਆਢਾ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਵਿਖਾਧ।

ਆਢਾ ਡਿਹਣਾ / **ਆਢਾ ਲਾਉਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ।

ਆਢਾ, ਪੁ:—ਮਾਪ, ਜਾਚ, ਪਰਖ, ਪਰੀਛਿਆ ॥

ਆਂਢਾ ਸਾਂਢਾ, ਪੁ:—ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਭਿਆਲੀ, ਏਕਾ ॥

ਆਣ, ਸ:—'ਆਨ' ਵੇਖੋ।

ਆਂਤ, ਸ:—ਆਂਦਰ ॥

ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਆਤਸ ਬਾਜ਼ੀ, 'ਅਸਤਬਾਜ਼' ਅਤੇ 'ਅਸਤਬਾਜ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਤਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਆਤਸ਼ੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਕਾ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਕੱਚ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ॥

ਆਤਮ ਹੱਤਿਆ, ਸ਼ਃ—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਛੱਡਣਾ, ਅਫੀਮ ਆਦਿਕ ਖਾਕੇ ਜਾਂ ਖੂਹ ਤਲਾ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ॥

ਆਤਮਕ, ਵਿਃ—ਆਤਮਾ ਦਾ(ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਹੀਂ)॥

ਆਤਮਕ ਵਿਦਯਾ, ਸ਼ਃ—ਉਹ ਵਿਦਯਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੋਵੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ।

ਆਤਮਾ, ਪੁਃ—ਰੂਹ, ਜੀਵ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਭੌਰ ਚਿੱਤ, ਮਨ, ਬੁੱਧ ॥

ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ।

ਆਤਮਾ ਰਾਮ, ਪੁਃ—ਜੀਵ, ਰੂਹ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਚਤੰਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਤੱਤ ॥

ਆਤਰ, ਵਿਃ—ਦੁਖੀ, ਦੀਨ, ਲੋੜ ਵੰਦ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ)॥

ਆਂਤੜੀ, ਸ਼ਃ—ਆਂਦਰ, ਆਂਤ ॥

ਆਥਣ
ਆਥੁਣ } ਪੁਃ—ਪੱਛਮ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਡੁਬਦਾ ਹੈ, ਲਹਿੰਦਾ । ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲਾ ।

ਆਥਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਸੂਰਜ ਦਾ) ਅਸਤ ਹੋਣਾ ।

ਆਦ, ਪੁਃ—ਅਰੰਭ, ਸ਼ੁਰੂ, ਮੁਢ,ਪਹਿਲਾ,ਮੁਖੀਆ, ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ॥

ਆਦ ਅੰਤ, ਪੁਃ—ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ, ਮੁੱਢ ਅਤੇ ਛੇਕੜ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰ, ਸਾਰਾ॥

ਆਦ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁਃ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂਆਂ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ॥

ਆਦ ਜੁਗਾਦ, ਵਿਃ—ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ, ਸਨਾਤਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਆਦ ਪੁਰਖ, ਪੁਃ—ਜਗਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਣ, ਅਕਾਲ ਪਰਖ,ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਕਰਤਾਰ ॥

ਆਦਕ, ਵਿਃ—'ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਤ, ਸ਼ਃ—ਹੇਲਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ, ਰੀਤ, ਵਰਤਾਰਾ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਆਦਤ ਕਰਨਾ
ਆਦਤ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਕੋਈ ਕੰਮ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੇਲਤ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪਾ ਦੇਣੀ॥

ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ॥

ਆਦਮ, ਪੁਃ—ਆਦਮੀ । ਪਹਿਲਾ ਮਨੁੱਖ (ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿੰਨੇ ਮਨੁਖ ਹਨ ਉਹ ਆਦਮ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹਨ)॥

ਆਦਮ ਹੱਵਾ, ਪੁਃ—ਅਤੇ ਸ਼ਃ—ਪਹਿਲਾ ਮਰਦ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਖਲਕਤ ਦਾ ਹੋਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਆਦਮ ਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਲੱਗ ਜਾਣੀ ॥

ਬਾਵੇ ਆਦਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਸ਼ਃ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼, ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਸਨ ॥

ਆਦਮੀ, ਪੁ:—ਆਦਮ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਮਨੁੱਖ(ਮਰਦ ਜਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤ), ਜਣਾ, ਲੋਕ, ਨੌਕਰ, ਦੁਆਨ, ਸਿਆਣਾ ਜਾਂ ਅਮਾਨਦਾਰ ਮਨੁੱਖ ॥

ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਅਮਾਨ ਦਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਥੁੜ ਹੈ, ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਲਭਦਾ ।

ਉਹ ਦਾ ਆਦਮੀ ਨੱਠ ਗਇਆ, ਉਹ ਦਾ ਨੌਕਰ ਚੋਰੀ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ।

ਆਦਮੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਅਕਲ ਸਿੱਖਣੀ, ਸੁਰਤ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ ।

ਆਦਮੀ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਤ ਆਉਣੀ, ਖੋਟੀ ਚਾਲ ਛੱਡਕੇ ਚੰਗੀ ਫੜਨੀ ॥

ਆਦਮੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਵਿੱਦਯਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਚੰਗੇ ਚਲਨ ਸਿਖਾਉਣੇ ।

ਆਦਰ, ਪੁ:—ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ, ਲਿਹਾਜ਼, ਖ਼ਾਤਰ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਅਦਬ, ਗਰਧ, ਖੁਲਕ ॥

ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਆਦਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਜ਼ਤ ਕਰਨੀ, ਅਦਬ ਕਰਨਾ, ਮਾਣ ਰਖਣਾ ।

ਆਦਰ ਨਾਲ ਬਿਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਪੁਰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਲਜਾ ਕੇ ਬਹਾਲਣਾ ॥

ਆਦਰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ, ਆਦਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਆਏ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗਲ ਵਾਂਢੀ ਜਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਆਦਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਣੀ, ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਉਣਾ, ਗਰਧ ਹੋਣਾ ॥

ਆਦਰ ਭਾ, ਆਦਰ ਭਾਉ, ਪੁ:—ਖ਼ਾਤਰ ਦਾਰੀ, ਅਦਬ, ਸਤਕਾਰ ॥

ਆਦਰ ਮਾਨ, ਮਾਨ ਆਦਰ, ਪੁ:—ਆਦਰ ਭਾਉ ਇਜ਼ਤ, ਅਦਬ ।

ਆਂਦਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਾਲੀ ਜੇਹੀ ਜੋ ਢਿੱਡ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੇਠਾਂ ਤਕ ਵੇਲੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਸਰੀਰ ਦੀ ਗੰਦਕੀ ਆਂਦਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਥੱਲੇ ਜਾਕੇ ਹੇਠਲੇ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਂਦਰਾਂ ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਵਲ ਖਾਂਦੀਆ ਹਨ)॥ ਪਿਆਰ, ਮੋਹ, ਉਲਾਦ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਕੁਰਲ ਕੁਰਲ ਹੋਣੀਆਂ(ਕਰਨੀਆਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਖ ਜਾਂ ਵੈਰ ਨਾਲ ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਦਾ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੀ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਆਂਦਰਾਂ ਦਾ ਵਿਹੜ, ਪੁ:—ਬਾਲਕ, ਜਾਤਕ, ਨੀਂਗਰ

ਆਦਲ, ਵਿ:—ਅਦਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਨਿਆਈਂ, ਧਰਮੀ, ਖਰਾ ॥

ਆਂਦੜੀ, ਸ:—'ਆਂਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਿ, ਵਿ:—'ਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਦਿ, ਆਦਿਕ, ਪੁ: ਯਾ ਸ: —ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਹੋਰ, ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਪੰਡਤ ਆਦਿਕ, ਅਰਥਾਤ 'ਪੰਡਤ ਅਤੇ ਏਹ ਜੇਹੇ ਹੋਰ ਲੋਕ, ਵਗੈਰਾ ॥

ਆਦੀ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ,ਕਦੀਮੀ, ਮੁਢ ਦਾ,ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ ॥

ਪੁ:—ਮੁੱਢ ਦਾ ਲਾਗੀ ॥

ਆਦੀ ਛੁੱਗਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ ਚੱਖਰ ॥

ਆਦੇਸ, ਪੁ:—'ਅਦੇਸ' ਵੇਖੋ ।

ਆਧਾਰ, ਪੁ:—'ਅਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਧੋ ਆਧ ਸੁਹਾ, ਆਓ ਅਧਾਅੱਧਾ ਵੰਡ ਲਈਏ॥

ਆਨ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਕਾਣ, ਹਯਾਉ, ਨਖਰਾ, ਦਿਖਾਵਾ॥(ਹੋਣੀ, ਨਾਂ ਹੋਣੀ,ਪਾਲਣੀ)॥

ਆਨ ਅਦਾ, ਸ:—ਸ਼ੈਕਤ, ਦਿਖਾਵਾ,ਢੰਗ,ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ ॥

ਆਨ ਕਾਨ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ ਹਯਾਉ ॥

ਆਨੰਦ, 'ਅਨੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਨੰਦੀ, 'ਅਨੰਦੀ' ਵੇਖੋ ।

ਆਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣਾ,ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਆਨ ਢੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਬਹਿਣਾ ।

ਆਨਰੇਬਲ, ਵਿ:—ਲਾਟ ਸਾਹਬ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਮਿੰਬਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅਗੇ ਇਹ ਲਫ਼ਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਤਵੰਤਾ ।

ਆਨਾ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਪੈਸੇ, ਰੁਪਏ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਅੱਖ ਦਾ ਡੇਲਾ ।

ਆਨਾ ਬਹਾਨਾ, ਪੁ:—ਹੀਲਾ, ਉਜ਼ਰ ॥

ਆਨਾ ਟੱਕਾ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪੈਸੇ ॥

ਆਪ, ਪੜ:—ਖੁਦ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ,ਤੁਸੀਂ, ਆਤਮਾ, ਜੀਵ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਲੋਕ ਆਇਆ ਆਪ, ਨਾਉਂ ਰਖਾਇਆ ਆਪ, ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੜ-ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਵਧਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਰਾਜਾ ਆਪ ਆਇਆ' 'ਮੈਂ ਆਪ ਬੋਲਿਆ' 'ਉਹ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਆਦਿਕ ॥

ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਆਪ ਬੀਤੀ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹਾਲ ॥

ਆਪ ਭਲਾ ਜੱਗ ਭਲਾ, ਆਪ ਨੇਕ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ ਭਾਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ॥

ਆਪ ਮਰੇ ਜੱਗ ਪਰਲੋ, ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਨਾਲ ਜਾਣੋ ਸੰਸਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਅਹੰਤਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਲੀਲਾ ਹੈ॥

ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪੇ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ॥

ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ (ਆਪ ਵਿਚ ਦੀ ਲੜ ਪਏ)।

ਆਪਸ, ਪੜ:—ਇਕ ਦੂਜਾ ।

ਆਪਸ ਵਿੱਚ
ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੀ ।

ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ, ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ ਵਾਕਰ ਰਹਿਣਾ।

ਆਪਣਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਨਾ, ਖ਼ਾਸ, ਨਿਜ ।

ਪੁ: —ਸਰਬੰਧੀ, ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਣ, ਮਿੱਤਰ, ਯਾਰ, ਪਿਆਰਾ, ਸੱਜਣ ।

ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ, ਵਿ:—ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਨਾ, ਖ਼ਾਸ, ਆਪੋ ਆਪਣਾ ।

ਆਪਣਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਬੰਧ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਹਿਤ ਕਰਨਾ, ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਵਾਕਰ ਵਰਤਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋਣਾ

ਆਪਣਾ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਯਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਣ ਬੈਠਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੋਹ ਪਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੇਹਾ ਕਮ ਆਪ ਕਰਨਾ ਤੇਹਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ
ਆਪਣਾ ਬਗਾਨਾ } ਪੁ:—ਸਬ ਅਣੇ, ਸਾਕ ਬਾਕ ਓਪਰੇ ਬਾ, ਸਜਣ ਬੀ ਵੈਰੀ ਬੀ ॥

ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਕਰਨੀ, ਫੜ ਮਾਰਨਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਰੋਣੇ ਰੋਣਾ ।

ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ
ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਰੇਕ ਆਪਣੀ ਠੀਕ ਥਾਂ ਪੁਰ, ਜੇਹਾ ਜੇਹਾ ਮਨੁਖ ਤੇਹੀ ਤੇਹੀ ਥਾਂ, ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਮੁਜਬ ਜਾਂ ਗੁਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ।

ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਿਕਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ ਹੀ ਖਿਆਲ ਹੋਣਾ ॥

ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣੀ ਗਲੀ ਕੁੱਤਾ ਬੀ ਸ਼ੇਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ } ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਨਿਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੀ ਢਾਈ ਪਾ ਖਿਚੜੀ ਅਲਗ ਪਕਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਰਨਾਂ ਥੋਂ ਵਖਰਾ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂਣਾ ਅਤੇ
ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਉੱਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਬ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ।

ਆਪਣੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ਫਿਕਰ ਹੋਣਾ, ਦੂਏ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਆਪਣੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਗਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਆਪਣੀ ਵੱਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਪਾਸਿਓਂ, ਆਪਣੇ ਜਤਨ ਮੁਜਬ ॥

ਆਪਣੇ ਅੰਗੇ ਕੰਡੇ ਬੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਜਾਨ ਆਪ ਕਰਨਾ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਖ ਮਿਲੇ ॥

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਕਹੀ ਮਾਰਨੀ
ਆਪਣੇ ਪੈਰੀਂ ਕੁਹਾੜੀ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਬੁਰਾ ਆਪ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਤਿਆਨਾਸ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ, 'ਆਪਣੀ ਵੱਲੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ
ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਵਾਹ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨਾ।

ਆਪਰੇਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਜਰਾਹੀ, ਚੀਰ ਫਾੜ ॥

ਆਪਾਂ, ਪੜ:—ਅਸੀਂ (ਆਪ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ ਮਾਲਵੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ)॥

ਆਪੇ, ਪੜ:—ਆਪ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ।

ਆਪੇ ਆਪ, ਪੜ:—ਆਪ ਹੀ ॥

ਆ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਆਪੋਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ: ਆਪੇ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣਾ
ਆਪੋ ਆਪਣੀ } ਪੜ:—ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ, ਹਰੇਕ ਦਾ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਪੋ ਧਾਈ — ਸ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ਖਿਆਲ॥
ਆਪੋ ਧਾਪ — ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਹੀ ॥
ਆਪੋ ਧਾਪੀ — ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਆਫਤ, ਸ:—ਖ਼ਰਾਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਖਤਰਾ, ਔਖ, ਦੁੱਖ, ਉਪੱਦਰ, ਮਰੀ॥

ਆਫ਼ਤ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਉਪੱਦਰ ਹੋਣਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ ਹੋਣੀ, ਅਣਰਥ ਆਉਣਾ॥

ਆਫਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ
ਆਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਬਿਪਤਾ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਔਖ ਹੋਣਾ, ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਮਿਲਣਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਨੀ।

ਆਫਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਦਾ ਫੁਲਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਢਿੱਡ ਐਨਾ ਭਰ ਜਾਣਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕੁਝ ਖਾਣ ਨੂੰ ਜੀ ਨ ਕਰਨਾ। ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਫੁੱਲਣਾ, ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਭਾਰਾ ਗੁਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਆਬ, ਪੁ:—ਅਤੇ ਸ:—ਪਾਣੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੁਲਾਬ ਅਰਥਾਤ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ), ਸੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਲਿਸ਼ਕ, ਜੋਤ, ਚਮਕ (ਹੀਰਿਆਂ ਜੁਆਹਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਵਡ ਮੁੱਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ), ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ॥

ਆਬ ਹਯਾਤ, ਪੁ:—ਅਮ੍ਰਿਤ, ਇੱਕ ਗੁਝਾ ਕੁੰਡ ਜਿਸ ਦਾ ਜਲ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ॥

ਆਬ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ। ਕਲਾਲ ॥

ਆਬ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਕਲਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਹੱਟੀ ਸ਼ਰਾਬ ਖਾਨਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਆਬ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਭੀੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਿਆਲਾ, ਕਟੋਰਾ ॥

ਆਬਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ ਜਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ॥

ਆਬ ਦਾਰ, ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਥਰਾ, ਲਿਸ਼ਕਦਾ॥

ਆਬਦਾਰੀ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਘੋਟ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਦਾ ਤਿੱਖਾ ਹੋਣਾ।

ਆਬ ਨਾ / ਆਬ ਨਾਇ, ਸ:—ਕਲੀ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਖੜੀ ਹੋਈ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉਤੇ ਚਿਲਮ ਰਖਦੇ ਹਨ

ਆਬਰ / ਆਬਰੋ, ਸ:—'ਆਬਰੂ' ਵੇਖੋ।

ਆਬੀ, ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪਾਣੀ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ (ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿਕ), ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ, ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ

ਆਬੀਆਨਾ, ਪੁ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਆਬੂ / ਆਬੂ, ਪੁ:—'ਅਹਬੂ' ਵੇਖੋ।

ਆਮ, ਵਿ:—ਸਧਾਰਨ, ਮਾਮੂਲੀ, ਸਭਨਾਂ ਦਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ।
ਸ:—ਲੋਕੀ, ਲੁਕਾਈ।

ਆਮ ਖਾਸ / ਖਾਸ ਆਮ, ਪੁ:—ਸਬ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਛੋਟੇ ਵਡੇ

ਆਮੁ ਸਾਮੁ, ਸ:—ਰਾਖੀ, ਬਚਾਉ॥

ਆਮ੍ਹਣ ਸਾਮ੍ਹਣਾ / ਆਮ੍ਹਣਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿ: ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ

ਆਮਣਾ, ਪੁ:—ਸੇਵਾ, ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ॥

ਆਮਣਾ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਨਾ॥

ਆਮ੍ਹਣਿਓਂ ਸਾਮ੍ਹਣਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ।

ਆਮਦਨ / ਆਮਦਨੀ, ਸ:—ਖੱਟੀ, ਕਮਾਈ, ਆਗਤ ਲਾਹਾ, ਲਾਭ॥ (ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ, ਕਰਨੀ, ਕਰਾਉਣੀ)।

ਆਮਲ, ਵਿ:—ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਆਮਲਾ, ਪੁ:—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਆਮੀਂ, ਅਵ:—ਅਜੇਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਤਥਾਸਤੁ॥

ਆਮੀਆਂ, ਸ:—'ਆਹਮੀਆਂ' ਵੇਖੋ॥

ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿ:—ਦੂ ਬਦੂ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ

ਆਯਤਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ, ਸਾਤੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਰਬੂਦਾ ਵਾਰ, ਛਨਿੱਛਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਅਤੇ ਸੋਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ॥

ਆਯੜਾ, ਪੁ:—ਅੜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ "ਅ"॥

ਆਯੁਰ ਵੇਦ, ਪੁ:—ਵੈਦਗੀ, ਹਿੰਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ।

ਆਯੁਰ ਵੇਦਕ, ਵਿ:—ਆਯੁਰਵੇਦ ਦਾ॥

ਆਯੁਰ ਵੇਦੀ, ਪੁ:—ਵੈਦ, ਆਯੁਰਵੇਦ ਦਾ ਜਾਣੂ।

ਆਯੁ, ਪੁ:—ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ॥

ਆਰ, ਸ:—ਮੋਚੀ ਦਾ ਸੂਆ, ਅੰਗਸ ਦੀ ਨੋਕ, ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ॥

ਆਰਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਾਨੀਆਂ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, (ਬਾਹਲੀਆਂ ਆਰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦੀਆਂ ਹਨ)॥

ਆਰਜਾ, ਸ:—ਉਮਰ, ਆਯੁ, ਜੀਉਣ ਦਾ ਸਮਾ।

ਆਰਜੂ, ਸ:—'ਆਰਜ਼ੋ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਰਟੀਕਲ, ਪੁ:—ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲੇਖ ਨਿਕਲੇ, ਮਜ਼ਮੂਨ ।

ਆਰਡਰ, ਪੁ:—ਹੁਕਮ, ਪਰਵਾਨਾ, ਫ਼ਰਮੈਸ਼, ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ।

ਆਰਤਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਆਰਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਗਦੇ ਦੀਵੇ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਾਵੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਕ ਥਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਵੱਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰਤੀ, ਸ:—ਪੂਜਾ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਕਈ ਵੱਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ ਜਗਾ ਕੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਮੂਰਤ ਅੱਗੇ ਫੇਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘੰਟੇ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਹਨ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਜੋ ਭਜਨ ਗਾਂਵਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਥਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਵੱਟੀਆਂ , ਵਾਲਾ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰ ਪਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ ਕੋੜਮਾ, ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ॥

ਆਰੰਭ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ, ਮੁੱਢ, ਜਤਨ ॥

ਆਰੰਭਕ, ਪੁ:—ਆਰੰਭ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਆਰੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਛੇੜਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ।

ਆਰਯ, ਪੁ:—'ਆਰੀਆ' ਵੇਖੋ, ਉੱਤਮ, ਸਰੇਸ਼ਟ ॥ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਡਿਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ।

ਆਰਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਚੌਕਠੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਫਲ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਲਕੜੀਆਂ ਦੇ ਤਖਤੇ ਚੀਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਦੋ ਜਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ॥

ਆਰੀ, ਸ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਚੀਰਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਫਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਆਰੀਆ, ਪੁ:—ਸੁਆਮੀ ਦਯਾਨੰਦ ਦਾ ਪੰਥ ਜੋ ਵੇਦ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥

ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ, ਸ:—ਆਰੀਆ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਆਰੀਆ ਵਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਆਲ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਵਾਲ, ਸੰਤਾਨ, ਉਲਾਦ, ਇਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਉਸ ਦੀ ਜੜ ਤੋਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੰਮ ਰੰਗਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਰੰਗ ਨੂੰ ਭੀ ਆਲ ਸਦਦੇ ਹਨ) ॥

ਆਲ ਉਲਾਦ, ਸ:—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਜਾਤਕ, ਸੰਤਾਨ, ਪਰਵਾਰ, ਬੰਸ, ਟੱਬਰ ॥

ਆਲ ਉਲਾਦ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੁਰਾ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਉਸ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ।

ਆਲ ਜੰਜਾਲ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਧੰਧਾ, ਬੰਧਨ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਆਲ ਬਤਾਲ, ਪੁ:—ਊਤ ਪਟਾਂਗ, ਫਜ਼ੂਲ ਗੱਲਾਂ, (ਵਕਤੋਂ ਖੁੰਝੀ ਡੂਮਣੀ ਗਾਵੇ ਆਲ ਬਤਾਲ) ॥

ਆਲਸ, ਪੁ:—ਅਲਕਸ, ਆਹਲਕ, ਢਿੱਲ, ਮਠ ਸੁਸਤੀ ।

ਆਲਸਣ, ਸ: ਵਿ: } ਢਿੱਲ ਮੱਠ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੁਸਤ, ਬੇਕਾਰ ਤੀਵੀਂ ॥

ਆਲਸੀ, ਪੁ: } ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਬੇਕਾਰ, (ਮਰਦ) ॥

ਆਲ੍ਹਣਾ, ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਘਰ

ਆਲੂ ਵਾਲੀਆ—'ਆਹਲੂ ਵਾਲੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਲੰਗ, ਸ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਹ ।

ਆਲੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਆਲਤੀ ਪਾਲਤੀ, ਸ: ਚੌਕੜੀ ।

ਆਲਮ, ਵਿ:—ਇਲਮ ਵਾਲਾ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ॥

ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ, ਸੰਸਾਰ, ਜਹਾਨ, ਲੁਕਾਈ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਸਮਾਂ, ਜ਼ਮਾਨਾ ।

ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ, ਪੁ: 'ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਆਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣੀ ਹੋਈ ਥਾਂ । ਤਾਕਾ, ਖੁੱਡਾ ॥

ਆਲਾਪ, ਪੁ:—'ਅਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਲਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਆਲਾ ਭੋਲਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਬੁੱਧੂ, ਮੂਰਖ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਆਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਆਲਾ ।

ਆਲੀ ਭੋਲੀ, ਵਿ:—ਸਿੱਧੀ, ਮੂਰਖ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾਂ ਹੋਵੇ॥

ਆਲੀ ਭੋਲੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਛਲ ਵਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ (ਹਲੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਆਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਭਾਜੀ ॥

ਆਲੂ ਬੁਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਈ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਆਲੇ ਕੌਡੀ ਛਿੱਕੇ ਕੌਡੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਢਿੱਲੇ ਹੋਣਾ, ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਗੁਆਉਣਾ ।

ਆਲੇ ਟੋਲੇ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ, ਧੋਖਾ, ਬਹਾਨਾ, ਲਾਰਾ ॥ (ਕਰਨੇ)

ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਚੌਗਿਰਦ ।

ਆਂਵਲਾ, ਪੁ:—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ ।

ਆਂਵਲਾ ਸਾਰ, ਸ: 'ਆਉਲਾ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਵਾ, ਪੁ:—ਭੱਠਾ, ਜਿਥੇ ਇੱਟਾਂ ਪੱਕਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਆਵਾ ਊਤ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਜਾਂ ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ ਹੀ ਭੈੜੀ ਹੋ ਜਾਣੀ । (ਇਕ ਨੂੰ ਕੀ ਰੋਣੀਏਂ ਊਤ ਗਿਆ ਹੀ ਆਵਾ) ॥

ਆਵਾਗਮਣ
ਆਵਾਗਵਣ
ਆਵਾਗੌਣ } ਪੁ:—ਆਉਣਾ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮਣਾ ਤੇ ਮਰਨਾ, ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਗੇੜਾ ॥

ਵਿ:—ਅਵਾਰਾ, ਬਿਅਰਥ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਆਵਾ ਜਾਈ, ਸ:—ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਫੇਰੇ ਪਾਉਣਾ ॥

ਆਵਾਨ, ਪੁ:—'ਅਵਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਆਵੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਆਵਾ, ਘੁਮਿਆਰ ਦੀ ਭੱਠੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਡੌਣੇ ਜਾਂ ਭਾਂਡੇ ਪਕਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਆਵੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਆਵੀ ਭਰਨੀ॥ (ਭਾਉਣ ਲਈ,

ਆੜ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਗੋਟਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧੂ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਆੜੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਹਾਣੀ, ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਦਾ॥

ਆੜੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰ ਪਤਲਾ ਛਿੱਲੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਪਿਲਪਿਲਾ ਗੁਦਾ ਅਤੇ ਗੁੱਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਟਕ॥

ਐ, ਅਵ:—ਹੇ, ਓ, ਓਇ।

ਪੜ:—ਇਹ, ਆਹ।

ਐਂ
ਐਉਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਔਂਹੁਰ, ਐਂਵ॥

ਐਈ, ਪੜ:—ਇਹ ਹੀ, ਏਹੋ, ਇਹੀਓ॥

ਐਈ ਐਈ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲਕੇ ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣੇ, ਦੰਦ ਕੱਢਣਾ॥

ਐਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ॥

ਐਈਂ ਐਈਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਨਤੀ, ਤਰਲੇ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨਾ।

ਐਸ, ਪੜ:—ਇਸ, ਇਹ ਨੇ॥

ਐਸ਼
ਐਸ਼ } ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਮੌਜ, ਅਨੰਦ, ਰੰਗ, ਬਿਲਾਸ॥

ਐਸਾ, ਵਿ:—ਅਜੇਹਾ, ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਔਂਹੁਰ।

ਐਸਾ ਤੈਸਾ, ਵਿ:—ਵੱਲਾਣਾ॥

ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ॥

ਐਸਾ ਵੈਸਾ, ਵਿ:—ਵਲਾਣਾ, ਤੁੱਛ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ, ਨੀਚ, ਗਰੀਬ, ਭੈੜਾ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਵੇਂ ਹੀ, ਐਵੇ॥

ਐਸੇ ਐਸੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ।

ਐਸੀ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ, ਐਹੋ ਜੇਹੀ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ॥

ਐਸੀ ਤੈਸੀ, ਸ:—ਦੁਰਗਤ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ॥

ਐਹਣ
ਐਹਿਣ } 'ਅਹਿਣ' ਵੇਖ।

ਐਹਦ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਰਾਜ ਦਾ ਸਮਾ॥

ਐਹਦ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ ਨਾਮਾ॥

ਐਹਮਦ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਉਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪੈਗੰਬਰ॥

ਐਹਰਣ, 'ਅਹਿਰਣ' ਵੇਖੋ

ਐਹਾ, ਵਿ:—ਐਸਾ, ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਅਜੇਹਾ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਐਸਾ ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ॥

ਐਹਾ ਜਿਹਾ (ਜੇਹਾ) ਜਾਂ ਐਹੋ ਜੇਹਾ, ਵਿ:-'ਐਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਐਹੀ, ਸ:-ਵਿ:-'ਐਸੀ' ਵੇਖੋ॥

ਐਹੀ (ਐਹੋ) ਜੇਹੀ, ਸ:-ਵਿ:-'ਐਸੀ' ਵੇਖੋ॥

ਐਕਟਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰੇ।

ਐਕਰ—'ਐਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਕਾਨਫ਼ਰੰਸ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੱਠ ਹੋਵੇ॥

ਐਂਟ / ਐਂਠ, ਸ:—ਆਕੜ, ਘਮੰਡ, ਸ਼ੇਖੀ, ਹੰਕਾਰ, ਹਠ। ਕੁੰਡਲ, ਮਰੋੜਾ, ਲਪੇਟ, ਅਕੜਾਉ॥

ਐਂਟ ਕੇ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੜ ਕ ਕੇ ਅਭਮਾਨ ਨਾਲ ਟੁਰਨਾ॥

ਐਡ, ਵਿ:—ਐਨਾ ਵਡਾ।

ਐਡ੍ਰੈਸ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਬਾਗਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਐਡ ਕੈਡ / ਐਡਾ / ਐਡਾ ਕੈਡਾ / ਐਡੇ ਕੈਡ, ਵਿ:—ਐਨਾ ਉੱਚਾ, ਇੰਨੇ ਕਦ ਦਾ, ਅਤਨਾ ਵਡਾ, ਐਨੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ।

ਐਡਾ ਕੇਡਾ, ਵਿ:—ਏਡੇ ਦਾ ਇੱਡਾ, ਵੱਡਾ ਨਾ॥

ਐਡੀ ਐਡੀ ਅੱਖ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਅਖਾਂ ਸੁਜਾ ਲੈਣੀਆਂ॥

ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਛਪਣ ਦੀ ਵਾਰੀ ਜਾਂ ਗਿਣਤੀ॥

ਐਡੀਟਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਛਾਪਣ ਲਈ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਜ਼ਮੂਨ ਤਿਆਰ ਕਰੇ॥

ਐਡੀਟੋਰੀਅਲ, ਪੁ:—ਐਡੀਟਰ ਦਾ ਲੇਖ॥ ਐਡੀਟਰ ਵੱਲੋਂ।

ਐਣ, ਪੁ:—ਭੜੋਲੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦਾ ਛੇਕ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਅਨਾਜ ਕਿਰਦਾ ਹੈ॥

ਐਤ, ਪੜ:—ਇਹ॥
ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ, ਆਇਤ॥

ਐਤਕਾਂ / ਐਤਕੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੁਣ, ਇਸ ਸਾਲ, ਹੁਣ ਦੀ ਵੇਰੀ, ਇਸ ਦਫ਼ਾ॥

ਐਤਕੀ / ਐਤਕੀਓਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੁਣ ਤੋਂ ਜਾਂ ਇਸ ਸਾਲ ਤੋਂ।

ਐਤਨਾ, ਵਿ:—ਐਨਾ, ਇੰਨਾ ਸਾਰਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ॥

ਐਤਨੇ ਵਿਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਸ ਤੋਂ॥

ਐਤਵਾਰ, ਪੁ:—'ਆਦਤਵਾਰ' ਵੇਖੋ॥

ਐਤਵਾਰੀ, ਸ:—ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਦੱਖਣਾ॥

ਐਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਇੱਥੇ, ਇਸ ਥਾਂ ਤੇ, ਇਸ ਜਗਾ, ਇਸ ਮੌਕੇ ਪੁਰ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ॥

ਐਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਥਾਂ ਤੋਂ, ਏਥੋਂ॥

ਐਦੂੰ / ਐਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਗੱਲੋਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ, ਹੁਣ ਤੋਂ, ਅੱਗੇ ਨੂੰ॥

ਐਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਧਰ, ਇਸ ਪਾਸੇ॥

ਐਧਰ ਦਿਓਂ / ਐਧਰ ਦੀ / ਐਧਰ ਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸਿਓਂ, ਇਸ ਥਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਰਾਹੋਂ॥

ਐਨ, ਪੜ:—ਇਸ ਨੇ, ਇਹ ਨੇ॥
ਵਿ:—ਠੀਕ ਠਾਕ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ॥

ਐਨਕ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੀਸ਼ੇ ਜੋ ਧਾਤ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਐਨਾ ਕੁ, ਪੁ: ਵਿ:—ਐਨੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ॥

ਐੱਨਾ, ਵਿ:—ਇੰਨਾ, ਐਤਨਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ॥

ਐਨੀ, ਸ: ਵਿ:—ਇੰਨੀ, ਐਤਨੀ, ਇਸ ਜਿੰਨੀ॥

ਐਨੀ ਕੁ, ਵਿ:—ਐਨੀ ਦੇ ਲਗ ਭਗ॥।

ਐਪਰ, ਅਵ:—ਪਰ, ਸਿਵਾ, ਬਾਝੋਂ, ਛੁੱਟ, ਤਾਂ ਭੀ॥

ਐਬ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ, ਦੋਸ, ਬਦੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਅਪਰਾਧ, ਔਗਣ, ਕਲੰਕ, ਪਾਪ, ਬਦ-ਨਾਮੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ

ਐਬ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਔਗਣ ਭਾਲਣਾ, ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦੱਸਣੀਆਂ॥

ਐਬ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਮੰਦਾ, ਬੁਰਿਆਰ, ਪਾਪੀ ਔਗਣ ਹਾਰ, ਬਦਮਾਸ਼। ਵੈਲਦਾਰ।

ਐਬ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਊਜ ਲਾਉਣੀ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ॥

ਐਬ ਵੇਖਣਾ,—'ਐਬ ਕੱਢਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਐਬਣ, ਸ:—ਮੰਦੀ ਰੰਨ, ਭੈੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਾਪਣ, ਦੁਸਟ, ਖੋਟੀ, ਬੁਰਿਆਰ॥

ਐਬੀ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ, ਬਦਮਾਸ, ਪਾਪੀ, ਦੁਸ਼ਟ, ਖੋਟਾ, ਔਗਣਹਾਰ॥

ਐਮੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਐਵੇਂ' ਵੇਖੋ॥

ਐਰ ਗੇਰ, 'ਐਰਾ ਗੈਰਾ' ਵੇਖੋ

ਐਰ, ਪੁ:—'ਆਇਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਐਰਾ ਗੈਰਾ, ਪੁ:—ਓਪਰਾ, ਪਰਦੇਸੀ, ਪਖਲਾ॥

ਐਰੀ ਐਰਾ
ਅਠੋ ਐਰ } ਸ:—ਦੋ ਪਹਿਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ, ਸੰਧਿਆ ਵੇਲਾ॥

(ਐਰੇ ਐਰ ਮਿਲਦਿਆਂ ਜਾਂ ਰਲਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਵੇਲੇ)॥

ਐਲਾਨ, ਪੁ:—ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇਣਾ (ਕਰਨਾ)।

ਐਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਦਾਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਸੀਦੀ ਮੁਫ਼ਤ, ਬੇ ਫ਼ਾਇਦਾ, ਬਿਰਥਾ।

ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਵਿ:—ਸਧਾਰਣ, ਤੁੱਛ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ।

ਐੜਾ, ਪੁ:—'ਆਪੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਔਸ, ਪੜ:—ਉਸ ਨੇ, ਉਹ ਨੇ (ਦੂਰੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)॥

ਔਸਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਚਟਣਾ, ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਖੜਣਾ (ਜਿਗਰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਲਸਤਰ)॥

ਔਸਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਔਸਰ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਤਾਲ, ਵੇਲਾ, ਵਕਤ, ਮੌਕਾ, ਸੰਜੋਗ, ਔਖ, ਦੁਖ, ਬਿਪਤਾ॥

ਔਸਰ ਚੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਕਤੋਂ ਖੁੰਝਣਾ, ਮੌਕਾ ਗਆ ਦੇਣਾ, ਤਾਹੋਂ ਬੇ ਤਾਲ ਹੋਣਾ (ਰਾਗ ਵਿੱਚ)॥

ਔਸਾਣ, ਪੁ:—ਸੁਰਤ, ਹੌਂਸਲਾ, ਜਿਗਰਾ॥

ਔਂਸੀ ਸ:
ਔਂਸੀਆਂ ਬਹੁ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਇੱਕ ਅਗੰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਔਂਸੀ ਪਾਉਣਾ ਜਾਂ ਔਂਸੀਆਂ ਪਾਉਣਾ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਪਰਦੇਸ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਔਂਸੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਔਹ, ਪੜ:—ਓਹ (ਦੂਰੋਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ)॥

ਔਕਤ, 'ਔਗਤ' ਵੇਖੋ॥

ਔਕੜ, ਪੁ:—ਔਖ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ॥

ਔਕੜ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਔਖ ਹੋਣਾ।

ਔਕਾਤ, ਸ:—ਹਾਲਤ, ਅਵਸਥਾ, ਬੁੱਤਾ, ਢੰਗ, ਉਪਾਉ॥

ਔਖ, ਪੁ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਔਹਲ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ (ਹੋਣਾ)॥

ਔਖਤ
ਔਖਦ
ਔਖਦੀ } ਸ:—ਦੁਆ ਦਾਰੂ, ਅਲਾਜ, ਰੋਗ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ।

ਔਖਾ
ਔਖੀ } ਵਿ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ)॥

ਔਖੀ, ਸ:—ਮੁਸ਼ਕਲ, ਦੁਖ, ਬਿਪਤਾ, ਕਸ਼ਟ।

ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਸਹਾਰਨਾ, ਔਹਲ ਕਰਨਾ॥

ਔਗਤ, ਸ:—ਭੈੜੀ ਦਸ਼ਾ, ਮੰਦਾ ਹਾਲ, ਨਾਸ।

ਔਗਣ, ਪੁ:—ਦੋਸ, ਅਥ, ਕਸੂਰ, ਅਪਰਾਧ, ਪਾਪ, ਤਕਸੀਰ, ਬਦੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਛੋੜ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਨਿੰਦਿਆ॥

ਔਗਣ ਹਾਰ
ਔਗਣ ਵੰਤ } ਪੁ:—ਔਗਣਾਂ ਵਾਲਾ ਮਰਦ॥

ਔਗਣ ਹਾਰੀ
ਔਗਣ ਵੰਤੀ } ਸ:—ਔਗਣਾਂ ਵਾਲੀ ਰੰਨ॥

ਔਗਾਣ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ॥

ਔਗਾਨਣ, ਸ:—ਪਠਾਣੀ॥

ਔਗਾਣੀ, ਸ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਪਸ਼ਤੋ॥

ਔਘੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ ਖਾ ਢੀਠ ਆਦਮੀ॥
ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਕੁਹਜਾ, ਬੇ ਡੌਲ, ਕੁਰੂਪ।

ਔਘੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਚਾਬਕ, ਹਾਥੀ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਟੋਆ॥

ਔਚਟ ਜਾਣਾ
ਔਚਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਖੜ ਜਾਣਾ, ਮਨ ਹਟ ਜਾਣਾ॥

ਔਜਾਰ, ਪੁ:—ਹਥਿਆਰ, ਬਰੀਕ ਸੰਦ, ਸਮਿਆਨ॥

ਔਝੜ, ਸ:—ਉਲਟਾ ਰਸਤਾ, ਅਵੱਲਾ ਰਾਹ, ਕੁਰਾਹ, ਟੇਢਾ ਰਸਤਾ।

ਔਝੜ ਚਲਣਾ ਯਾ ਜਾਣਾ
ਔਝੜ ਪੈਣਾ, ਔਝੜ ਰਾਹ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਠੇ ਰਾਹ ਪੈਕੇ ਟੁਰਨਾ, ਉੱਧਰ ਜਾਣਾ ਜਿਧਰ ਰਾਹ ਨਹੀਂ॥

ਔਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬੱਲਣਾ, ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਹੋਣਾ॥

ਔਟਲ ਜਾਣਾ
ਔਟਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ ਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਜੋ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾ ਲਭੇ।

ਔਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਕਰਨਾ॥

ਔਡਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਜਿੱਡਾ, ਏਡਾ, ਏਨਾ॥

ਔਢਾ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਸੁਆਰ ਦੀ ਕਾਠੀ ਵਿੱਚ ਖਰਛਾ ਅੜਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜੇਹੜਾ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰਕਾਬ, ਤਸਮਾ, ਤੰਗ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ॥

ਔਤ, ਔਂਤ, ਪੁਃ
ਔਤ੍ਰਾ, ਔਂਤ੍ਰਾ, ਪੁਃ
ਔਤ੍ਰੀ, ਔਂਤ੍ਰੀ ਸਃ } ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਉਲਾਦ ॥
(ਔਤਰ ਨਖੱਤਰ, ਔਤਰਾ ਨਖੱਤਰਾ, ਔਤ ਪਰੇਤ, ਔਤਰੀ ਨਖਤ੍ਰੀ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ)॥

ਔਤਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੇ ਉਲਾਦ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਔਤਾਰ, ਪੁਃ—'ਅਉਤਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਤਾਰੀ, ਵਿਃ—'ਅਉਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਔਤਾਰੀ ਜੀ, ਪੁਃ ਯਾ ਸਃ—'ਅਉਤਾਰੀ ਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਧ, ਪੁਃ
ਸਃ } ਵੇਲਾ, ਹੱਦ, ਥੈਨਾ, ਇਕਰਾਰ, ਸ਼ਰਤ, ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਜ਼ਿੰਦ ॥ (ਔਧ, ਪੁੱਗਣੀ, ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਹੰਢਾਣੀ ਬੀਤਣੀ, ਬਤੀਤ ਕਰਨੀ)॥

ਔਨਰੇਬਲ, ਵਿਃ—'ਆਨਰੇਬਲ' ਵੇਖੋ ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਦਾ ਸਾ ॥

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬੀ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਪੁਃ ਜ਼ੁਲਮ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਕਰੜਾ ਸਮਾ ॥

ਔਲ, ਸਃ—ਨਾੜੂਆ, ਨਾੜੂ, ਜੇਰ ॥

ਔਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਲਕਤ ਆਉਣੀ ॥

ਔਲਖ, ਪੁਃ—ਕਲੰਕ, ਦੋਸ, ਬਲਾ ॥

ਔਲਾ, ਪੁਃ—'ਆਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਲਾ ਸਾਰ, ਸਃ—'ਆਉਲੇ ਸਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਔਲਾ ਮੌਲਾ, ਵਿਃ—ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਆਲਾ ਭੋਲਾ, ਬੁੱਧੂ, ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ, ਸੈਂਤੋਖੀ

ਔਲੀਆ, ਪੁਃ—'ਵਲੀ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ, ਸਾਈਂ ਲੋਕ, ਪਿਕੰਬਰ, ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ॥

ਔਲੀਆ ਅੱਲਾ, ਪੁਃ—ਈਸ਼ਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸੱਚੇ ਭਗਤ, ਅਲਾ ਵਾਲੇ ॥

ਔਲੋਂ, ਸਃ—ਭੈਰ ਜੋਹੀ, ਬੇ ਹੋਲੀ, ਖਿਡਾਉਣ ਦੀ ਚਾਹ (ਔਲੋਂ ਲਗਣੀ)॥

ਔਲੋਂ ਹਾਰਾ, ਪੁਃ
ਔਲੋਂ ਹਾਰੀ, ਸਃ } ਵਿਃ—ਨਿਚਲਾ, (ਨਚੱਲਾ), ਫਸਾਦੀ (ਫਸਾਦਣ), ਪੰਗ੍ਹਾ ॥

ਔੜ, ਸਃ—ਮੀਂਹ ਨਾ ਵੱਸਣਾ, ਕਾਲ ॥

ਔੜ ਚੌੜ, ਵਿਃ—ਗਿਆ ਗੁਜਰਿਆ ॥

ਔੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ, ਸੁੱਝਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਹੋਣਾ, ਹੋ ਸੱਕਣਾ ॥

ਔਤ੍ਰਾ, ਪੁਃ—ਛੁੱਚਰ, ਰੋਕ ॥

ੲ

ੲ, ਸਃ—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਅੱਖਰ, ਈੜੀ ॥

ਇਉਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ, ਇਵੇਂ, ਐਦਾਂ ॥

ਇਸ, ਪੜਃ—ਇਹ, ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ

ਇਸ ਜੇਹਾ, ਪੜਃ—ਇਹ ਦੇ ਵਾਕਰ ॥

ਇਸ ਤਰਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਐਉਂ, ਐਉਂਕਰ, ਇਵੇਂ ॥

ਇਸ਼ਕ, ਪੁਃ—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ, ਪ੍ਰੀਤ ॥

ਇਸ਼ਕ ਪੇਚਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੇਲ ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ।

ਇਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ, ਉਹ ਮਹੱਬਤ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਇਸ਼ਕੀ ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੱਕੜ, ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ॥

ਇਸਗੰਧ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਦੁਆ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਇਸ਼ਟ, ਪੁ: ਮਨਿਹਤ, ਵਸਤੂ ਮਕੋਲ, ਇੱਛਿਆ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਪਦਾਰਥ, ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ)॥

ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਬੀਵੀ, ਤ੍ਰੀਮਤ ਜ਼ਨਾਨੀ, ਰੰਨ, ਔਰਤ, ਨਾਰ, ਨਾਰੀ, ਵਹੁਟੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਤਹ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਫੇਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਹ ਜਮਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਫੇਰਨੀ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਧਨ, ਪੁ:—ਦਾਜ ਦਾ ਮਾਲ, ਗਹਿਣੇ, ਅਸਬਾਬ, ਉਹ ਵਸਤਾਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀਆਂ ਖ਼ਾਸ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਪੁ:—ਜਨਾਨਾ ਨਾਉਂ, ਤੀਮਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ॥

ਇਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—'ਅਸ਼ਨਾਨ' ਵੇਖੋ॥

ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਇਸਪਾਤ, ਪ:—'ਅਸਪਾਤ' ਵੇਖੋ।

ਇਸਲਾਮ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼੍ਹਬ॥

ਇਜਾਰਾ, ਪੁ—'ਸ਼ੈਲਤ' ਵੇਖੋ॥

ਇਹ, ਪੜ:—ਆਹ, ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ ਯਾ ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋ॥

ਇਹਸਾਨ, ਪੁ:—ਦਯਾ, ਕਿਰਪਾ, ਭਲਾ, ਉਪਕਾਰ, (ਇਹਸਾਨ ਕਰਨਾ, ਜਾਨਣਾ, ਰੱਖਣਾ)॥

ਇਹਸਾਨ ਮੰਦ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ, ਇਹਸਾਨ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ॥

ਇਹਸਾਨ ਮੰਦੀ, ਸ:—ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ, ਉਪਕਾਰ ਮੰਨਣਾ॥

ਇਹਨਾਂ / **ਇਹਨੀਂ** } ਪੜ:—'ਇਹ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ॥

ਇਹਾ, ਪੜ:—ਏਹੋ, ਇਹ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ, ਐਸਾ॥

ਇਹਾ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਵਰਗਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ॥

ਇਹੀ / **ਇਹੀਓ** / **ਇਹੋ** } ਪੜ:—ਇਹ ਹੀ, ਏਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਂ॥

ਇਹੋ ਜਿਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਵਰਗਾ, ਐਸਾ ਹੀ॥ (ਜੰਮਿਆ ਬਾਲ ਤੇ ਇਹੋ ਹਾਲ—ਜਦ ਦਾ ਬਾਲ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ)

ਇੱਕ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ, ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਖ਼ਾਸ ਜਣਾ, ਹਰ ਕੋਈ, ਹੋਰ ਕੋਈ, ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਬਰਾਬਰ ਵਰਗਾ, ਜਿਸ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਪੱਕਾ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਠੀਕ, ਸੱਚਾ॥

ਇੱਕ ਅੱਖ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਸਮਝਣਾ, ਫਰਕ ਨਾ ਜਾਨਣਾ ॥

ਇੱਕ ਅੱਧਾ, ਵਿ: ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ, ਸ਼ਾਇਤ ਹੀ ਕੋਈ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ ॥

ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਰ ਕੋਈ, ਅਲਗ ਅਲਗ, ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਆ, ਕੱਲੇ ਕੱਲੇ ॥

ਇੱਕ ਸਾਨ
ਇੱਕ ਸਾਰ } ਵਿ: ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ, ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ॥

ਇੱਕ ਹੋਰ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਵੱਧ, ਦੂਜਾ ॥

ਇੱਕ ਕਤਾਰ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਦੇ ॥

ਇੱਕ ਗੱਲ, ਸ:—ਓਹੀ ਬਾਤ, ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ, ਇੱਕ ਮੁਲ, ਸਚੀ ਗਲ ॥

ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਲ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ

ਇੱਕ ਚੱਤ੍ਰ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਸਾਰੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਜ ॥

ਇੱਕ ਚਿੱਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਨ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥

ਇੱਕ ਜਣਾ, ਪੜ:—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ ਆਦਮੀ ॥

ਇੱਕ ਜਾਣ, ਵਿ:—ਸੱਚੇ ਮਿਤ੍ਰ, ਪੱਕੇ ਯਾਰ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਡਾਢੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ।

ਇੱਕ ਜਾਤ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜਾਤ ਕੁਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਢੰਗ ਦੇ । ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ॥

ਇੱਕ ਜੇਹੇ ਦਿਨ ਨਾਂ ਰਹਿਣੇ, ਕ੍ਰਿ: -ਹਾਲਤ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਦੁਖ ਪਿੱਛੋਂ ਸੁਖ ਮਿਲਣਾ ਜਾਂ ਸੁਖ ਪਿੱਛੋਂ ਦੁਖ ।

ਇੱਕ ਟਿੱਕ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਬਰਾਬਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਤੱਕਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਇੱਕ ਠੌਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਥਾਂ, ਓਹੀਓ ਥਾਂ ॥

ਇੱਕ ਡੌਲ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ॥

ਇੱਕ ਢਿੱਡ ਦੇ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਾ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣਾਂ ।

ਇੱਕ ਤਰਹ
ਇੱਕ ਤਰਾਂ } ਵਿ: ਬਰਾਬਰ, ਇਕੋ ਢੰਗ ਦੇ ਮਿਲਦੇ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥

ਇੱਕ ਤਰਫ਼ਾ ਡਿਗਰੀ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਕ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ, ਪਹਿਲ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ।

ਇੱਕ ਤਾਣ, ਸ:—ਮੇਲ, ਜੋੜ ॥

ਇੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਧਕੇ, ਵਿ: —ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ॥

ਇਕਦਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੱਠੇ ਹੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਇੱਕ ਦਮ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪੱਲ ਵਿੱਚ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ, ਸ:—ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਦਾ ਮੇਲ ।

ਇੱਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਮਗਰ, ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦਮ ਵਿੱਚ, ਝੱਟ ਪੱਟ, ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ ਵਿਚ, ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ ॥

ਇੱਕ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ॥

ਇੱਕ ਭਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਭਾ ਸਭ ਨੂੰ ॥

ਇੱਕ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੇ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਜਨਮੇ ਹੋਏ, ਸੱਕੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਭੈਣ ਭਰਾ ॥

ਇੱਕ ਮਿੱਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, ਮੇਲ ਜਾਂ ਏਕਾ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਕ ਮੁੱਠ, ਵਿ:—ਮਿਲ ਗਿਲ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥
ਸ:—ਏਕਾ ॥

ਇੱਕ ਮੁੱਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸੇ ਮੁੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ॥

ਇੱਕ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਰੰਗਾ } ਵਿ:—ਇੱਕ ਰੰਗ ਦਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ, ਮਿਲਦਾ ।

ਇਕ ਵੱਲ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਵੱਖਰਾ ।

ਇੱਕ ਵਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਸਮੇ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਇਕਸ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਜਣਾ, ਕੋਈ ।

ਇਕਸਾ, ਇਕਸੀ } ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ, ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਦੇ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਪੱਧਰਾ ॥

ਇਕਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਇੱਕਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਹਰਾ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ, ਇੱਕ ਤਹਿ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਹਰਾ ਸਰੀਰ, ਪੁ:—ਲਿੱਸੀ ਜਾਂ ਪਤਲੀ ਦੇਹ ॥

ਇਕੱਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਥਾਂ ਬਹੁਤ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਭੀੜ, ਏਕਾ ॥

ਇਕੱਠਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਥਾਂ, ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮਿਲਕੇ, ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਇਕੈਤ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ, ਵੇਹਲਾ, ਕੰਮ ਕਿੱਤੇ ਨਾ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ॥

ਇਕੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਇਕੱਠੇ, ਮੇਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ॥

ਇਕੱਤ੍ਰੀ, ਵਿ:—'ਇਕੱਤੀ' ਵੇਖੋ ।

ਇਕਤਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਇਕਤਾਲੀ ॥

ਇਕਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਾਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ॥

ਇਕਤਾਲੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕੱਤੀ, ਵਿ:—ਤੀਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ॥

ਇਕੱਤੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇਕਲਬਾਹਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰਾ, ਭਾਈ ਨਹੀਂ । ਇਕੱਲਾ ॥

ਇੱਕਲ ਵੰਜਾ, ਇਕਲਵਾਂਜਾ } ਪੁ:—ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ, ਇਕਾਂਤ । ਵਿ:—ਨਵੇਕਲਾ, ਕੱਲਾ ॥

ਇਕੱਲਾ, ਵਿ:—'ਅਕੱਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਲਾਪਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਈ ਅੰਗ ਸਾਕ ਨਹੀਂ ॥

ਇਕਲੌਤਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਇਕਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ॥

ਇਕ ਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਅਟੰਕ, ਵੇਹਲਾ, ਨਵੇਕਲਾ ॥

ਇੱਕਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਧੱਕਾ ॥

ਇੱਕਾ ਦੁੱਕਾ, ਵਿ: ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਦੋ ਦੋ ਕਰਕੇ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਵਾਂ ॥

ਇਕਾਈ, ਸ:—ਇਕੱਲੀ ਚੀਜ਼, ਇਕ ਸ਼ੈ ॥

ਇਕਾਸੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਅੱਸੀ ॥

ਇਕਾਹਟ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਸੱਠ ॥

ਇਕਾਂਤ, 'ਏਕਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਕਾਦਸੀ, ਵਿ:—'ਅਕਾਦਸੀ' ਵੇਖੋ ।

ਇਕਾਨਮੇਂ, ਇਕਾਨਵੇਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਇੱਕੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਇਕੀਹਵਾਂ, ਇਕੀਸਵਾਂ, ਵਿ:—ਇਕੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਇੱਕੁਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਇਵੇਂ, ਐਉਂ ॥

ਇੱਕੋ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕਾ, ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ॥

ਇਕੋਤਰ ਸੌ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਸੌ ॥

ਇਖ, ਪੁ:—ਗੰਨਾ ॥

ਇਖਤਿਆਰ, ਪੁ:—'ਅਖ਼ਤਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਗਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ ਆਕੜਨਾ ॥

ਇੰਗਲਸ, ਸ:—'ਖਿਲਸ਼ਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਗਲਿਸਤਾਨ, ਇੰਗਲੈਂਡ, ਪੁ: ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼, ਵਲੈਤ, ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ॥

ਇੰਚ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਨਾਪ, ਫੁਟ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ॥

ਇੱਚਰ, ਇੱਚਿਰ, ਪੁ:—ਇੰਨਾ ਚਿਰ, ਐਨੇ ਚਿਰ ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਐਨੇ ਚਿਰ ਵਿੱਚ ॥

ਇੱਛਕ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਾਹਕ ॥

ਇੱਛਾ, ਇੱਛਿਆ, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਚਾਹ, ਖ਼ਾਹਸ਼ ਖ਼ੁਸ਼ੀ, ਲੋੜ, ਜ਼ਰੂਰਤ, ਪਰੋਜਨ । ਮਨਸਾ ॥ (ਕਰਨੀ, ਰਖਣੀ, ਹੋਣੀ) ॥

ਇੱਛਿਆ ਧਾਰਣ, ਸ:, ਇੱਛਿਆ ਧਾਰੀ, ਪੁ:, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰ ਸੱਕੇ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ॥

ਇਜਾਜ਼ਤ, ਸ:—ਆਗਯਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ॥

ਇਜਣ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਲਾ ਦਾ ਬੰਬਾ ॥

ਇੱਜ਼ਤ, ਸ:—ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਪਤ, ਅਬਰੋ ॥

ਇੱਜ਼ਤ ਉਤਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢਣੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ।

ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਅਦਬ ਕਰਨਾ ।

ਇੱਜ਼ਤ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਨ ਵਧਾਉਣਾ, ਮਰਾਤਬਾ ਦੇਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੀ ।

ਇੱਜ਼ਤ ਗਵਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਨ ਘਾਉਣਾ ॥

ਇਜ਼ਤ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਨ ਰੱਖਣਾ, ਲਜਿਆ ਰਖਣੀ, ਅਬਰੋ ਬਚਾਉਣੀ ॥

ਇੱਜ਼ਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਗਾੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ: 'ਇੱਜ਼ਤ ਉਤਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੰਨਿਆ ਪਰਮੰਨਿਆ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬੇ ਵਾਲਾ।

ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਸ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਇੱਜੜ, ਪੁ:—'ਅੱਯੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਜਾਜ਼ਤ, ਸ:—ਆਗਯਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਛੁੱਟੀ ॥

ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਪੁ:—ਕਲਾ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸੜਕਾਂ ਮਕਾਨਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਇੰਜੀਨੀਅਰੀ, ਸ:—ਕਲਾ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਇਜੇਹਾ, ਪੜ:—ਇਸ ਜੇਹਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ ॥

ਇਜੇਹਾ ਕੇਹਾ, ਵਿ:—ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਇੰਞ, 'ਅੰਞ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੱਟ, ਸ:—ਆਵੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਸੰਚੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਅਕਸਰ ਸਿਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ (ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਚਿਣਾਈ ਨਾਲ ਕੰਧ ਆਦਿਕ ਬਣਦੀ ਹੈ)। ਧਾਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਟ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ॥

ਇੱਟ ਸਿੱਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਦਸਤ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡੋਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਬੂਟੀ ਵਿੱਤ ਦਿਆਂ ਰੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਇੱਟ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਵੈਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਰੀਕਾਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਅਤ ਵੈਰ ॥

ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਸਾਰਨਾ ॥

ਇੱਟ ਖੜਿੱਕਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਇੱਟ ਚੁੱਕਦੇ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਚੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਅਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ, ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਦਾ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਵਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਖੜਕਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਇੱਟ ਪੁੱਟਦੇ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ।

ਇੱਟਾਂ ਥੱਪਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ: ਇੱਟਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ।

ਇੱਟੇ ਰੋੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ॥

ਇੱਡਾ, ਵਿ:—ਐਡਾ, ਐਨਾ, ਇਸ ਜੇਡਾ

ਇੱਡਾ ਕਿੱਡਾ, ਵਿ:—'ਐਡਾ ਕੇਡਾ' ਵੇਖੋ॥

ਇਣਕਾਰ, ਪੁ: —ਨਾਂਹ, ਮੁਕਰੇਵਾਂ, ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ॥

ਇਣਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਮੁਕਰ ਜਾਣਾ, ਜਬਾਬ ਦੇਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਇਣਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਇਣਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਇਣੀ ਚਿਣੀ, ਸ:—ਅੱਲ ਪੱਲ, ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ, ਚੀਜ਼ਾਂ, ਤੁੱਛ ਵਸਤਾਂ ॥

ਇੱਤ, ਪੜ:—ਇਹ, ਇਸ ॥

ਇਤਨਾ, ਪੜ: / ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } ਇਸ ਜਿੰਨਾ, ਐਨਾ ॥

ਇਤਨਾ ਕੁ, ਪੜ:—ਐਨੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ ।

ਇਤਨੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ॥

ਇੰਤਜ਼ਾਮ, ਪੁ:—ਬੰਦੋਬਸਤ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਜੁਗਤ ॥

ਇਤਬਾਰ, ਪੁ:—'ਅਤਬਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਤਬਾਰਨ, ਸ: —'ਅਤਬਾਰਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਤਬਾਰੀ, ਵਿ:—'ਅਤਬਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਇਤ੍ਰ ਬਿਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਇੱਤਲ / ਇਤ ਵੱਲ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇੱਧਰ, ਐਧਰ, ॥

ਇਤਲਾਹ, ਸ:—ਖਬਰ, ਸੋਝੀ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ)॥

ਇਤਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ ॥

ਇਤਿਹਾਸ, ਪੁ: —ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਾਲ, ਤਵਾਰੀਖ਼ ॥

ਇਤੀ, ਪੜ:—ਇੱਸੇ, ਇਸ ਨੇ ਹੀ ॥

ਅਵ:—ਬੱਸ, ਮੁੱਕ ਗਿਆ ॥

ਇੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਥਾਂ ਪੁਰ, ਇਸ ਜਗਾ, ਐਥੇ ॥

ਇੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਜਗਾ ਤੋਂ, ਐਥੋਂ ॥

ਇੰਦ / ਇੰਦਰ } ਪੁ:—ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਮੀਂਹ ਵਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਸ:—ਥੋ ਤੈਲ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਇੱਕ ਬੱਕਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੁਦ ਪਰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥

ਇੰਦਾਸਣ / ਇੰਦਰਾਸਣ } ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਜਾਂ ਰਾਜ ਗਦੀ ॥

ਇੰਦਰ ਸਭਾ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਇੰਦਰ ਗਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜੌਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਟੇ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਭੁਨਾ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਇੰਦਰ ਜਾਲ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਇੰਦਰ ਜੌਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਜੌਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਣਾ ਮਹੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ ਜੋ ਮਰੋੜਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ।

ਇੰਦਰ ਧਣਖ, ਪੁ:—ਮੀਂਹ ਵੱਸਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਕਮਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪੀਂਘ ॥

ਇੰਦਰ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੁਰਗ ॥

ਇੰਦਰਾਇਣ, ਸ:—'ਤੁੰਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇੰਦਰਾਣੀ, ਸ:—ਇੰਦਰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਣੀ ॥

ਇੰਦਰਾ ਪੁਰੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦੀ ਨਗਰੀ, ਸੁਰਗ, ਇੰਦਰ ਲੋਕ ॥

ਇੰਦਰੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗ, ਲਿੰਗ, ਪੁਰਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅੰਗ ॥

ਪੁ:—ਇੰਦਰ ਲੋਕ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਮ ਇੰਦਰੀ, ਸ:—ਉਹ ਪੰਜ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਹੱਥ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ ॥

ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀ, ਸ:—ਉਹ ਪੰਜ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਜਾਣ ਸਕੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ ਅੱਖ, ਕੰਨ, ਨੱਕ ਆਦਿਕ ॥

ਇੰਦਰੀ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਣਾ, ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ ਦੀ ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਬੇ ਵਸ ਹੋਣਾ ॥

ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਤੀ ਸਤੀ ਰਹਿਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ॥

ਇਦੂੰ—'ਐਦੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਤਵਲ, ਇਸ ਪਾਸੇ, ਇਤਵਲ, ਐਧਰ ॥

ਇਨਸਾਨ, ਪੁ: —ਆਦਮੀ, ਮਨੁਖ, ਨਰ। ਇਨਸਾਨ ॥

ਇਨਸਾਣ ਗਤ
ਇਨਸਾਣ ਗਤੀ
ਇਨਸਾਣ ਪੁਣਾ
ਇਨਸਾਣੀਯਤ } ਸ:, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਪੁਣਾ, ਭਲਮਣਸਊ, ਦਰਦ ਵੰਡੀ ॥

ਇਨਸਾਫ, ਪੁ:—ਨਿਆਉਂ, ਖਰੇ ਖੋਟੇ ਦੀ ਪਰਖ, ਸਾਚਆਖੀ ॥

ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਾ, ਖਰੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਹੱਕ ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਮੁਕਦੱਮਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੇ ਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ, ਕਿਸ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ ॥ ਤਰਫਦਾਰੀ। ਹਕ ਮਾਰਨਾ ॥

ਇੰਞਣ, ਪੁ:—ਈਂਧਨ, ਬਾਲਣ ॥

ਇਨ੍ਹਾਂ, ਪੜ:—'ਇਹ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਇਹਨਾਂ, ਇਹਨੀਂ, ਇਨ੍ਹੀਂ ॥

ਇਨ੍ਹੀਂ, ਪੜ:—ਇਨ੍ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ॥

ਇਨਾ, ਪੜ:—'ਇਤਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਨਾਮ, ਪੁ:—ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਲ, ਸੁਗਾਤ, ਦਾਤ ॥

ਇਨਾਮ ਕਿਨਾਮ, ਪੁ:—ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਦਵੇ ॥

ਇਨਾਮ ਖੋਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇ ॥

ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨਾ, ਇਨਾਮ ਵੰਡਣਾ ॥ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਮਜੂਰੀ ਤੋਂ ਅਲਗ ਦੇਣਾ ।

ਇਨਾਮ ਪਾਉਣਾ
ਇਨਾਮ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਧਨ ਜਾਂ ਮਰਾਤਬਾ ਹਥ ਆਉਣਾ ॥

ਇਨਾਮੀ, ਪੁ:—ਇਨਾਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ॥

ਇੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਵਲ ਕੇ ਜੋ ਭਾਰ ਚੁਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਜੂਰ, ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੇ ਭਾਰ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਇੰਬਲੀ, ਸ:—'ਇਮਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਬਾਰਤ, ਸ:—ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਖਿਆਲ, ਲੇਖ, ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ
ਇਮਤਿਹਾਮ } ਪੁ:—ਪਰੀਖਿਆ, ਜਾਂਚ, ਪਰਖ, ਪਰਤਾਵਾ, ਪਿਛਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਕਰਾਉਣੀ। ਲਿਆਕਤ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣੇ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ।

ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ॥

ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਫ਼ੇਲ ਹੋਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾ ਉਤਰਨਾ, ਰਹ ਜਾਣਾ॥

ਇਮਰਤੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ਜੋ ਜਲੇਬੀ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਇਮਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਪ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ॥

ਇਮਾਣ, ਪੁ:—ਨਿਹਚਾ, ਬਿਸ਼ਵਾਸ, ਸਰਧਾ, ਧਰਮ, ਮਤ, ਜ਼ਕੀਨ, ਭਰੋਸਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ, ਸਚਿਆਈ।

ਬੇਈਮਾਣ, ਵਿ:—ਖੋਟਾ, ਝੂਠਾ, ਧ੍ਰੋਹੀ, ਅਧਰਮੀ (ਚਿੱਟੀ ਕਬਰ ਮਰਦਾ ਬੇਈਮਾਨ)।

ਬੇ ਈਮਾਣੀ, ਸ:—ਧਰੋਹ, ਕਪਟ, ਅਧਰਮ।

ਇਮਾਣ ਹਾਰਨਾ, ਹਾਰ ਦੇਣਾ, ਇਮਾਣ ਗੁਆਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਧਰੋਹ ਕਰਨਾ, ਪਾਪ ਕਮਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਸਾਲਸਧ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।

ਇਮਾਣ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ, ਨੇਕੀ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ॥

ਇਮਾਣ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੱਚ ਸੱਚ, ਧਰਮ ਨਾਲ, ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ।

ਇਮਾਣ ਲਿਆਉਣਾ ਇਮਾਣ ਲੈ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਕੀਨ ਕਰਨਾ, ਸਰਧਾ ਰੱਖਣੀ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਨਵੇਂ ਮਤ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਵਸਾਹ ਕਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਇਮਾਣ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਇਮਾਣ ਗੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਇਮਾਮ, ਪੁ:—'ਅਮਾਮ' ਵੇਖੋ॥

ਇਮਾਰਤ, ਸ:—'ਅਮਾਰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਇਰਦੇ ਗਿਰਦੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ, ਸਭ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰ॥

ਇਰੰਡ, ਪੁ:—ਹਰਿੰਡ ਦਾ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਫਲ, ਇਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਜੁਲਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ॥

ਇਰਾਦਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ॥

ਇੱਲ, ਸ:—ਚੀਲ, ਬਾਜ ਵਰਗਾ ਪੰਛੀ॥

ਇਲਹਾਮ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਦੇਵ ਬਾਣੀ, ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ॥

ਇਲਗਣ ਇਲਗਣੀ ਇਲਞਣ ਇਲਞਣੀ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਟੰਗਣ ਵਾਲਾ ਟੰਗਣਾ, ਕਿੱਲੀ।

ਇੱਲਤ, ਸ:—ਰੋਗ, ਦੋਸ਼, ਕਸੂਰ, ਬਦੀ, ਐਬ, ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ, 'ਊਜ', 'ਦੂਸ਼', ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਇੱਲਤ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਊਜ ਲਾਉਣੀ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ।

ਇੱਲਤ ਲਗਾ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ ਪਾ ਲੈਣੀ ॥

ਇੱਲਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਲਾ ਲੈਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਲੰਕ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ।

ਇੱਲਤਣ, ਸ:
ਇੱਲਤ ਖੋਰ, ਪੁ:
ਇੱਲਤ ਹਾਰਾ, ਪੁ:
ਇੱਲਤੀ, ਪੁ:
} ਕੁਚਲਣਾਂ ਵਾਲੇ, ਬਦਨਾਮ, ਐਬੀ, ਕਲੰਕੀ ।

ਇਲਮ, ਪੁ:—ਵਿਦਯਾ, ਗਿਆਨ ਜਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਫਲ

ਇਲਮ ਦਾਰ
ਇਲਮ ਵਾਲਾ
} ਵਿ:—ਵਿਦਯਾ ਵਾਨ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ।

ਇੱਲੜ, ਪੁ:—ਚੀਲ੍ਹ ਦਾ ਨਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਇਲਾਇਚੀ, ਸ:—'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਲਾਕਾ, ਪੁ:—'ਅਲਾਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਲਾਚੀ, ਅਦਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਦੇ ਕਈ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਬੀਆਂ ਵਾਲਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਬੀ ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ।

ਇਲਾਚੀ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਾਈ ਹੋਈ ਇਲਾਚੀ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਤਰਾਂ ਦੀ ਇਲਾਚੀ ਦੇ ਬੀ ॥

ਛੋਟੀ ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਚਿੱਟੀ ਜਾਤ ਦੀ ਇਲਾਚੀ । ਬੂਸੀ ਲਾਚੀ ॥

ਵੱਡੀ ਇਲਾਚੀ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਹਲਕੀ ਤਰਾਂ ਦੀ ਇਲਾਚੀ ॥

ਇਲਾਜ, ਪੁ:—'ਅਲਾਜ' ਵੇਖੋ ।

ਇਵਜ਼, ਪੁ:—ਬਦਲਾ, ਥਾਉਂ, ਜਗਾ ॥

ਇਵਜ਼ੀ, ਪੁ: ਯਾ ਸ:—ਇੱਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਆ ਸਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਇਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ, ਇੱਕੁਰ ।

ਇੜਾ, ਸ:—ਸਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨਾੜੀ ।

ਈਸਟਰ, ਪੁ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਇਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਈਸ ਪੰਦ
ਈਸ ਪੰਦ
} ਪੁ: ਹਰਮਲ ਜਿਸ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੇ ਕੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਈਸਬ ਗੋਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀ ਜੋ ਦੁਆਈ ਵਾਕਰ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰੋੜਾਂ ਅਰ ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਈਸਬ ਗੋਲ ਕੁਝ ਨਾਂ ਫੋਲ, ਗੱਲ ਛੁਪੀ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ॥

ਈਸ਼ਰ
ਈਸ਼ੁਰ
} ਪੁ:—ਭਗਵਾਨ, ਨਾਰੈਣ, ਰੱਬ, ਖੁਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਾਂਈ, ਧੰਨ, ਰਾਜਾ ॥ ਨਾਈ ਆਦਿਕ ਲਾਗੀ ਆਪਣੇ ਜਜਮਾਨਾਂ ਨੂੰ 'ਈਸ਼ਰੋ' ਕਹਿਕੇ ਭੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ 'ਹੇ ਮਾਲਕੋ ਯਾ ਸ੍ਵਾਮੀਓ' ॥

ਈਸ਼ਰ ਅਰਾਧਨਾ, ਸ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ॥

ਈਸ਼ਰਤਾ
ਈਸ਼ਰਤਾਈ } ਸਃ—ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਕੁਦਰਤ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਖੁਦਾਈ॥

ਈਸਾ
ਈਸਾ ਮਸੀਹ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਹਾਤਮਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬ ਤੁਰਿਆ ਹੈ ।

ਈਸਾਈ, ਪੁਃ—ਈਸਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਾਨੀ॥

ਈਸ਼ਾਣ ਕੋਣ, ਸਃ—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਈਹੋ ਜਿਹਾ, ਵਿਃ ਅਜੇਹਾ, ਐਸਾ, ਇਸ ਵਰਗਾ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਈਕੁਰ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਐਕੁਰ, ਐਉਂ, ਇਸ ਤਰਾਂ ॥

ਈਖ, ਪੁਃ—ਗੰਨਾ ॥

ਈਚ ਨੀਚ, ਸਃ—ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ, ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਈਚੀ ਮੀਚੀ, ਸਃ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿੱਦ (ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਾਵਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਧੋਂਦੀਆਂ ਧੋਂਦੀਆਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ—'ਈਚੀ ਮੀਚੀ ਕੋਕੋ ਖਾਏ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਚੂਰੀ ਕਾਕਾ ਖਾਏ' । ਇਸ ਤਰਾਂ ਬਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਅਖਾਂ ਧੁਆ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ।)

ਈਣ, ਸਃ—ਕਨੂਨ, ਕੈਦਾ, ਨੇਮ, ਬਿਧਾ॥

ਈਣ ਮਨਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਿਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਈਦ, ਸਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਜ਼ਬੀ ਤਿਹਾਰ, ਕੋਈ ਤਿਹਾਰ, ਪੁਰਬ, ਖੁਸ਼ੀ, ਐਸ਼ ॥

ਈਦ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸਃ—ਈਦ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੁਰ-ਬਾਨੀ ਜਾਂ ਬਲੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਈਦ ਗਾਹ, ਸਃ—ਇੱਕ ਜਗਾ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਈਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ॥

ਈਦ ਦਾ ਚੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ ਦਿੱਸਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਆਉਣਾ ॥

ਈਦ ਪਿੱਛੋਂ ਟਕੂ, ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਈਦੀ, ਸਃ—ਈਦ ਆਦਿਕ ਤਿਹਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਸੁਗਾਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੈਂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਈਦ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਪੁਰ ਉਹ ਬੈਂਤ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੈਂਤਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਦੱਛਣਾ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਆਪਣੇ ਉਸਤਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਈਧਣ, ਸਃ—ਬਾਲਣ, ਲਕੜੀਆਂ ॥

ਈਮਾਣ, ਪੁਃ—'ਇਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਈਰਖਾ, ਸਃ—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਈਰਨ, ਪੁਃ—ਵਲੈਤੀ ਢੰਗ ਦਾ ਕੈਂਠ ਦਾ ਬਾਲਾ ॥

ਈਵੇਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਇੱਸੇ ਤਰਾਂ, ਐਉਂ ਹੀ ॥

ਏ, ਪੜਃ—ਇਹ, ਅਵਃ—ਹੇ, ਓਇ, ਅੱਗ੍ਯਾ ॥

ਏਈ, ਪੜਃ—ਏਹੀ, ਏਹੋ ॥

ਏਹ, ਪੜਃ—'ਇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਹਾ
ਏਹੀ, ਏਹੀਓ
ਏਹੋ } ਪੜਃ—ਏਹ ਹੀ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ, ਨਿਰਾ ਇਹ ।

ਏਕ, ਵਿਃ—'ਇੱਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਕੰਕਾਰ, 'ਏਕਮ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਕਟ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬੱਧਾ ਹੋਯਾ ਕਨੂਨ

ਏਕਲਬੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਠ ਅਤੇ ਬੱਕਰੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਏਕਮ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੱਖ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਏਕਮਕਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਗੁਪਤ ਨਾਉਂ, ਓਅੰਕਾਰ, (ਅਰਦਾਸ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)

ਏਕੜ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ, ੪੮੪੦ ਮੁਰੱਬਾ ਗਜ ॥

ਏਕਾ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਅਕਵਾਕ ॥

ਏਕਾਗਰ, ਵਿ:—ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਮਗਨ ।

ਏਕਾਗਰ ਚਿੱਤ, ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਮਨ ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥

ਏਕਾਂਤ, ਵਿ: ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ, ਅਲਗ, ਕਲਾ, ਵੇਹਲਾ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ ਨਵੇ-ਕਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ (ਏਕਾਂਤ ਹੋ ਬੈਠਣਾ, ਰਹਿਣਾ) ।

ਏਕਾਤਸੀ, ਏਕਾਦਸੀ, ਸ: 'ਅਕਾਦਸੀ' ਵੇਖੋ ।

ਏਚ ਪੇਚ, ਪੁ:—ਛਲ ਵਲ, ਉਲਝਾਉ, ਮੁਸ਼ਕਲ ।

ਏਜੰਸੀ, ਸ:—ਆੜ੍ਹਤ, ਦਲਾਲੀ, ਗੁਮਾਸ਼ਤੇ ਦਾ ਕੰਮ,

ਏਜੰਟ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਦਲਾਲ, ਆੜ੍ਹਤੀਆ, ਵਕੀਲ ਦਾ ਮੁਨਸ਼ੀ ॥

ਏਡ, ਸ:—ਅੱਡੀ ॥

ਏਡ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡੀ ਲਾਕੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਾਉ ॥

ਏਂਡਰੀ, ਸ:—ਇਨੂੰ, ਂਨੂੰ

ਏਡਾ, ਵਿ:—'ਐਡਾ ਵੇਖੋ' ॥

ਏਤਨਾ, ਏਤਾ,—'ਐਤਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਥੇ, ਇਸ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ॥

ਏਦੂੰ, ਏਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਐਦੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਏਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਧਰ, ਇਸ ਪਾਸੇ, ਐਧਰ ॥

ਏਨਾ, ਵਿ:—ਐਨਾ, ਐਤਨਾ, ਇਸ ਜਿੰਨਾ

ਏਰਨਾ ਗੋਹਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਗੋਹਾ ਜੋ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕ ਜਾਵੇ (ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਪਥ ਕੇ ਨਾ ਸੁਕਾਈਆਂ ਜਾਣ, ॥

ਏਲਚੀ, ਪੁ: ਸਨੇਹਾ ਦੇਕੇ ਘੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੂਤ ।

ਏਲਨ, ਏਲਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਖ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, (ਉਸਦੇ ਬੀ ਅਤੇ ਹਰੇ ਪਤ੍ਰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਡੰਗਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਲਕੜੀ ਨਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਲਣ ਅਰ ਹੱਲ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ।)

ਏਲਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਰੁੱਗਾ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਕਾਲ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਬੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਬੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੋੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਬੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਏਲੂਆ, ਪੁ:—ਮੁਸੱਬਰ, ਕਾਲਾ ਸੁਹਾਗਾ ॥

ਏਲੋਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਜੋ ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਏਲੌਰ, ਪੁ:—'ਏਲਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ, ਸੱਸਾ ॥

ਸਉਤ
ਸਉਲ
ਸਉਲਾ } 'ਸੌਤ', 'ਸੌਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।
ਸਉੜ
ਸਉੜਾ

ਸਈਆਂ, ਸਃ-ਸਹੇਲੀਆਂ, ਸਖੀਆਂ, ਦੁਛੈਣਾਂ।

ਸਈਯਦ, ਪੁਃ-ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜੁਆਈ ਅਲੀ ਦੀ ਉਲਾਦ।

ਸਸ, ਪੁਃ-ਚੰਨ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥

ਸੱਸ, ਸਃ-ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਂ।

ਸਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ ॥

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਸਃ-ਸ਼ੁੱਧ ਭਾਖਾ, ਦੇਵ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਉਹ ਬੋਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਹਨ॥

ਸਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ

ਸਸਤ, ਪੁਃ-ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ, ਸੁਖਾਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ, ਸੁਕਾਲ।

ਸਸਤ ਮੁੱਲਾ, ਵਿਃ-ਸਸਤਾ, ਥੋੜੇ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰਧਾਰੀ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ-ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ ਸਮਿਆਨ॥

ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਹਥਿਆਰ ਲਾਉਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਦਾਲੇ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖਣੇ ॥

ਸਸਤਾ, ਵਿਃ-ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੋ ॥

ਸਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਅਟਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਠਹਿਰ ਜਾਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ।

ਸਸਤਾਈ, ਸਃ-ਅਟਕਾਉ ॥

ਸਸਤਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਸਸਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਸ਼ਦਰ, ਵਿਃ-ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ॥

ਸਸਦਿਲ, ਵਿਃ-ਉਦਾਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਗ਼ਮ ਫ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇ ॥

ਸਸਾ, ਪੁਃ-ਸਹਾ, ਸਹਿਆ।

ਸੱਸਾ, ਪੁਃ-ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ 'ਸ'। ਸਸਾ।

ਸੰਸਾ, ਪੁਃ-ਸ਼ੱਕ, ਸੰਦੇਹ, ਭਰਮ, ਵਿਸਵਾਸ, ਝਿਜਕ, ਚਿੰਤਾ, ਘਬਰਾਟ, ਡਰ।

ਸੰਸਾਰ, ਪੁਃ—ਜਹਾਨ, ਜਗ, ਦੁਨੀਆ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਗਰ ਮੱਛ ਵਰਗਾ ਜਨੌਰ।

ਸੰਸਾਰਕ, ਵਿਃ—ਸੰਸਾਰ ਦਾ।

ਸੰਸਾਰੀ, ਵਿਃ—ਦੁਨੀਆ ਦਾਰ, ਗਿਰਿਸਤੀ, ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੱਸੀ, ਸਃ—ਲੇਲੀ, ਬਲੋਚਸਤਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਘੀ ਤੀਵੀਂ ਜੋ ਪੁੰਨੂੰ ਉੱਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ

ਸੱਸੀ ਪੁੰਨੂੰ, ਪੁਃ ਸਃ—ਇੱਕ ਪੋਥੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਸੀ ਅਤੇ ਪੁੰਨੂੰ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਹਾਲ ਬੈਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ॥

ਸਸੀਅਰ, ਪੁ:—ਸਸ, ਚੰਨ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥

ਸਸੁਰ, ਪੁ:—ਸਹੁਰਾ, ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪਿਉ।

ਸੱਸੁ, ਸ:–'ਸਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹ, ਸ:—ਗਊ ਸੈਹ ਦੀ ਸੇਵੇ ਲਈ ਚਾਹ 'ਸਹਣਾ' ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਗਾਮੀ ਪਦ, (ਇੱਕ ਬਚਨ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ॥)

ਸਹੰਸ
ਸਹੰਸਰ } ਵਿ:—ਹਜ਼ਾਰ ਦਸ ਸੈ ॥

ਸ਼ਹੰਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਵੱਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਸਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਸਹਿਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਸ਼ਹਤੂਤ, ਪੁ:—ਸਤੂਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਬੜਾ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਬੀ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਹਦ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਮਾਖਿਓਂ, ਕਈ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਸ਼ਹਦ ਲਾਕੇ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਂ ਆ ਸੱਕੇ

ਸ਼ਹਰ, ਪੁ:—ਨਗਰ, ਪੁਰੀ, ਵੱਡਾ ਕਸਬਾ ॥

ਸ਼ਹਰ ਪਨਾਹ, ਸ:—ਸ਼ਹਰ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਕੰਧ ।

ਸ਼ਹਰਣ, ਸ:—ਸ਼ਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸ਼ਹਰੀ
ਸ਼ਹਰੀਆ } ਪੁ:—ਸ਼ਹਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਸਹਲ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸਹਾ, ਪੁ:—ਸਹਿਆ, ਲੰਮੇ ਲੰਮੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਗਿੱਦੜ ਜੇਹਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਸਹਾਉ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ, ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰਥ

ਸਹਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਸਹਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ, ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ ॥

ਸਹਾਇ
ਸਹਾਇਕ } ਪੁ:—ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ, ਹਮਤੀ ॥

ਸਹਾਇਤਾ, ਸ:—ਮੱਦਤ, ਹਮੈਤ, ਰੱਖੀ ਰੱਛਿਆ ॥

ਸਹਾਇਤੀ
ਸਹਾਈ } ਪੁ:—'ਸਹਾਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਨਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਰਾਗ ਹੱਛੇ ਢੰਗ ਦਾ ॥ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ॥

ਸਹਾਨੇ, ਪੁ:—ਬਹੁ ਬਚਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ (ਸਹਾਨ ਗਾਉਣੇ ,

ਸ਼ਹਾਦਤ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਪਰਮਾਣ, ਸਾਖੀ ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸ਼ਹੀਦੀ ॥

ਸਹਾਬ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੂਤ ॥

ਸਹਾਯਕ, 'ਸਹਾਇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਰਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਹਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ । 'ਸਹਾਰਨਾ' ਧਾਤੂ ਦੀ ਅਨੁਗਾਮੀ ॥

ਸਹਾਰਣ ਪੁਰੀ, ਪੁ:—'ਸਹਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਣਾ, ਝਲਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਥੰਮਣਾ ॥

ਸਹਾਰਨੀ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਨ ਪੁਰ ਦਾ (ਅੰਬ ਆਦਿਕ), ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੰਨਾ।

ਸਹਾਰਨੀ ਪੌਂਨਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਨੀ ਗੰਨਾ॥

ਸਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਅਟਕਾਉ, ਢਾਸਣਾ, ਸਬਰ, ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ॥

ਸ਼ਹਿ, ਸ:—ਉਕਸਾਉਣ, ਹੌਸਲਾ (ਸ਼ਹਿ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ)॥

ਸਹਿਆ, ਪੁ:—'ਸਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਹਿ ਸੁਭਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ' ਵੇਖੋ।

ਸਹਿਕ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖਾਹਸ਼, ਲਾਲਸਾ, ਸੱਧਰਾਂ॥

ਸਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਤੌਂਕਣਾ, ਤਰਸਣਾ।

ਸਹਿਜ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ।

ਸ:—ਸੁਭਾਉਕ ਅਵਸਥਾ, ਮਜਾਜ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ॥

ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਭੋਲੇ ਭਾਉ। ਆਪੇ ਆਪ।

ਸਹਿਜਧਾਰੀ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕੇਸ ਨਾ ਹੋਣ।

ਸਹਿਜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ, ਸੁਖਾਲਾ, ਆਪੇ ਹੀ, ਐਵੇਂ।

ਸਹਿਣਹਾਰ, ਵਿ:—ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ।

ਸਹਿਣਕ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਥਾਲੀ, ਰਕਾਬੜੀ॥

ਸਹਿਣਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸਹਿਣਕ।

ਸਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ॥

ਸ਼ਹਿਤ, ਪੁ:—'ਸ਼ਹਦ' ਵੇਖੋ॥

ਸਹਿਨ, ਪੁ:—ਵੇਹੜਾ, ਅੰਗਣ, ਅਖਾੜਾ॥

ਸਹਿਮ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੈ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ॥

ਸਹਿਮ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ॥

ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਮਣਾ॥

ਸਹਿਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ॥

ਸਹਿ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਕੇ ਮਰਨਾ

ਸ਼ਹਿਰ, ਪੁ:—'ਸ਼ਹਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸ਼ਹਿਰਣ, ਸ:—'ਸ਼ਹਰਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸ਼ਹਿਰੀ
ਸ਼ਹਿਰੀਆ
ਸ਼ਹਿਰੂਨਾ } ਪੁ:—'ਸ਼ਹਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਹਿਲ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ॥

ਸਹਿ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲ ਜਾਣਾ॥

ਸਹਿੰਦਾ
ਸਹਿੰਦੈਯਾ } ਪੁ:—ਸਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਹੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦਸਖ਼ਤ, ਨਾਵਾਂ ਸਾਖੀ, ਪਰਮਾਣ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ॥

ਵਿ:—ਠੀਕ, ਦਰੁਸਤ, ਸੱਚਾ, ਜਥਾਰਥ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੱਚ ਮੁਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ॥

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਵਿ: ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ। ਅਮਾਂ ਜਮਾਂ।

ਸਹੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਨਵੀਂ ਗਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਪਰਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਦਸਖਤ ਕਰਨਾ।

ਸਹੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤਖ਼ਤ ਕਰਨਾ

ਸਹੀਸ, ਪੁ: -ਘਸਿਆਰਾ, ਘੜੇ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ॥

ਸ਼ਹੀਦ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸੀਸ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਰਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾਫਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੱਖ ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਕੇ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਪਿੱਛੇ ਸੀਸ ਦੇਣਾ, ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ॥

ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਧਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਫਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਲੈਣਾ। ਮੋਹ ਲੈਣਾ।

ਸ਼ਹੀਦ ਗੰਜ, ਪੁ:—ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਧਾਂ ਦੀ ਥਾਉਂ।

ਸ਼ਹੀਦੀ, ਸ:—ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ॥

ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੇਗ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਗਾੜ੍ਹੀ ਘੋਟੀ ਹੋਈ ਭੰਗ (ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ)॥

ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਪਦਵੀ ਲੈਣੀ, ਸ਼ਹੀਦ ਬਨਣਾ॥

ਸਹੁ, ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਖੌਂਦ, ਆਸ਼ਕ, ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ। (ਸਹੁ ਰਾਜ਼ੀ ਤੇ ਖੁਦਾ ਰਾਜ਼ੀ)॥

ਸਹੁੰ, ਸ:—ਸੁਗੰਦ, ਕਸਮ॥

ਸਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪਿਉ। (ਭੈੜੇ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਭੀ 'ਸਹੁਰਾ' ਕਰਕੇ ਆਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇਕ ਗਾਲੀ ਹੈ)॥

ਸਹੁਟੀ, ਸ:—ਸੱਸ, ਭੈੜੀ ਤੀਮਤ॥

ਸਹੁਰੀਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹੁਰੇ ਘਰ॥

ਸਹੁਰੇ, ਪੁ:—ਸਹੁਰਿਆਂ ਦਾ ਘਰ, ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਪਰਵਾਰ॥

ਸਾਹੂਕਾਰ, ਪੁ:—ਸੁਦਾਗਰ, ਖਬਰਦਾਰ, ਸਰਾਫ਼, ਰੁਪਏ ਬਿਆਜੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।
ਵਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਇਮਾਨ ਦਾਰ॥

ਸਾਹੂਕਾਰਨੀ, ਸ:—'ਸਾਹੂਕਾਰ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਧਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਸਾਹੂਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਸਾਹੂਕਾਰੀ, ਸ: } ਸਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੁਪਏ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ॥

ਸਾਹੂਕਾਰੀ, ਵਿ:—ਸਾਹੂਕਾਰ ਦਾ, ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ॥

ਸ਼ਊਰ, ਪੁ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਚਤਰਾਈ, ਖੁਲਕ॥

ਬੇ ਸ਼ਊਰ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਕਲ, ਮੂਰਖ॥

ਸਹੇਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਦੋਸਤੀ, ਯਰਾਨਾ॥

ਸਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਯਾਰ, ਮਿਤ੍ਰ, ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ, ਬੇਲੀ॥

ਸਹੇਲੀ, ਸ:—ਸਖੀ, ਦੁਬੇਲ, ਸੰਗਣ, ਸਾਥਣ॥

ਸਹੇੜਣਾ
ਸਹੇੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲ ਲੈਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਆਪਣੇ ਗਲ ਪਾਉਣਾ, ਲੈ ਲੈਣਾ, ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਵਰਤਣ ਦੇਣਾ (ਦੁਖ ਆਦਿਕ)।

ਸਹੇੜਦੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਹੁਰੇ ।

ਸਹੈਤਾ, ਸ:—'ਸਹਾਇਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਹੋਟਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸਹਿਆ, ਸਹੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਸਹੋ ਮਹੋ, ਵਿ:—ਪਰਸਿੰਨ, ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ । (ਸਹੋ ਮਹੋ ਹੋਣਾ) ।

ਸੱਕ, ਪੁ:—ਛਿਲਕਾ, ਛੋਡਾ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਛਿਲ ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਸ਼ਕ, ਪੁ: ਸ: } ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਸੰਦੇਹ, ਵਿਸਵਾਸ, ਝਿਜਕ, ਚਿੰਤਾ, ਘਬਰਾਟ, ਡਰ ।

ਸਕਊ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ ।

ਸਕੰਜਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰਬਤ, ਸਿਰਕੇ ਜਾਂ ਨਿੰਬੂ ਦਾ ਰਸ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੰਡ ਮਿਲਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਸਕੰਜਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਚ ਲਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਲਦ ਗਰ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਕੇ ਕਸਦੇ ਹਨ । ਬਦੋ ਐਬ ਲਕੜੀ ਦਾ ਇਕ, ਚੌਖਟਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕਸਕੇ ਘੁੱਟਦੇ ਸਨ, ਕਾਠ ॥

ਸਕੰਜਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਕੰਜੇ ਵਿੱਚ ਰਖ ਕੇ ਕੱਸਣਾ, ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਥਲੇ ਕੁਝ ਰੱਖਕੇ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤੜਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਕੇ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ।

ਸਕੰਜਾ ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਦਾ) ਅਹੰਕਾਰ ਭੱਜਣਾ, ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਉਦਾਸ ਜਾਂ ਸੜਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸ਼ਕੰਜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਾਠ ਮਾਰਨਾ, ਘੁੱਟਣਾ ਜਾਂ ਫੱਸਣਾ ॥

ਸੰਕਟ, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਕਲੇਸ਼, ਸੰਤਾਪ, ਬਿਪਤਾ, ਪੀੜ, ਔਖ ।

ਸੱਕਣ, ਸ:—ਸਕੇ ਦੀ ਬੀਵੀ । ਮਾਸ਼ਕਣ ॥

ਸ਼ੱਕਣ, ਵਿ:—ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ, ਭਰਮਣ ।

ਸੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ) ਸਮਰਥ ਰਖਣੀ, (ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ) ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਕਤ, ਸ:—ਸਮਰਥ, ਬਲ, ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ ।
ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ ॥

ਸਕਤਮ ਨੇ—'ਸਕਤਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਕੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਤੋਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਕਾਰੀ ॥

ਸਕਤਾ, ਵਿ:—ਸਮਰਥ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੰਗ, ਤਕੜਾ ॥

ਸਕਤਾਈ, ਸ:—ਸਖ਼ਤੀ, ਕਰੜਾਈ ।

ਸ਼ਕਤੀ, ਸ:—ਸਮਰਥਾ, ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਇਆ। ਕੁਦਰਤ, ਦੁਰਗਾ, ਭਵਾਨੀ, ਭਗਵਤੀ। ਦੇਵੀ (ਲਛਮੀ, ਸੁਰਸਤੀ, ਕਾਲੀ ਕਾਲਕਾ ਆਦਿਕ) ।

ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਵਿ:—ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ, ਸਮਰਥ, ਬਲੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਦਰ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ ॥

ਸਕਬੀਨਾਜ, ਪੁ:—ਇਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ। ਇਹ ਗਲ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਗ ਨੂੰ

ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਭੀ ਗੁਣ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਸ਼ੱਕਰ, ਸ॰—ਖੰਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਕਰ ਕੰਦ
ਸ਼ਕਰ ਕੰਦੀ } ਸ॰—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਲੂ ਵਰਗੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਸ਼ਕਰ ਖੋਰਾ, ਪੁ॰
ਸ਼ਕਰ ਖੋਰੀ, ਸ॰ } ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਯਾ ਵਾਲੀ॥

ਸ਼ਕਰ ਤਰਈ, ਸ॰—ਗਿੱਲੀ ਸ਼ੱਕਰ॥

ਸ਼ਕਰ ਦਾਣਾ, ਪੁ॰—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਝਾੜੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਾ ਕੋਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਤੇ ਸੰਖਮਾਂ ਉੱਪਰ ਬੈਠੂਦ ਹਨ।

ਸ਼ਕਰ ਪਾਰਾ, ਪੁ॰—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ।

ਲਾਲ ਸ਼ੱਕਰ, ਸ॰—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਸ਼ੱਕਰ, ਸੋਹਣਾ ਰਾਬ॥

ਸਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਦਬਣਾ, ਘੁੰਟਣਾ, ਸਮਟਣਾ, ਰੁੱਕਣਾ, ਥਾਂ ਨ ਦੇਣੀ। ਜਗਾ ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਹੱਡੀ ਸਕਾਰਨ ਦੇਣਾ॥

ਸਕਰਾਂਤ
ਸਕਰਾਂਦ } ਸ॰—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪਹਲਾ ਦਿਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਇੱਕ ਰਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਸਕਰਾਨਾ, ਪੁ॰—ਘੋੜੇ ਖੰਡ ਵਾਲੇ ਚੌਲ। ਦਹੀਂ ਚਾਉਲ

ਸ਼ਕਲ, ਸ॰—ਸੂਰਤ, ਬਣਾਵਟ, ਮੂਰਤ, ਰੂਪ॥

ਸ਼ਕਲ ਦਾਰ
ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ } ਵਿ॰—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦ੍ਰ॥

ਸੰਕਲਪ, ਪੁ॰—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਦੇਉਤੇ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਜੋ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰੀਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਤਾ, ਪਰੋਸਨ, ਇਕਰਾਰ॥

ਸੰਕਲਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਦੇਉਤੇ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ॥

ਸਕਲਾਤ, ਪੁ॰—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ।

ਸਕਲੋਂਪ, ਪੁ॰—'ਸੰਕਲਪ' ਵੇਖੋ॥

ਸਕਲੋਂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—'ਸੰਕਲਪਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੱਕੜ, ਪੁ॰—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ਜਾਂ ਦੇਰਾ॥

ਸਕਾ
ਸੱਕਾ } ਪੁ॰ ... ਦਾ ਜਾਂ ਅਸਲੀ ਸਾਕ ਸਕੇ ਭਾਈ, ... ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਸ਼ਕੀ

ਵਿ॰—ਇੱਕੋ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ (ਸਕਾ ਭਰਾ)।

ਸ਼ੰਕਾ, ਸ॰—ਡਰ, ਸੰਸਾ, ਭਰਮ॥

ਸ਼ਕਾਇਤ, ਸ॰—ਫ਼ਰਿਆਦ॥

ਸਕਾਉਤ, ਸ॰—ਸਕਊ, ਮੌਕਾ ਦਾਰੀ॥

ਸਕਮੂਨੀਯਾ, ਪੁ॰—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ।

ਸ਼ਕਾਰ, ਪੁ॰—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰਾਂ ਜਾਂ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਨੌਰ, ਚੰਗੀ ਵਸਤੂ, ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ। ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਯਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਜਨੌਰਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਮਾਲ

ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ, ਮੁਖਬ ਦਾ ਮਾਲੋਂ ਹਥ ਆਉਣਾ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਜਾਣਾ / **ਸ਼ਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ।

ਸ਼ਕਾਰ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ॥

ਸ਼ਕਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨਾ' ਵੇਖ

ਸ਼ਕਾਰਣ, ਸਃ—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਬਿਭਚਾਰਨ। ਬਦਕਾਰ ।

ਸਕਾਰਥ, ਵਿਃ—ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਲਾਇਆ। ਹੋਇਆ।

ਸਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁੰਡੀ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਸ਼ਕਾਰੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ, ਬਿਭਚਾਰੀ ॥

ਸਕਾਵਾ, ਪੁਃ—ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨ੍ਹਾਵੇ। ਸਿੰਕ। ਬ੍ਰਤ। ਸਕੋਵਾਂ ॥

ਸਕਿੰਟ, ਪੁਃ—ਮਿੰਟ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਖਤ ॥

ਸ਼ੱਕੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ੱਕ ਵਾਲਾ, ਭਰਮੀ ॥

ਸਕੀਮ, ਸਃ—ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ, ਤਦਬੀਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਵਿਉਂਤ। (ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਸਕੀਮ = ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਕਿ ਕੀ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ) ॥

ਸਕੀਰੀ, ਸਃ—ਸਾਕਾਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧ ॥

ਸਕੀਲ, ਵਿਃ—ਭਾਰਾ, ਪੱਕਾ ॥

ਸਕੀਲ ਖਾਣਾ, ਪੁਃ—ਬੋਝਲ ਭੋਜਨ, ਜੋ ਛੇਤੀ ਨਾਂ ਪਚੇ ॥

ਸੱਕੂ, ਪੁਃ—ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਥੜ੍ਹਾ ਯਾ ਚੌਂਤ੍ਰਾ ॥

ਸਕੇਲ, ਪੁਃ—ਨਾਪ, ਪੈਮਾਨਾ ॥

ਸਕੂਲ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤਿਆਂ ਬਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕੱਠ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਦਰਸਾ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ॥

ਸਕੇਲਾ, ਪੁਃ—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋਹ ਦੀਆਂ ਸੀਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀਖ ॥

ਸਕੋਵਾਂ, ਪੁਃ—ਸਿੱਕ, ਭੁਖ, ਲੋੜ, ਤਰਸੇਵਾਂ ॥

ਸੰਕੋਚ, ਪੁਃ—ਸਿਮਟਾਉ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ, ਹਯਾਉ, ਲਾਜ, ਅਦਬ, ਲਿਹਾਜ਼ ਡਰ, ਤੰਗੀ, ਝੂਣ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਸੰਕੋਚਣ / **ਸੰਕੋਚੀ** } ਵਿਃ—ਲਾਜ ਵਾਨ, ਲਜੀਲਾ, ਸ਼ਰਮਾਊ, ਵਸਵਾਸੀ, ਸ਼ੱਕੀ ॥

ਸੰਕੋਚੀ, ਸਃ—ਝੂਣ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ, ਲਾਜ ॥

ਸੰਖ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘੋਗਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ।

ਵਿਃ—ਸੌ ਪਦਮ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਸੰਖ ਪੁਸ਼ਪੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸੰਖ ਮਲਮਲ, 'ਸੰਗ ਮਰਮਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੋਕੇ ਸੰਖ ਵਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂਰਖਤਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਖਸ, ਪੁਃ—ਪੁਰਸ਼, ਆਦਮੀ, ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ ਜਣਾ ॥

ਸ਼ਖਸਣੀ, ਸਃ—ਤੀਮਤ, ਕੋਈ ਜਣੀ ॥

ਸੱਖਣਾ ਵਿਃ—ਖਾਲੀ, ਸੁੰਞਾ ॥

ਪੁਃ—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤਾਣਾ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ।

ਸੱਖਣੇ, ਵਿਃ—ਖ਼ਾਲੀ, ਸੁੰਨੀ ।

ਸਃ—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਾਣਾ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਖਣੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਖ, ਕੋਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਿਬ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ । (ਸੰਖਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਮ ਵੱਧੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਰੁੱਸੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਲਿੱਸੀ ਨਾ ਮੋਟੀ) ॥

ਸਖਤ, ਵਿ—ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ, ਤਿੱਗਰ, ਮਜ਼ਬੂਤ ।

ਸਖਤਾਈ
ਸਖਤੀ } ਸਃ—ਕਰੜਾਈ, ਪਕਿਆਈ, ਜ਼ੁਲਮ, ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ ।

ਸੱਖਰ
ਸੱਖਰਾ } ਵਿਃ—ਕੁਝ ਕੁ ਵੱਧ, ਰਤਾ ਕੁ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਸੰਖਰਾ, ਪੁਃ—ਖਾਣ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਖਾਧਿਆ ਖੁਚਿਆ ਅੰਨ, ਰਾਗ ਦੀ ਇਕ ਸੁਰ ।

ਸਖਾ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰ, ਸੱਜਣ, ਬੇਲੀ ।

ਸਖਾਉਟ, ਸਃ—ਸਿੱਖਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਚੰਗੀ ਮੱਤ ॥

ਸਖਾਵਤ, ਸਃ—ਸਖੀ ਹੋਣਾ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਤਾਰੀ ॥

ਸਖਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਾਵਣਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ।

ਸਖਾਈ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਸੱਜਣ ॥

ਸੰਖਾ ਢਾਲ, ਪੁਃ—ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ॥

ਸੰਖਿਆ, ਸਃ—ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ॥

ਸਖੀ, ਸਃ—ਸਹੇਲੀ, ਦੁਤੇਲ, ਸਾਥਣ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕੋਈ ਗੋਪੀ ॥

ਸਖ਼ੀ, ਵਿਃ—ਦਾਤਾ, ਦਤਾਰ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਖ਼ੀ ਸਰਵਰ, ਪੁਃ—ਲਗਾਹੇ ਦਾ ਪੀਰ, ਡੇਰਾ ਗਾਜ਼ੀ ਖ਼ਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੰਖੀ, ਸਃ—ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਸੰਖੀਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਰ, ਬਿਖ ॥

ਸੰਖੀਰ
ਸੰਖੁ } ਸਃ—ਮਾਲ ਕੰਗਣੀ ॥

ਸਖੌਣੀ
ਸਖੌਤ
ਸਖੌਤੀ } ਸਃ—ਸਿੱਖਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਮੱਤ ॥

ਸੱਗ, ਅਵਃ—ਨਾਲ, ਸੰਗ ॥

ਪੁਃ—ਸਰਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਾਂਝ, ਅਪਣਾਇਤ ਮਿਤ੍ਰਾਚਾਰੀ ॥

ਸੰਗ, ਸਃ—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ ।

ਪੁਃ—ਪੱਥਰ, ਸਾਥ, ਮੇਲ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਜਾਂ ਰਾਹੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲੀ ॥

ਅਵਃ—ਨਾਲ ਨਾਲ ॥

ਸੰਗ ਕਾਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰੜਾ ਅਤੇ ਭਾਰਾ ਪੱਥਰ ॥

ਸੰਗ ਚੂਰਾ, ਪੁ:—ਤੋੜਕੇ ਬਰੀਕ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ॥

ਸੰਗ ਜਰਾਹ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਲੀ ਸਾੜੀ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਲਾਸਟਰ ਔਫ਼ ਪੈਰਸ, ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸੰਗ ਮਰਮਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ॥

ਸੰਗ ਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਖਤ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਸਿਲ॥

ਸੰਗ ਲਰਜ਼ਾਂ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੁਰਭੁਰਾ ਪਥਰ॥

ਸੰਗਟ ਪੁ:—'ਸੰਕਟ' ਵੇਖੋ।

ਸੰਗਣ, ਸ:—ਸਾਥਣ, ਸਹੇਲੀ, ਸਖੀ।

ਸੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ ਝਿਜਕਣਾ।

ਸਗਤ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਨਿੱਗਰ॥
ਸ: —ਸ਼ਕਤੀ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ

ਸੰਗਤ, ਸ:—ਜੋੜ ਮੇਲ, ਸਭਾ, ਸਮਾਜ, ਇਕੱਠ, ਟੋਲੀ, ਸੰਜੋਗ, ਸੁਹਬਤ॥

ਸੰਗਤਰਾ, ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਪਿਉਂਦ ਲਾਕੇ ਜੋ ਫਲ ਉਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਸੰਗਤਾਉ, ਪੁ: —ਪਾਣੀ ਤੱਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ

ਸੰਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਇੱਟਾਂ ਜਾਂ ਲੂਣ ਦੀਆਂ ਡਿਕਰਾਂ, ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਪਾਕੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ, ਤੱਤਾ ਕਰਨਾ॥

ਸੰਗਤੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਜਣਾ॥

ਸਗਨ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਭਾਣਾ ਜਿਸ ਥੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫ਼ਾਲ ਨਜ਼ਰ। ਸ਼ੁਭ ਕੰਮ। ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ, ਕੁੱਜੇ, ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਕੁੜਮਾਈ ਵੇਲੇ ਜੋ ਵਸਤਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਗਮਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਗੋਂਗਲੂ, ਸ਼ਿੰਪਰ, ਸ਼ਲਗਮ॥

ਸਗਮਾਂ, ਅਵ:—ਸਗੋਂ, ਹੱਥੋਂ, ਉਲਟਾ, ਪਰ॥
ਵਿ:—ਸਗਵਾਂ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ॥

ਸੰਗਰ, ਪੁ:—ਜੰਡ ਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ।

ਸੰਗਰਹਿਣੀ, ਸ: ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸਤ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੰਘ ਅਰ ਤੰਸ ਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਗਰਾ, ਵਿ:—'ਸਗਲ' ਦੇਖੋ

ਸੰਗਰਾਂਤ
ਸੰਗਰਾਂਦ } ਸ: 'ਸੰਕਰਾਂਤ' ਦੇਖੋ।

ਸੰਗਰਾਮ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ।

ਸੰਗਰੀ, ਸ:—'ਸੰਗਰ' ਦੇਖੋ॥

ਸਗਲ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਸਭੋ, ਹਰ ਕੋਈ॥

ਸੰਗਲ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ, ਹਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਿਸ ਦੇ [illegible] ਡਿਗਣ ਤੋਂ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਲ ਦੀ ਲਣ ਸਾਫ਼ ਹੈ।

ਸਗਲਾ, ਵਿ:—'ਸਗਲ ਦੇਖੋ'।

ਪੁ:—ਇਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਚੌਂਕੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਇਕ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਸੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੇ ਵੱਟਾਂ ਦਾ ਪੁਲ (ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ)

ਸੰਗਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੰਗਲ, ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਸਗਵਾਂ—'ਸਗਮਾਂ' ਵੇਖੋ।

ਸਗੜ, ਸ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ (ਸਗੜ ਪੈਲੀ॥

ਸਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅੰਗੀਠੀ॥

ਸੰਗਾਊਲਾ, **ਸੰਗਾਊ** } ਪੁ:—ਸ਼ਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਾਊ, ਸ਼ਰਮਾਕਲ॥

ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਾ ਗੱਟਾ, ਮਿੱਸੀ ਬਿੰਦੀ ਆਦਿਕ, ਸਰੀਰਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਸੰਗਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ।

ਸੋਲਾਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸੋਲਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ('ਸੋਲਾਂ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ)॥

ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸੋਹਣੇ ਸੋਹਣੇ ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ

ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਮਰਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਮਾਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਸ਼ਿੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਾਉਣੀ।

ਸੱਗਾ ਰੱਤਾ, **ਸੱਗਾ ਰਿੱਤਾ** } ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਾਕ, ਜਾਂ ਅਜੇਹਾ ਸਰਬੰਧੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਸਿੱਖ, ਚੇਲਾ, ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੇ ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ, ਕਾਮੇ। ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ।

ਸ਼ਾਗਿਰਦਣੀ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ, ਕੰਮ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਚੇਲੀ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ॥

ਸੰਗੀ, ਪੁ:—ਸਾਥੀ, ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਜਣਾ।

ਵਿ:—ਪੱਥਰ ਦਾ॥

ਸੰਗੀਤ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ, ਰਾਗ

ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਦਯਾ, ਸ:—ਰਾਗ ਦੀ ਵਿੱਦਯਾ॥

ਸੰਗੀਨ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਠਿੱਗਰ, ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ ਵਡ ਮੁਲਾ।

ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਸੰਗੁੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਸਰਫ਼ਾ ਕਰਨਾ।

ਸੰਗੁਲੀ, ਸ:—'ਸੰਗਲੀ' ਵੇਖੋ।

ਸ਼ਗੂਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਕਲੀ, ਫੁੱਲ। ਛਲ, ਫ਼ਰੇਬ॥

ਸ਼ਗੂਫ਼ਾ ਨਿਕਲਣਾ, **ਸ਼ਗੂਫ਼ਾ ਫੁੱਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੀ ਖਿੜਨੀ, ਛਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਸਗੋਂ, ਅਵ:—ਸਗਵਾਂ, ਚੌਖੇ, ਉਲਟਾ, ਪਰ॥

ਸੰਗੋ ਸੰਗ, ਅਵ:- ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ: } ਨਾਲ, ਨਾਲੇ ਹੀ, ਨਾਲ ਨਾਲ, ਪੂਰਾ॥

ਸਗੋਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨੌਰ॥

ਸੰਗੋਹ, ਸ:—ਢੇਰਾਂ ਦਾ ਮਲਾ॥

ਸੰਗੋਚ, ਪੁ:—ਸਿਮਟਾਉ, ਬਾਧਾ।

ਸੰਗੋਚ ਕਰਨਾ
ਸੰਗੋਚ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਬੰਦ ਹੋਣਾ।

ਸੰਗੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਸਿਮਟਣਾ, ਬੰਦ ਹੋਣਾ॥

ਸਗੋਚਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ, ਲਾਜ।

ਸਗੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮੇਟਣਾ, ਲਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਹਾਂ ਖਿਚ ਲੈਣਾ।

ਸੰਘ, ਪੁ:—ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿਸਾ, ਗਲ, ਕੰਠ॥

ਸੰਘਣਾ, ਪੁ:
ਸੰਘਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਗਾੜ੍ਹੀ

ਸੰਘਰ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ, [illegible] ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੀ ਖਾਈ, ਕਿਲੇ ਦੇ ਢੰਗ ਪੁਰ ਬੱਲੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਕੰਧ, ਵੈਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸਫ਼ੀਲ।

ਸੰਘੜ ਚੌਥ, ਸ:—ਗਣੇਸ਼ ਚੌਥ, ਬੁੱਢੇ ਦੇ ਵਰਤ ਦਾ ਦਿਨ॥

ਸੰਘਾ, ਪੁ:—ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗਲ, ਕੰਠ, ਮੰਜੇ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਰੱਸੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਵਿਰਲ॥

ਸੰਘਾਸਣ, ਪੁ:—ਤਖ਼ਤ, ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਬੈਠਕ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਗੱਦੀ।

ਸੰਘਾਰ, ਪੁ:—ਨਾਸ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ।

ਸੰਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ॥

ਸਿੰਘਾੜਾ, ਪੁ:
ਸਿੰਘਾੜੀ, ਸ: } ਇਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਛਿਲਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਡੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਬੀ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਕਾ ਕੇ ਬੀ। ਇਸ ਦਾ ਆਟਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕੇ ਹੋਲੀਆਂ ਪਰ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਉੱਤੇ ਸਿਟਦੇ ਹਨ॥

ਸੰਘੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੰਘ, ਗਿਚੀ, ਕੰਠ, ਗਲ।

ਸੰਘੋਟ, ਪੁ:—ਗਲ ਘੁੱਟਣਾ, ਔਖ, ਕਸ਼ਟ॥

ਸੰਘੋਟੂ, ਵਿ:—ਗਲ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਹ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਔਖਾ, ਬਿਪਤਾ ਵਿੱਚ ਫਾਸਿਆ ਹੋਇਆ। ਗਲ [illegible]

ਸੱਚ, ਪੁ:—ਸੱਤ, ਜਥਾਰਥ, ਠੀਕ, ਸਹੀ ਗੱਲ ਨਿਸਚਾ, ਅਸਲ।

ਵਿ:—ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ, ਠੀਕ।

ਵਿਸਮਯਾਦਕ:—ਹਾਂ (ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ)॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਬੇ ਸ਼ਕ, ਨਿਸੰਗ।

ਸੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗਲ ਠੀਕ ਨਿਕਲਣੀ॥

ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਓਹੀ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਣੀ, ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਨਾ ਆਖਣੀ।

ਸੱਚ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਜਿੱਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਸੱਚਦਾਨੰਦ, ਪੁ:—ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ॥

ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੱਚ ਕਹਿਣਾ' ਵੇਖ॥

ਸੱਚ ਮੁੱਚ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸਹੀ ਸਹੀ।

ਸਚਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਵੜਨਾ।

ਸੱਚਾ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸਹੀ, ਜਥਾਰਥ, ਧਰਮੀ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਪੁ: ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ, ਸਾਂਚਾ।

ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ: ਸਤਗੁਰੂ, ਪਰਮੇਸਰ।

ਸੰਚਾ, ਪੁ:—ਸੱਚਾ ਕਲਬੂਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ।

ਸਚਾਈ, ਸਚਿਆਈ, ਸ: ਸੱਚੀ ਗੱਲ, [illegible] ਸਚ ਮ ਚਲਾਈ [illegible]

ਸਚਿਆਰ, ਸਚਿਆਰ, ਪੁ:-ਸ:-ਸੱਚਾ ਆਦਮੀ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਸਮਝਕੇ ਸਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਖਰਾ ਮਨੁੱਖ।

ਸੱਚੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਅਸਲ ਵਿਚ ਠੀਕ, ਨਿਸ਼ੰਗ॥

ਸੱਚੀ ਮੁੱਚੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸੱਚ ਮੁੱਚ॥

ਸੰਚੀ, ਸ:—ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਠਾਂ ਦਸਾਂ ਪਤ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਛੋਟਾ ਸਚਾ ਜਾਂ ਠਪਾ।

ਸੱਚੋ ਸੱਚ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ, ਧਰਮ ਨਾਲ, ਅਸਲ ਵੀ।

ਸਜ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਸਜਾਉਟ, ਸੁਹੱਪਣ, ਤਿਆਰੀ।

ਸਜ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ॥ ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ॥

ਸਜੇ ਧਜ, ਸ:—ਤਿਆਰੀ, ਚੰਗਾ ਰੂਪ ਕੱਢਣਾ, ਧੂਮ ਧਾਮ, ਦਿਖਾਵਾ।

ਸੱਜੋ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਸੂਰਜ॥

ਸੰਜੋ, ਪੁ:—ਸੰਜੋ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਾਲੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ।

ਸਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਠੀਕ ਆਉਣਾ, ਬਣਨਾ, ਬੈਠ ਜਾਣਾ॥

ਸੱਜਣ, ਸਜੇਨ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰ, ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਸਨਬੰਧੀ, ਸਾਕ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ।

ਸਜਣਾਈ, ਸ:—ਨੇਕੀ, ਦੋਸਤੀ, ਭਲਿਆਈ, ਪਿਆਰ।

[illegible], ਸ:—ਸਖੀ, ਸਹੇਲੀ, [illegible]

ਸੰਜਮ, ਪੁ:—ਧੀਰਜ, ਸਾਂਤ, ਦਬਾਉ, ਰੋਕ, ਸਬਰ, ਖਾਸ ਖਾਸ ਦਿਨ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਘਟ ਖਾਣਾ। ਜੋੜ ਮੇਲ, ਸਲ੍ਹਾ, ਏਕਾ, ਇਕੱਠ, ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ, ਜੁਗਤ॥

ਸੰਜਮੀ, ਵਿ:-ਸੰਜਮ ਜਾਂ ਧੀਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੀਮਾ, ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ।

ਸੰਜਰ, ਵਿ:-ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਸੂਈ ਹੋਈ (ਗਊ, ਮੱਝ)॥

ਸੱਜਰ, ਵਿ:-ਤਾਜ਼ਾ, ਚੁਲ੍ਹੇ ਦਾ, ਨਵਾਂ॥

ਸਜ਼ਾ, ਸ:—ਡੰਨ, ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਫਲ, ਚੱਟੀ। (ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਪਾਉਣੀ, ਮਿਲਣੀ)॥

ਸੱਜਾ, ਵਿ:-ਸਿੱਧੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਉਸ ਹੱਥ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਈਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਖੱਬੇ ਦਾ ਉਲਟ॥

ਸਜਾਉ, ਸਜਾਉਟ, ਸ:—ਤਿਆਰੀ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਨਾਉ ਸੋਭਾ, ਅਲੰਕਾਰ, ਰੌਲ॥

ਸਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ, ਸੋਭਾ ਦੇਣੀ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਬਣਵਾਉਣਾ ਜਾਂ ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ । ਸੁਆਰਨਾ ॥

ਸਜਾਤੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਜਾਤ ਜਾਂ ਢੰਗ ਦੇ ॥

ਸਜਾਦ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਯਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਸਜਾਦੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਧੀ ॥

ਸੰਜਾਫ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਕੰਨੀ ॥

ਸੰਜਾਫੀ, ਵਿ:—ਸੰਜਾਫ ਵਾਲਾ ॥

ਸੰਜਾਬ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਜੱਤ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ।

ਸੰਜੀ, ਸ:—('ਸੰਜਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)। ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਖਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਧੋਬੀ ਆਦਿਕ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਸਜੀਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਸਜਦਾਰ ॥

ਸਜੀਵ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਾਨ ਦਾਰ ॥

ਸੰਜੋ, ਪੁ:—'ਸੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੰਜੋਗ, ਪੁ:—ਲੇਤ, ਸਾਹਿਜ ਸੁਭਾਉ, ਭਾਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ, ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ।

ਸੰਜੋਗਣ, ਸ: } ਸੰਜੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ ਵਾਲਾ
ਸੰਜੋਗੀ, ਪੁ: } ਅਜੇਹਾ ਫਕੀਰ ਜਿਸ ਦਾ ਟੱਬਰ ਹੋਵੇ ॥

ਸੰਝ, ਸ:—ਸੰਧਿਆ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ॥

ਸੰਝਿਆ, ਪੁ:—ਸੰਝ, ਸੰਧਿਆ ॥

ਸੱਟ, ਸ:-ਚੋਟ, ਟਕੋਰ, ਰਗੜ, ਖਹਿ (ਸੱਟ ਲਗਾਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਸੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਸੱਟ ਪੇਟ, ਸ:—ਸੱਟ, ਚੋਟ ॥

ਸੰਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਦੇ ਇੰਜਨ ਦਾ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ ਜਾਂ ਮੁੜਨਾ ॥

ਸਟਕ, ਸ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ, ਛਾਂਜ, ਵਿਛੋੜਾ ॥

ਸਟਕ ਪਟਕ, ਪੁ: ਜਾਂ ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਹੜਬੜੀ, ਹੇਰ ਫੇਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਸਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਠ ਜਾਣਾ, ਵਿੱਛੜਨਾ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਸਟਡ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਬਣਨ ਜੋ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਵਸਿਆ, ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਰਖਣ ਦੀ ਜਗਾ ।

ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ, ਉਲੱਦਣਾ ॥

ਸਟਰ ਪਟਰ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਹੜਬੜੀ, ਹਰ ਫਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਨਿਕੰਮੀ ਗੱਲ ॥

ਸਟਰੀ ਪਟਰੀ, ਵਿ:—ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਾਉਣਾ ॥

ਸਟਾਂਘ, ਸ:—ਸਟਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਸਟਾਕਾ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ, ਮੁਕੇ ਜਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ।

ਸਟਾਕੇ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ ॥

ਸੱਟਾ ਬੱਟਾ, ਪੁ:—ਵਟਾਂਦਰਾ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਇਕ ਸ਼ੈ ਦੇ ਕੇ ਉਹਦੇ ਬਦਲੇ ਦੂਆ ਲੈਣਾ ॥

ਸੱਟੀ, ਸ਼ਃ—ਸੁੱਕੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਡੀ ਜਿੱਥੇ ਦਲਾਲ ਭਾਉ ਠਰ੍ਹਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਟੀਨ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਦਰਸ ਲਗਦਾ ਹੈ॥

ਸਟੀਮ, ਸ਼ਃ—ਭਾਫ।

ਸਟੀਮਰ, ਪੁਃ—ਭਾਫ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਚੱਲਨ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼॥

ਸਟੂਲ, ਪੁਃ—ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੂਹੜਾ॥

ਸਟੇਸ਼ਨ, ਪੁਃ—'ਰੇਲ ਘਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ, ਪੁਃ—ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ॥

ਸਟੇਜ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਚਬੂਤਰਾ

ਸਟੋਰ, ਪੁਃ—ਗੁਦਾਮ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ।

ਸਟੋਰ ਕੀਪਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸਦੇ ਸਪੁਰਦ ਸਟੋਰ ਹੋਵੇ॥

ਸੱਠ, ਵਿਃ—ਤਿੰਨ ਵੀਹਾਂ, ਪੰਜਾਹ ਉੱਤੇ ਦਸ॥ ਪੁਃ—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਏਕਾ॥

ਸੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋੜਨਾ, ਮੇਲਣਾ, ਰਮੇਲਣਾ॥

ਸੱਠਣੀ, ਸ਼ਃ—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਤਾਣੇ, [illegible] ਦੀ ਗੰਢ।

ਸੱਠਮਾਂ / ਸੱਠਵਾਂ } ਵਿਃ—ਸੱਠਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੁੜਵਾਉਣਾ, ", ਖੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜਾ ਲਗੁਆਣਾ॥

ਸਠਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਖੱਡੀ ਵਿੱਚ ਉਣਾਉਣ ਨੂੰ ਤਾਣੀ ਲੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਸੱਠਾ, ਪੁਃ—ਸੱਠਵਾਂ ਸੰਮਤ।

ਸਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਲਾਉਣਾ॥

ਸਠਾਈ, ਸ਼ਃ—'ਸਠਵਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਸਠੀ ਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਬੱਚੇ ਜੰਮਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਛੇਵੀਂ ਰਾਤ॥

ਸੱਠੀ, ਸ਼ਃ—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੁੰਜੀ॥

ਸੱਠੀ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਮੋਟੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਬੁਪਾਰੀ॥

ਸੰਡਾਸ, ਪੁਃ ਪਖਾਨਾ, ਟੱਟੀ, ਸੌਚ ਖਾਨਾ॥

ਸੰਡਾਸੀ, ਸ਼ਃ—ਸਨਿਆਸਨੀ, ਚਿਮਟਾ॥

ਸੰਡਾਸੀ / ਸੰਡਾਸੀਆ } ਪੁਃ—'ਸਨਿਆਸੀ' ਵੇਖੋ

ਸੰਢ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਦੇ ਹਨ), ਬਾਂਝ।

ਸੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ, ਸੱਠਣਾ, ਮੇਲਣਾ, ਦੋ ਰੱਸੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਕੱਠੇ ਵੱਟਣਾ॥

ਸੰਢਾ, ਪੁਃ—ਢੋਂਸਾ, ਸਾਨ੍ਹ, ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ਆਦਮੀ, ਗਿਲ੍ਹਟੀ, ਸੱਟ ਯਾ ਫੋੜੇ ਕਰਕੇ ਲਾਗੋਂ ਪਈ ਹੋਈ ਸੋਜ॥

ਸੰਢੀ, ਸ਼ਃ—ਮੋਟੀ ਤੇ ਤਕੜੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਸਣ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਮੋਟੇ ਕਪੜੇ ਅਤੇ ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਲਹੂ ਸਾਫ ਕਰਨ ਦੀ ਦੁਆ ਹਨ॥ ਅਵ੍ਯ—ਸਮੇਤ, ਨਾਲ॥

ਸਣਕੁਕੜਾ
ਸਣੁਕੜਾ } ਪੁ:–ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਣ ਜਿਸ ਦੀਆ ਥੈਲੀਆਂ, ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਬੀ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਣ ਬੂਟੀ, ਸ:—'ਸੈਂਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣ ਮੁੱਢਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਬਿਲਕੁਲ ॥

ਸਣਤ, ਪੁ:–'ਸੰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣਾਟਾ, ਸ:–ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਂ ਸਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਸਣਾਟਾ ਗੁਜਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਚਾਨਚੱਕ ਸਮ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਸਣੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਰੀਕ ਸਣ ।

ਸਣੁਕੜਾ, 'ਸਣ' ਦੇ ਹੇਠਾਂ 'ਸਣਕੁਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਣੂ, ਸ:—'ਸਣ' ਵੇਖੋ ।

ਸਣੇ, ਅਵ:–ਨਾਲ, ਸਮੇਤ ॥

ਸਤ, ਵਿ:–ਸੱਤ (ਹੋਰਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਤ ਮਾਹਾ), ਸੱਚਾ, ਠੀਕ, ਅਸਲੀ ।
ਪੁ:—ਸਚ, ਧਰਮ, ਇਮਾਨ ਦਾਰੀ, ਨੇਕੀ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਨਿਚੋੜ, ਰਸ । ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਸਤ ਸਇਆ, ਵਿ:–ਸੱਤ ਸੋ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ), ਸਤ ਸੋ ਰੁਪਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਤ ਸੋ ਰੁਪਏ ਹਨ ॥

ਸਤ ਸਈ, ਸ:–ਸੱਤ ਸੋ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁਣਤਰ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਕਪੜ ਦਾ ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਸੱਤ ਸੋ ਛੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ ॥

ਸਤ ਸੱਠ, ਵਿ:–ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ਸਤਾਹਠ ॥

ਸਤ ਸੰਗ ਪੁ:–
ਸਤ ਸੰਗਤ ਸ: } ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਸਚਾ ਮੇਲ, ਸਾਧਾਂ ਜਾਂ ਭਲੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਸੰਗ, ਨੇਕਾਂ ਦੀ ਸੁਹਬਤ । ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਸਤ ਸੰਗਣ, ਸ:
ਸਤ ਸੰਗੀ, ਪੁ: } ਸਤ ਸੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਸਤ ਹੀਣ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਜਾਂ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਸਤ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਕੰਮ, ਨੇਕ ਅਮਲ, ਧਰਮ ਦਾ ਕਾਰਜ ॥

ਸਤ ਕਰਮਣ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸਤ ਕਰਮੀ, ਪੁ:—ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਕਾਰ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਕੰਮ, ਆਦਰ ਭਾਉ ॥

ਸਤ ਖਸਮੀ, ਸ:—ਸੱਤਾਂ ਖਸਮਾਂ ਵਾਲੀ ਰੰਨ, ਬਿਭਚਾਰਣੀ, ਮੰਦੀ ॥

ਸਤ ਗਲੋ,
ਸਤ ਗਿਲੋ } ਪੁ:—ਗਿਲੋ ਨਾਮੇ ਬੂਟੀ ਦਾ ਸਤ ਜੋ ਤਾਪ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਤਕੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਤ ਗੁਣ
ਸਤ ਗੁਣਾ } ਵਿ: –ਸੱਤ ਵਾਰ ਗੁਣਕੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋਵੇ॥ ਸੱਤ ਵਾਰੀ ਗਿਣਕੇ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਤ ਗੁਰ
ਸਤ ਗੁਰੂ } ਪੁ:—ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥

ਸਤ ਜੁਗ, ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜੁਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ੧੭੨੮੦੦੦ ਸਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ । ਚੰਗਾ ਸਮਾ ॥

ਸਤ ਜੁਗੀ, ਪੁ:—ਸਤ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਾਤਮਾ, ਨੇਕ ॥

ਸਤਨਾਜਾ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਅਨਾਜ ਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ। ਗ੍ਰਹਿਣ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਸਤਨਾਜੇ ਦਾ ਦਾਨ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਤ ਨਾਮ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੂਕੇ ਦੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਦ।

ਸਤ ਨਾਮੀ
ਸਤ ਨਾਮੀਆ } ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਪੰਥ॥

ਸਤ ਪੁੱਤਾ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ।

ਸਤ ਬਚਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਠੀਕ।
ਅਵ:—ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਭਲਾ ਜੀ, ਹਾਂ ਜੀ॥

ਸਤ ਬਚਨੀਆ, ਪੁ:—ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ॥

ਸਤ ਬਰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸਤ ਬਰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੰਙਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਸਤ ਬਾਦੀ, ਵਿ:—'ਸਤ ਵਾਦੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤ ਬਿਰੋਜਾ, ਪੁ:—'ਬਿਰੋਜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤ ਭੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਿਬਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਰਨਾ॥

ਸਤ ਮਾਹਾਂ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ॥

ਸਤ ਮਾਹਾਂ ਬਾਲਕ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕ।

ਸਤ ਲੜਾ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਧਾਗਾਂ ਜਾਂ ਲੜੀਆਂਵਾਲਾ, ਸਤ ਰੁਲਾ॥

ਸਤ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੰਤ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ॥

ਸਤ ਵਾਦੀ, ਵਿ:—ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਗਿਆਨੀ॥

ਸਤਵੰਤੀ, ਸ:—ਸਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਪਤਿਬਰਤਾ॥

ਸੱਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਛੇ, ਛਿੱਕ ਪੱਦ ਅੱਠ॥
ਪੁ:—ਸਚ, ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ, ਸੱਚਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੱਚੀਂ, ਸੱਚ ਮੁਚ॥
('ਸਤ' ਵੇਖੋ)॥

ਸੰਤ, ਪੁ:—ਸਾਧ, ਭਗਤ, ਸਿੱਧਾ ਆਦਮੀ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਫਕੀਰ॥
ਵਿ:—ਮਹਾਤਮਾ, ਨੇਕ, ਧਰਮੀ॥

ਸੰਤ ਮਤ, ਪੁ:—ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਮਤ, ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਮਤ॥

ਸਤਹੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਸੱਤਰ ਉੱਪਰ ਸੱਤਰ॥

ਸਤ ਰੱਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਸਤਹਤ੍ਰਵਾਂ ਸੰਮਤ, ਉਸ ਸੰਮਤ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿੱਕਾ॥

ਸਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਖਪਣਾ, ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਛਿੱਥਾ ਹੋਣਾ॥

ਸੰਤਣੀ, ਸ:—'ਸੰਤ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ॥ ਸਾਧਣੀ।

ਸਤੱਤਰ, ਵਿ:—'ਸਤ ਹੱਤ੍ਰ' ਵੇਖ॥

ਸਤੱਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—'ਸਤਹੱਤ੍ਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਤੱਤਰਿਆਂ, ਵਿ:—ਸਤੱਤ੍ਰਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ, ਬੁੱਢਾ॥

ਸਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਮਹੀਨਾ॥

ਸਤਮਣਾ, ਵਿ:—ਸਤ ਮਣ ਤੁਲਣੇ ਦੇ ਭਾਉ॥

ਸੱਤਮਾਂ, ਵਿ:—'ਸੱਤਵਾਂ' ਵੇਖੋ॥

ਸੱਤਮੀ, ਸ:—ਸੱਤਵੀਂ ਥਿੱਤ (ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ)॥

ਸਤਰ, ਸ:—ਪਾਲ, ਪਲੰਘ, ਪੰਗਤ ।

ਪ੍ਰ—ਖੜਦਾ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਪਰਾਏ ਮਰਦਾਂ ਥੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੱਤਰ, ਵਿ:—ਦਸਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਸ਼ੱਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ ।

ਸਤਰੰਜ, ਸ:-ਇੱਕ ਅਕਲ ਦੀ ਖੇਡ ਜੋ ਮੋਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚਾਰ ਖਾਨੇ ਪਟੜੇ ਪੁਰ ਖੇਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਸਤਰੰਜ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਸਤਰੰਜ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਰੰਜ ਬਾਜੀ, ਸ:-ਸਤਰੰਜ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਸਤਰੰਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਰੀ ਜੋ ਖਾਨੇ ਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸੰਤਰਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਖਟ ਮਿੱਠੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਫਲ ਜੋ ਖੱਟੇ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਪੇਉਂਦ ਲਾ ਕੇ ਉਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਸੱਤਰਿਆਂ ਬਹੱਤਰਿਆਂ, ਵਿ:—'ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤ੍ਰੀ, ਸ:—'ਇਸਤ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੰਤਰੀ, ਪੁ:-ਸਿਪਾਹੀ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ੱਤ੍ਰੂ, ਪੁ:—ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ ॥

ਸਤਵੰਜਾ, ਵਿ:—ਸੱਤ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ ॥

ਸੱਤਵਾਂ, ਵਿ:-ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਵਾਹਾਂ, ਵਿ:—'ਸਤ' ਦੇ ਥੱਲੇ 'ਸਭ ਮਾਹਾਂ' ਵੇਖੋ ।

ਸੱਤਾ, ਪੁ:—ਸਤ ਦਾ ਅੰਗ—"੭" ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ।

ਸਤਾਈ, ਵਿ:-ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

**ਸਤਾਈਆਂ
ਸਤਾਈਵਾਂ** } ਵਿ:-ਸਤਾਈ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਕਪਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਸਤਾਸੀ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਸਤਾਹਸੀਆ, ਪੁ:—ਸਤਾਸੀਵਾਂ ਸੰਮਤ ॥

ਸਤ ਹਸੀਆਂ (ਵਾਂ)—ਵਿ:-ਸਤਾਸੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਹਟ, ਵਿ:-ਸੱਤਾ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ।

ਸਤਾਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ੬੭ ॥

ਸਤਾਹਠ, ਵਿ: 'ਸਤਾਹਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤ ਹਰਾ, ਪੁ:
ਸਤਾਹਰੀ, ਸ: } ਸਤਾਰਾਂ ਉਂਗਲ ਲੰਮੀ ਮੁੱਛੀ ॥

ਸਤਾਹਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਸਤਾਰਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ॥

ਸਤਾਈਆਂ, ਵਿ:—'ਸਤਾਈਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸ਼ਤਾਨ, ਪੁ:-ਪਿਸ਼ਾਚ, ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਬ ਦਾ ਵੈਰੀ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਪੁਃ-ਤੁਹਮਤ, ਕਲੰਕ।

ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁਃ-ਮੁੰਡੇ । ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬਾਲਕ ॥

ਸ਼ਤਾਨ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਫ਼ਸਾਦ ।

ਸ਼ਤਾਨ ਤੁਫਾਨਣ, ਸਃ-ਝੂਠੀ ਤੁਹਮਤ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ । ਫ਼ਸਾਦਣ ॥

ਸਤਾਨਮਾਂ, ਵਿਃ—ਸਤਾਨਵੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਸਤਾਨਮੇਂ, ਵਿਃ-ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਸਤਾਨਵਾਂ, ਵਿਃ-'ਸਤਾਨਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤਾਨਵੇਂ, ਵਿਃ-'ਸਤਾਨਮੇਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਤਾਨੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ਤਾਨ ਵਰਗਾ, ਨਰਕੀ ॥
ਸਃ-ਸ਼ਤਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸ਼ਤਾਨ ਪੁਣਾ ॥

ਸ਼ਤਾਬੀ, ਸਃ—ਕਾਹਲੀ, ਛੇਤੀ, ਉਤਾਉਲ ॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ, ਜਲਦੀ॥

ਸਤਾਰ, ਸਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵਾਜਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ।

ਸਤਾਰਯਾ, ਪੁਃ-ਸਤਾਰ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ-ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ ।

ਸਤਾਰਾਂ, ਵਿਃ-ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਦਸ, ਤਿੰਨ ਘੱਟ ਵੀਹ ॥

ਸਤਾਰੀਆ, ਪੁਃ-'ਸਤਾਰਯਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਤਾਵਰ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤਾਕਤ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਸਤਾਵੀ, ਵਿਃ-ਸਤਾਈ ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਸਤਿ, ਪੁਃ- ਸਤ, ਨਿਚੋੜ, ਰਸ ॥
ਵਿਃ-ਸਚ ॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਸਚ ਮੁੱਚ ॥

ਸੱਤਿਆ, ਸਃ-ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ਦਾ ਬਲ, ਪਰਤਾਪ, ਕਰਾਮਾਤ ॥

ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ, ਪੁਃ—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਸੱਤਿਆ ਨਾਸਣ, ਸਃ } **ਸੱਤਿਆ ਨਾਸੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ।
ਜੋ ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਕਰੇ ॥

ਸੱਤਿਆ ਮਾਨ } **ਸਤਿਆ ਵਾਨ** } ਪੁਃ—ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਕਰਾਮਾਤੀ, ਸਮਰਥੀ ॥

ਸਤੀ, ਸਃ-ਆਪਣੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਭਰਤੇ ਨਾਲ ਸੜ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ। (ਹਿੰਦੂ) ॥
ਵਿਃ—ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾ, ਨੇਕ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਸਤ ਵੰਤੀ ॥

ਸ਼ਤੀਰ ਪੁਃ } **ਸ਼ਤੀਰੀ** ਸਃ } ਛੱਤ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੋਟੀ ਲਕੜ ਜਿਸ ਉਤੇ ਕੜੀਆਂ ਟਿਕੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਫੱਟ ਕੱਢ ਸਾਣ ॥

ਸਤੁਸ਼ਟ, ਵਿਃ-'ਸੰਤੋਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਤੂ, ਪੁਃ—ਜੌਂ ਜਾਂ ਛੋਲੇ ਭੁਨਾ ਕੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਬਤ ਵਿਚ ਘੋਲ ਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਤੂੰਗੜਾ, ਪੁਃ-ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ, ਸ਼ਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਬਾਲ ॥

ਸ਼ਤੂਤ, ਪੁਃ-'ਸ਼ਹਤੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਤੂਤਾ, ਪੁਃ-ਅਨੋਖੀ ਗਲ, ਬਨਾਉਟ ॥

ਸਤੂੜੀਆਂ, ਸ਼:-(ਬਹੁ ਬਚਨ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਤੂਤ ਜੋ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੰਤੋਖ, ਪੁ:-ਸਬਰ, ਸ਼ਾਂਤ, ਅਰਾਮ, ਰੱਜ ॥

ਸੰਤੋਖਣ, ਸ਼:-ਸੰਤੋਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਸੰਤੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਠੱਪ ਕੇ ਸਮ੍ਹਾਲ ਛੱਡਣਾ ॥

ਸੰਤੋਖੀ, ਪੁ:-ਸੰਤੋਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ।

ਸਤੋ ਗੁਣ, ਪੁ:-ਦੇਵਤਿਆਈ ਦਾ ਗੁਣ, ਭਗਤੀ, ਨੇਕੀ ॥

ਸਤੌਣਾ, ਵਿ:-ਸੱਤ ਗੁਣਾ ॥

ਸੱਥ, ਸ਼: ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਨਗਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੋਂ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੰਚੈਤ, ਸਭਾ, ਝਗੜਾ, ਫ਼ਰਿਆਦ, ਮੁਕੱਦਮਾ ॥

ਸਥ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੰਚੈਤ ਕੋਲ ਨਿਆਉਂ ਕਰਾਉਣ ਜਾਣਾ । ਘਰ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰਨੀ ॥

ਸੱਥਣੀ, ਸ਼:-ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੰਦ ਲਾਉਣੀ ॥

ਸੱਥਰ, ਪੁ:-ਫੂਹੜ ਦੀ ਵਿਛਾਈ, ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਖਲੇਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰਨੇ ਪੁਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਸੌਣ ਦਾ ਦਸਤੂਰ ।

ਸੱਥਰ ਦਾ ਚੋਰ, ਪੁ:-ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਚੁਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੱਥਰ ਪਾਉਣਾ
ਸੱਥਰ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਸੌਣ ਲਈ ਫੂਹੜ ਵਿਛਾਉਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਸੱਥਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਆਹੁ ਲਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਥਰਾ, ਪੁ:-ਤੇਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਰਖਾਣ ਲੱਕੜ ਛਿਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਥਰੀ, ਸ਼:-ਛੋਟਾ ਸੱਥਰਾ ਜਾਂ ਤੇਸਾ । ਨਵੇਂ ਵੱਢੇ ਹੋਏ ਘਾਹ, ਪੈਲੀ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਕਲਾਵਾ ।

ਸਥਾ, ਸ਼:-ਸਬਕ, ਪਾਠ

ਸਥਿਰ, ਵਿ:-ਪੱਕਾ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ, ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਥਿਰਤਾਈ, ਸ਼:-ਪੱਕਿਆਈ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਸਦ, ਪੁ:-ਸੌ, ਸੈ ।

ਸਦ ਬਰਗ, ਪੁ:-ਗੇਂਦੇ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਦ ਬਰਗੀ, ਸ਼: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ਜੋ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਦ, ਸ਼:-ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ਼, ਸੱਦਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕੀਆਂ ਦਾ ਗਾਣਾ, ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਬਯਾਨ ਹੈ ॥

ਸੱਦ ਆਖਣਾ ਜਾਂ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਾਉਣਾ ॥

ਸੱਦ ਪੁੱਛ, ਸ਼:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ।

ਸੱਦ ਭਰ, ਸ਼:-ਜੰਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੋਂ ਹਾਕ ਸੁਣੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਪੈਂਡਾ ਜਾਂ ਅੱਧਾ ਕੋਹ ॥

ਸੱਦ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਹਾਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਸੱਦ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੇਕ ਲਾਕੇ ਗਾਉਣਾ, ਸੁਰ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸੰਦ, ਪੁ:-ਤਰਖਾਣ ਆਦਿਕ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ॥
ਵਿ:-ਦੂਸਰ, ਖੁਲ੍ਹਡੁੱਲ੍ਹਾ, ਢੇਰ ॥

ਸਦੱਕੜਾ

ਸਦੱਕੜਾ / ਸਦੱਕੜੇ } ਪੁ:—ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਰ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਸਦੱਕੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਣਾ।

ਸਦੱਕਾ / ਸਦੱਕੇ } ਪੁ:—ਕੁਰਬਾਨੀ, ਬਲੀ, ਵਾਰਨ, ਦਾਨ ਖ਼ੈਰਾਤ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਰ ਸੁੱਟਣਾ।

ਸਦਕਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ੈਰਾਤ ਕਰਨੀ ॥

ਸਦਕਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ੈਰਾਤ ਲੈਣੀ ॥

ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ / ਸਦਕੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ।

ਸੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਾਉਣਾ, ਹਾਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਸੱਦਣਾ ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਾ ਕੇ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਦ ਬਧ; ਪੁ:—ਖੰਘ ਦੀ ਇਕ ਔਖਧ ॥

ਸਦਰ, ਪੁ:—ਵਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਛਾਉਣੀ ਦਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਵਡੇ ਅਫਸਰ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਜਾਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਥੇ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋਣ ॥

ਸਿਦਰ, ਪੁ:—ਸੈਦ, ਹਥਿਆਰ ॥

ਸੈਂਦਲ, ਪੁ:—ਚੰਨਣ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਕਰੜੀ, ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੈਂਦਲੀ, ਵਿ:—ਸੰਦਲ ਜਾਂ ਚੰਨਣ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਦਲ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥
ਸ:—ਚੌਕੀ, ਪੌੜੀ, ਮੇਜ਼ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਸਦਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਿੱਤ, ਹਮੇਸ਼, ਹਰ ਵੇਲੇ ॥

ਸਦਾ

ਸਦਾ ਅਨੰਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ (ਜਿਹੋ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸਦਾ ਸ਼ਿਵ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਵ, ਭੋਲਾ ਨਾਥ ॥

ਸਦਾ ਸੀਤਾ, ਵਿ:—ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਨਿਹ ਕਲੰਕ, ਬੇ ਐਬ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਜੋ ਜ਼ਨਾਨੇ ਭੇਸ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੰਦ ਦਾ ਸਦਾ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ, ਸ:—ਅਜਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਕਦੇ [illegible] ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੰਛੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੀ, ਵਿ:—ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਭਾਗਵਾਨ।

[illegible], ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹਮੇਸ਼, ਨਿੱਤ, ਆਦਿ ਸੈਂ।

ਸਦਾ [illegible], ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁਲ ॥

ਸਦਾ ਬਹਾਰ, ਵਿ:—(ਨਿੱਤ ਹਰਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ) ॥

ਸਦਾ ਬਰਤ, ਪੁ:—ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਅੰਨ ਛਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖ਼ੈਰਾਤ ਕਰਨੀ (ਸਦਾ ਬਰਤ ਲਾਉਣ), ਲੰਗਰ ॥

ਸਦਾ ਬਰਤੀ, ਪੁ:—ਸਦਾ ਬਰਤ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਦਾ ਵਰਤ, ਪੁ:—'ਸਦਾ ਬਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਦਾ ਵਰਤੀ, ਪੁ:—'ਸਦਾ ਬਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਦਾ, ਸ:—ਅਵਾਜ਼, ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਫ਼ਕੀਰ ਮੰਗਣ ਵੇਲੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸੱਦਾ, ਪੁਃ-ਬੁਲਾਵਾ, ਨੇਉਂਤਾ, ਬੱਕਰੇ ਜਾਂ ਭੇਡੂ ਦਾ ਸਿੰਗ, ਇੱਕ ਬੀੜਾ ਜੋ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸੱਦਾ ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਲਾ ਭੇਜਣਾ, ਮੰਗੁਆ-ਉਣਾ ॥

ਸੱਦਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੇਉਤਾ ਦੇਣਾ, ਘਰ ਸੱਦ ਕੇ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ॥

ਸੱਦਾ ਬਜਾਉਣਾ
ਸੱਦਾ ਵਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ-ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਤੂਤੀ ਵਜਾ-ਉਣਾ ॥

ਸੰਦਾ, ਪੁਃ—ਅਸਬਾਬ, ਹਥਿਆਰ ॥
ਕ੍ਰਿਃ-ਹੁੰਦਾ । ਅਵਃ—ਦਾ ।

ਸਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬੁਲਵਾਉਣਾ, ਕਹਾਉਣਾ, ਅਖ-ਆਉਣਾ ।

ਸੰਦਾਰੀ, ਸਃ-ਪੀਂਹੋ ।

ਸਦਿਆਣਾ, ਪੁਃ-ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਜਾ ਗਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ ॥

ਸਦਿਆਣਾ ਬਜਾਉਣਾ
ਸਦਿਆਣਾ ਵਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ-ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੀ, ਮੰਗਲ ਗਾਉਣਾ ।

ਸਦਿਆਣੀ, ਸਃ—ਸਈਯਦ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸਦੀ, ਸਃ-ਸੌ ਵਰ੍ਹਾ ।

ਸਦੀਪ, ਪੁਃ-ਅਨੰਤ ਕਾਲ ।

ਸਦੀਪ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਨਿੱਤ, ਹਮੇਸ਼, ਆਦ ਤੋਂ, ਸਦਾ ॥

ਸਦੀਪਕ, ਵਿਃ-ਸਨਾਤਨ, ਆਦਿ, ਨਿੱਤ ॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਸਦੀਪ ਕਾਲ, ਹਮੇਸ਼, ਆਦ ਤੋਂ, ਸਦਾ ਹੀ ॥

ਸਦੂਕ, ਪੁਃ-ਲਕੜੀ ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚਨੁਕਰੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਚੀਜਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ, ਬਕਸ, ਪੇਟੀ ॥
(ਸੰਦੂਕ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫਰਕ ਹੈ ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਅਕਸਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਨੁਕਰਾ ਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੰਡੀ ਸੰਗਲੀ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਡੱਬਾ ਅਕਸਰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਗੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਦਾ ਢੱਕਣ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥)

ਸੰਦੂਕਚੀ
ਸਦੂਕੜੀ } ਸਃ-ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਸੰਦੂਕੀ, ਵਿਃ-ਸੰਦੂਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਵੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ । (ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੂਲ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ)

ਸੰਦੇਸ
ਸੰਦੇਸਾ } ਪੁਃ-ਸਨੇਹਾ, ਸਮਾਚਾਰ, ਕਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਗੱਲ ਜਾਂ ਖ਼ਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਾਈ ਜਾਂ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ ॥

ਸੰਦੇਸੀ, ਪੁਃ-ਸਨੇਹਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੰਦੇਹ, ਪੁਃ-ਸ਼ੱਕ, ਸੰਸਾ, ਵਿਸਵਾਸ, ਭਰਮ, ਚਿੰਤਾ, ਭੁਲ ਚੁੱਕ ॥ ਪਿਆਰ, ਮੋਹ ॥

ਨਿੱਸੰਦੇਹ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਨਿਸੰਗ, ਅਵੱਸ਼ ।

ਸੰਦੇਹੀ, ਵਿਃ-ਸੰਦੇਹ ਵਾਲਾ, ਸ਼ੱਕੀ, ਭਰਮੀ, ਵਿਸ-ਵਾਸੀ ।

ਸੰਧ, ਸਃ-ਵਿਰਲ, ਦਰਜ, ਛੇਕ ।

ਸਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬਣ ਚੁੱਕਣਾ, (ਕੰਮ) ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸੌਰਨਾ ॥

ਸਧੱੜ, ਵਿਃ-ਸਡੌਲ, ਸੋਹਣਾ, ਉੱਚੇ ਲੌਤਰ ॥

ਸੱਧਰ, ਸ:-ਚਾਉ, ਉਮੰਗ, ਸ਼ੌਕ, ਲਾਲਸਾ।

ਸੱਧਰ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਾਉ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ॥

ਸਧਵਾਈ, ਸ:-ਗੱਡੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਕੜੀ ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਕੇ ਗਡੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ॥

ਸਧਾਰਣ, ਸਧਾਰਨ, ਵਿ:-ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਆਮ, ਤੁੱਛ, ਛੋਟਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਇਕਲਾ, ਸੌਖਾ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਬਾਝੋਂ, ਅਚਸਰ॥

ਸਧਾਰਣ ਰੀਤ, ਸ:-ਆਮ ਦਸਤੂਰ॥

ਸੰਧਿਆ (ਯਾ), ਸ:-ਸੰਝ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸ਼ਾਮਾਂ ਵੇਲਾ ਦ ਪਿਤ੍ਰ ਮਿਲਨ ਦਾ ਵੇਲਾ। ਸਵੇਰੇ, ਦੁਪਹਿਰੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ (ਇਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਆਖਦੇ ਹਨ)॥

ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ, ਸੰਧਿਆ ਵੇਲਾ, ਪੁ:-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵੇਲਾ॥

ਸੰਧੀ, ਪੁ:-ਅਰਧਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਬਾਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਠਰ੍ਹਾਏ ਹੋਏ ਮੁਲ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਦੇਕੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਦਸਵੰਧੀ॥

ਵਿ:-ਵਾਕਰ (ਬੁੱਤੇ ਸੰਧੀ ਘੁਙਲੀ ਕਦੀ ਨਾ ਸਿੱਧੀ ਹੋ।)

ਸੰਧੂ, ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ।

ਸੰਧੂਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੱਥੇ ਧੂਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਟਿੱਕੇ ਕੱਢਦੇ ਹਨ॥

ਸੰਧੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੰਧੂਰ ਚੜ੍ਹਾਨਾ, ਸੰਧੂਰ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ਦਾ ਮੱਥਾ ਚਿੱਤਰਨਾ॥
ਹਾਥੀ ਦਾ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਆਉਣਾ॥

ਸੰਧੂਰੀ, ਵਿ:-ਸਧੂਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ॥

ਪੁ:-ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਬ॥

ਸੰਧੂਰੀ ਟੋਡੀ, ਸ:-ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤਰਾ ਦੀ ਰਾਗਨੀ॥

ਸੰਧੂਰੀਆ ਹਾਥੀ, ਪੁ:-ਕਾਮ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਥੀ, ਕਾਮ ਨਾਲ ਅੰਤਰ ਹੋਂਦੀ ਹੋਈ ਕੁਮਿਤ।

ਸਨ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣਾ' ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਅਨਯ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਸੇ, ਆਹੇ, ਸਾਨ॥

ਪੁ:-ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸੰਮਤ ਜਾਂ ਸਾਲ॥

ਸੰਨ, ਸ:-ਸੰਮਤ, ਸਾਲ, ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਉਪਰਲਾ ਠੱਪਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਯਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਸਾਲ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇ (ਸੰਨ ਜਲੂਸ), ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਰਦੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਮੁਰਛਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਸਨ ਪਾਉਣਾ, ਸੰਨ ਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਗਰਮ ਲੋਹੇ ਨਾਲ ਦਾਗਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ (ਅੰਗ ਹੀਣ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ)॥

ਸਨਸਾ, ਪੁ:-'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਨਸਿੱਕਾ, ਪੁ:-ਸਿੱਕੇ ਦੇ ਉਪਰਲਾ ਠੱਪਾ ਰਾਜ ਦਾ ਅਧਕਾਰ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਪਰਤਾਪ॥

ਸੰਨ੍ਹ, ਸ:-ਚੋਰ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਮੋਰੀ (ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ)॥

ਪੁ:-ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਛੀਤਾ।
(ਸੰਨ੍ਹ ਲਾਉਣਾ, ਸੰਨ੍ਹ ਲੱਗਣੀ, ਸੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨੀ)।

ਸਨਹ, ਪੁ:-ਤੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸਨਸਿੱਕਾ ਬਹਾਲਣਾ। ਸਨਸਿੱਕਾ ਬੈਠਾਉਣਾ। } ਕ੍ਰਿ:-ਮੁਲਖ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜਮਾਉਣਾ ॥

ਸਿੰਨ੍ਹੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿਮਟਾ ਜੋ ਸੁਨਿਆਰੇ ਲੁਹਾਰ ਆਦਿਕ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਸਨਿਆਸੀ, ਜੰਬੂਰ ॥

ਸਨਗਾਸ, ਸ:-'ਸੰਗਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਗਾਸੀ, ਸ:-'ਸੰਗਾਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢ, ਸ:-'ਸੰਢ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢਾ, ਪੁ:-'ਸੰਢਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਢੀ, ਸ:-'ਸੰਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤ, ਪੁ:-'ਸੰਤ' ਵੇਖੋ- ਸਨਦ।

ਸਨਤਣੀ, ਸ:-'ਸੰਤਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤਾਪ, ਪੁ:-'ਸੰਤਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤਾਪੀ, ਵਿ:-'ਸੰਤਾਪੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤੋਖ, ਪੁ:-'ਸੰਤੋਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਤੋਖੀ, ਵਿ:-'ਸੰਤੋਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨੱਥਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ਜੋ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸੜਕ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਗੱਡਦੇ ਹਨ ॥

ਸਨਦ, ਸ:-ਸਹੀ, ਦਸਤਖਤ, ਦਸਤਾ ਵੇਜ, ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ । ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਗੁਣ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਪਰਵਾਨਾ ॥

ਸਨਦਲ, ਪੁ:-'ਸੰਦਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦਲੀ, ਵਿ: ਸ: } 'ਸੰਦਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੀ, ਵਿ:-ਸਨਦ ਕਰਕੇ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਅਸਲੀ, ਪਰਮਾਣ, ਪਰਵਾਣ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੋਈ ਮੰਨੇ ॥

ਸਨਦੂਕ, ਪੁ:-'ਸੰਦੂਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੂਕੜੀ (ਚੀ), ਸ:-'ਸੰਦੂਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੂਕੀ, ਵਿ:-'ਸੰਦੂਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਸ (ਸਾ)-'ਸੰਦੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਸੀ, ਪੁ:-'ਸੰਦੇਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਹ, ਪੁ:-'ਸੰਦੇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਦੇਹੀ, ਵਿ:-'ਸੰਦੇਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਧਿਆ, ਸ:-'ਸੰਧਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਧੂਰ, ਪੁ:-'ਸੰਧੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਬੰਧ, ਪੁ:-'ਸੰਬੰਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਮਾਲੀ, ਪੁ:-'ਸੋਆ ਗੰਦਲ' ('ਸੋਆ' ਦੇ ਹੇਠ) ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾ, ਪੁ: ਸ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ ॥

ਸੰਨਾ, ਸ:-ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਸਨਾਇ, ਪੁ: ਸ: } 'ਸਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਸ, ਸ:-ਪਛਾਣ, ਵਾਕਫੀ, ਇਲਮ ॥ ਪੁ:-ਸਨਿਆਸ ॥

ਸਨਾਸੀ, ਪੁ:-'ਸਨਿਆਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਹ, ਪੁ:-ਸਨੇਹਾ, ਸੰਦੇਸਾ, ਖਬਰ, ਸਾਰ ॥

ਸਨਾਕੇ, ਪੁ:–'ਸੰਭਾਲੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨਾਖ਼ਤ, ਸ:–ਪਛਾਣ, ਸਨਾਸ, ਸਮਝ ।

ਸਨਾਤਨ, ਵਿ:–ਆਦ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਤਨੀ, ਕਦੀਮੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਦ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ, ਪੁ:–ਪੁਰਾਣਾ ਧਰਮ ਜੋ ਸਦਾ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਤ ॥

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮੀ, ਵਿ:–ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਸਨਾਤਨੀ / ਸਨਾਤਨੀਆ, ਵਿ:–'ਸਨਾਤਨ ਧਰਮੀ' ਵੇਖੋ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ) ।

ਸਨਾਨ, ਪੁ:–ਅਸ਼ਨਾਨ, ਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਇੱਕ ਬਿਰਛ ॥

ਸਨਾ ਮੱਕੀ, ਸ:–ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਸਨਿਆਸ / ਸੰਨਿਆਸ, ਪੁ:–ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਕੀਰੀ ॥

ਸਨਿਆਸੀ / ਸੰਨਿਆਸੀ, ਪੁ:–ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਾਂਭੇ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋ । ਬਾਹਲੇ ਸਨਿਆਸੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੰਨ੍ਹੀ ॥

ਸਨਿੱਛਰ, ਪੁ:–ਛਨਿੱਛਰ, ਸੱਤਵਾਂ ਵਾਰ, ਅਤਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ । ਚੰਦਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸਨਿੱਛਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਾੜ੍ਹ ਸਤੀ ਆਉਣੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਉਣਾ, ਮੰਦੇ ਦਿਨ ਆਉਣੇ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣ ਲੱਗਣੀ ॥

ਸੰਨ੍ਹੀ, ਸ:–ਸੰਨ੍ਹਾਂ ਧੂਹ ਕੇ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸਨੂਣਾ, ਵਿ:–ਸਲੂਣਾ, ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਮਕੀ ॥

ਸਨੇ, ਅਵ:–ਨਾਲ, ਸਮੇਤ ॥

ਸਨੇ ਸਨੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਸਨੇਹ, ਪੁ:–ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦੋਸਤੀ ॥

ਸਨੇਹਾ / ਸਨੇਹਾਂ, ਪੁ:–'ਸੰਦੇਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਨੇਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਸਨੇਹਾ ਘੱਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ । (ਘਰ ਹਥੀਂ ਵਣਜ ਸਨੇਹੀਂ ਖੇਤੀ, ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਤੇਤੀ) ।

ਸੱਪ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸੀ ਵਰਗਾ ਲੰਮਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਡੰਗ ਵਿੱਚ ਐਨੀ ਵਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੜੇ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਰਪ, ਕੀੜਾ, ਨਾਗ, ਬਾਬਾ ।

ਸੱਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸਪੋਲਾ, ਭੈੜਿਆਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਭੈੜੀ ਉਲਾਦ ॥

ਸੱਪ ਸੀਹਣ / ਸੱਪ ਸੀਹਣੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਰਲੀ, ਬੁਰਾ ਚਿਤਮਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਸਪੰਜ, ਪੁ:–ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਛੇਕਾਂਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਜੀਉਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੱਪਣੀ, ਸ:–ਸੱਪ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਸਪਤ, ਵਿ:–ਸੱਤ ॥

ਸਪਤ ਭੁਜ, ਪੁ:–ਸੱਤਾਂ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਪਤਮੀ, ਸ:–ਸੱਤਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਸਪੱਤਾ, ਵਿ:–ਭਲਾਮਾਣਸ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ॥

ਸਪਰਸ, ਸ:–ਛੋਹ, ਛੁਹਣ ॥

ਸਪਰਸ ਬਿੰਦ, ਪੁ:
ਸਪਰਸ ਬਿਰਤ, ਪੁ:
ਸਪਰਸ ਰੇਖਾ, ਸ: } ਛੋਹਣ ਵਾਲੀ ਲਕੀਰ॥

ਸਪਰਦਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਰਾਗੀ।

ਸਪਰਦਾ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸਪਰਦੇ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਸਪਰਦਾਈ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਗੀ

ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ, ਪੁ:—ਮਤ, ਪੰਥ, ਧਰਮ, ਗੋਸ਼ਟ।

ਸਪੜ ਸਪੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਗੱਟ ਗੱਟ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ।

ਸਪਾਇਆ, ਪੁ:
ਸਪਾਈ, ਸ: } ਚੌਕੀ, ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਪਾਣੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਘੜਵੰਜੀ। ਜਿਸ ਲਕੜੀ ਉੱਤੇ ਗੱਡਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਲਦ ਨਾ ਜੁਪੇ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਓਹ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਧਣਾਲਾਂ ਦੀ ਲਮੀ ਤੋਪ ਰੱਖਕੇ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਪਾਈ॥

ਸਪਾ ਸਪ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝੱਬ ਝੱਬ, ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ। ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ, ਰਵਾਂ॥
ਪੁ:, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਫੁਰਤੀ॥

ਸਪਾਹ, ਸ:—ਸਪਾਹੀ, ਫੌਜ, ਸੈਨਾ॥

ਸਪਾਹ ਸਲਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ, ਕਪਤਾਨ, ਕਮਾਨੀਅਰ। ਸੈਨਾ ਪਤੀ॥

ਸਪਾਹ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ॥

ਸਪਾਹ ਗਰੀ ਸ:
ਸਪਾਹ ਪੁਣਾ ਪੁ: } ਸਪਾਹੀ ਦਾ ਕੰਮ ਫੌਜੀ ਨੌਕਰੀ॥

ਸਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਵਿਚ ਨੌਕਰ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋਧਾ, ਸੰਤਰੀ, ਚਪੜਾਸੀ॥

ਸਪਾਰਸ, ਸ:—'ਸਫਾਰਸ਼' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਸਣ, ਸ:—'ਸਫ਼ਾਰਸ਼ਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਸੀ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਦੇ ਤੀਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ॥

ਸਪਾਟਾ, ਪੁ:—ਕਾਹਲੀ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀ ਦੌੜ, ਭਜ, ਸੈਲ, ਫੇਰੀ।

ਸਪਾਧਾ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ

ਸਪਾਰੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਛਿਲੜ ਲੱਕੜੀ ਵਰਗਾ ਕਰੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤ ਫਲ ਦੇ ਪੱਕਣ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਹਿੰਦਾ॥

ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਪਾਰੂ।

ਸਪਾਰੂ, ਪੁ:—ਇੰਦਰੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਸਪਿਆਧਾ, ਪੁ:—'ਸਪਾਧਾ' ਵੇਖੋ।

ਸਪਿਆਧਣ, ਸ:—ਸਪਾਧੇ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਸਪਿਆਰੀ, ਸ:—'ਸਪਾਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਿਆਰੂ, ਪੁ:—'ਸਪਾਰੂ' ਵੇਖੋ॥

ਸਪਿਰਿਟ, ਸ:—ਭਾਉ, ਦਲੀਲ, ਨੀਅਤ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸਤ॥

ਸਪੀਚ, ਸ:—ਬੋਲ ਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਲੈਕਚਰ, ਵਖਯਾਨ॥

ਸਪੂਤ
ਸਪੁੱਤ
ਸਪੁੱਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ, ਅੱਛਾ ਬੇਟਾ, ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ।

ਸਪੁਤ੍ਰਤਾਈ, ਸ:–'ਸਪੂਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੁਰਦ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸਪੁਰਦੋ, ਸ:—ਸੌਂਪਣਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਪਾਸ ਰੱਖਣਾ, ਸੌਂਪਣੀ, ਅਮਾਨਤ, ਰਾਖੀ। (ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇਣਾ)॥

ਸਪੂਤ, ਪੁ:–'ਸਪੁਤ' ਵੇਖੋ ।

ਸਪੂਤਾਈ, ਸ:—ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਸਪੂਰਣ, ਸੰਪੂਰਣ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਾਰਾ॥

ਸਪੇਦ, ਵਿ:–ਸਫ਼ੇਦ, ਚਿੱਟਾ, ਧੌਲਾ, ਬੱਗਾ ॥

ਸਪੇਦਾ, ਪੁ:–'ਸਫ਼ੇਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਪੇਦੀ, ਸ:—ਸਫੇਦੀ, ਚਿਟਿਆਈ, ਕਲੀ ॥

ਸਪੇਰਾ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਂਦਰੀ, ਸਪਾਧਾ ।

ਸਪੈਸ਼ਲ, ਸ:—ਖਾਸ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਜੋ ਆਮ ਗੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਅਲਗ ਛੁੱਟੇ॥

ਸਪੇਲਣ, ਸ: **ਸਪੇਲਾ,** ਪੁ: ਸੱਪ ਫੜਨ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਯਾ ਵਾਲਾ । 'ਸਪਾਧਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਪੋਲਾ, ਸਪੋਲੀਆ (ਯਾ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੱਪ । ਕੀੜਾ ॥

ਸਫ, ਸ:—ਫੂਹੜੀ, ਚਟਾਈ ॥

ਸਫ਼ਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਆੜੂ ਜੋ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੌਰਵੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਜਾਤ੍ਰਾ, ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ॥

ਸਫ਼ਰ ਖਰਚ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਖਰਚ ਜੋ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਸਫ਼ਰ ਮੈਨਾ, ਪੁ:–ਖੁਦਾਈ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ।

ਸਫ਼ਰਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤ, ਗਰਮੀ ॥

ਸਫ਼ਰਾ, ਪੁ: **ਸਫ਼ਰੀ,** ਸ: ਇੱਕ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਮਾਕੂ ਮਲਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਖ਼ੁਰਾਕ ਛਾਣਦੇ ਹਨ ॥

ਸਫ਼ਰਾਵੀ, ਵਿ:—ਪਿਤ ਵਾਲਾ ॥

ਸਫ਼ਰਾਵੀ ਮਜਾਜ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦਾ ਸੁਭਾਉ॥

ਸਫ਼ਰੀ, ਵਿ:, ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਫ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:—'ਸਫ਼ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਫ਼ਾ, ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁਧ, ਖਰਾ, ਨਿਰਮਲ, ਛਾਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਖ਼ਾਲਸ, ਸੁਥਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਗ਼ ਨਹੀਂ, ਨਿਤਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਖਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਫ਼ਾਫ਼, ; ਜੋ, ਸੌਖਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਿੱਧਾ, ਪੱਧਰਾ, ਇਕੋ ਜੇਹਾ, ਸੱਚਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਸਰੀ ਹਨ ।

ਸਫ਼ਣ ਸਫ਼ਾ, ਸ: ਵਿ: ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਸਤਿਆਨਾਸ । ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁਨਿਆ ਹੋਇਆ । (ਸਫ਼ਾ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ ਰਖਣਾ)॥

ਸਫਾ, ਪੁ:—ਪੰਨਾ, ਵਰਕੇ ਦਾ ਇਕ ਪਾਸਾ ॥

ਸਫ਼ਾਇਤ, ਸ:—ਵਿਚੋਲਾ ਹੋਕੇ ਸਪਾਰਸ ਕਰਨੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀ ਉੱਮਤ ਦੀ ਸਫ਼ਾਇਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਦੀ ਬਾਬਤ ਬੀ ਇਹੀ ਖਿਆਲ ਹੈ)।

ਸਫ਼ਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸੁਥਰਾਈ, ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਦਿਲ ਦੀ ਸਚਿਆਈ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਬੇ ਗੁਨਾਹੀ, ਨਿਰ-ਦੋਸ਼ ਹੋਣਾ, ਸੁਲ੍ਹਾ, ਮੇਲ। ਬਰਬਾਦੀ, ਖਰਾਬੀ। (ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਸ਼ਫ਼ਾਫ਼, ਵਿਃ—ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ, ਕਰੜਾ ਅਤੇ ਉੱਜਲ (ਹੀਰਾ, ਮਾਣਕ ਆਦਿਕ)। ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਚਾਨਣ ਲੰਘ ਸਕੇ ਜਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ੀਸ਼ਾ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਸ਼ਃ—ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਉਹ ਦਾ ਕੰਮ ਸੁਆਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)।

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਲੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਚਲਣਾ।

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ਣ, ਸ਼ਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ, ਪੁਃ—ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਚੋਲਾ॥

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ ਚਿੱਠੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਸਫ਼ਾਰਸ਼ੀ ਟੱਟੂ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰੀ ਸਫ਼ਾ-ਰਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਜਾਂ ਹੁੰਦਾ ਮਿਲੇ॥

ਸਫ਼ੀਰੀ, ਸ਼ਃ—ਤੁਰਮ, ਸੀਟੀ॥

ਸਫ਼ੀਲ, ਸ਼ਃ—ਕੰਧ, ਦਿਵਾਲ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੁਵੇਰੇ ਦੀ ਉੱਚੀ ਕੰਧ॥

ਸਫ਼ੇਦ, ਵਿਃ—ਚਿੱਟਾ, ਬੱਗਾ, ਧੌਲਾ

ਸਫ਼ੇਦਾ ਪੁਃ—'ਸਫੈਦਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਫ਼ੇਦੀ, ਸ਼ਃ—ਚਿਟਿਆਈ, ਕਲੀ॥

ਸਫ਼ੈਦ, ਵਿਃ—'ਸਫ਼ੇਦ' ਵੇਖੋ॥

ਸਫ਼ੈਦਪੋਸ਼, ਪੁਃ—ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਸਫ਼ੈਦਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਰੋਗਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੁਪਇਆ। ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਹੱਛੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੌਲ॥

ਸਫ਼ੈਦੀ, ਸ਼ਃ—ਚਿਟਿਆਈ, ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ, ਕਲੀ॥

ਸਬ, ਵਿਃ—'ਸਭ' ਵੇਖੋ, ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਮਤਹਿਤ, (ਸਬ ਕਮੇਟੀ, ਸਬ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿਕ)॥

ਸ਼ਬ, ਸ਼ਃ—ਰਾਤ॥

ਸ਼ਬ ਏ ਹਾਦਤ, ਸ਼ਃ—ਦਸਵੀਂ ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਹੁਸੈਨ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸਾ॥

ਸ਼ਬ ਕਦਰ, ਸ਼ਃ—ਦੂਜੀ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਕੁਰਾਨ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਉਤਰਿਆ ਸਾ॥

ਸ਼ਬ ਦੇਗ, ਸ਼ਃ—ਮਾਸ ਅਤੇ ਗੋਂਗਲੂ ਜੋ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰਿਝਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ॥

ਸ਼ਬਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਸ਼ਬਾਨ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਤ੍ਰ ਬਾਜ਼ੀ ਛੁਟਦੀ ਹੈ॥

ਸ਼ਬਰਾਤੀ, ਵਿਃ—ਸ਼ਬਰਾਤ ਦਾ, ਸ਼ਬਰਾਤ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਸਬਕ, ਪੁਃ—ਪਾਠ, ਸੰਥਾ॥

ਸਬਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ॥

ਸਬਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜ੍ਹਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ॥

ਸਬਜ਼, ਵਿ:—ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਕਚਾ।

ਸਬਜ਼ ਕਦਮ }
ਸਬਜ਼ ਕਦਮਾ } ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ, ਚੰਦਰਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ

ਸਬਜ਼ ਮੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵਿਕਦੀ ਹੈ॥

ਸਬਜ਼ ਮਿੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਰ ਧੋਂਦੇ ਹਨ (ਡੇਰਾ ਗਾਜ਼ੀ ਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)॥

ਸਬਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਭੂਰਾ ਬੱਚਾ, ਹਰਿਆਉਲ, ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ, ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ਮਣੀ, ਭੂਰਾ ਰੰਗ (ਘੋੜੇ ਦਾ)॥

ਸਬਜ਼ੀ, ਸ: -ਹਰਿਆਉਲ, ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ, ਭੰਗ॥

ਸਬਜ਼ੀ ਫ਼ਰੋਸ਼, ਪੁ:—ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਅਰਾਈਂ॥

ਸ਼ਬਦ, ਪੁ:—ਭਜਨ, ਗੀਤ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਅਵਾਜ਼, ਪਦ, ਬੋਲ, ਕੂਕ, ਗੱਲ, ਬਾਤ।

ਸਬਦ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ: "ਮਿਲਾਵਾ" ਵੇਖੋ॥

ਸਬਦੀ, ਪੁ:—ਸਬਦ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੰਬੰਧ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ, ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਸਾਕ॥

ਸੰਬੰਧਿਤ, ਵਿ:—ਸੰਬੰਧ ਵਾਲਾ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਸੰਬੰਧੀ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਭਾਈ ਬਰਾ।
ਵਿ:—ਨਾਲ ਲਗਦਾ॥

ਸਬੱਬ, ਪੁ:—ਕਾਰਣ, ਮਤਲਬ॥

ਬੇ ਸਬੱਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਹੀ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ॥

ਸਬੱਬੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਬੱਬ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਮਤਲਬ ਲਈ॥

ਸਬਰ, ਪੁ:—ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ॥

ਸਬਰ ਸ਼ੁਕਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਤੋਖ॥

ਸਬਰ ਹੋਣਾ }
ਸਬਰ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ॥

ਸਬਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਤਾਉਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ। ਸਰਾਪਿਆ ਜਾਣਾ॥

ਬੇ ਸਬਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਬਰ ਨਹੀਂ, ਕਾਹਲਾ, ਹਿਰਸੀ, ਲੋਭੀ॥

ਸੱਬਰ ਕੱਤਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਚੋਖਾ, ਢੇਰ॥

ਸੰਬਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਮਰਤਨ॥

ਸੰਬਰ ਸੂਹੜੀ, ਸ:—ਸਤਿਆ ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਹੂੰਝਾ।

ਸੰਬਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਹਾਰਨਾ, ਹੂੰਝਣਾ, ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨੀ। ਬੋਹਕਰ ਦੇਣੀ।

ਸੰਬਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਉਣੀ ਜਾਂ ਬੋਹਕਰ ਦਵਾਉਣੀ॥

ਸਬਰਾਈ, ਸ:—ਸੰਬਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਸਫ਼ਾਈ।

ਸਬਲ, ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਬਲੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ॥

ਸੱਬਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਕੰਧ ਪਾੜਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਬਲ ਸ਼ਬਲ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰਿਝਦੇ ਮਾਸ ਦੀ ਤਰੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਜਾਂ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਰਿੱਝਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ॥

ਸਬਲਾ ਅਬਲਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਚੰਗੀ ਮੰਦੀ (ਚੀਜ਼)।

ਸਬਾਈ, ਸ:—ਸਾਰਾ, ਸੱਭੇ।

ਸਬਾਤ, ਸ:—ਕੋਠੇ ਉਪਰ ਕੁਝ ਢੱਠੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਉਸਾਰਾ, ਡਿਉੜ੍ਹੀ॥

ਸਬਾਲ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਬਿਹਤੀ, ਪੁ:—ਵਾਧਾ, ਤਰੱਕੀ, ਫ਼ੈਦਾ, ਲਾਹ, ਬਿਮਾਰ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਅਰਾਮ॥

ਸਬਿਹਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਚੋਖਾ, ਬਾਹਲਾ, ਚੰਗਾ ਜੇਹਾ ਜੇ ਫ਼ਜ਼ਾਲਤੀ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਵੇ)

ਸਬੀਹਣੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਮਧਰੀ ਤੀਮਤ।

ਸਬੂਣ, ਪੁ:—ਸਾਬਣ, ਸੱਜੀ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਬੂਣ ਗਰ, ਪੁ:—ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣਵਾਲਾ।

ਸਬੂਣੀ, ਵਿ:—ਸਬੂਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਬਣ ਨਾਲ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਲਸੋੜ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਬਣ॥

ਸਬੂਣੀਆ, ਪੁ:—ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਸਬੂਤ, ਵਿ:—ਸਾਬਤ, ਸਾਰਾ।
ਪੁ:—ਪਰਮਾਣ, ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸਹੀ, ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਾਬਿਆ ਜਾਣੀ॥
(ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਸਬੂਤੀ, ਸ:—ਸਬੂਤ, ਪਛਿਆਣੀ, ਪਰਮਾਣ॥

ਸਬੂਲੀਆਂ, ਸ:—(ਬ: ਵ:), ਰੋਉ ਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਫੋੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਤਿਲ ਲਗਦੇ ਹਨ॥

ਸਬੂਰੀ, ਸ:—ਸਬਰ, ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ॥

ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ, ਸ:—ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ।

ਸਵੇਰ, ਸ:—'ਸਵੇਰ' ਵੇਖੋ

ਸਵੇਰਾ, ਪੁ:—'ਸਵੇਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਵੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਵੇਰੇ' ਵੇਖੋ॥

ਸੰਬੋ, ਪੁ:—ਗੁਲ ਸੰਬੋ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫੁੱਲ॥

ਸਭ, ਵਿ:—ਸਾਰੇ, ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ॥

ਸਭ ਕੁਛ, ਪੁ:—ਹਰ ਚੀਜ਼, ਸਾਰੀ ਸ਼ੈ॥

ਸਭ ਦਾ, ਵਿ:—ਸਾਂਝਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਵਰਤਣ।

ਸਭਨਾਂ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਸਭ ਲੋਕਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ, ਸਭ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ॥

ਸਭਨੀਂ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸਭ ਲੋਕਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ, ਸਭ ਸਾਰਿਆਂ, ਸਾਰੀਂ, ਹਰ ਕਿਸੇ॥

ਸੰਭਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਿਰਛ॥

ਸੰਭਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਮਿਲਣਾ, ਪੱਕੇ ਪੈਰੀਂ ਖਲੋਣਾ, ਡਿਗਦੇ ਡਿਗਦੇ ਬਚਣਾ, ਵਿਗੜਦੇ ਵਿਗੜਦੇ ਸੌਰ ਜਾਣ, ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣਾ॥

ਸਭਾ, ਸ:—ਸਮਾਜ, ਇਕੱਠ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਟੋਲੀ, ਪਰਿਹਾ, ਕਮੇਟੀ

ਇੰਦਰ ਸਭਾ, ਸ:—ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ।

ਸਭਾ ਸਦ, ਪੁ:—ਸਭਾ ਦੇ ਲੋਕ, ਮਿੰਬਰ॥

ਸਭਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜ ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਭਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਣਾ।

ਸਭਾ ਪਤੀ, ਪੁ:—ਸਭਾ ਦਾ ਪਰਧਾਨ ਜਾਂ ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ ॥

ਰਾਜ ਸਭਾ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਸਭਾ / ਸਭਾਉ } ਪੁ: —ਮਜ਼ਾਜ, ਤਬੀਅਤ, ਹਾਲਤ, ਤਾਕਤ ਹੈਸੀਅਤ, ਵੱਡਿਆਈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗੁਣ ॥

ਸਭਾਉਕ, ਵਿ:—ਕੁਦਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਭੋਲੇ ਭਾਉ, ਐਵੇਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ, ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ ਨਾ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਸੰਭਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਥੰਮਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਸਾਂਭਣਾ, ਲੇਖਾ ਲੈਣਾ ॥

ਸੰਭਾਲੂ, ਪੁ:—ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ॥

ਸਭਾਵਕ, ਵਿ:—'ਸਭਾਉਕ' ਵੇਖੋ ।

ਸਭਿਆਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਸਚਿਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਭੇ / ਸੱਭੋ } ਵਿ:—ਸਾਰੇ, ਹਰ ਕੋਈ ॥

ਸਮ, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ, ਵਰਗਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ॥

ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸੰਗ, ਸਮੇਤ, ਸਣੇ, (ਦੂਸਰੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ 'ਸਮ' ਦੇ ਅਰਥ 'ਜੁੜਨਾ' ਜਾਂ 'ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ' ਹਨ)

ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਗਣੀ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਸਮਾਂਤਰ ਰੇਖਾ, ਸ:—ਅਜੇਹੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਵਿੱਥ ਹੋਵੇ ॥

ਸਮ ਖਟ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਛੇ ਬਰਾਬਰ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਮਕਾਲੀ, ਵਿ:—ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ

ਸਮਕੋਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਕੀਰ ਉੱਤੇ ਦੂਜੀ ਸਿੱਧੀ ਖੜੀ ਲਕੀਰ ਨਾਲ ਜੋ ਕੋਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ॥

ਸਮ ਤ੍ਰਿਬਾਹੁ ਤ੍ਰਿਭੁਜ, ਪੁ:—ਤਿੰਨਾਂ ਬਰਾਬਰ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਭੁਜ ॥

ਸਮ ਦਰਸੀ, ਪੁ:—ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ ਮਨੁੱਖ, ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਸਮਦਰਿਸ਼ਟੇਤਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖ ਨਾ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਮ ਦੁਬਾਹੁ ਤ੍ਰਿਭੁਜ, ਪੁ:—ਅਜੇਹਾ ਤ੍ਰਿਭੁਜ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭੁਜਾਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ।

ਸਮ ਪੰਚ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਬਰਾਬਰ ਪੰਜਾਂ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸਮ ਬਹੁ ਭੁਜ ਖੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬਰਾਬਰ ਬਹੁਤ ਭੁਜਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਸੰਮ, ਪੁ:—ਧਾਤ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਹਾ ਜੋ ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਪਕਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਮਸਾ, ਪੁ:—ਮਾਲਾ ਦੇ ਨਿਕੇ ਜੇਹੇ ਘੁੰਮਣ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਸਿਮਰਨਾ ।

ਸਮਸੀ, ਪੁ:—ਸਈਅਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁਲ, ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪੰਥ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਨ ॥

ਵਿ:—ਸੂਰਜ ਦਾ ।

ਸਮ੍ਹਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਭਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ

ਸਮ੍ਹਾਲੂ, ਪੁ:—'ਸੰਭਾਲੂ' ਵੇਖੋ ।

ਸਮੱਕ, ਸਮੱਗ, ਵਿ:—ਸੱਭੋ, ਸਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ, (ਸੱਮਗ ਰਾਤ)।

ਸਮੱਗ੍ਰੀ, ਸਮੱਗਰੀ, ਸ:—ਸਮਿਆਨ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਅਸਬਾਬ, ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ॥

ਸਮਝ, ਸ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਅਕਲ, ਬੁੱਧ ਮੱਤ॥

ਉਲਟੀ ਸਮਝ, ਸ:—ਬੇਅਕਲੀ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ

ਸਮਝ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਸਮਝ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ॥

ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਕਲ ਵਰਤਣੀ, ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ॥

ਸਮਝ ਦਾਰ, ਸਮਝ ਵਾਨ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ, ਸੁਚੇਤ, ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਚੇਤਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਦੂਰ ਧਿਆਨੀ, ਬੁੱਧਵਾਨ॥

ਸਮਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ, ਸੋਚਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਸਿਖਣਾ, ਮੰਨਣਾ, ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ॥

ਸਮਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਮਝ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣੀ, ਦੱਸਣਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਹਟਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੇ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਚੇਤਣਾ॥

ਸਮਝਾਵਾ, ਪੁ: **ਸਮਝੌਤੀ,** ਸ: ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਨਾਉਣਾ, ਉਪਦੇਸ਼॥

ਸਮਝੌਤੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਯਾ ਦੇਣੀ, ਜਤਾਉਣਾ॥

ਸੰਮਤ, ਪੁ:—ਸਾਲ, ਸੰਨ, ਰਾਜਾ ਬਿਕਰਮਾਜੀਤ ਜਾਂ ਸਾਲਵਾਹਨ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਨ (ਬਿਕਰਮਾ ਜੀਤੀ ਸੰਮਤ, ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ)।

ਸਮੱਧਰ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ॥

ਸਮਧਾ, ਸ:—ਬਾਲਣ॥

ਸੱਮਨ, ਪੁ:—ਪੱਕਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਅੱਠ ਨੁਕਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬੁਰਜ, ਕਚਹਿਰੀ ਵੱਲੋਂ ਬੁਲਾਵੇ ਦਾ ਕਾਗਤ॥

ਸੱਮਨ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੇ ਬੁਲਾਵੇ ਦੇ ਕਾਗਤ ਜਾਰੀ ਕਰਨੇ॥

ਸੱਮਨ ਕਢਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਾਉਣੇ॥

ਸੱਮਨ ਬੁਰਜ, ਪੁ:—ਲਹੌਰ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੁਰਜ॥

ਸਮਪਟ, ਪੁ:—ਸੰਕੋਚ, ਸਿਮਟਾਉ, ਮੇਲ, ਢੱਕ ਬੰਦ ਹੋਣਾ, ਬੰਦ ਡੱਬਾ, ਇੱਕ ਪੱਧਰੀ ਤਰਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿੱਥਾਂ ਜਾਂ ਦਰਜਾਂ ਨਾਂ ਹੋਣ॥

ਸੱਮਰ ਸੂਹਣੀ, ਸ:—'ਸਬਰ ਸੂਹਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥਾ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਬਲ, ਸ਼ਕਤੀ॥

ਸਮਰਥੀ, ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਜ਼ੋਰਾ ਵਰ, ਕੰਮ ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਮਰਣ, ਪੁ, ਸ:—ਸਿਮਰਣ, ਭਜਨ, ਜਾਪ, ਚੇਤਾ ਧਿਆਨ, ਮਾਲਾ॥

ਸੱਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਭਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਮਲਾ, ਪੁ:—ਪੱਗ ਦਾ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਲੜ ॥

ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਵੇਲਾ, ਵਕਤ, ਰੁੱਤ, ਚੰਗੀ ਫਸਲ, ਮੌਕਾ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਦਾ ਸੁਕਾਲ, ਸਸਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਖ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕ, ਨਵਾਂ ਪੋਰ, ਵੇਲੇ ਦਾ ਲਾਗ॥

ਸਸਤਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਸਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸਮਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਖਿੱਚ ਦੇਣੀ, ਚੰਗਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਣਾ॥

ਮਹਿੰਗਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਕਾਲ, ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਮਹਿੰਗੀ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ਮਾਂ, ਸ:—ਦੀਵਾ, ਚਰਾਗ, ਮੋਮ ਬੱਤੀ ॥

ਸ਼ਮਾਂ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਦੀਉਟ, ਥਾਲ ਵਿਚ ਗੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਉੱਚਾ ਦੀਵਾ।

ਸਮਾਉ, ਪੁ:—'ਸਮਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਮੋਊਂਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ (ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ)। ਸੁਆਉਣਾ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੋਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਾਇਣ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਗ॥

ਸਮਾਇਤ, ਸ:—ਸੁਣਨਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸੁਣਨੇ। ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਸੁੱਧ ॥

ਸਮਾਈ, ਸ:—ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਮਾ ਸਕੇ। ਧੀਰਜ, ਸਹਾਰਾ। ਸੁਆਈ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਸਮਾਗਮ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਸੰਗ, ਮੇਲਾ ॥

ਸਮਾਚਾਰ, ਪੁ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ ਸੁੱਧ ॥

ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਬਰਾਂ ਆਦਿਕ ਛਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਖ਼ਬਾਰ॥

ਸਮਾਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਸਮਾਜ, ਸ:—ਸਭਾ, ਸੰਗਤ, ਜੱਥਾ, ਗੋਸ਼ਟ ॥

ਸਮਾਜੀ
ਸਮਾਜੀਆ } ਪੁ:—ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਭਾਸਦ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ)॥

ਸਮਾਧ
ਸਮਾਧੀ } ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ। ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਅੰਸ ਦੱਬਕੇ ਉੱਪਰ ਮੜ੍ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੋਵੇ।

ਸਮਾਧ ਲਗਾਉਣੀ
ਸਮਾਧ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਕੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਤੱਕ ਸਾਹ ਰੋਕ ਛੱਡਣਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਸਾਧੂ ਕਰਦੇ ਹਨ॥)

ਸਮਾਨ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ, ਸਮਗ੍ਰੀ, ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼, ਵਸਤ ॥

ਵਿ:—ਨਿਆਈਂ, ਵਰਗਾ, ਵਾਂਕਰ, ਬਰਾਬਰ, ਸਧਾਰਣ, ਖ਼ਾਸਾ॥

ਸਮਾਪਤ, ਵਿ:—ਮੁੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਧਿਆਉਣਾ॥

ਸਮਾਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੰਭਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮ੍ਹਾਲੂ, ਪੁ:—'ਸੰਭਾਲੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਿਆਨ, ਪੁ:—'ਸਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ ।

ਸਮਿਗ੍ਰੀ, ਸ:—'ਸਮਗ੍ਰੀ' ਖੋ ॥

ਸੰਮੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਿਰਛ ॥

ਸਮੀਪ, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਲਾਗੇ ॥

ਸਮੁੱਚਾ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ ।

ਸਮੁੱਚੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਭ ਤਰਾਂ ॥

ਸਮੁੰਦ, ਸਮੁੱਦਰ, ਸਮੁੰਦਰ, ਪੁ:—ਸਾਗਰ, ਸਰੋਵਰ ।

ਸਮੁੰਦ ਸੋਖ, ਸਮੁੰਦਰ ਸੋਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ, ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣ ਕਾਰ ਹਨ ॥

ਸਮੁੰਦ ਝੱਗ, ਸਮੁੰਦਰ ਝੱਗ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਜੋ ਮੱਛੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ।

ਸਮੁੰਦਰ ਫੁੱਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਔਖਧ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਕੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ॥

ਸਮੁੰਦਰੀ, ਸਮੁੰਦਰੀ, ਵਿ:—ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ

ਸਮੂਹ, ਪੁ:—ਜੱਥਾ, ਇਕੱਠ, ਢੇਰ

ਸਮੂਚਾ, ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ ।

ਸਮੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਭਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ।

ਸਮੇਟੂ, ਪੁ:—ਸਮੇਟਣ ਵਾਲਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਸਮੇਟਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਸਮੇਤ, ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸਣੇ ॥

ਸਮੇਰ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ ਸਿਖਰ, ਮਾਲਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਣਕਾ, ਕਿਸੇ ਟੋਲੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਨੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਜਿੱਥੇ ਦੇਉਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਵੱਰ ਸੂਰਜ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ॥

ਸਮੋਸ, ਪੁ:—'ਸਮੋਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਮੋਜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸਮੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਠੰਢਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਘਟਾਣਾ ।

ਸੰਵਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਯਹਕ, ਪੁ:—ਸਹਿਆ, ਸਹਾ ॥

ਸੱਯਦ, ਪੁ:—'ਸਈਅਦ' ਵੇਖੋ ।

ਸੱਯਦਾਣੀ, ਸ:—'ਸਇਦਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਯਾਂ, ਸ:—ਸਖੀਆਂ, ਸਹੇਲੀਆਂ ॥

ਸਰ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਤਾਲ, ਛੱਪੜ, ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ । ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ਜੋ ਛੱਪਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੂ ਹੜੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਅਰ ਜੋ ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤ, ਚੂਰੀ, ਸਿਰ ॥

ਵਿ:—ਤੀਰ ਵਾਂਗਰ ਸਿੱਧਾ ।

ਸਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤ ਜਾਂ ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ॥

ਸਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਤੇ ਹੋਣਾ, ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣਾ, ਫ਼ਤੇ ਕਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸੋਧਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ॥

ਸਰ ਗਰੋਹ, ਪੁ:—ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਜੱਥੇ ਦਾਰ, ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਰ ਗਰੋਹੀ, ਸ:—ਸਰ ਗਰੋਹ ਦੀ ਪਦਵੀ ॥

ਸਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਸਭਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ॥

ਸਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਣਾ, ਪੁੱਗਣਾ ਬਾਜ਼ੀ ਵਿਚ ਬਰੋਬਰ ਰਹਿਣਾ। ਵੰਡਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਸਰਜੀਤ, ਵਿ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਤੇ,ਪਰਤਾਪੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਸਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣ ਦੇਣਾ (ਤਾਂਸ਼ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ), ਢਿੱਲ ਕਰਨੀ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰ ਢਿੱਲੀ ਛੱਡਣੀ, ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਗੰਢ ਪਾਉਣੀ ॥

ਸੱਰ ਸੱਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਛੁੱਟੇ ਹੋਏ ਤੀਰ ਜਾਂ ਸੱਪ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਸ਼ਰਈ, ਵਿ-ਸ਼ਰਾ ਮੁਜਿਬ ('ਸ਼ਰਾ ਵੇਖੋ') ॥

ਸ਼ਰਈ ਪਜਾਮਾ, ਪੁ-ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ਜਿਹਾ ਪੱਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਰਈ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ:-ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ (ਜੇਹੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਮੁਜਿਬ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ) ॥

ਸਰਸ, ਪੁ:-ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਚੰਗਾ, ਖਰਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ (ਸਰਸੋ ਮਾਘ, ਸਰਸੋ ਭਾਗ) ॥

ਸਰਸੋ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵਧੀਕ, ਚੰਗਾ, ਭਾਗਾ ਚੰਗਾ ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੜਛੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਲਵਾਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਲਹਿਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਰਸਾਈ, ਸ:—ਬਹੁਤਾਇਤ, ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ। 'ਸਰਸਾਹੀ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਸਾਹੀ, ਪੁ:—'ਸਿਰਸਾਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਸਾਮ, ਪੁ:—ਅੰਤ ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਜੋ ਮੂਰਛਾ ਆ ਜਾਵੇ, ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਸਰਸੋਂ, ਸ:—'ਸਰਹੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਹਾਉਂਦੀ, ਸਰਹਾਂਦੀ, ਸਰ੍ਹਾਂਦੀ, ਸ: ਮੰਜੇ ਜਾਂ ਸਮਾਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਸਰਹਾਣਾ, ਸਰ੍ਹਾਣਾ, ਪੁ: -ਮੰਜੇ ਜਾਂ ਸਮਾਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਤਕੀਆ ॥

ਸਰਹਿੰਡਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਸਰਹੋਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਰਾਈ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਸਾਗ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਲ ਬਾਲਨ ਦੇ ਭੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸਰਹੋਂ ਸਿਆਲ ਵਿਚ ਉਗਦੀ ਹੈ ॥

ਸਰਕ, ਸ:—ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਜਾਲ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਸਰਕਸ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ॥

ਸਰਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦੀ ਕੈਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਫੁੱਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਕੋਢਾ, ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਪਰਧਾਨ, ਮੁਖੀਆ, ਆਗੂ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ, ਲਾਂਭੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਰਕੱਪ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇਕ ਰਾਜਾ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਕਪਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ । ਰਾਜੇ ਰਸਾਲੂ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਹਾਰਿਆ ॥

ਸਰਕਰਦਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ, ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਕਰਨ ਕਾਰਨ, ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਸਰਕੜਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦਾ ਘਾਹ ਤੇ ਪੱਤਰ, ਕਾਹੀ, ਸਰਕੰਡਾ ।

ਸਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਲਾਂਭੇ ਕਰਨਾ, ਖਿੱਚਣਾ ॥

ਸਰਕਾਰ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾ, ਅਲਾਕੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸਰਦਾਰ, ਅਧਕਾਰੀ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ (ਆਦਰ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ਪਰਜਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਰਾਜ ਹੋਵੇ । ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਕਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਰਕਾਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ॥

ਸਰਕਾਰੇ ਦਰਬਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਉਣੀ । ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ । (ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਅੰਧਾਰ, ਸਾਧ ਕੂੜਾ ਚੋਰ ਸਚਿਆਰ = ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ) ॥

ਸਰਕਾਰੀ / ਸਰਕਾਰੂ } ਵਿ:—ਸਰਕਾਰ ਦਾ, ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ (ਸਰਕਾਰੀ ਆਦਮੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਆਦਿਕ) ॥

ਸਰਗਮਤ, ਪੁ:—ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਛਤਰ ॥

ਸਰਗਹੀ, ਸ:—'ਸਰਘੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਗਮ, ਪੁ:—ਸ:—ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਸੁਰਾਂ 'ਸਾ ਰੇ ਗਾ ਮਾ ਪਾ ਧਾ ਨੀ)

ਸਰਗਰਾ, ਸ:—ਖਵੀ, ਪੰਨ੍ਹੀ ॥

ਸਰੰਦਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਹਲਾ ਗੁਆਰ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰੰਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ, ਕਿੰਗਰੀ ॥

ਸਰੰਗੀਆ, ਪੁ:—ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੰਤ੍ਰੀ ।

ਸਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਘੀ, ਸ:—ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੜਕੇ ਹੀ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਂਦੇ ਹਨ । ਵਰਤ ਉਪਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੜਕੇ ਖਾਧਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸਰਘੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਭਾਤ, ਤੜਕੇ ਸਾਰ ॥

ਸਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੰਡੀ ਜਾਣੀ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਅਣਵਿੱਸ ਨਾ ਰਹੇ

ਸਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣ ਵੇਲੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸਰਜਣਹਾਰ, **ਸਰਜਨਹਾਰ**, ਪੁ:—ਕਰਤਾਰ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸਰਜਨ, ਪੁ:—ਡਾਕਟਰ, ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਡਾਕਦਾਰ॥

ਸਰੰਜਾਮ, ਪੁ:—ਸਾਜ, ਪਰਾਪਤ, ਪਰੋਜਨ, ਅੰਤ ਤਿਆਰੀ, ਸਮਾਨ॥

ਸਰਟਿਫਿਕੇਟ, ਪੁ:—'ਸਨਦ' ਵੇਖੋ।

ਸ਼ਰਣ, ਸ:—ਬਚਾਉ, ਰਖ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਓਟ, ਓਦ ਸਾ।

ਸ਼ਰਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਓਟ ਲੈਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਪਕੜਣਾ, ਆਸਰੇ ਆਉਣਾ

ਸ਼ਰਤ, ਸ:—ਇਕਰਾਰ, ਠੇਕਾ, ਬੰਧ, ਦਾਉ।

ਸ਼ਰਤ ਕਰਨੀ, **ਸ਼ਰਤ ਬੰਨ੍ਹਣੀ**, **ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ**, ਕ੍ਰਿ:—ਦਾਉ ਲਗਾਉਣਾ, ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ॥

ਸਰਤੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਹਿਕਾਲੇ ਲੱਗਣਾ। ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ, ਸਰਤਾਉਣਾ, ਵੰਡਣਾ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ, ਵਰਤ ਲੈਣਾ, ਛੁਗਤਾਉਣਾ॥

ਸਰਦ, ਵਿ:—ਠੰਢਾ॥

ਸਰਦ ਕੱਪੜੇ, ਪੁ:—ਉਨ੍ਹਾਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ॥

ਸਰਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਹਿ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਦਾ ਕਮਰਾ॥

ਸਰਦਈ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ। (ਸਰਦੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗਾ)॥

ਸਰਦਲ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਸਰਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ ਜੋ ਕੰਧਾਰ ਅਤੇ ਕਾਬਲ ਵਿੱਚ ਉਗਦਾ ਹੈ।

ਸਰਦਾ ਬਰਦਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਭ ਲੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ, ਘਰੋਂ ਰੱਜਾ

ਸਰਦਾਈ, ਸ: ਸਰਦੀ, ਠੰਡ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਠੰਡ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ਜੋ ਬਦਾਮ, ਚਾਰ ਮਗਜ਼ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਘੋਟਣ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ॥

ਸਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਧਾਨ, ਮੁਖੀਆ, ਕਿਸੇ ਸਾਹਬ ਦਾ ਬਾਹਰਾ, ਚੇਲਾ ਸਿੰਘ।

ਸਰਦਾਰਨੀ, ਸ:- ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਘਰਵਾਲੀ॥

ਸਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਪਰਧਾਨਤਾਈ॥

ਸਰਦੀ, ਸ:—ਠੰਡ, ਸੀਤ, ਰੇਸ਼ਾ॥

ਸਰਧਾ, ਸ:—ਨਿਸਚਾ, ਯਕੀਨ, ਭਰੋਸਾ, ਕਿਰਪਾ, ਪਰਤਾਪ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਸ਼ਕਤੀ॥

ਸਰਧਾਲੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਧਾ ਹੈ।

ਸਰਨਾ, ਸ:—'ਸ਼ਰਣ' ਵੇਖੋ।
ਇੱਕ ਰੱਗ ਦੀ ਸੁਭਾਉਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ।
(ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ)॥

ਸਰਨਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੱਗ ਸੁਭਾਉਕ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ।
ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਨਿਬਣਾ, ਭੁਗਤਣਾ, ਬਰਾਬਰ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ॥

ਸਰਨਾਇਚੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੁਰੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਰਨਾਈ
ਸਰਨਾਹ
ਸਰਨਾਹੀ } ਸ:—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ ਖੱਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਾਉ ਭਰਕੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਰਨਾਟਾ, ਪੁ:—ਤਿੱਖੀ ਅਵਾਜ਼, ਫਰਾਟਾ॥

ਸਰਨਾਟਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਉ ਵਿੱਚ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਉੱਡਣ ਨਾਲ ਜਾਂ ਹਨੇਰੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ।

ਸਰਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤਾ ਜੋ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਲਫ਼ਾਫ਼ੇ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਰਪ, ਪੁ:—'ਸੱਪ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰਪਟ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ, ਉਸ ਚਾਲੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦੁੜਾਉਣਾ॥

ਸਰਪਟ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲੇ ਦੁੜਾਉਣਾ ਜਾਂ ਦੌੜਨ ਦੇਣਾ॥

ਸਰਪਤ, ਸ:—ਸਰ, ਸਰਕੜਾ॥

ਸਰਪੇਚ, ਪੁ:—ਪੱਗ ਉਪਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਨਾਰੀ ਦਾ ਪਟਕਾ॥

ਸਰਪੈਂਚ, ਪੁ:—ਪੰਚ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਦੋ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਚੌਧਰੀ॥

ਸਰਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਢੱਕਣ, ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਛਿੱਕੂ, (ਰੋਟੀਆਂ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਲਈ)॥

ਸ਼ਰਫ਼, ਪੁ:—ਇੱਜ਼ਤ, ਵਡਿਆਈ, ਕਿਰਪਾ॥

ਸਰਫ਼ ਅਦਾਲਤ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਲੇ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਜਾਂ ਤਸੀਲ ਦਾ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਸਰਫ਼ਰਾਜ਼, ਵਿ:—ਨਾਮ ਵਰ, ਮਸ਼ਹੂਰ, ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਸਰਫ਼ਰਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਨਾਮਵਰੀ, ਤਰੱਕੀ, ਸ਼ਾਨ॥

ਸਰਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਕਿਰਸ, ਕੰਜੂਸੀ, ਥੋੜਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਧਨ ਜੋੜਨਾ।

ਸਰਫ਼ਾ ਕਰਕੇ ਸੱਤੀ ਸੌਂ
ਆਟਾ ਖਾ ਗਈ ਲੱਤੀ } ਜਿੰਨਾ ਸਰਫ਼ਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ॥

ਸਰਬ, ਵਿ:—ਸਭ, ਸਾਰਾ॥

ਸਰਬ ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਸਰਬੱਗ॥

ਸਰਬਦਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਦਾ, ਨਿੱਤ॥

ਸਰਬ ਦਾਤਾ, ਪੁ:—ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਸਰਬ ਪਾਲਕ, ਪੁ:—ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ॥

ਸਰਬ ਬਯਾਪਕ
ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ
ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ
ਸਰਬ ਬਿਯਾਪੀ } ਵਿ:—ਜੋ ਸਾਰੀ ਥਾਈਂ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਸਰਬ ਬਿਦਯਾ
ਸਰਬ ਬਿੱਦਿਆ } ਪੁ:, ਸ:—ਸਾਰੀਆਂ ਵਿੱਦਿਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਰਬ ਭੱਖੀ, ਵਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਭੰਗੀ॥

ਸਰਬ ਰਸ, ਪੁ:—ਲੂਣ (ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਬੋਲਾ)॥

ਸਰਬ ਵਯਾਪਕ
ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ
ਸਰਬ ਵਯਾਪੀ
ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ } ਪੁ:—'ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰਬ ਵਿਦਯਾ
ਸਰਬ ਵਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਸਰਬ ਬਿਦਿਆ ਵੇਖੋ॥

ਸਰਬੱਗ ਵਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਸਭਨੀ ਥਾਈਂ ਮੌਜੂਦ। ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ॥

ਸਰਬੱਗ ਭਾਈ, ਸ:—ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ॥

ਸਰਬੰਗ, ਪੁ:-ਸਭ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰੇ ਖਾ ਜਾਣੀ ॥

ਸਰਬੰਗਣ, ਸ:—ਸਭ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅਤੇ ਸਭ ਥਾਂਵਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ॥

ਸਰਬੱਗੀ, ਵਿ:-ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ॥
ਸ:-ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਣਾ, ਸਭ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ॥

ਸਰਬੰਗੀ, ਪੁ:-ਸਰਬ ਭੱਖੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਅਤੇ ਹਰ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਰਬਤ, ਪੁ:-ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ, ਫਲਾਂ ਦਾ ਰਸ, ਮਿੱਠੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਕੇ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਬੱਤ, ਵਿ:—ਸਭ ਜਣੇ, ਸਾਰੇ, ਹਰ ਕੋਈ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਸ਼ਰਬਤੀ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਬਤ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਰਸ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਦੇ ਰੰਗ, ਪੀਲੇ ਜਾਂ ਲਾਲ ਧਾਣ ॥

ਸਰਬੰਧ, ਪੁ:—ਸਨਬੰਧ, ਸਾਕ, ਸਰੀਕਾ, ਸਾਂਝ, ਮੌਕਾ ।

ਸਰਬੰਧਣ, ਸ:
ਸਰਬੰਧੀ, ਪੁ: } ਸਾਕ, ਸਾਥੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਬੰਧ ਹੋਵੇ ॥

ਸਰਬਰਾਹ, ਪੁ:-ਮੁਖਤਿਆਰ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਕਾਰਿੰਦਾ ॥

ਸਰਬਾਣ, ਪੁ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਬਾਣੀ, ਸ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਬਾਨਣੀ, ਸ:-ਊਠ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:-ਲਾੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ, ਲਾੜੇ ਦਾ ਸਾਥੀ ।

ਸ਼ਰਮ, ਸ:-ਲੱਜਿਆ, ਹਯਾ, ਲਾਜ, ਸੰਕੋਚ ॥

ਸ਼ਰਮ ਕੁਸ਼ਰਮੀ
ਸ਼ਰਮੋ ਕੁਸ਼ਰਮੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੀ ਲਾਜ ਲਈ ॥

ਬੇਸ਼ਰਮ, ਵਿ:-ਬੇ ਹਯਾ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ । ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਰਮਾਊ
ਸ਼ਰਮਾਕਲ } ਵਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਲਜੀਲਾ ॥

ਸ਼ਰਮਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਸ:-ਸ਼ਰਮ, ਲਾਜ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਈ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਰਮ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਆਉਣੀ ॥

ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦੇਣੀ (ਝੂਠਾ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਝਾੜ ਪਾਕੇ) ॥

ਸਰਲ, ਵਿ:-ਜਾਰੀ, ਸੌਖਾ, ਸਿੱਧਾ, ਸਾਫ਼, ਧਰਮੀ, ਸੱਚਾ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਨਿਰਦੋਸ਼ ॥

ਸਰਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੰਠ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਰਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਕੰਠ ਕਰਨਾ, ਘੋਟ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਸੱਰਲ, ਪੁ: —ਛਿਅ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਦਾ ਘੋੜਾ ॥

ਸਰਵੱਗ, ਵਿ:—'ਸਰਬੱਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵੱਗਤਾਈ, ਸ:—'ਸਰਬੱਗਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵੱਗੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਸਰਬੱਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਣ, ਸਰਵਨ, ਵਿ:—ਜੋਗ, ਲਾਇਕ, ਗੁਣੀ, ਸੂਰਮਾ, ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਾਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ। (ਸਰਵਣ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਸਰਵਣ ਭਰਾ)॥
ਪੁ:—ਕੰਨ ॥

ਸਰਵਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਨਣਾ ॥

ਸਰਵਰ, ਪੁ:—ਛੰਭ, ਸਰੋਵਰ, ਤਾਲ ॥

ਸਖੀ ਸਰਵਰ, ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਅਤੇ ਧੌਂਕਲ ਦਾ ਪੀਰ ॥

ਸਰਵਾਹ, ਸ:—ਸਿਰ ਪੀੜ।

ਸਰਵਾਹਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ ॥

ਸਰਵਾ ਕੱਦ, ਵਿ:—ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ, ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ॥

ਸਰਵਾਣ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਨਣੀ, ਸ:—'ਸਰਬਾਨਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਨੀ, ਸ:—'ਸਰਬਾਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਵਾਰਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ਆਦਿਕ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੋਂ ਵਾਰ ਕੇ ਲਾਗੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਰੜ ਸਰੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤਲਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੂੰ ਸੜਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਓਹੋ ਜੇਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਸ਼ਰਾ, ਸ:—ਕਨੂਨ, ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਮੂਜਿਬ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਵਿਹਾਰ (ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਹੈ)

ਸ਼ਰਾ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕਨੂਨ ਜਾਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੂਜਿਬ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸ਼ਰਾ ਮੁਹੰਮਦੀ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਜਾਂ ਕਨੂਨ ॥

ਸਰਾਂ, ਸਰਾਉਂ, ਸ:—ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਖ਼ਾਨਾ ॥

ਨੂਰਮਹਿਲ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਸ:—ਅਣੋਖੀ ਚੀਜ਼ (ਜੇਹੀ ਨੂਰ ਮਹਿਲ ਦੀ ਸਰਾਂ ਹੈ)॥

ਸਰਾਉਗੀ, ਪੁ:—"ਜੈਨ" ਅਤੇ "ਜੈਨੀ" ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਉਥਾ, ਸਰਉਥਾ, ਪੁ:—ਸੁਪਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਸਰ ਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਸਰਾਉ, ਪੁ:—ਸਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੇ ਸੇਰੂ ਅਰਥਾਤ ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸ ਦੇ ਡੰਡੇ ॥
ਵਿ:—ਸਰਨ ਜੋਗਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਿਭ ਸੱਕੇ ॥

ਸਰਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ ॥

ਸਰਾਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ ਤਾਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫੇਰਨਾ ॥

ਸਰਾਸਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਾਰਾ ॥

ਸਰਾਹਗਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਖਲਾ, ਮੰਨਤਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਖੇਰੂ, ਬੀੜ ॥

ਸਰਾਹਣਾ, ਸਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਉਣਾ, ਤਰੀਫ਼ ਕਰਨੀ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਸਰਾਹਤ, ਸਃ—ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ, ਵਾਹ ਵਾਹ ॥

ਸਰਾਖ਼ਾ, ਪੁਃ—'ਸਰਾਹਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਜ, ਪੁਃ—ਕਾਠੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੁੱਤੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਤਿੱਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਾਜਗੀ, ਸਃ—ਸਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਾਜਣੀ, ਸਃ—ਸਰਾਜ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸਰਾਜੀ, ਪੁਃ—ਸਰਾਜਗੀ, ਜੁੱਤੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੇਸ਼ਮ ਅਤੇ ਤਿੱਲੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਰਾਜੀ, ਸਃ—ਸਰਾਜਗੀ, ਸਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ।

ਸਰਾਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੇਸ਼ਮ ਤਿੱਲੇ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣਾ, ਗੁਲਕਾਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਰਾਟਾ, ਪੁਃ—ਪਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਉੱਡਣ ਵੇਲੇ ਚੱਕਰ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਰਾਧ, ਪੁਃ—ਮੋਇਆਂ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । (ਸਰਾਧ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਖੁਲਾਉਣਾ)॥

ਸਰਾਪ, ਪੁਃ—ਧਿਕਾਰ, ਬਦ ਦੁਆ, ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿੱਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਦ ਦੁਆ ਦੇਣੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਮੰਗਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਨਾ ॥

ਸਰਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਰਾਪ ਦੇਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਪਤ, ਸਰਾਪਿਤ, ਸਰਾਪੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋ। ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਸਰਾਫ਼, ਪੁਃ—ਸਰਾਫ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੈਣ ਧਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਸੇਠ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ ਇੱਜਤ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਕੁਲ ਵੰਤ ॥

ਸਰ੍ਹਾਫਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਰਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਾਫਣੀ, ਸਃ—ਸਰਾਫ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਕੁਲਵੰਤੀ ॥

ਸਰਾਫੀ, ਸਃ—ਸਰਾਫ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵਣਜ, ਇੱਜਤ ਅਬਰੋ ॥

ਸ਼ਰਾਬ, ਸਃ—ਮਧ, ਮਦਰਾ, ਨਸ਼ਾ ॥

ਸ਼ਰਾਬ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਕਲਾਲ ਖਾਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿਕਦੀ ਹੈ ।

ਸ਼ਰਾਬਣ, ਸਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਨਸ਼ੇਣ, ਮਧ ਮਾਤੀ ॥

ਸ਼ਰਾਬੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਨਸ਼ਈ, ਮਧ ਮਾਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦੀ ਇੱਲਤ ਹਵੇ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤ, ਸਃ—ਸ਼ੋਖੀ, ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤਣ, ਸਃ—ਸ਼ੋਖ, ਬੁਰੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਪੁਃ—ਸ਼ੋਖ, ਬੁਰਾ, ਫਸਾਦੀ ਮਨੁੱਖ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਰਾਲ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੱਪ, ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸਰਾਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਘਾਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਾਲੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਰਾਵਾ, ਪੁਃ—ਮੰਜੇ ਦਾ ਸੇਰੂ, ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਡੰਡੇ ॥

ਸਰਾਵਾਂ, ਪੁਃ—'ਸਰੌਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰਿਸ਼ਟ / ਸਰਿਸ਼ਟੀ } ਸਃ—ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆ, ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ ॥

ਸਰਿਸ਼ਤਾ, ਪੁਃ—ਧਾਗਾ, ਲੜੀ, ਸਨਬੰਧ, ਸਾਕ, ਨੇਮ, ਹੁਕਮ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਜੋ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਕਾਗਤ ਅਤੇ ਮਿਸਲਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਰਜੀਆਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਬਾਬੂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ।

ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰੀ, ਸਃ—ਸਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਕੰਮ। ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ ॥

ਸਰੀ, ਵਿਃ—ਤੀਰ ਵਾਂਕਰ ਸਿੱਧੀ (ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਾਹਣੀ) ॥

ਸਃ—ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ, ਚਾਬਕ ਦਾ ਛਾਂਟਾ, ਪਤਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਸ਼ਰੀਅਤ, ਸਃ—'ਸ਼ਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰੀਹ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਾਫ, ਪਰਤੱਖ ਜਾਹਰਾ ॥

ਸਰੀਂਹ / ਸਰੀਂਹ } ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੋਲੇ ਅਤੇ ਫੁਲ ਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੰਮੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਰੀਹਨ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਾਫ, ਜਾਹਰਾ ॥

ਸ਼ਰੀਕ, ਪੁਃ—ਸਾਥੀ, ਭਿਆਲ, ਭਰਾ ਭਾਈ, ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ (ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸ਼ਰੀਕਣੀ, ਸਃ—ਸਾਥਣ, ਸ਼ਰੀਕ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਸ਼ਰੀਕਤ, ਸਃ—ਭਿਆਲੀ, ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਵੰਡ ਵਿਹਾਰ ॥

ਸ਼ਰੀਕਾ, ਪੁਃ—ਭਿਆਲੀ, ਸਾਥ, ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਬਰਾਦਰੀ।

ਸਰੀਣਾ, ਪੁਃ—ਜੋ ਦਾਣੇ ਕਿਰਸਾਣ ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਗੁਦਾਮ ॥

ਸਰੀਣੀ, ਸਃ—ਸ਼ਾਂਤਣੀ, ਮਣਿਆਈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀ ਜਾਏ, ਸੁੱਖਣਾ ॥

ਸਰੀਪ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—'ਸਰੀਹਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਰੀਨ, ਪੁਃ—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਸ਼ਰੀਫ, ਵਿਃ—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ, ਕੁਲਵੰਤ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਅਮੀਰ, ਅਸੀਲ ॥

ਸ਼ਰੀਫ਼ ਖਾਨਦਾਨ, ਪੁਃ—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ, ਭਲੇ ਦੀ ਅੰਸ ॥

ਸ਼ਰੀਫਣੀ, ਸਃ—ਸ਼ਰੀਫ਼ ਤੀਮਤ ('ਸ਼ਰੀਫ਼' ਵੇਖੋ)

ਸ਼ਰੀਫਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਸੇਉ ਵਾਂਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੀਤਾ ਫਲ ॥

ਸ਼ਰੀਰ, ਪੁਃ—ਦੇਹ, ਤਨ, ਬਦਨ, ਜਿਸਮ, ਜੀਵ ਮਨੁਖ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਬੈਠੇ ਸਨ) ॥

ਵਿਃ—ਜੋ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰੇ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਸਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਜੂ ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ॥

ਸਰੂਪ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਬਨਾਵਟ, ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ, ਸਾਂਗ, ਸੁਹੱਪਣ॥

ਸਰੂਪ ਢਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨਾ॥

ਰੂਪ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ॥

ਸਰੂਰ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਮਸਤੀ॥

ਸਰੂੜ, ਪੁ:—ਢੇਰ ਕਾਲਾ॥

ਸਰੇਉੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ, ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ ਜੋ ਮੂੰਹ ਪੁਰ ਪਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਜੀ ਅੰਦਰ ਨਾ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਪੁਜ। ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸਰੇਸ਼, ਸ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਚੰਮ, ਖੁਰ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉਬਾਲ ਕੇ ਅਤੇ ਲੇਸ ਕੱਢ ਕੇ ਜਮਾਈ ਹੋਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜੋੜਦੇ ਹਨ॥

ਸਰੇਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ, ਭਲਾ, ਖਰਾ, ਉੱਤਮ ਵੱਡਾ, ਵਾਧਾ ਚੰਗਾ॥

ਸਰੇਵੜਾ, ਪੁ:—'ਸਰੇਉੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਂ, ਪੁ:—'ਮਾਜੂ ਫਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਆ, ਪੁ:—ਹੋਮ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੱਮਚ॥

ਸਰੋਸਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਰਾਸਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਸਰੋਤਾ, ਪੁ:—ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ, ਕਥਾ ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ 'ਸਰੋਤਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਰੋਦ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ, ਰਾਗ, ਗੀਤ, ਸੁਰ॥

ਸਰੋਪਾ, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ ਪੁਸ਼ਾਕ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਅਮੀਰ ਆਦਿਕ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ॥

ਸਰੋਵਰ, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰ, ਤਾਲ, ਛੰਭ॥

ਸਰੌਗੀ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ, ਸਰੇਉੜਾ॥

ਸਰੌਤਾ
ਸਰੌਥਾ } ਪੁ:—ਸੁਪਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਸੱਲ, ਪੁ:—ਤੀਰ, ਬਾਣ, ਛੇਕ, ਦੁਖੀ ਦਿਲ, ਦਾਗ, ਗ਼ਮ, ਸੱਟ। (ਸਲ ਲੱਗਣਾ)॥

ਸਲੰਗ
ਸਲੂੰਗਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਜੰਦਰਾ, ਜਾਂ ਪੰਜੇ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਸਲ੍ਹਣਾ
ਸਲ੍ਹ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ॥

ਸਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਚਿਤਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਸਿਵਾ॥

ਸਲ੍ਹਾਬ, ਸ:
ਸਲ੍ਹਾਬਾ, ਪੁ: } ਸਿੱਲ੍ਹ, ਨਮ, ਤਰੀ, ਤਰਾਵਤ॥

ਸਲ੍ਹਾਬੀ, ਵਿ:—ਸਿਲ੍ਹੀ, ਅਜੇਹੀ ਧਰਤੀ ਜਿੱਥੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਪਾਣੀ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਲਗਮ, ਪੁ:—ਸ਼ਗਲਮ, ਗੋਗਲੂ, ਠਿੱਪਰ॥

ਸਲਗੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੰਗ ਜੋ ਹਲਦੀ ਅਤੇ ਨੀਲ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸਲੰਘ }
ਸਲਘਾ } ਪੁ:—'ਸਲੂੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੰਦਲਾ, ਫੇਲੀ ਨਾਲ ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਫੇਦਣਾ ॥

ਸਲੰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਸਲਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ, ਜਲ ॥

ਸਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੇਕ ਕਢੁਆਉਣਾ ॥

ਸਲਵਾਈ, ਸ:—ਸੱਲਣ ਯਾਂ ਛੇਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਲਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਲਵਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਮੁਹਰੀਆਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਕੜੀ, ਚਿੱੜੀ ॥

ਸੱਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਨੌਰ, ਅਵੇੜਾ ਆਦਮੀ, ਸੁੱਕੇ ਤਿਲਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦੀ ਰੈੜੀ, ਗਜ ਪੀਪਲ ॥

ਸਲਾ ਚੁਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾਉਣਾ, ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀ-ਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸਲਾਈ, ਸ:—ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਯਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਸੀਖ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੱਕਲਾ ॥

ਸਲਾਈ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ॥

ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ, ਸ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮਸਾਲਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡੱਬੀ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤੇ ਰਗੜਨ ਨਾਲ ਬਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੂਣ ਸਲਾਈ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੂਣੀਆਂ ਵੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲਾਮੀ, ਪੁ:—ਸਾਂਤ, ਅਮਨ ਚੈਨ, ਅਰਾਮ ॥

ਸਲਾਹ, ਸ:—ਸਿੱਖ ਮੱਤ, ਰਲ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਮਤਾ, ਮਰਜੀ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਸਲਾਹ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜੀ ਕਰਨਾ (ਉਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੈ) ॥

ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ ॥

ਸਲਾਹ ਕਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਲਾਹ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੇਹੀ ਕੋਈ ਮੱਤ ਦੇਵੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਜਿਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਖ ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਹਣਾ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਕੰਮ ਕਰ, ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ। ਸਿਖਾਈ ਸੁੱਧ ਕਰਨੀ ॥

ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਜੀ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਸਲਾਹ ਜਿਸ ਤੇ ਜਰੂਰ ਚੱਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਲਾਹੁਣਾ }
ਸਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਉਣਾ, ਚੰਗਾ ਕਹਿਣਾ, ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ॥

ਸਲਾਹਤ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਲਾਜੀਤ, ਸ:—ਰਾਲ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਔਖਧੀ, ਸਿਲਾਜੀਤ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਗੋਂਦ।

ਸਲਾਬ, ਸ:—ਨਮ, ਤਰੀ, ਸਿਲ੍ਹ॥

ਸਲਾਬੀ, ਵਿ:—ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਨਮ ਵਾਲਾ॥

ਸਲਾਭਾ, ਪੁ:—ਸਿਲ੍ਹ, ਨਮ, ਤਰੀ॥

ਸਲਾਮ, ਸ:, ਪੁ:—ਬੰਦਗੀ, ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪਰਨਾਮ, ਅਮਨ, ਬਚਾਉ, ਸਲਾਹ, ਵਿਦਾਇਗੀ॥

ਸਲਾਮਾ ਲੈਕ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਵੇਲੇ ਇਹ ਗਲ ਇਕ ਜਣਾ ਦੂਏ ਨੂੰ ਕਹਿਦਾ ਹੈ।

ਸਲਾਮ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਦਿਆ ਕਰਨਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ, ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਜਾਂ ਦੂਏ ਦੇ ਆਕੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ (ਸਾਹਬਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)।

ਸਲਾਮ ਬੋਲੋ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਵੇ। ਸਲਾਮ ਦਿਓ॥

(ਸਾਹਬ ਲੋਕ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ)॥

ਸਲਾਮਤ, ਵਿ:—ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ, ਅਮੀਂ ਜਮੀਂ॥

ਸਲਾਮਤੀ, ਸ:—ਬਚਾਉ, ਅਮਨ ਚੈਨ, ਸੱਖ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ॥

ਸਲਾਮੀ, ਸ:—ਫੌਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਲਾਮ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਭੇਟ, ਹਥਿਆਰ ਚਾਕੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਉਸ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਨਾ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ, ਢਾਲ, ਲਹਿਰ ਦੀ ਤਹਿ ਦੇ ਆਰ ਪਾਰ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਬੰਧਾ ਹੋਵੇ॥

ਵਿ:-ਸਲਾਮ ਵਾਲਾ, ਢਾਲਵਾਂ॥

ਸਲਾਮੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ॥

ਸਲਾਮੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਲੂ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਨਵਾਬ ਜਾਂ ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿਕ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਤੋਪਾਂ ਚਲਣੀਆਂ॥

ਸਲਾਮੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਆਉਣ ਪੁਰ ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ॥

ਸਲਾਮੀ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਢਾਲਵਾਂ (ਵੇਖੋ)॥

ਸਲਾਮੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਆਹ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਣੀ (ਲਾੜੇ ਨੂੰ), ਢਾਲਵਾਂ ਕਰਨਾ॥

ਸਲਾਟ, ਪੁ:-ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ ਸੈਨਾਪਤੀ॥

ਸਲਾਟਾ
ਸਲਾਠੀ } ਪੁ:-ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ, ਇੱਕ ਤੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੇਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਤਿੱਲੇ ਦੀ ਧਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਸਲੰਗੋਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਲੈਤੀ ਸਿੱਕਾ (ਬਾਰਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ)॥

ਸਲਿੱਪਰ
ਸਲੀਪਰ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢਿਲੀ ਜੁੱਤੀ॥

ਸਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ ਲਪੇਟ ਕੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ॥

ਸਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਤਸਮਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੁੱਤੀਆਂ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਲੂਕ, ਪੁ:—ਵਰਤੋਂ, ਵਰਤਣ, ਮੇਲ॥

ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ
ਸਲੂਕ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਮਿਲਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਨਾ॥

ਸਲੂਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁਰਤਾ, ਫਤੂਹੀ ॥

ਸਲੂਣਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਭਾਜੀ ਬਣਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲੂਣਾ, ਵਿ:—ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਮਕੀ, ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ, ਸੁਆਦ ॥
ਪੁ:—ਨਾਲਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਸਲੂਣੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਗਾਂ ਬੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿੰਨ੍ਹਕੇ ਬੀ ॥
ਵਿ:—ਲੂਣ ਵਾਲੀ, ਨਿਮਕੀ ॥

ਸੱਲੇ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਸਲੇਟ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੱਟੀ ਜਿਸ ਪੁਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਸਲੇਟ ਪਿੰਸਲ, ਸ:—ਸਲੇਟ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪਿੰਸਲ ॥

ਸਲੋ, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ (ਘੜੀ) ॥

ਸਲੋਹਾ, ਪੁ:—'ਸਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਲੋਤਰ, ਪੁ:—ਨਿਹੰਗਾਂ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀਆਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਡੰਡਾ, ਭੰਗ ਘੋਟਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਸਲੋੱਤਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਸਲੋਤਰੀ
ਸਲੋਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦਾ ਹਕੀਮ ॥

ਸਲੋਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਸਲੋਨਾ, ਵਿ:—ਸਲੂਣਾ, ਲੂਣ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਸੁਹਣਾ, ਸੁਡੌਲ ॥

ਸਲੌਂਕੇਰ, ਪੁ:—'ਨਾਗ ਦੌਣ' (ਨ ਗ ਦੇ ਹੇਠ) ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਦ, ਪੁ:—'ਸਬਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਗਲ ਦੇ ਇੱਕ ਛੰਦ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਵਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜੋ ਖੰਡ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸਵੱਲੜਾ, ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਸਸਤਾ ॥

ਸਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਸਸਤਾ, ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਸਸਤਾ, ਰਿਆਇਤ ਵਿਚ, ਠੀਕ, ਸੁਤ ॥

ਸਵਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਸੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਾਇਆ
ਸਵਾਈ } ਵਿ:—ਵਧੀਕ, ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ, ਸਵਾ ਗੁਣਾ ਜਾਂ ਗੁਣੀ ॥

ਸਵਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਉਹ ਰੱਸਾ ਜੋ ਤੰਬੂ ਦੇ ਡੰਡੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਤਣਨ ਨਾਲ ਤੰਬੂ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਆਣੀ ॥

ਸਵਾਸਣ, ਸ:—ਉਹ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰੋ ਨਾਲ ਬੜਾ ਸਨੇਹ ਕਰੇ ॥

ਸਵਾਹ, ਸ:—'ਸੁਆਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਵਾਂਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਚਾਉਲ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਅਕਸਰ ਇਕਾਦਸੀ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਵਾਂਗੀ, ਪੁ:—ਸਾਂਗ ਬਣਨ ਵਾਲਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸਵਾਦ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਚਸਕਾ, ਮਜ਼ਾ ॥

ਸਵਾਦੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ, ਰਸੀਲਾ ॥

ਸਵਾਧਾਨ, ਵਿ:—ਚੇਤੰਨ, ਸੁਚੇਤ, ਜਾਗਦਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਅਸੀਸ ਬਾਦ ।

ਸਵਾਬ, ਪੁ:—ਪੁੰਨ, ਉਪਕਾਰ, ਨੇਕੀ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ, ਨੇਕੀ ਦਾ ਜੋ ਫਲ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ, ਭਲਿਆਈ ।

ਸਵਾਰ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਘੁੜ ਚੜ੍ਹਾ ਸਿਪਾਹੀ।

ਵਿ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ ।

ਸਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ ॥

ਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾ ਸਕੀਏ ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੱਡੀ ਯੱਕਾ ਆਦਿਕ। ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ (ਟਮ ਟਮ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਵਾਰੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ) ਇੱਕ ਗੀਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰ ॥

ਸਵਾਲ, ਪੁ:—'ਸਵਲ' ਵੇਖੋ । ਪੁੱਛੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਅਰਜ਼ੀ, ਅਰਦਾਸ ॥

ਸਵਾਲਣ, ਸ:—ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਮੰਗਤੀ ॥

ਸਵਾਲੀ, ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਅਰਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਸਵੇਰ, ਸ: } ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ, ਝਲਾਂਗਾ, ਦਿਨ
ਸਵੇਰਾ, ਪੁ: } ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ॥

ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਛੇਤੀ ਦਾ, ਚੰਗੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ॥

ਸਵੇਰ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਤੜਕੇ ਹੀ, ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ॥

ਸਵੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਤੜਕੇ, ਛੇਤੀ, ਦੂਏ ਝਲਕ, ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਸਵੇਲ, ਸ: } 'ਸਵੇਰ' ਵੇਖੋ ॥
ਸਵੇਲਾ, ਪੁ: }

ਸਵੇਲੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਸਵੇਰੇ' ਵੇਖੋ ।

ਸਵੈਯਾ, ਪੁ:—'ਸਵੱਯਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੜਸੜ ਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਸ ਦੇ ਭੁੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ, ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥ ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ ।

ਸੜ ਸੜਾਟ, ਸ:—ਮਾਸ ਦੇ ਭੁੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਸੜਕ, ਸ:—ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰਸਤਾ, ਚੌੜਾ ਰਾਹ, ਸੇਟੀ, ਤਾਗ, ਹੱਡਾਂ ਦੀ ਪੀੜ।

ਸੜਕ ਸੜਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਦੁਖਣਾ ॥

ਸੜਕ ਸੜਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਕ ਦੇ, ਰਾਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਸੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨਾ

ਸੜਕੜਾ, ਕਾਨਾ, ਕਾਹੀ, ਸਰਕੰਡਾ ॥

ਸੜਕਾ, ਪੁ:—ਲਾਲਸਾ, ਤਾਂਘ, ਸੱਧਰ ॥

ਸੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੜਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੜਣ, ਸ:—ਸਾੜਾ, ਗਲ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਜਲਣ, ਜੋਸ਼ ॥

ਸੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਨਾ, ਬੁੱਸਣਾ, ਕੁੱਕਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਮਲਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਵੇਖ ਕੇ ਆਪ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ॥
ਖਾਰ ਖਾਣੀ॥ ਪੰਘਰ ਕੇ ਗਰਮ ਹੋਣਾ (ਘਿਉ ਦਾ)॥

ਸੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੜਨ ਦੇਣਾ, ਗਲਾਉਣਾ, ਜਲਾਉਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਾਉਣਾ। ਬੁਸੁਆਉਣਾ॥

ਸੜਾਈ, ਸ:-'ਸੜਨ' ਵੇਖੋ॥

ਸੜਾਕਾ, ਪੁ:-ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ। ਛੱਤੀ, ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਸੜਿਆਹਣ / ਸੜਿਆਹਨ / ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ਸ:—ਭ੍ਰਿਕਹਾਨ, ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗਲਣ ਸੜਨ ਤੋਂ ਜੋ ਬਦ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ॥

ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:-ਫੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ॥

ਸੜਿੰਗਾ, ਪੁ:-ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਮਾਤ੍ਰੀ ਜਿਹੀ ਸੰਗੀ॥

ਸੜਿੰਗਾ ਲੱਗਣਾ / ਸੜਿੰਗਾ ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ: ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਸਿੰਗੀ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਟਾ ਹੱਥ ਆਉਣਾ।

ਸਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣ' ਧਾਤੁ (ਹਾਂ) ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਇਕ ਬਚਨ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਆਹਾ

ਸਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੁ (ਹਾਂ) ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ।

ਸਾਉਂਕ, ਪੁ:-'ਸਵਾਂਕ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਉਕਾ, ਪੁ:-ਦੂਰ ਦਾ ਸਾਕ, ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਮਾਤ੍ਰਰ॥

ਸਾਉਗੀ, ਸ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਦਾਖ, ਗੁਆਂਢ॥

ਸਾਉਣ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਹਾੜ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਅਤੇ ਭਾਦੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰਖਾ ਦੀ ਰੁਤ, ਬਰਸਾਤ॥

ਸਾਉਣੀ, ਸ:-ਉਨ੍ਹਾਲੇ ਦੀ ਰੁਤ ਦਾ ਫ਼ਸਲ॥

ਸਾਉਲਾ / ਸਾਂਉਲਾ ਵਿ:-ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ, ਫਿੱਕਾ॥

ਸਾਊ, ਵਿ:-ਬੀਬਾ, ਗਰੀਬ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਲ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਪਰਾਧੀਨ ਨਹੀਂ॥
ਪੁ:-ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਚਤੁਰ ਬੁਧਵਾਨ ਆਦਮੀ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਲਾੜੇ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਸਰਬਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਦਾ ਸਰਦਾਰ,॥

ਸਾਓ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਣਾ ਧਾਤੁ (ਹਾਂ) ਦਾ, ਭੂਤ ਕਾਲ ਮਧਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ ਬਚਨ॥

ਸਾਅਤ, ਸ: —ਘੰਟਾ, ਮਿਨਟ, ਪਲ, ਘੜੀ, ਮਹੂਰਤ, ਸੈਤ॥

ਸਾਇਆ, ਪੁ:-ਛਾਉਂ, ਪਰਛਾਵਾਂ॥

ਸਾਇਆ ਦਾਰ, ਵਿ:-ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ॥

ਸਾਇੰਸ, ਪੁ:-ਵਿਦਯਾ, ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਇਲਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਾਖ॥

ਸਾਇਤ, ਪੁ:-'ਸਾਅਤ' ਵੇਖੋ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸ਼ਬਦੇ, ਸੈ ਵਿਸਵਾ।

ਸਾਂਭਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਸਮੇਟਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਣਾ, ਚੌਕਸੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪਕੜ ਲੈਣਾ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਣ ਬੈਠਣਾ, ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੱਥ ਆਉਣਾ।

ਸਾਂਈਂਣ, ਸ਼ਃ–ਸਾਈਂ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਮਾਲਕਿਆਣੀ ॥

ਸਾਂਈਂਣੀ, ਪੁਃ–ਹਿੰਦੂ ਫਿਰਸਾਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ।

ਸਾਇਬਾਣ, ਪੁਃ–ਤੰਬੂ ॥

ਸਾਇਰ, ਪੁਃ–ਕਵੀਸ਼ਰ, ਜੋ ਸ਼ੇਅਰ ਬਣਾਵੇ।

ਸਾਈ, ਸ਼ਃ–ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮ ਜੋ ਅਗਾਊਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ। ਜੇ ਗਾਹਕ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਨਾਂ ਲਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰਕਮ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਖਿਆਲਾ। ਨਾਗਦੌਣ।

ਪੜਃ–ਓਹੀ, ਓਹੋ, ਸੋਈ ॥

ਸਾਈਂ, ਪੁਃ–ਮਾਲਕ, ਖਾਵੰਦ, ਨਾਥ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਫਕੀਰ (ਮੁਸਲਮਾਨ) ॥

ਸਾਈਂ ਜੀਵੇਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਕਰੇ। ਏਹ ਅਸੀਸ ਜਨਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰਾ ਸਾਈਂ ਚਿਰੰਜੀਵ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਹਾਗਣ ਰਹੇਂ।

ਸਾਈਂ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ
ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਦੀ } ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇ!

ਸਾਈਂ ਲੋਕ
ਸਾਈਂ ਵਾਲਾ } ਪੁਃ–ਫਕੀਰ, ਭੋਲਾ ਆਦਮੀ।

ਸਾਈਆਂ (ਯਾਂ), ਪੁਃ–ਸਾਈਂ, ਹੇ ਸਾਈਂ ॥

ਸਾਸ
ਸਾਂਸ } ਪੁਃ–ਸੁਆਸ, ਸਾਹ, ਦਮ।

ਸਾਸਤਰ
ਸਾਸਤ੍ਰ } ਪੁਃ–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕ, ਕੋਈ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।

ਅਨੇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ, ਪੁਸਤਕ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੁਃ–ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ, ਜਿਹਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ, ਪੁਃ–ਧਰਮ ਚਰਚਾ।

ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ–ਛੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਰਥਾਤ ਨਿਆਇ, ਸਾਂਖਜ, ਵੈਸ਼ੇਸ਼ਕ, ਯੋਗ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਵੇਦਾਂਤ।

ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ–ਮਨੂ, ਪਰਾਸ਼ਰ ਆਦਿਕ ਰਿਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਿਮਰਤੀਆਂ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਚੌਹਾਂ ਵਰਣਾਂ ਅਤੇ ਆਸ਼ਰਮਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਅਜੇਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ) ॥ ਸਿਮਰਤੀ ॥

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਃ–ਦੇਵ ਨਾਗਰੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਇਕ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਪੁਃ–ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸਾਂਸਾ, ਪੁਃ–'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਂ ਸਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਧੜਕਣਾ, ਰੁਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਸਾਹ, ਪੁਃ–ਸੁਆਸ, ਦਮ, ਸਾਸ, ਸਾਹਾ ॥

ਸਾਹ ਅਟਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਾਹ ਤੋਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸੁਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹ ਸਤ, ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਸਾਹ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ । ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ ॥

ਸਾਹ ਘਸੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਰੋਕਣਾ ॥

ਸਾਹ ਪਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਾਹ ਅਟਕਲਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਲੈਣਾ, ਸਸਤਾਉਣਾ ॥

ਸ਼ਾਹ, ਪੁ: ਧਨੀ, ਸੁਦਾਗਰ, ਰੁਪਇਆ ਬਿਆਜੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੇਠ, ਸਰਾਫ਼, ਹਟਵਾਣੀਆ, ਬੁਪਾਰੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ (ਪਾਤਸ਼ਾਹ), ਸੁਲਤਾਨ, ਕਈਆਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਈਦਾਂ ਨੂੰ 'ਸ਼ਾਹ ਜੀ' ਕਰਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਹ ਤਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਅਤੇ ਪਤ੍ਰ ਠੰਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਹ ਤੂਤ, ਪੁ:—'ਸ਼ਹਤੂਤ' ਵੇਖੋ ।

ਸ਼ਾਹ ਦਰਾ, ਪੁ:—ਲਹੌਰ ਦੇ ਪਾਸ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿੱਥੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਦੌਲਾ, ਪੁ:—'ਦੌਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਹ ਨਸ਼ੀਣ, ਸ:—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਥੜਾ ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਨੁੱਖ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਰੌਸ ॥

ਸ਼ਾਹ ਪਸੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੁਲਤਾਨੀ ਅੰਬ । ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ ਜੋ ਕੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਮਕਸੂਦੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਮਰਮਰ ਜੋ ਧੂਸਰ ਜ਼ਈ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਰਗ, ਧੌਂਣੀ ॥

ਸ਼ਾਹ ਰਾਹ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਸੜਕ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲੰਘਣ ਲਈ ਚੌੜਾ ਰਸਤਾ ।

ਸਾਹਸ, ਪੁ:—ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਸਾਂਹਸੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਟੇਰੀ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਸਾਹਜਰਾ, ਪੁ:—ਪਰਭਾਤ, ਸਵੇਰਾ, ਤੜਕਾ ॥ ਵ:—ਛੇਤੀ ਦਾ, ਪਹਿਲਾ ।

ਸਾਹਜਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਪਹਲੇ, ਪਰਭਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਸਾਹਣ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਬਲਦ, ਜਾਂ ਘੋੜਾ, ਗਊਆਂ ਨੂੰ ਗੱਭਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਲਦ ਢੱਗਾ ਢੱਗਾ ।

ਸਾਹਣਾਂ ਦਾ ਭੇੜ, ਪੁ: ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ।

ਸਾਹਣਕ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੁਨਾਲੀ ॥

ਸਾਹਣਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸਾਹਣਕ ।

ਸਾਹਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਸ਼ਾਹਣੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਸ਼ਾਹਦ, ਪੁ:—ਉਗਾਹ, ਸਾਖੀ ।

ਸ਼ਾਹਦੀ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਪਰਮਾਣ, ਸਾਖੀ ॥

ਸਾਹਨਣੀ, ਸ਼ਃ—'ਸਾਹਣੀ' ਵੇਖੋ'॥

ਸਾਹਬ, ਪੁਃ—ਮਾਲਕ, ਨਾਥ, ਸਾਈਂ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਫਰੰਗੀ, ਹਾਕਮ, ਸਰਦਾਰ, ਜੀ, ਖੌਂਦ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ॥

ਸਾਹਬ ਸਲਾਮਤ, ਸ਼ਃ—ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਜੋ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਿਲਕੇ ਜੋ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਕਫੀ, ਰਾਮ ਰਮਣਾਂਆ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ॥

ਸਾਹਬ ਜਾਦਾ, ਪੁਃ / **ਸਾਹਬ ਜਾਦੀ,** ਸ਼ਃ — ਭਲੇ ਮਾਣਸ ਕੁਲਵੰਤ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ, ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਅੰਸ।

ਸਾਹਬ ਜਿਲਾ ਜਾਂ ਜਿਲੇ ਵਾਲਾ ਸਾਹਬ — ਪੁਃ—ਜਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਲ-ਟਰ॥

ਸਾਹਬੀ, ਸ਼ਃ—ਮਾਲਕੀ, ਸਰਦਾਰੀ॥

ਸਾਹਮਣਾ, ਪੁਃ—ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੱਥਾ। ਵਿਰੋਧ। ਲੜਾਈ॥

ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ॥

ਸਾਹਮਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ ਅਵਃ — ਅੱਗੇ, ਮੂਹਰੇ, ਪਰਤੱਖ।

ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ॥

ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨਾ, ਮੂੰਹ ਬਣਾ-ਉਣਾ॥

ਸਾਹਮਣੇ ਥੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਅੱਗੋਂ, ਪਾਸੋਂ॥

ਸਾਹਲ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੱਸੀ ਬੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜ ਸੇਧ ਮਲੂਮ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਸਾਹਲੀ, ਵਿਃ—ਸਾਹਲ ਵਿਚ ਦੀ ਠੀਕ ਖੜੀ ਦੀਵਾਰ, ਸਿੱਧੀ॥

ਸਾਹੜ ਸਤੀ, ਸ਼ਃ—ਛਨਿੱਛਰ, ਛਨਿੱਛਰ ਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸਾਢਿਆਂ ਸੱਤਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬਿਪਤਾ, ਬ ਨਸੀਬੀ, ਖੁਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਹੋਲੀ, ਸੁਸਤੀ॥

ਸਾਹੜਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ॥

ਸਾਹੜੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਕੱਪੜਾ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਧੋਤੀ ਜੋ ਪਾਰ-ਸਣਾਂ ਜਾਂ ਹਿਦਣੀਆਂ ਪਹਿਨਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਲੜ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਫਲ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸਿਆਲ ਦਾ ਫਸਲ, ਹਾੜੀ

ਸਾਹਾ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਥਾਪਿਆ ਜਾਵੇ, ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ, ਵਿਆਹ ਕਾਜ॥

ਸਾਹਾ ਸੁਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕਢਾਉਣਾ।

ਸਾਹਾ ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਤਿਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ।

ਸਾਹਾ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਦਾ ਵੇਲਾ ਥਾਪਿਆ ਜਾਣਾ।

ਸਾਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਪੁਰ ਜਾਣਾ।

ਸਾਹੀ, ਸ਼—ਅਗਾਊਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਸਾਈ, ਬਿਆਨਾ । ਅਰਾਮ ॥
ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਸਾਹੁਰੇ, ਪੁ—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੇ ਪੇਕੇ, ਸਹੁਰੇ ।

ਸਾਹੂਕਾਰ, ਪੁ—'ਸਹੂਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਹੂ ਕਾਰਨੀ, ਸ—'ਸਹੂਕਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਹੂ ਕਾਰਾ, ਪੁ
ਸਾਹੂ ਕਾਰੀ, ਸ } 'ਸਹੂਕਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਕ, ਪੁ—ਸਰਬੰਧੀ, ਨਾਤਾ, ਵਰ ਲਈ ਕੰਨਿਆ ਜਾਂ ਕੰਨਿਆਂ ਲਈ ਵਰ ॥

ਸਾਕ ਅੰਗ
ਸਾਕ ਸੈਣ } ਪੁ—ਸਰਬੰਧੀ, ਆਪਣੇ ।

ਸਾਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਣੀ ।

ਸਾਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ, ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਮੰਗਣੀ ॥

ਸਾਕ ਦਾਰ, ਪੁ—ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਸਾਕ ਦਾਰੀ, ਸ—ਸਰਬੰਧ, ਨਾਤਾ ॥

ਸਾਕ ਨਾਤਾ, ਪੁ—ਸਰਬੰਧ, ਅਪਣਾਇਤ, ਸਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ, ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਸਾਕਤ, ਪੁ—ਮੂਰਖ, ਦੁਸ਼ਟ, ਪਾਪੀ ॥

ਸਾਕਰ, ਵਿ—ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੰਤੋਖੀ ।

ਸਾਂਕਲ, ਪੁ—ਸੰਗਲ, ਜੰਜੀਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਛੀਂਡੀ ਗਲੀ ।

ਸਾਕਾ, ਪੁ—ਬਹਾਦਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੰਮਤ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ) ॥

ਸਾਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜਸ ਖੱਟਣਾ ॥

ਸਾਕੀ, ਪੁ—ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਘੋਟੀ ਹੋਈ ਭੰਗ ਵਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ । (ਸ਼ਰਾਬੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੀ ਸਾਕੀ ਆਖਦੇ ਹਨ)

ਸਾਖ, ਸ—ਪਰਤੀਤ, ਵਸਾਹ, ਅਤਬਾਰ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ।

ਸਾਖ ਪਾਲਣੀ
ਸਾਖ ਰੱਖਣੀ } ਕ੍ਰਿ—ਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਵਸਾਹ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ॥

ਸਾਖ ਵਾਲਾ, ਪੁ—ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਜਾਂ ਪਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ।

ਸ਼ਾਖ ਜ਼ਿਨਾਰੀ, ਪੁ—ਇੱਕ ਰੰਗ, ਪੀਲਾ ਜੋ ਕਾਲੇ ਜਾਂ ਨੀਲੇ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਸਾਖਤੀ, ਸ—ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਾਜ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਸ਼ਾਖਾ, ਪੁ—ਲੰਮੀ ਮਸਾਲ ॥

ਸਾਖੀ, ਸ—ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਵਾਰਤਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਉਗਾਹੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ, ਪਰਮਾਣ ॥

ਸਾਖੀ ਦੇਣੀ
ਸਾਖੀ ਭਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ—ਉਗਾਹੀ ਦੇਣੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ ਦੇਣੀ ।

ਸਾਗ, ਪੁ—ਭਾਜੀ, ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਜੌਂ ਸਾਗ, ਪੁ—'ਬਾਥੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਗ ਪੱਤ
ਸਾਗ ਪੱਤਰ
ਸਾਗ ਪੱਤਾ } —ਭਾਜੀ, ਤਰਕਾਰੀ ਆਦਿਕ ।

ਸਾਂਗ, ਪੁਃ–ਨਕਲ, ਸਰੂਪ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਾਟਕ, ਭੇਖ, ਬਣਾਵਟ, ਪਖੰਡ ।
ਸਃ–ਸੂਲ, ਕੰਡਾ, ਇਕ ਭਾਂਤ ਦੀ ਬਰਛੀ ।

ਸਾਂਗ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਰੂਪ ਬਣਾਕੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰਨਾ ।

ਸਾਂਗ ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਭੇਖ ਬਦਲਣਾ ॥

ਸਾਂਗ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੂਪ ਬਣਾਉਣੇ ॥

ਸਾਂਗ ਭਰਨਾ / ਸਾਂਗ ਵਿਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਜਿਸ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਓਹੋ ਜਿਹੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਲੈਣੀ ।

ਸਾਂਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਨਕਲ ਕਰਨੀ, [illegible] ਕਰੇ ਤਿਵੇਂ ਆਪ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਂਗਲੂ, ਪੁਃ–ਸਗਲ ਵੱਸਣ ਵਾਲਾ

ਸਾਂਗਰ, ਪੁਃ–ਸਮੁੰਦਰ, ਸਰੋਵਰ

ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਪੁਃ–'ਸ਼ਗਿਰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦਣੀ, ਸਃ–'ਸ਼ਗਿਰਦਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਗਿਰਦੀ, ਸਃ–'ਸ਼ਗਿਰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਗੀ, ਪੁਃ–ਸਾਂਗ ਬਣਨ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਰੂਪੀਆ, ਨਕਲੀਆ, ਨਟ ॥

ਸਾਂਗੀ, ਸਃ–ਜੰਦਰਾ, 'ਸਲੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਗੂ ਦਾਣਾ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਚਿੱਟੇ ਦਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਛੇਤੀ ਪਚਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ।

ਸਾਗੂਨ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਵਡ ਮੁਲੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਸਾਂਚ, ਪੁਃ–ਸੱਚ, ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ॥

ਸਾਂਚਾ, ਵਿਃ–ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ ॥
ਪੁਃ–ਸਚਾ, ਸੰਚਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ ॥

ਸਾਜ, ਪੁਃ–ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਸਿੰਗਾਰ, ਸਜਾਵਟ, ਪੂਜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਜਾਂ ਪਿਆਲੀ ॥

ਸਾਜ ਬਾਜ, ਪੁਃ–ਭੂਖਣ, ਸਿੰਗਾਰ ।
ਵਿਃ–ਬਣਿਆ ਠਣਿਆ ॥

ਸਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਕਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਜਣਾ ਨਿਵਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਧਾਉਣਾ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਦੇਣੀ ।

ਸਾਂਜਣਾ, ਪੁਃ–'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਜਨ, ਪੁਃ 'ਸੱਜਣ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਜਾਤੀ, ਵਿਃ–'ਸਜਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਝ, ਸਃ–ਭਿਆਲੀ, ਸ਼ਰੀਕਤ ॥

ਸਾਂਝਣ, ਸਃ–ਸਾਂਝ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸ਼ਰੀਕਣੀ ॥

ਸਾਝਰਾ, ਪੁਃ–'ਸਾਹਜਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਝਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–'ਸਾਹਜਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਂਝਾ, ਵਿਃ–ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਸਾਂਝ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਂਝੀ / ਸਾਂਝੂ } ਪੁਃ–ਭਿਆਲ, ਸ਼ਰੀਕ, ਸਾਥੀ, ਹਿੱਸੇਦਾਰ ॥

ਸਾਂਟ, ਸਃ–ਸਰਬੰਧ, ਜੋੜ, ਏਕਾ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਚਾਬਕ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਚਾਬਕ ਮਾਰਨੀ ॥
ਛਲ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥ ਸੂਰ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਖੱਲ (ਚਰਬੀਦਾਰ) ।

ਸਾਂਟਾ, ਪੁ:-ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਛਿਟੀ, ਛੂਛਕ, ਕਮਚੀ ॥

ਸਾਟੂ, ਪੁ:-ਧਗੜਾ, ਆਸ਼ਕ ॥

ਸਾਠੀ, ਸ:—'ਸੱਠੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਡਾ, ਪੜ:- ਮੈਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਅਸਾਡਾ, ਆਪਣਾ ॥

ਸਾਢ, ਸ: ਔਧ, ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ ॥
(ਸਾਢ ਪਾਉਣੀ, ਸਾਢ ਪੈਣੀ)

ਸਾਂਢ, ਪੁ:-ਸਾਨ੍ਹ, ਬਲਦ। 'ਸਾਹਣ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਂਢੂ, ਪੁ: ਵਹੁਟੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਗਭਰੂ

ਸਾਢੇ, ਵਿ:-ਅੱਧਾ ਵੱਧ (ਸਾਢੇ ਤਿੱਨ ਅਰਥਾਤ ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਅੱਧਾ)॥

ਸਾਣ, ਸ:-ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ

ਸਾਣ ਚਾੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਸਾਣ ਨਾਲ ਰਗੜ ਕੇ ਤਿੱਖਾ ਕਰਨਾ।

ਸ਼ਾਣ, ਸ:-ਮਹਿਮਾ, ਵਡਿਆਈ, ਪਦਵੀ, ਜਲੋ, ਹਾਲਤ, ਚਮਕ, ਤੇਜ, ਪਰਤਾਪ, ਨੂਰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ। ਸ਼ਕਤੀ। ਮਾਯਾ। ਰਚਨਾ॥

ਸ਼ਾਣ ਅਲਾਹੀ
ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਣ } ਖ:—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਾਯਾ॥

ਸ਼ਾਣ ਗੁਮਾਣ, ਪੁ:-ਖਿਆਲ ਵਿਚਾਰ ॥
ਵਿ:-ਬਦਨਾਮ, ਉੱਚਾ।

ਸ਼ਾਣਦਾਰ, ਵਿ:-ਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਵੱਡਾ, ਉੱਚੇ ਮਰਤਬੇ ਜਾਂ ਪਦਵੀ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ਾਣ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਜਲੌ ਰਖਣਾ, ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਰਹਿਣਾ॥

ਸ਼ਾਣ ਘੂਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ।

ਸ਼ਾਣ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਇੱਜ਼ਤ ਘਟਣੀ।

ਸ਼ਾਣ ਵਿਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਡਾ ਬਣ ਕੇ ਦੱਸਣਾ, ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਸਾਂਤ, ਸ:-ਅਮਣ, ਚੈਨ।

ਸਾਤਕ, ਵਿ:-ਮੁਤਾਬਿਕ, ਸੱਚਾ, ਸਤੋ ਗੁਣ ਦਾ ॥

ਸਾਤਾਂ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਦਾ ਅੰਗ,੭, ਸੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਸਤ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਇੱਛਿਆ ਮੰਗਣ ਵੇਲੇ ਛਣਕਾਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਸਾਥ, ਪੁ:-ਸੰਗ, ਮੇਲ, ਸੁਹਬਤ॥
ਅਵ:—ਨਾਲ, ਇਕੱਠੇ, ਨਾਲੇ ਹੀ॥

ਸਾਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ॥

ਸਾਥ ਦੇਣਾ, ਵਿ:-ਮੇਲ ਰੱਖਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ, ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ, ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ।

ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣਾ
ਸਾਥ ਪਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਨਾਲ ਜਾਣਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣੀ, ਸਦਾ ਦੋਸਤੀ ਰੱਖਣੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਵਧਾਉਣੀ।

ਸਾਥ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ, ਤੀਵੀਂ ਮਰਦ ਦਾ ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ ਵਾਕਰ ਰਹਿਣਾ॥

ਸਾਥਣ, ਸ:-ਸੰਗਣ, ਸਹੇਲੀ, ਪਿਛ ਲੱਗ ॥

ਸਾਥੀ, ਪੁ:-ਸੰਗੀ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਲੀ, ਪਿਛਲੱਗ॥

ਸਾਦ, ਵਿ:-ਖੁਸ਼, ਪਰਸਿੰਨ, ਅਨੰਦ ॥

ਸਾਦ ਮਸੂਦਾ, ਵਿ:-ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਝੋਂ, ਭੂਰਾ, ਸਿੱਧਾ, ਅਹਮਕ॥

ਸਾਦ ਮੁਰਾਦਾ, ਵਿ:-ਸਿੱਧਾ, ਸ਼ਾਨ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਚੰਗਾ, ਸੌਖਾ, ਖਰਾ॥

ਸਾਂਦਲ ਗਰਦੀ, ਸ:-ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ ॥

ਸਾਦਾ, ਵਿ:-ਸਿਧਾ, ਸਾਫ, ਸਧਾਰਨ, ਖਰਾ, ਸਜਾਉਟ ਬਿਨਾ, ਚਿੱਟਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ਭੋਲਾ, ਸਚਾ, ਛਲ ਵਲ ਨਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਸਾ ਦਿਹ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਉਸੇ ਦਿਨ, ਇੱਕੋ ਦਿਨ, ਇੱਕੋ ਦਿਨ ਵਿਚ ॥

ਸਾਦੀ, ਸ:-'ਸਾਦਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ਼ਾਦੀ, ਸ:-ਵਿਆਹ, ਢੋਗ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ।

ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣੀਆਂ ।

ਸ਼ਾਦੀ ਗਮੀ, ਸ:-ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਗਮ ਦਾ ਮੌਕਾ ।

ਸ਼ਾਦੀਆਨਾ, ਪੁ:-'ਸ਼ਾਦਿਆਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਧ, ਪੁ:-ਸਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਫ਼ਕੀਰ, ਭਗਤ ॥

ਵਿ:-ਨੇਕ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਧਾਰਮਿਕ ॥

ਸਾਧਕ, ਪੁ:-ਫਕੀਰ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਭਿਆਸੀ ॥

ਸਾਧਣ, ਪੁ:-ਕਰਮ, ਅਮਲ, ਅੱਭਿਆਸ ॥

ਸਾਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਹੋਲਤ ਪਾਉਣੀ, ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਰਤਾਵਾ ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਅੱਭਿਆਸ ਕਰਨਾ, ਨਿਰਨਾ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਬਨਾਉਣਾ ।

ਸ:-ਅਭਿਆਸ, ਸਿੱਖਿਆ, ਕੰਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ॥

ਸਾਧਣੀ, ਸ:-ਸੰਤਣੀ, ਭਗਤਣੀ, ਫਕੀਰਨੀ ॥ ਵਿ:-ਨੇਕ, ਸੱਚੀ, ਧਰਮਣ ॥

ਸਾਧਾਰਣ, ਵਿ:-'ਸਧਾਰਨ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਧੂ, ਪੁ:-ਵਿ:-'ਸਾਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਧੂ ਚੋਰ, ਪੁ:-ਛਲੀਆ, ਠਗ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਸਾਨ, ਪੁ:-ਹੁਲਾਰਾ, ਥਰਥਰਾਹਟ, ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਸੁਰ ਦਾ ਥਿੜਕਣਾ ।

ਸ:-'ਸ਼ਾਨ' ਵੇਖੋ

ਸਾਨ੍ਹ, ਪੁ:-'ਸਾਹਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਨ੍ਹਕੀ, ਸ:-ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਥਾਲੀ ॥

ਸਾਨ੍ਹਣੀ, ਸ:-ਊਠਣੀ, (ਕਦੇ ਕਦੇ ਊਠ ਨੂੰ ਭੀ ਸਾਨ੍ਹਣੀ ਕਹ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ।)

ਸਾਨ੍ਹਣੀ ਸੁਆਰ, ਪੁ:-ਊਠਣੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸਾਨ੍ਹਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਸਾਨੀ, ਵਿ:-ਦੂਸਰਾ, ਵਰਗਾ, ਜਿਹਾ, ਸਮਾਨ ॥ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਸ਼ਾਨ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:-ਤੂੜੀ ਜਾਂ ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਕੇ ਅਨਾਜ ਖਲ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਹੋਏ (ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ), ਕੁਤਾਵਾ ।

ਸਾਫ਼, ਵਿ:-'ਸਫ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਫਾ, ਪੁ:-ਰੁਮਾਲ, ਪਰਨਾ, ਪੋਣਾ, ਪੱਗ, ਪਟਕਾ ॥

ਸਾਫ਼ੀ, ਸ:-ਪਰਨਾ, ਇੱਕ ਗਿੱਲਾ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਉੱਤੇ ਢਕੀਦਾ ਹੈ । ਇੱਕ ਲੀਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਰਸੀ ਚਿਲਮ ਹੇਠਾਂ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸੂਟਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਾਬਕ, ਵਿ:-ਪਹਿਲਾ, ਪਿਛਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ॥

ਸਾਬਕ ਦਸਤੂਰ, ਪੁ:-ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ, ਜਿਵੇਂਕਰ ਪਿੱਛੋਂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸਾਬਣ, ਪੁ:-'ਸਬੂਣ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਬਣੀਆ, ਪੁ:—ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ।

ਸਾਬਤ, ਵਿ:-ਪੱਕਾ, ਬੱਧਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ, ਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, (ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਸਾਬਤ ਕਦਮ, ਵਿ: ਪੱਕਾ, ਕੈਮ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਨਤੀ ।

ਸਾਬਤਾ, ਵਿ: ਪੂਰਾ, ਸਾਰਾ, ਸਬੂਤ, ਪੱਕਾ ।

ਸਾਬਤੀ, ਸ:-ਪਕਿਆਈ, ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਦਿੜ੍ਰਤਾ ।

ਸਾਬਤੀ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੇ ਹਠ ਪੁਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਾਬਰ, ਪੁ:, ਸ:-ਹਰਨ ਦੀ ਖੱਲ, ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ਦਾ ਚੰਮ

ਸਾਬਰਾ, ਪੁ:, **ਸਾਬਰੀ,** ਸ: } ਸਾਬਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਸ਼ਾਬਾ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ } ਅਵ:—ਵਾਹ ਵਾਹ, ਭਲੇ, ਅਸ਼ਕੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ ।

ਸ਼ਾਬਾ ਸ਼ਾਬਾ, ਅਵ:—ਵਾਹ ਵਾਹ, ਭਲੇ, ਅਸ਼ਕੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ ।

ਸ਼ਾਬਾ ਸ਼ਾਬਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨੀ

ਸ਼ਾਬਾਨ, ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਇਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸਾਬਿਤ, ਵਿ:-'ਸਾਬਤ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਬੂਣ, ਪੁ:-'ਸਬੂਣ' ਵੇਖੋ ।

ਸਾਬੂਣੀ, ਵਿ:-'ਸਬੂਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਬੂਣੀਆ, ਪੁ:-'ਸਬੂਣੀਆ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਬੂ ਦਾਣਾ, ਪੁ:-'ਸਾਗੂਦਾਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਂਭ, ਸ:-ਰਾਖੀ, ਬਚਾਉ ॥

ਸਾਂਭਣਾ, ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਸਮੇਟਣਾ, ਥੰਮਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਰਖੀ ਕਰਨੀ, ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ ।

ਸਾਂਭਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ । ਅਜਮੇਰ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਢੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੂਣ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਲੂਣ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਸ਼ਾਮ, ਸ:-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਧਿਆ, ਸੰਝ, ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ; ਸੋਟੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ॥

ਪੁ:-ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ (ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ) ॥

ਵਿ:-ਕਾਲਾ, ਸਾਉਲੇ ਰੰਗ ਦਾ॥

ਸ਼ਾਮ ਕਲਿਆਣ, ਪੁ:-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਸਾਮ ਬੇਦ, ਸਾਮ ਵੇਦ } ਪੁ:-ਚੋਹਾਂ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੇਦ। ਤੀਸਰਾ ਵੇਦ॥ ਇਸ ਵੇਦ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਾਮਾਂ ਵੇਲਾ (ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਬੋਲੀ), ਪੁਃ-ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਧਿਆ, ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਜਗਣ ਤੱਕ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਦੋ ਪਿੜ ਮਿਲਦਿਆਂ ।

ਸਾਮ੍ਹ, ਸਃ—'ਸਾਂਝ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿਃ-'ਸਾਹਮਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਾਮਤ, ਸਃ—ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ, ਮੰਦੇ ਦਿਨ, ਬੇ ਇੱਜਤੀ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਸ਼ਾਮਤ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੈੜੀ ਕਿਸਮਤ ਹੋਣੀ, ਅਪਤਾ ਘੋਲੀ

ਸ਼ਾਮਤ ਦੀ ਮਾਰ, ਸਃ—ਮੰਦੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਭੈੜੀ ਥਰਾਲਬਧ ।

ਸਾਮਰਤੱਕ, ਵਿਃ-ਪਰਤੱਖ, ਵਰਤਮਾਨ, ਸਾਹਮਣੇ, ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਸਚ, ਜਿਉਂਦਾ ਜਿਉਂ ਭਾਸਣ ਵਾਲਾ ।

ਸਾਮਰਥ
ਸਾਮਰਥਾ } ਸਃ—'ਸਮਰਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਾਮਰਥੀ, ਵਿਃ-'ਸਮਰਥੀ' ਵੇਖ।

ਸਾਮਲਾ, ਵਿਃ-'ਸਾਉਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਸ਼ਾਮਲਾਤ, ਸਃ-ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਮੀਨ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ਾਮਲਾਤ ਦੇਹ, ਪੁਃ—ਸ਼ਾਮਲਾਤ ॥

ਸਮਾਨ, ਪੁਃ-'ਸਮਾਨ' ਵੇਖ ॥

ਸਾਮੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਸਾਣ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਕਰਜਾਈ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ । ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ। ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ, ਚੁੱਲਾ, ਨੌਕਰੀ ॥

ਸਃ—ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ ॥
ਵਿਃ—ਸ਼ਾਮ ਵਰਨ ਦਾ, ਸਾਉਲਾ ॥

ਸਾਮੀ ਵੱਥੀ
ਸਾਮੀ ਵਣਜ } ਪੁਃ—ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਸੁਦੀ ਲੈਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਸਾਹੂਕਾਰਾ

ਸਾਮੀ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਕਰਜਾਈ॥

ਵੱਡੀ ਸਾਮੀ, ਸਃ—ਵਡੇ ਮਰਤਬੇ ਜਾਂ ਹੁੰਦੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ । ਅਜੇਹਾ ਮਨੁਖ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ।

ਸ਼ਾਮੀ, ਵਿਃ
ਪੁਃ } ਸ਼ਾਮ ਵਰਨ ਦਾ, ਸਾਉਲਾ। ਇਕ ਬੂਟੀ

ਸ਼ਾਮੀ ਹੋਕ, ਪੁਃ—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸ਼ਾਮੀ ਦਾ ਵੀ, ਪੁਃ—ਇਕ ਠੰਢੀ ਔਖਧ ਜੋ ਵਿਸ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਯਾ, ਪੁਃ—ਛਾਉਂ, ਪਰਛਾਂਵਾ ॥

ਸਾਯਾ ਦਾਰ, ਵਿਃ—ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸਾਰ, ਪੁਃ—ਮਗਜ, ਸਤ, ਰਸ, ਨਿਚੋੜ, ਤੱਤ, ਲੋਹਾ, ਮਲੂਕ। ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ, ਕਦਰ । ਖਬਰ, ਸੁਰਤ, ਸੁਧ, ਸਮਾਚਾਰ, ਹਾਲ

ਸਾਰ ਪਾਸਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਖੇਡ, ਚੋਪੜ ॥

ਸਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੋਹਾ ਸਾੜਨਾ ॥

ਸਾਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ—ਖਬਰ ਲੈਣੀ, ਸੋਝੀ ਰੱਖਣੀ, ਖ਼ਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ॥

ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ
ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵੌਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਵਿਚ ਹੋਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੋਣੇ, ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਣੀ । ਖੁਦਾ ਦਾ ਫਜਲ ਹੋਣਾ ।

ਸਾਰਸ, ਪੁ: ਇਕ ਪੰਛੀ ਕੁਲੰਗ ਵਰਗਾ॥

ਸਾਰਕ, ਪੁ:
ਸਾਰਕਾ ਸ: } ਇਕ ਪਖੇਰੂ, ਮੈਨਾ॥

ਸਾਰਖਾ, ਪੁ:—ਵਰਗਾ, ਜੇਹਾ, ਸਮਾਨ।

ਸਾਰੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ, ਚਾਤ੍ਰਿਕ॥

ਸਾਰੰਗ ਧਰ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ, ਧਨਖ ਧਾਰੀ॥

ਸਾਰੰਗਾ, ਪੁ:—'ਸਰੰਗਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਰੰਗੀ, ਸ:—'ਸਰੰਗੀ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਰੰਗੀਆ, ਪੁ:—'ਸਰੰਗੀਆ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਰਜੰਟ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਜਾ (ਹਵਾਲਦਾਰ ਦੇ ਹੇਠ)।

ਸਾਰਦਾ, ਸ:—ਦੁਰਗਾ (ਦੇਵੀ), ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਧੀ, ਰਾਗ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਯਾ। ਸਰਸਤੀ॥

ਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਭਰਨਾ, ਸਾਰਨ ਦੇਣਾ, ਨਿਬਾਉਣਾ, ਭੁਗਤਾਉਣਾ।

ਸਾਰਬਾਣ, ਪੁ:—ਊਠ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਸੱਭੋ, ਹਰ ਕੋਈ, ਪੂਰਾ॥

ਸਾਰਾ ਹਾਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਇੱਕ ਗੱਲ। ਸਾਰੀ ਹਕੀਕਤ।

ਸਾਰੀ, ਸ:—'ਸਾਰਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਲ, ਪੇਉਂਦੀ ਕੁਮਾਲੀ॥

ਸਾਲ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ, ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਰਜੀ ਪਈ ਹੋਵੇ॥
ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀ ਲੱਕੜ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਠੀਕ, ਸਹੀ,॥

ਸਾਲ ਹੋਣਾ
ਸਾਲ ਹੋ ਤੁਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਧਾ ਹਲਾ, ਸੌਰਨਾ, ਠੀਕ ਚਾਲੇ ਚਲਣਾ।

ਸਾਲ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰ੍ਹਾ ਦਪਾਉਣਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ॥

ਸ਼ਾਲ, ਸ:—ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਚਾਦਰ॥

ਸਾਲਸ, ਪੁ: ਪੰਚ, ਜੋ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਦਾ ਹੈ।

ਸਾਲਸੀ, ਸ: -ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ, ਨਰਮੀ, ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।

ਸਾਲ ਸੁੱਧ, ਵਿ: ਸਚਾ, ਖਰਾ ਸਿਧਾ ਇਮਾਨਦਾਰ, ਜੋ ਛਲ ਵਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਸਾਫ਼ ਦਿਲ॥

ਸਾਲਿਕ, ਪੁ: ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਰਾਹੀ, ਭਗਤ॥

ਸਾਲਕ ਰਾਮ ਪੁ: 'ਸਾਲਗ ਰਾਮ' ਵੇਖੋ।

ਸਾਲਗਾਨ, ਪੁ: ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰੇਸ਼ੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ।

ਸਾਲਗਰਾਮ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਰੂਪ ਸਮਝਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ।

ਸਾਲਣ
ਸਾਲਣਾ } ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਜਾਂ ਚੌਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਆਦਿਕ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਘਿਉ ਸੁਆਰੇ ਸਲਣਾ ਬਣੀ ਬਹੂ ਦਾ ਨਕ੍ਹੂੰ ਘਿਉ ਨਾਲ ਸਲੂਣਾ ਸੁਆਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਡਿਆਈ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)

ਸਲਣਾ ਘਰ ਗਾਲਣਾ, ਮਾਸ ਆਦਿਕ ਭੈੜੀ ਚੋਂਸੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਘਰ ਉੱਜੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖ਼ਰਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਾਲਣ, ਪੁ:-ਰੀਨਾ, ਰੈਗਣੀ॥

ਸਾਲਬ, ਪੁ:-ਇਕ ਬੂਟੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਸਾਲਬ ਮਿਸਰੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ।

ਸਾਲਾ, ਪੁ:-ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਭਰਾ, ਆਦ ਪੁਰਖ॥

ਸਾਲਾ / ਸ਼ਾਲਾ } ਸ:—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਘਰ, ਅਸਥਾਨ (ਧਰਮ ਸਾਲਾ, ਪਾਠਸਾਲਾ ਆਦਿਕ)॥

ਸਾਲਾਰ, ਪੁ:-ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ॥

ਸਾਲਿਗਰਾਮ, ਪੁ:-'ਸਾਲਗਰਾਮ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਲਿਬ, ਪੁ:—'ਸਾਲਬ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਲੂ, ਪੁ:-ਮਜੀਠ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ਜੋ ਅਕਸਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਉੱਪਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਸਿਆਣੇ ਮਨੁੱਖ ਭੀ ਇਸ ਦੀ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ॥

ਸਾਲੇ ਹਾਰ, ਸ:—ਸਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ।

ਸਾਂਵਕ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ॥

ਸਾਵਣ, ਪੁ:-'ਸਾਉਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਣੀ, ਸ:-'ਸਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਧਾਨ, ਵਿ:-'ਸਵਾਧਾਨ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਲਾ, ਵਿ:-ਸਾਉਲਾ ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਾ, ਵਿ:-ਹਰਾ, ਸਬਜ਼, ਕੱਚਾ (ਜੋ ਸਾਵੇ ਤੇ ਤੋੜੀ ਨਾ ਆਵੇ, ਜੋ ਪਕੇ ਤੇ ਮਿਲਣ ਸੰਕੇ॥)

ਸ਼ਾਵਾਂ / ਸ਼ਾਵਾਸ਼ੇ } ਅਵ:—'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਾਵਾਂ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੌੜਾ, ਗੁਣਵਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ਦਾਰ, ਬਰਾਬਰ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਪੱਧਰਾ

ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਸਾਉਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਸਾਵੀ, ਵਿ:-ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ, ਹਰੀ॥

ਸ:-ਭੰਗ, ਸੁੱਖਾ, ਸਬਜ਼ੀ॥

ਸਾੜ, ਪੁ:-ਚਾਬਕ ਜਾਂ ਬੈਂਤ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਸੜਨ, ਜਲਨ, ਅਫਾਰਾ॥

ਸਾੜ ਸਾੜ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਛਾਂਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਸਤਾਣਾ॥

ਸਾੜ ਸੁੱਟਣਾ / ਸਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਲਣਾ, ਫੂਕਣਾ, ਬਾਲਣਾ, ਗਾਲਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਹਾਲ ਕੱਢਣੀ।

ਸਾੜਾ, ਪੁ:—ਬਲਣਾ, ਗਲਣਾ, ਅੰਦਰਲਾ ਵੈਰ, ਖਾਰ।

ਸਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੁਆ ਨੂੰ ਗਾਲਣ ਲਈ ਥਾਲੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ॥

ਸਾੜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨਾ, ਖ਼ਾਰ ਖਾਣੀ॥

ਸਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—'ਸਾਹੜ੍ਹੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ।

ਪੁ:—ਸੋਨਾ, ਸੁਅਰਨ॥

ਸਿਆ, ਪੁ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਓਪਰਾ॥

ਵਿ:—ਅਣੋਖਾ, ਪਰਦੇਸੀ॥

ਸਿਆਹ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਹਨੇਰਾ।

ਸਿਆਹਾ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਲਿਖਤ, ਅਜੇਹਾ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣ। ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੋ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਦੀ ਵਹੀ॥ ਢੋਲ।

ਸਿਆਹੀ, ਸ:—ਕਾਲਕ, ਮੱਸ, ਕੱਜਲ, ਕਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥

ਸਿਆਹੀ (ਸੁਪੇਦੀ) ਸੁਫੈਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਜੀ ਚਾਹੇ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥ ਹੋਣੀ॥

ਸਿਆਣ, ਸ:—ਵਿੱਦਯਾ, ਗਿਆਨ, ਪਛਾਣ, ਸਨਾਸ।

ਸਿਆਣ ਪਤ ਸ:
ਸਿਆਣ ਪੁਣਾ ਪੁ:
'ਸਿਆਣਪ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਆਣਪ
ਸਿਆਣਫ
ਸ:—ਦਨਾਈ, ਚਤਰਾਈ, ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, 'ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮਰ, ਜੁਗਤ, ਕਿਰਸ॥

ਸਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਦਨਾ, ਬੁੱਧਵਾਨ, ਸਮਝਦਾਰ ਗਿਆਨੀ, ਜੁਆਨ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚਤਰ, ਅਕਲ ਵੰਦ, ਫੁਰਤੀਲਾ, ਖਚਰਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ, ਜੁਗਤੀ। ਕਿਰਸੀ॥

(ਸੌ ਸਿਆਣਿਆਂ ਇੱਕੋ ਮਤ, ਮੂਰਖ ਆਪੋ ਆਪਣੀ—ਸੌ ਬੁਧਵਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਸੁਝਦੀ ਹੈ, ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਅਕਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਸਿਆਣਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਠੀ ਦਾਣੇ ਉਹਦੇ ਕਮਲੇ ਬੀ ਸਿਆਣੇ—ਧਨ ਵਾਲੇ ਮੂਰਖ ਬੀ ਚਤਰ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥)

ਸਿਆਣਾ ਬਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਜੋ ਸਿਆਣਾ ਹੈ॥

ਸਿਆਣੂ, ਵਿ:—ਸਿਆਨਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਣੂ, ਵਾਕਫ਼, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਹੋਵੇ॥

ਸਿਆਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਨਾ, ਪਛਾਣਨਾ॥

ਸਿਆਪਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਰੋਣ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਬਿਰਲਾਪ, ਕਜੀਆ, ਪੁਆੜਾ। (ਰੰਨ ਗਈ ਸਿਆਪੇ, ਘਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਜਾਪੇ)॥

ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ, ਸੋਗ ਕਰਨਾ, ਦੁਹਾਈ ਮਚਾਉਣੀ, ਕਜੀਆ ਪਾਉਣਾ॥

ਸਿਆਪਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਖਤ ਪਾਉਣਾ॥

ਸਿਆਪੇ ਦੀ ਨੈਣ, ਸ:—ਉਹ ਨੈਣ ਜੋ ਅਲਾਹਣੀ ਦੇ ਕੇ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਪਿਟਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਸਿਆਬਸੀ
ਸਿਆਬਸੇ
ਸਿਆਬਾ
ਅਵੈ:—'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਆਮ, ਪੁ: ਸ:
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕ ਦੇਸ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸ਼ਾਮ (ਸੰਝ)।

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ
ਸਿਆਮ ਮੂਰਤ
ਪੁ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ (ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ)

ਸਿਆਮ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਾਮ ਜਾਂ ਸੰਧਿਆ ਹੋਣੀ॥

ਸਿਆਮੀ, ਪੁ:—ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਧ, ਵੈਦ, ਕੰਤ, ਸਾਈਂ, ਨਾਥ, ਮਾਲਕ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ॥

ਸਿਆਲ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ। ਪਾਲੇ ਦੇ ਦਿਨ।

ਸਿਆਲ ਕਾਂਟਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟਾ॥

ਸਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਪੋਹ ਦੇ ਦਿਨ॥

ਸਿਆਲੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੇਲ, (ਇਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ,॥
'ਸਿਆਲ ਦੇ (ਜਿਹਾ) ਸਿਆਲੀ ਦਿਨ,।

ਸਿਆਲੀਆਂ, ਪੁ:—ਨਾਗ ਰ ਮੋਥਾ

ਸਿਆਲੂ, ਵਿ:—ਸਿਆਲ ਦਾ, ਸਿਆਲ ਵਾਸਤੇ, ਸਿਆਲੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲਾ
ਪੁ:-ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਕਪੜਾ॥

ਸਿਆੜ, ਪੁ:-ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਨਾਲ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਲੰਮੀ ਲਕ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਸਿਆੜ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ।

ਸਿਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਔਖਾ ਲੈਣਾ, ਸਾਹ ਰੁਕਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ

ਸਿਸਤ, ਸ: —ਨਜ਼ਰ, ਨੋਕ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਮੱਖੀ।

ਸਿਸਤ ਲਾਉਣੀ, } ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਾਨਾ ਲਾਉਣਾ,
ਸਿਸਤ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, } ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਤੱਕਣਾ।

ਸਿਸ਼ਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਜਿੱਥੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਕਤਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸਿਸ਼ਨ ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਸ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਣਾ।

ਸਿਹ, ਪੁ:—ਇਕ ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਸੂਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿੰਹ, 'ਸਿੰਘ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਹਰ, ਪੁ:-ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ॥

ਸਿਹਰਾ, ਪੁ:-ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਰੁਪਹਿਰੀ ਤਿਲੇ ਦੀ ਝਾਲਰ ਜੋ ਲਾੜ੍ਹਾ ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪਰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ॥

ਸਿਹੜ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੜ ਵੱਟ ਛੱਡਣੀ, ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ, ਢਿਠਾਈ ਜਾਂ ਹਠ ਕਰਨਾ॥

ਸਿਹੜੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ॥

ਸਿਹੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸਹੇੜਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿੱਕ, ਸ: ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਅਭਲਾਖਾ, ਪਾਸਾ॥

ਸਿਕੰਜਬੀ, ਸ:-'ਸਕੰਜਬੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਕੰਜਾ, ਪੁ:-'ਸਕੰਜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਸੇਕ ਮਿਲਣਾ, ਭੁਜਣ ਸਕਾਏ ਜਾਣਾ॥

ਸਿਕਦਾਰ, ਪੁ:-ਸਰਦਾਰ, ਪਰਧਾਨ, ਮੀਰ॥

ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸ: —ਸਰਦਾਰੀ, ਮੀਰੀ॥

ਸ਼ਿਕਮ, ਪੁ: ਢਿੱਡ, ਗਰਭ।

ਸ਼ਿਕਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਗੱਭਣ ਹੋਣਾ।

ਸ਼ਿਕਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਗੱਭਣ ਕਰਨਾ।

ਸਿਕਰ, ਪੁ:—'ਸਿਖਰ' ਵੇਖੋ॥

ਸ਼ਿਕਰਾ ਪੁ: } ਇਕ ਪਖੇਰੂ (ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ)॥
ਸ਼ਿਕਰੀ ਸ: } ਅਵਾਰਾ ਆਦਮੀ॥

ਸਿੱਕਰੀ, ਸ:—ਚਿੱਟੀ ਚਿੱਟੀ ਮੈਲ ਜੋ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਚਿੱਕੜ। ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੁੱਕਣ ਨਾਲ ਜੋ ਉੱਪਰ ਪੇਪੜੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (ਸਿੱਕਰੀ ਜੰਮਣੀ ਜਾਂ ਲਗਣੀ)॥

ਸਿਕਲ, ਪੁ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਉਜ-ਲਾਉਣਾ, ਘੋਟਣਾ ॥
ਚਮਕ, ਸਫ਼ਾਈ, ਲਿਸ਼ਕ ॥
(ਸਿਕਲ ਕਰਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ)।

ਸਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਘਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਕਲ ਦੁਪਹਿਰ, ਸ:-'ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਕਲੀ, ਵਿ:-ਸਿਕਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਚਮਕਾ-ਇਆ ਹੋਇਆ (ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਸਿਕਲੀ ਗਰ, ਪੁ:
ਸਿਕਲੀ ਗਰਨੀ, ਸ: } ਤਲਵਾਰਾਂ ਜਾਂ ਧਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਸਿਕਲੀਗਰੀ, ਸ:-ਸਿਕਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸਿਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਗਰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੁਨਾਉਣਾ ॥

ਸਿਕਵਾਈ, ਸ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣ ਜਾਂ ਭੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਿਕੜੀ, ਸ:—'ਸ਼ਿਕਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ਿਕੜੀ, ਸ:-'ਛਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਕੜੀ, ਸ:-'ਸਿੱਕਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਸਿੱਕਾ, ਪੁ:- ਮੁਹਰ, ਠੱਪਾ, ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਉੱਪਰ ਜੋ ਨਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੁਪਇਆ ਪੈਸਾ ਆਦਿਕ ਨਗਦੀ। ਇਕ ਧਾਤ ਜਿਸਦੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਖਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸਿੱਕਾ ਬਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜਮਾਉਣਾ (ਜਦ ਤੋਕ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਆਪਣਾ ਸਿੱਕਾ ਨਾ ਚਲਾਏ ਉਸ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥)

ਸਿੱਕਾ ਉਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਭੁਨਾਉਣਾ ॥

ਸ਼ਿਕਾਇਤ, ਸ:—ਫਰਿਆਦ ॥

ਸਿਕਾਈ, ਸ:—ਸੇਕ ਦੁਆਉਣ ਜਾਂ ਭੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸ਼ਿਕਾਰ, ਪੁ:-'ਸ਼ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਖ, ਪੁ:-ਚੇਲਾ, ਸ਼ਗਿਰਦ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਨੌਆਂ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਤ੍ਹ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੈ ॥
ਸ:—ਸਿੱਖਿਆ, ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਿੱਖਾ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ:-ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, ਅਨਿਆਈਂ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਸਿਖ ਮਤ, ਸ:-ਸਲਾਹ, ਸਿੱਖਿਆ, ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼। ਨਸੀਹਤ ॥

ਸਿਖ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਸਿੱਖ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਖੀ ॥

ਸਿਖਊ, ਪੁ:—ਸਿੱਖ ਵਰਗਾ, ਸਿੱਖ ਪੁਣਾ ॥

ਸਿਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਜਾਨਣਾਂ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ, ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਣਾ ॥

ਸਿਖਣੀ, ਸ:—ਚੇਲੀ, ਸ਼ਗਿਰਦਨੀ, ਸਿਖ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਸਿੰਘਣੀ ॥

ਸਿਖਰ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਤਲਾ ਸਿਰਾ, ਚੋਟੀ, ਚੋਟੀ, ਕਿੰਗਰਾ ॥

ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਸ:-ਠੀਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਖਲਾਉਟ, ਸ: ਸਿੱਖ ਮਤ, ਸਿੱਖਿਆ, ਖੋਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਸਿਖਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਮਤ ਦੇਣੀ, ਰਾਹ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਚੰਡਣਾ, ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ। ਖੋਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣਾ।

ਸਿਖਲਾਵਟ, ਸ:-'ਸਿਖਲਾਉਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਖੜਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ), ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਿੱਖ।

ਸਿਖਾਉਟ, ਸ:-'ਸਿਖਲਾਉਟ' ਵੇਖ ॥

ਸਿਖਾਉਣਾ
ਸਿਖਾਲਣਾ
ਸਿਖਾਵਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣੀ, ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਨਸੀਹਤ ਦੇਣੀ, ਝਿੜਕਣਾ, ਚੰਡਣਾ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਸਿੱਖਿਆ
ਸਿਖਿਆ } ਸ:— ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਉਪਦੇਸ਼, ਨਸੀਹਤ, ਮਤ, ਸਿਦਕ

ਸਿੱਖੀ, ਸ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਰਮ, 'ਸਿਖਪਣਾ', ਸਾਰੇ ਸਿਖ, ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ॥

ਸਿੱਖੀ ਚਰ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਭੇਟ ਪੂਜਾ ਲੈਣ ਲਈ ਫਿਰਨਾ, ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸਿਖੌਟ
ਸਿਖੌਟੀ
ਸਿਖੌਤ
ਸਿਖੌਤੀ } ਸ:-'ਸਿਖਲਾਉਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਗ, ਪੁ: ਗਊ ਆਦਿਕ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕਰੜ ਕਿਲੇ ਜੇਹੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿੰਗ ਸਮਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਮਾਈ ਹੋਣੀ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਸਕਣਾ। ਆਸਰਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿੰਗਰਫ਼, ਪੁ:-ਪਾਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗਰਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਸਿੰਗਰਫ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਲਾਲ ॥

ਸਿਗਰਟ, ਪੁ:-ਕਾਗਤ ਵਿਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਯਾ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਵਟ (ਪੀਣਾ)। ਛੋਟਾ ਸਿਗਾਰ ॥

ਸਿਗੜਾ, ਪੁ: ਇਕ ਪੂੜਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ਜਾਂ ਸੁਰਾਹੀ ॥

ਸਿੰਗਾ, ਪੁ:-ਤੁਰਮ ॥

ਸਿਗਾਰ, ਪੁ:-ਖੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਖਕੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਵਟ ॥

ਸਿੰਗਾਰ, ਪੁ:-ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਜਾਉਟ। 'ਸ਼ੰਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸ਼ੰਗਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੰਗੀ, ਸ:-ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਲਕੀ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਤੁਰੀ।

ਕਿੱਕਰ ਸਿੰਗੀ, ਸ:-ਇਕ ਔਖਧ ਜੋ ਖੰਘ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗੌਟ
ਸਿੰਗੌਟੀ } ਸ:-ਸਿੰਗ।

ਸਿੰਘ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਦਿਕ ਦਸ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਸਿੱਖ) ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਹਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੈ। ਖ਼ਾਲਸਾ ॥ ਇਹ ਪਦ ਸਿਖਾਂ ਰਜਪੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਮਗਰ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਸਿੰਘ ਰਾਤ, ਸ:—ਬੁਰੇ ਸਗਨ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਸਿੰਘ ਪੁਣਾ, ਪੁ:-ਸਿੰਘ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਖੀ, ਰਹਿਤ।

ਸਿੰਘਊ, ਪੁ:—ਸਿੰਘ ਪੁਣਾ॥

ਸਿੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਘਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਲੈਣੀ।

ਸਿੰਘਣੀ, ਸ:-ਸਿੰਘ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਉਹ ਤੀਵੀਂ ਜੋ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਸਿੰਖਣੀ। ਸ਼ੇਰਨੀ॥

ਸਿੰਘਤ, ਸ:—'ਸੰਘ ਗਤ' ਵੇਖੋ (ਸੰਘ ਵਿਚ)।

ਸਿੰਘਾਸਣ, ਪੁ:-ਤਖ਼ਤ, ਰਾਜ ਗੱਦੀ॥

ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬਹਿਣਾ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਾ ਬਨਣਾ॥

ਸਿੰਘਾੜਾ, ਪੁ:-'ਸੰਘਾੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਸਿੰਘੁ, ਪੁ:-'ਸਿੰਘ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿੰਙ, ਪੁ:-'ਸਿੰਗ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿੰਙਾ, ਪੁ:-'ਸਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭਿੱਜਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ॥

ਸਿੱਜਪਸਿੱਜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਸਿੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ॥

ਸਿਜਦਾ, ਪੁ:-ਨਮਾਜ਼ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਗੋਡੇ ਨਿਵਾਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖਣਾ॥

ਸਿੰਜਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਉਣਾ, ਤਰ ਕਰਨਾ, ਨਮ ਹੋਣੀ, ਖਲਰਨਾ, ਧਸਣਾ॥

ਸ਼ਿਜਰਾ, ਪੁ:-ਖੇਤ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ। ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ॥

ਸਿਜਲ, ਵਿ:-ਅੱਛਾ, ਸੁਥਰਾ, ਠੀਕ, ਉੱਜਲਾ॥

ਸਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਉਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ।

ਸਿੰਜਾਉਣਾ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੁਆਉਣਾ, ਤਰ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਸਿੰਜਾਈ, ਸ:-ਸਿੰਜਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ('ਸਿੰਜਰਨਾ' ਵੇਖੋ), ਸਿੰਜਰਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਸਿੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨਾ॥

ਸਿਝ ਉਣਾ
ਸਿਝਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ॥
ਨਿਬੜਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ॥

ਸਿੱਟ, ਸ:-ਸਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰੇ ਕਰਨੀ॥

ਸਿੱਟ ਸਿੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਰਨਾ, ਟਾਲਣਾ, ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਹਿਕਮਤ ਕਰਨੀ॥

ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ॥

ਸਿੱਟ ਪਸਿੱਟ, ਸ:—ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ, ਆਲੇ ਟਾਲੇ, ਗੜ ਬੜ, ਹੇਰ ਫੇਰ। ਇੱਧਰ ਉੱਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਖਿੰਡਣਾ॥

ਸਿੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ॥

ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ, ਥੱਲੇ ਡੇਗਣਾ, ਫਾਹ ਦੇਣਾ॥

ਸਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੀ ਛੱਲੀ, ਤੱਤ, ਜੂਏ ਦਾ ਸੌਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਪੱਲਿਓਂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਖਾਲੀ ਨਫੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਿੱਟਾ ਆਉਣਾ
ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਣਾ
ਸਿੱਟਾ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਟਾ ਉੱਗ ਪੈਣਾ॥

ਸਿੱਟਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਟਾ ਉਗਾਉਣਾ, ਸਿੱਟਾ ਉਪਜਾਉਣਾ॥

ਸਿੱਟੇ ਝੂਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਪੱਕਣਾ ਜਾਂ ਖਿੜਨਾ ॥

ਸਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਤ੍ਰਿਗਾਉਣਾ, ਛੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿੱਟੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸਿਟਾ ॥

ਸਿੱਠ, ਸ:—ਗੰਦਾ ਗੀਤ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ (ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਸਿੱਠ) ॥

ਸਿੱਠ ਜੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦਾ ਗੀਤ ਬਣਾਉਣਾ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਾਉਣ ਬਨਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਠ ਜੋੜਨੀ ॥

ਸਿਠਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਗੀਤ ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜਮਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਮਖੌਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)॥

ਸਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਦਿੜ੍ਹਤਾ, ਹਠ, ਜਿਦ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਦੇ ਮਗਰ ਪੈਣਾ ॥

ਸਿੱਡਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅੜ ਜਾਣਾ, ਜਦ ਕਰਨੀ, ਹਠ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੱਡਾ ਪੁਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਜਿਦ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣੀ ॥

ਸਿੱਡੇ ਬਾਜ, ਵਿ:—ਹਠੀ, ਜਿਦੀ, ਢੀਠ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਸਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋਰ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣੀ। ਨੁਲਕਣਾ ॥

ਸਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਕਢਾਉਣੀ। ਨੁਲਕਾਉਣਾ ॥

ਸਿੱਤ ਨੌਲਣੀ
ਸਿੱਤ ਪੁਨਣੀ } ਕ੍ਰਿ: —ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਮੰਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਸਿਤ ਪਸਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਸਬ ਤੋਂ ਅਲਗ, ਨਿਆਰਾ।

ਸਿੱਤਾਂ, ਪੁ:—ਮਠਿਆਈ ਦੀਆਂ ਰੋੜੀਆਂ ਜੋ ਮਾਵੇ ਉੱਪਰ ਖੰਡ ਅਤੇ ਖਸਖਾਸ ਲਾਕੇ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਿਤਾਰ, ਸ:—'ਸਤਾਰ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ ।

ਸਿਦਕ, ਪੁ:—ਸਚਿਆਈ, ਧਰਮ ॥

ਸਿਦਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦਿਲੋਂ, ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ॥

ਸਿਦਕ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਚ ਪੁਰ ਚੱਲਣਾ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸਿਦਕ ਮੰਦ, ਵਿ:—ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ, ਸਿਦਕੀ॥

ਸਿਦਕ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਦਕ ਪਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਦਕੀ, ਵਿ:—ਸਿਦਕ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਧਰਮੀ ॥

ਸਿਦੀਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਧ, ਸ:—ਵਿਦਾਇਗੀ, ਰਵਾਨਗੀ, ਚੱਲ ਪੈਣਾ ॥

ਸਿਧ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਦਿਆ ਹੋਣਾ, ਟੁਰ ਪੈਣਾ, ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿੱਧ, ਸ: / ਪੁ: } ਜੋਗ, ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ, ਬੜੀ ਸ਼ੱਕਤਿਆ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ, ਕਰਾਮਾਤੀ, ਸੰਤ, ਸਾਈਂ ਲੋਕ। ਮਹਾਤਮਾ ॥

ਵਿ:—ਤਿਆਰ, ਸੰਪੂਰਨ, ਠੀਕ, ਪਰਵਾਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ॥

ਸਿੱਧ ਸੁਭਾਉ, ਪੁ:-ਸੱਚਾ, ਸ਼ੁੱਧ ਮਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛਲ ਕਪਟ ਨਹੀਂ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਭੋਲੇ ਭਾਉ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ, ਆਪੇ ਆਪ ॥

ਸਿੱਧ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ।

ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਦੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ, ਵਿ:-ਸੌਖਾ, ਭੋਲਾ, ਛਲ ਕਪਟ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ। ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ, ਸਫਾ, ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਨਹੀਂ।

ਸਿੰਧ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੇਸ਼, ਇੱਕ ਦਰਿਆਉ ॥

ਸਿੱਧਣੀ, ਸ:-ਫਕੀਰਨੀ, ਸੰਤਣੀ

ਸਿੱਧਾ, ਪੁ:-ਸਰਲ, ਖੜ੍ਹਾ, ਸੱਚਾ, ਠੀਕ, ਸਾਫ, ਭੋਲਾ, ਮੂਰਖ॥

ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੌਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ (ਬਣਾਉਣਾ) ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਛੰਡਣਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਸਿਧਾਈ, ਸ:-ਸਿੱਧੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸੋਧ ॥

ਸਿਧਾਰਣ, ਵਿ:—'ਸਧਾਰਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਰ ਜਾਣਾ, ਲੱਦ ਜਾਣਾ, ਕੂਚ ਕਰਨਾ॥

ਸਿੱਧੀ, ਵਿ:—'ਸਿੱਧਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ॥

ਸ:—ਕਰਾਮਾਤ, ਸ਼ੋਭਾ, ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸਿੰਧੀ, ਪੁ:-ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸਿੱਧੂ, ਸਿੱਧੂ } ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, (ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਭਾ ਅਤੇ ਜੀਂਦ ਦੇ ਰਾਜੇ ਇੱਸੇ ਜਾਤ ਦੇ ਹਨ)॥

ਸਿੱਧੇ, ਵਿ:-ਸਰਲ, ਇੱਕੋ ਧਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਸਿੱਧੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਧੌਟ, ਸ:-ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਸਚਿਆਈ, ਸਿਦਕ ॥

ਸਿੰਨ੍ਹ, ਸ:-ਇਕ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ, ਉਗਾਹ ॥

ਸਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਸਿਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਭਿੱਜਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਾ ਖੁਣਾ, ਖਿਸਤ ਖੰਨ੍ਹਣੀ।

ਸਿੰਨਾ, ਵਿ:-ਗਿੱਲਾ।

ਸਿਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਭਿਉਣਾ, ਖਿਸਤ ਬਣਵਾਉਣੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿੱਪ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਪਤ, ਸ:-ਸਿਫਤ, ਗੁਣ ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਿਪਰ ਸਲਾਰ, ਸਿਪਾ ਸਲਾਰ } ਪੁ:-ਫੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਜਰਨੈਲ, ਕਮਾਨੀਅਰ, ਕਪਤਾਨ ॥

ਸਿਪਾਹ, ਪੁ:-'ਸਪਾਹ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਪਾਹੀ, ਪੁ:-'ਸਪਾਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿੱਪੀ, ਸ:-ਛੋਟਾ ਸਿੱਪ, ਸੰਖ, ਮੋਤੀ ॥

ਸਿਫ਼ਤ, ਸ:-ਨੇਕੀ, ਚੰਗਿਆਈ, ਗੁਣ, ਵਡਿਆਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ॥

ਸ਼ਿਬ, ਪੁ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਮਹਾ ਦੇਉ, ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਸ਼ੰਕਰ ॥

ਸ਼ਿਬ ਸ਼ਿਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ਿਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ। ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸ਼ਿਬਜੀ ਦੀ ਸਹਾਯਤਾ ਮੰਗਣੀ ॥

ਸ਼ਿਬ ਜੀ, ਪੁ:–ਸ਼ਿਬ (ਆਦਰ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੇ 'ਜੀ' ਲਾਇਆ ਹੈ)॥

ਸ਼ਿਬ ਪੁਰੀ, ਸ:–ਕਾਂਸ਼ੀ, ਬਨਾਰਸ ॥

ਸ਼ਿਬ ਰਾਤ੍ਰੀ, ਸ:–ਫੱਗਣ ਬਦੀ ਚੌਦਸ ਦੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਬ ਜੀ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਵਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸ਼ਿਬ ਲਿੰਗ, ਪੁ:–ਪਰਬਤੀ ਵਿਚ ਗੱਡੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲਿੰਗ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਹਿੰਦੂ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਲ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਿਬ ਲਿੰਗੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਸਿਬਸਿਖਾਟ; ਸ:–ਧਰਤੀ ਦੀ ਨਮ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਿੱਟੀ ਪੋਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿੰਬਲ, ਪੁ:–'ਸਿੰਮਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਬਾਲਾ, ਪੁ:–'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਟ, ਸ:
ਸਿਮਟਾਉ– ਪੁ: } ਸੰਕੋਚ, ਸੁੰਗੜਾਉ, ਜਮਾਉਣ ॥

ਸਿਮਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਜੰਮਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਸਿਮਟਾਉ, ਪੁ:–'ਸਿਮਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਜਮਾਉਣਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਸੁੰਗੜਾਉਣਾ ॥

ਸਿਮਟੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।

ਸਿਮਟੂ, ਵਿ:–ਸਿਮਟਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁੰਗੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਿੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਰਤਾ ਰਤਾ ਚੋਣਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਸੀਜ ਕੇ ਨਿਕਲਣਾ (ਜਿੱਕੁਰ ਘੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਸਿੰਮਦਾ ਹੈ)॥

ਸਿੰਮਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜੋ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਉਗਦਾ ਹੈ ਇਸ ਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਪਾਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਭਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਮਰਣ, ਪੁ: ਚੇਤਾ, ਯਾਦ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਂ ਕਿਸ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਾਪ, ਵੀਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਤੀ, ਸ:–ਯਾਦ ਚੇਤਾ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ('ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੇਖੋ'), ॥

ਸਿਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ॥
ਪੁ:–ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਨੀ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ, ਇਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸਿਮਰਿਤੀ, ਸ:—'ਸਿਮਰਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ) ਸੁਆਉਣਾ ॥

ਸਿਮਾਈ, ਸ:—ਗੰਢ, ਜੋੜ, ਸੁਆਈ, ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸਿਯਾਹ, ਵਿਃ—'ਸਿਆਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਹੀ, ਸਃ—'ਸਿਆਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਣ, ਪੁਃ—'ਸਿਆਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਣਪ, **ਸਿਯਾਣਫ** } ਸਃ—'ਸਿਆਣਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਣਾ ਵਿਃ—'ਸਿਆਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਣੂ, ਵਿਃ—'ਸਿਆਣੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸਿਆਣਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਿਯਾਪਾ, ਪੁਃ—'ਸਿਆਪਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਿਯਾਬਸੀ, **ਸਿਯਾਬਸੇ**, **ਸਿਯਾਬਾ** } ਅਵਃ—'ਸ਼ਾਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਮ, ਸਃ, ਪੁਃ } 'ਸਿਆਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਮੀ, ਪੁਃ—'ਸਿਆਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਲ, (ਲਾ), ਪੁਃ—'ਸਿਆਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਲੀ, ਸਃ—'ਸਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਯਾਲੂ, 'ਸਿਆਲੂ' ਵੇਖੋ ।

ਸਿਰ, ਪੁਃ—ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ, ਨੱਕ, ਕੰਨ, ਮੂੰਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੀਸ, ਮੁੰਡੀ, ਮਸਤਕ, ਟੀਕਾ, ਚੋਟੀ, ਟੀਸੀ, ਸਿਖਰ, ਕਿੰਗਰਾ ॥

ਅਵਃ—ਉਪਰ [illegible], ਲਿਏ, ਵਾਸਤੇ, ਜ਼ਿੰਮੇ।

ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ।

ਸਿਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ੋਖ਼ ਹੋਣਾ, ਸ਼ੋਖੀ ਕਰਨੀ।

ਸਿਰ ਸਦਕਾ, ਵਿਃ—ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਵਾਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਯਾ ।

ਸਿਰ ਸੜਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਇਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਨਾਂ ਅੱਕੇ, ਇਕ ਗਾਲੀ ॥

ਸਿਰ ਸਿਹਰਾ ਆਉਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ—ਜਸ ਮਿਲਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਹੋਣੀ, ਮਾਣ ਹੋਣਾ ॥

ਸਿਰ ਸਿੰਗ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਛੱਡਣਾ ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਲੰਕ ਲਗਣਾ, ਬਦ-ਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਨਮੋਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਸਿਰ ਸੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਵਾਲ ਸੁੱਕ ਜਾਣੇ ॥

ਸਿਰ ਸੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਸੁਕਾਉਣੇ ॥

ਸਿਰ੍ਹਾਣਾ, ਪੁਃ 'ਸਰ੍ਹਾਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸਿਰ ਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਕੇਸ ਸੁਕਾਉਣੇ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣਾ, 'ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਖਹਿੜੇ ਪੈਣਾ ਤੰਗ ਕਰਨਾ।

ਸਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦਣੇ ॥

ਸਿਰ ਕੋਬ, ਪੁਃ—ਰਾਖਾ, [illegible] ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੰਚ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ, ਤਕੜਾ, ਵੈਰੀ॥

ਸਿਰ ਖਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਣੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਕਵਾਦ ਕਰਕੇ ਖਿਆਕਲ ਹੋਣਾ, ਮਗਜ਼ ਥੱਕਣਾ ॥

ਸਿਰ ਖਪਾਉਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਕਰ ਲੈਣੀ । ਮਗ਼ਜ਼ ਮਾਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਖਪਾਈ, ਸ:—ਬਕਵਾਦ ਜਾਂ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਆਕੁਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੁਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਿਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਸਿਰ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਸਿਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ

ਸਿਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੁਖਾਉਣਾ—'ਸਿਰ ਖਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਖੁਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ॥

ਸਿਰ ਗਸ਼ਤ, ਪੁ:—'ਸਰਗਸ਼ਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਗਰਦਾਈ, ਪੁ:—ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਸਿਰ ਗੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਕਰ ਕੇ ਮੇਢੀਆਂ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਸਿਰ ਘੁੱਮਣਾ
ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਵਿਚ ਘੇਰ ਪੈਣੀ, ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਹੋਸ਼ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਉਂ ਮਰਨਾ ਕਿ ਮਾਰਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਲੱਗੇ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਡ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਸ਼ੋਖੀ ਜਾਂ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਡ ਕਰਕੇ (ਬਾਲ ਨੂੰ) ਵਿਗਾੜਨਾ, ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਐਸਾ ਵਧਾਉਣਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ।

ਸਿਰ ਚਿੱਟਾ ਹੋਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਧੌਲੇ ਆ ਜਾਣੇ, ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਝੱਲਣਾ, ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਤਲਵਾਈਆ, ਵਿ:—ਮੂੰਧਾ, ਪੁੱਠਾ, ਭਾਵ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ॥

ਸਿਰ ਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਕੋਲ, ਆਸਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਸਰੇ ਰਖਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚੱਕਣਾ (ਚੁੱਕਣਾ) ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੜੀ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨੀ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਣਾ (ਪੈਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ, ਜ਼ਿੰਮੇ ਹੋਣਾ, ਕਿਸਮਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ; ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਕਰਨਾ।

ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਤਲੀ ਤੇ ਧਰਨੀ॥

ਸਿਰ ਦਵਾਲ, ਪੁ: } **ਸਿਰ ਦਵਾਲੀ,** ਸ: } ਲਗਾਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਿਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸਿਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਸ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜਿੰਦ ਦੇਣੀ, ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂ ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਧੋਣੇ (ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਸਿਰ ਪਾਕੇ ਨ੍ਹਾਉਣਾ)।

ਸਿਰ ਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਸ:—ਲਹੂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੱਪੜੇ ਆਉਣੇ।

ਸਿਰ ਨਾ ਪੈਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਨਿਰਮੂਲ, ਝੂਠ

ਸਿਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਾਹ ਕੇ ਸਿੱਟਣਾ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣੀ॥

ਸਿਰ ਨਿਵਾਉਣਾ, } **ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਨਾ,** } ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਲੈਣਾ

ਸਿਰ ਨੂੰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ, ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ।

ਸਿਰ ਪਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਜਿੰਨੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣੀ।

ਸਿਰ ਪਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ, ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਕਰਕੇ॥

ਸਿਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ

ਸਿਰ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਨੂੰ ਦੁਹੱਥੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ॥

ਸਿਰ ਫੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, } **ਸਿਰ ਫੜਕੇ ਬੈਠਣਾ,** } ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਦੇਣੀ, ਹੌਂਸਲਾ ਦੇਣਾ॥

ਸਿਰ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਘੁਮਣਾ' ਵੇਖੋ, ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ॥

ਸਿਰ ਬੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਖੌ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਏ ਦੇ ਵਸ ਕਰਨਾ।

ਸਿਰ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ॥

ਸਿਰ ਭੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਸਿਰ ਭੌਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਘੁੰਮਣਾ' ਵੇਖੋ। ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ।

ਸਿਰ ਮੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ॥

ਸਿਰ ਮੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਦੇ) ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ, ਦੂਸ਼ ਲਾਉਣੀ।

ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ, ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ। ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ॥

ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਲਾਹੁਣੇ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਮੁੱਛਣਾ॥

ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਲਹਾਉਣੇ, ਸਾਧੂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਾਉਣੀ॥

ਸਿਰ ਮੁਨਾਕੇ ਭਦ੍ਰਾਂ ਪੁੱਛਣੀਆਂ / ਸਿਰ ਮੁਨਾਕੇ ਮਹੂਰਤ ਪੁੱਛਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ॥

ਸਿਰ ਰੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਸਿਰ ਲਾਲ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਊਜ ਲੱਗਣੀ, ਕਲੰਕ ਲੱਗਣਾ। ਅਪਰਾਧੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ॥

ਸਿਰ ਲਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਟ ਪਿੱਟ ਕੇ ਸਿਰ ਭੰਨ ਲੈਣਾ, ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ ਕਰਨਾ।

ਸਿਰ ਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਾਰ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ ('ਵਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ)
ਪੁ:—ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਵਾਰੀ ਜਾਏ॥

ਸਿਰ ਵਿਚ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਸਿਰ ਦੇਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–(ਕੋਈ ਕੰਮ) ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਭਾਹੁਣਾ॥

ਸਿਰੋਂ ਹੋਣਾ, / ਸਿਰੋਂ ਨੰਗੀ ਹੋਣਾ, } ਕ੍ਰਿ: ਖੌਂਦ ਮਰ ਜਾਣਾ, ਰੰਡੀ ਜਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣਾ॥

ਸਿਰਸਾਹੀ / ਸਿਰਸਾਪੀ } ਸ:—ਛਟਾਂਕ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ, ਮਰਲੇ ਦਾ ਨੌਂਵਾਂ ਹਿੱਸਾ॥

ਸਿਰਸਾਮ, ਪੁ:–'ਸਰਸਾਮ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਰਕਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੱਟਾ ਅਰਕ ਜੋ ਫਲਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦੇ ਤਰੱਕਣ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ॥

ਸਿਰਕੀ, ਸ:—ਕਾਨਾ, ਸਰਕੜਾ, ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਨਿਆਂ ਜਾਂ ਮੁੰਜ ਦੀਆਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਕੁਟੀ। ਮੁੰਜ ਦੇ ਘਾਹ ਦਾ ਛੱਪਰ। ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਬਾਰੀ ਅੱਗੇ ਲਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿਕ॥

ਸਿਰਕੀ ਬੰਨ੍ਹ, ਪੁ:—ਸਿਰਕੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ॥

ਸਿਰਕੀ ਬਾਸ, ਪੁ:—ਸਿਰਕੀ ਦੀਆ ਛੰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲ ਨਟ ਲੋਕ।

ਸਿਰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫੁਲਕਾਰੀ, ਇਕ ਰੰਗ (ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ)।

ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ॥

ਸਿਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਰਚਣਾ॥

ਸਿਰਨਾ, ਪੁ:—ਸਰੋ ਜਾਂ ਸਾਨ੍ਹ ਦੀ ਫੁਲਾਈ ਹੋਈ ਖੱਲ ਜਿਸ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਨਦੀ ਪਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਬਾਲਾ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸਿਰਮਟ, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਚੂਨਾ॥

ਸਿਰੜ, ਪੁ:—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਹਠ॥

ਸਿਰੜਣ, ਸ:—ਸਿਰੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਸੁਦਾਇਣ॥

ਸਿਰੜਾ / ਸਿਰੜੀ } ਪੁ:—ਸੁਦਾਈ, ਹਠੀ, ਢੀਠ ਮਨੁੱਖ॥

ਸਿਰਾ, ਪੁ:—ਨੋਕ, ਚੋਟੀ, ਛੇਕੜਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੱਢ, ਮੰਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ, ਦੱਸੀ, ਪਲਾ ਕੰਨੀ ॥

ਸਿਰਾਂਦੂ, } ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਂ ਪੈਰ ਵਾਲੇ
ਸਿਰਾਵਾ, } ਪਾਸੇ ਦਾ ਡੰਡਾ।

ਸਿਰਿਸ, ਪੁ:—'ਸਿਰੀਂਹ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਰਿਸ਼ਟ, ਸ:—ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ, ਜੋ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਗਤ ॥

ਸਿਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸਿਰ, ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ ਮੁੰਡੀ ਵੱਢੀ ਜਾਵੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੀਰਥਾਂ, ਦੇਉਤਿਆਂ, ਚਿਠੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਲਗਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ, ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਸਿਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀ) ਲੱਛਮੀ, ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ ॥

ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਸਿਰੀ ਸਾਫ਼, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਸਿਰੀ ਧਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਨਾਰਾਇਣ ॥

ਸਿਰੀ ਮਾਨ, ਪੁ:—ਮਹਾਰਾਜ (ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ)॥

ਸਿਰੀ ਰਾਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਲੌਢੇ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰੀਣੀ, ਸ:—ਮਠਿਆਈ, ਪੀਰਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਕੇ ਜੋ ਮਠਿਆਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਸਾਦ।

ਸਿਰੋਦ, ਪੁ:—'ਸਰੋਦ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਰੋਪਾ, ਪੁ:—'ਸਰੋ ਪਾ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਲ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਕ ਵੱਟੀ ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਸਾਲਾ ਪੀਠੀ ਆਦਿਕ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਗੜ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਸਿਲ ਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਸਿਲ ਜਿਸ ਪੁਰ ਮਸਾਲਾ ਆਦਿਕ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਟਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਆਦਮੀ ਕੁਝ ਬਲ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਡੰਨ, ਬੁੱਤ ॥

ਸਿਲ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ (ਛਾਤੀ ਦਾ), ਖੰਘ, ਤਾਪ, ਖਈ ਰੋਗ, ਤਪ ਦਿੱਕ ॥

ਸਿੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਨਮ, ਤਰੀ, ਸਲ੍ਹਾਬ ॥

ਸਿੱਲ੍ਹ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਮਦਾਰ ਜਾਂ ਸਿੱਲ੍ਹਾ ਹੋਜਾਣਾ॥

ਸਿੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਸਿਲ੍ਹ' ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਮ ਹੋਵੇ।

ਸਿਲ੍ਹਾਬ, ਸ:-'ਸਿਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ।

ਸਿਲ੍ਹਾਬੀ, ਵਿ:—'ਸਿੱਲ੍ਹਾ', ਨਮ ਵਾਲਾ॥

ਸਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਚੀਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਦਿਨੇਂ ਉਸਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ॥

ਸਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਸਿਲਵਾਈ, ਸ: -ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਸਿਲਾ, ਸ:—'ਸਿਲ' ਵੇਖੋ, ਵਾਢੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ॥

ਸਿਲਾ ਚੁਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਵਿਚੋਂ ਡਿਗੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਚੁਗਣਾ।

ਸਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਸਲਾਈ, ਸ਼ਃ—ਸੁਆਈ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਸਲਾਜੀਤ, ਸ਼ਃ-ਇੱਕ ਰਾਲ ਵਰਗੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਮਿਆਈ॥

ਸਿਲੇਹਖ਼, ਪੁਃ ਸਿਲਾ ਚੁਗਣ ਵਾਲਾ ("ਸਿਲਾ" ਵੇਖੋ)॥

ਸ਼ਿਵ, ਪੁਃ 'ਸ਼ਿਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਪੁਃ—ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਡਾਕਟਰ॥

ਸਿਵਾ, ਅਵਃ—ਬਾਝੋਂ, ਛੁੱਟ, ਬਿਨਾ।
ਵਿਃ—ਹੋਰ, ਸਵਾਇਆ, ਫ਼ਾਲਤੂ

ਸਿਵਾ, ਪੁਃ ਮਸਾਣ, ਸੜਦਾ ਮੁਰਦਾ, ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਸਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਸ਼ਿਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ॥

ਸਿੜ੍ਹੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੌੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਸਾੜਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਸੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਹੋਣਾ (ਹਾਂ) ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ॥
ਸਾ, ਆਹਾ, ਸੋਗਾ, ਸੋਗੇ, ਆਹੇ।
ਪੁਃ—ਠੰਢ (ਸੀ ਲਗਦਾ ਹੈ)

ਸੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸੀ ਸੀ' ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਕੇ ਗ਼ਮ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੱਸਣੀ॥

ਸੀਂ, ਸ਼ਃ—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਵਾਹੀ।

ਸੀਂ ਸੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨਾ, ਕੰਬਣਾ, ਕੰਮਣੀ ਨਾਲ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ॥

ਸੀਉਣ, ਸ਼ਃ—ਸੁਆਈ ਦਾ ਜੋੜ, ਸੀਤੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੋਪੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਸੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ।
ਸੂਈ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਸੀਉਲ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਖ਼ਸਖ਼ਾਸ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨ ਕੇ ਮਰੂੰਡਾ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਖੀਰ ਬਣਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ (ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।) ਸੋਲ।

ਸ਼ੀਆ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਜੋ ਅਲੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਿਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖ਼ਲੀਫ਼ਿਆਂ ਅਰਥਾਤ ਅਬੂ ਬਕਰ, ਉਮਰ ਅਤੇ ਉਸਮਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ॥

ਸੀਸ, ਪੁਃ—ਸਿਰ॥

ਸ਼ੀਸ਼ਮ, ਪੁਃ 'ਟਾਹਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸ਼ੀਸ਼ ਮਹਿਲ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਸੋਹਣੀ ਹਵੇਲੀ, ਜਿਸ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੋਣ॥

ਸੀਸਾ, ਪੁਃ—ਸੀਸ, ਸਿਰ। ਇੱਕ ਰੇਤ ਅਤੇ ਖਾਰ ਦੇ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਲਿਗਾਰ, ਸ਼ਫ਼ਾਫ਼ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਭੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਕੱਚ। ਐਨਕ, ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਦਰਪਣ। ਅਰਕ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਚ ਦਾ ਭਾਂਡਾ। ਅਲਮਾਰੀਆਂ, ਬੂਹਿਆਂ, ਬਾਰੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਤਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਕੱਚ ਦੇ ਦਿਲੇ। ਬੋਤਲ, ਸ਼ਿੱਕਾ॥

ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਲੂਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਸਫ਼ਾਫ਼ ਲੂਣ।

ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਨਿੱਕੀ ਬੋਤਲ॥

ਸੀਂਹ, ਪੁ:–ਸਿੰਹ, ਸਿੰਘ, ਸ਼ੇਰ।

ਸੀਹਣੀ, ਸ:–ਸ਼ੇਰਨੀ।

ਸੀਹਨ, ਪੁ:–ਸੀਂਹ ਸ਼ੇਰ।

ਸੀਹੜਾ, ਵਿ:–ਹਠੀ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਆਪਹੁਦਰਾ, ਕਰੜਾ॥

ਸੀਹਾਂ, ਵਿ:–ਸ਼ੇਰ ਵਰਗਾ, ਪੀਲਾ, ਕਲਰ ਰੰਗਾ, ਕੁੰਢਾ।

ਸੀਕ, ਸ: ਦੀਵਾ ਸੀਖਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ, ਉਕਸਾਊਣ॥

ਸੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਵੱਟੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਉਜਾਲਾ ਕਰਨਾ॥

ਸੀਖ, ਸ:–ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪਤਲੀ ਲੰਮ ਜਾਂ ਡੰਡੀ, ਤੀਲੀ, ਉਕਸਾਊਣ।

ਸੀਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਸੀਕਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੀਗ / ਸੀਗਾ } ਸ:–ਸੰਗਤ, ਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਾਥ, ਉਕਸਾਊਣ।

ਸੀਗਾ / ਸੀਗੀ / ਸੀਗੇ } ਕ੍ਰਿ:–"ਹੋਣਾ (ਹਾਂ)" ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਸਾ, ਸੀ, ਸੇ; ਸਨ॥

ਸੀਘਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ॥

ਸੀਟੀ, ਸ:–ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਰੇਲ ਦੇ ਇੰਜਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥੰਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਚੀਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਖਡਾਉਣਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਚੀਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਝਲੀ॥

ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਸੀਟੀ ਨਾਲ ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ॥

ਸੀਟੀ ਬਾਜ਼, ਪੁ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੀਟੀ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁ:–ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ॥

ਸੀਟੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ।

ਸੀਟੀ ਵਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਵਿਚੋਂ ਚੀਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ।

ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੀਟੀ ਬਜਾਉਣੀ॥

ਸੀਠਾ, ਵਿ:–ਫਿੱਕਾ, ਬੇਸੁਆਦ, ਨਕਾਰਾ, ਫਿੱਕਾ, ਰੰਗਾ।

ਸੀਂਢ, ਪੁ:–ਨੱਕ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋ ਸੁਣਕਣ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(ਗੁਸਨਾਕ ਬਾਹਮਣੀ ਸੀਂਢ ਦਾ ਤਰਜਮਾ)

ਸੀਂਢਲ, ਪੁ:– ਸੀਂਢ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੀਤ, ਪੁ:—ਠੰਡ, ਸਰਦੀ, ਸੀ॥
ਵਿ:—ਠੰਡਾ, ਸਰਦ॥

ਸੀਤ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਸਰਦੀ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਸਿਆਲਾ॥

ਸੀਤ ਪਰਸਾਦ, ਪੁ: —ਗੁਰੂ ਦਾ ਜੂਠਾ ਭੋਜਨ॥

ਸੀਤਲ, ਵਿ:—ਠੰਡਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਬੂਟਾ, ਹਬ ਜੋੜਾ॥

ਸੀਤਲ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਚਟਾਈਆਂ, ਜਾਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਸੰਢਣੀ ਬੁਣਤ। ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਹੀਨ ਬੁਣਤ ਦੀ ਠੰਡੀ ਚਟਾਈ॥

ਸੀਤਲਾ, ਸ:—ਮਾਤਾ, ਚੇਚਕ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ (ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੇਵੀ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਕੱਢਦੀ ਹੈ)॥

ਸੀਤਾਂ, ਸ:—ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਸੀਤਾ ਫਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਸੇਉ ਵਾਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਫ਼ਾ॥

ਸੀਂਦ
ਸੀਂਦੜ
ਸੀਂਦੜਾਂ
ਸੀਂਦੜੀ
ਸੀਂਦੜੀਂ
ਸੀਂਦ ਮੀਂਦ
ਸੀਂਦੀ
ਸੀਂਦੀ ਮੀਂਦੀ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਸੀਂ... ਜਾਂ, ਮੁੱਸ ਬਾਝੋਂ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਖਲਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਤ।

ਸੀਂਧਾ, ਪੁ:- ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ਜੋ ਸਿੰਧ ਦੇਸ ਵੱਲੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੇਂਧਾ।

ਸੀਨ, ਪੁ: —ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਸੇ, ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਾਟਕ ਦੇ ਖੇਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ॥

ਸੀਨਾ, ਪੁ:—ਛਾਤੀ, ਹਿੱਕ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ॥

ਸੀਨੇ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਅੰਗੀ, ਚੋਲੀ, ਚੋਗੀ ਦੀਆਂ ਸਾਹਮਣੀਆਂ ਤਣੀਆਂ॥

ਸੀਂਨਾਂ, ਪੁ:—'ਸੀਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੀਨੀਅਰ, ਵਿ:—ਉਚੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਵੱਡਾ॥

ਸੀਮਾਂ, ਸ:—ਸੀਂ, ਹੱਦ, ਬੰਨਾ

ਸੀ ਮੁਰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਅਕਸਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਸੀਰ, ਪੁ:—ਭੌਂਤ, ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਭੂਈਂ ਆਪ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਪੁੰਧ, ਸਾਂਝ, ਹਿੱਸਾ॥

ਸੀਰਣੀ, ਸ:—'ਸ਼ਿਰੀਣੀ' ਵੇਖੋ। ਦੇਸਨ ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ॥

ਸੀਰਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਬਤ, ਫਲਾਂ ਦਾ ਰਸ, ਉਹ ਕੜਾਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਥੋੜਾ ਹੋਵ॥ ਖੰਡ ਦੀ ਮੈਲ ਜੋ ਤਮਾਕੂ ਅ ਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸੀਰੀ, ਸ:—ਮਿਠਾਸ, ਮਿੱਠਤ।

ਸੀਲ, ਸ:—ਆਦਤ, ਸੁਭਾਉ, ਸਖਾਉਤ, ਦਾਤਾਰੀ॥

ਸੀਰਦੀ, ਸ:—ਠੰਡ, ਲੱਜਿਆ, ਹਯਾਉ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਨ, ਸੀਊਲ (ਵੇਖੋ)।

ਸੀਲ ਸੁਭਾ
ਸੀਲ ਸੁਭਾਉ
} ਵਿ: —ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਨਰਮ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਮਿਲਨ ਵਾਲਾ, ਠੰਡਾ, ਸੀਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ॥

ਸੀਲ ਵੰਤ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਦੁਨਿਆ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਿਲਾਪੜਾ।

ਸੀਲ ਵੰਤੀ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ, ਮਿਲਾਪੜੀ।

ਸੀਲ ਵਾਣ, ਵਿ:—'ਸੀਲ ਵੰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਸੀਲਾ, ਪੁ:—ਠੰਡਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਨਮ, ਤਰੀ॥

ਸੀਂਵ
ਸੀਵਾਂ
} ਸ: —ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ਵੀ॥

ਸੀਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਨੇੜੇ।

ਸੀਤੂ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ।
ਜਾੜ ਵੱਟਣੀ, ਦੰਦ ਮੀਟੇ ਜਾਣੇ॥

ਸੀੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਪੌੜੀ॥

ਸੁਅਰ, ਸ:—ਸੁਰ, ਰਾਗ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਸੁਅਰਣ, ਪੁ:—'ਸੁਵਰਨ' ਵੇਖੋ।

ਸੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਜਾਂ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, (ਬਾਲਕ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ) ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ, ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਸੁਆਇਆ, ਵਿ:—'ਸਵਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਈ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ 'ਸਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਸ, ਪੁ:—ਸਾਹ, ਸਾਸ, ਦਮ ॥

ਸੁਆਸ ਦੇਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗਣੇ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਆਹ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੜਨ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਧੂੜਾ ਜਿਹਾ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਸਮ, ਖੇਹ ਬਭੂਤ, ਨਕਾਰੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੁਝ ਮੁਲ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ।

ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਖਰਾਬ (ਸੁਆਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੁ) ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ (ਸੁਆਹ ਲੱਗਦੀ ਹੈ) ॥

ਸੁਆਹ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਮੋਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਸਭ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਆਹ ਉਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਆਹ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਿਰ ਹੇਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਆਹ ਖੇਹ, ਸ:—ਭੈੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਸੁਆਂਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੁਆਂਗ, ਪੁ:—ਨਕਲ, 'ਸਾਂਗ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਆਂਜਣਾ, ਪੁ:—'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਆਣੀ, ਸ:—ਚਤਰ, ਸਘੜ ਸ੍ਰੀਮਾਨ, ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਵਾਲੀ ਰਜਪੂਤਣੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਸੁਆਦ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾ, ਰਸ, ਚਸਕਾ ॥

ਵਿ:—ਮਜ਼ੇਦਾਰ, ਜੀਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ

ਸੁਆਦਣ
ਸੁਆਦਿਣ } ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਚਸਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਸੁਆਦਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ ਹੈ। ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਸੁਆਦੀ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਪੇਟੂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਸਕਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਵਿ:—ਸੁਆਦ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ ॥

ਸੁਆਦੀਕ
ਸੁਆਦੂ } ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਸੁਆਮੀ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਖਾਵੰਦ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਗੁਰੂ, ਮਹੰਤ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਪਦ ॥

ਸੁਆਰ, ਸ:—ਦਰੁਸਤੀ, ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੁ:
ਵਿ: } 'ਸਵਾਰ' ਵੇਖੋ । ਸੋਮ ਵਾਰ ॥

ਸੁਆਰਥ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਇੱਛਿਆ ਜਾਂ ਪਰੋਜਨ, ਭਲਾ ਅਰਥ ॥

ਸੁਆਰਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਵਿਆਹ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਆਰਥ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਧਨ ਖਰਚ ਹੋਣਾ (ਦਾਨ ਆਦਿਕ ਵਿਚ)॥

ਸੁਆਰਥਣ, ਸ: / **ਸੁਆਰਥੀ,** ਪੁ: } ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਲੈਣ ਵਾਲਾ।

ਸੁਆਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਨਾਉਣਾ, ਸੋਧਣਾ॥

ਸੁਆਰੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਖੰਡ, 'ਸਵਾਰੀ' ਵੇਖ॥

ਸੁਆਲ, ਪੁ:—'ਸਵਾਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਆਲਣ, ਸ:—'ਸਵਾਲਣ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆਉਣੀ॥

ਸੁਆਲੀ / **ਸੁਆਲੀਆ** } ਪੁ:—'ਸਵਾਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਸਤ, ਵਿ:—ਆਲਸੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਾਂਦਾ, ਨਮਰਦ, ਉਦਾਸ॥

ਸੁਸਤੀ, ਸ:—ਆਲਸ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਮਾਂਦਗੀ ਨਮਰਦੀ, ਉਦਾਸੀ

ਸੁੱਸਰੀ, ਸ:—ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗ ਕੇ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ॥ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ ਇੱਟ॥

ਸੁੱਸਰੀ ਸੌਂ ਜਾਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਸੌਂ ਕੇ ਮੁੜ ਨਾ ਉੱਠਣਾ॥

ਸੁਸਾਇਟੀ / **ਸੁਸੈਟੀ** } ਸ:—ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਸੰਗ, ਮੇਲੀ॥

ਸੁਹਜ (ਜੀ) ਸ:—'ਸੋਝ' ਵੇਖ॥

ਸੁਹਜਾ, ਪੁ:—'ਸੋਝਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਹਜੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਕੇ॥

ਸੁਹਦਾ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ ਆਦਮੀ, ਵਿਚਾਰਾ, ਗਰੀਬ, ਭੋਲਾ॥

ਸੁਹੱਪਣ, ਪੁ:—ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਖੂਬ ਸੂਰਤੀ॥

ਸੁਹਬਤ, ਸ:—ਸੰਗਤ, ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਮੇਲ॥

ਸੁਹਬਤੀ, ਪੁ:—ਸੰਗੀ, ਸਾਥੀ, ਸੁਹਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲੋਕ, ਮੇਲੀ॥

ਸੁਹਾਉਣਾ, ਵਿ:—ਮਨ ਭਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਨੋਹਰ, ਹਰਾ ਭਰਾ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਫੱਬਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ।

ਸੁਹਾਗ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਖਾਉਂਦ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਭਰਤੇ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜੋ ਗਹਣੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਰਤਾ, ਪਿਆਰ, ਵਿਆਹ, ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਗੀਤ॥

ਸੁਹਾਗ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਪਰ ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ॥

ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰਾ ਪੁ: / **ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰੀ** ਸ: } ਇਕ ਪਟਾਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਸੀ, ਬਿੰਦੀ, ਸੁਰਮਾ, ਕੰਘੀ ਆਦਿਕ ਚੀਜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਟਾਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਜਾਪਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਨਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਸੁਹਾਗ ਪਟਾਰੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਹੁਰਿਓਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਗਰੀ ਛੁਹਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸੁਹਾਗ ਪੁੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪੁੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸਰ, ਕਸਤੂਰੀ, ਇਲਾਚੀ ਆਦਿਕ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਪੁੜਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਕੁੜੀ ਵਾਸਤੇ ਸਹੁਰਿਓਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸੁਹਾਗਣ, ਸ:—ਅਜੇਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਤ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸੁਹਾਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਟਕੜੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਗਾਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਕਈ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਲ ਫੇਰਨ ਮਗਰੋਂ ਖੇਤ ਦੀ ਥਾਂਹ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਸੁਹਾਗਾ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖੇਤ ਦੀ ਥਾਂ ਸੁਹਾਗੇ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਡਲੀਆਂ ਭੱਜ ਜਾਣੀਆਂ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਹਾਗੇ ਨਾਲ ਖੇਤ ਦੀ ਥਾਂਹ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਕਰ ਦੇਣੀ॥

ਕਾਲਾ ਸੁਹਾਗਾ, ਪੁ:—ਮੁਸੱਬਰ।

ਸੁਹਾਂਜਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਸੁਹਾਨ, ਪੁ:—ਠਠਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ॥

ਸੁਹਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੱਠਾ, ਜਿਸ ਪੁਰ ਖੰਡ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸੁਹਾਵਾ, ਵਿ:—ਸੁਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ॥

ਸੁਹੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਸਣਾ।

ਸੁਹੁਜ, (ਜੀ) ਸ:—ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਸਜਾਉਣ, ਸੋਭਾ॥

ਸੁਹੁਜੀ ਵਾਲਾ, ਵਿ: ਚੌਕਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸਿਆਣਾ।

ਸੁਹੁਣ, ਪੁ:— ਸੁਹਾਨ ਵੇਖੋ।

ਸੁਹਣਾ, ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸੁਹਾਉਣਾ॥

ਸੁਹੂਬਾ, ਸ:—ਜਸ, ਨਮੂਜ, ਸੁਹਬਤ, ਸੁਹੁਜ।

ਸੁਹਰਤ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਜਸ, ਕੀਰਤ, ਬਦਨਾਮੀ (ਸ਼ੁਹਰਤ ਹੋਣੀ, ਦੇਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਸੁਹੂਲ, ਵਿ:—ਕੋਮਲ, ਮੁਲਾਇਮ।

ਸੁਹੇਲਾ, ਵਿ:—ਸੌਖਾ, ਸੁਖਾਲਾ।

ਸੁਕਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਝਕਣਾ।

ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਵਾਉ ਚਲ ਕੇ ਉੱਡ ਜਾਣਾ॥

ਸ਼ੁਕਰ, ਪੁ:—ਧੰਨ ਬਾਦ, ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ (ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ, ਮਨਾਉਣਾ)।

ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੰਨ ਬਾਦੀ।

ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਧੰਨ ਵਾਦੀ ਹੋਣਾ, ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ।

ਸ਼ੁੱਕਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗ੍ਰਿਹ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸਾਤੇ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ, ਵੀਰਵਾਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਅ: ਛਨਿੱਛਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ॥

ਸ਼ੁਕਲ, ਪੁ:—ਚਾਨਣਾ ਪੱਖ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਵਾਂ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪੂਰਣਮਾਸੀ ਤਕ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ॥

ਸੁਕਲਾਈ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ਉਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੰਡ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਲਾ ॥

ਸੁਕਲਾਤ
ਸੁਕਲਾਬ } ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਬੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਉੱਨ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕੱਪੜਾ॥

ਸੁਕਲਾਤ ਦੇ ਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਖੁਰ ਖੋਜ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ॥

ਸੁੱਕੜ, ਵਿ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਮਨੁੱਖ) ਲਿੱਸਾ, ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮੁੱਠ, ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ।

ਸੁਕੜ ਜਾਣਾ,
ਸੁਕੜਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਕੜੇਰੀ, ਸ:—ਲੱਤ ਦੀ ਹੱਡੀ।

ਸੁਕੜੂ, ਵਿ:—'ਸੁੱਕੜ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁੱਕਾ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼ਕ, ਰੁੱਖਾ, ਸੁੱਕਾ ਪੱਕਾ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਕ, ਨਿਰਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਫਾਲਤੂ ਖਰਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥
ਪੁ:—ਕੱਚੀ ਰਸਤ ॥

ਸੁੱਕੀਂ ਕੱਖੀਂ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਸੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਕ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਉਸਕਾਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ॥

ਸੁਕਾਈ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਸੁਕਾਰਥ
ਸੁਕਾਰਥਾ } ਵਿ:—ਸੁਫਲ, ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ।

ਸੁਕਾਲ, ਪੁ:—ਸਸਤਾ ਸਮਾ, ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਥੋੜੇ ਮੁਲ ਪਰ ਮਿਲੇ॥

ਸੁਕੀਨ, ਵਿ:—'ਸ਼ੌਕੀਨ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਕੀਨੀ, ਸ:—'ਸ਼ੌਕੀਨੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੁਕੇਤਰ, ਪੁ:—ਸੁੰਕਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ॥

ਸੁਕੇਲਾ, ਵਿ: ਰੰਗਲਾ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਲੋਹਾ 'ਮਿਲਿਆ' ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ) ਸੌਂਤ ਦੇ ਸਾਕ ਦਾ ਅਰਥਾਤ ਮਤ੍ਰੇਆ (ਸੁਕੇਲਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਭਰਾ ਆਦਿਕ)॥
ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਸੁਖ, ਪੁ:—ਅਰਾਮ, ਸ਼ਾਂਤ, ਬਖਤਾਵਰੀ, ਸੰਤੋਖ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ॥

ਸੁਖ ਚੈਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਰਛ॥

ਸੁਖ ਜਾਉੜਾ, ਪੁ:—ਬਖਤਾਵਰ, ਸੁਖੀ, ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੁਖ ਦਰਸਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬੂਟੀ॥

ਸੁਖ ਦਾਇਕ, ਵਿ:—ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੁਖ ਦਾਇਣ, ਵਿ:—ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ॥

ਸੁਖ ਦਾਈ, ਵਿ:—'ਸੁਖ ਦਾਇਕ' ਵੇਖੋ।

ਸੁਖ ਦਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ॥

ਸੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਸੁਖ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ, ਅਰਾਮ ਪਾਉਣਾ।

ਸੁੱਖ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਦੁਖ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਖ਼ੈਰ॥

ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਸ:—ਅਰਾਮ, ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੁਸ਼ਲ, ਅਨੰਦ॥

ਸੁਖ ਮੰਗਣੀ, (ਮਨਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਭਲਾ ਚਾਹੁਣਾ॥

ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ, ਸ਼ਃ—ਜੋਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਖ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਸੁਖੀ ਸਾਂਦੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸੁਖ ਚੈਨ ਨਾਲ, ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾ ਕਰੇ॥

ਸੁਖੀ ਲੱਧਾ, ਵਿਃ—ਲਾਡਲਾ, ਅਛਿੱਦਾ॥

ਸੁਖਨ, ਪੁਃ—ਬਚਨ, ਇਕਰਾਰ, ਬੋਲ, ਕਲਾਮ॥

ਸੁਖਨ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਵਿਃ—ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸੁਖਨ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਗੱਲ ਮੂੰਹੋਂ ਕਹੀ ਹੋ ਪੂਰੀ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣੀ।

ਸੁੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੇ ਮੈਂ ਫਲਾਨੀ ਚੀਜ਼ ਭੇਟ ਕਰਾਂਗਾ ਜਾਂ ਵਰਤ ਆਦਿਕ ਰਖਾਂਗਾ

ਸੁੱਖਣਾ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਦੇਵਤੇ ਜਾਂ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੇ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੇ ਜੋ ਮਿਥੀ ਹੋਈ [illegible] ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ ਸੁੱਖਣੀ॥

ਸੁਖਲਾ, ਵਿਃ—ਸੁਖਾਲਾ, ਸੌਖਾ, ਸੁਖੀ, ਸੌਹਲ, ਅਸਾਨ।

ਸੁਖਮਣੀ, ਸ਼ਃ—ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਬ ਦੀ [illegible] ਬਾਣੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿ [illegible] ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਠ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੁਖਮਨਾ, ਸ਼ਃ—ਇੜਾ ਅਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਨਾੜੀ॥

ਸੁੱਖਾ, ਪੁਃ—ਅਮਲ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਭੰਗ, ਸਬਜ਼ੀ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਸੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖਾਉਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੋਣਾ॥

ਸੁਖਾ ਨੰਦ, ਪੁਃ—ਬਾਊਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ॥

ਸੁਖਾਲ, ਪੁਃ—ਸੌਖ, ਅਰਾਮ, ਅਸਾਨੀ, ਸੁਕਾਲ ਸਸਤਾ ਸਮਾ॥

ਸੁਖਾਲਾ, ਵਿਃ—ਸੌਖਾ, ਸੁਖੀ, ਅਸਾਨ॥

ਸੁਖੀ, ਸੁਖੀਆ } ਵਿਃ—ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤੋਖੀ ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਪਰਸੰਨ॥

ਸੁਖੀ ਜੀਊੜਾ, ਪੁਃ—'ਸੁਖ ਜੀਊੜਾ' ('ਸੁਖ' ਵਿਚ) ਦੇਖੋ॥

ਸੁਖੀ ਬਨ, ਸ਼ਃ—ਇਕ ਔਖਧ॥

ਸੁਖੀ ਲੱਧਾ (ਧੀ) ਵਿਃ—ਜੇਹੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਧੀ ਤਰਸ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਛਿੱਦਾ (ਦੀ)॥

ਸੁਗੰਦ, ਸ਼ਃ—ਸੌਂਹ, ਕਸਮ॥

ਸੁਗੰਦ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੌਂਹ ਖਾਣੀ॥

ਸੁਗੰਧ, ਸੁਗੰਧਤਾ, ਸੁਗੰਧਤਾਈ } ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਖੁਸ਼ ਬੋ, ਬਾਸ਼ਨਾ॥

ਸੁਗੰਧੀ, ਵਿਃ—ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ, ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ॥

ਸੁਗਾਰ, ਪੁਃ—ਪੋਸਤ, ਕਪਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ [illegible] ਬੂਟਾ॥

ਸੁੰਗਰ, ਸੁੰਗਰੀ } ਪੁਃ—ਸੂਰ॥

ਸੁੰਗਰਾ, ਪੁਃ—'ਸੁੰਗਰ' ਦੇਖੋ॥

ਸੁਗਲ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੀ ਲੱਗਿਆ ਰਹੇ॥

ਸੁੰਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਮਟਣਾ, ਸੁਕੜਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਕਮ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਗਾਤ, ਸ:—ਅਮੋਲ ਵਸਤ, ਤੋਹਫਾ, ਨਜ਼ਰ ਭੇਟ ॥

ਸੁਗੁਰਾ, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਗੁਲ, 'ਸੁਗਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਗੁੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸੁੰਗੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਗੁੜਾਉ, ਪੁ:-ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦੇ ਸੁਗੜ ਜਾਣਾ।

ਸੁੰਗੁੜਾਉਣਾ, ਸੁੰਗੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਮੇਟਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅੰਦਰ ਵਲ ਖਿੱਚਣਾ (ਬਾਹਵਾਂ ਲਤਾਂ) ॥

ਸੁਧ, ਸ:—ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਪਤਾ ॥

ਸੁੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁਸ਼ਕ ਲੈਣੀ।

ਸੁਘਰ, 'ਸੁਘੜ' ਵੇਖੋ

ਸੁੰਘਵਈਆ, ਪੁ:—ਸੁੰਘਣ ਵਾਲਾ।

ਸੁੰਘਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁੰਘਾਉਣਾ ॥

ਸੁਘੜ, ਵਿ:-ਸੁਹਣਾ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਸੁਹਾਉਣਾ, ਮਨੋਹਰ ਨਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚਤਰ, ਮਾਗਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਸੁਘੜਤਾਈ, ਸ:-ਚਤਰਾਈ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਨੇਕੀ ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਸੁਘੜਬੀਬੀ, ਸ:—ਚਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜੋ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਾਜ ਸੋਹਣੀ ਤਰਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਪੰਛੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੁਘੜਾਉ, ਪੁ:—'ਸੁਘੜ ਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਘੜਾ, ਵਿ:—'ਸੁਘੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਘੜਾਈ, ਸ:—'ਸੁਘੜ ਤਾਈ' ਵੇਖ ॥

ਸੁੰਘਾਉਟ, ਸ:—ਸੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਸੁੱਚ, ਸ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਸਫਾਈ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਸੁੱਚ ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ, ਪਾਕ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੂਠ ਦੀ ਲਾਗ ਨਹੀਂ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਕਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਝਿਜਕਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ, ਦਬਕਣਾ ॥

ਸੁਚੱਜ, ਪੁ:—ਸੁਘੜਤਾਈ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਸੁਚੱਜਾ, ਪੁ: **ਸੁਚੱਜੀ,** ਸ: ਸੁਘੜ, ਚਤਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ॥

ਸੁੱਚਮ, ਸ:—ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁੱਧ, ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਸੁੱਚ ॥

ਸੁੱਚਮ ਤਾਈ, ਸ:—ਸਫਾਈ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤਾਈ ॥

ਸੁੱਚਾ, ਵਿ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਸਾਫ, ਨਿਰਮਲ, ਸੱਚਾ, ਅਸਲੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜੂਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਈਮਾਨਦਾਰ ॥

ਸੁਚਾਰਾ, ਵਿ:—ਸੁੱਚਾ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਖਰਾ।

ਸੁਚਾਲ, ਸੁਚਾਲਾ ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਚਾਲ ਵਾਲਾ, ਸ਼ੀਲ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਚਿਆਰਾ, ਪੁ: **ਸੁਚਿਆਰੀ,** ਸ: ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਅੱਛਾ, ਨੇਕ, ਸੱਚ ਖਰਾ ॥

ਸੁਚੇਤ, ਵਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚੇਤਸ, ਚਤਰ, ਸਮਝਦਾਰ, ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਗ੍ਰਤ ਜਾਣਾ, ਸੁਚੇਤੇ ਜਾਣਾ, ਪਖਾਨਾ ਫਿਰਨਾ, ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਣਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਹੱਥ,

ਸੁਚੇਤਾ, ਪੁ:—ਨ੍ਹਾ ਧੋ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਪਾਣਾ, ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ ਝਾੜਾ, ਪਖਾਨਾ ਹੋਣਾ।

ਸੁਚੇਤੇ ਹੋਣਾ / **ਸੁਚੇਤੇ ਜਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ ਪਖਾਨਾ ਫਿਰਨਾ॥

ਸੁੰਜ, ਵਿ:—ਉਜਾੜ ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ।

ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ / **ਸੁੱਜਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਫੁੱਲਣਾ ਫੁੱਸਰਨਾ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ ਜਾ ਸੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ॥

ਸੁੰਜਾ, ਵਿ:—ਚੋਦਰਾ, ਛੈੜਾ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੁੱਖਾ ਮਰਦਾ, ਨਕਾਰਾ, ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ।

ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—"ਸੁਜਾਲਣਾ" ਵੇਖੋ॥

ਸੁਜਾਕ, ਪੁ:—ਮਰਦ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਗੁਝੇ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੋਜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਕ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ॥

ਸੁਜਾਖਾ, ਵਿ:—ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਖੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ॥

ਸੁਜਾਗ / **ਸੁਜਾਗਾ** } ਵਿ:—ਤੜਕੇ ਜਾਗਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਚੇਤ।

ਸੁਜਾਨ, ਵਿ:—ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ਗਿਆਨੀ॥

ਸੁਜਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਜ ਪਾਉਣੀ, ਫੁਲਾਉਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ।

ਸੁੰਜੀ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ॥

ਸੁੱਝ, ਸੰ:—ਨਜ਼ਰ, ਸਮਝ, ਸੋਚ॥

ਸੁੱਝ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸ ਪੈਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਸੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸਣਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖਿਆਲ ਆਉਣਾ।

ਸੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਖਾਉਣਾ ਸਮਝਾਉਣਾ।

ਸੁੱਝ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਸ ਪੈਣਾ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਸੁੰਞ, ਵਿ: 'ਸੁੰਜ'॥

ਸੁੰਞਾ, ਵਿ: 'ਸੁੰਜਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੁੰਞੀ, ਵਿ:—'ਸੁੰਜੀ' ਵੇਖੋ।

ਸੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ॥

ਸੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਾਉਣਾ॥

ਸੁੰਡ, ਸੰ:—ਹਾਥੀ ਦਾ ਲੰਮਾ ਨੱਕ।

ਸੁੰਡੀ, ਸੰ:—ਇਕ ਕੀੜਾ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ ਜੋ ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਸੁਡੌਲ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਸੁਹਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਸੁੰਢ, ਸੰ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਅਧਰਕ॥

ਸੁੰਢਾ ਪੁ:—'ਗਲਤੀ,' ਸੱਦ ਜਾ ਕੋਈ ਕਰਕੇ ਲਾਏ ਗਏ ਨਾਲੀ ਦਸ॥

ਸੁਢਾਲ ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਢਾਲ ਵਾਲਾ, ਸੁਡੌਲ॥

ਸੁੰਢੌਲਾ, ਪੁ:—ਗੁੜ ਅਤੇ ਘਿਉ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੰਢ ਰਲਾਈ ਹੋਈ॥

ਸੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਸੀਂਢ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ॥

ਸੁਣੱਖਾ, ਵਿ: -ਸੋਹਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਤ, ਪੁ:--ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਸੁੱਤ, ਸ:--ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਛੱਲੇ ॥

ਸੁਤੰਤ੍ਰ, ਵਿ:--ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਸਕੇ, ਸਿਰਖੁਦ।

ਸੁਤੰਤ੍ਰਤਾ, ਸ: --ਖੁਲ੍ਹ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਚਲ ਸਕਣਾ ॥

ਸੁਤਰ, ਪੁ:- ਊਠ ॥

ਸ਼ੁਤਰ ਬੇ ਮੁਹਾਰ, ਵਿ:- ਮਨਮੌਜੀ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਅਵਾਰਾ।

ਸੁਤਰ ਮੁਰਗ, ਪੁ:--ਇਕ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਪਖੇਰੂ ॥

ਸ਼ੁਤਰੀ, ਸ: -ਊਠ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਧੌਂਸਾ। ਵਿ:—ਊਠ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭੂਰਾ, ਊਠ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ।

ਸੁੱਤਾ, ਕ੍ਰਿ:--(ਸੌਣਾ ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ)-ਸੌਂ ਗਿਆ ॥

ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਵਿ-ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਸੁੱਤੀ ਕਲਾ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ, ਗਾਫ਼ਲ ਜਾਂ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸੁਤੇ, ਵਿ-ਆਪੇ ਆਪ, ਸੁਭਾਉਕ ॥

ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ, ਵਿ:-ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਬਾਝੋਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਦਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਤੇਲਾ, ਵਿ:-ਸੌਂਕਣ ਦਾ, ਮਤ੍ਰੇਆ ॥

ਸੁੱਥਣ, ਸ:—ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ਜਾਂ ਘੁਟੰਨਾ ॥

ਸੁਥਣਾ, ਪੁ-ਖੁਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਸੁਥਣੀ, ਸ:-ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਸੁਥਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪੰਥ। ਉਸ ਪੰਥ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਲੁੱਚਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਛਡਿਆ ਹੋਵੇ।

ਵਿ:—ਅੱਛਾ, ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਖਰਾ, ਸਾਫ਼, ਪਵਿੱਤ੍ਰ।

ਕਈ ਮਰੇ ਕੋਈ ਜੀਵੇ ਸੁਥਰਾ ਘੋਲ ਪਤਾਸੇ ਪੀਵੇ = ਅਜਿਹਾ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਸੁਥਰਾਈ, ਸ:-ਚੰਗਿਆਈ, ਸਫ਼ਾਈ, ਸੁਹੱਪਣ।

ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹੀ, ਪੁ:-ਸੁਥਰਾ ਫਕੀਰ, ਸੁਥਰੇ ਦੇ ਚੇਲੇ ਵਿ:—ਸੁਥਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁੱਥਣ, ਸ:—'ਸੁੱਥਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਦ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਢੰਗ, ਕਾਜ, ਉਤਸਵ ॥

ਸੁਦ ਸੁਆਰਥ, ਪੁ:-ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਖਰੇ ਸੌਦੇ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਵਿਆਹ, ਕਾਜ, ਢੰਗ ॥

ਸੁਦਨੀ, ਸ:—ਹੋਣਹਾਰ, ਭਾਵੀ, ਕਿਸਮਤ ॥

ਸੁੰਦਰ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਮਨੋਹਰ, ਚੰਗਾ, ਨੇਕ, ਸਲਾਹੁਣ ਜੋਗਾ

ਸੁੰਦਰਤਾਈ, ਸ: -ਸੁੰਦਰਪਨ ॥

ਸੁੰਦਰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸਿਮਰਨੀਆਂ ਬਨਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੁੰਦਰੀ, ਸ: ਸੋਹਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਸੁਹਪਣ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਬੰਦ ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਲ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਦਾ, ਪੁ:-ਪਾਗਲ ਪਣਾ, ਝੱਲ ॥

ਸੁਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਗਲ ਹੋਣਾ ।

ਸੁਦਾ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ ।

ਸੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਕਰੜਾ ਮੈਲਾ ਜੋ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਏ ॥

ਸੁਦਾਉ, ਪੁ:-'ਸੁਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਦਾਇਣ, ਸ:-ਪਾਗਲ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਕਮਲੀ, ਝੱਲੀ ॥

ਸੁਦਾਈ, ਪੁ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਝੱਲਾ ।

ਸੁਦਾਗਰ, ਪੁ:-ਬੁਪਾਰੀ, ਸੌਦਾ ਸੂਤ ਕਰਨਵਾਲਾ।

ਸੁਦਾਗਰ ਬੱਚਾ, ਪੁ:—ਜੁਆਨ ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਸੁਦਾਗਰਨੀ, ਸ:—ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਸੁਦਾਗਰੀ, ਸ:—ਬੁਪਾਰ, ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ।

ਸੁਦੀ, ਸ:—ਸੁਕਲ ਪੱਖ (ਸੁਕਲ ਵੇਖੋ)

ਸੁਧ, ਸ:—ਚੇਤਾ, ਹੋਸ਼, ਸੂਝ, ਖਿਆਲ, ਖਬਰ ਸਾਰ। ਸੋਝੀ (ਸੁੱਧ ਰੱਖਣੀ)

ਸੁੱਧ ਬੁੱਧ, ਸ:—ਹੋਸ਼, ਵਿਚਾਰ, ਸੋਝੀ, ਹੌਸਲਾ ।

ਬੇਸੁਧ, ਵਿ:—ਬੇਹੋਸ਼, ਬੇਖਬਰ ॥

ਸ਼ੁੱਧ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਠੀਕ, ਸਹੀ, ਸਿੱਧਾ, ਸੁਥਰ ।
ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, [illegible] ॥

ਸ਼ੁੱਧ ਸਾਰੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ਜੋ ਲਹੁਕੇ ਵੇਲੇ ਗਾਵਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸ਼ੁਧਤਾਈ, ਸ:—ਦਰੁਸਤੀ, ਸਫਾਈ, ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ।

ਸ਼ੁੱਧਮਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਸਾਫ ਹੈ, ਸੱਚ, ਨੇਕ ।

ਸੁਧਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਅੱਗ ਲਗਣੀ, ਸੁਲਗਣਾ ॥

ਸੁਧਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਸੁਲਗਾਉਣਾ ।

ਸੁਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸੌਰਨਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੱਧਾ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਸਿੱਧਾ, ਭਲਾ, ਸੁੱਚਾ ।
ਅਵ:—ਨਾਲ, ਸਮੇਤ॥

ਸੁਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਧ, ਕਰਾਉਣਾ, ਮਹੂਰਤ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਸੁਧਾਈ, ਸ: ਸੁਧਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਜਾਂ ਕੰਮ।

ਸੁੰਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੀੜ ਆਦਿਕ ਮਲੂਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਝੋਲੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਚੁਪਚੁੱਪ, ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ ॥
ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ, ਝੋਲਾ ॥

ਸੁੰਨਸਾਣ, ਵਿ:—ਉਜਾੜ, ਬੀਆਬਾਨ, ਚੁਪਚਾਣ, ਖਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਸੁੰਨ ਮਸਾਣ } **ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨ** } ਵਿ:—ਉਜਾੜ,ਬਣ, ਉਪਜਾਣ ॥

ਸੁਨਹੱਪ, ਪੁ:–ਸੁਰੱਪਣ ॥

ਸੁਨਹਿਰਾ, ਵਿ:—ਸੋਨੇ ਦਾ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ। ਪੁ:–ਬੰਗ ਰਗੜਨ ਵਾਲਾ ਦੇਸ਼ਾ ਰੰਗ

ਸੁਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਦਾ ਜਾਨਣਾ, ਖਬਰ ਹੋਣੀ, ਪਤਾ ਲਗਣਾ ।

ਸੁਨਤ } **ਸੁੰਨਤ** } ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਇੰਦਰੀ ਦੀ ਅਗਲਾ ਚੰਮ ਵੱਢ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੈ॥

ਸੁੰਨਬਹਿਰੀ, ਸ: ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਸੁੰਨਾ, ਵਿ:–ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ, ਇਕੱਲਾ ॥

ਸੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਪਾਉਣੀ, ਦੱਸਣਾ,ਖ਼ਬਰ ਦੇਣੀ,ਕੌੜੀ ਗੱਲ ਕਰਾਉਣੀ।

ਸੁਨਾਉਣੀ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਖਬਰ (ਸੁਨਾਉਣੀ ਆਉਣੀ, ਘੱਲਣੀ)।

ਸੁਨਾਉਣੀ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਉਣ ਲਈ ਟੇਢੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਆਖਣੀ ॥

ਸੁਨਾਈ, ਸ:—ਸੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁਨਾਹਾ, ਪੁ:-ਸੁਨੇਹਾ, ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸੰਦੇਸਾ ॥

ਸੁਨਿਆਰ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਰੇਗਰ, ਛਲੀਆ ।

ਸੁਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:–ਸੁਨਿਆਰ ਦਾ ਕੰਮ।

ਸੁਨਿਆਰਣ } **ਸੁਨਿਆਰੀ** } ਸ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਸੁਨਿਆਰੀ, ਵਿ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਦਾ ॥

ਸੁਨਿਆਰਾ, ਪੁ:–'ਸੁਨਿਆਰ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਨਿਆਰ, ਪੁ:–'ਸੁਨਿਆਰ' ਵੇਖੋ

ਸੁੰਨੀ, ਵਿ:–ਸੱਖਣੀ, ਖਾਲੀ, ਇਕਲੀ।

ਪੁ:–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪੰਥ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਪਹਿਲਿਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਖਲੀਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਨੇਹਰੀ, ਪੁ:-ਸੋਨੇ ਦਾ ਰੰਗ ਜੋ ਰੁਖ ਜਾਂ ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਸੁਨੇਹਾ, ਪੁ:—ਖਬਰਸਾਰ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸੰਦੇਸਾ ॥

ਸੁਪਣਾ, ਪੁ:-ਸੁੱਤੇ ਪਇਆਂ ਨੀਂਦਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦਾ ਸੁਣਦਾ ਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪੱਤਾ, ਵਿ: ਪੁ:–ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਸੋਲ ਸੁਭਾਉ ।

ਸੁਪਨ, ਪੁ:–'ਸੁਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਪਰਿੰਟੈਂਡੈਂਟ, ਪੁ:-ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਾਰੋਗਾ, ਨਾਜ਼ਰ ॥

ਸੁਪਰੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:-ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਲਾਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਸੁਪਾਰੀ, ਸ:–'ਸਪਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਪਾਰੂ, ਪੁ:–'ਸਪਾਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਪੁੱਤ } **ਸੁਪੁਤ੍ਰ** } ਪੁ:–ਚੰਗਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਬੇਟਾ, ਬਰਖੁਰਦਾਰ ॥

ਸੁਪੁੱਤਾ, ਪੁ:-ਜਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਹੋ ॥

ਸੁਪੂਤ, ਪੁ:–'ਸੁਪੁੱਤ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਫਨ, (ਨਾ), ਪੁ:–'ਸੁਪਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਫਲ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਫਲ, ਫ਼ੈਦਾ ॥

ਸੁਫਲ, ਸੁਫਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਫਲ ਵਾਲਾ, ਹੱਛਾ, ਲਾਹ ਦੇਂਦ, ਸਕਾਰਥ ।

ਸੁਫੇਦ, ਵਿ:—'ਸਫ਼ੇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੇਦਾ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ੈਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁਫੇਦੀ, ਸ:—'ਸਫੇਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੇਦ, ਵਿ:—'ਸਫੇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੇਦਾ, ਪੁ:—'ਸਫ਼ੇਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਫੈਦੀ, ਸ:—'ਸਫ਼ੈਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਬ, ਪੁ:—ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਲ, ਭਰੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਤੋਪ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼। ਸੁੰਬਾ ॥

ਸੁੰਬ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਖੁਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁੰਡ ॥

ਸੁਬਹਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਵਿਸਵਾਸ ।

ਸ:—ਸਵੇਰ, ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ ॥

ਸੁਬਹਾਨ, ਅਵ:—ਧੰਨ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ! ਬੱਲੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ! ।

ਸੁਬਕ, ਵਿ:—ਹਲਕਾ, ਹੌਲਾ, ਪਤਲਾ, ਨਰਮ ॥

ਸੁਬਕਊ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਪਣ, ਚੰਚਲਤਾਈ ॥

ਸੁਬਕਾਈ, ਸੁਬਕੀ, ਸ:—ਹਲਕਾ ਪਣ, ਚੰਚਲਤਾਈ, ਬਰੀਕੀ, ਨਾਜ਼ਕੀ, ਕਮੀਨਪੁਣਾ ॥

ਸੁੱਬਰ, ਪੁ:—'ਸੁਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੱਬਰ, ਬਾ, ਪੁ:—'ਸੁੱਬ' ਵੇਖੋ ।

ਸੁੰਬਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਡੰਡਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੀਰਾਂ ਆਦਿਕ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਣ (ਧੱਦਾ ਝਾੜਨ ਲਈ), ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਗਜ਼ ।

ਤਕੜਾ ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਸੁੰਬਾਇਤ, ਸ:—ਖੁਰ (ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦਾ), ਸਾਬਤ ਖੁਰ ॥

ਸੁਬਾਕ, ਵਿ:—ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਬਾਲਾ, ਪੁ:—'ਸਰਬਾਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਖਿਰਤਾ, ਪੁ:—ਵੇਹਲ, ਅਰਾਮ, ਬਿਸਰਾਮ, ਰੋਗ ਦਾ ਘਟਣਾ, ਲਾਹ, ਫ਼ੈਦਾ, ਸੁੱਖ, ਭਲਾ, ਅਰੋਗਤਾ ॥

ਵਿ:—ਅਗੇ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ। ਜੀ ਸੁਖਾਲਾ ॥

ਸੁਬਿਹਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਢੇਰ, ਬਾਹਲਾ ॥

ਸੁੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੁੱਬ, 'ਸੁੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੰਬੇਤ, ਸ:—'ਸੁੰਬਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਭ, ਵਿ:—ਹੱਛਾ, ਚੰਗਾ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਚੰਗੇ ਸ਼ਗਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸ:—ਚੰਗੀ ਗੱਲ, ਭਲਿਆਈ, ਅਰੋਗਤਾ ॥

ਸੁਭ ਘੜੀ, ਸ:—ਚੰਗਾ ਮਹੂਰਤ ॥

ਸੁੱਭਰ, ਸੁਭੱਰ, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਗੁਦਗੁਦਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ)।

ਪੁ:—ਮਜੀਠ ਵਿੱਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕੱਪੜਾ ।

ਸੁਭਾ, ਸੁਭਾਉ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾਜ, ਤਬੀਅਤ, ਹਾਲਤ ਤਾਕਤ ਹੋਲਤ, ਵਾਦੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗੁਣ ॥

ਸੁਭਾਉਕ, ਵਿ:—ਕੁਦਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ॥

ਸੁਭਾਵ, ਪੁ:—'ਸੁਭਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਭਾਵਕ, ਵਿ:—'ਸੁਭਾਉਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁੱਮ, ਪੁ:—'ਸੁੰਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਮੱਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਮਤ, ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ, ਖਰਾ ਦਿਲ, ਸਖਾਉਤ, ਨੇਕ ਸਲਾਹ ॥

ਸੁਮਰਨ, ਸ:—ਚੇਤਾ, ਜਾਪ (ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ), ਇਕ ਛੋਟੀ ਮਾਲਾ ॥

ਸੁਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਕਰਨਾ, ਜਪਣਾ (ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਾਉਂ) ॥

ਸ਼ੁਮਾਰ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ ॥

ਸੁਮੇਰ, ਪੁ:—'ਸਮੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਮੇਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਠੀਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਮੁਨਾਸਬ, ਜੋਗ ॥

ਪੁ:—ਜੋੜ, ਦਰੁਸਤੀ ।

ਸੁਮੋਸਾ, ਪੁ:—ਦੁਹਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋ ਜਾਣ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਸਲੂਣੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਸੁਰ, ਸ:-ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬਚਨ—ਸੁਰਾਂ) ਅਵਾਜ਼, ਸ਼ਬਦ, ਤਾਨ, ਰਾਗ, ਗੀਤ, ਧਾਰਨਾ, ਮਲ, ਨਾਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਲੈਣਾ । ਭਗਤ, ਦੇਉਤਾ ।

ਉੱਚੀ ਸੁਰ, ਸ:—ਗਾਉਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ । ਪੰਚਮ ॥

ਸੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਗਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਅਵਾਜ਼ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਵਜੰਤਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਆਦਿਕ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਸੁਰ ਮੇਲਣੀ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ ॥

ਨੀਚੀ ਸੁਰ, ਸ:—ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੁਰ ਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਵਜੰਤਰ ਦੀ ਸੁਰ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ, ਇੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਬੇ ਸੁਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸੁਰ ਵਿਗਾੜ ਕੇ ॥

ਬੇ ਸੁਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਤੌਲਾ, ਕੋਹਜਾ ।

ਸੁਰ ਲਾਉਣੀ / **ਸੁਰਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿਰਜ਼ਾ' ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ । ਲੰਮੀ ਹੇਕ ਲਾਕੇ ਗਾਉਣਾ ॥

ਸੁਰਸਤੀ, ਸ:—'ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਦੇਵੀ', ਬਾਣੀ ॥

ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਸੁਰਸਤੀ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੰਮੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਸੁਰਸੁਰੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੇਖ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਨੋਕਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਸੁਰਸੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਢਿੱਡ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਣੀ, 'ਸੁੜ੍ਹ ਸੁੜ੍ਹ ਕਰਨਾ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰ ਸੁੜ੍ਹਾਟ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਜਾਂ ਰੱਸੇ ਦੇ ਘਸਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼

ਸੁਰਹਾ / **ਸੁਰਹਾਂ** } ਸ:—ਤਿੱਬਤ ਦੇਸ ਦੀ ਗਊ । ਜੋ ਗਊ ਸਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਰਹੇ ॥

ਸੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਲਣਾ, ਦੁਰਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ

ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਸੁਰਕ ਮੁਰਕ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਪਾਸਿਓਂ ਦੂਏ ਪਾਸੇ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਸੁਰਖ਼, ਵਿਃ—ਲਾਲ, ਰੱਤਾ, ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ।

ਪੁਃ—ਇਕ ਲਾਲ ਪਖੇਰੂ।

ਸੁਰਖ਼ ਬਾਦ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਸੁਰਖ਼ਰੂ / ਸੁਰਖ਼ਰੋ, ਵਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਭਲਿਆਈ ਲਏ ਦੂਏ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਜ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆਵੇ। (ਸੁਰਖ਼ਰੂ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸੁਰਖ਼ਰੋਈ, ਸ਼ਃ—ਜੱਸ, ਵਡਿਆਈ, ਭਲਿਆਈ, ਸੁੱਧ ਅੰਤਹਕਰਣ ॥

ਸੁਰਖਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗ, ਚਿੜਿਆਈ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਭੂਰਾ ਰੰਗ।

ਸੁਰਖ਼ਾਬ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰਖ਼ਾਬ ਦਾ ਪਰ, ਪੁਃ—ਅਲੋਖੀ ਗੱਲ।

ਸੁਰਖ਼ਾਬ ਦਾ ਪਰ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ ॥

ਸੁਰਖ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਲਾਲੀ, ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇੱਟਾਂ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਟੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪੀਹ ਕੇ ਜੋ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੂਨੇ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ, ਛਾਪਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉੱਘਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਸੁਰਗ, ਪੁਃ—ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹਿਸ਼ਤ। ਦੇਵ ਲੋਕ।

ਸੁਰਗ ਬਾਸ / ਸੁਰਗ ਬਾਸੀ, ਪੁਃ—ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ।

ਸੁਰਗ ਬਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁਰੰਗ, ਸ਼ਃ—'ਸੁਰੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰਗਣ, ਸ਼ਃ / **ਸੁਰਗੀ,** ਪੁਃ—ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਾਲਾ ਸੁਰਗ ਦਾ ॥

ਸੁਰਗੁਣ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਅੱਛੇ ਗੁਣ ਹਨ, ਪਰਮੇਸੁਰ ॥

ਸੁਰਜਣ, ਪੁਃ—ਸਜਨ, ਮਿੱਤ੍ਰ, ਪਿਆਰਾ, ਬੇਲੀ, ਭਲਾ ਲੋਕ ॥

ਸੁਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਨਾਉਣਾ, ਉਤਪਤ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਰਜੀਤ, ਵਿਃ—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਸੁਰਤ, ਸ਼ਃ—ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਧਿਆਨ, ਸੋਝੀ, ਹੋਸ਼। ਚੇਤਾ, ਦਿਲ, ਮਨ ॥

ਸੁਰਤ ਸਮ੍ਹਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਮਝ ਆਉਣੀ, ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਵਿਚਾਰਣ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਾ।

ਸੁਰਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਉਹ' ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ)।

ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ / ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਤੇਰ ਭੇਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਿਰ ਭੌਂ ਜਾਣਾ।

ਸੁਰਤਾ, ਵਿ:–ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਚੌਕਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਰਤੀ, ਸ:–ਵੇਦ, ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ। ਸੁਰਤ ॥

ਸੁਰਤੀਲਾ
ਸੁਰਤੇਲਾ } ਵਿ:–'ਸੁਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਰਨਾਇਕੀ, ਵਿ:–ਸੁਰਨਾਈ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਰਨਾਈ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਂਸਰੀ ਜਾਂ ਤੂਤੀ ॥

ਸੁਰਨਾਹ
ਸੁਰਨਾਹੀ } ਸ:–'ਸਰਨਾਹ' ਵੇਖੋ।

ਸੁਰਮਈ, ਵਿ:–ਸੁਰਮੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਜੋ ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਸੁਰਮਚੂ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਲਾਈ ॥

ਸੁਰਮਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਹੀਨ ਪੀਹ ਕੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਵਧਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਠੰਡੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਾਲੀ ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ, ਪਿੰਸਲ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ॥

ਸੁਰਮੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਟੀਆ ਸੁਰਮਾ ॥

ਸੁਰਮੇਦਾਣੀ, ਸ:–ਧਾਤ, ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦੀ ਡੱਬੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਰਕਣਾ, ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ (ਜਿੱਕੁਰ ਥੋਥੇ ਉੱਤੇ ਕੀੜੀ ਆਦਿਕ ਸੁਰ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ)। ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਸੁਰਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗਾਫ਼ਲ ॥

ਸੁਰੜ ਸੁਰੜ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਸੇ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ਕੱਢਣੀ।

ਸੁਰਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਦਾ ਗਲ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਭੀੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਠੰਢਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕੋਈ ਭਾਂਡਾ। ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਮੋਤੀ ॥

ਸੁਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਰਿਆਲਾ ਘਾਹ।

ਸੁਰੀਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਰੀਤ, ਧਰੇਲ ॥

ਸੁਰੰਗ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ, ਜਾਂ ਅਜੇਹੀ ਮੋਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਰੂਦ ਭਰ ਕੇ ਉੱਪਰਲਿਆਂ ਮਕਾਨਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਸੱਕੇ। ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਹਾਜ਼ ਤੋੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ॥

ਸੁਰੂ, ਪੁ:—ਮੁੱਢ, ਅਰੰਭ, ਆਦ ॥

ਸੁਰੂਆ (ਵਾ), ਪੁ:—'ਸਰੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ, ਸ:—ਮੇਲ, ਮਲੌਤ, ਸਲੂਕ, ਲਿਹਾਜ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫ਼ਾਈ, ਸ:—ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਦਾ ਮੰਨ ਪੈਣਾ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੰਨ ਪੈਣਾ ਲੜਾਈ ਹਟ ਜਾਣੀ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨ ਪੈਣਾ, ਮਨਾ ਲੈਣਾ, ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੰਨ ਲੈਣੀਆਂ, ਕਰਾਰ ਨਾਮੇ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਪਾ ਦੇਣੀ।

ਸੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨਾਉਣਾ ਰੁੱਠਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਦੇਣਾ ॥

ਸੁਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਸੁਲਸੁਲਾ, ਪੁ:—'ਸੁਰਸੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲੱਖਣਾ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਲਗ, ਸ:—ਬਲਣਾ, ਭੜਕ ॥

ਸੁਲੱਗ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦੋਸ, ਖਾਲਸ (ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ)॥

ਸੁਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਧੁਖਣਾ ।

ਸੁਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਧੁਖਾਉਣਾ ॥

ਸੁਲੱਛਣਾ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਨੇਕ ॥

ਸੁਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ (ਗੁੰਝਲਾਂ ਦਾ), ਔਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁਲਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਝਲ ਆਦਿਕ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਔਖ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਸੁਲਤਾਨ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਰਾਜਾ, ਇਕ ਮੁਸ-ਲਮਾਨ ਪੀਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ॥

ਸੁਲਤਾਨਣ, ਸ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨਾਮੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ॥

ਸੁਲਤਾਨੀ, ਪੁ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਨਾਤ ॥

ਸੁਲਤਾਨੀਆ, ਪੁ:—ਸੁਲਤਾਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੁਲਫਾ, ਪੁ:—ਜਿਨਾ ਤਮਾਕੂ ਜਾਂ ਚਰਸ ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆ-ਉਣੀ, ਸੁਆਲਣਾ ॥

ਸੁਲਾਈ, ਸ:—ਸੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਸੁਲਾਕ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ ॥

ਸੁਲਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਮੋਰੀ ਕਰਨਾ, ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ ।

ਸੁਲਾਕਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁਬਚਨ), ਸੀਖਾਂ, ਸੂਲਾਂ ॥

ਸੁਲੂਣਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਸਲੂਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੁਲੇਮਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਯਹੂ-ਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਮਹਾਤਮਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧਵਾਨ ਸਾ ॥

ਸੁਲੇਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ॥

ਸੰਗ ਸੁਲੇਮਾਨੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਰੰਗ ਬਰੰਗ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਤਖਤ ਸੁਲੇਮਾਨੀ—ਉਡਣਾ ਤਖਤ ਜੋ ਪਰੀਆਂ ਲਈ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੁਵਖਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵਲੇ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲਾਕੇ ਨਾਂ।

ਸੁਵਚਨ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਬਚਨ, ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ॥

ਸੁਵਰਣ, ਪੁ:—ਸੋਨਾ, ਸਿਉਨਾ ॥

ਸੁਵੱਲਾ, ਵਿ:—ਸਸਤਾ ॥

ਸੁਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਉਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਲਿਆ-ਉਣੀ, ਹੰਢਾਉਣਾ, (ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ) ਸੀਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ॥

ਸੁਰ ਸੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਸਦੇ ਭੁੰਨਣ ਜੋਗ

ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਗੁੜਗੁੜਾਉਣਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਕੁਝ ਪੀਣਾ ਜਾਂ ਖੀਰ ਆਦਿਕ ਪਤਲੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ।

ਸੁੜ੍ਹਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਕੀ, ਸ:—ਲੰਮਾਂ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਕੁਝ ਪੀਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਸੁੜ੍ਹਕ ਕੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੁੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਢਿਡ ਵਿੱਚ ਗੁੜ ਗੁੜ ਹੋਣੀ ॥

ਸੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਖਾ ਰਖ ਕੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਗੁੜ ਗੁੜ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ॥

ਸੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ, ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਗਟ ਗਟ ਕਰਕੇ ਪੀ ਜਾਣਾ ॥

ਸੁੜ੍ਹਾਕਾ, ਪੁ:—ਗੁਣਗੁਣਾਟ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਘੁੱਟ ॥

ਸੂ, ਸ:-ਬੱਚਾ ਦੇਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਜਣੇਪਾ, ਪਰੇਂਸ। ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਸੂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੂਣਾ, ਬੱਚਾ ਦੇਣਾ ॥

ਸੂੰ, ਸ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਸੂੰ ਸੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਨੱਕ ਸੁੜਕਣਾ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਉੱਬਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ॥

ਸੂਆ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਸੂਈ, ਨੋਕ ਵਾਲਾ ਦੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਚੀਜਾਂ ਪਾੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੱਕਲਾ, ਨਵੀਂ ਟਹਿਣੀ, ਘਾਹ ਦਾ ਪੱਤਾ, ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦਾ ਨਵਾ ਜੰਮਿਆਂ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ, ਤੇਜ਼ਾ। ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ॥

ਸੂਏ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ—(ਗਊ ਦਾ) ਸੂਣਾ ॥

ਸੂਈ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਸਿਰੇਉੱਤੇ ਨੱਕਾ ਅਰਥਾਤ ਛੇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਦੂਏ ਸਿਰੇ ਤਕ ਨੋਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੂਈ ਦੇ ਨੱਕੇ ਵਿਚ ਧਾਗਾ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੂਈ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਸੂਮ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ ॥

ਸੂਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਸੂਸੀ, ਸ:—ਜਨਾਨੀਆਂ ਸੁੱਥਣਾ ਸੀਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਤ੍ਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਈ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੂਹ, ਸ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਪਤਾ, ਉੱਘ ਸੁੱਘ ਸਮਾਚਾਰ ॥

ਸੂਹਟਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੱਪ, ਕੰਡ।

ਸੂਹਾ, ਵਿ:—ਲਾਲ, ਰੱਤਾ, ਸੁਰਖ਼ ॥
ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਖਬਰ ਹੋ, ਪਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਗੂ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਸੂਹੀ, ਪੁ:—ਇਕ 'ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ' ।
ਵਿ: ਲਾਲ, ਰੱਤੀ ॥

ਸੂਹੀ ਰੰਦਲ, ਸ:—'ਪਿਪੂ ਵੇਖੋ'।

ਸੂਹੀ ਬਲਾਉਲ, ਪੁ:—ਕਾਨ੍ਹੜਾ ਰਾਗ ॥

ਸੂਹੀਆਂ, ਪੁ:—ਖ਼ਬਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੂਹੁਜ਼, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੋਪਾ ਸਿਲਾਈ ਜਿਸ ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਸੂਹੜਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਛਾਣ, ਬੂਰਾ।

ਸੂਹੜੀ, ਸ:—ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ॥

ਸੂਕ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਗਦੀ ਵਾਉ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਵਰਗਾ ਅਵਾਜ਼, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਸੂਗ, ਸ਼ੁੱਕਰ ਤਾਰਾ॥

ਸੂੰਕ, ਸ:—ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਪੌਣ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਸੂੱਕਣਾ, ਸੂੰਕਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਹਫਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੂਕ ਮਾਰਨਾ, ਫੂੜ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਪ ਵਾਕਰ ਫੁੰਕਾਰ ਮਾਰਨਾ, ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਵਾਕਰ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆਉ ਵਾਕਰ ਸ਼ਾਂ ਸ਼ਾਂ ਕਰਨਾ, ਵਧਣ ਫੁਲਣਾ॥

ਸੂਕਰ, ਪੁ:—ਸੂਰ, ਇੱਕ ਗੰਦਗੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ।

ਸੂਕਰ, ਸੂੰਕਰ, } ਸ:—'ਸੂੰਕ' ਵੇਖੋ।

ਸੂਕਰਣਾ ਸੂੰਕਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਸੂਕਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੂਕਾ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਕਸ, ਕਾਂਬੇ ਦਾ ਤਾਪ॥

ਸੂਕੜ, ਸ:—ਵਗਦੀ ਪੌਣ, ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆਉ ਜਾਂ ਮੋਹਲੇ ਧਾਰ ਮੀਂਹ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਸੱਪ ਦੀ ਫੂਕਾਰ।

ਸੂਖਮ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਮਹੀਨ, ਬਰੀਕ, ਠੀਕ॥

ਸੂਖਮਤਾਈ, ਸ:—ਬਰੀਕੀ, ਦਰੁਸਤੀ॥

ਸੂਗ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾਉ, ਘਿਣ, ਕਰਾਹਤ॥

ਸੂਗ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਮਿਚਕਣਾ, ਕਰਾਹਤ ਆਉਣੀ।

ਸੂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਮਿਚਕਣਾ, ਘਿਣ ਆਉਣੀ।

ਸੂੰਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁੰਗੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੂਚ, ਵਿ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਚੰਗਾ, ਸੁਚਾਰਾ ਅਤੇ 'ਸੁਚਾਲ' ਬੀ ਵੇਖੋ॥

ਸੂਚੀ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਤਤਕਰਾ, ਫਰਿਸਤ, ਨਾਮਾਵਲੀ॥

ਸੂਜ, ਸ:—ਸੋਜ, ਫੁਲਾਉ, ਉਭਾਰ॥

ਸੂੰਜ, ਵਿ:—'ਸੁੰਞ' ਵੇਖੋ।

ਸੂਜਨ, ਸ:—ਸੂਜ (ਕਾਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)॥

ਸੂਜ਼ਨੀ, ਸ:—ਸੌਣ ਜਾਂ ਬੈਠਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਜਿਸ ਪੁਰ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਫੁਲਕਾਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿੱਕੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ॥

ਸੂਜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਦਾ ਦਰੜ ਵਾਲਾ ਆਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਸੂਝ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਖਬਰ॥

ਸੂਝਵਾਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਆਣਾ, ਸੋਚ ਵਾਲਾ, ਚਤਰ॥

ਸੂਟ, ਪੁ:—ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਟ, ਵਾਸਕਟ ਅਤੇ ਪਤਲੂਣ॥
ਸ:—ਚੁੱਪ, ਦੌੜ, ਹਲਚਲ॥

ਸੂਟ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹੀ ਚੁੱਪ ਵੱਟਣੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਬੁਲਾਏ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੇ ਹਠ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਰਹਿਣਾ। ਹੱਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਕ ਦੀ ਸੇਧੇ ਦੌੜੇ ਜਾਣਾ॥

ਸੂਟਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ (ਸੂਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਸੂੰਡ, ਸ:—'ਸੁੰਡ' ਵੇਖੋ॥

ਸੂੰਡਕਾ, ਪੁ:—ਸੌਂਦੂ ਲੱਡੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਾੜ ਦੀ ਗੱਦੀ ਜੇਹੀ, ਪੰਗ ਦਾ ਮੁੱਠਾ॥

ਸੂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਣਨਾ, ਬੱਚਾ ਦੇਣਾ (ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ)॥

ਸੂਤ, ਪੁ:—ਸੂਤਰ, ਧਾਗਾ ਤਾਰ, ਤੰਦ ਵੰਗ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਡੋਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੇਧ ਮਲੂਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੇਧ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ। ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ।

ਸੂਤਕ, ਪੁ:—ਬਾਲਕ ਦੇ ਜੰਮਣ ਕਰਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰਾਂ ਜਾਂ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਛੋਤ੍ਰਾ ਲਾਹ।

ਸੂਤ ਲਠ, ਪੁ:—ਇਕ ਲੱਕੜੀ ਜੋ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸੇ ਝੁਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ੍ਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਸਿਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।

ਸੂਤਕੇ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ॥

ਸੂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ਖਿੱਚਣਾ, ਮਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢ ਲੈਣੀ, ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਕਰਨਾ (ਨਵੇਂ ਰੱਸੇ ਜਾਂ ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ)॥

ਸੂਤਣੀ, ਸ:—'ਸੂਥਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੂਤਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਧਾਗੇ ਜੋ ਕੱਪੜਾ ਬੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੰਦ, ਤਾਰ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਡੋਰੀ।

ਸੂਤਰ ਲਠ, ਪੁ:—'ਸੂਤ ਲਠ' (ਸੂਤ ਵਿੱਚ) ਵੇਖੋ॥

ਸੂਤਰੀ, ਸੂਤਲ, ਸੂਤੜੀ, ਸ:—ਰੱਸੀ, ਡੋਰੀ। ਮੰਜਾ ਉਣਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ॥

ਸੂਤਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮਲਣ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਸੂਤੀ, ਸ:—ਤਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਛਿਟੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਲੰਘਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਗੇ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਉਲਝ ਨਾ ਜਾਣ।

ਵਿ:—ਕਪਾਹ ਦੇ ਸੂਤਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ।

ਸੂਦ, ਪੁ:—ਲਾਹ, ਬਿਆਜ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਸੂਦਰ॥

ਸੂਦਣਾ, ਪੁ:—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕੱਪੜਾ॥

ਸੂਦਣੀ, ਸ:—ਸੂਦ ਦੀ ਤੀਵੀਂ।

ਸੂਦਰ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਵੱਡੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ॥

ਸੂਦਰਨੀ, ਸ:—ਸੂਦਰ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ।

ਸੂਦਾ, ਵਿ:—ਬਿਆਜ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ (ਰੁਪਇਆ), ਬਿਆਜੀ, ਬਿਆਜੂ॥

ਸੂਧ, ਸ:—ਸੁਧ, ਸਫਾਈ।

ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਸੱਚਾ, ਖਰਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਭੋਲਾ॥

ਸੂਧਾ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਿਰਾ॥

ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਸਿੱਧਾ, ਭਲਾ॥

ਸੂਫ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਉੱਨ ਅੱਖ ਦੇ ਗੁਛੇ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮ, ਦੇਸੀ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਦਵਾਤ ਵਿਚ ਜੋ ਲੀਰ ਜਾਂ ਰੂੰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੂਫ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਸੂਫ ਵਾਲਾ, ਅੱਖ

ਸੂਫਣ, ਸ:—ਸੂਫੀਆਂ ਦੇ ਮਤ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ('ਸੂਫੀ' ਵੇਖ)

ਸੂਫੀ, ਪੁ: ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵੇਦਾਂਤ ਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਇਕ ਅੱਲਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਝੂਠ ਮੰਨਦੇ ਹਨ । ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਨਸ਼ੇ ਨਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ॥

ਸੂਫੀਆਣਾ, ਵਿ: ਸੂਫੀਆਂ ਦਾ, ਸੂਫੀਆਂ ਵਰਗਾ ਸਿੱਧਾ, ਹੌਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਮੱਧਮ, ਮੇਲ ਖੋਰ (ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਰੰਗ)।

ਸੂਬਾ, ਪੁ:—ਮੁਲਕ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਵੱਖਰਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਸੂਬੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਸੂਬੇ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਪਲਟਨ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਸੂਬੇਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਸੂਬੇ ਦਾਰੀ, ਸ: —ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ

ਸੂਮ, ਵਿ:, ਪੁ: —ਕੰਜੂਸ, ਕਿਰਸੀ, ਦਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਸੂਮਣੀ, ਸ:—ਕੰਜੂਸਣ, ਕਿਰਸਣ, ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ, ਬਹੁਤ ਸਰਫ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਸੂਮੜਾ, ਪੁ:—ਸੂਮ, ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ॥

ਸੂਮਾਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਸੂਰ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਗੰਦਕੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਬਦ, ਖੂਕ, ਗਾਲੀ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਬਹਾਦਰ, ਬਲੀ, ਦਲੇਰ, ਸੂਰਮਾ ॥

ਸੂਰਤਾਈ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਸੂਰਦਾਸ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ ਅਤੇ ਕਬੀਸ਼ਰ ਜੋ ਅਖੀਓਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਾ। ਅੰਨ੍ਹਾ ਸਿੱਖ ਰਾਗੀ, ਅੰਨਾ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਸਿਖ ॥

ਸੂਰ ਬੀਰ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾ, ਜੋਧਾ॥

ਸੂਰ, ਪੁ: —ਸੂਰ, ਬਦ, ਗੰਦਕੀ, ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥ ਖੂਕ ॥

ਸੂਰਜ, ਪੁ:—ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਗੋਲਾ ਜੋ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈਆਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਨੂੰ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਪੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਰਵਿ ।

ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਉੱਤੇ ਛਾਇਆ ਪੈਣੀ। ਸੂਰਜ ਸਾਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ੀ ।

ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਦੇ ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਜਿਸ ਕੁਲ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਈ ਰਾਜਪੂਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਬੰਸੀ ਆਖਦੇ ਹਨ

ਸੂਰਤ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਵਟ, ਰੂਪ, ਚੇਹਰਾ, ਢੰਗ, ਢੋਲ, ਹਾਲਤ। ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ

ਸੂਰਨੀ, ਸ:—ਸੂਰੀ।

ਸੂਰਮੱਤ / **ਸੂਰਮਤਾਈ**, ਸਃ—ਸੂਰਮਾ ਪੁਣਾ, ਬਹਾਦਰੀ।

ਸੂਰ ਮਲ੍ਹਾਰ, ਪੁਃ—ਬਰਖਾ ਰੁੱਤ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ।

ਸੂਰਮਾ, ਪੁਃ—ਸੂਰਬੀਰ, ਬਹਾਦਰ, ਜੋਧਾ॥

ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ, ਪੁਃ—ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖ॥

ਸੂਰਮਾ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ॥

ਸੂਰਾ, ਪੁਃ—ਸੂਰਬੀਰ, ਸੂਰਮਾ, ਬਹਾਦਰ, ਜੋਧਾ॥

ਸੂਰੀ / **ਸੂਰੀ**, ਸਃ—ਸੂਰ ਜਨੌਰ ਦੀ ਮਦੀਨ॥

ਸੂਲ, ਪੁਃ—ਹਾਲ, ਦਸ਼ਾ। ਵੱਥ, ਢੰਗ। ਬਰਛੀ ਦੀ ਨੋਕ। ਮੇਖ, ਕੰਡਾ, ਅੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅੱਚਨ ਚੇਤ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਭਰਮ। ਦਗਾ। ਸਾੜਾ, ਦੁਖ ਦਾ ਕਾਰਨ॥

ਸੂਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਚਾਨ ਚੱਕ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਪੀੜ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਣੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ॥

ਸੂਲੀ, ਸਃ—ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ, ਥੰਮ੍ਹੀ, ਫਾਂਸੀ ਫਾਹੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ॥

ਸੂੜ੍ਹ, ਪੁਃ—'ਸੂਹੜ' ਵੇਖੋ॥

ਸੂੜ੍ਹੀ, ਸਃ—'ਸੂਹੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ, ਕੁਟਣਾ॥

ਸੇ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੋਣਾ (ਹਾ)' ਧਾਤੂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਸਾਂ, ਸਾਓ, ਸਨ, ਸੀਗੇ।
ਸਃ—ਭੱਟਾਂ, ਫਕੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇਕ ਲਾਗ॥
ਪੁਃ—ਇੱਕ ਫਲ, ਸੇਉ, ਸੇਬ॥

ਸੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾੜ ਲਾਉਣਾ॥

ਸੇਉ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੋਲ, ਨਾਖ ਵਰਗਾ ਫਲ ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇ, ਸੇਬ॥

ਸੇਉਕ, ਪੁਃ—ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੂਆ, ਭਗਤ, ਚੇਲਾ॥

ਸੇਉਕ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—'ਸੇਉਕੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਂਉਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ॥

ਸੇਉਕਣੀ, ਸਃ—ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਭਗਤਣੀ, ਚੇਲੀ॥

ਸੇਉਕੀ, ਸਃ—ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਚਾਕਰੀ। ਸਾਰੇ ਸੇਉਕ (ਬਾਬਾ ਖੇਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੇਉਕੀ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੈ)॥

ਸੇਉਣ, ਸਃ—ਪੈਉਂਦੀ ਬੇਰ (ਸੇਉਣ ਬੇਰ ਜਾਂ ਬੇਰੀ)॥

ਸੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਸੇਵਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਉਂਟੀ, ਸਃ—'ਸੇਂਵਤੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਉਤੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ॥

ਸੇਉੜਾ, ਪੁਃ—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ॥

ਸੇਊ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ, ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਉ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ॥
ਪੜਃ—ਸੋਈ, ਓਹੋ॥

ਸੇਊ ਬੇਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੈਉਂਦੀ ਬੇਰ॥

ਸੇਈ, ਪੜਃ—ਓਹੀ, ਸੋਈ॥

ਸ਼ੇਸ਼, ਪੁਃ—ਬਾਕੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ॥

ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ, ਪੁਃ—ਪਤਾਲ ਦੇ ਨਾਗਾਂ ਜਾਂ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿਰ ਹਨ ਅਤੇ

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਣ ਉੱਪਰ ਧਰਤੀ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਹ। (ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦਾ ਰੂਪ)।

ਸੇਹ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਲੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨੌਰ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਤੱਕਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਲ 'ਸੇਤ' ਅਤੇ 'ਜੰਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਹ ਦਾ ਤੱਕਲਾ, ਪੁਃ–ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂਲ।

ਸ਼ੇਹਰ, ਪੁਃ—ਛੰਦ, ਬੈਂਤ, ਕਵਿਤਾ॥

ਸੇਹੜਾ, ਵਿਃ–ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਚਲਾ, ਮੂਰਖ, ਕੱਬਾ ॥

ਸੇਹੜੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਖੇਰੂ॥

ਸੇਕ, ਪੁਃ-ਤਾਉ, ਗਰਮੀ, ਭੁੰਨਣ, ਟਕੋਰ, ਪਿਆਰ, ਆਦਰ, ਤਰਸ ॥

ਸੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਤਾਉ ਦੇਣਾ, ਭੁੰਨਣਾ, ਟਕੋਰ ਕਰਨੀ ॥

ਸ਼ੇਖ਼, ਪੁਃ–ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਪੀਰ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਰਾਹਮੀ ॥

ਸ਼ੇਖ਼ ਚਿੱਲੀ, ਪੁਃ–ਇਕ ਮਸ਼ੋਲੀਆ ਜਿਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਝੱਲਾ, ਮੂਰਖ, ਮਨ ਦੀਆਂ ਖੇਖਾਂ ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ।

ਸ਼ੇਖ਼ਣੀ, ਸਃ–ਸ਼ੇਖ਼ ਦੀ ਬੀਵੀਂ

ਸ਼ੇਖੀ, ਸਃ–ਵਡ, ਆਕੜ, ਫੋਂਕ ॥

ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਅਭਿਮਾਨ ਤੋੜਨਾ, ਆਕੜ ਭੰਨਣੀ।

ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ }
ਸ਼ੇਖੀ ਬਾਜ਼ } ਪੁਃ–ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੱਪੀ ॥

ਸੇਂਗਰਾ, ਪੁਃ–'ਮੂਲੀ', 'ਮੁੰਗਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਘਾ, ਪੁਃ–ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਧਨ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਵੇ॥

ਸੇਜ, ਸਃ–ਮੰਜਾ, ਬਿਸਤਰਾ, ਵਿਛਾਉਣਾ॥

ਸੇਜ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੌਣ ਲੱਗਣਾ॥

ਸੇਜ ਬੰਦ, ਪੁਃ–ਵਿਛਾਉਣੇ ਨੂੰ ਮੰਜੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਡੋਰੀ ॥

ਸੇਂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਜੜੀ, ਸਃ–'ਸੇਜ' ਵੇਖੋ॥

ਸੇਂਜਾ, ਪੁਃ–ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਸੇਂਜੀ, ਸਃ–ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਠੇ ਪਸੂਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਉਹ ਦੁੱਧ ਵਧੀਕ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਸੇਟ, ਪੁਃ–ਪੀੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਰੀਠਾ।

ਸੇਠ, ਪੁਃ–ਸੁਦਾਗਰ, ਥੋਕ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਾਫ਼, ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਪੀੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਰੀਠਾ, ਮਾਰਵਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਰਸੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਸੇਠਣ }
ਸੇਠਣੀ } ਸਃ–ਸੇਠ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਸੁਦਾਗਰਨੀ, ਸ਼ਾਹਣੀ॥

ਸੇਂਡਿਲ, ਪੁਃ–ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਗਦਾ, ਰਹੇ, ਸੌਂਢਲ॥

ਸੇਤਜ, ਪੁਃ–ਪਰਸੇਉ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, (ਜੂਆਂ ਆਦਿਕ)॥

ਸੇਤ ਭੇਤ, ਪੁਃ–ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗਲ ॥

ਸੇਤਾ, ਵਿ:-ਚਿਟਾ ॥

ਪੁਃ-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਘਾਹ ॥

ਸੇਤਾਵਰੀ, ਵਿ:-ਸੌਂਤੀ, ਸੇਤਾਂ ਉਤੇ ਤੀਹ ॥

ਸੇਤਾ ਪੱਜੋ, ਪੁ:-'ਮਮਰਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੈਂਤੀ, ਅਵ: ਨਾਲ, ਨਾਲੇ ਹੀ ॥

ਸ:-ਚਿਟੀ ਸਰਹੋਂ ਦੇ ਬੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਕਢਦੇ ਹਨ।

ਸੇਤੀ ਭੇਤੀ, ਪੁ:-ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਝੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਾਢਣ ਵਾਲਾ, ਸੂੰਹੀਆ ॥

ਸੇਦ
ਸੇਧ } ਸ:-ਸਿਧਾ ਹੋਣਾ, ਸੂਧ। ਅਵ:-ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਸੇਧ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਵੱਟੀ, ਪਖਾਨਾ, ਜਾ ਜ਼ਰੂਰ।

ਸੇਧ ਧਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਰਹਿਣਾ।

ਸੇਧ ਧਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੱਗੇ ਵਲ ਰਹਿਣਾ, ਅਟਕਲ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਸੇਧ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਧੀ ਲੀਕ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਸੇਧ ਦੇਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-'ਸੇਧ ਧਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਂਧਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਸੇਂਧੀ, ਪੁ:-ਜੰਗਲੀ ਖਜੂਰਾਂ ਦਾ ਰਸ ॥

ਸੇਪ, ਸ:-ਸੇਪੀ ਨੇ ਜੋ ਮੇਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ('ਸੇਪੀ' ਵੇਖੋ) ॥

ਸੇਪੀ, ਸ:-ਪੁ:-ਸੇਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਕਿਰਤੀ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਜਿਹਾ ਕਿ ਘੁਮਿਆਰ, ਚੂੜ੍ਹਾ, ਮੋਚੀ। ਇਹ ਵਾਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਜੂਰੀ ਛੁੱਟ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੇੱਪੀਦਾਰ, ਪੁ:-ਸੇਪੀ ॥

ਸੇਬ, ਪੁ:-ਇਕ ਫਲ, ਸੇ, ਸੇਉ, ਸਿਵ।

ਸੇਮ, ਪੁ:-ਉਗਾਹ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਿੰਮ ਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸਿੰਜਣਾ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਤਹਿ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਨਮ, ਬਰਾਨੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਤਹਿ ਸੁਕਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਨਮ ਰਹਿ ਜਾਏ। ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਿੰਮਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਾਦੂ ਜਨੌਰਾਂ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਣ ਦਾ ਰਸਾ

ਸੇਬਾਲ, ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਬੱਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇਮ, ਥ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਫਲੀ।

ਸੇਮੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ ਬਚਨ) 'ਸੇਵੀਆਂ' ਵੇਖੋ।

ਸੇਰ, ਪੁ:-ਸੋਲਾਂ ਛਟਾਂਕਾਂ ਜਾਂ ਚਹੁੰ ਪਾਵਾਂ ਦਾ ਭਾਰ, ਜਾਂ ਵੱਟਾ। ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਾਹ।

ਸ਼ੇਰ, ਪੁ:-ਬਣ ਦੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਸਿੰਘ, ਦਿਰਿਆ, ਸੂਰਮਾ, ਸੂਰਬੀਰ, ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ॥ ਵਿ:-ਬਹਾਦਰ, ਤਕੜਾ, ਜੋਧਾ ॥

ਸ਼ੇਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਲੇਰ ਹੋਣਾ, ਨਿਡਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਸ਼ੇਰ ਗਿਲ, ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ।

ਸ਼ੇਰ ਮਰਦ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ॥

ਸ਼ੇਰ ਮਰਦੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਸ਼ੇਰਣੀ, ਸ:—ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਸੇਰਵਾ, ਸੇਰੂ, ਸੇਰੂਆ, ਪੁ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥

ਸੇਰੂ ਬਾਈ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਲੰਮੇ ਦਾਉ ਅਤੇ ਫੇਰ ਛੋਟੇ ਦਾਉ ਰਖਕੇ ਤਾਹ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਸੇਲ, ਸ:—ਇਕ ਲੰਮੀ ਬਰਛੀ ॥

ਸੇਲ੍ਹੀ, ਸ:—'ਸੈਲ੍ਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਲਖੜੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ।

ਸੇਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਰੀਕ ਮਲਮਲ, ਬਰਛੀ ।

ਸੇਲ੍ਹਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਸਿਰ ਪੀੜ, ਪੁੜਪੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡਾਢੀ ਪੀੜ, ਚੂਟਾਂ (ਵੇਖੋ—'ਉਲ')।

ਸੇਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਧਾਗਿਆਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਸੁਥਰਿਆਂ, ਉਦਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਸੇਲ੍ਹੀ ਟੋਪੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਪੁਜਨੀਕ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਥਾਪਣਾ ॥

ਸੇਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਸੇਲਾ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਚੋਰੀ ਛਪੀ ਖ਼ਬਰ, ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਭੇਤੀ।

ਸੇਵ, ਪੁ:—'ਸੇਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕ, ਪੁ:—'ਸੇਉਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕਣੀ, ਸ:—'ਸੇਉਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਕਾਈ, ਸੇਵਕੀ, ਸ:—ਟਹਿਲ, ਮਜੂਰੀ, ਭਗਤੀ ਆਦਿ 'ਸੇਉਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੇਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ, ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਭਿਉਂਣਾ ।

ਸੇਵਤਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ।

ਸੇਵਤੀ, ਪੁ:—'ਗੁਲਾਬ' ਵੇਖੋ

ਸੇਵੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ, ਸਰੇਵੜਾ ।

ਸੇਵਾ, ਸ:—ਟਹਿਲ, ਚਾਕਰੀ, ਨੌਕਰੀ, ਭਗਤੀ, (ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੇਵਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ)॥

ਸੇਵਦਾਰ, ਪੁ:—ਭਟ, ਫਕੀਰ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦਾਨ ਮੰਗੇ ਅਤੇ ਲਿਤੇ ਬਾਝੋਂ ਨਾ ਟਲ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਸੇਵਿੰਗ ਬੈਂਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੋੜਿਆ ਹੋਯਾ ਰੁਪਯਾ ਕਈ ਜਮਾ ਕਰਾਵੇ॥

ਸੇਵੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਆਟੇ ਜਾਂ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਡੋਰੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁਨਾ ਕੇ ਉਬਾਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਅਰ ਘਿਉ ਜਾਂ ਦੁਧ ਪਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਸਣ ਦੀਆਂ ਸਲੂਣੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ ਭੀ ਤਲਦੇ ਹਨ॥

ਸ਼ੱਕਰ ਸੇਵੀਆਂ, ਸ:—ਉਬਾਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੇਵੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਘਿਉ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕਰ ਰਲੀ ਹਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਸੈ, ਵਿ:—ਸੌ, ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ।

ਸ਼ੈ, ਸ:—ਚੀਜ਼, ਵਸਤ, ਮਠਿਆਈ, ਬਲਾ ॥

ਸੈਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਾ (ਹੋ) ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਮਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਸੈਇਆ, ਵਿ:—ਸੈਆਂ ਦਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋੜਾ ਪੰਜ ਸੈਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜ ਸੈ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੈ)। ਆਪੇ ਉਪਜਿਆ ਜਾਂ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਹਰਾਮਦਾ। ਸੌ॥

ਸੈਈ, ਵਿ: -ਸੈਆਂ ਦੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋੜੀ ਦੋ ਸੈਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਸੈ ਦੀ ਹੈ)॥

ਸ:—ਸੋਤਨ, ਕੋਸ਼ਸ਼, ਮਦਦ॥

ਸੈਈਕਾਰ, ਪੁ:—ਸਹਾਈ, ਰਾਖਾ॥

ਸੈਈਕਾਰੀ, ਸ:—ਸਹਾਇਤਾ, ਮੱਦਤ, ਆਸਰਾ ਸਹਾਰਾ॥

ਸੈਂਸਾ, ਪੁ:—'ਸੰਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਸੈਹ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਮੱਦਤ, ਉਚਾਲਾ।

ਸੈਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ॥

ਸੈਹਤ, (ਦ) 'ਸ਼ਹਦ' ਵੇਖੋ।

ਸੈਕੜਾ
ਸੈਂਕੜਾ } ਵਿ:—ਸੈ, ਸ਼ੈਂ, ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ॥

ਸੈਂਚਾ, ਪੁ:—ਸੰਚਾ, ਠੱਪਾ, ਕਲਬੂਤ।

ਸੈਂਚੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਸੈਂਚਾ, ਠੱਪਾ, ਪੋਥੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਪੱਤ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕਠ।

ਸੈਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸ਼ਾਇਤ, ਖਬਰੇ, ਸੌ ਵਿਸਵਾ।

ਸੈਂਤ, ਸ:—ਸਾਂਤ, ਰੋਲ, ਸੰਤੋਖ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਗੀਤ, ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਮਹੂਰਤ॥

ਸੈਂਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਦੀ ਬੋਲੀ।

ਸੈਂਤਾਹਲੀਆ
ਸੈਤਾਹਲ੍ਹੀਆ } ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਸੰਤਾਲੀ॥

ਸੈਂਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਸੱਤੀ ਉਪਰ ਚਾਲੀ॥

ਸੈਂਤਾਲੀਮਾਂ
ਸੈਂਤਾਲੀਵਾਂ } ਵਿ:—ਸੈਂਤਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਸੈਂਤੀ, ਵਿ:—ਸੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ॥

ਸੈਂਤੀਮਾ
ਸੈਂਤੀਵਾਂ } ਵਿ: ਸੈਂਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸੈਦ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—"ਸ਼ੈਤ" ਵੇਖ॥

ਸੈਂਦਕ
ਸੈਂਦਕੀ
ਸੈਂਦਕੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁਫ਼ਤ, ਐਵੇਂ ਹੀ, ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਦੇ॥

ਸੈਦਾਣੀ, ਸ:—ਸੱਯਦ ਦੀ ਤੀਮਤ॥

ਸੈਦੀ, ਪੁ:—ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦੀ ਸੈਦਾ ਨਾਮੇ ਜਗਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਖਜਾ॥

ਸੈਨ, ਸ:—ਸਹੀ, ਦਸਤਖਤ, ਸੈਨਤ, ਨਿਸ਼ਾਨ॥

ਸੈਨਕ
ਸੈਨਤ } ਸ:—'ਸੈਨ' ਵੇਖੋ, ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਮਝੌਤੀ॥

ਸੈਨਾ, ਸ:—ਫੌਜ, ਇਕੱਠ, ਬਾਂਦਰ॥

ਸੈਨਾ ਸੈਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਨਾ।

ਸੈਨਾ ਪਤੀ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਜਰਨੈਲ, ਕਮਾਨੀਅਰ, ਕਪਤਾਨ॥

ਸੈਨਾ ਮੈਨਾ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ॥

ਸੈਰ, ਪੁ:—ਖਜੂਰ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ, ਘਾਹ, ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਗਦਾ ਹੈ। 'ਸਲ' ਵੇਖੋ॥

ਸੈਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ, ਲੈਣਾ, ਕਬਜਾ, ਕਰਨਾ।

ਸੈਲ, ਪੁਃ—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਵਾਉ, ਭੱਖਲੀ, ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਸਿਲ ॥

ਸੈਲ ਸਪੱਟਾ, ਪੁਃ—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਨਵੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਵੇਖਣੀਆਂ ।

ਸੈਲ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਾਜ ਛਡ ਕੇ ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨ ਦੀ ਇੱਲਤ ਪੈ ਜਾਵੇ ।

ਸੈਲ ਬਾਜ਼ੀ, ਸਃ—ਸੈਲ ਸਪੱਟਾ, ਆਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਘੁੰਮਣ ।

ਸੈਲਣ, ਸਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ, ਅਵਾਰਾ, ਲੂੱਰਣੀ ॥

ਸੈਲਾਬ, ਸਃ—ਸਲ੍ਹਾਬ, ਹੜ੍ਹ ॥

ਸੈਲਾਬੀ, ਸਃ—ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਸਿੰਜਣ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ।

ਸੈਲੀ
ਸੈਲੂ } ਪੁਃ—ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰ, ਰਾਹੀ, ਅਵਾਰਾ, ਲਚਾ ॥

ਸੋ, ਪੜਃ—ਉਹ, ਵਲਾਣਾ ।

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਃ—ਇਸ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਲਈ, ਐਉਂ ॥

ਸੋਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ॥

ਸੋਆ ਪਾਲਕ, ਪੁਃ—ਸੋਆ ॥

ਸੋਆ ਗੰਦਲ, ਸਃ—ਇੱਕ ਔਖਧ ॥

ਸੋਇਆ, ਪੁਃ—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਇਨਾ, ਪੁਃ—ਸੋਨਾ ਸੁਵਰਨ, ਸਿਓਂਨਾ ਕੰਚਨ ॥

ਸੋਈ, ਪੜਃ—ਓਹੀ, ਓਹਾ ਓਹੋ, ਓਹੀਓ

ਪੁਃ—ਦਰਜ਼ੀ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸੋਏ, ਪੁਃ—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਸ, ਵਿਃ—ਸੁਕਾ, ਖੁਸ਼ਕ ॥

ਸੋਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਕਣਾ, ਜਾਂਉਰਨਾ ।

ਸੋਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੁਕਾਉਣਾ ॥

ਸੋਸਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਸੋਸਨੀ, ਵਿਃ—ਸੋਸਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕਸੁੰਭੇ ਅਤੇ ਨੀਲ ਨੂੰ ਘੋਲ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗ ॥

ਸੋਸ਼ਲ, ਵਿਃ—ਭਾਈ ਚਾਰਕ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਸੰਬੰਧੀ ॥

ਸੋਸਾਇਟੀ, ਸਃ—ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਜਥਾ ।

ਸੋਹਜ, ਸਃ—ਸਮਝ, ਬੂਝ, ਨਜ਼ਰ, ਪਛਾਣ, ਸਜਾਵਟ, ਦਿਖਾਵਾ ॥

ਸੋਹਜਰਾ
ਸੋਹਜਲਾ } ਪੁਃ—ਸਵੇਰ, ਤੜਕਾ, ਪਰਭਾਤ ॥

ਸੋਹਜਾ, ਸਃ—'ਸੋਭਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਣੀ, ਸਃ—'ਸੋਭੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਣ, ਪੁਃ—ਨਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ।

ਵਿਃ—ਮਨੋਹਰ, ਸੁਹਾਉਣਾ ॥

ਸੋਹਣਾ, ਵਿਃ—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ, ਚੰਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿਃ—ਸਜਣਾ ਠੀਕ ਆਉਣਾ ॥

ਸੋਹਣੀ, ਵਿ:—'ਸੋਹਣਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਸ:—ਪਿਆਰੀ, ਸੁੰਦਰੀ, ਇੱਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ਮਹੀਂਵਾਲ ਸਾ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੋਹੰਦੜਾ, ਸੋਹੰਦਾ } ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਸੋਂਹਦੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ।

ਸੋਹਨ ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚਾਉਲ ॥

ਸੋਹਲ, ਵਿ:—ਨਾਜ਼ਕ, ਮੁਲਾਇਮ, ਕੋਮਲ। ਜੱਟਾਂ ਅਤੇ ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਹਲ ਪੇਸ਼ੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਦ ਦਾ ਮੋਢੀਆ ਕੜਕਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਸੋਹਲਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ, ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗੀਤ ॥

ਵਿ:—ਸੋਲਾ ਅੰਗੁਲਾਂ ਲੰਮਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ)।

ਸੋਹਲੇ ਸੁਨਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਣ ਤਾਣ ਕਰਨੀ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ, ਗਾਲਾਂ ਕਢਣੀਆਂ

ਸੋਹਲੇ ਗਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ, ਸਲਾਹੁਣਾ ॥

ਸੋਹਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜੁਆ ਜੋ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਸੋਹਾਂਜਣਾ, ਪੁ:—'ਸੁਹਾਂਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹਾਵੜਾ, ਸੋਹਾਵਾ } ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਸੋਹੁਣ, ਪੁ:—'ਸੋਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹੁਣਾ, ਵਿ:—'ਸੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਹੁਲ, ਵਿ:—'ਸੋਹਲ' ਵੇਖ ॥

ਸੋਹੁਲਾ, ਪੁ:—'ਸੋਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ੋਕ, ਪੁ:—ਗ਼ਮ, ਅਫ਼ਸੋਸ, ਦੁੱਖ ॥

ਸੋਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਕੀ ॥

ਸੋਕੜਾ, ਸੋਕਾ } ਪੁ:—ਔੜ, ਖੁਸ਼ਕੀ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਥੁੜ ॥

ਸੋਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੀਣੇ ਦਾ ਸੁਕ ਸੜ ਜਾਣਾ ॥

ਸ਼ੋਖ, ਵਿ:—ਗੁਸਤਾਖ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਔਖਰਾ, ਨਟ ਖਟ, ਗੂੜ੍ਹਾ (ਰੰਗ)।

ਸੋਖ, ਸੋਖਤ } ਸ:—ਸੁਕਣਾ, ਜੀਰਣਾ, ਖੁਸ਼ਕੀ।

ਸੋਖਤ, ਸ:—ਬਲਣਾ, ਜਲਣ, [illegible], ਦਿਲ ਦੁਖਣਾ ॥

ਸੋਖਤਾ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, [illegible] ਹੋਇਆ ॥

ਸ਼ੋਖੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਰਤ, ਚੰਚਲ ਪੁਣਾ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਮਸਤੀ, ਨਖ਼ਰਾ ॥

ਸੋਖੀ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੜ ਵੱਟਣੀ, ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਸੋਗ, ਪੁ:—ਵਿਰਲਾਪ, ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਗ਼ਮ।

ਸੋਗਮਾਨ, ਵਿ:—ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਦਾਸ ਜਿਸਨੂੰ ਗ਼ਮ ਹੈ, ਦਿਲਗੀਰ।

ਸੋਗਣ, ਸ:, **ਸੋਗੀ,** ਪੁ: } ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਸੋਂਘਾ, ਵਿ—ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਚੌਕਸ, ਚਤਰ, ਖ਼ਬਰਦਾਰ। ਚੌਕਸੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸਾਂਭਿਆ ਹੋਣਾ ॥

ਸੋਘਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੌਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਲ ॥

ਸੋਂਘੀ, ਸ:—ਵਿ:—ਸਿਆਣਪ, ਚਤਰਾਈ। ਚੌਕਸੀ, ਸਾਂਭੋ ਹੋਣਾ (ਚੀਜ਼)॥

ਸੋਚ / **ਸੋਂਚ** } ਸ:—ਧਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਕਿਆਸ, ਖਿਆਲ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ, ਗ਼ਮ ॥

ਸੋਚ ਮਾਨ / **ਸੋਚ ਵਾਲਾ** } ਵਿ:—ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ

ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਸ:—ਖਿਆਲ, ਗੌਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ, ਸਿਆਣਪ, ਸਮਝ, ਬੂਝ ॥

ਸੋਚਣਾ / **ਸੋਂਚਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚ ਕਰਨੀ, ਵਿਚਾਰਨਾ ॥ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਸੋਂਚਲ, ਪੁ:—'ਸੌਂਚਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਚੀ / **ਸੋਂਚੀ** } ਪੁ:—ਸੋਚਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਸਮਝ ਦਾਰ ਆਦਮੀ ॥

ਸੋਜ / **ਸੋੱਜਾ** } ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਫੁਲਾਉ, ਉਭਾਰ, ਮਲਨਾ।

ਸੋਝ, ਸ:—ਖਿਆਲ, ਚੌਕਸੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਖਬਰ, ਦਾਰੀ, ਦਿਖਾਵਾ, ਸਮਾਚਾਰ।

ਸੋਝ ਮਾਨ, ਵਿ:—'ਸੋਝਾ' ਵੇਖੋ

ਸੋਝਾ, ਵਿ:—ਚੌਕਸ, ਖਬਰਦਾਰ, ਹੋਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਸ:—ਪੁ:—ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਸੋਝੀ, ਸ:—ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ ॥

ਸੋਟਾ, ਪੁ: / **ਸੋਟੀ**, ਸ: } —ਡੰਡਾ, ਲਾਠੀ, ਛਟੀ॥

ਸੋਠਾ, ਪੁ: / **ਸੋਠੀ**, ਸ: } —'ਸੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਡਾ, ਪੁ:—ਖਾਰ, ਸੱਜੀ, ਵਲੈਤੀ ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ ॥

ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ, ਪੁ:—ਸੋਡੇ ਦਾ ਪਾਣੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)।

ਸੋਢ ਬੰਸ / **ਸੋਢ ਵੰਸ** } ਪੁ:—ਸੋਢੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ। ਸੋਢੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਜਦ ਪਾਹੁਲ ਲੈਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਤ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਸੋਢ ਬੰਸ ਹੈਂ॥

ਸੋਢੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਜਿਸ ਜਾਤ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਲ, (ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਸੋਢੀਆਂ ਦਾ ਬੜਾ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ)॥

ਸੋੱਢੀ ਸਰਾਫ, ਪੁ:—ਰਈਸ, ਸਾਹੂ, ਪੈਂਚ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ॥

ਸੋਢੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ॥

ਸੋਣ, ਪੁ:—ਸੌਣ ਦਾ ਮਹੀਨਾ, ਰਸਮ।

ਸੋਤ, ਸ:—ਸੌਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੌਣ ਵੇਲੇ ਦੇ ਕੱਪੜ, ਸੌਣ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਸੋਤਕ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸੌਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ।

ਸੋਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਪਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪੁ:—ਸੰਖ, ਊਤ ॥

ਸੋਤਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਸੌਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਤਾਰੇ ਨਿਕਲ ਚੁਕਦੇ ਹਨ॥

ਸੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਸਹੀ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਨਾਲ ਮੇਲਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਧਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ, ਮਹੂਰਤ ਕਢਣਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਢੂੰਡਣਾ, ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ ॥

ਸੋਂਧਾ, ਵਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਲੀਕ।

ਸੋਂਧੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਨ ਸਿਹਰਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਿਹਰਾ ਲਾੜਾ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਸੋਨ ਖਰਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ਜੋ ਸਰਸੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਸੋਨ ਚਿੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਖੇਰੂ (ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨਾਈ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਸੋਨ ਚਿੜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਸੋਨ ਮੱਕੀ, ਸ:—ਤਾਂਬੇ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਚੀ ਧਾਤ ॥

ਸੋਨ ਮੱਖੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੀਲੀ ਮੱਖੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ ॥

ਸੋਨ ਪਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ ॥

ਸੋਨਾ, ਪੁ—ਸੋਇਨਾ, ਸੁਵਰਨ, ਕੰਚਨ ॥

ਸੋਨੀ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਸੋਂਫ, ਸ:—'ਸੌਂਫ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੋਫਤਾ, ਪੁ:—ਅਰਾਮ, ਵਿਹਲ, ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਸੋਫੀ, ਪੁ:—'ਸੂਫੀ' ਵੇਖ ॥

ਸੋਬੀ, ਵਿ:—ਖੋਟ ਵਾਲੀ ਚਾਂਦੀ ॥

ਸੋਭਾ, ਸ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹੁਜ, ਮਾਣ, ਵਡਿਆਈ, ਪ੍ਰਭਾਵ, ਮਹਿਮਾ, ਦਿਖਾਵਾ, ਸਮਾਚਾਰ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ।

ਸੋਮ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਦਿਨ, ਪੁਰਾਣੇ ਆਰਯ ਲੋਕ ਜਿਸ ਬੂਟੀ ਦਾ ਰਸ ਕੱਢਕੇ ਪੀਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਜਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥

ਸੋਮਵਤੀ ਅਮਾਵਸ, ਸੋਮਵਤੀ ਮੱਸਿਆ } ਸ:—ਜਹੜੀ ਮੱਸਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਦੀ ਛੇਕੜਲੀ ਥਿੱਤ ਸੋਮਵਾਰ ਹੋਵੇ (ਉਹ ਦਿਨ ਪੁਰਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)॥

ਸੋਮਵਾਰ, ਪੁ:—ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਦਿਨ, ਪੀਰ ॥

ਸੋਯਾ, ਪੁ:—'ਸੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ਼ੋਰ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ, ਡੰਡ, ਕੱਲਰ ॥ ਵਿ:—ਨਿਮਕੀ, ਲੂਣ ਵਾਲਾ।

ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ।

ਸ਼ੋਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ

ਸ਼ੋਰ ਜ਼ਮੀਨ, ਸ:—ਕੱਲਰ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਸ਼ੋਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਕੱਲਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਸੋਰਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸੋਰਠਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੰਦ ਜੋ ਦੋਹਰੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਸੋਰਮਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਬਹੁਤ ਆਦਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੋਰੂਆ, ਰਸਾ, ਤਰੀ

ਕਲਮੀ ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਦਾਰ ਸਾਫ ਤੀਲਿਆਂ ਵਰਗਾ ਸ਼ੋਰਾ ॥

ਸ਼ੋਰੀ, ਵਿ—ਸ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਸ਼ੋਰੂਆ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਦੀ ਤਰੀ।

ਸੋਲਾਂ, ਵਿ:—ਦਸ ਉੱਤੇ ਛੇ। ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੇਦ॥

ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ—ਪੂਰਾ ੨, ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ (ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ ਸੱਚ)॥

ਸੋਲਾਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸੋਲਾਂ ਢੰਗ ਅਰਥਾਤ (੧) ਚੂੜੀ,(੨) ਚੂੜਾ,(੩) ਸੁਹੇਦਾ, (੪) ਸੰਧੂਰ,(੫) ਕੇਸਰ,(੬) ਸੁਰਮਾ,(੭) ਬਿੰਦੀ, (੮) ਸਿਰ ਦਾ ਤੇਲ, (੯) ਅਤਰ (੧੦) ਮਿਸੀ, (੧੧) ਨੀਲ,(੧੨) ਮਹਿੰਦੀ, (੧੩) ਵੱਕ, (੧੪) ਕੰਘੀ, (੧੫) ਪਾਨ, (੧੬) ਲਾਖ ॥

ਸੌ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਵੀਹਾਂ, ਸੈ, ਸੈਂਕੜਾ ॥

ਕ੍ਰਿ —ਸੌਂਵਿ, 'ਹੋਣਾ (ਹਾਂ)' ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ ਮਧਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ ਬਚਨ ॥

ਸੌਕੁ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਸੈਂਕੜੇ ਦੇ ਲਗ ਭਗ।

ਸੌ ਗੁਣਾ, ਵਿ: ਸੌ ਵਾਰ ਜੋੜਨ ਥੋਂ ਜਿੰਨਾ ਆਵੇ ॥

ਸੌ ਵਿਸਵਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਖਬਰੇ, ਸ਼ਾਇਦ, ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ॥

(ਸੌ ਵਿਸਵਾ ਅਜੇ ਮੀਂਹ ਪਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ)।

ਸੌਂਹ, ਸ:—ਸੁਗੰਦ, ਕਸਮ।

ਸੌਹਰਾ, ਪੁ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਪੇਉ, ਝੇੜਾ, ਚੰਡਾਲ, ਮੂਰਖ ॥

ਸੌਹਰੇ ਦਾ, ਪੁ:—ਸਾਲਾ (ਗਾਲ੍ਹੀ ਹੈ)॥

ਸੌਹਰੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਂ, ਸੱਸ, ਝੱਲੀ, ਲੜਾਕੀ ॥

ਸੌਹਰੀ ਦਾ, ਪੁ:—ਸਾਲਾ (ਗਾਲੀ ਹੈ)॥

ਸੌਹੜ, ਸ:—ਉਹ ਤੱਪੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਦਾ ਸਿਰਾ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਸੌਹੜ ਸਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਤੱਪੜ, ਬੋਰੀ, ਅਸਬਾਬ, ਸਮਿਆਨ।

ਸੌਹੜ ਮਾਰਨਾ, ਸੌਹੜ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਜਾਂ ਪਟੜੇ ਉੱਤੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣਾ ॥

ਸੌਂਹੁ, ਸ:—'ਸੌਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੁਰਾ, ਪੁ:—'ਸੌਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੁਰੀ, ਸ:—'ਸੌਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਹੇਂ, ਅਵ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ, ਅਗਾੜੀ ॥

ਸ਼ੌਕ, ਸ਼ੌਂਕ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਦਲੀਲ, ਲਾਲਸਾ, ਪ੍ਰੀਤ ॥

ਸ਼ੌਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚਾਹ ਕੇ, ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ॥

ਸੌਕਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਦੀਆਂ ਜੇ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਵਹੁਟੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਦੀਆਂ ਸੌਕਣਾਂ ਕਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਸੌਕਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਸਾੜ, ਸੌਕਣਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ॥

ਸੌਕਾ, ਪੁ:—'ਸਾਉਕਾ' ਵੇਖੋ, ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਸ਼ੌਕੀ / **ਸ਼ੌਕੀਣ** } ਵਿ:—ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਬਣਠਣ ਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਂਕਾ ।

ਸੌਖ, ਪੁ:—ਸੁਖਾਲ, ਅਸਾਨੀ ॥

ਸੌਖਾ, ਵਿ:—ਸੁਖਾਲਾ, ਅਸਾਨ, ਸੁਖੀ ॥

ਸੌਗੰਦ, ਪੁ:—ਸੌਂਹ, ਕਸਮ ॥

ਸੌਗੀ, ਸ:—ਮੇਵਾ, ਕਿਸ਼ਮਿਸ਼ । ਗਆਂਢ ॥

ਸੌਂਚਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ, ਇੱਕ ਸਾਗ ।

ਸੌਂਚੀ / **ਸੌਂਚੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜੋ ਮੌਲਿਆ ਮੁਸਾਹਿਬਿਆਂ ਵਿਚ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ।

ਸੌਚੇਤ, ਵਿ:—'ਸੁਚੇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਜਗਾਰ, ਵਿ:—ਲਾਹਵੰਦ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਫੈਦਾ ਹੈ, ਸੁਫਲ ॥

ਸੌਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਹ ਵੰਦ ਹੋਣਾ, ਸੁਫਲ ਹੋਣਾ ॥

ਸੌਂਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਹੀ ਇਸ ਲਈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਸਨਬੰਧਣਾਂ ਜਾਂ ਸੇਧਾਂਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹਵੇ ॥

ਸੌਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥
ਸ:—ਨੀਂਦਰ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਸੌਣਾ / **ਸੌਂਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਲੈਣੀ, ਮਰਨਾ, (ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ, ਸੁੰਨ ਹੋਣਾ ॥

ਸੁੱਸਰੀ ਸੌਣਾ / **ਸੁੱਸਰੀ ਵਾਂਗੂ ਸੌਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਸੁੱਸਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਸੌਣੀ, ਸ:—ਸਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਉਨ੍ਹਾਲ ਦਾ ਫਸਲ ॥

ਸੌਤ / **ਸੌਤ੍ਰ** / **ਸੌਤ੍ਰਾ** / **ਸੌਤ੍ਰੀ** / **ਸੌਤਾ** } ਵਿ:—'ਔਤਰਾ' ਦਾ ਉਲਟ, ਆਲ ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਵੇਖਰ ਦਾਰ ।

ਸੌਦਾ, ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਝੱਲ, ਕਮਲਾ ਪੁਣਾ, ਪਾਗਲ-ਪੁਣਾ ॥

ਸੌਦਾ / **ਸੌਦਾ** } ਪੁ:—ਬੁਪਾਰ, ਵਣਜ ਜਿਨਸ, ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤ ॥

ਸੌਦਾ ਸੁਲਫ, ਪੁ:—ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ ਵੰਦਾ ॥

ਸੌਦਾ ਸੂਤ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਸਤਾਂ, ਜਿਨਸ, ਮਾਲ ।

ਸੌਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ / **ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਵੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਸੌਦਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਲੱਗਿਆਂ ਭਾਉ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਸੌਦਾ ਪੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ, ਭਾਉ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਬੇੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਸੌਦਾ ਪੱਤਾ, ਪੁ:—ਵੇਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਸੌਦਾ ਬਨਾਉਣ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਸੌਦਾਗਰ, ਪੁ:—'ਸੁਦਾਗਰ' ਵੇਖੋ ।

ਸੌਦਾਗਰਣੀ, ਸ:—'ਸੁਦਾਗਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਦਾਗਰੀ, ਸ:—'ਸੁਦਾਗਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਸੌਂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਰੱਖ ਛੱਡਣ ਲਈ ਦੇਣਾ, ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ ॥
ਸ:—ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੌਂਪੀ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਸੌਂਫ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਜੋ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਅਤੇ ਅਫਾਰ ਦੀ ਦਵਾ ਹਨ ਇਸ ਦਾ ਅਰਕ ਭੀ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸੌਂਫੀਆ / **ਸੌਂਫੀਯਾ** } ਵਿ:—ਸੌਂਫ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ (ਅਰਕ) ॥

ਸੌਰ ਜਾਣਾ / **ਸੌਰਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸੁਧਰਨਾ, ਸਜਣਾ, ਚੰਗਾ ਬਣਨਾ, ਮੱਧ ਹੋਜਾਣਾ, ਕੱਬਲ ਹੋਣਾ, (ਚੀਜਾਂ ਦਾ) ਬੋਹ ਸਿਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ, (ਦੁੱਧ ਦਾ) ਜੰਮ ਜਾਣਾ ॥

ਸੌਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ॥

ਸੌਲਾ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਪੀਲਾ, ਇੱਕ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੱਲਾ ॥

ਸੌੜ, ਸ:—ਤੰਗੀ, ਸਖਤੀ, ਔਖ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਜਾਈ (ਜਿਤਨੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿਚਾਰੀਏ ਉਤਨੀ ਕੀਜੇ ਦੌੜ ਉਤਨੇ ਪਾਓਂ ਪਸਾਰੀਏ ਜਿਤਨੀ ਲੰਬੀ ਸੌੜ)

ਸੌੜ੍ਹ, ਪੁ:,ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੂਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੋਗੇ ਵਾਕਰ ਪਾਂਹਦੇ ਹਨ

ਸੌੜ੍ਹ ਸਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਵੀਆਂ ਥੇਰੀਆਂ ਬਿਸਤਰੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਮੁਸਾਫਰੀ ਵਿਚ ਉਠ ਉੱਪਰ ਲੱਦਦੇ ਹਨ ॥

ਸੌੜਾ, ਵਿ:—ਭੀੜਾ, ਤੰਗ, ਔਖਾ, ਤੰਗ ॥

ਸੌੜੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—'ਫ਼ਰਾਸ਼' ਵੇਖੋ ।

ਹ

ਹ, ਪੁ:—ਹਾਹਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅਖਰ ॥

ਹਉਕਾ, ਪੁ:—'ਹਾਹੁਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਉਮੈਂ, ਸ:—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ, ਅਹੰਤਾ, ਖੁਦੀ ॥

ਹਊ / **ਹਊਆ** } ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਭੂਤ ॥

ਹਊਆ ਛੈਣ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਟੂ ॥

ਹਊ ਬੇਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਲਾਲ ਨਿਕ ਬੇਰ ॥

ਹਈ, ਪੁ:—ਹ ਹੁਕੇ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ ਜੋ ਪੀੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ

ਅਵ:—ਹੇ! (ਹਈ ਰੱਖਾ—ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰਾ) ॥

ਕ੍ਰਿ—ਹੈ ('ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਅਨਯ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਬਚਨ)।

ਹੱਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਗਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਜੋ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਗਲ ਦੇ ਹੇਠ ਦੀ ਹੱਡੀ

ਹੰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਲ ਵਿੱਚ ਤਰਨ ਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਬਹੁਤਾ ਚਿੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਹੰਸ, ਹਸੀਰੀ ॥

ਹੰਸ ਗਾਮਣੀ, ਪੁ:—ਹੰਸ ਵਾਕਰ ਸੁੰਦਰ ਚਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਹੰਸ ਵਾਂਗੂ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਸੋਹਣੀ ਚਾਲੇ ਚਲਣਾ।

ਪਰਮ ਹੰਸ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਧੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ॥

ਹਸਨ, ਪੁ:—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਯਜ਼ੀਦ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਵਿੱਚ ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਦਿਨੀ ਦਾਹੇ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ, ਪਰਸੰਨ ਹੋਣਾ, ਛੇੜਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਤ, ਪੁ:—ਹੱਥ, ਹਾਥੀ ॥

ਹਸਤਣੀ, ਸ:—ਹਥਣੀ, ਅਜੇਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਮਧਰਾ ਕੱਦ ਅਤੇ ਭਾਰਾ ਸਰੀਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹਸਤਨਾ ਪੁਰੀ, ਪੁ:—ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਉਂ ॥

ਹਸਤੀ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਹਸਾਬ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਗਿਣਤੀ, ਲੈਹਣਾ ਦੇਣਾ, ਮੁੱਲ ਭਾਉ, ਪਰਖ, ਜਾਂਚ ॥

ਹਸ਼ਮਤ, ਸ:—ਦੌਲਤ, ਮਾਯਾ, ਰੋਬ, ਸ਼ਾਨ ॥

ਹਸਮੁਖ / ਹਸਮੁਖਾ } ਪੁ:—ਜਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਸੂੰ ਹਸੂੰ ਰੇ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹਸ਼ਰ, ਪੁ:—ਅੰਤ ਦਾ ਦਿਨ, ਪਰਲੋ ॥

ਹਸਲੀ / ਹੰਸਲੀ } ਸ:—ਦੁਆਬੇ ਦੀ ਇੱਕ ਨਹਿਰ ਦਾ ਨਾਉਂ । ਹਸੀ, ਹਸੀਰੀ ॥

ਹੰਸਾ, ਪੁ:—ਹੰਸ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਹਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ।

ਹਸਾਈ, ਸ:—ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਠਾ, ਖਿੱਲੀ ॥

ਹਸਾਬ ਕਤਾਬ, ਸ:—ਲੇਖਾ ਜੋਖਾ, ਵਹੀਖਾਤਾ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਹਸਾਬ ਕਤਾਬ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖੇ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਨਬੇੜਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਾਉਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਹਸਾਬ ਜਮਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਖੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਕਮ ਪਾਉਣੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ ਲੇਖਾ ਗਿਣਕੇ ਜੋੜ ਕੱਢਣਾ ॥

ਹਸਾਬ ਦੱਸਣਾ / ਹਸਾਬ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਜਾਂ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਬੇਹਸਾਬ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ ॥

ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿੱਬੜ ਜਾਣਾ ॥

ਹਸਾਬ ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਨਬੇੜਨਾ, ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ, ਰਕਮਾਂ ਮੇਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਹਸਾਬ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਨਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖਾ ਸੁਣਨਾ ਜਾਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਹਸਾਣ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋ ਨੇਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਹਸਾਬੀ, ਪੁ:—ਹਸਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਹਸਾਬਣ, ਸ:—ਹਸਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹੰਸੀ / **ਹਸੀਰੀ** } ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹੰਸ ॥

ਹਸੂਹਲੜਾ, ਪੁਃ ਹਸਣ ਵਾਲਾ ਹਸ ਮੁਖ ਮਖੌਲੀਆ, ਠੱਠੇ ਬਾਜ਼ ॥

ਹਹਿਮ, ਪੁਃ—ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਹੱਕ, ਪੁਃ—ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਅਧਿਕਾਰ, ਨਿਆਉਂ, ਮੁਨਾਸਬੀ ਧਰਮ, ਦਾਵਾ, ਹਿੱਸਾ, ਸਚਿਆਈ, ਠੀਕ ਸੱਚ
ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਸਚ, ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਜੋ ਵਸਤ ਜਿਸ ਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ।

ਹੱਕ ਸ਼ੁਫ਼ਾ, ਪੁਃ—ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪਹਿਲ ਮੁਲ ਲੈਣ ਦਾ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵਧੇਰਾ ਹੱਕ

ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਵਸਤ ਧਰਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ। (ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ) ॥

ਹੱਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਰਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ। ਮਰਨਾ ॥

ਹੱਕ ਦਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਕ ਖੋਹ ਲੈਣਾ ਬਗਾਨਾ ਮਾਲ ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ ॥

ਹੱਕਦਾਰ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਵਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ।

ਹੱਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਕਦਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਿਲਣ ਦੇਣਾ।

ਹੱਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲੈਣ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਕ ਨਾ ਹੱਕ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ ਐਵੇਂ ਹੀ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਹੱਕ ਨਾਸ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ ਜ਼ੁਲਮ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤਿਆਈ ਨਾਲ ॥

ਹੱਕ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਦਾਵਾ ਕਰਨਾ ।

ਹੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੱਕ ਅਦਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖ ।

ਹੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, 'ਹੱਕ ਦਬਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਹੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਗੇ ਟੋਰਨਾ, ਚਲਾਣਾ ॥

ਹੱਕਰ, ਸਃ—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ ॥

ਹੱਕਲ, ਸਃ—ਹਾਕ, ਅਵਾਜ਼

ਹੱਕਲ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਹੱਕਲਾ, ਪੁਃ—ਥਥਲਾ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥਥਲਾਉਣਾ, ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹੱਕਵਈਆ, ਪੁਃ—ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੁਰਾਉਣਾ, ਚਲੁਆਣਾ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਕਵਾਈ, ਸਃ ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਕਾਇਤ, ਸਃ—ਕਥਾ, ਵਾਰਤਾ, ਕਹਾਣੀ ॥

ਹਕਾਈ, ਸਃ—ਹੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਵਿ:- ਹਰਾਨ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹਕਾਰ, ਹੰਕਾਰ, ਪੁ:-ਗੁਮਾਨ, ਆਕੜ, ਹਉਮੈਂ, ਅਭਮਾਨ ਗਰਬ, ਖੁਦੀ ॥

ਹੰਕਾਰਣ, ਹਕਾਰਨ, ਵਿ:, ਸ:- ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹੰਕਾਰਨਾ, ਹਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਹੰਕਾਰੀ, ਹਕਾਰੀ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਹਕਾਯਤ, ਸ:—"ਹਕਾਇਤ" ਵੇਖੋ।

ਹਕੀਕ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ।

ਹਕੀਕਤ, ਸ:—ਸਚਿਆਈ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਗੱਲ, ਅਸਲੀ ਗੱਲ, ਬਿਆਨ।

ਹਕੀਕਤ ਰਾਇ, ਪੁ:-ਸਿਆਲਕੋਟ ਦੇ ਖਤਰੀਆਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਧਰਮ ਪਿੱਛੇ ਸੀਸ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਧਰਮੀ ਭੀ ਹੈ॥

ਹਕੀਕਤ ਲਿਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਸਲ ਹਾਲ ਲਿਖਣਾ, ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਲਿਖਣੀ।

ਹਕੀਕੀ, ਵਿ:—ਸੱਚਾ, ਸੱਕਾ, ਅਸਲੀ, ਯਥਾਰਥ (ਹਕੀਕੀ ਭਾਈ, ਪੁ:-ਸੱਕਾ ਭਰਾ)।

ਹੱਕੀ ਬੱਕੀ, ਵਿ:—'ਹੱਕਾ, ਬੱਕਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਹਕੀਮ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵੈਦ ਡਾਕਦਾਰ॥ ਹਕਮਤ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ॥

ਹਕੀਮਣੀ, ਸ:—ਹਕੀਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਰੋਗ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਵੈਦਣੀ॥

ਹਕੀਮੀ, ਸ:- ਹਿਕਮਤ, ਵੈਦਗੀ, ਡਾਕਦਾਰੀ॥

ਹਕੂਮਤ, ਸ:—ਰਾਜ, ਪਰਤਾਪ, ਸ਼ਕਤੀ, ਸਮਰਥ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ।

ਹੱਗਣ, ਪੁ: —ਝਾੜਾ, ਗੂੰਹ, ਮੈਲਾ, ਗੰਦਕੀ॥

ਹੱਗਣਾ, ਹੱਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ, ਟਟੀ ਜਾਣਾ, ਪਖਾਨੇ ਫਿਰਨਾ, ਜੰਗਲ ਹੋਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ, ਬੇਦਿਲ ਹੋਣਾ॥

ਹੱਗ ਹੱਗ ਭਰਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦਕੀ ਨਾਲ ਥਾਂ ਗੰਦੀ ਕਰਨੀ।
(ਆਪਣ ਘਰ ਤੇ ਹੱਗ ਹੱਗ ਭਰ)॥

ਹਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: (ਬਾਲ ਆਦਕਾਂ ਨੂੰ) ਝਾੜੇ ਫਿਰਾਉਣਾ॥

ਹਗਾਇਆ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੱਗਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਗਾਸ, ਸ: —ਝਾੜੇ ਫਿਰਨ ਦੀ ਇਛਿਆ, ਹੱਗਣ ਨੂੰ ਜੀ ਕਰਨਾ॥

ਹਗਾਸਾ, ਵਿ:—ਹਗਾਇਆ, ਵੇਖੋ॥

ਹਗਾਮਾ, ਹੰਗਾਮਾ, ਪੁ: - ਫ਼ਸਾਦ, ਉਪਦ੍ਰਵ, ਦੰਗਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਗੜ ਬੜ, ਹੱਲਾ।

ਹਗਾਮਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ, ਦੰਗਾ ਕਰਨਾ॥

ਹੰਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਹੰਘਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੰਗੀ, ਸ:—'ਹੰਘੀ' ਵੇਖੋ॥

ਹੱਘਣਾ }
ਹੰਘਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—(ਰੱਸੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝੁਟਾਉ ਜਾਣਾ, (ਆਟੇ ਦਾ) ਛਣਨਾ, ਚਸਣਾ ॥

ਹੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਰੱਸਾ) ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝੁਟਾਉਣਾ, ਚਸਾਣਾ, ਛਣਾਨਾ ।

ਹੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜਾ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਪੋ ਧਾ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਨਚੋੜਨਾ ॥

ਹੰਘੀ, ਸ:—ਆਟਾ ਜਾਂ ਦੁਆਵਾਂ ਛਾਨਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਛਾਨਣੀ ॥

ਹੱਛਾ, ਵਿ:—'ਅਛਾ' ਵੇਖ ॥

ਹੱਜ, ਪੁ:—ਮੱਕੇ ਦੀ ਜ਼ਿਆਰਤ, ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ, ਬਖਤਾਵਰੀ ।

ਹੰਜ, ਸ:—ਅੰਝੂ, ਅਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਰੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ । ਅੱਥਰੂ ॥

ਹਜ਼ਮ, ਪੁ:—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚ ਜਾਣਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥
(ਹਜ਼ਮ ਹੋਣਾ, ਹਜ਼ਮ ਕਰਨਾ) ॥

ਹਜ਼ਰਤ, ਪੁ:—ਮਹਾਰਾਜ (ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ), ਮੁਹੰਮਦ, ਈਸਾ, ਮੂਸਾ ਆਦਿਕ ਪੈਗੰਬਰ, ਸਈਯਦ, ਵੱਡਾ । ਉਸਤਾਦ, ਬਦਮਾਸ਼, ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹਜ਼ਰਾਇਤ }
ਹਜ਼ਰਾਤ } ਸ:—ਇਕ ਮੰਤਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾਂ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਬਲਦੇ ਦੀਵੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ ।

ਹਜਾਮ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਈ ॥

ਹਜਾਮਤ, ਸ:—ਵਾਲ ਕਟਾਉਣ ਜਾਂ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਜਾਮਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਮੁੰਨਿਆ ਜਾਣਾ, ਲੁਟੇ ਪੁਟੇ ਜਾਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਜਾਮਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ, ਵਾਲ ਕੱਟਣੇ ॥ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਮਾਲ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਹਜਾਮਤ ਕਰਵਾਉਣੀ }
ਹਜਾਮਤ ਬਨਵਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਲ ਕਟਾਉਣ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣਾ ॥

ਹਜ਼ਾਰ, ਵਿ:—ਦਸ ਸੌ, ਸਹੰਸਰ ॥
ਪੁ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਜੋ ਬਿਆਨ ਲਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਗਾਹੀ ।

ਹਜ਼ਾਰ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੀਜ ਜੋ ਦੁਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਜ਼ਾਰਾ, ਪੁ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਦੋਹਰਾਂ ਫੁੱਲ, ਦੋਹਰਾ ਲਾਲ ਪੋਸਤ ॥
ਵਿ:—ਹਜ਼ਾਰ ਤਹੀਂ ਵਾਲਾ (ਕੱਪੜਾ), ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਹੈ ॥

ਹਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਬਹੁਤੇ ਸਿੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਹਜ਼ਾਰੀ, ਵਿ:—'ਹਜ਼ਾਰਾ' ਵੇਖੋ

ਹਜੀਰ }
ਹੰਜੀਰ } ਸ:—ਇਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ, ਅੰਜੀਰ ॥

ਹਜੀਰਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬਚਨ) ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਲ ਵਿਚ ਗਿਲਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਹੰਜੂ, ਪੁਃ– ਹੰਜ ਵੇਖੋ ॥

ਹਜੂਮ, ਪੁਃ–ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ ॥

ਹਜ਼ੂਰ, ਪੁਃ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਹਾਕਮ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ, ਅਵਸਰ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ। ਮਹਾਰਾਜ ! ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼, ਸਰਕਾਰ।

ਹਜ਼ੂਰੀ, ਸਃ–ਹਾਜ਼ਰੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ।

ਵਿਃ–ਸਰਕਾਰੀ ਦਰਬਾਰੀ, ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ॥

ਹਜ਼ੂਰੀ ਬਾਗ, ਪੁਃ–ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਾਗ ॥

ਹਜੋ, ਸਃ–ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ ॥

ਹਜੋਕਾ, ਪੁਃ–ਧੱਕਾ, ਝਟਕਾ, ਠੋਕ ॥

ਹੰਝ
ਹੰਝੂ } ਸਃ–'ਹੰਜ' ਵੇਖ ॥

ਹੱਟ, ਸਃ–ਦੁਕਾਨ, ਸੌਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਠਾ ॥

ਹਟ, ਅਵਃ–ਪਰ੍ਹੇ ਜਾ, ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਹਟਪਟਣੀ, ਸਃ–ਹੱਟ ਦੁਕਾਨ ॥

ਹਟਬਾਣੀਆ
ਹਟਵਾਣੀਆ } ਪੁਃ–ਹੱਟੀ ਵਾਲਾ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ ॥

ਹਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਰੋਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ਹਟਾਉਣ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਥੰਮ੍ਹਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਅਟਕਣਾ, ਹਟਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ ॥

ਹਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਹਟਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਹਟਕੋਰਾ, ਪੁਃ–ਹਡਕੋਰਾ, ਹਾਉਕਾ, ਲੰਮਾ ਸਾਹ ॥

ਹਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਰੁਕਣਾ, ਮੁੜਨਾ, ਟਲਣਾ, ਪਰੇ ਹੋਣਾ, ਪਿੱਛੇ ਆ ਜਾਣਾ, ਅਗੇਰੇ ਤੋਂ ਪ ਜਾਣਾ ॥

ਹਟਤਾਰ
ਹਟਤਾਲ } ਸਃ–ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਾਕਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਸੋਗ ਵਿਚ ਬਜ਼ਾਰ ਜਾਂ ਮੰਡੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਟਾਂ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦੂਰ ਕਰਵਾਉਣਾ ॥

ਹਟਵਾਈ, ਸਃ–ਹਟਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਹਟਾ, ਪੁਃ–ਪਰੇ ਕਰਨਾ, ਟਾਲਣਾ। 'ਹਟਾਉਣਾ' ਧਾਤੂ ਦੀ ਆਗਿਆਰਥਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ॥

ਹੱਟਾ, ਵਿਃ
ਪੁਃ } ਹੱਟ ਦਾ, ਹੱਟੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ।

ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ, ਵਿਃ–ਤਕੜਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਮੋਟਾ, ਰਸਤ, ਬਲਵਾਨ, ਮੁਸ਼ਟੰਡਾ ॥

ਬਜਾਜ ਹੱਟਾ, ਪੁਃ ਇਕ ਬਜ਼ਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਜਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਟੀਆਂ ਹਨ।

ਬੱਤੀ ਹੱਟਾ, ਪੁਃ–ਬਤੀ ਹੱਟਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਟੜਾ ॥

ਹਟਾਉ, ਪੁਃ–'ਹਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪਰ੍ਹੇ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਟਾਲ ਦੇਣਾ, ਹਟਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਹਟਾਊ, ਪੁਃ–ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੱਟੀ, ਸਃ–ਛੋਟੀ ਹੱਟ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ ॥

ਹੱਟੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਹੱਟੀ ਚਲ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬਹੁਤ ਸੌਦਾ ਵਿਕਣਾ, ਗਾਹਕੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ॥

ਹੱਟੀ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੰਗਾ ਬੁਪਾਰ ਤੋਰਨਾ, ਹੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਟੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਵੀਂ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਲਗਨਾ ॥

ਹੱਟੀ ਲਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਟੀ ਖੋਲਣੀ, ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਣਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਹੱਟੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਲ ਸਜਾ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਹੱਟੀ ਵਧਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਟੀ ਬੰਦ ਕਰਨੀ ॥

ਹਠ, ਪੁ:-ਜ਼ਿਦ, ਢੀਠਾਈ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਪੁਰ ਅੜ ਬੈਠਣਾ, ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਕਰਕੇ ਛਡਣਾ।

ਹਠ ਜੋਗ, ਪੁ:-ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦੇਕੇ ਜੋ ਜੋਗ ਸਾਧਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਹਠ ਧਰਮੀ, ਸ:-ਅਨਿਆਉਂ, ਆਪਣੇ ਮਤ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਨਣਾ ॥

ਹਠਾਹੜ, ਹਠਾਹਾਂ, ਹਠਾੜੂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੇਠਾਂ, ਥਲੇ, ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ॥

ਹਠੀ, ਹਠੀਆ, ਹਠੀਲਾ, ਪੁ:-ਹਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਜਿੱਦੀ, ਅਪਣੀ ਗਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਠੂਆਂ, ਅਠੂਆਂ ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਡ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਹੱਡੀ, ਮੁਰਦੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਸੁੱਚਾ ਹੱਡ, ਪੁ:-ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ, ਸਾਊ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਛੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਈ ਥਾਂ ਸਟਾਂ ਲਗਣੀਆਂ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਨ ਸੁੱਟਣੇ, ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਭੰਨਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਾਵਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੱਡ ਗੋਡੇ ਰਹਿ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਤੁਰ ਨਾਂ ਸਕਣਾ, ਗੰਠੀਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਡ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਥਕ ਜਾਣਾ।

ਹੱਡਾਂ ਦਾ ਸਾੜਾ, ਵਿ:-ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫ਼ਿਕਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਡ ਕੋਰਾ, ਪੁ:-ਹਾਹੁਕਾ, ਉੱਚੇ ਸਾਹ, ਹਿਚਕੀ।

ਹੱਡਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਓਹ ਲੰਗੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹੱਡੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਰੜੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਬਣਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੰਖੀ, ਅਸਤ ॥

ਹੱਡੀ ਕੜਕਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀ ਟੁੱਟਣਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਾਲਾ ਸੁਆਦ, ਪੁ:-ਝੂਠਾ ਸੁਆਦ, ਝੂਠਾ ਸੁਖ ॥

ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮੁੱਠ, ਸ:-ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ਆਦਮੀ।

ਹੱਡੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਲਿਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਡੇ ਮੂਤੇ, ਹੱਡੇ ਮੂਤ੍ਰੇ, ਪੁ:-ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਹੰਡੋਲ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਗ ॥

ਹੰਡੋਲਾ, ਪੁ:-ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ, ਝੂਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਪੰਘੂੜਾ ॥

ਹੰਢ ਜਾਣਾ / ਹੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕੱਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਭੌਣਾ।

ਹੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ ਵਰਤ ਕੇ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਹਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਨ, "ਹੈ" ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ॥

ਹਣੋਂ, ਸ:-ਦਾਰੂ॥

ਹਤਕ, ਸ:-ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ॥

ਹਤਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ॥

ਹੱਤ ਤੇਰਾ (ਰੀ), ਅਵ:-ਚਲ ਪਰੇ ਹਟ, ਦੂਰ ਹੋ॥

ਹੱਤ ਤੇਰਾ ਕੌਣ ਕਤਰਿਆ / ਹੱਤ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਮਰੇ, ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ।

ਹਤਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੀਚਾਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ।

ਹੱਤਿਆ / ਹੱਤਿਯਾ, ਸ: ਪਾਪ, ਅਪਰਾਧ, ਕੁਕਰਮ, ਕਤਲ, ਹਿੰਸਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ, ਕਰਨੀ)॥

ਹੱਤਿਆਰਾ / ਹਤਿਯਾਰਾ, ਪੁ: ਵਿ: ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਾਪੀ।

ਹੱਥ, ਪੁ:-ਬਾਂਹ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪੰਜਾ, ਅੱਧੇ ਗਜ਼ ਦਾ ਮਾਪ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਕਦਮ, ਬਚਾਉ, ਰਾਖੀ, ਰੇਲ ਦਾ ਸਿੰਗਲ॥

ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੱਥ ਆਉਣਾ / ਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਣੀ।

ਹੱਥ ਹਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਮਾਉਣਾ॥

ਹੱਥ ਹੁਦਾਰ, ਪੁ:-ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਦਾਰ (ਲਿਖਤ ਕਰਨ ਬਾਝੋਂ)॥

ਹੱਥ ਹੇਠ (ਠਾਂ) ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਬੂ ਆ ਜਾਣਾ॥

ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ॥

ਹੱਥ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ (ਕਰਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਝਾੜਾ ਜਾਂ ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ (ਕਰਾਉਣਾ)।

ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਿਖ ਕੇ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ।

ਹੱਥ ਕੰਡਾ, ਪੁ:-ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਛਲ॥

ਹੱਥ ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕਣਾ।

ਹੱਥ ਕਰ ਜਾਣੇ (ਕਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ॥

ਹੱਥ ਕਲਾ, ਪੁ:-ਮੁੱਠਾ, ਬਿੱਲੀ ਜਾਂ ਚਿਟਕਨੀ॥

ਹੱਥ ਕੜਾ (ਕੜੀ), ਪੁ:-ਸ:-ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

(ਕਿਸੇ ਦੇ) ਹੱਥ ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਦੀ) ਰਾਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭੇਜਣਾ॥

ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ, ਸ:-ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ।

ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਹਟ ਜਾਣਾ, ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ।

ਹੱਥ ਛੂਟ, ਪੁ:-ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਸੋਟੇ ਦਾ ਵਾਰ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਦਰ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਮੇਲ ਦੇਣੀਆਂ, ਸਾਕ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਜੋੜੀ, ਸ: ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਦਾ ਤਵੀਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ॥

ਹੱਥ ਝੂਠਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਥ ਸੌਂ ਜਾਣਾ, ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਟੱਡਣਾ
ਹੱਥ ਡਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਗਣ ਲਈ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ ।

ਹੱਥ ਠੋਕਾ, ਵਿ:-ਹੱਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤਾਬੇਦਾਰ ।

ਹੱਥ ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਧਨ ਨਾ ਹੋਣਾ ।

ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਵਿਹਲਾ ਰਹਿਣਾ, ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਪੱਕਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ।

ਹੱਥ ਤੇ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਕੁਝ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਦਾ ਸੁੱਚਾ, ਵਿ: -ਈਮਾਨਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ।

ਹੱਥ ਦੀ ਮੈਲ, ਸ:-ਧਨ, ਮਾਇਆ, ਦੌਲਤ ॥

ਹੱਥ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਦ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਬਲਾਉਣ ਆਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਚਲੇ ਜਾਓ ।

(ਸਿਰ ਤੇ) ਹੱਥ ਧਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੱਥ ਰਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਥ ਧੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਕੰਮ ਲਗ ਕੇ ਕਰਨਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਹੱਥ ਧੋਣਾ (ਧੋ ਬੈਠਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਮੇਦ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਹੱਥ ਨਾਟਕ, ਪੁ:-ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਰ ਫੇਰ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਅਨੋਖੇ ਕਰਤਬ ॥

ਹੱਥ ਨਾਂ ਰੱਖਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੋਹਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਰਹਿਣਾ (ਘੋੜੇ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ) ।

ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਚੁਰਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ, ਫੜਨਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਦਖ਼ਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਹੱਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੰਮ ਕਰਨ ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਠੰਢੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਸਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਹਲੀ ਕਰਕੇ ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਥ ਫੇਰ ਜਾਣਾ (ਫੇਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮਾਲ ਲੁਟ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥ ਫੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ ਕਰਨਾ, ਲਾਡ ਕਰਨਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਬੱਧਾ ਗੁਲਾਮ, ਪੁ:-ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ (ਰਹਣਾ) ਕ੍ਰਿ:–ਵੱਡੇ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦੀ ਆਗਯਾ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰੰਹਣਾ ॥

ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜਨੇ ॥

ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਸੁੱਕੀ ਜਾਂ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਗ ਜਾਣਾ । ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਰੀਤ ਮੂਜਬ ਧਾਣੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਹੱਥ ਪਾਉਣੇ ॥

ਹੱਥ ਮਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਪਛੋਤਾਣਾ ।

ਹੱਥ ਮਲਾਉਣ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਪਕੜ ਕੇ ਹਿਲਾਉਣਾ (ਸਾਹਿਬੀ ਵਾਕਾ) ॥

ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ

ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ (ਸਿਰ ਤੇ) ਕ੍ਰਿ:–ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਛਿਆ ਕਰਨੀ, ਸਿਰ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਹੱਥ ਰੱਖਾ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਢੋਲ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਦੰਗ, ਆਸਰਾ, ਮਸ਼ੂਕ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ।

ਹੱਥ ਰੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ॥

ਹੱਥ ਲਗ ਜਾਣਾ (ਲਗਣਾ, ਲਗਣ) ਕ੍ਰਿ:–ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ ਜੋੜ ਕਰਦਿਆਂ ਰਕਮ ਅਗੇ ਲਜਾਣੀ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ਮਾਰ ਪੈਣੀ (ਅੰਮਾਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕੂਲੇ ਹਨ। ਛੋਹਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਜਾਣੇ) ॥

ਹੱਥ ਲਗਾਉਣਾ (ਣੇ), ਕ੍ਰਿ: ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਹੋਣ ॥

ਹਥ ਵਖਾਉਣਾ (ਣੇ), ਕ੍ਰਿ:–ਰੋਲ ਨੂੰ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿਖਾ ਕੇ ਕਿਸਮਤ ਪੁੱਛਣੀ । ਹਕੀਮ ਨੂੰ ਨਬਜ਼ ਦੱਸਣੀ ਚਲਾਕੀ ਕਰਕੇ ਦੂਏ ਨੂ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਹੱਥ ਕੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਫਕੀਰ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਠੂਠਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ॥

ਹੱਥ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਵੇਖਣਾ, ਤਲੀ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਸਮਤ ਦੱਸਣੀ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ

ਹੱਥ ਵੇਚਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ), ਕ੍ਰਿ:–(ਕਿਸੇ ਕੋਲ) ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਵੇਚ ਦੇਣੀ ॥

ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਸਰੋਂ ਜਮਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਚਿਰੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਹੱਥਾਂ ਉੱਤੇ (ਤੇ) ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–(ਕਿਸੇ ਨੂੰ) ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ / ਹੋ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:–ਅਜਿਹਾ ਵਿੱਲ ਹੋਣ ਜੋ ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਰਹਿਣੀ॥

ਹਥਣੀ, ਸ:–ਹਾਥੀ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਹੱਥਲ, ਵਿ:–ਖਾਲੀ ਹੱਥਾਂ ਵਾਲਾ, ਬੇਕਾਰ, ਜੋਹੜੀ ਗਊ ਮੱਝ ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਹੀ ਦੁਧ ਚੁਆਵੇ ॥

ਹੱਥ ਲੇਵਾਂ / ਹਥ ਲੇਵਾਂ ਪ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰਸਮ ।

ਹਥਵਾਸਾ, ਪੁ:-ਬਹਿਲੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਰੱਸੇ (ਸਹਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ॥)

ਹਥਵਾਨ, ਪੁ:-ਹਾਥੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਹੌਤ

ਹਥਵਾਨੀ, ਸ:-ਹਥਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਹਥਵਾਨਣੀ, ਸ: ਹਥਵਾਨ ਦੀ ਤੀਵੀਂ

ਹੱਥੜੀ, ਸ:-ਚਰਖ ਦੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਭੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹੱਥਾ, ਪੁ:-ਚਰਖੇ ਚੱਕੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ॥

ਹਥਿਆਰ
ਹਥਿਯਾਰ } ਪੁ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਸ਼ਸਤ੍ਰ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਾਮਾਨ।

ਹਥਿਆਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਗਣਾ ॥

ਹਥਿਆਰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਲੈ ਲੈਣੀ, ਸ਼ਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ।

ਹੱਥੀ, ਸ:-ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਦਸਤਾਨਾ, ਮੁੰਜ ਜਾਂ ਵਾਣ ਦੀ ਗੁੱਛੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਛੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਕੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨੱਪਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹੱਥੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ।

(ਦੋਹੀਂ)ਹੱਥੀਂ ਸਮੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਈ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਥੀਂ ਛਾਂਵਾਂ ਕਰਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਆਰ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ, ਰਛਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਥੀਂ ਪੈਣਾ (ਪੈਂਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਨਾ ॥

ਹਥੇਲੀ, ਸ:-ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਹੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਵ:-ਸਗੋਂ।

ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ
ਨਿਕਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਕਸੇ ਦਾ ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹੱਥੋ ਹੱਥ
ਹੱਥੋ ਹੱਥੀਂ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ: ਝਟ ਪਟ, ਛੇਤੀ ॥

ਹੱਥੋ ਹੱਥੀ ਉਡ ਜਾਣਾ
ਲੱਗ ਜਾਣਾ
ਵਿਕ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਥੋ ਪਾਈ, ਸ:-ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਘੋਲ ॥

ਹੱਥੋ ਪਾਈ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੜਨਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨਾ, ਧੌਲ ਧੱਪਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹਥੋਟੀ
ਹਥੌਟੀ } ਸ:-ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਹੁੰਨਰ ਕਾਰੀਗਰੀ।

ਹਥੋੜਾ
ਹਥੌੜਾ } ਪੁ:-ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਧਾਤਾਂ ਕੁਟਦੇ ਹਨ ॥

ਹਥੋੜੀ
ਹਥੌੜੀ } ਸ:-ਛੋਟਾ ਹਥੌੜਾ।

ਹਥੌੜੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ: ਬ:) ਹਥ ਕੜੀਆਂ ॥

ਹਥੌੜੀਆਂ ਮਾਰਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਥਕੜੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ॥

ਹੱਦ, ਸ:-ਕੰਢਾ, ਬੰਨਾ, ਸਿਰਾ, ਇਖ਼ਾਕ, ਸੀਂ, ਮਰਜਾਦਾ ॥
ਵਿ:-ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਦਾ, ਭਾਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ॥ (ਹੱਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ:-ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹੋਰ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ॥)

ਹੱਦ ਹੋਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ) ਕ੍ਰਿ:-ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੱਦ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣੀ, ਅੰਤ ਹੋਣੀ।

ਹੱਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅੰਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਓੜਕ ਤਕ ਪੁਚਾਣਾ॥

ਹੱਦ ਬਸਤ, ਸ:-ਹੱਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਹੱਦ ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਹੱਦ ਬੰਦੀ॥

ਹੱਦ ਬੰਦੀ ਕਰਨਾ, ਹੱਦ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਹੱਦਾਂ ਠਹਿਰਾਉਣੀਆਂ ਜਾਂ ਹੱਦਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣੇ॥

ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣੇ ਬ[illegible] ਵਧ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਮਰਯਾਦਾ ਟੱਪ ਜਾਣਾ, ਹੱਦ ਤੋੜਨਾ॥

ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਧਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਬੇ ਹੱਦ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ, ਅਥਾਹ, ਅੰਤ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਅਪਾਰ।

ਹੰਦ, ਪੁ:-ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਲ॥

ਹੰਦਰਾਤਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ॥

ਹਦਵਾਣਾ, ਪੁ:-ਤਰਬੂਜ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਫਲ॥

ਹਦਵਾੜ, ਸ:-ਅੰਧੀ ਬੋਲਾ-'ਅਧ ਵਾੜ' ਵੇਖੋ॥

ਹਦਾਇਤ, ਹਦਾਯਤ } ਸ:-ਉਪਦੇਸ਼, ਨਸੀਹਤ ਸਿਖ ਮੱਤ (ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਦੇਣੀ)॥

ਹੰਦਾਲ, ਪੁ:-ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ॥

ਹਦੀਸ, ਸ:-ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਚਨ, ਨਸੀਹਤ।

ਹਦੀਸ ਪਕੜਣੀ, ਫੜਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਨਸੀਹਤ ਮੰਨਣੀ॥

ਹਦੀਣ, ਵਿ:-ਵੇਖੋ 'ਅਧੀਨ'॥

ਹਦੀਣਤਾ, ਹਦੀਣਤਾਈ } ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਅਧੀਨਤਾਈ'॥

ਹਦੀਯਾ, ਪੁ:-ਨਜ਼ਰ, ਭੇਟ, ਇਨਾਮ, ਮੁੱਲ॥

ਹਦੁਆਣਾ, ਪੁ:-ਅਦੁਆਣਾ, ਤਰਬੂਜ॥

ਹਦੁਆੜ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਅੱਧ ਵਾੜ'

ਹਨੇਰ, ਪੁ:-ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰ'॥

ਹਨੇਰਾ, ਪੁ:-ਵੇ: 'ਅਨ੍ਹੇਰਾ'।

ਹਨੇਰੀ, ਸ: ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰੀ'॥

ਹਦੈਤ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਹਦਾਇਤ'.

ਹਨ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਨ, ਹੈਨ, 'ਹੈ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ:॥

ਹੰਨਾ, ਪੁ:-ਕਾਠੀ ਦਾ ਸਿਰਾ।

ਹਨੂਮਾਨ, ਪੁ:-ਬਾਂਦਰ, ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਦੂਤ॥

ਹਨੇਰ, ਹਨੇਰਾ, ਹਨੇਰੀ } ਵੇਖੋ 'ਅਨ੍ਹੇਰ' 'ਅਨ੍ਹੇਰਾ' 'ਅਨ੍ਹੇਰੀ'

ਹਨੇਰੀ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁ:-ਜੋ ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੁਝ ਤਨਖਾਹ ਨਾ ਲਵੇ।

ਹੱਪ, ਸ:-ਅਜੇਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਸਮਝੀ ਨ ਜਾਵੇ।

ਹੱਪ ਹੱਪ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਜੇਹਾ ਬੋਲਣਾ ਕਿ ਗੱਲ ਸਮਝੀ ਨ ਜਾਵੇ (ਬੋਲਿਆਂ ਵਾਕਰ)॥

ਹੱਪਾ, ਪੁ:-ਪਤਲੀ ਖਿਚੜੀ ਤਪਾ ॥

ਹੱਪੀ ਹੱਪੀ ਖਾਣਾ
ਹੱਪੂ ਕਰ ਲੈਣਾ
ਹੱਪੂ ਹੱਪੂ ਖਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਜੋ ਹੱਥ ਆਵੇ ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ, ਲੁਕਾਣਾ ਛਿਪਾਣਾ ॥

ਹਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਦਮ ਟੁਟ ਜਾਣਾ ॥

ਹੱਫਾ, ਪੁ:-ਉਸਤਾਦ, ਆਗੂ, ਜੁੰਮੇਵਾਰ ਆਦਮੀ ॥

ਹਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਥਕਾਉਣਾ॥ ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਹਬਸ਼, ਪੁ:-ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸ ਜਿੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਕਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਸ:-ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਹਿਰਸ ॥

ਹਬਸ਼ਣ, ਸ:-ਹਬਸ਼ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਹਬਸ਼ੀ, ਪੁ:-ਹਬਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਹਬਕ, ਸ:-ਹਬਕ, ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਹਬਕ ਦਬਕ, ਸ:-ਝਿੜਕ, ਝਾੜ ਝੰਬ ॥

ਹਬਕਣਾ ਦਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਝਾੜ ਝੰਬ ਕਰਨੀ ॥

ਹੱਬ ਕੱਬ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਸ਼ਕਲ, ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ, ਕੀਮਤ, ਦੇਉਤਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਹਬੜ ਦਬੜ, ਸ:-ਘਬਰਾ, ਹਰਾਨੀ, ਹੌਲ ॥

ਹਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਬਰਾ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ

ਹਬੜਾ ਦਬੜੀ, ਸ:-'ਹਬੜ ਦਬੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਬੂਬ, ਪੁ:-ਹੱਕ, ਮਾਫ਼ੀ; ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

ਹੰਬੇਲ, ਸ:-ਰੁਪਇਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਹੈਕਲ ॥

ਹੰਵੇਲੀ, ਸ:-ਹਵੇਲੀ, ਮਾੜੀ, ਦੌਲਤ ॥

ਹਭਕ, ਸ:—ਬਦਬੋ (ਆਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹਭਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਬੋ ਜਾਂ ਸੜ੍ਹਿਆਣ ਆਉਣੀ ॥

ਹੰਭਲੀ, ਸ:—ਉਛਾਲਾ (ਹੰਭਲੀ ਮਾਰਨੀ = ਉਛੱਲਣਾ) ॥

ਹੰਭਲੇ
ਹੰਭੜੇ } ਅਵ:-ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਬੱਲੇ ॥

ਹਮ, ਪੜ:—ਅਸੀਂ ॥

ਹਮਸਾਇਆ (ਯਾ), ਪੁ: -ਗੁਆਂਢੀ, ਪੜੋਸੀ ॥

ਹਮਸਾਗਤੀ, ਸ:—ਗੁਆਂਢ, ਪੜੋਸ ॥

ਹਮਸੋਸ, ਪੁ:—ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪਛਤਾਵਾ, ਅਰਮਾਨ, ਗ਼ਮ (ਹਮਸੋਸ ਆਉਣਾ)॥
ਅਵ:-ਹਾਇ ! ਓਹੋ !

ਹਮਸੋਸਿਆ ਹੋਇਆ -ਪੁ:
ਹਮਸੋਸੀ ਹੋਈ—ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਗ਼ਮ ਹੈ ॥

ਹਮਰਾਹ, ਅਵ:-ਨਾਲ, ਸੰਗ ॥
ਸ:-ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਸੋਹਬਤ ॥

ਹਮਰਾਹੀ, ਸੰਗੀ, ਸਾਥੀ ॥
ਸ:—ਸੰਗ, ਸਾਥ, ਸੋਹਬਤ ॥

ਹਮਲ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਗਰਭ (ਰਹਿਣਾ, ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਹਮਲਾ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਾਈ, ਹੱਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਮਾਇਤ, ਹਮਾਯਤ, } ਸਃ—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ॥

ਹਮਾਇਤ ਕਰਣੀ ਕ੍ਰਿਃ ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ, ਬਚਾਉਣਾ॥

ਹਮਾਇਤਣ, ਹਮਾਯਤਣ } ਸਃ-ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ॥

ਹਮਾਇਤੀ, ਹਮਾਯਤੀ } ਪੁਃ—ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਹਮਾਤੜ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਗਰੀਬ॥

ਹਮਾਤੜ ਸਾਥ, ਪੁਃ—ਹਮਾਤੜਾਂ ਜੇਹੇ॥

ਹਮਾਤੜ ਤਮਾਤੜ, ਪੁਃ—ਸਾਡੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜੇਹੇ।

ਹਮਾਮ, ਪੁਃ—ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਨ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥ॥

ਹਮਾਮ ਦਸਤੇ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਕੂੰਡੇ ਅਤੇ ਮੁੰਗਲੀ॥

ਹਮਾਰੀ, ਸਃ—'ਅਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਹਮਿਆਣੀ, ਸਃ—ਵਾਸਣੀ॥

ਹਮੀ, ਸਃ—ਹਉਮੈਂ, ਹੰਕਾਰ, ਅਪਣਤ॥

ਹਮੀਕਰਣੀ (ਖਿਚਣੀ), ਕ੍ਰਿਃ—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ॥

ਹਮੀ ਖੁਦਾ, ਅਵਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹਾਂ (ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ)॥

ਹਮੇਸ਼, ਹਮੇਸ਼ਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਦਾ, ਨਿੱਤ, ਲਗਾਤਾਰ।

ਹਮੇਸ਼ਗੀ, ਸਃ—ਸਦਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ॥

ਹਮੇਲ, ਸਃ—'ਹੰਬੇਲ' ਵੇਖੋ॥

ਹਮੇਲੀ, ਸਃ—ਹਵੇਲੀ, ਮਹਿਲ ਮਾੜੀ॥

ਹਯਾ, ਹਯਾਉ } ਪੁਃ—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਲਾਜ॥

ਹਯਾ ਵਾਲਾ, ਵਿਃ—ਲੱਜਿਆ ਵਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਵਾਲਾ॥

ਬੇ ਹਯਾ, ਵਿਃ—ਨਿਲੱਜ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ॥

ਹਯਾਓਂ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਹੌਂਸਲਾ॥

ਹਯਾਤ (ਤੀ), ਸਃ—ਜਿੰਦ, ਉਮਰ, ਆਰਜਾ, ਅਵਸਥਾ॥

ਹਯਾਤੀਆਂ ਕੈਮ!—ਰੱਬ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਕਰੇ!

ਹੀਣ ਹਯਾਤ, ਸਃ—ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ॥

ਹੀਣ ਹਯਾਤ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ॥

ਹਰ, ਪੁਃ—ਸ਼ਿਵ ਜੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥
ਪੜਃ—ਹੇਈ, ਸਭ॥

ਹਰ ਹਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ॥

ਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਦਾ ਹੀ॥

ਹਰ ਹੀਲੇ—ਹਰ ਤਰਾਂ ਵੇਖੋ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਃ—ਸਭਨਾ ਪਾਸੋਂ॥

ਹਰ ਗੱਲੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਭ ਤਰਾਂ, ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ।

ਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ॥

ਹਰ ਘੜੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਸਦਾ,, ਨਿੱਤ॥

ਹਰ ਜਗਾਂ (ਜਾ), ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸਭ ਥਾਂ॥

ਹਰ ਤਰਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕੇ॥
ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ; ਹਰ ਗੱਲੇ॥

ਹਰਦਮ, **ਹਰ ਪਲ** } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਸਦਾ, ਹਮੇਸ਼ ॥

ਹਰ ਪਾਸੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਚੁਫੇਰੇ, ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਹਰ ਬਰਿਹਾਈ, ਵਿ:-ਹਰ ਸਾਲ ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਰ ਬਾਰ (ਰੀ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਸਦਾ, ਨਿੱਤ, ਹਰ ਵਖਤ ॥

ਹਰ ਮਸਾਲੇ ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਵਿ:-ਸਭ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰ ਰੋਜ਼, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਰੋਜ਼, ਸਭ ਦਿਨ ॥

ਹਰ ਵਾਰ (ਰੀ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿੱਤ, ਸਦਾ, ਹਰ ਵਕਤ ॥

ਹਰ ਵਰਿਹਾਈ, ਵਿ:-'ਹਰ ਬਰਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਕਤ, ਸ:-ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਕੰਮ, ਭੈੜੇ ਚਲਣ, ਅਟਕਾਉ, ਨੁਕਸਾਨ, ਮਾਂਦਗੀ, ਕਸਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਹਰਕਤਣ, ਸ:, **ਹਰਕਤੀ,** ਪੁ: } ਹਰਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ (ਵਾਲੀ) ॥

ਹਰਕੰਬ, ਵਿ:—ਕੰਬਣ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਖ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਹਰਖਣ, ਸ:, **ਹਰਖੀ,** ਪੁ: } ਖੁਸ਼, ਹਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਹਰਚੰਦ, ਪੁ:-ਜੌਂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਹਰਜ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਔਖ, [illegible], ਹਲ ਚਲ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਰਜ ਮਰਜ, ਸ:-ਰੋਕ, ਢੇਰ, ਗੜ ਬੜ, ਹਲ ਚਲ ॥

ਹਰਜਾ, ਪੁ:-ਨੁਕਸਾਨ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ॥

ਹਰਜਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:--ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਟ, **ਹਰੂਟ** } ਪੁ:-ਵੱਗਣ ਵਾਲਾ ਖੂਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਟਿੰਡਾਂ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਹਲਟ ॥

ਹਰਤਾਲ, ਸ:-ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਧਾਤ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼, ਗ਼ਮ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਕਰਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਹੱਟੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਹਰਦਲ, ਸ:-ਹਲਦੀ, ਹਲਦਾਰ ॥

ਹਰਨ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਮਿਰਗ ॥

ਹਰਣ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਭਜ ਜਾਣਾ, ਨੱਠ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ, ਲੁਟੀਣਾ, ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਨਾਲੀ, ਸ:-ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅੱਖੀਂ ਅੱਗੇ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰ ਦਾ ਚਕਰਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਹਲ ਨੂੰ ਜੋਗ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਹਰਨੀ, ਸ:-ਹਰਨ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਹੱਦੋਂ ਕਢੀ ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਰਨੋਟਾ, ਪੁ:-ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਰਫ਼, ਪੁ:-ਅੱਖਰ, ਅਪਰਾਧ, ਦੋਸ਼ ॥

ਹਰਫ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹਰਫ਼ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਖਾਉਣਾ, ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਹਰਫ਼ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਦਯਾ ਸਿੱਖਣੀ ॥

ਹਰਫ਼ਾ, ਪੁ:-ਈਦੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ॥

ਹਰਬੇ ਜਰਬੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਹਰ ਗੱਲੇ ॥

ਹਰਮ, ਪੁ:-ਮਹਿਲ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਹਰਮ ਸਰਾ, ਸ:—ਮਹਿਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਰਹਿਣ ॥

ਹਰਮ ਜਦਗੀ, ਸ:-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਹਰਮਲ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਰਮਲ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹਰਮਲ ਧੁਖਾਉਣੀ ॥

ਹਰ ਰੋਟਾ, ਪੁ:-ਹਰਨੋਟਾ, ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਰਵਣੀਆ, ਹਰਵਣੀਯਾ } ਪੁ:-ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਵਾਈ, ਸ:—ਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਰਵਾਂਹ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ, ਰੌਂਗ ॥

ਹਰੜ, ਸ:-ਇੱਕ ਦੁਆ, ਹਰੀੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੰਢ ॥

ਹਰਾ, ਵਿ:-ਸਾਵਾ, ਸਬਜ਼, ਕੱਚਾ, ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ ਸੁਖੀ ॥

ਹਰਾ ਬਾਗ਼ ਵਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਾ ਭਰਾ, ਵਿ:—ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ, ਸੁਖੀ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ, ਹਰਿਆਉਲਾ ॥

ਹਰਾਉਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦੇਣੀ, ਜਿੱਤਣਾ, ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ ॥

ਹਰਾਈ, ਸ:—ਹਾਰਨ ਦੇਣਾ, ਹਰਵਾਈ ॥

ਹਰਾਸ, ਪੁ:-ਡਰ, ਖੌਫ, ਗਮ, ਬੇ ਉਮੈਦੀ ॥

ਹਰਾਸ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹਰਾਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰ ਜਾਣਾ, ਬੇ ਉਮੈਦ ਹਣਾ ॥

ਹਰਾਸਿਆ, ਵਿ:-ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਉਮੈਦ ॥

ਹਰਾਣ, ਵਿ:-ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਦੰਗ ॥

ਹਰਾਣਗੀ, ਹਰਾਨੀ } ਸ:-ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ, ਘਬਰਾਟ ਮੁਸ਼ਕਲ ਔਕੜ ॥

ਹਰਾਫ਼, ਪੁ: ਹਰਾਫ਼ਣੀ, ਸ: } ਵਿ:-ਸਿਆਣਾ (ਣੀ), ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਮੌਜੀ। ਚੁਹੁਲੀ (ਚੁਹੁਲਣ)॥

ਹੱਰਾਫ਼ੀ, ਸ:-ਉਸਤਾਦੀ, ਚਲਾਕੀ, ਮੌਜ, ਚੁਹੁਲ ॥

ਹਰਾਮ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਵਰਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਯੋਗ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ। ਗੁਨਾਹ। ਬਿਭਚਾਰ ॥

ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ, ਪੁ:-ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲਾਂ ॥

ਹਰਾਮ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਨਾਹ ਕਰਨਾ ॥

ਹਰਾਮ ਕਾਰ, ਪੁ:-ਬੁਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੁਨਾਹੀ ਬਿਭਚਾਰੀ ॥

ਹਰਾਮ ਕਾਰੀ, ਸ:-ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਗੁਨਾਹ, ਬਿਭਚਾਰ ॥

ਹਰਾਮ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣਾ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰ, ਵਿ: ਪੁ:-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਵੱਢੀ ਜਾਂ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ, ਮੁਖਤ ਖੋਰਾ, ਅਕਿਰਤ ਘਣ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰੀ, ਸਃ-ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਵੱਢੀ ਬੇ ਇਮਾਨੀ, ਨਿਕੰਮੇ ਰਹਿਕੇ ਖਾਣਾ ।

ਹਰਾਮ ਜ਼ਦਗੀ
ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਗੀ, } ਸਃ-ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਾ, (ਜ਼ਾਦੀ), ਵਿਃ-ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨਹੀਂ । ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਹਰਾਮ ਦਾ,
ਹਰਾਮ ਦਾ ਤੁਖਮ,
ਹਰਾਮ ਦਾ ਬੀ, } ਵਿਃ-ਵੇਖੋ 'ਹਰਾਮ ਜ਼ਾਦਾ'॥

ਹਰਾਮ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁਃ-ਪਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ॥

ਹਰਾਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਹਰਾਮ ਜਾਣਾ, ਐਵੇਂ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਹਰਾਮਣ, ਪੁਃ, ਸਃ,
ਹਰਾਮਣ—ਸਃ
ਹਰਾਮੀ—ਪੁਃ } ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਮੁਸਤ, ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰਾ ।

ਹਰਾਰਤ, ਸਃ ਗਰਮੀ, ਤਾਉ, ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਤਪ ॥

ਹਰਿਆ, ਪੁਃ-ਸਬਜ਼ੀ, ਭਾਜੀ, ਵੱਤਰ ਸਾਗ, ਹਰਾ ਚਾਰਾ, ਭਰਾਉਤ ॥
ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਸਬਜ਼,ਹਰਾ, ਭਾਰਾ ॥

ਹਰਿਆ ਭਰਿਆ, ਵਿਃ-ਸੁਖੀ, ਫਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਬਾਦਾਨ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰਿਆਉਲ, ਸਃ-ਸਬਜ਼ੀ, ਹਰਿਆਈ ॥

ਹਰਿਆਉਲਾ, ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ, ਸੁਖੀ ॥

ਹਰਿਆਉ- 'ਹਰਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਰਿਆਈ, ਸਃ-ਸਬਜ਼ੀ, ਹਰਿਆਉਲ ॥

ਹਰਿਆਹਣ
ਹਰਿਆਂਧ
ਹਰਿਆਂਨ੍ਹ } ਸਃ-ਹਰਿਆਈ ਦੀ ਜਾਂ ਹਰੀਆਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ।

ਹਰਿਆਰ
ਹਰਿਆਲ, } ਵਿ, ਪੁਃ, ਸਃ-ਚਰਦੇ ਚੁਗਦੇ ਡੰਗਰ, ਹਰਾ ਘਾਹ ਖਾਣਾ ਚਰਨਵਾਲਾ ਪਸੂ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਡੰਗਰ ਵਾਧੀਆਂ ਹੋਣ।।

ਹਰਿਆਲਾ, ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ, ਸੁਖੀ॥

ਹਰਿੰਡ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ । ਉਸ ਦੇ ਖੀਣ ਨਾਲ ਜੁਲਾਬ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਰੀ, ਪੁਃ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਭਗਵਾਨ, ਰਾਮ ॥
ਸਃ, ਵਿਃ-ਸਾਵੀ, ਸਬਜ਼, ਸੱਜਰੀ ॥
ਸਃ-ਫਸਲ ਖੜੀ ਤੋ ਜਿਮੀ ਦਾ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲੈਂਦੇ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ, (ਹਰੀ ਲਾਉਣੀ ਲੈਣੀ) ॥

ਹਰੀ ਹਰ, ਪੁਃ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਜਾਪ॥

ਹਰੀ ਹਰ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਭੋਜਨ ਪਾਉਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ।

ਹਰੀ ਭਰੀ, ਵਿਃ-ਫਲੀ ਹੋਈ, ਸੁਖੀ, ਉਲਾਦ ਵਾਲੀ ॥

ਹਰੀਆ, ਵਿਃ-ਸਾਵਾ, ਹਰਾ, ਸੱਜਰਾ ॥ ਪੁਃ-ਤੋਤਾ ॥

ਹਰੀਸ, ਵਿਃ-ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ, ਹਿਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਰੀਰ
ਹਰੀਜ਼ } ਸਃ-ਹਰਜ਼॥

ਹਰੀਰਾ, ਪੁਃ-ਖੁਰਾਕ, ਮਲੀਦਾ, ਲਾਪਸੀ ॥

ਹਰੀਰੀ, ਸਃ-ਰੇਸ਼ਮ ਜਾਂ ਖਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਤਲਾ ਕਾਗਤ ॥

ਹਰੇਕ, ਪੜ:-ਹਰ ਕੋਈ, ਸਭ ਜਣੇ, ਹਰ ਮਨੁੱਖ॥

ਹਲ, ਪੁ:-ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਿਮੀ ਵਾਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਹਲ ਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਹਲਵਾਹ (ਹਾ), ਪੁ:-ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿਰਸਾਨ ਜਿਮੀਦਾਰ ॥

ਹਲ ਵਾਹੀ, ਸ: ਜਿਮੀ ਉੱਤੇ ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ॥

ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ; ਕ੍ਰਿ:-ਹਲ ਜੋਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਜਿਮੀ ਤੇ ਹਲ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਹੱਲ, ਸ:-ਹਰਕਤ, ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਖੇਚਲ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਿਮਾਰੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਲ, ਹਲਸ, ਘੁਲਣ, ਪੀਹਣ ਅਤੇ ਰਗੜਨ ਦਾ ਕਮ ॥

ਹੱਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘੁਲ ਜਾਣ, ਔਖੀ ਗੱਲ ਦਾ ਬੁੱਝਿਆ ਜਾਣਾ, ਔਖ ਦੂਰ ਹੋਣਾ॥

ਹੱਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਮਾਂਦੇ ਪੈਣਾ।

ਹੱਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘੋਲਣਾ, ਪੀਹਣਾ ॥

ਹਲਸ, ਸ:-ਹਲ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ ॥

ਹਲਹਲਾਟ, ਸ:-ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ, ਹਰਕਤ ॥

ਹਲਕ, ਪੁ:-ਗਲ, ਸੰਘ। ਇੱਕ ਰੋਗ ਜੋ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵੱਢਣ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਣ ਤੇ ਪਾਣੀ ਕੋਲੋਂ ਡਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ।

(ਹਲਕ ਹੋਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)।

ਹਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਲਕ ਕੁੱਦਣਾ, ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਹਲਕਾ, ਹਲਕਾਹ, ਪੁ:-ਮੁਲਖ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਮੰਡਲ, ਪਟਵਾਰੀ ਆਦਕਾਂ ਦਾ ਅਲਾਕਾ ॥

ਹਲਕਾ, ਪੁ: **ਹਲਕੀ,** ਸ: ਵਿ:-ਹੌਲਾ, ਥੋੜ ਭਾਰ ਵਾਲਾ ਵਾਸਤੀ, ਤੁਛ, ਨਕਾਰਾ, ਗਰੀਬ ਜੋ ਧਰਤੀ, ਹਰਿਆਉਲੀ ਨਹੀਂ ਨੀਵਾਂ, ਸਸਤਾ, ਨੀਚ ਹਲਕਾਇਆ ਭੀ ਵੇਖੋ॥

ਹਲਕਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਟ ਜਾਣਾ, ਜੁੰਮੇ ਵਾਰੀ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਹਲਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਭਾਰ ਥੋੜਾ ਕਰਨਾ, ਘਟਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ॥

ਹਲਕਾ ਪਣ (ਪੁਣਾ), ਪੁ:-ਨੀਚਤਾ, ਹੋਛਾਪੁਣਾ॥

ਹਲਕਾ ਫੁਲਕਾ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ।

ਹਲਕੀ ਖੁਰਾਕ, ਸ:-ਛੇਤੀ ਪਚ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਹਲਕਾਇਆ, ਹਲਕਾਈ, ਹਲ਼ਕਿਆ ਵਿ:-ਜਿਸਨੂੰ ਹਲਕ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ (ਵੇਖੋ "ਹਲਕ" ॥)

ਹਲਕਾਰਾ, ਪੁ:-ਡਾਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ।

ਹਲਕੀ, ਸ:-ਵੇਖੋ 'ਹਲਕਾ'॥

ਹਲੰਘ, ਸ:-ਸਾਰਸ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਹਲੰਘ ਜਿਹਾ, ਪੁ:-ਲੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕੋਝਾ ਮਨੁੱਖ।

ਹਲ ਚਲ, ਹਲ ਚਲਾ ਸ:-ਰੌਲਾ ਰੋਲਾ, ਘਬਰਾ, ਗੜ ਬੜ ਗਾਜ ਰੌਲਾ (ਪੈਣੀ) ॥

ਹਲਟ, ਪੁ:-ਹਰਟ, ਵਗਦਾ ਖੂਹ ਟਿੰਡਾਂ ਵਾਲਾ, ਠਹਿਰਾਉ, ਚਲਦੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ॥ ਕ੍ਰਿ:-ਠਹਿਰ ਜਾਓ॥

ਹਲਟ ਹੁਕਮ ਸਲੇਟ, ਵਿਸਮਯਃ—ਠਹਿਰੋ ! ਕੌਣ ਅਜੇਹੇ ਕੁਵੇਲੇ ਪਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਲਟ ਹੁਕਮ ਦਰ, ਵਿਸਮਯਃ-ਠਹਿਰੋ ! ਕੌਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ?

ਹੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੱਲਣਾ, ਹਰਕਤ ਕਰਨਾ ॥

ਹਲਤ ਪਲਤ, ਸਃ—ਇਹ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ॥

ਹਲਦਰ (ਦੀ)
ਹਲਧਰ (ਧੀ) } ਸਃ—ਪੀਲੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਗੰਢੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀਹ ਕੇ ਸਲੂਣੇ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਸਾਰ ॥ (ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਹਲਦੀ ਦੀ ਗੰਢੀ ਲੱਭੀ ਪਸਾਰੀ ਬਣ ਬੈਠਾ)॥

ਹਲਦੀਆ
ਹਲਧੀਆ } ਵਿਃ—ਹਲਦੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਪੁਃ—ਹਲਦੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਹਲਵਾ, ਪੁਃ—ਸੂਜੀ ਘਿਉ ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ, ਕੜਾਹ, ਕੁਲਕਾ ॥

ਹਲਵਾ ਕੱਦੂ, ਪੁਃ—ਗੋਲ ਕੱਦੂ, ਕਾਸੀ ਫਲ ॥

ਹਲਵਾਇਣ, ਸਃ—ਹਲਵਾਈ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਲਵਾਈ, ਪੁਃ—ਮਠਿਆਈ ਜਾਂ ਦੁਧ ਦਹੀਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਹਲਵਾਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ਸੂਤ, ਬੱਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਲਵਾਨੀ, ਵਿਃ—ਹਲਵਾਨ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਹਲਾ, ਅਵਃ—ਹੱਛਾ ! ਆਹੋ !

ਹੱਲਾ, ਪੁਃ—ਹਮਲਾ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ।

ਅਵਃ—ਹਲਾ, ਹੱਛਾ, ਆਹੋ ! ਸਚ ਮੁਚ !

ਹੱਲਾ ਸ਼ੇਰੀ, ਸਃ—ਹੌਸਲਾ, ਦਿਲ ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਹਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਲੂਣੇ ਦੇਣੇ, ਝੂਣਨਾ, ਹਰਕਤ ਦੇਣੀ ॥

ਹਲਾਹਲ, ਸਃ—ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਹਲਾਕ, ਵਿਃ—ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਰਦਾ ॥

ਹਲਾਕ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਲਾਕ ਖੋਰ, ਪੁਃ—ਹਲਾਲ ਖੋਰ, ਚੂਹੜਾ ॥

ਹਲਾਲ, ਵਿਃ—ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਪਸ਼ੂ ਜਿਸ ਦਾ ਖਾਣਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਬ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਬ ਹੈ, ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ॥

ਹਲਾਲ ਕਰਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ, ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਦਿਲ ਦੇ ਕੇ ਕਰਨਾ ॥

ਹਲਾਲ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨੌਰ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨਾ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਣਾ, ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ ॥

ਹਲਾਲ ਖ਼ੋਰ ਪੁਃ
ਹਲਾਲ ਖ਼ੋਰਣੀ ਸਃ } ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, (ਲੀ) ਚੂਹੜਾ, ਚੂਹੜੀ ॥

ਹਲਾਲ ਖੋਰੀ, ਸਃ—ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਣਾ, ਚੂਹੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਲਾਲ ਦਾ, ਵਿਃ—ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੱਚਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ ॥

ਹਲਾਲੀ, ਸਃ–ਹਲਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦਾ ਗਲ ਜਿਗਰ ਸਮੇਤ ਜੋ ਹਲਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਸਾਈ ਜਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹ ॥

ਹਲਾਲੀ ਹਰਾਮੀ, ਪੁਃ–ਚੋਰ, ਲੁਟਰਾ ॥

ਹਲੀਮ, ਵਿਃ–ਅਧੀਨ, ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਹਲੀਮੀ; ਸਃ–ਅਧੀਨਗੀ, ਧੀਰਜ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਹਲੀਰਾ, ਪੁਃ–ਖੁਰਾਕ, ਮਲੀਦਾ। ਹਲ ॥

ਹਲੀਰੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹਲ ॥

ਹਲੁਆਇਣ, ਸਃ–'ਹਲਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੁਆਈ, ਪੁਃ–'ਹਲਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੂਆ, ਪੁਃ–'ਹਲਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਲੂਣਾ, ਪੁਃ–(ਫਲ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਹਲਾਉਣਾ, ਝੂਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹਲੂਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਲੂਣਾ ਦੇਣਾ, ਹਲਾਉਣਾ ॥

ਹਵਨ, ਪੁਃ–'ਹੋਮ' ਵੇਖ ॥

ਹਵਾ, ਸਃ–ਵਾਉ, ਪੌਣ ॥

ਹਵਾਦਾਰ, ਵਿਃ–ਜਿੱਥੇ ਹਵਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਹੱਵਾ, ਸਃ–ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਆਦਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਅੰਮਾ ਹੱਵਾ
ਮਾਈ ਹੱਵਾ } ਸਃ–ਹੱਵਾ (ਜੋ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹ, ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ, ਫਾਫਾਂ ॥

ਹਵਾਈ, ਸਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜੀ ਜੋ ਉੱਡ ਕੇ ਅਗਾਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਛੁੱਟਣਾ) ॥

ਵਿਃ–ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ, ਛੋਹ ਵਾਲੀ (ਬਿਮਾਰੀ) ॥

ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ, ਪੁਃ—ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ ॥

ਹਵਾਈ ਬੰਦੂਕ, ਸਃ—ਬਰੂਤ ਦੇ ਬਿਨਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਹਵਾਈਆਂ ਉੱਡਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ–ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਹਵਾਸ, ਪੁਃ–ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ, ਨੱਕ, ਅੱਖ, ਕੰਨ ਆਦਿਕ, ਸੁਰਤ, ਹੋਸ਼ ॥

ਹਵਾਸ ਗੁੰਮ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਹਵਾੜ੍ਹ, ਸਃ—ਤੱਤੀ ਵਾਉ ਭਾਫ, ਗਰਮ ਸਾਹ ॥

ਮਨ ਦੀ ਹਵਾੜ੍ਹ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦਿਲ ਦੇ ਦੁਖੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣੇ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਹਵਾਂਕਣੀ
ਹਵਾਂਗਣਾ (ਣੀ) } ਕ੍ਰਿਃ -ਗਿੱਦੜ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਵਾਣ, ਪੁਃ—ਹਾਣ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਹਵਾਣੀ, ਸਃ—ਹਾਣ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੀ ॥

ਹਵਾਨ, ਪੁਃ–ਪਸ਼ੂ, ਜਨੌਰ, ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਹਵਾਨਾ, ਪੁਃ–ਗਊ ਦਾ ਬਲ ॥

ਹਵਾਨੀ, ਵਿਃ–ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਹਵਾਰਾ, ਪੁਃ–ਧੁੱਪ ਜਾਂ ਵਾਉ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜੋ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਛੱਪਰ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਹਵਾਲ, ਪੁਃ–ਹਾਲ, ਹਾਲਤ, ਦਸ਼ਾ, ਖਬਰ ਸਾਰ ॥

ਹਵਾਲਦਾਰ, ਪੁਃ–'ਹੌਲ ਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਵਾਲ ਦਾਰੀ, ਸਃ–ਹੌਲਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਪੁਃ–ਖਬਰ ਸੁਰਤ, ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਮਾਚਾਰ (ਦੱਸਣਾ, ਪੁਛਣਾ) ॥

ਹਵਾਲਾ, ਹਵਾਲੇ, ਪੁਃ—ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੌਂਪੀ, ਰਾਖੀ ॥ (ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ) ਪਤਾ, ਪਰਮਾਣ (ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ)

ਹਵਾਲਾਤ, ਸਃ—ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਹਵਾਜ਼, ਸਃ—'ਹਵਾਹਜ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਹਵੇਲੀ, ਸਃ—ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਘਰ, ਮਹਿਲ, ਮਾੜੀ ॥

ਹੜ੍ਹ, ਪੁਃ—ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ॥

ਹੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਅਵਾਰਾ, ਮਜਾਜੀ ॥

ਹੜਤਾਲ, ਸਃ—'ਹਰਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੜੱਪ, ਸਃ—ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖਾਣਾਂ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਹੜੱਪ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜੱਪਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਛਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੜਬ (ਬਹੁਃ ਬਃ ਹੜਬਾਂ), ਸਃ—ਜਬਾੜੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਹੜਬਾਂ ਦਾ ਛੇੜ, ਪੁਃ—ਨਕਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ॥

ਹੜਬਾਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਿੱਸਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ ॥

ਹੜਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਰ ਜਾਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੜਬੜੀ, ਸਃ—ਹਲਚਲ, ਡਰ, ਘਬਰਾ ॥

ਹੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋਖਣਾ, ਅਕੜਾਉਣਾ ॥

ਹੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ (ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ) ॥

ਹੜ੍ਹਾਊ, ਵਿਃ—ਹੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹੜ੍ਹੱਤ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਖੌਂਦ ਤੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਹੜ੍ਹੌਟਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹੜ੍ਹ, ਹਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਫਸਲ ਵਿਚ ਆਂਡੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਛੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਹਾ, ਅਵਃ—ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ॥

ਹਾਹਾ, ਅਵਃ—ਹਾਇ! ਅਫ਼ਸੋਸ! ਕਿਹਾ ਅਨਰਥ ਹੈ ॥

ਹਾਂ, ਅਵਃ—ਆਹੋ, ਹੱਛਾ, ਚੰਗਾ, ਸਚ ਹੈ, ਠੀਕ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਵਚਨ ॥

ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਗੱਲ ਦੂਆ ਕਹੇ ਓਹੀ ਆਪ ਕਹਿਣੀ ॥

ਹਾਇ, ਸਃ—ਵਿਰਲਾਪ, ਹਾਉਕਾ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਅਵਃ—ਅਫ਼ਸੋਸ! ਕਿਹਾ ਦੁਖ ਹੈ ॥

ਹਾਇ ਹਾਇ, ਅਵਃ—ਅਫ਼ਸੋਸ, ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਪਿਟਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬੋਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਹਾਇ ਰੱਬਾ! ਵਿਸਮਯਕ—ਦੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਹਾਇਆ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਚੀਕਾ, ਹਾਇ, ਹਾਇ ਹਾਇ ॥

ਹਾਇੰ ਸਿਆਰਾ, ਵਿ:–'ਹੋਸਿਆਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਏ, ਅਵ:–ਹਾਇ, ਹਾਇਆ ॥ ਸ:–ਹਾਹੁਕਾ ॥

ਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:–ਕਈਆਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ (ਘਰ), ਜਿਹਾ ਕਿ ਦੁਹਾਸਮਾਂ ਘਰ ॥

ਹਾਸਲ / ਹਾਂਸਲ — ਸ:–ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ, ਮਾਲ, ਮਸੂਲ ॥ ਹਾਸਲ ਹੋਣਾ=ਹੱਥ ਆਉਣਾ। ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ=ਲੈਣਾ ॥

ਹਾਸਾ, ਪੁ: / **ਹਾਸੀ,** ਸ: / **ਹਾਂਸੀ,** ਸ: — ਹੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਠਾ ਮਖੌਲ, ਮੌਜੁ (ਰੋਗ ਦਾ ਮੂਲ ਖਾਂਸੀ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੂਲ ਹਾਸੀ) ॥

ਹਾਸ਼ੀਆ, ਪੁ:–ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ (ਕਿਤਾਬ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਹਾਹਮੀ, ਸ:—ਵੇਖੋ "ਹਾਮੀ" ॥

ਹਾਹੜ, ਪੁ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ, ਹਾੜ੍ਹ ।

ਹਾਹੜਾ, ਪੁ:–ਬੇਨਤੀ, ਮਿਨਤਾਂ, ਤਰਲੇ ॥

ਹਾਹੜੀ, ਸ:–ਸਿਆਲ ਦੀ ਫਸਲ ॥

ਹਾਹੜੇ, ਪੁ:–'ਹਾਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਅਵ:–ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਰੱਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ॥

ਹਾਹਾ, ਪੁ:–ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅੱਖਰ–"ਹ" ॥

ਹਾਹਾ / ਹਾਹਾ ਹੀਹੀ — ਅਵ:—ਹੱਸਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ । ਅਫਸੋਸ ! ਹਾਇ ॥

ਹਾਹਾ ਹੀਹੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜ ਖਿੜ ਕਰਕੇ ਹੱਸਣਾ ।

ਹਾਹਾ ਕਾਰ, ਸ:–ਰੋਣ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਰਲਾਪ, ਰੁਪਇਆਂ ਦੀ ਰਕਮ ਲਿਖਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਹਾਹੁਕਾ, ਪੁ:—ਹਟਕੋਰਾ, ਲੰਮਾ ਸਾਹ ॥

ਹਾਕ, ਸ:—ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ਼, ਸੱਦ ॥

ਹਾਕ ਪੁਕਾਰ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਹਾਕ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੱਦਣਾ ॥

ਹਾਕਮ, ਪੁ:–ਹਕੂਮਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਮਾਲਕ ॥

ਹਾਕਮ ਆਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਵਕਤ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ॥

ਹਾਕਮਣੀ / ਹਾਕਮਾਣੀ / ਹਾਕਮਿਆਂਣੀ — ਸ:—ਹਾਕਮ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਹਕੂਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਾਕਮੀ, ਸ:—ਹਕੂਮਤ, ਰਾਜ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਹਾਕਾਂ, ਸ:—ਹਾਕ, ਹੱਕਲ, ਅਵਾਜ਼, ਸੱਦ ॥

ਹਾਕੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਖੇਡ ਜੋ ਖੂੰਡੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਹਾਜਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਨੇ ਹੱਜ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ॥

ਹਾਂਜਣ, ਸ:—ਹਾਜੀ ਜਾਂ ਮਲਾਹ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਹਾਜਤ, ਸ:—ਜ਼ਰੂਰਤ, ਲੋੜ, ਚਾਹ, ਟੱਟੀ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਹਾਜਤ ਮੰਦ (ਵਾਲਾ), ਵਿ:—ਲੋੜ "ਦ

ਹਾਜ਼ਮਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ ਪਚਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰਥ ॥

ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਮੌਜੂਦ, ਤਿਆਰ, ਆਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ)।

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਾਮਨ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ ਲਏ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਾਮਨੀ, ਸ:—'ਹਾਜ਼ਰ ਜ਼ਮਾਨਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਦੀਨ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰ ਬਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਬਰਾਬਰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ॥

ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੌਜੂਦ, ਪਰਤੱਖ, ਸਾਮਰਤੱਖ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ, ਸ:—ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂਵਾਂ ਵਾਲੀ ਕਤਾਬ, ਸਾਹਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਅੱਬਾਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਉਂ ਬੋਲਕੇ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ਕਿ ਕੌਣ ਕੌਣ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ॥

ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਾਜੀ, ਪੁ:—ਹੱਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾਂਜੀ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ—ਹੱਛਾ ! 'ਜੀ'!

ਹਾਟਾ, ਅਵ:—ਜਿਹਾ, ਵਰਗਾ ॥

ਹਾਠਾ, ਵਿ:—ਹਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ ॥

ਹਾਂਢ, ਸ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਭੌਣਾ (ਹਾਂਢ ਪੈਣਾ) ॥

ਹਾਂਡਾ, ਹਾਂਡੀ, ਪੁ:—ਤੈਲ, ਜੋਬਨ ਦਾ ਵੇਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਹਾਣ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਣਾ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥
ਸ:—ਨੁਕਸਾਨ, ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ।

ਹਾਣ ਕਾਣ, ਹਾਣ ਪਰਮਾਣ, ਪੁ:—ਬਰਾਬਰ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਣ ਲਾਭ, ਪੁ:—ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ, ਨਫ਼ਾ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਹਾਣੀ, ਵਿ:—ਹਾਣ ਦਾ, ਇੱਕੋ ਉਮਰ ਦਾ।

ਹਾਤਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਘੇਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਹਾਥ, ਪੁ:—ਹੱਥ, ਔਧੇ ਗਜ਼ ਦਾ ਮਾਪ, ਥਾਹ, ਤਹਿ, ਥੱਲਾ ॥

ਹਾਥ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਧੀਰਜ ਹੋਣੀ ॥

ਹਾਥੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁੰਡ ਵਾਲਾ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਜਨੌਰ ॥

ਹਾਥੀ ਥਾਣ (ਵਾਣ), ਪੁ:—ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਮਹੌਤ ॥

ਹਾਥੀ ਥਾਨਣੀ (ਵਾਨਣੀ), ਸ:—ਹਾਥੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹਾਨ, ਪੁ:-'ਹਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਨਤ, ਸ:-ਨਿਰਾਦਰੀ, ਅਵੱਗਿਆ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ॥

ਹਾਨੀ, ਸ:-'ਹਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਨੀ ਸਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਓੜਕ ਨੂੰ, ਛੇਕੜ ॥

ਹਾਫ਼ਜ਼ ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਰਾਨ ਕੰਠ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥

ਹਾਬੜ ਜਾਣਾ
ਹਾਬੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਸਦਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਪਰ ਭੁੱਖ ਨਾ ਮਿਟਣੀ

ਹਾਬੜਾ, ਪੁ:-ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, (ਪੇਟਾ) ॥

ਹਾਬੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:-ਜੋ ਕਦੇ ਨਾ ਰੱਜੇ ॥

ਹਾਮੀ, ਸ:-ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮਰਜ਼ੀ ।

ਹਾਮੀ ਭਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਨ ਜਾਣਾ ॥

ਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:-ਮਾਲਾ, ਕੰਠੀ, ਲੜੀ । ਥਕਾਨ, ਅਧੀਨਗੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਹੱਟੀ । ਵਾਕਰ (ਪ੍ਰਕਾਰ, ਵਾਲਾ (ਹੋਣ ਹਾਰ, ਕਰਨ ਹਾਰ) ।

ਹਾਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਪੁ: -ਸ਼ੰਗਾਰ, ਕਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ ॥

ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ, ਪੁ:-'ਗਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਰ ਜਾਣਾ (ਦੇਣੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਰਨਾ ॥

ਹਾਰ ਜਿੱਤ (ਜੀਤ), ਸ:-ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਜੂਆ, ਖਤਰਾ, ਹਾਰਨਾ ਤੇ ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਹਾਰ ਜੁਹਾਰ, ਸ:-ਜੂਏ ਜਾਂ ਬੁਖਾਰ ਵਿੱਚ ਧਨ ਦਾ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ, ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਲ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਘੱਤਣਾ (ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਦੂਏ ਦੇ) ॥

ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਾਲ ਦੀ ਹਾਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਸ਼ੂ ਮਰ ਜਾਣੇ ॥

ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਭਾਂਜ ਖਾਣੀ, ਜੂਏ ਵਿਚ ਹਥੋਂ ਧਨ ਗੁਆਉਣਾ, ਕੰਮ ਨਾ ਬਨਣਾ, ਥਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ । (ਜਰ ਆਈ, ਜੋਬਨ ਹਾਰਿਆ)

ਹਾਰਨਿਆਣੀ, ਸ:—'ਹਾਰਨੀ' ਜਾਤ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਦੂਸ਼ਣ ਅਤੇ ਆਪ ਹੁਦਰੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਹਾਰਨੀ, ਪੁ: ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹਨ ॥

ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ, ਪੁ:-ਸੰਦੂਕੜੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਾਜਾ ॥

ਹਾਰਾ, ਅਵ:—ਵਾਲਾ (ਮਾਰਨ ਹਾਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਹਾਰੂ, ਪੁ:—ਹਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਹਾਲ, ਪੁ: -ਦਸ਼ਾ, ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਬਿਆਨ, ਸਮਾਚਾਰ, ਇਸ ਵੇਲੇ, ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਚੱਕਰ (ਲੋਹੇ ਦਾ), ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਨੱਚਣਾ ਜਾਂ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ਜੋ ਕੁਝ ਕਈ ਫ਼ਕੀਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਵੱਡਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਮਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੁਣ, ਇਸ ਵੇਲੇ ॥

ਹਾਲ ਆਉਣਾ (ਖੇਡਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ । ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਪੁ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਮਾਚਾਰ ॥

ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰਣਾ / ਹਾਲ ਹਾਲ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਝੁਰਲਾਉਣਾ, ਨਿਆਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਚੀਕਣਾ ॥

ਹਾਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸੂਰਤ, ਡੌਲ ॥

ਹਾਲ ਪਾਹ੍ਰਿਆ ਕਰਣਾ / ਹਾਲ ਘੋਰ੍ਹਿਆ ਕਰਣਾ / ਜਾਂ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਕੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਕਹਿਣਾ, ਨਿਆਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ॥

ਹਾਲੋਂ ਬੇ ਹਾਲ ਹੋਣਾ / ਬੇਹਾਲ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਹਾਲ ਤੋਂ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਹਾਲੂਯਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸ਼ਰੀਹਨ, ਸਾਫ, ਜ਼ਾਹਰਾ ॥

ਹਾਲਤ, ਸ:—ਹਾਲ, ਸਮਾਚਾਰ, ਬਿਆਨ ॥

ਹਾਲਾ, ਪੁ:—ਮਸੂਲ, ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ॥

ਹਾਲੀ, ਪੁ:—ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾਲੀ ਮੁਆਲੀ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:) ਸਾਈ, ਸੱਜਣ, ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ॥

ਹਾਲੋਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਆ ਦੇ ਬੀ ॥

ਹਾਵਾ, ਪੁ:—ਅਰਮਾਣ, ਝੁਰ, ਗਮ, ਚਿੰਤਾ, ਹਾਉਂ ॥

ਹਾੜ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਹਾੜਣਾ / ਹਾੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਨਾਪਣਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਰਣਾ, ਮਿਣਨਾ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸਾਬਤ ਕਰਣਾ।

ਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਤੋਲ, ਮਾਪ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਜਾਚ, ਪਰਖ ॥

ਹਾੜਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹਾੜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਾੜੀ / ਹਾੜ੍ਹੀ } ਸ:—ਅੱਸੂ ਕੱਤਕ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਫਸਲ ਦਾ ਬੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹਾੜੂ, ਪੁ:—ਹਾੜਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਾੜ੍ਹੂ, ਵਿ:—ਹਾੜ੍ਹ ਦਾ, ਹਾੜ੍ਹ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆਂ ਜੋ ਬੀਜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਹਾੜ੍ਹੇ, ਅਵ:—ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ, ਦੇਖੀਂ, ਇਹ (ਮਾੜਾ ਕੰਮ) ਨਾਂ ਕਰੀਂ ॥

ਹਿਆਉ, ਪੁ:—ਲੱਜਿਆ, ਸ਼ਰਮ, ਹੌਸਲਾ, ਦਲੇਰੀ ॥

ਹਿਸਟਰੀ, ਸ:—ਇਤਿਹਾਸ, ਤਵਾਰੀਖ, ਕਥਾ, ਸਮਾਚਾਰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ॥

ਹਿੱਸਾ, ਪੁ:—ਭਾਗ, ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ, ਅੰਗ, ਅੰਸ ॥

ਹਿੱਸਾ ਹਾਕਮੀ, ਸ:—ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਮਾਲਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹਿੱਸਾ ਕਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣਾ ॥

ਹਿੱਸੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਰੀਕ, ਭਿਆਲ, ਭਾਈਵਾਲ ॥

ਹਿੱਸੇ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਪੱਤੀ ॥

ਹਿੰਸਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਣਾ, ਹਿਲਸਾ ॥ ਪੁ:—ਹਿੰਦਸਾ, ਹਿਸਾਬ ਦੇ ਅੰਗ (੧,੨, ਆਦਿਕ) ॥

ਹਿਸਾਬ, ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬ' ।

ਹਿਸਾਬਣ, ਸਃ–ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬਣ'॥

ਹਿਸਾਬੀ, ਪੁਃ–ਵੇਖੋ 'ਹਸਾਬੀ' ।

ਹਿੱਕ, ਸਃ–ਛਾਤੀ, ਕਾਲਜਾ ।
ਵਿਃ–ਇੱਕ ॥

ਹਿੱਕ ਸਾੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਹਿਕ ਠੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਸੁਖ ਹੋਣਾ ॥

ਹਿੱਕ ਠੰਡੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਸੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਹਿੱਕ ਠੋਕਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰ ਲੈਣੀ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ॥

ਹਿੱਕ ਤਾਣ, ਵਿਃ–ਤਕੜਾ, ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ॥

ਹਿੱਕ ਤਾਣੀ, ਸਃ–ਜਿਗਰਾ, ਹਿੰਮਤ, ਹੌਸਲਾ।

ਹਿੱਕ ਤਾਣੀ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਜਿੰਨੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣੀ॥

ਹਿੱਕ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–'ਹਿੱਕ ਠੋਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੱਕ ਦਾ ਧੱਕਾ (ਕਰਨਾ), ਪੁਃ–ਜ਼ੋਰ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ੁਲਮ ॥

ਹਿੱਕ ਦੇ ਜ਼ੋਰ (ਤਾਣ), ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਆਪਣੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ॥

ਹਿੱਕ ਬਹਿੱਕ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ–ਸੌਰ ਸੁਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਹਿੱਕ ਲੂਹਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹਿੱਕ 'ਸਾੜਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਹਿਕਮਤ, ਸਃ—ਜੁਗਤ, ਤਤਬੀਰ, ਉਸਤਾਦੀ, ਦਨਾਈ, ਚਤਰਾਈ, ਹਕੀਮੀ (ਕਰਨੀ)।

ਹਿਕਮਤਣ, ਸਃ–ਹਿਕਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਹਿਕਮਤੀ, ਪੁਃ–ਹਿਕਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿਕੱਲਾ, ਵਿਃ–ਇਕੱਲਾ।

ਹਿੱਕਾ
ਹਿੱਕੋ } ਵਿਃ –ਇੱਕਾ, ਵਾਹਿਦ॥

ਹਿੰਗ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬਾਈ ਹਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਣੀ॥

ਹਿੰਗ ਹੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਆਪੇ ਦਸਤ ਨਿਕਲਣੇ, ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਹੋਣਾ, ਜ਼ਾਹਰੀ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਹਿਗਰਾ, ਵਿਃ–ਇਕੱਲਾ ॥

ਹਿੰਘਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂੜ੍ਹ ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਗੁਸਤਾਖੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਿਜਕਣਾ, ਪਛਾਹ ਨੂੰ ਹਟਣਾ।

ਹਿਚਕੀ, ਸਃ–ਹਿਜਕੀ, ਝਿਕਕੀ, ਅਚਾਨਕ ਸਾਹ ਰੁਕ ਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ॥

ਹਿਚਕੋਲਾ, ਪੁਃ–ਹਿੱਲ ਜੁਲ ਹੋਰਾ, ਧੱਕਾ ॥

ਹਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਝਿਜਕਣਾ, ਪਛਾਹ ਨੂੰ ਹਟਣਾ, ਗਲਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ॥

ਹਿਚਰ ਪਿਚਰ, ਵਿਃ–ਕਚੀ ਦਲੀਲ ਵਾਲਾ, ਚੰਚਲ, ਝਗੜੂ। (ਹਿਚਰ ਪਿਚਰ ਕਰਨਾ)॥

ਹਿਜਕੀ, ਸਃ–ਹਿਚਕੀ, ਹਿਡਕੀ, ਹਿੜਕੀ ॥

ਹਿਜੜਾ, ਪੁਃ–ਖੁਸਰਾ, ਨਾਮਰਦ, ਖੋਜਾ ॥

ਹਿੰਝ, ਸ:–ਅੱਥ੍ਰੂ, ਰੋਣ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਹਿੱਟ, ਸ:—ਕ੍ਰਿਕਟ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਬੱਲੇ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਮਾਰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਵੱਜਣੀ) ॥

ਹਿੱਟਰ, ਵਿ:—ਹਿੱਟਾਂ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿਠ, ਸ:–ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹਠ, ਆਸਾ ਜਿਗਰਾ (ਪੈਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ) ॥

ਹਿਠਾਂ
ਹਿਠਾਹਾਂ } ਅਵ:–ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ॥

ਹਿਠਾੜ, ਸ:–ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ, ਨਿਵਾਣ, ਥੱਲਾ ॥

ਹਿਡਕੀ, ਸ:—'ਹਿਚਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਡਕੋਰਾ, ਪੁ:—ਹਿੜਕੀ, ਹਾਹੁਕਾ, ਉੱਚੇ ਸਾਹ ॥

ਹਿਢ, ਸ:—ਆਕੜ, ਐਂਠ, ਜਿਦ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹਿਢ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹਿਣਹਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਣਹਿਣਾਟ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਹਿਣਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਹਿਣਕਾਟ
ਹਿਣਕਾਰ } ਪੁ:—'ਹਿਣਹਿਣਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਤ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਸਜਣਾਈ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਹਿਤਕਾਰ, ਪੁ:
ਹਿਤਕਾਰਣ, ਸ:
ਹਿਤਕਾਰੀ, ਪੁ: } ਹਿਤ ਕਰਣਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਸੱਜਣ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਚਾਹੇ ॥

ਹਿਤੀ, ਪੁ:—ਹਿਤ ਜਾਂ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹਿੰਦ
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ, ਭਾਰਤ ਵਰਖ, ਸਾਡਾ ਦੇਸ ॥

ਹਿੰਦਕੀ
ਹਿੰਦਗੀ } ਸ:—ਹਿੰਦੀ, ਮਹਾਜਨੀ, ਲੰਡੇ, ਹਿੰਦ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਹਿੰਦਣੀ
ਹਿੰਦੂਣੀ } ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਹਿੰਦਵਾਣੀ, ਸ:–ਹਿੰਦਣੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ॥

ਹਿੰਦਵੀ, ਸ:–'ਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿਦਾਰ, ਪੁ:–'ਅਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਦੀ, ਸ:–ਹਿੰਦ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਭਾਖਾ, ਦੇਵ ਨਾਗਰੀ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ, ਮਹਾਜਨੀ, ਲੰਡੇ ॥
ਵਿ:–ਹਿੰਦ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਹਿੰਦੂਆਣਾ (ਣੀ), ਵਿ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ, ਪੁ:—ਹਿੰਦ ਦੇਸ, ਭਾਰਤ ਵਰਖ, ਪੂਰਬ ॥

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ, ਪੁ:–ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ
ਵਿ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ (ਦੀ), ਹਿੰਦੀ ॥
ਸ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਹਿੰਦੁਣੀ, ਸ:—'ਹਿੰਦਣੀ' ਵੇਖ ॥

ਹਿੰਦੂਵਾਣੀ, ਸ:—'ਹਿੰਦਵਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਦੂ, ਪੁ:—ਹਿੰਦ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਊ ਦੀ ਸਹੁੰ ਹੈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮਤ
ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬ, ਜੋ ਉਸ ਮਜ਼ਬ ਨੂੰ ਮੰਨੇ, ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦਾ ਮਤ ॥

ਹਿਦੈਤ, ਸਃ—ਹਦਾਇਤ, ਸਿੱਖ ਮੱਤ, ਨਸੀਹਤ ॥

ਹਿਪ ਹਿਪ ਹੁੱਰਾ, ਵਿਸਮਯਃ—ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨਾਰਾ, ਆਹਾ !

ਹਿੰਬ, ਸਃ—ਹਾਸ ਬਾਲੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰਨੇ ॥

ਹਿੰਮਤ, ਸਃ—ਦਲੇਰੀ, ਜਿਗਰਾ, ਹੌਸਲਾ, ਜ਼ੋਰ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਲ ਢਹਿ ਜਾਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੌਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੰਮਤ ਵਾਲਾ, ਵਿਃ—'ਹਿੰਮਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੰਮਤਣ, ਸਃ } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਹੋਵੇ, ਬਹਾ-
ਹਿੰਮਤੀ, ਪੁਃ } ਦਰ, ਬੀਰ ॥

ਹਿਯਾਉ
ਹਿਯਾਉਂ } ਪੁਃ—ਲੱਜਿਆ, ਸ਼ਰਮ, ਦਲੇਰੀ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਹਿਰਸ, ਸਃ—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਲਾਲਚ ॥

ਹਿਰਸਣ, ਸਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਰਸ ਹੈ, ਲਾਲਚੀ,
ਹਿਰਸੀ, ਪੁਃ } ਲੋਭੀ ॥

ਹਿਰਸੀ ਵੱਟੂ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਹਿਰਸ ਨਾ ਮਿਟੇ ॥

ਹਿਰਖ, ਪੁਃ—ਗੁੱਸਾ, ਅਰਮਾਨ, ਗ਼ਮ ॥

ਹਿਰਖਣ, ਸਃ } ਵਿਃ (ਹਿਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਹਿਰਖੀ, ਪੁਃ } ਵਾਲੀ) ॥

ਹਿਰਦਾ, ਪੁਃ—ਮਨ, ਦਿਲ, ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਾਣ ॥

ਹਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੈ ਜਾਏ ਜਾਣਾ, ਲੁਟੀਣਾ ॥

ਹਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿਲਾਏ ਜਾਣਾ, ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਏ ਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਕਦਾ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਮਦੇ ਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਕਾਰਨਾ
ਹਿਲਕੋਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਸਃ—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਉਣ, ਅਗਲਾ ਤੜਫੀ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਰਕਤ ।

ਹਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਬਣਾ, ਹਰਕਤ ਕਰਨੀ ॥

ਹਿੱਲਣਾ ਜੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਠੇ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਣਾ । ਪਲਣਾ ਜਾਂ ਸਿੱਖ ਜਾਣਾ (ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਹਿਲਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਵਾਕਫ਼ੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਹਿਲਤਰ, ਸਃ—ਹੇਲਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਕਰਨਾ ਪਾਲਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਹਿਲਾਉਣਾ ਜੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਠੇ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਹਿੜਹਿੜ ਕਰਨਾ
ਹਿੜ ਹਿੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੌਸਲਾ, ਠੱਠਾ ਕਰ-ਨਾ ॥

ਹਿੜ ਹਿੜਾਟ, ਸਃ—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ ॥

ਹਿੜਕ, ਸ:—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ

ਹਿੜਕ ਝਿੜਕ, ਸ:—ਝਾੜ, ਡਰਾਵਾ ॥

ਹਿੜਕੀ, ਸ:—'ਹਿਰਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹਿੜਬਸੀ, ਵਿ:—ਲਾਲਚੀ, ਲੋਭੀ, ਹਿਰਸੀ ॥

ਹਿੜਬਿਸ, ਸ:—ਲਾਲਚ, ਖ੍ਵਾਹਸ਼, ਹਿਰਸ ॥

ਹੀ, ਹੀਂ } ਅਵ:—ਠੀਕ, ਸਚ ਮੁਚ, ਆਪੇ, ਵਧ ਪੱਟ ॥

ਹੀਂ ਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਸਲਾ ॥

ਹੀਆਂ, ਪੁ:—ਹਿਰਦਾ, ਮਨ, ਦਿਲ, ਆਤਮਾ ॥

ਹੀਹ, ਹੀਂਹ } ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਪੱਟੀ ॥

ਹੀਕ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੂ, ਬਦ ਬੋ, ਢਿੱਡ ਦਾ ਰੋਗ (ਆਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੀਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਤੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਹੀਜ ਪਿਆਜ, ਪੁ:—ਭੇਤ, ਰੱਝੀ ਗੱਲ ॥ ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ॥

ਹੀਜੜਾ, ਪੁ:—ਖੁਸਰਾ, ਨਾਮਰਦ ॥

ਹੀਣ, ਹੀਣਤ, ਹੀਣਤਾਈ } ਸ:—ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਹੀਣਾ, ਪੁ: / **ਹੀਣੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਮਾੜਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨੀਵਾਂ, ਗਰੀਬ ॥

ਹੀਣੀ ਅਸਾਮੀ (ਸਾਮੀ), ਪੁ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ, ਗਰੀਬ ॥

ਹੀਨ ਹਯਾਤ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ॥

ਹੀਮ ਕੀਮ (ਖੀਮ), ਸ:—ਹਾਲਤ, ਹੀਲਾ ਬਹਾਨਾ ॥

ਹੀਯਾਂ, ਪੁ:—ਦਿਲ, ਮਨ, ਹਿਰਦਾ, ਆਤਮਾ, ਹੌਸਲਾ ॥

ਹੀਯੇ ਅਵ:—ਮੱਝਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥

ਹੀਰ, ਸ:—ਝੰਗਰਾਂ ਦਾ ਚੌਲਾ ॥ ਇੱਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰਾਂਝਾ ਆਸ਼ਕ ਸਾ। ਹੀਰ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਕਿੱਸੇ ਦੀ ਕਤਾਬ ॥

ਹੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਜਵਾਹਰ, ਰਤਨ ॥ ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਨੇਕ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਹੀਰਾ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੀਰੇ ਦੀ ਕਣੀ ਖਾਕੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਗੁਆਉਣੀ ॥

ਹੀਰਾ ਮਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਂਤ ਦਾ ਤੋਤਾ ॥

ਹੀਰੋ, ਪੁ:—ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ, ਸੂਰਮਾ, ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਜੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇ ॥

ਹੀਲ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ: ਹੀਲਾ)—ਬਹਾਨਾ, ਛਲ ਘਾਟਾ, ਹਾਰ, ਚੱਟੀ ॥

ਹੀਲ ਹੁੱਜਤ, ਸ:—ਆਲੇ ਟਾਲੇ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਹੀਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਕਾਜ, ਉੱਦਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਬਹਾਨਾ। ਉਪਾਉ। ਉਪਰਾਲਾ, ਜਤਨ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਹੀਲਾ ਹਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਛਲ, ਕਪਟ, ਫ਼ਰੇਬ ॥

ਹੀਲਾ ਵਸੀਲਾ, ਪੁ:—ਰਿਜ਼ਕ ਦਾ ਉਪਾਉ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਮਿਲੇ ॥

ਹੁਆਂ, ਸ:—ਜੰਮਦੇ ਬਾਲ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਹੁਆਂ ਹੁਆਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਹੁਆਣ, ਪੁ:-ਜਨੌਰ, ਜਾਨਵਾਲ, ਪਸ਼ੂ, ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ ॥

ਹੁਆਲ, ਪੁ:-'ਹਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਆਲਾ, ਪੁ:-'ਹਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਸ਼ (ਹੁਸ਼ੀ) ਹੁਸ਼ੀ ਹੁਸ਼ੀ, ਅਵ:-ਕੁੱਤੇ ਨ ਚਮਕਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹੁੰਸ, ਅਵ:-ਊਠ ਦਾ ਗੋਡਾ ਨਿਵਾਉਣ ਲਈ, ਇਹ ਅਵਾਜ ਹੈ ॥

ਹੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਹੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥਕ ਜਾਣਾ, ਹਾਰਨਾ ॥

ਹੁਸਨ, ਪੁ:-ਸੁਹੱਪਣ, ਸੁਹਜ, ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਹੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਹੁੱਸ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਸੜ, ਪੁ:-ਹੁੰਮ, ਵਾਉ, ਗਰਮੀ, ਵਾਉ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ॥

ਹੁਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਘਾਬਰਨਾ, ਥਿਆਕਲ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਸੜਾਉਣਾ, ਹੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥਕਾਉਣਾ, ਘਬਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਸਾਣ, ਪੁ:-ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ, ਸੁਰਤ, ਹੌਂਸਲਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਵਿ:-ਖਬਰਦਾਰ, ਸੁਚੇਤ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਸ਼ ਜਾਂ ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪਹਿਲੇ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੌਕਸੀ ਰੱਖਣੀ ॥

ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸ:-ਸੋਝੀ, ਸਿਆਪਣ, ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ, ਚਤਰਾਈ ਚਲਾਕੀ ॥ ਪੁਰਖ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਾ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ॥(ਆਉਣੀ)

ਹੁਸੈਨ, ਪ:-ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੋਹਤ੍ਰਾ ॥

ਹੁੱਕ, ਸ:-ਛਾਤੀ ਜਾਂ ਵੱਖੀ ਦੀ ਪੀੜ, ਭੋਖਾ, ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਮੇਖ ਜਾਂ ਕਿੱਲੀ ॥

ਹੁਕਈ, ਪੁ:-ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ॥

ਹੁਕਣਾ, ਪੁ:-ਪਚਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠੋਂ ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁਕਮ, ਪੁ:-ਆਗਜ਼ਾ, ਪਰਵਾਨਾ, ਕਾਇਦਾ, ਕਨੂਨ, ਢੂੰਗੀ ਖੁੱਲ੍ਹ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਮਿਗਰੀ, ਹਦਾਇਤ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਫੈਸਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਯੱਕਾ। (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਹੁਕਮ ਓਠਾਉਣਾ (ਉਠਾ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਕਮ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ, ਸ:-ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਸੱਤ ਹੋਣਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰ ਜਾਣਾ।

ਹੁਕਮ ਸੱਤ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ, ਪੁ:-ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ, ਹੁਕਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਰਤਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਆਗਜ਼ਾ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣੀ, ਹਦਾਇਤ ਕਰਨੀ ॥

ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਪੁ:-ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਜਿਸ ਤੇ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਮਨਸੂਖ਼ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੁਕਮ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ ॥

ਹੁਕੜਾ, ਪੁ: / ਹੁਕੜੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਹੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਚੰਮ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੀ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਚਿਲਮ ਰੱਖ ਕੇ ਲੋਕ ਧੂਆਂ ਸਾਹ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁੱਕਾ ਤਾਜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਬਦਲਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦਾ ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ ਛੇਕਣਾ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਰਾਦਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਨਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ / ਜਾਂ ਛਿਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਧੂਆਂ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ ॥

ਹੁੱਕੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੁਲਾ ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਮਾਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਆਏ ਨੂੰ ਹੁੱਕਾ ਆਦਿਕ ਪੀਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ॥

ਹੁੱਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਹੁਕੈਣ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਹੁੱਗ, ਸ:—ਰੌਲਾ, ਅਵਾਈ, ਖਬਰ, ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੁੰਗਾਰਾ, ਪੁ:—ਹਾਂ, ਹਾਂ ਹਾਂ, ਸੱਤ ਬਚਨ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਮੰਨਣਾ ॥

ਹੁੰਗਾਰਾ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਂ ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ॥

ਹੁਚਕਾ / ਹੁਚਕੋਰਾ } ਪੁ:—ਠੋਕਰ, ਧੱਕਾ ਹੋਰਾ, (ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਨ) ।

ਹੁੱਜ, ਸ:—ਧੱਕਾ, ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਨੋਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਹੁੱਜ ਦੇਣੀ / ਹੁੱਜ ਮਾਰਨੀ / ਹੁੱਜ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਟੀ ਆਦਿਕ ਚੋਭਣੀ, ਧੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੁਜਕਾ, ਪੁ:—'ਹੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਜਤ, ਸ:—ਦਲੀਲ, ਸਬੂਤ, ਸ਼ੱਕ, ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਫੱਰਰ ।

ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਨਾ, ਦਲੀਲ ਦੇਣੀ ।

ਹੁੱਜਤ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੱਰਰ ਚਾਹੁਣੀ ॥

ਹੁੱਜਤਣ, ਸ: / ਹੁੱਜਤੀ, ਪੁ: } ਹੁੱਜਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਹੁਜਦਾ, ਪੁ:—ਉਪਾਉ, ਵਸੀਲਾ, ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥ ॥

ਹੁਜਦਾ ਵਿਚਾਰਨਾ (ਵੇਖਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਇਹ ਸੋਚ ਲੈਣਾ ਕਿ ਫਲਾਨਾ ਕੰਮ ਸਾਥੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ॥

ਹੁਜਰਾ, ਪੁ:—ਕੋਠੜੀ, ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁੱਠੀ ਥਾਂ, ਮਸੀਤ ਨਾਲ ਲਗਦਾ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜੀਆਂ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੋਠੜੀ ।

ਹੁਝਕਾ, ਪੁ:—'ਹੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੱਟ, ਪੁ:—ਹੁੰਮ, ਹੁੱਸੜ, ਵਾਉ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ॥ (ਹੌਲਾ) ॥

ਹੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਰੋਕਣਾ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ ।

ਹੁੱਝ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਦੰਦ, ਵਾਧੂ ਦੰਦ (ਸੂਰ ਦੀ ਹੁੱਝ) ਸਿਰ ਜਾਂ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਜੇਹੀ ਜੋ ਢਿਗਰੀ ਲੇਣ ਵੇਲੇ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥

ਹੁਡਕ, ਸ:—ਉਡੀਕ, ਹੋਲਤ, ਰੀਝ, ਵਰਤਾਰਾ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਹੁਡਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਖ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਹੁਡਕਣੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ ॥

ਹੁੰਡਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਚਤਰਾਈ ॥ 'ਹੁਨਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੰਡਰੀ, ਵਿ:—ਹੁੰਡਰ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ॥

ਹੁੰਡਵੀ, ਸ:—'ਹੁੰਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁੰਡਾਉਣ, ਸ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ ਜਾਂ ਬੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡਿਆਉਣ, ਪੁ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ, ਵੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡਾ ਭਾੜਾ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਵਿਸੇਰ ਘੱਲਣ ਦਾ ਠੇਕਾ, ਮਸੂਲ ਸਮੇਤ ॥

ਹੁੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਾਗਤ ਜੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਨਾਉਂ, ਲਿਖਕੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਦਾ ਰੁਪੱਯਾ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਦੇਆ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਹੁੰਡੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਣੀ ॥

ਕਿਸੇ ਤੇ ਹੁੰਡੀ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਲਿਖ ਭੇਜਣੀ ॥

ਹੁੰਡੀ ਘੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਰੁਪਯਾ [illegible]

ਹੁੰਡੀ ਦਿੱਠੀ, ਸ:—ਵੱਟਾ ॥

ਹੁੰਡੀ ਪਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਹੁੰਡੂ, ਪੁ:—ਛੇੜ, ਬੱਕਰਾ ॥

ਹੁਣ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ॥

ਹੁਣ ਤੀਕ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਜੇ ਤੱਕ ॥

ਹੁਣ ਤੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ॥

ਹੁਣ ਦਾ (ਦੇ), ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਪਿਛਲਾ, ਹੋਰ ॥

ਹੁਣ ਦਾ ਪੋਸ (ਪੋਚ), ਪੁ:—ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੇ ਬਾਲਕ ॥

ਹੁਣ ਬੀ / ਹੁਣ ਵੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਜੇ ਤੱਕ ਬੀ, ਫੇਰ ਬੀ ॥

ਹੁਣੇਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਚਤਰਾਈ ॥

ਹੁਣਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ: / ਵਿ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬੇ ਹੁਣਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੁਨਰ ਨਹੀਂ, ਅਲਜਾਣ ॥

ਹੁਣਰੀ, ਵਿ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਉਸਤਾਦ ਸਿਆਣਾ ਚਤਰ ॥

ਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸੇ ਵੇਲੇ, ਝਟ ਪੱਟ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਹੋਇਆ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ॥

ਹੁਣੇ ਹੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸੇ ਵੇਲੇ, ਪਲਕ ਨੂੰ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ॥

ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਢਿਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੱਤ, ਸ:—ਨਾਂਹ ਨੁੱਕਰ, ਉਜਰ (ਕਰਨੀ) ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੱਛੋਂ, ਸਗੋਂ, ਨਹੀਂ, ਨਾਂ, ਆਹੋ ॥

ਹੁੱਬ੍ਹ, ਪੁ:—ਉੱਬ੍ਹ, 'ਉੱਬਰ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਦਹੁਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਹੁਦਰ, ਪੁ:—ਮਨ, ਸਲਾਹ, ਮਰਜੀ, ਦਲੀਲ ॥

ਹੁੰਦੜ ਹੇਲ, ਵਿ: -ਛੇਤੀ ਵਡਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਯਾ ਕੁੜੀ ॥

ਹੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਨੌਕਰੀ, ਸਾਮੀ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ, ਰੁਜਗਾਰ, ਕੰਮਕਾਰ ॥

ਹੁਦਾਰ, ਪੁ:—ਉਧਾਰ, ਕਰਜ, ਮੰਗਵਾਂ ਲਿਆ ਹੋਯਾ ਧਨ ॥

ਹੁੰਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਾਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁੰਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਭੀ ॥

ਹੁੰਦੀ, ਅਵ:—ਥਾਉਂ; ਬਦਲੇ ॥

ਹੁੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥

ਹੁੰਦੇ ਸੁੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਭੀ ॥

ਹੁੱਦੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਹੁੱਦੇ ਵਾਲਾ, ਅਫਸਰ, ਹਾਕਮ ॥

ਹੁੱਦੇ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੁਦੇ ਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਅਫਸਰੀ ॥

ਹੁੰਧ (ਹੁੰਧੜ), ਸ:—ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਹੁੰਧੜ ਮੁੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੁੱਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹੁੰਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਕੇ ਦਾ ਸਿਕਾ, 'ਬਹੁਤ ਧਨ (ਵਰ੍ਹਣੇ)' ॥

ਹੁਨਰ, ਪੁ:—ਵੇਖੋ 'ਹੁਣਰ' ਅਤੇ 'ਹੁੰਰਰ' ॥

ਹੁਨਾਲ
ਹੁਨਾਲਾ } ਪੁ:—ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰੁੱਤ ॥

ਹੁੱਬ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਚਾਹ, ਖ਼ਾਹਸ਼ਾ ॥

ਹੁੱਬ ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸ:—ਫੁਰਸਤ, ਥੌੜਾ, ਸਮਰਥ ॥

ਹੁਬਸ ਜਾਣਾ
ਹੁਬਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਬੁੱਸਣਾ, ਬੋਛੱੜਨਾ, ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ। ਵਿਗੜਨਾ ॥

ਹੁਬਸਲੀ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ (ਆਉਣੀ ਲੈਣੀ) ॥

ਹੁਬ ਹੁਬਾਉ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ ॥

ਹੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਆਸਾ ਰੱਖਣੀ, ਤਿੱਬਣਾ ॥

ਹੁੱਬੇ ਹੁੱਬੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਫਿਰਨਾ ॥

ਹੁਬਕੀ, ਸ:—'ਹਿਚਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਬਾਬ, ਸ:—ਬੁਲਬੁਲਾ ॥

ਹੁੱਭੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਉਕੇ ਭਰਣੇ, ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈਣੇ ॥

ਹੁਮ ਹੁਮਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ।

ਹੁੰਮ੍ਹ, ਪੁ:-ਵੱਟ, ਗਰਮੀ, ਭਾਉ, ਹੁੱਸੜ ॥

ਹੁਮੈਤ(ਤੀ)—'ਹਮਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਹੁਰ, ਸ:-ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਉੱਡਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥
ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਹੁਰਨਾ—ਕ੍ਰਿ:-ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦ ਹੋਣਾ ॥

ਹੁਰਮਚ, ਸ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ 'ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ'॥
ਹੁਰਮਚੀ, ਵਿ.
ਹੁਰਮਜ਼, ਸ: } ਹੁਰਮਚ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ॥
ਹੁਰਮਜ਼ੀ, ਵਿ:

ਹੁਰਮਤ
ਹੁਰਮਤੀ } ਸ:—ਪਤ, ਮਾਨ, ਅਬਰੋ ਇੱਜ਼ਤ॥

ਹੁਰਮਤ ਵਾਲਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਇੱਜ਼ਤ ਅਬਰੋ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ॥ ਪਤਵੰਤਾ॥

ਬੇ ਹੁਰਮਤ, ਵਿ:—ਬਦਨਾਮ॥

ਬੇ ਹੁਰਮਤੀ, ਸ:—ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ॥

ਹੁੱਰਾ, ਸ:—ਜੋਸ਼ ਦੀ ਗਾਜ, ਜੋਸ਼ ਦਾ ਇੱਤਰ ਬਿੱਤਰ ਹੋਣਾ॥ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਜੈਕਾਰਾ॥

ਹੁਰਾਂ, ਹੁਰੀਂ, ਪ੍ਰਤਜਯ—'ਹੋਰਾਂ', 'ਹੋਰੀਂ' ਵੇਖੋ॥

ਹੁਲ, ਸ:—ਅੱਖ ਜਾਂ ਸਿਰ ਦੀ ਪੀੜ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਬਾਹ ਸੁੱਟਣਾ॥

ਹੁਲ ਹੁਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ॥

ਹੁਲਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹਿਲਕਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੁਲਰ ਪੁ:
ਹੁੱਲਰੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਧਨ ਉਡਾਉਣਾ॥

ਹੁੱਲੜ, ਪੁ.—ਔਖਾ ਸਾਹ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਿੱਲ ਜੁੱਲ॥

ਹੁੱਲੜ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦੀ। (ਹੁੱਲੜ ਮਚਾਉਣਾ)॥

ਹੁਲਾਸ, ਸ:—ਹਸਵਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ॥

ਹੁਲਾਸਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ, ਲਾਲਸਾ॥

ਹੁਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਹੂਟਾ, ਝੂਟਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, (ਫੇਨਾ, ਲੈਲਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਬਰਾ ਜੋ ਖੰਚਰਾਂ ਦੀ ਕਾਠੀ ਉੱਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਹੁੜਕ, ਸ:—ਹੋਲਤ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ॥

ਹੁੜਣਾ
ਹੁੜ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ.—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਣਾ॥

ਹੁੜਦੂ ਲਾਨਤ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਫਿਟੇ ਮੂੰਹ, ਬਦਨਾਮੀ (ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਕੇ ਕਿ ਲਹਾਈ। ਅਖੇ ਹੁੜਦੂ ਲਾਨਤ)॥

ਹੁੜਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕੈਦ ਕਰਨਾ॥

ਹੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਹੁੜਵਾਈ, ਸ:—ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰਨਾ॥

ਹੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੁੜਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਹੂ, ਅਵ:—ਓਹ, ਓਹਿ॥
ਪੁ:—ਰੌਬ॥

ਹੂ ਹਵਾ, ਹੂ ਹਾਂ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਧੂਮ ਧਾਮ॥

ਹੂ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਮੰਦੀ ਗੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਣੀ॥

ਹੂ ਬਹੂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ॥

ਹੂੰ, ਅਵ.—ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਨਾਂ ਕਰ, ਕਰ ਜਾਂ॥

ਹੂੰ ਹਾਂ, ਸ:—ਹਾਂ, ਮਰਜ਼ੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਬਚਨ॥

ਹੂੰਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣੀ,

ਹੂਕ, ਸ:—ਚੀਰਵੀਂ ਪੀੜ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਝਟਕਾ, ਜਕੜਾਉ ॥

ਹੂਸ (ਹੂੰਸ), ਸ:—ਵੈਰ, ਲਾਲਚ, ਸਾੜਾ, ਗਮ ॥

ਹੂਬ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ, ਅਹਿਮਕ, ਅਨਜਾਣ ॥

ਹੂੰਗ, ਸ:
ਹੂੰਗਣ, ਸ:
ਹੂੰਗਾ, ਪੁ: } ਪੀੜ ਨਾਲ ਹੂੰ ਹੂੰ ਕਰਨਾ, ਕੁਰਲਾਟ ॥

ਹੂੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀੜ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਹੂੰਗਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਲਾ (ਜਿੱਦਾਂ ਕੁੜੀ ਪੇਕਿਓਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ) ॥

ਹੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਭਰਨਾ, ਕੜਾ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਹੂੰਝਾ, ਪੁ:—ਸਫ਼ਾਈ, ਸਤਿਆਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ (ਹੂੰਝਾ ਫਿਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ) ॥

ਹੂਤ, ਵਿ:—ਹਾਰੂ, ਨੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਹੂਰ, ਸ:—ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਦੀਨ ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਗੀਆਂ, ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਹੂਰਾ, ਪੁ:—ਮੁੱਕਾ (ਹੂਰਾ ਮਾਰਨਾ, ਵੱਟਣਾ) ॥

ਹੂਰਾਂ ਪਰੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਹੂਲ, ਸ:—ਹੱਲਾ, ਧੱਕਾ, ਹੁੱਜ; (ਹੂਲ ਚਲਾਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ ॥

ਹੂੜ੍ਹ, ਸ:—ਜ਼ਿਦ, ਹਠ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ, ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਤ, ਸ:—ਬੇ ਸਮਝੀ, ਜਟਕੀ ਅਕਲ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਾਰ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਢੀਠ, ਮੂਰਖ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਬੇਸੁਧੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਹੂੜ੍ਹ ਮਾਰੀ
ਹੂੜ੍ਹ ਵਾਈ } ਸ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇਅਕਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੇ, ਅਵ:—ਓਇ, ਓ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਹੇਂਹ, ਸ:—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਐਂਠ, ਮਜਾਲ ॥
ਅਵ:—ਕੀ ਹੈ? ਓਇ! ਕਿਉਂ? ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ?

ਹੇਹੜ, ਸ:—ਮੰਡਲੀ, ਭੀੜ, ਕੱਠ ॥

ਹੇਕ, ਸ:—ਸੁਰ, ਅਵਾਜ (ਕੱਢਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਹੇੱਕ, ਵਿ:—ਇੱਕ ॥

ਹੇਕੱਠਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਠਾ ॥

ਹੇਕੜ
ਹੇਕੜੀ } ਸ:—ਘਮੰਡ, ਅਹੰਕਾਰ, ਅਕੜਾਊ ॥

ਹੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਘਾਤ ॥

ਹੇਜ, ਸ:—ਨਾਜ਼, ਨਖਰਾ, ਅਦਾ, ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਹੇਜਲਾ,
ਹੇਜਲੀ, } ਵਿ:—ਪਿਆਰਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਹੇਠ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਥੱਲੇ, ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਨੀਵੇਂ, ਪਿੱਛੇ ॥

ਹੇਠ ਉੱਪਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੂਜਾ ਉਲਟ ਪੁਲਟ । ਗੜ ਬੜ ॥

ਹੇਠ ਦੀ
ਹੇਠੋਂ ਹੇਠ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਥੱਲੇ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਹੇਠਲਾ, ਵਿ:—ਹੇਠ ਦਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ, ਨੀਵਾਂ ॥

ਹੇਠਲੀ ਉੱਤੇ, ਸ:—ਪਰਲੋ ॥

ਹੇਠਾ, ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਹੌਲਾ, ਹੀਣਾ ॥

ਹੇਠਾ ਪੁਣਾ

ਹੇਠਾ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ, ਹੀਨ ਭਾਵੀ ॥

ਹੇਠੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਹੇਤ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਮੁਹੱਬਤ, ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਅਵ:—ਖਾਤਰ, ਕਰਕੇ, ਕਾਰਨ ॥

ਹੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਫੇਰੇ, ਗੇੜੇ, ਮੋੜ ॥

ਹੇਰਵਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੱਜਣ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਹੇਰਵਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਹੇਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਸੁਰ ਦਾ ਗੀਤ ਜੋ ਅਧਾਲੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਹੇਰੇ ਦੇਣੇ) ॥

ਹੇਲ ਮੇਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ ਗਿਲਣਾ ॥

ਹੇਲਤ, ਸ:—ਆਦਤ, ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ (ਪੋਠੀ)।

ਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਹੇਲਾ ਓਇ! ਵਿਸਮਯ:—ਮੱਦਤ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:—ਬ:) ਧਾਵੇ, ਹੱਲੇ, ਭੀੜ [redacted]

ਹੇੜ੍ਹ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਵੱਗ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਹੇੜਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਿਕਾਰ (ਹੇੜਾ ਖੇਡਣਾ, ਹੇੜੇ ਜਾਣਾ)॥

ਹੇੜੀ, ਵਿ:—ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਹੈ
ਹੈਈ } ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਅਨਯ ਪੁਰਖ ਇਕ ਬਚਨ ॥

ਪ:—ਹਾਹੂਕਾ ਜੋ ਪੀੜ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਹੈਡ ਮਾਸਟਰ

ਅਵ:—ਓਇ, ਹੇ (ਹੈਈ ਰੱਬਾ!) ॥

ਹੈਂ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕੀ ਹੈ ?
"ਵ:—ਨਾਂ ਕਰ, ਵੇਖ! ਸੋਝੀ ਰੱਖ! ਸੱਚ ਮੁਚ ?
ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਮਧਯਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇੱਕ ਬਚਨ ॥

ਹੈਸ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਸੀ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਸਾ, ਆਹਾ ॥

ਹੈਸਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਨ, ਸੇ, ਸੀਗੇ, ਆਹੇ ॥

ਹੈਂਸਿਆਰਾ
ਹੈਂਸਿਯਾਰਾ } ਵਿ:—ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਤਰਸ, ਕਰੜੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥ ਘਾਤੀ ॥

ਹੈਸੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਸ, ਸੀ, ਸੀਗਾ, ਸਾ, ਆਹਾ ॥

ਹੈਸੀਯਤ, ਸ:—ਜੁੱਸਾ, ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸਮਰਥ, ਧਨ ਦਾ ਬਲ ॥

ਹੈਕਲ
ਹੈਂਕਲ } ਸ:—ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸਿਉਨੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਹੈਕੜ
ਹੈਂਕੜ } ਸ:—ਆਕੜ, ਗੁਮਾਨ, ਘਮੰਡ ॥

ਹੈਗਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੈ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੈਂਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੈ ਅਤੇ ਦਸਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ । ਮਰੀ (ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਹੈਂਜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਜ਼ੇ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਖਿੱਲਰਨੀ ।

ਹੈਂਡ ਬਿਲ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਕਾਗਤ ॥

ਹੈਡ ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਸਕੂਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਉਸਤਾਦ ॥ ਉਸਤਾਦਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ॥

ਹੈਂਡਲ, ਪੁ:-ਹੱਥਾ, ਦਸਤਾ।

ਹੈਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਨ, 'ਹੈ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ॥

ਹੈਦਰ, ਪੁ:—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਉਂ॥

ਹੈਦਰੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ॥
ਵਿ:—ਹੈਦਰ ਦਾ, ਬਹੁਤ ਬਲੀ

ਹੈਬਤ, ਸ:—ਡਰ, ਭੈ, ਖੌਫ॥

ਹੈਰਤ, ਸ:—ਹਰਾਨਗੀ, ਅਚੰਭਾ।

ਹੈਰਾਨ, ਵਿ:—ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ, ਦੰਗ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਹੈਰਾਨਗੀ, ਹਰਾਨੀ } ਸ:—ਅਚਰਜ, ਅਚੰਭਾ ਹੈਰਤ, ਔਕੜ।

ਹੋ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਮਧਮ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਬਚਨ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ॥
ਅਵ:—ਆਹੋ, ਹੱਛਾ, ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਬਈ?

ਹੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਤੇ ਜਾਕੇ ਮੁੜ ਆਉਣਾ॥

ਹੋ ਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਵਾਲਾ ਹੋਣਾ॥

ਹੋਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਹੋਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ, ਹੋਣ ਕਰਕੇ॥

ਹੋ ਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿਣਾ। ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ॥

ਹੋ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ (ਭਾਣਾ), ਮਾੜੇ ਪੈਣਾ॥

ਹੋ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕ ਦਾ ਰਹਿਣਾ॥

ਹੋਊ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਵੇਗਾ, ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ॥

ਹੋਇਆ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ ਇਕ ਬਚਨ ਅੰਨਯ ਪੁਰਖ ਪੁਲਿੰਗ॥

ਹੋਈ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਇਆ' ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ॥
ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ, ਜੋ ਦਿਵਾਲੀ ਤੋਂ ਅੱਠ ਦਿਨ ਅਗੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹੋਏ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਇਆ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ॥

ਹੋਏ ਹੋਏ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ॥

ਹੋਸੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਣਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਇਕ ਬਚਨ, ਭੂਤ ਕਾਲ ਅੰਨਯ ਪੁਰਖ, ਇਕ ਬਚਨ॥

ਹੋਸ਼, ਕ੍ਰਿ:—ਸ:—ਸੁਰਤ, ਸਮਝ, ਸੋਝੀ॥

ਹੋਸ਼ ਉੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਚੇਤੰਨ ਹੋਣਾ, ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ॥

ਹੋਸ਼ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ, ਸਿਆਣਾ ਹੋਣਾ॥

ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ, ਸ:—ਸੁਰਤ, ਸਮਝ॥

ਹੋਸ਼ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੰਨ ਜਾਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਣਾ॥

ਹੋਸ਼ ਗੁੰਮ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਹੋਸ਼ ਦਾ ਦਾਰੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸਮਝੀ ਹਟਾਉਣੀ॥

ਹੋਸ਼ ਫੜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਹੋਸ਼ ਸਮ੍ਹਾਲਣੀ', ਵੇਖੋ॥

ਹੋਸ਼ ਮੰਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਹੈ ॥

ਹੋਸ਼ ਮੰਦੀ, ਸਃ—ਸਮਝ, ਸਿਆਣਪ

ਹੋਸ਼ ਵਾਲਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਹੈ ॥

ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ, ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਸਣ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਣਗੇ (ਉਹ) ।

ਹੋਸਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵਾਂਗਾ (ਮੈਂ)

ਹੋਸਿਣ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਣਗੇ (ਉਹ) ।

ਹੋਸੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇਗਾ (ਉਹ) ॥

ਹੋਸੀਂ
ਹੋਸੇਂ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇਂਗਾ (ਤੂੰ) ॥

ਹੋਸੋ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੋਗੇ (ਤੁਸੀਂ) ॥

ਹੋਹਾ, ਪੁਃ—ਧੱਕਾ, ਹੁਜਕਾ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਹੋਕਾ, ਪੁਃ—ਉੱਚੀ ਬੋਲਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੱਸਣੀ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਕੂਕਣਾ, ਪੁਕਾਰ, ਢੰਡੋਰਾ ॥ (ਹੋਕਾ ਦੇਣਾ, ਫੇਰਨਾ) ॥

ਹੋਖਾ, ਵਿਃ—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਹੌਲਾ, ਚੰਚਲ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਹੋਖੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਹੋਗ
ਹੋਗ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਵੇ, ਹੋਵੇਗਾ, ਹੋਊ, ਹੋਸੀ ॥

ਹੋਛ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਹੋਛਾ ਹੋਣਾ, ਕਮੀਨ ਪੁਣਾ ਬੇਅਕਲੀ ।

ਹੋਛਾ, ਵਿਃ—ਨਕਾਰਾ, ਬੇ ਸਮਝ, ਮੂਰਖ, ਕਮੀਣਾ, ਆਕੜ ਬਾਜ਼ ॥

ਹੋਟਲ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਮੁਸਾਫਰ ਖਾਨਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਤੰਦੂਰ ॥

ਹੋਠ (ਹੋਂਠ), ਪੁਃ—ਬੁੱਲ੍ਹ, ਲਬ ।

ਹੋਡ, ਪੁਃ—ਕਮਾਦ ਕੱਟਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਗੰਨੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਹੋਣ, ਸਃ—ਹੋਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਜੀਉਣਾ ॥

ਹੋਣਹਾਰ, ਸਃ—ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੈ । ਭਾਵੀ, ਪਰਾਲਬਧ, ਹੋਂਦਣ ਹਾਰ ॥

ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀਉਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਰਖਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ॥

ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਜੋ ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਵਿਃ—ਹੋਣਹਾਰ ॥

ਹੋਣੀ, ਸਃ—ਭਾਵੀ, ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ ।

ਹੋਤ, ਪੁਃ—ਮਿਤ੍ਰ, ਯਾਰ, ਬੇਲੀ ॥ ਪੜਃ—ਉਹ (ਬਹੁਃ ਬਃ)

ਹੋਤਾ, ਪੜਃ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ॥

ਹੋਂਦ, ਸਃ—ਹੋਣਾ, ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਅਣਹੋਂਦ, ਸਃ—ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਥੁੜ ॥

ਹੋਦਾਰ, ਪੁਃ—'ਹੁਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਮ, ਪੁਃ—ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਦੀ ਆਹੁਤੀ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣਾ (ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ), ਹਵਨ, ਜੱਗ, ਅਗਨੀ ਹੋਤ੍ਰ ॥

ਹੋਯਾ, ਪੁਃ—ਜ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਪੈਦਾ ਵਾਰੀ, ਫਸਲ ॥

ਹੋਰ, ਪੜਨਾਂਵ—ਦੂਜਾ, ਵੱਖਰਾ, ਓਪਰਾ, ਵੱਧ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਕ, ਛੁੱਟ ॥
ਅਵ:—ਅਤੇ, ਅਜੇ ॥

ਹੋਰ ਸਾਰੇ, ਵਿ:—ਬਾਕੀ ਸਭ ॥

ਹੋਰ ਸੁਣੋ, ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਸ਼ੈ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਹੋਰ ਹੀ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ॥

ਹੋਰ ਕੀ, ਇਸਤੋਂ ਛੁਟ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕੀ ਕਹਾਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਦੂਆ ਜਨਾ ॥

ਹੋਰ ਤੋਂ ਹੋਰ, ਵਿ:—ਦੂਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥

ਹੋਰਥੇ
ਹੋਰਦਰੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਈ ਥਾਂ ।

ਹੋਰਦਾ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਪਰਾਯਾ ॥

ਹੋਰ ਧਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਈ ਥਾਂ, ਦੂਏ ਪਾਸੇ ॥

ਹੋਰ ਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੰਨਾ ਹੀ, ਬੱਸ ॥

ਹੋਰਨਾਂ (ਨੀਂ) ਪੜ:—ਹੋਰ ਜਣਿਆਂ, ਬਾਕੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ।

ਹੋਰ ਬੀ, ਭੀ, ਵੀ, ਅਤੇ, ਵਧੀਕ, ਨਾਲੇ ।

ਹੋਰਾਂ
ਹੋਰੀਂ } ਪ੍ਰਤਯ, ਜੀ, ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਾਕਿ 'ਰਾਮੇ ਹੋਰਾਂ ਆਖਿਆ' 'ਲਾਲੇ ਹੋਰੀਂ ਆਏ'॥

ਹੋਰੀ, ਸ:—'ਹੋਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੋਰੇ ਤੌਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ॥

ਹੋਲਡਰ, ਪੁ:—ਵਲੈਤੀ ਕਲਮ ਦੀ ਡੰਡੀ ॥

ਹੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਏ ਦਿਨ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਹੋੱਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬਚਨ), ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਛੋਲੀਆ ।

ਹੋੱਲੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਫੱਗਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਗੁਲਾਲ ਆਦਿਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਹੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਹਟਕਣਾ ।

ਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਗ (ੋ) ਦਾ ਨਾਉਂ, ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਕ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਹੌ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੋਭ, ਹਿਰਸ, ਆਪਸੁਆਰਥ ।

ਹੌਂ, ਪੁ:—ਹੰਕਾਰ, ਅਲਗਰਜੀ ॥
ਪੜ:—ਮੈਂ ॥

ਹੌਂਸ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਹਿਰਸ, ਚਾਹ, ਮਨਸ਼ਾ ॥

ਹੌਸਲਾ
ਹੌਂਸਲਾ } ਪੁ:—ਸਮਰਥ, ਦਲੇਰੀ, ਇੱਛਿਆ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਹੌਂਸਲਾ ਕਰਨਾ
ਹੌਂਸਲਾ ਫੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਲੱਗੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਹੌਂਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਦਲੇਰ, ਹਿੰਮਤੀ ।

ਹੌਕਣਾ
ਹੌਂਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਜਾਂ, ਔਖਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਹਫਣਾ ॥

ਹੌਂਕਣੀ, ਸ:—ਔਖਾ ਸਾਹ, ਦਮਾ (ਚੜ੍ਹਨੀ) ।

ਹੌਕਾ, ਪੁ:—'ਹਾਹੁਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਹੌਜ (ਹੌਦ), ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਤਲਾਉ, ਚਬੱਚਾ।

ਹੌਦਾ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਰਖਕੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ, ਅਮਾਰੀ॥

ਹੌਮਾ, ਹੌਮਾਂ, ਪੁ:—ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਮਮਤਾ, ਹਿਰਸ।

ਹੌਲ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭਉ, ਧੜਕੀ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਹੌਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਅਫਸਰ।

ਹੌਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੌਲਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ।

ਹੌਲਦਿਲ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕੀ॥

ਹੌਲਦਲੀ, ਹੌਲਦਿਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਧੜਕੀ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੱਕ ਉੱਤੇ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹੌਲਾ ਵਿ:—ਹਲਕਾ, ਮੁਲੈਮ, ਸੁਖਾਲਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ॥

ਹੌਲੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਹਲਕੀ, ਮੁਲੈਮ, ਸੁਖਾਲੀ।

ਹਲੀ ਹੌਲੀ, ਹੌਲੀਂ ਹੌਲੀਂ, ਹੌਲੇ, ਹੌਲੇ ਹੌਲੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਰਾਮ ਨਾਲ, ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ, ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਸਹਿਜੇ, ਅਮੱਲ-ਅਤੇ।

ਕ

ਕ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਕੱਕਾ॥

ਕਉ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਊਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ, ਕਾਉਂ, ਕਾਂ॥

ਕਈ, ਪੜ:—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰੇ, ਅਨੇਕ।

ਕਈਕੁ, ਪੜ:—ਕਈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ॥

ਕਈ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵੇਰੀ, ਅਕਸਰ॥

ਕਸ, ਸ:—ਤਾਪ, ਕੰਗਾਲ, ਜੋਰ, ਤਾਕਤ ਖਿੱਚ ਰੰਗ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ, ਕਸੌਟੀ ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬਿਆਂ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰ, ਧਾਤ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਕੀਰ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਕਮੀ, ਘਾਟਾ, ਮੇਲ॥

ਕਸ ਉਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਗਾਲ ਨਿਕਲਣਾ॥

ਕਸ ਆਉਣੀ, ਹੋਣੀ ਜਾਂ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਨਾ॥

ਕਸ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਰੱਸੀ ਪਾਉਣਾ।

ਕਸ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸੌਟੀ ਉੱਤੇ ਸੋਨਾ ਰਗੜ ਕੇ ਪਰਖਣਾ॥

ਕੱਸ, ਸ:—ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ, ਤੰਗੀ, ਕਸਾਉਟ॥

ਕੰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਜਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਮਾਮਾ, ਅਲਮਾਰੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉਤਲੇ ਕਢੇ ਦੀ ਲਕੜੀ॥

ਕਸਕਸਾ, ਪੁ:—ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ॥

ਕਸਕਾਸ, ਸ:—ਖਸਖਾਸ, ਪੋਸਤ ਦੇ ਬੀ॥

ਕਸਕਾਸੀ, ਵਿ:—ਚਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਹੋਵੇ॥

ਕਸੰਟ, ਪੁ:, **ਕਸਟਣੀ,** ਸ:—ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਕਲੇਸ਼, ਔਖ॥

ਕਸ਼ਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ॥

ਕਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਤ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਵੱਢਣਾ, ਮੁੱਲ ਕਰਨਾ ॥

ਕਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਸਤੂਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪੰਛੀ ॥

ਕਸਤੂਰੀ, ਸ:—ਹਰਨ ਦੀ ਧੁੰਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼, ਨਾਫਾ, ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਕਸਦ, ਪੁ:—ਇੱਛਿਆ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਸ਼ੱਪ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਿਖੀ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇਕ ਗੋਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਕਸੱਪਣ, ਪੁ:—ਕਸਾਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇਤਰਸੀ ॥

ਕਸਬ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਕਿਰਤ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਪੇਸ਼ਾ ॥

ਕਸਬਣ, ਕਸਬੀ, ਸ:—ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਕੰਜਰੀ, ਬੇਸਵਾ

ਕਸਬਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਵੱਡਾ ਪਿੰਡ ।

ਕਸਬਾਤਣ, ਸ:, **ਕਸਬਾਤੀ,** ਪੁ:—ਛਲ ਛਿੱਦ੍ਰ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁਖ ਕਪਟੀ॥

ਕਸਬੀ, ਪੁ:—ਕਸਬ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ ।

ਕਸੰਮ, ਸ:—ਸੌਂਹ, ਸੁਗੰਦ ॥

ਕਸਮਲ, ਪੁ:—ਪਾਪ, ਗੁਨਾਹ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਠੰਢਾ ਦੇਸ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰਣ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਕਸ਼ਮੀਰੀ, ਪੁ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਜਾਂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਬੋਲੀ ।

ਕਸਰ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਥੁੜ, ਐਬ, ਨੁਕਸਾਨ, ਭੂਤ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਮਿਰਗੀ ॥

ਕਸਰ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਕਸਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ॥

ਕਸਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਸਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੜ ਜਾਣਾ, ਭੂਤ ਚੜ੍ਹਨਾ ਮਿਰਗੀ ਪੈਣੀ ॥

ਕਸਰ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕਸਰ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕਸਰ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕਸਰਤ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ, ਵਿਆਮ, ਡੰਡ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੇ, ਕਸ਼ਤੀ ।

ਕਸਰਾਧਾ, ਵਿ:—ਕਸਰ ਵਾਲਾ, ਘਟੀਆ ॥

ਕਸੂਰੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਸੂਰ ਵਾਰ, ਅਪਰਾਧੀ, ਰੋਗੀ ॥

ਕਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬਨਵਾਉਣਾ ॥

ਕਸਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਿਜ਼ੂਰੀ ॥

ਕੱਸਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ॥
ਪੁ:—ਲੱਸੀ ਦਾ ਛੰਨਾ॥

ਕਸਾਉ, ਪੁ: } ਕੱਸਲ ਦਾ ਗੁਣ, ਵਿੱਚ ਇਕ
ਕਸਾਉਟ, ਸ: } ਰੰਗ ਘੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਣ ਜਾਂ ਕ੍ਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਕਸਾਇਣ, ਸ: } ਜਨੌਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਉਹ ਦਾ
ਕਸਾਈ, ਪੁ: } ਮਾਸ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਨਿਰਦਈ, ਬੇਤਰਸ ॥

ਕਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—ਕੁਸਾਂਦਾ, ਉਹ ਪ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੂਟੀ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ॥

ਕਸਾਰ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਘੋਉ ਵਿੱਚ ਭੁੰਨ ਕੇ ਵਿੱਚ ਖੰਡ ਆਦਿਕ ਪਾਈ ਹੋਈ, ਪੰਜੀਰੀ, ਅਤੇ ਜੌਂ ਦੇ ਭਿੰਨਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ ।

ਕਸਾਲਾ, ਪੁ:—ਖੇਚਲ, ਔਖ, ਦੁੱਖ, ਕਸ਼ਟ, ਰੋਗ, ਮਿਹਨਤ, ਸ਼ਮ (ਕਰਨਾ)॥

ਕਸਾਵਟ, ਸ:—'ਕਸਾਉਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਸਿਆ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਘਾਟੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਸਰਨਾ, ਧਾਤ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਉਲਟੀ ਕਰਨਾ ।

ਕਸ਼ਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਕਸਿਆਣੋ ਹੋਣਾ)

ਕਸੀਸ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਕਸੀਸ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਮਾਰਨੀ, ਸਾਹ ਵੱਟ ਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕਸੀਦਾ, ਪੁ:—ਸੂਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣਾ, ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਤੇ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ (ਕਸੀਦਾ ਲੈ ਬੈਠਣਾ

ਕਸੀਰਾ, ਪੁ:—ਧੇਲਾ, ਅੱਧਾ ਪੈਸਾ ॥

ਕਸੁੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਵਿਚਲੀ ਦਰਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਟੀਪ ਕਰੀਦੀ ਹੈ ॥

ਕਸੁੰਭਾ, ਪੁ:—'ਕੁਸੁੰਭਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਸੂਤ, ਪੁ: -ਵਿਗਾੜ, ਉਲਝਾਉ, ਗੜਬੜ, ਕੱਬ, ਵਿੰਗ, ਖਰਾਬੀ, ਭੇੜ ॥

ਕਸੂਤਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਭੈੜਾ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਸੂਰ, ਪੁ:—ਐਬ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਕਸੂਰ ਵਾਰ, ਵਿ:—ਕਸੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੇ ਕਸੂਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ॥

ਕਸੂਰੀਆ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸੇਰ, ਪੁ:—ਮਿੱਠਾ ਵਾਲਾ ਘਾਹ ਬੂਟਾ ॥

ਕਸੇਰਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਸੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ ॥

ਕੌੜਾ ਕਸੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ ਤੇ ਕੌੜਾ॥

ਕਸੋਟਾ (ਟੀ), ਪੁ:, ਸ—'ਕਚੋਟਾ' ਵੇਖੋ।

ਕਸੌਟੀ, ਸ: -ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਉੱਪਰ ਕਸ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਸਵੱਟੀ॥

ਕਹਸਾ, ਪੁ: ਛਾਲਾ, ਸੁਦਨੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬਿਰਲਾਪ॥

ਕਹਾ, ਸ:—ਵੈਲਾ, ਲੜਾਈ॥
ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਹੁਕਮ।

ਕਹ ਕਾਰ, ਵਿ: ਆਖੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਹਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਖਵਾਕੇ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ॥

ਕਹਾਂ ਪਾਈਏ, ਵਿਸਮਯਕ:—ਇਹ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਕਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਬੁਲਵਾਉਣਾ।

ਕਹਾਵਤ, ਸ:—ਅਖਾਉਤ, ਅਖਾਣ, ਗੱਲ।

ਕਹਾਈ, ਸ:—ਲੱਤਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।

ਕਹਾਣੀ, ਸ:—ਕਥਾ, ਵਾਰਤਾ, ਬਾਤ, ਕੁੜਮਾਈ॥

ਕਹਾਰ, ਪੁ:—ਝੀਉਰ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਹਿਰਾ॥

ਕਹਾਰਨੀ (ਰੀ) ਸ:—ਕਹਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਹਿਰੀ।

ਕਹਿਓਸੁ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ॥

ਕਹਿਆ, ਪੁ:—ਅਖਾਣ, ਆਖਾ, ਗੱਲ, ਹੁਕਮ॥

ਕਹਿਗਲ, ਸ:—ਕੌੜਾ ਪਲਸਤਰ, ਲੇਵੀ॥

ਕਹਿਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੀੜਾ, ਮਕੜ।

ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਕੂਣਾ, ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ, ਸਮਝਾਣਾ, ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ।

ਪੁ:—ਗੱਲ, ਕਹਿਆ, ਹੁਕਮ, ਨਸੀਹਤ (ਕਹਿਣਾ ਕਰਨਾ, ਮੰਨਣਾ। ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕਹਿਣ ਜਾਂ ਕਹਿਣੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ,)

ਕਹਿਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਸ:—ਫੋਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸੀਹਤ ਕਰਨਾ, ਸਮਝਾਣਾ॥

ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ

ਕਹਿੰਦ, ਪੁ:—ਗੁਆਰ, ਝੱਲਾ, ਉਤ॥

ਕਹਿੰਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ: }
ਕਹਿੰਦ ਵਾਈਂ ਸ: } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਉਤ ਪੁਣਾ॥

ਕਹਿਰ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਜੁਲਮ, ਬਿਪਤਾ, ਖਰਾਬੀ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਅੱਤ।

ਕਹਿਰ ਦਾ, ਵਿ:—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਪਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦੁਖਦਾਈ॥

ਕਹਿਰ ਮਾਨ (ਵਾਨ,) ਵਿ:—ਕ੍ਰੋਧੀ, ਜ਼ਾਲਮ

ਕਹਿਰਾ, ਵਿ:—ਇਕਸਾ, ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ, ਗਰੀਬ, ਇਕੱਲਾ।

ਕਹਿਰੀ ਜ਼ਹਿਰੀ ਦੀ ਮੌਤ, ਸ:—ਕੁਆਣ ਦਾ ਮਰਨਾ॥

ਕਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਬੁਲਵਾਉਣਾ।

ਕਹਿਲਾ ਭੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਾ ਭੇਜਣਾ, ਸਨੇਹਾ ਘੱਲਣਾ॥

ਕਹੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ਲੋਹੇ ਦਾ।

ਕਹੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਕਹੇ, ਪੜ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦੇ, ਕਿਹੇ, ਕੇਹੇ॥

ਕਹੇਕਾਰ, ਵਿ:—ਆਖੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਆਗਯਾਕਾਰ।

ਕਕਾਹਰਾ, ਪੁ:—ਕ ਖ ਗ ਆਦਿਕ ਅੱਖਰ, ਪੈਂਤੀ॥

ਕੱਕਰ, ਪੁ:—ਠੰਢ, ਬਰਫ, ਪਾਲਾ, ਪਾਣੀ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਕੰਕਰ
ਕੰਕਰੀ
ਕੰਕਰੀਟ } ਸ:—ਰੋੜਾ, ਰੋੜੀ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ, ਚਿਲਮ ਵਿਚ ਅਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੋੜਾ ॥

ਕਕਰੇਜੀ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕੱਕੜ, ਪੁ: ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ, ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਧੂਏਂ ਦਾ ਮੁੜ ਉੱਗਲਣਾ ॥

ਕਕੜ ਸਿੰਗੀ, ਸ:—ਖੰਘ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ-ਬੂਟੀ ॥

ਕੱਕੜੀ, ਸ:—ਖੱਖੜੀ, ਤਰ, ਖੰਨੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਕੜੈਲ, ਪੁ:—ਕੱਕੜ ਦੀ ਖੱਲ ।

ਕੱਕਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਕ। ਕੇਸ ਕੜਾ ਆਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਕਰੇਲੇ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਕੱਖ,
ਕੱਖ ਕਾਣ, } ਪੁ:—ਤੀਲ੍ਹਾ, ਘਾਹ, ਤੂੜੀ, ਨਕਾਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਕੱਖ ਭੰਨ ਕੇ ਦੂਹਰਾ ਨਾ ਕਰਣਾ, ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੌਲੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਕੰਗਣ, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕੜਾ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ ॥

ਗਣਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਲਾੜਾ ਲਾੜੀ ਗਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਚੂੜੀ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ ॥

ਮਾਲ ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਪੇਟ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ (ਕੌੜੇ ਬੀ)।

ਕੰਗਹੂੜ
ਕੰਗਰੋੜ } ਸ:—ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਕੰਗਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਗਾਲ, ਮੰਗਤਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਕੰਗਾਲ, ਪੁ:
ਕੰਗਾਲਣੀ, ਸ: } ਨਿਰਧਨ, ਮੰਗਤਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਕੰਗਾਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ ॥

ਕੰਗੁਰਾ
ਕੰਗੂਰਾ } ਪੁ:—ਕਿੰਗਰਾ, ਸਫ਼ੀਲ, ਸਿਖਰ, ਕਲਸ ॥

ਕੰਗੂਰੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਕਿੰਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕੰਘਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕੰਘੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਕੇਸ ਵਾਹੁੰਦੇ ਹਨ । (ਕਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ, ਵਾਹਣਾ)॥

ਕੰਘਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਸਤਿਆਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਘਾ ਕਰ ਸੱਟਣਾ
ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ, ਤਾੜਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਕੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਗਾਲਣਾ, ਧੋਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਘੀ, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਾਲ ਸੁਆਰਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ, ਵਾਹੁਣੀ)॥

ਕੰਘੀ ਘਾੜਾ, ਪੁ:—ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੰਘੀ ਮਾਰਨਾ (ਮਨ ਵਿੱਚ), ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚਣਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ ॥

ਕੰਙਣ, ਪੁ:—'ਕੰਗਣ', ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਙਣਾ, ਪੁ:—'ਕੰਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਙਣੀ, ਸ:—'ਕੰਗਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੱਚ ਪੁ:—ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਕਰਿਆਈ॥

ਕੱਚ, ਪੱਕ, ਪੁ:—ਉਚਲਤਾਈ, ਕੱਚੇ ਪੱਕੇ ॥

ਕੱਚ ਬੱਚ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਜਾਤਕ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ ॥

ਕੱਚ ਲਹੂ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਤੇ ਪਾਕ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ।

ਕਚਹਿਰੀ, ਸ:—ਅਦਾਲਤ, ਮੁਨਸਫ਼ੀ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਣਨੇ ਲਿਆਂ ਕਰਨਾ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਉਣੀ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਅਰਦਲੀ, ਚਪੜਾਸੀ ਆਦਿਕ ॥

ਕਚਹਿਰੀ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ', ਵੇਖੋ ॥

ਭਰੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਕਚਕੋਲ, ਪੁ:—ਨਰੇਲ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਧ ਭਿੱਛਿਆ ਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਕਚ ਖਾਮ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਝੂਠਾ, ਕਪਟੀ।

ਕੰਚਣ, ਸ:—ਸਿਉਨਾ, ਸੋਨਾ, ਸੁਵਰਨ, ਇੱਕ ਜਾੜ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਨੌਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੰਚਣੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਬੇਸਵਾ ॥

ਕਚਨਊ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਕਚਨਾਰ (ਲ), ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੇਰੀਆਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਕਚਰ ਕਚਰ, ਪੁ:—ਕੱਚੀ ਭਾਜੀਆਂ ਫਲ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕਚਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਚਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ ॥

ਕਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਕਚਰਾਧਾ
ਕਚਰਾਧਾ ਹੋਇਆ } ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਅਧੂਰਾ।

ਕਚਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਭਾਜੀ, ਇੱਕ ਫਲ।

ਕਚਵਾ (ਵੇ), ਪੁ:—ਹਾੜ੍ਹ ਮਾਂਹ।

ਕੱਚਾ
ਕੱਚੀ } ਵਿ:—ਹਰਾ, ਨਾ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਨ ਸਾੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਛੋਟਾ, ਅਧੂਰਾ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਪਿੱਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਘਰ), ਢੇਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਉੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਰੰਗ), ਅਸ਼ੁੱਧ ਨਕਲੀ, ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਉੱਪਰ ਅਸ਼ਟਾਮ ਨਹੀਂ, ਢਿੱਲਾ, ਬੇ ਠਿਕਾਨਾ, ਅਟਕਲ ਪੱਚੂ, ਵਧਣ ਘਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁ:—ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸੂਰਤ॥

ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ (ਜੀ ਜਾਂ ਦਿਲ), ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਘਿਰਨਾ ॥

ਕੱਚਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ, ਡੰਝ ਪਾਉਣੀ, ਸੀਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਚੇ ਤੋਪੇ ਮਾਰਨ ॥

ਕੱਚਾ ਤੋਲ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਤੋਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ॥

ਕੱਚਾ ਧਾਗਾ, ਪੁ:—ਸਹਿਜੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥ (ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਕੱਚਾ ਧਾਗਾ ਹ)

ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਕੱਚਾ ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਪੱਕੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਤੇ ਗਾਰੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਘਰ) ॥

ਕੱਚਾ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੁ ਭਲਨਾ, ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਚਾ ਮਸਾਣ, ਪੁ:—ਸੜੇ ਹੋਏ ਕੁਆਰੇ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ।

ਕੱਚੀ ਅਕਲ, ਸ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝ ॥

ਕੱਚੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਣਾ ॥

ਕੱਚੀ ਧਾਤ, ਸ:—ਖਾਣ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਜੋ ਅਜੇ ਸਾਫ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ, ਸ:—ਬੇ ਨਿਕਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ॥

ਕੱਚੀ ਪੇਸ਼ੀ, ਸ: ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ੀ ॥

ਕੱਚੀ ਬਹਾਰ, ਸ:—'ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ, ਸ:—ਬਰਸਾਤ, ਜਦ ਗਰਮੀ ਘਟੇ ਮਰਦੀ ।

ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਚੇ ਦਿਨ, ਪੁ: (ਬਹੁ:), ਕੱਚੀ ਰੁੱਤ,, ਤੀਮਤ ਦੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਕਚਾਰੀਹ, ਸ:—'ਕਾਂਚਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਚਾਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕਚਿਆਈ, ਸ:—ਥੋੜ, ਕੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਕਚਿਆਹਟ
ਕਚਿਆਹਣ
ਕਚਿਆਂਧ } ਸ:—ਕੱਚੇ ਹੋਣ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਘਿਣ ॥

ਕਚੀਚੀ, ਸ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੰਦ ਚੱਬਣਾ, (ਲੈਣੀ ਵੱਟਣੀ) ॥

ਕੱਛ, ਸ:- ਬਗਲ, ਜੰਘੀ, ਇੱਕ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਘੁਟੰਣਾ ਜੋ ਸਿੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਨਾਪ ॥

ਕੱਛ ਪਾਉਣਾ
ਕੱਛ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਨਾਪਣਾ ॥

ਕੱਛਾਂ ਬਜਾਉਣੀਆਂ
ਯਾ ਵਜਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ।

ਕੱਛੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਗਲ ਹੇਠ ਲੁਕਾਉਣਾ

ਕਛਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਕੱਛ ਜੋ ਸਿੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਨਾਪਣੀ, ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਕਛੂਹਾਲੀ, ਸ:—ਕੱਛ ਦੇ ਵਿਚ ਦਾ ਫੋੜਾ ॥

ਕਛਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਕਛਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੱਛਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਅਤੇ ਪਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਚੇ ਥੰਦ .ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਖੜਿਦੇ ਹਨ ॥

ਇਕ ਨੁਕਰ, ਇਕ ਪਾਸਾ ॥ ਕਛੈਹਰਾ ॥

ਕਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਮੀ ਦਾ ਨਾਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਫਸਲ ਦਾ ਮੁਲ ਪੁਆਉਣਾ ॥

ਕਛਾਈ, ਸ:—ਫਸਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਮਲ ਪੁਆਈ ॥

ਕੱਛੂ (ਕੱਛੂ ਕੁੰਮਾਂ), ਕਛੂਆ } ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਕਛੋਟਾ, ਪੁ:, ਕਛੋਟੀ, ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਤਿਕੋਣੀ ਲੀਰ ॥

ਕਜ, ਸ:—ਵਿੰਗ, ਦੋਸ, ਜਾਤ ਦਾ ਵਿਗਾੜ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਕੰਜ, ਵਿ:—ਸੰਢ, ਉਹ ਤੀਮਤ ਜਿਸ ਦੇ ਉਲਾਦ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ।

ਕਜਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਗਾਮ, ਬਾਗ ।

ਕੰਜਕ (ਕਾਂ), ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ ॥

ਕੰਜਕਾਂ ਜਵਾਣੀਆਂ (ਜੁਆਣੀਆਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਗਾ ਅਸ਼ਟਮੀ ਨੂੰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ।

ਕੰਜਕਾ ਭਵਾਨੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ, ਆਦ ਕੁਆਰੀ, ਨਿਕੀ ਜੇਹੀ ਆਲ੍ਹਾ ਭੋਲੀ ਕੁੜੀ ।

ਕੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੱਕਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਕੰਜਰ, ਪੁ:—ਉਹ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੀਮਤਾਂ ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬੇਸ਼ਰਮ ਆਦਮੀ ॥

ਕੰਜਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਮੀਨ ਪੁਣਾ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੰਜਰਊ, ਪੁ:—ਕੰਜਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੰਜਰ ਪੁਣਾ ।

ਕੰਜਰੀ, ਸ:—ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ।

ਕੱਜਲ, ਕਜਲਾ } ਪੁ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਕਾਲਕ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਕਜਲੀ, ਸ:—ਦਸਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਕਜਲੀ ਬਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਨ ਜਿੱਥੇ ਹਾਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਕੰਜਲੀ, ਸ:—ਸੱਪ ਦੀ ਕੁੰਜ ॥

ਕਜਲੌਟੀ, ਸ:—ਕੱਜਲ, ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਜ਼ਾ, ਸ:—ਛੁੱਟੀ ਹੋਈ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਮੌਤ ਕਿਸਮਤ, ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਨੂੰ ॥

ਕਜ਼ਾ ਉਮਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਸਾਲ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਕਜ਼ਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਜਾਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨੀ ॥

ਨਮਾਜ਼ ਕਜ਼ਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਗਾ ਪਾਉਣਾ (ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ) ॥

ਕੰਜਾ, ਵਿ:—ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਜ਼ਾਕ, ਪੁ:—ਲੁਟੇਰਾ, ਧਾੜਵੀ, ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ।

ਕਜ਼ਾਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਕਜ਼ਾਕੀ' ਵੇਖੋ

ਕਜ਼ਾਕੀ, ਸ:—ਕਜ਼ਾਕ ਦਾ ਕੰਮ, ਲੁੱਟਮਾਰ, ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ ॥

ਕਜਾਵਾ, ਪੁ:—ਊਠ ਦੀ ਕਾਠੀ ॥

ਕਜ਼ਿਆ, ਸ:—ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ; ਜਜ ॥

ਕਜ਼ਿਆਇਣ, ਕਜ਼ਿਆਣ, ਕਜ਼ਿਆਣੀ } ਸ:—ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕੰਜੀ, ਪੁ:—ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਦਾ ਇੱਕ [illegible] ॥

ਕਜ਼ੀਆ, ਪੁ:—ਪੁਆੜਾ, ਝਗੜਾ, ਫਸਾਦ (ਕਰਨਾ, ਮਕਾਉਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਕਜੀਆ ਗਲ ਪਾਉਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ, ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਕੰਮ ਕਰ ਬਹਿਣਾ ॥

ਕੰਜੂਸ, ਪੁ: } ਸੂਮ (ਜਾਂ ਸੂਮਣੀ), ਧਨ
ਕੰਜੂਸਣ (ਣੀ), ਸ: } ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕੰਜੂਸ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਕੰਜੂਸੀ' ਵੇਖੋ।

ਕੰਜੂਸੀ, ਸ:—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਧਨ ਜੋੜਨਾ

ਕਟ, ਸ:—ਕਮਰ, ਲੱਕ ॥

ਕੱਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਰੰਗ, ਚਾਲ।

ਕਟਹਿਰਾ(ੜਾ), ਪੁ:—ਜੰਗਲਾ, ਬਜ਼ਾਰ, ਮੰਡੀ॥

ਕਟਕ, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਫੌਜ, ਧਾੜ ॥

ਕੰਟਕ, ਪੁ:—ਕੰਡਾ, ਬਿਘਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ, ਵੈਰੀ॥
ਵਿ:—ਸੂਮ, ਸੋਕੀ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਕੰਕਸ।

ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਕਤਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨੇ, ਮਾਰਨਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਚੀਰਨਾ, ਵੇਲਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨੀ।

ਹਰਫ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਲੀਕ ਮਾਰਨੀ॥

ਕੱਟ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਖਾ ਜਾਣਾ।

ਗੱਲ ਕੱਟਣੀ }
ਬਾਤ ਕੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਰੱਦਣੀ।

ਬੇੜੀਆਂ ਕੱਟਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦ ਖਲਾਸ ਕਰਨੀ।

ਮਿਤੀ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤੂਰੀ ਲ ਲੈਣੀ ॥

ਰੰਗ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਬਦਲਣਾ ਜਾਂ ਨਿਚੋੜਨਾ॥

ਕੱਟਣੀ, ਸ:—ਵੇਲਾ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਨਰੇਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਦੀ ਰੱਸੀ॥

ਕਟਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਲੱਕੜੀ ਵਿੱਚ ਚੁੰਝਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਟਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਕੱਟੜ, ਪੁ:—ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਘੋੜਾ।
ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਸਖਤ, ਆਪਣੇ ਮਤ ਦਾ ਪੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਟੜਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ਾਰ, ਮਹੱਲਾ, ਜੁਆਨ ਸੰਢ, ਕੱਟਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਕਟੜੀ, ਸ: ਕੱਟੀ, ਝੋਟੀ ਛੋਟਾ ਕਰੜਾ ॥

ਕੱਟਾ, ਪੁ:—ਮਹਿੰ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਝੋਟਾ ॥
ਵਿ:—ਧਰਮ ਦਾ ਪੱਕਾ ॥

ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਮੋਟਾ ॥

ਕਟਾਉ, ਪੁ: ਕਾਟ, ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਖਰਾਂ ਦੇ ਵੇਲ।

ਕਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਟਾਊ, ਵਿ: ਕੱਟਣ ਜੋਗਾ।

ਕਟਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕਟਾਖ, ਸ:—ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ॥

ਕਟਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ, ਖੰਡਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕਟਾਰਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕਟਾਰ, ਇਕ ਛੁਰੀ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਕਟਾਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕਟਾਰ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕਟਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਕਟਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਰੋੜਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ॥

ਕਟਾਵਣ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਕੱਢੇ ਹੋਏ॥

ਕਟੀ, ਸ:—ਝੋਟੀ, ਮੱਹਿ ਦੀ ਬਚੀ ('ਕੱਟਾ' ਵੇਖੋ)॥

ਕਟੀਲਾ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਚੁਸਤ, ਬਹਾਦਰ, ਤੇਜ਼ (ਤਲਵਾਰ)॥

ਕਟੂ (ਕੱਟੂ), ਪੁ:—ਕਟਾ, ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ॥

ਕੱਟੂ ਬੱਛੂ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ॥

ਕਟੂਆ, ਪੁ:—ਮਾਂਗਣੂੰ, ਖਟਮਲ॥

ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਬਹਾਦਰ।

ਕਟੇਲਾ, ਵਿ:—'ਕਟੀਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਕਟੋਚ, ਪੁ:—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਜਾਤ॥

ਕਟੋਰਦਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਡੱਬਾ, ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਦਾ ਥੱਲਾ। ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ॥

ਕਟੋਰਾ, ਪੁ:
ਕਟੋਰੀ, ਸ: } ਧਾਤ ਦਾ, ਗੋਲ, ਪਿਆਲਾ, ਛੰਨਾ॥

ਵਿ:—ਵੰਗੀ ਵੰਸੋਂ ਵਾਲਾ (ਸ਼ਹਿਰ), ਸੋਹਣੀ ਬਣੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼)॥

ਕੱਠ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠ' ਵੇਖੋ॥

ਕੰਠ, ਪੁ:—ਗਲ, ਸੰਘ, ਅਵਾਜ਼, ਘੰਡੀ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ, ਚੇਤੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਕੰਠ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਰਟਣਾ॥

ਕੰਠ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਿਵੇਂ ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਕਠਣ, ਵਿ:—ਔਖਾ, ਕਰੜਾ, ਸਖ਼ਤ, ਦੁਖਦਾਈ॥

ਕਠਣਤਾਈ
ਕਠਨਊ
ਕਠਨਾਈ } ਸ:—ਔਖ, ਮੁਸ਼ਕਲ, ਸਖ਼ਤੀ ਜਿਗਰਾ॥

ਕੱਠਾ, ਪੁ:—'ਇਕੱਠਾ' ਵੇਖੋ, ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ॥

ਕੰਠਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਦੀ ਮਾਲਾ (ਵੱਡੇ ਮਣਕਿਆਂ ਦੀ) ਹਾਰ॥

ਕੰਠੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕੰਠਾ ਜੋ ਗਲ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ

ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਗਿਰਦ ਗੋਲ ਜਹੀ ਲਕੀਰ॥

ਕੰਠੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਲਾ ਬਣਾਉਣਾ॥ (ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦਾ)

ਕੰਠੀ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ, ਚੇਲਾ ਹੋਣਾ (ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦਾ)

ਕਠੋਰ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ, ਨਿਰਦਈ॥

ਕਠੋਰਤਾਈ, ਸ:—ਸਖ਼ਤੀ, ਪਕਿਆਈ, ਬੇਰਹਮੀ॥

ਕੰਡ, ਸ:—ਪਿੱਠ, ਢੂਹੀ, ਜੁਆਲੀ, ਬਟਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਮੁਲਾਇਮ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਕੰਡ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਕੰਡ ਲੱਥਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਵੈਰੀ ਢਾਹੁਣੀ ॥

ਕੰਡ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾ ਦੇਣਾ, ਦਿਲ ਤੋੜਨਾ ॥

ਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਸੂਲ, ਛੋਟੀ ਤਕੜੀ, ਗਲ ਵਿਚ ਦੀ ਮੇਲ, ਮੱਛੀ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਜੀਭ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕੀ ਜਾਂ ਖੁਰਦਰਾ ਪਨ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਵੰਗ ਦੀ ਨੋਕ ॥

ਕੰਡਿਆਰੀ, ਸ:—'ਕੰਡਿਆਲੀ', ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਡਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਲਗਾਮ ਦਾ ਦਹਾਨਾ ॥

ਕੰਡਿਆਲਾ, ਵਿ:—ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁ:—ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਝਾੜੀ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਦਹਾਨਾ ॥

ਕੰਡਿਆਲੇ ਚੱਬਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਕੰਡਿਆਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲੀ ਵੇਲ ॥

ਕੰਡੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕੰਡਾ (ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ), ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਟੋਕਰੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਰਾਜ ਚੂਨਾ ਕਲੀ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਡੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ (ਚੜ੍ਹਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣਾ ॥

ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਸੁਟ ਪਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟਣਾ, ਅਨਾਜ ਦੀ ਪੋਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਘਾਹ ਬੂਟ ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ, ਮਿਆਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲਵਾਰ ਖਿੱਚਣੀ, ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣੀ, ਬੂਟਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਚੁਗਣਾ, ਉਤਾਰਨਾ, ਘੜਾਉਣਾ, ਛਾਪਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਨਵਾਂ ਰੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ, ਰੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕਸੀਦੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੱਢ ਮਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟਣਾ ।

ਮੂਹੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ, ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੱਢ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਜਾਂ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ।

ਕੱਢ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਜਾਂ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ।

ਕੱਢ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਕੇ ਜਮਾ ਕਰ, ਛੱਡਣਾ ॥

ਕੱਢਲੀ
ਕੈਢੁਲੀ } ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਜਾਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕੰਠੀ ॥

ਕੰਢਾ, ਪੁ:—ਕਿਨਾਰਾ, ਸਿਰਾ, ਪਾਸਾ, ਬੰਨਾ ॥

ਕਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਢਾਈ, ਸ:—ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਕੰਢੀ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਧਰਤੀ, ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕਣ, ਪੁ:—ਰੁਆਲ, ਗੀਣ, ਪੋਲੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਲੀ, ਗੰਢੇ ਦਾ ਹਰਾ ਬੂਟਾ, ਬਲ, ਸ਼ਕਤਿਆ ॥

ਕਣ ਕਰਨਾ (ਪਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੋਲੀ ਦਾ ਮੁਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਣ ਮੱਟ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਥੋੜੀਆਂ ਥੋੜੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ॥

ਕਣਸ, ਪੁ:—'ਕੈਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਣਸੋ, ਸ਼ਃ—ਗੁੱਝੀ ਖ਼ਬਰ (ਲੈਣੀ, ਪੈਣੀ, ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪੈਣੀ)॥

ਕਣਕ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਬਾਹਲੇ ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਕਣਾ, ਪੁਃ—ਤਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ।

ਕਣੀ, ਸ਼ਃ—ਮੀਂਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਭੂਹੀ ਰੁਆਲ, ਰੀਜ਼, ਛਾਣ, ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ, ਚੌਲ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਚ ਦਾਣਾ, ਹੀਰੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਸੱਤਿਆ, ਸ਼ਕਤੀ, ਕਰਾਮਾਤ॥

ਕਣੀਵਾਲਾ, ਵਿਃ—ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ, ਕਰਾਮਾਤੀ॥

ਕਣੋਈ, ਪੁਃ—ਪੈਲੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਕਣੌਡ, ਸ਼ਃ—ਝੂਠ, ਮੁਥਾਜੀ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ, ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ॥

ਕਣੌਡਾ, ਵਿਃ—ਦਾਗੀ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਲੋੜ ਵੰਦ, ਮੁਥਾਜ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ॥

ਕੱਤ, ਪੁਃ—ਕਲਮ ਦੀ ਨੋਕ ਕੱਟਣਾ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਕੰਤ, ਪੁਃ—ਖਸਮ, ਭਰਤਾ, ਘਰ ਵਾਲਾ॥

ਕੱਤਕ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਕੱਤੇ॥

ਕੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਰਖੇ ਨਾਲ ਰੂੰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ॥

ਕੱਤਣੀ, ਸ਼ਃ—ਰੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਟੋਕਰੀ॥

ਕੱਤਰ, ਪੁਃ—ਕਾਤਰ, ਲੰਗਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ।

ਕਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਕੱਟਣਾ, ਹਿੱਸੇ ਕਰਨੇ॥

ਕਤਰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਕੈਂਚੀ।

ਕਤਰਾ
ਕਤ੍ਰਾ } ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਕਾਤਰਾਂ॥

ਕਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਰਾਹ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਪੈਣਾ ਝੇਪਣਾ, ਵਿੰਗ ਜਾਣਾ (ਕੰਨੀ ਕਤਰਾਉਣਾ)॥

ਕਤਰਾਈ, ਸ਼ਃ—ਕਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਪਾਸੇ ਵੱਲ, ਬਗ਼ਲੇ॥

ਕਤਲ, ਸ਼ਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਘਾਤ, ਹੱਤਿਆ (ਕਰਨਾ)॥

ਕਤਲ ਦੀ ਰਾਤ, ਸ਼ਃ—ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਹੁਸੈਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ॥

ਕਤਲੰਮਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਲੁੱਚੀ॥

ਕਤਲਾ, ਪੁਃ—ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਮਠਿਆਈ ਦਾ ਟੋਟਾ॥

ਕਤਲਾਮ, ਸ਼ਃ—ਆਮ ਕਤਲ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ॥

ਕਤਾ, ਸ਼ਃ—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ, ਸ਼ਕਲ। ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ (ਕਰਨੀ)॥

ਕੱਤਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ॥

ਕਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਤਾਈ, ਸ਼ਃ—ਕੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਕਤਾਨ, ਪੁਃ—ਮਹੀਨ ਸਣ ਦਾ ਕਪੜਾ॥ ਵਿਃ—ਕਣੀ॥

ਕਤਾਬ, ਸ:—ਕਿਤਾਬ, ਪੋਥੀ, ਪੁਸਤਕ, ਗ੍ਰੰਥ ॥

ਅਹਿਲ ਕਤਾਬ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲ, (ਮੁਸਲਮਾਨ, ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਈਸਾਈ) ।

ਕਤਾਬ ਅਲਾਹੀ, ਸ:—ਕੁਰਾਨ ॥

ਕਤਾਬਣ, ਸ:
ਕਤਾਬੀ, ਪੁ:
ਕਤਾਬੀਆ, ਪੁ: } ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਕਤਾਬਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਕਤਾਬੀ, ਵਿ:—ਕਤਾਬ ਦਾ ॥

ਕਤਾਰ, ਸ:—ਪਾਲ, ਲੰਗ, ਲੜੀ, ਪੰਗਤ ।

ਕਤੀ, ਸ:—ਸੁਨਿਆਰਿਆਂ ਲੁਹਾਰਾਂ ਦੀ ਕੈਂਚੀ, ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ, ਤਾਰ ।

ਕਤੀਰਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੂੰਦ ॥

ਕਤੂੰਗੜਾ
ਕਤੂਰਾ } ਪੁ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੱਤੇਂ, ਪੁ:—'ਕੌਤਕ' ਵੇਖੋ ।

ਕਤੇਬ, ਸ:—'ਕਤਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਤੇਬਣ
ਕਤੇਬੀ
ਕਤੇਬੀਆ } 'ਕਤਾਬਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਥ,
ਕਥਾ } ਸ:—ਕਹਾਣੀ, ਵਾਰਤਾ, ਉਪਦੇਸ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ, ਸ:—ਇਸਰਾਰ, ਬੁਝਮਾਈ ॥

ਕਥਾ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਮੁੱਕਣੀ ॥

ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ (ਵਾਰਤਾ), ਸ:—ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਜਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਥਾ ਬਿਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਥਾ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਥਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਥਾ ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣਾ ॥

ਕਥਾ ਵਾਚਣ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੱਥ
ਕੱਥਾ } ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ਦਾ ਸਤ ਜੋ ਪਾਨ ਨਾਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਥਕ, ਪੁ:—ਕਥਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਯਾ, ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ ।

ਕਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਕਥਣਾ ਮਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਵਾਕ ਰਚਣਾ ॥

ਕਥਣੀ, ਸ:—ਗੱਲ, ਬਾਤ, ਉਪਦੇਸ਼, ਲੈਕਚਰ ਤਕਰੀਰ (ਕਥਨੀ ਕਹ ਭਰਮ ਨ ਜਾਈ) ॥

ਕੱਥੀ, ਸ:—ਚਮ ਨੂੰ ਛੋਹਣ ਵਾਲਾ ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਕਥਣੀ ਦਾ ਸੂਰਾ, ਪੁ:—ਨਿਰਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕਮਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਕਥਣੀ ਮਥਣੀ, ਸ:—ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਕਥਾ ॥

ਕਦ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦ ਕਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਦ ਕੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੇਹੜੇ ਕੁ ਵੇਲੇ ।

ਕੱਦ, ਪੁ:—ਉਚਾਈ, ਡੀਲ ॥

ਕੱਦਾਵਰ (ਵਰ) ਵਿ:—ਵਡੇ ਕੱਦ ਵਾਲਾ, ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ ॥

ਕੰਦ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਫਾਰਸ ਦੀ ਮਿਸਰੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਗਾਜਰ ਵਰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚੋਂ ਖੰਡ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਕੰਦ ਮੂਲ, ਪੁ:—ਕੰਦ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ॥

ਕਦਮ, ਪੁ:—ਉਲਾਂਘ, ਚਾਲ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਕਦਮ ਉਠਾਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਟੁਰਨਾ ॥

ਕਦਮ ਕਦਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਕਦਮ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਾਬਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਡਬਦੇ ਡਬਦੇ ਚੱਲਣਾ ॥

ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਨਗਾਹੀਏ ਦੇ ਪੀਰ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕਦਰ, ਸ:—ਕੀਮਤ, ਮੁੱਲ, ਆਦਰ, ਵਡਿਆਈ, ਪਰਮਾਣ ॥

ਕੰਦਰਾ, ਸ:—ਗੁਫਾ, ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਦਾ ਖੱਪਾ ॥

ਕੰਦਲ, ਪੁ:—ਜੌਂ ਅਤੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਕੰਦਲਾ
ਕੰਦਲੀ } ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੋਟੀ ਤਾਰ ॥

ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕੰਦਲੇ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਦਲੀ, ਪੁ:—ਕੇਲਾ ॥

ਕੰਦਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਜੋ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥

ਕਦਾ ਚਿੱਤ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਦੇ, ਸ਼ਾਇਦ, ਅਚਾਨ ਚੱਕ ।

ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ।

ਕਦੀ ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ, ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦੀ ਦਾ (ਦੀ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ॥

ਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ॥

ਕਦੀ ਨਾ ਕਦੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਕੰਦੀ, ਸ:—ਮਣ, ਵਿ:—ਖੰਡ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਮਿਰਕਾ) ॥

ਸਕਰ ਕੰਦੀ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਆਲੂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ, ਲੰਮੀਆਂ ਗੰਢੀਆਂ ॥

ਕਦੀਮ
ਕਦੀਮੀ } ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਸਮਾ, ਪਿਛਲਾ ਜ਼ਮਾਨਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ, ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ ।

ਕਦੀਮ ਤੋਂ (ਥੋਂ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਮੁੱਢੋਂ ॥

ਕੰਦੀਲ, ਸ:—ਲਾਲਟੈਣ, ਫਾਨੂਸ ॥

ਕੱਦੂ, ਪੁ:—ਗੋਲ ਘੀਆ, ਕਾਂਸ਼ੀ ਫਲ ॥

ਕੱਦੂ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੱਦੂ ਆਦਿਕ ਛਿੱਲਕੇ ਕੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਕੱਦੂ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕਿਰਮ ਜੋ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਗਜ਼ ਕੱਦੂ, ਪੁ:—ਕੱਦੂਆਂ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਰੀ ॥

ਕਦੂਰਤ, ਸ:—ਵੈਰ, ਸਾੜਾ, ਪਲੀਤੀ, ਮਲ ॥

ਕੰਦੂਰਾ, ਪੁ:—ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ।

ਕੰਦੂਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਬੀਬੀ ਫ਼ਾਤਮਾ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਜੋ ਖਾਣਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ, 'ਕਦੀ' ॥

ਕਦੇਕੁ, ਕਦੇ ਦਾ
ਕਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਦੇ
ਨ ਕਦੇ } 'ਕਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੇਹੜੇ ਵੇਲੇ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ, ਕਦ ॥

ਕਦੋਂ ਕੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕੁ ਵੇਲੇ ॥

ਕਦੋਕਣਾ, ਵਿ:—ਕਿਨੇ ਚਿਰ ਦਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ ॥

ਕੰਧ, ਸ:—ਦਿਵਾਲ, ਘਰ ਦੇ ਉਹ ਪਾਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਛੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ਕੰਧੀ, ਸ:—ਘਰ ॥

ਕੰਧਾ, ਪੁ:—ਮੋਢਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਜੋੜ ॥

ਕੰਧਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਣਾ, ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ ਨੂੰ ਮੋਢੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਕੰਧੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੰਦਾੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਕੰਨ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ॥

ਕੰਨ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ, ਸਮਝ ਆਉਣੀ ॥

ਕੰਨ ਕਟਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥

ਕੰਨ ਖੜੇ ਹੋਣੇ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖੜੇ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਖਪਾਣਾ ॥

ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਾਉਣਾ, ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਕੰਨ ਖੋਲ ਦੇਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਕਣਾ, ਸਮਝਾ ਦੇਣਾ, ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਨ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ, ਨ ਮੰਨਣਾ ॥

ਕੰਨ ਤੇ ਜੂੰ ਨਾਂ ਚੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਂ ਦੇਣਾ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ ॥

ਕੰਨ ਦੇਣਾ
ਕੰਨ ਧਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ ॥

ਕੰਨ ਨਾ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕੰਨ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੰਨ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਣ ਲੈਣਾ ॥

ਕੰਨ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਹੇਠੋਂ ਹੱਥ ਕੱਢਕੇ ਕੰਨ ਫੜਨੇ, (ਇਕ ਸਜ਼ਾ)॥

ਕੰਨ ਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਫੜਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਕੰਨ ਫੁਲ, ਪੁ:—ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕੰਨ ਭਰਨਾ (ਨੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਕੰਨ ਵੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਾਜ਼ ਪੈਣ ਦਾ ਭਰਮ ਹੋਣਾ, ਸਾਂ ਸਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਕੰਨ ਵਿਹਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰਨੇ, ਨਾਂ ਸੁਨਣਾ ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ॥

ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਂ ਸੁਨਣੀ ॥

ਕੰਨ ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਕੀ ਆਦਿਕ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕੱਢਣੇ।

ਕੰਨ ਵਿਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕਢ੍ਹਾਉਣੇ ॥

ਇਸ ਕੰਨ ਸੁਨਣਾ, ਉਸ ਕੰਨ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਦੇਕੇ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਨਣੀ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ॥

ਕੰਨਾਂ ਘੇਸਲ ਮਾਰਨਾ
ਕੰਨਾਂ ਮੂੰਦੀਂ ਮਾਰ ਛੱਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ: –ਮਚਲੇ ਹੋ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਂ ਸੁਨਣ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਕੱਚਾ, ਪੁ:—ਲਾਈ ਲੱਗ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ॥

ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਬਾ ਕਰਨਾ॥

ਕਨ੍ਹਈਆ, ਪੁ:—ਬਾਲ, ਕਿਸ਼ਨ, ਇਕ ਜਾਤ॥

ਕਨਸਤਰ, ਪੁ:—ਟੀਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੀਪਾ ॥

ਕਨਕਊਆ, ਪੁ:—ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੁੱਡੀ, ਪਤੰਗ ॥

ਕੰਨਕਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:) ਕੁੜੀਆਂ, ਕੁਆਰੀਆਂ ਕੰਜਕਾਂ ॥

ਕਨਖਜੂਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਚੰਬੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਕਨਪੱਟੀ, ਸ:—ਪੁੜ ਪੁੜੀ, ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਂ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਪੜਦਾ ।

ਕੰਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਗ (ਾ), ਪਤੰਗ ਦੀਆਂ ਨੁਕਰਾਂ, ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਨਾਰੇ ॥

ਕੰਨ੍ਹਾ, ਪੁ:—'ਕੰਧਾ' ਵੇਖੋ॥

ਕਨਾਗਤ, ਸ:—ਅੱਸੂ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਹਿੰਦੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਕਨਾਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੜਦਾ ਜੋ ਤੰਬੂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਕਨਾੜੇ
ਕਨੌੜੇ
ਕਨੌੜੀਆਂ } ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:)–ਖੱਚਰਾਂ, ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ॥

ਕਨਾਰ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਕਨਾਰਾ, ਪ:—ਕੰਢਾ, ਪਾਸਾ, ਕੰਨੀ, ਹੱਦ । ਬੰਨਾ ॥

ਕਨਾਰਾ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਣ ਕਨਾਰੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਫਿਰ ਹੋਣਾ ਮਰਨ ਦੇ ਨੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਨਾਰੀ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਟੀ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਗੋਟਾ ॥

ਕਨਾਲ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਘੁਮਾਂ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕੰਨਿਆਂ, ਸ:—ਕੁੜੀ, ਧੀ, ਕੁਆਰੀ ॥

ਕੰਨਿਆਂ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਵਰ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ।

ਕੰਨਿਆ ਪਤੀ, ਪੁ:—ਕੁੜੀ ਦਾ ਗਭਰੂ, ਵਰ, ਘੋਂਦ ॥

ਕੰਨੀ, ਸ:—ਕਨਾਰਾ, ਪਾਸਾ, ਲੁੰਗੀ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਗੁੱਡੀ ਦੀ ਨੁੱਕਰ ॥

ਕੰਨੀ ਕਰਨੀ
ਕੰਨੀ ਕਤਰਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਹਟਣਾ ਬਚਣਾ ॥

ਕੰਨੀ ਦੇਣੀ
ਕੰਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਤੰਗ ਜਾਂ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਤਾਂਹ ਚੁਕਣਾ ॥

ਕੰਨੀ ਰਾਖਵਾਂ (ਮਾਂ) ਵਿ:—ਕੰਨੀ ਛਡਕੇ ਬੁਣਿਆ ਜਾਂ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਖੇਸ) ॥

ਕੰਨੀਂ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕੰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ (ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਨਾ) ॥

ਕਨੂਣੀ, ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਨੂਨ, ਪੁ:—ਨੇਮ, ਵਿਧ, ਖਿਵਸਥਾ, ਕੈਦਾ ॥

ਕਨੂਨ ਛਾਂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਜਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਕਨੂਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਨੂਨ ਮੂਜਿਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕਨੂਨਣ, ਸ:
ਕਨੂਨੀ, ਪੁ: } ਕਨੂਨ ਛਾਂਟਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਕਨੂਨ ਮੂਜਿਬ, ਕਨੂਨ ਦਾ (ਦੀ)

ਕਨੇਠਾ, ਵਿ:—ਥੌੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁਟੇਰਾ ॥

ਕਨੇੜਾ
ਕਨੇੜੂ } ਪੁ:—ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਰੜਾ ਫੋੜਾ ॥

ਕਨੌੜਾ, ਪੁ:
ਕਨੌੜੀ, ਸ: } ਕੈਧਾ, ਮੋਢਾ ॥

ਕਨੇਰ (ਕਨੇਲ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਦੇਉਤਿਆਂ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਨੈਤ, ਪੁ:
ਕਨੈਤਣੀ, ਸ: } ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ॥

ਕਨੌਤੀਆ
ਕਨੌਤਰੇ } ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ) 'ਕਨਾਤ੍ਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਪ, ਪੁ:—ਬਾਂਦਰ ।

ਕੰਪ, ਪੁ:—ਕੈਂਪ, ਡੇਰਾ, ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਕਪਟ, ਪੁ:
ਕਪਟ ਭਾਈ, ਸ: } ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਮਕਰ, ਪਖੰਡ ॥

ਕਪਟਣ, ਸ:
ਕਪਟੀ, ਪੁ: } ਕਪਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਫਰੇਬੀ ॥

ਕੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਕੰਪਣੀ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲ੍ਹਾ, ਕਠੇ ਮਿਲਕੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਕੰਪਨੀ ਬਾਗ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਬਾਗ਼ ॥

ਕਪੱਤ, ਕਪੱਤਾ 'ਕੁਪੱਤ', 'ਕੁਪੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਪਤਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਦਾ ਆਗੂ ॥

ਕਪਲਾ, ਸ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਗਊ ॥

ਕਪੜਹਾਨ, ਸ:—'ਕਪੜਿਆਹਨ' ਵੇਖੋ ।

ਕਪੜ ਛਾਣ, ਵਿ:—ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਣਾ ਹੋਇਆ ॥

ਕਪੜ ਧੜੀ, ਸ:—ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰ(ਕਰਨਾ) ।

ਕਪੜ ਪੁਲ (ੜ) ਸ:—ਕੱਪੜਾ ਬਾਨ੍ਹ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਪੁੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜਾਲੀ ॥

ਕੱਪੜਾ, ਪੁ:—ਲੀੜਾ, ਲੱਤਾ, ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਕਪੜਾਂਧ, ਕਪੜਿਆਹਨ ਸ:—ਕੱਪੜਾ ਸੜਨ ਦਾ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਕੱਪੜੀ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ, ਰੁਮਾਲ ॥

ਕੱਪੜੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:) ਪੁਸ਼ਾਕ (ਬਦਲਣੇ, ਪਾਣੇ ਪਹਿਨਣੇ)॥

ਕਪੜੇ ਆਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਮਤ ਦਾ ਰਿੱਤੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਪੜੇ ਰੰਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਧੂ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕਪੜੋਟੀ, ਕਪੜੌਟੀ ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਹਿਆਂ ।

ਕੰਪਾਸ, ਪੁ:—ਜਿਮੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੰਦ੍ਰ ॥

ਕਪਾਹ, ਸ:—ਰੂੰ ਦਾ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਫੋੜੀਆਂ ॥

ਕਪਾਹੀ, ਵਿ:—ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਪਾਹੋ, ਵਿ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੰਪਾਜ਼ਿਟਰ, ਪੁ:—ਛਾਪੇ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਪਾਟ, ਪੁ:—ਕਵਾੜ, ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਕਪਾਲ, ਪੁ:—ਖੋਪਰੀ, ਸਿਰ, ਮਗਜ਼, ਨਸੀਬ।

ਕਪਾਲ ਕਿਰਿਆ, ਸ:—ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਨੂੰ ਬਾਂਸ ਨਾਲ ਤੋੜਨਾ (ਕਰਨੀ)॥

ਕਪੀਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕਪੁਤ, ਕਪੁਤ੍ਰ ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨਲੋਕ ਬੇਟਾ ॥

ਕੰਪੂ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਛਾਉਣੀ ॥

ਕਪੂਤ, ਪੁ:—ਕਪੁਤ੍ਰ, ਭੈੜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਕਪੂਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਦਵਾ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਕਪੂਰ ਕਚਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ॥

ਕਪੂਰ ਧੂੜੀਆਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਕਪੂਰੀ, ਵਿ:—ਕਪੂਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਹਲਕਾ ਪੀਲਾ ॥

ਕਫ਼, ਸ:—ਥੁੱਕ, ਬਲਗਮ, ਖੰਘ, ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਮੋਹਰੀ ॥

ਕਫ਼ਗੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੜਛੀ ਜਾਂ ਡੋਈ ॥

ਕਫ਼ਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦਾ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਫ਼ਨੀ, ਸ:—ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ॥

ਕਫ਼ਨਾਉਣਾ, ਕਫ਼ਨੀਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਫ਼ਣ ਪਾਉਣਾ, ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਕਫ਼ਾਇਤ, ਸ:—ਧਨ ਦਾ ਵਾਧਾ, ਜੁਗਤ ਸਰਫ਼ਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕਫ਼ਾਇਤਣ, ਸ: **ਕਫ਼ਾਇਤੀ,** ਪੁ: } ਕਫ਼ਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਬ, ਪੁ:—ਕਵੀ, ਕਵੀਸ਼ਰ, ਗ੍ਰੰਥਕਾਰ। ਮੂਰਖ ॥

ਕੱਬ, ਕੱਬ ਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਚਣ, ਜ਼ਿਦ ॥

ਕਬਜ਼, ਸ:—ਟੱਟੀ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਨਾਂ ਆਉਣੀ ॥

ਕਬਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੁਲਾਬਾ, ਪਕੜ, ਦਖਲ, ਅਖਤਿਆਰ, ਮੁੱਠਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਬਜੀ, ਕਬਜੀਅਤ, ਕਬਜੀਤ } ਸ:—ਕਬਜ, ਟੱਟੀ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਨਾਂ ਆਉਣੀ ॥

ਕਬੱਡ, ਪੁ: **ਕਬੱਡੀ,** ਸ: } ਇਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ 'ਕਬੱਡੀ ਕਬੱਡੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ ॥

ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਰ ਥਰ ਕਰਨਾ, ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਕੰਬਣੀ, ਸ:—ਕੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਾਂਬਾ (ਆਉਣੀ ਚੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਕਬਤਾ, ਕਬਤਾਈ } ਸ:—'ਕਵਿਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਬਰ, ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਵਾਲਾ ਟੋਇਆ, ਮੜ੍ਹੀ ।

ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਕਨਾਰੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਪੁੱਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੇ ਝਗੜੇ ਮੁੜ ਖੜੇ ਕਰਨੇ ॥

ਕਬਰਕੂੰਨੇ ਗਜ ਤੇ ਮੁਰਦਾ ਬੇਈਮਾਨ, ਜਾਹਰੀ ਟੀਪ ਟਾਪ ਚੰਗੀ, ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਟਾ ॥

ਕਬਰਸਤਾਨ, ਕਬਰਸਥਾਨ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਕਬਰਾਂ ਹੋਣ ॥

ਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਡੁਸਲਾ, ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿਤਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਰੰਗਾਂ ਦਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ॥

ਕਬਰੀ, ਸ:—ਥੋਸ ਦੀ ਭੂਰੀ ਲਾਠੀ ॥

ਕੰਬਲ, ਪੁ: **ਕੰਬਲੀ,** ਸ: } ਉੱਨ ਦੀ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ, ਲੋਈ ਭੂਰਾ ॥

ਕੰਬਲੀ ਨਹੀਂ ਛਡਦੀ, ਅਜਿਹੀ ਔਕੜ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ॥

ਕਬਲੀਅਤ, ਕਬਲੀਤ } ਸ:—ਲਾਇਕੀ, ਹੁਨਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥

ਕੱਬਾ, ਵਿ:—ਅੜਬ, ਵਿੰਗਾ, ਅਨਮੋੜ, ਹਠੀ ॥

ਕੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ, ਥਰ-ਥਰ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕਬਾਹਤ, ਸ:—ਦੋਸ, ਐਬ, ਖਰਾਬੀ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਅਖ, ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਕਜ ॥

ਕਬਾਹਤਨ, ਸ਼ਃ } ਦੁਸ਼ਟ ਝੇੜਾ, (ਗ੍ਰੀ), ਸਰਾਰਤੀ ॥
ਕਬਾਹਤੀ, ਪੁਃ }

ਕਬਾਦਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕਮਾਨ ॥

ਕਬਾਬ, ਪੁਃ—ਭੁੱਜਾ ਹੋਇਆ ਮਾਸ (ਕਰਨਾ, ਭੁੰਨਣਾ) ॥

ਕਬਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁਜਣਾ, ਇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੜਨਾ ॥

ਕਬਾਬ ਚੀਨੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਮਸਾਲਾ, ਦੁਆ ॥

ਕਬਾਬਚੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕਬਬਾਣ, ਸ਼ਃ } ਮਾਸ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥
ਕਬਾਬੀ (ਆ), ਪੁਃ }

ਕਬਿ, ਪੁਃ—ਕਬੀਸਰ, ਪੰਡਤ, ਸ਼ੁੱਕਰ ਤਾਰਾ ॥

ਕਬਿੱਤ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੰਦ, ਕਬੀਸਰੀ, ॥

ਕਬਿਤਾ, ਸ਼ਃ—ਕਬੀਸਰੀ, ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ॥

ਕਬੀ, ਪੁਃ—ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਪੰਡਤ, ਸ਼ੁੱਕਰ ਤਾਰਾ ॥

ਕਬੀਸ਼ਰ, ਪੁਃ—ਵੱਡਾ ਕਬੀ, ਗੀਤ ਕਾਰ ॥

ਕਬੀਸ਼ਰੀ, ਸ਼ਃ—ਕਵਿਤਾ, ਬਾਣੀ, ਛੰਦਾਬੰਦੀ ॥

ਕਬੀਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਜੁਲਾਹਾ ਸੀ, ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੰਦੇ ਗੀਤ ॥

ਕਬੀਰ ਪੰਥ, ਪੁਃ—ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਮਤ ॥

ਕਬੀਰ ਪੰਥੀ }
ਕਬੀਰ ਬੰਸੀ } ਪੁਃ—ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ। ਜੁਲਾਹਾ ॥
ਕਬੀਰ ਬੰਸੀਆ }

ਕਬੀਲਦਾਰ, ਪੁਃ—ਟੱਬਰ ਵਾਲਾ, ਗਿਰਸਤੀ ॥

ਕਬੀਲਦਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਪਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਗਿਰਸਤ ॥

ਕਬੀਲਾ, ਪੁਃ—ਟੱਬਰ, ਪਰਵਾਰ, ਘਰ ਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕੰਬੀਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ (ਫੋੜੇ ਫਿੰਸੀਆਂ ਦੀ)॥

ਕਬੂਚੀ }
ਕਬੂਚੀਆ } ਪੁਃ—ਜ਼ਾਲਮ, ਚਲਾਕ, ਉਪੱਦ੍ਰੀ ॥

ਕਬੂਤਰ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕਬੂਤਰ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਕਬੂਤਰ ਆਉਣ ਤੇ ਰਹੀ ਜਾਣ ॥

ਕਬੂਤਰ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਖੇਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਬੂਤਰ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਕਬੂਤਰੀ, ਸ਼ਃ—ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਕਬੂਤਰੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਘੰਡੀ ॥

ਕਬੂਲ, ਪੁਃ—ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਰਜ਼ਾ, ਅਕਰਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਬੂਲ ਸੂਰਤ, ਵਿਃ—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ॥

ਕਬੂਲਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਕਰਾਰ ॥

ਕਬੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੰਨਣਾ, ਲੈ ਲੈਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਬੂਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਬੂਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੰਬੋ, ਪੁਃ }
ਕੰਬੋਣੀ, ਸ਼ਃ } ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਕਮ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਥੋੜ੍ਹੇ, ਘੱਟ, ਕੰਸਾ, ਦੁਰਲਭ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ, ਕਦੇ ਹੀ, ਵਿਰੇ ਹੀ ॥

ਕਮ ਖਰਚ ਬਾਲਾ ਨਸ਼ੀਨ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੁਗਤੀ ॥

ਕਮਜ਼ਾਤ, ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ,ਸ਼ਰਾਰਤੀ,ਉਪੱਦਰੀ ॥

ਕਮ ਜ਼ਾਤੀ, ਸ:—ਕਮੀਣਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਕਮਬਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਕਰਮਾ ॥

ਕਮਬਖ਼ਤੀ, ਸ:—ਬੇ ਨਸੀਬੀ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਕੰਮ, ਪੁ:—ਕਾਰ, ਕਾਜ, ਵਿਹਾਰ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਮੇਹਨਤ, ਹੁਨਰ, ਕਸੀਦਾ, ਟਹਿਲ, ਨੌਕਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੰਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ, ਗੁਣਕਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਮ ਸਮੇਟਣਾ / ਕੰਮ ਸਵਾਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੰਮ ਕਾਜ / ਕੰਮ ਕਾਰ } ਪੁ:—ਵਿਹਾਰ, ਬੁਪਾਰ, ਜਗਤ ਦਾ ਧੰਦਾ ॥

ਕੰਮ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਕੰਮ ਚਲਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ (ਚੀਜ਼) ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਕੰਮ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ੀਨ ਚਲਾਉਣੀ ॥

ਕੰਮ ਚੋਰ / ਕਮ ਚੋਰ } ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਛੋੱਟੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੁ:—ਛੋੱਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ॥

ਕੰਮ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ਗਿਰਦ ਬਨਣਾ ॥

ਕੰਮ ਦਾ, ਵਿ:—ਹੀਰਾ,ਵੱਡਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ, ਗੁਣਕਾਰ ॥

ਕੰਮ ਦੇ ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਗ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ।

ਕੰਮ ਬਨਣਾ (ਬਨਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੰਮ ਭੁਗਤਣਾ (ਭੁਗਤਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਮੁੱਕਣਾ (ਮੁਕਾਉਣਾ) ॥

ਕੰਮ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ,ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ

ਕੰਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣਾ ॥

ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ ॥

ਵੇੱਲੇ ਸਿਰ ਕੰਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋੜ ਪਏ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ॥

ਕਮਸਰੀਟ / ਕਮਸਰੇਟ } ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਅਤੇ ਰਸਦ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ॥

ਕਮੱਗਰ, ਪੁ:—ਕਮਾਨ ਜਾਂ ਧਨਖ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਮਚੀ, ਸ:—ਚਾਬਕ, ਛਿਟੀ, ਢੂਢਕ, ਸੋਟਾ ॥

ਕਮੰਡਲ, ਪੁ:—ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੜਵਾ ਧਾਤ ਦੀ ਦਸਤੇ ਵਾਲੀ ਡੋਲਨੀ ॥

ਕਮੰਦ, ਸਃ—ਰਸੇ ਦੀ ਪੌੜੀ, ਫੰਦਾ ਫਾਹੀ।

ਕਮਰ, ਸਃ—ਲੱਕ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਮਰ ਕੱਸਾ, ਸਃ—ਲੱਕ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਕਮਰ ਕਸਾ, ਪੁਃ—ਲੱਕ ਬਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਿਆਰੀ॥

ਕਮਰ ਕੱਸਣੀ
ਕਮਰ ਕਸਾ ਕਰਨਾ
ਕਮਰ ਕਸਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਕਮਰ ਕੋਟ, ਪੁਃ—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਫਸੀਲ॥

ਕਮਰ ਖੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ॥

ਕਮਰ ਦਿਵਾਲ ਸਃ—ਚੰਮ ਦੀ ਪੇਟੀ॥

ਕਮਰ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਪਟਕਾ, ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਵਲਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ॥

ਕਮਰ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਕਰਨੀ॥

ਕਮਰਖ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਹੀਨ ਚਿੱਟਾ ਕਪੜਾ॥

ਕਮਰਾ, ਪੁਃ—ਚੁਬਾਰਾ, ਕੋਠੜੀ, ਬੈਠਕ ਅੰਦਰ॥

ਕਮਰੁਠ, ਵਿਃ—ਰੁਸਆ ਹੋਇਆ।

ਕਮਲ, ਪੁਃ—ਸੁਦਾਉ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਇਕ ਫੁੱਲ॥

ਕਮਲ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਕਮਲ, ਸੁਦਾਉ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ॥

ਕੰਮਲੀ, ਪੁਃ—ਕੰਬਲ, ਉੱਨ ਦੀ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ, ਭੂਰਾ॥

ਕਮਲਾ, ਪੁਃ
ਕਮਲੀ, ਸਃ } ਵਿਃ—ਪਾਗਲ, ਝੱਲਾ (ਲੀ), ਸੁਦਾਈ (ਸੁਦਾਇਣ)॥

ਕੰਮਲੀ, ਸਃ—ਕੰਬਲ, ਛੋਟਾ ਕੰਬਲ।
ਵਿਃ—ਕੰਬਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਕਮਲਾਉਣਾ
ਕਮਲਾ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਰਝਾਉਣਾ।

ਕਮਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੱਟਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ॥

ਕਮਾਊ, ਪੁਃ
ਵਿਃ } ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਿਹਨਤੀ ਮਜ਼ੂਰ, ਕਾਮਾ॥

ਕਮਾਈ, ਸਃ—ਖੱਟੀ, ਲਾਹਾ, ਮਜ਼ੂਰੀ, ਕੰਮ ਕਾਜ (ਕਰਨਾ)॥

ਖੱਟੀ ਕਮਾਈ, ਸਃ—ਮੇਹਨਤ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਆਮਦਨ।

ਕਮਾਚ, ਪੁਃ—ਇਕ ਰਾਗ, ਉਹ ਕਮਾਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਕਮਾਣੀ, ਸਃ—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ, ਸਤਿਆ ਨਾਸ (ਕਰਨਾ)॥

ਕਮਾਂਡਰ ਇਨਚੀਫ਼, ਪੁਃ—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਜੰਗੀ ਲਾਟ।

ਕਮਾਣ, ਪੁਃ—ਧਨਖ। ਤਾਰ। ਹੁਕਮ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ॥

ਕਮਾਣ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਃ—ਪਲਟਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ।

ਕਮਾਣ ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੌਜੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਕਮਾਣ ਬੋਲੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ॥

ਕਮਾਣਚੀ, ਪੁ:—ਕਮਾਣ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਮਾਣੀ, ਸ:—ਧਾਤ ਦੀ ਵਿੰਗੀ ਸੀਖ ਜਾਂ ਤਾਰ ਜੋ ਬੱਘੀ, ਘੜੀ ਐਨਕ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਦੀ ਹੈ ॥

ਕਮਾਦ, ਪੁ:, **ਕਮਾਦੀ,** ਸ: — ਗੰਨਾ, ਗੰਨੇ ਦਾ ਖੇਤ ਜਾਂ ਫਸਲ ॥

ਕਮਾਨੀਅਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੀ ਪਲਟਨ ਦਾ ਅਫਸਰ ॥

ਕਮਾਮ, ਪੁ:- ਕਸਬ, ਵਿਹਾਰ, ਦਸਤੂਰ, ਵਾਹੀ ॥

ਕਮਾਮ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਕਮਾਮ ਦਾਰਨੀ, ਸ: ਕਮਾਮ ਦਾਰ ਦੀ ਤੀਮਤ ।

ਕਮਾਮ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਕਸਬ, ਕੰਮ ਕਾਜ, ਵਿਹਾਰ।

ਕਮਾਰੀ, ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਕੁੜੀ, ਕੰਨਿਆ ॥

ਕਮਾਲ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਡਿਆਈ, ਅੰਤ, ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ, ਉੱਤਮ ।

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ।

ਕਮਾਲੀਤ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੇਠ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਕਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਸ:—ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਲਾਕਾ, ਦਫਤਰ, ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਕਮੀ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਥੋੜਾ ॥

ਕਮੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ ਬ:)—ਨੀਚ [illegible] ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਕਮੀਸ਼ਨ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ, ਦਸਤੂਰੀ, ਕੋਈ ਖਾਸ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ (ਮੰਡਲੀ) ॥

ਕਮੀਜ਼, ਸ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਫਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁਰਤਾ ॥

ਕਮੀਨਣੀ, ਸ:—ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਗੋਲੀ ॥

ਕਮੀਣ, ਵਿ:, ਪੁ: — ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ, ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਗੋਲਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਿਰਾਸੀ, ਨਾਈ ਆਦਿਕ ॥

ਕਮੀਣ ਕਾਂਦੂ, ਪੁ:—ਕਮੀਣ ਲੋਕ ॥

ਕਮੀਣਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸੁਥਰੀ ॥

ਕਮੀਣ, ਵਿ:, ਪੁ: — ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ, ਗੋਲਾ ਨਕੰਮਾ ॥

ਕਮੀਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਦੂਆ ਜੋੜ ਹਿੱਸੀਆਂ ਦੀ ॥

ਕਮੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਾਈ ਕਰੁਆਉਣਾ ॥

ਕਮਜ਼ਾਤ, ਪੁ:—ਨਕੰਮਾ, ਨੀਚ, ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਨਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਮੰਡਲੀ, ਪੰਚੈਤ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ॥

ਕਮੇਟੀ ਘਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਠ ਦਾ ਮਕਾਨ ॥

ਕਮੇਠੀ, ਸ: [illegible] ਪੈਂਬਸਤ।

ਕਮੈਤ (ਦ), ਪੁ:—ਲਾਖੇ ਰੰਗ ਦਾ ਘੋੜਾ।

ਕਮੋਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਕੰਬੋ।

ਕਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਥ, ਸਿੱਕਰਾ, 'ਕਰਨਾ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਅਨੁਮਤਿਅਰਥ ਲਕਾਰ, ਮਸੂਲ, ਮਾਮਲਾ॥

ਕਰ ਕਰ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ॥

ਕਰ ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਰ ਕੇ ਛੁੱਟਣਾ॥

ਕਰ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਕਰ ਰੱਖਣਾ॥

ਕਰ ਪੈਰ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ॥

ਕਰ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਣਾ॥

ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ।

ਕਰ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾਉਣਾ॥

ਕਰਸਾਣ, ਪੁ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ।

ਕਰਸਾਣੀ, ਇਸ:—ਵਾਹੀ, ਖੇਤੀ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰੀ॥

ਕਰਸਾਣਨੀ, ਸ:—ਜੱਟੀ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਨੀ।

ਕਰਹਲਾ, ਵਿ:—ਝਗੜਾਲੂ, ਖਪਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਹਾ, ਪੁ:—ਊਠ॥

ਕਰੜ, ਸ:—ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਜਾਂ ਸੰਦ ਦੀ ਪੀੜ (ਉੱਠਣੀ ਹੋਣੀ, ਮਾਰਨਾ)।

ਕਰਕੇ, ਅਵ:—ਸਬਬ ਤੋਂ, ਕਾਰਨ, ਖ਼ਾਤਰ॥

ਕਰਕੈਣਾ, ਵਿ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਕਰਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਸਖ਼ਤ, ਕਰੜਾ, ਨਿਗਰ॥

ਕਰੰਗ, ਪੁ:—ਪਿੰਜਰ, ਲਿੱਸਾ, ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ, ਮਰਾ ਪਸ਼ੂ॥

ਕਰਜ਼, ਪੁ:—ਉਧਾਰ, ਬਿਆਜ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਯਾ॥

ਕਰਜ਼ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਧਾਰ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ॥

ਕਰਜ਼ ਚੁਕਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰਨਾ (ਉਤਾਰ ਦੇਣਾ),
ਕਰਜ਼ ਭਰ ਦੇਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਉਧਾਰ ਦਾ ਰੁਪਇਆ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ।

ਕਰਜ਼ ਉਠਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਕਢਾਉਣਾ
ਕਰਜ਼ ਲੈਣਾ
ਕਰਜ਼ ਚੁਕਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ, ਬਿਆਜ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਧਨ ਮੰਗਵਾਂ ਲੈਣਾ॥

ਕਰਜ਼ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਧਾਰ ਲਾਹ ਦੇਣਾ।

ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਵਿ:—ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਜ਼ਦਾਰੀ, ਸ:—ਉਧਾਰ, ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ॥

ਕਰਜ਼ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਜ ਲੈਣਾ ਕਰਕੇ ਰੁਪਯਾ ਮੰਗਵਾਂ ਦੇਣਾ॥

ਕਰੰਜਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਾਗ॥

ਕਰਜ, ਪੁ:—ਕਰਜ, ਹੁਦਾਰ ॥

ਕਰਜਾਇਣ, ਸ: } ਕਰਜਾ, ਲੈਣ ਵਾਲਾ
ਕਰਜਾਈ, ਪੁ: } (ਵਾਲੀ) ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ, ਵਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਆਪੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕੁਲਕੁਲਾਂ ॥

ਕਰਤਬ } ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਹੁਨਰ, ਨਟ
ਕਰਤੱਬ } ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਖੇਲ ॥

ਕਰਤਲ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਕਰਤਾ, ਪੁ:—ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਸ: —ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਕਰਤਾਰ, ਪੁ:—'ਕਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਤਾਰਥ, ਵਿ:—'ਕਿਰਤਾਰਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਤਾਰੀ, ਸ:—ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਰਿਸ਼ਮਾ ॥

ਕਰਤੂਤ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਵਿਆਹ ਵੰਗ ਦੰਗੀ ਤਰਾਂ ਕਰਨਾ ।

ਕਰਦ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਚਾਕੂ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਸਿੱਧਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕਰਦਨੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਰਤੂਤ ॥

ਕਰਨ, ਪੁ:—ਕੰਨ ॥

ਕਰਨ ਫੂਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕਰਨਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਿਆਂ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਾਂ ਫੁਲ ॥

ਸ:—ਦਯਾ (ਕਰਨਾ ਨਿਧ, ਕਰਨਾ ਨਧਾਨ, ਕਰਨਾ ਮਯ=ਦਯਾ ਵਾਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ)॥

ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਬਨਾਉਣਾ, ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਰੰਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ, ਵਰਤਣਾ, ਬੁਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਆਰੰਭਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਚਲਾਕੀ (ਹਟੀ ਕਰਨੀ), ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ । ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਅਦਾਲਤ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠ ਕੇ ਅਦਾਲਤ
ਕਚਹਿਰੀ ਕਰਨਾ } ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਸਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦਣੇ ॥

ਕਰਨੇ ਜੋਗ (ਜੋਗਾ), ਵਿ:—ਜੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਚੱਦਰ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਨਣਾ ॥

ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਇੱਛਿਆ ਹੋਣੀ ॥

ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ, ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ ।

ਕਰਨੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਕਰਤੂਤ ॥

ਕਰਨੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਰਨੈਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਰਪਾਣ, ਸ:—'ਕਿਰਪਾਨ', ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਪਾਲ, ਪੁ:—ਖੋਪਰੀ, ਸਿਰ, ਮੱਥਾ । 'ਕਪਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਬ, ਪੁ:—ਬਾਜਰੇ ਤੇ ਜੁਆਰ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਟਾਂਡਾ ॥

ਕਰਬਲਾ, ਪੁ:—ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਹਜ਼ਰਤ ਇਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ ਸਨ, ਵਾਹੇ ਦੱਬਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕਰਬਲਾਈ, ਪੁ:—ਕਰਬਲਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ

ਕਰਬੜੀ, ਕਰਬੜ੍ਹੀ, ਸਃ—ਅਜਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਧੌਲੇ ਵਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣ॥

ਕਰਮ, ਪੁਃ—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਿਸਮਤ, ਨਸੀਬ, ਭਾਗ, ਦੋ ਕਦਮਾਂ ਜਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ। ਦਯਾ॥

ਕਰਮ ਹੀਣ, ਵਿਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਮ ਕੱਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੋਭੀ॥

ਕਰਮ ਕਾਂਡ, ਪੁਃ—ਸ਼ੁਭ ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਧਰਮ।

ਕਰਮ ਭੋਗਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ॥

ਕਰਮ ਰੇਖਾ, ਸਃ—ਮੱਥੇ ਦਾ ਲੇਖ, ਪਰਾਲਬਧ॥

ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ; ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ, ਸਃ—ਭਾਗ ਵਾਨ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਮਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਪੁਃ; ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ, ਸਃ—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਕਰਮ ਹੀਣ।

ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੀਤ॥

ਕਰਮੰਡਲ, ਪੁਃ—ਤਿਹਾਰਾਂ ਪੁਰ ਜਾਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਮੰਡਲ॥

ਕਰਮਣ, ਸਃ; ਕਰਮੀ, ਪੁਃ—ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਭਾਗ ਵਾਨ॥

ਕਰਮੀ ਧਰਮੀ, ਪੁਃ—ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੌਲਾ, ਰੋਵਣਾ॥

ਕਰਵਤ, ਕਰਵਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਚਿਰਾ ਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ॥

ਕਰਵਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲੋਟਾ॥

ਕਰਵਾ ਚੌਥ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਵਰਤ ਰੱਖਕੇ ਤੜਕੇ ਸਰਘੀ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਕਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਕਰਵਾਈ, ਸਃ—ਕਰਨ ਦਾ ਮਜੂਰੀ, ਬਲਆਈ॥

ਕਰਵਾਨ, ਪੁਃ—ਊਠਾਂ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦਾ ਟੋਲਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਵਾਨਣੀ, ਸਃ—ਊਠਾਂ ਵਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਕਰਵਾਨੀ, ਸਃ—ਊਠ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕਸਬ॥

ਕਰਵਾਲ, ਪੁਃ—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡੋਲ॥

ਕਰਵੇ ਚੌਥ—'ਕਰਵਾ ਚੌਥ' ਵੇਖੋ॥

ਕਰੜ, ਪੁਃ—ਕਸ੍ਰੋਂਭੇ ਦਾ ਬੀ, ਠਿੱਗਰ ਧਰਤੀ॥

ਕਰੜ ਕਰੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੰਦ ਕਰੀਚਣਾ, ਹੱਡੀ ਭੋਰਨਾ॥

ਕਰੜ ਬੈਂਟ, ਪੁਃ—ਲੰਮਾ ਝੰਮਾ ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ॥

ਕਰੜ ਬਰੂਹਾ, ਵਿਃ—ਕਰਬੜੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ॥

ਕਰੜਾ, ਵਿਃ—ਠਿੱਗਰ, ਸਖ਼ਤ, ਪੱਕਾ॥

ਕਰੜਾਈ, ਸਃ—ਸਖ਼ਤੀ, ਪਕਿਆਈ॥

ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇਣਾ॥

ਕਰਾਇਆ, ਪੁਃ—ਭਾੜਾ, ਮਜੂਰੀ॥

ਕਰਾਏ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਕਰਾਇਆ ਦੇਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਕਰਾਏ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਇਆ ਲੈਕੇ ਚੀਜ਼ ਵਰਤਣ ਦੇਣੀ ॥

ਕਰਾਏ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਕਰਾਏ ਬਾਬਤ ਅਸ਼ਟਾਮ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਕਰਾਏ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਇਆ ਦੇਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਰਤਣ ਲਈ ਲੈਣੀ ॥

ਕਰਾਈ, ਸ:—ਬਣੁਆਈ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਕਰਾਹ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਪੱਧਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤਾ ॥

ਕਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ, ਗ਼ਮ ਕਰਨਾ।

ਕਰਾਹਤ, ਸ:—ਘਿਣ, ਸੂਗ, ਨਾ ਭਾਉਣਾ (ਆਉਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਕਰਾਮਾਤ, ਸ:—ਅਚਰਜ ਦੀ ਗਲ, ਸਿੱਧੀ, ਸ਼ੱਤਿਆ ॥

ਕਰਾਮਾਤਣ, ਸ: } **ਕਰਾਮਾਤੀ**, ਪੁ: } ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਰਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਂ ਕਰਨਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਬਚਨ, ਕੌਲ ॥

ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਕਰਾਰਾ, ਵਿ:—ਨਿੱਗਰ, ਕਰੜਾ, ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ, ਤਕੜਾ ॥

ਕਰਾੜ, ਪੁ:—ਅਰੋੜਾ, (ਸਿੱਕੜਾਂ ਦਾ 'ਕੁਨਾਉਂ' ਹੈ)

ਕਰਿਆਹਟ } **ਕਰਿਆਂਦ** } ਸ:—ਧਾਤ ਦੀ ਬੋ, ਉਨ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਬਦਬੋ ॥

ਕਰਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਏ ਦਾ ਫੈਲ ਘੜ, ਪਰਚੂਨ ॥

ਕਰਿਸਤਾਨ (ਤਾਨ), ਪੁ:—ਕਿਰਾਨੀ, ਈਸਾਈ ॥

ਕਰਿਸ਼ਨ } **ਕਰਿਸ਼ਨਾ** } ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇਕ ਅਉਤਾਰ, ਕਨ੍ਹੈਯਾ ॥

ਕਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਉਹ ਅੱਧ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੰਦ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਸਮਸ } **ਕਰਿਸਮਸ** } ਪੁ:—'ਵੱਡਾ ਦਿਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰਿਸ਼ਮਾ, ਪੁ:—ਕਰਾਮਾਤ ਚਤ੍ਰਆਈ, ਸਤਿਆ ॥

ਕਰਿੰਗਰ, ਪੁ:—ਕਾਰੀਗਰ, ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਰਿਗਰਣ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰੀਗਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕਰਿੱਗਰੀ, ਸ:—ਕਾਰੀਗਰੀ, ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ॥

ਕ੍ਰਿਤ, ਵਿ:—ਬਣਾਇਆ ਹਯਾ (ਪੁਸਤਕ ਆਦਿਕ) ॥

ਕਰਿੰਦਾ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਵੱਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਸਰਬਰਾਹ, ਮੁਖਤਿਆਰ ਅਜੰਟ, ਦੂਏ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ।

ਕਰੀਂਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ। ਜਿਸ ਦੇ, ਫਲ ਡੇਲਿਆਂ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਕਚ੍ਰਕਚ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਿਚਕਿਚਾਉਣਾ ॥

ਕਰੀਬ, ਵਿ:—ਲਗ ਭਗ, ਨੇੜੇ ॥

ਕਰੀਮ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਯਾਵਾਨ ॥

ਕਰੀਰ, ਪੁ:—'ਕਰੀਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਰੀਰ, ਸਃ—ਵੈਦਾਂ ਦਾ ਕਰੀਰਲਾ ॥

ਕਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੰਦ ਕਿਰਕਿਰਾਉਣਾ ॥

ਕਰੂ, ਪੁਃ—ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਕਰੂੰਜੜ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਕਰੂੰਜੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਰੂੰਜੜਾ, ਪੁਃ } ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥
ਕਰੂੰਜੜੀ, ਸਃ }

ਕਰੂੰਡੀਆ, ਪੁਃ—ਇਕ ਭਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ ॥ ਵਿਹੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ।

ਕਰੂਨਣ, ਸਃ } ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ (ਸੂਮਣੀ) ॥
ਕਰੂਨਾਂ, ਪੁਃ }

ਕਰੂਰ, ਵਿਃ—ਬੇ ਤਰਸ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਕਰੂਰਾ, ਪੁਃ—ਮੂਤ੍ਰ, ਰੋਗੀ ਦਾ ਪਸ਼ਾਬ ॥

ਕਰੇਲਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਲੰਮੀ ਭਾਜੀ, ਕਰੇਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬੋਤਲ ਜਾਂ ਸੁਰਮੇ ਦਾਨੀ ॥

ਕਰੇਵਾ, ਪੁਃ—ਰੰਡੀ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਚਾਦਰ ਪਾਣੀ ॥

ਕਰੇੜਾ, ਪੁਃ—ਦੰਦਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਮੈਲ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਕਰੋ, ਪੁਃ—ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਕਰੋਹ, ਪੁਃ—ਪੱਕਾ ਕੋਹ ॥

ਕਰੋਹੀ, ਸਃ—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਕਰੋਧ, ਪੁਃ—ਗੁੱਸਾ, ਰੋਹ, ਧੱਪ, ਕਰੋਪ ॥

ਕਰੋਧਣ, ਸਃ } ਕਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥
ਕਰੋਧੀ, ਪੁਃ }

ਕਰੋਪ, ਪੁਃ—ਕਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਕਰੋਪਣ, ਸਃ } ਕਰੋਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥
ਕਰੋਪੀ, ਪੁਃ }

ਕਰੋਪੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਕਰੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੋਲਣਾ, ਛੁਰੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਖੋਹਣਾ ॥

ਕਰੋੜ, ਪੁਃ ਸੌ ਲੱਖ ।

ਕਰੋੜਾਂ ਪਤੀ, ਪੁਃ—ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਕਰੋੜਾ, ਪੁਃ—ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਰੋੜੀ, ਪੁਃ—ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਕਰੌਂਦਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲ, ਸਃ—ਮਸ਼ੀਨ, ਕਲਾ । ਛਲ, ਉਪੱਦਰ, ਲੜਾਈ, ਅਰਾਮ, ਚੈਨ ॥

ਕਲ ਕਲ, ਸਃ—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਕਲ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਕਲਜੁਗ, ਪੁਃ—ਪਾਪ ਦਾ ਸਮਾ ਜੋ ਅਜ ਕੱਲ ਬੀਤਦਾ ਹੈ । ਚੌਥਾ ਜੁਗ ॥

ਕਲਜੁਗੀ, ਵਿਃ—ਕਲਜੁਗ ਦਾ, ਭੈੜਾ, ਝਗੜੇ ਵਾਲਾ ॥

ਕਲਜੋਗਣ } ਸਃ—ਮਹਾਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਭੌਣ ਵਾਲੀਆਂ (ਮੰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ) ਭੂਤਨੀਆਂ ॥
ਕਲਜੋਗਣੀ }

ਕਲਦਾਰ, ਵਿਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਠੱਪੇ ਵਾਲਾ ਰੁਪਇਆ ਜਾਂ ਮੋਹਰ ॥

ਕੱਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਲਕੇ, ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ
ਪੁ:—ਕੱਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੱਲ ਕਲੋਤਰ ਨੂੰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ ਨੂੰ ॥

ਕੱਲ ਖੋਰ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਤਲਬੀ ॥

ਕੱਲ ਖੋਰੀ, ਸ:—ਕੱਲਾ ਖਾਣਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਤੰਗੀ ॥

ਕੱਲ ਦੀ ਗੱਲ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਕਲਈ, ਸ:—ਰੰਗ, ਚਿੱਟਾ ਚੂਨਾ ॥

ਕਲਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਗ ਨਾਲ ਭਾਂਡੇ ਚਿੱਟੇ ਕਰਨੇ, ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਸੁਫੈਦੀ ਫੇਰਨੀ ॥

ਕਲਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ ਮੰਦਰ ਦੀ ਚੋਟੀ, ਪੀੜ੍ਹੇ ਦਾ ਉਤਲਾ ਸਿਰਾ ॥

ਕਲਸੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਲਸ ॥

ਕਲਹ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਫਸਾਦ ॥

ਕਲਹਿਣਾ, ਪੁ: }
ਕਲਹਿਣੀ, ਸ: } ਲੜਨ ਝਗੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਲੰਕ, ਪੁ:—ਦੋਸ਼, ਐਬ, ਊਜ, ਦਾਗ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕਲੰਕਣ, ਸ: }
ਕਲੰਕੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਲੱਗੇ ॥

ਕਲਕਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਬਾਹਲਾ ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਉਬਲਣ ਲਗ ਪੈਣਾਂ ॥

ਕਲਕਾਂ, ਪੁ:—ਵੋ ਧੁੱਪ ਦੀ ਗਰਮੀ ॥

ਕਲਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ, ਵੱਡੀ ਕਲਗੀ ॥

ਕਲਗਾ ਸਿੰਘ, ਪੁ: | ਗੰਜਾ ॥

ਕਲਗੀ, ਸ:—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪਗੜੀ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰ, ਪੰਖੇਰੂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਪਰਾਂ ਦਾ ਤਾਜ ॥

ਕਲਗੀ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਕਲਗੀ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁ:—ਇਕ ਸੱਪ ॥

ਕਲਗੀ ਧਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ॥

ਕਲੱਟਰ, ਪੁ:—ਅਫਸਰ ਮਾਲ, ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਕਲੱਤਰ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਨੀਲ ॥

ਕਲੰਦਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਕੀਰ, ਬਾਂਦਰ ਜਾਂ ਰਿੱਛ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਲੰਦਰੀ, ਵਿ:—ਕਲੰਦਰ ਦਾ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਸਿੱਖਣਾ ॥

ਕਲਪ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਜੋ ੧੦੦੦ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕਲਫ਼ ।

ਕਲਪ ਬਿਰਛ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਰਛ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਜੋ ਮੰਗੀਏ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ, ਝੁਰਨਾ । ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਭਟਕੀ ॥

ਕਲਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਕਲਫ, ਸ:—ਕਪੜਿਆਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ । ਮਾਇਆ । (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ)

ਕਲਬ, ਸ:—ਸਭਾ, ਮਜਲਸ, ਕੱਠ ॥

ਕਲਬੂਤ, ਪੁ:—ਢਾਂਚਾ, ਸ਼ਕਲ, ਸਰੀਰ । ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਸੱਚਾ ॥

ਕਲਬੂਤੀ, ਵਿ:—ਸੱਚੇ ਨਾਲ ਢਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਗ੍ਰਾਣ ਵਾਲਾ (ਕਲਬੂਤੀ ਦਰਵੱਜਾ)॥

ਕਲਮ, ਸ:—ਲੇਖਣ, ਟ੍ਹਾਣੀ, ਰੁਖ ਦੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਟਹਿਣੀ, ਖੰਜਰ, ਇੱਕ ਲਾਲ ਮੱਖੜੀ॥

ਕਲਮ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਕੱਟਣੀ॥

ਕਲਮ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਕਾਰੀਗਰੀ॥

ਕਲਮ ਘੜਨੀ / ਬਣਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਖਣ ਨੂੰ ਛਿੱਲ ਛੱਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ॥

ਕਲਮ ਚਲਾਉਣੀ / ਵਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਣਾ॥

ਕਲਮਦਾਨ, ਪੁ:—ਕਲਮਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲ ਖਾਨਾ॥

ਕਲਮ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਰੱਦੀ ਕਰਨਾ॥

ਕਲਮ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟੇ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਕੱਟਕੇ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਲਾਉਣੀ॥

ਕਲਮਾਂ ਸ:—ਪੁੜਪੁੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇ ਵਾਲ॥

ਲੱਖਾਂ ਤੇ ਕਲਮ, ਤੂੰ ਲਖ ਪਤੀ ਹੋਵੇਂ! (ਅਸੀਸ)॥

ਕਲਮ ਦਾ ਧਨੀ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਲਿਖਾਰੀ॥

ਕਲਮਲ, ਸ:—ਬਿਪਤਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਕਲੇਸ਼॥

ਕਲਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਚੈਨ ਹੋਣਾ, ਜੀ ਘਟਣਾ, ਤੜਫਣਾ॥

ਕਲਮਾ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ।

ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਕਲਮਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਂ ਨਬੀ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਜਾਂ ਅਵੱਗਿਆ ਦਾ ਬਚਨ॥

ਕਲਮੀ, ਵਿ:—ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ, (ਕਿਤਾਬ), ਕਲਮ ਲਾਕੇ ਉਗਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਅੰਬ ਆਦਿਕ)॥

ਕਲਮੀ ਸ਼ੋਰਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਬਲੌਰ ਵਰਗਾ ਸ਼ੋਰਾ॥

ਕੱਲਰ, ਪੁ:—ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ, ਸ਼ੋਰ, ਕਰੇ॥

ਕਲਰਕ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਬਾਬੂ, ਮੁਨਸ਼ੀ॥

ਕਲਵੰਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਲੇ ਬੀ ਖੰਘ ਅਤੇ ਗੰਠੀਏ ਦੀ ਦੁਆ ਹਨ॥

ਕਲਵਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਆਰਾ-'ਕਰਵਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ॥

ਕਲਾ, ਸ:—ਮਸ਼ੀਨ, ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ, ਬਿਪਤਾ, ਉਪੱਦਰ, ਫ਼ਸਾਦ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਘਾਤ, ਚੰਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਸੱਤਿਆ॥

ਕਲਾ ਜੰਗ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਾਉ॥

ਕਲਾ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ॥

ਕਲਾ ਦਾ ਮੂਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਫ਼ਸਾਦੀ ਮਨੁੱਖ॥

ਕਲਾ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਉਲਟਣਾ॥

ਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਆਪੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ॥

ਕੱਲਾ ਦੁਕੱਲਾ, ਵਿ:—ਕੱਲਾ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਛੱਟਣਾ॥

ਕਲਾਉਂਤ, ਪੁ: } ਮਿਰਾਸੀ (ਸਨ), ਗਾਉਣ
ਕਲਾਉਂਤਣੀ, ,, ਸ: } ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਲਾਈ, ਸ:—ਕੋਹਣੀ ਅਤੇ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਵੀਣੀ ॥

ਕਲਾਸ, ਸ:—ਜਮਾਤ, ਦਰਜਾ ॥

ਕਲਾਕ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਘੜੀ, ਵਕਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਘੰਟਾ ॥

ਕਲਾਬਤੂ, ਪੁ:—ਗੋਟਾ, ਤਿੱਲਾ ॥

ਕਲਾਮ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬਾਣੀ, ਬਾਤ, ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਕਲਾਮ-ਅੱਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਕੁਰਾਨ ॥

ਕਲਾਲ, ਪੁ: } ਇੱਕ ਜਾਤ, ਸਰਾਬ
ਕਲਾਲਣ (ਲੀ) ਸ: } ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਕਲਾਵੰਤ, 'ਕਲਾਉਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਲਾਵੜਾ } ਪੁ:—ਬਾਹਵਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ, ਬਾਹਾਂ ਦੇ
ਕਲਾਵਾ } ਘੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕਲਿਆਣ, ਪੁ:—ਗੁਲ ਦੇ ਮਿਰਾਸੀ ਦਾ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਭਲਾ, ਵੱਧਾ, ਅਸੀਸ। ਹੁੱਕਾ। ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਲਿਹਾਰ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਕਾਇਮੀ ॥

ਕਲਿਹਾਰਾ, ਵਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਝਗੜਾਲੂ ॥ ਪੁ:—ਨਵੇਂ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕਲਿਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਕਾਲਾ, ਨੀਲਾ ॥

ਕਲਿਯਾਣ, 'ਕਲਿਆਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਲੀ, ਸ:—ਰਾਗ, ਚਿੱਟਾ ਚੂਨਾ, ਰੰਗੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਫੁੱਲ ਦਾ ਖਿੜਾਉ। ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਹੁੱਕਾ, ਨਵੇਂ ਪਰ ॥

ਕਲੀਆ, ਪੁ:—ਮਾਸ, ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਕਲੀਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ, ਫਰਸ਼ ॥

ਕਲੀਟ, ਪੁ:—ਕਲੀਚਾ, ਫਰਸ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛਾਉਣਾ ॥

ਕਲੀਰਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੌਡੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ। ਛੜੀ ਵਰਗਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕਲੇਸ਼, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਝਗੜਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਲੇਜਾ, ਪੁ: } ਜਿਗਰ, ਜਿਗਰਾ, ਹੌਸਲਾ,
ਕਲੇਜੀ, ਸ: } ਧੀਰਜ ॥

ਕਲੈਹਣੀ, ਸ:—'ਲੜਾਕੀ ॥

ਕਲੋਰ, ਪੁ:—ਵੱਛਾ, ਗਊ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕਲੋਰੋ ਫ਼ਾਰਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੁੰਘਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਬੇ ਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਲੋਲ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਲਾਡ, ਖੇਲ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਕਲੌਂਜੀ ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਕਲਵੰਜੀ ॥

ਕੰਵਰ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ ॥

ਕੰਵਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਦਿਲ ॥

ਕੰਵਲ ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਕਵਾਇਦ, ਸ:—ਸਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਫੌਜੀ ਕਸਰਤ ਜੋ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕਵਾਬੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਕੰਵਲ ॥

ਕਵਾਰ / ਕੰਵਾਰ, ਸ:—ਨਾ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ, ਮੁਲਤਾਨ ਵਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਤਥਾ ਵਲਾਨੇ ਦੀ ਕੁਆਰ ॥

ਕਵਾਰ ਗੰਦਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਸੁੱਕ ਕੇ ਏਲੂਆ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਵਾਰਾ (ਰੀ) / ਕੰਵਾਰਾ (ਰੀ), ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ॥

ਕਵਾਲ, ਪੁ:—ਗਵਈਆ, ਰਾਗੀ ॥

ਕਵਾਲੀ, ਸ:—ਗਵਈਏ ਦਾ ਕੰਮ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਵਾੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ।

ਕਵਾੜੀ, ਸ:—ਬਾਰੀ, ਤਾਕੀ, ਨਿੱਕਾ ਬੂਹਾ ॥

ਕਵਾੜੀਆ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਟੁੱਟਾ ਭੱਜ ਅਸਬਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਵਿ (ਵੀ), ਪੁ:—ਕਵੀਸ਼ਰ, ਛੰਦਾਂ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਵਿਤਾ, ਸ:—ਕਵੀਸ਼ਰੀ, ਛੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ॥

ਕਵਿਤਾਈ, ਸ:—ਕਵੀਸ਼ਰੀ, ਛੰਦ ਰਚਣ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ॥

ਕਵੈਦ, ਸ:—'ਕਵਾਇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੜ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ ਜੰਮਣ ਮਗਰੋਂ ਲਹੂ ਦਾ ਵਗਣਾ, ਬੰਨ੍ਹ ॥
ਰੋਕ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕੜ ਕੜ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜ ਟੁੱਟਣਾ / ਕੜ ਪਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਉਹ ਝਰ ਪਾਟਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਨਿਖੁੱਟਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਕੜਕ, ਸ:—ਬੱਦਲ ਦੀ ਗੱਜ, ਤੋਪ ਦੀ ਅਵਾਜ਼। ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੜਕਾ, ਪੁ:—ਕੜਕ, ਗੱਜ। ਜਿੱਤ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਕੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਭੰਨਣਾ, ਕੜ ਕੜ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜਛ / ਕੜਛਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜੋ ਅੱਗੋਂ ਕਟੋਰੀ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਡੰਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਕੜਛੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕੜਛ ॥

ਕੜਤ, ਸ:—ਤਸਮਾ, ਚਮੜੇ ਦਾ ਮੰਜਾ

ਕੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਣਾ, ਤਪਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਕੜਬੜ ਕੜਬੜ / ਕੜਬੜਾਟ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੜਬੜਾ, ਵਿ:—ਅਧਾ ਚਿੱਟਾ, ਅੱਧਾ ਕਾਲਾ (ਦਾੜ੍ਹਾ) ॥

ਕੜਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਛੱਲਾ ਜੋ ਸਿੰਘ ਹੱਥੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਚੱਕਰ।

ਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਕੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਗਰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਕੜਾਹ, ਪੁ:—ਸੂਜੀ, ਘਿਉ ਅਤੇ ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ ॥

ਕੜਾਹ ਪਰਸਾਦ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕੜਾਹ ਵਰਤਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਕੜਾਹਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜਾਂ ਤਲਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕੜਾਹੀ, ਸ:—ਕੜਾਹ, ਛੋਟਾ ਕੜਾਹਾ ॥

ਕੜਾਕੜ, ਪੁ:—ਕੜ ਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਕੜਾਕਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਖਤ ਚੀਜ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ (ਕੱਢਣਾ) ॥

ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਧੁੱਪ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ॥

ਕੜਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਕਸਣੀ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕੜਿਆਲੇ ਚੱਬਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਕੜਿੱਕੀ, ਸ:—ਫੰਧਾ, ਫਾਹੀ, ਕਮਾਣ ॥

ਕੜੀ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਬਾਲਾ, ਛੱਤ ਦੀ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥

ਕੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਵੇਸਣਾਂ ਨੂੰ ਰਿੜ੍ਹਕੇ ਅਤੇ ਛਾਹ ਪਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਾਲੀ ਸਲਣੀ ਚੀਜ਼॥

ਕੜੂ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਅਤ ਊਠਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ-

ਕਾ, ਅਵ:—ਦਾ, ਬਾਬਤ (ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ) ॥

ਕਾਂ, ਪੁ:—ਕਾਉਂ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਅੱਤ ਸਿਆਣਾ ॥

ਕਾਂ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੋਣੀ।

ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਂ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਾਉਂ, ਪੁ:
ਕਾਉਂਣੀ, ਸ: } ਕਾਂ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੰਛੀ ॥

ਕਾਉੜ
ਕਾਉੜਨਾ } 'ਕੌੜ-ਕੌੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾਇਆਂ, ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਕਾਇਜਾ, ਪੁ:—'ਕਾਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾਇਥ (ਕਾਇੰਥ),
ਕਾਇਥਣੀ (ਕਾਂਇਥਣੀ) ਸ:
ਕਾਇਥਿਆਣੀ ਸ: } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਾਇਥੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੋਲੀ ॥

ਵਿ:—ਕਾਇਥ ਦਾ ॥

ਕਾਇਦਾ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਉਰਦੂ ਦਾ ਬਾਲ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਾਇਫਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਮ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਥਿਰ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਇਮ ਮੁਕਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਇਮੀ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਕਾਇਰ, ਵਿ:—ਡਰਪੋਕ, ਬੇ ਹੌਸਲਾ ॥

ਕਾਇਲ, ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ ॥

ਕਾਈ, ਪੜ:—ਕੋਈ ॥

ਕਾਸ, ਪੜ.—ਕੀ, ਕੇਹੜੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਕਾਸ ਨੂੰ
ਕਾਸ ਲਈ } ਪੜ:—ਕਿਉਂ, ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥

ਕਾਸਦ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਡਾਕੀਆ

ਕਾਸਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ:
ਕਾਸਦੀ, ਸ: } ਕਾਸਦ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਾਸਟਿਕ ਸੋਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਿਲੈਤੀ ਸੱਜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਬਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਕਾਸਟੇਬਲ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਆਮ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਕਾਸਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਬੂਟੀ ॥
ਵਿ:—ਨੀਮ ਰੰਗਾ ॥

ਕਾਸਤੀ, ਸ:—ਇਕਾਦਸ਼ੀ, ਯਾਰਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਕਾਸਬੀ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹਾ, ਤਾਣੀ ਉਣਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਸੀ, ਪੜ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼, ਕੋਈ ॥

ਕਾਂਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਧਾਤ ਜੋ ਪਿੱਤਲ ਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਮੇਲ ਨਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਕਾਂਸ਼ੀ
ਕਾਸ਼ੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਤੀਰਥ, ਬਨਾਰਸ ॥

ਕਾਂਸ਼ੀ ਫਲ, ਪੁ:—ਹਲਵਾ ਕੱਦੂ, ਪੇਠਾ ॥

ਕਾਸੁ
ਦੂ
ਕਾਸੂ } ਪੜ:—ਕੋਈ ॥

ਕਾਹ, ਪੁ:—ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਸਰਕੜਾ ॥
ਪੜ:—ਕੀ ॥

ਕਾਂਹ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ॥

ਕਾਹਜਬਾਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਕ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਕਾਹਣ, ਪੁ:—ਕਿਸ਼ਨ, ਘਨਈਆ ॥

ਕਾਹਨੜਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ ਮਗਰੋਂ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਕਾਹਨੂੰ, ਪੜ:—ਕਾਸ ਨੂੰ, ਕਿਸ ਲਈ, ਕਿਉਂ ॥

ਕਾਹਘ, ਪੁ:—ਝਾਲਾ, ਸੁਦਨੀ, ਬਿਪਤਾ, ਬਿਰਲਾਪ ॥

ਕਾਹਰਾ, ਵਿ:—ਅਕਹਿਰਾ, ਇੱਕ ਤੰਦ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਹਲਾ, ਪੁ:
ਕਾਹਲੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਸ਼ਤਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ(ਲੀ)

ਕਾਹਲੀ, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ ॥

ਕਾਹੜਣਾ, (ਣੀ)
ਕਾਹੜਾ } 'ਕਾੜ੍ਹਨਾ' (ਣੀ), 'ਕਾੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ।

ਕਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਆ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ॥

ਕਾਹੂ, ਪੜ:—ਕਿਸੇ, ਕੋਈ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਆ ॥

ਕਾਕ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਡਾਟ, ਡੱਟਾ। ਕਾਗ॥

ਕਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਬੇਰੀ ਦਾ ਹਰਾ ਫਲ, ਗੜਾ, ਪਾਲਾ॥

ਕਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ, ਮੁੰਡਾ, ਬਾਲ, ਅਞਾਣਾ ਜਾਤਕ, ਪੁਤ੍ਰ। ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰਾ, ਵੱਡਾ ਭਰਾ, ਪੇਉ ਦਾ ਚਾਕਰ॥

ਕਾਕਾ ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੋਲਾ, ਸ਼ੋਰ॥

ਕਾਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਅੱਖ ਦੀ ਪੁਤਲੀ॥

ਕਾਗ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਡਾਟ, ਇੱਕ ਦਰਖ਼ਤ ਦੀ ਛਿੱਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਡੱਟਾ॥

ਕਾਗ / ਕਾਗਾ } ਪੁ:—ਕਾਂ, ਕਾਉਂ॥

ਕਾਗਜ਼ / ਕਾਗਤ / ਕਾਗਦ / ਕਾਗਲ } ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਤਮੱਸਕ, ਲੇਖੇ ਦੀ ਪੋਥੀ॥

ਕਾਗਜ਼ ਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਣਾ॥

ਕਾਗਜ਼ ਵਰਗਾ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ॥

ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਉਣੇ ਜਾਂ ਭਜਾਉਣੇ, ਬਾ:ਬਾ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣੀਆਂ॥

ਕਾਗਜ਼ੀ / ਕਾਗਤੀ } ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਡੱਬਾ॥

ਸ:—ਕਾਗਤ ਜਾਂ ਲੀਰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੁਆ ਮਲਕੇ ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਪੀੜ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਵਿ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ ਛਿੱਲੜ ਵਾਲਾ (ਕਾਗਜ਼ੀ ਬਦਾਮ, ਅਖ਼ਰੋਟ, ਨਿੰਬੂ)॥

ਕਾਂਗੜ, ਵਿ:—ਜੁਆਰ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਟਾਂਡਾ॥

ਕਾਂਗੜਾ, ਪੁ:—ਕਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ਹਿਰ॥

ਕਾਂਗੜੀ, ਸ:—ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅੰਗੀਠੀ॥

ਕਾਂਗੜੂ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ॥

ਕਾਂਗੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬ:) ਕਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਖੇਡ॥

ਕਾਂਗਿਆਰੀ, ਸ:—ਫ਼ਸਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ॥

ਕਾਚਰਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕੁਤਰੇ ਹੋਏ ਹਰੀ ਜੁਆਰ ਦੇ ਟਾਂਡੇ॥

ਕਾਚੂ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਛੁਰੀ, ਕਲਮ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਕਾਚੂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਤਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਕਾਛ, ਸ:—ਖੇਤ ਦਾ ਮਾਪ॥

ਕਾਂਛ, ਸ:—ਤੇੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ॥

ਕਾਛਲ (ੜ), ਸ:—ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ॥

ਕਾਛੂ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਕੱਛਣ ਵਾਲਾ, ਪਟਵਾਰੀ।

ਕਾਜ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਢੰਗ, ਵਿਹਾਰ। ਵਿਆਹ॥ ਬਟਨ ਨੂੰ ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਪਾਵੇ ਕੀੜੀ ਦਾ ਹੈ॥

ਇੱਕ ਪੰਥ ਦੋ ਕਾਜ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੰਮ ਬੀ ਹੋ ਜਾਵੇ॥

ਕਾਂਜਣ, ਸ:—ਹਲਟ ਦੀਆਂ ਦੋ ਥੰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ॥

ਕਾਜਾ / ਕਾੜ੍ਹੇ } ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਹੇਠੋਂ ਨਾਲ ਸੰਗਲੀ॥

ਕਾਜ਼ੀ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਜ਼ੀ ਕੋਟੜਿਆਂ ਦੀ ਮੀਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਕੌਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਕੈਮੀ ਬਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ॥

ਕਾਂਜੀ, ਪੁ:—ਗਾਜਰਾਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੱਟਾ ਪਾਣੀ (ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ) ॥

ਕਾਂਜੀ ਹੌਸ, ਪੁ:—ਡੰਗਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾੜਾ ॥

ਕਾਟ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਿੰਢ ਪੀੜ, ਮਾਰ ॥ ਅਸਰ (ਕਰਨੀ), ਦਸਤੂਰੀ (ਕੱਟਣੀ) ॥ ਪੁ:—ਕਾਰਡ ॥

ਕਾਂਟਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ, ਕੰਡਾ, ਨੋਕ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਾਹਬ ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਦੀ ਗਰਾਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਸਾਬ ਜਾਚਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥ ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਲਾ ॥ ਮਾਂਘ, ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਟੋ, ਸ:—ਗਾਲ੍ਹੜ ॥

ਕਾਠ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਸਿਆਲ, ਪੈਰ ਫਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਕਾਠ ਦਾ ਉੱਲੂ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਮੂਰਖ ॥

ਕਾਠ ਦੀ ਹਾਂਡੀ, ਸ:—ਛੇਤੀ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਕਾਠ ਦੇ ਘੋੜੇ ਚਲਾਉਣੇ ਜਾਂ ਦੁੜਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਪਖੰਡ ਕਰਨਾ।

ਕਾਠ ਪਾਉਣਾ
ਕਾਠ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਜਾਣ ਨਾ ਦਣੀ ॥

ਕਾਠੜਾ, ਪੁ:
ਕਾਠੜੀ, ਸ: } ਲੱਕੜ ਦਾ ਪਰਾਤ ॥

ਕੱਠਾ, ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਪੱਕਾ, ਨਿੱਗਰ, ਕਾਠ ਦਾ ॥

ਪੁ:—ਪੁੱਛ ਬਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਗੀਠਾਂ, ਮਜੀਠ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਕਾਠੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਰੱਖਕੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਪਾਉਣੀ)। ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ। ਸਰੀਰ। ਪਿੱਠ ਆਦਮੀ ਦੀ (ਜਿਹਾ ਕੁ ਉਸ ਦੀ ਕਾਠੀ ਤਕੜੀ ਹੈ) ॥

ਕੱਠੂ, ਪੁ:—ਸੂਰ ॥

ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਕਰੜਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਾਂਡੀ, ਸ:—ਗਾਰਾਂ ਢੁੱਕ ਕੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ (ਰਾਜਾਂ ਦਾ) ॥

ਕਾਢ, ਸ:—ਖੂਹ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਗੱਡੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਬਣੇ (ਕਾਢ ਕੱਢਣੀ) ॥

ਕਾਢਾ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਰੰਗਾ ਕੀੜਾ, ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਫਾਲਤੂ ਘਾਹ ਪੱਤਾ (ਕਾਢਾ ਕੱਢਣਾ) ॥

ਕਾਣ, ਸ:—ਕਸਰ, ਘਾਟਾ, ਦੋਸ, ਵਿੰਗ, ਝੂਠ, ਖੁਸ਼ਾਮਦ ॥

ਕਾਣ ਮੁਕਾਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਜਾਣਾ, ਪਰਚੋਣੀ ॥

ਕਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਣ ਹੋ ॥

ਫਿਨ ਕਾਟੇ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਕਾਣੂ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ॥

ਕਾਤ, ਸ:-ਸੁਨਿਆਰੇ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ। ਕਤਾਈ ॥

ਕਾਤਬ, ਪੁ:-ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਕਾਤਬੀ, ਸ:-ਕਾਤਬ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕਾਤਰ
ਕਾਂਤਰ } ਸ:-ਕਪੜੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਕਾਤੀ, ਸ:-ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਕੈਂਚੀ ॥

ਕਾਦਰ, ਪੁ:-ਸਮਰਥ, ਕਾਰੀਗਰ, ਭਗਵਾਨ ॥

ਕਾਦਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕਾਦੀ, ਸ:—ਪੱਸਾ, ਧੜਾ, ਕੰਢਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕਾਨ, ਪੁ:-ਤਿੰਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਮਾਪ ॥

ਕਾਨਫ੍ਰੰਸ, ਸ:-ਗੁਰਮਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੱਠ ਹੋਵੇ ॥

ਕਾਨ੍ਹ, ਪੁ:-ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕਨ੍ਹੈਯਾ, ਸੋਹਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗੋਪੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨ੍ਹ, ਸੋਹਣੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਹਣਾ ਮਰਦ ॥

ਕਾਨ੍ਹਾ
ਕਾਨ੍ਹਾ } ਪੁ:—ਲੰਮੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਮਕੌੜਾ ॥

ਕਾਨੀ
ਕਾਨੀਂ } ਸ:—ਪਾਸਾ, ਕੰਢਾ, ਕਲਮ, ਤੀਰ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕਾਨੀ ਰਾਖਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਲਾਲ ਕੰਨੀ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ॥

ਕਾਨੂੰਗੋ, ਪੁ:-ਸਾਰੇ, ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਅਫਸਰ। ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਨੂੰਗੋਇਣ (ਗੋਣੀ), ਸ:—ਕਾਨੂੰਗੋ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਕਾਨੂੰਗੋਈ, ਸ:-ਕਾਨੂੰਗੋ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਕਾਨੂਨ, ਪੁ:—'ਕਨੂਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਾਂਪ, ਸ:—ਚਾਲ, ਘਾਟਾ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ, ਲਗਾਣੀ) ॥

ਕਾਪਾ, ਪੁ:—ਬੇਹੜ ਜਾਂ ਬੇਹੜ ਦੇ ਰਸ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਵਿ:—ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਪੀ, ਸ:—ਕੋਰੇ ਕਾਗ਼ਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਤਾਬ, ਨਕਲ (ਕਰਨੀ), ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ॥

ਕਾਪੀ ਦੀ ਸਿਆਹੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਕੇ ਕਾਪੀ ਛਾਪਦੇ ਹਨ ॥

ਕਾਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਬੇ ਦੀਨ, ਨ ਸ਼ੁਕਰਾ ॥

ਕਾਫ਼ਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਠੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ॥

ਕਾਫ਼ੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਵ:—ਬਥੇਰਾ, ਜਿਨ੍ਹੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਰੇ ॥

ਕਾਬ, ਸ:—ਥਾਲੀ, ਫਕੀਰ ਮੂੰਹ ਕਰਤਾ।

ਕਾਬਹ, ਪੁ:—ਮੱਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ॥

ਕਾਬਲ, ਪੁ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ॥ ਵਿ:—ਸਮਰਥ ॥

ਕਾਬਲਕਾਰ, ਵਿ:—ਸਮਰਥ, ਲਾਇਕ ॥

ਕਾਬਲੀ, ਵਿ:—ਕਾਬਲ ਦਾ ॥

ਕਾਬਲੀ ਕਿੱਕਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਕਾਬਲੀ ਛੋਲੇ, ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਛੋਲੇ ॥

ਕਾਬਲੀ ਡੂੰਮ੍ਹ, ਕਾਬਲੀ ਡੂੰਡ, ਪੁ:—ਨੀਲਾ ਮੋਟਾ ਡੂੰਡ ॥

ਕਾਬਲੀਤ, ਸ:—ਲਾਇਕੀ, ਹੁਨਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥

ਕਾਂਬਾ, ਪੁ:—ਕੰਬਣੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੰਬਣਾ ॥

ਕਾਬੂਕ, ਸ:—ਕਬੂਤਰ ਖਾਨਾ ॥

ਕਾਬੂ, ਪੁ:—ਵੱਸ, ਕਬਜ਼ਾ, ਹੁਕਮ, ਮੌਕਾ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ

ਕਾਬੂ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਨ ਜੋਗੇ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਮ, ਪੁ:—ਮਸਤੀ, ਪ੍ਰੀਤ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਕਾਮ ਕੰਦਲਾ, ਪੁ:—ਲੱਸਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਮ ਦੇਵ, ਪੁ:—ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਕਾਮ ਧੇਣ, ਕਾਮ ਧੈਣ, ਸ:—ਸਭ ਇੱਛਿਆ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਊ ॥

ਕਾਮਣ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਲਾੜੇ ਨੂੰ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਥੀਆਂ ਜੋ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਪਾਉਣੇ) ॥

ਕਾਮਣਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ, ਹੱਥ। ਮਨੋਰਥ ॥

ਕਾਮਣਾ, ਕਾਮਣੀ, ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਤੀਮੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਮਨ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਕਾਮਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ, ਮਜੂਰ ॥

ਕਾਮੀ, ਵਿ:—ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਾ, ਮੇਹਨਤੀ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਮੁਕ, ਪੁ:—ਭੋਗ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਯ, ਕਾਯਾਂ, ਸ:—ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਤਨ ॥

ਕਾਰ, ਸ:—ਕੰਮ ਧੰਦਾ, ਵਿਹਾਰ, ਲਕੀਰ, ਲੀਕ ॥

ਕਾਰ ਸਾਜ਼, ਵਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ ॥

ਕਾਰ ਕਢਣੀ, ਕਾਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲੀਕ ਖਿੱਚਣੀ, ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਾਰ ਬਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਧੰਦਾ, ਵਿਹਾਰ ॥

ਕਾਰਵਾਈ, ਸ:—ਜਲਸੇ ਕਮੇਟੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਜੋ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਕਾਰਜ ॥

ਕਾਰਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਬਹੁਤਾਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ। ਵੱਡੀ ਦੁਕਾਨ, ਕੋਠੀ ॥

ਕਾਰੰਗੀ, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਵਾਂਸਾ, ਤੇਲ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਾਰਜ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਵਿਹਾਰ, ਪ੍ਰਯੋਜਨ, ਵਿਆਹ (ਕੱਢਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕਾਰਡ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਵੇਖੋ "ਪੋਸਟ ਕਾਰਡ" ॥

ਕਾਰਣ / ਕਾਰਜ } ਪੁ:—ਸਬਬ, ਖ਼ਾਤਰ, ਅਸਲੀ ਗੱਲ ।

ਕਾਰਤੂਸ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੋਲੀ, ਬਰੂਦ ਦੀ ਨਲੀ ॥

ਕਾਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮਾਮਲਾ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਕਾਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਭੈੜਾ ਕੰਮ, ਉਪੱਦਰ ॥

ਕਾਰੀ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਸ:—ਇਲਾਜ, ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਵਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਰੀਗਰ, ਪੁ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ, ਚਲਾਕ ॥

ਕਾਰੀਗਰੀ, ਸ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਰ, ਹੁਨਰ, ਉਸਤਾਦੀ ॥

ਕਾਰੂੰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਨ ਵਾਲਾ ਸੂਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਕਾਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬ:) ਭੈੜੇ ਕੰਮ ॥

ਕਾਰੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:—ਭੈੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਲ, ਪੁ:—ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਤ (ਆਉਣਾ) ਮਹਿੰਗ (ਪੈਣਾ) ॥

ਕਾਲ ਅੰਗਿਆਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਕਾਲ ਸਮਾ, ਪੁ:—ਮਹਿੰਗ ਦੇ ਦਿਨ ॥

ਕਾਲ ਸ੍ਰਿਠੀ, ਸ:—ਦੁਨੀਆ, ਜਗ, ਸੰਸਾਰ ॥

ਕਾਲ ਕਠੰਛੀ / ਕਾਲਕਲੀਚੀ / ਕਾਲ ਕੜਛੀ } ਸ:—ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕਾਲ ਜੀਭਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਕਾਲ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨਾ ॥

ਕਾਲ ਬਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾ ਬਿਰਥਾ ਗੁਆਉਣਾ ॥

ਕਾਲ ਮੂਹਾਂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਖ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ ॥

ਕਾਲਕ, ਸ:—ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕਲੰਕ, ਸਿਆਹੀ ॥

ਕਾਲਕਾ, ਸ:—ਇਕ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤਿ ॥

ਕਾਲਜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਦਰਸੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਕਾਲਜਾ, ਪੁ:—ਕਲੇਜਾ, ਦਿਲ, ਜਿਗਰ ॥

ਕਾਲਜਾ ਸੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਲਜਾ ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ ॥

ਕਾਲਜਾ ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਤੋਖ ਆਉਣੀ ॥

ਕਾਲਜੇ ਤੇ ਸੱਪ ਲੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ ॥

ਕਾਲਜੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ॥

ਕਾਲਰ, ਪੁ:—ਵਿਲੈਤੀ ਪਟਾ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕਾਲਾ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਸਿਆਹ ॥

ਪੁ:—ਚੋਰ, ਕਾਲਾ ਸੱਪ, ਕੋਈ ਸੱਪ ॥

ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ॥

ਕਾਲਾ ਚੋਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਮਿਥਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕਾਲਾ ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਕਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਅੰਡੇਮਨ ਟਾਪੂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦੀ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਟ ਦਾ ਭਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ, ਪੁ:—ਸਾੜ ਦੁੱਰਗਤੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਮੰਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਤੇ ਨੀਲੇ ਪੈਰ ਹੋਣੇ, ਖੱਜਲ ਖੁਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕਾਲੀ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ॥
ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ ॥

ਕਾਲੀ ਪੋਸ, ਪੁ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਚੋਲੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਕਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕਾਲੀਣ, ਪੁ:—ਕਲੀਚਾ, ਫ਼ਰਸ਼, ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ ॥

ਕਾਲੂ, ਵਿ:—ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਾਵਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ। ਤਿਖੀ ਚਾਲ ॥

ਕਾਵਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਚਾਲ ਨਾਲ ਫੇਰਨਾ ॥

ਕਾਵਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰਿਖੀ ਚਾਲੇ ਚਲਣਾ ॥

ਕਾਵੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਕਾੜ ਕਾੜ—ਕੜ ਕੜ ਵੇਖੋ ॥

ਕਾੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤੱਤਾ ਕਰਨਾ, ਉਬਾਲਣਾ ॥

ਕਾੜ੍ਹਣੀ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਕਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕਾੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਦੁਆਵਾਂ ਪਾਕੇ ਪਾਣੀ ਕਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਅੱਤ ਗਰਮੀ ॥

ਕਿ, ਅਵ:—ਜੋ, ਜਾਂ, ਯਾ ॥

ਕਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕਰਕੇ? ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ?

ਕਿਉਂਕਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ? ਕਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ॥

ਕਿਉਂਕਿ / **ਕਿਉਂ ਜੋ** } ਯੋਜਕ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕਿ ॥

ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਸੱਚ ਮੁਚ, ਨਿਸੰਗ, ਬੇਸ਼ਕ ॥

ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ! ਜ਼ਰੂਰ, ਨਿਸੰਗ ॥

ਕਿਆ, ਪੜ:—ਕੀ, ਸੰਬੋਧਨ, ਕਿਆ ((ਹੀਰੇ ਕਿਆ = ਹੇ ਹੀਰੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ) ॥

ਕਿਆਸ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਅਟਕਲ ॥

ਕਿਆਮਤ, ਸ:—ਪਰਲੋ, ਅੰਤ ਦਾ ਦਿਨ, ਬਿਪਤਾ ॥

ਕਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਜਾਂ ਫੁਲਵਾੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਕਿਆਰੀ, ਸ:—ਬਾਗ਼ ਜਾਂ ਖੇਤ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਕਿਆੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਹੱਡੀ ਵਿਚ ਵੀਣ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ, ਮਗਰ, ॥

ਕਿਸ, ਪੜ:—ਕੌਣ? ਕੇਹੜਾ ?

ਸ:—ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਵੈਰ ॥

ਕਿਸ ਕਰਕੇ ?
ਕਿਸ ਲਈ ?
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ? } ਯੋਜਕ, ਕਿਉਂ ॥

ਕਿਸ ਕਿਸ? ਪੜ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਹੜੇ, ਕਿਨ੍ਹੇ ॥

ਕਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ? ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਿਸ ਹੌਸਲੇ ਤੇ? ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?

ਕਿਸ਼ਤ, ਸ:—ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜਾ (ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਨਾਲ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ) ॥

ਕਿਸ਼ਤੀ, ਸ:—ਬੇੜੀ ॥

ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਾਨ (ਵਾਨ), ਪੁ:—ਮਲਾਹ ॥

ਕਿਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅਵਤਾਰ, ਕਾਨ੍ਹ ॥

ਕਿਸ਼ਨ ਪੱਖ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਉਹ ਅੱਧ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੰਦ ਘਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸ਼ਨਾ ਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ॥

ਕਿਸਬ, ਕਿਸਬਣ, ਕਿਸਬੀ—'ਕਸਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਸਮਤ, ਸ:—ਨਸੀਬ, ਭਾਗ, ਪਰਾਲਬਧ ਹੋਣੀ, ਲੇਖ ॥

ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਧਣੀ
ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਬਲੀ } ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬ ॥

ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਕੜਛੇ, ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਕਿਸਮਿਸ਼, ਸ:—ਸੌਗੀ, ਮੇਵਾ ॥

ਕਿਸਮਿਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਕਿਸ਼ਮਿਸ਼ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕਿਸਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ, ਉੱਪਰ ਵਲ ਆਉਣੀ ॥

ਕਿਸਿਆਨਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਾਕਲ ।

ਕਿੱਸਾ, ਪੁ:—ਕਹਾਣੀ, ਕਥਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਕਿੱਸਾ ਕੋਤਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ, ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ॥

ਕਿਸਾਣ, ਪੁ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ॥

ਕਿਸਾਨਣੀ, ਸ:—ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਤੀਮੀ ॥

ਕਿਸਾਨੀ, ਸ:—ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ, ਵਾਹੀ ॥

ਕਿਸੀ
ਕਿਸੇ } ਪੜ:—ਕੋਈ (ਕਿਸੇ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਆਦਿਕ)

ਕਿਹ, ਪੜ:—ਕੀ, ਕਿਆ, ਕੌਣ, ਕੇਹੜਾ ?

ਕਿਹੜਾ (ੜੀ), ਪੜ:—ਕੌਣ ? ਕਿਸ ? ਕੀ ?

ਕਿਹਾ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ? ਕਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਪੁ:—ਗੱਲ, ਬਚਨ ॥

ਕਿਹਾ ਕੁ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਕੁ ਢੰਗ ਦਾ?

ਕਿੱਕ, ਸ:—ਫੁਟ ਬਾਲ ਨੂੰ ਪੈਰ ਦੀ ਠੋਕਰ, (ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਕਿਕਣ, ਕਿਕਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ, ਕਿਉਂ॥

ਕਿੱਕਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ॥

ਕਿਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ॥

ਕਿੱਕੁਰ, ਕਿਕੂੰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਉਂ॥

ਕਿੰਗ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਤਾਰ॥

ਕਿੰਗੜਾ, ਪੁ:—ਛੱਜਾ, ਸਫੀਲ, ਕਲਸ॥

ਕਿੰਗਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ, ਛੈਨੇ ਕੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਕਿਨਾਰੀ ਕਿੰਗਰੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ।

ਕਿਚਕਿਚਾਉਣਾ, ਕਿਚਕਿਚਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੰਦ ਕਰੀਚਣੇ॥

ਕਿਚਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਕਦ ਤੱਕ॥

ਕਿਚਰ ਪਿਚਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੜ ਚਿੜ ਕਰਨਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਣਾ॥

ਕਿੰਡਰ ਗਾਰਟਨ, ਪੁ:—ਖੇਲਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸਿਖਯਾ ਦੇਣ ਦਾ ਢੰਗ॥

ਕਿੱਡਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਜਿੱਡਾ, ਕਿਸ ਕੱਦ ਦਾ॥

ਕਿਣਕਿਣਾਉਣਾ, ਕਿਣਮਣਾਉਣਾ, ਕਿਣਨਾ, ਕਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈਕੋਈ ਕਣੀ ਪੈਣੀ॥

ਕਿਣਕਿਣਾਟ, ਕਿਣਮਣਾਟ, ਸ:—ਛਿੜਕਾਉ, ਥੋੜਾ ਮੀਂਹ॥

ਕਿਣੀ, ਸ:—ਕਣੀ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਫੂਹੀ॥

ਕਿੱਤ, ਪੜ:—ਕੇਹੜਾ? ਕੌਣ?॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿੱਧਰ॥

ਕਿਤਨਵਾਂ, ਵਿ:—ਕਿੰਨਵਾਂ, ਕਿਸ ਗਿਣਤੀ ਦਾ॥

ਕਿਤਨਵੀਂ, ਵਿ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੇਹੜਾ ਦਿਨ॥

ਕਿਤਨਾ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਗਿਣਤੀ, ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ ਦਾ॥

ਕਿਤਨਾ ਹੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ॥

ਕਿਤਾ, ਪੁ:—ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ॥

ਕਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ॥

ਕਿਤੀ, ਕਿਤੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ॥ ਪੜ:—ਕਿਸੀ, ਕੋਈ॥

ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ (ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ)॥

ਕਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੇਹੜੀ ਥਾਂ॥

ਕਿੱਥੋਂ, ਕਿੱਥਾਉਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ॥

ਕਿਦਾਰਾ, ਪੁ:—ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ॥

ਕਿੱਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਦਿਨ? ਕਦੋਂ॥

ਕਿੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸ ਪਾਸੇ, ਕਿਸ ਵੱਲ॥

ਕਿਧਰੀ, ਕਿਧਰੀਂ, ਕਿਧਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ॥

ਕਿਨ, ਪੜ:—ਕਿਸ ਨੇ॥

ਕਿਨਕਾ, ਪੁ:—ਕਣ, ਤੁਆਲ, ਰੋਲ॥

ਕਿੰਨਰ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਗੀ।

ਕਿੰਨਵਾਂ / **ਕਿੰਨਵੀਂ** } 'ਕਿਤਨਵਾਂ', 'ਕਿਤਨਵੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਨ੍ਹਾਂ / **ਕਿਨ੍ਹੀਂ** } ਪੜ:—ਕਿਹੜੇ ਆਦਮੀਆਂ ॥

ਕਿੰਨਾ, ਵਿ:—ਕਿਤਨਾ, ਕਿਸ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ ਦਾ॥

ਕਿਨਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਬੰਨਾ, ਪਾਸਾ, ਹੱਦ ॥

ਕਿਨਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡ ਕੇ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਨਾਰੇ ਧਰਨਾ / **ਕਿਨਾਰ ਰਖਣਾ**, } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਸਟਣਾ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਮਰਣ ਕਿਨਾਰੇ, ਵਿ:—ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ('ਬੁੱਢਿਆਂ' ਵਾਕਰ)॥

ਕਿਨਾਰੀ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਬਰੀਕ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਪੱਟੀ, ਗੋਟਾ ॥

ਕਿਨ੍ਹੇ, ਪੜ:—ਕਿਸ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਨੇ ॥

ਕਿਪੂਰਾ, ਪੁ:—ਬਕਰੇ ਆਦਿਕ ਸਨੌਰਾਂ ਦੇ ਪਤਾਲੂ ॥

ਕਿੱਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਲ, ਇੱਕ ਬਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੱਗਾ॥

ਕਿਬਰ, ਪੁ:—ਆਕੜ, ਘੁਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਕਿਰਸ, ਸ:—ਸਰਫ਼ਾ, ਸੂਮਪੁਣਾ, ਸਿਆਣਪ॥

ਕਿਰਸਣ, ਸ: / **ਕਿਰਸੀ**, ਪੁ: } ਕਿਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਜਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕਿਰਸਾਣ, ਕਿਰਸਾਣੀ / **ਕਿਰਸਾਨਣੀ** } 'ਕਿਸਾਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰਕ, ਸ:—ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਰੇਤ, ਘਿਣ ॥

ਕਿਰਕਟ / **ਕ੍ਰਿਕਟ** } ਪੁ:—ਗੇਂਦ ਬੱਲੇ ਦੀ ਖੇਡ॥

ਕਿਰਕਰਾ ਪੁ: / **ਕਿਰਕਰੀ**, ਸ: / **ਕਿਰਕਲ**, ਸ: } ਦੰਦਾਂ ਹੇਠ ਕਿਰਕਦਾ ਆਉਣਾ, ਜੋ ਕਿਰਕਿਰ ਕਰੇ, ਰੇਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕਿਰ ਕਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੁਰਨਾ॥

ਕਿਰਚ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ, ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਹੱਡੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਮਸੂੜੇ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦੰਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਕਿਰਣ / **ਕਿਰਨ** } ਸ:—ਚਾਨਣ ਦੀ ਲਕੀਰ, ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਰਸ਼ਮਾਂ ॥

ਕਿਰਤ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਮਜੂਰੀ, ਰੀਤ ਰਸਮ ॥

ਕਿਰਤ ਘਣ, ਵਿ:—ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਸ਼ੁਕਰਾ ॥

ਕਿਰਤਾਰਥ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ॥

ਕਿਰਤੀ, ਪੁ:—ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੇਹਨਤੀ॥

ਕਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿਗਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ॥

ਹੱਥੋਂ ਕਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਕਿਰਪਣ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਕਿਰਸੀ ॥

ਕਿਰਪਾ, ਸ:—ਦਯਾ, ਤਰਸ, ਮਿਹਰ (ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ,)॥

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ / **ਕਿਰਪਾ ਨਿਧੀ** } ਪੁ:—ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਕਿਰਪਾਣ, ਸ:—ਕਰਦ, ਛੁਰਾ, ਤਲਵਾਰ ॥

ਕਿਰਪਾਲ, ਵਿ:—ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਯਾਵਾਨ ॥

ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਰਿਆ—'ਕਪਾਲ ਕਿਰਿਆ' ਵੇਖੋ॥

ਕਿਰਮ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਕੀੜਾ, ਕੋਈ ਕੀੜਾ ॥

ਕਿਰਮਚ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਕਪੜਾ ॥

ਕਿਰਮਜ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ॥

ਕਿਰਮਚੀ / **ਕਿਰਮਜੀ** } ਵਿ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕਿਰਯਾ, ਸ:—ਕੰਮ, ਕਰਮ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਰੀਤ ਰਸਮ, ਸਹੁੰ। 'ਧਾਤੂ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਪਦ ॥

ਕਿਰਯਾ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਿਨ ਜੋ ਰੀਤ ਰਸਮ ਹਿੰਦੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਕਿਰਲਾ ਪੁ: / **ਕਿਰਲੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਚਾਰ ਟੰਗਾਂ ਅਤੇ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਜਨੌਰ ਜੋ ਘਸਰ ਘਸਰ ਕੇ ਟੁਰਦਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰੜ, ਸ:—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਰੱਖਣਾ)॥

ਕਿਰੜਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰਗੜਨੇ ॥

ਕਿਰਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੁਟਣਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਚੀ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕਿਰਾਇਆ, ਪੁ:—'ਕਰਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰਿਆ—'ਕਿਰਯਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਰੀਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਕੜ ਕੜ ਕਰਨੇ, ਕਰੀਚਣਾ ॥

ਕਿੱਲ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਮੇਖ, ਖੁੰਦਾ, ਫਿਣਸੀ, ਗਾਜਰ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਕਰੜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕਿਲਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ, ਕਲਮ, ਚੀਕ ॥

ਕਿਲਕਲੀ / **ਕਿਲਕੜੀ** / **ਕਿਲਕੀ** } ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਕੇ ਅਤੇ ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕਿਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਚੀਕ, ਬਾਂਦਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕਿੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਹੋਕਣਾ ॥

ਕਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕੀਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕਿਲਾ, ਪੁ:—ਗੜ੍ਹ, ਕੋਟ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮਹਲ॥

ਕਿਲਾ ਬੰਦੀ, ਸ: / **ਕਿਲਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ** ਕ੍ਰਿ: } ਆਪਣੇ ਬਚਾਉ ਲਈ ਫ਼ਸੀਲ ਆਦਿਕ ਬਨਾਉਣੀ ॥

ਕਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮੇਖ, ਇੱਕ ਏਕੜ ਜ਼ਿਮੀਂ ॥

ਕਿੱਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲ, ਖੂੰਟੀ (ਲਕੜੀ ਦੀ)॥

ਕਿਵੀਂ / **ਕਿਵੇਂ** } ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਕਿਵੇ ਨਾਂ ਕਿਵੇਂ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ ॥

ਕਿੜ, ਸ:—ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਕਿੜਾ, ਪੁ:—ਪੈਰੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਵੱਜਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪੱਛੀਆਂ ਜਾਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦਾ ਵੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਖੜਕਾ ॥

ਕੀ, ਪੜ:—ਕੇਹੜੀ ਗੱਲ ॥

ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਜਾਂ ਪੁਰ ॥

ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ! / **ਕੀ ਕਹੀਏ!** } ਬੜੇ ਅਚਰਜ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਾਂ ਦਲੇਰੀ ਦਾ ਗੱਲ ਹੈ! ਸ਼ਾਬਾਸ਼!

ਕੀ ਕੀ, ਸਭ ਕੁਝ, ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਕੀ ਜਾਣੀਏ, ਖ਼ਬਰੇ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ! ॥

ਕੀ ਮਕਦੂਰ! / **ਕੀ ਮਜਾਲ!** } ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥

ਕੀ ਮੂੰਹ ਰਿਹਾ! ਬੜਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ॥

ਕੀ ਵਾਸਤਾ! ਮੇਰਾ ਕਝ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀ ਵਾਸਤਾ, ਕਿਉਂ? ਕਿਸ ਕਰਕੇ?

ਕੀਕਨ / **ਕੀਕਰ** } ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ, ਕਿਵੇਂ, ਕੈਂਵੇਂ ॥

ਕੀਤਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਕਰਨਾ' ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਕਰ ਲਿਆ ॥

ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਭਲਿਆਈ, ਉਪਕਾਰ। ਕਰਮ ॥

ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਕੀਨ ਖ਼ਾਬ / **ਕੀਮ ਖ਼ਾਬ** } ਸ:—ਜ਼ਰੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਕੀਨਾ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਕਿੜ, ਖਾਰ ॥

ਕੀਮਤ, ਸ:—ਮੁੱਲ, ਭਾਉ ॥

ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੀਮਤ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਕੀਮਤੀ, ਵਿ:—ਬਹੁ ਮੁੱਲਾ, ਮਹਿੰਗਾ ॥

ਕੀਮਾ, ਪੁ:—ਬਰੀਕ ਕੁਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੀਮੀਆ, ਸ:—ਰਸਾਇਣ, ਚਮਤਕਾਰ ਦੁਆ ॥

ਕੀਮੀਆ ਗਰ, ਪੁ: / **ਕੀਮੀਆ ਗਰਨੀ,** ਸ: } ਰਸਾਇਣ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਕੀਮੀਆ ਗਰੀ, ਸ:—ਰਸਾਇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੀਰ, ਪੁ: / ਵਿ: } ਕਮੀਨਾ, ਨੰਗ, ਕੰਗਾਲ ॥

ਕੀਰਤ (ਤਿ), ਸ:—ਜਸ, ਵਡਿਆਈ, ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਮ ॥

ਕੀਰਤਨ, ਪੁ:—ਭਜਨ, ਰਾਗ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ ॥

ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ, ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ, ਪੁ: ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਭਜਨ ਗਾਉਣੇ।

ਨਗਰ ਕੀਰਤਨ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਣੇ ॥

ਕੀਰਤਨੀਆਂ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਵ:) ਕੀਰਤਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ॥

ਕੀਰਣੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਵ:)—ਬਿਰਲਾਪ, ਵੈਣ (ਪਾਉਣੇ) ॥

ਕੀਲ, ਪੁ:—ਕਿੱਲ, ਮੇਖ, ਖੂੰਟਾ ॥

ਕੀਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿੱਲੀਆਂ ਨਾਲ ਬੀੜ੍ਹਨਾ, ਸੱਪ ਦੇ ਮੂੰਹ ਫੂਕਣਾ ॥

ਕੀੱਲਾ, ਪੁ:—ਕਿੱਲਾ, ਲੱਕੜ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮੇਖ ॥

ਕੀੱਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲਾ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਖੂੰਟੀ ॥

ਕੀਲੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਕੀੜਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਮ, ਕੀੜਾ, ਮਕੌੜਾ, ਸੱਪ ॥

ਕੀੜਾ ਸਿੰਘਣਾ [illegible], ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਪ ਨੇ ਵੱਢਣਾ ॥

ਕੀੜਾ ਪਤੰਗਾ ਪੁ:—ਕੀੜਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ॥

ਕੀੜਾ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕੀੜਿਆਂ ਖਾ ਜਾਣੀ ॥

ਕੀੜੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਣਾ, ਨੁੰਸ ਕਢਣੇ

ਕੀੜੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਕੀੜਾ, ਮਕੌੜਾ, ਕੀੜੇ, ਮਕੌੜੇ, ਪੁ: —ਕੀੜੇ, ਦਣੇ ਕੀੜੇ ।

ਕੀੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੀੜਾ ॥

ਕੀੜੀ ਮਾਰ, ਪੁ: —ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁ, ਅਵ:—(ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਗਦਾ ਹੈ), ਲਗ ਭਗ (ਯਥਾ ਸੇਰ ਕੁ ਦੁੱਧ) ॥

ਕੁਆਇਦ (ਕਐਦ), ਸ:—'ਕਵਾਇਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਆਰ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ (ਮੁਲਤਾਨੀ) ॥

ਕੁਆਟਰ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ ॥

ਕੁਆਰ, ਕੁਆਰਾ, (ਰੀ), ਕੁਆਰ ਗੰਦਲ 'ਕਵਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਸ਼, ਪੜ:—'ਕੁਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਸਕ, ਪੁ:—ਚੋਰ, ਕੱਠ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਕੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣਾ ।

ਕੁਸ਼ਕਲ, ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ॥

ਕੁਸੰਗ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ॥

ਕੁਸੰਗਣ, ਸ:, **ਕੁਸੰਗੀ**, ਪੁ: ਬੁਰਾ ਸੰਗੀ ਜਾਂ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ॥

ਕੁਸ਼ਟ, ਪੁ:—ਕੋਹੜ ਦਾ ਰੋਗ ।

ਕੁਸ਼ਟਣ, ਸ:, **ਕੁਸ਼ਟੀ**, ਪੁ: ਕੋਹੜਾ (ੜੀ) ।

ਕੁਸੱਤ, ਪੁ:—ਝੂਠ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਪਾਪ ॥

ਕੁਸੱਤਣ, ਸ: } ਝੂਠੀ (ਨਾ) ਪਾਪਣ (ਪੀ), ਛਲੀਆ ॥
ਕੁਸੱਤੀ, ਪੁ: }

ਕੁਸ਼ਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਫੂਕੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ਆਦਿਕ ॥

ਕੁਸ਼ਤੀ, ਸ:—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘੋਲ, ਭੇੜ ।

ਕੁਸ਼ਲ, ਪੁ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ ।

ਕੁਸ਼ਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਘਾਹ ॥

ਕੁਸ਼ਾਦ(ਦਾ), ਵਿ:—ਚੌੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਕੁਸਾਥ, ਪੁ:—ਭੈੜਾ ਸਾਥ, ਬੁਰਾ ਸੰਗ ॥

ਕੁਸਾਥਣ, ਸ: } ਬੁਰਾ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਸੰਗੀ ॥
ਕੁਸਾਥੀ, ਪੁ: }

ਕੁਸਾਬਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਗਿਰਦ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਕੁਸ਼ਾਮਦ, ਸ:—ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ, ਚਾਪਲੂਸੀ ।

ਕੁਸ਼ਾਮਦਣ, ਸ: } ਜੋ ਕੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰੇ ॥
ਕੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਪੁ: }

ਕੁਸ਼ਾਮਦੀ ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਕੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਕੁਸ਼ਾਲ, ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਹਾਲ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ ॥

ਕੁਸੀਲ, ਵਿ:—ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ ॥

ਕੁਸੀਲਤਾਈ, ਸ:—ਭੈੜਾ ਸੁਭਾਉ, ਬੇ ਸ਼ਰਮੀ ॥

ਕੁਸੁਆਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਬੁਰਾ ਹੈ ॥

ਕੁਸੁਹਣਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਸੁਹਣਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਹਜਾ ॥

ਕੁਸੂਤ, ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਡੰਦਰਾ, ਖਰਾਬ ।

ਕੁਸੁੰਭ (ਭਾ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁਲ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਸੂਤ } 'ਕਸੂਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਕੁਸੂਤਾ }

ਕੁਸੋਭਾ, ਸ:—ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਨਾਮੀ ॥

ਕੁਹਜਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਅੰਗ ਹੀਣ ॥
ਕੁਹਜੀ, ਸ: }

ਕੁਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕੱਢਣੀ ॥
ਕੁਹਣਾ }

ਕੁਹਣੀ, ਸ:—ਬਾਂਹ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਅਰਕ ॥

ਕੁਹਾਈ, ਸ:—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ॥

ਕੁਹਾਸਾ, ਸ:—ਧੁੰਦ, ਕੁਹੀਰ, ਕੁਹੁਰ ॥

ਕੁਹਾਨ, ਪੁ:—ਉਠ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਕੁਹਾੜਾ, ਪੁ: } ਲਕੜਾਂ ਆਦਿਕ ਪਾੜਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥
ਕੁਹਾੜੀ, ਸ: }

ਕੁਹੀਰ, ਸ:—ਧੁੰਦ, ਕੁਹੁਰ ।

ਕੁਹੀੜ, ਸ:—ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਧੁੰਦ ਔਸ ॥

ਕੁਹੁਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੁਹੁਰ, ਪੁ: ਸ: } ਕਲੀ, ਅੰਬ ਦਾ ਫੁੱਲ, (ਆਉਣਾ, ਲੱਗਣਾ, ਪੈਣਾ,) ਧੁੰਧ(ਪੈਣੀ) ॥

ਕੁਹੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜੋ ਲਹੂ ਵਿਗੜਨ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿੰਡਾ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਹੜ ਕਿਰਲੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਕੁਹੜਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਹੜ ਹੋ ॥
ਕੁਹੜਨ, ਸ: }
ਕੁਹੜੀ, ਸ:, ਪੁ: }

ਕੁਕਰਮ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਪਾਪ

ਕੁਕਰਮਣ, ਸ: } ਜੋ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥
ਕੁਕਰਮੀ, ਪੁ: }

ਕੁੱਕੜ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਮੁਰਗਾ ॥
ਕੁਕੁੜ }

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ, ਧੌਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਕੜ ਛਿੱਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁਕੜਾ } ਪੁ:—ਸਣ ਕੁਕੜਾ ॥
ਕੁਕੁੜਾ }

ਕੁਕੜੀ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਮੁਰਗੀ ॥

ਕੁਕੜੂੰ ਘੂੰ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੁਕੁੜੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਚੋਕ ॥

ਕੁੱਖ, ਸ:—ਗਰਭ, ਪੇਟ, (ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋਣੀ, ਭਰਨੀ) ॥

ਕੁੱਖੀ, ਸ:—ਕਾਂਠਾ, ਪਿਲਛੀ ਦੇ ਪੈਂਡੂ ॥

ਕੁੰਘਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਕੁੰਗੜਾ, ਵਿ:—ਤਖੜਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ॥

ਕੁੰਗੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਕੁੰਗੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਲਾਲ ਰੰਗ ਜੋ ਤੀਮਤੀ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੁੰਗੂ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੇਸਰ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਪਾਉਣੀ ਅਥਵਾ ਸਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਚ, ਸ:—ਤੀਮੜ ਦੀ ਛਾਤੀ ਜਾਂ ਥਣ ॥

ਕੁੱਚ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਤਾਣੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੂਚਾ ॥

ਕੁਚੱਜਾ, ਪੁ: } ਮੂਰਖ, ਨਿਕੰਮਾ (ਮੀ), ਮੈਲਾ (ਲੀ) ॥
ਕੁਚੱਜੀ, ਸ: }

ਕੁੰਚਰ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਕੁਚਰਾ, ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੁਚੱਲਣ, ਪੁ:—ਬੁਰੇ ਚਾਲੇ, ਭੈੜੇ ਕੰਮ ॥

ਕੁਚੱਲਣਾ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਅਵੱਲਾ ॥

ਕੁਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣਾ, ਲਤਾੜਨਾ ॥

ਕੁਚਲਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫਲ ।

ਕੁਚਾਲ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਚਾਲ, ਭੈੜੀ ਰੀਤ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਲ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਕੁੱਚੀ, ਸ:—ਵਾਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਕੁੱਚੀ ਫੇਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨੀ, ਸਫ਼ੇ-ਦੀ ਕਰਨੀ ॥
ਕੁੱਚੀ ਮਾਰਨੀ }

ਕੁਛ, ਪੜ:—'ਕੁਝ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁੱਛੜ, ਪੁ:—ਗੋਦੀ, ਪੱਟ, ਬਗਲ (ਬੈਠਣਾ ਚੁਕਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਕੁੱਛੜ ਕੁੜੀ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਢੰਡੋਰਾ, ਜਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਲ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰਥੇ ਭਾਲਣਾ ॥

ਕੁੱਛੜ ਬਹਿਕੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਖੋਹਣਾ ਜਾਂ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣ ਬਣ ਕੇ ਦੁਰਗਤ ਕਰਨੀ ॥

ਕੁੰਜ, ਪੁ:—ਨੁੱਕਰ, ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ਦੀ ਗੁਲਕਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਪ ਦੀ ਖਲੜੀ ॥

ਕੁੰਜ ਗੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਢੱਹਲੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਕੁੰਜ ਬਦਲਣੀ
ਕੁੰਜ ਲਾਹਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹ ਕੇ ਨਵੇਂ ਪਾਉਣੇ।

ਕੁੰਜਕਾ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਰੱਸਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ ॥

ਕੁੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜੇ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਵਗਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੰਜੜਾ, ਪੁ:—ਭਾਜੀਆਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ। ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਜਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਗੜਵੀ, ਮਿਸ਼ਰੀ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ॥

ਕੁੱਜੀ, ਸ:
ਕੁਜੜਾ, ਪੁ:
ਕੁਜੜੀ, ਸ: } ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕੂੰਜਾ

ਕੁਜਾਤ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਨੀਚ, ਬਦ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਕੁੰਜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੰਦ੍ਰਾ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ।

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੁੰਜੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲ ਨ ਸਕਣਾ ॥

ਕੁਝ, ਪੜ:—ਥੋੜਾ, ਚੰਗਾ, ਰਤਾ, ਕਿਸੇ ਕਦਰ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ।

ਕੁਝ ਐੱਨਾ (ਐਤਨਾ), ਵਿ:—ਬਹੁਤ ।

ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਜਾਣੀ ॥

ਕੁਝ ਕਹ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਕਹ ਦੇਣੀ ॥

ਕੁਝ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣਾ ॥

ਕੁਝ ਕੁਝ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਰਤਾ ਕੁ ॥

ਕੁਝ ਗੱਲ ਵੀ! ਕਿਉਂ, ਕਿਸ ਕਰਕੇ, ਐਵੇਂ ਹੀ॥

ਕੁਝ ਦਾ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਲਤ ਬਦਲ ਜਾਣੀ ॥

ਕੁਝ ਦਾ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਆਖਣਾ ।

ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ, ਥੋੜਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ॥

ਕੁਝ ਨਾ ਪੁੱਛੋ; ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਵਿ:
ਪ: } ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਬਥੇਰਾ ਮਾਲ॥

ਸਭ ਕੁਝ, ਪੁ: —ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਕੁੱਟ, ਸ:—ਮਾਰ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਕੁੱਟ ਫਾਟ, ਸ:—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ॥

ਕੁਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ, ਖੋਟੀ ਚਾਂਦੀ ।

ਕੁਟਕੀ, ਸ:—ਮੱਛਰ, ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਸੋਟਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਪਿੱਟਣਾ ॥

ਕੁਟੰਬ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ, ਸਾਕ ॥

ਕੁਟਲ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ, ਜ਼ਾਲਮ ॥

ਕੁਟਲਤਾ, ਸਃ—ਟੇਢਾ ਪਨ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ; ਬੁਰਿਆਈ, ਪਾਪ ॥

ਕੁਟਵਾਲ, ਪੁਃ }
ਕੁਟਵਾਲੀ, ਸਃ } 'ਕੋਤਵਾਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਕੁਟਾਉ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਖੁਆਉਣੀ ॥

ਕੁਟਾਈ, ਸਃ—ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਕੁਟੀਆ, ਸਃ—ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਕੁੱਠ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ।

ਕੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਕੁਹਣਾ, ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੱਠਾ, ਵਿਃ—ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਕੁਠਾਲੀ, ਸਃ—ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਗਾਲਣ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ।

ਕੁਠਾਲੀ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਾਤ ਗਾਲਣੀ, ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਕੁਠਾਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਾਲਣ ਲਈ ਧਾਤ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀ ॥

ਕੁਠਾਲੀ ਪੈ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖੇ ਜਾਣਾ, ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਕੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁੰਡ, ਪੁਃ—ਸਰੋਵਰ, ਤਾਲ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ, ਖੁਰਲੀ, ਹਵਨ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਟੋਆ ।

ਕੁੰਡਲ, ਪੁਃ—ਘੇਰਾ, ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਬਲਦ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਕੜਾ ॥

ਕੁੰਡਲੀ, ਸਃ—ਘੇਰਾ, ਪੇਚ, ਜਨਮ ਲਗਨ ਦੇ ਗ੍ਰਹ ॥

ਕੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੰਗਲੀ ਅੜਦੀ ਹੈ, ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ । ਅੰਗਸ । ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

(ਸਿਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੁੰਡਾ ਤੇ ਹਾਥੀ ਫਿਰੇ ਲੁੰਡਾ) ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਕੁੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਕੁੰਡਾਲਾ, ਪੁਃ—ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕੁੰਡੀ, ਸਃ—ਨੋਕ, ਛੱਲਾ, ਸੰਗਲੀ ॥

ਕੁੰਦ, ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਸਮਝ, ਅਣਜਾਣ ॥

ਕੁਢਬ (ਬਾ) ਵਿਃ—ਕੋਹਜਾ, ਬੇ ਡੌਲ, ਕਚੀਠ, ਅਜਬ, ਔਖਾ ॥

ਕੁਢੰਗ (ਗਾ) ਵਿਃ—ਕੁਢਬਾ, ਕਚੀਠ, ਅਲਪੜ੍ਹ ॥

ਕੁਢੰਗੀ, ਸਃ ਮਲੀਨਤਾਈ, ਕੁਰੂਪਤਾ, ਕੋਹਜ ॥

ਕੁਣਸ, ਸਃ—ਖਬਰ । ਦੋਸ । ਐਬ ॥

ਕੁਣਕਾ, ਪੁਃ—ਪ੍ਰਸਾਦ, ਕੜਾਹ, ਹਲਵਾ ॥

ਕੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਕੋ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਕੁਤਕ (ਕਾ), ਪੁਃ—ਭੰਗ ਘੋਟਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ, ਸੋਟਾ ॥

ਕੁਤ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਨੀਚਤਾਈ, ਕਮੀਨ ਪਣਾ ॥

ਕੁਤਬ ਨੁਮਾ, ਪੁਃ—ਦਿਸ਼ਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਕੁਤਰਕ, ਸ:—ਹੁੱਜਤ, ਢੁੱਚਰ ॥

ਕੁਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਜਾਂ ਚੁੰਜ ਨਾਲ ਕੱਟਣਾ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਕਰਨਾ ।

ਕੁਤਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਚਾਰ ॥

ਕੁਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਕੁਤਵਾਲ, ਪੁ:
ਕੁਤਵਾਲੀ, ਸ: } 'ਕੋਤਵਾਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੁਤੜੀ, ਸ:—ਮੱਛਰ ਵਰਗਾ ਇਕ ਕੀੜਾ, ਕੁੱਤੀ ।

ਕੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਆਮ ਜਨੌਰ, ਖੂਹ ਦੀ ਰਹੱਕਲੀ ਨਾਲ ਅਟਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਘੋੜਾ, ਕਮੀਨਾ ਆਦਮੀ, ਹਰਾਮ-ਜ਼ਾਦਾ ।

ਕੁੱਤਾ ਰਾਜ ਬਹਾਲੀਏ ਉਹ ਚੱਕੀ ਚੱਟੇ } ਕਮੀਨਾ ਮਨੁੱਖ ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਤੇ ਹੋਕੇ ਭੀ ਕਮੀਨਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਕੁੱਤੇ ਖੱਸੀ, ਸ:—ਭੈੜੀ ਨੌਕਰੀ, ਕਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਮਗਜ਼ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬਕਣਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਠੀਕਰੇ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਤਾਰੂ, ਪੁ:—ਵਖਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਹੋਂ ਘੁੱਮਣਾ ।

ਕੁਤਾਰ (ਰਾ), ਪੁ: ਵਿ:—ਵਖਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਹੋਂ ਘੁੱਮਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਤੀ, ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਭੈੜੀ ਲੜਾਕੀ ਤੀਮਤ ॥

ਕੁਤੂੰਗੜਾ, ਪੁ:
ਕੁਤੂੰਗੜੀ, ਸ: } ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੁਤੂਰਾ, ਪੁ:
ਕੁਤੂਰੀ, ਸ: } ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਕੁੰਦ, ਵਿ:—ਖੁੰਢਾ, ਬੇ ਨੋਕ, ਸੁਸਤ, ਮੂਰਖ ।

ਕੁੱਦ, ਸ:—ਛਾਲ, ਛਲਾਂਗ ॥

ਕੁੰਦਨ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਨਖਾਲਸ ਸੋਨਾ ॥ ਵਿ:—ਚਮਕਦਾਰ, ਖਰਾ ।

ਕੁੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੱਪਣਾ, ਛਲਾਂਗ ਮਾਰਨਾ, ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਆਕੜਨਾ ।

ਕੁੱਦਣਾ ਬੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਬਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬੱਕਰਾ, ਜੋ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ

ਕਿਸੇ ਦੀ ਛਾਹ ਤੇ ਕੁੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ ਆਕੜਨਾ

ਕੁਦਯਾ, ਵਿ:—ਨਿਰਦਯੀ ॥

ਕੁਦਰਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਮਾਯਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥

ਕੁਦਰਤੀ, ਵਿ:—ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ, ਸੁਭਾਵਿਕ ॥

ਕੁਦਵੈਯਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੰਦਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਂਦਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਾਲੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਪੰਖੇਰੂ ਦਾ ਪਰ, ਪਤੰਗ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਸੁੱਥਣ ਦਾ ਘੇਰਾ ਤ੍ਰਿਕੋਣੀ ਟਕੀ, ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤੇਲ ॥

ਕੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਕੁਦਾਊ, ਵਿ:—ਕੁੱਦਣਜੋਗਾ, ਕੁੱਦ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ।

ਕੁਦਾਈ, ਸ:—ਕੁੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਕੁਦਾਕਲ(ੜ), ਪੁ:—ਕੁੱਦਣ ਵਾਲਾ।

ਕੁਦਾਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਕਹੀ, ਬੇਲਚਾ॥

ਕੁੰਦੀ, ਸ:—ਕਪੜਾ ਠੱਪਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਕੁੰਦੀ ਗਰ, ਕਪੜਾ ਠੱਪਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਕੁਧਰਮ, ਪੁ:—ਅਧਰਮ, ਪਾਪ॥

ਕੁਧਰਮਣ, ਸ:
ਕੁਧਰਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਕੁਧਰਮ (ਪਾਪ) ਕਰੇ।

ਕੁਧਾਨ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਸਤ, ਬੁਰਾ ਦਾਨ।

ਕੁੰਨਣ, ਪੁ:—ਕੁੰਦਨ, ਖਰਾ ਸੋਨਾ॥

ਕੁਨਬਾ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ, ਸਰਬੰਧੀ।

ਕੁਨਾਉਂ, ਪੁ:—ਕਿਸੇਨੂੰ ਛੇੜਨ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਨਾਉ ਪਾਯਾ ਰੱਖਯਾ॥

ਕੁਨਾਲ(ਲਾ) ਪੁ:
ਕੁਨਾਲੀ, ਸ: } ਮਿਟੀ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ।

ਗੋਤ ਕੁਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹਈ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਜਾਤ ਦਿਆਂ ਸਭ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾ ਕੱਠਾ ਮਿਲਕੇ ਖਾਣਾ॥

ਕੁੰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀਦੀ ਹਾਂਡੀ॥

ਕੁਨੀਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਨੀਤ, ਭੈੜੀ ਸਲਾਹ।

ਕੁਨੀਤ(ਤਾ), ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਨੀਤ ਵਾਲਾ॥

ਕੁੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਟ ਰ, ਤੋੜਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਕੁਨੈਣ, ਸ:—ਤਾਪ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ।

ਕੁੱਪ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਦਾ ਢੇਰ ਚੁਫੇਰਿਓਂ ਕਜਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਕੁਪੱਤ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ (ਕਰਨਾ)।

ਕੁਪੱਤਣ, ਪੁ:—ਖਰਾਬ ਪੱਤਣ, ਬੁਰਾ ਲਾਂਘਾ॥

ਕੁਪੱਤਾ, ਪੁ:
ਕੁਪੱਤੀ, ਸ: } ਜੋ ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰੇ॥

ਕੁਪੱਥ, ਪੁ:—ਨਾਂ ਸੁਖਾਉਣਵਾਲਾ ਭੋਜਨ, ਰੋਗਾਹਾਰੀ।

ਕੁੱਪਾ, ਪੁ:
ਕੁੱਪੀ, ਸ: } ਤੇਲ ਜਾਂ ਘਿਉ ਪਾਉਣਲਈ ਕੱਚੇ ਚੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ। ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ। ਵੱਡੀਆ ਬੋਤਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਪਿਲਛੀ ਲਪੇਟੀ ਹੋਵੇ॥

ਕੁਪਾਹ, ਸ:—ਰੂੰ ਦਾ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆ ਡੋਡੀਆਂ।

ਕੁਪਾਹਾ, ਵਿ:—ਕੁਪਾਹ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਕੁਪਾਹੀ, ਵਿ:—ਕੁਪਾਹ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ॥

ਕੁਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ, ਭੈੜੀ ਉਲਾਦ॥

ਕੁਪਿਉ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਪਿਉ॥

ਕੁਪੀਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ॥

ਕੁਪੁਤ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨਲੈਕ ਬੇਟਾ॥

ਕੁਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਰਬ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ॥

ਕੁਫ਼ਰਕਚਹਿਰੀ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਸੰਗਤ ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਕਲਮਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਣਾ, } ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ,
ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ ।

ਕੁਫ਼ਰ ਦਾ ਫ਼ਤਵਾ, ਪੁ:—ਕਾਫ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ (ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ) ॥

ਕੁਫ਼ਰੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਫ਼ਰ ਹੈ, ਕਾਫ਼ਰ ।

ਕੁਫਲ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਫਲ, ਪਾਪ ਦਾ ਬਦਲਾ ॥

ਕੁਫੇਟੀ, ਸ:—ਵਿਰੋਧ, (ਕੁਫੇਟੀ ਪੈਣੀ) ।

ਕੁੱਬ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਭਾਰ, ਲੱਕ ਦਾ ਮੋੜ (ਪੈਣਾ) ॥

ਕੁਬਜਾਂ, ਸ:—ਕੁੱਬੀ ਤੀਮੀਂ, ਜਿਸ ਕੁੱਬੀ ਦਾ ਲੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ।

ਕੁਬੜਾ, ਪੁ: }
ਕੁਬੜੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕੁੱਬ ਪਿਆ ਹੋਵੇ।
ਕੁੱਬਾ, ਪੁ: }

ਕੁੱਬਾ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀਆਂ ਟਕਲੀਆਂ ਦਾ ਡੰਡਾ ।

ਕੁਬੁੱਧ (ਧਾ) ਵਿ: ਸ: } ਭੈੜੀ ਬੁੱਧ ਵਾਲਾ, ਬਦਨੀਤਾ ਬਦਨੀਤ ॥

ਕੁੰਭ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ, ਇੱਕ ਰਾਸ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਮੱਥਾ ॥

ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਰ੍ਹੀਂ ਵਰ੍ਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਰਦੁਆਰ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕੁੰਭ ਕਰਣ, ਪੁ:—ਰਾਵਣ ਦਾ ਭਰਾ ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੰਭਲ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਖੱਡੀ ਦਾ ਟੋਆ, ਕੈਦ ਖਾਨਾ ॥

ਕੁਭਾਉ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਭਾਉ ਤੋਂ ਵਧ ਜਾਂ ਘਟ, ਘਾਟਾ ।

ਕੁਭਾਗ, ਪੁ:—ਮੰਦੇ ਭਾਗ, ਮੰਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਕੁਭਾਗਣ, ਸ: }
ਕੁਭਾਗਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਮੰਦੇ ਹਨ ॥
ਕੁਭਾਗੀ, ਸ: }

ਕੁਭਾਣੀ, ਸ:—ਗਾਲੀਆਂ ॥

ਕੁੰਭੀ, ਸ:—ਨਰਕ ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਰਿੱਝਣਗੇ ॥

ਕੁੰਭੀ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਹਰਦੁਆਰ ਦਾ ਛੇਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਕੁਮਹਾਰ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਕੁਮਹਾਰੀ, ਸ:—ਕੁਮਹਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਧੀ ॥

ਕੁਮੱਕ }
ਕੁਮੁੱਕ } ਸ:—ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਮੱਦਦ, ਸਹਾਇਤਾ ॥

ਕੁਮੱਕਣ, ਸ: }
ਕੁਮੱਕੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਮੱਦਤ ਦੇਵੇ ॥

ਕੁਮਕੁਮਾ, ਪੁ:—ਹੋਲੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀ ਲਾਖ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ॥

ਕੁਮਗੀਰ, ਪੁ:—ਕਮਾਨ ਜਾਂ ਧਨੁਖ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਮਤ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਮਤ, ਖ਼ਰਾਬ ਮਜ਼੍ਹਬ ॥

ਕੁਮੱਤ, ਸ: —ਬੁਰੀ ਮੱਤ, ਉਲਟੀ ਸਮਝ ॥
ਵਿ: —ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਉਲਟੀ ਹੈ ॥

ਕੁਮਰੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਘੁੱਗੀ ॥

ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੱਮਾ ਕੁੱਮੀ, ਪੁ: —ਕੱਛੂ ॥

ਕੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਮੇਹਨਤ ਮਜੂਰੀ ਕਰਨੀ ਧਨ ਖੱਟਣਾ ॥

ਕੁਮਾਈ, ਸ: —ਖੱਟੀ, ਲਾਹ, ਆਮਦਨ, ਮੇਹਨਤ, ਕੰਮ ॥

ਕੁਮਾਠੀ, ਸ: —ਮਾਰ, ਕੁੱਟ, ਨਾਸ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਮਾਣ, ਪੁ: —"ਕਮਾਣ" ਵੇਖੋ। ਦਖ਼ਲ, ਹੁਕਮ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਕੁਮਾਦ, ਪੁ:
ਕੁਮਾਦੀ, ਸ: } ਗੀਤਿਆਂ ਦਾ ਖੇਡ।

ਕੁਮਾਰ, ਪੁ: —ਨਰਦ, ਜੂਆ, ਮੁੰਡਾ, ਗਭਰੂ ॥

ਕੁਮਾਰ ਬਾਜ, ਪੁ: —ਜੁਆਰੀਆ, ਚਲਾਕ ॥

ਕੁਮਾਰ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ: —ਜੂਆ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਕੁਮਾਰਗ, ਪੁ: —ਬੁਰਾ ਰਾਹ, ਭੈੜਾ ਚਲਨ ॥

ਕੁਮਾਰੀ, ਸ: —ਕੁਆਰੀ, ਕੁੜੀ ॥

ਕੁਮੂਤ, ਪੁ: —ਨਿੱਕ ਪੂਤ, ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ॥

ਕੁਮੇਟੀ, ਸ: —ਸਭਾ, ਇਕੱਠ, ਪੰਚੈਤ ॥

ਕੁਮੇਠੀ, ਸ: —ਮਾਰ, ਕੁੱਟ, ਸਤਿਆਨਾਸ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਮੈਤ
ਕੁਮੈਦ } ਵਿ: —ਲਾਖੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਕੱਕਾ ਕੁਮੈਤ, ਪੁ: —ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ)

ਕੁਰਸ, ਪੁ: —ਬੁਰਾ ਸੁਆਦ।

ਕੁਰਸ, ਪੁ: —ਦੁਆ ਦੀ ਟਿੱਕੀ, ਕੁਰਸੀ, ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਕੁਰਸੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੌਂਕੀ, ਘਰ ਦੀ ਉੱਚੀ ਨੀਂਹ, ਕੁਰਸੀ, ਅੱਠਵਾਂ ਅਸਮਾਨ, ਰੱਬ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ॥

ਕੁਰਸੀ ਨਸ਼ੀਣ, ਪੁ: —ਦਰਬਾਰੀ ॥

ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ, ਪੁ: —ਕੁਲ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ, ਬੰਸਾਵਲੀ ॥

ਕੁਰਹੂ, ਪੁ: —ਛਲ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਕੁਰਕ, ਵਿ: —ਜ਼ਬਤ, ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨਿਲਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਕੁਰਕੀ, ਸ: —ਜ਼ਬਤੀ, ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨਿਲਾਮੀ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਪਰਵਾਨਾ, ਪੁ: —ਜ਼ਬਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਕੁਰਕੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ (ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਕੁਰਕੁਰੀ, ਸ: —ਚਿੱਥ ਚਿੱਥ ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ (ਹੋਣੀ)

ਕੁਰੰਗ, ਵਿ: —ਬੁਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥
ਪੁ: —ਹਰਨ ॥

ਕੁਰਤਾ, ਪੁ: —ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਝੱਗਾ ॥

ਕੁਰਤੀ, ਸ: —ਛੋਟਾ ਕੁਰਤਾ, ਫਤੂਹੀ, ਸਲੂਕਾ, ਵਾਸਕਟ ॥

ਲਾਲ ਕੁਰਤੀ, ਸਃ—ਗੋਰਿਆਂ ਦੀ ਪਲਟਣ।

ਕੁਰਬ, ਪੁਃ—ਨਜ਼ੀਕੀ, ਸਾਕ । ਆਦਰ ਮਾਨ ॥

ਕੁਰਬਲ ਵ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੀੜੀਆਂ ਆਦਿਕਾ ਦਾ ਏਨਾ ਵਧਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁਰਬਾਨ, ਪੁਃ—ਬਲਿਹਾਰ, ਵਾਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸਃ—ਬਲੀ, ਸਦਕਾ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਕੁਰਲ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕੁਰਲਾ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੁਲੀ ਭਰਕੇ ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਣਾ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਕੂੰਜ ਦਾ ਚੀਕਣਾ ॥

ਕੁਰਲਾਟ, ਸਃ—ਚੀਕ, ਰੌਲ, ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੁਰਲੀ, ਸਃ }
ਕੁਰਲ਼ੂ, ਪੁਃ } ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੁਲੀ ਭਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ

ਕੁਰਾਹ, ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਰਸਤਾ, ਔਝੜ, ਮੰਦਾ ਕੰਮ, ਉਲਟੀ ਰੀਤ ॥

ਕੁਰਾਹਾ }
ਕੁਰਾਹੀ } ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁਰਾਹੀ, ਸਃ—ਭੁੱਲ, ਉਲਟੀ ਰੀਤ ॥

ਕੁਰਾਫ਼ਾਤ, ਸਃ—ਬਕਵਾਦ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਕੁਰਾਨ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਕੁਰਾਨ ਉਠਾਉਣਾ
ਕੁਰਾਨ ਸਿਰ ਤੇ ਉਠਾਉਣਾ
ਕੁਰਾਨ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਕੁਰਾਲ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਕੁਰਾੜ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਸਖਤੀ, ਨਾ ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਕੁਰਾੜਾ, ਵਿਃ—ਸਖਤ, ਕਰੜਾ, ਖੰਗਾ ॥

ਕੁਰੀਜ, ਸਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪਰ ਬਦਲਨੇ (ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁਰੀਜ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ ॥

ਕੁਰੀਤ, ਸਃ—ਬੁਰੀ ਰੀਤ ਜਾਂ ਚਾਲ ॥

ਕੁਰੁੰਡ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ । ਇਕ ਪੱਥਰ ॥

ਕੁਰੂ ਕੁਰੂ, ਪੁਃ—ਬਛੇਰੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਕੁਰੂੰਡੀਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੱਪ ॥

ਕੁਰੂਪ, ਵਿਃ—ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ, ਕੁਦਸਾ ।

ਕੁਰੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਫੋਲਣਾ, ਖੋਤਣਾ ।

ਕੁਰੇਲਣੀ, ਸਃ—ਅੰਗ ਦੇ ਕੋਲੇ ਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀਖ ॥

ਕੁਰੈਸ਼, ਪੁਃ—ਮਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਈਯਦ ॥

ਕੁਰੈਸ਼ਣ, ਸਃ }
ਕੁਰੈਸ਼ੀ, ਪੁਃ } ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲ, ਸਃ—ਘਰ, ਘਰਾਣਾ, ਬੰਸ ॥
ਪੁਃ—ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਉਹ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 'ਕੁਲ' (ਕਹੁ) ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਹੀਣ, ਵਿਃ—ਛੋਟੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ, ਕਮੀਨ ॥

ਕੁਲ ਕਰਨੇ } **ਕੁਲ ਪੜ੍ਹਨੇ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮਗਰੋ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨੀ ॥

ਕੁਲ ਤਾਰਕ, ਪੁਃ—ਕੁਲ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੇਕ ਮੁੰਡਾ ॥

ਕੁਲਨਾਰੀ } **ਕੁਲਵੰਤੀ** } ਸਃ—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਕੁਲਪਤ, ਪੁਃ—ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ॥

ਕੁਲਪਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ

ਕੁਲਵੰਤ, ਪੁਃ } **ਕੁਲਵੰਤੀ,** ਸਃ } ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦਾ ਦੀ) ।

ਕੁੱਲ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸੱਭੋ, ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਕੁੱਲ ਜਮਾ, ਪੁਃ—ਸਾਰੀ ਰਕਮ, ਜੋੜ ।

ਕੁਲਕੁਲਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ, ਸਭ ਤਰਾਂ । ਵਿਃ—ਆਪ ਆਪ, (ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ) ॥

ਕੁਲੱਖਣੀ, ਸਃ—ਬੁਰੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਕੁਲੰਗ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਪੰਖੇਰੂ, ਕੂੰਜ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਕੁਲਚਾ, ਪੁਃ—ਖ਼ਮੀਰੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਪੋਲੀ ਰੋਟੀ ।

ਕੁਲੱਛਣ, ਪੁਃ—ਬੁਰਾ ਲੱਛਣ ਜਾਂ ਚੱਲਨ ।

ਕੁਲੱਛਣਾ, ਪੁਃ } **ਕੁਲੱਛਣੀ,** ਸਃ } ਜਿਸਦੇ ਲੱਛਣ ਬੁਰੇ ਹੋਣ ।

ਕੁਲੱਜ (ਜਾ), ਵਿਃ—ਨਿਲਜ,ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਢੀਠ ॥

ਕੁਲੱਜਤ, ਵਿਃ—ਬੇ ਸੁਆਦ ॥

ਕੁਲੰਜਣ } **ਕੁਲਿੰਜਨ** } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਕੁਲੱਤ, ਸਃ—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਭੈੜਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਕੁਲੱਦ, ਵਿਃ—ਜੋਹੜਾ ਪਸੂ ਲਦੀਕਾਂ ਨਾ ਚਾਹੇ ॥

ਕੁਲਫ, ਪੁਃ—ਅੰਦਰੇ ਦਾ ਪੇਚ । ਜਿਨਾਠੀਆਂ ਜੈ ਗੋਹਕ੍ਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪੇਚ ॥

ਕੁਲਫਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਮਲਾਈ ਦੀ ਬਰਫ ॥

ਕੁਲਫੀ, ਸਃ—ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਪੇਚ ਜਾਂ ਜੋੜ, ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ ਬਰਫ ਨਾਲ ਜਮਾਉਣ ਦਾ ਸੱਚਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਦੁਧ ਆਦਿਕ । ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਕੁਲਬੁਲ ਕੁਲਬੁਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੜਫੜਾਉਣਾ ।

ਕੁਲਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੜਫੜਾਉਣਾ, ਦੋ ਪਾਸੇ ਪਰਤਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਹੋਣੀ ॥

ਕੁਲਬੁਲਾਹਟ } **ਕੁਲਬੁਲਾਟ** } ਸਃ—ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਹਿੱਲ ਜੁਲ ਤੜਫੜਾਟ ।

ਕੁੱਲਰ, ਪੁਃ—ਕਾਲੇ ਖਿਲਾਂ ਦਾ ਲੱਡੂ ॥

ਕੁਲੱਲਾ (ਲੀ), ਵਿਃ—ਬੇ ਡੌਲ, ਕੋਝਾ ॥

ਕੁੱਲਾ, ਵਿਃ—ਬਦਾਮੀਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) । ਪੁਃ—ਲੱਕ,ਚਿੱਤੜ,ਪਠਾਣੀ ਵਜ੍ਹਾ ਦੀ ਉ ਟੋਪੀ, ਪੱਖੀ ਦਾ ਘਰ ॥

ਕੁਲੀ, ਪੁਃ—ਮਜੂਰ, ਅਸਬਾਬ ਢੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੁੱਲੀ, ਸ:—ਝੁੱਗੀ, ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਕੁਲੀਕ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਲੀਕੋਂ ਬਾਹਰ ॥

ਕੁਲੀਨ, ਵਿ:—ਜਿਦ੍ਹੀ ਕੁਲ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲਾਤੜੇ ਗਿੱਝਣਾ
ਕੁਲਾਤੇ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਆਦਤ ਪੈਣੀ ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਕੁਲ੍ਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਕੁਲ੍ਹਾੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕੁਹਾੜਾ, ਖੰਡ ਬਣਨ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਕੁਲ੍ਹੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ॥

ਕੁਲ੍ਹੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢੁਆਣਾ ॥

ਕੁਲ੍ਹੰਜਾਈ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਕੁੜ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਰਿੜਕਣ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਗਮ, ਖਿਝ, ਕੁੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼

ਕੁੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਡੰਗਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਅਹਾਤਾ । ਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾ ਪੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਕੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੜਕ, ਸ:—ਕੁਕੜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਕੜੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ । ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ ।

ਕੁੜਕੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੜਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਕੁੜੱਤ
ਕੁੜੱਤਣ } ਸ:—ਕੌੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ॥

ਕੁੜਤਾ (ਤੀ)—'ਕੁਰਤਾ (ਤੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਕੁੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਸੜਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁੜਮ, ਪੁ:—ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ॥

ਕੁੜਮ ਕੜਾਹੀ, ਸ:—ਉਹ ਵਸਤ ਜੋ ਨਿਰੋਲ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜ ॥

ਕੁੜਮਣੀ, ਸ:—ਕੁੜਮ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ ਦੀ ਸੱਸ ।

ਕੁੜਮੱਤ, ਪੁ:—ਕੁੜਮਾਂ ਦਾ ਸਾਕ ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ ॥

ਕੁੜਮਾਈ, ਸ:—ਸਾਕ, ਨਾਤਾ, ਮੰਗਣੀ (ਹੋਣੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਕੁੜਮਾ ਚਾਰੀ
ਕੁੜਮਾਂ ਚਾਰੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੁੜਮਾਂ ਵਾਕਰ ॥ ਸ:—ਕੁੜਮੱਤ ॥

ਕੁੜਿਆਰ, ਪੁ:—ਕੂੜ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਝੂਠਾ ।

ਕੁੜਿੱਕੀ ਸ:—ਜਾਲ, ਔਖ, ਬੰਧਨ, ਅਖਤਿਆਰ, (ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ) ॥

ਕੁੜੀ, ਸ:—ਲੜਕੀ, ਧੀ, ਕਾਕੀ, ਕੁਆਰੀ ॥

ਕੁੜੇ, ਅਵ:—ਅਣੀਏ । ਅੜੀਏ । ਨੀ (ਬੁਲਾਣੀ-ਏ)। ਕੁਕੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਕੂਆ, ਪੁ:—ਖੂਹ, ਹੋਆ ॥

ਕੂੰਹ (ਕੂੰਹੁ), ਪੜਨਾਂ—ਕੁਝ, ਕੋਈ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਥੋੜਾ ।

ਕੂਹਣ, ਸਃ—ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ, ਖਾਤਾ ॥

ਕੂਹਣੀ, ਸਃ—ਬਾਂਹ ਦੇ ਜੋੜਦੀ ਹੱਡੀ, ਅਰਕ ।

ਕੂਹਨ (ਨਾ), ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਮਸ਼ਕ । ਭਿੜ ॥

ਕੂਹਲ
ਕੂਹੁਲ } ਸਃ—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ਜਾਂ ਨਾਲਾ ।

ਕੂਹੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ ।

ਕੂਕ, ਸਃ—ਚੀਕ, ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਕੂ ਕੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਬੂਤਰ ਵਾਕਰ ਬੋਲਣਾ ।

ਕੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੀਕ ਮਾਰਨੀ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਘੜੀ ਨੂੰ ਚਾਬੀ ਲਾਉਣੀ ।

ਕੂਕਰ, ਪੁਃ
ਕੂਕਰੀ, ਸਃ } ਕੁੱਤਾ (ਤੀ) ।

ਕੂਕਾ, ਪੁਃ—ਕੂਕਣ ਵਾਲਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ ਨਾਮ ਧਾਰੀਆ ।

ਕੂਚ, ਪੁਃ—ਟੁਰ ਪੈਣਦਾ ਕੰਮ, ਚਲਾਣਾ, ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੀ ਕੁਚੀ ।

ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਣਾ
ਕੂਚ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾ ।

ਕੂਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਲਣਾ, ਰਗੜਨਾਂ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ।

ਕੂਚਾ, ਪੁਃ—ਗਲੀ, ਮਹੱਲਾ, ਬੁਰਸ਼, ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੂਚੀ, ਬਾਲਣ ਦਾ ਗੱਠਾ ॥

ਕੂਚਾ ਬੰਦੀ, ਸਃ—ਗਲੀ ਦਾ ਬੂਹਾ ਜਾਂ ਹੱਦ ॥

ਕੂਚਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਕੂਚਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ ॥

ਕੂਚੀ, ਸਃ—'ਕੁੱਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੂੰਜ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਕੂਜਗਰ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਡਾਉਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਕੂੰਜੜਾ, ਪੁਃ—'ਕੁੰਜੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਕੂਜਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਲੋਟਾ, ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ।

ਕੂਜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਕੂਜਾ ।

ਕੂੰਟ, ਸਃ—ਦਿਸ਼ਾ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਨੁੱਕਰ ॥

ਚਾਰੇ ਕੂੰਟਾਂ, ਸਃ—ਚੁਫੇਰੇ, ਸਭ ਪਾਸੇ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ।

ਕੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣਾ

ਕੂੰਡਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦਾ ਦੌਰ ॥

ਕੂੰਡਾਇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਆਉਣਾ, ਖੁਲਾਉਣਾ ॥

ਕੂੰਡੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਕੂੰਡਾ, ਦੌਰੀ ॥

ਕੂੰਡੀ ਸੋਟਾ, ਪੁਃ—ਭੰਗ ਆਦਿਕ ਰਗੜਨ ਵਾਲੀ ਦੌਰੀ ਅਤੇ ਡੰਡਾ ॥

ਕੂਣ
ਕੂਣਾ } ਪੁਃ—ਨੁੱਕਰ, ਗੋਸ਼ਾ । ਖੂੰਜਾ ॥

ਕੂਤ, ਸ:—ਖੁਰਾਕ, ਅਜੀਉਕਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ॥

ਕੂਨੀ, ਸ:—ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਛੱਬਾ ॥

ਕੂਪ, ਪੁ:—ਖੂਹ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ, ਪੁ:—ਹਨੇਰਾ ਖੂਹ, ਨਰਕ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਤੰਗ ॥

ਕੂੰਬਲ / ਕੂਮਲ } ਸ:—ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ ॥ ਵਿ:—ਕੋਮਲ, ਨਰਮ ।

ਕੂਮਲਤਾਈ, ਸ:—ਨਰਮੀ, ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਕੂਮਲੀ, ਸ:—ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਲੀ, ਨੱਕ ਦਾ ਸਿਰਾ ।

ਕੂਰ ਕੂਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ।

ਕੂਲ੍ਹ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ਜਾਂ ਨਾਲਾ ।

ਕੂਲੜਾ / ਕੂਲਾ } ਵਿ:—ਮੁਲੈਮ, ਨਰਮ ।

ਕੂੜ, ਪੁ:—ਝੂਠ (ਬੋਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਕੂੜਾ / ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ } ਪੁ:—ਹੂੰਝੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਮੈਲਾ ।

ਕੂੜਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੂੜ ਹੋ, ਝੂਠਾ ।

ਕੇ, ਅਵ:—ਜਾਂ ਯਾ, (ਤੂੰ ਕੇ ਮੈਂ), ਦੇ (ਗੁਰ ਕੇ) ॥

ਕੇਊੜਾ / ਕੇਵੜਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਸ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ । ਤੱਥੀ, ਖਾਨਾ, ਮੁਕੱਦਮਾ, ਖਾਸ ਹਾਲਤ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ॥

ਕੇਸਾ ਕੇਸੀ / ਕੇਸਾਂ ਕੇਸੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੇਸ ਫੜਕੇ ਜੋ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਕੇਸਾ ਧਾਰੀ / ਕੇਸਾਂ ਧਾਰੀ } ਪੁ:—ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ॥

ਕੇਸਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਸਰੀ / ਕੇਸਰੀਆ } ਵਿ:—ਕੇਸਰ ਦੇ ਰੰਗ, ਦਾ ਪੀਲਾ ॥

ਕੇਸੀਂ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਪੁ:—ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ।

ਕੇਸੂ, ਪੁ:—ਢਾਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫੁੱਲ ।

ਕੇਸੂ ਫੁੱਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ।

ਕੇਹਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ੀਂਹ, ਚਿੱਤ੍ਰਾ ।

ਕੇਹਰੀ, ਵਿ:—ਸ਼ੇਰ ਦਾ, ਸ਼ੇਰ ਵਰਗਾ ॥

ਕੇਹੜਾ, ਪੁ: / **ਕੇਹੜੀ**, ਸ: } ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ?

ਕੇਹਾ, ਵਿ:—ਇਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ।

ਕੇਕ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ ਰੋਟੀ ॥

ਕੇਂਚਵਾ / ਕੇਂਚੂਆ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਲ ਕੀੜਾ ॥

ਕੇਡ ਪੁ: / **ਕੇਡਾ** ਪੁ: / **ਕੇਡੀ** ਸ: } ਕਿੰਨਾ, ਕਿੰਨਾ ਲੱਮਾ ਚੌੜਾ ਵੱਡਾ ?

ਕੇਤਕੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਕੇਤਲੀ, ਸ:—ਕੜਾਹਾ, ਦਲਟੋਹੀ, ਹਾਂਡਾ ॥

ਕੇਂਦ੍ਰ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਦੇ ਠੀਕ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਿੰਦੀ ॥

ਕੈਂਦਾਂ, ਪੜ:—ਕਿਸ ਤਰਾਂ ? ਕਾਹਦਾ ? ਕਿਉਂਕਰ ॥

ਕਦਾਰ, ਪੁ:–ਖੇਤ, ਪਹਾੜ, ਹਿਮਾਲਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤੀਰਥ, ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥

ਕੇਰਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:–ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਸੁੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਕੇਰਾ, ਪੁ:–ਕੇਰ ਕੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਬੀਜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੂਣ ॥

ਕੇਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਇਕੇਰਾਂ, ਇੱਕ ਵੇਰੀ ॥

ਕੇਰੀ, ਸ:–ਆਵੇ ਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਭੂਰਾ ॥

ਕੇਲਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਕੇਵਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਨਿਰਾ ਪੁਰਾ, ਸਿਰਫ ॥

ਕੇਵਰ, ਸ:–ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਕੇੜ੍ਹਾ ਪੁ:
ਕੇੜ੍ਹੀ ਸ: } 'ਕੇਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੇ, ਪੜ:–ਕਿੰਨੇ ॥
ਸ:–ਛਾਕੀ, ਉੱਪਰਛਲ (ਆਉਣੀ ਕਰਨੀ)।

ਕੈਸ਼ ਬਕਸ, ਪੁ:–ਨਗਦੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਦੂਕੜੀ (ਲੋਹੇ ਦੀ) ॥

ਕੈਸ਼ ਬੁਕ, ਸ:–ਵਹੀ, ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਕੈਂਸ, ਸ:–ਖਿਲ, ਵੈਰ, ਝਗੜਾ ॥

ਕੈਸਾ, ਵਿ: ਕੇਹਾ, ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥

ਕੈਂਸੀਆਂ, ਸ:–(ਬਹੁ ਵ:) ਢੋਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਕੇ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੀ ਜੋੜੀ ॥

ਕੈਹਣਾ, ਪੁ: ਟਿੱਡਾ, ਮੱਕੜ, ਨਾਲੇ 'ਕਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੈਚ, ਪੁ:–ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਿੱਚ ਹਿੱਟ ਵਾਲਾ ਗੇਂਦ ਬੋਚ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੈਂਚ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ ॥

ਕੈਂਚਣ, ਕੈਂਚਣੀ,–'ਕੰਚਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੈਂਚੀ, ਸ:–ਕਤਰਨ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਫਾਲਦੀ ਛੱਤ ਦੇ ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸ਼ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ॥

ਕੈਂਠਾ, ਪੁ:
ਕੈਂਠੀ, ਸ: } 'ਕੈਂਠਾ'–'ਕੈਂਠੀ' ਵੇਖੋ।

ਕੈਡ (ਡਾ), ਵਿ:–ਕਿਨਾ, ਕਿੰਨਾ ਲੰਮਾ ਜਾਂ ਵੱਡਾ।

ਕੈਥ
ਕੈਂਥ } ਪੁ:–ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਕੈਦ, ਸ:–ਬੰਧਨ, ਬਾਂਧਾ, ਰੋਕ, ਵੱਸ, ਕਾਬੂ ॥
ਵਿ:–ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਕੈਦ ਕੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੈਦ ਦਾ ਸਮਾ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:–ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ, ਜੇਲ੍ਹ ਖਾਨਾ ॥

ਕੈਦਾ, ਪੁ:–ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਉਰਦੂ ਦਾ ਬਾਲ ਉਪਦੇਸ਼।

ਕੈਦਣ, ਸ:
ਕੈਦੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਕੈਦ ਹੈ ॥

ਕੈਂਧ, ਵਿ:–ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ, ਬੇ ਸਮਝ।

ਕੈਂਧ ਪੁਣਾ, ਪੁ:
ਕੈਂਧ ਵਾਈ, ਸ: } ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ

ਕੈਂਪ, ਪੁ:—ਕੈਂਪ, ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ॥

ਕੈਮ, ਕੈਮੀ—'ਕਾਇਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਕੈਮਰਾ, ਪੁ:—ਫੋਟੋ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ।

ਕੈਰ, ਵਿ:—ਕਰਾਕਲ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ॥

ਕੈਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਨ ਰਹਿਣਾ॥

ਕੈਰਾ, ਵਿ:—ਪੀਲੀਆਂ ਭੋਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਕੈਰੋ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਕੁਰੂ ਦੀ ਉਲਾਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਦਾ)॥

ਕੈਲ, ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜ਼ਰਾਬ ਨਾਂ ਦੇ ਸੱਕੇ। (ਢੋਲਾ)॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ।

ਕੈਲਾ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਬੱਦਲ, ਘੋੜਾ, ਡੰਗਰ)॥

ਕੈਲਾ-ਕਪਲਾ, ਵਿ:—ਭੂਰਾ ਅਤੇ ਕਾਲਾ॥

ਕੈਲਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਕੈਂ, ਪੜ:—ਕੋਈ, ਕੋਈ ਜਣਾ॥

ਕੋਆ
ਕੋਇਆ } ਪੁ:—ਲੋਕ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਅੱਖ ਦੀ ਨੁੱਕਰ, ਗਲੇ ਦੀ ਗਢ॥

ਕੋਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ।

ਕੋਇਲਾ, ਪੁ:—ਕੋਲਾ, ਸੜ ਕੇ ਕਾਲੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ॥

ਕੋਈ ਪੜ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਭਾਵੇਂ ਕੇਹੜਾ (ਤ੍ਰੇ)।

ਕੋਈ ਹੈ ਪੜ:—ਕੇਹੜਾ ਨੌਕਰ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਆਵੇ॥

ਕੋਈ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਟਾਵਾਂ, ਵਿਰਲੇ, ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ।

ਕੋਈ ਘੜੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੈ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਜੀਉਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ, ਪੜ:—ਇੱਕ ਜਣਾ ਜ਼ਰੂਰ॥

ਕੋਸ, ਪੁ:—ਬੰਗੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਾਹ ਦ ਮੋਹਰੀ, ਕੋਹ॥

ਕੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ਬਦ ਦੁਆਈਂ ਦੇਣੀਆਂ।

ਕੋਸਾ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਗਰਮ, ਨਿੱਘਾ, ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ ਤਾਪ ਹੋਵੇ॥

ਕੋਹ, ਪੁ:—ਦੋ ਕੁ ਹਜ਼ਾਰ ਗਜ਼ ਦੀ ਵਿੱਥ॥

ਕੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕੱਢਣੀ॥

ਕੋਹਣੀ, ਸ:—ਬਾਹ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਹੱਡੀ ਅਰਕ॥

ਕੋਹਲੂ ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ॥

ਕੋਹੜ,
ਕੋਹੜਾ (ੜੀ) } 'ਕੁਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਕੋਹਾੜੀ, ਸ:—'ਕੁਹਾੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਕੋਕ, ਸ:—ਕੱਚੀ ਸੁਆਈ, ਵਿੱਲੇ ਟਾਂਕੇ॥

ਕੋਕਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਦਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਭੋਗ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਲਿਖੇ ਹਨ॥

ਕੋਕਨ ਬੇਰ
ਕੋਕਨੀ ਬੇਰ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਖੱਟ ਬੇਰ॥

ਕੈਕਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ੀਮੇਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਕੋਕਲਾ (ਲਾਂ), ਸ:—ਇੱਕ ਗਾਉਣਵਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ।

ਕੜੂ, —ਣਾਂ ਣ ਦਾਲ ਦਾ ਦਾਣਾ ॥

ਕੋਕੜੂ ਮੋਠ, ਪੁ: —ਕਰੜੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ।

ਕੋਕਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਕਿੱਲ ਜਾਂ ਮੇਖ, ਦਾਈ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ।

ਕੋਕੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਦੋ ਅਗਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਗੋਲ ਥਾਂ ॥

ਕੋਕੋ, ਸ: —ਕਾਂ, ਹਊਆ ॥

ਕੋਖ, ਪੁ:—ਕੁੱਖ, ਗਰਭ, ਢਿੱਡ ॥

ਕੋਖ ਬੰਦ, ਵਿ:—ਸੰਢ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਭ ਨਾਂ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਕੋਚਬਾਨ (ਵਾਣ), ਪੁ: ਬੱਘੀ ਹਿੱਕਣਵਾਲਾ ॥

ਕੋਚ ਬਾਨਨੀ (ਵਾਨਣੀ), ਸ:—ਕੋਚਵਾਨ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਕੋਚ ਬਾਨੀ (ਵਾਨੀ) ਸ:—ਕੋਚਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਕੋਝਾ, ਪੁ:
ਕੋਝੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਅੰਗ ਹੀਣ ॥

ਕੋਟ, ਪੁ:—ਕਿਲਾ, ਸਫੀਲ, ਮਹਿਲ, ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਪੱਕੀ ਕੰਧ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਕਣਾ ਦਾ ਚੋਗਾ ॥

ਵਿ:—ਕਰੋੜ, ਬਹੁਤ, ਅਨੇਕ ॥

ਕੋਟਾ, ਪੁ:—ਸਵਾਂ ਦੀ ਗਿਰੀ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ।

ਕੋਠੜਾ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੋਠਾ ਜਾਂ ਘਰ ॥

ਕੋਠੜੀ, ਸ:—ਘਰ, ਚੁਬਾਰਾ, ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਅੰਦਰ, ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ॥

ਕੋਠਾ, ਪੁ:—ਘਰ, ਕੱਚਾ ਘਰ, ਛੱਤ, ਖਾਤਾ ॥

ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਨੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਕੋਠੀ, ਸ:—ਘਰ, ਸਾਹਬਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਖਾਤਾ, ਖਜ਼ਾਨਾ, ਬੈਂਕ ਘਰ, ਕਾਰਖਾਨਾ, ਸੁਦਾਗਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ, ਅਲਮਾਰੀ, ਰਖਣਾ, ਖਾਨਾ, ਪੁਲ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਘਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ॥

ਕੋਠੀ ਰਲਣੀ (ਗਾਲਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਲ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਨਣਾ(ਬਨਾਉਣਾ)।

ਕੋਠੀਦਾਰ
ਕੋਠੀ ਵਾਲ (ਲਾ) } ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸਦਾਗਰ, ਸਰਾਫ ॥

ਕੋਡਾ, ਵਿ:—ਅੱਗੇਨੂੰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਕੋਣ (ਣਾ), ਪੁ:—ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਝੁਕਾਉ (ਦੋ ਲਕੀਰਾਂ ਦਾ) ।

ਕੋਤਲ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਜਲੌ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਾਥੀ ਜਾਂ ਘੋੜਾ ।

ਕੋਤਲ ਗਾਰਦ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਹਵਾਲਾਤ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਪਾਹੀ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ॥

ਕੋਤਵਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਲਸ ਦਾ ਹਾਕਮ।

ਕੋਤਵਾਲੀ, ਸ਼ਃ—ਕੋਤਵਾਲ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਵੱਡਾ ਠਾਣਾ ॥

ਕੋਤਵਾਲੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਕੋਤਾ, ਕੋਤੇ } ਵਿਃ—ਛੋਟਾ, ਘਟੀਆ, ਮਧਰਾ ॥

ਕੋਤਾ ਅੰਦੇਸ, ਕੋਤਾ ਹੰਦੇਸ } ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੀ ਨਾ ਸੁੱਝੇ।

ਕੋਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੇ ਆਉਣਾ (ਆਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿਃ-ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਝਟ ਪਟ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਕੋਦਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ॥

ਕੋਦੋਂ, ਪੁਃ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੋਛਾ ਅਨਾਜ।

ਕੋਦੋ ਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਰੀਕ ਪੀਹਣਾ।

ਕੋਪ, ਪੁਃ [illegible]।

ਕੋਪਮਾਨ, ਵਿਃ—ਕਰੋਧਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ।

ਕੋਪੀਣ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ।

ਕੋਬਾ, ਪੁਃ-ਚਮੜਾ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸੰਦ ॥

ਕੋਮ, ਸ਼ਃ—ਜਾਤ, ਕੁਟੰਬ, ਪੰਥ ॥

ਕੋਮਲ, ਵਿਃ—ਨਰਮ, ਮੁਲੈਮ॥

ਕੋਮਲਤਾ, ਕੋਮਲਤਾਈ } ਸ਼ਃ-ਨਰਮਾਈ, ਮੁਲੈਮੀ

ਕੋਰ, ਸ਼ਃ-ਕੰਨੀ,ਪਾਸਾ,ਲਹੂ ਦੇ ਵੱਗੇ ਤੇ ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ, ਵੈਰ, ਵੈਰੀ॥

ਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਖੋਦਨਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਪੁੱਟਕੇ ਕੱਢਣਾ ॥

ਕੋਰਮਾ, ਪੁਃ—ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ॥

ਕੋਰੜਾ, ਪੁਃ—ਚਾਬਕ ॥

ਕੋਰਾ, ਵਿਃ-ਨਾ ਧੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸਾਫ਼, ਸੁੱਕਾ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨ ਮਲੋ।

[illegible] ਪੁਃ-ਬਰਫ਼, ਕੱਕਰ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਘੱਗਰੀ, ਸਭਥੋਂ ਵੱਖਰਾ ਆਦਮੀ। ਰੁੱਖਾ ਆਦਮੀ ॥

ਕੋਰੈਸ਼ੀ, ਪੁਃ—'ਕੁਰੈਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੋਲ, ਅਵਃ—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਪਾਸੇ, ਨਾਲ, ਰਾਹੀਂ॥
ਪੁਃ—ਛੱਪਰ ਦਾ ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ॥

ਕੋਲ ਕੋਲ, ਕੋਲੋ ਕੋਲ } ਵਿਃ—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ॥

ਕੋਲਾ, ਪੁਃ ਸੜ ਕੇ ਕਾਲੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਲਕੜੀ ਦੇ ਟੋਟੇ ॥

ਕੋਲ੍ਹਾੜ, ਕੋਲ੍ਹੂ } ਪੁਃ-ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸੰਦ, ਵੇਲਣਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ॥

ਕੋਲੋਂ, ਅਵਃ-ਨਾਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਤੋਂ॥

ਕੋਵੱਲਾ, ਵਿਃ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਕਰਨਵਾਲਾ,ਮੂਰਖ॥

ਕੋੜ੍ਹ, (ਕੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ੀ)—'ਕੁਹੜ' ਆਦਕ ਵੇਖੋ ॥

ਕੋੜਮਾ, ਪੁਃ-ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ ॥

ਕੋੜਾ, ਪੁਃ-ਕੋਰੜਾ, ਚਾਬਕ ॥

ਕੌਂਸਲ, ਸ਼ਃ-ਸਭਾ, ਕਮੇਟੀ, ਸਲਾਹ(ਕਰਨੀ)

ਕੌਂਸਲੀਆ, ਪੁ:-ਕੌਂਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਕੌਸਾਂ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢਲਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਜੋੜਾ, ਖੌਸਾਂ ॥

ਕੌਹਰ, ਪੁ:-'ਕਹਿਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੌਚ (ਕੌਂਚ), ਪੁ:-ਵਲੈਤੀ ਪਲੰਘ ॥

ਕੌਡ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਕੌਡੀ, ਸੰਖ ।

ਕੌਡਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਕੌਡੀ, ਕੱਛੂ ॥

ਕੌਡਿਆਲਾ, ਵਿ:-ਕੌਡੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਚਿਤਕਬਰਾ ਸੱਪ ॥

ਕੌਡੀ, ਸ:-ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਸੰਖ ਜਾਂ ਘੋਂਗਾ, ਸਿੱਪੀ, ਛਾਤੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੇ ਹੇਠ ਦਾ ਟੋਆ । ਧਨ ॥

ਕੌਡੀਆ, ਪੁ:-ਚਿਤਕਬਰਾ ਸੱਪ, ਕੌਡੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ॥
ਵਿ:-ਕੌਡੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ॥

ਕੌਣ, ਪੜ:-ਕੇਹੜਾ (ੜੀ), ਕੀ ॥

ਕੌਂਤ, ਪੁ: ਖਸਮ, ਖੌਂਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ॥

ਕੌਤਕ, ਪੁ: ਤਮਾਸ਼ਾ, ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ, ਖੇਲ, ਚਲਿੱਤ੍ਰ ॥

ਕੌਂਦ, ਪੁ:-ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੇਹੜਾ ਦਿਨ ॥

ਕੌਂਪਣੀ, ਸ:-'ਕੰਪਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਕੌਫ, ਪੁ:-ਖੌਫ, ਡਰ, ਭਉ ॥

ਕੌਮ, ਸ:-ਜਾਤ, ਕੁਟੰਬ, ਪੰਥ, ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੇ ਲੋਕ ।

ਕੌਰ, ਪੁ:-ਮੂੰਗਾ, ਬੁੱਕਾ, ਖਾਣੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਘੁੱਟ ॥
ਸ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਦ (ਚੰਦ ਕੌਰ) ॥

ਕੌਰਾ, ਵਿ:-ਪੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ॥
ਪੁ: ਪਾਣੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕੁੱਜਾ ॥

ਕੌਰੀ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੁੱਜੀ ॥

ਕੌਲ, ਪੁ:-ਧਾਤ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਇੱਕ ਫੁੱਲ, ਬਚਨ (ਕੌਲ ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ, ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ, ਦਾ ਸੱਚਾ ਜਾਂ ਪੂਰਾ) ॥

ਕੌਲ ਕਰਾਰ, ਪੁ:-ਬਚਨ, ਅਕਰਾਰ ॥

ਕੌਲ ਡੋਡਾ, ਪੁ:-ਕੌਲ ਫੁੱਲ ਦਾ ਫਲ ॥

ਕੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੌਲਣਾ, ਉਬਲਣਾ ॥

ਕੌਲਾ, ਪੁ:-ਚੌਰਸ ਥੰਮ੍ਹ, ਛੋਟੀ ਕੰਧ, ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਨੁੱਕਰ ॥

ਕੌਲੀ, ਸ:-ਕਟੋਰੀ, ਧਾਤ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਕਲਾਵਾ ॥

ਕੌੜ, ਪੁ:-ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਪਿੱਤ, ਵੈਰ, ਸਾੜਾ, ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ਡੰਗਰ ।

ਕੌੜ ਕੰਦਲ, ਸ:-ਕਚਾਰ ਦਾ ਫਲ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਕੌੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਕੌੜੱਤਣ, ਸ:-ਕੌੜੇ, ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ॥

ਕੌੜਾ, ਪੁ: / **ਕੌੜੀ,** ਸ: } ਵਿ:-ਤਲਖ, ਬੇ ਸੁਆਦ, ਸਖਤ ਗੱਲ ਸੰਦਾਲਾ ॥

ਕੌੜਾ ਕਸੈਲਾ, ਪੁ:—ਕੌੜੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ॥

ਕੌੜਾ ਘੁੱਟ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਵੇ ।

ਕੌੜਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ—ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਕੌੜਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਸਰ੍ਹੋਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਕੌੜੀ ਵੇਲ ਵਾਂਙੂ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ (ਅਸੀਸ) ॥

ਖ

ਖ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਖੱਖਾ ।

ਖਊਂ ਖਊਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘਣਾ (ਧੁੰਨਿਆ ਵਾਚਕ) ॥

ਖਈ ਰੋਗ, ਪੁ:—ਖੰਘ ਤਾਪ, ਸਿੱਲ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ॥

ਖਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਘਾਹ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਖਸਕਾਸ / **ਖਸਖਸ** } ਇ:—ਪੋਸਤ ਦੇ ਬੀ ॥

ਖਸਕਾਮੀ / **ਖਸਖਮੀ** / **ਖਸਖਾਸੀ** } ਵਿ:—ਦੱਦ ਕੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਖਸ਼ਟਮ(ਮੀ), ਸ:—ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਛਠ ॥

ਖੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ॥

ਖਸਤਾ, ਵਿ:—ਭੁਰ ਭੁਰਾ, ਜੋ ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਤੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਖਸਮ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਗਭਰੂ, ਘਰ ਵਾਲਾ, ਮਾਲਕ ॥

ਖਸਮਾਨਾ, ਪੁ:—ਰਖਿਆ, ਸਹਾਇਤਾ (ਜਿਵੇਂ ਖਸਮ ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥
ਵਿ:—ਖਸਮ ਦਾ ॥

ਖਸਰ, ਸ:—ਰਗੜ, ਖਸਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਖਸਰ ਖਸਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨ ਦੀ ਅ..ਜ ਕੱਢਣੀ ॥

ਖਸਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਨਿੱਕੀ ਮਾਤਾ (ਨਿਕਲਣੀ), ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ, ਫ਼ਸਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ (ਕਰਨਾ), ਨਮਰਦ ॥

ਖੱਸੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਨਲ ਕੱਢੇ ਜਾਣ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਸੀ ਪਰਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਤੱਕ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਖਸੀਹਤ, ਸ: -ਗੁਣ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਖਸੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣਾ, ਖੱਸਣ.. ..ਣਾ ਪਾੜਨਾ ॥

ਖਹਾ ਖਹੀ, ਸ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ॥

ਖਹਿ, ਸ:—ਰਗੜ, ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਖਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਟੱਕਰਨਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਲੜਨਾ ॥

ਖਹਿਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ।

ਖਹਿੜਾ, ਪੁ: —ਪਿੱਛਾ, ਧੁਨ, (ਖਹਿੜੇ ਪੈਣਾ, ਖਹਿੜਾ ਛੁੱਟਣਾ) ॥

ਖਹੁਰਾ (ਰੀ), ਵਿ:—ਖੁਰਦਰਾ (ਰੀ), ਸਖ਼ਤ, ਖਰਵਾ (ਵੀ) ॥

ਖੱਖਰ, ਸ:—ਡੇਮੂੰਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਖੱਖਰ ਖਾਧਾ, ਵਿ:—ਕੋੜਾ, ਬੇ ਤੁਲ ॥

ਖੱਖਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਕੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਕੇ ਗਲ ਪਾ ਲੈਣਾ ॥

ਖਖਵਾੜ (ੜਾ) ਪੁ:—ਉਹ ਹੱਡੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਛਲੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

ਖਖੜੀ, ਸ:—ਚੁੰਦ, ਲੰਮਾ ਖਰਬੂਜਾ, ਨਿੱਕੀ ਤਰ ।

ਖੱਖਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦਾ ਸੋਲਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਖਖਾਰ
ਖਖਾਰਨਾ } 'ਖੰਘਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖੱਗਾ, ਪੁ:—ਘੀ ਕੁਆਰ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਖੰਘ, ਸ:—ਖਾਂਸੀ, ਬਲਗਮ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਫਿੱਫੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ।

ਖੰਘ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਫੇਫੜਿਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਖਈ ਰੋਗ, ਸਿਲ ॥

ਖੰਘਣਾ
ਖੰਘਾਰਨਾ
ਖੰਘੂਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਗਮ ਕੱਢਣ ਲਈ ਫਿਫੜਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ, ਖਾਂਸਣਾ ॥

ਖੰਘਰ, ਪੁ:—ਸੜੀ ਹੋਈ ਇੱਟ, ਪੱਥਰ ॥

ਖੰਘਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਖੰਘਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਠੀ ॥

ਖੰਘਾਰ, ਪੁ:—ਖੰਘ ਨਾਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਬਲਗਮ

ਖੰਘਾਲ, ਪੁ:—ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਧੋਣ ॥

ਖੰਘਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ॥

ਖੱਚ, ਸ:—ਔਖ, ਤਕਲੀਫ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ) ਬਦਵਾਦ, ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖੱਚਰ ਸ:—ਘੋੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਤੇ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਫਰੇਬੀ ਆਦਮੀ ॥

ਖਚਰ
ਖਚਰਊ
ਖਚਰ ਪੁਣਾ
ਖਚਰਪੌ } ਪੁ:—ਚਲਾਕੀ, ਫਰੇਬ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਹਠ, ਮਕਰ ॥

ਖਚਰਾ
ਖਚਰੀ } ਵਿ:—ਖੱਚਰ, ਚਲਾਕ, ਢੀਠ, ਜੋ ਮਕਰ ਕਰੇ ॥

ਖਚਰਾਈ, ਸ:—'ਖਚਰਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੱਚਾਂ, ਸ:, ਵਿ:—ਊਲ ਜਲੂਲ, ਬਕਵਾਸ, ਬੇਹੂਦਾ ਗੱਲਾਂ ।

ਖਚਿਤ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ (ਮਨ) ॥

ਖੰਜਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਮਮੋਲਾ ॥

ਖੰਜਰ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਤਲਵਾਰ, ਛੁਰਾ ॥

ਖੰਜਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੱਫ, ਕੜਾ, ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਖੱਜਲ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਅਵਾਰਾ, ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਖੱਜਲ ਖੁਆਰ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਪੁ:—ਖਜ਼ਾਨਾ ਸਾਂਭਣ ਵਾਲਾ, ਰੁਪਿਯਾ ਪੈਸਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।

ਖਜ਼ਾਨਾਂ / ਖਜ਼ਾਨਾ ਪੁ:—ਭੰਡਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਧਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਖਜ਼ਾਲਤ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਖਰਾਬੀ, ਖੁਆਰੀ॥

ਖੱਜੀ / ਖਜੂਰ ਸ:—ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ, ਖਜੂਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਮਠਿਆਈ॥

ਖਜੂਰੀ, ਵਿ:—ਖਜੂਰ ਦਾ॥
ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਖਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥
ਵਿ:—ਛੇ॥

ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ / ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਛੇ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਛੇ ਪੁਸਤਕ (ਨਿਆਇ, ਸਾਂਖ, ਵੈਸ਼ੇਸ਼ਿਕ, ਯੋਗ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਵੇਦਾਂਤ)॥

ਖੱਟ, ਸ:—ਮੰਜੀ, ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਕਮਾਈ, ਲਾਹਾ

ਖੱਟ ਮਣਸਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੁਝ ਪਾ ਕੇ ਜੁਆਈ ਨੂੰ ਦੇਣੀਆਂ।

ਖੱਟ ਵਛਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਲੇਰ ਕੇ ਰੱਖਣੀਆਂ।

ਖਟਕ, ਸ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭੌ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਖਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਟਕਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋਣਾ, ਚੁਭਣਾ।

ਖਟਕਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭੌ, ਖਤਰਾ॥

ਖਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਕੁੰਡੀ ਹਿਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਸੱਟ ਮਾਰਨੀ॥

ਖੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਾਉਣਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਦਣਾ॥

ਖੱਟ ਪੱਟ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ॥

ਖਟਮਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮੰਗਣੂੰ॥

ਖਟਮਿੱਠਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ਖੱਟਾ, ਅੱਧਾ ਮਿੱਠਾ। ਸੁਆਦਲਾ॥

ਖੱਟਰ, ਸ:—ਗਊ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇ॥

ਖਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥
ਪੁ:—ਦੋ ਕੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਛੱਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਘਰ ਦਾ ਚੁਬਾਰਾ।

ਖੱਟਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਨਿੰਬੂ ਵਰਗਾ, ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਦੱਟੀ ਲੱਸੀ, ਦੁਧ ਦੀ ਜਾਗ, ਖਟਿਆਈ॥
ਵਿ:—ਤੁਰਸ਼, ਪੀਲਾ, ਗੁੱਸੇ (ਜੀ ਜਾਂ ਦਿਲ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਖੱਟਾ ਟੀਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖੱਟਾ।

ਖਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਦੁਆਉਣਾ, ਲਭਾਉਣਾ॥

ਖਟਾਊ, ਪੁ:—ਖੱਟਣ ਜਾਂ ਖਟਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਖਟਾਈ, ਸ:—'ਖਟਿਆਈ' ਵੇਖੋ॥

ਖਟਾਸ, ਸ:—ਖੱਟਾ ਸੁਆਦ, ਖਟਿਆਈ॥

ਖਟਾ ਪਟੀ ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ॥

ਖਟਿਆਊ, ਵਿ,ਪੁ:—ਖੱਟਣ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਖਟਿਆਈ, ਸ:—ਤੁਰਸ਼ੀ, ਖੱਟਾ ਸੁਆਦ, ਚੂਰੇ ਅੰਬ ਕੱਟ ਕੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ॥

ਖਟਿਆਹਣ / **ਖਟਿਆਂਧ** } ਸ਼ਃ —ਖਟਿਆਈ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ।

ਖੱਟੀ, ਸ਼ਃ—ਕਮਾਈ, ਇਕ ਖਟਾ ਫਲ ॥
ਵਿਃ—ਪੀਲੀ

ਖਟੀਕ, ਪੁਃ / **ਖਟੀਕਣੀ,** ਸ਼ਃ } ਚਮੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਤ, ਚਮਰੰਗ।

ਖੱਟੂ, ਪੁਃ—ਖੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਕਮਾਊ ॥

ਖਟੋਲਾ, ਪੁਃ / **ਖਟੋਲੀ,** ਸ਼ਃ } ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਮੰਜੀ ਬਚਿਆਂ ਦੀ॥

ਖੱਡ, ਸ਼ਃ—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ॥

ਖੰਡ, ਸ਼ਃ—ਗੰਨੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰਸ ਸੁਕਾਕੇ ਆਟੇ ਵਾਂਗਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥
ਪੁਃ—ਪਾਸਾ, ਥਾਂ, ਹਿੱਸਾ ਟੋਟਾ ॥

ਖੰਡ ਪਰੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਆਦਰ ਜਾਂ ਖਾਤਰ ਕਰਨਾ।

ਖੰਡਣ, ਪੁਃ—ਤੋੜਨ, ਭੰਨਣ ਜਾਂ ਰੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਖੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੰਨਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਰੱਦਣਾ ॥

ਖੰਡਤ, ਵਿਃ ਟੁੱਟਾ, ਹੋਇਆ, ਭੱਜਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।
ਸ਼ਃ—ਰੋਕ, ਵਿਘਨ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਖੰਡਰ, ਪੁਃ—ਡਿਗੇ ਢਠੇ ਘਰ, ਥੇਹ ॥

ਖੰਡਾ, ਪੁਃ—ਦੋਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ, ਚੌੜੀ ਸਿਧੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੇਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ।

ਖੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਖਲੇਰਨਾ, ਕੇਰਨਾ, ਡੁਲਾਉਣਾ

ਖੱਡੀ, ਸ਼ਃ—ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਇੱਕ ਟੋਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਜੁਲਾਹਾ ਕਪੜਾ ਬੁਣਦਾ ਹੈ।

ਖੰਡੀ, ਸ਼ਃ—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਚੂੜਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥

ਖੰਡੂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਭਰੀ ਦਾ ਚਾਰਾ, ਮਟਰ, ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਖਡੌਣਾ, ਪੁਃ—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼॥

ਖੰਦਰ, ਪੁਃ—ਪਥਰੀਲੀ ਨਿਕੰਮੀ ਧਰਤੀ, ਟੁੱਟੇ ਭੱਜੇ ਘਰ ॥

ਖਣ, ਪੁਃ—ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ।

ਖਤ, ਪੁਃ—ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਾਈ, ਤਹਰੀਰ, ਲਕੀਰ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਮੁੱਛਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਵਾਲ, ਫਾਲਤੂ ਵਾਲ ਕੱਢ ਸਿੱਟਣੇ (ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ) ॥
ਸ਼ਹਿਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਖਤ ਬਤ ਖਤ ਬਤ, ਪੁਃ—ਗਾੜ੍ਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖੌਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖਤਮੀ, ਸ਼ਃ—ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਰੇਸ਼ਾ ਖਤਮੀ, ਸ਼ਃ—ਖਤਮੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਖਤਰੰਮ / **ਖਤੂੰਮ** } ਪੁਃ—ਖਚਰੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ, ਖਚਰ ਦਾ ਧਰਮ ॥

ਖਤਰੈਆ
ਖਤ੍ਰੈਆ } ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਬਰਾਦਰੀ ॥ ਵਿ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ

ਖਤਰਾ
ਖਤ੍ਰਾ } ਪੁ:—ਡਰ, ਭੌ (ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖਤ੍ਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਟੇ ਜਾਂ ਟੋਟੀ ਜਾਣਾ ॥

ਖਤਰਾਣੀ
ਖਤ੍ਰਾਣੀ } ਸ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਖੱਤਰੀ
ਖਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜਾਤ, ਸਿਪਾਹੀ ਹਟਵਾਣੀਆ ॥

ਖਤ੍ਰੇਟਾ (ਟੀ) ਪੁ:, ਸ:—ਖਤ੍ਰੀ ਦਾ ਬੇਟਾ (ਟੀ) ॥

ਖਤਾ, ਸ:—ਕਸੂਰ, ਦੋਸ, ਅਪਰਾਧ, ਭੁੱਲ ॥

ਹੋਸ਼ ਖਤਾ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਖਤਾ ਖਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਉਠਾਉਣਾ ।

ਖਤਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਿਅਰਥ ਹੋਣੀ.

ਖੱਤਾ, ਪੁ:—ਗੁਲੇਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਖੇਤ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਟੋਆ ॥

ਖਤਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਖਤਾਬ, ਪੁ:—ਪਦਵੀ, ਸਰਕਾਰੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਨਾਉਂ ।

ਖੰਦਕ, ਸ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ ॥

ਖਦਬਦ ਖਦਬਦ— 'ਖਤ ਬਤ ਖਤ ਬਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਦ ਮੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਜੂਰੀ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਕੱਠਾ ਕੱਢਾ, ਸਰੋ ਪਾ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੁੱਤੀ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ॥

ਖੱਦਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ

ਖੰਦਾ, ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਨੀਚ ।
ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ਕੁੱਤਾ

ਖੰਦੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕੁੱਤੀ, ਹਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਬਕਰੀ ।

ਖਦੇਵ, ਪੁ:—ਮਿਸਰ ਦੇਸ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਖਦੇੜ, ਪੁ:—ਪਿਛਾ, ਨਿਕਾਲਾ ॥

ਖਦੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਖਦੇੜੂ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ।

ਖਦੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਦੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ॥

ਖੰਧਾ, ਪੁ:—ਮੋਢਿਆਂ ਦਾ , ਗ, ਝੋਤ੍ਰ ॥

ਖੰਨਾ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ ।
ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਖੰਨੀ, ਵਿ:—ਅੱਧੀ ॥
ਸ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਅੰਗ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਖ ਕੇ ਥੋ ਦੋਸੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ॥

ਖਨੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਕਣਾ, ਖਾਜ ਕਰਨੀ ॥

ਖਨੌਤੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਖੇਰੂ ॥

ਖਪ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਉ ਔਖ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ॥

ਖੱਪ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਝਮੇਲਾ, ਬਖੇੜਾ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਖਪਖਪਾ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਉ, ਰੌਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਵਿਰਲਾਪ ॥

ਖੱਪਣ, ਸ:—ਖੱਪ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਖਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲਪਲਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ, ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਖਰਚ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਖਪਤ, ਸ:—ਵਿਕਰੀ, ਖਰਚ ॥
ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਕਮਲ ॥

ਖਪਤਣ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਪਤ, ਸੁਦਾ ਜਾਂ ਵਹਿਮ ਹੋਵੇ ॥
ਖਪਤੀ, ਪੁ: }

ਖੱਪਰ, ਪੁ:—ਅੰਗੀਠੀ, ਅੱਧਾ ਤਰਬੂਜ, ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ, ਢੋਉਂਦੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਬੁੱਢਾ, (ਬੁੱਢਾ ਖੱਪਰ) ॥

ਖਪਰਾ, ਪੁ: } ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਚੌੜੇ ਤੀਰ ਦੀ ਨੋਕ ॥
ਖਪਰੀ, ਸ: }

ਖਪਰੈਲ, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਪਤਲੀ ਸਿਲ ਜਾਂ ਨਲੀ ॥

ਖਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਚ ਕਰਾਉਣਾ, ਲਗਾ-ਉਣਾ ॥

ਖਪਾ, ਪੁ:—ਖਰਚ, ਲਾਗਤ, ਵਰਤਾਉ ॥

ਖੱਪਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦਾ ਦੋਆ, ਗਲੀ, ਛੇਕ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਤੰਗ ਰਸਤਾ ॥

ਖਪਾਉ, ਪੁ:—ਲਾਗਤ, ਵਿਕਰੀ ॥

ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮਕਾ ਦੇਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਖਰਚਣਾ, ਸਤਾਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ (ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ) ॥

ਖੱਪੀ, ਪੁ:—ਖੱਪ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਝਗੜਾਲੂ ।

ਖਫ਼ਗਾਣ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕੀ, ਸੁਦਾਉ ॥

ਖ਼ਫ਼ਗੀ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ ॥

ਖੱਫਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਖਫ਼ਤ, } ਪੁ:—ਸੁਦਾਉ, ਕਮਲ, ਗੁੱਸਾ ॥
ਖਪਤ ਪੁਣਾ, }

ਖਫ਼ਤਣ ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਫ਼ਤ ਹੋ ॥
ਖ਼ਫ਼ਤੀ, ਪੁ: }

ਖਫ਼ਾ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖੱਬ, ਸ:—'ਖੱਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਬਚੂ, ਪੁ:—ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਖਬਰ, ਸ:—ਸਮਾਚਾਰ, ਸਾਰ, ਸੁਧ, ਰਪੋਟ। ਸੋਝੀ, ਸੂਹ, ਪਤਾ, ਗਿਆਨ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਾਲ ਪੁੱਛਣਾ (ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ) (ਖ਼ਬਰ ਆਉਣੀ ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਦੱਸਣੀ, ਦੇਣੀ, ਲਿਆ-ਉਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਖਬਰ ਸਾਰ, ਸ:—ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਬਿਰਤਾਂਤ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਚੌਕਸ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰ! ਵਿ: ਖੰ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹੁ ॥

ਖ਼ਬਰ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ ॥

ਖਬਰ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ ॥

ਖਬਰ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਸਿੱਝਣਾ ॥

ਖਬਰੂ, ਖਬਰਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੱਬਲ, ਖੱਭਲ, ਪੁ:—ਚੰਗਾ ਘਾਹ, ਦਾਭ ॥

ਖੱਬੜ, ਖੱਭੜ, ਪੁ:—ਹਿੰਗਾਂ ਵਾਲੇ ਬੂਹ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਲ੍ਹ ।

ਖੱਬਾ, ਪੁ: **ਖੱਬੀ,** ਸ: ਵਿ:—ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ (ਦੀ), ਸੱਜੇ ਤੋਂ ਉਲਟਾ (ਟੀ), ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੌਖੀ ਤਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਖਬੀਸ ਪੁ: **ਖਬੀਸਣੀ** ਸ: ਦੁਸ਼ਟ ਜੋ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਸੂਮ (ਸੂਮਣੀ) ॥

ਖੰਬੀਰ, ਪੁ:—ਗੁੱਝੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਫੁਲਾਉ (ਉਠਾਉਣਾ) ਮਿੱਟੀ, ਸੁਭਾਉ, ਅਸਲ ॥

ਖੰਬੀਰਾ, ਪੁ: **ਖੰਬੀਰੀ,** ਸ: ਖੰਬੀਰ ਵਾਲਾ, ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ), ਫੁੱਲੀ ਹਈ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਖਬੀਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੋਚੀ ਚਮੜਾ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਖੱਬੂ, ਪੁ:—ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਖੱਡ, ਸ:—ਥੱਥ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਟੋਆ ਜਾਵੇ (ਪੈਣਾ) ॥

ਖੰਭ, ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪਰ, ਬਾਂਹ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੇਮ੍ਹਣਾ ॥

ਖੱਭਲੀ, ਸ: **ਖਬੜਾ (ੜੀ)** ਪੁ: ਸ: ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖੰਭਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਖੱਡੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ (ਦੇਣੀ) ॥

ਖੰਭੂਰ, ਪੁ:—ਖੁੰਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਜੋ ਲਾਟੂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਖਮ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਝੁਕਾਉ (ਪੈ ਜਾਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਖਮ ਠੋਕਣਾ ਖਮ ਮਾਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਘੁਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਥਾਪੀ ਮਾਰਨੀ।

ਖਮੀਰ (ਰਾ) ਖਮੀਰੀ 'ਖੰਬੀਰ' ਆਦਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਰ, ਪੁ:—ਖੋਤਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਖਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖੜ ਕੇ ਡਿਗ ਪੈਣਾ, ਘੁਲ ਕੇ ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਖਰਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਕੋਲਾ ਬਲਦਾ ਹੈ ॥

ਖਰਕਾ, ਪੁ:—ਪਲਾਛੀ ਦੀ ਬਹਾਰੀ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਖਰ ਖਰਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦਾ ਪਿੰਡਾ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੰਘਾ ॥

ਖਰਖਰੀ, ਸ:—ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਜੋ ਖੁਰਕ ਹੋਵੇ ॥

ਖਰਖਰੀ ਆਉਣੀ(ਲੱਗਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਖਪਣਾ।

ਖਰਚ, ਪੁ:, ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਦਾ ਵਰਤਾਉ, ਰਿਜ਼ਕ, ਨਗਦੀ, ਮੁਸਾਫਰੀ ਦਾ ਸਮਾਨ, ਲਾਗਤ, ਫ਼ਸਲ ਦੀ ਵੰਡਾਈ ਦਾ ਮਸੂਲ॥

ਖਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਵਰਤਣਾ, ਖਰਚ ਕਰਨਾ॥

ਖਰਚਾ, ਪੁ:—ਖਰਚ, ਲਾਗਤ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੇ ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਲੱਗੇ (ਦੁਆਉਣਾ, ਪੈਣਾ ਮਿਲਣਾ)॥

ਖਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਚ ਕਰਾਉਣਾ, ਧਨ ਲਗੁਆਉਣਾ॥

ਖਰਪਲ, ਵਿ:—ਖਹੁਰਾ, ਖਰਵਾ, ਸਖਤ॥

ਖਰਨ ਖਰਨ, ਪ:—ਗੱਡੀ ਦੀ ਸਲਾ ਚਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ॥

ਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖੜ ਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਘੁਲ ਕੇ ਘਟਣਾ, ਘਟਦੇ ਜਾਣਾ॥

ਖਰਬ, ਪੁ:—ਸੌ ਅਰਬ, ੧੦੦੦੦੦੦੦੦੦੦੦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ॥

ਖਰਬਿਦਨਾ, ਵਿ:—ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ੈਤਾਨ।

ਖਰਬੂਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਖਖੜੀ॥

ਖਰਮਸਤੀ, ਸ:—ਸ਼ੋਰ, ਸ਼ਰਾਬਾ, ਲੁਚਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਅਨਗਹਿਲੀ।

ਖਰਲ, ਪੁ:—ਦੁਆ ਪੀਹਣ ਵਾਲੀ ਕੂੰਡੀ ਜਾਂ ਸਿਲ, ਇੱਕ ਅਣਪੜ੍ਹ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ॥

ਖਰਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਲ ਵਿੱਚ ਪੀਹਣਾ॥

ਖਰਵਾ, ਖਰਵੀ, ਵਿ: ਖਹੁਰਾ (ਰੀ), ਖੁਰਦਰਾ (ਰੀ), ਸਖਤ।

ਖਰੜ, ਪੁ:—ਖੁਹਾ ਜਾਂ ਤੱਪੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੂੜੀ ਗੱਡੇ ਉੱਤੇ ਲਜਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਖਰੜਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ, ਅਰਜ਼ੀ, ਜਾਂ ਪੋਥੀ ਦੀ ਅਸਲੀ ਲਿਖਤ॥

ਖਰਾ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਸੁੱਚਾ, ਅਸਲੀ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਇਮਾਨਦਾਰ, ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦਾ, ਸਾਉ ਤਾਜ਼ਾ।

ਖਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਕ ਜਾਣਾ, ਚੰਗੀ ਰੁਤ ਹੋਣੀ, ਝੜੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਧੁੱਪ ਨਿਕਲਣੀ॥

ਖਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਵੇਚ ਦੇਣਾ।

ਖਰਾ ਖੁਰਾ, ਵਿ:—ਦਸਤੂਰੀ ਆਦਿਕ ਛੱਡਕੇ ਜੋ ਬਾਕੀ ਰਹੇ।

ਖਰਾ ਖੋਟਾ ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ।

ਖਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਖੱਲ੍ਹ ਆਰਣਾ।

ਖਰਾਉੜਾ, ਪੁ:—ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦੇ ਪੈਰ ਅਤੇ ਲਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਹੱਡੀ॥

ਖਰਾਇਤ, ਸ:—ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼॥

ਖਰਾਇਤਣ, ਸ:, **ਖਰਾਇਤੀ,** ਪੁ: — ਜੋ ਖਰਾਇਤ ਉੱਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰ ਕਰੇ, ਫਕੀਰ।

ਖਰਾਸ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਭਾਰੀ ਚੱਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਲਦ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ॥

ਖਰਾਸਣ, ਸਃ } **ਖਰਾਸੀ (ਆ),** ਪੁਃ } ਖਰਾਸ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ (ਲਾ)॥

ਖਰਾਜ, ਪੁਃ—ਮਸੂਲ, ਟਕੇ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੂਏ ਨੂੰ ਭਰਦਾ ਹੈ॥

ਖਰਾਤ, ਸਃ—ਖਰਾਇਤ, ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼॥

ਖਰਾਦ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀ ਗੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ।

ਖਰਾਦ ਕਰਨਾ } **ਖਰਾਦ ਚਾੜ੍ਹਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ ਖਰਾਦ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਲਕੜੀ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਕਲ ਅਤੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ॥

ਖਰਾਦਣ, ਸਃ } **ਖਰਾਦੀ (ਆ),** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰਾਦ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ॥

ਖਰਾਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਖਰਾਦ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਖਰਾਬ, ਵਿਃ—ਬੁਰਾ, ਭੈੜਾ ਲੁੱਚਾ, ਮੰਦਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੰਦਾ, ਦਾਗੀ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤਬਾਹ।

ਖਰਾਬਾਤ, ਪੁਃ—ਖਰਾਬੀ ਦੀਆਂ, ਸ਼ਰਾਬ ਖਾਨਾ॥

ਖਰਾਬਾਤਣ, ਸਃ } **ਖਰਾਬਾਤੀ** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰਾਬੀ ਯਾ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਕਰੇ।

ਖਰਾਬੀ, ਸਃ—ਬੁਰਿਆਈ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਕੁਕਰਮ, ਬਰਬਾਦੀ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ। (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਖਰਿਆਈ, ਸਃ—ਖਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚੰਗਿਆਈ॥

ਖਰਿਸਤ, ਪੁਃ—ਗ਼ਰਕ, ਸੁਸਤੀ, ਮੈਲ।

ਖਰਿਸਤਣ, ਸਃ } **ਖਰਿਸਤੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਰਿਸਤ ਹੈ॥

ਖਰੀ, ਵਿਃ—ਚੰਗੀ, ਸੱਚੀ, ਅਸਲੀ, 'ਖਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਖਰੀਂਢ, ਪੁਃ—ਫੋੜੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪੇਪੜੀ ਜੇਹੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਖਰੀਤਾ, ਪੁਃ—ਥੈਲਾ, ਬਟੂਆ, ਖਲੀਤਾ, ਗੋਥਾ॥

ਖਰੀਦ, ਸਃ—ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੁੱਲ, ਖਰੀਦੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਲੋੜ॥

ਖਰੀਦ ਦਾ ਮੁੱਲ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦੀ ਹੈ, ਲਾਗਤ॥

ਖਰੀਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕੇ ਲੈਣੀ॥

ਖਰੀਦਾਰ } **ਖਰੀਦੂ** } ਪੁਃ—ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ॥

ਖਰੂੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਹੁੰ ਨਾਲ ਛਿੱਲਣਾ।

ਖਰੂੰਢ, ਪੁਃ—ਨਹੁੰ, ਨਹੁੰਦਰ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਖਰੂਦ, ਪੁਃ—ਫਸਾਦ, ਖਰਾਬੀ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ॥

ਖਰੂਦਣ, ਸਃ } **ਖਰੂਦੀ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਖਰੂਦ ਪਾਏ।

ਖਰੈਤ, ਸਃ—ਖੈਰ, ਭਿੱਛਿਆ, ਜੋ ਕੁਝ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ।

ਖਰੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਰਚਣਾ, ਰਗੜ ਕੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ॥

ਖਰੋਚਣੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੋਚੀ ਜਾਏ॥

ਖਰੋਦ, ਪੁਃ—ਇਕ ਬਿਰਛ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ॥

ਖਰੋਟਣਾ, ਪੁ:—ਸੈ ਦਲ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸੰਤ੍ਰ, ਵਦਣਾ ॥

ਖਲ, ਸ:—ਤਿਲ ਜਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਫੋਕ ॥

ਖੱਲ, ਸ:—ਉੱਧਰਿਆ ਚੰਮ, ਨੱਕਰ ॥

ਖਲਕ, ਸ:—ਲੋਕ, ਸੰਸਾਰ, ਮਨੁੱਖ ।

ਖਲਕਤ, ਸ:—ਸਰਿਸ਼ਟੀ, ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕ

ਖੱਲਣਾ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਘਰਾਣਾ ।

ਖਲਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਪੜਾ ।

ਖਲਦੂ, ਖਲ੍ਹਦੂ, ਖਲਪੂ, ਪੁ:—ਖਰੂਦ, ਖਿਲਬਿਲੀ, ਰੌਲਾ, ਫਸਾਦ, (ਪਾਉਣਾ, ਮਚਾਉਣਾ) ।

ਖਲ੍ਹਬਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈਣੇ ਤੇ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਖੌਲਣਾ, ਉਬਲਣਾ ।

ਖਲ੍ਹਬਲਾਟ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈਣਾ (ਪੈਣੀ)

ਖਲ੍ਹਬਲੀ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਰੌਲਾ, ਕਾਹਲੀ ॥

ਖਲਮਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਤੋਲ, ਦਸ ਮਣ ॥

ਖਲਲ, ਪੁ:—ਉਪੱਦਰ, ਵਿਘਨ, ਰੋਕ, ਨੁਕਸਾਨ, ਤਬਾਹੀ ।

ਖੱਲ੍ਹਰ, ਪੁ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ।

ਖੱਲੜ, ਪੁ:, **ਖੱਲੜੀ** ਸ:—ਸੁੱਕਾ ਚਮੜਾ

ਖਲੜੀ, ਸ:—ਚਮੜਾ, ਖੱਲ ।

ਖਲੜੂ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਖੱਲ, ਸੁੱਕੇ ਚਮੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਥੈਲਾ ॥

ਖਲਾ, ਵਿ:—'ਖੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ, ਛਿੱਤਰ, (ਮਾਰਨਾ) ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਢਲਕਣਾ (ਪੈ ਜਾਣਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਾਚ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਖੱਲਾਚੋ, ਵਿਸਮਕ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ॥

ਖਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਨੂੰ ਖੇਡੇ ਲਾਉਣਾ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ ।

ਖਲਾਸ, ਵਿ:—ਛੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖਲਾਸੀ, ਸ:—ਛੁੱਟੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ ॥
ਪੁ: ਤੰਬੂ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰ ॥

ਖਲਾਫ਼, ਸ:—ਤੇਗ਼ ਦੀ ਥਾਲ੍ਹੀ ਵਿਚ ਹਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਨੂੰ ਖਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਖਲ੍ਹਿਆਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ ।

ਖਲੀ, ਸ:—ਤਿਲ ਜਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਫੋਕ ।
ਵਿ:—ਖੜੀ ॥

ਖਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਥੈਲਾ, ਬਟੂਆ, ਕੋਸ਼ਾ, ਖੀਸਾ ॥

ਖਲੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਖਰੀਦਾਰ, ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਲੀਦਾਰੀ, ਸ:—ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਖਲੇਰਾ, ਪੁ:—ਖਿਲਾਰ, ਪਸਾਰਾ, ਫੈਲਾਉ ॥

ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ

ਖਲੌਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਖਿਡੌਣਾ ॥

ਖਵਈਯਾ
ਖਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਵਾ, ਪੁ:—ਮੋਢਾ, ਮੋਢੇ ਦੇ ਪਾਸ ਦਾ ਬਾਂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਖਵਾਸ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਮੁਸਾਹਿਬ ।

ਖਵਾਸੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ, ਮੁਸਾਹਿਬੀ ।

ਖੜ, ਪੁ:—ਕੱਖ ।

ਖੜਸੁੱਕ, ਵਿ:—ਸੁੱਕਾ ਸੜਿਆ (ਬੂਟਾ)

ਖੜਕ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ ।

ਖੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੰਡੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ, ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ ।

ਖੜਕਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਧਮਾਕਾ ॥

ਖੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੰਡੀ ਹਲਾਉਣੀ ਬੂਹਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੁੱਟਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਖੜਗ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ, ਤੇਗ ॥

ਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈਜਾਣਾ, ਚੁਰਾਉਣਾ । ਖਲਣਾ ।

ਖੜਤਾਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ) ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਜੋੜ ॥

ਖੜਪੈਂਚ, ਪੁ:—ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਚੌਧਰੀ ਬਣ ਬੈਠੇ ।

ਖੜਬੜਾ, ਵਿ:—ਖਰਦਲਾ, ਖਰਵਾ, ਖਹੁਰਾ ॥

ਖੜਬੜਾਟ, ਸ:—ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਖੜਾ, ਵਿ:—ਖਲੋਤਾ ਹੋਇਆ, ਸਿੱਧਾ । ਉੱਚਾ, ਪੱਕਾ ॥

ਖੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੋਣਾ, ਕੈਮ ਹੋਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ॥

ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖਣਾ, ਗੱਡਣਾ, ਚੁਕਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕੈਮ ਕਰਨਾ, ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ।

ਖੜਾ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਡੀਕਣਾ, ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਖੜੇ ਖੜੇ
ਖੜੇ ਪੈਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਛੇਤੀ, ਖਲੋ ਕੇ

ਖੜਾਉਂ, ਸ:—ਪਊਏ, ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਖੜਾਪ, ਵਿ:—ਜੁਆਨ (ਬੱਕਰੀ) ॥

ਖੜਾਪ (ਪੀ), ਸ:—ਇਕ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਕਰੀ ।

ਖੜਾਵਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ: ਬ:) ਪਊਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਖੜੀ, ਵਿ:—'ਖੜਾ' ਦਾ ਸਤ੍ਰੀਲਿੰਗ, ਉੱਚੀ ਰਿੱਝੀ ਹੋਈ ਦਾਲ ॥

ਖੜੀ ਮਾਲੀ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਖੜੀ (ਖੜੀਆ), ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਖੜੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ ਅਟਕਣਾ ॥

ਖੜੇ ਦਾ ਖਾਲਸਾ, ਪੁ:— ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹਵੇ ਉੱਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਬਣਨਾ ॥

ਖਾਂ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ ਜਾਂ ਰਾਜਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਖਾਂ ਸਾਹਿਬ, ਖਾਂ ਬਹਾਦਰ } ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੱਖਣਾ, ਛਕਣਾ ॥

ਖਾਉ ਪੀਉ, ਪ:—ਖਾਣਪੀਣਦਾ ਵੇਲਾ, ਤ੍ਰੈਪਹੀਆਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ॥

ਖਾਊ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਟੂ ॥

ਖਾਊ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਖਾਣਪੀਣ ਲਈ ਮਿਤ੍ਰਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਾਈ, ਸ:—ਟੋਆ, ਖਾਲ, ਖੰਦਕ । ਖਾਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਖਾਈ ਭਲੀ ਕਿ ਸਾਈ) ॥

ਖਾਸ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ, ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਖਾਸ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ॥

ਖਾਸ਼, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਖਾਸਗੀ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ, ਬਹੁਤਚੰਗਾ ।

ਖਾਸਣਾ (ਨਾਂ), ਖਾਂਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘਣਾ ॥

ਖਾਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, ਚੰਗੀ ਖੁਰਾਕ, ਨਿਆਮਤ ।

ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਸਧਾਰਣ, ਚੋਖਾ ॥

ਖਾਂਸੀ, ਸ:—'ਖੰਘ' ਵੇਖੋ ।

ਖ਼ਾਹਸ਼, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਖਾਹਦ ਖੁਰਾਕ, ਸ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ । ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਖਰਚਾ ॥

ਖਾਹ ਮਖਾਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ, ਧਕੋ ਧਕੀ, ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ ॥

ਖਾਹ ਮਖ਼ਾਹ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਕਰਨ ॥

ਖਾਕ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ, ਘੱਟਾ, ਖੇਹ ॥

ਖਾਕ ਤੋਦਾ, ਪੁ:—ਗੋਲੀ ਦੀ ਮਾਰ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ॥

ਖਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਕਸ਼ਾ, ਢਾਂਚਾ, ਖਰੜਾ ॥

ਖਾਕੀ, ਵਿ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਖਾਕੀ ਆਂਡਾ, ਪੁ:—ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਆਂਡਾ ॥

ਖਾਕੀ ਦੇਹ, ਸ: —ਮਨੁਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ॥

ਖਾਕੀ ਬੰਦਾ, ਪ:—ਮਨੁਖ ॥

ਖਾਕੀ ਬਰਦੀ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਖਾਕੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਖਾਖ, ਸ:—ਗੱਲ੍ਹ (ਖਾਖਾਂ ਫੈਲਣੀਆਂ) ॥

ਖਾਂਗੜ, ਖਾਂਘੜ } ਸ:—ਅਜੇਹਾ ਪਸ਼ੂ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਤੱਕ ਸੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਖਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਕੁਕੜੀਆਂ ਦਾ ਦੜਬਾ, ਛਾਬੜੀ, ਟੋਕਰਾ

ਖਾਂਚੀ, ਸ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਮਿਸਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਭੱਠੀ।

ਖਾਜ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਖਰਿਸਤ (ਆਉਣੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਖਾਜਾ ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਖਾਜਾ ਖਿਜ਼ਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਿਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗਾ, ਦਰਿਆ ਦਾ ਪੀਰ।

ਖਾਜਾ, ਪੁ:—ਖਾਣਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਖੁਰਾਕ ॥

ਖਾਟ, ਪੁ:—ਖੱਟ, ਮੰਜਾ।

ਖਾਂਟ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਹਠੀ, ਫ਼ਸਾਦੀ, ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਾਂਡਾ, ਪੁ:—'ਖੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾਡੂ, ਸ:—ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ॥

ਖਾਣ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਰਦਾਰ, ਪਠਾਣ, ਖ਼ਾਨਾ ॥ ਸ:—ਟੋਇਆ ਜਿੱਥੋਂ ਧਾਤਾਂ ਪੁੱਟ ਕੇ ਕੱਢੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਖਾਣ ਪਾਣ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁਰਾਕ॥

ਖਾਣ ਪੀਣ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ, ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥

ਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਖਾਜਾ, ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ, ਅਮਾਨੀ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਖਣਾ, ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਸਹਿਣਾ ਝੱਲਣਾ (ਗਾਲੀ ਖਾਣਾ), ਵੱਢੀ ਲੈਣਾ, ਡੰਗਣਾ ਜਾਂ ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ ॥

ਹਵਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲੀ ਵਾਉ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ।

ਖਾਣਾ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ ॥

ਖਾਣਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ਕਰਨੀ ॥

ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾਣਾ
ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾ ਜਾਣਾ
ਮਾਲ ਜਾਂ ਰੁਪਯਾ ਖਾ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਖਰਚ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥ ਖ਼ਿਆਨਤ ਕਰਨੀ, ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ।

ਖਾਣੀ, ਸ:—ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜੀਵ ਵਡੇ ਹੋਏ ਹਨ—(੧) ਅੰਡਜ, (੨) ਜੇਰਜ, (੩) ਸੇਤਜ, (੪) ਉਤਭੁਜ ॥

ਖਾਤ, ਸ:—ਟੋਇਆ। ਰੋਹ, ਮੱਲ੍ਹੜ ॥

ਖਾਤਰ, ਸ:—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਲਿਹਾਜ਼, ਖੁਸ਼ੀ (ਕਰਨੀ) ॥
ਅਵ:—ਵਾਸਤੇ ਲਈ, ਕਰਕੇ (ਤੇਰੀ ਖ਼ਾਤਰ)॥

ਖਾਤਰਖਾਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦਿਲ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਮੂਜਬ।

ਖਾਤਰ ਜਮਾ, ਸ:—ਤਸਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਧੀਰਜ।

ਖਾਤਰ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਤਸੱਲੀ, ਆਦਰ ਭਾਉ ॥

ਖਾਤਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਟੋਇਆ, ਰੋਜ਼ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੀ ਵਹੀ ॥

ਖੂਹ ਖਾਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਐਸੀ ਥਾਂ ਰੱਖਣੀ ਕਿ ਮੁੜ ਮਿਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ॥

ਖਾਦਰ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ।

ਖਾਧ, ਸ:—ਖੁਰਾਕ (੧ ਤੋਂ ੧ ਮਣ ਤੱਕ ਮਹੀਨਾ)॥

ਖਾਧ ਖੁਰਾਕ, ਸ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਖਰਚਾ॥

ਖਾਧੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਚਸਕਾ ਲਗ ਜਾਵੇ॥

ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਖਾ ਪੀ ਲਿਆ ਹੈ॥

ਖਾਧਾਪੀਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ॥

ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਾਕ ਪਚ ਜਾਣੀ॥

ਖਾਨਾ / ਖਾੱਨਾ } ਪੁ:—ਘਰ, ਕੋਠੜੀ, ਮੇਜ਼ ਦਾ ਦਰਾਜ਼, ਰਖਣਾ, ਘਰਨਾ, ਸੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ (ਕਬੂਤਰਖਾਨਾ ਆਦਿਕ) ਸਤਰੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਘੁਰੀ॥

ਖਾਨਾ ਅਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਵੱਸਣਾ, ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ॥

ਖਾਨਾ ਕਾਬਾ, ਪੁ:—ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ॥

ਖਾਨਾ ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ / ਖਾਨਾ ਬਰਬਾਦੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉੱਜੜਨਾ ਘਰ ਵਾਲੀ ਮਰ ਜਾਣੀ

ਖਾਨਾ ਪੂਰੀ, ਸ:—ਖਾਨਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕਾਗਤ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨਾ (ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਕੇ)॥

ਖਾਨਿਓਂ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁਝਣਾ॥

ਖਾਨੀ, ਸ:—ਖਾਨ ਦੀ ਪਦਵੀ॥
ਵਿ:—ਘਰ ਦਾ ਪਾਲਤੂ॥

ਖਾਬ, ਸ:—ਸੁਫਨਾ, ਨੀਂਦ, ਵਹਿਮ॥ (ਖਾਬ ਆਉਣੀ, ਵੇਖਣੀ)॥

ਖਾਬ ਖਿਆਲ, ਪੁ:—ਵਹਿਮ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ।
ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਖਿਆਲੀ, ਮਿਥਿਆ॥

ਖਾਬਰੂ, ਪੁ:—ਖਬਰਾਂ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ॥

ਖਾਮ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਪਿੱਲੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ। ਜੋ ਮਾਮਲਾ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਲਵੇ, ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਸਿੱਧੀ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਲਈ ਹੋਵੇ॥

ਖਾਮ ਕਰਨਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਖਾਮਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਖਾਮ ਖਿਆਲੀ, ਸ:—ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਭਰਮ॥

ਖਾਮਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਖਾਮੀ, ਸ:—ਕੱਚਾ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋਣਾ, ਘਾਟਾ, ਦੋਸ਼॥

ਖਾਰ, ਸ:—ਸੱਜੀ, ਕਾਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਸਾਬਣ ਵਾਂਗਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਕੁਕੜੀ ਦੀ ਲੱਤ ਦੀ ਨੋਕ, ਵੈਰ॥

ਖਾਰ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ॥

ਖਾਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਦੇਖ ਕੇ ਸੜਨਾ॥

ਖਾਰ ਲਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੱਜੀ ਬਣਦੀ ਹੈ॥

ਖਾਰਜ, ਵਿ:—ਕੱਢਿਆ ਛੇਕਿਆ, ਛੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, (ਮੁਕਦਮਾ) ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦਾਖਲ ਖਾਰਜ—'ਦਾਖਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਾਰਜੀ
ਖਾਰਜੂ } ਪੁ:—ਰੱਦੀ ਜਾ ਦਾਗੀ ਕਾਗਤ ॥

ਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਖੇੜਨਾ (ਕੰਧ ਤੋਂ ਚੂਨੇ ਵਾਂਗੂ) ਪੰਘਰ ਕੇ ਜਾਂ ਘੁਲ ਕੇ ਘਟ ਜਾਣਾ (ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਵਾਂਗੂ)॥

ਖਾਰਨ, ਸ:—ਖਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਵੈਰਨ ॥

ਖਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ। ਪੈਰ ਗਿੱਲੇ ਰੱਖਣ ਕਰਕੇ ਅੰਗੁਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘਾਉ ਅਤੇ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ॥

ਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨਿਆਂ ਦਾ ਟੋਕਰਾ। ਵਿ:—ਖਾਰ ਵਾਲਾ, ਖਾਰ ਦੇ ਸੁਆਦ ਦਾ ॥

ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ ॥

ਖਾਰਿਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਲਾਂਵਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਖਾਰੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਖਾਰਿਸ਼, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਖਾਜ, ਊਠਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਖਾਰੀ, ਸ:—ਕਾਨਿਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ। ਪੁ:—ਖਾਰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖਾਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੋਰੀ, ਚਹਿਣੀ, ਖਾਈ, ਟੋਇਆ, ਨਾਲੀ, ਤਿਲ, ਦਾਗ ॥

ਖਾਲ ਮਖਾਲੀ
ਖਾਲ ਮਖੂਲੀ } ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਸੱਖਣਾ ॥

ਖਾਲਸ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਸੁੱਚਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਨਹੀਂ।

ਖਾਲਸਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਸਨੇ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੈ ਸਿੰਘ। ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਿੱਧੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਖਾਲਾ (ਲ੍ਹਾਂ) ਸ:—ਮਾਸੀ (ਖਾਲ਼ਾ ਜੀ ਦਾ ਵਾੜਾ, ਅਰਾਮ ਦੀ ਥਾਂ) ॥

ਖਾਲੀ
ਖਾਲੀ } ਵਿ: ਸੱਖਣਾ, ਸੁੰਨਾ, ਪੋਲਾ, ਥੋਥ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਵੇਹਲਾ ਨਿਰਾ, ਇਕੱਲਾ, ਨਿਹਫਲ ॥

ਖਾਵੰਦ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਖਸਮ, ਘਰਵਾਲਾ ॥

ਖਾੜਾ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਦੀ ਖਾਣ ॥

ਖਾੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿੱਚ ਪਧਰਾ ਦੇਸ।

ਖਾੜਾ, ਪੁ:—'ਅਖਾੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਖਾੜੀ, ਸ:—ਸਾਧ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਡੂੰਘਾ ਨਾਲਾ, ਜਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਥਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ॥

ਖਾੜੂ, ਪੁ: ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪਹਾੜੀ ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ॥

ਖਿਆਨਤ, ਸ:—ਬੇਈਮਾਨੀ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਖੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ ॥

ਖਿਆਲ, ਪੁ:—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਅੰਦੇਸ਼ਾ, ਫਿਕਰ, ਧਿਆਨ, ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਖਿਆਲ ਨ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਥਣਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ।

ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ॥

ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਨੀ ॥

ਖਿਆਲੀ, ਵਿ:—ਬਣਾਉਟੀ, ਝੂਠ ਮੂਠ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਾ ਖਿਆਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਖਿਆਲੀ ਪੁਲਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਫੁਜ਼ੂਲ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ । ਮਨ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਲੜਾਣਾ ॥

ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ
ਖਿਸਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕੀਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਟਿਭ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਸਕਤ, ਸ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਤੁਕਰਾ ਕਪੜਾ ।

ਖਿਸਕੰਤਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, ਟਿਭ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਕਾਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਪਰੇ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਖਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਖੋਲ ਕੇ ਦੰਦ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਾਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਗ, ਸ:—ਕਿੰਗ, ਘਸਮੈਲਾ (ਰੰਗ ਘੋੜੇ ਦਾ) ॥

ਖਿੰਗਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਜੁਆਨ, ਬਲਵਾਨ ॥

ਖਿੰਘਰ, ਖਿੰਘਰੀ—'ਖੰਘਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਿੱਚ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਘਸੀਟ, ਕਮੀ, ਚਾਹ, ਲਗਨ ।

ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਸੀਟਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ (ਕੰਧ ਆਦਿਕ), ਲਿਖਣਾ, ਅਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਲੈਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੋਹ ਲੈਣਾ (ਰੁਪਯਾ) ॥

ਖਿਚਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਚਵਾਈ, ਸ: ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੱਚੜ, ਪੁ:
ਖਿਚੜੀ, ਸ: } ਦਾਲ ਤੇ ਚੌਲ ਕੱਠੇ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੇਲ । ਬੇਰੀ ਦਾ ਫੁਲ, ਚੋਰਜ਼ਾ ਬੋਲੀ ।

ਖਿਚੜੀ ਪਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ, ਜੋੜ ਤੋੜ ਕਰਨੇ ॥

ਖਿਚਾਉ, ਪੁ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਖਿਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਚਾਈ, ਸ:—ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੰਜ, ਖਿੰਜਣਾ, ਖਿੰਜਵਾਉਣਾ
ਖਿੰਜਵਾਈ, ਖਿੰਜਾਉਣਾ, ਖਿੰਜਾਈ } 'ਖਿੱਚ', ਖਿੱਚਣਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਖਿਜਮਤ, ਸ:—ਸੇਵਾ, ਟਹਿਲ, ਨੌਕਰੀ ॥

ਖਿਜਮਤ ਗਾਰ / ਖਿਜਮਤ ਦਾਰ } ਪੁ:, ਵਿ: ਸੇਵਕ, ਟਹਿਲੂਆ, ਨੌਕਰ ॥

ਖਿਝ, ਸ:—ਦੁਖ, ਚਿੜ, ਦਿਲਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਕ੍ਰੋਧ॥

ਖਿਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਚਿੜਨਾ ॥

ਖਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ ॥

ਖਿੱਚ, ਸ:, ਪੁ:—ਦੌੜ ਭੱਜ, ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ (ਖਿੱਚ ਮਾਰਨੀ) ॥

ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ / ਖਿੰਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਡ ਫੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿੰਡਰ, ਵਿ:—ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖਿੰਡਆਂ ਫੁੱਟਆਂ / ਖਿੰਡਵਾਂ ਫੁੱਟਵਾਂ } ਵਿ:—ਖਿੰਡ ਫੁੱਟ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ।

ਖਿਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਕਰਾਉਣੀ, ਜੀਲਾਉਣਾ ।

ਖਿਡਾਉਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਮਖੌਲੀਆ ।

ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਕੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ।

ਖਿਡਾਈ, ਸ:—ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਖਡਾਉਣਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿੰਡਾਈ, ਸ:—ਖਿੰਡਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਖਿਡਾਰ (ਰੀ) ਪੁ: / **ਖਿਡਾਰਣ,** ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤਾ ਖੇਡੇ, ਮੌਜੀ, ਕਾਮੀ ਬਾਜ਼ੀਗਾਰ (ਨੀ), ਮੂਆ ਰੀਆ (ਰਡ) ॥

ਖਿਡਾਵਾ, ਪੁ: / **ਖਿਡਾਵੀ,** ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿਡਾਉਣ ਦੀ ਜਿਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਹੈ ॥

ਖਿਡੌਣਾ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਖਿਣ, ਪੁ:—ਛਿਨ, ਪਲ, , ਦੰਦਾਂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਖਿਣੀ ਖਿਣੀ, ਵਿ:—ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਕਰਨਾ) ॥

ਖਿੱਤੀ, ਸ:—ਕੰਡਾ, ਝਾੜੀ, ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ (ਖਿਤੀਆਂ) ॥

ਖਿੱਤੀ ਦੇ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾੜ ਲਾਉਣੀ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਖਿੱਤੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਫੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾੜਨਾ ॥

ਖਿੰਥਾ, ਸ:—ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੋਦੜੀ ॥

ਖਿਦਮਤ / ਖਿਦਮਤਗਾਰ } 'ਖਿਜਮਤ' 'ਖਿਜਮਤਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਿੱਦੂ / ਖਿੱਦੋ } ਪੁ:—ਲੀਰਾਂ ਅਤੇ ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ ਗੋਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਖਿੱਦੋ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਟ ? ਨਾਲ ਖਿੱਦੋ ਨੂੰ ਸੱਟ ਮਾਰਕੇ ਉਛਾਲਦੇ ਹਨ ॥

ਖਿੰਧ (ਖਿੰਧੜੀ) ਸ: / **ਖਿੰਧੜਾ,** ਪੁ: } ਖੜੀਗੁਦੜਾਦੀਵਿਛਾਈ

ਖਿੰਦੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਦੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੱਦੂ ।

ਖਿੰਨੂੰ, ਪੁ:—'ਖਿੱਦੂ' ਵੇਖ ॥

ਖਿਮਾ, ਖਿਮਾਂ } ਸ:—ਮਾਫੀ, ਧੀਰਜ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਦਯਾ, (ਕਰਨੀ) ॥

ਖਿਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖਦੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ॥

ਖਿਰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ॥

ਖਿਰਿੰਢ, ਖਿਰੀਂਢ } ਪੁ: ਜ਼ਖਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਖੇਪੜੀ ਜੇਹੀ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਖਿੱਲ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭੁੰਨ ਕੇ ਫੁਲਾਈ ਹੋਈ (ਕਰਨਾ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਦਾਨੇ ਦਾ ਰੋਂਧ, ਇੱਕ (ਪੀਲੀ) ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੇਹਮੂ ॥

ਖਿੱਲਸ, ਸ:—ਰੋਕ, ਵਿਘਨ, ਪੁਆੜਾਂ, ਔਖ, ਫਿਕਰ ।

ਖਿੱਲਤ, ਸ:—ਸਿਰੋ ਪਾ, ਜੋੜਾ, ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ (ਦੇਣੀ ਪਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਮਿਲਣੀ), ਤਬੀਅਤ (ਬਲਗਮ ਆਦਿਕ) ।

ਖਿਲਤ ਮਿਲਤ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮਿਲੇ ਜੁਲੇ, ਗੜਬੜ॥

ਖਿਲਤਾ, ਪੁ:—ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ।

ਖਿਲਮਾ, ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਬੇਨਤੀ ॥

ਖਿੱਲਰ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਲਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖਿਲਵਾਈ, ਸ:—ਖਿਲਵਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲਾਉਣਾ, ਖੜਾਉਣਾ, ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦੇਣਾ ॥

ਖਿਲਾਈ, ਸ:—ਖਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ

ਖਿਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਿਲਾਰਨ ਦਾ ਗੁਣ, ਪਸਾਰਾ, ਫੈਲਾਉ ॥

ਖਿਲਾਰ (ਰੀ), ਖਿਲਾਰਨ, ਪੁ:, ਸ: } ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਬਦਮਾਸ਼, ਮੌਜੀ ॥

ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਚੀਨਾ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਹਠ ਕਰਨਾ, ਬੰਤ ਦੱਸਣਾ ।

ਖਿਲਾਵਾ, ਪੁ:, **ਖਿਲਾਵੀ,** ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਉਣ ਤੇ ਜੋ ਨੌਕਰ ਹ ॥

ਖਿੱਲੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮਸ਼ਕਰੀ ॥

ਖਿੱਲੋ ਦਵਾਣੀ, ਖਿੱਲੋ ਦੁਆਣੀ } ਵਿ:, ਸ:—ਹਾਸਾ ਠੱਠਾਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਝੱਲੀ ਰੰਨ ॥

ਖਿੜਕ (ਕਾ) ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਤਾਕੀ, ਛੱਪਰ ਦਾ ਬੂਹਾ

ਖਿੜਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੂਹਾ, ਤਾਕੀ, ਬਾਰੀ ॥

ਖਿੜਖਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਖਿੜਨਾ ॥

ਖਿੜਖਿੜਾਟ, ਪੁ:—ਹਾਸਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਹਾਸਾ ॥

ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ, ਹੱਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਖਿੜਾਉ, ਅ:—ਖਿੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਖਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜਨ ਦੇਣਾ, ਹਸਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਖੀਸ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਦੰਦ ਕੱਢਣਾ, ਮੌਂਢਾ ਮਾਰਨਾ, ਵੱਛਾ ਸੂਣ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਦੁੱਧ ਗਊ ਦੇਵੇ ॥

ਖੀਸ ਹੋਣਾ
ਖੀਸ ਪੈ ਜਾਣਾ (ਪੈਣਾ) } ਕ੍ਰਿ:—ਘਟ ਜਾਣਾ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ,
ਕੰਮ ਨਾ ਆਉਣਾ, ਹੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖੀਸਾ, ਪੁ:—ਥੈਲਾ, ਜੇਬ, ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਿੰਡਾ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ (ਖੀਸਾ ਕਰਨਾ, ਪਿੰਡਾ ਨਾ ਮਲਣਾ) ॥

ਖੀਣ ਖਾਬ, ਸ:—ਗੋਟੇ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਖੀਰ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਤਸਮਈ, ਦੁੱਧ ।

ਖੀਰਦਾ ਉਬਾਲ, ਵਿ:—ਝਟ ਪਟ ਗੁੱਸੇ ਹੋਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੀਰ ਖੰਡ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਭੋਜਨ ॥

ਖੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ (ਤਰ ਵਰਗਾ), ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਜਨੌਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਖੀਰੀ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਦੇ ਥਣ ॥

ਖੀਵਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਤਾਬ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਖੀਵਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਬੀ, ਮਸਤ, ਲੁੱਚਾ, ਘਮੰਡੀ ॥

ਖੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੁਆਸ, ਸ:—ਜੋ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ॥

ਖੁਆਸੀ, ਸ:—ਹਾਥੀ ਦੇ ਹੌਦੇ ਉੱਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਬਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਖੁਆਹਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟੀ ਜਾਵੇ, ਪੁੱਟਣ ਨਾਲ ਜੋ ਟੋਇਆ ਪਏ। ਔਖ ਦਾ ਖਾਨਾ ॥

ਖੁਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੁਆਰ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਦੁਖੀ, ਅਵਾਰਾ, ਖੱਜਲ ॥

ਖੁਆਰੀ, ਸ:—ਦੁਖ, ਤਬਾਹੀ, ਔਖ, ਲੜਾਈ ।

ਖੁਆਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੁਸ਼, ਵਿ:—ਪਰਸੰਨ, ਰਾਜ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜੀ, ਸੁਖੀ, ਤਿਆਰ, ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿਝਾਉਣਾ, ਖਾਤਰ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਸ਼ ਕਿਸਮਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਅੱਛੀ ਹੈ ॥

ਖੁਸ਼ ਕਿਸਮਤੀ, ਸ:—ਅੱਛੀ ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਖਬਰ ॥

ਖੁਸ਼ ਜੀਉੜਾ, ਪੁਃ—ਮੌਜੀ, ਨਰਿੰਤ ਆਦਮੀ ॥

ਖੁਸ਼ ਬਨਾਤ, ਵਿਃ—ਹਸਮੁਖ, ਮੌਜੀ ॥

ਖੁਸ਼ ਬਾਸੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਖੁਸ਼ਨਸੀਬੀ, ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਖੁਸ਼ਬੂ (ਬੋ)
ਖੁਸ਼ਬੋਈ (ਬੋ) } ਸ਼ਃ—ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਸੁਗੰਧ ॥

ਖੁਸ਼ਬੂ (ਬੋ) ਦਾਰ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਣੇ ॥

ਖੁਸ਼ਰਹਿਣਾ, ਪੁਃ—ਅਵਾਰਾ ਅਤੇ ਕਾਮੀ ਮਨੁੱਖ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ, ਪੁਃ
ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣੀ, ਸ਼ਃ } ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਦ ਦਾ ਟੱਟੂ ॥

ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣੀ, ਸ਼ਃ—ਅਵਾਰਾ ਤੀਮਤ, ਕੰਜਰੀ ਕੋਠੀ ।

ਖੁਸ਼ਕ, ਵਿਃ—ਸੁੱਕਾ, ਕੁਮਲਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਰੁੱਖਾ, ਭੁੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਨੰਗਾ, ਇਕੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਘਮੰਡੀ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ (ਖੁਸ਼ਕ ਆਦਮੀ) ॥

ਖੁਸ਼ਕੀ, ਸ਼ਃ—ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਘਮੰਡ ॥
" ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਖਰਤੀ, ਜਨੂਨੀ ॥

ਖੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਖੋਹੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਿਲਖੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚੋਹ ਪੈਣੀ, ਭੁੱਖ ਲਗਣੀ ॥

ਖੁਸਰ ਖੁਸਰ, ਸ਼ਃ—ਹੌਲੇ ਜਿਹੇ ਫਿਕਰ ਪਾਕੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਕਰਨਾ) ॥

ਖੁਸਰਾ, ਪੁਃ—ਖੋਜਾ, ਹਿਜੜਾ, ਜੋ ਨਾ ਮਰਦ ਹ ਨਾ ਤੀਵੀਂ ॥

ਖੁਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਸਰ ਖੁਸਰ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਸੜਦੁੱਬੜ
ਖੁਸੜ ਦੁੱਬੜ } ਵਿਃ—ਕਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀਤਰਾਂ ਨਾ ਬਣੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਖੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁੱਸਣ ਦੇਣਾ, ਖੁਹਾਉਣਾ ॥

ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਸ਼ਃ—ਕਿਸੇ ਦੀ ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ (ਕਰਨਾ) ॥

ਖੁਸ਼ਾਮਦਣ, ਸ਼ਃ
ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰੇ ॥

ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਪਰਸਿੰਨਤਾਈ, ਮੌਜ (ਕਰਨਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਵਿਚ ਆਉਣਾ) ॥
ਵਿਃ—ਖੁਸ਼, ਪਰਸਿੰਨ ॥

ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ॥

ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਚੋਹ ਕੇ, ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿਓ (ਛੋਟੇ ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ।

ਖੁਸੀਆ, ਪੁਃ—ਪਤਾਲੂ, ਨਲ ॥

ਖੁਸੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਹਣਾ, ਉਧੇੜਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁਹਣਾ
ਖੋਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਧੂੰਹਣਾ ॥

ਖੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਗੁਆਉਣਾ, ਖੁਹਾਉਣਾ ॥

ਖੁਹਾਈ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਖੁਹਾਣਾ, ਪੁ:—'ਖੁਆਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੁਹੁਰਦਾ, ਵਿ:—ਖਰਵਾ, ਖਹੁਰਾ ਜੋ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ॥

ਖੁਹੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਲਾ ਕਰਨਾ, ਢਿੱਲਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹਟਾਣਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਮਤਲਬ ਦੱਸਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਨਾ ॥

ਖੁਹੂ, ਪੁ:—ਖੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਖੁਖਨੀ
ਖੁਖੁਨੀ } ਸ:—ਗੋਰਖਿਆਂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ॥

ਖੁਖਰੈਣ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਧੜਾ ॥

ਖੁੰਘਰਾ, ਪੁ:
ਖੁੰਘਾ, ਪੁ:
ਖੁੰਘੀ, ਸ: } ਰੁੱਖ ਦਾ ਠੁੰਠ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਟਾਹਣੀ ॥

ਖੁੰਘਾ ਲੱਗਣਾ
ਖੁੰਘੀ ਲੱਗਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੰਘੀ ਨਾਲ ਅੜ ਕੇ ਕਪੜਾ ਪਾਟ ਜਾਣਾ ॥

ਖੁੱਚ, ਸ:—ਗੋਡੇ ਦੇ ਹੇਠਲਾ ਟੋਇਆ, ਖੋਜ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ॥

ਖੁੱਚ ਕੱਢ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਫੋਲਣਾ ॥

ਖੁੱਚ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਖੋਜੀ, ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁੱਚ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਖੋਜ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਖੁੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਘੁੱਸਣਾ ॥

ਖੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਘੁਸਾਉਣਾ ॥

ਖੁੰਝਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਖੁੱਟ, ਪੁ:—ਰੈਬਾ। 'ਖੁੱਟਣਾ' ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਮਤਨ ਰਬ ਲਕਾਰ ॥

ਖੁੱਟ ਜਾਣਾ
ਖੁੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਥੁੜਨਾ ॥

ਖਟਰ
ਖੁੱਟੜ } ਵਿ:—ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਤਰਸ ॥

ਖੁਟੜਾ, ਪੁ:
ਖੁਟੜੀ, ਸ: } ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਤਰਸ ।

ਖੁੱਡਾ, ਪੁ:—ਪਤਾਲੂ, ਨਲ ॥

ਖੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਾਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਘਟਾਉਣਾ ।

ਖੁਟਿਆਈ, ਸ:—ਖੋਟ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਖੁੱਠੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਰੈਬਾ ॥

ਖੁੱਡ, ਸ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਮੋਘਾ ॥

ਖੁੰਡ (ਡਾ) ਪੁ:—ਕਿੱਲਾ, ਚੌੜੀ ਮੇਖ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਠੁੰਠ, ਲੋਹੇ ਦੇ ਛੱਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਠੀ ॥

ਖੁੱਡੀ,—ਰੂੰਬੀ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੰਹਦ ਖਾਨੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਖੁੰਡੀ, ਵਿ:—ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾ ਦਾ ॥

ਖੁੰਢ, ਪੁ: / ਸ: } ਜੜ੍ਹ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਠੁੱਠ, ਖੁੰਢਾ ਜਾ ਬੁੱਢੀ॥

ਖੁੰਢੜਾ / ਖੁੰਢਾ } ਪੁ:—ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ।

ਖੁੰਢਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ (ਚਾਕੂ ਆਦਿਕ) ਸਮਦਾ, ਬੁੱਧ, ਮੂਰਖ॥

ਖੁਣਸ, ਸ:—ਵੈਰ, ਕੀਨਾ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਖਾਰ (ਕਰਨੀ, ਖਾਣੀ)॥

ਖੁਣਸਖੋਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਖੁਣਸ ਕਰੇ॥

ਖੁਣਸਣ, ਸ: / **ਖੁਣਸੀ,** ਪੁ: } ਖੁਣਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਖੁਣਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਣਸ ਜਾਂ ਵੈਰ ਕਰਨਾ॥

ਖੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਟਣਾ, ਕੱਢਣਾ, ਉਖੇੜਨਾ॥

ਖੁਤ, ਸ:—ਟੋਆ (ਪੈ ਜਾਣਾ)॥

ਖੁੱਤੀ, ਸ:—ਉਹ ਟੋਇਆਂ ਜੋ ਮੁੰਡੇ ਇਕ ਖੇਡ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕੱਢਦੇ ਹਨ॥

ਖੁੱਤੀ ਪਤਾਲ, ਸ:—ਇਕ ਖੇਡ।

ਖੁੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਹੇ ਜਾਣਾ, ਝੜਨਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਣਾ।

ਖੁੱਥਾ ਪੁੱਥਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ [illegible] ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ॥

ਖੁਦ, ਪੜ:—ਆਪ॥

ਖੁਦਰੰਗ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਵੇ।

ਖੁਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦ ਜਾਂ ਉੱਕਰੇ ਜਾਣਾ॥

ਖੁਦ ਰੌ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਾਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਗੇ, ਅਸਾਇਆ (ਬੂਟਾ)।

ਖੁਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਖੁਦਵਾਈ, ਸ: ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਖੁਦਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ, ਅਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ॥

ਖੁਦਾ ਕਰੇ!—ਮੇਰੀ ਚਾਹ ਹੈ ਕਿ॥

ਖੁਦਾ ਖੁਦਾ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਔਖੀ ਤਰਾਂ॥

ਖੁਦਾ ਚਾਹੇ!—ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ॥

ਖੁਦਾ ਜਾਣੇ!—ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ॥

ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਮਸੀਤ॥

ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕਰੋਪੀ॥

ਖੁਦਾ ਦੇ ਲਈ / ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ / ਖੁਦਾ ਵਾਸਤੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—[illegible]

ਖੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਖੁਦਾਈ, ਸ:—ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਕੁਦਰਤ, ਰਚਨਾ, ਦੁਨੀਆਂ, ਖੋਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਝੂਠਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਝੂਠ ਸਭ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਮਲੂਮ।

ਖੁਦੀ, ਸ:—ਅਭਿਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈ॥

ਖੁੱਦੋ, ਪੁ:—ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ (ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ)॥

ਖੁੰਧਰ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਥਾਂ, ਟੋਇਆ, [illegible]॥

ਖੁਧਿਆ, ਸ:—ਭੁੱਖ (ਲਗਣੀ)॥

[illegible]

[illegible] ਦੈਤੁ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਲਗੀ ਹੋ

ਖੁਨੇਰ, ਪੁ:—[illegible] ਜੋਗਾ, ਗਾਲ ਦਾ ਪੱਕਣਾ ।

ਖੁਨਾਮੀ, ਸ:—ਦੋਸ਼ ਐਬ ।

ਖੁੰਬ, ਸ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਫੁਲ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚੋਂ [illegible]

ਖੁੰਬ ਵਾਂਙੂ ਸਿਰ ਕਢਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਨਚੇਤ [illegible] ਆਉਣਾ ।

[illegible] ਦੀ ਖੁੰਬ ਵਾਂਗ ਉਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ।

ਖੁੰਬ ਕਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਉਬਾਲ ਕੇ ਧੋਣੇ

ਖੁੰਬ ਚਾੜ੍ਹਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible]

[illegible]

[illegible]

ਖੁੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਭੁਲਣਾ, ਅਸਾਰ ਹੋਣਾ ।

ਖੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਚੁਕਾਉਣਾ, ਅਸਰ [illegible] ।

ਖੁਮਰ, ਪੁ: / ਖੁਮਰੀ ਸ: } [illegible] ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਘੜੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ।

ਖੁਮਾਨੀ, ਸ:—ਇਕ ਮਿਠਾ ਫਲ [illegible] ਵਾਲਾ ।

ਖੁਮਾਰ, ਪੁ: / ਖੁਮਾਰੀ, ਸ: } ਮਸਤੀ ਨਸ਼ਾ, ਸਿਰਪੀੜ ਮਸਤੀ।

ਖੁਰ, [illegible]—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਪੈਰ, ਸੁੰਮ ॥

ਖੁਰ ਖੋਜ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਖੁਰਸੀ, ਸ: 'ਕੁਰਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਖਰਕ, ਸ:—ਖਾਜ, ਛੋਰ, ਜਲੂਣ ॥

ਖੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਕ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਮਲਣਾ ਜਾਂ ਛਿਲਣਾ ॥

ਖੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਖੁਰਕਾਰ / ਖੁਰਕੋ } ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਕਣਕ ਲਤਾੜ ਕੇ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਤੂੜੀ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ।

ਖੁਰਗੀਣ, ਪੁ:—ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਂ ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਖੁਰਗੀਣ ਦੀ ਭਰਤੀ, ਸ:—ਨਿਕੰਮੇ ਆਦਮੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਖੁਰਚਣ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ, ਖੀਰ ਆਦਿਕ ਜੋ ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਖੁਰਚ ਕੇ ਲਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਖੁਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ।

ਖੁਰਚਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭਾਂਡੇ ਖੁਰਚੇ, ਜਾਣ ॥

ਖੁਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਖੁਰਜੀ, / ਖੁਰਜੀਣ, } ਸ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਥਲੇ॥

ਖੁਰਦਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਪੱਧਰਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ॥

ਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible], [illegible], [illegible], [illegible] ॥

ਖੁਰਪਾ (ਪੁ:)
ਖੁਰਪੀ (ਸ:) } ਘਾਹ [illegible]

ਖੁਰਲੀ, ਸ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਠੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ॥

ਖੁਰਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਨੂੰ ਕਠੇ ਬਹਾਲਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਮਠਿਆਈ ਦੀ ਢੇਰੀ ਖੁਰਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਲਾ ਦੇਣੀ॥

ਖੁਰਲਾ, ਪੁ:—ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੁਰ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ॥

ਖੁਰਾ, ਪੁ: -ਖੁਰ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਢੁੰਡਾ ਖੋਜੀ॥

ਖੁਰਾਉਣਾ, ਘੋਲਣਾ, ਗਾਲਣਾ, [illegible] ਕਰੀਦਾ ਹੈ॥

ਖੁਰਾਊਣਾ, ਪੁ:—'ਖੜਾਊਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਖੁਰਾਕ, ਸ: -ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, [illegible] ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ[illegible]।

ਖੁਰਾਕੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਬਣ ਸਕੇ, ਖਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ।

ਖੁਰਾਂਟ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਬੰਦਾ, ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ।

ਖੁਰਾਟੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਵ:) ਖੜਾਕੇ, [illegible]

ਖੁਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਖੁਰ, ਖੁਰ ਦਾ ਹਿਸਾ [illegible] ਜੁੱਤੀ, ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਖੁਰੀ॥

ਖੁਰੀ ਕਰ ਜਾਣੀ (ਕਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਜਾਣਾ।

ਖੁਰੀਂ ਪਿੱਛੇ ਮੌਤ, ਸ:—[illegible] ਦੀ [illegible] ਸਮਝ॥

ਪਿਛਲ ਖੁਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿਛਾਂਹ, ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ।

ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਡੁੱਲ੍ਹਾ।

ਖੁੱਲ੍ਹੀ (ਹਾ), [illegible] ਖਰਾ॥

ਖੁੰਢ,
ਖੁੰਢ } [illegible]

ਖੁਰਦ
ਖੁਰਦਨ (ਦੀ) } 'ਖੁਰਦਨ ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ

ਖਰੇ ਖਾਸੀ
ਖੋਟੇ ਖਰੇ } ਵਿਸਮਯਕ:—[illegible]
[illegible]

ਖੁੱਲ੍ਹ
ਖੁੱਲ੍ਹ ਡੁੱਲ੍ਹ } ਸ:—[illegible]
[illegible]

ਖੁਲ੍ਹਕ, ਪੁ:—ਖੁਲ੍ਹਾ ਸੁਭਾਉ, [illegible]।

ਖੁਲ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible]॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ਢੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ [illegible]

ਖੁੱਲ੍ਹਾ
ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਡੁੱਲ੍ਹਾ } [illegible]

ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੁਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਬੋਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੁਲ੍ਹੀ ਡੁਲ੍ਹੀ ਚੀਜ਼, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਇਧਰ ਉਧਰ ਪਈ ਹੋਈ ਜਿਸਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਖੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਖਾਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ।

ਖੁਲ੍ਹਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਖੁਲਾਈ, ਸ:—ਖੁਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਖੁਲ੍ਹਾਨ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਕੁਝ ਕਰਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਖੁਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਖੁਲਾਉਣਾ, ਪਾਲਣਾ ॥

ਖੂਹ / ਖੂਹਾ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਪੁਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । [illegible] ॥

ਖੂਹ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਖੂਹ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਦ ਨਾਲ ਚਰਸਾ ਜੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ ॥

ਖੂਹ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਖੂਹ ਲਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:— [illegible] ਆਮਦਨ ਹੋਣੀ [illegible]

ਖੂਹ ਵਿਚ ਧੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible]

ਖੂਹਣ / ਖੂਹਣ, [illegible]

ਖੂਹੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਖੂਹ ॥,

ਖੂਨ, [illegible]

ਖੂੰਜ (ਜਾ), ਸ:—ਨੁੱਕਰ, ਕੋਣਾ, ਗੋਸ਼ਾ ॥

ਖੂੰਣ, ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਪਾਸਾ ॥

ਖੂੰਟਾ, ਪੁ:—ਠੂੰਠ ਕਿੱਲਾ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਖੂੰਟੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਿੱਲਾ, ਮੇਖ, ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜੜਾਂ

ਖੂੰਟੀ ਮਰੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਜ ਦੀ ਸੁਰ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਖੂਨ, ਪੁ:—ਲਹੂ, ਰੱਤ, ਕਤਲ, ਸਰਬੰਧੀ, ਪਿਆਰਾ, ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ।

ਸਿਰ ਤੇ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਦੀ ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਹੋਣੀ ।

ਖੂਨ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹਸ ਜਾਣਾ ।

ਖੂਨ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਖੂਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਸੁਟਣਾ ॥

ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ ।

ਖੂਨ ਦਾ ਪਿਆਸਾ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ ਵੈਰੀ ॥

ਖੂਨ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ, ਔਖਾ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ।

ਖੂਨ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਖੂਨ ਵਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਨ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਖੂਣਾ
ਖੂਣੋਂ } ਅਵ:—ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾਂ, ਬਗੈਰ ॥

ਖੂਦ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਬਲਦ ਦਾ ਚਾਰਾ ॥

ਖੂਨਣ, ਸ:—ਖੂਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਖੂਨੀ, ਪੁ:—ਖੂਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੂਨ ਆਵੇ (ਬਵਾਸੀਰ, ਦਸਤ ਆਦਿਕ) ॥

ਖੂਬ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਸੋਹਣਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ

ਖੂਬ ਸੂਰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਸ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ।

ਖੂਬ ਕਲਾਂ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ, ਤਾਪ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਖੇਉਣ, ਸ:—ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ ॥

ਖੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇੜੇ ਚਲਾਣੇ, ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਣਾ ॥

ਖੇਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ (ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਡੱਬਾ ਖੇਸ, ਪੁ:—ਚਾਰਖਾਨਾ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਖੇਸ

ਖੇਸ਼, ਪੜ:—ਆਪ ਖੁਦ ।

ਖੇਸ਼ ਕਬੀਲਾ (ਕੁਟੰਬ), ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਪਰਵਾਰ ॥

ਖੇਸੀ ਸ:—ਛੋਟਾ ਖੇਸ । ਵਿ: ਖੇਸ ਵਰਗਾ, ਖੇਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੋਟੀ ਉਨਤ ਦਾ ॥

ਖੇਹ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਮਿੱਟੀ, ਕੂੜਾ, ਧੂੜ ॥

ਖੇਹ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਖੇਹ ਛਾਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੇਹ ਉਡਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਖੇਹ ਖੁਆਰੀ, ਸ:—ਬੜੀ ਗਰੀਬੀ ॥

ਖੇਹ ਛਾਨਣਾ (ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਹੋਣਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ, ਖਾਕ ਨੂੰ ਨਾ ਲਭਣਾ ।

ਖੇਹਨੂ, ਪੁ:—ਖਿੱਦੋ, ਗੇਂਦ ।

ਖੇਖਣ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:)—ਬਹਾਨੇ, ਮਕਰ ॥

ਖੇਚਲ,
ਖੇਚਲ ਖੱਚਲ } ਸ:—ਔਖ, ਮੇਹਨਤ, ਬਖੇੜਾ, (ਖੇਚਲੀ, ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਖੇਂਜ, ਸ:—ਖਿੱਜ, ਖਿਚ ਲਗਣ ॥

ਖੇਂਜੂ, ਪੁ:—ਖਿੰਜਣ ਵਾਲਾ ।

ਖੇਡ, ਸ:—ਖੇਲ ਬਾਜੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਸੌਖਾ ਕੰਮ (ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ) ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ (ਖੇਡ ਵਿਗੜਨੀ) ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਖੇਡ, ਸ:—ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਰਚਨਾ, ਮਾਯਾ, ਲੀਲਾ ॥

ਖੇੜ, ਪੁ:—'ਖੜਾਉਣ' ਦਾ ਕੰਮ, ਖਲੇਰਾ ॥

ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਚਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੰਮੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਖੇਤ
ਖੇਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪੈਲੀ, ਧਰਤੀ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਮਦਾਨ, ਰਣ ॥

ਖੇਤ ਹੋਣਾ (ਪੈਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਖੇਤ੍ਰ ਪਤ (ਪਤਿ), ਪੁ:—ਖੇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ॥

ਖੇਤ੍ਰ ਭੂਮ (ਭੌਂ) ਸ:—ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਾਹੀ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਖੇਤੀ, ਸ:—ਵਾਹੀ, ਪੈਲੀ, ਫਸਲ ॥

ਖੇਤੀ ਸਿਰ ਸੇਤੀ
ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ ਸੇਤੀ } ਖੇਤੀ ਆਪ ਹੀ ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਖੇਤੀ ਪੱਤੀ
ਖੇਤੀ ਵਾੜੀ } ਸ:—ਜ਼ਿਮੀ ਦਾਰੀ, ਵਾਹੀ, ਫਸਲ ॥

ਖੇਦ, ਸ:—ਦੁਖ ਰੋਗ, ਪਿੱੜਾ ।

ਖੇਧ, ਪੁ:—ਪੀੜ, ਗਮ, ਚਿੰਤਾ, ਨਾਸ ॥

ਖੇਪ, ਸ:—ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ ਭਾਰ, ਇਕ ਵਾਰ ਜਿੰਨੀ ਜਿਨਸ ਲੈ ਜਾਈ ਜਾਵੇ, [illegible] ਲਦਣੀ) ।

ਖੇਪੜ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਸੁਕਾ ਹੋਇਆ ਲੇ ।

ਖੇਪੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਖੇਪੜ (ਉਤਰਨੀ, ਉਤਾਰਨੀ) ।

ਖੇਮਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ, ਡੇਰਾ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਰ ।

ਖੇਰਾ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਦਾ ਚੂਰਾ ॥

ਖੇਰੂ, ਵਿ:—ਖੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੁਰਿਆ ਹੋਇਆ [illegible]

ਖੇਰੂ ਖੇਰੂ
ਖੇਰੂੰ ਖੇਰੂੰ } ਵਿ:—ਖਿਲਰਿਆ [illegible] ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਖੇਲ, ਸ:—ਖੇਡ, ਬਾਜੀ, ਨਾਟਕ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਧੂਮ, [illegible] ਕੰਮ, ਸੌਖਾ ਕੰਮ, ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ॥

ਖੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਖੇਡਣਾ' ਵੇਖੋ ।
ਪੁ:—ਖਡੌਣਾ ।

ਖੇਲੜਾ, ਪੁ:—ਖੇਡ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਮਚਿਆ ਹੋਇਆ [illegible]

ਖੇਲੋ ਮਲੋ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇ, ਅਵਾਰਾ, ਬਦਕਾਰ [illegible]

ਖੇਵਕ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ ॥

ਖੇਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣੀ ॥

ਖੇਵਾ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ, ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੰਘਣ ਦਾ [illegible] ਮਲ, ਕਪ ।

ਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿੰਡ, ਸ਼ਹਿਰ ।

ਖੇੜੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰੜਾ ਲੋਹਾ ।

ਖੈ, ਸ:—ਨਾਸ ।

ਖੈਹੋ, ਸ:—ਮੋਢ ਦੀ ਰਗੜ [illegible]

ਖੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਲੜਨਾ ॥

ਖੈਹੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ, ਪਤ (ਖਹਿੜੇ ਪੈਣਾ, ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਣਾ)

ਖੈਂਚ, ਸ:—ਖਿੱਚ, ਖਿਚ ਲਗਾਉ

ਖੈਖਰੀ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੌਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਾਰਾ [illegible] ਦਾ ਪਹਾੜ ॥

ਖੈਂਚਾ ਖੈਂਚੀ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਜਤਨ

ਖੈਰ, ਸ:—ਸੁਖ, ਭਲਿਆਈ, ਭਿੱਛਿਆ [illegible] ਬੁਰੀ ॥

ਖੈਰ ਸੱਲਾ

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵਿਸਮਯ:—ਖ਼ੈਰ ਹਾਲਾ, ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸੁਖ।

ਖੈਰ ਸੱਲਾ / ਖੈਰ ਖਰੀਯਤ, ਸ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਅਨੰਦ ॥

ਖੈਰ ਖਰੈਤ, ਸ:—ਸਦਕਾ, ਪੁੰਨ ॥

ਖੈਰ ਖਾਹ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਖ ਮੰਗੇ, ਸਜਣ, ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਖੈਰ ਖ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੁਖ ਲੋੜਨਾ, ਸਜਨਾਈ।

ਖੈਰ ਖ਼ਾਹੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਸਜਨਾਈ ਕਰਨ ॥

ਖੈਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਭਿਖਿਆ ਦੇਣੀ॥

ਖੈਰ ਮੇਹਰ, ਸ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ, ਰਾਜ਼ੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ।

ਖੈਰਾ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਡੰਗਰ) ॥

ਖੈਰਾਇਤ / ਖੈਰਾਤ, ਸ:—ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਖੈਰਾਇਤੀ, ਵਿ:—ਧਰਮ ਅਰਥ, ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ॥

ਖੈਰਾਇਤੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਫ਼ਤ ਇਲਾਜ ਹੋਵੇ ॥

ਖੋ, ਸ:—ਸੁਭਾਉ, ਆਦਤ, ਬਾਣ ॥

ਖੋਊ, ਪੁ:—ਗੁਆਉਣ ਵਾਲਾ।

ਖੋਆ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਉਬਾਲ ਉਬਾਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਖੋਜ

ਖੋਇਦ, ਸ:—'ਖੋਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਖੋਸਾ, ਪੁ: ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ; ਇਕ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।

ਖੋਹ, ਸ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਗੁਫਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ ॥

ਖੋਹ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਖ ਨਾਲ ਜੀ ਡੁਬਦਾ ਜਾਣਾ॥

ਖੋਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਖੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਸਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣਾ ॥

ਖੋਹਰਜ਼ਾ, ਪੁ:— / **ਖੋਹਰਜ਼ੀ**, ਸ:— ਜੋ ਸਾਫ ਨਹੀਂ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਖਰਵਾ ॥

ਖੋਹਰੂ / ਖੋਹੂਕੂ / ਖੋਹੂ, ਪੁ:—ਖੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ, ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ ॥

ਖੋਹੀ, ਸ:—ਭੁਖ ਨਾਲ ਜੀ ਘਟਣਾ ॥

ਖੋਖਲੀ (ਰੀ) / ਖੋਖਲਾ, ਸ: ਨਾਰਖਿਆਂ ਦੀ ਫੇਰੀ ਹਲ-ਵਾਰ ਫੜਨਾ ॥

ਖੋਖਰਾ / ਖਖੜਾ, ਵਿ: ਪੋਲਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ, ਤ੍ਰੇੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਖੋਂਗ਼ਾ, ਸ:—ਖੋਹਾ, ਸਰੀਰ (ਆਉਣੀ, ਆ ਜਾਣੀ ਲਗਾਣੀ) ॥

ਖੋਜਰ (ਤੂ), ਵਿ:—ਚਾਲਾਕ, ਜਾਦੂ, ਚਲਾਕ ਛਲੀਆ ॥

ਖੋਜ, ਸ:—ਢੂੰਡ, ਭਾਲ, ਤਲਾਸ਼, ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ (ਕੱਢਣਾ, ਮਿਟਣਾ, ਮਿਟਾਉਣਾ, ਲਗਾਉਣਾ) ॥

ਖੋਜਦਾਰ, ਪੁ:-ਖਾਕਾ ਨਾ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਜਣ, ਸ:-ਖੋਜ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ, ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਖੋਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਢੂੰਡਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲਭਣਾ, ਪੁਛਣਾ ॥

ਖੋਜਾ, ਪੁ:-ਖੱਸੀ ਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਰਦ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਖੋਜਾ, ਪੁ:-ਖਾਕਾ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਖਾਕਾ ਨਾ ਰਖਣਾ ॥

ਖੋਜੀ, ਪੁ:-ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ। ਸ:—ਖੋਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਖੋਜੀ, ਪੁ:-ਖੋਜ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਟ, ਸ:-ਬੁਰਿਆਈ, ਦੋਸ਼, ਔਗਣ, ਮੈਲ ਬਦਲਾ ॥

ਖੋਟ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਡਮੁਲੀ ਧਾਤ ਨਾਲ ਸਸਤੀ ਮਿਲਾਉਣੀ ।

ਖੋਟਾ, ਪੁ:, **ਖੋਟੀ,** ਸ: } ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਹੈ, ਬੁਰਾ ਬਈਮਾਨ, ਨਿਕੰਮਾ, ਪਾਪੀ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਵੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਖੋਟਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:-ਕਲ ਜੁਗ, ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਖੋਟਾ ਸਿੱਕਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਸਤੀ ਧਾਤ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਪਰਖਣਾ, ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਵੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਖੋਟੇ ਤੇ ਖਰੇ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਨਾ ।

ਖੋਟਾ ਵਿਹਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਈਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ॥

ਖੋਟਾਈ, ਖੋਟਿਆਈ } ਸ:-ਖੋਟਾ ਪੈਣਾ, ਖੋਟ, ਦੋਸ਼ ਵੈਰ ॥

ਖੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਆਉਣਾ, ਛੱਡਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਖੋਤਾ, ਪੁ:, **ਖੋਤੀ,** ਸ: } ਇਕ ਪਸ਼ੂ, ਗਧਾ, ਗਧੀ, ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਝਾ, ਮੂਰਖ ।

ਖੋਦ, ਸ:-ਹਰੀ ਫਲਕ ਅਤੇ ਜੌਂ ਦਾ ਚਾਰਾ ।

ਖੋਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੁੱਟਣਾ, ਪੁੱਟ ਕੇ ਕੱਢਣਾ, ਉੱਕਰਨਾ ॥

ਖੋਦਾ, ਖੋੱਦਾ } ਪੁ:-ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਦਾਹੜੀ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਖੋਦੀ, ਸ:-ਠੋਡੀ ਉੱਤੇ ਹੀ ਵਾਲ ਹੋਣੇ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਖੋਪਰ, ਪੁ:, **ਖੋਪਰੀ,** ਸ: } ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥

ਖੋਪਰਾ, ਖੋੱਪਾ } ਪੁ:-ਨਰੇਲ ਦੀ ਗਰੀ, ਊਠ, ਕਸ੍ਹ ਜਾਂ ਰਹਟ ਦੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਐਨਕ ॥

ਖੋਬਲ, ਪੁ:-ਭੈੜਾ ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਚਿਹਰਾ ।

ਖੋਂਬੀ, ਵਿ:-ਦੁੱਖ ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਕਪੜੇ) ॥

ਖੋਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੋਭਣਾ, ਧਸਾਉਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ ॥

ਖੋਭਾ, ਪੁ:—ਦਲਦਲ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਖੋਰ, ਪੁ:-ਬਦਿਆ ਦੁਹਾਈਆ ਖਾਹ ਪੈਣਾ, ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ॥

ਖੇਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੋਡਨਾ।

ਖੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਖਿਲਾਰਨਾ, ਗਾਲਣਾ, ਲੁਟਾਉਣਾ ਆਦਿਕ।

ਖੇਰਾ, ਪੁ: ਖਾਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਗ਼ਜ਼ ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫ਼ਿਮਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਾਂ ਹੋਣ, ਭੋਜਾ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਖਾਲੀ ਦਾਣਾ [illegible] ਖੇਰਾ

ਖੇਰਾਬਾਉ (ਵਾਉ), ਸ: ਫਿਮਣੀਆਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ

ਖੇਹੀ, ਪੁ: ਸ: [illegible] ਮੂੰਹੇ ਪਨੂੰ [illegible]

ਖੇਲ, ਸ: [illegible] ਹੋਇਆ, ਖੇਡ

ਖੇਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਦਿਖਾਉਣਾ 'ਖਲ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ

ਖੋਲਾ, ਪੁ: —ਢਲੀ ਹੋਈ ਇਮਾਰਤ, ਜਿਸ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਨਹੀਂ

ਵਿ: ਪੁਰਾਣਾ॥

ਖੋਲੀ (ਖੋੱਲੀ), ਸ: ਪੂੰਝੇ [illegible]।

ਖੋਜ, ਸ: ਟਾਂਕਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਉਛਾਲ [illegible] ਕਰ ਖਾਣਾ।

ਖੋਜ਼ੀ, ਸ: -ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਖੱਡਿਆਂ ਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ।

ਖੈ, ਪੁ:– ਖਤਰਾ, ਡਰ, ਛਉ, ਨੁਕਸਾਨ, ਨਾਸ।

ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਖੈ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਕਾਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਖੈਂਸੜਾ, ਪੁ: ਪਰਾਣੀ ਰੰਗਾਈ ਹੋਈ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਛਿੱਤਰ.

ਖੈਂਸਾ ਸ: ਬਹੁ: ਬ:) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ਜੁੱਤੀ

ਖੈਂਚਾ, ਪੁ: —ਮਹੀਨਾ ਖਾਨਾ, ਛਾਬੜੀ, ਇੱਕ ਭਾਂਤ ਦਾ ਖਰਪਾ॥

ਖੈਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਖੱਪਣਾ ਘਬਰਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ,

ਖੱਢਾ, ਵਿ: ਪੁ: ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਵਾਨੀ ਢਲ ਜਾਏ॥

ਖੱਤ
ਖੰਦ } ਪੁ: -ਪਤੀ, ਘਰਵਾਲਾ, ਖਸਮ, ਰਾਖਾ।

ਖੌਰ, ਪੁ: ਘਰ, ਥੌ॥

ਖੌਰ, ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਰੋਰ ਖਾਣਾ।

ਖੌਰੂ, ਪੁ: ਸਾਨ੍ਹ ਦਾ ਗੁੱਸਾ, ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਮਚਾਉਣਾ)।

ਖੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਲਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣਾ॥

ਖੌਲਾ, ਪੁ: -ਪੁਰਾਣਾ ਛਿੱਤਰ, ਵਿ:- ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਲੀ

ਖਲੀ, ਸ:– ਖਲੀ, ਮਾਹੀਂ, ਮੈਂਝ॥

ਗ

ਗ

ਗ, ਪੁ:—ਗੱਗਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਗਊ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ, ਗਾਂਈ ਗਾਂ ॥

ਵਿ: ਗਰੀਬ, ਭੋਲਾ

ਗਊ ਜੁਆਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੀਣੇ ਉੱਤੇ ਗਊ ਨੂੰ ਦੋ ਸੇਰ ਛੋਲੇ ਖੁਆਉਣੇ ।

ਗਈ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਦੇਖ ਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨੀ ।

ਗਈਗਵਾਤੀ, ਗਈਗੁਆਤੀ } ਵਿ: ਗਈ ਚੀ ਚਰਾਏ ਗਈ, ਨਾਂ ਮਿਲਣਵਾਲੀ ।

ਗਸ਼, ਗਸ਼ੀ } ਸ:—ਮੂਰਛਾ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ, (ਆਉਣੀ, ਖਾਣੀ, ਪੈਣੀ)।

ਗਸ਼ਤ, ਸ:—ਫੇਰਾ, ਦੌਰਾ, ਸੈਲ ਕਰਨ, ਫਿਰਨਾ॥

ਗਹਣਾ, ਪੁ:—'ਗਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਗਹਮਾ ਗਹਮ, ਸ: —'ਗਹਿਮਾ ਗਹਿਮ' ਵੇਖੋ ।

ਗਹਾ, ਗਹਾਉ } ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਕੇ ਦਾਣੇ ਅਤੇ ਤੂੜੀ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨੀ ।

ਗਹਾਈ, ਸ:—ਗਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ

ਗੰਗ

ਗਹਿ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਪੰਜਾ

ਗਹਿ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣੇ ।

ਗਹਿਣ, ਪੁ: ਪਕੜਨ ਜਾਂ ਨੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗ੍ਰਹਿਣ ।

ਗਹਿਣਾ, ਪੁ: —ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਜ਼ੇਵਰ, ਗਿਰਵੀ ।

ਕ੍ਰਿ: —ਲੈਣਾ, ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ।

ਗਹਿਣੇ ਧਰਨਾ, ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਗਹਿਣੇ ਰਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਗਿਰਵੀ ਰਖਣਾ ਕਈ ਚੀਜ਼ ਰਖਕੇ ਰੁਪਯਾ ਉਧਾਰ ਲੈਣਾ।

ਗਹਿਮਾ ਗਹਿਮ, ਗਹਿਮੋ ਗਹਿਮ } ਸ: —ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ, ਰੌਣਕ, ਹਲਚਲ

ਗਹਿਰ, ਸ: ਧੁੰਦ, ਧੂੜ, ਹਨੇਰਾ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤਨਾ ਘਟਣੀ

ਗਹਿਰਾ, ਵਿ:—ਹਨੇਰਾ ਧੁੰਦਲਾ, ਧੂੜ ਵਾਲਾ, ਡੂੰਘਾ, ਗੂਹੜਾ ਮੈਲਾ ॥

ਗਹਿਰਾਉ, ਪੁ: ਹਨੇਰ, ਧੁੰਦ, ਗੋਲਾਈ, ਡੂੰਘਾਈ ।

ਗਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਹਿਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗਹੁ, ਪੁ: —ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ, ਸੋਚ ।

ਗੱਖੜ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕਜਾਤ।

ਗੱਖੀ, ਸ:—ਜੱਫੀ, ਗਲਖੜੀ, ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ (ਘੱਤਣਾ)।

ਗੰਗ, ਸ:—'ਗੰਗਾ' ਵੇਖੋ।

ਗਗਨ, ਪੁ:—ਅਸਮਾਨ, ਅਕਾਸ਼, ਅੰਬਰ, ਸਿਰ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿਸਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਅਕਾਸ਼ ।

ਗਗਨ ਦਮਾਮਾ, ਪੁ:—ਨਗਾਰੇ ਦੇ ਪੀਰ ਦਾ ਵਡਾ ਧੌਂਸਾ, ਗਗਨ ਵਿਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਧੌਂਸੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਗਗੜਣ (ੜੀ) ਸ:, **ਗਗੜਾ** ਪੁ: } ਇਕ ਕਿੱਤੀ ਜਾਤ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਜੋਕਾਂ ਵਾਲੇ।

ਗਗੜ ਪੁਣਾ, **ਗਗੜੇ ਪੁਣਾ** } ਪੁ:—ਜੋਕਾਂ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੱਗਾ, ਪੁ: ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਅੱਖਰ ਗ

ਗੰਗਾ, ਸ:—ਇਕ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਦੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਰਥ

ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ, **ਗੰਗਾ ਨਹਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਣਾ ।

ਗੰਗਾਸਾਗਰ, ਪੁ: ਇੱਕ ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਝਾਰਾ ।

ਗੰਗਾ ਜਮਨੀ, ਪੁ: -ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ।

ਗੰਗਾਜਲੀ ਉਠਾਉਣੀ, **ਗੰਗਾ ਜਲੀ ਚੁੱਕਣੀ** } ਕ੍ਰਿ: ਗੰਗਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ।

ਗੰਗਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁ: -ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਂਡੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ।

ਗੰਗਾ ਬਾਸੀ, ਪੁ:—ਗੰਗਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਤ੍ਰੀ ।

ਗੰਗਾ ਰਾਮ, ਪੁ:—ਤੋਤਾ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ।

ਗੰਗੋਤ੍ਰੀ ਸ: ਜਿਸ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚੋਂ ਗੰਗਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ।

ਗੰਗੋਟੀ, ਸ:—ਗੰਗਾ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਜਿਸਦਾ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਗੰਧਲਾ, ਵਿ: -ਮੈਲਾ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਗੱਚ, ਪੁ: ਚੂਨੇ ਦਾ ਪਲਸਤਰ (ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ਗੱਸਾ (ਚੜ੍ਹਨਾ), ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ (ਹੋਣਾ) ।

ਗੱਚ ਪੱਚ, ਵਿ:—ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਏ, ਗੜਬੜ ॥

ਗੱਚਮਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਵੱਢਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਘਟਾਉਣਾ॥

ਗੱਚਲ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁੱਕ ।

ਗਜ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ, ਤਿੰਨ ਫੁਟ ਲੰਮਾਂ ਨਾਪ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ, ਸਰੰਗੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਣੀ ॥

ਗਜ ਕਰਨਾ, **ਗਜ ਫੇਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ: -ਕੱਪੜਾ ਨਾਪਣਾ, ਬੰਦੂਕ ਜਾਂ ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਨੇਚਾ ਗਜ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ।

ਗੰਜ, ਪੁ: -ਢੇਰ, ਖਜ਼ਾਨਾ, ਮੰਡੀ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਖਾਤਾ, ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਗੱਜਕ, ਸ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ

ਗੱਜਣਾ; ਕ੍ਰਿ: ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਕੜਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ

ਗੰਜਫ਼ਾ, ਪੁ: -ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ।

ਗਜ਼ਬ, ਪੁ:—ਕ੍ਰੋਧ, ਅਨਰਥ, ਬਿਪਤਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗਜ਼ਬੀ, ਪੁ:—ਗਜ਼ਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਜਰਾ, ਪੁ: -ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਕੜਾ ।

ਗਜਰੇਲਾ, ਪੁ:—ਗਾਜਰਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ।

ਗਜਲ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁਕਮ ।

ਗਜਲਵੇਲਾ, ਪੁ: ਪ੍ਰਭਾਤ, ਬਹੁਤ ਤੜਕਾ, ਗੀਤ ।

ਗਜਾ, ਪੁ:—ਫਕੀਰ, ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ । ਸ:-ਖੁਰਾਕ

ਗੰਜਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ।

ਗਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਜਣ ਦੇਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਔਂਗੀ ਵਧਣਾ, ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ ।

ਫਤੇ ਗਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਵਿਛੜਨ ਲਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਕਹਿਣਾ,

ਗਜਾਨਾ, ਪੁ:—ਗਜਾਂ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ।

ਗਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕੱਪੜਾ ।

ਗੱਜੇ ਵਸਦੇ ਨਹੀਂ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਲਾਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ।

ਗਟ, ਪੁ:—ਲਕਾਂ ਦਾ ਕਣ, ਖੂੰਡ ਰਣ, ਕਮੂਣ

ਗੱਟ ਪੱਟ, ਵਿ: ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਾਮੇ, ਰਲ ਕੇ

ਗੱਟ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕੱਠੇ ਹੋਣਾ

ਗੱਟਾ, ਪੁ:—ਛੱਟਾ, ਬਾਗ, ਲੋਹੇ ਦੇ ਹੋਣਲੇ ਸਿਰੋ ਉੱਤੇ ਬੱਧੇ ਬੱਧੇ ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ, (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ਝਿਲ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪੈਹਲੇ ਰੋਉੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਬੱਧੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਗੱਠ, ਸ:—ਥੈਲੀ, ਬਟੂਆ, ਖੀਸਾ ('ਗੰਠ' ਵੇਖੋ) ॥

ਗੱਠ ਕੱਟ (ਕਟਾ)
ਗੱਠ ਕਤਰੂ } ਪੁ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਣ ਵਾਲਾ ਚੋਰ ।

ਗੱਠ, ਪੁ:-ਸ:-ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ, ਜੋੜ, ਗੰਢ, ਖੀਸਾ, ਹਲਦੀ ਦੀ ਜੜ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਹੇ ਦਾ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ, ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਗੱਠ ਕਤਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਚੁਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਖੀਸਾ ਕਤਰ ਲੈਣਾ ।

ਗੱਠ ਤ੍ਰੁੱਪ, ਸ:—ਟਾਕੀ ਜਾ ਜੋੜ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੱਠ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਠ ਪਾਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ।

ਗੱਠਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ।

ਗਠਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ, ਬਝਣਾ । ਮੇਲ ਕਰਨਾ, ਬਖਤਾਵਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਗਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਕਠੇ ਕਰਨਾ ਜੋੜਣਾ, ਸੀਉਣਾ ।

ਗਠਣੀ, ਸ: ਜੜ, ਮੇਲ, ਦੋਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੱਠਣੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਗੇ ਜੋੜਣੇ ।

ਗੱਠਲ, ਵਿ:—ਗਠਾ ਵਾਲਾ, ਬੱਚਾ ।

ਗੱਠਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਗੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਗਠਵਾਈ, ਸ:—ਗੱਠਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਗੱਠੜ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੰਢ, ਗੱਠਾ ।

ਗਠਰੀ / **ਗਠੜੀ** } ਸ:-ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੀਸਾ, ਸਾਰਾ ਜੋੜ

ਗਠੜੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੋਹਰਾ ਕਰਨਾ

ਗਠੜੀ ਕਰਨੀ / **ਗਠੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:-[illegible]

ਗੱਠਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੰਢ, ਛਰੀ, ਬੁਚਕਾ, ਗੰਢਾ ਪਿਆਜ਼ ।

ਗਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਗੰਢਣਾ ਜੜਾਉਣਾ

ਗਠਾਈ, ਸ:-ਗੰਠਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ

ਗੱਠੀ, ਸ:-ਗੰਢੀ, [illegible] ਟੋਟਾ

ਗਠੀਆ / **ਗੰਠੀਆ** / **ਗਠੀਆ ਵਾਉ** / **ਗਠੀਆ ਬਾਉ** } ਪ: ਜੋੜਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ਦਾ ਰੋਗ

ਗਠੀਲਾ, ਵਿ: [illegible] ਵਾਲਾ ਜੋੜ ਵਾਲਾ ਜਕੜ

ਗਡ, ਸ: ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ, ਛਕੜਾ

ਗੱਡ ਵੱਡ, ਵਿ: ਰਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਗੋਦ ਪੱਦ ।

ਗੰਡ, ਪ: ਖਾਣ ਦਾ ਸੰਦ, ਸਬਜ਼ੀ ਦਾ ਪੇੜਾ, [illegible] ਟੁਕੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਲ ਭਾੜਾ ।

[illegible]

ਗਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਾਇਮ ਹੋਣਾ, [illegible] ਦਬਣਾ

ਗੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਾਇਮ ਕਰਨਾ, ਟਕਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਖੋਣਾ, [illegible]

ਗਡਵਈ, [illegible] ਰਾਜਿਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਗੜ- [illegible] ਵਾਲਾ ਨਫ਼ਰ

ਗਡਵਾ, ਪੁ: ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ

ਗਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਗਡਵਾਈ, ਸ:-ਗੱਡਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਗਡਵੀ, ਸ: ਛੋਟਾ ਗੜਵਾ ।

ਗੱਡਾ, ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਗੱਡੀ, ਛਕੜਾ, ਪਿਲਛੀ ਦੀਆਂ ਜੋਲੀਆਂ ਦਾ ਮੱਠਾ ।

ਗੱਡਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾੜਨਾ, ਫੂਕਣਾ ।

ਗੰਡਾ, ਪ: [illegible] ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਉ- [illegible] ਦੀ ਗਲਕਾਰੀ [illegible] (ਕਾਰ ਵਾਲਾਂ)

ਗਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗੱਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਟਕਣਾ ।

ਗੰਡਾਸਾ, ਪ:-ਚਾਰਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਗੱਡੀ, ਸ: ਬੱਘੀ, ਟਮਟਮ, [illegible], ਰੇਲ, [illegible] ॥

ਗੱਡੀ ਕੱਟਣਾ / **ਗੱਡੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ** } ਕ੍ਰਿ: ਰੇਲ ਨਾਲੋਂ ਇਕ ਗੱਡੀ ਵੱਖਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ।

ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਡੀ ਹੱਕਣਾ, ਟੁਰਨਾ।

ਗੱਡੀ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਤੁਰ ਪੈਣੀ।

ਗੱਡੀ ਜੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ।

ਗੱਡੀ ਬਾਣ (ਵਾਣ) ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ।

ਗਡੀਰਨਾ, ਗਡੀਰਾ } ਪੁ:—ਬਾਲ ਨੂੰ ਟੁਰਨਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਰਿੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਖਡਾਉਣਾ।

ਗੰਡੇਰੀ, ਸ:—ਗੰਨੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੋਟਾ, ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੰਢਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਥਾਂ।

ਗੰਡੇਰੀਦਾਰ, ਵਿ:—ਗੰਢਾਂ ਪਾਕੇ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਸੂਤ੍ਰ।

ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ।

ਗੰਢ, ਸ:—ਗੱਠ, ਜੋੜ, ਗਿਲਟੀ, ਬੁਚਕਾ, ਟਾਕੀ ਟੋਟਾ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ (ਵਲ ਦੇ ਕੇ ਬੱਧੀ ਹੋਈ)।

ਅੱਖ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਤੇ ਗੰਢ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਪ:—ਮੂਰਖ ਪਰ ਮਾਲਦਾਰ ਗਾਹਕ।

ਗੰਢ ਕੱਟਣੀ, ਗੰਢ ਵੱਢਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਕਰਕੇ ਮਾਲ ਕੱਢ ਲੈਣਾ।

ਗੰਢ ਤ੍ਰੁੱਪ, ਗੰਢ ਦੇਣੀ, ਪਾਉਣੀ } 'ਗੱਠ' ਵੇਖੋ।

ਗੰਢ ਭੇਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਾਂ ਧਾਗਾ ਭੇਜ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਮੇਲੇ ਦੀ ਖਬਰ (ਘੱਲਣੀ)।

ਗੰਢ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਣਾ।

ਗੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਟਾਕੀ ਲਾਉਣੀ ਸੀਉਣਾ, ਵਲਣਾ, ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ।

ਗੰਢਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਗੰਢਵਾਈ, ਸ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਗੰਢਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਲ ਭਾਜੀ, ਪਿਆਜ਼।

ਗੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਗੰਢਾਈ, ਸ:—ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਗੰਢੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੜ, ਟੁਕੜਾ, ਗਠੜੀ, ਖੀਸਾ।

ਗੰਢੀ ਛੋਰਾ, ਪ:—ਗੰਢ ਕੱਪਣ ਵਾਲਾ।

ਗੰਢੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲਦਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਗਣ, ਪੁ:—ਇਕੱਠ, ਟੋਲਾ, ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਦਾਸ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ, ਹਾਥੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਛੰਦ।

ਗਣ ਪਤ, ਗਣ ਪਤੀ } ਸ:—ਗਣੇਸ਼ ਦੇਉਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਹਾਥੀ ਦਾ ਹੈ।

ਗਣਿਤ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਵਿਦਿਆ।

ਗਣੇਸ਼, ਪੁ:—ਪਾਰਬਤੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਹਾਥੀ ਦੇ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ।

ਗੋਬਰ ਗਣੇਸ਼, ਪ:—ਮੋਟਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ।

ਗਣੇਸ਼ ਚੌਥ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ।

ਗਣੇਸ਼ ਪੂਜਾ, ਸ:—ਗਣੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਗਣੇਰੀ, ਸ: ਛਿਲੇ ਹੋਏ ਗੰਨੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿਕਾ ਟੋਟਾ ॥

ਗਤ, ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਹਾਲ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ ਤਬਲੇ ਦੀ ਸੁਰ (ਵੱਜਣੀ, ਵਜਾਉਣੀ)

ਗਤ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਤੀ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਕਰਨਾ।

ਗਤਕਾਰ (ਰਾ)
ਗਤਕਾਰੀਆ } ਪੁ: ਤਬਲੇ ਆਦਿਕ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ।

ਗਤਕਾਰੀ, ਸ: ਗਤਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗਤ ਬਣਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਮਾਰਨਾ ਕੁਟਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ।

ਗਤ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਰਾਗ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ।

ਗਤ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨਚਣਾ

ਗਤਕ
ਗਤਕ ਦਾ } ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਠੀਕ ਡੀਲ ਡੌਲ ਵਾਲਾ॥

ਗਤਕਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋ ਜਣੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ (ਖੇਡਣਾ)

ਗਤਕੇ ਬਾਜ, ਪੁ:—ਗਤਕਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗਤਕੇਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਗਤਕੇ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਗੱਤਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਲਹੂ ਦਾ ਡਲਾ।

ਗੱਤਲੇ ਕਰਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ॥

ਗੱਤਾ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਬਾ, ਜਿਲਦ, ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਕਾਗਜ਼॥

ਗਤਿ (ਤੀ), ਸ:—ਹਾਲ, ਦਸ਼ਾ, ਮੁਕਤੀ। 'ਗਤ' ਵੇਖੋ।

ਗਤੀਆ, ਪੁ:—'ਗਤਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੱਦ, ਸ:—ਗੱਦੀ, ਆਸਣ। ਛਾਲ਼ਾ (ਉਠਾਉਣਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਉੱਠਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)।

ਗੱਦ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਮਠਿਆਈ ਲਗਦੀ ਆਦਿਕ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੀਮੀਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣੀ।

ਗੰਦ, ਪੁ: ਮੈਲ, ਕੂੜਾ, ਸੜਿਆਂਧ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੀ ਗੱਲ।

ਗੰਦ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ।

ਗੰਦ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸੰਗ ਕਰਕੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਗੰਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ: ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ

ਗੰਦ ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ।

ਗੰਦਕੀ
ਗੰਦਗੀ } ਸ:—ਮੈਲ, ਮੈਲਾ, ਕੂੜਾ, ਧੂੰਧ, ਵਿਸ਼ਟਾ ॥

ਗਦ ਗਦ ਪਰਸੰਨ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੁਸ਼॥

ਗੱਦਣ, ਸ: ਗਧੀ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਗਦਰ, ਪੁ:—ਪਰਜਾ ਦਾ ਵਿਗੜਨਾ, ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ॥

ਗਦਰਾ
ਗਦਰੂ } ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ (ਪਸ਼ੂ, ਪੰਛੀ)॥

ਗੰਦਲ, ਸ਼ਃ—ਹਰੀਆਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ,

ਗਦਾ, ਪੁਃ—ਫਕੀਰ, ਮੰਗਤਾ, ਮੰਗਣਾ (ਕਰਨੀ), ॥

ਗੱਦਾ, ਪੁਃ ਖਜੂਰ ਦਾ ਰੁੱਖ।

ਗੰਦਾ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਮੈਲਾ, ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਰਾਬ

ਗੰਦਾ ਆਂਡਾ, ਪੁਃ, ਖਰਾਬ ਲੜਕਾ, ਨਕਾਰਾ [illegible]

ਗੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ, ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ ।

ਗੰਦਾ ਫਰੋਜਾ
ਗੰਦਾ ਬਰੋਜਾ } [illegible]

ਗੱਦੀ, ਸ਼ਃ—ਨਰਮ ਆਸਣ, ਤਖਤ, ਸਿੰਘਾਸਣ, ਸਾਧੂ ਜਾਂ ਫਕੀਰ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ।
ਪੁਃ ਪਹਾੜੀਆ, ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਦੀ, ਸ਼ਃ, ਵਿਃ ਮੈਲੀ ਖਰਾਬ, ਸੜੀ ਹੋਈ

ਗੰਦੀ ਬੂਟੀ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਦੁਆ।

ਗਦੂਦ, ਸ਼ਃ—ਗਿਲਟੀ, ਪੁਃ—ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗਦੂਦਣ,
ਗਦੂਦੀ, ਪੁਃ } ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਲਟੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ।

ਗਦੇਲਾ, ਪੁਃ ਮੋਟੀ ਰਜਾਈ ਰੂੰ ਦੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਵਿਛਾਈ।

ਗੱਦੋਂ, ਪੁਃ—ਗਧਾ, ਖੋਤਾ।

ਗੱਦੋਂ ਖੁਰਕੀ, ਸ਼ਃ—ਖੋਤਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਰਗੜਨਾ, ਆਪਣੀ ਭਲਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਦੂਏ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ (ਕਰਨੀ)

ਗੱਦੋਂ ਦਾਨਾ
ਗਦੋਂ ਧਾਨਾ } ਪੁਃ—ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਗਿੱਚੀ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗਾ ॥

ਗੰਦੌੜਾ, ਪੁਃ—ਖੰਡ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ਜਿਸਦੀ ਭਾਜੀ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ।

ਗੰਧ, ਸ਼ਃ—ਮੁਸ਼ਕ, ਬੋ ॥

ਗੰਧ ਸਾਰ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਔਖਧ ।

ਗੰਧ ਰਾਜ, ਪੁਃ—ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਫੁੱਲ॥

ਗੰਧਕ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਜੇਹੀ ਦਵਾ ਜੋ ਛੇਤੀ ਪੰਘਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਲ ਕੇ ਨੀਲੀ ਲਾਟ ਛਡਦੀ ਹੈ।

ਗੰਧਰਬ, ਪੁਃ—ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਦੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਉਤੇ, ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਰਾਗੀ ।

ਗੰਧਲਾ, ਵਿਃ—ਮੈਲਾ, ਚਿੱਕੜ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਧਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੰਧਲਾ ਹੋਣਾ ।

ਗਧਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ, [illegible], ਖੋਤਾ । ਮੂਰਖ ॥

ਗੰਧਾਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਸੁਰ ਰਾਗ ।
ਵਿਃ—[illegible] ।

ਗੰਧਾਲ, ਵਿਃ—ਚੌੜਾ, ਚੌੜਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ ॥

ਗਧੀ, ਸ਼ਃ—ਖੋਤੀ, ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਗਧੀ ਚੁੱਘਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੁੱਕਾ ਪੀਣਾ (ਨਿਹੰਗਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ।

ਗੰਧੀ, ਪੁਃ—ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੰਧੋਲਣ, ਸ਼ਃ
ਗੰਧੀਲਾ, ਪੁਃ } ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ, ਬਾਜ਼ੀਗਰ, ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟਾ

ਗੀਦੂਲਕਾਂ, ਸਃ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਸੰਝ ॥

ਗੀਨ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ਜਾ ਸੱਪ ਦਾ ਟੋਆ, ਚਿੱਤ ਦਾ ਵੈਰ ॥

ਗੀਨਾ, ਪਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਬਾਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਮਿੱਠਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕਮਾਦ ॥

ਗੀਨੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਗੀਨ, ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ ॥

ਗੀਨੀ ਭਾਰੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ ਸੁੱਜਣਾ ।

ਗੱਪ, ਸਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਗੱਪ ਸ਼ੱਪ, ਗੱਪ ਸੜੱਪ ਸਃ—ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ ॥

ਗਪਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਤਾ ਲੈਣਾ/ਖਾ ਜਾਣਾ, ਲੈ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ॥

ਗੱਪੁਣ, ਸਃ **ਗੱਪੀ,** ਪੁਃ — ਜੋ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੇ ॥

ਗੱਪੂਟੋਸ਼ਣ, ਗਪੋੜਾ ਪੁਃ—ਗੱਪ, ਝੂਠੀਆਂ ਗਲਾਂ, ਬੜਾਂ ।

ਗਫ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਸੰਘਣੀ ਬੁਣਤ ਦਾ (ਕਪੜਾ) ।

ਗੱਫਾ, ਪੁਃ—ਗਰਾਹ, ਵੱਕਾ, ਹਿੱਸਾ, ਸੁਗਾਤ, ਹੱਥ ਆਈ ਹੋਈ ਨਗਦੀ ।

ਗੱਫਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਮੁਫਤ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਫਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਾਹ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ।

ਗੱਫੇ ਮਾਰਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾਣਾ ॥

ਗਬਜ, ਪੁਃ—'ਗਜਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਗਬਜੀ, ਪੁਃ—ਗਜਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੱਬਰ, ਵਿਃ—ਮਾਲ ਦਾਰ, ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਗੱਬਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਗਬੜ ਗੰਜ, ਗਬੜ ਚੌਥ ਸਃ—ਗੜ ਬੜ, ਖਰੋਬੀ ॥

ਗਬਾਰਾ, ਪੁਃ—ਉੱਡਣ ਖਟੋਲਾ, ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਨਾਲਾ ।

ਗੱਭ, ਪੁਃ—ਗਰਭ, ਜੋ ਬੱਚਾ ਪੇਟ ਵਿਚ ਹੋਵੇ।

ਗੱਭ ਛਣ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਭ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਗੱਭਣ, ਸਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਹੈ ॥

ਗਭਰੂ (ਰੂਟਾ), ਗਭਰੇਟਾ (ਡ, ਡਾ), ਗਭਰੇਟ (ਟਾ) ਪੁਃ—ਜੁਆਨ ਆਦਮੀ, ਜੁਆਨ ਮੁੰਡਾ ॥

ਗਭਲਾ, ਵਿਃ—ਗੱਭੇ ਦਾ, ਵਿਚਲਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜਾ ॥

ਗੱਭਾ, ਪੁਃ—ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਗੰਭੀਰ, ਵਿਃ—ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਵਾਲਾ, ਨਿਮ੍ਰ, ਜੋ ਧੀਰਜ ਰੱਖੇ ॥

ਪਃ ਚਿੱਤ ਜਾਂ ਕਿੱਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੈਰਾ ॥

ਗੰਭੀਰਤਾ (ਤਾਈ) ਸਃ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਨਿਮ੍ਰਤਾਈ, ਧੀਰਜ ॥

ਗੱਭੇ, ਅਵ:—ਵਿੱਚ, ਵਿਚਕਾਰ, ਮਿਆਨੇ ॥

ਗ਼ਮ, ਪੁ:—ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਅਫ਼ਸੋਸ (ਕਰਨਾ ਖਾਣਾ) ਸਾੜ੍ਹਸਾਥ। (ਖਾਣਾ)।

ਗ਼ਮ ਖ਼ੋਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਗ਼ਮ ਕਰ, ਜੋ ਧੀਰਜ ਰਖੇ

ਗਮਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ, ਬਕਵਾਦ, ਗੱਪ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗਮਣ, ਪੁ:—ਜਾਣਾ, ਟੁਰਨਾ, ਸੰਗ ਕਰਨਾ

ਗੱਮਤ, ਸ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਲਾਹ।

ਗੱਮਤਣ ਸ:—
ਗੱਮਤੀ, ਪੁ:— } ਜੋ ਸਾਥ ਕਰੇ, ਵਾਕਫ਼।

ਗੱਮਤਾ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਅਕਲ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ।

ਗ਼ਮ ਰੁੱਠ, ਵਿ:—ਗੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ।

ਗਮਰੂਰ, ਵਿ:—ਅਭਮਾਨੀ, ਹੰਕਾਰੀ

ਗਮਰੂਰੀ, ਸ:—ਆਕੜ, ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ ॥

ਗਮਰੌੜੀ, ਸ:—ਮੋਟਾ ਛਿਲੜ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਗੰਢ।

ਗਮਲਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਬੂਟੇ ਉਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੋਲ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਮੀ, ਸ:—ਗ਼ਮ, ਸੋਗ, ਬਿਰਲਾਪ, ਮੌਤ (ਹੋਣੀ)।

ਸ਼ਾਦੀ ਗਮੀ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਗਮ ਦੇ ਵੇਲੇ (ਵਿਆਹ ਵਗ ਅਤੇ ਮੌਤ)।

ਗਯਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ ॥

ਗਯਾ ਕਰਾਉਣੀ; ਕ੍ਰਿ:—ਗਯਾ ਜਾਕੇ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣਾ।

ਗਯਾਣ, ਗਯਾਨਣ
ਗਯਾਨੀ } 'ਗਿਆਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਗਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਫੜਨਾ, ਲਭਣਾ, ਇੱਕ ਕਰਨਾ, ਛਾਇਆ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਰਹਿ
ਗ੍ਰਹਿ } ਪੁ: ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਾਰੇ।

ਖੋਟਾ ਗਰਹਿ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ।

ਨੌਂ ਗਰਿਹ, ਪੁ:—ਮੰਗਲ ਆਦਿਕ ਨੌਂ ਤਾਰੇ ॥

ਗਰਹਣ
ਗਰਹਿਣ } ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਜਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉੱਪਰ ਛਾਯਾ ਦੇ ਕਾਲੀ।

ਗਰਹਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ

ਪਾਣੀ ਗਰਹਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹੁਣਾ ॥

ਗਰਹਿਣੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਹਿਣ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ।

ਗਰਹੁ, ਪੁ:—'ਗਰਹਿ' ਵੇਖੋ, ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ।

ਗਰਕ, ਵਿ:—ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ॥

ਗਰਕ ਹੋਣਾ
ਗਰਕ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬਣਾ ॥

ਗਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬਣਾ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ॥

ਗਰਕੀ, ਸ:—ਗਰਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਡੁਬਾਈ (ਆਉਣੀ)॥

ਗਰਗਰਾ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਕਪੜਾ)॥

ਗਰਜ, ਸਃ—ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਕੜਕ, ਮਰਜ਼ੀ, ਲੋੜ, ਪਰੋਜਨ, ਕੰਮ, ਮਤਲਬ, ਗੌਂ॥

ਗਰਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ।

ਗਰਜ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਮਝਾ ਵੇਖਣਾ॥

ਗਰਜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਤਲਬ ਹੋਣਾ।

ਗਰਜ ਕੀ ! ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ 'ਚੋਲ ਕਾਹਦੀ, ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ॥

ਬੇ ਗਰਜ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਜ ਨਹੀਂ॥

ਬੇ ਗਰਜ, ਸਃ ਗਰਜ ਨਾ ਰੱਖਣਾ॥

ਗਰੰਜੀ, ਵਿਃ—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ।

ਗਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੜਕਣਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ।

ਗਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ॥

ਗਰਜੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਜ ਹੋ, ਮਤਲਬੀ॥

ਗਰੰਟੀ ਸਃ—ਜ਼ੁੰਮਾ, ਜ਼ਾਮਨੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਕਿ ਜੇ ਘੜੀ ਇੰਨੇ ਚਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਗੜ ਗਈ ਤਾਂ ਬਦਲ ਕੇ ਹੋਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਮੁਫ਼ਤ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗਰੰਥ, ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁਃ—ਪੁਸਤਕ, ਕਿਤਾਬ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਪੁਃ—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ।

ਗਰੰਥ ਕਰਤਾ, ਗਰੰਥ ਕਾਰ, ਪੁਃ—ਗ੍ਰੰਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਗਰੰਥਣ, ਸਃ—ਗਰੰਥੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਵੀਂ।

ਗਰੰਥੀ, ਗ੍ਰੰਥੀ, ਪੁਃ—ਗਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਈ॥

ਗਰਦ, ਸਃ—ਉਡਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਧੂੜ, ਘੱਟਾ, ਖੇਹ॥

ਗਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ) ਗਰਦ ਉਡ ਕੇ ਪੈਣੀ॥

ਗਰਦਸ਼, ਸਃ—ਚੱਕਰ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਤਾਰ, ਚੜ੍ਹਾਉ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ॥

ਗਰਦਣ, ਗਰਦਨ, ਸਃ—ਗਿੱਚੀ, ਸਿਰ ਅਤੇ ਧੜ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਗਰਦਨ ਝੁਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ 'ਗਰਦਨ ਨੀਵੀਂ ਕਰਨੀ' ਵੇਖੋ।

ਗਰਦਣ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਕਰਨਾ॥

ਗਰਦਣ ਤੇ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ -ਖੂਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਬਨਣਾ॥

ਗਰਦਣ ਤੇ ਭਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣਦਾਰ ਹੋਣਾ

ਗਰਦਣ ਨੀਵੀਂ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ॥

ਗਰਦਣੀ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ॥

ਗਰਦਾ, ਪੁਃ—ਧੂੜ, ਚਰਸ ਜਾਂ ਅਨਾਜ ਦਾ ਚੂਰਾ, ਲਹਿੰਗਾ॥

ਗਰਦਾਨਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਚੂਹੀ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ, ਚੂਥੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਦਸਤਾ ॥

ਗਰਦਾਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸਾਉਣਾ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ).

ਗਰਦਾਵਰ / **ਗਰਦੌਰ** } ਪੁ:—ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਗਰਦਾਵਰੀ / **ਗਰਦੌਰੀ** } ਸ:—ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ । ਗਰਦੌਰ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗਰਧ, ਪ:—ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਕਦਰ ।

ਗਰਧਪ / **ਗਰਧਬ** } ਪੁ: ਗੁਧਾ, ਗੱਧੋਂ, ਖੋਤਾ ॥

ਗਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਵਿਗੜਨਾ ॥ ਪ: -ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਗਰਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਖੜਕਣਾ ॥

ਗਰਨਾਵਣਾ / **ਗਰਨਾਏ ਜਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਗਰਹਿਣ ਦਾ ਅਸਰ ਪੈਣਾ ॥

ਗਰਬ, ਪੁ:—ਅਭਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗਰਬਣ, ਸ: / **ਗਰਬੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਗਰਬ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਗਰਭ, ਪੁ:—ਪੇਟ, ਹਮਲ, ਢਿੱਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੱਚਾ (ਹੋਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਗਰਭ ਪਾਤ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਦਾ ਨਾਸ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਗਰਭ ਵੰਤ, (ਭੀ,) ਸ:—ਜਿਸਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋ ।

ਗਰਭਣ, ਸ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ॥

ਗਰਭੀ, ਵਿ:—ਰੇਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਊਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੂਤ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਗਰਮ, ਵਿ:—ਤੱਤਾ, ਕੋਸਾ, ਸੜਦਾ, ਚਮਕਦਾ ॥

ਗਰਮ ਸਰਦ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ॥

ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਗਰਮ ਕਪੜੇ, ਪੁ:—ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ॥

ਗਰਮ ਮਜ਼ਾਜ, ਪੁ:—ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਗਰਮਾ ਗਰਮ, ਵਿ: —ਨਵਾਂ, ਸਜਰਾ ਤਾਜ਼ਾ ॥

ਗਰਮਾਈ, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਗਰਮ, ਚੀਜ਼ਾਂ ॥ ਛੁਹਾਰੇ ਆਦਿਕ ॥

ਗਰਮੀ, ਸ:—ਗਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਉਨ੍ਹਾਲ ਦੀ ਰੁੱਤ, ਪਰਸੇਉ, ਬਾਦ ਦਾ ਰੋਗ । (ਆਉਣੀ, ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ।

ਗਰਲ, ਸ:—ਬਿਖ, ਵਿਹੁ, ਸੱਪਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਗਰੜ, ਪ ਰ: -ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਬਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ॥

ਗਰੜ ਪੁਰਾਣ, ਪੁ: -ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । (ਵਾਚਣਾ) ॥

ਗਰੜ ਪੰਖ / **ਗਰੜ ਪੰਖਣੀ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਗਰਾ, ਪੁ: ਢੇਰ । 'ਗਰ੍ਹ' ਵੇਖੋ ।

ਗਰਾਂ / **ਗਰਾਉਂ** } ਪੁ: -ਪਿੰਡ ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਬਸਤੀ ।

ਗਰਾਸ, ਪੁ:—ਗਰਾਹ, ਲੁਕਮਾ, ਨਵਾਲਾ ॥

ਗਊ ਗਰਾਸ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗਊ ਲਈ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਗਰਾਹੀ ॥

ਗਰਾਹ, ਪੁ: / **ਗਰਾਹੀ,** ਸ: } ਖਾਣ ਵੇਲੇ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਫੜਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਗਰਾਨੀ, ਸ:—ਅਣਪਚ, ਮਹਿੰਗ, ਥੁੜ ॥

ਗ੍ਰਾਮ, ਪੁ:—ਗਰਾਂ, ਪਿੰਡ ॥

ਗਰਾਮੀਂ, ਪੁ:—ਗਰਾਂ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਂਡੂ ॥

ਗਰਾਰਾ, ਪੁ:—ਥੋਲੀ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸੰਘ ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ਖੁੱਲ੍ਹਿਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਗਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹਿਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਗਰਾੜ, ਪੁ:, ਸ: / **ਗਰਾੜਣ,** ਸ: / **ਗਰਾੜੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਦੀ ਬਾਣ ਹੋਵੇ ॥

ਗਰਿਸਣਾ, (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਲੈ ਲੈਣਾ

ਗਰਿਸਤ, ਪੁ:—ਕਬੀਲਦਾਰੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਵਸਣਾ ਰੱਸਣਾ ॥

ਗਰਿਸਤਣ, ਸ:—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲੇ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ

ਗਰਿਸਤੀ, ਪੁ:—ਕਬੀਲਦਾਰ, ਟੱਬਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗਰਿੰਜ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਗਰੀ, ਸ:—ਖੋਪਾ, ਨਰੇਲ ਦਾ ਗੁੱਦਾ ॥

ਗਰੀਬ, ਵਿ:—ਨਿਰਧਨ, ਨੰਗਾ ਭੁੱਖਾ, ਨਿਮ੍ਰ ॥

ਗਰੀਬਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਆਪਣਾ ਘਰ ॥

ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਾ, ਪੁ:—ਗਰੀਬ ਲੋਕ, ਮੰਗਤੇ ॥

ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼, ਪੁ:—ਸਾਹਿਬ, ਹਜ਼ੂਰ। ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਪਰ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥

ਗਰੀਬ ਮਾਰ, ਸ:—ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ॥

ਗਰੀਬਣੀ, ਸ:—ਗਰੀਬ ਤੀਮਤ। ਭਲੀਮਾਣਸ ॥

ਗਰੀਬੀ, ਸ:—ਗਰੀਬ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਨੰਗ ਭੁੱਖ, ਥੁੜ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ॥

ਗ੍ਰੇਡ, ਪੁ:—ਦਰਜਾ, ਥਾਂ, ਵਾਰੀ ॥

ਗ੍ਰੈਮੋਫੋਨ, ਪੁ:—ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ॥

ਗਰੌਹ, ਪੁ:—(ਗ੍ਰਿਹਿਆਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਬਿਪਤਾ ਆਵੇਣਾ) ॥

ਗਲ, ਪੁ:—ਗਿੱਚੀ, ਸੰਘ, ਕੰਠ ॥

ਗਲ ਖੋਲ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਗਲ ਗਲਾਵਾਂ ਪੈਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਣਾ, ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਾ।

ਗਲ ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਰੋਕਣਾ, ਸਾਹ ਰੋਕਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣਾ।

ਗਲਘੋਟੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਗਲ ਘੁੱਟੇ, ਗਲ ਦਾ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਗਰੋਂ ਨਾ ਲੱਥੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਗਲ ਨਾਲ ਲਗਣਾ (ਮਿਲਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ ॥

ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ, ਮਦਦ ਕਰਨੀ ॥

ਗਲ ਪੱਲਾ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਘਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਵਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੰਮ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਰਨਾ ॥

ਗਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਗਲ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ ਛਲਣਾ ॥

ਗੱਲ, ਸ:—ਬਾਤ, ਬਚਨ, ਖ਼ਿਆਲ ॥

ਗੱਲ ਕੱਥ (ਥਾ)
ਗੱਲ ਬਾਤ } ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ, ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ॥

ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ
ਗੱਲ ਕੀਹ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:— ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਿਚ ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ ।

ਗੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਦਾ ਪਾਸਾ ॥

ਗਲੱਕੜੀ
ਗਲੱਖੜੀ } ਸ:—ਜੱਫੀ, ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, (ਪਾਣੀ, ਘੱਤਣੀ) ॥

ਗਲਗਲ, ਸ:—ਅਚਾਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨਿੰਬੂ ॥

ਗਲ ਗੰਢ, ਪੁ:—ਪੰਡੀ, ਕੰਧ ਜਾਂ ਬਾੜ ਦੀ ਮੋਰੀ।

ਗਲਗਿੱਠੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਕੇ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ)।

ਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਰਨਾ, ਘੁਲਣਾ, ਖੁਰਨਾ ਉੱਬਲਣਾ, ਪੱਕਣਾ, ਸੜਨਾ, ਵਿਗੜਨਾ ਥੱਲੇ ਜਾਣਾ, ਸੜੀਣਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵਿਕਣਾ।

ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਲਤ, ਵਿ:—ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਅਸ਼ੁੱਧ, ਭੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਗਲਤੀ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਚੁੱਕ, ਟਪਲਾ, ਖੁੰਝਾਈ ॥

ਗਲਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਗਲਵੀਣਾ } ਪੁ:—ਕੁੜਤੇ ਦਾ ਗਲ ॥

ਗਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਗਲਵਾਈ, ਸ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਗਲਾਂ, ਪੁ:—ਗਲ, ਸੰਘ, ਵਾੜ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਗੜ੍ਹਾ, ਚੱਕੀ ਵਿਚ ਜਿੰਨਾ ਅਨਾਜ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੈ ਸਕੇ ॥

ਗਲਾ ਖੋਰੀ, ਸ:—ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ।

ਗਲਾ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਗਲ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਗਲੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਪੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਗਲੇ ਮਿਲਣਾ
ਗਲੇ ਲਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ।

ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਛੁਰੀ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਗੱਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਊਠਾਂ ਬੱਕਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਅਨਾਜ, ਜ਼ਖ਼ੀਰਾ, ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਟਕ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗਲਾਉ, ਪੁ:—ਗਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਲਾਈ ॥

ਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਗਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਗਲਾਈ, ਸ:—ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗਲਾਸ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ

ਗਲਾਕੜ / **ਗਲਾਧੜ** } ਪੁ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗਲਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— ਗਾਲਣਾ, ਗਲਣ ਦੇਣਾ।

ਗਲਾਫ, ਪੁ:— ਗਿਲਾਫ,ਸਰ੍ਹਾਣੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਗਲਾਵੀ, ਵਿ:—ਬਾਹਰੋਂ ਪੱਕੀਆਂ ਜਿੱਦਾਂ ਵਾਲੀ ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਚੀ (ਫੋੜ), ਮਲਾਇਮ (ਅਖਾਂ ਦੇ ਛੱਪਰ) ॥

ਗਲਾਵਾਂ, ਪੁ: —ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਬਿਪਤਾ

ਗਲੀ, ਸ:—ਮੋਰੀ, ਛੇਕ, ਭੀੜਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਕੂਚਾ, ਮਹੱਲਾ ॥

ਗਲੀਚਾ, ਪੁ:—ਉੱਨ ਦਾ ਵਿਛੌਣਾ, ਫਰਸ਼, ਕਾਲੀਨ ॥

ਗਲੀਮ, ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਮਣ, ਵੈਰੀ, ਹੱਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੱਲੂ, ਪੁ:—ਮੋਟੀਆਂ ਗਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਗਲੂਬੰਦ, ਪੁ:—ਗਲ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਗਲੇਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰ ਖੰਡ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਪਾਗੱਣਾ ॥

ਗਲੋ, ਸ:—ਤਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਗਲੋਕੜੀ, ਸ: —ਗਲੱਖੜੀ, ਜੱਫੀ,ਗਲ ਲੱਗਣਾ।

ਗਲੋਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਲ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗਵਈਯਾ / **ਗਵੱਯਾ** } ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਗੀ ।

ਗਵਰਨਰ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਲਾਟ, ਵੈਸਰਾਇ ॥

ਗਵਰਮਿੰਟ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਹਕੂਮਤ ॥

ਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖੋਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਗਵਾਊ, ਪੁ:—ਗਵਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਡਾਊ ॥

ਗਵਾਹ, ਪੁ:—ਉਗਾਹ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦ ॥

ਗਵਾਹੀ, ਸ:—ਉਗਾਹੀ, ਸਾਖੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ ॥

ਗਵਾਰ, ਪੁ: / **ਗੰਵਾਰ,** ਪੁ: / **ਗਵਾਰਨੀ,** ਸ: / **ਗੰਵਾਰਨੀ,** ਸ: } ਜੋ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਰਹੇ । ਜਾਹਲ, ਅਗਿਆਨੀ, ਮੂਰਖ ॥

ਗਵਾਰਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਮੂਰਖਤਾਈ ॥

ਗਵਾਰੀ (ਗੰਵਾਰੀ) / **ਗਵਾਰੂ (ਗੰਵਾਰੂ)** } ਵਿ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ॥

ਗਵਾਂਢ, ਪੁ:— ਹਮਸਾਏਗੀ, ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ ॥

ਗਵਾਂਢਣ, ਸ: / **ਗਵਾਂਢੀ,** ਪੁ: / **ਗਵਾਂਢੂ,** ਪੁ: } ਹਮਸਾਯਾ (ਈ), ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥

ਗਵਾਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਗੜ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਤੇ ਨਿੱਗਰ ਫੋੜਾ (ਉੱਠਣਾ, ਉੱਭਰਨਾ) ॥

ਗੜ ਗੱਜ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਅਵਾਜ਼, ਗਰਜ, ਗਰਜ,

ਗੜਗੱਜੀ, ਪੁ:—ਗੱਜਣ ਜਾਂ ਕੜਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੜਗੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਕੜਕਣਾ ।

ਗੜਗੜਾਟ, ਸ:—ਰੌਲਾ-ਗੌਲਾ, ਖਲਬਲੀ, ਹੱਲ ਚਲ ।

ਗੜਗੱਲੀ, ਸ:—ਹੱਸਣਾ, ਗਾਉਣਾ, ਨੱਚਣਾ, (ਪਾਉਣੀ) ।

ਗੜ ਪੰਖ (ਪੰਖਨੀ), ਪੁ:—ਗਰੜ ।

ਗੜਬੜ, ਪੁ:—ਘਾਲਾ ਮਾਲਾ, ਉਲਟ ਪੁਲਟ ।

ਗੜ ਬੜ ਝਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਗੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਕਿਲਾ, ਕੋਟ (ਗੜ੍ਹ ਪਾਉਣਾ-ਬਣਾਉਣਾ)

ਗੜ੍ਹਕ, ਸ: / **ਗੜ੍ਹਕਾ,** ਪੁ: } ਗਰਜ, ਕੜਕ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ ਉਬਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ।

ਗੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਕੜਕਣਾ, ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ।

ਗੜ੍ਹਕੂ, ਪੁ:—ਗੜ੍ਹਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਗੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਗੜੱਪ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਕੋਈ ਚੀਜ ਖਾਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਗੜੱਪ ਸੜੱਪ, ਸ:—ਗੱਪਾਂ, ਠਗਾ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਗੜ ਬੜ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਵਿਤੋਂ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੜ੍ਹ ਬੜਾਹਟ / **ਗੜ੍ਹ ਬੜਾਟ** } ਸ:—ਗੜ੍ਹ ਬੜ, ਡਰ, ਰੌਲਾ, ਖਲਬਲੀ ॥

ਗੜਵਾ / **ਗੜਵੀ** } 'ਗੜ੍ਹਵਾ' 'ਗੜ੍ਹਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੜਾ, ਪੁ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਜੋ ਅਗਾਸੋਂ ਵਰ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ।

ਗੜੇ ਮਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਗੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਟੋਇਆ, ਖਾਈ, ਖੱਡ, ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ॥

ਗੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਿੱਚ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਦਾ ਮੇਲ ।

ਗੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਨੂੰ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ॥

ਗੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਸੰਢੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੜ੍ਹਾਪ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਦੀ ਜੁਆਨੀ, ਉਹ ਵੇਲੀ ਜੋ ਗੜ੍ਹੀਜਣ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ॥

ਗੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਿਲਾ, ਕਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਦ ॥

ਗੜੁੱਭਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਗੁੜ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਔਬ ਜਿੱਥੇ ਹੋਵੇ ॥

ਗੜੂਣ, ਸ:—ਤੋਪ ਦੇ ਦਾਗਣ ਜਾਂ ਬੱਦਲ ਦੇ ਗੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਗੜੂੰਦ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਘੂਕ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ॥

ਗਾਂ, ਸ:—ਗਊ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ॥

ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰ ਨਾਲ ਗੀਤ ਬੋਲਣਾ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ ॥

ਗਾਉਣਾ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੀਤ ਗਾਉਂ ਕੇ ਤੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣੀ ॥

ਗਾਇ, ਸ:—ਗਾਂ, ਗਊ, ਗਾਈਂ ।

ਗਾਇਕ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵਈਆ, ਰਾਗੀ।

ਗਾਇਣ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਰਾਗ, ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ।

ਗਾਇਤ੍ਰੀ, ਸ: ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗਾਇਲਾ, ਪੁ: ਬੜਾ ਨਫਾ, ਫ਼ੈਦਾ, ਲਾਹ ॥

ਗਾਈਂ, ਸ: —ਗਊ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ।

ਗਾਂਸ, ਪੁ:—ਗਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ।

ਗਾਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਲਾਹ, ਮੌਕਾ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਗਾਹ ਪ: -ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ

ਗਾਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਫਿਰ ਕੇ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ।

ਗਾਹ ਪਾਉਣਾ
ਗਾਹ ਲੈਣਾ } ਸ: -ਬਲਦਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਨਾਜ ਲਤੜਵਾਣਾ ॥

ਗਾਹਕ, ਪੁ:
ਗਾਹਕਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ਚਾਹੇ, ਲੈਣ ਵਾਲਾ ।

ਗਾਹਕੀ, ਸ:—ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦਾਰੀ, ਵਿਹਾਰ, ਲੋੜ ॥

ਗਾਹਡੀ
ਗਾਹਦੀ } ਸ: —ਟੇਲਣ ਜਾਂ ਹੱਲਣ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗਾਹਣ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮਨੁੱਖ ਪੈਰੀ ਤੁਰ ਕੇ ਲੰਘ ਸੱਕੇ (ਲੰਘਣਾ) ॥

ਗਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਹ ਪਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਫਿਰਨਾ, ਖੋਜਣਾ ॥

ਗਾਹਲੜ, ਪ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ ॥

ਗਾਹਲਾ, ਪ: ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਹੜਾ, ਛਿਲੇ ਹੋਏ ਹਰੇ ਅੰਬ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਗਾਹੜ, ਪੁ:
ਗਾਹੜ ਮਾਹੜ, ਸ: } ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ (ਮਚਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਗਾਹੜਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਡੂੰਘਾ, ਸੰਘਣਾ, ਪੱਕਾ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ ।

ਗਾਹੂ, ਪੁ:—ਗਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ

ਗਾਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸਖਾਉਣਾ (ਦੁਆ) ॥

ਗਾਗਰ
ਗਾਗਰੀ } ਸ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਾਗੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਗਾਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਜੜ੍ਹ ਸਾਗ ॥

ਗਾਰ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਂ ਲਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਪੁੱਟੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ।, ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਗਾਰਨੀ, ਸ:—ਪੱਥੀਉਂ ਤੇ ਮਲਣਵਾਲੀ ਪੀਲੀ ਜੇਹੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਗਾਚੀ, ਸ਼ਃ—ਗਾਚ, ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਚੱਕ, ਸਾਬਣ ਆਦਿਕ (ਦੀ ਚੱਕੀ)

ਗਾਜਰ, ਸ਼ਃ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ।

ਗਾਜਰ ਮੂਲੀ, ਸ਼ਃ ਨਿਕਾਰੀ ਸ਼ੈ, ਸਸਤੀ ਚੀਜ਼।

ਗਾਜਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ (ਭੰਗ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ)।

ਗਾਜਾ ਬਾਜਾ, ਪੁਃ—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬਾਜੇ ਇਕੱਠ ਬਜਣ ਦੀ (ਅਵਾਜ਼)।

ਗਾਜ਼ੀ, ਪੁਃ ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਕਾਫ਼ਰਾਂ [illegible] ਕਤਲ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਗਾਜ਼ੀ ਮਰਦ, ਪੁਃ—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਯੋਧਾ।

ਗਾਟਾ, ਵਿਃ ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ, ਗਾਠਲਾ।

ਗਾਟਾ, ਪੁਃ ਗਿੱਚੀ, ਗਰਦਨ, ਗਲ।

ਗਾਡਰ, ਸ਼ਃ [illegible] ਅਤੇ ਲਾਲ ਰਲਕ ਮਿਲਾ ਹੋਈ

ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦਾ ਸ਼ਤੀਰ।

ਗਾਡੀ, ਸ਼ਃ 'ਗੱਡੀ' ਵੇਖੋ।

ਗਾਡੋ, ਪੁਃ ਗੱਡਣ ਵਾਲਾ (ਖੁੰਟੀ ਆਦਿਕ)

ਗਾਤਰਾ, ਪੁਃ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਮਿਆਨ

ਤਲਵਾਰ ਗਾਤ੍ਰੇ ਕਰਨੀ (ਪਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿਃ - ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ ਵਿਚ ਪਾਉਣੀ।

ਗਾਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਃ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ॥

ਗਾਦ, ਪੁਃ ਮੈਲ ਜੋ ਥੱਲੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ॥

ਗਾਦੀ, ਸ਼ਃ—'ਗੱਦੀ' ਵੇਖੋ॥

ਗਾਧਣ, ਸ਼ਃ - ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਤੀਮਤ।

ਗਾਂਧੀ, ਸ਼ਃ—'ਗਾਹਦੀ' ਵੇਖੋ॥

ਗਾਂਧੀ, ਪੁਃ—ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਗਾਨਾ, ਪੁਃ—ਵੀਣੀ, ਵੀਣੀ ਦੀ ਸੌਂਜ, ਮਲਬੋਤ (ਗਾਨਾ ਪੈਣਾ), ਲਾੜੇ ਤੇ ਵਹੁਟੀ ਦੀ ਵੀਣੀ ਤੇ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਮੌਲੀ, ਕੰਗਣਾ (ਗਾਨਾ ਖੇਡਣਾ)।

ਗਾਨੀ, ਗਾਨੀਂ, ਸ਼ਃ—ਕੰਠੀ, ਕੌਡਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ॥

ਗਾਫ਼ਲ, ਵਿਃ ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਅਲਗਰਜ਼ੀ॥

ਗਾਫ਼ਲਾ, ਪੁਃ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਜਾਂ ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ

ਗਾਫ਼ਲੀ, ਸ਼ਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਅਲਗਰਜ਼ੀ॥

ਗਾਬੜ ਚੌਂਸਾ, ਪੁਃ ਬਕਵਾਦ।

ਗਾਭ, ਪੁਃ ਗੋਰਭ।

ਗਾਮ, ਸ਼ਃ ਘੋੜੇ ਦਾ ਕਦਮ।

ਗਾਮਚੀ, ਸ਼ਃ ਘੋੜੇ ਦੀ ਟੰਗ ਦਾ ਪਤਲਾ ਹਿਸਾ।

ਗਾਯਕ, ਗਾਯਣ, ਗਾਯਣੀ, 'ਗਾਇਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਗਾਰ, ਸ਼ਃ—ਖੂਹ ਦਾ ਚਿੱਕੜ ਮਿੱਟੀ, ਗਾਰਾ, ਟੋਆ॥

ਗਾਰਡ, ਪੁਃ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਦਾ ਰਾਖਾ ਜੋ ਨਾਲ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਗਾਰਦ, ਸ਼ਃ—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ।

ਗਾਰਾ, ਪੁਃ —ਭਿਜੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ।

ਗਾਲ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰੇ ਬਚਨ, ਗਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਗਾਲ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ॥

ਗਾਲ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹ ਕਢਾਣੀ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਬੋਲ ਸੁਨਣੀ।

ਗਾਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣੇ

ਗਾਲ ਦੁੱਪੜ, ਸ: ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਮੇਹਣੇ।

ਗਾਲਣਾ (ਣੀ) ਕ੍ਰਿ: ਪੰਘਾਰਨਾ, ਪੰਘਲਾਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਉਬਾਲਣਾ, ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਸਾੜਣਾ, ਬਲੇ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵੇਚਣਾ।

ਗਾਲੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਰਲਾ

ਗਾਲੜੀ (ੜੀਆ), **ਗਾਲੜੂ** } ਪੁ: ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਗਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਗਰਾਹ, ਘਪਤਾ, ਨਿਆਉਂ

ਗਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਗਾਹਲਾ

ਗਾਲੀ, ਸ:—'ਗਾਲ' ਵੇਖੋ।

ਗਾਲੂ, ਪੁ: ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ।

ਗਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਉਣਾ, ਰਾਗ ਅਲਾਪਣਾ

ਗਾਵਾ, ਵਿ: [illegible]

ਗਾਹੂ, ਪੁ: ਮੰਡਾਈ ਇਕੱਠ [illegible]

ਗਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਸੰਘਣਾ। ਪੁ: ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ।

ਗਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ, ਇਕ ਜੜ੍ਹ, ਗਾਹਣੀ। ਵਿ:—ਮੋਟੀ, ਸੰਘਣੀ, ਪੱਕੀ (ਗਾੜ੍ਹੀਦਾਰੀ)।

ਗਿਆ ਗੁਜਰਿਆ, ਵਿ:—ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਤਬਾਹ।

ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਵਿਦਿਆ, ਇਲਮ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ।

ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ, ਸ:—'ਇੰਦਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ।

ਗਿਆਨਣ, ਸ:, **ਗਿਆਨੀ,** ਪੁ:, **ਗਿਆਨ ਵਾਨ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ।

ਗਿਆਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਗਿਆਰਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਦਸ, ਯਾਰਾਂ।

ਗਿੱਚੀ, ਸ: ਗਰਦਨ, ਗਲ, ਮੁੰਡੀ

ਗਿਜਗਿਜਾ, ਵਿ:—ਕੱਚਾ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ।

ਗਿਜਗਿਜਾਟ, ਸ:—ਕਚਿਆਈ

ਗਿਜਾ, ਸ: ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ।

ਗਿੱਜਾ, ਵਿ: ਗਿਜਗਿਜਾ, ਕੱਚਾ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ।

ਗਿੱਝ ਜਾਣਾ, **ਗਿੱਝਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲ ਜਾਣਾ, ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ।

ਗਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾ ਲੈਣਾ, ਵਾਦੀ ਪਾਉਣੀ।

ਗਿਟਕ, ਸ:—ਫਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਨਿਗਰ ਚੀਜ਼।

ਗਿਟਕੜੀ, ਸ: ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੁਰ ਦਾ ਝੋਜਣਾ।

ਗਿਟਕੌਣਾ, ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਵਾਉਲਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ।

ਗਿਟਮਿਟ, ਸ: ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ)।

ਗਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ।

ਗਿਟੀ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ [illegible]।

ਗਿੱਠ, ਸ॰—ਹੱਥ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਕੇ ਅੰਗੂਠੇ ਤੋਂ ਚੀਚੀ ਦੀ ਵਿੱਥ ॥

ਗਿਠ ਮੁਠੜਾ
ਗਿਠ ਮੁਠੀਆ } ਪੁ॰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ।

ਗਿੱਠੂ,
ਗਿੱਠੋ, } ਪੁ॰—ਵਾਉਨਾ, ਗਿਠਮੁਠੀਆ।

ਗਿੱਡ, ਸ॰—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਜੇਹੀ ਮੈਲ (ਆਉਣੀ)।

ਗਿਡਣਾ
ਗਿਡ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ॰—ਡਿਗਣਾ, ਢਹਿਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਪੈਣਾ।

ਗਿਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ।

ਗਿਣਤ, ਸ॰—ਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ।

ਗਿਣਤ ਕਾਰ, ਪੁ॰—ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋਤਸ਼ੀ।

ਗਿਣਤ ਕਾਰਾ ਪੁ॰—ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ।

ਗਿਣਤ ਕਾਰੀ
ਗਿਣਤ ਕਾਰੀ ਦਾ } ਸ॰-ਵਿ॰-ਗਿਣਤੀ ਦਾ

ਬੇ ਗਿਣਤ, ਵਿ॰—ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਗਿਣਤ ਵਿੱਦਿਆ, ਸ॰—ਹਸਾਬ, ਜੋਤਸ਼ ॥

ਗਿਣਤੀ, ਸ॰—ਗਿਣਕੇ ਜਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਲੇਖਾ, ਜੋੜ।

ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ॰—ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ।

ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਵਿ॰—ਉੱਘਾ, ਮੰਨਿਆ ਪਰਮੰਨਿਆਂ ॥

ਗਿਣਤੀ ਦੇ, ਵਿ॰—(ਬਹੁ॰ ਸ॰)—ਥੋੜੇ।

ਗਿਣਤੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ॰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੀ ॥

ਗਿਣਤੀ ਮਿਣਤੀ, ਸ॰—ਜੋੜ ਅਤੇ ਮਾਪ ॥

ਗਿਣਤੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ॰—ਗਿਣਕੇ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਜੋੜਨਾ ॥

ਗਿਣਨਾ
ਗਿਣ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ॰ -ਗਿਣਤੀ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ।

ਗਿਣਨਾ ਮਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਨਾਪਣਾ, ਸੋਚਣਾ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥

ਗਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਗਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਗਿੱਦ, ਸ॰—ਅੱਖ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਜੇਹੀ ਮੈਲ (ਆਉਣੀ)।

ਗਿੱਦੜ, ਪੁ॰
ਗਿੱਦੜੀ, ਸ॰ } ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਡਰਾਕਲ ਆਦਮੀ॥

ਗਿੱਦੜ ਰੀਮਾ, ਪੁ॰ ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਾ ਝਗੜਾ।

ਗਿੱਦੜਵਾੜ, ਸ॰—ਜੰਗਲੀ ਕਪਾਹ ॥

ਗਿੱਧ, ਸ॰—ਮੁਰਦੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਗਿੱਧਾ, ਪੁ॰ ਤੌੜੀਆਂ ਮਾਰਕੇ ਨੱਚਣਾ(ਪਾਉਣਾ)।

ਗਿੱਬਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ॰—ਆਕੜਨਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ॥

ਗਿਰ, ਪੁ॰ —ਪਹਾੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਗਿਰਧਰ
ਗਿਰਧਾਰੀ } ਪੁ॰—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ॥

ਗਿਰਸਤ, ਗਿਰਸਤਨ, ਗਿਰਸਤੀ } 'ਗ੍ਰਿਹਸਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਗਿਰਜਾ, ਪੁ:—ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਮੰਦਰ।

ਗਿਰਦ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ।
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ।

ਗਿਰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪੈਣਾ। ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਖਪਾਣਾ

ਗਿਰਦਣੀ, ਸ:—ਆਪਣੇ ਗਿਰਦ ਘੁੰਮਣਾ ਘੇਰਨੀ

ਗਿਰਦਣੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਨੱਚ ਕੇ ਭਉਣਾ।

ਗਿਰਦਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਮਟੀ ਦਾ ਪਕਾ ਚੌਕਾ ਜੋ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦੇ ਚਕਰੇ ਦੇ ਵਾਂਗ।

ਗਿਰਦਾਵਰ, ਗਿਰਦਾਵਰੀ } 'ਗਰਦਾਵਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਗਿਰਦੇ, ਅਵ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਲਾਗੇ॥

ਗਿਰਦੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ।

ਗਿਰਨਾ, ਗਿਰ ਪੈਣਾ, ਗਿਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਣਾ, ਢਹਿਣਾ, ਥੱਲੇ ਆ ਪੈਣਾ।

ਗਿਰਮਟ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ (Agreement)॥

ਗਰਮਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਲਸਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਗਿਰਵਰ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ, ਪਰਬਤ

ਗਿਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਿਗਵਾਣਾ, ਢੁਆਣਾ॥

ਗਿਰਵਾਈ, ਸ:—ਗਿਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਗਿਰਵੀ, ਸ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰੱਖ ਕੇ ਹੁਦਾਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਗਹਿਣੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸ਼ੈ (ਰੱਖਣਾ, ਪੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ)॥

ਗਿਰਾ, ਗਿਰ੍ਹਾ } ਸ:—ਗੰਢ, ਗਜ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਕਬਜ਼ੀ, ਮਨ ਦਾ ਵਿਗਾੜ (ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਪੈਣੀ)॥

ਗਿਰਾਂ (ਗਿਰਾਉਂ), ਗਿਰਾਈਂ (ਗਿਰਾਂਵੜਾ } ਪੁ:—ਪਿੰਡ॥

ਗਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ॥

ਗਿਰਾਸ, ਪੁ: **ਗਿਰਾਹ,** ਪੁ: **ਗਿਰਾਹੀ,** ਸ: } ਲੁਕਮਾ, ਨਿਵਾਲਾ, ਬੁਰਕੀ॥

ਗਿਰਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਲੈਣਾ, ਫੜ ਜਾਣਾ॥

ਗਿਰੀ, ਸ:—ਬਦਾਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੁੱਦਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ॥

ਗਿਰੇਬਾਨ, ਪੁ:—ਕੁਰਤੇ ਦਾ ਗਲ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਛਾਤੀ॥

ਗਿੱਲ, ਸ:—ਨਮ, ਤਰੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਟ, ਨੇਕ ਨਾਮੀ॥

ਗਿੱਲ ਗੁਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ॥

ਗਿਲਟ, ਪੁ:—ਕਲੀ ਦਾ ਰੰਗ, ਮੁਲੰਮਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਗਿਲ੍ਹਟ ਟਾ, ਪੁ: } **ਗਿਲ੍ਹਟੀ,** ਸ: } ਮਾਸ ਦਾ [illegible] ਤੜ [illegible] [illegible] ਅਣਾਂ ਨੂੰ ਅ[illegible] ਦੀ ਤਲੀ

ਗਿਲਤੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਇਕ ਬਗਲ ਹੇਠੋਂ ਲਿਆਕੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਫੇਰ ਦੂਈ ਬਗਲ ਹੇਠੋਂ ਕੱਢਕੇ ਦੂਏ ਮੋਢੇ ਤੇ ਪਾਉਣਾ (ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ)

ਗਿਲਮ, ਸ:—ਇੱਕ ਉੱਨ ਦੀ ਦਰੀ

ਗਿੱਲਰ } **ਗਿਲ੍ਹੜ** } ਪੁ:—ਗਲ ਦਾ ਮਾਸ ਫੁੱਲਕੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਗਿਲ੍ਹੜ (ਤੋੜ ਪਤ੍ਰ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਗਿਲ੍ਹੜ ਦੀ ਦੁਆ ।

ਗਿਲ੍ਹੜਾ, ਪੁ: —ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਲ੍ਹੜ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ ।

ਗਿਲਾ, ਪੁ: —ਸ਼ਕਾਇਤ, ਉਲ੍ਹਾਮਾ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਗਿਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਕਾਇਤ ।

ਗਿੱਲਾ } **ਗਿੱਲੀ** } ਵਿ: ਭਿੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਨਮਦਾਰ ਤਰ

ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ, ਪੁ: -ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਗਿਲਾੱਣ, ਸ: } **ਗਿਲਾਉਲਾ,** ਪੁ: } ਨਮੀ, ਤਰੀ, ਗਿਲਾ॥

ਗਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਆਦਕ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਗਿਲੋ, ਸ:—ਤਾਪ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ, ਬੂਟੀ ।

ਗਿੜਗਿੜਾਉਣਾ } **ਗਿੜਗਿੜ ਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],

ਗੀਚਾ, ਪੁ: ਅਰਬੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇਕ ਸ਼ੈ ।

ਗੀਟਾ, ਪੁ: } **ਗੀਟੀ,** ਸ: } ਪੱਥਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ ॥

ਗੀਤ, ਪੁ: ਰਾਗ ਗਾਉਣ ਭਜਨ ।

ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੀਤਾ, ਸ: ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਪੋਥੀ ।

ਗੀਦੀ, ਵਿ: -ਹੁਕਮ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਡਰਾਕਲ (ਹੋਣਾ) ।

ਗੁਆਉਣਾ } **ਗੁਆ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ।

ਗੁਆਹ, ਪੁ: ਗਵਾਹ, ਸ਼ਾਹਦ, ਸਾਖੀ ।

ਗੁਆਹੀ, ਸ:—ਗਵਾਹੀ, ਸ਼ਾਹਦੀ, , ਸਾਖੀ (ਦੇਣੀ) ।

ਗੁਆਹੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਗੁਆਹ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ।

ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ } **ਗੁਆਚਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਮ ਹੋਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁਆਢ, } **ਗੁਆਂਢਣ** } **ਗੁਆਂਢੀ** } 'ਗਵਾਂਢ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ ।

ਗੁਆਂਢਣੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਫਿੰਮਣੀ ।

ਗੁਆਰ, ਪੁ:
ਗੁਆਰਣ, ਸ:
ਗੁਆਰਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਪੇਂਡੂ ਮੂਰਖ ।

ਗੁਆਰੀ (ਰੂ), ਵਿ:—'ਗਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਗੁਸਤਰਾ(ੜਾ), ਸ: —'ਗੁਰ੍ਹਜ਼' ਵੇਖੋ ।

ਗੁਸਤਾਖ, ਪੁ: ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਬੇਅਦਬ ।

ਗੁਸਤਾਖੀ, ਸ: ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੋਲਣਾ, ਬੇਅਦਬੀ

ਗੁਸਲ, ਪੁ: ਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਅਸ਼ਨਾਨ, (ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ [illegible] ਨ੍ਹਾਉਣਾ), ਕਰਨਾ, ਕਰਾਉਣਾ, ਦੇਣਾ, ।

ਗੁਸਲ ਕਰਾਉਣਾ
ਗੁਸਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨੁਹਾਲਣਾ ।

ਗੁਸਲਜਾਣਾ
ਗੁਸਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਪਲੀਤ ਜਾਂ ਨਾਪਾਕ ਹੋਣਾ ।

ਗੁਸਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਲੀਤ, ਨਾਪਾਕ ॥

ਗੁੱਸਾ, ਪੁ:—ਕਰੋਧ, ਖ਼ਫ਼ਗੀ, ਖਪ ।

ਗੁੱਸਾ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ
ਦਿਲਵਾਉਣਾ, ਲਿਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਨਰਾਜ਼ ਕਰਨਾ, ਗੁਸਾਉਣਾ ।

ਗੁੱਸਾ ਮਾਰਨਾ (ਪੀਣਾ), ਕ੍ਰਿ: ਕ੍ਰੋਧ ਰੋਕਣਾ ॥

ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਫ਼ਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ।

ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ, ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ।

ਗੁਸਾਇਣ, ਸ: ਭਗਤਣੀ, ਗੁਸਾਈਂ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਗੁਸਾਈਂ, ਪੁ:—[illegible], ਮਹਾਤਮਾ, ਮਾਲਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਾਤ, ਆਦਰ ਦਾ ਪਦ ॥

ਗੁਸੈਲ(ਲਾ), ਪੁ:
ਗੁਸੈਲਣ (ਲੀ), ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਕਰੇ, ਕ੍ਰੋਧਣ, ਕ੍ਰੋਧੀ

ਗੁਹਜ, ਸ: ਗੁਪਤ ਜਾਂ ਗੁਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੋਪ: [illegible] ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਖੀਸਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ।

ਗੁਹਜਾ, ਪੁ: ਥਾਲ ਦਾ ਖੀਸਾ, ਜੇਬ ॥

ਗੁਹਾ, ਪੁ:—'ਗੋਹਾ' ਵੇਖੋ ।

ਗੁਹਾਂਜਣੀ, ਗੁਹਾਂਝਣੀ
ਗੁਹਾਂਡਣੀ, ਗੁਹਾਂਢਣੀ } ਸ: [illegible] ਫਿਨਸੀ ॥

ਗੁਹਾਰਾ
ਗੁਹੀਰਾ } ਪੁ: ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਗੋਹਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਢਾਲ ॥

ਗੁਹੁ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਿਰਲਾ ।

ਗੁਹੁਰੀ, ਵਿ:—ਜਾਣੂ, ਵਾਕਫ਼ ।

ਗੁਹੁਲਾ, ਪੁ:
ਗੁਹੁਲੀ ਸ: } ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ॥

ਗੁਹੁੜਾ, ਪੁ:
ਗੁਹੁੜੀ, ਸ: } ਪਕਵਾਨ [illegible] ਨਾਲ ਗੋਲ ਕੀਤਾ

ਗੁੱਗਲ ਪੁ:—ਇੱਕ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਗੁੱਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ: ਨਕਾਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੁਕ ਜਾਣਾ, ਪਥਰ ਪੈਣਾ, ਨਾ ਹਿੱਲ ਸਕਣਾ ।

ਗੁਗੜੀਲ, ਪੁ:
ਗੁਗੜੇਲ, ਸ:
ਗੁਗੜੀਲਾ, ਪੁ:
ਗੁਗੜੀਲੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਰੰਗ ਗੜ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁੱਗਾ, ਪੁ: ਇਕ ਪੀਰ, ਸੱਪ ।

ਗੁੱਗਾ ਨੌਮੀ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੀ ਨੌਮੀ ਜਦੋਂ ਗੁੱਗਾ ਪੂਜਦੇ ਹਨ।

ਗੁੰਗਾ, ਪੁ: / **ਗੁੰਗੀ,** ਸ: } ਜੋ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ ।

ਗੁਗੱਲੀ, ਸ:—ਨਕ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਗੁੱਚੀ, ਸ: —ਟੁੱਭੀ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਗੁੱਛਮਗੁੱਛਾ, ਪੁ:—ਭਲਵਾਨਾਂ ਦਾ ਜੱਫਾ ਜਨਾਨਾਂ ਦੀ ਜੱਫੀ ॥

ਗੁੱਛਾ, ਪੁ: ਇਕ ਡੰਡੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਫਲ ਅਤੇ ਹੋਣ, ਕਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਠ, ਫੁੰਮਣਾਂ ਜਾ ਗੁੰਛਲ।

ਗੁੱਛਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣਾ, ਗੰਢੀ ਪਾਣਾ ॥

ਗੁੱਛੀ, ਸ: ਨਾੜੀਆਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ, ਇੱਕ ਸੁੱਕੀ ਭਾਜੀ।

ਗੁਜਰ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰਸਤਾ, ਲਾਂਘਾ, (ਕਰਨੀ) ॥

ਗੁਜਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਗੁੱਜਰ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਮਹੀਆਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜਾਤ। ਜੋ ਦੁੱਧ ਚੋ ਕੇ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਗੁਆਲਾ।

ਗੁਜਰਣਾ / **ਗੁਜਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤਣਾ, ਲੰਘਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁਜਰਾਣ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਵਕਤ ਬੀਤਣਾ (ਕਰਨੀ)।

ਗੁਜਰਾਲ, ਸ:—ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਗੁਜਰੀ, ਸ:—ਗੁੱਜਰ ਦੀ ਤੀਮੀਂ, ਗੁਆਲਣ ॥

ਗੁਜਰੇਹੜਾ, ਪੁ: ਗੁੱਜਰਾਂ ਦਾ ਵੇਹੜਾ ॥

ਗੁਜਰੇਟੜਾ (ਟਾ) ਪੁ: / **ਗੁਜਰੇਟੜੀ (ਟੀ)** ਸ: } ਗੁੱਜਰਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਗੁੱਜਰਾਂ ਦੀ ਧੀ ॥

ਗੁੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਗੂੰਜਣ, ਦੇਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਕਢਾਉਣੀ।

ਗੁੰਜਾਇਸ਼, ਸ:—ਜਗ੍ਹਾ, ਸਮਾਈ, ਨਫ਼ਾ ॥

ਗੁੰਜਾਣ, ਵਿ:—ਸੰਘਣਾ, ਡੂੰਘਾ।

ਗੁਜਾਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਲੰਘਾਉਣਾ, ਸਮਾ ਬਿਤਾਉਣਾ।

ਗੁਜਾਰਾ, ਪੁ: —ਨਿਰਬਾਹ, ਜੀਉਕਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਗੁੰਜੀ, ਸ:—ਡੋਰੀ, ਤਿੱਲੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਗੱਠ ॥

ਗੁੰਜੁਰ, ਪੁ: 'ਗੁੱਜਰ' ਵੇਖੋ।

ਗੁੰਜੇਸ, ਸ: ਜਗ੍ਹਾ, ਸਮਾਈ, ਨਫ਼ਾ।

ਗੁੱਝ, ਸ: ਭੇਤ, ਵੱਢੀ, ਚਰਖੇ ਅਤੇ ਹੱਥੇ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲਕੜ ॥

ਗੁੱਝ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਤਣਾ।

ਗੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਦਿਆ ਜਾ ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁੰਝਲ, ਸ: ਪੇਚ, ਧਾਗਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੜ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁੱਝੀ (ਦੀ) / **ਗੁੱਝਾ (ਝੀ)** } ਵਿ: —ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁੱਝੀ ਮਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਮਾਰਨ ਕਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਪਏ ॥

ਗੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਡਣ ਜਾਂ ਗੁਡਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁਡਾਈ, ਸ:—ਗੋਡਣ ਜਾਂ ਗੁਡਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਗੁੱਝੇ ਗੁੱਝੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਲਕ ਛਿਪਕੇ, ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਨੇ ।

ਗੁੱਟ, ਪੁ:—ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਜੋੜ, (ਉਤਰਨਾ, ਉਤਰ ਜਾਣਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ) ।

ਗੁਟਕ, ਸ: -ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹੌਲਾ ਹਾਸਾ ॥

ਗੁਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬੂਤਰ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ॥

ਗੁਟਕਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ, ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਮੰਤ੍ਰ ।

ਗੁਟਕੂੰ ਗੁਟਕੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਟਕਣਾ ।

ਗੁਟਰਾ (ੜਾ) ਵਿ: ਗੋਲ,ਜਿੰਨਾ ਲੰਮਾ ਉੱਨਾ ਚੌੜਾ ਮੋਟਾ ਤੇ ਛੋਟਾ ।

ਗੁੱਟਾ, ਪੁ: ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮੋਚੀ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਗੁਟਿਕਾ, ਪੁ:—'ਗੁਟਕਾ' ਵੇਖ ॥

ਗੁੱਟੀ, ਸ:—ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗੱਠੀ, ਅੰਬ ਦੀ ਗਿਟਕ ॥

ਗੁੱਟ / ਗੁੱਟੂ } ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ)

ਗੁੱਠ, ਸ:—ਨੁੱਕਰ, ਖੂੰਜਾ, ਕੂਣਾ ॥

ਗੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰੋੜਨਾ, ਵੱਟਣਾ ॥

ਗੁਠਲੀ, ਸ:—ਫਲ ਦੀ ਗਿਟਕ ।

ਗੁਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਵਟਵਾਉਣਾ (ਰੱਸਾ) ॥

ਗੁਠਾਈ, ਸ:—(ਰੱਸਾ) ਵੱਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁੰਡਉ, ਪੁ:—ਗੁੰਡ ਪੁਣਾ, ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਗੁੱਡਗੁਡਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਘਾਹ ਪੁਟਾ ਖੋਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੁੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਫਾਲਤੂ ਘਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨੀ, ਪੁੱਟਣਾ ॥

ਗੁੰਡ ਪੁਣਾ, ਪੁ: ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਗੁੱਡਾ, ਪੁ: -ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਕਨਕਊਆ ।

ਗੁੱਡਾ ਫੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ।

ਗੁੱਡੇ ਪਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁੰਡਾ, ਵਿ: -ਲੁੱਚਾ, ਸ਼ੁਹਦਾ,ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਗੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਡੀ ਕਰਾਉਣੀ ।

ਗੁਡਾਈ, ਸ:—ਗੋਡੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਗੁਡਾਵਾ, ਪੁ:—ਗੋਡੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁੱਡੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਤੀਵੀਂ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਲਿਸੀ ਤੀਮਤ, ਛੋਟਾ ਕਨਕਊਆ ॥

ਗੁੱਡੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਪੁ:—ਅਵਾਣਿਆਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ॥

ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਖੇਲ, ਸ:—ਸੁਖਾਲਾ ਕੰਮ॥

ਗੰਡੋਆ, ਪੁ:—ਰਸ ਨੂੰ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁੜ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਗੋਡੀ ਕਰੇ ॥

ਗੁਣ, ਪੁ:—ਸਿਫ਼ਤ, ਚੰਗੀ ਗੱਲ, ਵਡਿਆਈ, ਨੇਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਲਾਹ, ਕਾਰਣ ।

ਗੁਣ ਕਰਨਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਫਾਇਦਾ ਹੋਣਾ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ ॥

ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਡਿਆਈ ਜਾਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ।

ਗੁਣਗਾਹਕ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਗੁਣਮਾਣ (ਵਾਣ)
ਗੁਣਵੰਤ (ਵੰਤੀ) } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ।

ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗੁਥਲਾ
ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਭ ਗੁਣ ਹੋਣ ।

ਗੁਣ ਗੁਣ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨਾ)।

ਗੁਣ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ, ਕੋਸਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ॥

ਗੁਣਗੁਣਾਟ, ਸ:—ਨੱਕਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਗੁਣ ਗੁਣੀ, ਸ:—ਨੱਕ ਗਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ।

ਗੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਨਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਣਾ ਕਰਨਾ, ਜਰਬ ਦੇਣੀ ।

ਗੁਣਾ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਪੱਤੀ, ਇੱਕ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ, ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅੱਡੀ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਚਮੜਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਜੋ ਗੁਣਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਗੁਣੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਗੁਣਾਕਾਰ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਉਸਤਾਦ, ਚਤਰ, ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਗੁਣਾਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਗੁਣੀ, ਵਿ: ਪੁ:
ਗੁਣਾਕਾਰੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਹੈ ਸਿਆਣਾ । ਚੌਥੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਰਾਸ਼ੀਆਂ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਚੌਥੀ ਕੱਢੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਣੀਆ
ਗੁਣੀਯਾ } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਣ ਮਿਣਦੇ ਹਨ॥

ਗੁੱਤ, ਸ: ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਠ, ਜੂੜਾ ॥

ਗੁੱਤਕਾ, ਪ:—ਪੱਕੀ ਡਾਂਗ, ਸੋਟੀ ॥

ਗੁਤਗੁਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਕੁਤਕਤਾੜੀ ਕਰਨੀ ॥

ਗੁਤਗੁਤੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਛੇੜਕੇ ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਗੁਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਵੜੇਵੇਂ ਆਦਿਕ ਮਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ।

ਗੁੱਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੱਛਰ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ੨ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ॥

ਗੁੱਤੂ, ਵਿ: ਗੁੱਤ ਵਾਲਾ ॥

ਗੁਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁੰਦੇ ਜਾਂ ਪਰੋਏ ਹੋਏ ਹੋਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਕਰੜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਗੁਥਲਾ, ਪੁ:
ਗੁੱਥਲੀ ਸ: } ਥੈਲਾ, ਖੀਸਾ, ਬੋਝਾ ॥

ਗੁਥਵਾਂ, ਵਿ: —ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੱਕਾ, ਪੀਡਾ ॥

ਗੁਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਦਣ ਜਾਂ ਪਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁੱਥੀ, ਸ: ਗੁਥਲੀ, ਥੈਲੀ.

ਗੁਦਗੁਦਾ, ਵਿ:—ਨਰਮ, ਮੁਲਾਇਮ, ਪੋਲਾ ।

ਗੁਦਗੁਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਧੱਕਣਾ ।

ਗੁਦਗੁਦਾਈ, ਸ:—ਮੁਲੈਮੀ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ

ਗੁਦਗੁਦਾਹਟ
ਗੁੱਦਗੁੱਦਾਟ } ਸ: ਮੁਲੈਮੀ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜ ਕੇ ਹਸਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਗੁਦਗੁਦੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਛੇੜਕੇ ਹਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੜਾਕੇ ਜੋੜਨਾ ਮਣੁੱਖੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਤੋੜ ਕਰਨੇ, ਮੇਢੀ ਕਰਨੀ ।

ਗੁਦਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਕੰਬਲ

ਗੁੰਦਵਾਂ, ਵਿ: ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ

ਗੁੱਦੜ, ਪੁ: ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਲੀਰਾਂ, ਕੂੜਾ

ਗੁਦੜਾ, ਪੁ:
ਗੁਦੜੀ, ਸ: } ਰਜਾਈ, ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ (ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ), ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗੰਢ ।

ਗੁੱਦ
ਗੁੱਦਾ } ਪੁ:—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ਮਗਜ਼ ।

ਗੁਦਾ, ਸ: ਪਖਾਨੇ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਅੰਗ, ਚਿੱਤੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਛੇਕ ।

ਗੁੰਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਗੁੰਦਾਈ, ਸ:— ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਗੁਦਾਮ, ਪੁ: ਅਸਬਾਬ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ, ਘਰ, ਮਖੌਰਾ, ਬਟਨ, ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ॥

ਗੁੱਦੜ, ਪੁ: ਫਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ, ਲੀਰਾਂ, ਕੂੜਾ ।

ਗੁੱਧਾ, ਵਿ: —ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਆਟਾ ਆਦਿਕ)

ਗਧੂਲਕਾਂ
ਗੁੰਧੂਲਕਾਂ } ਸ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ, ਮੌਂਝ ॥

ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਮਲਣਾ ਅਤੇ ਮੁੱਕੀ ਦੇਣੀ, ਗੁੰਦਣਾ ।

ਗੁੰਨ੍ਹ ਹੋਣਾ
ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਗੁਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਗੁਨ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਗੁਨਾਹ, ਪੁ: ਪਾਪ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, (ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਾ) ।

ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰਨ

ਗੁਨਾਹਗਾਰ, ਵਿ:
ਗੁਨਾਹਣ, ਸ:
ਗੁਨਾਹੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਕਰੇ, ਪਾਪੀ, (ਪਣ), ਅਪਰਾਧੀ (ਪਣ) ॥

ਗੁਨਾਹਗਾਰੀ, ਸ: —ਪਾਪੀ ਹੋਣਾ, ਜਰੀਮਾਨਾ, ਡੰਨ, ਚੱਟੀ ॥

ਗੁਨਾਗਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਗਨਾਹ ਕਰੇ ॥

ਗੁੱਪ
ਗੱਪ ਚੁੱਪ } ਵਿ: —ਜੋ ਨਾਂ ਬਲੇ ॥ ਕ੍ਰਿ:— ਵਿ: —ਬੋਲਣ ਬਿਨਾ ॥

ਗੁਪਤ, ਵਿ:—ਲੁਕਿਆ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਗੁੱਝਾ ॥

ਗੁਪਤ ਦਾਨ, ਪੁਃ ਜਿਸ ਦਾਨ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਵੇ ।

ਗੁਪਤੀ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ, ਲੁਕਾਕੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁਥਲੀ,

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ-ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾ ਕਰਕੇ ।

ਗੁਫਾ, ਸਃ—ਪਹਾੜ ਦੀ ਖੋਹ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸਾਧ ਦੀ ਕੁਟੀਆ ।

ਗੁੰਬਜ, ਪੁਃ—ਬੁਰਜ, ਮਸੀਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਉੱਚੀ ਗੋਲ ਛੱਤ ।

ਗੁਬਰ, ਪੁਃ ਗੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼, ਆਕੜ, ਖਾਰ (ਰੱਖਣਾ)

ਗੁਬਰੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਗੁਬਰ ਰੱਖੇ ।

ਗੁਬਾਰ, ਪੁਃ—ਹਨੇਰੀ, ਧੁੰਧ, ਗਰਦ ।

ਗੁਬਾਰੀ, ਸਃ—ਬੱਦਲਵਾਈ, ਸਿਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਪੈਣਾ, ਗਰਦ ।

ਗੁਭਗੁਭਾਟ, ਸਃ—ਆਕੜ, ਖਾਰ, ਸਾੜਾ, ਹਿਰਸ।

ਗੁੰਮ, ਵਿਃ—ਗੁਆਚਾ ਹੋਇਆ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਨੁਖਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਕਠ ॥

ਗੁੰਮ ਸੁੰਮ, ਵਿਃ—ਚੁੱਪ, ਬੇਸੁਰਤ ॥

ਗੁੰਮਜ, ਪੁਃ—'ਗੁੰਬਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੰਮਜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਗੁੰਮਜ ॥

ਗੁੰਮਟ, ਪੁਃ—'ਗੁੰਬਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੰਮਟੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਗੁੰਬਜ, ਚਿਕਨ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ।

ਗੁੰਮਟੀਲਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁੰਬਜ ਹੋਵੇ ॥

ਗੁਮਰ, ਪੁਃ 'ਗੁਬਰ' ਵੇਖੋ ।

ਗੁੰਮਾ, ਪੁਃ—ਮਨੁੱਖਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁਆਰ ।

ਗੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਗੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ, ਪੁਃ—ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੱਲੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਗੁਮਾਣ, ਪੁਃ—ਭਰਮ, ਘਮੰਡ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ (ਕਰਨਾ)।

ਗੁਮਾਣੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਗੁਮਾਣ ਕਰੇ ।
ਗੁਮਾਨਣ, ਸਃ }

ਗੁੰਮੀ, ਸਃ—ਗੁੰਬਜ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਛੋਟਾ (ਢੁੰਡਣੀ), ਚੋਹਰ ਦਾ ਤੋੜਾ ॥

ਗੁਰ, ਪੁਃ—ਉਸਤਾਦ, ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੱਡਾ, ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੌਖਾ ਢੰਗ ॥

ਗੁਰਦਵਾਰਾ, } ਪੁਃ—ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਥਾਨ, ਧਰਮ ਸਾਲਾ ।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ, }

ਗੁਰ ਦੇਵ, ਪੁਃ—ਗੁਰੂ, ਸਤਗੁਰੂ, ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ, ਮਹਾਤਮਾ ।

ਗੁਰਪੁਰਬ, ਪੁਃ—ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਜਾਂ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ॥

ਗੁਰ ਬਾਣੀ, ਸਃ—ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ।

ਗੁਰਬਿਲਾਸ, ਪੁ: ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ ॥

ਗੁਰ ਭਾਈ, ਪੁ: —ਇੱਕੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚੇਲੇ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼, ਆਤਮਕ ਸਿੱਖਿਆ ॥

ਗੁਰਮਤਾ, ਪੁ: ਸਲਾਹ, ਕੱਠੇ ਬਹਿਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵਿਚਾਰਨੀ (ਕਰਨਾ), ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੌਂਸਲ ।

ਗੁਰਮੁਖ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਲੋਕ, ਭਗਤ, ਭਲਾ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪੂਰੀ ੨ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੀ, ਵਿ:—ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਜੋ ਨਿਕਲੇ

ਸ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਿਨ, ਸਿੱਖ ਬਨਣ ਦਾ ਦਿਨ, ਜਨਮ ਦਿਨ, ਐਤਵਾਰ ॥

ਗੁਰਸ, ਪੁ: ੧੯ ਦਰਜਨਾਂ, ੧੪੪ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ।

ਗੁਰਗਾਬੀ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਲੈਤੀ ਢੰਗ ਦੀ ਜੁੱਤੀ

ਗੁਰਗੁਰੀ, ਸ:—'ਗੁੜ ਗੁੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਰਜ, ਪੁ: ਲੋਹੇ ਦਾ ਡੰਡਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਗੁਰਜਮਾਰ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਗੁਰਜ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਗੁਰਦਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ਾਬ ਬਣਦਾ ਹੈ ਦਲੇਰੀ, ਹੌਂਸਲਾ ॥

ਗੁਰ ਏਂਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਪਸ਼ੂੰਨ ॥

ਗੁਰਿਆਇਣ, ਸ: —ਗੁਰੂ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਗੁਰਿਆਈ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੁਰਿਆਣੀ, ਸ:—'ਗੁਰਿਆਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁਰੂ, ਪੁ: —ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਹਾਤਮਾ, ਪੀਰ, ਮੁਰਸ਼ਦ, ਉਸਤਾਦ, ਚਲਾਕ, ਚਾਹਕਾਰ ॥

ਗੁਰੂਘੰਟਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ਤਾਨ, ਕਪਟੀ ਮਨੁੱਖ ॥

ਗੁਰੋਚਣ, ਪੁ: 'ਗੁਲੋਚਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੁੱਲ, ਪੁ:—ਬੱਤੀ ਦਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਚਿਲਮ ਭਖਾਉਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ, ਹਰੇ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਰੋੜੀ, ਇੱਕ ਖਡੌਣਾ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿੱਦੋ, ਫੁੱਲ, ਗੁਲਾਬ, ਸੋਹਣਾ ਜਾਂ ਅਣਦਾਹੜੀਆ ਮੁੰਡਾ ॥

ਗੁਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਬੁਝ ਜਾਣਾ (ਦੀਵੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਗੁਲਕੰਦ, ਪੁ:—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਮੁਰੱਬਾ ॥

ਗੁਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝਾ ਦੇਣਾ (ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਗੁਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਗੁਲ ਖਤਮੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ॥

ਗੁਲ ਗਸ਼ਤ, ਸ:—ਬਾਗ ਦੀ ਸੈਲ ॥

ਗੁਲਛੱਰੇ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੰਦ ਲੈਣਾ, ਮੌਜ ਮਾਨਣੀਆਂ। ਬੁੱਲੇ ਲੁੱਟਣੇ ॥

ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ।

ਗੁਲ ਤਰਾਸ਼, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੱਤੀ ਦਾ ਗੁੱਲ ਕਤਰਦੇ ਹਨ ।

ਗੁਲਦਸਤਾ, ਪੁ: ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ।

ਗੁਲ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਬੱਤੀ ਦੀ ਸੁਆਹ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ।

ਗੁਲ ਦੁਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ

ਗੁਲ ਦੇਣਾ (ਲਾਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜ ਕੇ ਛਾਲਾ ਪਾਉਣਾ ।

ਗੁਲ ਬਦਨ, ਪੁ: ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਰੇਸ਼ਮੀ-ਕਪੜਾ ।

ਗੁਲਬਿਸਤ, ਸ. —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ।

ਗੁੱਲ, ਸ:-ਪੁ:-ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਸਾੜ ਕੀੜੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਗੁੱਲੀ ਦਾ ਡੰਗਾ ਟਿਕਾਉ, ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਜੁਆਰ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਛੱਲੀ ॥ ਨਾਲ 'ਗਲ' ਵੇਖੋ ।

ਗੁਲਫਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦੇ ਨਰਮ ਗੁੱਦੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ।

ਗੁੱਲੂਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ॥

ਗੁਲਰਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਆਟੇ ਵਿਚ ਘਿਓ ਖੰਡ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ॥

ਗੁਲਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਅਵਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਗੁਲਹਿਰੀ, ਸ:—ਅਵਾਰਾ ਤੀਮਤ, ਗੱਲ੍ਹੜ ਦੀ ਮਦੀਨ

ਗੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਗੁਲਕ ਗੁਲਕ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣ ਬਾਝੋਂ ਖਾਈ ਜਾਣਾ ।

ਗੁਲਗੁਲਾ, ਪੁ:—ਆਟੇ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਪਕੌੜਾ, ਅਵਾਈ ॥

ਗੁਲਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸ ਜਾਣਾ, ਅਟਕਣਾ (ਧਾਗੇ ਆਦਿਕ ਦਾ)।

ਗੁਲੱਮ
ਗੁਲੱਮਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਗੁਲਾਮੀ ॥

ਗੁੱਲਰ, ਪੁ:—ਗੁਲੂਰ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਗੁੱਲਾ ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਢੋਲ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਮਾਲ੍ਹ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਲੱਕੜੀ, ਉਹ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਰੇੜੀ ਮਾਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬੱਝਦੀ ਹੈ । ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਦਾ ਕੀੜਾ ॥

ਗੁਲਾਉ
ਗੁਲਾਈ } ਸ: ਗੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਗੁਲਾਨਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਾਰ ਦਾ ਫੁੱਲ, ਉਸਦਾ ਰੰਗ (ਸੂਹਾ) ॥

ਗੁਲਾਨਾਰ
ਗੁਲਾਨਾਰੀ } ਵਿ: ਜਿਸਦਾ ਰੰਗ ਅਨਾਰ ਦੇ ਫੁੱਲ ਜਾਂ ਕਲੀ ਵਰਗਾ ਹੈ ॥

ਗੁਲਾਬ, ਪੁ: ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੁੱਲ, ਉਸਦਾ ਅਰਕ ॥

ਗੁਲਾਬ ਜਾਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਠਿ-ਆਈ ।

ਗੁਲਾਬ ਦਾਸੀਆ, ਪੁ:—ਗੁਲਾਬ ਦਾਸ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ, ਨਾਸਤਿਕ ॥

ਗੁਲਾਬਦਾਨੀ / **ਗੁਲਾਬਪਾਸ਼ੀ** } ਸਃ—ਗੁਲਾਬ ਛਿੜਕਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ।

ਗੁਲਾਬਾਸ / **ਗੁਲਾਬਾਸੀ** } ਪੁਃ—ਇਕ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੰਗ॥

ਗੁਲਾਬੀ, ਵਿਃ—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ।
ਪੁਃ—ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਅਰਕ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ।

ਗੁਲਾਬੀ ਪਾਲਾ, ਪੁਃ ਥੋੜ੍ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਠੰਢ

ਗੁਲਾਮ, ਪੁਃ—ਨੌਕਰ, ਚਾਕਰ, ਟਹਿਲੂਆ, ਬੰਦਾ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ।

ਗੁਲਾਮਚੋਰ, ਸਃ ਤਾਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ

ਗੁਲਾਮੀ, ਸਃ—ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਕੰਮ, ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਬੰਧਨ॥

ਗੁਲਾਲ, ਪੁਃ / **ਗੁਲਾਲੀ,** ਸਃ } ਇਕ ਲਾਲ ਜਾਂ ਪੀਲਾ ਧੂੜਾ ਜੋ ਹੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਅਲਤਾ॥

ਗੁਲੀ, ਸਃ—ਫਲ ਦਾ ਗੁੱਦਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਸਾਰ ਲੱਕੜੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਣਕੇ ਜੋ ਮਾਲ ਵਿਚ ਪਰੋਏ ਜਾਣ, ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਛੋਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਹੋਣ।

ਗੁੱਲੀ, ਸਃ—ਮਕਈ ਦੀ ਛੱਲੀ (ਜਿਸ ਦੇ ਦਾਣੇ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਹੋਣ) ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ, ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ॥

ਗੁੱਲੀ ਡੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਖੇਡ॥

ਗੁਲੂਸ਼, ਸਃ—ਗੁੰਝਲ, ਗੰਢ, ਅਟਕ, ਘਬਰਾਉ, ਔਖ॥

ਗੁਲੇਲ, ਸਃ ਗਲੋਲਾਂ ਦਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਧਨੁਖ।

ਗੁਲੇਲਚਣ, ਸਃ / **ਗੁਲੇਲਚੀ,** ਪੁਃ } ਗੁਲੇਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ)।

ਗੁਲੇਲਾ, ਪੁਃ ਗੁਲੇਲ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਗੋਲੀ।

ਗੁਲੇਲੀ, ਸਃ—ਬਾਜ਼ੀਗਰਨੀ, ਨਟਨੀ, ਪੇਰਨੀ॥

ਗੁਲੋ, ਸਃ ਤਾਪ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਇਕ ਦਵਾ॥

ਗੁਲੰਚਣ, ਪੁਃ ਗੰਦ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਦੁਆ

ਗੁਲੇਟਾ, ਪੁਃ—ਸਲਾਈ, ਅਟੇਰਨ, ਸੂੰਦਾ॥

ਗੁੜ, ਪੁਃ—ਗੰਨਿਆਂ ਦੀ ਰਸ ਕਾੜ੍ਹਕੇ ਜਮਾਈ ਹੋਈ।

ਗੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ ਹੱਸਣਾ, ਮੁਸਕੜਾਉਣਾ।

ਗੁੜਗੁੜ, ਸਃ—ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਢਿੱਡ ਦਾ ਬੋਲਣਾ (ਕਰਨੀ)॥

ਗੁੜਗੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੜ ਗੁੜ ਕਰਨਾ, ਪੇਟ ਦਾ ਬੋਲਣਾ॥

ਗੁੜਗੁੜੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਧਾਤ ਦਾ ਹੁੱਕਾ।

ਗੁੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਣਾ, ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਚੱਲਣਾ॥

ਗੁੜ੍ਹਤੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜੋ ਨਵੇਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਗੁੜੰਬਾ, }
ਗੁੜੁੰਬਾ } ਪੁ:—ਖੰਡ ਜਾਂ ਗੁੜ ਵਿੱਚ ਹਰੇ ਅੰਬ ਰਿੱਝੇ ਹੋਏ ॥

ਗੁੜਾਕੂ, ਪੁ: ਗੁੜ ਅਤੇ ਤਮਾਕੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਗੁੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੁ:—ਜੋ ਨਿਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਗੁੜੁੱਚੂ, ਵਿ: ਬਹੁਤ ਭਿੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਤਰ (ਕਪੜਾ) ॥

ਗੁੜੁੰਮ, ਪ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਭਾਰੇ ਪੱਥਰ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਤੋਪ ਦਾਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਭਾਰ ਢੋਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਉਭਾਰ ॥

ਗੂਹ, ਪੁ:—ਗੰਦਗੀ, ਮੈਲਾ, ਪਖਾਨਾ ॥

ਗੂਹ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ।

ਗੂਹੜ }
ਗੂੜ੍ਹ } ਪ:—ਪੱਕੀ (ਰੰਗ ਦੀ), ਗੰਭੀਰਤਾ (ਅਰਥ ਦੀ) ਪਕਿਆਈ (ਦੋਸਤੀ ਦੀ) ।

ਗੂਹੜਾ, ਵਿ:—ਤੇਜ (ਰੰਗ), ਗੰਭੀਰ (ਅਰਥ), ਪੱਕੀ (ਦੋਸਤੀ ਜਿਹਾ ਕਿ ਗੂਹੜਾ ਯਰਾਨਾ) ।

ਗੂੰਜ, ਸ:—ਮੁੜ ਆਈ ਹੋਈ ਅਵਾਜ, ਗਰਜ, ਕਿਲਕਾਰਨਾਦ ॥

ਗੂੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਅਵਾਜ ਮੁੜ ਆਉਣੀ, ਕਿਲਕਾਰਨਾਉਣਾ ॥

ਗੂੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੂੰਜਣ ਦੇਣਾ, ਅਵਾਜ ਕਢਾਉਣੀ ॥

ਗੂਟ (ਗੂੰਟ), ਪੁ: }
ਗੂੰਟਣੀ, ਸ: } ਪਹਾੜੀ ਟੱਟੂ, ਬੂਟ ॥

ਗੂਣ, ਸ:—ਛੱਟ, ਬੋਰੀ, ਥੈਲੀ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਤੇ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ) ॥

ਗੂੰਦ, ਸ: ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਲੇਸਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਗੂੰਦਣੀ, ਸ: ਇਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੇਸ-ਦਾਰ ਫਲ ॥

ਗੂੰਦਾ, ਪ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ਪਿੱਠੀ, ਮਲੀਦਾ ॥

ਗੂੰਦੀ, ਸ:—'ਗੂੰਦਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੂਨਾ, ਪ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗਣ ॥

ਗੂੜ੍ਹ, ਪ: }
ਗੂੜ੍ਹਤਾ (ਤਾਈ), ਸ: } 'ਗੂਹੜ' ਵੇਖੋ ।

ਗੂੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—'ਗੂਹੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਗੋਗਲਾ, ਪੁ: }
ਗੋਗਲੀ, ਸ: } ਕੁੜਖਾ ਬੀ, ਸੁਸਤ, ਮਲੀਨ ।

ਗੇਝ, ਸ: ਵਾਦੀ, ਬਾਣ, ਆਦਤ, ਹੇਲਤ ॥

ਗੇਡਾ, ਪੁ: }
ਗੇਡੀ, ਸ: } ਗਾੜੀਆਂ (ਬਹੁ ਬ:) ਲੱਕੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ।

ਗੇਣਤੀ, ਸ:—ਲੇਖਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ ਸੋਚ ॥

ਗੇਂਦ, ਪੁ:—ਖਿੱਦੋ, ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੋਲਾ ॥

ਗੇਂਦ ਘਰ, ਪੁ: ਛਿੱਕੀ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਖੇਡਣ ਦਾ ਮਦਾਨ ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜਾਲ ਹੋਵੇ ॥

ਗੇਂਦ ਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਖਿੱਦੋ ਖੂੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਗੇਂਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹਾ ॥

ਗੇਂਦੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੁੱਤੀ

ਗੇਰਵੀ, ਪੁ: ਗੇਰੂ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ (ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ)।

ਵਿ: ਗੇਰੂ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਲਾਲ ਜੇਹਾ ॥

ਗੇਰੀ, ਸ:
ਗੇਰੂ, ਪੁ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਮਿੱਟੀ ।

ਗੇਰੂਆ, ਵਿ:—ਗੇਰੂ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਭਗਵਾਂ

ਗੇਲਰਾ, ਪੁ:
ਗੇਲਰੀ, ਸ: } ਛੋਟੇ ਜੇ ਮੋਟੇ ਲੱਕੜ ਦਾ

ਗੇਲੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਲੱਕੜ ॥

ਗੇਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਫੱਟੀ ਉੱਤੇ (ਛਾਪਣ ਲਈ) ਟੈਪ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਗੇੜ, ਸ: —ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਭੁਆਟਣੀ, ਦੌਰਾ ।

ਗੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫੇਰਨਾ ਜਾਂ ਘੁਮਾਉਣਾ ।

ਗੇੜਾ, ਪੁ: ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਗਸ਼ਤ ॥

ਗੈਸ, ਸ:—ਵਾਯੂ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼, ਬੇ ਮਲੂਮ ਹਵਾ ।

ਗੈਜ਼ਟ, ਪੁ:—ਅਖ਼ਬਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ॥

ਗੈਟਸ, ਪੁ:—ਜਰਾਬਾਂ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਫੀਤਾ, ਲੱਤਾਂ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ।

ਗੈਂਡਾ, ਪੁ:
ਗੈਂਡੀ, ਸ: } ਇਕ ਜਨੌਰ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੀਲਾ ਫੁੱਲ ।

ਗੈਣਾ, ਪੁ:
ਗੈਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦੇ ਡੰਗਰ, ਬਾਉਨਾ ॥

ਗੈਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਗੈਬ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਛੁਪਾਉ, ਨਾਂ ਹੋਣਾ।

ਵਿ:—ਲੁਕਿਆ ਛੁਪਿਆ, ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ।

ਗੈਬਣ, ਸ:
ਗੈਬਾ (ਬੀ), ਪੁ: } ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਗੈਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਚਰਜ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਗੈਬੀ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਹਰਾਮ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ।

ਗੈਰ, ਪੁ: ਵਿ:—ਦੂਸਰਾ ਓਪਰਾ ਪਰਾਯਾ, ਅਨੋਖਾ, ਭੈੜਾ ।

ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਾਜ਼ਰ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ।

ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਸ:—ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ।

ਗੈਰਤ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਲੱਜਿਆ ॥

ਗੈਰਤਣ, ਸ:
ਗੈਰਤੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੈਰਤ ਹੈ ॥

ਗੈਲ, ਸ: ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਮੇਲ ॥

ਅਵ:—ਨਾਲ, ਪਿੱਛੇ, ਪੱਕੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੀ ਲੀਹ।

ਗੈਲਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:
ਗੈਲ ਛੁਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: } ਪਿੱਛਾ ਛਡਾਉਣਾ, ਸਾਥ ਛੱਡਣਾ ॥

ਗੈਲਸ, ਪੁ:—ਪਤਲੂਨ ਕੱਸਣ ਵਾਲੇ ਬੰਦ ॥

ਗੌਲਰੀ, ਸ: —ਚੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਹ, ਛੱਜਾ, ਖੇਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣ।

ਗੋਇਣ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਊ, ਦਲਦਲ, ਬਾਰਾ ਸਿੰਗਾ।

ਗੋਇਰਾ / ਗੋਏਰਾ } ਪੁ: ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਲਾਗਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਰੇਹ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ॥

ਗੋਇਲ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਘਰ, ਤਰਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁੱਲੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇ

ਗੋਇਲੀ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਗੋਸ਼ਟ, ਸ:—ਮੇਲ, ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਸੰਗਤ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਸਾਂਝ, ਸਭਾ, ਏਕਾ।

ਸਿੱਧ ਗੋਸ਼ਟ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਗੋਸ਼ਟਣ, ਸ: / **ਗੋਸ਼ਟੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰੇ, ਸਭਾ, ਸਾਥੀ।

ਗੋਸ਼ਤ, ਪੁ:—ਮਾਸ, ਤਰਕਾਰੀ, ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ॥

ਗੋਸ਼ਤ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ।

ਗੋਸ਼ਾ, ਪੁ: ਖੂੰਜਾ, ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ, ਧਨੁਖ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਖਜੂਰਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ॥

ਗੋਸ਼ਾਲਾ, ਸ:—ਗਊਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਘਰ।

ਗੋਹ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਿਰਲਾ ਜਾਂ ਸੱਖ॥

ਗੋਹ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨੀ, ਦਿਲ ਛਡਣਾ।

ਗੋਹ ਮਗੋਹ, ਵਿ:—ਗੜ ਬੜ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ।

ਗੋਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਗੋਹਾ॥

ਗੋਹਰਣ, ਸ: / **ਗੋਹਰੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਨੇੜੇ ਰਹੇ, ਸਾਕ, ਮਹਿਰਮ

ਗੋਹਰਾਣ(ਲ) ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵਾੜਾ॥

ਗੋਹਲ, ਸ:—ਪਿੱਪਲ ਜਾਂ ਬੋਹੜ ਦਾ ਫਲ।

ਗੋਹਲਾ, ਪੁ:—ਗੋਹੇ ਮਿਟੀ ਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ॥

ਗੋਹੜਾ, ਪੁ:—ਧੁਣਖੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਛੱਬਾ।

ਗੋਹਾ / ਗੋਹਿਆ } ਪੁ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਮੈਲਾ, (ਸੁੱਕਾ ਜਾਂ ਗਿੱਲਾ) ਪੱਥੀ, ਛੋਟੇ ਬੈਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਛਟੀ।

ਗੋਹਿਆ ਗਾਲੀ, ਸ: [illegible] ਗੋਹਾ ਸਟਣਾ।

ਗੋਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੌਕਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਗਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਜ ਦੇਣਾ।

ਗੋਕਾ, ਵਿ:—ਗਊ ਦਾ, ਗਾਵਾ (ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ)।

ਗੋਕੀ, ਵਿ:—ਗਊ ਦੀ, ਗਊ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਚਮੜਾ।

ਗੋਖਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ।

ਗੋਖੜੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਕੰਙਣ।

ਗੋਗਾੜ / ਗੋਗੜ } ਸ:—ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਢਿਡ।

ਗੋਗੜ ਗਣੇਸ਼ / ਗੋਗੜੀਆ, ਪੁ: [illegible] ਪੇਟ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ

ਗੋਗੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ

ਗੋਚਰਾ, / ਗੋਚਰੀ, (ਕਿਸੇ) ਜੋਗਾ, (ਕਿਸੇ) ਦਾ (ਕਿਸੇ) ਦੇ ਆਸਰੇ

ਗੋਜਰਾ / ਗੋਜੀ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਤੇ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣ।

ਗੋਝ, ਸ: —ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਜਾਂ ਗੁੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਮੋੜ॥

ਗੋਝਾ, ਪੁ: ਖੀਸਾ, ਜੇਬ, ਖੀਸਾ

ਗੋਟ, ਸ: ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਧਾਗਾ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਝਾਲਰ, ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੀ ਨਰਦ, ਅਟੇਰਨ।

ਗੋਟਾ ਪੁ: ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਕਨਾਰੀ।

ਗੋਠ, ਸ: ਬੈਠਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ ਚੋਲੀ ਦਾ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਗੋਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਵੱਟਕੇ ਜੋੜਨਾ।

ਗੋਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖੁਤਰਨਾ, ਖੰਟਣ ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ॥

ਗੋਡਾ, ਪੁ: —ਲੱਤ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਜੋੜ, ਗੋਡਣ ਵਾਲਾ।

ਗੋਡੀ / ਗੋਡੀ ਸ: ਗੋਡਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਦਲੀ॥

ਗੋਡੀ ਲਾਉਣੀ / ਗੋਡੀ ਲਾ ਕੇ ਡਹਿਣਾ ਕ੍ਰਿ: —ਕੋਈ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲੱਗ ਕੇ ਕਰਨਾ।

ਗੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ (ਮਿੱਟੀ), ਮਲਣਾ (ਕਪਾਹ)॥

ਗੋਤ, ਪੁ: ਕੁਲ, ਜਾਤ, ਘਰਾਣਾ।

ਗੋਤ ਕੁਨਾਲਾ, ਪੁ: —ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਣਾ॥

ਗੋਤ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਪਤੰਗ ਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣਾ।

ਗੋਤ੍ਰ, ਪੁ: ਕੁਲ, ਜਾਤ ਘਰਾਣਾ।

ਗੋਤ੍ਰਾਚਾਰ, ਪੁ: —ਵਿਆਹ ਤੇ ਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ

ਗੋਤਾ, ਪੁ: —ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡੁੱਬਣਾ, ਟੁੱਬੀ, ਡੁਬਕੀ [illegible] ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ।

ਗੋਤੇ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ: —ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਣਾ, ਔਖੀ ਆਸ-ਹੋਣਾ।

ਗੋਤੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਪੈਣਾ।

ਗੋਤ੍ਰੀ, ਪੁ: ਇੱਕ ਗੋਤ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੇ।

ਗੋਥਲ ਗੋਥਲ ਮਾਰਨਾ / ਗੋਥਲਨਾ ਕ੍ਰਿ: —ਖੇਹ ਵਿੱਚ ਰੁਲਾਕੇ ਮਾਰਨਾ, [illegible] ਰੁਲਾਣਾ।

ਗੋਦ / ਗੋਦੀ ਸ: —ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੱਟਾਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਕੁੱਛੜ॥

ਗੋਦ ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਕਿਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਵਾਲੀ ਹੋਣਾ॥

ਗੋਦ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ।

ਗੋਂਦ, ਸ: ਗੂੰਦ, ਸਲਾਹ, ਮਤਾ (ਗੋਂਦਣੀ)॥

ਗੋਂਦਣੀ / ਗੋਂਦੀ ਪੁ: —ਇਕ ਲੇਸਦਾਰ ਫਲ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ।

ਗੋਦੜਾ, ਪੁ: } **ਗੋਦੜੀ,** ਸ: } ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਟੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਬਣਾਈ।

ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ, ਸ: –'ਗਿਆਨ' ਵੇਖੋ।

ਗੋਦੜੀ ਵਿੱਚ ਲਾਲ, ਪੁ:—ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਦੇ ਕਪੜੇ ਚੰਗੇ ਨ ਹੋਣ।

ਗੋਂਦਾ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ਭਿੱਜੀ, ਮਲੀਦਾ, ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਜੋ ਮੇਵਾ ਆਦਿਕ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜੀਦਾ ਹੈ॥

ਗੋਦਾਵਰੀ, ਸ: ਇੱਕ ਨਦੀ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਰਥ ਹੈ।

ਗੋਪਾਲ } **ਗੋਪਾਲਕ** } ਪੁ:–ਗਊਆਂ ਦਾ ਪਾਲਕ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਗੋਪੀ, ਸ: ਦੁੱਧ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਖੀ।

ਗੋਪੀਆ } **ਗੋਪੀਯਾ** } ਪੁ:—ਇਕ ਘਾਹ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰਕੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਛੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(ਚਲਾਉਣਾ)

ਗੋਬਰ, ਪੁ: –ਗਊ ਦਾ ਸੱਜਰਾ ਗੋਹਾ।

ਗੋਬਰ ਗਨੇਸ਼, ਪੁ: –ਮੋਟੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੁੱਧੂ

ਗੋਬਰੀ, ਸ: –ਗੋਹਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲੇ ਹੋਏ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ)॥

ਗੋਬਿੰਦ } **ਗੋਵਿੰਦ** } ਪੁ:—ਧਿਰਤੀ ਦਾ ਪਾਲਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਗੋਭ, ਪੁ:—ਗੁੱਦਾ, ਕਲੀ, ਕੂਮਲ।

ਗੋਭੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ॥

ਬੰਦ ਗੋਭੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ਖਿੜਦਾ ਨਹੀਂ॥

ਗੰਢ ਗੋਭੀ, ਸ:–ਜੋ ਹੇਠੋਂ ਗੋਂਗਲੂ ਵਾਂਗੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਗੋਭੂ, ਪੁ: ਭੋਲਾ, ਸਿੱਧਾ, ਮੋਟੇ ਢਿਡ ਵਾਲਾ।

ਗੋਮਰੋ, ਵਿ: ਗਾੜ੍ਹ ਥਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕਾਹਲਾ ... ।

ਗੋਰ, ਸ: ਕਬਰ, ਮੜ੍ਹੀ।

ਗੋਰਖ, ਪੁ: –ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ, ਦੁੱਧ॥

ਗੋਰਖ ਧੰਦਾ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਕੰਮ॥

ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ਆਦਿ ਗੁਰੂ।

ਗੋਰਖਣ, ਸ: } **ਗੋਰਖਾ,** ਪੁ: } **ਗੋਰਖੀਆ,** ਪੁ: } ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਕੌਮ, ਨੈਪਾਲ ਦੇ ਲੋਕ॥

ਗੋਰਾ, ਪੁ: } **ਗੋਰੀ,** ਸ: } ਵਿ: ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਚਿਟਾ ਹੋ ਸੁੰਦਰ।

ਗੋਰਾ, ਪੁ: ਫਰੰਗੀ ਸਿਪਾਹੀ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼।

ਗੋਰੂ ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਤੇ ਡੰਗਰ ਢੋਰ ਡੰਗਰ॥

ਗੋਰੋਚਣ, ਸ:—ਇਕ ਦਵਾ, 'ਗੁਲੋਚਨ' ਵੇਖੋ।

ਗੋਲ, ਵਿ: –ਗੋਲੇ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਵਰਗਾ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ, ਚਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਏ ਪਿੰਡ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਵੱਗ। ਫੁੱਟ ਬਾਲ ਦੇ ਦੋ ਖੜ੍ਹੇ ਡੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ॥

ਗੋਲ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਫੁਟ ਬਾਲ ਦਾ ਗੋਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ॥

ਗੋਲ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁਟਬਾਲ ਨੂੰ ਗੋਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾ ਦੇਣਾ।

ਗੋਲ ਗੱਪਾ, ਪੁ: ਮੈਦੇ ਦਾ ਪਕੌੜਾ ਜੋ ਤੇਲ ਵਿਚ ਤਲਕੇ ਖੱਟੇ ਅਤੇ ਚਟਨੀ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਗੋਲ ਮੋਲ, ਗੋਲ ਰੂਪ } ਵਿ:—ਘੇਰੇ ਵਾਲਾ, ਪੇਚਦਾਰ।

ਗੋਲਕ, ਸ:—ਸੰਦੂਕੜੀ ਜਾਂ ਖੁੱਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਪਾਕੇ ਜਮਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਧਨ, ਮਾਯਾ।

ਗੋਲਤਾ, ਗੋਲਤਾਈ } ਸ: ਗੋਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਗੁਲਾਈ।

ਗੋਲੰਦਾਜ਼, ਪੁ:—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਗੋਲੰਦਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਅਜੇਹੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਹਰ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰਲੇ ਨੁਕਤੇ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਵਿਥ ਤੇ ਹੋਵੇ, ਤੋਪ ਜਾਂ ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਡਾਟ, ਸੰਜ, ਪੇਟ ਦਾ ਰੋਗ, ਸੜਕ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਗੋੱਲਾ, ਪੁ:, **ਗੋੱਲੀ,** ਸ: } ਗੁਲਾਮ, ਨੌਕਰ, ਚਾਕਰ। ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਗੋਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਗੋਲਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ (ਭਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ), ਦਵਾ ਦੀ ਗੋਲੀ (ਦੇਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ)॥

ਗੋਲੀ ਦੀ ਮਾਰ (ਵਾਟ), ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਵਿੱਥ ਤੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਜਾਵੇ॥

ਗੋਣ, ਪੁ: ਵੈਰ, ਬਦਲਾ (ਕੱਢਣਾ, ਲੈਣਾ)॥

ਗੌਂ, ਪੁ:, ਸ: } ਮਤਲਬ, ਪਰੋਜਨ, ਗ਼ਰਜ਼, ਲੋੜ, ਮਰਜ਼ੀ (ਕਰਨਾ, ਕੱਢਣਾ, ਲੈਣਾ)
ਗੌਂ ਭਨਾਵੇ ਜੌਂ ਭਾਵੇਂ ਗਿੱਲੇ ਹੋਣ—ਗੌਂ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਗੌਂਗੀਰ (ਰਾ) ਪੁ:, **ਗੌਂਗੀਰਨ (ਨੀ)** ਸ: } ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।

ਗੌਂਸ, ਪੁ: ਸਾਈਂ ਲੋਕ, ਵਲੀ, ਨੇਕ ਬੰਦਾ॥

ਗੌਹ, ਪੁ:—ਧਿਆਨ, ਪਰਵਾਹ, ਸੋਝੀ (ਗੌਹ ਕਰਕੇ)

ਗੌਹਰ, ਪੁ: ਮੋਤੀ, ਅਸਲ, ਕੁਲ।

ਗੌਗਾ, ਪੁ: ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ॥

ਗੌਗਾਈ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਗੌਂਚੀ, ਸ:—ਗੁੱਠੀ, ਪੁਸਾਈ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ (ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਗੌਣ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿੰਗਾ।

ਗੌਟੀ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਗੌਟੀਮਾਰ, ਪੁ:, **ਗੌਟੀਮਾਰਨੀ,** ਸ: } ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ॥

ਗੌਰ, ਸ:—ਧਿਆਨ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ (ਕਰਨੀ)॥

ਗੌਰਮਿੰਟ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ॥

ਗੌਰਜਾਂ, ਗੌਰਾਂ, ਗੌਰੀ } ਸ:—ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪਾਰਬਤੀ।

ਗੌਰੀ ਸ਼ੰਕਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਿਵਜੀ, ਮਹੇਸ਼, ਮਹਾਦੇਉ॥

ਗੌਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪੁ: —ਗਣੇਸ਼॥

ਗੌੜ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਾਤ, ਇੱਕ ਰਾਗ॥

ਗੌੜੀ, ਸ: ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਾਗ।

ਘ, ਪੁ:—ਘੱਗਾ, [illegible] ਅੱਖਰ ।

ਘਊਂ ਘਊਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੰਘਣਾ, ਸੰਘ ਬੋਲਣਾ ॥

ਘਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਭੁਰਨਾ ।

ਘਸਮੈਲਾ, ਵਿ:—ਬੱਗਾ ਜੇਹਾ ਮੈਲਾ ॥

ਘਸਰ, ਸ: ਛੋਹ, ਰਗੜ, ਝਰੀਟ ।

ਘਸਰ ਮਸਰ, ਸ:—ਢਿੱਲ, ਸੁਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਛੋਹਣਾ ।

ਘਸੰਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਾਉਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ ।

ਘਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਲਕੇ ਮੈਲਾ ਕਰਨਾ (ਕਪੜਾ) ॥

ਘਸਲ ਮਸਲ, ਸ:—ਹੀਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਝੂਠ (ਕਹਣੀ) ॥

ਘਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਾਉਣਾ, ਮਲਵਾਉਣਾ ।

ਘਸਵਾਈ, ਸ:—ਘਸਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਘੱਸਾ, ਪੁ:—ਰਗੜ, ਧੱਕਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਘੱਸਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ।

ਘਸਾਉ, ਪੁ: ਰਗੜ, ਰਗੜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ

ਘਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਘੀਹਣਾ, ਘਸਣ ਦੇਣਾ ।

ਘਸਾਊ, ਪੁ:—ਘਸਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਘਸ ਸੱਕੇ ।

ਘਸਾਈ, ਸ:—ਘਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਘਸਿਆਰਣ, ਘਸਿਆਰੀ } ਸ: ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲੀ, ਘਸਿਆਰੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਘਸਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਘਸੀਟ, ਸ: ਖਿਚ, ਧੂਹ, ਘਸੀਟਣ ਦਾ [illegible] ।

ਘਸੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਛੇਤੀ ਲਿਖਣਾ ॥

ਘਸੀਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਸੀਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘਸੀਟ ਵਾਈ, ਸ:—ਘਸੀਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਘਸੁੰਨ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੁੱਕਾ, ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ਦੀ ਸੱਟ ।

ਘੱਸੂ, ਸ:, ਵਿ:—ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਔਖਾ ਹਲ ਫਿਰੇ ।

ਪੁ:—ਜਿਦ, ਅੜ੍ਹਬ ਪੁਣਾ, ਘੋਲ (ਕਰਨਾ ਮਾਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਘੱਸੂ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਜਦੀ, ਅੜ੍ਹਬ, ਘੋਲੀਆ ।

ਘਸੈਲਾ, ਵਿ: ਰਗੜ ਨਾਲ ਘਸਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾ

ਘਸੌਟੀ, ਸ:—'ਕਸੌਟੀ' ਵੇਖੋ ।

ਘੱਗ, ਸ: ਢੇਕ, ਟੋਇਆ, ਖੁੱਤ, ਤਾਲੂ ॥

ਘੱਗਾਂ ਬਹਿ, ਬੈਠ ਜਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣੀਆਂ ਕ੍ਰਿ:- ਸੰਘ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ।

ਘੱਗਰਾ, ਪੁ:, **ਘਗਰੀ,** ਸ: } ਤ੍ਰੀਮਤਾ ਦੇ ਲੱਕ ਦਾ ਘੇਰੇ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਘੱਗਰੀ ਭੁੜਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ ॥ (ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ)

ਘਗਰੇਲ, ਸ੍ਰ:—ਘੱਗਰੀ ਵਾਲੀ । 'ਜੇਹੜੀ ਤੀਮਤ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ' ।

ਘੱਗਾ, ਪੁ: ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਅਖਰ, 'ਘ' ।

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਗਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋ, ਘੋੱਗਾ।

ਘੰਗਾਰ, ਪੁ: ਖੰਘਾਰ [illegible]

ਘੰਗਾਰਨਾ
ਘੰਗੂਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: 'ਖੰਘਾਰ' [illegible] ।

ਘੰਗਾਲ ਸੱਟਣਾ
ਘੰਗਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਘੰਗੂਟਾ
ਘੰਗੋਟਾ } [illegible]:—ਇਕ ਕੌਮ ਦੇ ਗੋਲ ਵੱਟੇ ਦਾ [illegible]

ਘੱਚ ਘੱਚ ਸ੍ਰ: [illegible] ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ।

ਘਚਲਾ, ਵਿ: —ਜੋ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਠੀਕ ਨਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢ ਸੱਕੇ ।

ਘਚਾ ਪੀਚ, ਪੁ:, ਸ੍ਰ:—ਭੀੜ [illegible], ਅੜਕਾਉ ।

ਘਚੋਲ, ਪੁ: —ਗੜ ਬੜ, ਗਲਤ ਹਿਸਾਬ ॥

ਘਚੋਲ ਦੇਣਾ
ਘਚੋਲਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਘਟ, ਪੁ:—ਬੱਦਲ (ਆਉਣੀ, ਚੜ੍ਹਨੀ) ਮਨ, ਆਤਮਾ (ਵਿੱਚ ਵੱਸਣਾ), ਘੜਾ ।

ਘੱਟ, [illegible] ਥੋੜਾ, ਥੁੜ, ਕੰਮ, ਕੱਸਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: —ਥੋੜਾ, ਕਦੇ ਹੀ ॥

ਘੱਟ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ।

ਘੱਟ ਵੱਧ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ॥

ਘੱਟ ਵਾਧਾ, ਪੁ: ਘੱਟ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟ ਹੋਣਾ, ਥੁੜਨਾ, ਲਗਣਾ, [illegible] ਮੁਤਾਬਕ ਗਲ ਹੋਣੀ ॥

ਘਟਾ, ਸ੍ਰ:—ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ (ਉੱਠਣੀ [illegible]) ।

ਘਟਾ ਟੋਪ, ਪੁ: ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛਾ ਜਾਣਾ, ਘੱਟੇ [illegible] ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਗੱਡੀ ਪਾਲਕੀ ਆਦਿਕ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ [illegible] ਦਾ ਭੇਸ ।

ਘੱਟਾ, ਪੁ: ਗਰਦਾ, ਖੇਹ, ਧੂੜ । ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ।

ਘੱਟਾ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਛਡਣੀ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਘੱਟਾ ਉਡਾਉਣਾ
ਘੱਟਾ ਉਡਾਉਂਦੇ ਫਿਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨੀ ।

ਸਿਰ ਤੇ ਘੱਟਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੰਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਘੱਟਾ ਛਾਣਨਾ
ਘੱਟਾ ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, [illegible] ਯਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਘੱਟੇ ਕੌਡਾਂ ਰਲਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਅਰਥ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣਾ ॥

ਘੰਟਾ, ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ, ਟੱਲ, ਸਠਾ ਮਿਨਟਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਵੱਜਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਘੰਟਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਮੁਨਾਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੜੀ [illegible] ।

ਘਟਾਉ, ਪੁ: ਘਟ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਘਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟ ਕਰ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਕਢਣੀ, ਉਤਾਰਨਾ ॥

ਘੰਟਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਅਰੇ ਘੰਟਾ ਵੱਜੇ, ਪਖੰਡੀ, ਛਲਕ ।

ਘਟਾ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਮੌਤ (ਘਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਰੂ ਨਹੀਂ) ॥

ਘੰਟੀ, ਸ: -ਛੋਟਾ ਘੰਟਾ, ਟੱਲੀ ।

ਘਟੀਆ, ਵਿ: -ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਥੋੜਾ ਹੈ, ਨੀਵੇਂ ਮੇਲ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਘੱਠਾ, ਪੁ:—ਰਗੜ ਨਾਲ ਕੁਰਾੜੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਖ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ॥

ਘੰਡ, ਪੁ:—ਸਣ ਅਤੇ ਸਣੁਕੜੇ ਦਾ ਬੀ, ਘੰਡੀ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਘੰਡਾ, ਪੁ: -ਇੰਦ ਦਾ ਜਾ ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਾਜ ਸਣਕੇ ਹਰਨ ਚਲੇ ਆਉਣ ।

ਘੰਡਾ ਹੇੜਾ
ਘੰਡਾਹੇੜਾ } ਪੁ:—ਐਵੇਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ, ਖਅਰਥ ਖੇਚਲ ।

ਘੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਢਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਰਵਾਉਣਾ, ਸਿਵਾਉਣਾ ।

ਘੜਾਈ, ਸ: -ਕੱਢਣ ਜਾਂ ਸੀਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਖੇਤ ਜਾਂ ਖੂਹ ਦੀ ਮੇਲ ॥

ਘੰਡੀ, ਸ:—ਗਲ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ, ਸਘ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਘੰਡੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:— ਗਲ ਮਲਣਾ ॥

ਘੰਡੀ ਨਿਕਲਣੀ
ਘੰਡੀ ਫੁੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨੀ ।

ਘੰਡੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਘ ਦਾ ਸੁੱਜਣਾ ਤੇ ਪੀੜ ਹਣੀ ॥

ਘਣ, ਪੁ:—ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਥੌੜਾ, ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਿਮੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਢੇਇਆ ਪੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇ, ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ, ਕੇਲਿਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਘਣ ਚਾਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਤ

ਘਣਾ (ਘਨਾ) ਪੁ:
ਘਣੀ ਸ: } ਵਿ: ਸੰਘਣਾ, ਣੀ, ਵਧੇਰਾ(ਰੀ), ਕਈ ।

ਘਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਟਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਘੱਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ ।

ਘਣੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪਰ ਸਸਤਾ ॥

ਘੰਦੂਈ
ਘੰਦੋਈ } ਸ: ਵੱਡੀ ਸੂਈ ॥

ਘੰਧੋਲਾ, ਪੁ: ਪਾਟੀ ਪੁਰਾਣੀ ਰਜਾਈ, ਗੋਦੜੀ ॥

ਘਨ, ਪੁ:—(ਸਹ: ਬ:), ਬੱਦਲ ॥

ਘਨ ਸਿਆਮ
ਘਨਸ਼ਾਮ } ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕਾਲਾ ਬੱਦਲ ॥

ਘਨ ਘੋਰ, ਸ:—ਗਰਜ, ਬੱਦਲ ਛਾਏ ਹੋਏ ।

ਘਨ ਚੱਕਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਘਨ ਛੱਤ, ਵਿ: -ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਲਾ,(ਲੀ) ॥

ਘਨਈਯਾ, ਪੁ:— ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸੁੰਦਰ ਲੜਕਾ ॥

ਘਨੇਯਰ, ਵਿ:—ਮੀਂਹ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਘਨੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤਾ, ਵਡੇਰਾ ॥

ਘਨੇੜੀ, ਸ:—ਮੋਢਾ ॥

ਘਨੇੜੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ॥

ਘੱਪ ਘੱਪ
ਘਪਲ ਘਪਲ } ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਠੀਕ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਘਪਲਾ, ਪੁ: [illegible] ਨਾ ਥੱਲ ਸਕਣਾ

ਘਬਰਾ, ਪੁ: ਘਬਰਾਹਟ ।

ਘਬਰਾ ਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ ।

ਘਬਰਾਉਣਾ
ਘਬਰਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਹਰਾਨ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ

ਘਬਰਾਹਟ
ਘਬਰਾਟ } ਸ: ਘਾਬਰਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ।

ਘਮਸਾ, ਸ: ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ (ਲੱਗਣਾ)।

ਘਮਸਾਣ, [illegible]
ਘਮਸਾਣ ਚੌਦੇਂ, ਸ: } ਫਸਾਦ [illegible] ਲੜਾਈ

ਘੱਮ ਘੱਮ
ਘੱਮਾਂ ਘੱਮ } ਪੁ:, ਸ: ਜ਼ਿਮੀ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ)।

ਘਮੰਡ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ ।

ਘਮੰਡੀ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਅਭਮਾਨੀ ।

ਘਮਰੋਲ, ਸ: ਭੀੜ, ਹਲਚਲ, ਭੁੱਲ ॥

ਘਮਰੌਂੜੀ, ਸ: [illegible] ਫੁੱਲਤ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ [illegible] ਹਵੇ ਹੋਣੋਂ।

ਘਮਾਂ
ਘੁਮਾਉਂ } ਪੁ: —ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਪ, ੮ ਕਨਾਲ ॥

ਘਮਾਘਮ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੁੱਟਣ ਜਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ । ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਝਟ ਪੱਟ ।

ਘਮਾਰ, ਘਮਿਆਰ
ਘਮਾਰੀ, ਘਮਿਆਰੀ, } ਘੁਮਾਰ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ

ਘਰ, ਪੁ: ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਕਾਨ, ਕੋਠਾ, ਚੁਬਾਰਾ, ਇਮਾਰਤ । ਕੁਲ, ਬੰਸ । ਖੁੱਡ, ਆਲ੍ਹਣਾ, [illegible], ਘੁਰਨਾ, ਖਾਨਾ, ਰਖਣਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇ । ਵਤਨ, ਜਨਮ ਭੂਮ ।

ਘਰ ਉੱਜੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਹੁਟੀ ਮਰ ਜਾਣੀ ।

ਘਰ ਉਜਾੜ ਸੱਟਣਾ (ਦੇਣਾ)
ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਘਰ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ ਉੜਾ ਦੇਣਾ ॥

ਘਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਮੱਲਣੀ, ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ॥

ਘਰ ਗਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰ ਘਾਟ, ਪੁ:—ਘਰ ਬਾਰ, ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ ॥

ਘਰ ਜੰਮ, ਵਿ:—ਘਰ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਨੌਰ ॥

ਘਰ ਦਾ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ (ਓਪਰਾ ਨਹੀਂ) ॥

ਘਰ ਦਾ ਨਾਂ ਡੋਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਲ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ ।

ਘਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ (ਬਨਾਉਣਾ)
ਘਰ ਦਾ ਬਾਨ੍ਹਣੂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਘਰਦਾ ਨ੍ਹੂਹਾ ਦੂਏ ਪਾਸੇ (ਦੇਣੇ, ਲਾਉਣਾ) ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ, ਮਾਲ ਉੜਾਉਣਾ ।

ਘਰ ਦਾ ਬੂਹਾ ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਜੜਨਾ

ਘਰਦਾ ਭੇਤੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਹੈ ॥

ਘਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਸੌਖਾ ਕੰਮ।

ਘਰ ਦੀ ਜੁਗਤ, ਸ:—ਸਰਫ਼ੇ ਨਾਲ ਘਰ ਦਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ।

ਘਰ ਦੇ (ਘਰੋਂ)
ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ } ਸ:—ਟੱਬਰ ਵਹੁਟੀ

ਨਘਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਹੀਂ

ਘਰ ਪਾਉਣਾ (ਪਾ ਲੈਣਾ)
ਘਰ ਵਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਕੋਈ ਤੀਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਣੀ॥

ਘਰ ਪਾਟਣਾ, ਫਟਣਾ,
ਘਰ ਪਾਟ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਚ ਫੇਟਕ ਪੈ ਜਾਣਾ॥

ਘਰ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟਣਾ (ਪੁੱਟਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਘਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਕ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨੀ॥

ਘਰ ਫੂਕ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਕੇ ਮੌਜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ॥

ਘਰ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸਣਾ, ਘਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ।

ਘਰ ਬਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਮਕਾਨ॥

ਘਰ ਬਾਰਨ, ਸ:
ਘਰ ਬਾਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ ਹੈ।

ਘਰ ਬੈਠਣਾ
ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਪੈਂਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਹੋਣਾ।

ਘਰ ਭਰਨਾ
ਘਰ ਭਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਧਨ ਲਿਆਉਣਾ॥

ਰੇਲ ਘਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ।

ਘਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ॥

ਘਰ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ, ਵਹੁਟੀ।

ਘਰ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ
ਘਰ ਵਿਗੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਭਰਤੂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਘਰ ਵਿਗਾੜ ਸੁੱਟਣਾ
ਘਰ ਵਿਗਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ: 'ਘਰ ਉਜਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਘਰਕ ਜਾਣਾ
ਘਰਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਸਾਹ ਟੁੱਟਣ, ਹਫ ਜਾਣਾ, ਸਾਹ ਜਾਣਾ।

ਘਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਕੜ੍ਹਨਾ, ਹੰਭਾਉਣਾ, ਜਿਤ ਲੈਣਾ।

ਘਰੱਲ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਨਾਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਵਿਰਲ, ਖਾਈ. (ਪੈਜਾਣਾ)।

ਘਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਹੋਣਾ (ਜ਼ਖਮ ਦਾ) ਪੰਘਰਨਾ॥

ਘਰੜ, ਪੁ: ਰਿੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਹੀਂ (ਮੱਖਣ ਸਮੇਤ), ਘਾਹ ਤੇ ਮੋਠ ਮਿਲੇ ਹੋਏ। ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ (ਕਰਾਉਣਾ)।

ਘਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਰੜਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਘਰਾਟ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਚੱਕੀ।

ਘਰਾਟਣ, ਸ:—ਘਰਾਟ ਵਾਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਘਰਾਟੀਆ, ਪੁ:—ਘਰਾਟ ਵਾਲਾ॥

ਘਰਾਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਘਰ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ, ਖਾਨਦਾਨ ।

ਘਰਾਲ, ਸ: } **ਘਰਾਲਾ,** ਪੁ: } ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਦੀ ਮੋਰੀ ਥਾਣੀਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਲਹੂ, ਹੰਝੂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਗਣਾ, ਘਰਲ

ਘਰੂੰਡ } **ਘਰੂੰਢ** } ਪੁ:—ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਪਾਈ ਹੋਈ ਝਰੀਟ, ਖਰੂੰਡ ।

ਘਰੋਂ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ, ਵਹੁਟੀ, ਟੱਬਰ ।

ਘਰੇਗਾੜੂ } **ਘਰੋਗਾ (ਗੀ, ਗੂ)** } **ਘਰੋਬੂ** } **ਘਰੋਰੂ** } ਵਿ:—ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ

ਘਰੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਚਣਾ, ਰਗੜਨਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿਣਾ ।

ਘਰੋੜੀ, ਸ:—ਦੁਧ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖੁਰਚਣ ।

ਪੇਟ ਘਰੋੜੀ ਦਾ (ਦੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਬਾਲ ਉੱਤੋਂ ਹੋਰ ਬਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ।

ਘੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਜਣਾ, ਟੋਰਨਾ ॥

ਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਭਿਜਵਾਉਣਾ, ਟੁਰਵਾਉਣਾ ॥

ਘਲਿਆਰ, ਸ: ਪੱਕਿਆਈ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਧੀਰਜ ਹੋਣੀ)

ਘਲਿਆਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਤਾ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਘੱਲੂ ਘਾਰਾ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਮੌਤਆ ਨਾਸ ॥

ਘੜਤ, ਸ:—ਘਾੜ, ਬਣਾਉਟ ॥

ਘੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਹਿਣੇ ਜਾਂ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਉਣਾ, ਗੁੰਦਣਾ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਘੜੱਪ ਘੜੱਪ, ਪੁ: ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟੁਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੜੱਮ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਘੜਮੱਸ } **ਘੜਮੱਸ ਚੌਦੇਂ** } ਸ:—ਸ਼ੋਰ, ਹਲਚਲ, ਭੀੜ ॥

ਘੜਵੰਜੀ, ਸ:—ਘੜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੌਕੀ ਜਾਂ ਚੌਕਟਾ ॥

ਘੜਵਾਉਣ } **ਘੜਵਾਈ** } ਸ:—ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਘੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੜਾ, ਪੁ:—ਭੀੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਘੜੇ ਜਿੱਡਾ ਮੋਤੀ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ।

ਘੜੇ ਦੀ ਮੱਛੀ, ਸ:—ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ ॥

ਘੜਾਉਣ } **ਘੜਾਈ** } ਸ:—ਘੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਘੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੜਿਆ ਮੁੜਿਆ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਬਿਲਕੁਲ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਘੜਿਆਲ, ਪੁ: ਵਲ, ਵੱਜਣ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਥਾਲ਼ਾ, ਘੜੀ, ਘੰਟਾ ।

ਘੜਿਆਲਣ, ਸ: [illegible] ਵਾਲੀ, ਘੜਿਆਲ [illegible] ਵਾਹੁਣ ।

ਘੜਿਆਲੀ
ਘੜਿਆਲੀਆ } ਪੁ: ਘੜਿਆਲ ਵਜਾਉਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ॥

ਘੜੀ, ਸ: –ਸੱਠ ਪਲਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਵੇਲਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਚੀਜ਼, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਛੋਟਾ ਘੜਾ, ਵਖਤ, ਮਹੂਰਤ ।

ਘੜੀ ਸਾਜ, ਪੁ: ਘੜੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ

ਘੜੀ ਘੜੀ
ਘੜੀ ਮੁੜੀ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਬਾਰ ਬਾਰ

ਘੜੀ ਦਾ ਘੜਿਆਲ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਥੋੜੀ ਗਲ ਵਧ ਜਾਣੀ ।

ਘੜੀ ਦਾ ਘੁੱਥਾ, ਵਿ:— ਜਿਸ ਨੇ ਕੰਮ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ।

ਘੜੇਥਣੀ, ਸ:—ਕੰਧ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਘੜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ।

ਘੜੌਂਚ (ਚਾ), ਪੁ:
ਘੜੌਂਚੀ (ਚੀ), ਸ: } 'ਘੜਵੰਜੀ' ਦੇਖੋ

ਘਾ, ਪੁ: –ਫੱਟ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਜ਼ਖਮ । ਫੱਟ ।

ਘਾਉ, ਪੁ: ਜ਼ਖਮ ਫੱਟ,

ਘਾਉਲ, ਸ:—ਸੁਸਤੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਘਾਉਲਣ, ਸ:
ਘਾਉਲੀ (ਲੀਆਂ), ਪੁ: } ਜੋ ਘਾਉਲ ਕਰੇ ।

ਘਾਉ ਘਾਪ, ਪੁ: [illegible] ਆਦਿਕ, [illegible] ਸਾਫ਼, ਉਜਾੜੂ ।

ਘਾਊਂ ਮਾਊਂ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇ ਸਰਤ

ਘਾਇਲ, ਵਿ:—ਫਟਿਆ, ਹੋਇਆ ਜ਼ਖਮੀ, ਦੁਖੀ, ਆਸ਼ਕ (ਕਰਨਾ) ।

ਘਾਈ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ, ਬਹਾਨਾ, [illegible], ਘਾਤ, ਮੌਕਾ (ਵੇਖਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥ ਪੁ: ਘਾਹੀ ।

ਘਾਸ, ਪੁ:— ਰਗੜ, ਘਾਸੀ, ਘਾਹ ॥

ਘਾਸਲ ਮਾਸਲ, ਸ:—ਹੀਲਾ, ਬਹਾਨਾ, ਝੂਠ ਕਰਨੀ,

ਘਾਸਾ, ਪੁ: [illegible] ਦਾ ਤਸਮਾ, ਰਗੜ, ਮਾਲਸ਼ ।

ਘਾਸੀ, ਸ: –ਰਗੜ, ਘਸ ਕੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਰਕੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅਸਰ, (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਘਾਹ, ਪੁ: ਪੱਠੇ, ਕੱਖ ॥

ਘਾਹ ਪੱਠਾ (ਪੱਤਾ), ਪੁ:—ਘਾਹ ਪਤ੍ਰ, ਗਾਰ ॥

ਘਾਹ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਕਿਣੀ ਕੰਮ ਕਰ ਸੁੱਟਣਾ ।

ਘਾਹਣ, ਸ: –ਘਾਹ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ॥

ਘਾਹੀ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘਾਹੀ ਪਾਤੀ, ਪੁ: [illegible] ਵਾਸਤੇ ਚਾਰਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ।

ਘਾਗ
ਘਾਘ } ਪੁ: ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਚਲਾਕ।

ਘਾਗਰਾ
ਘਾਘਰਾ } ਪੁ:—ਲਹਿੰਗਾ।

ਘਾਗਰਾ ਪਲਟਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੋਰੇ ਸਪਾਹੀ।

ਘਾਗਾ, ਪੁ:—ਚਲਾਕੀ, ਚਤਰਾਈ, ਫਰਬ।

ਘਾਗੋ ਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਫਰੇਬੀ।

ਘਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਟੁਟੀ ਹੋਈ ਇੱਟ ਦਾ ਗਲ।

ਘਾਟ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਬੇੜੀਆਂ ਜਾਂ ਜਹਾਜ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਘਾਟੀ, ਘਾਟਾ, ਗਹਿਣੇ ਘੜਨ ਵਾਸਤੇ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ, ਘੜਤ।
ਸ:—ਥੁੜੇ ਹੋਏ ਜੌਂ।

ਵਾਧ ਘਾਟ, ਸ:—ਲਾਹਾ ਜਾਂ ਟੋਟਾ॥

ਘਾਟਾ, ਪੁ:—ਕਮੀ, ਥੁੜ, ਨੁਕਸਾਨ, ਟੋਟਾ ਘਾਟੀ। (ਘਾਟਾ ਉਠਾਉਣਾ, ਆਉਣਾ, ਸਾਹਣਾ, ਹੋਣਾ, ਪੈਣਾ)

ਘਾਟਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਘਟੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ।

ਘਾਟੀ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਪਹਾੜੀ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਢਾਲ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ।

ਘਾਟੇ ਵੰਦਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਾਟਾ ਪਏ (ਸੌਦਾ)॥

ਘਾਣ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਕੱਠ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼।

ਘਾਣ ਉਤਰਨਾ
ਘਾਣ ਉਤਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਕੜਾਹੇ [illegible] ਕੇ ਨਿਕਲਣਾ।

ਘਾਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੜਾਹੇ ਵਿੱਚ ਤਲਣ ਲਈ ਪਾਉਣਾ॥

ਘਾਣ ਬੱਚਾ ਕੋਲ੍ਹੂ ਪਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਨੂੰ ਲਈਆਂ ਉਹਦਾ ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਮਰਵਾਉਣਾ॥

ਘਾਣ ਲੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਦਮੀ ਮਾਰੇ ਜਾਣੇ।

ਘਾਣੀ, ਸ:—ਗਾਰਾ, ਗੋਈ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਤੂੜੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ, ਘਾਣ, ਜਿੰਨਾ ਤੇਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਕੋਹਲੂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਏ। ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਾਚ॥

ਘਾਣੀ ਉਤਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਾਣ ਉਤਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਘਾਣੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਣੀ।

ਘਾਣੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਾਏ [illegible] ਦਾ ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ।

ਘਾਣੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘਾਣ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਘਾਤ, ਸ:—ਵਧ, ਢੰਗ, ਮੌਕਾ, ਉਡੀਕ, ਤਾੜ (ਲਾਉਣਾ) ਪੁ: ਕਤਲ, ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ)।

ਘਾਤਕ, ਪੁ:—ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਘਾਤਣ, ਸ:
ਘਾਤੀ, ਪੁ: } ਵਿ:—ਜੋ ਘਾਤ ਲਾਏ ਜਾਂ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰੇ॥

ਘਾਪਾ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਘੱਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਫਰਕ॥

ਘਾਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੁੱਟਣਾ, ਠੱਗਣਾ, ਛਲਣਾ।

ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਣਾ॥

ਘਾਬਰਾ, ਵਿ: ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਘਾਰ, ਸ: ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਸਿਰ ਪੀੜ, ਪੁੰਦ, ਘੁੜ, ਬਦਬੋ, ਮੋਰੀ।

ਘਾਰੀ, ਸ: ਵਹਿਣੀ, ਖੂਹ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਟੋਆ ਹੌਲੀ, ਮਾਰਨੀ।

ਘਾਲ, ਪ: ਸ:—ਮੇਹਨਤ, ਔਖਾ ਕੰਮ।

ਘਾਲ ਮੇਲ, ਪੁ: ਇਕੱਠ, ਜੋੜ, ਗੜਬੜ, ਦਖਾ, ਭਰਮ।

ਘਾਲਣਾ (ਨਾਂ), ਕ੍ਰਿ:— ਵੇਲਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ॥

ਘਾਲਾ ਮਾਲਾ, ਪ: -ਸਲਾਹ, ਭੇਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਗੜਬੜ।

ਘਾਵ, ਪ:—ਜ਼ਖਮ, ਫਟ।

ਘਾੜ, ਪੁ: ਘਾੜਤ, ਸ: } ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਬਣਾਉਟ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਢੰਗੀ।

ਘਾੜੂ, ਪ: ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ ਘੜਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ, ਮਿਸਤਰੀ, ਬੋਲੀ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਜਾਣੂ।

ਘਿਉ, ਪ: ਪੰਘਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਖਣ, ਘੀ ਵੇਖੋ॥

ਘਿੱਸ ਕਰਨੀ, ਘਿਸ ਚਾੜ੍ਹਨੀ } ਕ੍ਰਿ: ਖਰਚ ਮਾਰਨਾ ਠੱਗਣਾ।

ਘਿੱਚ ਪਿੱਚ, ਘਿੱਚ ਮਿੱਚ } ਵਿ:—ਗੜ ਬੜ, ਗਾਹੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਘਿੱਟੀ, ਸ: -ਗਿੱਚੀ, ਗਰਦਨ, ਧੌਣ।

ਘਿਣ, ਸ: ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਨ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ, ਕਰਾਹਤ, ਗਿਲਾਨੀ।

ਘਿਣ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਜੀ ਘਿਰਣਾ, ਮਨ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਘਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਣ ਆਉਣੀ, ਜੀ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਘਿਣਾਹਦਾ, ਘਿਣਾਧਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਘਿਣ ਆਵੇ॥

ਘਿੱਦਾ, ਵਿ:— ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਡੱਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਘਿੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੈਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਸਾਂਭਣਾ, ਰਖਣਾ।

ਘਿਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਾਉਣਾ, ਰਖਵਾਉਣਾ॥

ਘਿਰਟੀ, ਸ: -ਘਿੱਟੀ, ਗਿਚੀ, ਗਰਦਨ, ਧੌਣ॥

ਘਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਘੇਰੇ ਜਾਣਾ, ਉੱਪਰਥਲ ਆਉਣ ਲੱਗਣੀ, ਸਿਰ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਜੀ ਡੁੱਬਣਾ।

ਘਿਰਰੀ ਘਿਰਰੀ, ਵਿਸਮਧ:-ਸੂੰਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼

ਘਿਰੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਲਿਸੰਗ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ।

ਘਿਰਕਾ, ਪੁ:— ਝਟਕਾ, ਸੰਦ (ਵੇਲਾ)॥

ਘੀ, ਪ: 'ਘਿਉ' ਵੇਖੋ॥

ਘੀਆ } **ਘੀਯਾ** } ਪੁ: ਇਕ ਸਬਜ਼ੀ ਦਾ ਨਾਂ।

ਘੀਆ ਕਸ, ਪੁ: ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਾਨਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਘੀਆ ਆਦਿਕ ਦੇ ਟੋਟੇ ਲਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਘੀਆ ਕਵਾਰ, ਸ: ਇਕ ਬੂਟਾ ਕਅ ਤੇ ਰੀਦਲ।

ਘੀਆ ਗੁੰਦੋਲੀ } **ਘੀਆ ਤੋਰੀ** } ਸ: ਇਕ [illegible]।

ਘੀਸ, ਸ: —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੂਹਾ।

ਘੀਸਮਾਰ, ਪੁ: ਚੂਹੇ ਫੜਨ ਜਾਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਯੰਤ੍ਰ।

ਘੀਸਣ, ਵਿ:—ਅਹਿਮਕ, ਆਲਸੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ।

ਘੀਸੀ, ਸ: ਧਰਤੀ ਉੱਖੇ ਚਿੱਤੜ ਰਗੜਣ (ਕਰਨੀ)।

ਘੀਹ } **ਘੀਹਾਂ** } ਸ:—ਪੈਰ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਮਲਣ ਦੇ ਕੰਮ, ਰਗੜ, ਗੋਡ (ਦੇਣੀਆਂ, ਲੈਣੀਆਂ)।

ਘੀਂਗਾ (ਗੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਲ ਪੈ ਜਾਏ ਗਲ ਘੀਂਗੇ ਪਾਉਣੀ।

ਘੀਚਰ, ਵਿ:—ਘਾਹੀ, ਚਰਖਣਾ, ਪੁਰਬੀਆ।

ਘੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ, ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ।

ਘੁੱਸ ਜਾਣਾ } **ਘੁੱਸਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ।

ਘੁਸਮੁਸ, ਪੁ:—ਘੁਸਮੁਸਾ, ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ ਗੱਲ।
ਵਿ:—ਬੜਾ ਚਾਨਣਾ, ਧੁੰਧਲਾ।

ਘੁਸਮੁਸੀਆ } **ਘੁਸ ਮਸੂ** } ਪੁ: ਨਕਾਰਾ ਆਲਸੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਖਟੂ।

ਘੁਸਰ ਮੁਸਰ } **ਘਸਰ ਮੁਸਰ** } ਸ:- ਹੌਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਕਰਨਾ।

ਘੁਸੜ ਜਾਣਾ } **ਘੁਸੜਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਧਸ ਜਾਣਾ।

ਘੁਸੜੂ, ਪੁ: ਘੁਸੜਨ ਵਾਲਾ, ਘਰ ਘੁਸ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਘੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਾੜਨਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੁਆਉਣਾ।

ਘੁਸਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ, (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਘਸੁੰਨ, ਪੁ:—ਮੁੱਕਾ, ਹੂਰਾ (ਖਾਉਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਗਾਉਣਾ)।

ਘਸੁੰਨ ਨੇੜੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ?—ਇੱਥੇ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਖੌਫ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਘਸੁੰਨ ਮੁੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੜਨਾ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ।

ਘਸੁੰਨ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਖਾਣੀ।

ਘਸੁੰਨ ਵਰਗਾ ਮੂੰਹ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ।

ਘੁਸੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਅੰਦਰ ਧੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾੜਨਾ।

ਘੁਸੇੜੂ, ਪੁ:—ਘੁਸੇੜਨ ਵਾਲਾ।

ਘੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਘੁਰਕੀ ਮਰਵੀ ਕਰਾਉਣਾ ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਘੁੰਗਚੀ, ਸ: —ਰੱਤੀ, ਲਾਲੜੀ, ਮਾਸ਼ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ।

ਘੁੰਗਟ, ਪੁ: ਘੁੰਡ, ਪਰਦਾ, ਬੁਰਕਾ ਆਸਰਾ ਪੱਲੂ, ਓਟ ।

ਘੁੰਗਣੀ / ਘੁੰਙਣੀ, ਸ:— ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ ਦੇ ਦਾਣੇ (ਘੁੰਗਣੀਆਂ) ।

ਘੁੰਗਰਾਲ, ਸ:—ਛੰਗਰਾਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ।

ਘੁੰਗਰਾਲਾ / ਘੁੰਗਰਿਆਲਾ, ਪੁ:—ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਵਾਲਾ ਹੋਏ ਅ ਦਾਰ, ਹੋਏ ਵਾਲ

ਘੁੰਗਰੀ, ਸ:— ਛੋਟਾ ਘੁੰਗਰੂ (ਜੋਹੇ ਅਕਸਰ ਪਾ ਦੇ ਨਾਂਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦੇ ਹਨ) ।

ਘੁੰਗਰੂ / ਘੁੰਗਰੂ, : ਛੁੱਟੀਆਂ ਗੋਲ ਵੱਜਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ॥

ਘੁੱਗੀ, ਸ: ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ (ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ)

ਘੁੱਗੂ, ਪੁ: ਘੁੱਗੀ, ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਜਣ ਵਾਲਾ ਖਿਡੌਣਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਘੂ ਘੂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ । ਮੂਰਖ ਅਤੇ ਗੁੰਗਾ (ਹਲਾ, ਕਮਲਾ) ।

ਘੁੱਚ ਮੁੱਚ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ, ਬੇਢਬਾ, ਗੜਬੜ

ਘੁੱਟ / ਘੁੱਟਾ, : ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿੰਨੀ ਇਕ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾਵੇ (ਪੁ, ਇਸਤ੍ਰੀ)

ਘੁੱਟਾ ਵੱਟੀ ਖਾਣੀ / ਘੁੱਟੇ ਵੱਟੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਜਗਾ ਹੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੀਣਾ

ਲਹੂ ਦਾ ਘੁੱਟ ਕਰ (ਭਰ) ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਬਰ ਕਰਨਾ ।

ਲਹੂ ਦਾ ਘੁੱਟ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਹੋਕੇ ਕੁਝ ਖਾਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ।

ਲਹੂ ਦੇ ਘੁੱਟ ਦੇ ਤਿਹਾਏ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ।

ਘੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਣਾ ਨਪਣਾ, ਨਿਚੋੜਨਾ ਰੋਕਣਾ ।

ਘਟੰਨਾ / ਘੁਟੰਨਾ, ਪੁ: ਪਜਾਮਾ, ਸੁੱਥਣ, ਤੇੜ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ।

ਘੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਘੁੱਟਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਘੁਟਾਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਗੁਟਾਰ ।

ਘੁੱਟੀ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ ।

ਜਨਮ ਘੁੱਟੀ / ਜਰਮ ਘੁੱਟੀ, ਸ:—ਜੰਮਦੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਜੋ ਘੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਘੁੰਡ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਕੱਜਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ, ਪਰਦਾ, ਘੂੰਡ (ਕੱਢਣਾ) ।

ਘੁੰਡੀ, ਸ:—ਤੁਕਮਾ, ਰੀਝ, ਦੋਸਤੀ ਟੁੱਟਣੀ (ਘੁੰਡੀ ਪੈ ਜਾਣੀ) ।

ਘੁੰਡੀ ਬੀੜਾ, ਪੁ:—ਚੋਗੇ ਜਾ ਕੁਰਤੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਛੇਕ ॥

ਘੁੰਡੂ, ਸ:—ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਰੁਪਹਿਰੀ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ਗੋਲ ਗੰਢ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਘੁਣ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ (ਲੱਗ ਜਾਣਾ)

ਘੁਣਾਹਦਾ (ਧ), ਪੁ:
ਘੁਣਾਂਦਰਾ (ਦਾ), ਪੁ: } ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ । ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੁਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ।
ਘੁਣਾਧੀ, ਸ:

ਘੁੱਤ ਮੁੱਤ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਤਕੜਾ, ਕੁਢੱਬਾ, ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਘੁੱਸਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ ।

ਘੁੱਥਾ, ਵਿ:—ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਘੁਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ।

ਘੁਥਾਈ, ਸ:—ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਧੋਖਾ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ।

ਘੁੱਥੂ, ਪੁ:—ਭੁੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ।

ਘੁੰਨਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਘੁੱਪ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਹਨੇਰਾ ॥

ਘੁੱਪ ਘੇਰ
ਹਨੇਰ ਘੁੱਪ ਘੇਰ } ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿਸੇ ।

ਘੁਮੰਡ, ਪੁ:—ਗੁਮਾਨ, ਹੰਕਾਰ, ਆਸਰਾ, ਬੱਦ-ਲਵਾਈ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਘੁਮੰਡੀ, ਵਿ:—ਅਭਮਾਨੀ, ਹੰਕਾਰੀ, ਫਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਘੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਘੁੱਸਣਾ ॥

ਘੁੰਮਨ
ਘੁੰਮਰ } ਪੁ:—ਘੇਰਾ ਪਾਕੇ ਫਿਰਨਾ ਜਾਂ ਨੱਚਣਾ, ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ।

ਘੁੰਮਨ ਘੇਰ (ਵਾਣੀ)
ਘੁੰਮਨ ਘੇਰ (ਘੇਰੀ) } ਸ:—ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀਦਾ ਚੱਕਰ।

ਘੁਮਾਂ
ਘੁਮਾਉਂ } ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ, ਅਠ ਕਨਾਲ ।

ਘੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਭੁਆਉਣਾ, ਵਾਰਨਾ।

ਘੁਮਾਈ
ਘੁਮਾਈਂ } ਸ:—ਘੇਰਾ, ਚੱਕਰ, ਸਦਕਾ ।

ਘੁਮਾਣੀ, ਸ:—ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੀਣ ਗੋਪੀਆ ।

ਘੁਮਾਰ (ਘੁਮਿਆਰ) ਪੁ:—ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾਵੇ, ਇਕ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਚਿੱਕੜ ਦਾ ਰੋਹਮੂੰ ।

ਘੁਮਾਰੀ (ਘੁਮਿਆਰੀ), ਸ:—ਘੁਮਾਰ ਦੀ ਤੀਵੀਂ

ਘੁਮਾਲ, ਸ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਖੱਡੀ ਦਾ ਟੋਇਆ ॥

ਘੁੰਮੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਕੇ ਜਾਣਾ, ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ, ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ।

ਘੁਮੇਟਣੀ, ਸ:—ਚੱਕਰ, ਫੇਰ, ਭੌਂ ।

ਘੁਮੇਟਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਘੇਰਾ, ਕਿਲਕਲੀ (ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ)

ਘੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਉਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਘੁਰਕੀ, ਸ਼ਃ—ਦੱਬਕਾ, ਡਰਾਵਾ, ਧਮਕੀ, ਝਾੜ ਦੇਣੀ ।

ਘੁਰ ਘੁਰ, ਸ਼ਃ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ।

ਘੁਰਨਾ, ਪੁਃ—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ਦਾ ਘਰ, ਘੁੱਰਾ, ਘੋਰਾ। ਕ੍ਰਿਃ—ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ (ਬੱਦਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ)।

ਘੁਰਰਾਟਾ, ਪੁਃ—'ਘੁਰਾੜਾ' ਵੇਖੋ

ਘੁਰਾ, ਪੁਃ—'ਘੁਰਨਾ' ਵੇਖੋ (ਘਟਣਾ, ਘਟਣਾ)

ਘੁਰਾਲਾਂ, ਸ਼ਃ (ਬਹੁਃ ਬਃ), ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਵਗਣ (ਵਗਾਣੀਆਂ)।

ਘੁਰਾੜਾ, ਪੁਃ—ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ ।

ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ।

ਘਰੀ, ਸ਼ਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਘੁਰਾ, ਘੱਲਾ, ਰਖਣਾ ।

ਘੁਲਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਗਲਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਘੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਾਲਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਾਉਣੀ

ਘੁਲਾਈ, ਸ਼ਃ ਘੁਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਘੁਲਾਟ / ਘੁਲਾਟੀਆ } ਵਿਃਪੁਃ—ਘੁਲਣ ਵਾਲਾ, ਲੜਾਕਾ।

ਘੁਲਾਵਟ, ਸ਼ਃ—ਘੋਲ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਗਲਾਈ, ਘੁਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਘੁਲੈਟਾ, ਪੁਃ / ਘੁਲੈਟੀ, ਸ਼ਃ } ਜੋ ਘੁਲੇ ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਕਰੇ ।

ਘੁੜ, ਪੁਃ—ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ 'ਘੋੜਾ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਘੁੜ ਚੜਾ' (ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ), 'ਘੁੜ ਦੌੜ' (ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ), ਘੁੜ ਨਾਲ (ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤੋਪਖਾਨਾ) ਆਦਿਕ ।

ਘੁੜਬੜਾਉਣਾ / ਘੁੜ ਬੁੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਨੱਕ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ (ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਕਰ)।

ਘੁੜ ਬੜਾਟ, ਸ਼ਃ—ਘੁੜ ਬੜਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਘੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ / ਘੁੜ ਘੁੜ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—'ਘੁੜ ਬੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਘੁੜਾਮੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਘੁੜੰਮ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਘੂਆਂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਕੀੜਾ, ਵਿਃ ਕਬਾ, ਸਕਾ ਠਤੀ।

ਘੂਸ / ਘੂੰਸ } ਸ਼ਃ—'ਘੌਂਸ' ਵੇਖੋ, ਵੱਢੀ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ)॥

ਘੂਕ, ਵਿਃ—ਗਾੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦਰ (ਘੂਕ ਸੌਣਾ)।

ਸ਼ਃ—ਦੂਰੋਂ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣ, ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਜੋ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ।

ਘੂਕਣਾ / ਘੂਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਰਾਸ ਆਉਣੇ ॥

ਘੂਕਰ (ਰਾ), ਸ਼ਃ—ਸੁਖ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸ਼ੋਭਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ।

ਘੂੰ ਘੂੰ, ਪੁਃ—ਚਰਖੇ ਦੇ ਫਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਘੁਠਾ
ਘੁਣਾ } ਵਿ: —ਬਦਨੀਤ, ਭੈੜਾ, ਖੋਟਾ ॥

ਘੂਰ, ਪੁ: ਸ:—ਘੂਰੀ ਹੋਈ ਮੁੱਢੀ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਘੂਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੂਰਨਾ, ਝਿੜਕਣਾ।

ਘੂਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਨਿਕਲਨਾ
ਘੂਰ ਨਿਕਲ ਪੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਮਾਲ ਘਟ ਜਾਣਾ

ਘੂਰਾ ਘਾਰੀ, ਸ:—ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ।

ਘੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ।

ਘੂਰੀ, ਸ: —ਤ੍ਰਿਊੜੀ, ਧਮਕੀ, ਝਿੜਕ (ਦੇਣੀ, ਵੱਟਣੀ)।

ਘੇ
ਘੇਉ } ਪੁ: ਪੰਘਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੱਖਣ, ਘਿਉ।

ਘੇਉਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਠਿਆਈ, ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਲੇਬੀ ॥

ਘੇਉਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦਾ ਦੁੱਧ ਬਹੁਤ ਥਿੰਧਾ ਹੋਵੇ ॥

ਘੇਈ, ਪੁ:—ਘਿਉ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਘੇਸ
ਘੇਸਲ } ਸ:—ਹਠ, ਬਹਾਨਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ (ਮਾਰਨੀ, ਵੱਟਣੀ,।

ਘੇਸਲਾ, ਵਿ:—ਮਚਲਾ, ਘੇਸ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ,

ਘੇਤਲ ਪੰਥੀ
ਘੇਤਲ ਪੰਥੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ।

ਘੇਤਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁੱਤੀ।

ਰ, ਸ:—ਗਿਰਦਾ, ਕੰਢਾ, ਹੱਲਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ (ਪੈਣੀ) ਦਿਲ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ।

ਵਿ: ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਦਾ (ਦੀ), ਢਿੱਲਾ (ਕੱਪੜਾ), ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ।

ਘੇਰ ਘਾਰ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਜਾ ਹਿਕਮਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ॥

ਘੇਰ ਫੇਰ, ਪੁ:—ਹੇਰ ਫੇਰ ॥

ਘੇਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਘੇਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਘੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਫੇਰੇ ਖੜੇ ਹੋਣਾ, ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ ਰੋਕਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਫੜਨਾ, ਭਰਨਾ, ਸਮਾਉਣਾ।

ਘੇਰਨੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਚਰਖੇ ਦਾ ਹੱਥਾ।

ਘੇਰਾ, ਪੁ:—ਗਿਰਦਾ, ਚੱਕਰ, ਕੰਢਾ, ਘੱਲਾ ਰੋਕ, ਵਲਾਉ।

ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਨਾ, ਚਹੁੰ ਪਾਸਿਓਂ ਰੋਕਣਾ।

ਘੇਵਰ, ਪੁ:—'ਘੇਉਰ' ਵੇਖੋ।

ਘੈਲ ਵਿ:—'ਘਾਇਲ' ਵੇਖੋ।

ਘੋਸਣ, ਸ:
ਘੋਸੀ, ਪੁ: } ਘਾਹ ਖੋਤਣ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਪੂਰਬੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਘੋਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਾਹਲਾ, ਕਰਨੀ ਚੀਜ਼ ਘੁਮਾਉਣੀ।

ਘੋਖ, ਸ:—ਟੋਲ ਭਾਲ, ਤੱਕ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪੂਰਾ ਪਤਾ (ਰੱਖਣੀ)।

ਘੋਖਣ, ਸ: / ਘੋਖੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਘੋਖ ਰੱਖੇ, ਪਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਘੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਰਟਣਾ।

ਘੋਗਲ ਕੰਨਾ, ਵਿ:—ਨਾਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਣਜਾਣ, ਮੂਰਖ।

ਘੋਗੜ / ਘੋਗੁੜ } ਪੁ:—ਹਊਆ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਵੱਡੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ

ਘੋਗਾ / ਘੋਘਾ } ਪੁ:—ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸਿੱਪੀ

ਘੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹਮਖਾਹ ਪਰਖਣਾ।

ਘੋਚ ਖਿੱਦਿਆ, ਸ: —ਖਾਹਮਖਾਹ ਦੋਸ਼ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ (ਕਰਨੀ)।

ਘੋਟ, ਸ:—ਰਗੜ, ਚਮਕ (ਕੱਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀ), ਦਬਾਉ। ਪੁ: ਖਸਮ (ਮੁਲਤਾਨੀ)।

ਘੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਨਾ, ਚਮਕਾਉਣਾ, ਮੁੰਨਕੇ ਸਫਾ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਰਟਣਾ।

ਘੋਟਾ / ਘੋੱਟਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕਾਗਤ ਜਾਂ ਪੱਟੀ ਰਗੜਕੇ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਘੋੱਟਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ।

ਘੋੱਟਾ ਘੱਟੀ, ਸ:—ਚਮਕਾਉਣ ਜਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁਨਾਕੇ ਸਫਾ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਘੋਟਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ / ਘੋਟਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰਟ ਕੇ ਸਬਕ ਯਾਦ ਕਰਨਾ॥

ਘੋੱਟੇ ਗਰ, ਪੁ: / ਘੋੱਟੇ ਗਰਨੀ, ਸ: } ਜੋ ਘੋਟਕੇ ਚਮਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ।

ਘੋਟੂ / ਘੋੱਟੂ } ਪੁ:—ਘੋੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਘੋੱਟਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਗਲ ਘੁੱਟੇ।

ਘੋਨ ਮੋਨ / ਘੋਨ ਮੋੱਨਾ } ਵਿ: —ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਘੋਪ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਭ ਦੇਣਾ (ਬਰਛਾ ਆਦਿਕ)।

ਘੋੱਪਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੋਲ ਤੰਬੂ

ਘੋਰ, ਪੁ:—ਮਲ, ਵਿ: —ਹਨੇਰਾ, ਮੈਲਾ, ਡਰਾਉਣਾ।

ਘੋਰ ਸੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ॥

ਘਰ ਘੁੰਡੋਂ, ਸ:—ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ।

ਘੋਰ ਜੁੱਧ, ਪੁ:—ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਲੜਾਈ।

ਘੋਰ ਨਰਕ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਘੋਰਣ, ਸ: / ਘੋਰੀ, ਪੁ: } ਮੈਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਮੈਲੇ, ਵੇਸ, ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਅਘੋਰੀ।

ਘੋਰੜੂ, ਪੁ:—ਔਖਾ ਸਾਹ ਲੈਣਾ, ਦਮਾ (ਚੱਲਣਾ, ਵੱਜਣਾ)।

ਘੋਰੜੂ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਤ ਸਮਾ ਹੋਣਾ॥

ਘੋਲ ਪੁ: / ਘੋਲ ਮਚੋਲ, ਪੁ: } ਕੁਸ਼ਤੀ, ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ॥

ਘੋਲ ਘੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋਲਣਾ, ਵਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ।

ਘੋਲ ਘੱਤੀ / **ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ** } ਸ਼ਃ—ਵਾਰੀ, ਸਦਕੇ, ਬਲਿਹਾਰੀ

ਘੋਲਣਾ / **ਘੋਲਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਰਲਾਉਣਾ, ਗਾਲਨਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ ।

ਘੋਲੀ, ਸ਼ਃ—ਵਾਰੀ, ਸਦਕੇ, ਬਲਿਹਾਰ (ਜਾਣਾ) ॥

ਘੋਲੂ, ਪੁਃ—ਘੁਲਣ ਵਾਲਾ, ਬਲਵਾਨ, ਲੜਾਕਾ ।

ਘੋਲੂਆ, ਪੁਃ—ਆਟਾ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੁਲਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਘੋੜ ਚੜਾ, ਪੁਃ—ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ ਨੌਕਰ ।

ਘੋੜ ਦੌੜ, ਸ਼ਃ—ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ, ਘੋੜ ਦੌੜ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਘੋੜ ਪਲਾਣ, ਪੁਃ—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਇੱਕ ਖੇਡ ।

ਘੋੜ ਮੂੰਹਾਂ, ਵਿਃ—ਘੋੜੇ ਵਰਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੈ, ਕੋਹਜਾ ।

ਘੋੜਾ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਸ਼ੂ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੁਹਰਾ ॥

ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ / **ਘੋੜਾ ਭਜਾਉਣਾ** / **ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਉਣੇ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ।

ਘੋੜੇ ਕੰਨ ਬਰੱਬਰ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਖੱਟਣਾ ਖਾ ਛੱਡਣਾ ।

ਘੋੜੀ, ਸ਼ਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਜਿਸ ਫੱਟੀ ਉੱਤੇ ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਤਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਕ ਲੱਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੇਵੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਸੁਨਤਾ ਵੇਲੇ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਚਿਮਟਾ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸੱਟ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ । ਖੂਹ ਤੇ ਧਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ, ਤਕੜੀ ਅਤੇ ਅਵਾਰਾ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਕੁੱਬਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ ।

ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਸੁਨਤਾਂ ਮਗਰੋਂ ਘੋੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਲੜਕੇ ਦਾ) ॥

ਘੋੜੀ ਟੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ / **ਘੋੜੀ ਟੱਪਾ, ਪੁਃ** } ਲੜਕਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ ।

ਘੋੜੀਆਂ, ਸ਼ਃ—ਵਿਆਹ ਦਾ ਇਕ ਗੀਤ (ਗਾਉਣੀਆਂ) ।

ਘੌਂ / **ਘੌਂਹ** } ਪੁਃ—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ, ਕੌਠ, ਹੁੰਮ, ਝਾਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੀਹਣਾ (ਘੌਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਘੌਂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਪੀਹਦੇ ਰਹਿਣਾ ।

ਘੌਂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੂੜ ਉੱਡਣੀ, ਹੁੰਮ ਹੋਣਾ, ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ ॥

ਘੌਂ ਘੌਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਖਪਣਾ, ਸਿਰ ਖਾਹ ਜਾਣਾ ॥

ਘੌਲ, ਸ਼ਃ—ਸੁਸਤੀ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨੀ) ।

ਘੌਲਣ, ਸ਼ਃ / **ਘੌਲੀ, ਪੁਃ** / **ਘੌਲੀਆ, ਪੁਃ** } ਜੋ ਘੌਲ ਕਰੇ, ਸੁਸਤ, ਗਾਫਲ ॥

ਞ

ਞ ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਞੰਞਾ ॥

ਞੰਞਾ, ਪੁ:—'ਞ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਚ

ਚ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਚਸ, ਸ: —ਤੇਜ਼ੀ, ਉਸਤਰੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ, ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ ।

ਚਸਕ, ਸ:—ਚੋਭ ਵਾਲੀ ਪੀੜ, ਚੁਭਕ, ਧੜਕੀ ।

ਚਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਭਕ ਪੈਣੀ, ਤ੍ਰਿਖੀ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਧੜਕੀ ਲਗਣੀ ॥

ਚਸਕਾ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਗੇੜ, ਚਾਹ ।

ਚਸਕੇਬਾਜ਼, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਚਸਕਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ । ਖਾਊ, ਰਿਝਾਊ, ਵਿਸ਼ਈ ॥

ਚਸਮ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਨੇਤ੍ਰ, ਦੀਦੇ ॥

ਚਸਮਾ, ਪੁ:—ਕੁੰਡ, ਸਰੋਵਰ, ਸੁੰਬ, ਐਨਕ ॥

ਚਹ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਤਹਿ (ਪਾਉਣਾ), ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਬੁਲਬੁਲਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਗਾਉਣਾ ।

ਚਹਿਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਸਤਬਾਜ਼ੀ, ਬਰੂਦ ਦਾ ਚੱਕਰ ।

ਚਹਿਚਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਗਾਉਣਾ॥

ਚਹਿਚਹਾਟ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਗਾਉਣ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚਹਿਲ ਪਹਿਲ
ਚਹਿਲ ਮਹਿਲ } ਪੁ:—ਸ—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ॥

ਚਹੁੰ (ਹੁੰ)
ਚਹੂੰ } ਵਿ:—ਚਾਰੇ ਹੀ ॥

ਚਹੁੰ 'ਓਰ'
ਚਹੁੰ ਚੱਕੀ } ਕ੍ਰਿ: —ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ, ਚਾਰੇ ਕੂੰਟ ਵਿਚ ।

ਚਹੁੰ ਚੋਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ, ਭਾਰੀ ਬਿਪਤਾ ।

ਚਹੁੰ ਦਿਸਾ, ਸ:—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਸਭ ਥਾਂ ।

ਚਖੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਵ:) ਬਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ॥

ਚਖੇ ਖੁਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ: —ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਰਦੇ ਹਟਣੇ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣ ਲੈਣੀਆਂ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ।

ਚੱਕ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੌਖਟਾ, ਘੁਮਿਆਰ ਦਾ ਪਹੀਆ, ਕਾੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਰਹੁ ਠੰਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਿੰਡ ਦੀ ਭੋਂ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਵੱਢਾ [ਮਾਰਨਾ] ।

ਚੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਮਿਣਕੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਕੇ ਪਿੰਡ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੱਢਣੀ ।

ਚਾਰੇ ਚੱਕ ਜਗੀਰ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ।

ਚਕਰਾਲ, ਸ:—ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਅੱਗੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਤੀਂਵੀਂ ॥

ਚਕ ਚੂੰਧਰ
ਚਕ ਚੂੰਧਰ } ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੂਹਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ

ਚਕਚੂੰਧਰ ਛੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਾਈ ਕਰਾ ਦੇਣੀ ਫ਼ਸਾਦ ਪਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਕਟੀ, ਸਃ—ਤਮਾਕੂ ਮਲਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ਯਾ ਚਮੜੇ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਤਮਾਕੂ ਜਾਂ ਸਾਬਣ ਦੀ ਚੱਕੀ ॥

ਚੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਕਣਾ, ਚਾਉਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ, ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ ॥

ਚਕਨਾਚੂਰ, ਵਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਡਾਢਾ ਥਕਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਚਕ ਮਕ, ਸਃ—ਇੱਕ ਕਰੜਾ ਪਥਰ ਜਿਸ ਦੇ ਰਗੜਣ ਨਾਲ ਅੱਗ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਚਕਰ
ਚੱਕਰ } ਪੁਃ—ਪਹੀਏ ਵਰਗੀ ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਕੜਾ, ਘੇਰਾ, ਗੋਲ ਰਸਤਾ, ਹਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੋਲ ਹਥਿਆਰ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਫੇਰ, ਸਿਰ ਦਾ ਘੁੰਮਣਾ, ਘਬਰਾਹਟ, ਔਖ ।

ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੰਮਣਾ, ਫੇਰ ਖਾਕੇ ਆਉਣਾ ।

ਚੱਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁਮਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕਰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਘੁੰਮਣਾ ।

ਚੱਕਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁਫੇਰੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰੀਮੀ ਸੈਲ ਕਰਨੀ ।

ਚੱਕਰਵਰਤੀ, ਪੁਃ—ਸਭਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ॥

ਚਕਰਾਉਲ, ਸਃ—ਘੁਤਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ।

ਚਕਰੀ, ਸਃ—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣਾ) ਪੂੰਬੇ ਦੀ ਪੂਛ, ਛੋਟਾ ਚੱਕਰ ॥

ਚਕਰੀਆ, ਪੁਃ—ਝਗੜਣਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ ॥

ਚਕਲ, ਪਃ—ਹਲਟ ਦੇ ਪਹੀਏ ॥

ਚਕਲਾ, ਪੁਃ—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕੋਈ ਚੌਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਕੰਜਰੀਆਂ ਦਾ ਮਹੱਲਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੋਟੀ ਵੇਲੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਚੌਕਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੂੰਦ ॥ ਵਿਃ—ਚੌੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਗੋਲ ॥

ਚਕਲਾਈ, ਸਃ—ਚੁਫੇਰਤਲ, ਚੌੜਾਈ ॥

ਚਕਲੀ
ਚੱਕਲੀ } ਸਃ—ਗਲਾਈ, ਛੋਟਾ ਚਕਲਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਸਮੇਤ, ਹਲਟ ਦਾ ਖੜਾ ਪਹੀਆ ।

ਚਕਲੀਦਾਰ, ਵਿਃ—ਗੋਲ ਅਤੇ ਨਿੱਗਰ (ਫੋੜਾ)॥

ਚਕਵਈਆ
ਚਕਵੈਯਾ } ਪੁਃ—ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ ।

ਚਕਵਾ, ਪੁਃ
ਚਕਵੀ, ਸਃ } ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਕਵਾਈ, ਸਃ—ਚੱਕਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਚੱਕਾ, ਪੁਃ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਦਹੀਂ ॥ ਵਿਃ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚੱਕਾਨ, ਵਿਃ—ਬੜਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ।

ਚਕਾਰਾ, ਪੁਃ—ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ ॥

ਚਕਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਨਿਕੀ ਜੇਹੀ ਹਰਕਤੀ।

ਚੋਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਸ—ਚੋਰੀ॥

ਚਕਿਰ, ਸ਼ਃ—ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਦੂਏ ਦੇ ਖੇਤੀ ਤੋਂ ਨਿਖੇੜਨ ਵਾਲੀ ਲੀਕ॥

ਚੱਕੀ, ਸ਼ਃ—ਪੱਥਰ ਦੇ ਦੋ ਪੁੜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਟਾ ਪੀਂਹਦੇ ਹਨ, ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਦੁੰਬੇ ਦੀ ਪੁਛ, ਜ਼ਿਮੀ ਕੰਦ ਦੀ ਇਕ ਮੁੱਢੀ, ਪਠਾਨ ਕੋਟ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਦੀ॥

ਚੱਕੀ ਝੋਣਾ
ਚੱਕੀ ਪੀਹਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਕਰਨੀ।

ਚਕੁਲਾ, ਪੁਃ
ਚਕੁਲੀ, ਸ਼ਃ } 'ਚਕਲਾ' 'ਚਕਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਚੱਕੂ, ਪੁਃ—ਚਾਕੂ, ਕਲਮਾਂ ਘੜਨ ਵਾਲੀ ਛੁਰੀ, ਕਰਦ॥

ਚਕੋਤ੍ਰਾ
ਚਕੋਧਰਾ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੰਤਰਾ॥

ਚਕੋਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਵਿਃ ਚੌਰਸ॥

ਚੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀਭ ਤੇ ਧਰਕੇ ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਖਾਣਾ॥

ਚਖਮਕ
ਚਖਮਖ } ਪੁਃ—ਇਕ ਸਿੰਗਾਰ ਪੱਥਰ, ਅਣ-ਘਣ॥

ਚਖਵਈਯਾ
ਚਖਵੈਯਾ } ਪੁਃ—ਸੁਆਦ ਲਾਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਚੱਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਚਖਾ, ਪੁਃ—ਵੇਲਣੇ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਜੋ ਗੁੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਚਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਆਉਣਾ, ਸੁਆਦ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਵੰਨਗੀ ਦੇਣੀ॥

ਚਖਾਈ, ਸ਼ਃ—ਚੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਚਖਾ ਚੁਖੀ, ਸ਼ਃ—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਜਾਣੀ, ਲਗਣੀ)॥

ਚੱਖੀ, ਸ਼ਃ—ਸੁਆਦ, ਰਸ।

ਚੱਖੀ ਦੇਣੀ
ਚੱਖੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਜ ਦੇ ਮੂੰਹ ਲਹੂ ਜਾ ਮਾਸ ਲਾਉਣਾ, ਹਿਲਾ ਲੈਣਾ।

ਚਖ!
ਚਖੇ ਹੋ! } ਵਿਸਮਯਃ—ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ!

ਚਖੇ ਚੁਬੰਦ, ਵਿਃ—ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ, ਤਕੜਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਚੌਕਸ॥

ਚਖੌਣੀ, ਪੁਃ—ਅੰਨ ਚੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ (ਕਰਨੀ)।

ਚੰਗ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ, ਸਰੰਗੀ॥

ਚਗੱਤਾ, ਪੁਃ—ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੁਗਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਅੱਲ, ਦਰਸਨੀਕ ਆਦਮੀ॥

ਚਗਲ, ਸ਼ਃ—ਜੂਠ, ਨੀਚ ਆਦਮੀ (ਚਗਲ ਚੰਦ-ਕਮੀਨਾ)॥

ਚੰਗਲ, ਪੁਃ—ਪੰਜਾ, ਨਹਿੰਦਰਾਂ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਚਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੂਠੀ ਕਰਨੀ, ਭੁੱਖ ਬਿਨਾ ਖਾਣਾ॥

ਚਗਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਚਗਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚੰਗੜ, ਪੁ:
ਚੰਗੜਨੀ, ਚਗੜਿਆਣੀ, ਸ:
ਚੰਗੜੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਨਿਕੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਜੋ ਅਨਾਜ ਛੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਚੰਗਾ, ਪੁ:
ਚੰਗੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਅੱਛਾ, ਭਲਾ, ਮਨਭਾਉਂਦਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਦਾ, ਨਰੋਇਆ, ਬਖਤਾਵਰ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਛਾ, ਅੱਛੀ ਤਰਾਂ॥

ਚੰਗਾ ਭਲਾ, ਵਿ:—ਅੱਛਾ, ਖਰਾ, ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ, ਜਿਉਂਦਾ ਜਿਉਂ, ਖਾਸਾ ਕੰਮ ਚਲਾਊ॥

ਚੰਗਿਆਈ, ਸ:—ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ, ਖੂਬੀ।

ਚੰਗਿਆਰਾ, ਪੁ: ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ਚੰਗਿਆੜਾ॥

ਚੰਗਿਆੜਾ, ਪੁ:
ਚੰਗਿਆੜੀ, ਸ: } ਅੰਗਿਆਰੀ, ਚਿਣਗ, ਅੱਗ ਦੀ ਕਣੀ।

ਚੰਗਿਆੜੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਾ ਦੇਣੀ॥

ਚੰਗੇਰ, ਸ:—ਘਾਸ ਆਦਿਕ ਦੀ ਚੌੜੀ ਟੋਕਰੀ॥

ਚੰਗੇਰਟਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਚੰਗੇਰ। ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਅੱਛਾ।

ਚੰਗੇਰਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁ ਚੰਗਾ, ਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗਾ॥

ਚੰਚਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਿਚੱਲਾ ਨਾ ਰਹੇ, ਚਲਾਕ, ਖਿਡਾਰੀ, ਚਪਲਾ।

ਚੰਚਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ:
ਚੰਚਲ ਤਾਈ, ਸ:
ਚੰਚਲਾਈ, ਸ: } ਨਿਚੱਲੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਚਲਾਕੀ, ਫੁਰਤੀ, ਬੇਚੈਨੀ, ਭੁਲ ਭੁਲਾਵਾ।

ਚੱਚਾ ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਯਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ 'ਚ॥

ਚੱਜ, ਪੁ:—ਵੱਲ ਢਾ, ਢੰਗ, ਅਕਲ, ਸਮਝ, ਚਾਲ ਢੱਜ॥

ਚੱਜ ਚਾਰ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਚਾਲ, ਰਹਿਤ॥

ਚੱਜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ ਖੁਰਕਾ॥

ਚਟ, ਸ:—ਮਾਸ ਗੱਲਣ ਵਾਲੀ ਸੱਟ ਜਾਂ ਫੋੜਾ॥

ਚੱਟ, ਪੁ: ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਵਾਦ॥
ਵਿ: ਝਟ ਪਟ॥

ਚੱਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ।

ਚੱਟ ਕਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਦ ਲਾਕੇ ਖਾ ਜਾਣਾ॥

ਚੱਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬ ਲੈਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਮਨਾ ਲੈਣੀ॥

ਚੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝੱਟ ਪਟ।

ਚੱਟ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖਾ ਲੈਣਾ, ਵੱਢੀ ਖਾਣੀ॥

ਚਟਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸੁਹਣਾ ਰੰਗ, ਰਸ, ਚਾਹ, ਉੱਡਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਅਲਬਲ॥

ਵਿ:—ਚਮਕਦਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਸੁਹਣਾ ਹੋ।

ਚਟਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੜਕਣਾ॥

ਚਟਕਣਾ, ਚਟਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਟੁੱਟਣਾ, ਪਾਟਣਾ, ਚਮ-ਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ।

ਪੁ: ਤਮਾਚਾ, ਚਪੇੜ॥

ਚਟਕਾਉਣਾ, ਚਟਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਪਾੜਨਾ, ਦਬਾ ਕੇ ਕੱਢਣੇ (ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ) ਚਮਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਮਟਾ ਕੇ ਮਾਰਨੇ।

ਚਟਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨੂੰ ਤਾਲੂ ਵੱਲੋਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਵਿਚ ਵਿੱਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ (ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਵਾਸਤੇ)॥

ਚਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਚਟਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼(ਮਾਰਨੀ)॥

ਚਟਕੀਲਾ, ਵਿ:—ਭੜਕੀਲਾ, ਸੋਹਣਾ, ਮਜ਼ੇਦਾਰ।

ਚਟਖਣਾ, ਚਟਖਾਉਣਾ, 'ਚਟਕਣਾ, ਚਟਕਾਉਣਾ' ਵਰਗੇ

ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖਾਣਾ, ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ।

ਚਟਣੀ, ਸ:—ਕਈ ਮਸਾਲੇ ਕੱਠੇ ਰਗੜੇ ਹੋਏ, ਚੱਟਣ ਵਾਲੀ ਦੁਆ॥

ਚਟਣੀ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਿਗਲੇ ਜਾਣਾ॥

ਚਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ॥

ਚਟ ਪੱਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਚਟ ਪਟਾ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਸੁਆਦੀ, ਲੋਹਾ ਵਾਲਾ।

ਚਟਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ ਬਿਆਕਲ ਹੋਣਾ॥

ਚਟਪਟਾਹਟ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਹਟ॥

ਚਟਪਟੀ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਟ(ਲੱਗਣੀ)।

ਚਟਪਟੀਆ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋਹਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਾਹਲਾ, ਚੁਸਤ, ਜ਼ਰੂਰੀ, ਬੇ ਸਬਰਾ॥

ਚੱਟਮ, ਵਿ:—ਸਫਾ, ਮੁੰਨਿਆਂ ਹੋਇਆ, ਚੱਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਮੁਕਾ ਹੋਇਆ, ਮੁਰਦਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਚਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਖੁਆਉਣਾ, ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ॥

ਚਟਾਈ, ਸ:—ਚੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਫ, ਫੂੜ੍ਹੀ॥

ਚਟਾਕ, ਪੁ:—ਮਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ, ਜ਼ਖਮ॥

ਚਟਾਕਾ, ਚਟਾਖਾ, ਪੁ:—ਮਰਾਕਾ, ਟੁੱਟਣ ਜਾਂ ਫਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਸੂਰਜ ਦੀ ਚਮਕ।

ਚਟਾਕੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੁਆਦੀ, ਕਰਾਰਾ॥

ਚਟਾਪਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਟ ਪੱਟ, ਝਬਦੇ, ਬਾਰਬਾਰ॥

ਚਟਾਪਟੀ, ਸ:—ਚਟਪਟੀ, ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਟ॥

ਚੱਟੀ, ਸ:—ਜਰੀਮਾਨਾ, ਡੰਨ, ਨੁਕਸਾਨ, ਖਰਚਾ॥ (ਦੇਣੀ ਜਾਂ ਭਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)

ਚੱਟੀ ਚਪੱਟੀ, ਚੱਟੀ ਚਿਪੀਰੀ, ਚੱਟੀ ਚੀਰਾ, ਚੱਟੀ ਚੀਰੀ, ਸ:—ਚਟੀ॥

ਚੱਟੂ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਉੱਖਲ, ਖਾਊ ਉਡਾਊ

ਚਟੂਰਾ, ਪੁ:
ਚਟੂਰੀ, ਸ:
ਚੜੂਰਾ, ਪੁ: } ਅੰਨ ਆਟਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਦਾਹੀ ਰਿੜਕਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ

ਚਟੋਰ, ਪੁ: ਸ:
ਚਟੋਰਾ, ਪੁ:
ਚਟੋਰੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਚਸਕਾ ਹੋਵੇ।

ਚੱਠ, ਸ: —ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਣੇ ਕਰਨੀ।

ਚੱਠਾ, ਪੁ: —ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ॥

ਚੱਠੂ, ਪੁ: —ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਉੱਖਲ, ਘੁੰਮਰ ਘੇਰ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਟੋਇਆ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢੋਲ।

ਚੰਡ, ਸ: —ਤੇਸੀ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਟਾਂ ਘੜੀ ਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਚੰਡ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਚੰਡ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਪੱਲੇ ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ॥

ਚੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਕੁੱਟ ਕੇ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਮੱਤ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਕੇ ਸੁਧਾਰਨਾ।

ਚੰਡ ਬਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਤ ਬਣਾਉਣੀ।

ਚੰਡਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਚੰਡਵਾਈ, ਸ: —ਚੰਡਵਾਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ।

ਚੱਡਾ, ਪੁ: —ਢਿੱਡ ਅਤੇ ਪੱਟ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ

ਚੱਣੇ ਗੱਟੇ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਘੁਲਦਿਆਂ ਘੁਲਦਿਆਂ ਗਿੱਚੀ ਗੋਡਿਆਂ ਨਾਲ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਚੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਚੰਡਾਲ, ਪੁ:
ਚੰਡਾਲਣੀ, ਸ: } ਕਮੀਣ, ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਦੋਗਲਾ (ਲੀ), ਜਾਤੋਂ ਛੇਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਰਦਈ, ਸੂਮ, ਦੁਸ਼ਟ, ਹਤਿਆਰਾ॥

ਚੰਡਾਲ ਚੌਂਕੜੀ, ਸ: —ਬੁਰੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਟੋਲੀ।

ਚੰਡਾਲ ਪੁਣਾ, ਪੁ: —ਚੰਡਾਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਚੰਡਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਚੰਡਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚੰਡੀ, ਸ: —ਦੁਰਗਾ, ਜੁੱਧ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਲੜਾਕੀ ਰੰਨ॥

ਚੰਡੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਸ਼ੇਖੀ ਜਾਂ ਗੁਸਤਾਖ਼ੀ ਕਰਨਾ)॥

ਚੰਡੀ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ।

ਚੰਡੋਲ ਪੁ: —ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਪੰਘੂੜਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਇਕ ਪੰਛੀ।

ਚਣ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਚਣਾ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਦਾਣਾ।

ਚਣਾਠੀ, ਸ: —ਚੰਨਣ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ॥

ਚਤੰਨ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਦਾਰ, ਚੌਕਸ।

ਚਤਰ
ਚਤਰਾ } ਵਿ: —ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਫਰੇਬੀ॥

ਚਤਰਤਾਈ, ਸ: —ਚਤਰਾਈ, ਚਲਾਕੀ॥

ਚਤਰ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਚਾਹੁੰ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥

ਚਤਰਣੀ, ਪੁ: —ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਚਤਰਾਈ, ਸ:—ਚਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚਲਾਕੀ, ਉਸਤਾਦੀ।

ਚਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ।

ਚਤੇਰਾ ਪੁ:—ਚਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੰਦ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰਹਿ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ, ਸੋਹਣਾ ਆਦਮੀ, ਟੋਪੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਗੋਲ ਹਿੱਸਾ, ਇਕ ਗਹਿਣਾ।

ਚੰਦ ਗ੍ਰਹਿਣ, ਪੁ:—ਚੰਦ ਉੱਤੇ ਛਾਇਆ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਚੰਦ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਚੱਤੇ ਪਹਿਰ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਪਲ, ਸਦਾ।

ਚੰਦੋਆ, ਪੁ:—ਟੋਪੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਗੋਲ ਹਿੱਸਾ ਦਰੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗੋਲ ਟੋਟਾ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਆਦਿਕ ਉੱਪਰ ਤਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗਦਾਰ ਕੱਪੜਾ, ਬਾਤ ਦੀ ਪੱਟੀ।

ਚੰਦਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਲੱਕੜੀ ॥

ਚੰਦਨ ਹਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਡਮੁੱਲੀ ਮਾਲਾ ॥

ਚੱਦਰ, ਸ:—ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਚੌਰਸ ਟੁਕੜਾ, ਦੁਪੱਟਾ, ਲੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੌੜੀ ਧਾਰ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਰੰਡੀ ਤੀਮੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰੀਤ (ਚਾਦਰ ਪਾਉਣੀ) ॥

ਚੱਦਰ ਛੱਤ, ਸ: —ਜਿਸ ਛੱਤ ਦੇ ਥੱਲੇ ਕੱਪੜਾ ਲਗਾ ਹੋਵੇ।

ਚੰਦਰ,
ਚੰਦਰਮਾ, } ਪੁ: ਚੰਦ ॥

ਚੰਦਰ ਸੈਣ, ਪੁ:—ਚੰਦਰਾ ਫੈੜਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਚੰਦਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਖਿਪੜਾ ਕੰਜੂਸੀ।

ਚੰਦਰ ਬੰਸੀ, ਪੁ:—ਛੱਤ੍ਰੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁਲ

ਚੰਦਰ ਭਾਣ, ਪੁ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਭੈੜਾ, ਦੁਖੀ।

ਚੰਦਰ ਮੁਖੀ, ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਚੰਦਰਾ, ਪੁ:—ਟੱਖਾਂ ਜਾਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੇੜਾ, ਠਜਲਾ ॥

ਵਿ: —ਭੈੜਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨੀਚ, ਤਬਾਹ, ਸ਼ੂਮ॥

ਚੰਦਾ, ਪੁ: —ਰਜਾਈ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਪਾਸਾ, ਚੰਦ, ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦਾਨ (ਬਰਗਾ, ਏਨੋਂ) ॥

ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੰਦੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ।

ਚੰਦੀ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੀ ਟਿੱਕੀ।

ਚੰਦੂਆ
ਚੰਦੋਆ } ਪੁ:—'ਚੰਦਊਆ' ਵੇਖੋ।

ਚੰਦੇਰੀ (ਲੀ), ਸ: —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਗ ॥

ਚੰਨ, ਪੁ:—ਚੰਦ ॥

ਚੰਨਣ, ਪੁ:—'ਚੰਦਨ' ਵੇਖੋ।

ਚੰਨਾ, ਪੁ:—ਖਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ, ਉਹ ਥੈਂਦਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਲਟ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥

ਚੰਨਾ ਬੰਨਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਹੱਦ, ਹਮਸਾਏ॥

ਚਨਾਰ, ਸ:—ਇਕ ਰੁਖ ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਚਨੁਕਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋਣ।

ਚਪਕਣ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੋਗਾ॥

ਚਪਟਾ, ਵਿ:—ਚੌੜਾ, ਪੱਧਰਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਤਹ ਵਾਲਾ।

ਚਪਟੀ, ਸ:—ਫੱਟੀ, ਪੱਤ੍ਰੀ, ਪੱਤਰ।

ਚੱਪਣ, ਪੁ: ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਢੱਕਣ॥

ਚੱਪਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੱਪਣ, ਗੋਡੇ ਦੀ ਚੱਪਣੀ ਹੱਡ ਦਾ ਫਲ।

ਚੱਪਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪੱਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ।

ਚੱਪਣੀ ਵਿੱਚ ਨੱਕ ਡੋਬਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਮਰਨਾ ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਹੋਣਾ।

ਚੱਪਣੀਆਂਭੰਨਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:— ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਲੜਕੇ ਦਾ ਘਾਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਚੱਪਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੁੱਦ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੰਨ ਸੁੱਟਣਾ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਰੀਤ)॥

ਚਪਰਕਨਾੜੀਆ, ਚਪੜਕਨਾੜੀਆ, ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ॥

ਚਪਰ ਚਪਰ, ਚਪੜ ਚਪੜ ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਚੋਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਬਕਵਾਦ (ਕਰਨਾ)।

ਚਪਲ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚੁਸਤ, ਚੰਚਲ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ॥

ਚਪਲਤਾਈ, ਸ:—ਚਪਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ॥

ਚਪਲਾ, ਸ:—ਬਿਜਲੀ, ਚੰਚਲ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਚਪੜਾ, ਪੁ:—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਲਾਖ॥

ਚਪੜਾਸ, ਸ:—ਇਕ ਪਿੱਤਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਕੋਠੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਟੀ ਜਾਂ ਪਟਕੇ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਚਪੜਾਸੀ, ਚਪੜਾਸੀਆ ਪੁ: ਚਪੜਾਸ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਕਚਹਿਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ॥

ਚੱਪਾ, ਪੁ: ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ, ਚਹੁੰ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਚੁੜਾਈ, ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਛੋਟੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬੈਲ।

ਚੱਪਾ ਭਰ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੁੱਕਰ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਚੱਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਚੱਪਾ ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮੱਦਦ ਕਰਨੀ।

ਚੰਪਾ, ਪੁ: ਇਕ ਫੁੱਲ॥

ਚੰਪਾ ਕਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਚਪਾਤੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ, ਫੁਲਕਾ॥

ਚੱਪੂ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਦਾ ਚੱਪਾ ॥

ਚਪੇਟ (ੜ), ਸ:
ਚਪੇਟਾ, ਪੁ: } ਧੱਪਾ, ਤਮਾਚਾ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਚਪੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਪੇੜ ਮਾਰਨੀ, ਲਮੇੜਨਾ ।

ਚਪੌਲ, ਪੁ:—ਵੈਰੀ ਜਾਂ ਧਾੜਵੀਆਂ ਦਾ ਹੱਲਾ ॥

ਚਪੌਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਚਨਚੇਤ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਚਬੱਚਾ, ਪੁ:—'ਚੌਬੱਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀਹਣਾ, ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ ਖਾਣੇ ॥

ਚਬਲ, ਵਿ:—ਪੁ:, ਸ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ, ਨੀਚ ॥

ਚੰਬਲ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋੜ੍ਹ ॥

ਚੰਬੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਜੱਫੀ ਪਾਣੀ, ਗਲ ਪੈਣਾ ।

ਚੰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਹਰਾ ਫੁੱਲ ॥

ਚਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣਾ, ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਬਾਊ, ਪੁ:—(ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ) ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ।

ਚਬਾਈ, ਸ:—(ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ) ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚਬੀਨਾ, ਪੁ:—ਚੱਬ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਛੋਲੇ ॥

ਚਬੂਤਰਾ, ਪੁ:—ਥੜ੍ਹਾ, ਚੌਤਰਾ, ਪੁਲਸ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਚੁੰਗੀ ॥

ਚੰਬੇਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਚਭਕ, ਸ:—'ਚੁਭਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਭੇਲ
ਚਭੋਲ } ਸ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚਭੋਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੀ ਸੱਟ ॥

ਚਭੋਲਾ ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਅੱਖ ਦੀ ਪੀੜ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਚਮ, ਪੁ:—ਖੱਲ, ਚਮੜਾ, ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ ॥

ਚੰਮ ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ ।

ਚੰਮ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ ॥

ਚਮਕ, ਸ:—ਲਿਸ਼ਕ, ਚਾਨਣ, ਸ਼ੋਭਾ, ਭੜਕ ॥

ਚਮਕ ਦਮਕ, ਸ:—ਭੜਕ, ਸ਼ੋਭਾ ।

ਚਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਭੜਕਣਾ, ਸਾਫ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਭਾਬੜ ਮਚਣਾ ॥

ਚਮਕ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਲ ਪੈਣੀ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ।

ਚਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਸਾਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚਮਕਾਹਟ, ਸ:
ਚਮਕਾਟ, ਸ:
ਚਮਕਾਰਾ, ਪੁ: } ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸ਼ੋਭਾ ॥

ਚਮਗਿੱਦੜ, ਪੁ: / **ਚਮਗਿਦੜੀ,** ਸ: — ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ

ਚੱਮਚ / **ਚਮਚਾ** — ਪੁ: -ਕੜਛੀ ਦੀ ਸਕਲ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਚਮਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਚਮਚਾ ॥

ਚਮਤਕਾਰ / **ਚਮਤਕਾਰਾ** — ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ, ਕਾਹਲੀ ॥

ਚਮਰ, ਪੁ:—ਵਾਲਾ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਕੰਠ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੰਡੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੱਖੀਆਂ ਝੱਲਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਚੌਰ ।

ਚਮਰਸ, ਪੁ: -ਭੀੜੀ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਫੋੜਾ ॥

ਚਮਰਖ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਚਰਖੇ ਦਾ ਤਕਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ । ਚਮੜੇ ਦਾ ਪਜਾਮਾ, ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ।

ਚਮਰੰਗ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਰੰਗਣਵਾਲਾ, ਖਟੀਕ ।

ਚਮਰਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਚਮਿਆਰ ਦਾ, ਚਮਿਆਰ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੱਮਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋੜਾ, ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਰੋਗ ।

ਚਮਲਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਮਚਲਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ਵੈਰੀ ਉੱਤੇ ਜਾ ਪੈਣ ਲਈ ਫੌਜ ਦਾ ਫੂਠੀ ਮੂਠੀ ਮੁਕਲਾ ॥

ਚੰਮੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਚਮੜਾ, ਪੁ: / **ਚਮੜੀ,** ਸ: — ਖੱਲ, ਚੰਮ, ਪਿੰਡਾ ।

ਸੁੱਕ ਕੇ **ਚਮੜਾ ਹੋਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: -ਬਹੁਤ ਲਿੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਚਮੜੀ, ਸ: -ਚਮਰਖ, ਚਮੜਾ ॥

ਚਮੜੀ ਉਧੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ।

ਚਮਾਰ, / **ਚਮਿਆਰ** — ਪੁ: ਚੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਚਮਾਰੀ / **ਚਮਿਆਰੀ** — ਸ: —ਚਮਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਚਮੂਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਮੇਵਾ ।

ਚਮੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਾ ਲੈਣਾ, ਗਲ ਪਾਣਾ ।

ਚਮੋਟਾ, ਪੁ: / **ਚਮੋਟੀ,** ਸ: — ਚੰਮ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਤਸਮਾ ।

ਚਰ੍ਹੇ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਟੋਆ ਪੱਟਕੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਗਾਰਾ, ਸੇਂਜੀ ।

ਚਰਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿਲਮ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਹੁੱਕੇ ਵਾਙੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ । ਚਰਸਾ ।

ਚਰਸ ਦਾ ਦਮ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਰਸ ਪੀਣੀ ॥

ਚਰਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਵੱਡਾ ਚੰਮ ਦਾ ਡੋਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਲਦ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਚਰਸੀ, ਪੁ:—ਚਰਸ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚਰਹੀਟ, ਸ:—'ਚਰੀਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰਕਟਾ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ, ਮਹਾਉਤ, ਬੜ ਬੋਲਾ ॥

ਚਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਜੇ ਵਾਕਰ ਚੀਕੂੰ ਚੀਕੂੰ ਕਰਨਾ ।

ਚਰਖ, ਪੁ:—ਖਰਾਦ, ਚੱਕੀ, ਅਸਮਾਨ ॥

ਚਰਖ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਮਣਾ, ਚਮਕਣਾ ।

ਚਰਖ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ।

ਚਰਖ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਧਾਤ ਗਾਲਣਾ ।

ਚਰਖੜੀ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਭੌਣੀ, ਨਿੱਕਾ ਪਹੀਆ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਰੱਸੀ ਫਿਰੇ ।

ਚਰਖਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ ਕੱਤਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਸਰੀਰ ।

ਚਰਖੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚਰਖਾ, ਚਰਖੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤਬਾਜ਼ੀ ।

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਰਖੀਆਂ (ਖੂਹਾਂ) ਵਾਲਾ (ਦੇਸ) ॥

ਚਰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ ॥

ਚਰ੍ਹਗਲ, ਪੁ:—ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਾਂ ਘਾਉ ॥

ਚਰਰੋਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:
ਚਰਰੌਣੀ (ਨੀ), ਸ: } ਗਾਲ੍ਹੜੂ, ਬਕਵਾਦੀ ॥

ਚਰ ਘਲ, ਪੁ:—ਡੂੰਘਾ ਘਾਉ ਜਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮ ॥

ਚਰ ਚਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ ॥

ਚਰਚਾ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਗੱਪ, ਬਿਆਨ, ਅਫਵਾਹ ॥

ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੀ ਬਾਬਤ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ, ਬਹਿਸ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚਰਜ ਪੁ:—'ਅਚਰਜ' ਵੇਖੋ ।

ਚਰ ਜਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਪੋਹਣਾ, ਚਰ ਕੇ ਮੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਂ ਲਗਣੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ।

ਚਰਨ, ਪੁ:—ਪੈਰ, ਕਦਮ ॥

ਚਰਨ ਸੇਵਾ, ਸ:—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ॥

ਚਰਨ ਕਵਲ, ਪੁ:—ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ।

ਚਰਨ ਦਾਸੀ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ ।

ਚਰਣ ਧੂੜ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਸੰਤ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਚਰਣ ਧੋਕੇ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ।

ਚਰਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜਾਣਾ ॥

ਚਰਣ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ । ਸਰਨ ਲੈਣੀ ॥

ਚਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਠੇ ਖਾਣੇ, ਖਿਲਰਨਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਗੋਲੀ ਖਾਲੀ ਜਾਣੀ । ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਡੰਗਰ ਪੱਠੇ ਚਰਨ, ਖੁਰਲੀ, ਛੋਟਾ ਪਜਾਮਾ ।

ਚਰਨਾਠੀ, ਸ:—'ਚਲਾਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਚਰਨਾਮਤ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਚੋਤ੍ਰਾ ਜੇਹਾ ਜਲ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ।

ਚਰਨੀ, ਸ:—ਛੰਦਾ, ਚਰਨਾ, ਖੁਰਲੀ ॥

ਚਰਨੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ।

ਚਰਨੀਂ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ
ਚਰਨੀਂ ਪੈਣਾ
ਚਰਨੀਂ ਲਗਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:-'ਚਰਨ ਫੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਰਪਰਾ (ੜਾ), ਵਿ:—ਮਿਰਚ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ, ਚਲਾਕ।

ਚਰਪਰਾਹਟ
ਚਰਪਰਾਟ
} ਸ:—ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ, ਚਲਾਕੀ ਚਤਰਾਈ।

ਚਰਪਰੀ, ਸ:
ਚਰਪਰੀਆ, ਪੁ:
} ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ, ਚਲਾਕ

ਚਰਬ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਖਰਾ, ਜਬਰਦਸਤ, ਤਾਜ਼ਾ (ਜੇਹਾ)॥

ਚਰਬੱਲਾ, ਪੁ:—ਬਕਵਾਦੀ, ਦਰ ਦਰ ਭਿਖ ਮੰਗਣ ਵਾਲਾ।

ਚਰਬੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੀ ਥੰਧਿਆਈ।

ਅੱਖਾਂਅੱਗੇ ਚਰਬੀ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ, ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ।

ਚਰਬੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਸਈਸ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਨੌਕਰ।

ਚਰਬੇਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਸਈਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ

ਚਰਬੇਦਾਰੀ, ਸ:—ਸਈਸ ਦਾ ਕੰਮ।

ਚਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚਰਵਾਈ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਚਰਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਆਦਿਕ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ

ਚਰਵਾਹੀ, ਸ:—ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਚਰਵਾਹੇ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਚਰਵਾਲਗੀ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚਰਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਭੇਡਾਂ ਆਦਿਕ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ।

ਚਰਵੀ, ਸ:—ਚਰਬੀ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਥੰਧਿਆਈ।

ਚਰਵੇਦਾਰ,
ਚਰਵੇਦਾਰਨੀ
ਚਰਵੇਦਾਰੀ,
ਚਰਵੇਦਾਰ ਪੁਣਾ
} 'ਚਰਬੇਦਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਚਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਚਾਰਾ।

ਚਰਾਉਣ, ਪੁ:—ਚਾਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਚਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਰਨਾ, ਘਾਹ ਖੁਆਉਣਾ।

ਚਰਾਈ, ਸ:—ਚਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚਰਾਕ, ਪੁ:—ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ।

ਚਰਾਗ, ਪੁ:—ਦੀਵਾ, ਸ਼ਮਾਦਾਨ॥

ਚਰਾਗੀ, ਸ:—ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਤੇ ਚਰਾਗ ਬਾਲਣ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਚੜ੍ਹਾਵਾ॥

ਚਰਾਚਰ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ, ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਚੇਤਨ।

ਚਰਾਂਦ
ਚਰਾਂਧ
} ਸ:—ਚਾਰੇ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੂਹ।

ਚਰਿੱਤ੍ਰ, ਚਰਿਤ੍ਰਣ (ਤ੍ਰੀ) } 'ਚਲਿੱਤਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਚਰ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਨਿੱਕੀ ਜੁਆਰ ॥

ਚਰ੍ਹੀ ਤੋਰ, ਸ:—ਕੱਚੀ ਚੱਬਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਠੀ ਚਰ੍ਹੀ ।

ਕਾਂਗੜ ਚਰ੍ਹੀ, ਬਾਗੜ ਚਰ੍ਹੀ } ਸ: ਜਿਸ ਚਰ੍ਹੀ ਦਾ ਟਾਂਡਾ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ।

ਚਰ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਚਲ੍ਹਾ ਦੰਗ ਧਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮੋਟੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ।

ਚਰੇਤਾ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦਵਾਆ ।

ਚਰੋਕਣਾ, ਚਰੋਕਾ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ, ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ।

ਚਲ ਚਖੇ, ਵਿਸਮਯ:—ਚਲ ਦੂਰ ਹੋ ॥

ਚਲ ਚਲਾ, ਪੁ:—'ਚਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੱਬੀ ਹੋਣਾ ।

ਚਲਣ, ਚੱਲਣ } ਪੁ: ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਢੰਗ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ, ਵਰਤਾਰਾ ।

ਚਲਨ, ਪੁ: 'ਚਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਲਣਾ, ਜਾਣਾ, ਤੁਰਨਾ, ਵਗਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਜਾਰੀ ਹੋਣਾ, (ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਛੁੱਟਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਕੰਮ ਦੇਣਾ, ਦਸਤ ਲਗੀਣੇ ।

ਚਲੰਤ, ਵਿ:—ਚਲਦਾ, ਜੋ ਅਜੇ ਮੁੱਕਾ ਨਹੀਂ [ਹਿਸਾਬ] ॥

ਚਲੰਤ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਚੱਲੇ ।

ਚਲ ਦਲ, ਪੁ:—ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਫੌਜ ॥

ਚਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਗਲਣਾ ਸੜਨਾ ਢਲ)

ਚਲਨੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੱਲੇ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚਲ ਬਿਚਲ, ਸ:—ਅਣਬਣ, ਨਿਖੇੜਾ, ਝਗੜਾ ।

ਚਲਾ, ਪੁ: ਚੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਰਤਾਰਾ, ਇੱਕ ਮੱਛੀ ।

ਚਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਰਾਉਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ ।

ਚਲਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਉਣਾ । ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਚਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮੈਲਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬਾਮੋਰੀ ॥

ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ, ਟੋਰਨਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ, ਤੀਰ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਚਰਾਉਣਾ ॥

ਚਲਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਕੰਮ ਦੇ ਸੱਕੇ ॥

ਚਲਾਕ, ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਚਲਾਕੀ, ਸ:—ਚੁਸਤੀ, ਉਸਤਾਦੀ, ਚਤਰਾਈ, ਛਲ ॥

ਚਲਾਚਲ, ਚਲਾਚਲੀ } ਸ:—ਸਦਾ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਤ, ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ।

ਚਲਾਨ, ਪੁ:—ਭੇਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਫਹਿਰਸਤ, ਬੀਜਕ, ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਹਾਕਮ ਪਾਸ ਭੇਜਣਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਚਲਾਨਾ, ਪੁ:—ਮੌਤ, ਮਰਨਾ (ਕਰ ਜਾਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਚਲਾਵਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਕੰਮ ਦੇ ਸੱਕੇ।

ਚਲਿੱਤਰ, ਪੁ: ਸੁਭਾਉ, ਛਲ, ਚਲਾਕੀ, ਚਾਲ।

ਤਿਰੀਆ ਚਲਿੱਤ੍ਰ, ਪੁ: ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਛਲ ਵਲ।

ਚਲਿੱਤਰਨ (ਣੀ), ਸ:
ਚਲਿੱਤਰਾ (ਰੀ), ਪੁ: } ਜੋ ਚਲਿੱਤਰ ਕਰੇ।

ਚਲੀਸਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਚਲੀਸੀਆ
ਚਲੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਚਲੀਹਾ } ਵਿ: ਜੋ ਚਾਲੀ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ। ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਮਗਰੋਂ ਚਾਲੀਵਾਂ ਦਿਨ।

ਚੰਵਰ ਪੁ:
ਚੰਵਰੀ, ਸ: } 'ਚਮਰ' ਵੇਖੋ। ਚੌਰ, ਚੌਰੀ॥

ਚਵਾਤੜੀ
ਚਵਾਤੀ
ਚੰਵਾਤੀ } ਸ: ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਬਲਦਾ ਹੋਵੇ, ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਅੱਗ, ਕੌੜੇ ਬੋਲ (ਲਾਉਣੀ)।

ਚੱਵੀ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ, ਚੌਬੀ।

ਚੱਵੀਆਂ, ਵਿ:—ਚੱਵੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਚੌਬੀਵਾਂ।

ਚੜ੍ਹ, ਸ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੁੰ ਉੱਗਦੇ ਹਨ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਟੰਗਣ ਵਾਲੀ ਕਿੱਲੀ॥

ਚੜਸ,
ਚੜਸਾ, ਚੜਸੀ } 'ਚਰਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ।

ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਚੜ੍ਹ ਮਚਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਨਿਕਲਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਮੰਡ ਹੋਣਾ।

ਚੜ੍ਹਤ, ਸ:—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਕੂਚ ਹੋਣਾ, ਸੋਭਾ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ।

ਚੜ੍ਹਤੀ, ਸ: ਉੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧਾਵਾ, ਸਵਾਰੀ।

ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ, ਉੱਠਣਾ, ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਭੇਟ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਣੀ, ਮਰਨਾ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਾ (ਦਰਿਆ), ਵਧਣਾ (ਭਾਉ), ਉੱਚੀ ਹੋਣੀ (ਸੁਰ), ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ (ਧਨੁਖ), ਕੱਸੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ (ਵਾਜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ), ਤਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਤੁਲੀਣਾ, ਆਪਣੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ (ਨਾੜ), ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ (ਹੱਡੀ), ਫੌਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੂਚ ਕਰਨਾ।

ਚੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ, ਦਰਿਆ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਾ।

ਚੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਪਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ

ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ, ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ, ਸਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਪੀ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਖਾ ਲੈਣਾ, ਭੇਟ ਦੇਣੀ ਲਿਖ ਲੈਣਾ, ਕੂਚ ਕਰਾਉਣਾ ਫੌਜ,

ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਵਡਿਆਉਣਾ।

ਚੜ੍ਹਾਊ, ਵਿ: ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਾਇਕ।

ਚੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਧਾਵਾ, ਹੱਲਾ। ਮਰਕੇ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਾ॥ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)

ਚੜ੍ਹਾਯਤ, ਪੁ:—ਸਵਾਰ, ਘੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਚਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਚੜ੍ਹਾਵਾ, ਪੁ:—ਨਜ਼ਰ, ਭੇਟ।

ਚੜੂੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਚਿੜੀ, ਚਿੜੀ ਦਾ ਬੋਟ।

ਚਿੜੀ ਚੜੂੰਗੜੀ, ਸ: ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਚਾ
ਚਾਉ, } ਪੁ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਸ਼ੌਕ, ਰਸ, ਖੁਸ਼ੀ, ਪਿਆਰ, ਸੱਧਰ॥

ਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾਉਣਾ

ਚਾਉਲ
ਚਾਉਲਾ, } 'ਚੌਲ', 'ਚੌਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ।

ਚਾਸ, ਸ:—ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਬਤ, ਗਹਿਣੇ ਨਾਲੋਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ਨਮੂਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਾਹਿਆ ਹੋਇਆ।

ਚਾਸਕੂ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ।

ਚਾਸ਼ਣੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਬਤ, ਸੁਆਦ, ਖੱਟਾ ਮਿੱਠਾ ਰਲਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਵਾਲਾ ਛਾੜਾ॥

ਚਾਹ, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਪਿਆਰ, ਭੁੱਖ, ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਅਰਕ ਕੱਢਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ।

ਚਾਹਕ, ਵਿ:—ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ।

ਚਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਰੱਖਣੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮੰਗਣਾ, ਲੋੜ ਹੋਣੀ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ, ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ॥

ਚਾਹਤ
ਚਾਹਨਾ, } ਸ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਮਹੱਬਤ।

ਚਾਹਨੀ, ਸ: ਚਾਸ਼ਣੀ,(ਸ਼ਰਬਤ ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ)॥

ਚਾਹਮਾਨ, ਵਿ: ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹ ਹੈ, ਆਸ਼ਕ।

ਚਾਹਲੀਆ, ਪੁ:—ਚਾਲ੍ਹੀਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਸੰਮਤ ੧੮੪੦ ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਸਾ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਵਰਤ।

ਚਾਹਵਾਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਵੇ॥

ਚਾਹੀਏ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਮੁਨਾਸਬ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ॥

ਚਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਚਾਹਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਚਾਹੇ, ਯੋਜਕ:—ਭਾਵੇਂ, ਸਾਂ, ਯਾ॥

ਚਾਕ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਚੀਰ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਾਂਝਾ। ਗੁਆਰ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ। ਵਿ: ਗੁਸਤਾਖ, ਸ਼ੋਖ॥

ਚਾਕ ਚੁਬੰਦ, ਵਿ: 'ਚਖੇ ਚੁਬੰਦ' ਵੇਖੋ॥

ਚਾਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ: ਸ਼ੋਖੀ, ਗੁਸਤਾਖੀ॥

ਚਾਕਸੂ, ਪੁ: ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ।

ਚਾਕਰ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੀਆ॥

ਚਾਕਰੀ, ਸ: ਨੌਕਰੀ, ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਹਾਜ਼ਰੀ॥

ਚਾਕਲੀ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਗੋਲ ਫੱਟੀ। ਵਿ: ਚੌੜ, ਪੱਧਰੀ

ਚਾਕੀ, ਸ:—ਸਾਬਣ ਦੀ ਟਿੱਕੀ, ਚੌਕ (ਦੰਦਾਂ ਦਾ)॥

ਚਾਕੂ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਛੁਰੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਦ ।

ਚਾਂਗ(ਘ)
ਚਾਂਗਰ
ਚਾਂਘਰ } ਸ:—ਚੀਕ (ਮਾਰਨੀ)

ਚਾਚਾ
ਚੱਚਾ } ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਪੇਉ, ਭਾਈਆ । ਪੇਉ ਦੇ ਹਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਰਦ

ਚਾਚੀ
ਚੱਚੀ } ਸ:—ਚਾਚੇ ਦੀ ਬੀਵੀ । ਮਾਂ ਦੇ ਹਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤੀਮਤ ।।

ਚਾਟ, ਸ: —ਸੁਆਦ, ਚਸਕਾ, ਚਾਹ, ਭੁੱਖ, ਪਸੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੁਰਾਕ ।

ਚਾਟ ਲਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਗਿਝਾਉਣਾ ।

ਚਾਟੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਗਿੱਝਣਾ ।

ਚਾਟੜਾ ਪੁ:
ਚਾਟੜੀ, ਸ: } ਸ਼ਾਗਿਰਦ, (ਚੇਲੀ), ਚੇਲਾ (ਲਾ)

ਚੱਟਾ, ਪੁ: —ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਚਾ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਹਟਾਉਣਾ, ਲਾਰੇ ਦੇ ਕੇ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ।

ਚੱਟੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਚਾਣਚੱਕ
ਚਾਨਚੱਕ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —'ਅਚਾਨਚੱਕ' ਵੇਖੋ ।

ਚਾਣ ਭਾਣ, ਸ:—'ਚਾਂ ਭਾਂ' ਵੇਖੋ ।

ਚਾਤਰ, ਵਿ:—'ਚਤਰ' ਵੇਖੋ ।।

ਚਾਤ੍ਰਿਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਪਪੀਹਾ ।

ਚਾਂਦ, ਪੁ: 'ਚੰਦ' ਵੇਖੋ

ਚਾਂਦ ਮਾਰੀ, ਸ:—ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ।

ਚਾਦਰ(ਰਾ) ਸ:—'ਚੱਦਰ' ਵੇਖੋ ।।

ਚਾਂਦੀ, ਸ: ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ ਜਿਸਦਾ ਰੁਪਇਆ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਧਨ, ਲਾਹ ।

ਚਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣਾ, ਚੁੱਕ ਕੇ ਫੜਾਉਣਾ, ਚੁੱਕਣਾ

ਚਾਨਣ, ਪੁ: ਲੋ, ਜੋਤ, ਪਰਗਾਸ, ਰੋਸ਼ਨੀ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ।।

ਅੰਦਰ ਦਾ ਚਾਨਣ
ਦਿਲ ਦਾ ਚਾਨਣ } ਪੁ: ਗਿਆਨ ਅਨੁਭਵ

ਚਾਨਣਾ, ਪੁ:
ਚਾਨਣੀ, ਸ: } ਲੋ, ਚੰਦ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਤਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪੜਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੰਗ । ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ ।।

ਚਾਨਣੀ ਮਾਰ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ: —ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਣ ਕਰਕੇ ਫਸਲ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਚਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਦੱਬਣੇ ਘੁੱਟਣੇ, ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ ।

ਚਾਪੜ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ, ਝੜੋਲੇ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਮੋਟਾ ਕੋਝਾ ਆਦਮੀ ।।

ਚਾਪੜ ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ: —ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਮੋਟਾ ਕੁਰੂਪ ਆਦਮੀ ।।

ਚਾਪੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਚਾਪੜ ।।

ਚਾਪੜੀ
ਚਾਪੜੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਵੇ, ਚਪੜ ਚਪੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।।

ਚਾਪੀ, ਸ:—ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨ ਜਾਂ ਦੱਬਣ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ)॥

ਚਾਬ, ਸ: ਚੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੱਬਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ।

ਚਾਬਕ, ਸ:—ਕੋੜਾ, ਛਮਕ, ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਛਿਟੀ, ਸ਼ੋ ॥

ਚਾਬਕ ਸੁਆਰ :—ਘੋੜਾ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ, ਤਕੜਾ ਸਵਾਰ।

ਚਾਬੀ, ਸ:—ਕੁੰਜੀ॥

ਚਾਬੂ, ਵਿ:—ਚੱਬਣ ਦੇ ਲਾਇਕ (ਦਾਣੇ)

ਚਾਂ ਝਾਂ, ਸ:—ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਰੌਣਕ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਠ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਵੇਲਾ।

ਚਾਮ ਦੇ ਦਾਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਤਿਆਰ ਵਰਤਣਾ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ॥

ਚਾਮਰਲੀ, ਸ:—ਤੀਮੀਆਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ।

ਚਾਮਚੜਿੱਕ, ਸ:—ਚਮਗਿੱਦੜ।

ਚਾਮ ਦਾ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਵਾਲਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ।

ਚਾਮਲ(ਲੀ) ਸ:—ਸ਼ੋਖੀ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਚੋਣਪਣਾ॥

ਚਾਮਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਔਖੀ ਬੋਲਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ॥

ਚਾਰ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਤਿੰਨ; ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਕੁਝ।

ਚਾਰ ਅੱਖਰ, ਚਾਰ ਹਰਫ ਪੁ:—ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਵਿੱਦਿਆ॥

ਚਾਰ ਕੂੰਟ, ਪੁ:—ਸਾਰਾ ਜਗਤ, ਚੁਫੇਰੇ॥

ਚਾਰ ਖਾਨਾ, ਚਾਰਖਾਨੀਆ ਵਿ: ਜਿਸ ਕੱਪੜੇ ਉੱਪਰ ਚੌਰਸ ਖਾਨੇ ਬਣੇ ਹੋਣ॥

ਚਾਰ ਜਾਤੀ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਚਾਰ ਗੋਤ॥

ਚਾਰ ਜਾਮਾ, ਪੁ: ਕੱਪੜਾ ਜੀਅ ਚਾਰ ਤਹਿਆਂ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਗਦਗਦੀ ਕਾਠੀ॥

ਚਾਰ ਜੁਗ, ਪੁ:—ਸਤਜੁਗ, ਦੁਆਪਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਕਲਜੁਗ।

ਚਾਰ ਦਵਾਲ਼ੀ, ਸ:—ਸਫੀਲ॥

ਚਾਰ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਸਮਾ।

ਚਾਰ ਪੈਸੇ, ਪੁ:—ਮਾਲ, ਧਨ, ਬਖ਼ਤਾਵਰੀ॥

ਚਾਰ ਬਾਕ (ਗ), ਸ—ਇਕ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਦੁਸ਼ਾਲਾ॥

ਚਾਰ ਬਾਜ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ॥

ਚਾਰ ਬਾਜੀ, ਸ:—ਚਲਾਕੀ, ਚਤਰਾਈ।

ਚਾਰ ਭੁਜੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਹੋਣ, ਦੇਵੀ, ਵਿਸ਼ਨ।

ਚਾਰ ਮੁਖੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਮੂੰਹ ਹੋਣ (ਬ੍ਰਹਮਾ)॥

ਚਾਰ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਖਲੀਫੇ॥

ਚਾਰਵਾਕ, ਪੁ: -ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮਤ ॥

ਚਾਰਵਾਕੀਆ, ਪੁ: -ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ॥

ਚਾਰਜ, ਪੁ: -ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਹੁੱਦੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ (ਦੇਣਾ,ਲੈਣਾ)।

ਚਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਖੁਆਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ।

ਚਾਰਵਾ, ਪੁ: ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਰੁੱਖ।

ਚਾਰਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਖ਼ੁਰਾਕ, ਘਾਹ ਪੱਠਾ, ਮਦਦ, ਆਸਰਾ, ਉਪਾਉ, ਸਮਰਥ ॥

ਚਾਰੇ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਹੀ, ਚਾਰੋ ॥

ਚਾਰੋ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਹੀ, ਚਾਰੇ ।

ਚਾਰੇ ਬੰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਚੁਫੇਰੇ ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ॥

ਚਾਲ, ਸ: -ਟੋਰ, ਕਦਮ, ਵਰਤਾਰਾ, ਆਦਤ ॥

ਚਾਲ ਕੁਚਾਲ, ਸ: -ਮੰਦੇ ਕੰਮ ॥

ਚਾਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਵਰਤਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ॥

ਚਾਲ ਢਾਲ, ਚਾਲ ਦਾਲ, ਸ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਚੱਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ।

ਚਾਲਬਾਜ਼, ਵਿ: -ਛਲੀਆ, ਫਰੇਬੀ, ਚਾਲਾਕਾਰ

ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦੀ, ਹਿਕਮਤ, ਚਲਾਕੀ॥

ਚਾਲਾ, ਚਾੱਲਾ, ਪੁ:—ਚਾਲ, ਸਤਰੰਜ ਦੇ ਮੋਹਰੇ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ, ਫਰੇਬ, ਹਿਕਮਤ, ਸੁਭਾਉ, ਉਪਦਰੀ ਆਦਮੀ ॥

ਚਾਲੀ, ਵਿ:—ਦਸਾ ਦਾ ਚਾਰ ਗੁਣਾ, ਪੁ: ਵਰਤਾਰਾ ਸੁਭਾਉ ।

ਸ:—ਸ਼ਤਾਨਣ, ਕੁਚਾਲਣ ॥

ਚਾਲੀਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ: —ਚਾਲੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਾੱਲੂ, ਪੁ:—ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੌੜ ਜਾਵੇ(ਚੌਜਾਨਾ ਕਰ ਦੇਣਾ)।

ਚਾੱਲੂ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ।

ਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਚੁਕ ਲੈਣਾ, ਲੰਜਾਣਾ, ਸ...ਜਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਤੇ ਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕਰਨਾ।

ਚਾਵ, ਪੁ:—'ਚਾਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਵਥਾ, ਪੁ:—'ਚੌਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾਵਰ (ਲ), ਪੁ:—'ਚੌਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਾੜ੍ਹ, ਪੁ: —ਕਲਬੂਤ, ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਸਚਾ(ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ) ॥

ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਸਵਾਰ ਕਰਾਉਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਚੁਲ੍ਹੇ ਉੱਪਰ ਧਰਨਾ, ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਭੇਟ ਦੇਣੀ, ਲਿਖ ਲੈਣਾ॥

ਚਾੜ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਸਵਾਰ, ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ।

ਚਿਸਤ, ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਥ॥

ਚਿਸ਼ਤੀ, ਪੁ: ਚਿਸ਼ਤ ਮਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਚਿਸਾ, ਪੁ:—ਦਿਨ ਰਾਤ ॥

ਚਿੱਸਾ, ਵ:—ਸੋਹਣਾ, ਚੰਗਾ ॥

ਚਿਹ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਜ਼ਿਦ, ਪਿਆਰ (ਚੜ੍ਹਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ) ॥

ਚਿਹਨ
ਚਿਹਨ ਚੱਕਰ } ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਗ, ਸ਼ਕਲ।

ਚਿਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਦੀਆਂ ਤਹਿਆਂ ਜੋੜਨੀਆਂ ॥

ਚਿਕ, ਸ:—ਸਿਰਕੀ, । ਪੁ:—ਹੁੰਡੀ ॥

ਚਿਕਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚਿਕਨਾ, ਵਿ:—ਥਿੰਧਾ, ਸਾਫ, ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਚਿਕਨਾਈ
ਚਿਕਨਾਹਟ } ਸ: ਥਿੰਧਿਆਈ ॥

ਚਿੱਕੜ, ਪੁ: ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੁਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ, ਗਾਰਾ, ਸੁਸਤ ਆਦਮੀ ।

ਚਿਕੜੀ, ਸ:—ਪਤਲਾ ਚਿੱਕੜ, ਇੱਕ ਰੰਗੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਖੇਡ ।

ਚਿਕਾ, ਸ:—'ਚਿਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਆਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ਸਤਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਕਾਨ, ਵਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ (ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ)।

ਚਿਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ, ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਰੌਲਾ ॥

ਚਿਖਾ, ਸ:—ਚਿਤਾ, ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜਦਾ ਮੁਰਦਾ।

ਚਿੰਗਿਆੜਾ, ਪੁ:
ਚਿੰਗਿਆੜੀ, ਸ: } 'ਚੰਗਿਆੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੱਗਾ (ਘਾ), ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਪੱਧਰਾ (ਚਿਹਰਾ, ।

ਚਿੰਘਾਰ, ਸ:—ਚੀਕ, ਗਰਜ, ਹਾਥੀ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚਿੰਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਗੱਜਣਾ ॥

ਚਿਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਪੀੜ ਨਾਲ ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ।

ਚਿੱਚੜ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ।

ਚਮ ਚਿੱਚੜ, ਪੁ:—ਜੇਹੜਾ ਆਦਮੀ ਪਿੱਛਾ ਨਾਂ ਛੱਡੇ ॥

ਚਿਚੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਚਿੱਚੜ ॥

ਚਮ ਚਿਚੜੀ, ਸ: ਜੇਹੜੀ ਤੀਮਤ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡੇ ।

ਚਿਚੂੰਦਰ
ਚਿਚੂੰਧਰ } ਸ: ਛਛੂੰਧਰ, ਚਮਗਿੱਦੜ ॥

ਚਿੰਜੜੀ, ਸ:—ਬਗਲੇ ਦਾ ਮੁੱਖ (ਛੋਟਲੀ)॥

ਚਿਟ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੁਰਜਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਲੀਰ ।

ਚਿਟਕ, ਸ:—ਮੈਲ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਚਮਕ ॥

ਚਿਟਕ ਜਾਣਾ
ਚਿਟਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ ਮੈਲ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੁੜ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿਟਕਣਾ, ਪੁ:—ਦਾਗ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਚਿਟਕਨੀ, ਸ:—ਬੂਹਾ ਭੀੜਨ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੀਖ (ਲਾ ਕੇ ਣੀ)।

ਚਿਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਚਟਕਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚਿੱਟਾ / ਚਿੱਟੀ } ਵਿ:—ਸੁਫੇਦ, ਧੌਲਾ, ਦੁੱਧ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹਾ ।

ਚਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸੁਫੇਦ ਦਾਗ (ਪੈ ਜਾਣਾ)

ਚਿੱਟੀ, ਸ: ਲਾਲ ਜਾਂ ਸੁਰਖ ਪੰਖੇਰੂ ਦੀ ਮਦੀਨ ।

ਚਿੱਠਾ, ਪੁ:—ਲੇਖਾ, ਲੰਮੀ ਚਿੱਠੀ, ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਤਲਬ, ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ਤ। ਬੁਧ ਰ ਜਾ ਬੈਂਕ ਆਦਿਕ ਵਾਧੇ ਘਾਟੇ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ।

ਚਿੱਠਾ ਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਬ ਦੇਣੀ, ਹਿਸਾਬ ਮੁਕਾਉਣਾ

ਚਿੱਠੀ, ਸ:—ਖਤ ਪੱਤ੍ਰ, ਹੁਕਮ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪੁਰਜਾ, ਉੱਚਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ।

ਚਿੱਠੀ ਦੇਣੀ / ਚਿੱਠੀ ਪਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਲਬ ਕਰਨੀ, ਅਰਜੀ ਪਾਉਣੀ ।

ਚਿੱਠੀ ਰਸਾਨ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੰਡਣ ਵਾਲਾ ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ।

ਚਿੱਥ, ਪੁ: ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਦ ਮਧਰਾ ਹੈ ।

ਚਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ

ਚਿਣਗ, ਸ:—ਚੰਗਿਆੜੀ, ਲੂੰਬਣ ਵਾਲੀ ਗਰਮੀ (ਉੱਠਣੀ, ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਚਿਣਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਚਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ, ਚੰਗਿਆੜੀ, ਚੁਸਤ ਲੜਕਾ ।

ਚਿਣਤ / ਚਿਣਤੀ } ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਚਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਟਾਂ ਜੋੜਨਾ, ਚੀਜਾਂ ਨੂੰ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਚੁੰਨ ਪਾਉਣਾ ।

ਚਿਣਾਉਟ, ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ।

ਚਿਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਚਿਣਾਈ, ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ

ਚਿਣੀ ਚਿਣੀ, ਵਿ:—ਤੌੜੇ ਤੌੜੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੌਲਾ, ਕਰਨਾ)।

ਚਿੱਤ, ਪੁ:—ਜੀ, ਦਿਲ, ਮਨ, ਸੁਰਤ, ਚੇਤਾ, ਸਮਝ, ਧਿਆਨ, ਵਿਚਾਰ, ਮੂਰਤ ।

ਸ:—ਪਿੱਠ ਤੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਕੌਡੀ ।

ਵਿ:—ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਕਰਕੇ ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਚਿੱਤ ਹੋ ਜਾਣਾ / ਚਿੱਤ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਥੱਕ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ।

ਚਿੱਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਜੀ ਚਾਹੁਣਾ ।

ਚਿੱਤ ਕਰਨਾ / ਚਿੱਤ ਕਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਢਾਹ ਦੇਣਾ ।

ਚਿੱਤ ਚਾਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ।

ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ।

ਚਿਤਕਬਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ ।

ਚਿੱਤ ਗੁਪਤ, ਪੁ:—'ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ' ਵੇਖੋ ।

ਚਿਤੌਨ, ਵਿ:—'ਚਤੌਨ' ਵੇਖੋ ।

ਚਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕੰਧ ਰੰਗਣੀ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣੀਆਂ

ਚਿਤਣਾ / ਚਿਤਮਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਚਣਾ, ਮਿਥਣਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨਾ ।

ਚਿਤਮਣੀ, ਸ਼—ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ (ਲੱਗਲੀ) ॥

ਚਿਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਤ, ਤਸਵੀਰ, ਨਕਸ਼ਾ ।

ਚਿੱਤ੍ਰਕਾਰ, ਪੁ:—ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਜਾਂ ਉੱਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿੱਤ੍ਰ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਜਾਂ ਉਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਚਿੱਤ੍ਰਗੁਪਤ, ਪੁ:—ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ।

ਚਤਰਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ਜਾਂ ਉੱਕਰਨਾ ।

ਚਿਤਰਣੀ, ਸ:—ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ।

ਚਿੱਤਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੇਰ, ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਚਿਤਲਾ, ਵਿ:—ਚਿਤਕਬਰਾ, ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ ।

ਚਿਤਵਣੀ, ਸ:—'ਚਿਤਮਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਚੱਤੜ, ਪੁ:—ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਗੁਦਗੁਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਮਨੁੱਖ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤੜੀ
ਚਤੜੀਆਂ, (ਬਹੁ: ਬ) } ਸ: —ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤੜ

ਚਿਤਾ, ਸ:—ਮੁਰਦਾ ਸਾੜਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਲੱਕੜਾਂ ਚਿਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਚਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਤਰਾ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਆ ॥

ਚਿੰਤਾ, ਸ—ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ, ਫਿਕਰ, ਪਰਵਾਹ, ਗਮ ॥

ਚਿਤਾਉਣਾ
ਚਿਤਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ—ਚੇਤਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੱਸਣਾ ਹਟਕਣਾ ॥

ਚਿੱਤੀ, ਸ:—ਦਾਗ, ਨਸ਼ਾਨ, ਛੋਟੀ ਕੋਡੀ ॥

ਚਿਤੂ, ਵਿ:—ਤਰਾਕਲ, ਕਾਇਰ, ਬੇ ਹੌਸਲਾ ।

ਚਿਤੇਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਧਾਤਾਂ ਉੱਤੇ ਮੂਰਤਾਂ ਆਦਿਕ ਉੱਕਰੇ ॥

ਚਿੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣਾ, ਦਲਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ ।

ਚਿਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਦਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ, ਠੀਪਾ ॥

ਚਿੰਧ ਮਿੰਧ
ਚਿੰਨ੍ਹਮਿਨ੍ਹ } ਵਿ:—ਪਿੰਚ ਪਿੰਚ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗੇ ।

ਚਿਨਾਰ, ਸ:—'ਚਨਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਪ, ਸ:—ਜਿਦ, ਖਿਝ (ਚਤ੍ਰਣੀ, ਲਗਣੀ) ॥

ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣਾ, ਲੇਸ ਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚਿਪ ਚਿਪਾ, ਵਿ:—ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚਿਪ ਚਿਪਾਟ, ਸ:—ਲੇਸ, ਚੰਧਿਆਈ ॥

ਚਿਪਕ, ਸ:—ਜੋੜ, ਲਗਾਉ ॥

ਚਿਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਚੰਬੜਨਾ, ਨੇੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਜੋੜਨਾ, ਚਮੋੜਨਾ, ਲਾ ਦੇਣਾ ।

ਚਿਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਲੱਗਣਾ, ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਚਿਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਣਾ, ਭੜਕਣਾ ॥

ਚਿੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਸਣ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਸਾਫ ਕਰਨੀਆਂ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਠੋਕਣਾ ਤੇ ਚੈਂਬ ਲਾ ॥

ਚਿਪੜਾ / ਚਿਪੜੂ, ਵਿ:—ਚੁੰਨ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ।

ਚਿੱਪੀ, ਸ:—ਸਾਧਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਿੱਬ, ਪੁ: —ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਡਿੰਗ ਜਾਂ ਟੋਆ।

ਚਿੰਬੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚੰਬੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੰਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਚੰਬੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਚਿੱਬਾ, ਵਿ: ਚਿੱਬ ਵਾਲਾ (ਭਾਂਡਾ) ॥

ਚਿਬੀਆਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬੁੱਲ੍ਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਚਿੱਭੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜੰਗਲੀ ਫਲ, ਬੇਡੌਲ ਆਦਮੀ ॥

ਚਿਮਟਾ, ਪੁ: / **ਚਿਮਟੀ**, ਸ: — ਅੱਗ ਦੇ ਕੋਲੇ, ਆਦਿਕ ਪਕੜਨ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼.

ਚਿਮਨੀ, ਸ: —ਲੈਂਪ ਜਾਂ ਲਾਲਟੈਨ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ, ਧੂੰ ਕਸ਼ ॥

ਚਿਮੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਚੰਬੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚਿਮੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਚਮੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਚਿਰ, ਪੁ: ਵਕਤ, ਬਹੁਤ ਵੇਲਾ, ਅਵੇਰ

ਚਿਰਕ (ਕ) / ਚਿਰਕਾ / ਚਿਰਕਾਲ — ਪੁ:—ਚਿਰ, ਬਹੁਤ ਵਕਤ, ਅਵੇਰ, ਢਿਲ ॥

ਚਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਚੀਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਾੜਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਚਿਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਚਿਰਵਾਈ, ਸ:—ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਖ਼ਤੇ ਆਦਿਕ ਚਿਰਵਾਉਣਾ, ਫੋੜੇ ਨੂੰ ਚੀਰਾ ਦੁਆਉਣਾ

ਚਿਰਾਈ, ਸ: ਤਖ਼ਤੇ ਜਾਂ ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ।

ਚਿਰਾਕਾ / ਚਿਰੋਕਣਾ, — ਵਿ:—ਬੜੇ ਚਿਰ ਦਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ॥

ਚਿਰੀਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ।

ਚਿਲ, ਸ: ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਢੀਮ ਜਾਂ ਪੱਥਰ।

ਚਿਲਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸਫਾਈ ॥

ਚਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ।

ਚਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਚਿਲਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਾਰਾ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸਫਾਈ ॥

ਚਿਲਕੀ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਰੁਪਇਆ।

ਚਿਲਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੀਂਹ ਬਰਸਣ ਪਿੱਛੋਂ ਧੁੱਪ ਚੜ੍ਹਨੀ

ਚਿਲਗੋਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਵਾ, ਨਿਉਜ਼ਾ।

ਚਿਲਮ, ਸ: ਤਮਾਕੂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਚਿਲਮ ਦਾ ਤਮਾਕੂ।

ਚਿਲਮ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਲਮ ਵਿਚ ਤਮਾਕੂ ਪਾਉਣਾ, ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥

ਚਿਲਮਚੀ, ਸ: -ਹੱਥ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਚਿੱਲੜੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਪਕੌੜੇ ਜਾਂ ਗੁਲਗੁਲੇ।

ਚਿੱਲਾ, ਪੁ:-ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਰਸਮ ਹੋਵੇ॥

ਚਿਲਾ ਕਰਨਾ
ਚਿਲੇ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਚਿਲੇ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨੀ।

ਚਿਲਾ ਦੌਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਿਲੇ ਦਾ ਵਕਤ ਠਹਿਰਾਉਣਾ।

ਚਿੱਲਾ, ਪੁ:-ਕਮਾਨ ਦੀ ਰੱਸੀ॥

ਚਿੱਲਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਮਾਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਖਿੱਚਣੀ॥

ਚਿੱਲੀ, ਸ:-ਟੱਟੂ ਜਾਂ ਖੱਚਰ ਉੱਤੇ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਚਿਲ੍ਹੂ ਚਿਲ੍ਹੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੀਂ ਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਸੱਟ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਹੋਣੀ।

ਚਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਚੁਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਚਿੜਚਿੜ ਕਰਨਾ,
ਚਿੜਚਿੜਾਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਮਾਸ ਭੁੰਨਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ।

ਚਿੜਚਿੜਾਟ, ਸ:-ਬਕਵਾਦ, ਲਕੜੀ ਬਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਚਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖਿਝਣਾ, ਚਿੱਥੇ ਹੋਣਾ॥

ਚਿੜਮਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪੀੜ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ।

ਚਿੜਮਿੜਾਟ, ਸ:-ਪੀੜ, ਚਿਲਕ, ਤਲਖੀ॥

ਚਿੜਵਾ, ਪੁ:-
ਚਿੜਵੇ, ਪੁ:(ਬਹੁ ਬ:) } ਚੌਲ ਭੇਉਂ ਕੇ ਕੁੱਟੇ ਅਤੇ ਭੁੱਨੇ ਹੋਏ।

ਚਿੜਾ, ਪੁ:-ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ॥

ਚਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ।

ਚਿੜਿਆਹਨ
ਚਿੜਿਆਂਧ } ਸ:-ਸੜੇ ਹੋਏ ਚਮੜੇ ਜਾਂ ਬੁੱਝੇ ਹੋਏ ਦੀਵੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਦਬੋ।

ਚਿੜਿੰਗ(ਗੀ)
ਚਿੜਿੰਗਿਆਰੀ } ਸ:-ਚੰਗਿਆੜੀ, ਚੁਰਕ (ਛਿੜਨੀ, ਪੈਣੀ)।

ਚਿੜੀ, ਸ: ਚਿੜੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ, ਪੰਖੇਰੂ, ਇਕ ਗਹਿਣਾ, ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਕਾਗ (ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਚਿੜੀ ਘਰ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਜਗਹ ਜਨੌਰ ਰਖੇ ਜਾਣ॥

ਚਿੜੀ ਮਾਰ, ਪੁ:-ਚਿੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਫੜਨ ਵਾਲਾ

ਚਿੜੀ ਨਾਂ ਫਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਆ ਸਕਣਾ।

ਚੀਉਂ ਚੀਉਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਕਰ ਬੋਲਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ।

ਚੀਅਰਜ਼, ਪ:-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਤੌੜੀਆਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਵਾਕਰ]।

ਚੀਆਂ ਬੋੜਾ, ਵਿ:-ਕਿਤੋਂ ਮੋਟਾ ਕਿਤੋਂ ਪਤਲਾ (ਧਾਗਾ ਆਦਿਕ), ਕੁਢੋਲ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਚੀਸ, ਸ: ਚਬਕ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਪੀੜ (ਉੱਠਣੀ, ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਚੀਹਕੂੰ,ਚੀਹਕੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੀਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ॥

ਚੀਹਲ
ਚੀਹੜ
ਚੀਹੜਾ } ਚੀਲ੍ਹ ਚੀੜ੍ਹ ਅਤੇ ਚੀੜ੍ਹਾ ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਹਾ ਚੈਂਟ, ਪੁ:- ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ, ਵਿਰਲਾਪ (ਪੈਣਾ) ॥

ਚੀਕ, ਸ: ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਪੀੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਫਰਿਆਦ, ਦੁਹਾਈ (ਪੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਚੀਕ ਚਿਹਾਂਦੜਾ
ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ } ਪੁ:-ਰੋਣ ਕੁਰਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ

ਚੀਕਣਾ ਪੁ:
ਚੀਕੁਣਾ ਪੁ:
ਚੀਕਣੀ ਸ: } ਵਿ:-ਚੀਪਾ (ਪੀ) ਸਾਫ, ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਚੀਕਣੀ ਮਿੱਟੀ, ਸ:-ਕਰੜੀ, ਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਚੀਖ ਸ:-
ਚੀਖਣਾ ਕ੍ਰਿ:- } 'ਚੀਕ' 'ਚੀਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਖਾ, ਪੁ:
ਚੀਖੀ, ਸ: } ਪਤਲਾ (ਲੀ), ਲਿੱਸਾ (ਸੀ) ਬਰੀਕ ਪਰ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਚੀਂਘ, ਸ:-ਰੱਸੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੱਝਣ ਨਾਲ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਚੀਚਕ, ਸ:-ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਚੀਚਕਾ, ਪੁ:-ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ॥

ਚੀਚ ਬਹੁਟੀ
ਚੀਚ ਵਹੁਟੀ } ਸ:-ਇੱਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ।

ਚੀਚੀ, ਸ:-ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਕੀ ਉਂਗਲ ॥

ਚੀਂ ਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੀਕਣਾ, ਤੇਜ਼ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਚੀਚੋ ਚੀਚ ਗੰਧੇਰੀਆਂ
ਚੀਚੋਚੀਚ ਗਨੇਰੀਆਂ
ਚੀਚੋਚੀਚ ਘੰਧੋਲੀਆਂ } ਸ:-ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਆ-ਦਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਚੀਜ, ਸ: ਵਸਤੁ, ਸ਼ੈ, ਪਦਾਰਥ, ਮਾਲ, ਅਸਬਾਬ ॥

ਚੀਜ ਬਸਤ
ਚੀਜ ਵਸਤ } ਸ: ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਸਬਾਬ, ਲਦਾਪਦਾ।

ਚੀਜੋ, ਸ: ਚੰਗੀ ਚੀਜ, ਮਠਿਆਈ (ਬਾਲ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ)।

ਚੀਂਡ, ਸ:-ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਸਾਹੇ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਚੀਣ, ਸ:-ਕਪੜੇ ਦਾ ਚੀਨ, ਚਿਲਤ, ਆਲਾ, ਛੱਜਾ ਇੱਕ ਦੇਸ਼।

ਚੀਣਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜੁਆਰ ਵਰਗਾ ॥

ਚੀਣਾ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਰੋਣਾ ॥

ਚੀਣੀ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਜੁਆਰ ॥

ਚੀਤਾ, ਪੁ:-ਚਿਤ੍ਰਾ, ਪਸ਼ਾਬ।

ਚੀਤਾ ਕਰਨਾ
ਚੀਤਾ ਛਡਾਉਣਾ
ਚੀਤਾ ਵਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਮੂਤਣਾ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)।

ਚੀਥਲਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪੈਰ ਨਾਲ ਲਤਾੜਨਾ, ਦਲਣਾ ਖੇਹਣਾ

ਚੀਂਧੀ, ਸ:-ਰੱਤੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਜੋ ਭਮਕ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚੀੱਨਾ, ਪੁ:-ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਕਬੂਤਰ ਜਾਂ ਘੋੜਾ)

ਚੀਨਾਂ ਬੇੜਾ, ਵਿ:-'ਚੀਆਂ ਬੇੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੀਨੀ, ਸ:-ਖੰਡ, ਬੂਰਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਗਨੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਾਂਡੇ ।

ਵਿ: ਚੀਨ ਦੇਸ ਦਾ । ਪੁ:-ਚੀਨ ਦਾ ਵਾਸੀ ॥

ਚੀਪ, ਸ:-ਗੱਦ, ਲੇਸਲੀ ਚੀਜ਼, ਬੋਹੜ ਜਾਂ ਥੋਹਰ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਚੀਪਲਾ, ਵਿ:-ਚੀਪ ਵਾਲਾ, ਲੇਸਦਾਰ ।

ਚੀਪੜ, ਪੁ:-ਲੇਸਦਾਰ ਚੀਜ਼, ਲੇਂਝ, ਸੂਮ ॥

ਚੀਂਪੀਂ, ਸ:-ਫੜੇ ਹੋਏ ਪਖੇਰੂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਫਰਿਆਦ ॥

ਚੀਂ ਪੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫਰਿਆਦ ਕਰਨਾ, ਨ ਮੰਨਣਾ, ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣਾ ।

ਚੀਫ ਕੋਟ
ਚੀਫ ਕੋਰਟ } ਪੁ:-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਉਤਰਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਅਦਾਲਤ (ਚੀਫ਼-ਵੱਡਾ, ਪ੍ਰਧਾਨ) ।

ਚੀਰ, ਪੁ:-ਚੀਰਨ ਨਾਲ ਜੋ ਛੇਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਫੱਟ, ਵੱਢਾ, ਟੱਕ, ਚੁਭਕ, ਕਪੜਾ ॥

ਚੀਰ ਫਾੜ, ਸ:-ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ।

ਚੀਰਨ, ਸ:-ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਦੀ ਮੁੱਠ ।

ਚੀਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਾੜਨਾ, ਵੱਢਣਾ, ਸ਼ਿਸਤਰ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣਾ (ਫੋੜਾ) ।

ਚੀਰਵਾਂ, ਵਿ:-ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੀਰਾ, ਪੁ:-ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਪਗੜੀ, ਟੱਕ, ਵੱਢਾ ॥

ਚੀਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫੋੜਾ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨਾ ॥

ਚੀਰਾਈ, ਸ: 'ਚਿਰਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਚੀਰੀ, ਸ:-ਛੋਟਾ ਚੀਰਾ, ਚਿੱਠੀ, ਖਤ ।

ਚੀਰੂ, ਪੁ:-ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਾਗਿਆਂ ਦੀ ਗੁੰਜੀ ॥

ਚੀਲ
ਚੀਲ੍ਹ } ਸ:-ਇਕ ਜੰਗਲ ਦਾ ਰੁੱਖ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਇੱਲ ॥

ਚੀਲਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਕੱਚੀ ਲਕੜੀ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਰੁੱਖ ।

ਚੀੜ੍ਹ, ਸ:-ਜਮਾਉ, ਲਗਾਉ, ਲੇਂਝ ਪੁਣਾ, ਚੀਲ ਦਾ ਰੁੱਖ ।

ਚੀੜ੍ਹਾ, ਪੁ:
ਚੀੜ੍ਹੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਵਿਚ ਚੀੜ੍ਹ ਹੋਵੇ, ਸਖਤ, ਸੂਮ, ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲੱਗੇ ।

ਚੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੋਣ ਦੇਣਾ, ਕੇਰਨਾ, ਅਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਕਢਵਾਉਣੀਆਂ, ਭਾਰ ਚੁਕਾਉਣਾ ।

ਚੁਆਈ, ਸ:-ਚੁਆਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਚੁਆਤੀ, ਸ:-'ਚਵਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਅੰਨੀ
ਚੁਆਨੀ } ਸ:-ਚਹੁੰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਦੌਨੀ ।

ਚੁਆੜੀ, ਸ:-ਛੱਤ ਚੁੰਘਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਪੈੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਸ ਚੁਆਤੀ ॥

ਚੁਸਕੜੀ, ਸ:-ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਕੁੱਜ ॥

ਚੁਸਕੜੀਆ, ਸਃ ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ ਘੁਟ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਸਤ, ਵਿਃ—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚਲਾਕ, ਤਕੜਾ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਚੁਸਤੀ, ਸਃ—ਤੇਜ਼ੀ, ਚਲਾਕੀ, ਫੁਰਤੀ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਯਾ ਹੋਣਾ ॥

ਚੁਸਮਾ, ਪੁਃ-ਚੁੰਭ, ਸਰੋਵਰ, ਮੁੰਬ ।

ਚੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੂਸਣ ਜਾਂ ਚੂਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਚੁਸਾਈ, ਸਃ—ਚੂਸਣ ਜਾਂ ਚੂਪਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਚੁਸਾਕ, ਪੁਃ—ਚੂਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਹਕਣਾ
ਚੁਹ ਚੁਹ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਚੀਊਂ ਚੀਊਂ ਕਰਨਾ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਚੁਹ ਚੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ।

ਚੁਹੱਟਾ, ਪੁਃ—ਚਕੋਰ ਮੰਡੀ, ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸੜਕਾਂ ਮਿਲਣ ।

ਚੁਹੱਤਰ, ਵਿਃ—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ, ੭੪ ।

ਚੁਹੱਤਰਵਾਂ, ਵਿਃ—ਚੁਹੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੁਹਰੁਟਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹਲਟ ਹੋਣ ।

ਚੁਹਾਸਮਾ, ਵਿਃ—ਚਾਰ ਮਜਲਾਂ ਵਾਲਾ (ਘਰ), ਚੌਥੀ ਮਜਲ ਦਾ ॥

ਚੁਹਾਣ, ਪੁਃ—ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚੁਹਾਣੀ, ਸਃ—ਮੰਦਾ ਦੇ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਚੁਹਾਰਮ, ਪੁਃ-ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ।

ਚੁਹੁਬ,
ਚੁਹੁਬਣਾ, } ਚੋਭ, ਚੋਭਣਾ ਵੇਖੋ।

ਚੁਹੁਲ, ਪੁਃ—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮੌਜ (ਕਰਨਾ)॥

ਚੁਹੁਲਣ, ਸਃ
ਚੁਹੁਲੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਚੁਹੁਲ ਕਰੇ ॥

ਚੁਹੁੜ, ਵਿਃ ਬੜਾ ਤੁਰਸ਼, ਖੰਦਾ ਵੀਰ।

ਚੁੱਕ, ਸਃ—ਭੁੱਲ, ਟਪਲਾ, ਗਲਤੀ (ਹੋਣੀ). ਪਿੱਠ ਜਾਂ ਲੱਕ ਦਾ ਵਲ (ਪੈਣੀ) ॥

ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਸਃ—ਗਲਤੀ, ਕਸੂਰ।

ਚੁੱਕ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਕਣਾ, ਉਠਾ ਲੈਣਾ ।

ਚੁਕਸਾਈ, ਸਃ—ਚੌਕਸੀ, ਸੋਝੀ, ਖਬਰਦਾਰੀ, ਤਕੜਾਈ ।

ਚੁੱਕ ਚੁਕਾ, ਪੁਃ—ਉਕਸਾਹਟ, ਉਛਾਲਾ, ਸ਼ਹਿ, ਸੌਦੇ ਦਾ ਭਾ ।

ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਠਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ। ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਖੁੰਝਣਾ। ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਨਾ, ਮੁੱਕਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਰਨਾ ॥

ਚੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਚੁਕਵਾਈ, ਸਃ—ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚੁੱਕਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਹਰੀ ਤਰਕਾਰੀ ।

ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਨਬੇੜਨਾ, ਜਾਨ ਮਾਰਨਾ, ਹੌਸਲਾ ਕਰਨਾ ਲਾਹੁਣਾ ।

ਚੁਕਾਈ, ਸ: ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਚੁਕਾਠ, ਸ: ਮੰਜੇ ਬੂਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਸਰੀਰ ।

ਚੁਕਾਠਾਂ, ਪੁ: ਪਿੱਠ ਦਾ ਦੌਆ, ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਲੱਕ ।

ਚੁਕਾਵਾ, ਪੁ:—ਠਰ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੱਲ, ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਕਿਰਾਯਾ ॥

ਚੁਕੂਣਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਗੁੱਠਾਂ ਵਾਲਾ ।

ਚੁਕੌਤੀ, ਸ:—ਜੋ ਮੁੱਲ ਠਰ੍ਹਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਚੁੱਖ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ, ਸੋਨੇ, ਤਾਂਬੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੋਟਾ ।

ਚੁਖੰਡੀ, ਸ:—ਛੱਤ ਉੱਪਰ ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਕੰਧਾਂ ਹੋਣ ॥

ਚੁਖਾਈ, ਸ:—ਚੰਗਿਆਈ, ਗੁਣ, ਖਰਾ ਹੋਣਾ

ਚੁਖੂੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਖੂੰਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ।

ਚੁਖੇ ਬਿੰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹਰ ਵੇਲੇ, ਹਰ ਦਮ, ਲਗਾਤਾਰ ।

ਚੁੰਗ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਿੱਸਾ, ਵੰਨਗੀ, ਟੋਲ੍ਹੀ ॥

ਚੁਗਣਾ, ਚੁਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੁੰਝ ਨਾਲ ਦਾਣਾ ਚੁੱਕਣਾ, ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਚੁੰਨ ਪਾਉਣਾ, ਖਾਣਾ, ਚੁਣਨਾ,
* ਚੁਨਣਾ, ਵਾਲ ਪੱਟਣਾ, ਜੋੜੀ ਕਰਨਾ ।

ਚੁਗਦ, ਚੁਗਲ, ਪੁ:—ਉੱਲੂ, ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਰੋੜਾ, ਗੱਪੀ ॥

ਚੁਗਲ ਖੋਰ, ਚੁਗਲ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਜੋ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰੇ ।

ਚੁਗਲ ਖੋਰੀ, ਚੁਗਲ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਚੁਗਲੀ, ਸ:—ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਚੁਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਚੁਗਵਾਈ, ਸ:—ਚੁਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਚੁਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗਰ ਚਾਰਨੇ, ਪੰਖੇਰੂ ਪਾਲਣੇ, ਚੁਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਚੁਗਾਈ, ਸ:—ਚੁਗਾਉਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਚੁਗਾਠ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਬਾਰੀ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ।

ਚੁਗਾਣੀ, ਵਿ:—ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਨੇਚਾ) ।

ਚੁਗਾਨ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ ॥

ਚੁਗਿਰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਵ:—ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ, ਚੁਫੇਰੇ ।

ਚੁੰਗੀ, ਸ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੁਰ ਮਸੂਲ, ਮਸੂਲ ਦੀ ਥਾਂ, ਥੋੜਾ ਹਿੱਸਾ ।

ਚੁੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਸਣਾ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੀਣਾ, ਚੁਪਣ

ਚੁਘਰਾ, ਪੁ:—ਚਕੋਰ ਫੇਰਤੇ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਚੌਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਟੀ।

ਚੁੱਘਲ, ਵਿ:—ਚੋਲਕੇ ਹੌਲਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਰੁਪਯਾ ਆਦਿਕ)।

ਚੁੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ, ਚੁੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚੁੰਘਾਈ, ਸ: ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਾਈ, ਚੁੰਘਾਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ॥

ਚੁੰਧਾ ਪੁ:, **ਚੁੰਧੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ, ਖਰਾਬ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਚੂੰਚੁਰ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਤਕੜਾ, ਮੋਟਾ ਛੋਟਾ।

ਚੁੰਝ, ਸ: ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਮੂੰਹ ਕੋਈ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਿੱਸਾ

ਚੁੰਝ ਡੋਬਣੀ (ਭਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੰਝ ਨੂੰ ਖੋਭਣਾ ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ॥

ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੰਝ ਚੋਭਣੀ, ਆਪੋ ਵਿਚ ਲੜਨਾ।

ਚੁਟਕਲਾ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਮੰਤਰ, ਟੋਟਕਾ, ਤਬੀਤ, ਅਚਰਜ ਦੀ ਗੱਲ (ਛੁੱਟਕਲਾ) ਮਖੌਲ, ਅਨੋਖ-ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ

ਚੁਟਕਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਪਸਾਰ ਕੇ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਆਵੇ॥

ਚੁਟਕੀ, ਸ:—ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਪਕੜੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਨੱਕ ਵਿਚ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਾਹਣਾ॥

ਚੁਟਕੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ।

ਚੁਟਕੀ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ, ਝੱਟ ਪੱਟ॥

ਚੁਟਲਾ, ਪੁ: ਸਿਰਤੋਂ ਲਟਕਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਬੋਦੀ॥

ਚੁਟਣਾ, ਚੁੰਡਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਮਾਰਨੀ, ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ।

ਚੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਆਦਿਕ ਲਗਾਉਣੀ।

ਚੁਣਤ, ਸ: ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੱਟ ਪਾਉਣੇ, ਚੋਣ॥

ਚੁਣਤੀ, ਸ:—ਚਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੁਣਨ, ਚੋਣ॥

ਚੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪਾਉਣੇ, ਇੱਟਾਂ ਜੋੜਨਾ, ਚੁਗਣਾ, ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ।

ਚੁਣਵਾਂ, ਵਿ:—ਚੁਣਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ॥

ਚੁਣਾਉਟ, ਸ:—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਚੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਚੁਣਾਈ, ਸ:—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਚੁਤਰੈਮਾ, ਵਿ:—ਖੰਘਰ ਖਾਧਾ, ਕੋਝਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਗ ਹੋਣ॥

ਚੁੱਤੜ, ਪੁ:—ਮਤੜ, ਪੱਟ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸ ਦਾ॥

ਚੁੱਤੜ ਵਖਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਸ ਜਾਣਾ॥

ਚੁੱਤੜ ਵਜਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕੁੱਦਣਾ

ਚੁਤੜੀ, ਸ:—ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਚੂੰਤੜ।

ਚੁਤੜੀਆ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਚੂੱਤੜਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ।

ਚੁਤਾਰ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਤਾਰਾ, ਚਹੁੰ ਤਾਰਾ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਚਹੁੰ ਤਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਗ, ਕਬਿੱਤ॥

ਚੁਤਾਰਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਤਾਲਾਂ ਵਾਲਾ।

ਚੁਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ॥

ਚੁਥਾਈ, ਸ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ।

ਚੁਦੈਦ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ।

ਚੁਦਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਘਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੂਹਾ ਹੋਵੇ॥

ਚੁੰਧਕ, ਸ:—ਦੂਰ ਪੈਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਲੱਗਲੀ ਲਾਉਣੀ

ਚੁਧਰੇਆ, ਪੁ:, **ਚੁਧਰਾਤ,** ਸ: } ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਕੰਮ।

ਚੁਧਰਾਇਣ, **ਚੁਧਰਾਣੀ,** } ਸ: ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਜ਼ਨਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ॥

ਚੁਧਰਾਇਤ **ਚੁਧਰਾਈ** } ਸ:—ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਅਤੇ ਕੰਮ।

ਚੁੰਧਾ, ਵਿ:—ਚੂੰਨ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅਖਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ॥

ਚੁਨਰੀ **ਚੁੰਨੀ** } ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਦੁਪੱਟਾ, ਲਾਲ ਦੁਪਟਾ, ਗੋਟ ਕਿਨਾਰੀ ਵਾਲਾ ਦੁਪੱਟਾ॥

ਚੁੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਖਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਚੁੱਪ, ਸ:—ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡਣਾ (ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ)

ਪੁ:—ਜੋ ਨਾ ਬੋਲੇ। ਵਿਸਮਯ:—ਨਾ ਬੋਲੇ॥

ਚੁੱਪ ਕਰੀਤਾ **ਚੁੱਪ ਕੀਤਾ** } ਵਿ:, ਚੁੱਪ, ਢੀਠ, ਮਚਲਾ॥

ਚੁੱਪ ਚਾਪ (ਣ) **ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤਾ (ਪੀਤਾ)** } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—, ਚੁੱਪ, ਚੁੱਪ ਕਰਕੇ, ਚੋਰੀ, ਅਮਨ ਚੈਨ ਨਾਲ।

ਚੁਪੱਟ, ਵਿ: ਸਿਧਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ।
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਅਚਾਨ ਚੱਕ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ॥

ਚੌੜ ਚੁਪੱਟ, ਵਿ: ਬਰਬਾਦ, ਤਬਾਹ (ਹੋਣਾ)

ਚੁਪੱਟ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਢਾਹੁਣਾ, ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ।

ਚੁਪੱਤਾ, ਪੁ:, **ਚੁਪੱਤੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਚਹੁ ਪਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਬੂਟਾ), ਚਹੁੰ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼।

ਚੁਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਲਗਵਾਉਣਾ॥

ਚੁਪੜਾਈ, ਸ:—ਚੋਪੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਚੁਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪਾਉਣਾ, ਚੁਸਾਉਣਾ॥

ਚੁਪਾਇਆ, ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ, ਪਸ਼ੂ॥

ਚੁਪਾਈ, ਸ:—ਚੂਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਹੁੰ ਚਰਣਾਂ ਵਾਲਾ ਇਕ ਛੰਦ॥

ਚੁਪਾਕ, ਪੁ:—ਚੂਪਣ ਵਾਲਾ ਚੱਪ ਹੋਣਾ ਜੀਨੇ ਦੇ ਛਲੜ, ਫੱਕ।

ਚੁਫਾਲ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਨੁਕਰਾਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਇੱਟ ਆਦਿਕ

ਚੁਫਾਲ ਜਾ ਪੈਣਾ / **ਚੁਫਾਲ ਡਿਗਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਅਜਹਾ ਡਿਗਣਾ ਕਿ ਹੱਥ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣ।

ਚੁਫੇਰ (ਰੇ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚਾਰ ਪਾਸੇ, ਸਭਨੀ ਪਾਸੀਂ ॥

ਚੁਬੱਚਾ, ਪੁ:—'ਚਬੱਚਾ' ਵੇਖੋ।

ਚੁਬਾਰਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਕ

ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਇੱਟ ਮੋਰੀ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੋਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਚੁਭਕ, ਸ: / **ਚੁਭਕਾ,** ਪੁ: } ਅੰਦਰ ਚੁਭ ਜੋ ਪੀੜ ਹਰ ਲਗ ਪਏ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਪੀੜ।

ਚੁਭਕੀ, ਸ:—ਟੁਬਕੀ, ਗੋਤਾ, ਚੁਭਕ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਚੁੱਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅੰਦਰ ਧਸ ਜਾਣਾ।

ਚੁੱਭਾ, ਪੁ: / **ਚੁੱਭੀ,** ਸ: } ਟੁੱਭੀ, ਟੁਬਕੀ, ਗੋਤਾ (ਲਾਉਣਾ ਮਾਰਨਾ)।

ਚੁਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਭਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ ਡੋਬਣਾ ॥

ਚੁਭਾਈ, ਸ: ਚੋਭਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਛੋਹਣਾ ਜਾਂ ਚੂਪਣਾ।

ਚੁੰਮਣਾ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ।

ਚੁੰਮਾ, ਪੁ: / **ਚੁੰਮੀ,** ਸ: } ਚੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਚੋਲਾ, ਲਵਾ,

ਚੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਚੁੰਮੀ ਦੇਣੀ।

ਚੁਮਾਸਾ, ਪੁ:—ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ, ਅਰਥਾਤ ਹਾੜ੍ਹ, ਸੌਣ, ਭਾਦੋਂ, ਅੱਸੂ।

ਚੁਮਾਹਾ (ਹਾਂ), ਪੁ:—ਚਹੁੰਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਤਲਬ ॥

ਚੁਮੁਖਾ, / **ਚੁਮੁਖੀਆ,** } ਵਿ:—ਚਹੁੰਆਂ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ (ਦੀਵਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੁਮੁਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ ਪਲਣਾ, ਜੁੱਟਣਾ ॥

ਚੁਰੇ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਯਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਚੁਰਮਤਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੁਰਗ, ਸ: ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਤੇ ਕੀੜਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਚੁਰੰਗੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਣੇ ॥

ਚੁਰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਹਿ ਚਹਾਉਣਾ, ਪਾਲਾਂ ਦਾ ਮਸਤੀਆਂ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਚੁਰਚੁਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬਲ ਵਾਲਾ ਤੇਜ਼ ॥

ਚੁਰੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ।

ਚੁਰਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਿਗਾਰ (ਪੀਣਾ) ਮਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਰਰ ਮੁਰਰ, ਵਿ:—ਕੁਮਲਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਪੁੱਛੇ ਲੈ ਜਾਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬਣਾ ਲੈਣੀ।

ਚੁਰਾਸੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ,

ਚੁਰਾਸੀ
ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ } ਸ: —ਸਾਰੀਆਂ ਜੂਨਾਂ।

ਚੁਰਾਸੀ ਭੋਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ।

ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟਣਾ
ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣੀ।

ਚੁਰਾਹਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਚਾਰ ਰਸਤੇ ਮਿਲਣ॥

ਚੁਰਾਣਵੇ (ਵੇਂ), ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ॥

ਚੁੱਲ੍ਹ, ਪੁ: 'ਚੁੱਲ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ।

ਚੁਲ ਚੁਲ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਾਣੀ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਬੇਚੈਨੀ॥

ਚੁਲਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਨੇ॥

ਚੁਲ ਚੁਲੀ, ਸ:—ਬੇਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਹਟ॥

ਚੁਲਬੁਲਾ
ਚੁਲਬੁਲੀਆ } ਪੁ: —ਛੇਤੀ ਘਾਬਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਚੁਲਬੁਲਾਟ
ਚੁਲਬੁਲੀ } ਸ: ਬੇਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਹਟ।

ਚੁਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਚੁਲੀ, ਤਲੀ ਦਾ ਪਾਣੀ (ਕਰਨਾ)।

ਚੁੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਬਾਲਕੇ ਰਸੋਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਚੁਲ੍ਹੇ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ॥

ਚੁਲਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ॥

ਚੁਲਾਂਡਾ, ਪੁ: ਲੋਹੇ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਾਰ ਚਰਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥

ਚੁਲਿਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਰਸੋਈ ਕਰੇ।

ਚੁਲੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਆਵੇ। ਰੋਟੀ ਖਾਕੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰੋਂ ਮੂੰਹ ਧੋਣਾ (ਕਰਨੀ)।

ਚੁਲੀ ਛੱਡਣਾ
ਚੁਲੀ ਦੇਣਾ
ਚੁਲੀ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਮਨਸਣਾ, ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤਿਆਗਣਾ ਮਨੋਂ ਮਿਥਣਾ।

ਚੁੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ

ਚੁੜ੍ਹਪੁਣਾ, ਪੁ: —ਚੂਹੜੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਭੈੜਾ ਕੰਮ ਬੁਰਿਆਂ ਵਾਲਾ।

ਚੁੜਾਉ, [illegible]
ਚੁੜਾਈ, ਸ: } ਜਿੰਨੀ ਚੌੜੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ

ਚੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ॥

ਚੁੜੇਲ, ਸ:—ਭੂਤਣੀ, ਡਾਇਣ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ। ਲੜਾਕੀ ਰੰਨ

ਚੂੰ, ਸ:—ਧਾਤ ਦੇ ਰਗੜਨ ਨਾਲ ਜੋ 'ਚੂੰ ਚੂੰ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇ ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਕਿਉਂ॥

ਚੂੰ ਚਾਂ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਨਾਂਹ ਨੁੱਕਰ (ਕਰਨਾ)॥

ਚੂੰ ਚੂੰ, ਸਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਚੂਆਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੀਰੇ ਜਾਂ ਕੱਦੂ ਵਰਗਾ ਫਲ ।

ਚੂਸ, ਪੁਃ—ਚੂਪਣ ਜਾਂ ਚੂੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਚੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੂਪਣਾ ਚੂੰਘਣਾ, ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੀਣਾ ॥

ਚੂਸਤਾ, ਪੁਃ—ਲੱਕ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ।

ਚੂਸਤਾ ਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਿੱਸੇ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ।

ਚੂਸਤਾ ਨਿਕਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਲਿੱਸੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦਿੱਸਣੀਆਂ ।

ਚੂਸਣੀ, ਸਃ—ਚੂਸਣ ਦਾ ਸੰਦ

ਚੂਹ ਮਾਰ, ਪੁਃ—ਚੂਹਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਚੂਹੇ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਪਿੰਜਰਾ ॥

ਚੂਹਟੀ, ਸਃ—ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਚੂੰ ਖਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਚੂਹੜਾ, ਪੁਃ } ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜੋ ਮਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ ॥
ਚੂਹੜੀ, ਸਃ }

ਚੂਹੜੀ ਸਰੇਰ, ਸਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਦਵਾ ॥

ਚੂਹਾ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਨੱਕ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਮੈਲਾ ਜ਼ਿਮੀ ਵਿਚ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸੰਦ, ਦੀਪ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਚੂਹੇ ਦੰਦੀ ਪੌਂਚੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਹੱਥ ਦਾ ਗਾਹਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨੋਕਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਚੂਹੇ ਮਾਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਚੂਹੀ, ਸਃ—ਚੂਹੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਚੂਹਾ ਕਾਗਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ॥

ਚੂਹੂੰਡੀ, ਸਃ—'ਚੂੰਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੂਕ, ਸਃ—ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ, ਟਪਲਾ, ਖੁੰਝਾਈ ॥

ਚੂਕਣਾ } ਪੁਃ—ਲੱਕ ਦੀ ਹੱਡੀ ॥
ਚੂਕਲਾ }

ਚੂਕਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ

ਚੂਗਣੀ, ਸਃ—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਚੂੰਘਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਚੂਚਾ, ਪੁਃ } ਅਯਾਣਾ, ਬੱਚਾ । ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮੰਮਾ, ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥
ਚੂਚੀ, ਸਃ }

ਚੂਜ਼, ਪੁਃ—ਬਾਜ਼ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਬਾਜ਼ ॥

ਚੂਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਸੋਹਣਾ ਨਾਜ਼ਕ ਮੁੰਡਾ ।

ਚੂੰਡ, ਸਃ—'ਚੂੰਡਣ' ਦਾ ਕੰਮ ('ਚੂੰਡਣਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਚੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਹੱਡੀ ਤੋਂ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਮਾਸ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੁੱਧ ਪੀਣ ਬਾਝੋਂ ਮੰਮਾ ਚੂੰਘਣਾ, ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ॥

ਚੂੰਡਾ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ, ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਕਲਗੀ ।

ਚੂੰਡੀ, ਸਃ—ਬਾਲ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ ॥

ਚੂੰਢੀ, ਸਃ—ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਦੀ ਉਂਗਲ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਫੜਨਾ, ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾ, ਕਾਗਤ ਅੜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸੰਦ ।

ਚੂੰਢੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦਵਾ ਪਾਉਣੀ ॥

ਚੂੰਢੀ ਭਰਨੀ, ਚੂੰਢੀ ਵੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂੰਢੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਮਾਸ ਵੱਢਣਾ ॥

ਚੂਥੀ, ਸ:—ਤਾਕ ਦਾ ਸਿਰਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥

ਚੂਨ, ਪੁ:—ਛਾਣ, ਬੂਰਾ, ਅੰਨ, ਚੂਰਾ ॥

ਚੂਨ ਭੂਨ, ਪੁ: ਬੂਰਾ, ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ਅੰਨ॥

ਚੂਨੜੀ, ਸ: 'ਚੁੰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੂਨਾ, ਪੁ:—ਰੋੜ ਸਾੜ ਕੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੀ ॥

ਚੂਨੇ ਗੱਚ, ਵਿ:—ਚੂਨੇ ਦੇ ਪਲਸਤਰ ਵਾਲਾ (ਘਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੂਨੀ, ਸ: ਵੱਡਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਦਾਲ ਦਾ ਆਟਾ ॥

ਚੂਨੀਆਂ ਗੂੰਦ, ਸ: ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੂੰਦ॥

ਚੂਪਣਾ, ਚੂਪ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਸਣਾ, ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨੱਪਕੇ ਰਸ ਪੀਣਾ ॥

ਚੂਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਪਾਉਣਾ ਚੁੰਘਾਉਣਾ ਚੁਸਾਉਣਾ ॥

ਚੂਰ, ਪੁ:—ਟੁਕੜੇ, ਬੂਰਾ, ਚੁਆਲ । ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ॥

ਚੂਰਣ, ਚੂਰਨ, ਪੁ: ਪੀਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਾਜਮੇਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ॥

ਚੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਚੂਰਮਾ ਜਾਂ ਚੂਰੀ ਬਣਾਉਣੀ ॥

ਚੂਰਮਾ, ਪੁ:—ਮੈਦੇ, ਖੰਡ ਅਤੇ ਘਿਉ ਦੀ ਇਕ ਮਠਿਆਈ ਕੁਟ ਹੋਈ ॥

ਚੂਰਾ, ਚੂਰਾ ਭੂਰਾ, ਪੁ:—ਟੁਕੜੇ, ਨਿੱਕੇ ਟੋਟੇ, ਬਚੇ ਖੁਚੇ ਟੁਕੜ ॥

ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ ਦਲ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਚੂਰੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘਿਉ ਖੰਡ ਰਲਾਈ ਹੋਈ (ਕਰਨੀ, ਕੁੱਟਣੀ) ॥

ਚੂਲ, ਸ: ਤਾਕ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਚੂਥੀ ॥

ਚੂਲ ਵਿੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਮਾੜੇ ਹੋਣਾ ।

ਚੂਲਾ, ਪੁ: ਲਕ ਦੀ ਹੱਡੀ, ਬਲਦੀ ਜੋਤ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਚੂੜ, ਚੂੜਾ, ਪੁ:—ਵੀਣੀ ਤੋਂ ਕੋਹਣੀ ਤੱਕ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੂੜੀਆਂ ਦਾ ਕੰਠ ॥

ਚੂੜਗਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੂੜੀਆਂ ਬਣਾਵੇ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ॥

ਚੂੜੀ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ, ਸੋਨੇ, ਲਾਖ ਜਾਂ ਹਾਥੀਦੰਦ ਦੀ ਚੌੜੀ ਕੜੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ॥

ਚੇ, ਸ:—ਬਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਚੇਉਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਚੇਸ਼ਟਾ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਝਗੜਾ, ਜਤਨ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ॥

ਚੇਹਰਾ, ਪੁ: ਮੂੰਹ, ਮੁਖੜਾ, ਸੂਰਤ, ਰੂਪ । ਸਿਰ ਦਾ ਅਗੇਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਚੇਰਕਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਦੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਸਵੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਕੱਟਣਾ ॥

ਚੇਚਕ, ਸ਼ਃ—ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਚੀਚਕ।

ਚੇਟਕ, ਸ਼ਃ—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਸ਼ੌਕ, ਫਿਕਰ, ਚੋਭਸ (ਲਗਣੀ, ਲਾਉਣੀ)।

ਚੇਤ
ਚੇਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ।

ਚੇਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਜਪਨਾ।

ਚੇਤਨ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਹੈ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥

ਚੇਤੰਨ, ਵਿਃ—'ਚਤੰਨ' ਵੇਖੋ॥

ਚੇਤਰ, ਪੁਃ—'ਚੇਤ' ਵੇਖੋ॥

ਚੇਤਾ
ਚੇੱਤਾ } ਪੁਃ—ਯਾਦ, ਖਿਆਲ, ਧਿਆਨ ਵਿਚਾਰ, ਸੋਚ।

ਚੇਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋੜਨਾ, ਚਮੋੜਨਾ, ਲੇਵੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ॥

ਚੇਪੀ, ਸ਼ਃ—ਟਾਕੀ, ਜੋੜ॥

ਚੇਪੂ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਕਾਲਾ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਚੇਰਾ, ਪੁਃ
ਚੇਰੀ, ਸ਼ਃ } ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ।

ਚੇਲਾ, ਪੁਃ
ਚੇਲੀ, ਸ਼ਃ } ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਜੋ ਸਿੱਖੇ, ਮੁਰੀਦ।

ਚੇਲਾ ਚਾਟੜਾ
ਚੇਲਾ ਚਾਂਟਾ } ਪੁਃ—ਪੱਕਾ ਮੁਰੀਦ॥

ਚੇਵਾ, ਸ਼ਃ—ਖਬਰ, ਅਵਾਈ।

ਚੋਜ, ਸ਼ਃ—ਛੇੜ, ਖਿਝ, ਉਕਸਾਹਟ, ਕੁਨਾਉਂ।

ਚੈਹਲ ਪਹਲ, ਸ਼ਃ—'ਚਹਲ ਪਹਲ' ਵੇਖੋ॥

ਚੈਂਚਲ
ਚੈਂਚਲਤਾਈ } 'ਚੰਚਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਚੈਣ, ਸ਼ਃ—ਸੁਖ, ਅਰਾਮ, ਬੇਫਿਕਰੀ॥

ਚੈਨ, ਸ਼ਃ—ਜ਼ੰਜੀਰੀ (ਘੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ)॥

ਚੈਲੰਜ, ਪੁਃ—ਮੈਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ (ਦੇਣਾ, ਭੇਜਣਾ)॥

ਚੋ, ਪੁਃ—ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਥੋੜੀ ਕੁ ਸੜੀ ਹੋਈ ਲਕੜੀ॥

ਚੋਆ
ਚੋਇਆ } ਪੁਃ—ਜੋ ਪਾਣੀ ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਕਿਰੇ॥

ਚੋਆਚੰਦਨ, ਪੁਃ—'ਚੋਹਾ ਚੰਦਨ' ਵੇਖੋ॥

ਚੋਇਣ, ਸ਼ਃ—ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਪੱਤੇ ਆਦਿਕ॥

ਚੋਈ, ਸ਼ਃ—ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾ ਤੰਗ ਰਸਤਾ, ਛੋਟਾ ਨਾਲਾ॥

ਚੋੱਸਾ, ਪੁਃ
ਚੋੱਸੀ, ਸ਼ਃ } ਰੈਤੀ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਰਕੇ ਸਫਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ॥
ਵਿਃ—ਸੁਆਦਲੀ ਚੀਜ਼, ਨਿਆਮਤ॥

ਚੋਗਾ ਚੋੱਸਾ, ਪੁਃ—ਸੁਆਦਲੀ ਵਸਤ॥

ਚੋਹ ਚੋਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਚਹ ਚਹ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਚੋਹਾ ਚੰਦਣ
ਚੋਹਾ ਚੰਨਣ } ਪੁਃ—ਕਸਤੂਰੀ, ਕੇਸਰ, ਆਦਿਕ ਕੱਠੇ ਪਾਣੀ ਪਾਕੇ ਰਗੜੇ ਹੋਏ॥

ਚੋਹੁਲ
ਚੋਹਲਬਾਜ
ਚੋਹਲਣ (ਲੀ) } 'ਚੁਹਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਚੋਹੜ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਕਰਖ਼, ਖੋਟਾ ਟੀਟ ॥

ਚੋਕ, ਪੁਃ—ਊਠਾਂ ਦੀ ਖੁਰਕ ਦੀ ਦੁਆ 'ਚੋਕਾਂ' ॥

ਚੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੋਭਣਾ, ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਖੁੰਡ ਗੱਡ ਕੇ ਬੂਟੇ ਲਾਉਣੇ, ਹਲ ਬਾਜੀ ਆਦਿ ਕਣਕ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਾਉਣਾ ॥

ਚੋਕਰ ਚੋਕੁਰ } ਸਃ—ਛਾਣ, ਬੂਰਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ)।

ਚੋਕਰੀ ਚੋਕੁਰੀ } ਪੁਃ—ਹੁੱਜਤੀ, ਝਗੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਕਾ, ਪੁਃ—ਚੋਭਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਚੋਭਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ਖੇਤ ਵਿਚੋਂ ਘਾਹ ਪੱਤਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ।

ਚੋਖਾ, ਵਿਃ—ਚੰਗਾ, ਖਰਾ, ਅਸਲੀ, ਕੁਲਵਾਂ, ਬਹੁਤ ॥

ਚੋਖੀ, ਸਃ—ਚੋਖਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ । ਵਿਃ-ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰੀ ॥

ਚੋਗ, ਸਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਚੋਗ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਚੋਗਾ, ਪੁਃ—ਮਰਦ ਦਾ ਸਾਰੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ।

ਚੋਂਗਾ ਪੁਃ—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ।

ਚੋਂਗੀ, ਸਃ—ਚੁੰਗੀ, ਮਸੂਲ ॥

ਚੋਂਗੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਸੂਲ ਲੈਣਾ, ਲਾਹ ਖੋਹਣਾ ॥

ਚੋਂਘਾ ਚੋਂਘੇ, (ਬਹੁਃ ਬਃ) } ਪੁਃ—ਗਰਮ ਰੋਟੀ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਦੋਬ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਕੰਦਲੇ ਕੁੰਦਲੇ) ॥

ਚੋਚਲਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਸ਼ੁਕੀਨੀ, ਨਖਰਾ, ਲਾਡ ।

ਚੋਚਲੇ ਹੱਥਾ ਚੋਚਲੇ ਬਾਜ } ਪੁਃ ਜੋ ਚੋਚਲੇ ਕਰੇ ॥

ਚੋਚਾ, ਪੁਃ **ਚੋਚੀ,** ਸਃ } ਝੂਠਾ ਊਜ, ਭਰਮ, ਨਿੰਦਿਆ ।

ਚੋਜ, ਪੁਃ ਸੁਹੱਪਣ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ, ਅਨੰਦ, ਨਖਰਾ॥

ਚੋਜਣ, ਸਃ **ਚੋਜੀ,** ਪੁਃ } ਵਿਃ ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਮੌਜੀ, ਬਾਂਕਾ ਬੀ ,, ਨਖਰੇਬਾਜ਼ ॥

ਚੋਟ, ਸਃ—ਸੱਟ, ਜ਼ਖ਼ਮ, ਨੁਕਸਾਨ, ਬਾਲ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ॥

ਚੋਟ ਕਰਨੀ ਚੋਟ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚੋਟ ਲਾਉਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ, ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ॥

ਚੋਟ ਖਾਣੀ ਚੋਟ ਲੱਗਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ, ਜਾਦੂ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥

ਚੋਟਾ, ਪੁਃ **ਚੋਟੀ,** ਸਃ } ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ॥

ਚੋਟਾ, ਪੁਃ **ਚੋਟੀ,** ਸਃ } ਸਿਖਰ, ਟੀਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹਿੱਸਾ, ਬੋਦੀ ।

ਚੋਡੂ, ਪੁਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਰਾਂ ਖੂੰਝ ਸੱਕੇ, ਬਹੁਤ ਦੇ ਮਾਲ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਣ, ਸਃ—ਚੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੁਣਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪਾਹ ਦਾ ਕੂੜਾ ।
ਵਿਃ—ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਛਾਂਟਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦੀ ਧਾਰ ਕੱਢਣੀ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਕਿਰਨਾ ॥

ਚੋਣੀ, ਸ:—ਜੋ ਕਪਾਹ ਚੁਣੇ, ਕਪਾਹ ਦਾ ਚੁਣਨਾ।

ਚੋਤਨਾ, ਵਿ:—ਹੌਲਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤੁੱਛ ।

ਚੋਪ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਕਪੜਾ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਕਸੀਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਚੋਪੜ, ਪੁ:—ਘਿਉ, ਥੰਧਾ ॥

ਚੋਪੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਮਲਣਾ ॥

ਚੋਪੜਾ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ।

ਚੋਪੜੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਮਲਿਆ ਹੋ, ਥੰਧੀ (ਰੋਟੀ) ॥

ਚੋਬ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ, ਤੰਬੂ ਦੀ ਥੰਮ੍ਹੀ, ਗਰਜ਼, ਡੰਡਾ ॥

ਚੋਬ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਚੋਬ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਚੋਬ ਚੁਕ ਕੇ ਅਮੀਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤੁਰੇ ॥

ਚੋਬਰ, ਪੁ:
ਚੋਬਰੀ ਪੁ:
ਚੋਬਰਨੀ ਸ:
} ਮੋਟਾ, ਤਗੜਾ, ਛੱਬਰ ।

ਚੋੱਬਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਥਰਾ ਦਾ ਪੰਡਾ, ਬਲ ਦਾ ਪਾੜਾ ॥

ਵਿ:—ਚੋਬ ਵਾਲਾ (ਇੱਕ ਚੋਬਾ, ਜਾਂ ਚੌਬਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੋਬੀ, ਵਿ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ (ਕੋਈ ਚੀਜ਼)।

ਚੋਭ, ਸ:—ਚੋਭ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਛੇਕ, ਅੱਖ ਦੀ ਸੋਜ ॥

ਚੋਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਧਸਾਉਣੀ, ਖੋਭਣਾ, ਛੇਕ ਕਰਨਾ ।

ਚੋਭੜ, ਸ:—ਚੋਭ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਛੇਕ ॥

ਚੋਭਾ, ਪੁ:—ਚੌਂਭਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੇਕ, ਟੁੱਭੀ, ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਘਿਉ ਅਤੇ ਖੰਡ ਵਾਲੇ ਰਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਛੱਟੀ (ਦੋਲਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਚੋਭੂ, ਪੁ:—ਚੌਂਭਲ ਵਾਲਾ ॥

ਚੋਮਾਸਾ
ਚੋਮਾਹਾ
} 'ਚੁਮਾਸਾ' ਅਤੇ 'ਚੁਮਾਹਾ' ਵੇਖੋ

ਚੋਰ ਪੁ:—ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) । ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ ॥

ਚੋਰਟਾ, ਪੁ:
ਚੋਰਟੀ, ਸ:
} ਚੋਰ, ਜੋ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ॥

ਚੋਰੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾ ਪੁੱਛੇ ਲੈ ਜਾਣੀ, ਬਦੀਆਨਤੀ, ਲੁਕਾਉ ।

ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ
ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ॥

ਚੋਲਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਖਾਣਾ ।

ਚੋਲੜਾ
ਚੋਲਾ
} ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਸਰੀਰ ॥

ਚੋਲਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਚੋਲਾ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਕੇ ਦੂਆ ਜਨਮ ਧਾਰਨਾ ॥

ਚੋਲ਼ਾ, ਪੁ:—ਚੋਗਾ ਚੋਲਾ, ਨਿਆਮਤ।

ਚੋਲ਼ੇ ਹਾਰ (ਰ), ਚੋਲ਼ੇ ਹਾਰੀ, } ਜੋ ਚਰਾਂ ਚੋਰੀ ਚੋਲੇ ਚੋਸੇ ਖਾਵੇ।

ਚੋਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਇਕ ਕਪੜਾ। ਕੁਰਤੀ, ਫਤੂਹੀ ॥

ਚੋ, ਚੋਊ } ਸ:—ਹਲ ਦਾ ਸਿਰਾ (ਲੋਹੇ ਦੀ ਨੋਕ ਸਮੇਤ) ॥

ਚੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਧੀਰਜ ਹੋਣਾ, ਸਾਂਝ ਆਉਣੀ।

ਚੋ ਅੱਨੀ, ਚੋਅੱਨੀ } ਸ: ਇਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਚਾਰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ, ਪੌਲੀ।

ਚੌਸਰ, ਚੌਂਸਰ } ਪੁ: -ਇਕ ਖੇਡ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੌਪੜ।

ਚੌਸਾ, ਚੌਂਸਾਂ } ਵਿ:—ਚਾਰ ਸੌ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ)।

ਚੌਸਾ ਪੈਂਸਾ, ਚੌਂਸਾ ਪੈਂਸਾ } ਵਿ:—ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸੌ ਤਾਰ ਦੀ ਤਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ)।

ਚੌਸੀ, ਚੌਸੀ ਪੈਸੀ } ਸ:—'ਚੌਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੋਹ, ਪੁ:—ਚਾਅ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਚੌਹਟ, ਚੌਂਹਟ } ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ੬੪ ॥

ਚੌਹਟਮਾਂ (ਵਾਂ), ਚੌਂਹਟਮਾਂ (ਵਾਂ) } ਵਿ:—ਚੌਂਹਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਚੌਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ੬੪ ॥

ਚੌਹੱਟਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਚਾਰ ਰਾਹ ਜਾਂ ਬਜ਼ਾਰ ਮਿਲਣ ॥

ਚੌਹੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ, ਚੁਹੱਤਰ ॥

ਚੌਹੱਤ੍ਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੌਹਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ।

ਚੌਹਤ੍ਰਾ, ਵਿ:—ਸੰਮਤ ੭੪ ॥

ਚੌਹਰ, ਸ:—ਚੌਥੀ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨਾ।

ਚੌਹਾਣ, ਪੁ: -ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਚੌਹੁੰ, ਵਿ:—ਚਾਰ, 'ਚਹੁੰ' ਵੇਖੋ।

ਚੌਕ, ਚੌਂਕ } ਪੁ: -ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਚੌਰਸ ਮੰਡੀ, ਵੱਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਚੁਗਾਨ, ਨੌਆਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਚੌਕੋਰ ਸ਼ਕਲ, ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੌਕ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਾਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਟਾ ਧੂੜਨਾ ਆਦਿਕ ॥

ਚੌਕਸ, ਵਿ: -ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਖਬਰਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ (ਰਹਿਣਾ) ॥

ਚੌਕਸਾਈ, ਚੌਕਸੀ } ਸ: ਖਬਰਦਾਰੀ, ਸੋਝੀ, ਧਿਆਨ ॥

ਚੌਕਟਾ (ਠਾ) ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਸਵੀਰ ਆਦਿਕ ਜੜੀ ਜਾਵੇ।

ਚੌਕਣ, ਸ: 'ਚੁਗਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਅਭੜਵਾਹ ਉਠ ਖਲੋਣਾ ਚੌਂਕਣਾ (ਕਤੂਰੇ ਦਾ) ॥

ਚੌਕੰਨਾ, ਵਿ:—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਬਰਦਾਰ, ਚੌਕਸ (ਹੋਣਾ)।

ਚੌਕੜ, ਪੁ:—ਜਕੋਊ, ਚਾਰ ਤਾਰਾਂ, ਟੀਮ,॥ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ॥

ਚੌਕੜੀ / ਚੌਂਕੜੀ } ਸ:—ਲੰਮੀ ਛਾਲ, ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਮਾਲ (ਕਪੜੇ ਦੇ), ਚਹੁੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੱਠ।

ਚੌਕੜੀ ਉੱਠਣੀ / ਚੌਕੜੀ ਭਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ: ਲੰਮੀ [illegible] ਮਾਰਨੀ।

ਚੌਕੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਚਬ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ

ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਨਾ / ਚੌਕੜੀ ਮਾਰ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗੋੜਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਰਖਕੇ ਬੈਠਣਾ।

ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ, ਸ:—ਭੈੜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਜਾਂ ਮੰਡਲੀ॥

ਚੌਕੜੀਆ / ਚੌਂਕੜੀਆ } ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਤੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਜਾ।

ਚੌਕੜੇ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਉੱਤਮ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ।

ਚੌਕਾ, ਪੁ: 'ਚਾਰ' ਦਾ ਅੰਗ, '੪'॥

ਚੌਕਾ / ਚੌਂਕਾ } ਪੁ:—ਰਸੋਈ, ਲਿੱਪੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਲਿੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਲੁਕਰੀ ਇੱਟ, ਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ॥

ਚੌਂਕਾ ਦੇਣਾ / ਚੌਕਾ ਪਾਉਣਾ / ਚੌਂਕਾ ਫੇਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਗੋਹੇ ਮਿਟੀ ਨਾਲ ਲਿੱਪਣਾ, ਮੁਕਰ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ।

ਚੌਂਕਾ ਭਾਂਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਸੋਈ ਦੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਲਿੰਬਣਾ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜ ਧੋ ਕੇ ਰੱਖਣੇ॥

ਚੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ / ਚੌਕਾ ਮਿਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਚੌਕਾਠ, ਸ:—'ਚੁਗਾਠ' ਵੇਖੋ॥

ਚੌਕਾਠਾ, ਪੁ: -ਸਰੀਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ।

ਚੌਕੀ / ਚੌਂਕੀ } ਸ: ਕੁਰਸੀ, ਚੌਰਸ ਮੇਜ਼, ਤਖ਼ਤਾ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਅਲਮਾਰੀ, ਪਹਿਰਾ, ਪੁਲਸ ਦੀ ਥਾਂ, ਡਾਕ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਰਾਗੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਖਾਸ ਤੀਰਥ ਦੀ ਜਾਤ੍ਰਾ, ਜਗਰਾਤਾ।

ਚੌਕੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਗੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਗਾਉਣਾ।

ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਪੁ:-(**ਣੀ**)ਸ:—ਜੋ ਪਹਿਰਾ ਦੇਵੇ॥

ਚੌਕੀ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਚੌਕੀ ਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਤਲਬ, ਮਸੂਲ।

ਚੌਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, 'ਚੌਕੀ ਭਰਨੀ' ਭੀ ਵੇਖੋ॥

ਚੌਕੀ ਪਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵਾਰੀ (ਦੇਣਾ)॥

ਚੌਕੀ ਬਹਾਉਣੀ, (ਬਹਾਲਣੀ) / ਚੌਕੀ ਬੈਠਾਉਣੀ (ਬੈਠਾਲਣੀ) } ਕ੍ਰਿ: ਪਹਰੀ ਲਗਾਉਣਾ

ਚੌਕੀ ਭੰਨਣੀ (ਮਾਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ [illegible] ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਮਾਲ ਲੈ ਆਉਣਾ।

ਚੌਕੀ ਭਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਭੇਟ ਰਖ ਕਰਨਾ, ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ, ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਨਾ, ਭੂੰਨੇ ਮੰਗਣਾ। ਮਸੂਲ ਦੇਣਾ

ਚੌਕੂਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਖੂੰਜੇ ਹੋਣ।

ਚੌਕੋਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ, ਚੌਰਸ

ਚੌਖਟ, ਸ:—'ਚੁਗਾਠ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਖਰ, ਪੁ:—ਚਾਰ ਖੁਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਸ਼ੂ; ਡੰਗਰ ।

ਚੌਖਜ਼, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਖਰਾ; ਚੰਗਾ ॥

ਚੌਗਾ
ਚੌਂਗਾ } ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਬੱਚਾ,

ਚੌਗਾਨ, ਪੁ:—ਮਦਾਨ, ਚੌਕ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ॥

ਚੌਗਨੀ, ਵਿ:—ਚੌਗੁਣਿਆ ਹੋਇਆ (ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨੌਂਹਰਾ,

ਚੌਗਿਰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅੰਦਰ } ਚਫੇਰੇ ਆਸ ਪਾਸ ਲਾਗੇ

ਚੌਗਿਰਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਚਫੇਰੇ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ॥

ਚੌਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ

ਚੌਘਰਾ, ਪੁ:—'ਚੁਘਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਣਾ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ਵਿ:—ਚੌਗੁਣਾ ।

ਚੌਤਰਾ (ੜਾ), ਪੁ:—ਥੜਾ, ਮਿਟੀ ਜਾਂ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਉੱਚੀ ਚੌਰਸ ਥਾਂ ।

ਚੌਤ੍ਰੀ, ਵਿ:—ਚੌਤੀ, ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਚੌਤਾਰ,
ਚੌਤਾਲ, } ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਤਾਲ

ਚੌਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ, ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਤਾਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੌਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ।

ਚੌਤੀ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਤੀਹ

ਚੌਥ, ਸ:—ਕੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਆਖ੍ਰਨ ਵਾਲਾ ਚੌਥਾ ਦਿਨ ।

ਵਿ: ਅਗਲਾ ਜਾਂ ਪਿਛਲਾ ਚੌਥਾ, ਚੌਥੀ ਥਿਤ

ਪੁ: ਵਿ:—ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੋਏ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ॥

ਚੌਥਾ, ਵਿ: ਚੌਥਾ, ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਾਪ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਸਾਕ ਅਤੇ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਚੌਥਾ, ਪੁ:
ਚੌਥੀ, ਸ: } ਵਿ: ਜੋ ਚਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ
ਪੁ:—ਚੌਥਾ ਦਿਨ ॥

ਚੌਥਾਈ, ਸ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੁਹਾਰਮ ॥

ਚੌਦਸ, ਸ:—ਚੌਦਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਚੌਦੰਤ (ਦ), ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ।

ਚੌਦੰਤੀ (ਦੀ), ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਲੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ।

ਚੌਦਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਘਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੂਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਚੌਦਾਂ, ਵਿ: ਚਹੁੰ ਉਤੇ ਦਸ ॥

ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨਿਧਾਨ, ਵਿ:—'ਵਿਦਿਆ' ਵੇਖੋ ।

ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ, ਪੁ:—ਸੱਤ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਸੱਤ ਪਤਾਲ ।

ਚੌਧਰ,
ਚੌਧਰਮਾ,
ਚੌਧਰਾਇਤ,
ਚੌਧਰਾਈ,
ਚੌਧਰਾਤ, } ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ॥

ਚੌਧਰਨੀ
ਚੌਧਰਾਇਣ
ਚੌਧਰਾਣੀ } ਸ:—ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਤੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਪਰਧਾਨ ॥

ਚੌਧਰੀ, ਪੁ: ਪੰਚ, ਜਾਤ, ਸਰਦਾਰ ਬਸ ਤੀ ਜਾਂ ਗਲੀ ਦਾ ਮੁਖੀਆ। ਜੱਟ ॥

ਚੌਧਮਾਂ
ਚੌਧਵਾਂ } ਵਿ:—ਚੌਦਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਨੁਕਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਹੋਣ।

ਚੌਂਪ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਲਾਲਸਾ, ਚਾਉ ॥

ਚੌਂਪਕਲੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਚੌਪਈ
ਚੌਪਾਈ } ਸ:—ਚਹੁੰ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ [illegible]

ਚੌਪਹਿਲ
ਚੌਪਹਿਲੂ } ਵਿ: ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ [illegible]

ਚੌਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਚਾਨਕ ਚੱਕ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਿ: —ਸਾਫ਼, ਪੱਧਰਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਚੌਪਟ (ਚੌਂਪਟ)
ਚੌਪੜ (ਚੌਂਪੜ) } ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ

ਚੌਪੱਤਾ, ਪੁ:
ਚੌਪੱਤੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰ ਪੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ॥

ਚੌਪਨਾ
ਚੌਂਪਨਾ } ਸ:—ਚਾਉ, ਮਰਜ਼ੀ, ਧੁਮ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਚੌਂਫਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਚੌਪਾਇਆ ਪੁ:—ਚਹੁੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਪਸ਼ੂ ॥

ਚੌਂਪੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ॥

ਚੌਂਪੁੜ, ਪੁ:—ਚੌਪੜ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਚੌਂਪੁੜੀਆ, ਪੁ:—ਚੌਪੜ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ।

ਚੌਫਲ (ਲਾ), ਵਿ:—ਚਾਰ ਛਾਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਰਨਾ।

ਚੌਵਾਲ, ਵਿ:—'ਚੁਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਫਾੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾੜ ਕੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੋਣ (ਕਰਨਾ) ॥

ਚੌਫੇਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ, ਚੌਗਿਰਦੇ ॥

ਚੌਬੱਚਾ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸ ਦਾ ਪੱਕਾ ਟੋਇਆ।

ਚੌਬਾਰਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਉਤਲੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਕ ॥

ਚੌਬੀ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਚੌਬੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਚੌਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਬੁਰਜਾ (ਜੀ), ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਬੁਰਜ ਹੋਣ

ਚੌਮਣਾ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਮਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚਾਰ ਮਣ ਚੁੱਕ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਰੁਪਏ ਦੇ ਚਾਰ ਮਣ ਤੋਲੇ ਵਿਕੇ ਚਾਰ ਮਣ ॥

ਚੌਮਾਸਾ
ਚੌਮਾਹਾ } 'ਚੁਮਾਸਾ', 'ਚੁਮਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਮੁਖਾ
ਚੌ ਮੁਖੀਆ } 'ਚੁਮੁਖਾ', ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰ, ਪੁ:—'ਚਮਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰ ਝੁਲਣਾ, ਚੌਰ ਢਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਰ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਚੌਰਸ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਚਾਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣ, ਚੌਕੋਰ ॥

ਚੌਰਸਤਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰਸਾਈ, ਸ:—ਚੌਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਚੌਰਸੀ, ਸ:—ਮਿਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ।

ਚੌਰੰਗ, ਪੁ:—'ਚਰੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰੰਜਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਚੁਰੰਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਚੌਰੰਜਾ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ, ੫੪ ।

ਚੌਰਾ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਬੁੱਢਾ, ਜੋ ਬੇਅਕਲ ਹੋਵੇ । ਵਿ:—ਚਿੱਟੀ ਭਾਰੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ) ॥

ਚੌਰਾਸੀ, ਵਿ:—'ਚੁਰਾਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰਾਹਾ, ਪੁ:—'ਚੁਰਾਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਰਾਨਮੇਂ (ਵੇ), ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉਤੇ ਨੱਵੇ, ੯੪ ।

ਚੌਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਚੌਰ । 'ਚਮਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਚੌਲ, ਪੁ:—ਧਾਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਅਨਾਜ ॥

ਚੌਲਰੁ (ਚੌਲ ਭਰ), ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਰਤਾਕ ।

ਚੌਲੜਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀਆਂ ਚਾਰ ਲੜੀਆਂ ਹੋਣ (ਕੈਂਠਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਚੌਲਾ, ਪੁ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਅਰੈ-ਤ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਚੌਵੀ, ਵਿ:—ਚਹੁੰ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਚੌੜ, ਪੁ:—ਤਬਾਹੀ, ਸੱਤਿਆ ਨਾਸ, ਵਿਗਾੜ, ਪਟ ਵਿ:—ਤਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਚੌੜ ਚੁਪੱਟ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ।

ਚੌੜ ਚਾਨਣ, ਚੌੜ ਚਾਨਣੀ } ਵਿ:—ਅਵਾਰਾ ਉਡਾਊ, ਭੈੜਾ ॥

ਚੌੜਾ, ਚੌੜੀ } ਵਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ) ॥

ਚੌੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਪੱਸਰ ਪੈਣਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ ॥

ਚੌੜਾਉ, ਪੁ:—ਚੁੜਾਈ ॥

ਚੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਚੌੜਾਈ, ਸ:—ਚੌੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਜਿੰਨੀ ਕੁ ਈ ਚੀਜ਼ ਚੌੜੀ ਹੋਵੇ ।

ਚੌੜੂ, ਵਿ:—ਚੌੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉੜਾ ਦੇਵੇ ॥

ਛੌ, ਪੁ:—ਛੱਛਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ

ਛਈ ਰੋਗ, ਪੁ:—ਖਈ ਰੋਗ, ਖੰਘ ਤਾਪ, ਸਿੱਲ ॥

ਛਹਾੜੂ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਛਾਹ ਜਾਂ ਲੱਸੀ ॥

ਛਹਿ, ਸਃ–ਲੁਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਤੱਕ, ਸਫੀਲ, ਦੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਭੀੜਾ ਰਾਹ (ਛਹਿ ਮਾਰਨਾ = ਛਹਿਣਾ)।

ਛਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀ ਤੱਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਘਾਤ ਲਾਉਣਾ ॥

ਛੱਕ, ਸਃ–ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਨਾਨਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਬੰਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖਾਣਾ, ਛਕੀਣਾ, ਰੱਜਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਮੈਂ ਜਾਣਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਿੰਘ ਸਜਣਾ, ਪਾਹੁਲ ਲੈਣੀ ॥

ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ, ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ। (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਛਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਸ਼, ਮਸਤ ਜਾਂ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ।

ਛਕੜਾ, ਪੁਃ–ਗੱਡਾ, ਭਾਰ ਢੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ।

ਛਕੜੀ, ਸਃ–ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਗੱਡੀ, ਛੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਇੱਕ ਕੌਡਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਛੱਕਾ, ਪੁਃ–ਛੇ ਦਾ ਅੰਗ, ੬, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜੋੜ ਜਾਂ ਮਾਪ ਛੇ ਹੋਵੇ, ਛੀਆਂ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ॥

ਛੱਕਾ ਪਉਆ, ਪੁਃ–ਚੌਪੜ ਵਿੱਚ ੬ ਅਤੇ ੧ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ॥

ਛੱਕਾ ਪਉਆ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ, ਛਲ ਕਰਨਾ ।

ਛਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਸਿੰਘ ਸਜਾਉਣਾ, ਪਾਹੁਲ ਦੇਣੀ ।

ਪਾਹੁਲ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਉਣਾ, (ਦੇਣਾ) ਕ੍ਰਿਃ-ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ, ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ॥

ਛਕਾਈ, ਸਃ–ਛਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਾਣਾ ॥

ਛੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਛੰਟਵਾਉਣਾ, ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਛੰਗਾਈ, ਸਃ–ਛਾਂਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਛਾ, ਪੁਃ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਛਛੇਹਰਾ, ਵਿਃ–ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਨਾ, ਤੁੱਛ, ਅਵਾਣਾ॥

ਛਛੇਹਰ ਪਣ, ਪੁਃ–ਛਛੇਹਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਛੱਜ, ਪੁਃ ਅਨਾਜ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਟੋਕਰੀ ਤੀਲਾਂ ਦੀ ॥

ਛੱਜਲੀ, ਸਃ–ਛੱਟਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਚੌੜੀ ਫੱਟੀ।

ਛੱਜਾ, ਪੁਃ–ਘਰ ਦਾ ਵਧਾਉ, ਬਰਾਂਡਾ, ਲੰਮੀ ਤੇ ਭਾਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ॥

ਛਟ, ਸਃ ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ ॥

ਛੱਟ, ਸਃ–ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ ਬੋਰੀ, ਚਾਹੜ, ਮਾਤਾ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ॥

ਛਟਕਣ ਫਟਕਣ, ਪੁਃ–ਅਨਾਜ ਵਿਚੋਂ ਛੱਟਕੇ ਕਢਿਆ ਹੋਇਆ ਕੂੜਾ ਅਤੇ ਤੂੜੀ॥

ਛੱਟਣ, ਪੁਃ–ਛੱਟਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਯਾ ਕੂੜਾ, ਮੰਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਛਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ–ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:–ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਦਮਾਸ਼ ।

ਛੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਛਾਣਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ (ਛੱਜ ਆਦਿਕ ਨਾਲ)। ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਧੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਛਟਵਈਆ, ਪੁ:–ਛੱਟਣ ਵਾਲਾ ।

ਛਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਟਵਾਈ, ਸ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਛੱਟਾ, ਪੁ:–ਖਲੇਰਾ ਵਾਛੜ, ਖਲੇਰ ਕੇ ਬੀ ਪਾਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਛਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣ ਜਾਂ ਛਾਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਟਾਈ, ਛੱਟਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਟਾਂਕ, ਸ:–ਇੱਕ ਤੋਲ, ਸੇਰ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਛਟਾਂਕੀ, ਸ:–ਛਟਾਂਕ, ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਜਿੰਨੀ ਬੇੜੀ॥

ਛਟੀ, ਸ:–ਸੋਟੀ, ਟਾਹਿਣੀ, ਬਾਲ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ॥

ਛੱਟੀ, ਸ:–ਛੱਟ, ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੀ ਬੋਰੀ ॥

ਛਠ, ਸ:–ਛਟ, ਛੇਵੀਂ ਥਿੱਤ॥

ਛਠੀ, ਸ:–ਬਾਲ ਦੇ ਜਨਮ ਪਿੱਛੋਂ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ, ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ ॥

ਛੱਡ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਛੱਡ ਬੈਠਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੱਡ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਡਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਛੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੱਟਣਾ, ਝਾੜਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਉਪਰ-ਵਲ ਕਰਨੀ॥

ਛੱਡਣਾ, **ਛੱਡ ਦੇਣਾ,** } ਕ੍ਰਿ:–ਤਿਆਗਣਾ, ਤਜਣਾ ਪਰੇ ਹਟਣਾ, ਜਾਣ ਦੇਣਾ ॥

ਛੱਡ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਲਕੁਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ॥

ਛਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਕੈਦ ਖਲਾਸ ਕਰਾਉਣੀ ।

ਛਣਕ, **ਛਣਕ ਮਣਕ,** } ਸ:–ਧਾਤ ਜਾਂ ਕੱਚ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਦੇ ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛਣਕੰਗਣ **ਛਣਕੰਙਣ** } ਪੁ:–ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਛਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੱਚ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ। ਪੁ:–ਇੱਕ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਖਡੌਣਾ ।

ਛਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਧਾਤ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਣੀ ॥

ਛਣਕਾਟ(ਰ), ਸ:–ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛਣਿਆ, ਛਾਣਿਆ ਜਾਂ ਪੁਣਿਆ ਜਾਣਾ। ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਸਕੇ ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛਣਵਈਆ, ਪੁ:–ਛਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਛਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਣਵਾਈ } ਸ਼ਃ-ਛਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ
ਛਣਾਈ

ਛਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛਾਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਣਾਕਾ, ਪੁਃ-ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਛੱਤ, ਸ਼ਃ-ਕੋਠੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਜਲ ॥

ਛੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤ ਪਾਉਣੀ, ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਢੱਕਣਾ ॥

ਛਤਰ
ਛੱਤਰ } ਪੁਃ-ਵੱਡੀ ਛਤਰੀ, ਰਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਰਗਸ਼ਤ ।
ਛਤ੍ਰ

ਛੱਤਰ ਛਾਯਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ-ਆਸਰੇ, ਸਹਾਰੇ ।

ਛਤ੍ਰ ਧਾਰ, ਪੁਃ-ਪੋਸਤ ॥

ਛਤਰ ਧਾਰਨ, ਸ਼ਃ-ਰਾਣੀ ॥

ਛਤਰ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ-ਰਾਜਾ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ॥

ਛੱਤਰਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭੇਡੂ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਕੀ ਜੇਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਛਤਰੀ, ਸ਼ਃ-ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੀਏ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ।

ਛੱਤਰੀ, ਸ਼ਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭੇਡ ॥

ਛੱਤ੍ਰੀ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਜਾਤ, ਹਿੰਦੂ ਰਜਪੂਤ, ਖੱਤ੍ਰੀ ॥

ਛਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਤਵਾਈ, ਸ਼ਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਛੱਤਾ, ਪੁਃ-ਛੱਤ੍ਰਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ, ਮਖੀਰ ਦੀ ਛੱਲੀ, ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ । ਵਿਃ-ਛੱਤ ਵਾਲਾ ॥

ਛਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਤਾਈ, ਸ਼ਃ-ਛੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛੱਤੀ, ਵਿਃ-ਛਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ । ਸ਼ਃ-ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਬਾਹਰ ਸਾਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਅਕੱਠ ॥

ਛਤੀਸਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਤੀ ਚੀਜਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ । ਬੜਾ ਬਦਮਾਸ਼ ।

ਛਤੀਸੀ, ਸ਼ਃ—ਛੱਤੀ ਫਰੇਬ ਜਾਨਣ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ, ਚਲਿੱਤਰਨ ॥

ਛੱਤੀਆਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ-ਛੱਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੰਦ, ਪੁਃ—ਰਾਗ ਦਾ ਜੋੜ, ਬੈਂਤ, ਦੋਹਰਾ, ਕਬਿੱਤ ਆਦਿਕ, ਲਾੜਾ ਸਾਲੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬੋਲ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਛੰਦ ਪਾਉਣਾ) । ਧੋਖਾ ਫਰੇਬ (ਛੰਦ ਬੰਦ) ।

ਛੰਦ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ —ਛਦ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਕਬੀ-ਸ਼ਰ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਛੰਦਣ
ਛੰਦੀ } ਪੁਃ—ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ, ਮਕਾਰ ॥

ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ, ਸ—ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਕਵਿਤਾ ॥

ਛਦਾਮ, ਪੁ—ਪੈਸੇ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਦਮੜੀ ॥

ਛੰਨ, ਛੱਪਰ, ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲੀ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਛਨਛਨ, ਸ਼ਃ—ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) । ਪੁਃ—ਛਲਿੱਛਰ(ਵਾਰ) ॥

ਛੰਨਣੀਆਂ ਛੁਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਲਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਰਾਤਦੇ ਵੇਲੇ ਜੰਞ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਭਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਣਾ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਡੋਹਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਛੰਨਾ, ਪੁ:
ਛੰਨੀ, ਸ: } ਧਾਤ ਦਾ ਕਟੋਰਾ, ਵੱਡਾ ਕੌਲ ।

ਛਨਿੱਛਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗ੍ਰਹਿ । ਸੱਤਵਾਂ ਵਾਰ । ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਸ਼ਤਾਨ ॥

ਛਨਿੱਛਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਮੰਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆ ਜਾਣੇ, ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛਨਿੱਛਰ ਵਾਰ, ਪੁ-ਐਤਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ

ਛਪਈ, ਸ:—ਛੇਆਂ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ।

ਛਪਕਲੀ, ਸ:—ਕਿਰਲੀ ॥

ਛਪਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕੁੰਡੀ, ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਛਪਛਪ, ਪੁ:—'ਛਪਲ ਛਪਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਪੰਜਾ, ਵਿ:—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ, ੫੬ ।

ਛਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਣਾ, ਟਿਬ ਜਾਣਾ, ਅਸਤ ਹੋਣਾ, ਛਾਪੇ ਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਕਈ ਨਕਲਾਂ ਲਹੀਆਂ ॥

ਛੱਪਰ, ਪੁ:—ਕਾਨਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿਰਕੀਆਂ ਦੀ ਛੱਤ, ਅੱਖ ਦਾ ਪਰਦਾ ॥

ਛੱਪਰ ਬਾਂਸ, ਪੁ:—ਝੁੱਗੀ, ਝੁੱਗੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ॥

ਛਪਰ ਖੱਟ, ਸ:— ਪਰਦਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪਲੰਘ ॥

ਛਪਰਬੰਦ, ਪੁ: ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛੱਪਰੀ, ਸ:—ਛੱਪਰਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਛਪਲ ਛਪਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਛਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਛਪਵਾਈ, ਸ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਛੱਪੜ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੋਭਾ, ਛੰਭ ॥

ਛਪੜੀ, ਸ: —ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਛੱਪੜ ਜਾਂ ਟੋਭਾ ॥

ਛਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਛਪਾਈ, ਸ:—ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਛਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਦਾ ਨੌਕਰ ।

ਛਪਾਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਚਾਹਲੀ ॥

ਛਪਾਕੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਧੱਫੜ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਛਪਿੰਜਾ, ਪੁ:—ਛਪਜਾ, ਸੰਮਤ ੧੯੫੬ ਦਾ ਕਾਲ॥

ਛਬ, ਸ:—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ, ਚਮਕ, ਸੂਰਤ (ਨਿਕ-ਲਣਾ) ।

ਛਬਕਾ, ਪੁ:—'ਛਪਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੱਬਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਛੱਬੀ, ਵਿ:—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ॥

ਛਬੀਹਵਾਂ
ਛਬੀਸਵਾਂ } ਵਿ:—ਜੋ ਛੱਬੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣੀਤ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਛਬੀਲ, ਸਃ—ਮੁਫ਼ਤ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ।

ਛਬੀਲਾ, ਪੁਃ / **ਛਬੀਲੀ**, ਸਃ } ਬਾਂਕਾ (ਕੀ), ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਛੈਲ।

ਛੰਭ, ਪੁਃ—ਛੱਪੜ, ਟੋਭਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੋਇਆ।

ਛਮਕ, ਸਃ—ਛਿਟੀ, ਛੂਛਕ, ਬੈਂਤ, ਸੋਟੀ।

ਛਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੜਕਣਾ, ਘੇਉ ਸਾੜ ਕੇ ਪਾਉਣਾ॥

ਛਮਕ ਨਮੋਲੀ, ਸਃ ਇੱਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬੇਲ।

ਛਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਮਕਣ ਦਾ, ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਛਮ ਛਮ / **ਛਮਾਛਮ** } ਪੁਃ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ (ਬਰਸਣਾ, ਵਰ੍ਹਣਾ)।

ਛੱਰਾ, ਪੁਃ—ਬੰਦੂਕ ਦੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ॥

ਛਰ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰ॥

ਛਰੀਰਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਦੁਆ॥

ਛਲ, ਪੁਃ—ਧੋਖਾ, ਫ਼ਰੇਬ (ਕਰਨਾ, ਲੈਣਾ) ਜਿੰਨ ਭੂਤ॥

ਛਲ ਬਲ, ਪੁਃ—ਛਲ, ਚਲਿੱਤ੍ਰ।

ਛੱਲ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਉਛਾਲਾ, ਛਿਲ।

ਛਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਫਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ, ਲਹਿਰਾਂ ਪੈਣੀਆਂ॥

ਛਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ॥

ਛਲੰਘ, ਸਃ—'ਛਲਾਂਘ' ਵੇਖੋ।

ਛਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਾਲ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ।

ਛਲ ਛਬੀਲਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਕਾ, ਸ਼ੌਕੀ॥

ਛਲਛਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਠਣੀਆਂ, ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ।

ਛਲਛਲਾਟ, ਪੁਃ ਛਲਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਛੱਲਾਂ ਪੈਣੀਆਂ॥

ਛਲ ਛਿੱਦਰ, ਪੁਃ—ਚਲਿੱਤਰ, ਫਰੇਬ, ਉਸਤਾਦੀ॥

ਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲ ਕਰਨਾ॥

ਛੱਲਾ, ਪੁਃ ਅੰਗੂਠੀ, ਮੁੰਦਰੀ, ਛਾਪ, ਇੱਕ ਗੀਤ॥

ਛਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਦੁਆਉਣਾ

ਛਲਾਈ, ਸਃ—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ)।

ਛਲਾਂਘ, ਸਃ—ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਉਛਲਕੇ ਜਾ ਪੈਣਾ (ਮਾਰਨੀ)।

ਛੱਲੀ, ਸਃ—ਸਿੱਟਾ, ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਅੱਟੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਲਿੰਗ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਕੜਨਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਫੁਲਾਉ, ਸ਼ਹਿਤ ਦਾ ਛੱਤਾ॥

ਛਲੀ / **ਛਲੀਆ (ਯਾ)** } ਪੁਃ—ਛਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ॥

ਛਲੇਡਾ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਫਰੇਬੀ, ਥੈਲਾ॥

ਛਵਈਆ, ਪੁਃ—ਛੱਪਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਛਵਿੰਜਾ, ਵਿਃ—ਛਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਜਾਹ।

ਛੜ, ਸਃ—ਬਰਛੀ ਦਾ ਡੰਡਾ, ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਛੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਲੱਤ ਮਾਰਨਾ॥

ਛੜੱਕ, ਸਃ—ਸੜਕ, ਰਸਤਾ, ਚੌੜਾ ਰਾਹ॥

ਛੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਖਲ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਕੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ।

ਛੜਾ, ਵਿ: ਇਕੱਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਟੱਬਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪੁ: -ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਛੜਾ ਛਟਾਂਗ, ਛੜਾਛਾਂਟ } ਵਿ: ਛੜਾ, ਕੁਆਰਾ, ਰੰਡਾ।

ਛੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਛੜਾਈ, ਸ:-ਛੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਕਰਾਈ

ਛੜੀ, ਸ: ਸੋਟੀ, ਛਮਕ, ਛੂਛਕ, ਖਜੂਰ ਦੀ ਡੰਡੀ ॥

ਛੜੀਲਾ, ਪੁ: **ਛੜੀਲੀ,** ਸ: } ਜੋ ਬਲਦ ਜਾਂ ਗਊ ਛੜ ਮਾਰੇ।

ਛਾਂ, ਛਾਉਂ } ਸ:-ਚਾਨਣ ਦੀ ਰੋਕ, ਪਰਛਾਵਾਂ ।

ਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਢੱਕਣਾ, ਤਾਨਣਾ, ਛੱਤਣਾ ॥

ਛਾਉਣੀ(ਨੀ), ਸ:-ਫੌਜ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ।

ਛਾਉਣੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਅਟਕਣਾ ॥

ਛਾਉਰਾ, ਪੁ: ਛਾਉਂ, ਛਾਉਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥
ਵਿ:—ਛਾਉਂ ਵਰਗਾ ॥

ਛਾਇਆ, ਸ:-ਪਰਛਾਂਵਾਂ, ਛਾਉਂ, ਅਸਰ ॥

ਛਾਈ, ਸ:-ਸੁਆਹ, ਭੱਸ, ਚੇਹਰੇ ਜਾਂ ਸੀਸ਼ੇ ਜਾਂ ਹਦ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ਦਾਗ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ।

ਛਾਹ, ਸ:-ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ ॥

ਤੇਰੀ ਛਾਹ ਛੱਡੀ, ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਾ = ਜੋ ਫੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾ ॥

ਛਾਹ ਵੇਲਾ, ਪੁ:-ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੋ ਘੰਟੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਛਾਂਗ, ਪੁ:-ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਕੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ॥

ਛਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੱਟਣੀ-ਆਂ, ਛਾਂਟਣਾ ॥

ਛਾਂਗਾ, ਪੁ:-ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦੀਆਂ ਛੇ ਉਂਗਲਾਂ ਹੋਣ ॥

ਛਾਗਲ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥੈਲਾ ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ।

ਛਾਂਟ, ਸ:-ਚੋਣ, ਕਾਟ, ਲੀਰਾਂ ਕਤੀਰਾਂ ॥

ਛਾਂਟ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਨਣਾ, ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਛਾਂਟਛੂੰਟ, ਛਾਂਟਣ } ਸ: ਰਹਿੰਦਾ ਖੂੰਹਦਾ, ਲੀਰਾਂ, ਕਤੀਰਾਂ ॥

ਛਾਂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚੁਨਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਨਾ, ਕੱਟਣਾ॥

ਛਾਂਟਾ, ਪੁ:-ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਛਾਂਟੀ, ਸ:-ਛਾਂਟ, ਚੋਣ, ਕਾਟ ॥

ਛਾਣ, ਪੁ:-ਛਾਣਕੇ ਕੱਢ ਸੁੱਟੇ ਭੋਹ, ਬੂਰਾ ।

ਛਾਣ ਬੂਰਾ, ਪੁ: 'ਬੂਰਾ ਸੂਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਛੇਕਾਂ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪੁਣਨਾ, ਪਰਨਾ। ਪੁ:-ਵੱਡੀ ਛਾਲਨੀ॥

ਛਾਣਨੀ, ਸ:-ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰੀਦੀ ਹੈ॥

ਛਾਣਨੀ ਛਾਣਨੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੇਕ ਹੋਜਾਣੇ।

ਛਾਣਾ, ਪੁ:-ਛੱਟਾ, ਖਲੇਰਕੇ ਕੀ ਪਾਣਾ, ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਰੇਹ(ਦੇਉਣਾ॥

ਛੱਤਾ, ਪੁ:-ਛਤਰੀ, ਛੱਪਰ।

ਛਾਤੀ, ਸ:-ਹਿੱਕ, ਸੀਨਾ, ਕਾਲਜਾ, ਬਲ।

ਛਾਦਾ, ਪੁ:-ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜਾ।

ਛਾਨਣਾ
ਛਾਨਣੀ } 'ਛਾਣਨਾ, ਛਾਣਨੀ' ਵੇਖੋ॥

ਛਾਨ੍ਹ, ਵਿ:-ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ ਪੁ:-ਗੁਲਾਮ.

ਛਾਪ, ਸ:-ਅੰਗੂਠੀ, ਮੁੰਦਰੀ, ਮੋਹਰ, ਠਪਾ, ਛੱਪਾ॥

ਮੋਹਰ ਛਾਪ, ਸ:-ਠੱਪੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ(ਦੇਣਾ,।

ਛਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਠਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਲਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਕਈ ਨਕਲਾਂ ਲਾਹੁਣੀਆਂ॥

ਛੱਪਾ, ਪੁ:-ਛਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਠੱਪਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਛੱਪਾ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਜਿੱਥੇ ਛੱਪੇ ਦੀ ਕਲਾ ਚੱਲੇ॥

ਛੱਪਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ।

ਛੱਪਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਾਖੀ ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ ਪੰਧ ਕਰਨਾ॥

ਛੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛਾਪਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਉੱਡਦਾ ਛੱਪਾ ਚੰਬੜਨਾ
ਉੱਡਦਾ ਛੱਪਾ ਲਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਬੇਗੁਨਾਹ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ ਲਗਣਾ।

ਛਾਬੜੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚਦੇ ਹਨ।

ਛਾਬੜੀ ਢੋਣੀ
ਛਾਬੜੀ ਵਾਹੁਣੀ } ਕ੍ਰਿ:-ਛਾਬੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ।

ਛਾਬੜੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:-ਜੋ ਛਾਬੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚੇ॥

ਛੱਬਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਟੋਕਰੀ, ਤੱਕੜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ॥

ਕਿਸੇ ਛੱਬੇ ਪੂਰੇ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਾ ਮੰਨਣਾ॥

ਛੱਬੂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ, ਮੂੰਹ, ਥੂਥੀ॥

ਛੱਬੂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ,, ਰੋਕਣਾ

ਛਾਰ, ਸ:-ਸੁਆਹ, ਭਸਮ॥

ਛਾਰ ਛਬੀਲਾ, ਪੁ:-ਬਾਂਕਾ, ਛੈਲ॥

ਛਾਰਕ, ਸ:-ਛਟਾਂਕ

ਛਾਟੂ, ਸ:-ਇੱਕ ਰੋਗ, ਛਾਲਾ॥

ਛਾਲ, ਸ:-ਛਲਾਂਘ, ਛੂੰਚ, ਟੱਪ॥

ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਦਲੇਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਛਾਲਾ
ਛੌਲਾ } ਪੁ:-ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਉਭਾਰ ਜੋ ਵਿੱਚੋਂ ਪੋਲਾ ਹੋਵੇ (ਪੈਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ, ਫਟਣਾ)॥

ਛਾਲੀ, ਸਃ—ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਉੱਠਣਾ ॥

ਛਾਵ, ਸਃ—'ਛਾਉਂ' ਵੇਖੋ।

ਛਿਆਉਣਾ, **ਛਿਔਣਾ** } ਵਿਃ—ਛੇ ਗੁਣਾ ॥

ਛਿਆਸਠ, **ਛਿਆਹਟ**, **ਛਿਆਟ** } ਵਿਃ ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ, ੬੬।

ਛਿਆਸੀ, ਵਿਃ—ਛੇਆਂ ਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਛਿਆਨਵੇਂ, ਵਿਃ—ਛੇਆਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਛਿੱਸੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ ੬੦੦ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਪਾਟਣਾ, ਟੁੱਟਣਾ

ਛਿਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੜਵਾਉਣਾ (ਕਪੜਾ, ਜੁੱਤੀ)॥

ਛਿੱਕ, ਸਃ 'ਨਿੱਛ' ਵੇਖੋ, ਖਿੱਚ (ਆਉਣੀ)

ਛਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਿੱਛ ਮਾਰਨੀ, ਖਿੱਚਣਾ, ਧੂਹਣਾ, ਪੀਣਾ, ਲੈਣਾ।

ਛਿਕਵਈਯਾ, ਪੁਃ ਛਿੱਕਣ ਵਾਲਾ।

ਛਿਕੜਾ, ਪੁਃ ਗੱਡਾ, ਰੇੜ੍ਹੀ ॥

ਛਿਕੜੀ, ਸਃ—ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ, ਪਿਲਛੀ ਦੀ ਟੋਕਰੀ।

ਛਿੱਕਾ, ਪੁਃ—ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਗੋਲ ਜਾਲ ਜੇਹਾ ਟੰਗਣਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ ਰੱਖ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਛਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛਿੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਿੱਕੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਛਿੱਕਾ, ਰਬੜ ਦੇ ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਤੰਦੀ ਦਾ ਬੱਲਾ ॥

ਛਿੱਕੁਲੀ, ਸਃ, **ਛਿੱਕੂ,** ਪੁਃ } ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਟੋਕਰੀ ॥

ਛਿੱਗਾ, ਵਿਃ—ਛੇਆਂ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੇਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਚੜ੍ਹੇ।

ਛਿਗੁਣਾ, ਵਿਃ—ਛੇ ਵਾਰ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਛਿਗ, **ਛਿਘ** } ਸਃ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਖੁਰਚ ਕੇ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਨੋਕਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਛਿੱਛਰਾ, ਪੁਃ—ਚੌੜੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਛਿਛੜਾ, ਪੁਃ—ਨਰਮ ਜਾਂ ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਸ, ਜੋੜ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਮਾਸ ॥

ਛਿਛੋਹਰਾ, ਪੁਃ—'ਛਛੋਹਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਛਿਛੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋ ਕੇ ਨਿਚੋੜਨਾ, ਸਾਫ ਕਰਨਾ।

ਛਿੱਜ ਜਾਣਾ, **ਛਿੱਜਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਅਲਗ ਹੋਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਪਾਟਣਾ, ਟੁੱਟਣਾ, ਮਰਨਾ।

ਛਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਲਗ ਕਰਨਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਛਿਜਾਊ, ਪੁਃ—ਉਜਾੜੂ, ਧੱਕੂ ॥

ਵਿਃ—ਛਿਜਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿੰਝ, ਸਃ—ਕੁਸ਼ਤੀ, ਭਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘੋਲ, ਲੜਾਈ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਛਿੱਟ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਛੱਟਾ, ਦਾਗ ॥
ਵਿ: -ਦਾਗੀ, ਮੈਲਾ, ਭੈੜਾ, ਫਸਾਦੀ, ਝਗੜੂ ।

ਛਿਟਾ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦੀ ਸੋਟੀ, ਵੱਡੀ ਛਿਟੀ ।

ਛਿੱਟਾ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਛਿੜਕਾਉ (ਦੇਣਾ ਜਾ ਪਾਉਣਾ) ॥

ਛਿਟੀ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਬੈਂਤ, ਟਾਹਣੀ ॥

ਛਿੱਡੀ / ਛਿੱਦੀ } ਸ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਕੂੜਾ, ਬਲਗਮ, ਛਾਹ ਦੀ ਮੈਲ ।

ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰਨੇ, ਦੇਣਾ, ਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਖੁਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿਣਕਾ / ਛਿਣਕਾਉ } ਪੁ:—ਛਿਣਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਛਿਣਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਣਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਛਿਣੀ ਛਿਣੀ, ਵਿ: -ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ)

ਛਿੱਤਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ ।

ਛਿੱਤਰ ਖਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਪੈਣੀ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛਿੱਤਰ ਪੌਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਕਰਨਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿੱਤਰ ਮਾਰਨੇ / ਛਿੱਤਰ ਲਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਪਤ ਲਾਹੁਣੀ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ।

ਛਿਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਲਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ॥

ਛਿਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਤਰ ਮਾਰਨੇ, ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਛਿਤਰੌਲ, ਸ:—ਛਿਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ, ਝਾੜ ॥

ਛਿਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤੜਵਾਉਣਾ ॥

ਛਿੱਥਾ, ਵਿ:—ਖਿਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਛਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਨਿੱਕਲਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ ॥

ਛਿੱਦਰ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਔਗਣ, ਦੋਸ, ਛਲ, ਪਖੰਡ ॥

ਛਿਦਰਾ / ਛਿੱਦਾ } ਵਿ:—ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿੱਥ ਹੋਵੇ ॥

ਛਿਦਰੇ / ਛਿੱਦੇ } ਵਿ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਵਿਰਲੇ (ਦੰਦ) ।

ਛਿਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਢਾਉਣਾ, ਵਿੰਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਛਿਦਵਾਈ, ਸ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਿੱਦਾ, ਵਿ:—'ਛਿਦਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਢਾਉਣਾ, ਅਲਗ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਛਿਦਾਈ, ਸ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਿੱਦੀ, ਸ:—'ਛਿੱਡੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਛਿਨ / ਛਿਨ ਭਰ / ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਪਲ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ, ਖਿਣ, ਚਾਰ ਮਿੰਟ ॥

ਛਿੰਨ ਭਿੰਨ, ਵਿ:—ਕੱਟਿਆ ਵੱਢਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਖਲੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਛਿਪਕਲੀ, ਸ:—ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਰਲੀ ॥

ਛਿਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਣਾ, ਟਿਬਣਾ, ਮੂੰਹ ਕੱਜਣਾ, ਅਸਤ ਹੋਣਾ (ਸੂਰਜ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਛਿਪ ਛਿਪਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੋਰੀ ਚਰੀ, ਅੰਦਰਖਾਨੇ ॥

ਛਿਪਾਉ, ਪੁ:—ਲੁਕਾਉ, ਓਹਲਾ ॥

ਛਿਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕੱਜਣਾ, ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਛਿੱਬੀ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਮੇਹਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਛਿਮਾਹੀ / ਛਿਮਾਹੀਂ, ਸ:—ਛੇ ਮਹੀਨੇ, ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਤਲਬ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ॥

ਛਿਰਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ, ਪਾਹਆ, ਡੰਡੀ ॥

ਛਿਰਛਿਰਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਛੇਕਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਾਲੀ ਵਰਗਾ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ ।

ਛਿਰੁ ਛਿਰੁ, ਵਿਸਮਯ:—ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਛਿਰੇ, ਵਿਸਮਯ:—ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ।

ਛਿੱਲ (ਛਿੱਲਕ) / ਛਿਲਕ (ਛਿਲਕਾ), ਪੁ:—ਸ:—ਸੱਕ, ਛਿੱਲੜ ।

ਛਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਲ ਉਤਾਰਨੀ, ਕੱਟਣਾ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਛਿਲਤ / ਛਿੱਲਤ / ਛਿਲਤਰ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਵਿਚ ਚੁੱਭਾ ਹੋਇਆ ਕੰਡਾ ਜਾਂ ਸਕ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਛਿੱਲੜ, ਪੁ:—ਫਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਪਰਦਾ, ਸੱਕ। ਤਪਾਇਆ ॥

ਛਿਲਾ, ਪੁ:—ਚਾਲੀ ਦਿਨ, ਚਾਲੀਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਛਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਲ ਉਤਰਵਾਉਣੀ, ਕਟਾਉਣਾ ॥

ਛਿਲਾਈ, ਸ:—ਛਿੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਛਿਲਾਰ (ਰੂ), ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਭੇਡਾ ਬਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਛਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਤ੍ਰੌਂਕਣਾ, ਛਿਣਕਣਾ ॥

ਛਿੜਕਾ / ਛਿੜਕਾਉ, ਪੁ:—ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ) ।

ਛਿੜਕਾ ਛੰਬਾ, ਪੁ:—'ਕਣ ਮਣ' ਵੇਖੋ ।

ਛਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਛਿੜਤ, ਸ:—ਕੰਮ ਦਾ ਮੁੱਢ, ਅਰੰਭ ਘੋੜੇ ਦਾ ਕੁੱਦਣਾ ॥

ਛਿੜਨਾ / ਛਿੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੱਝਣਾ, ਘਾਹ ਚਰਨ ਜਾਣਾ, ਵਗਣਾ, ਹੁੰਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਖਿਝਣ ਜਾਂ ਰੋਣ ਸਾ ਲੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਛਿੜੂਮ, ਸ:—ਨਕਾਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਗੁੱਸਾ, ਖਿਝ (ਚਿੜਣੀ, ਕੁੱਦਣੀ) ।

ਛਿੜੂਮੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਖਿਝਣ ਵਾਲਾ ॥

ਛਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਉਣਾ, ਛੇੜਨ ਦੇਣਾ

ਛਿੜਾਈ, ਸ:—ਚਰਾਈ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਰਨ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਮਜ਼ਦੀ ॥

ਛੀ, ਵਿ:—ਛੇ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜ ॥

ਛੀਓ, ਛੀਹ, ਛੀਹੋ, ਵਿਸਮਯ:—ਢੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਧੋਬੀ ਭੀ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਟ ਉੱਤੇ ਮਾਰਨ ਵੇਲੇ 'ਛੀਹ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਛੀਛਆ, ਛੀਛਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ

ਛੀਟ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਛੀਟਕਾ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ ਪਰ ਪਤਲਾ । ਤਕੜਾ ਪਰ ਲਿੰਸਾ (ਜੁਆਨ) ॥

ਛੀਂਡ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਵਿੱਥ, ਘਰਾ ॥

ਛੀਂਬਣ, ਸ:—ਛੀਂਬਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਛੀਂਬੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਛੀਂਬਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਾਤ, ਜੋ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦੀ ਜਾਂ ਛਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਸੰਪ੍ਰ ।

ਛੀਂਬੀ, ਸ:—'ਛੀਂਬਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਲਆਉਣਾ ।

ਛੁਆਈ, ਸ:—ਛੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦੇਣਾ,

ਛੁਹਣਾ, ਛੁਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ, ਅੜੇਂਬਣਾ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ।

ਛੁਹਰ, ਛੁਹਰਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ, ਛੋਕਰਾ ॥

ਛੁਹਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਚੱਲਣ, ਅਵਾਣਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਛੁਹਲਾ, ਛੁਹਲਾ, ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਫੁਰਤੀਲਾ ।

ਛੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣ ਦੇਣਾ, ਨਾਲ ਲਆਉਣਾ ।

ਛੁਹਾਈ, ਸ:—ਛੋਹਣ ਜਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਛੁਹਾਈ ਖਾਣੀ, ਛੁਹਾਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁਹੇ ਜਾਣਾ, ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਵੱਸ ਆਉਣਾ ।

ਛੁਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉੱਸ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਖਜੂਰ ।

ਛੁਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਛੁਹਾਰਾ ਦੇਕੇ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ ।

ਛੁਹਾਰਾ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਛੁਹਾਰਾ ਮਿਲਕੇ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਣੀ ॥

ਛੁੱਛ, ਪੁ:—ਬੂਟੀ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਰਾ ।

ਛੁਛਕਾਰਨਾ, ਛੁਛਕੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਰਕਾਰਨਾ, ਕੁੱਤਾ ਮਗਰ ਲਾਉਣਾ ।

ਛੁਛੁਹਰ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ ॥

ਛੁਛੁਹਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—'ਛੁਹਰ ਪੁਣਾ' ਵੇਖ ।

ਛੁਛੁਹਰਾ, ਵਿ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਰਗਾ, ਅਵਾਣ ਨਕਾਰਾ ।

ਛੁਛੂੰਦਰ, ਛੁਛੂੰਦਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੂਹਾ ਜਾਂ ਘੀਸ ।

ਛੁੱਟ, ਅਵ:—ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾ, ਸਿਵਾ, ਛੱਡਕੇ ॥

ਛੁਟਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਖਲਾਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਬਚਾਉ, ਛੁੱਟੀ, ਮੁਕਤੀ ॥

ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਖਲਾਸੀ ਪਾਣੀ, ਬਚ ਜਾਣਾ, ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣੀ, ਹਟਣਾ, ਮਰਨਾ ਚਲਣਾ, ਵਗਣਾ ॥

ਛੁੱਟੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਸ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਖਸਮ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।

ਛੁਟਿਆਈ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ।

ਛੁੱਟੀ, ਸ:—ਖੁੱਲ੍ਹ, ਖਲਾਸੀ, ਵੇਹਲ, ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਛੁਡਵਾਉਣਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡਣ ਦੇਣਾ, ਖਲਾਸੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਕਢਾਉਣਾ (ਜਾਨ) ਕੁੜਮਾਈ ਹਟਵਾਉਣੀ (ਸਾਕ)

ਛੁਣਕ ਮੁਣਕ, ਸ:—ਛਣਕਾਰ, ਚਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛੁਣਛੁਣਾ, ਪੁ:—ਛਣਕਣਾ, ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਖਡੌਣਾ ॥

ਛੁਣ ਛੁਣੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਖੇਡੀਆਂ, ਕੜੀਆਂ ॥

ਛੁੱਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਕ ਟੋਕ ਬਿਨਾ।

ਛੁੱਥਾ, ਪੁ:, **ਛੁੱਥੀ,** ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੂਹ ਜਾਵੇ। ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਿਆ, ਅਰੁੱਥਿਆ।

ਛੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—, **ਛੁਪਾਉਣਾ** ਕ੍ਰਿ:—'ਛਿਪਣਾ' 'ਛਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਛੁੱਬ (ਬਾ), ਪੁ:—ਬੰਦ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਪਾਉਣਾ)।

ਛੁੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਛੁੱਬਾ (ਪਾਉਣੀ ਵੰਦਣ

ਛੁਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਛੁਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਰਕੇ ਮਾਰ ਓਸੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਲੁੱਪ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਛੁਰਕ, ਸ:—ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ (ਕਰਕੇ) ॥

ਛੁਰਕ ਫਰਾਹੀ, ਛੁਰਕ ਬਿਲਾਈ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਜਾਲ।

ਛੁਰਕ ਮੁਰਕ, ਸ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਚਲਣ (ਕਰਨਾ)।

ਛੁਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਿੱਖਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਛੁਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਛੁਰਾ, ਕਰਦ ॥

ਛੁਰੇ, ਵਿਸਮਯ:-ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਛੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰ ਜਾਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਵਗਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ, ਮਤਰਨਾ ॥

ਛੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਗਣਾ, ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ ॥

ਛੂਹਤ, ਸ:—ਛੋਹ, ਛੂਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਿੱਟ (ਲਗਣੀ)॥

ਛੂਛਕ, ਸ:—ਸੋਟੀ, ਛਿਟੀ, ਬੈਂਤ, ਛਾਂਟਾ ॥

ਛੂਛਾ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਥੋੱਥਾ, ਨਕਾਰਾ, ਖਾਲੀ ॥

ਛੂਛੀ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਟੋਰੀ, ਕੌਲੀ ॥

ਛੂਟ, ਸ:—ਜੋ ਕੰਮ ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਦੌੜਨਾ, (ਕਰਨੀ)।

ਛੂਣ, ਛੂਨ, ਸ:—ਜੜ੍ਹ, ਖੋਜ, ਅਗਲਾ, ਧੜ, ਭੌਜ, ਕਮੀ, ਘਾਟਾ ॥

ਛੂਣ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟ ਜਾਣਾ ॥

ਛੂਣ ਕਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਘਟਾਉਣਾ ॥

ਛੂਣ ਮੁਕਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਟਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ਖੁਰ ਖੋਜ ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟਣਾ ॥

ਛੂਤ, ਸਾ—ਛੋਹ, ਭਿਟ (ਲੱਗਣੀ) ।

ਛ੍ਰਬਰ, ਪੁ:—ਪੇਂਡੂ, ਗੁਆਰ ।

ਛੇ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਪੰਜ, ਛੀ, ੬ ॥

ਛੇਉਰ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਕੜੀ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥

ਛੇਓ, ਵਿ:—ਛੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਛੇ ।

ਛੇਆ, ਵਿ:—ਛੇ (ਹਟਵਾਣੀਏ ਅਨਾਜ ਤੋਲਦੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ) ।

ਛੇਈ, ਵਿ:—ਛੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਛੇ, ਛੇਓ, ਨਿਰੇ ਛੇ ।

ਛੇਕ, ਪੁ:—ਵਿਰਲ, ਮੋਰੀ, ਖੁੱਡ, ਛੀਂਡਾ (ਹੋਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਛੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਪਾੜਨਾ, ਵਿੱਥ ਕਰਨੀ, ਬਿਰਾਦਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ॥

ਹੁੱਕਾ ਪਾਣੀ ਛੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ।

ਛੇਕਵਣੀਆ, ਪ:—ਛੇਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੇਕੜ, ਅਵ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਓੜਕ, ਅਖ਼ੀਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਛੇਕੜਲਾ, ਪੁ:
ਛੇਕੜਲੀ, ਪ:
ਛੇਕੜੀ, ਸ:
} ਜੋ ਛੇਕੜ ਆਵੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ॥

ਛੇਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਪੜਵਾਉਣਾ ॥

ਛੇਕੋ ਛੇਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੇਕ ਹੋਣ ॥

ਛੇਜ, ਸ:—ਬਿਸਮਤਾ, ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਛੇਜਾ, ਸ:—ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਛਾਈ ਦੇ ਕਪੜੇ ਅਚਾਰਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਛੇਤਣਾ
ਛੇਤੜਨਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤਾੜਨਾ ।

ਛੇਤੀ (ਦੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਸ਼ਤਾਬੀ, ਝਬਦੇ, ਜਲਦੀ, ਝੱਟ ਪੱਟ ॥

ਛੇਦ, ਪ:—ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਮੋਰੀ, ਵਿੱਥ ॥

ਛੇਦਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਮੋਰੀ ਕਰਨੀ ॥

ਛੇਦਨੀ, ਸ:—ਚਮੜਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਮੋਰੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਛੇਰ, ਪੁ:—ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਛੇਕ, (ਛੇਰਾਂ ਪੈਣੀਆਂ) ਰਾਣੀਆਂ ਮੌਜਾਂ ਕਰਾਉਣੀਆਂ (ਛੇਰ ਚਗਾਉਣਾ)

ਛੇਲਾ, ਪੁ:
ਛੇਲੀ, ਸ:
} ਇਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵਧੇਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਛੇੜ, ਸ:—ਡੂਖੇ ਨੂੰ ਖਿਝਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਚਿੜ, ਕੈਮਕ ।

ਛੇੜ ਖਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਉਣਾ, ਸਤਾਉਣਾ, ਛੇੜਨਾ ।

ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਾਉਣਾ, ਮਖੌਲ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਫੋੜਾ ਚੀਰਨਾ, ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਉਣ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਛੈ, ਸ:—ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਛੈਣਾ, ਪੁ:
ਛੈਣੇ, ਪੁ:(ਬਹੁ: ਬ:) } ਕਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਤਾਸੀਆਂ ਜੇਹੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਵਜਾਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਛੈਣੀ, ਸ:—ਧਾਤਾਂ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹਥਿਆਰ ।

ਛੈਂਤਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਮਕਰ ।

ਛੈਂਤਲ ਬਾਜ਼, ਪੁ:- ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ।

ਛੈਲ (ਲਾ), ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ।

ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ
ਛੈਲ ਜੁਆਣ
ਛੈਲ ਬਾਂਕਾ } ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸਨੂੰ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੋਵੇ ।

ਛੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ, ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ, ਟੋਹਣਾ, ਅਰੰਭਣਾ, ਛੇੜਨਾ ।

ਛੋਹਰਾ, ਪੁ:
ਛੋਹਰੀ, ਸ: } ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ, ਲੜਕਾ (ਕੀ) ।

ਛੋਹਲਾ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਸ਼ਤਾਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਛੋਕਰਾ, ਪੁ:
ਛੋਕਰੀ, ਸ: } ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ, ਲੜਕਾ (ਕੀ) ।

ਛੋਛਾ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਨਕਾਰਾ, ਥੁੰਛ, ਥੋਥਾ, ਖਾਲੀ।

ਛੋਟ, ਸ:—ਲੈਹਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਛੱਡੀ ਜਾਵੇ, (ਛੋਟੀ)।

ਛੋਟ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲਵਾੜੇ ਤੇ ਅਨਾਜ ਚੂਹੜੇ ਵਾਸਤੇ ਛੱਡਣਾ ।

ਛੋਟਾ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਥੋੜਾ, ਥੋੜੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਹਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਸਧਾਰਣ, ਹੌਲਾ, ਕਮੀਨਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਕਾਰਾ ॥

ਛੋਟਾ ਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਛੋਟਾ ਮੋਟਾ, ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਭਾਵੇਂ ਮੋਟਾ, ਜੇਹਾ ਮਿਲੇ ॥

ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ, ਵਿ: ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵੱਡਾ, ਸਭ ਲੋਕ ॥

ਛੋਟਾ ਵਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਮਿਸਵਾਕ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਛੋਟਾਈ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਛੋਟੀ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ, ਥੋੜੀ, ਹੌਲੀ, ਨਕਾਰੀ ॥
ਸ:—ਕੀਮਤ ਦਾ ਹਿਸਾਬ (ਕਰਨੀ) ॥

ਛੋਟੀ ਲਾਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਊਠ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਛੋਟੂ, ਵਿ:—'ਛੋਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਛੋਤ, ਸ:—ਛੋਹ, ਭਿੱਟ ।

ਛੋਪ, ਪੁ: ਰੂੰ ਦੀਆਂ ਪੂਣੀਆਂ ਜੋ ਤੀਮਤਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਕੇ ਰਾਤੀਂ ਛੱਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਕੱਤਦੀਆਂ ਹਨ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਛੋਲਾ
ਛੋੱਲਾ } ਪੁ:-(ਬਹੁ:ਬ:-ਛੋਲੇ) ਇਕ ਅਨਾਜ, ਚਣਾ (ਬੋਲਣ ਵਿਚ 'ਛੌਲ' ਆਉਂਦਾ ਹੈ)।

ਛੋਲੀਆ
ਛੋਲੂਆ } ਪੁ: ਹਰੇ ਛੋਲੇ ॥

ਛੋ, ਪੁ:—ਨਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਇੱਛਿਆ ॥

ਛੋ ਭੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਛੌਹ, ਪੁ:—ਘਾਤ, (ਲੈਣਾ, ਮਾਰਨਾ), ਡਰ, ਭਰਮ (ਪੈਣਾ) ॥

ਛੌਡਾ, ਪੁ:—ਖੋਤੇ ਖੱਚਰ ਜਾਂ ਟੱਟੂ ਦੀ ਕਾਠੀ, ਸੱਕ ॥

ਛੌਨਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਚੌਣਾ, ਮੁੰਡਾ, ਛੋਕਰਾ ॥

ਛੌਕ, ਪੁ:—'ਛਾਉਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੌ, ਪੁ:—ਜੱਜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਜਸ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਕੀਰਤ (ਕਰਨਾ, ਖੱਟਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ)॥

ਜਸਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ, ਜੋ ਦੋ ਤੇ ਪੂਰਾ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ (ਜਿਹਾ ਕ ੪,੬,੮ਆਦਿਕ) ॥

ਜਸਤਾ, ਪੁ:—ਦਮੜਾ, ਮੁੰਨਾ, ਧੋਣ ਲੱਗਿਆ ਕੱਪੜਾ ਰਗੜਨਾ।

ਜਸਤੇ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜਾ ਰੰਗਣ ਵਿਚ ਰੰਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਜਸਤੀ, ਵਿ:—ਜਸਤ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਜਸ ਪਤ (ਤੀ), **ਜਸ ਵੰਤ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਜਸੋਧਾਂ, ਸ:—ਨੰਦ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪਲੇ ਸਨ।

ਜਹਾਜ਼, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬੇੜੀ, ਕੋਈ ਵਡੀ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਚੀਜ਼।

ਜਹਾਜ਼ੀ, ਪੁ:—ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ, ਵਿ: ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ॥

ਜਹਾਨ, ਪੁ:—ਦੁਨੀਆ, ਜੱਗ, ਸੰਸਾਰ, (ਜੀ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਹੈ = ਜੇ ਆਪਣਾ ਜੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ) ॥

ਜਹਾਦ, ਪੁ:—ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਲੜਾਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਜਹਾਲਤ, ਸ:— ਅਗਿਆਨਤਾਈ, ਮੂਰਖਪੁਣਾ।

ਜਹਿਮਤ, ਸ:—ਦੁੱਖ, ਪੀੜ, ਰੋਗ, ਖੰਘ ਤਾਪ ॥

ਜਹਿਮਤਣ, ਸ:, **ਜਹਿਮਤੀ(ਤੀਆ),** ਪੁ:, **ਜਹਿਮਤੀਲ,** ਪੁ: ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਹਿਮਤ ਹੋਵੇ।ਰੋਗੀ ॥

ਜਹਿਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਵੇ। ਵਿਹੁ ॥

ਜਹਿਰਬਾਦ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹਾਥੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਜਹਿਰ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ ॥

ਜਹਿਰ ਮਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਜਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਜਹਿਰ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਜਹਿਰਣ, ਸ:, **ਜਹਿਰੀ,** ਪੁ: } ਜਹਿਰ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰੋਧੀ ॥

ਜਹਿਰੀਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਹਿਰ ਹੋਵੇ ॥

ਜਹਿਲੀਂ ਜੱਪੀਂ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੋਣਾ ॥

ਜਕ, ਸਃ—ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਰੋਕ (ਪੈ ਜਾਣੀ)।

ਜਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਜਕਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਜੱਕ, ਸਃ—ਜਾਨ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਇਰਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ।

ਜੱਕ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਟਾਉਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ

ਜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਿਜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਡਰਨਾ।

ਜੰਕਸ਼ਨ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਰੇਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਲੈਣਾਂ ਮਿਲਣ

ਜੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੰਮ ਕੇ ਨਿਗਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਪਾਣੀ, ਆਟਾ)।

ਜੱਕੜ, ਪੁਃ—ਗੱਪ ਛੁਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਹੱਕਣੇ, ਮਾਰਨ ਜਾਣਦੇ)

ਜਕੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ।

ਜਕੜ ਬੰਦ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ

ਜਕੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਘੁੱਟ ਕੇ ਬਨ੍ਹਵਾਉਣਾ।

ਜਕੜੀਆਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ ਵਃ)—ਭੀਮਤਾਂ ਜਿਨ ਕ੍ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਖੇਡਦੀਆਂ ਹੋ ਜੋ ਸਿਰ ਆਦਿਕ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕ੍ਰੂਰ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣ ਦਾ ਰਾਗ (ਜਕੜੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣੀਆਂ, ਖੇਡਣੀਆਂ)।

ਜੱਕਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਯੱਕਾ।

ਜਕਾਰਾ, ਪੁਃ—ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਜੈ ਜੈ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਬੁਲਾਉਣਾ)।

ਜੱਕੋ ਤੱਕੇ / ਜੱਕੋਂ ਤੱਕੋਂ } ਸਃ—ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਲ ਮੱਠ, ਸ਼ੱਕ।

ਜੱਖ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ, ਮਹਾਤਮਾ ਭੁਗਵ।

ਜੱਖਣਾ, ਸਃ—ਲੱਜਿਆ, ਸੰਤ, ਸੰਤੋਖ।

ਜੱਖਣਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਰਹਿਣੀ।

ਜਖਮ, ਪੁਃ—ਘਾਉ, ਫੱਟ, ਫੋੜਾ।

ਜਖਮ ਤੇ ਲੂਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖੀਏ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣਾ।

ਜਖਮਣ, ਸਃ / **ਜਖਮੀ,** ਪੁਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਖਮ ਹੋਵੇ।

ਜਖਮਾਨਾ / ਜਖਮਿਆਨਾ } ਪੁਃ—ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਖਮ ਲੱਗਣ ਜਾਂ ਅੰਗ ਹੀਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਜੋ ਕਝ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ।

ਜਖੀਰਾ, ਪੁਃ—ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਮਾਲ, ਖਜਾਨਾ, ਖਲ।

ਜੱਗ, ਪੁਃ—ਜਹਾਨ, ਸੰਸਾਰ। ਸਾਧਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ ਛਕਾਣਾ, ਲੰਗਰ (ਜੱਗ ਕਰਨਾ), ਹਵਨ।

ਜੰਗ, ਪੁਃ—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ, ਝਗੜਾ।

ਜਗਜਗਾ, ਪੁਃ—ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਦੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਿਕਾਰੀ ਸ਼ੈ।

ਜਗਜਗਾਣ, ਸਃ—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਸ਼ੋਭਾ।

ਜਗਤ, ਪੁਃ—ਜੱਗ, ਜਹਾਨ, ਸੰਸਾਰ, ਦੁਨੀਆ।

ਜਗਦੀਸ਼, ਪੁ:—ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ।

ਜਗਨ ਨਾਥ, ਪੁ: ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਉੜੀਸਾ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੈ ।

ਜਗਨ ਨਾਥ ਦਾ ਭਾਤ, ਪੁ:—ਚੌਲ ਜੋ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਜਾਤ੍ਰੀ ਇਕ ਕੁੰਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜੰਗਮ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜਟਾਧਾਰੀ ਸਾਧੂ ਜੋ ਟੱਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਜਗਮਗ, ਜਗਮਗਾਹਟ (ਟ) } ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ ਸ਼ੋਭਾ ।

ਜਗਮਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ।

ਜੱਗਰ, ਪੁ: ਸ:—ਗੁੰਗਾ ਅਤੇ ਬੇਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਜਗਰਤਾ, ਜਗਰਾਤਾ, ਜਗਰੱਤਾ } ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕੱਤਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਣਾ ॥

ਜੰਗਲ, ਪੁ:—ਬਣ, ਰੁੱਖ, ਝਾੜੀ, ਬੇਲਾ, ਉਜਾੜ, ਟੱਟੀ, ਝਾੜਾ ।

ਜੰਗਲ ਜਾਣਾ, ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ ਹੋ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਬਾਹਰ ਟੱਟੀ ਫਿਰਨ ਜਾਣਾ ।

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਰੌਣਕ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਜੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਸੀਖਾਂ ਦੀ ਬਾੜ, ਕਟਹਿਰਾ, ਇਕ ਰਾਗਣੀ, ਕਈ ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ।

ਜੰਗਲੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਜੰਗਲ ਦਾ, ਅੱਲ੍ਹੜ, ਮੂਰਖ, ਜਿਥੇ ਖੇਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਜੱਗਵੇਦੀ, ਸ:—ਵੇਦੀ ਜਿੱਥੇ ਜੱਗ ਜਾਂ ਹਵਨ ਹੋਵੇ ।

ਜਗਾ, ਜੱਗਾ } ਸ:—ਥਾਂ, ਠਿਕਾਣਾ ਨਾਹਰ, ਅਸਾਮੀ ।

ਜਗਾਉਣਾ, ਜਗਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਉਠਾਲਣਾ, ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ, ਅੱਗ ਆਦਿਕ ਬਾਲਣੀ ।

ਜਗਾਈ, ਸ:—ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਜਗਾਤ, ਸ:—ਮਸੂਲ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਜਗਾਤ ਖਾਨਾ, ਪੁ: ਜਿੱਥੇ ਮਸੂਲ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਜਗਾਤਣ, ਸ: ਜਗਾਤੀ (ਤੀਆ), ਪੁ: } ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਵੇ ॥

ਜੰਗਾਲ, ਪੁ: ਲੋਹੇ ਦੇ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਲਾਲ ਮੈਲ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਲਗਣਾ) ॥

ਜੰਗਾਲੀ ਵਿ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੰਗਾਲ ਲਗਾ ਹੋਵੇ ।

ਜੰਗਾਲੀ ਜੰਦਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਹੋਕੇ ਘਰ ਵਸਣਾ ।

ਜੰਗੀ, ਪੁ: ਜੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਵਿ:—ਜੰਗ ਦਾ (ਫੌਜ, ਬੇੜਾ, ਜਹਾਜ) ।

ਜੰਗੀ ਲਾਟ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ॥

ਜਗੀਰ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਜਮੀਨ ਜਾਂ ਇਲਾਕਾ ॥

ਜਗੀਰਦਾਰ, ਪੁ: ਜਗੀਰਦਾਰਨੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ।

ਜਗੀਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਜਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਣੀ ॥

ਜਗੀਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਗੀਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕੜਪਚ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ), ਜੋੜਾਂ ਵਿਚ ਪੀੜ ਹੋਣੀ (ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ)॥

ਜਗੌਟਾ, ਪੁ: ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਜੰਜੀਰਾਂ ਜੋ ਫਕੀਰ ਲਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜੰਘ, ਸ:—ਲੱਤ, ਟੰਗ, ਪੱਟ ॥

ਜਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਾਚ ਹੋਣੀ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਜਚਵਈਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਚ ਹੋਵੇ, ਜਾਚ ਵਾਲਾ ॥

ਜੱਚਾਂ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੇ ਬੱਚਾ ਜਣਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਜੱਚਾਂ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਜੱਚਾਂ ਪਈ ਹੋਵੇ ॥

ਜਚਾਉਟ, ਸ:—ਜਾਚ, ਪਰਖ, ਸਬੂਤ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਜਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਚ ਕਰਾਉਣੀ, ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਸੁਝਾਉਣਾ ।

ਜੱਜ, ਪੁ:—ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ ॥

ਜੰਜ, ਸ:—ਜਨੇਤ, ਵਿਆਹੁਣ ਗਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਜਜਮਾਨ, ਪੁ:, ਜਜਮਾਨਣੀ, ਸ:, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਕਰਾਏ, ਪਰੋਹਤ ਨਾਈ ਆਦਿਕ ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਲੀ) ॥

ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਕੁਲ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ਹੋਵੇ ॥

ਜਜਮਾਨੀ ਪਰੋਹਤੀ, ਸ: —ਜਜਮਾਨ ਪਰੋਹਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਜਜਮਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਢਹਿਣਾ ॥

ਜੱਜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, 'ਜ' ॥

ਜਜਾਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੰਦੂਕ ॥

ਜਜਾਇਲਚੀ, ਜਜਾਇਲੀ, ਪੁ:—ਜਜਾਇਲ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਜੰਜਾਲ, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਫੰਦਾ, ਫਾਹੀ, ਮਰੀ ।

ਜੰਜਾਲਣ, ਸ:, ਜੰਜਾਲੀ ਪੁ:, ਜੋ ਜੰਜਾਲ ਪਾਏ, ਉਪੱਦਰੀ ॥

ਜੱਜੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਅਦਾਲਤ ॥

ਜੰਜੀਰ, ਪੁ:—ਸੰਗਲ, ਕੜੀਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ॥

ਜੰਜੀਰਾ, ਪੁ: —ਸਰਬੰਧ, ਲੜੀ, ਦੋ ਅਡ ਅੱਡ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਗਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ।

ਜੰਜੀਰਾ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਚੌਂਸ ਨੂੰ ਦਰਜੇ ਵਾਰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ) ।

ਜੰਜੀਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੰਜੀਰ, ਜੰਜੀਰ ਵਰਗੀ ਕੰਠੀ ॥

ਜੰਜੀਰੀ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜੰਜੀਰੀ ਵਾਲਾ, ਜੰਜੀਰੀ ਵਰਗਾ ॥

ਪੁ:—ਜੰਜੀਰੀ ਵਾਲੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ॥

ਜੰਞ, ਸ:—'ਜੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੰਜੂ, ਜੰਞੂ, ਪੁ:—ਜਨੇਊ, ਉੱਚੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜਟ, ਸਃ—ਜਟਾ, ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਜੱਟ, ਪੁਃ—ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਕਿਰਸਾਨ ॥

ਜੱਟ ਜੱਫਾ, ਪੁਃ—ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਘੁੱਟਕੇ ਨੱਪਣਾ।

ਜੱਟ ਬਿੱਦਿਆ
ਜੱਟ ਵਿੱਦਿਆ } ਸਃ—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਉਸਤਾਦੀ, ਛਲ ॥

ਜੱਟ ਬਹਿੜ
ਜੱਟ ਬੂਟ
ਜੱਟ ਵਹਿੜ } ਵਿਃ—ਜਾਹਲ, ਅਨਾੜੀ, ਗੁਆਰ, ਬੇ ਤੌਲ।

ਜੱਟ ਵਾਹਦ
ਜ਼ੱਟ ਵਾਧ } ਪੁਃ, ਸਃ ਜਟ ਲੋਕ (ਹੱਸੇ ਦੀ ਗੱਲੀ)।

ਜਟਕਾ, ਪੁਃ
ਜਟਕੀ, ਸਃ } ਜੱਟ ਦਾ (ਦੀ), ਗੁਆਰ।

ਜਟਕੀ ਕਟਕੀ, ਸਃ—ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਜ਼ੁਲਮ ਬੇ ਨਿਆਈਂ ॥

ਜਟੱਲ, ਸਃ—ਝੂਠ, ਗੱਪ, ਬਕਵਾਦ (ਹੱਕਣੀ ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਜੱਟਲ ਕਾਫ਼ੀਆ, ਪੁਃ—ਝੂਠੀ, ਗੱਪਾਂ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ॥

ਜਟੱਲ ਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਝੂਠਾ ਲਿਖਤ

ਜੰਟਲ ਮੈਨ, ਪੁਃ—ਬਾਕਾ, ਸ਼ੁਕੀਨ, ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਾਲਾ ॥

ਜਟੱਲਣ, ਸਃ
ਜਟੱਲੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਬਕਵਾਸ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗੱਪਾਂ ਮਾਰੇ ॥

ਜਟਾ, ਸਃ—ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਲ, ਲੰਮੇ ਵਾਲ ॥

ਜਟਾ ਜੂਟ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਜੂੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਜਟਾਧਾਰੀ, ਪੁਃ—ਲੰਮੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਕੇਸਾਧਾਰੀ॥

ਜੱਟੀ, ਸਃ—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਜ਼ਰਾ ਹੋਣੀ ਵਡੀ ਕੀਮਤ।

ਜਟੂੰਗੜਾ, ਪੁਃ—ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਬੱਚਾ (ਘਿਰਣਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਜਟੂਰੀਆਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ ਬਃ) ਛੋਟੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ।

ਜਟੇਟਾ, ਪੁਃ—ਜੱਟ ਦਾ ਪੁੱਤ ॥

ਜਟੇਟੀ, ਸਃ—ਜੱਟ ਦੀ ਧੀ ॥

ਜੱਠ, ਸਃ—ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਦੇ ਹਨ ॥

ਜਠਾਣੀ, ਸਃ—ਜੇਠ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਜਠੂੱਤ
ਜਠੂਤ੍ਰ } ਪੁਃ—ਜੇਠ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥

ਜਠੇਰਾ, ਪੁਃ—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਸਹੁਰੀ ਕੁਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੋ ਅਤੇ ਜਸ ਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੰਡ, ਪੁਃ
ਜੰਡੀ, ਸਃ } ਇਕ ਰੁੱਖ।

ਜੰਡ ਕਰੀਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੰਡ ਤੇ ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੋਣ।

ਜੰਡ ਖੰਡ, ਪੁਃ—ਫੰਦ ਖਦ, ਹਾਥੀ ਦਾ ਦਦ।

ਜੰਡੀ ਕੱਪਣਾ / ਜੰਡੀ ਵੱਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤ ਜਸ ਵਿੱਚ ਲਾੜਾ ਜੰਡ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਇਕ ਟਾਹਣੀ ਵੱਢਦਾ ਹੈ।

ਜਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਲੁਟੇਰੀ ਜੰਗਲੀ ਕੌਮ ॥

ਜਣਤ, ਪੁ:—ਜੰਤ, ਜੀਵ, ਕੀੜਾ ਮਕੌੜਾ।

ਜਣਦੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਜਣਨ ਵਾਲੇ, ਮਾਪੇ ॥

ਜਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨਮ ਦੇਣਾ, (ਤੀਮਤ ਦਾ) ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ।

ਜਣਨੀ, ਸ:—ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਵਾਲੀ, ਮਾਂ ॥

ਜਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਖਬਰ ਦੇਣੀ।

ਜਣਵਾਈ, ਸ:—ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜਣਾ, ਪੁ:—ਆਦਮੀ, ਇਕੱਲਾ ਮਨੁੱਖ।

ਜਣਾ ਕਣਾ / ਜਣਾ ਖਣਾ } ਪੁ:—ਹਰ ਕੋਈ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ॥

ਜਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਣਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਣਾਉਣੀ, ਸ:—ਪਰਦੇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਏ ਹੋਏ ਸਰ-ਬੰਧੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜਣਾਈ, ਸ:—'ਜਣਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਣੀ. ਸ: / **ਜਣੀਆਂ** ਸ: (ਬਹੁ:ਬ:) } ਤੀਮਤ, ਇਕੱਲੀ ਜ਼ਨਾਨੀ॥

ਜਣੀ ਕਣੀ / ਜਣੀ ਖਣੀ } ਸ:—ਹਰੇਕ ਬੀਬੀ ਭਾਵੇਂ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟੀ ॥

ਜਣੇਪਾ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਜਤ, / ਜਤ ਸਤ } ਪੁ:—ਕਾਮਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਜਾਣਾ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰਨਾ। (ਰਹਿਣਾ, ਰੱਖਣਾ) ॥

ਜਤ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨਾ।

ਜਤ ਵੰਤ (ਤਾ), ਵਿ:—ਜਤੀ ਸਤੀ।

ਜੱਤ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੀ ਖੱਲੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਵਾਲ।

ਜਤਨ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਮਿਹਨਤ, ਸੋਝੀ, ਉਪਾਉ ॥

ਜਤਨੀ, ਵਿ:—ਜਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਕਲਾ, ਮਸ਼ੀਨ, ਤਵੀਤ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ ॥

ਜੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਜੰਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਦੂ ਗਰ ॥

ਸ:—ਪਤ੍ਰੀ, ਮਹੀਨੇ ਦਿਨ ਥਿੱਤਾਂ ਆਦਿਕ ਦੱਸ-ਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਕਾਗਤ, ਭਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਉਭਾਰ ॥

ਜੰਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤਾਉਣਾ / ਜਤਾ ਦੇਣਾ / ਜਤਾਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਸ ਦੇਣਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਖਬਰ ਕਰਨੀ ॥

ਜਤਾਊਲਾ, ਵਿ:—ਜਤ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤੀ
ਜਤੀ ਸਤੀ } ਪੁ: ਤੀਮੀਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਤੀ ਮਿਸਾਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਜੰਤ
ਜੰਤੂ } ਪੁ:—ਜੀਵ, ਜਨੌਰ, ਪ੍ਰਾਣੀ, ਕੀੜਾ ॥

ਜਥਾ, ਯੋ:, ਜਿਹਾ, ਜਿਕੁਰ, ਜਿਵੇਂ ॥

ਜਥਾ
ਜੱਥਾ } ਪੁ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਇਕੱਠ, ਝੁੰਡ ॥

ਜਥਾਰਥ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ (ਗਿਆਨ, ਵਿੱਦਿਆ) ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਚ ਮੁਚ, ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਜੱਥੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੱਥੇ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਆਗੂ।

ਜੱਥੇ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਜੱਥਾ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ । ਜੱਥੇ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਜਦ
ਜਦਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦ ਕਦ (ਦੀ)
ਜਦ ਕਦੀਂ (ਦੇਂ) } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਜੇਹੜੇ ਵੇਲੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦ ਜਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਕਦੇ ਕਦੇ ॥

ਜੱਦ, ਸ:—ਕੁਲ, ਘਰਾਣਾ, ਵੱਡੇ ॥

ਵਿ:—ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ।

ਜੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਖੁਰੇ ਨੂੰ ਵਾਹੀਆਂ, ਬੰਨ੍ਹਕ ਤੇ ਸਾਬਣ ਲਾਕੇ ਪਹੀਆ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਜੰਦ
ਜੰਦਰ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਉਜ਼ਾਰ, ਖਰਾਦ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੰਜੇ ਦਾਰ ਹਥਿਆਰ, ਚਾਉਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ॥

ਜੰਦਰਾ
ਜੰਦ੍ਰਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੂਹਾ ਆਦਿਕ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ), ਲਕੜੀ ਦਾ ਪੰਜੇਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ॥

ਜੰਦਰੀ
ਜੰਦੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੰਦਰ, ਛੋਟਾ ਜੰਦਰਾ ॥

ਜੰਦੀ ਖੱਡਾ, ਪੁ:—ਬੱਘੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਰਾਦ ।

ਜੰਦਾ, ਪੁ:— 'ਜੰਦਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੰਦਾਰ
ਜੰਦਾਲ } ਪੁ—ਵਾਹੋ ਦੇਣ ਜਾਂ ਖੱਲ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਜੱਦੀ, ਵਿ:-ਜੱਦ ਦਾ, ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ, ਸਾਥੇ ਦਾਦੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ।

ਜਦੀ
ਜਦੀਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ।

ਜੰਦੀ, ਸ: 'ਜੰਦਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਜਦੂੰ
ਜਦੋਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ॥

ਜਦੋਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਦੋਂ ਤਕ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੋੜੀ ।

ਜਨ, ਪੁ:- ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਜਣਾ ॥

ਜੰਨ, ਪੁ:—ਬਰਾਤ, ਜੰਞ (ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕਰਨਾ) (ਜਿਨ ਹਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ) ॥

ਜਨਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਸੀਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ॥

ਜਨਕਾ
ਜਨਖਾ } ਪੁ:—ਖੁਸਰਾ, ਹਿਜੜਾ॥

ਜਨਮ, ਪੁ:—ਜੰਮਣਾ, ਪਰੇਸ਼, ਜੂਨ, ਉਮਰ॥

ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ, ਸ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ॥

ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਗੁਰੂਆਂ ਜਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਥਾਂ।

ਜਨਮ ਸਵਾਰਥ
ਜਨਮ ਸੁਆਰਥ } ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵਨ, ਬਾਲਕ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ॥

ਜਨਮ ਸਾਖੀ, ਸ:—ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤ੍ਰ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ॥

ਜਨਮ ਕੁੰਡਲੀ, ਸ:—ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਕਸ਼ਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

ਜਨਮ ਜਨਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ॥

ਜਨਮ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਜੰਮਦਾ ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਦਾਤਾ, ਪੁ:—ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਕਰਤਾਰ॥

ਜਨਮ ਦਿਨ
ਜਨਮ ਦਿਹਾੜਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਜੰਮਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ॥

ਜਨਮ ਪਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਨਮ ਭਰ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ॥

ਜਨਮ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਸ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ)॥

ਜਨਮ ਭੂਮ (ਮੀ), ਸ:—ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

ਜਨਮ ਮਰਨ, ਪੁ:—ਜੰਮਣਾ ਅਤੇ ਮਰਨਾ, ਆਵਾ ਗੌਣ।

ਜਨਮ ਲਗਨ, ਪੁ:—ਜਨਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜ ਹੋਵੇ॥

ਜਨਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ, ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਆਉਣਾ॥

ਜਨਮ ਵਗਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ॥

ਜਨਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ।

ਜਨਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਚਾ ਜਮਾਉਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਜਨਵਰੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ।

ਜਨਾ
ਜਨਾਹ } ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ।

ਜਨਾ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਜਨਾ ਕਰੇ॥

ਜਨਾ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਜਨਾ ਕਰਨਾ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ॥

ਜਬਰ ਜਨਾਹ, ਪੁ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਜੋ ਜਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਜਨਾਉਰ, ਪੁ:—ਜਨੌਰ, ਜੀਵ, ਜੰਤ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ॥

ਜਨਾਹਣ, ਸਃ }
ਜਨਾਹੀ, ਪੁਃ } ਜਨਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਾ।

ਜਨਾਜ਼ਾ, ਪੁਃ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਲੋਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੱਬਣ ਲਈ ਲੈ ਜਾਣ।

ਜਨਾਜ਼ਾ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਦੁਆ ਪੜ੍ਹਨੀ॥

ਜਨਾਤ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃਬਃ) ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿੰਨ।

ਜਨਾਨ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ।

ਜਨਾਨ ਮੰਡ੍ਰੀ, ਸਃ—ਜੋ ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਵਾਕਰ ਬੋਲੇ॥

ਜਨਾਨੜਾ, ਪੁਃ—ਜਨਾਨੀਆਂ ਵਰਗਾ ਮਰਦ, ਕਮਜ਼ੋਰ।

ਜਨਾਨਾ, ਪੁਃ—ਤ੍ਰੀਮਤ, ਟੱਬਰ, ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੜਾ ਮਰਦ।

ਵਿਃ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਾ, ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਰਗਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ।

ਜਨਾਨਾ ਮਦਰੱਸਾ, ਪੁਃ—ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਸਕੂਲ।

ਜਨਾਨੀ, ਸਃ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵਹੁਟੀ॥
ਵਿਃ—ਤ੍ਰੀਮਤ ਦੀ (ਜੁੱਤੀ, ਬੋਲੀ ਆਦਿਕ)॥

ਜਨਾਨੀ ਦਾ ਆਲਮ, ਪੁਃ—ਇਕੱਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ। ਤੀਵੀਂ ਮਾਣੀ।

ਜੰਨੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਜੰਨ ਜਾਂ ਭਰਮ ਕਰੇ।

ਜਨੂਨ, ਸਃ—ਜਲੂਲ, ਖੁਰਕ, ਸ਼ੋਰ (ਦਲੀ)।

ਜਨੂਨ, ਪੁਃ—ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਸੁਦਾ, ਖੁਸਕੀ।

ਜਨੂਨਣ, ਸ }
ਜਨੂਨੀ, ਪੁ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨੂਨ ਹੋਵੇ, ਪਾਗਲ॥

ਜਨੇਊ, ਪੁਃ—ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ॥ ਜੰਞੂ॥

ਜਨੇਤ, ਸਃ—'ਜੰਞ' ਵੇਖੋ।

ਜਨੇਤਰ (ੜ) }
ਜਨੇਤੀ (ਤੀਆ) } ਪੁਃ ਜਨੇਤ ਦਾ ਆਦਮੀ, ਜਾਞੀ।

ਜਨੌਰ, ਪੁਃ—'ਜਨਾਉਰ' ਵੇਖੋ॥

ਜਪ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਰ ਧਰਮ ਦੀ ਬਾਣੀ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿਣੀ, ਧਿਆਨ, ਪੂਜਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਜਪ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ।

ਜਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਧੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜਪ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਜਪ ਜੀ }
ਜਪ ਨੀਸਾਣ } ਸਃ—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ੩੮ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ।

ਜਪ ਤਪ, ਪੁਃ—ਪੂਜਾ, ਤਪੱਸਿਆ, ਭਗਤੀ।

ਜਪ ਮਾਲਾ, ਸਃ—ਫੇਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ॥

ਜਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ, ਚੁਪਚਪਾਤੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ। ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ।

ਜਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਜੱਪਾ ਲੋਟਾ, ਪੁਃ—ਜੁਲਾਬ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ।

ਜਪੀ, ਪੁਃ—ਜਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਗਤ।

ਜਪੀ ਤਪੀ
ਜਪੀ ਤਪੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਪ ਤਪ ਕਰੇ।

ਜੱਪੋ ਲੋਟਾ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ।

ਜੱਫ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੰਦਲਾ।

ਜਫ ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਜੱਫ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲ ਪੈਣੇ।

ਜੱਫ ਮੁਜੱਫਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ ਹੋਣਾ' ਦੇਖੋ।

ਜਫਰ, ਸ:—ਸਖ਼ਤੀ, ਔਖ ਬਿਪਤਾ।

ਜੱਫਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਹੋਵੇ (ਕਬੱਡੀ)।

ਜਫਾ, ਸ:—ਜ਼ੁਲਮ ਸਖ਼ਤੀ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ।

ਜਫ਼ਾ ਕਫ਼ਾ, ਸ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਬੁਤ॥

ਜਫ਼ਾ ਤਫ਼ਾ ਰੱਟਣੀ
ਜਫ਼ਾ ਕਤੇ ਘਾਲਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ।

ਜੱਫੜੀ, ਸ:—'ਜੱਫੀ' ਵੇਖੋ।

ਜੱਫਾ, ਪੁ:—ਖੁਲ੍ਹਦਿਲੀ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਉਣਾ (ਪਾਉਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਦਾ ਜੱਫਾ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਜੱਫਾ } ਪੁ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਜੋ ਜੱਫਾ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ॥

ਜੱਫਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰੀ ਦਾ ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ॥

ਜੱਫੀ, ਸ:—ਘੁੱਟ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਗਲਵੱਕੜੀ (ਘੱਤਣੀ, ਪਾਉਣੀ)॥

ਜੱਫੋ ਜੱਫੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਣਾ, ਹੱਥੋਪਾਈ ਹੋਣਾ॥

ਜਬ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮੱਥਾ, ਇਕਬਾਲ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮਰਾਤਬਾ॥

ਜਬਤ
ਜਬਤੀ } ਸ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਖੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਵਸ, ਕਾਬੂ॥

ਜਬੰਦ ਪੁ:—ਰਾਜਾ ਦਾ ਉਹ ਲਕੜ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲਸਤਰ ਨੂੰ ਕੰਧ ਤੇ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ॥

ਜਬਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ, ਵੱਧ, ਬੜਾ, ਭਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ, ਸੌਖਲਾ, ਤਕੜਾ॥

ਜਬਰ ਦਸਤ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਡਾਢਾ, ਜ਼ਾਲਮ, ਲਾਇਕ॥

ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਤਾਕਤ (ਕਰਨਾ)॥

ਜੱਬਰ, ਪੁ:—ਭਾਰਾ, ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ।

ਜੱਬਰ ਦਾਣ, ਪੁ:—ਬਿਪਤਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇਣੀ॥

ਜਬਰਾਈਲ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ।

ਜਬਰੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਥੁੱਡੀ ਕੀਮਤ॥

ਜਬਾਣ, ਸ:—ਜੀਭ, ਬੋਲੀ, ਕਲਾਮ, ਬਚਨ॥

ਜਬਾਣ ਹਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੋਲਣਾ

ਜਬਾਣ ਕਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਚਨ ਦੇਣਾ।

ਜਬਾਣ ਖੋਲ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ।

ਜ਼ਬਾਨ ਗੰਦੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲਕੇ

ਜ਼ਬਾਨ ਤੜ ਤੜ ਚੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਠ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਖਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ

ਜ਼ਬਾਨ ਦੱਬ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਦੱਬ ਜਾਣੀ
ਜ਼ਬਾਨ ਦੱਬਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਚਸਕਾ, ਪੁ:—ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਾਣ ਦੀ ਚਾਹ ।

ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਮਿੱਠਾ, ਵਿ:—ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਜ਼ਬਾਨ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਚਨ ਦੇਣਾ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਬੋਲਣਾ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ।

ਜ਼ਬਾਨ ਫੇਰਨੀ
ਜ਼ਬਾਨ ਬਦਲਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਕੇ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ।

ਜ਼ਬਾਨ ਬੰਦ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਣਾ ।

ਜ਼ਬਾਨ ਬੰਦ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਦੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਦਿਖਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕੀਮ ਨੂੰ ਜੀਭ ਦਿਖਾਉਣੀ ।

ਜ਼ਬਾਨ ਵੇਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਕੀਮ ਦਾ ਰੋਗੀ ਦੀ ਜੀਭ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਬਾਨ, ਸ:—ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ, ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ॥

ਜ਼ਬਾਨੋਂ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਿਣਾ, ਬੋਲਣਾ, ਨਾ ਮੰਨਣਾ

ਜ਼ਬਾਨੀ, ਵਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ।

ਜ਼ਬਾਨੀ ਜਮਾ ਖਰਚ, ਪੁ:—ਫੋਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਅਮਲ ਨਹੀਂ) ।

ਜਵਾਬ, ਪੁ:—ਉੱਤਰ, ਨੌਕਰੀ ਛੁੱਟਣੀ, ਨਾਂਹ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮੇਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ।

ਜਵਾਬ ਸਵਾਲ, ਪੁ:—ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ, ਝਗੜਾ, (ਕਰਨਾ)।

ਜਵਾਬ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਵਾਬ ਮਿਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਵਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ॥

ਜਵਾਬ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਵੇ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲੈਣਾ ॥

ਜਵਾਬ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਲਿਖਤ ਜੋ ਸ਼ੀਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਪੁਰ ਕਫ਼ਨ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ।

ਜਵਾਬ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣਾ ॥

ਜਬਾੜਾ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਜਬਾੜੀ, ਸ: }

ਜੰਬੂ ਦੀਪ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ ॥

ਜ਼ਬੂਰ ਪੁ:, ਸ:—ਦਾਊਦ ਦੇ ਭਜਨ, ਸੰਨ੍ਹੀ ॥

ਜੰਬੂਰ, ਪੁ:—ਸੰਨ੍ਹੀ, ਚਿਮਟੀ ॥

ਜੰਬੂਰਚਣ, ਸ:—ਜੰਬੂਰਚੀ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਜੰਬੂਰਚੀ, ਪੁ:—ਜੰਬੂਰਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੰਬੂਰਾ, ਪੁ:—ਊਠ ਤੇ ਧਰਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਤੋਪ, ਮਦਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਲੜਕਾ ॥

ਜ਼ਬੂਰੀ } ਪੁ:—ਜ਼ਬੂਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥
ਜ਼ਬੂਰੀਆ }

ਜੱਬੋ ਲੋਟਾ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਜਮ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦੇਉਤਾ ॥

ਜਮ ਹੋਕੇ ਚੰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਣਾ ॥

ਜਮ ਕਾਲ, ਪੁ:—ਮੌਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਜਮ ਜਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਜਮ ਦੀ ਪੁਰੀ, ਸ:—ਨਰਕ ॥

ਜਮਦੂਤ, ਪੁ:—ਜਮ ਦਾ ਨੌਕਰ, ਮੌਤ ਦਾ ਦੇਉਤਾ

ਜਮ ਰਾਜ ਪੁ:—ਨਰਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ॥

ਜਮ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਨਰਕ ॥

ਜੰਮ, ਪੁ:—ਜਨਮ, ਬੱਚਾ, ਉਲਾਦ, ਵਾਧਾ ॥

ਜਮਗਟ } ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਕੱਠ
ਜਮਘਟ }

ਜੰਮਣ, ਪੁ:—ਜਨਮ, ਦੁੱਧ ਦੀ ਜਾਗ ॥

ਜੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ, ਵਧਣਾ, ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਚੰਬੜਨਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ ॥

ਜਮਨਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਦੀ ॥

ਜਮਾ, ਸ:—ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਧਨ, ਜੋੜ ॥

ਵਿ:—ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਜਮਾਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਆਦਿਕ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਅਫਸਰ। (ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਥੱਲੇ)॥

ਜਮਾਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਜਮਾਦਾਰ ਦੀ ਤੀਮਤ।

ਜਮਾਦਾਰੀ, ਸ:—ਜਮਾਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਜਮਾ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਮਸੂਲ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ॥

ਜਮਾ } ਪੁ:—ਇਕਠ, ਭੀੜ ਵੰਰ, ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ।
ਜਮਾਊ }

ਜਮਾਉਣ, ਸ:—ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ ॥

ਜਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਸਖ਼ਤ ਕਰਦੇਣੀ, ਚਮੋੜਨਾ, ਜਨਮ ਦੇਣਾ, ਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਫੁਟਾਉਣਾ।

ਜਮਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੰਮ ਸੱਕੇ ॥

ਜਮਾਇਣ, ਸ਼—ਦਹੀਂ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਜਮਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜੰਮਣ, ਜਾਗ॥

ਜਮਾਈ, ਸ਼—ਦਾਈ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ। ਪੁ਼—ਜਵਾਈ॥

ਜਮ੍ਹਾਈ, ਸ਼—ਉਬਾਸੀ (ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ)॥

ਜਮਾਤ, ਸ਼—ਭੀੜ, ਕੱਠ, ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਜੋ ਬਾਲਕ ਇੱਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ॥

ਜਮਾਤ ਕਰਾਮਾਤ- ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਆਦਮੀ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜਮਾਤੀ, ਪੁ਼—ਇੱਕੋ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ।

ਜਮਾਦਰੂ, ਜਮਾਂਦਰੂ } ਕ੍ਰਿ਼ ਵਿ਼—ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਹੀ, ਜਨਮ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ।

ਜਮਾਦਾਰ, ਪੁ਼—ਸਰਦਾਰ, ਸੂਬੇਦਾਰ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਸ ਦਾ ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇਕ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਜਮਾਦਾਰਨੀ, ਸ਼—ਜਮਾਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ

ਜਮਾਦਾਰੀ, ਸ਼—ਜਮਾਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਉਹਦਾ॥

ਜਮਾਦੀਉਲ ਅੱਵਲ, ਪੁ਼—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ।

ਜਮਾਦੀਉਲ ਆਖ਼ਰ, ਜਮਾਦੀਉਲ ਸਾਨੀ } ਪੁ਼—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ

ਜਮਾਨਤ, ਸ਼—ਜ਼ਾਮਨੀ, ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣੀ॥

ਜਮਾਨਾ, ਪੁ਼—ਵੇਲਾ, ਸਮਾ, ਵਖਤ, ਲੋਕ, ਦੁਨੀਆ

ਜਮਾਲ, ਪੁ਼—ਸੁਹੱਪਣ, ਸੋਭਾ॥

ਜਮਾਲ ਗੋਟਾ, ਪੁ਼—ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਇਕ ਦਵਾ।

ਜਮਾਵਟ, ਸ਼—ਜੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ, ਦਿਖਾਉ।

ਜਮੀਨ, ਸ਼—ਧਰਤੀ, ਭੋਂ, ਪਿਰਥੀ।

ਜੰਮੂ, ਪੁ਼—ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ, ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਇਕ ਕਾਲਾ ਫਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੁੱਖ।

ਜਮੂਰ, ਪੁ਼—'ਜੰਬੂਰ' ਵੇਖੋ।

ਜਮੂਰਾ, ਪੁ਼—'ਜੰਬੂਰਾ' ਵੇਖੋ-ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਬੱਚਾ ਜਮੂਰਾ।

ਜੱਯਦ, ਵਿ਼—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ ਜੁੱਸਾ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ॥

ਜਰ, ਸ਼—ਸੋਨਾ, ਧਨ, ਦੌਲਤ ਜੰਗਾਲ (ਲੱਗਣਾ)॥

ਜਰਦ, ਵਿ਼—ਪੀਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ

ਜਰਦਾ, ਪੁ਼—ਕੇਸਰ ਵਾਲਾ ਮਿੱਠਾ ਪੁਲਾਉ, ਪੀਲਾ ਪੁਲਾਉ॥

ਜਰਦਾਈ, ਜਰਦੀ } ਸ਼—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਪਲੱਤਣ, ਆਂਡਿਆਂ ਵਿਚਲਾ ਪੀਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਜਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਸਾਂਹਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ, ਸਹਣਾ।

ਜਰਨੈਲ, ਪੁ਼—ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ।

ਜਰਬ, ਸ਼—ਸੱਟ, ਠੱਪਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਗੁਣਨ ਦਾ ਲੇਖਾ (ਦੇਣੀ, ਲਾਉਣੀ, ਲੱਗਣੀ)।

ਜਰਬ ਖਾਨਾ, ਪੁ਼—ਟਕਸਾਲ, ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਜਰਮ, ਪੁ਼—'ਜਨਮ' ਵੇਖੋ, ਬੀਜ, ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੀੜੇ॥

ਜਰਮਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣਾ, ਜਨਮ ਲੈਣਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਜਰਮਾਨਾ / ਜਰਵਾਨਾ } ਪੁ:—ਚੱਟੀ, ਡੰਨ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਤੋਂ ਲਈ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ, ਭਰਨਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਜਰਾ, ਸ:—ਬੁਢੇਪਾ, ਤਿਲਕਾ, ਰਾਈ ਭਰ, ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਸ਼ੈ ।

ਵਿ: / ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਰਤਾ ਕੁ।

ਜਰਾਕੁ, ਵਿ: ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰਤਾ ਕੁ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ

ਜਰਾ ਜਰਾ / ਜਰਾ ਜਰਾ ਕਰਕੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ

ਜਰਾ ਕੁ ਜਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਬਹੁਤ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ॥

ਜਰਾ ਬਰਾ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਵਗਣਾ, ਰੇਸ਼ਾ ।

ਜਰਾ ਭਰ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜੀ (ਚੀਜ਼)॥

ਜਰਾਹ, ਪੁ:—ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਚੀਰਨ ਵਾਲਾ ਹਕੀਮ ਜਾਂ ਨਾਈ ।

ਜਰਾਹੀ, ਸ:—ਜਰਾਹ ਦਾ ਕੰਮ

ਜੁਰਾਬ, ਸ:—ਮੌਜਾ, ਪੈਰ ਨੂੰ ਕਜਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ॥

ਜਰੀ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਾਰ, ਰਤਾ ਕੁ (ਜਰਾ ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)।

ਜਰੀ ਬਾਦਲਾ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤੰਦ।

ਜਰੀਬ, ਸ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਮਿਣਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ।

ਜਰੀਮਾਨਾ, ਪੁ:—'ਜਰਮਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਰੂਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਬਿਨਾ ਨਾ ਸਰੇ ॥

ਸ: ਲੋੜ, ਜਰੂਰਤ, ਗੌਂ, ।

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਿਸੰਗ।

ਜਰੂਰ ਬਰ ਜਰੂਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਵੇ।

ਜਾ ਜਰੂਰ, ਸ:—ਟੱਟੀ, ਜੰਗਲ ਖਾਨਾ ਪਖਾਨਾ।

ਜਰੂਰਤ, ਸ:—ਲੋੜ, ਗੌਂ, ਥੁੜ (ਪੈਣੀ, ਹੋਣੀ)॥

ਜਰੂਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ॥

ਜਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ॥

ਕ੍ਰਿ:—ਸੜ ਭੁੰਨ ।

ਜਲਹੋੜਾ / ਜਲਹੌੜਾ } ਪੁ:—'ਜਲ ਮਨੁੱਖ' ਵੇਖ ॥

ਜਲਚਰ, ਪੁ:—ਜਲ ਵਿਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ॥

ਜਲ ਜੰਤ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ।

ਜਲ ਤਰੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਾਜਾ, ਲਹਿਰ ॥

ਜਲ ਤਰੰਗੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਜਲਤਰੰਗ ਵਜਾਵੇ ॥

ਜਲ ਤੁਰੰਗ, ਪੁ:—ਦਰਿਆਈ ਘੋੜਾ.

ਜਲ ਥਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜਲ ਅਤੇ ਥਲ ਸਾਰੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ।

ਜਲ ਧਾਰ (ਾ), ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ॥

ਜਲ ਨਿੰਮ, ਸ਼—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ, ਪੁ਼—ਮੁਰਦਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰੁੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ ਕਰਨਾ) ।

ਜਲ ਪਾਣ, ਪੁ਼—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ।

ਜਲ ਬਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸੜਨਾ ॥

ਜਲ ਬਿੰਬ, ਪੁ਼—ਹੜ੍ਹ ॥

ਜਲਮਈ, ਸ਼—ਹੜ੍ਹ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਜਾਲਾ ॥

ਜਲ ਮਨੁੱਖ
ਜਲ ਮਾਹਣੂ
ਜਲ ਮਾਣਸ } ਪੁ਼—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਜਨੌਰ ॥

ਜਲ ਮੁੰਦ੍ਰਾ, ਪੁ਼—ਰਸਾਇਣ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਇਕ ਮ ਜਾਂ ਅ ਮਲ ॥

ਜਲਸਾ, ਪੁ਼—ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ।

ਜ਼ਲਜ਼ਲਾ, ਪੁ਼—ਭੁਚਾਲ, ਫਸਾਦ, ਰਾਜ ਰੌਲਾ ।

ਜਲਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਕੰਬਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ।

ਜਲਜਲਾਟ, ਸ਼—ਕਾਂਬਾ । ਚਮਕ, ਸੋਭਾ । ਰੂਪ ।

ਜਲਣਾ
ਜਲਨਾ } ਕ੍ਰਿ਼—ਸੜਨਾ ਬਲਣਾ ਭੁੱਜਣਾ ਕੜ੍ਹਨਾ ।

ਜਲਤ, ਸ਼—ਸਾੜਾ, ਗਰਮੀ, ਭੜਕ, ਖਾਰ ॥ ਵਿ਼—ਜਲਦਾ ।

ਜਲਤ ਖੋਰ (ਰਾ), ਪੁ਼
ਜਲਤ ਖੋਰੀ, ਸ਼ } ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸੜੇ ।

ਜਲਤੀ, ਸ਼—ਜਲਦੀ, ਕਾਹਲੀ, ਫੌਂਥੀ, ਕਰੜੀ ।

ਜਲਦ, ਵਿ਼—ਕਾਹਲਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ, ਤੇਜ਼, ਛੇਤੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਲਦ ਬਾਜ਼, ਵਿ਼—ਜੋ ਕਾਹਲੀ ਕਰੇ ॥

ਜਲਦੀ, ਸ਼—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਕਾਹਲ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜਲੰਧਰੀ, ਸ਼—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੀਠਾ ।

ਜਲਨ
ਜਲਨਾ } 'ਜਲਤ' ਅਤੇ 'ਜਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਲਵੱਯਾ
ਜਲਵੇਯਾ } ਪੁ਼—ਜਲਨ ਵਾਲਾ ।

ਜਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਸੜਵਾਉਣਾ, ਬਲਵਾਉਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਜੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ਼—ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੇ ॥

ਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਜਲਾਦ, ਪੁ਼—ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਜਲਾਦ ਪੁਣਾ, ਪੁ਼—ਜਲਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇਤਰਸੀ ॥

ਜਲਾਦਣੀ, ਸ਼—ਜਲਾਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ।

ਜਲਾਦੀ, ਸ਼—ਜਲਾਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੇਤਰਸੀ ॥

ਜੁਲਾਬ, ਪੁ਼—ਦਸਤ ਲੱਗਣੇ, ਦਸਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾ ਖਾਣੀ ਲੈਣਾ ਸ਼—ਜੁਲਾਬ ॥

ਜੁਲਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਜੁਲਾਬ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਲੈਣਾ ॥

ਜਲਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ਦੇਣੀ।

ਜਲਾਬ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਵਾ ਨਾਲ ਦਸਤ ਆਉਣੇ।

ਜਲਾਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਦਵਾ ਖਾਣੀ॥

ਜਲਿਆ; ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ

ਜਲਿਆ ਬਲਿਆ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਕਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਜਲੂਸ, ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਵਾਰੀ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ, ਜਲੌ।

ਜਲੂਣ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਚੋਰ।

ਜਲੇਪਾ, ਪੁ:—'ਜਲੇਮਾ' ਵੇਖੋ।

ਜਲੇਬ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਠਿਆਈ, ਜਲੌ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ॥

ਜਲੇਬਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਤੂਤ, ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਫਲ

ਜਲੇਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ

ਵਿ:—ਜਲੇਬ ਦਾ (ਦੀ)।

ਜਲੇਮਾ, ਜਲੇਵਾ, ਜਲੇਵਾਂ } ਪੁ:—ਜਲਨ, ਸਾੜਾ, ਗਰਮੀ, ਗੁੱਸਾ, ਗ਼ਮ, ਦੁਖ।

ਜਲੌ, ਪੁ:—'ਜਲੌਂ' ਵੇਖੋ॥

ਜਲੋਧਰ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਭਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ॥

ਜਲੋਧਰਨ, ਸ:, **ਜਲੋਧਰੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਲੋਧਰ ਹੋਵੇ।

ਜਲੌਂ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਸ਼ਾਨ, ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ॥

ਜਵੱਤ੍ਰੀ, ਜਵਤ੍ਰੀ } ਸ:—ਜੈਫਲ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਫਾਲਤੂ ਛਿਲ।

ਜਵਾਂ, ਸ:—ਜੀਭ, ਜ਼ਬਾਨ॥

ਜਵਾਇਣ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀ, ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਦੀ ਦਵਾ।

ਅੱਠ ਪਹਰੀ ਜਵਾਇਣ, ਸ:—ਜੋ ਜਵਾਇਣ ਅੱਠ ਪਹਰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ (ਤਾਪ ਦੀ ਦਵਾ)।

ਜਵਾਈ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਖੌਂਦ, ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ॥

ਜਵਾਸਾ, ਜਵਾਂਸਾ, ਜਵਾਂਹ } ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਜਵਾਹਰ, ਪੁ:—ਰਤਨ, ਵਡ ਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰ॥

ਜਵਾਹਰਾਤ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:, ਬ:) ਬਹੁਤ ਜਵਾਹਰ॥

ਜਵਾਹੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ॥

ਜਵਾਗਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਕਣਕ ਵਿੱਚ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹੋਣ॥

ਜਵਾਣ, ਵਿ:—'ਜੁਆਨ' ਵੇਖੋ॥

ਜਵਾਣੀ, ਸ:—'ਜੁਆਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਜਵਾਬ, ਪੁ:—'ਜੁਆਬ' ਵੇਖੋ॥

ਜਵਾਰ, ਸ:—ਜੁਆਰ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮਕਈ॥

ਜਵਾਲਾ ਸ:—ਸਾੜ, ਗਰਮੀ, ਇੱਕ ਦੇਵੀ॥

ਜਵਾਲਾ ਮੁਖੀ, ਸ਼ਃ—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਫੁੱਟ ਕੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਲਾਟ, ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੇਵੀ। ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ ।

ਜਵੈਣ, ਸ਼ਃ—'ਜਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ।

ਜੜ, ਜੜ੍ਹ, ਸ਼ਃ—ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਜੋ ਚੇਤਨ ਨਹੀਂ

ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉੱਜੜਨਾ ।

ਜੜ੍ਹ ਹਰੀ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਸਦੇ ਰਹਿਣਾ ।

ਜੜ੍ਹ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੂਲੋਂ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਜੜ੍ਹ ਜੰਮਣੀ (ਫੜਨੀ), ਜੜ੍ਹ ਲੱਗਣੀ, ਜੜ੍ਹ ਪਤਾਲ ਤੀਕ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਜੜ੍ਹ ਜਮਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਂਹ ਧਰਨੀ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ।

ਜੜ੍ਹ ਪੇੜ, ਪੁਃ—ਸਾਰਾ ਰੁੱਖ, ਸਭ ਕੁਝ ।

ਜੜ੍ਹ ਮੂਲ, ਸ਼ਃ—ਜੜ੍ਹ, ਸਾਰਾ ਟੱਬਰ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਬਚ ਰਹੇ ।

ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੇਲ ਦੇਣਾ, ਜੜ੍ਹੀਂ ਤੇਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਨਾ ।

ਜੜਤ, ਜੜਤੀ, ਸ਼ਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਹਰ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ ।

ਜੜਨਾ, ਪੁਃ—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਲਾਉਣੇ, ਠੋਕਣਾ, ਜਮਾਉਣਾ ।

ਜੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਜੜਵਾਈ, ਸ਼ਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੜਾਉ, ਪੁਃ—ਜੜਤ ਦਾ ਢੰਗ, ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ

ਜੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੜਾਊ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ।

ਜੜਾਇਣ, ਜੜਾਈ, ਸ਼ਃ ਜੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਜੜਾਵਾਂ, ਪੁਃ—'ਜੜਾਊ' ਵੇਖੋ ।

ਜੜੀ, ਸ਼ਃ—ਦੁਆ ਦੀ ਬੂਟੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਜੜੀ ਬੂਟੀ, ਸ਼ਃ—ਬੂਟੀ, ਦੁਆ, ਔਖਧ ॥

ਜੜੀਆ, ਪੁਃ—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਗ ਆਦਿਕ ਜੜਨ ਵਾਲਾ ।

ਜੜੀਆਂ, ਸ਼ਃ—ਵਾਉ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਨਿਆਣਿਆਂ ਦਾ ਰੋਗ (ਪਸਲੀਆਂ)

ਜਾਂ, ਸ਼ਃ—ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਮਰਾਤਬਾ, ਪਦਵੀ । ਪੁਃ—ਪੁਤ੍ਰ ।

ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰ, ਸ਼ਃ—ਟਟੀ, ਪਖਾਨਾ, ਮੈਲ ਖਾਨਾ ॥

ਜਾ ਬਜਾ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਥਾਂ ਥਾਂ, ਸਭ ਥਾਂ ॥

ਜਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਜਦ, ਜਦੋਂ । ਯੋਜਕਃ—ਯਾ ॥

ਜਾਇਆ, ਪੁਃ—ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੁਤ੍ਰ ।

ਜਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਜੰਮਣਾ ॥

ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਪੁ:—ਸਕਾ ਭਰਾ ॥

ਜਾਇਦਾਤ, ਜਾਇਦਾਦ, ਸ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਧਨ ਦੌਲਤ, ਮਿਲਖ ।

ਜਾਇਫਲ, ਸ:—'ਜਾਫਲ' ਵੇਖੋ ।

ਜਾਈ, ਸ:—ਧੀ, ਬੇਟੀ ।

ਜਾਸਤੀ, ਸ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜਾਹ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਾਣਾ' ਧਾਤ ਦਾ ਅਨੁਮਤਯਰਥ ਲਕਾਰ

ਜਾਹ ਜਾਂਦੀ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ॥

ਜਾਹਗੀਆ, ਪੁ:—'ਜਾਂਘੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਹਨੂ, ਪੁ:—ਜਾਨੂ, ਗੋਡਾ ॥

ਜਾਹਰ, ਵਿ:—ਉਘਾ, ਪਰਗਟ, ਜੋ ਸਾਫ਼ ਦਿੱਸੇ (ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ॥

ਜਾਹਰਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਪਰਤਖ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਜਾਹਰੀ, ਵਿ:—'ਜਾਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਹਲ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਣਜਾਣ, ਅੱਲ੍ਹੜ ॥

ਜਾਹਲੀ, ਸ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇਸਮਝੀ ।

ਜਾਹੜ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਦਾਦ, ਦ ॥

ਜਾਕਟ, ਸ:—ਕੁਰਤੀ, ਛੋਟਾ ਕੋਟ ॥

ਜਾਗ, ਸ:—ਛਾਹ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਜਮਾਇਆ ਜਾਵੇ (ਲਾਉਣੀ), ਜਗਾਈ, ਜਾਗਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਆਉਣੀ) ॥

ਜਾਗਦਾ, ਵਿ:—ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੌਕਸ ।

ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ, ਸ: ਸੱਤਿਆ ਵਾਲੀ, ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੀ ਬਲਦੀ ਲਾਟ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ।

ਜਾਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਕੇ ਅੱਭੜ ਵਾਹੇ ਉੱਠਣਾ ॥

ਜਾਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਹੋਸ਼ ਆਉਣੀ ।

ਜਾਗ੍ਰਤ, ਸ:—ਜਾਗਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਚੌਕਸੀ ॥

ਜਾਗਰਤ, ਜਾਗਰੱਤ, ਜਾਗ੍ਰਤੀ, ਸ: ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ।

ਜਾਂਗਲੀ, ਜਾਂਗਲੂ, ਵਿ:—'ਜੰਗਲੀ' ਵੇਖੋ ।

ਜਾਗਾ, ਸ:—ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਅਸਾਮੀ ॥

ਜਾੱਗਾ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜਾਗਣਾ, (ਦੇਣਾ) ॥

ਜਾਗੀਰ, ਜਾਗੀਰਦਾਰ, (ਰਣੀ), (ਰੀ), 'ਜਗੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਜਾੱਗੂ, ਪੁ:—ਜਾਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਂਘ, ਸ:—ਜੰਘ, ਲੱਤ, ਟੰਗ, ਪੱਟ ॥

ਜਾਂਘੀਆ, ਜਾਂਘੀਰਾ, ਪੁ:—ਘੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸਾਫਾ, ਲੰਗੋਟਾ, ਕੱਛ ।

ਜਾਚ, ਸ:—ਪਰਖ, ਮਾਪ, ਪਰਤਾਵਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਢੰਗ, ਢਬ ।

ਜਾਚਕ, ਪੁ: ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ, ਮੰਗਤਾ ॥

ਜਾਚਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਮਾਪਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ।

ਜਾਚੂ, ਪੁ: ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ, ਮੰਗਤਾ।

ਜਾਂਜ, ਸ:—ਜੰਞ ਵੇਖ।

ਜਾਜਕ, ਪੁ:—ਪਰੋਹਤ, ਜੱਗ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਜਾਜਕਣੀ, ਸ:—ਪਰੋਹਤਾਣੀ, ਜੱਗ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ।

ਜਾਜਮ, ਸ: ਇੱਕ ਵਿਛਾਉਣ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਛੇਕੀ ਹੋਈ ਚਾਦਰ।

ਜਾਂਜੀ
ਜਾਂਞੀ } ਪੁ:—ਜੰਞ ਦੇ ਆਦਮੀ।

ਜਾਣ, ਸ:—ਜਾਣ ਜਾਂ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੰਮ

ਜਾਣਸਾਰ
ਜਾਣਹਾਰ (ਰਾ) } ਵਿ:—ਜੋ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਜਾਣ ਵਾਲਾ।

ਜਾਣ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਗਿਆਨੀ।

ਜਾਣ ਕਾਰੀ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਗਿਆਨ, ਇਲਮ।

ਜਾਣਦਾ, ਪੁ:
ਜਾਣਦੀ, ਸ: } ਜੋ ਜਾਣੇ, ਚਤਰ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ)।

ਜਾਣ ਦੇ, ਵਿਸਮਕ:, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰ, ਖਿਮਾ ਕਰ ਖਹਿੜੇ ਨਾ ਪਓ।

ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਛੱਡਣਾ, ਤਿਆਗਣਾ।

ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ

ਜਾਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ, ਸਮਝ ਲੈਣਾ।

ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਨਾਲ, ਦਿਲੋਂ।

ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਾਣ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜੋ ਥਿਰ ਨਹੀਂ।

ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ।

ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ

ਜਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ

ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ, ਚਲਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ, ਖਰਚ ਹੋਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਉੱਜੜਨਾ, ਮਰਨਾ, ਖੁੰਝਣਾ, ਟੁੱਟਣਾ, ਵਗਣਾ, ਅਮਲ ਕਰਨਾ, ਸਮਝਣਾ, ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ।

ਜਾਣੀਦਾ, ਪੁ:
ਜਾਣੀਦੀ, ਸ: } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਜਿਹਾਕ, ਜਿਵੇਂ, ਮਾਨੋ

ਜਾਣੂ, ਵਿ: ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਕਫ਼।

ਜਾਣੂ ਪਛਾਣੂ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਵਾਕਫ਼।

ਜਾਣੋ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਾਣੀਦਾ (ਦੀ), ਜਿਹਾਕੁ, ਸ਼ਾਇਦ।

ਜਾਤ, ਸ: ਜਾਤ, ਕੌਮ, ਕੁਲ, ਰੰਗ, ਗੁਣ ਕਰਮ ਜਾਂ ਜਨਮ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੰਡ।

ਜਾਤ ਸਫਾਤ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਅਤੇ ਗੁਣ।

ਜਾਤ ਕਰਮ, ਪੁ: ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਖਾਸ ਕੰਮ।

ਜਾਤ ਪਾਤ, ਸ:—ਜਾਤ ਅਤੇ ਦਰਜਾ।

ਜਾਤ ਬਰਾਦਰੀ, ਸ:—ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਾਈ ਚਾਰਾ।

ਜਾਤ ਭਰਾ (ਭਾਈ), ਪੁਃ—ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜਾਤ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਤ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਜਾਤ ਭਾਤ
ਜਾਤ ਭਾਂਤ } ਸਃ— ਜਾਤ ਅਤੇ ਕੁਲ, ਘਰਾਣਾ।

ਜਾਤ੍ਰਾ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣਾ, ਧਰਮ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥

ਜਾਤ੍ਰੀ, ਪੁਃ—ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਤੀ, ਸਃ—'ਜਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਤੀ ਜਰਮ, ਵਿਃ—ਅਸਲ ਦਾ, ਕੁਲ ਵੰਤ।

ਜਾਦ, ਵਿਃ —'ਯਾਦ' ਵੇਖੋ।

ਜਾਦਾ, ਵਿਃ—'ਜ਼ਿਆਦਾ' ਵੇਖੋ।

ਜਾਦੂ, ਪੁਃ—ਟੂਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ,ਇੰਦਰਜਾਲ ਛਲ, ਮਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਜਾਂਦ, ਵਿਃ—ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ।

ਜਾਦੂਗਰ, ਪੁਃ
ਜਾਦੂਗਰਨੀ, ਸਃ } ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਜਾਦੂਗਰੀ, ਸਃ— ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ

ਜਾਦੋ, ਪੁਃ—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਕੁਲ।

ਜਾਦੋ ਬੰਸੀ
ਜਾਦੋ ਵੰਸੀ } ਪੁਃ—ਜਾਦੋ ਕੁਲ ਦਾ।

ਜਾਨ, ਸਃ —ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਮਨ, ਰੂਹ, ਸਤ, ਤਾਕਤ, ਪਿਆਰਾ। ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਜਾਨ ਸੁੱਕਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਿੰਤਾ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ।

ਜਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਜਾਨ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁਆਚਣਾ, ਨਾਸ ਹੋਣਾ।

ਜਾਨ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਜਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਗਆਉਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨ ॥

ਜਾਨ ਛੁਡਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਨਸਣਾ, ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਜਾਨ ਤੇ ਬਨਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਹੋਣਾ॥

ਜਾਨ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਹੈ, ਬਲੀ, ਧਨੀ।

ਜਾਨ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਜਾਨ ਨੂੰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਮੌਤ ਮੰਗਣੀ।

ਜਾਨ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਸੁਰਤ ਆਉਣੀ॥

ਜਾਨ ਬਲਬ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ

ਜਾਨ ਮਾਰਨਾ
ਜਾਨ ਮਾਰੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ— ਮਾਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ॥

ਜਾਨਵਰ, ਪੁਃ—'ਜਨਾਉਰ' ਵੇਖੋ॥

ਵੱਡਾ ਜਾਨਵਰ, ਪੁਃ—ਹਾਥੀ ॥

ਜਾਨ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਹੈ—ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ ਸਲਾਮਤ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਭਾਣੇ ਹੀ ਜਹਾਨ ਵਸਦਾ ਹੈ ॥

ਜਾਨੋਂ ਹੱਥ ਧੋ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ —ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਰਹਿਣੀ॥

ਜਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ ॥

ਜਾਨੀ, ਵਿ: / ਪੁ: } ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ, ਮਸ਼ੂਕ ਸਨਾਹੀ ॥

ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਦਾ ਤਿਹਾਇਆ ਵੈਰੀ।

ਜਾਨੀ ਯਾਰ, ਪੁ: -ਪੱਕਾ ਦੋਸਤ, ਸੱਚਾ ਮਿਤ੍ਰ।

ਜਾਨੂੰ, ਪੁ:—ਗੋਡਾ ॥

ਜਾਪ, ਪੁ: 'ਜਪ' ਵੇਖ।

ਜਾਪਜੀ, ਸ: -ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਜੋ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਹੈ

ਜਾਪਕ, ਪੁ:—ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਸਣਾ, ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਜਾਪੀ / ਜਾਪੀਆ } ਪੁ:—ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਜਾਪੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਬਰੇ, ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਸ਼ਾਇਦ (ਕੀ ਜਾਪ)॥

ਜਾਫਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗਰਮ ਫਲ।

ਜਾਬੂ, ਪੁ:—ਬਾਬਲ ਦਾ ਟੱਟੂ, ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ

ਜਾਮ, ਪੁ:—ਪਿਆਲਾ, ਕਟੋਰਾ।

ਜਾਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਖੱਟਾ ਫਲ, ਜੰਮੂ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ ਦੇਣਾ) ਦੁੱਧੇ ਦੀ ਨੜੀ ਦਾ ਜੋੜ, ਦੁੱਧ ਦੀ ਜਾਗ।

ਜਾਮਣ ਤਾਹਦ, ਪੁ:, ਸ:—ਜ਼ਾਮਨੀ।

ਜਾਮਣੀ, ਸ:—'ਜ਼ਮਾਨਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਮਦਾਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਇਕ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਸੰਦੂਕ।

ਜਾਮਨੂੰ, ਪੁ:—ਜੰਮੂ, ਜਾਮਣ ਦਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ॥

ਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ, ਸਾਜ਼, ਜਨਮ, (ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਜਾਮਾ)॥

ਜਾਮਾ ਮਸਜਦ / ਜਾਮਾ ਮਸੀਤ } ਸ:—ਵੱਡੀ ਮਸੀਤ ਜਿੱਥੇ ਜੁੰਮੇ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ॥

ਜਾਮੇਵਾਰ, ਪੁ:—ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ॥

ਜਾਯਾ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਉਲਾਦ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਜਾਰ, ਪੁ:—ਯਾਰ, ਦੋਸਤ, ਮਿਤ੍ਰ, ਜਲਾਹੀ ॥

ਜਾਰ ਚੋਰ, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ ॥

ਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਰੂਸ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਰੋਣਾ ॥

ਜ਼ਾਰਤ, ਸ:—'ਜ਼ਿਆਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਰ, ਪੁ: / **ਜਾਰਨੀ,** ਸ: } ਬਦਮਾਸ਼, ਜੋ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ॥

ਜਾਰਾ, ਪੁ:—'ਜਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜਾਰੀ, ਵਿ:—ਵਗਦਾ, ਚਲਦਾ, ਪ੍ਰਚਲਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।
ਸ:—ਯਾਰੀ, ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਮੇਲ ਬਦਮਾਸ਼ੀ।

ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਾਢਾ ਰੋਣਾ ॥

ਜਾਲ, ਪੁ:—ਫੰਧਾ (ਪਾਉਣਾ, ਵਛਾਉਣਾ) ਵਰੇਸ਼, ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਝੂਠੀ ਬਣਾਉਟ (ਬਣਾਉਣਾ)।

ਜਾਲ ਸਾਜ਼, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ॥

ਜਾਲ ਸਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਝੂਠੀ ਖੇਲ, ਬਣਾਉਟ, ਘੜਤ।

ਜਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ

ਜ਼ਾਲਮ, ਪੁ:,ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਦਈ॥

ਜ਼ਾਲਮੀ, ਸ:—ਬੇ ਤਰਸੀ, ਜ਼ੁਲਮ ਸਖ਼ਤੀ, ਉਪੱਦਰ।

ਜਾਲਾ, ਪੁ:—ਆਲਾ, ਮਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੀ ਸਾਵੀ ਮੈਲ, ਇਕ ਘਾਹ, ਅੱਖ ਦਾ ਦਾਗ।

ਜਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜਾਲ, ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੰਮ।

ਜਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਜਾ ਵੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ॥

ਜਾ ਵਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜਨਾ॥

ਜਾੜ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਟਾਂਗਾ, ਝਾੜੀਆਂ ਦਾ ਬਨ।

ਜਾੜਾ, ਪੁ:—ਜੋੜ, ਮੂਲ, ਸਿਆਲਾ, ਠੰਢ, ਪਾਲਾ॥

ਜਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ॥

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿੰਨਾ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਰਾਂ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ।

ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਉਸੇ ਤਰਾਂ, ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ॥

ਜ਼ਿਆਦਾ, ਵਿ:-
ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:- } ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਵਧੀਕ, ਅੱਤ

ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਖੁਆਉਣਾ ਪਿਆਉਣਾ, ਮਹਮਾਨੀ॥

ਜ਼ਿਆਫਤਣ, ਸ:-
ਜ਼ਿਆਫਤੀ, ਪੁ:- } ਜਿਸਦੀ ਜ਼ਿਆਫਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਜ਼ਿਆਰਤ, ਸ:-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ, ਐਸੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਣਾ ਮੁਲਾਕਾਤ (ਕਰਨੀ)।

ਜ਼ਿਆਰਤੀ, ਵਿ:-ਜੋ ਜ਼ਿਆਰਤ ਕਰੇ।

ਜਿਸ, ਪੜ:—ਜੋ, ਜੇਹੜਾ॥

ਜਿਸ ਕਿਸੀ (ਸੇ), ਪੜ:-ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ॥

ਜਿਸਤ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਧਾਤ, ਜਿਸ ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋ ਪੂਰ ਹਿੱਸੇ ਹੋ ਸਕਣ (੪, ੬, ੮ ਆਦਿਕ)॥

ਜਿਸਤ ਟਾਕ
ਜਿਸਤ ਟਾਂਕ } ਪੁ:-ਜੂਏ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ॥

ਜਿਸਤੀ, ਵਿ:-ਜਿਸਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਜਿਸਮ, ਪੁ: —ਸਰੀਰ, ਤਨ, ਦੇਹ॥

ਜਿਸਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਜਿਸਮ ਦਾ, ਸਰੀਰਕ॥

ਜਿਹ, ਪੜ: ਜੋ, ਜੇਹੜਾ, ਜਿਸ। ਸ:-ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਕੰਢਾ,

ਜਿਹੜ ਖਿਦਿਆ, ਸ:-ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ, ਖਪਾਉਣਾ॥

ਜਿਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ॥

ਜਿਹੜਾ, ਪੁਃ
ਜਿਹੜੀ, ਸਃ } ਪੜਨਃ–ਜੋ, ਜੋ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਮੀਂ ।

ਜੇਹੜਾ ਕੇਹੜਾ, ਪੁਃ–
ਜੇਹੜੀ ਕੇਹੜੀ, ਸਃ– } ਜੋ ਮਨੁੱਖ (ਤੀਮੀ), ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹਵੇ ।

ਜਿਹਾ
ਜਿਹੀ
ਜਿਹੇ } ਵਿਃ–ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ (ਦੀ, ਦੇ), ਵਰਗਾ (ਗੀ, ਗੇ), ਕੁਝ ਕੁਝ (ਕਾਲਾ ਜਿਹਾ)।

ਜਿਹਾ ਕਿਹਾ, ਵਿਃ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਿਃ–ਭਾਵੇਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਜਿਹਾਕੁ, ਯੋਜਕ–ਜਿਵੇਂ, ਜਿੱਕੁਰ, ਜਿੱਦਾਂ ॥

ਜਿੱਕ, ਸਃ–'ਜੱਕ' ਵੇਖੋ ।

ਜਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਖਲਾ ਘੁੱਟਣਾ, ਮੁੱਠੀ ਚੱਪੀ ਕਰਨੀ ।

ਜਿਕਰ, ਪੁਃ–ਗੱਲ, ਬਿਆਨ, ਹਾਲ, ਵਡਿਆਈ, ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਪਾਠ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਯਾਦ (ਕਰਨਾ) ।

ਜਿੱਕਰ
ਜਿੱਕੂ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ॥

ਜਿਗਰ, ਪੁਃ–ਕਲੇਜਾ, ਦਿਲ, ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਪਿਆਰਾ ਸਨਬੰਧੀ ॥

ਜਾਨ, ਜਿਗਰ, ਪੁਃ–ਮਿੱਠੇ ਪਿਆਰੇ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਜਿਗਰ ਜਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਭੁਗਤਨੀ ।

ਜਿਗਰ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਪੁਃ–ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ ॥

ਜਿਗਰ ਨੂੰ ਠੰਡ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਆਉਣੀ, ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ॥

ਜਿਗਰ ਫਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਦਿਲ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ।

ਜਿਗਰਾ, ਪੁਃ–ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ, ਦਲੇਰੀ, ਧੀਰਜ ॥

ਜਿਗਰੀ, ਵਿਃ–ਜਿਗਰ ਦਾ, ਪਿਆਰਾ, ਗੂੜ੍ਹਾ (ਪਿਆਰ)॥

ਜਿਗਰੀ ਦੋਸਤ, ਪੁਃ–ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਦੀ ਮੇਲ ਚਲੀ ਤਰਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ।

ਜਿਗਾ,
ਜਿਗਾ ਕਲਗੀ } ਸਃ–ਰਾਜਿਆਂ ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਜਿੱਚ, ਵਿਃ–ਔਖਾ, ਦਿੱਕ, ਤੰਗ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ, ਗਾਹਣਾ) ।

ਜਿੱਚ ਪਿੱਚ, ਵਿਃ–ਖਿਝਿਆ ਹੋਯਾ, ਛਿੱਥਾ ॥

ਜਿਚਰ (ਜਿੱਚਰ)
ਜਿਚਰਕ
ਜਿਚਰ ਤੀਕ (ਤੋੜੀ) } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ, ਜਦ ਤੱਕ ॥

ਜਿਜਮਾਨ
ਜਿਜਮਾਨਣੀ
ਜਿਜਮਾਨੀ } 'ਜਜਮਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਜਿੰਜਾਲ, ਪੁਃ–'ਜੰਜਾਲ' ਵੇਖੋ ।

ਜਿਠਾਣੀ
ਜਿਠੌਤ } 'ਜਠਾਣੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਜਿੱਡਾ, ਵਿਃ–ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਜਿੰਨਾ ॥

ਜਿੱਡਾ ਕਿੱਡਾ, ਵਿਃ–ਜਿੰਨਾ ਕੁ ਵੱਡਾ ॥

ਜਿਤ, ਪੜਨਃ–ਜਿਸ, ਜੋ ।

ਜਿਤ ਵੱਲ, ਕ੍ਰਿਃ–ਵਿਃ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ॥

ਜਿੱਤ, ਸ:-ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਤੇ, ਕੰਮ ਸੌਰਨਾ, ਲਾਹਾ ॥

ਜਿੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਾ, ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਆਪਣੀ ਫਤੇ ਹੋਣੀ

ਜਿਤਨਾ ਪੁ:- / **ਜਿਤਨੀ** ਸ:- } ਪੜ:-ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਸਾਰਾ (ਰੀ) ਬਾਹੋਂ ਕੁਝ, ਜਿੰਨਾ (ਨੀ) ।

ਜਿਤਨੇ, ਪੜ:-ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਿੰਤੇ, ਜਿੰਨੇ ॥

ਜਿਤਾਉਣਾ, / **ਜਿਤਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੇਣਾ ॥

ਜਿਤਾਊ, ਪੁ:-ਜਿਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਥਾਂ, ਜਿਸ ਜਗਾ ।

ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ॥

ਜਿੱਥੇ ਤਿੱਥੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਥਾਂ ਥਾਂ, ਹਰ ਜਗਾ ॥

ਜਿੱਥੋਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ॥

ਜਿਦ / **ਜਿੱਦ** } ਸ:-ਅੜਕਾ, ਝਗੜਾ, ਹਠ, ਵੈਰ (ਕਰਨੀ, ਕਰਨੀ ਰੱਖਣੀ, ਫੜਨੀ) ।

ਜਿੰਦ, ਸ:-ਜਾਨ, ਪ੍ਰਾਣ, ਬਲ, ਤਾਕਤ ॥

ਜਿੰਦ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਾਨ ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਚੰਗੋਂ ਖਾਸਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿੰਦਗਾਣੀ / **ਜਿੰਦਗੀ** } ਸ:-ਜਾਨ, ਆਰਬਲਾ, ਉਮਰ, ਜਿੰਦੜੀ ॥

ਜਿੱਦਣ ਸ: / **ਜਿੱਦੀ** / **ਜਿਦੀਆ** ਪੁ: } ਵਿ:-ਜੋ ਜਿਦ ਕਰੇ, ਹਠੀ ॥

ਜਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਿਦ ਕਰਨੀ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿੰਦੜੀ, ਸ:-ਪਿਆਰੀ ਜਿੰਦ, ਰੂਹ, ਜਾਨ ॥

ਜਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਹੈ, ਜੀਉਂਦਾ ॥

ਜਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜਿਦ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਜਿੱਦਣ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜਿਸ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ।

ਜਿੰਦੂਆ, ਪੁ:-(ਸੰਬੋਧਨ), ਹੇ ਮੇਰੀਏ ਜਿੰਦੇ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਿਦੋ ਜਿਦੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਵੈਰ ਜਾਂ ਖਾਰ ਕਰਕੇ, ਹਠ ਨਾਲ ।

ਜਿੱਧਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਜਿਸ ਪਾਸੇ, ਜਿਸ ਤਰਫ ॥

ਜਿਧਰੀਂ ਕਿਧਰੀਂ / **ਜਿਧਰੇ ਕਿਧਰੇ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਹਰ ਥਾਂ ॥

ਜਿਨ (ਜਿਨ੍ਹ), ਪੜ:-ਜਿਸ ਨੇ ॥

ਜਿੰਨ, ਪੁ:-ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਕੋਝਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੜਾ ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜਿਨਸ, ਸ:-ਕਿਸਮ, ਰੰਗ, ਜ਼ਾਤ, ਕੁਲ, ਸਦਾ, ਮਾਲ ਅਨਾਜ ॥

ਵਿ: ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ (ਇੱਕ ਜਿਨਸ) ॥

ਜਿਨਸੀ, ਸ:-ਭਾਰੀ ਤੋਪ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਖ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਕਿਨ੍ਹ / **ਜਿਨ੍ਹੇ ਕਿਨ੍ਹੇ** } ਪੜ:-ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ॥

ਜਿਣਨਾ / **ਜਿਣੀ** } ਸ:-ਜੁਣਨੀ, ਜੰਮਣੀ, ਜਿਆਣਨੀ ।

ਜ਼ਿਨਤ, ਸ:—ਬਹਿਸ਼ਤ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੁਰਗ ।

ਜਿਨਾਂ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ } ਪ੍ਰ:—'ਜਿਸ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ।

ਜ਼ਿਨਾ, ਪੁ:
ਜ਼ਿਨੀ, ਸ: } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ।

ਜਿਨਾਤ
ਜਿਨਾਤ } ਪੁ:, (ਬਹੁ: ਬ:)—ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿੰਨੇ ॥

ਜਿਨੀਂ
ਜਿਨ੍ਹੀਂ } ਪੜ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, 'ਜੋ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ॥

ਜਿਬਾ, ਪੁ:—ਕਤਲ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਘਾਤ, ਮਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜਿਮਨਾਸਟਕ, ਪੁ:—ਕਸਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ।

ਜ਼ਿਮਾ, ਪੁ:—'ਜੁੰਮਾ' ਵੇਖੋ ।

ਜਿਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆਉਣਾ, ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ॥

ਜਮੀ (ਮੀਂ)
ਜ਼ਮੀਣ } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਭੋਂ, ਪਿਰਥੀ, ਦੇਸ਼, ਬੂਟੀ ਦਾਰ ਕਪੜੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਰੰਗ, ਫਰਸ਼ ।

ਜਮੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿਰਸਾਣ, ਜੱਟ ।

ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾ, ਪੁ:
ਜ਼ਿਮੀਦਾਰੀ, ਸ: } ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੇਤੀ ।

ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਧੀ ।

ਜ਼ਿਮੀਂ ਵਿੱਚ ਨਿੱਘਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ।

ਜ਼ਿਮੀਂ ਕੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਭਾਜੀ ॥

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਜਾਂ ਸਪੁਰਦ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ।

ਜਿਰਹਾ, ਸ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਹੁੱਜਤ, ਉਜ਼ਰ ॥

ਜਿਰਹਾ ਪਕੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਤਾਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਜਿਰਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਜ਼ਿਦੀ, ਢੀਠ ॥

ਜਿਰਾ, ਸ:—'ਜਿਰਹਾ' ਵੇਖ ।

ਜਿਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਪੁੱਛਣੀਆਂ (ਸਚ ਝੂਠ ਨਿਤਾਰਨ ਲਈ) ॥

ਜਿਲ੍ਹ, ਸ:—ਸੁਸਤੀ, ਢਿੱਲ, ਆਲਸ ॥

ਜਿੱਲ੍ਹਣ, ਸ:—ਚਿੱਕੜ, ਖੁੱਭਣ ॥

ਜਿਲਤ (ਦ), ਸ:—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੁਢੱਬਾ, ਪਿੰਡਾ ॥

ਜਿ ਾ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਕਾਜ ਵਾਸਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਸੇ (ਲਾਹੌਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਦਿਕ) ।

ਜਿੱਲ੍ਹਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥

ਜਿਲਦ ਗਰ, ਪੁ:—ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜਿਲਤ ਗਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਨਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣੀ
ਜਿਲਦ ਬਣਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਤਾਬ ਉੱਤੇ ਪੁ-ਠੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣੇ ॥

ਜਿਲੂਣ, ਸ:—ਪ੍ਰਕ, ਜ਼ੋਰ ।

ਜਿਲੂਲਾ, ਪੁ: / **ਜਿਲੂਲੀ**, ਸ: } ਬੇ ਸਮਝ, ਝੱਲਾ (ਲੀ) ॥

ਜਿਲੇਦਾਰ, ਪੁ: ਨਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਇਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਜਿਲੌ, ਪੁ:—'ਜਲੌ' ਵੇਖੋ ।

ਜਿਵਾਉਣਾ / **ਜਿਵਾਲਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਦ ਪਾਉਣੀ, ਭੋਜਨ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਜਿਵੇਂ / **ਜਿਵੇਂ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰਾਂ, ਜਿੱਕੁਰ ॥

ਜਿਵੈਣ, ਸ:—'ਜਵਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੀ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਆਤਮਾ, ਮੱਨ, ਦਿਲ, ਚਾਹ, ਕੀੜਾ, ਸੁਭਾਉ, ਜਿਗਰਾ, ਸੱਜਣ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਾਂ ! ਮਹਾਰਾਜ ! ।

ਜੀ ਉਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ ਦਿਲ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਉਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜ ਜਿੰਦ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ,—ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੈ ਜਮ ਜਮ ਆਵੇ ।

ਜੀ ਸੜ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ।

ਜੀ ਸਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜੀ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਔਖੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਹੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਜਾਂ ਫ਼ਿਕਰ ਤੋਂ ਮਨ ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲਗਣੀ ॥

ਜੀ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲੇਰੀ ਆਉਣੀ ॥

ਜੀ ਕੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕੀ ਲਗਣੀ, ਡਰਨਾ ॥

ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਜੀ ਖਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀ ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨ ਦੁਖੀ ਕਰਨੀ ।

ਜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੱਜਕੇ, ਜਿੰਨਾ ਜੀ ਚਾਹੇ ॥

ਜੀ ਘਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੀ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੀ ਘਾਤ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਜੀ ਘਾਤਣ, ਸ: / **ਜੀ ਘਾਤੀ**, ਪੁ: } ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰੇ ॥

ਜੀ ਘਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲਗਣੀ ॥

ਜੀ ਜਿਹਾ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ਜਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ॥ (ਪੁਤ ਇਹ ਜੀ ਜਿਹਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ !)

ਜੀ ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਬੇਸੁਰਤ ਹੋਣਾ ॥

ਜੀ ਥੋੜਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਘਬਰਾਹਟ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਜੀ ਦੀ ਜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ ।

ਜੀ ਧੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਡਰਨਾ, ਧਕ ਧਕ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਜੀ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣੇ (ਕਿਸੇ ਰੋਗ ਵਿਚ,)॥

ਜੀ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਹਟਣਾ, ਉਲਟੀ ਆਉਣ ਲਗਣੀ॥

ਜੀ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਉਲਟਾ ਆਉਣੀ॥

ਜੀ ਭਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਜਾਣਾ, ਅੱਕ ਜਾਣਾ।

ਜੀ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਸ ਆ ਜਾਣਾ, ਰੋਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ।

ਜੀ ਭਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਜੀ ਡਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ, ਭਿਆਕਲ॥

ਜੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰੇ।

ਜੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨਾ॥

ਜੀ ਮਿਲ ਜਾਣਾ
ਜੀ ਮਿਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸਤੀ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਜੀ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ।

ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਗੱਲ ਵਲ ਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ॥

ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ॥

ਜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਝਣਾ, ਫੁਰਨਾ॥

ਜੀ ਵਿਚ ਜੰਮਣਾ
ਜੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਯਾਦ ਹੋਣਾ ਕਿ ਮੁੜ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ॥

ਜੀਉ, ਪੁ:—'ਜੀ' ਵੇਖੋ।

ਜੀਉਕਾ, ਸ:—ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਨਿਰਬਾਹ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਅੰਨ॥

ਜੀਉਣ, ਪੁ:—ਜ਼ਿੰਦ, ਜਾਨ, ਨਿਰਬਾਹ॥

ਜੀਉਣ ਪਾਈ, ਸ:—ਮੁੜ ਜਾਨ ਪੈਣੀ, ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਉੱਠਣਾ।

ਜੀਉਣ ਬੂਟੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਜਿਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਨ ਜਾਏ॥

ਜੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਵੱਸਣਾ ਰਸਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ।

ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਦ ਤਕ ਜੀਂਦ ਹੈ।

ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਣਾ (ਮਰ ਰਹਿਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ॥

ਜੀਉਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜਿਗਰ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਧਸ ਜਾਣਾ।

ਜੀਉਰ ਕੇ ਖਾਣਾ
ਜੀਉਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਅਧੀਨਗੀ ਰੱਖਣੀ॥

ਜੀਉੜਾ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਪਿਆਰਾ, ਜਾਨ॥

ਸੈਲਾਨੀ ਜੀਉੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੈਲ ਸਪਾਟਾ ਭਾਵੇ, ਸੈਲੀ॥

ਜੀਆ, ਵਿਸਮਕ:—ਜਿੰਦੜੀਏ, ਹੇ ਮਨਾ॥

ਜੀਆਲ, ਪੁ:—ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ ਜੀਵ, ਕੀੜਾ ਮਕੌੜਾ॥

ਜੀਆ ਘਾਤ
ਜੀਆ ਘਾਤੀ } 'ਜੀ ਘਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਜੀਆ ਪੋਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਲਕੜੀ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ।

ਜੀਹਦਾ (ਦੀ), ਪੜ:—ਜਿਸ ਦਾ (ਦੀ)॥

ਜੀਕਣ
ਜੀਕਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— ਜਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ।

ਜੀਜਾ
ਜੀੱਜਾ } ਪੁ:—ਭਣਵਈਆ, ਬਾਲਕ, ਲਾੜਾ॥

ਜੀਜੋ, ਸ:—ਮਿਮੈ, ਬੁੜ੍ਹੀ, ਵਹੁਟੀ॥

ਜੀ ਜੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ॥

ਜੀਤ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤੇ, ਲਾਹਾ, ਫੈਦਾ।

ਜੀਤ੍ਰ
ਜੀਤੜੂ } ਪੁ:—ਕੀੜਾ, ਨਿੱਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜੀਵ॥

ਜੀਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਲੇ 'ਜੀਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ।

ਜੀਂਦ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਗਾਰ, ਇੱਕ ਰਿਆਸਤ।

ਜੀਨ, ਸ:—ਕਾਠੀ, ਇਕ ਮੋਟਾ ਤੇ ਪੱਕਾ ਕਪੜਾ॥

ਜੀਨ ਸਵਾਰੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ॥

ਜੀਨ ਕੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਉਣੀ।

ਜੀਨ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦਾ ਉਤਲਾ ਕਪੜਾ।

ਡਬਲ ਜੀਨ, ਸ:—ਇਕ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਤੇ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ॥

ਜੀਭ, ਸ:—ਜੁਬਾਨ, ਜਿਹਵਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਅੰਗ ਨਾਲ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜੀਭਾ, ਪੁ:
ਜੀਭੀ, ਸ: } ਸਾਥ ਦਾ, ਜੀਭ ਵਾਲਾ

ਕਾਲ ਜੀਭਾ, ਪੁ:
ਕਾਲ ਜੀਭੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਜੀਭੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਜੀਭ, ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਮਿਆਨ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਇਟਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮੇਲਣ ਵਾਲਾ ਪਲਸਤਰ॥

ਜੀਰਾ, ਪੁ:
ਜੀਰੀ, ਸ: } ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਮਸਾਲਾ, ਸਮੂਰ॥

ਜੀਲ, ਸ:—ਬਾਜ ਆਦਿਕ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦੀ ਘੰਟੀ, ਇੱਕ ਸੁਰ, ਸਰੰਗੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਾਰ॥

ਜੀਵ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਆਤਮਾ, ਦਿਲ, ਪਿਆਰਾ॥

ਜੀਵਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ, ਰੂਹ, ਭੌਰ॥

ਜੀਵਣ, ਪੁ:—ਜਿੰਦ, ਜਾਣ, ਨਿਰਬਾਹ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ, ਪੁ: ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ॥

ਜੀਵੰਤ, ਵਿ:—ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿੰਦ ਹੈ॥

ਜੀਵਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਜੀਉਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਜੀਵੜਾ, ਪੁ:—'ਜੀਉੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਜੁਅਰ, ਪੁ:—ਤਾਪ, ਬੁਖਾਰ, ਤਪ॥

ਜੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਜਿੰਦ ਪਾਉਣੀ, ਜੇਠਣ ਦੇਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ॥

ਜੁਆਈ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਖੌਂਦ॥

ਜੁਆਹਰ, ਪੁ:—ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਆਦਿਕ ਵਡਮੁੱਲੇ ਪੱਥਰ॥

ਜੁਆਹਰੀ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰਾਂ ਦਾ ਬੁਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਜੁਆਹਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੱਟੀਅ ਬਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਜੁਆਗਲ, ਵਿ:—ਕਲਕ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਕੋਹੇ ਜੌਂ ਮਿਲੇ ਹਏ ॥

ਜੁਆਣ, ਪੁ:,ਸ:—ਗੱਭਰੂ, ਮੁਟਿਆਰ, ਤਕੜਾ (ੜੀ)। ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਹੈ, ਤਕੜਾ (ੜੀ) ॥

ਜੁਆਣ ਜਹਾਣ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਜੁਆਣ ॥

ਜੁਆਣ ਮਰਦ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ ॥

ਜੁਆਣ ਮਰਦੀ, ਸ: —ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਤਾਈ ।

ਜੁਆਨਾ ਮਰਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਜੁਆਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ

ਜੁਆਨੀ, ਸ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਅਤੇ ਬੁਢੇਪੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਉਮਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਤਕੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਜੋਬਨ ॥

ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਦਾ ਵਧਕੇ ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ ॥

ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਆਲਮ, ਪੁ: —ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰ ।

ਜੁਆਧਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੂਆ ਪਈਆਂ ਹਨ॥

ਜੁਆਬ, ਪੁ:—'ਜਬਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਆਰ, ਸ:—ਇਕ ਅਨਾਜ, ਮਕਈ, ਚਰ੍ਹੀ ॥

ਜੁਆਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ।

ਜੁਆਰਨ, ਸ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ॥

ਜੁਆਰ ਭਾਟਾ, ਪੁ:—ਸਮੁੰਦਰਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਜੁਆਰੀ
ਜੁਆਰੀਆ
ਜੁਆਟ } ਪੁ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੁਆਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਜੁਆਲਾ
ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ } ਸ: ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ, 'ਜਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁੱਸਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਤਨ ॥

ਜੁਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ॥

ਜੁਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਜੁਹਾਰ, ਸ: ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਪ੍ਰਣਾਮ ॥

ਜੁਹਦ, ਪੁ:—ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ, ਉੱਦਮ, ਤਪਸਿਆ ॥

ਜੁਹਦਾ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਸੂਰਬੀਰ, ਬਲੀ ॥ ਪੁ:—ਜੋ ਜੁੱਧ ਕਰੇ ।

ਜੁਕੜ ਜਾਣਾ
ਜੁਕੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਕਾਮ, ਪੁ: ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣਾ, ਰੇਸ਼ਾ ਨਜਲਾ ॥

ਜੁਕਾਮ ਵਿਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਸ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਚੋਣ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋਕੇ ਜੰਮ ਜਾਣ ।

ਜੁਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਕਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ ।

ਜੁਕਿਆਰਾ, ਪੁਃ / **ਜੁਕਿਆਰੀ, ਸਃ** } ਜੋ ਜੋਕਾਂ ਲਾਵੇ, ਰਾਗੜਾ(ੜੀ)।

ਜੁਖਾਉਣਾ / **ਜੁਖਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ ਤੁਲਾਉਣਾ।

ਜੁਖਾਈ, ਸਃ—ਜੋਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੁਖਾਮ, ਪੁਃ—'ਜ਼ੁਕਾਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਗ, ਪੁਃ—ਜੋੜਾ, ਚੌਸਰ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਉਂ।

ਜੁਗ ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਜੁਗ ਫੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਲੜਾ ਦੇਣਾ ॥

ਜੁੱਗ, ਪੁਃ ਸਮਾ, ਜ਼ਮਾਨਾ। (ਜੁਗ ਚਾਰ ਹਨ—ਸਤ ਜੁਗ, ਦ੍ਵਾਪਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਕਲਜੁਗ)।

ਜੁਗ ਜੁਗ / **ਜੁਗੋ ਜੁਗ** } ਹਰ ਸਮੇ, ਸਦਾ ਹੀ, ਹਰ ਜੁਗ ਵਿਚ ॥

ਜੁੰਗ, ਪੁਃ—ਇਕ ਜਿਲਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ॥

ਜੁਗਣੀ, ਸਃ—ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਗੀਤ॥

ਜੁਗਨੂੰ, ਪੁਃ—ਟਿਟੈਣਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ॥

ਜੁਗਤ, ਸਃ—ਢੰਗ, ਹੁਨਰ, ਚਤਰਾਈ, ਉਸਤਾਦੀ, ਤਦਬੀਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ, ਸਰਫਾ, ਸਿਆਣਪ ਮਖੌਲ, ਦਿਲਬਰ ॥

ਜੁਗਤਣ, ਸਃ / **ਜੁਗਤੀ(ਤੀਆ), ਪੁਃ** } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੁਗਤ ਹੋਵੇ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ)।

ਜੁਗਤ ਕਰਨੀ / **ਜੁਗਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਖੌਲ, ਕਰਨਾ, ਛੇੜਨਾ ॥

ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਕੁਚ ਕੇ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਧਨ ਨੂੰ ਸੰਭਲ ਕੇ ਵਰਤਣਾ ॥

ਜੁਗਤ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ, ਸਃ—ਮਖੌਲੀਆ, ਮਖੌਲਣ।

ਜੁਗਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਸਃ—ਮਖੌਲ, ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ, ਛੇੜ॥

ਜੁਗਮ / **ਜੁਗਲ** } ਪੁਃ ਜੋੜਾ, ਦੋ ਜਣੇ, ਮੇਲ॥

ਜੁਗਰਾਫ਼ੀਆ, ਪੁਃ—ਭੂਗੋਲ, ਜਿਸ ਵਿਦਯਾ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਜੁਗਲਾ, ਪੁਃ—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਏਕਾ, ਗੰਢ॥

ਜੁੰਗਲਾ, ਪੁਃ—ਜੂਲਾ, ਪੰਜਾਲੀ, ਸਫੀਲ, ਕਟਹਿਰਾ॥

ਜੁਗਾਦ, ਵਿਃ—ਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਜੁਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰਮੇਸਰ॥

ਜੁਗਾਲੀ, ਸਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਖੱਧਾ ਹੋਇਆ ਕੱਢ ਕੱਢ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿਥਣਾ (ਕਰਨੀ)॥

ਜੁਜ਼ਦਾਨ, ਪੁਃ—ਕਿਤਾਬਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਬਸਤਾ।

ਜੁਜਰ ਵੇਦ, ਪੁਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਚਾਰ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜਾ॥

ਜੁਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਪਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰੁਆਉਣਾ॥

ਜੁੱਧ, ਪੁਃ—ਯੁੱਧ, ਲੜਾਈ, ਜੰਗ (ਕਰਨਾ)॥

ਜੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਾਈ ਕਰਾਉਣੀ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਰੂਆ ਦੇਣਾ ॥

ਜੁੱਟ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਦੋ ਜਣੇ ਆਰੇ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਚੀਰਨ ਵਾਲੇ, ਜੋਪਾ, ਜਰੋਲ, ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕੜੇ ॥

ਜੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨੀ, ਘੁਲਣਾ ॥

ਜੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਾਣੀ, ਘੁਲਾਉਣਾ ॥

ਜੁਠਾਉਣਾ
ਜੁਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਚਖਣਾ ॥

ਜੁੰਡ, ਪੁ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਟੋਲੀ ॥

ਜੁੰਡੀ, ਸ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਜੁੱਤ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਲਗਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਜੁੱਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਨਾ, ਪੰਜਾਲੀ ਜਾਂ ਕਾਠੀ ਪੈ ਜਾਣੀ ॥

ਜੁਤੜੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁੱਤਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਜੁਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੜਾਉਣਾ, ਪੰਜਾਲੀ ਜਾਂ ਕਾਠੀ ਪੁਆਉਣੀ ॥

ਜੁਤਾਈ, ਸ:—ਜੁਤਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਜੁਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਜੁੱਤੀ, ਸ:—ਚੰਮ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼, ਪਜ਼ਾਰ ॥

ਜੁੱਤੀ ਉਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ, ਰੁਪਏ ਦੇਣੇ। ਮੁੱਲ ਦੇਕੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ॥

ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਜੁੱਤੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਜੁੱਤੀ ਪੈਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਹੋਣੀ ॥

ਜੁੱਤੀ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮੀਣਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਾਉਣੀ।

ਜੁੱਤੀਆਂ ਚੱਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ॥

ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
ਭਿਉਂ ਭਿਉਂ ਕੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਲਾਜ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਜੁਦਾ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅੱਡ, ਅਲਗ, ਨਿਆਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਡ ਅੱਡ, ਵੱਖ, ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ॥

ਜੁਦਾਇਗੀ
ਜੁਦਾਈ } ਸ:—ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਜੁੱਧ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੰਗ, ਹੰਗਾਮਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜੁੱਧ ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਛੇੜਨੀ ॥

ਜੁੱਧ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣੀ ॥

ਜੁੰਨ, ਪੁ:—ਵਕਤ, ਵੇਲਾ, ਸਮਾ ॥

ਜੁੱਫ, ਪੁ:-ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ (ਹੱਥ ਜਾਲਾ, ਬੈਂਟੂ ਜਾਲਾ) ॥

ਜੁਬਾਬ, ਪੁ:—'ਜਵਾਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਬਿਲੀ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਸਮਾ, ਜਲਸਾ, ਈਦ, ਉਤਸਵ । ਪੰਜਾਹਾਂ ਬਰਸਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਜੁਮਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੁੱਕਰ ਵਾਰ, ਸ਼ੁਕਰ ਵਾਰ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥

ਜੁਮਾ ਮਸੀਤ, ਸ:—ਵੱਡੀ ਮਸੀਤ ਜਿੱਥੇ ਜੁਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਜ਼ੁੰਮਾ, ਪੁ:—ਅਖਤਿਆਰ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਹਵਾਲਾ ॥

ਜ਼ੁੰਮਾ ਜਾਮਣੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੈਣੀ ॥

ਜ਼ੁੰਮੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੌਂਪਣਾ, ਅਮਾਨਤ ਰਖਣੀ ॥

ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਹੋਣਾ ।

ਜ਼ੁੰਮੇ ਲਗਾਉਣਾ
ਜ਼ੁੰਮੇ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ ਦੇਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ ।

ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ ।

ਜ਼ੁੰਮੇ ਵਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ।

ਜੁਮਾਇਰਗੀ, ਸ: -ਜੁਮੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਗਿਰਦ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਤਾਦ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ॥

ਜੁਮਾਈ, ਸ:—ਉਬਾਸੀ (ਲੈਣੀ) ।

ਜੁਮੇਰਾਤ, ਸ:—ਵੀਰ ਵਾਰ ।

ਜੁਮੇਰਾਤੀਆ, ਪੁ:-ਜੁਮੇਰਾਤ ਨੂੰ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਜੁਰ, ਸ:—ਤਾਪ, ਬੁਖਾਰ, ਜ਼ਸ । ਤਾਕਤ ॥

ਜੁਰੈਗਸ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਤਾਪ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਜੁਰਤ, ਸ:—ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ, ਹੌਸਲਾ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਜੁਰਮ, ਪੁ:—ਅਪਰਾਧ, ਕਸੂਰ (ਕੀਮਣਾ, ਸਮਾਉਣਾ) ॥

ਜੁਰਮਾਨਾ, ਪੁ:—'ਜਰਮਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਰਵਾਣਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਹੱਟਾ, ਕੱਟਾ, ਆਦਮੀ ॥

ਜੁੱਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਜ ॥

ਜੁਰਾਣਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਹੱਟਾ ਕੱਟਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਜੁਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖੇਡਣਾ) ॥

ਜੁੱਲ, ਪੁ:—ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ ਵੱਗਾ, ਜੁਲ, ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਜੁਲਚਾਲ, ਵਿ: —ਰੁੱਸੇ, ਛਿੱਥਾ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ) ॥

ਜੁਲ੍ਹਕਣਾ
ਜੁਲਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਂਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਵਾਂਗਰ ਚਲਣਾ, ਘਸਰ ਕੇ ਟੁਰਨਾ ॥

ਜੁਲ ਜੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀੜੇ ਵਾਂਗਰ ਟੁਰਨਾ ॥

ਜੁਲ ਜਲਾਟ, ਸ:—ਕੀੜ ਦੀ ਟੋਰ, ਕੰਬਣੀ ॥

ਜ਼ੁਲਫ਼, ਸਃ—ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲਿਟ, ਮੇਂਢੀ, ਅਲਕ ॥

ਜੁਲਫੀ, ਸਃ—ਬੂਹਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਗਲੀ ॥

ਜ਼ੁਲਫ਼ੂ ਪੁਃ—ਜ਼ੁਲਫ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜ਼ੁਲਮ, ਪੁਃ—ਕਾਹਰ, ਸਖ਼ਤੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜਬਰ॥ (ਕਰਨਾ) ॥

ਜ਼ੁਲਮੀ, ਸਃ—ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ॥ ਪੁਃ—ਜੋ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰੇ॥

ਜੁਲਾਈ, ਸਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜੁਲੱਫ (ੜ)
ਜੁੱਲਾ } ਪੁਃ—'ਜੁੱਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੁਲਾਹ (ਹਾ), ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਉਣਨ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਕਮਅਕਲ ॥

ਜੁਲਾਹਗਰੀ, ਸਃ
ਜੁਲਾਹਪੁਣਾ, ਪੁਃ } ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ।

ਜੁਲਾਹੀ, ਸਃ—ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਜੁਲਾਬ, ਪੁਃ—'ਜੁਲਾਬ' ਵੇਖੋ।

ਜੁਲਾਬੀ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੁਲਾਬ ਲੱਗੇ ॥

ਜੁੱਲੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੁੱਲਾ, ਕੰਧੋਲੀ, ਗੋਦੜੀ ॥

ਜੁਲੀਆ, ਪੁਃ—ਧੋਖੇਬਾਜ਼, ਫਰੇਬੀ, ਕਪਟੀ ॥

ਜੁਵਾਰ,
ਜੁਵਾਰਣ (ਰੀ)
ਜੁਵਾਰੀਆਂ } 'ਜੁਆਰ' 'ਜੁਆਰਨ', ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਜੁੜ ਜਾਣਾ
ਜੁੜਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਲਨਾ, ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਬਨਣਾ। ਮਹੂਰਤ ਜਾਂ ਸਾਹਾ ਠੀਕ ਮਿਲਣਾ ॥

ਜੁੜਣ, ਪੁਃ—ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਇਕੱਠ ॥

ਜੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਜੁੜਾਈ, ਸਃ—ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਜੁੜੁੱਤ
ਜੁੜੱਤ } ਸਃ ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਗੰਠ ॥ ਵਿਃ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ

ਜੂੰ, ਸਃ—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਜੂੰ ਤੋਰ
ਜੂੰ ਦੀ ਤੋਰ } ਸਃ—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਚਾਲ ॥

ਜੂਆਂ ਵੇਖਣੀਆਂ; ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੂਆਂ ਲੱਭ ਕੇ ਕੱਢਣੀਆਂ ॥

ਮੋਈ ਜੂੰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁੱਛ ਚੀਜ਼ ਦੇਣਾ ॥

ਜੂਆ, ਪੁਃ—ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਾਕੇ ਜੋ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਜਾਵੇ (ਖੇਡਣਾ ਮਾਰਨਾ,) ॥

ਜੂਏਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡਣ।

ਜੂਏ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੂਏ ਬਾਜ਼ੀ, ਸਃ—ਜੂਏ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਜੂਹ, ਸਃ—ਘਰਾਂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਰੜੀ ਥਾਂ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਵਾਲਾ ਮਦਾਨ ॥

ਜੂਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਜੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਜੁਝਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੂਠ, ਸਃ—ਖਾਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਬਚੀ ਹੋਈ ਖੁਰਾਕ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਜੂਠਾ, ਵਿ: ਪੁ: } ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਮੈਲਾ, ਜਿਸ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੱਢਕੇ ਖਾਧਾ ਜਾਏ, ਨਾਂ ਮਾਂਜਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਹੈ, ਝੂਠ ॥

ਜੂਠਾ ਮੂੰਹ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਾ ਪੀ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਜੂਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਚਖਣਾ ॥

ਜੂਣ, ਸ:—ਜਨਮ, ਆਵਾਗੌਣ, ਜੁਗ ।
ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਜੂਣ ਕੱਟਣੀ
ਜੂਣ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਸੌਖ ਹੋਕੇ ਉਮਰ ਬਿਤਾਉਣੀ, ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਜੀਉਣਾ ॥

ਜੂਣ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਕੇ ਹੋਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ॥

ਜੂਣ ਭੋਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਢਿੱਡੀ ਵੈਣੀ ਜੂਣ, ਸ:—ਕੋਝਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ । ਬਾਂਦਰ ਦੀ ਜੂਨ ॥

ਜੂਤ (ਜੂਤਾ), ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ, ਘਾਟਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਜੂਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜ ਪੈਣੀ, ਘੁਰਕੀ ਮਿਲਣੀ ।

ਜੂਤ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਜੂਨ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਛੇਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ।

ਜੂਨੀਅਰ, ਵਿ:—ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ, ਛੋਟਾ ।

ਜੂਰੀ, ਸ:—ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ।

ਜੂਲਾ, ਪੁ:—ਜੁਲੀ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਜੂੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਗੰਢ ਦੇਣੀ, ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ ॥

ਜੂੜੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਝਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ ॥

ਜੂੜਾ, ਪੁ:—ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਲਪੇਟ ਕੇ ਗੰਢ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਜੂੜੀ । (ਜੂੜਾ ਕਰਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਜੂੜੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਬੌਹਕਰ, ਬਹਾਰੀ, ਛੋਟਾ ਜੂੜਾ, ਸਣ ਜਾਂ ਤਮਾਕੂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਗੱਠਾ, ਪੂਲਬਧ ॥

ਜੂੜੀ ਸੰਜੋਗ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ । ਜੋੜ, ਸਾਕਾ, ਲੇਖ, ਭਾਗ ॥

ਜੇ, ਯੋਜਕ:—ਸ਼ਰਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ ॥ ਜੇਕਰ ਅਗਰ ॥

ਜੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ ।

ਜੇਉਰ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਾ, ਭੂਖਣ, ਜ਼ੇਵਰ ।

ਜੇਉੜਾ, ਪੁ:
ਜੇਉੜੀ, ਸ: } ਰੱਸੀ, ਡੋਰੀ ॥

ਜੇਹੜਾ, ਇਕ ਬ:
ਜੇਹੜੇ, ਬਹੁ ਬ: } ਪੜ:—ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ॥

ਜੇਹੜਾ ਕੋਹੜਾ, ਪੜ:—ਜੋ ਕੋਈ, ਹਰੇਕ ॥

ਜੇਹਾ (ਹੇ)
ਜੇਹੀ } 'ਜਿਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਕਰ ਯੋਜਕ—'ਜੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਜੀ ਪੁ:
ਜੇਜੀਯਾ } ਪੁ:—'ਜੈਜੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਠ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀਨਾ, ਖੌਂਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ॥

ਜੇਠਾ, ਵਿ:—ਪਲੇਠੀ ਦਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਜੇਠ (ਣੀ) / ਜੇਠੀ } ਪੜ:—'ਜਿੱਤਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਤ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਫਤੇ ॥

ਜੇਤੂ, ਪੁ:—ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੇਬ, ਸ: ਖਾਸਾ, ਸੋਭਾ, ਸ਼ੋਭਾ, ਸਿੰਗਾਰ ॥

ਜੇਬ ਕੱਟਣੀ / ਜੇਬ ਕਤਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਕੇ ਮਾਲ ਚੁਰਾ ਲੈਣਾ ॥

ਜੇਬ ਕਤਰਾ(ਰੂ), ਪੁ:—ਖੀਸਾ ਕਤਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਜੇਬ ਖਰਚ, ਪੁ:—ਵੇਲੇ ਕੁਵੇਲੇ ਜੋ ਵਾਧੂ ਖਰਚ ਹੋਵੇ ॥

ਜੇਬ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ, ਸਜਣਾ ॥

ਜੇਰ, ਸ:—ਬੱਚਾ ਜੰਮਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ॥
ਵਿ:—ਹੇਠ, ਕਾਬੂ, ਅਖਤਿਆਰ ਵਿਚ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਜੇਰਬੰਦ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਗਲ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਵਿੱਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੰਗ ਤੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਜੇਰਜ, ਪੁ:—ਗਰਭ ਤੋਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਜੀਵ (ਮਨੁੱਖ, ਪਸ਼ੂ ਆਦਿਕ) ॥

ਜੇਰਾ, ਪੁ:—'ਜਿਗਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਜੇਲ / ਜੇਲ ਖਾਨਾ } ਪੁ:—ਕੈਦਖਾਨਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੈਦੀ ਰਹਿਣ ॥

ਜੈ, ਸ:— / ਵਿਸਮਕ: } ਜਿੱਤ, ਫਤੇ, ਵਾਧਾ । ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ । ਧੰਨ ।
ਪੜ:—ਜਿੱਤ, (ਜੈਕਾਰ, ਜੈਕੇਰ = ਜਿੱਤੀ ਵਾਰੀ)॥

ਜੈਕਾਰ, / ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ } ਸ:—ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਵਾਜਾਂ॥

ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਾਹਲੀ ਉੱਚੀ ਕਢਣਾ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਉਤਾ ਦੀ ਜੈ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣੀ ॥

ਜੈ ਦਿਆ / ਜੈ ਦੇਵਾ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ।

ਜੈਸਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਜਿਹਾ ॥

ਜੈਸੇਕੋ ਤੈਸਾ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਮੇਲ ਮਿਲਣਾ, ਬਦਲਾ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ / ਜੈ ਜੈ ਵੰਤੀ } ਸ:—ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਜੈਜੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਾਫਰਾਂ ਉੱਤੇ ਮਸੂਲ ਲਾਇਆ ਸੀ ।

ਜੈਂਡ, ਪੁ: / **ਜੈਂਡਣੀ** ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਭੈੜੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸੱਕੇ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੇ॥

ਜੈਨ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਤ (੨੪ ਤੀਰਥੰਕਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ), ਸਰਾਉਗੀ ॥

ਜੈਨੀ, ਪੁ:—ਜੈਨ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਜੈਤ / ਜੈਤ ਸਿਰੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥

ਜੈਂਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਵਧਕ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਜੈਫਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਤੱਤਾ ਗਰਮ ਫਲ ॥

ਜ਼ੈਲ, ਪੁ:—ਧੜਾ, ਤਕੜ, ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ॥

ਜ਼ੈਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਕਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਦਾ ਹੌਦਾ।

ਜੌ, ਪੜ:—ਜੇਹੜਾ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ॥

ਯੋਜਕ-ਜੋ, ਜੇਕਰ॥ ਸ:-ਵਹੁਟੀ, ਭੀਮਤ॥

ਜੋ ਕੁਝ
ਜੋ ਕੋਈ } ਪੜ:—ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ, ਹਰੇਕ।

ਜੋ ਜੋ, ਪੜ:—ਜੇਹੜੀ ਜੇਹੜੀ ਚੀਜ਼, ਹਰ ਸ਼ੈ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਜੋ॥

ਜੋਸ਼, ਪੁ:—ਉਬਾਲ, ਗੁੱਸਾ, ਕਾਮ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮਸਤੀ॥

ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ
ਜੋਸ਼ ਚੜ੍ਹਨਾ
ਜੋਸ਼ ਮਾਰਨਾ
ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਨਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕਾਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ, ਤਪਜਾਣਾ।

ਜੋਸ਼ ਦੇਣਾ
ਜੋਸ਼ਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਕਾੜ੍ਹਨਾ।

ਜੋਸ਼ਾਂਦਾ, ਪੁ:—ਉਬਲੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ਦਾ ਪਾਣੀ॥

ਜੋਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਜੋਤਸ਼ੀ॥

ਜੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ।

ਜੋਹਰ
ਜੋਹੂਰ } ਪੁ: ਢੰਗ, ਦੋਸ਼ਾ, ਵੱਢਾ ਜ਼ਲਾਉ।

ਜੋਹੂ, ਪੁ:—ਜੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ॥

ਜੋਕ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ਜੋ ਗੰਦਾ ਲਹੂ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚਮੋੜ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਮਰਦ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਰੰਨ, ਦੁਖ ਦੇਣੀ॥

ਜੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜੀ ਵਿੱਚ ਤੋਲਣਾ॥

ਜੋਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਲਾਉਣਾ, ਭਾਰ ਮਲੂਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਜੋਖਾਈ, ਸ:—ਜੋਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਜੋਖੂ, ਪੁ:—ਜੋਖਣ ਵਾਲਾ॥

ਜੋਖੋਂ, ਪੁ:—ਡਰ, ਖਤਰਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ਮਾਲ, ਰਕਮ, ਗਹਿਣਾ, ਜਾਇਦਾਦ।

ਜੋਗ, ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਜਾਂ ਸਾਂਢਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ॥
ਪੁ:—ਜੋੜ, ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਚੰਗਾ ਮਹੂਰਤ ਮੌਕਾ, ਭਗਤੀ, ਧਿਆਨ, ਅਭਿਆਸ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ, ਖਟ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥
ਵਿ:—ਲਾਇਕ, ਮੁਨਾਸਬ, ਠੀਕ॥

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਏਕਾਗ੍ਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ॥

ਜੋਗ ਸਾਧਣਾ
ਜੋਗ ਕਮਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ॥

ਜੋਗ ਧਾਰਣਾ
ਜੋਗ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਗੀ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਜੋਗਣ, ਸ: —ਜੋਗ ਸਾਧਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਜੋਗਣੀ ਸ:—ਸ਼ਿਵਜੀ ਜਾਂ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਰਾਖਸ਼ਣੀ ਜਾਂ ਭੂਤਨੀ॥

ਜੋਗਾਭਿਆਸ, ਪੁ:—'ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ' ਵੇਖ॥

ਜੋੱਗਾ, ਵਿ:—ਲਾਇਕ, ਠੀਕ, ਜੋ ਕੰਮ ਦੇ ਸੱਕੇ॥
ਪੁ:—ਬਲਫਦ, ਰਲੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਮੇਲ॥

ਜੋਗੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰ, ਗੋਰਖਨਾਥ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਜੋਗ ਸਾਧਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਦੂਗਰ॥

ਜੋਗੀਆ, ਵਿ:—ਜੋਗੀ ਵਰਗਾ, ਜੋਗੀ ਦਾ, ਭਗਵਾਂ ਰੰਗ।
ਪੁ:—ਭਗਵਾਂ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ॥

ਜੋਜਨ, ਪੁ:—ਚਹੁੰਆਂ ਕੋਹਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ।

ਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਜਾਲੀ ਨਾਲ ਬਲਦ ਜੋੜਨੇ, ਯਾ ਬੱਘੀ ਨੂੰ ਘੋੜਾ ਲਾਉਣਾ ਆਦਿਕ॥

ਜੋਤ, ਸ:—ਚਾਨਣ, ਲੋ, ਲਾਟ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨੀਝ, ਆਤਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤਿ, ਜੋਗ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ।

ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਦੇਵੀ, ਲਾਟ।

ਜੋਤ ਜਗਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਉਤੇ ਅੱਗੇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਣਾ।

ਜੋਤਸ਼, ਪੁ:—ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਨਜੂਮ॥

ਜੋਤਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਚੌਲ॥

ਜੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਣਾ, ਹਲ ਵਾਹੁਣਾ॥

ਜੋਤਨਾ, ਸ:—ਜੋਤ, ਲੋ, ਨੀਝ, ਅਦਰਸ਼ਾ, ਚਾਨਣ॥

ਜੋਤਮਾਨ, ਪੁ:—ਜੋਤ ਵਾਲਾ, ਚਾਨਣਾ॥

ਜੋਤਰ / ਜੋਤਰਾ } ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਤਸਮਾ, ਘੜੇ ਜਾਂ ਗੱਡੀ ਦੇ ਸਾਜ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ॥

ਜੋੱਤਾ / ਜੋਤ੍ਹਾ } ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗੇੜਾ, ਖਾਹਲੀ ਵਾਹੀ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਜੋੱਤੀ / ਜੋਤ੍ਹੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੋਤਰਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ (ਮਸ਼ਕ ਆਦਿਕ ਦਾ)॥

ਜੋਤੀ, ਸ:—'ਜੋਤ' ਵੇਖੋ॥

ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਜੋਤੀਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ॥

ਜੋਧ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਜਤਨ, ਤਪੱਸਿਆ (ਕਮਾਉਣਾ ਕਰਨਾ)॥

ਜੋਧਾ, ਪੁ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਸੂਰਬੀਰ, ਤਪੱਸੀ॥

ਜੋਬਨ, ਪੁ:—ਜੁਆਨੀ, ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਬਲ ਅਤੇ ਸੁਹੱਪਣ॥

ਜੋਬਨ ਚੜ੍ਹਨਾ / ਜੋਬਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਤੀਮਤ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਧਣੀ ਫੁਲਣੀ॥

ਜੋਸ਼, ਪੁ:—ਗਰਮੀ, ਉਬਾਲ, ਜੋਸ਼ (ਆਉਣਾ ਚੜ੍ਹਨਾ)॥

ਜੋਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਕਾਮੀ, ਜੋਸ਼ ਵਾਲਾ, ਮਸਤ॥

ਜੋਰ, ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜਤਨ, ਜ਼ੁਲਮ, ਅਖਤਿਆਰ।

ਜੋਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ, ਡੰਡ ਆਦਿਕ ਕਢਣੇ॥

ਜੋਰ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ॥

ਜੋਰ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਤਿਆਰ ਹੋਣਾ॥

ਜੋਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਜੋਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ॥

ਜੋਰ ਧਗਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਧਾਹਮਧਾੜ, ਮੱਲੋਮੱਲੀ ਧਕਾਧਕੀ॥

ਜੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਆਪਣੇ ਅਖਤਿਆਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਰਜੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ॥

ਜੋਰ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਫੈਲਾਣੀ।

ਜੋਰ ਮਾਰਨਾ, ਜੋਰ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ, ਜੋਰੋ ਜੋਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜੋਰ ਨਾਲ, ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ॥

ਜੋਰਾਵਰ, ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਡਾਢਾ, ਜਬਰਦਸਤ॥

ਜੋਰਾਵਰੀ, ਸ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜਬਰਦਸਤੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਜੋਰੀਂ, ਸ:—ਜੁਲਮ, ਸਖਤੀ, ਜੋਰਾਵਰੀ॥

ਜੋਰੂ(ਰੋ), ਸ: ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ, ਤੀਵੀਂ।

ਜੋੜ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਸੰਗ, ਟੋਕਾ, ਟਾਂਕਾ, ਇਕੱਠ, ਜਮਾ, ਜੜ੍ਹਾ, ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੋ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਜੋੜ ਤੋੜ, ਪੁ:—ਛਲਵਲ, ਗੰਢ ਤੁੱਪ, ਤਤਬੀਰ ॥

ਜੋੜ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ, ਟੁੱਟੇ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਜੋੜ ਭਰਨ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਬਾਲ ਦੀ ਸੁੱਖ ਮਨਾਉਣ ਨੂੰ ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੌਲ ਅਤੇ ਸਰਬਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਿਆਲੀਆਂ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਜੋੜ ਮੇਲ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਇਕੱਠ।

ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਣਾ; ਗਢਣਾ, ਟੋਕੀ ਲਾਉਣੀ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ॥

ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਰੱਖਕੇ ਮੇਲਣੀਆਂ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ॥

ਜੋੜਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਜਣੇ; ਮਰਦ ਤੀਮਤ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਦੋ ਚੀਜਾਂ, ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ, ਜੁੱਤੀ, ਠਕਣੀ ਗਾਂਦੀ ਸੋਟਾ॥

ਜੋੜੀ, ਸ:—ਦੋ ਚੀਜਾਂ, ਦੋ ਜਣੇ, ਬੂਹੇ ਦੇ ਦੋ ਤਾਕ, ਤਬਲੇ, ਦੋ ਘੋੜੇ ॥

ਜੋੜੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਜੋੜੀ ਫੇਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਾਕ ਲਾਉਣੇ ॥

ਜੋੜੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਭਾਈਵਾਲ, ਮੇਲੀ, ਸਾਥੀ॥

ਜੋੜੂ, ਪੁ:—ਧਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਸੂਮ, ਜੋ ਜੋੜ ਲਾਵੇ॥

ਜੌ, ਜੌਂ } ਪੁ:—ਕਣਕ ਵਰਗਾ ਇਕ ਅਨਾਜ॥

ਜੌਖਾਰ, ਪੁ:—ਹਾਜਮੇ ਦੀ ਇੱਕ ਦਵਾ॥

ਜੌਹਰ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰ, ਗੁਣ, ਸਫਾ, ਅਸਰ, ਸਮਝ, ਹੁਨਰ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਆਬ ॥

ਜੌਹਰ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਣ ਦੱਸਣਾ ॥

ਜੌਹਰੀ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਪਾਰਖੂ॥

ਜੌਂਕੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਚਿੰਤ ਹੋਕੇ, ਅਨੰਦ ਨਾਲ॥

ਜੌਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਫਿੱਕੇ ਹੋਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ ॥

ਜੌੜ, ਵਿ:—ਦੋ॥

ਜੌੜਾ, ਪੁ:, **ਜੌੜੀ,** ਸ:, **ਜੌੜੇ** ਬਹੁ:ਬ: } ਇਕੱਠੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਦੋ ਬਾਲ (ਬਹੁਤ ਜੋੜੇ ਜੰਮਦੇ ਹਨ) ॥

ਝ

ਝ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਧਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਝਈ, ਸ:—ਛੌਕਣਾ, ਲੜਾਈ, ਹੱਲਾ ॥

ਝਈ ਲੈਕੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਕਾ ਦੇਣਾ, ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਝੱਸ, ਪੁ:—ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਉ (ਆ ਪੈਣਾ) ॥

ਝੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੋਪੜਨਾ ॥

ਝਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝਸਾਈ, ਸ:—ਝੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜਰੀ ॥

ਝਹਿਰ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ, ਖ਼ੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਉੱਠਣੀ, ਆਉਣੀ, ਛੁੱਟਣੀ) ॥

ਝਹੀ, ਸ:—'ਝਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਕ, ਸ:—ਜੋਸ਼, ਡਰ, ਚਿੱਤ ਦਾ ਵਿਕਾਰ ॥

ਝੱਕ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਝਿਜਕ, ਡਰ, ਸੰਗ, ਹਨੇਰੀ ॥

ਝੱਕ ਚੜ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਝੱਕ ਪੈ ਜਾਣਾ
ਝੱਕ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਸਾ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣਾ ॥

ਝਕਝੋਰ, ਵਿ:—ਭਾਰੇ ਅਤੇ ਸਘਣੇ ਬੱਦਲ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ ਮਸਤੀ ਜਾਂ ਨੀਂਦਰ ।

ਝਕਝੋਰੀ, ਸ:—ਝਖੜ, ਲੜਾਈ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਝਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ, ਚਿੜਚਿੜ ਕਰਨਾ, ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ । ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਝੱਗ

ਝੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਖਾਣੀ, ਡਰਨਾ, ਝਿਜਕਣਾ, ਸੰਗਣਾ ॥

ਝੱਕਰਾ, ਪੁ:—
ਝੱਕਰੀ, ਸ:— } ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਝੱਕੜ, ਪੁ:—'ਝੱਖੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੰਕਾਰ, ਪੁ:—ਛਣਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਚੀਕ, ਕੂਕ ॥

ਝੱਕੀ, ਵਿ:—ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟਾ, ਕੱਬਾ ॥

ਝਕੋਰ, ਸ:—ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ, ਘਟਾ ਆਉਣੀ ॥

ਝਕੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਰਿੜਕਣਾ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝਖ, ਸ:—ਬਕਵਾਦ, ਗੱਪ, ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਝਖ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਝੱਖ
ਝੱਖੜ } ਪੁ:—ਹਨੇਰੀ, ਤੂਫ਼ਾਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਪੌਣ ।

ਝੱਖੜ ਝਾਂਜਾ
ਝੱਖੜ ਝੋਲਾ } ਪੁ:—ਝੱਖੜ, ਹਨੇਰੀ ॥

ਝੱਖੜ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝੱਖ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਨੇਰੀ ਆਉਣੀ ॥

ਝੰਖਾੜ, ਵਿ:—ਬਾਰਾਂਸਿੰਗੇ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਸਿੰਗ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਨਾਂ ਹੋਣ ।

ਝੱਗ, ਸ:—ਬੁਲਬੁਲਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਕਫ਼, ਉਪਰ ਆਈ ਹੋਈ ਮੈਲ ॥

ਝੱਗ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਉਣਾ।

ਝੰਗ, ਪੁ:–ਜੰਗਲ, ਬੇਲਾ, ਰੱਖ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ। ਇੱਕ ਸ਼ੈਹਰ॥

ਝਗਲਾ
ਝਗੁਲਾ } ਪੁ:–ਕਸ਼ਮੀਰੀਆਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਲਾ॥

ਝਗੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਲੜਨਾ, ਜਿਦਣਾ, ਬਖੇੜਾ ਕਰਨਾ॥

ਝਗੜਾ, ਪੁ:–ਲੜਾਈ, ਜਿਦ, ਬਹਿਸ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਝਗੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਝਗੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਲੜਾਈ ਛੇੜਨੀ॥

ਝਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਲੜਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ ਕਰਾਉਣਾ,

ਝਗੜਾਊ
ਝਗੜਾਲੂ } ਵਿ, ਪੁ:–ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ॥

ਝਗੜੇਲਣ, ਸ:–ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ॥

ਝੱਗਾ, ਪੁ:–ਕੁਰਤਾ, ਚੋਲਾ, ਗਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ॥

ਝੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ੇਰ ਜਾਂ ਹਾਥੀ ਦਾ ਚੀਕ ਮਾਰਨਾ, ਕੂਕਣਾ॥

ਝੱਗੀ, ਸ:–ਛੋਟਾ ਝੱਗਾ, ਕੁੜਤੀ॥

ਝੰਗੀ, ਸ:–ਜੰਗਲ, ਬੇਲਾ, ਰੱਖ। ਪੁ:–ਝੰਗ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਝਜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ, ਸੰਗਣਾ, ਡਰਨਾ॥

ਝਜਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ ਪਰੇ ਰੱਖਣਾ॥

ਝੰਜਟ, ਪੁ:–ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਰੌਲਾ॥

ਝੰਜਟਣ, ਸ:
ਝੰਜਟੀ, ਪੁ: } ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਝੱਜਰ, ਪੁ:
ਝੱਜਰੀ, ਸ: } ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਂਡਾ, ਘੜੀ॥

ਝੱਜਾ, ਪੁ:–ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਧਵਾਂ ਅਖਰ, 'ਝ'॥

ਝੰਜੋੜ ਸਿੱਟਣਾ
ਝੰਜੋੜਨਾ
ਝੰਜੋੜ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਹਿਲਾਉਣਾ, ਮਰੋੜਨਾ॥

ਝਟ, ਪੁ:–ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾ, ਪਲ, ਛੇਤੀ, ਹਲਾ (ਕਰਨਾ)।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਛੇਤੀ, ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ॥

ਝੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਛੇਤੀ, ਪਲ ਵਿੱਚ, ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ॥

ਝੱਟ ਟਪਾਉਣਾ
ਝਟ ਲੰਘਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਔਖੇ ਸੌਖੇ, ਵੇਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ॥

ਝਟਕ, ਸ:–ਹੁਲਾਰਾ, ਉਛਾਲਾ, ਧਕਾ॥

ਝਟਕ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਝਟਕਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਝਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਅੱਚਣ ਚੇਤ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਲਿਸ਼ਾ ਹੋਣਾ॥

ਝਟਕਾ, ਪੁ:–ਹੁਲਾਰਾ, ਧੱਕਾ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਾਲ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਸਿਰ ਲਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ), ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰੇ ਹੋਏ ਜਨੌਰ ਦਾ ਮਾਸ॥

ਝਟਕਾ ਮਾਰਨਾ
ਝਟਕਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਝਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਟਕਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਨੌਰ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਟੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ('ਝੱਟਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਝੱਟਾ, ਪੁ:—ਛੰਭਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਟੋਇਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀਆਂ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਟੋਕ-ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝੰਡ, ਸ:—ਨਰਮ ਜਾਂ ਲਿੱਟੇ ਲਿੱਟੇ ਵਾਲ, ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ। ਮੁੰਨਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਦੇਉ ਕਾਜ॥

ਝੰਡ ਬਹਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟ-ਣਾ ।

ਝੰਡਾ, ਪੁ:
ਝੰਡੀ, ਸ: } ਧਜਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਝੰਡਾ ਗੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਜਮਾਉਣਾ ॥

ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਾਬਿਆ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝੰਡੂਲਾ ਪੁ:—ਝੰਡ ਵਾਲਾ ਬਾਲ ॥

ਝਣਝਣਾਉਣਾ
ਝਣਨਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੇ, ਥਰ-ਥਰਾਉਣਾ ।

ਝਣਝਣਾਟ
ਝਣਾਟ } ਸ:—ਥਰਥਰਾਟ, ਦੁਖਦੇ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਹਾਲ ਹੋਵੇ ॥

ਝਣੇਤੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਆਗੂ, ਧੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਝੱਥਾ, ਵਿ:—ਮੱਠ, ਹਲਕਾ (ਸੀਂਹ ਤਾਪ, ਧੁੱਪ) ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੌਲਾ, ਧੀਮਾ) ॥

ਝੱਪ, ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ, ਤੇਜ਼ ॥ ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਛੇਤੀ ॥

ਝਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਉੱਸੇ ਵੇਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ ॥

ਝਪਕੀ, ਸ:—ਝਪਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝਪਟ, ਸ:—ਕੁੱਦ, ਉਛਾਲਾ, ਹੱਲਾ (ਲੈਣੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਝਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣਾ, ਆ ਪੈਣਾ, ਖੋਹ ਲੈਣਾ ॥

ਝਪੱਟਾ, ਪੁ:
ਝਪੱਟੀ, ਸ: } ਹੱਲਾ, ਅਚਾਨਕ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਆ ਪੈਣਾ, ਚਿੱਤਰੇ ਦੀ ਛਾਲ, ਚੀਲ੍ਹ ਦਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਬੋਚਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ॥

ਝਪਾ ਝਪ
ਝਪਾ ਝਪੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਝਪਾਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਉੱਚੀ ਡੋਲੀ॥

ਝੱਫ, ਸ:—ਕਾਹਲੀ, ਆ ਪੈਣਾ, ਹੱਲਾ ॥

ਝੱਫ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟ ਜਾਣਾ (ਕਾਗਤ ਦੇ ਪਤੰਗ ਦਾ) ॥

ਝੱਫ ਮਾਰਨੀ, ਸ:—ਅਚਾਨਕ ਕੋਲ ਉੱਪਰੋਂ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਝੱਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਝੱਫਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੱਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਬੋਚਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਿਗ-ਲਣਾ ॥

ਝਬ, ਝੱਬ, ਝਬਦੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸਤਾਬੀ, ਜਲਦੀ ਝਟ ਪਟ ॥

ਝੰਬ, ਸ:—ਵਾਉ ਜਾਂ ਮੀਂਹ ਦਾ ਧੱਕਾ, ਝੰਬੜ ॥

ਝੰਬ ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੰਬ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ ॥

ਝਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਾਉਣਾ ॥

ਝਬਕੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝੰਬ ਸਿੱਟਣਾ, ਝੰਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜਨਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਪਿੰਜਣਾ ॥

ਝੰਬਣੀ, ਸ:—ਝੰਬਣ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਝਬੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਮਾਰਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖੱਚ ਲੈਣਾ ॥

ਝੰਬੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਝੇੜਾ ॥

ਝੱਬੂ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਜ ਦੀ ਰੱਸੀ ਦਾ ਫੰਦਾ, ਝੁੰਮਣ ॥

ਝੱਬੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਸਤਾਬੀ, ਝਟਪਟ ॥

ਝੰਬੇਲ, ਸ:, ਝੰਬੇਲਾ, ਪੁ: } ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ, ਖਿਲਖਲੀ ।

ਝਮਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ, ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ

ਝਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਅੱਖ ਮੀਟ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ॥

ਝਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਅੱਖ ਮਿਟਾਕੇ ਖੁਲ੍ਹਾਉਣੀ ॥

ਝਮਕੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨੀਂਦਰ ॥

ਝਮਝਮ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਸ਼ਕਣ ਵਾਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਝੰਮਣ, ਪੁ:—ਗੱਡੀ ਦਾ ਉਛਾਲ ॥

ਝਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਮੁਰਝਾਉਣਾ ।

ਝੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟ ਸਿੱਟਣਾ, ਧਰਤੀ ਤੇ ਡੇਗਣਾ ॥

ਝੰਮਣੀ, ਸ:—'ਝੰਬਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਮਾਕਾ, ਪੁ:—ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝਮਾਝਮ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ (ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ), ਬਹੁਤ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ॥

ਝਮੇਲ, ਸ:, ਝਮੇਲਾ, ਪੁ: } 'ਝੰਬੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਰ ਜਾਣਾ, ਝਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਣਾ, ਥੋੜਾ ਥੋ. ਕਰਕੇ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਝਰਨਾ ਪੁ:, ਝਰਨੀ, ਸ: } ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਚੁਆਰਾ ॥

ਝਰਨਾਹਟ, ਸ:—'ਝਣਝਣਾਹਟ' ਵੇਖੋ ।

ਝਰਾਲ, ਸ:—'ਝਲਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਰਾੜ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਛੀਂਗਾ, ਝੇੜ, ਗਲੀ, ਵਿਗਾੜ (ਪੈਣੀ) ॥

ਝਰੀਟ, ਸ:—ਛਿਲਣ ਜਾਂ ਖੁਰਚਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਆਉਣ, ਪੈਣੀ) ॥

ਝਰੋਖਾ, ਪੁ:
ਝਰੋਖੀ, } ਛੋਟੀ ਤਾਕੀ, ਮੋਘਾ, ਰੋਸ਼ਨਦਾਨ ॥

ਝੱਲ, ਪੁ:—ਸੁਦਾ, ਕਮਲ ਪੁਣਾ, ਝੂੰਘ, ਜੰਗਲ, ਪੱਖੇ ਦਾ ਹਿਲਣਾ ॥

ਝੱਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਖਾ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝਲਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ, ਲਿਸ਼ਕ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਝਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ।

ਝਲਕਾ, ਪੁ:—
ਝਲਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਝਲਕੀ, ਸ:— } ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਨਿਗਾਹ, ਸ਼ੋਭਾ, ਜੋਤ ॥

ਝਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ

ਝਲ ਝਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ॥

ਝੱਲਣ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਥੰਮ੍ਹੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਸਮਿਆਨ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਹਲਟ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦੀ ਸ਼ਤੀਰੀ ॥

ਝੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ (ਪੱਖਾ) ॥

ਝਲਮਲ, ਸ:—ਚਮਕ, ਝਲਕ, ਸ਼ੋਭਾ ॥

ਝੱਲਾ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਝਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝਲਾਈ, ਸ:—(ਪੱਖਾ) ਝੱਲਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝਲਾਂਗ
ਝਲਾਂਘ
ਝਲਾਂਘਾ } ਪੁ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

[illegible]

ਝਲਾਂਗੇ
ਝਲਾਂਘੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ॥

ਝਲਾਰ, ਸ:—ਛੰਭ, ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਹਲਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਉਤਾਹਾਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਟੋਕਰੀ ਨਾਲ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੀ ਇੱਕ ਜੁਗਤ ॥

ਝੱਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ ਮਸਤਾਨਾ ॥

ਝੜ, ਪੁ:—ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਜੰਦਰੇ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਕਲਾ, ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤੀ, ਸੁਪੱਫਲ, ਸ਼ੋਭਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ ।

ਝੜ ਜਾਣਾ
ਝੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਲਹਿਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਅੰਤ ਹੋਣਾ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਾ, ਹਾਰਨਾ, ਕਿਰਨਾ, ਰਾਗ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ ॥

ਝੜੋਫ, ਸ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਝਪਟ (ਲੈਣੀ) ॥

ਝੜਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਝੜਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝੜਫਾਊ, ਪੁ:—ਲੜਾਕਾ, (ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕ) ਝਗੜਾਲੂ ॥

ਝੜਫਾਈ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ॥

ਝੜਫਾ ਝੜਫੀ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਪੁਰ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਝੜਬੇਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਫਲ ॥

ਝੜਬੇਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਝੜਬੇਰ ਲੱਗਣ।

ਝੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝੜਵਾਈ, ਸ:—ਝਾੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਝੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਝੜਵਾਉਣਾ ॥

ਝੜਾਈ, ਸ:—ਚੜ੍ਹਾਈ, ਝਾੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਝੜਾਕ (ਕਾ), ਪੁ:—ਹਿੱਲ ਜੁਲ, ਕਾਹਲੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਝੜਾਝੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝਟ ਪਟ ।

ਝੜਾਵਾ, ਪੁ:—'ਚੜ੍ਹਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੜੀ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ, ਢਿੱਲ॥

ਝੜੀ ਬੱਝਣੀ
ਝੜੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਰਹਿਣਾ।

ਫੁਲ ਝੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤਬਾਜੀ ।

ਝੜੂਮ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ॥

ਝਾਉਲਾ
ਝਾਉੱਲਾ } ਪੁ:—ਧੁੰਧ, ਮਾੜਾ ,ਮਾੜਾ ਦਿੱਸਣਾ (ਦਿੱਸਣਾ, ਦਿੱਸ ਪੈਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਝਾਉਲੀ
ਝਾਂਉਲੀ } ਸ:—ਝਪਕੀ, ਨਿਗਾਹ, ਨਖਰਾ (ਦੇਣੀ) ॥

ਝਾਊ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰਾਂ ਤੇ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ।।

ਝਾਈਂ, ਸ:—ਪਰਛਾਵਾਂ, ਚੇਹਰੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਦਾਗ ॥

ਝਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟੇਰਨਾ, ਫਰੇਬ ਦੇਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾਸਾ
ਝਾਂਸਾ } ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਮ ਝਾਂਸਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ,ਛਲਣਾ ॥

ਝਾਂਸੂ
ਝਾਂਸੇ ਬਾਜ } ਪੁ: —ਝਾਂਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ॥

ਝਾਹੂ, ਪੁ:—'ਝਾਊ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਾਕ, ਸ:—ਤੱਕ, ਨਜਰ, ਤਾੜ, ਉਡੀਕ (ਰੱਖਣੀ ਲਾਉਣੀ) ॥

ਝਾਕਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਨਾ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਝਾਕ ਮਝਾਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਕਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਤਾੜਨਾ, ਉਡੀਕਣਾ ।

ਝਾਕਾ, ਪੁ:
ਝਾਕੀ, ਸ: } 'ਝਾਕ' ਵੇਖੋ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝਾਕਾ ਝਾਕੀ, ਸ:—ਤਾੜ, ਇੱਕ ਦੂਏਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝਾਗੜੂ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ॥

ਝਾਂਜ, ਪੁ:—ਵਾਜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਝਾਂਜਰ, ਸ:—ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਪੈਰ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਝਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ (ਕਰਨਾ) ਤੂਫਾਨ (ਵਗਣਾ) ॥

ਝਾਂਜੀਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਝਾਂਜਾ ਜਾਂ ਬਖੇੜਾ ਕਰੇ॥

ਝਾਂ ਝਾਂ, ਸਃ ਛੱਲ ਛੱਲ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ)।

ਝਾਟਮਝਾਟਾ, ਝਾਟਮਝੂਟਾ, ਪੁਃ ਹੱਥੋਂ ਪਾਈ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਾਲ ਖੋਹਣੇ (ਹੋਣਾ)।

ਝਾਟਲਾ, ਵਿਃ—ਪਤ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਾਲਾ

ਝਾਟਾ, ਪੁਃ—ਤੀਮਤ ਦੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ।

ਝਾਟਾ ਖਿਡ੍ਹਨੀ, ਝਾਟਾ ਖਿੰਡਰੀ, ਸਃ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹੋਣ॥

ਝਾਂਡਲਾ, ਵਿਃ—'ਝਾਟਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਝਾਤ, ਪੁਃ, **ਝਾਤੀ,** ਸਃ ਤੱਕ, ਤਾੜ, ਨਜ਼ਰ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ)।

ਝਾਤੀ ਪਾਉਣਾ, ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ, ਝਾਤੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੱਕਣਾ, ਅਗਾਹ ਹੋਕ ਵੇਖਣਾ।

ਝਾਂਪਲ, ਸਃ—ਇੱਕ ਜਨੌਰ, ਕਾਲ ਕਲਿੱਚੀ।

ਝਾਂਫ, ਸਃ—ਜਿਸ ਤੀਮੀ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਨਿੱਕੇ ਹੋਣ, ਫੂਹੜ ਦਾ ਪਰਦਾ।

ਝਾਬ, ਸਃ—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਝਾਂਬ, ਸਃ—ਫੂਹੜ ਦਾ ਪਰਦਾ॥

ਝੱਬਾ, ਝਾਬਾ, ਪੁਃ—ਤੇਲ ਦਾ ਕੁੱਪਾ, ਛੰਮ੍ਹਣ॥

ਝਾਬੂ, ਪੁਃ—ਛਿੱਕੂ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਬਲਦ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਬੁੱਜਾ॥

ਝਾਮਣੀ, ਸਃ—ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲ ਲਾਉਣਾ (ਦੇਣੀ)।

ਝਾਮਾਂ, ਪੁਃ—'ਝਾਵਾਂ' ਵੇਖੋ॥

ਝਾਰਾ, ਪੁਃ—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ॥

ਝਾਰੀ, ਸਃ—ਖਾਰੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਝੱਜਰ, ਹੁੱਕਾ।

ਝਾਲ, ਸਃ ਮਸਾਲੇ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਧੀਰਜ, ਮੁਲੰਮਾ॥

ਝਾਲ ਝੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖ ਸਹਾਰਨਾ॥

ਝਾਲ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁਲੰਮਾ ਕਰਨਾ॥

ਝਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਾਰਨਾ, ਮੁਲੰਮਾ, ਕਰਨਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ॥

ਝਾਲਰ, ਸਃ—ਲਮਕਦੀ ਕੰਨੀ, ਪੱਗ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਡੋਰੀ॥

ਝੱਲੂ, ਪੁਃ—ਝੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ॥

ਝਾਂਵਲਾ, ਪੁਃ, **ਝਾਵਲੀ,** ਸਃ 'ਝਾਉਲਾ' 'ਝਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਝਾਂਵਾਂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਪੱਥਰ, ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖਿੰਘਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਦੀ ਮੈਲ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਝਾੜ, ਪੁਃ—ਝਾੜੀ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ੀ, ਮੋਮ ਬੱਤੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਉਗੇ, ਜਲਾਬ॥

ਝਾੜ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਗਰਦ ਝਾੜਨੀ, ਦੁਰਕਾਰਨਾ॥

ਝਾੜ ਖੰਡ, ਪੁਃ—ਝਾੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦੇਸ॥

ਝਾੜ ਝੰਬ, ਸਃ—ਝੰਬਣਾ, ਸਫਾਈ, ਝਿੜਕੀ॥

ਝਾੜ ਪਛਾੜ, ਸਃ—ਝਿੜਕੀ, ਘੁਰਕੀ, ਲਾਨਤ॥

ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਿੜਕਣਾ, ਘੁਰਕੀ ਦੇਣੀ।

ਝਾੜ ਬਾਰ, ਸਃ ਝਿੜਕਾਂ ਦੀ ਬਾਛੜ, ਫਿਟਕਾਂ ਲਾਨਤ ॥

ਝਾੜ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੁਲਾਬ ਲੈਣਾ, ਲਾਹੁਣਾ, ਮੁੱਛਣਾ

ਝਾੜਨ, ਪੁਃ—ਘੱਟਾ ਝਾੜਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਡੂਡਾ

ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੂੰਝਣਾ, ਨਾਲੋਂ ਲਾਹੁਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲੈਣੀ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਝਾੜਾ, ਪੁਃ—ਪਖਾਨਾ, ਤੀਦਕੀ, ਦਸਤ, ਕੂੜਾ, ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ, ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਢੂੰਡਣਾ।

ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ, ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ ।

ਝਾੜਾ ਝਪਟਾ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ, ਤੀਦਕੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਢੂੰਡ ।

ਝਾੜਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੂਣਾ ਕਰਨਾ, ਛਲਣਾ, ਕਪੜੇ ਝਾੜ ਦੇਣੇ ॥

ਝਾੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ॥

ਝਾੜੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ।

ਝਾੜੂ, ਪੁਃ—ਬੌਹਕਰ, ਬਹਾਰੀ, ਅੱਗ ਬਾਲਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ।

ਝਾੜ ਦੇਣਾ
ਝਾੜੂ ਫੇਰਨਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਤਯਾਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਝਾੜੂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝਿੜਕਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਝਾੜੂ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਫਾਈ ਹੋਣੀ, ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਝਾੜੂ ਬਹਾਰੂ, ਪੁਃ—ਬੌਹਕਰ, ਸੰਬਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਝਿੱਸੀ, ਸਃ—ਸ਼ਰਮ, ਲੁਕਾਉ, ਉਡਾਰੀ, ਨੱਸਾ ॥

ਝਿੱਸੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਬ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਝਿੱਕ, ਅਵਃ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਹੇਠਾਂ, ਵੱਲ, ਪੁਃ ਨੀਵਾਂ ਦੇਸ ।

ਝਿਕਲਾ, ਵਿਃ—ਹੇਠਲਾ, ਪੱਧਰਾ (ਪਹਾੜੀ ਨਹੀਂ)।

ਝਿਕਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ।

ਝਿੰਗਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਮੱਛੀ।

ਝਿੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ 'ਚਿੰਘਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ

ਝਿਜਕਣਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਗਣਾ, ਡਰਨਾ, ਲਿੰਗ ਸੌਂ ਜਾਣੋ।

ਝਿਜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਸੰਗ ਦੇਣਾ, ਤ੍ਰਾਹੁਣਾ।

ਝਿਜਕੀ, ਸਃ—ਸ਼ਰਮ, ਸੰਗ, ਡਰ (ਖਾਣੀ)।

ਝਿਮਝਿਮ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ—ਧੀਮੀ ਹੌਲੀ, ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ।

ਝਿੰਮਣੀ, ਸਃ—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਛੱਪਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਵਾਲ॥

ਝਿੰਮੀ, ਸਃ—ਇਕ ਜਨਾਨਾ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ।

ਝਿਰਕਣਾ,
ਝਿਰਕਾਉਣਾ, } 'ਝੁਰਕਣਾ' 'ਝੁਰਕਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਝਿਰਝਿਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ

ਝਿਰਝਿਰਾ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ, ਜਾਲੀ।

ਝਿੱਲ, ਸ: ਝੈੜੇ, ਝਾੜੀ, ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਬਾੜ ॥

ਝਿਲਮਲ ਝਿਲਮਲ ਕਰਨਾ
ਝਿਲਮਲ ਝਿਲਮਿਲ ਕਰਨਾ
ਝਿਲਮਿਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ ।

ਝਿਲਮਿਲੀ, ਸ: ਬਾਰੀ ਦਾ ਬੂਹਾ, ਝਰੋਖੇ ਦਾ ਪਰ

ਝਿੱਲੀ, ਸ:-ਪਤਲਾ ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ, ਚਮੜਾ ।

ਝਿੜਕ
ਝਿੜਕ ਝੰਬ } ਸ:—ਘੁਰਕੀ, ਗਾਲੀ, ਲਾਨਤ ਕਰੀਦੀ ।

ਝਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: - [illegible]

ਝਿੜਕਾ ਝਿੜਕੀ, ਸ:-ਲਗਾਤਾਰ ਝਿੜਕੀ ਮਿਲਣੀ

ਝਿੜਕੀ, ਸ:—ਘੁਰਕੀ, ਧਮਕੀ, ਲਾਨਤ, ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਭਾਉ ਦਾ ਵਧ ਜਾਣਾ (ਘਾਟੀ) ॥

ਝਿੜੀ, ਸ:—ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ, ਝੰਗੀ, ਬੇਲਾ ।

ਝੀਉਰ ਪੁ:
ਝੀਉਰੀ ਸ: - } ਇਕ ਜਾਤੀ ਜਾਤ ਜਿਸਦੇ ਲੋਕ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਭਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਦੇ ਹਨ, ਮਹਿਰਾ (ਰੀ) ॥

ਝੀਕ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਡੀਕ ਲਾਕੇ ਪੀਣਾ) ॥

ਝੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਰਨਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ।

ਝੀਖ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਨਕਾਰੀ ਸ਼ੈ, ਧੱਗਾ ॥

ਝੀਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ —ਝੁਰਨਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ।

ਝੀਂਗਰ
ਝੀਂਗੁਰ } ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ ॥

ਝੀਂਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੱਛੀ ।

ਝੀਣੀ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਹੌਲੀ, ਮੱਧਮ ॥

ਝੀਤ, ਸ: -ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਗਲੀ, ਵਿੱਥ ॥

ਝੀਠ, ਵਿ: -ਸ਼ੱਕਲ ਵਾਲਾ, ਹੈਨ੍ਹਾ, ਛੈਂਗਾ ॥

ਝੀਲ, ਸ:—ਛੰਭ, ਟੋਭਾ, ਸਰੋਵਰ ॥

ਝੀਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿੜਕਣਾ, ਝੰਬਣਾ, ਲੈਣਾ ।

ਝੀਵਰ
ਝੀਵਰੀ } 'ਝੀਉਰ' 'ਝੀਉਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਝੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕੀ ਫਿਰਵਾਉਣੀ ।

ਝੁਆਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਪੀਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਝੁਸਮੁਸਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ੨ ਚਾਨਣ ।

ਝੁਕ, ਪੁ:—'ਝੁਕਾਉ' ਵੇਖੋ ।

ਝੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਵੇਂ ਹੋਣਾ, ਨਿਉਂਣਾ, ਵਿੰਗੇ ਹੋਣਾ ।

ਝੁਕਾਉ ਪੁ: -
ਝੁਕਾਵਟ ਸ: } ਝੁਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੁਣ ਜਾਂ ਹਾਲਤ।

ਝੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਵਾਉਂਣਾ, ਨੀਵੇਂ ਕਰਨਾ ।

ਝੁੱਗਾ, ਪੁ:—ਘਰ, ਕੁੱਲਾ, ਕੁਟੀਆ ॥

ਝੁੱਗਾ ਝਾਹਾ
ਝੁੱਗਾ ਝਾਜਾ } ਪੁ:—ਘਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ।

ਝੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਸੌਦਾ ਲੈਕੇ ਉੱਪਰੋਂ ਜੋ ਸੀਦੀ ਮਿਲੇ, ਅਗਾਂ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ । ਝੂੰਗਾ ।

ਝੁੱਗੀ, ਸਃ-ਕੁੱਲੀ, ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਛੰਨ।

ਝੂੰਗੀ, ਸਃ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਗਊ। ਝੂੰਗੀ॥

ਝੁੰਜਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਖਿਝਣਾ॥

ਝੁੰਝਲਾਟ, ਸਃ-ਗੁੱਸਾ, ਖਿਝ।

ਝੁੱਟ, ਪੁਃ-ਖੋਹ ਲੈਣਾ, ਝਪੱਟਾ॥

ਝੁੱਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਜ਼ੋਰ ਮਾਰ ਕੇ ਖੋਹਣਾ, ਆ ਪੈਣਾ।

ਝੁੱਟਵਾਈ, ਸਃ-ਝਪੱਟਾ, ਹੱਲਾ, ਖੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਝੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਝੂਟੇ ਦੇਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ।

ਝੁਟਾਈ, ਸਃ-ਝੁਟਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਝੁੱਟੀ, ਸਃ-ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਕੰਮ, ਫੁਰਤੀ (ਲਾਉਣੀ)।

ਝੁਠਲਾਣਾ
ਝੁਠਾਉਣਾ
ਝੁਠਾਲਣਾ
ਝੁਠਿਆਉਣਾ
ਝੁਠਿਆਰਨਾ
} ਕ੍ਰਿਃ ਝੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਦੋਸ ਮਨਵਾਉਣਾ, ਆਪਣਾ ਕਸੂਰ ਮੰਨਣਾ।

ਝੁਠਿਆਰ, ਪੁਃ-ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ।

ਝੁੰਡ, ਪੁਃ-ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਟੋਲਾ, ਭੀੜ, ਮੰਡਲੀ, ਘੁੰਡ, ਤੀਮਤਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾ (ਕਰਨਾ, ਕੱਢਣਾ)।

ਝੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-'ਝੁਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਝੁੰਡੀ, ਸਃ-ਨਿੱਕੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਕੱਠ॥

ਝੁੱਡੂ, ਪੁਃ-ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ ਮਰਦ, ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਗੁਲਾਮ।

ਝੁਣ, ਸਃ-ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੁਝ ਕੁਝ ਦੂਜੀ ਵਰਗੀ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਅੰਸ਼॥

ਝੁਣ ਝੁਣੀ, ਸਃ-ਲਿੰਗ ਮੈਂ ਪਾਲਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕੰਬਣੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਵਾਰੀ ਦਾ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਝੁਣ ਝੁਣੀ ਆਉਣੀ)॥

ਝੁਣਕਾਰ, ਸਃ ਛੁਣ ਛੁਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਝੁੰਬ, ਪੁਃ
ਝੁੰਬੀ, ਸਃ
} ਕੰਬਲ ਜਾਂ ਚਾਦਰ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ॥

ਝੁੰਬ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਕੰਬਲ ਜਾਂ ਚਾਦਰ ਦੀ [illegible] ਲੈ ਕੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਲਪੇਟਣਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਲਮਕਣ ਦੇਣਾ।

ਝੁਮਕਾ, ਪੁਃ-ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਝੂੰਪ, ਪੁਃ 'ਝੁੰਬ' ਵੇਖੋ

ਝੁਮਕਣ, ਸਃ
ਝੁਮਕਾ, ਪੁਃ
ਝੁਮਕੀ, ਸਃ
} —'ਝੁਮਕਾ' ਵੇਖੋ।

ਝੁਮਰ, ਪੁਃ-ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਭਾੜ॥

ਝੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਹੁਤ ਚਾਹ ਰੱਖਣਾ, ਤਰਸਣਾ, ਲੱਚਣਾ।

ਝੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਤਰਸਾਉਣਾ, ਚਾਹ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ।

ਝੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਗਮ ਫ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ, ਪਛਤਾਉਣਾ, ਤੜਫਣਾ।

ਝੁਰਮਟ
ਝੁਰਮੁਟ
} ਪੁਃ-ਭੀੜ, ਕੱਠ, ਝੁੰਡ, [illegible] ਮੱਥੇ ਤੇ ਘੋਗਾ ਪਾਕੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਖੇਡ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ)॥

ਝੁਰੜੀ, ਸ਼ਃ—ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਾਸ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਝੁਰੜੀਆਂ ਪਣੀਆਂ) ॥

ਝੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਛਤਾਵਾ ਜਾਂ ਗਮ ਫਿਕਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਝੁਰਿੜ ਮੁਰਿੜ, ਵਿਃ—'ਚੁਰੜ ਮਰੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੁਰੇਵਾ / ਝੁਰੇਵਾਂ } ਪੁਃ—ਗਮ, ਫਿਕਰ, ਪਛਤਾਵਾ ।

ਝੁੱਲ, ਪੁਃ / **ਝੁੱਲੀ,** ਸ਼ਃ } ਬਲਦ, ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੂਰਾ ॥

ਝੁਲਸਣਾ / ਝੁਲਸ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਬਹੁਤ ਸੇਕ ਦੇਣਾ ।

ਝੁਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਸੇਕ ਦੁਆਉਣਾ, ਸੜਵਾਉਣਾ ।

ਝੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਲਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਲਮਕਣਾ, ਢਲਕਣਾ ।

ਝੁਲਕਾ, ਪੁਃ—ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਬਾਲਣ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਏ, ਸਾੜਾ, ਭੁੱਖ, (ਫਿਰਨਾ, ਵਗਣਾ) ॥

ਝੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੱਲਣਾ, ਗਲਾ, ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥ ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨੱਕੋ ਮੂਹੋਂ ਝੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੱਤ ਲਚਾਰ ਹੋਣਾ

ਝੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੱਖਾ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਝੂਟਾ ਦੇਣਾ ।

ਝੁਲਾਈ, ਸ਼ਃ—ਝੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਾਹ ਦੇਣਾ / ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾੜਨਾ, ਵਿਆਹ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਝੁਠੰਮ, ਪੁਃ—ਝੂਠੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਭੈੜਾ ਕਰਮ ।

ਝੂੰਗਾ, ਪੁਃ—'ਝੁੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੂਜਣਾ / ਝੂਝਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਲੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਥੱਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਝੂਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਹਿਲਣਾ ॥

ਝੂਟਾ, ਪੁਃ—ਪੀਂਘ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹੁਲਾਰਾ, ਨੀਂਦਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਦਾ ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਰਸ, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ।

ਝੂਠ, ਪੁਃ—ਕੂੜ, ਕੁਸੱਤ, ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਗੱਲ (ਕਹਿਣਾ, ਬੋਲਣਾ) ॥

ਝੂਠ ਸੱਚ, ਪੁਃ—ਬਨਾਉਟ, ਗੱਪ, ਉਲਟੀ ਗੱਲ ॥

ਝੂਠਾ, ਪੁਃ / **ਝੂਠੀ,** ਸ਼ਃ } ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ, ਪਖੰਡੀ, ਨਕਲੀ ॥ ਖੋਟਾ(ਟੀ), ਨਕਾਰਾ, ਨਕੰਮਾ, ਬਨਾਉਟੀ ।

ਝੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਝੂਠਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ, ਵਸਾਹ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਝੂਣਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਦੇਣਾ) ॥

ਝੂਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਝੂਮ ਝੂਮ, ਪੁਃ—ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ।

ਝੂਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਝੂਲਣਾ, ਬਦਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ।

ਝੂਮਰ, ਪੁਃ—ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ।

ਝੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਝੁਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੂਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਝੂਲਣਾ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁ: ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ। ਬ੍ਰਿਛ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ॥ ਵਿ:—ਹਿਲਣ ਵਾਲਾ।

ਝੂਲਾ, ਪੁ:—ਪੰਘੂੜਾ, ਪੀਂਘ।

ਝੇਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਝੱਕਣਾ, ਸ਼ੰਗਾਣਾ, ਡਰਨਾ।

ਝੇੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਕਿੱਸਾ।

ਝੇੜੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾਲੂ, ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਝੇਣਦੀ
ਝੇਂਦੀ } ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਸਖਰਾ ॥

ਝੈਰ, ਸ:—ਝੇਰ, ਖੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਛੁੱਟਣੀ) ॥

ਝੈਸਾ, ਪੁ:—ਹੁਜਕਾ, ਧਕਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝੋਕ, ਸ:—ਝੂਟਾ, ਅਦੀਮ ... ਨਗਰ ॥

ਝੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿਚ ਬਾਲਣ ਪਾਉਣਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਧਸਣਾ, ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਝੋਕਾ, ਪੁ:
ਝੋਕੀ, ਸ: } ਜੋ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬਾਲਣ ਪਾਵੇ, ਦਾਣਗਰ, ਝੁੱਲਾ ॥

ਝੋਖ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ।

ਝੋਜ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗੋਗੜ ॥

ਝੋਜੜ, ਪੁ:—ਗੋਗੜ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ

ਝੋਟੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਝੋਟੜਾ
ਝੋਟਾ
ਝੋੱਟਾ } ਪੁ: ਸੰਢਾ, ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ ਆਦਮੀ ॥

ਝੋਟੇ ਕੁੱਟ, ਪੁ:—ਕਿਰਸਾਣ, ਪੇਂਡੂ, ਤਕੜਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਝੋਟੀ
ਝੋੱਟੀ } ਸ:—ਕੱਟੀ, ਮਹਿ ਦੀ ਬੱਚੀ, ਮੋਟੀ ਤ੍ਰੀਮਤ।

ਝੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣਾ, ਅਰੰਭਣਾ (ਗੀਤ), ਛੇੜਣੀ (ਗੱਲ) ॥

ਝੋੱਨਾ ਪੁ—ਤੋਹ ਸਮੇਤ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ॥

ਝੋਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਝੇਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਝੋਰਾ, ਪੁ:—ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ, ਗਮ, ਉਦਾਸੀ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਝੋਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ, ਵੱਟ ਪੈਣ, ਜਨੌਰ ਦੇ ਕੱਟੇ ਸੀਮੇ ਹੋਣੇ ਕੱਚ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ, ਪੱਟਾ ॥

ਝੋਲ ।
ਝੋਲ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਰਿੜਕ ਕੇ ਲੱਸੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੱਖਣ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਝੋਲਾ, ਪੁ: ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਗਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ।

ਝੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੋਗ, ਅੰਗ ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣੇ, (ਮਾਰ ਜਾਣਾ, ਵਗ ਜਾਣਾ) ॥

ਝੋਲੀ, ਸ:—ਥੈਲੀ, ਪੱਲਾ, ਕੈਲੀ, ਗੱਢੀ, ਸੂਆ, ਚੱਦਰ ਦੀ ਕੈਨੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾਂ ਅਨਾਜ ਆ ਸੱਕੇ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਮੀਣਾਂ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਫ਼ਾਲਤੂ ਅਨਾਜ ॥

ਝੋਲੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਣਾ, ਆਸਰਾ ਤੱਕਣਾ ॥

ਝੋਲੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ: ਦੁਰਾਈ [illegible] ਬੀਜ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਚੱਦਰ ਦੀ ਕੰਨੀ ਵਿਚੋਂ ਮਿਟੀ ਕਢ ਕੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣੀ ॥

ਝੋਲ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਖੋਟਾ, ਖੋਟਾ ਵੀਰ ॥

ਝੋਂ ਜਾਣਾ / **ਝੋਣਾ** / **ਝੌਂਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਲਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਝੌਂਪੜਾ, ਪੁ: / **ਝੌਂਪੜੀ,** ਸ: / **ਝੌਂਫੜਾ,** ਪੁ: / **ਝੌਂਫੜੀ,** ਸ: } [illegible] ਸਰਕੜਿਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ।

ਝੋਰ, ਸ:—ਖੁਰਕ, ਜਲੂਣ (ਆਉਣੀ, ਛੁੱਟਣੀ, ਲੱਗਣੀ)।

ਝੌਲਾ / **ਝੌਲੀ** } 'ਝਾਉਲਾ' 'ਝਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ।

ਝੌੜ, ਸ:—ਝਪਟ, ਹੱਲਾ, ਧਮਕਾ, ਢਾਂਗੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕੰਠੀਆਂ ਵਜਣੀਆਂ ॥

ਝੌੜ ਹੋਣ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉੱਪਰ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਞ

ਞ, ਪੁ:—ਞੰਞਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਦਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਟ

ਟ, ਪੁ:—ਟੈਂਕਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਟੱਸਣ, ਪੁ:—ਟੂਣਾ (ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ), ਨਖਰਾ ਬਣਾਉਣੀ ਗੱਲ, ਮਕਰ (ਝਾੜਨੇ) ॥

ਟੱਸਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਰੇਸ਼ਮ ॥

ਟਹਕਾ, ਪੁ:—ਧੜਕੀ (ਮਾਰਨਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਟਹਿਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ ਸੁਹੱਪਣ, ਫੁੱਲ ਦਾ ਖਿੜਾਉ ॥

ਟਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰੇ ਹੋਣਾ, ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ, ਮੂੰਹ ਦੱਸਣਾ, ਫੁੱਲ ਵਾਕਰ ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ॥

ਟਹਿ ਟਹਿ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਟਹਿਣਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਤਣੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਡਾਲ, ਸ਼ਾਖ।

ਟਹਿਣੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਟਹਿਣਾ, ਡਾਲ।

ਟਹਿਲ, ਸ:—ਸੇਵਾ, ਨੌਕਰੀ, ਖਿਜਮਤ ॥

ਟਹਿਲਣ, ਸ:—ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ।

ਟਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੈਲ ਕਰਨੀ, ਹੌਲੀ ੨ ਫਿਰਨਾ ॥

ਟਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਘਿਉ ਦੁਧ ਬਦਾਮ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਪਕਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼।

ਟਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਫਿਰਾਉਣਾ।

ਟਹਿਲੀਆ / **ਟਹਿਲੂਆ** } ਪੁ:—ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨੌਕਰ ॥

ਟਹੀ, ਸ:—ਟਿਕਟਿਕੀ, ਨਜ਼ਰ, ਖੋਜ, ਝਾਲ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਹੀਆ, ਪੁ:—ਮਟੀ ਦਾ ਠੀਂਪਾ ॥

ਟਹੂਕਾ / **ਟਹੋਕਾ** } ਪੁ:—ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਚੋਟਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਦੇਣਾ) ॥

ਟਹੋਲਾ / **ਟਹੌਲਾ** } ਪੁ:—ਹੱਥ ਜਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਟੱਕ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪੈਣਾ (ਕਰਨੇ) ਵੱਢਾ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਲਾਉਣਾ)। ਸ:—ਝਾੜ, ਨਜ਼ਰ॥

ਟੱਕ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ, ਲਕੜੀ ਉੱਤੇ ਵੱਢਾ ਪਾਉਣਾ॥

ਟਕਸਾਲ, ਸ:—ਜਿੱਥੇ ਰੁਪਏ ਪੈਸੇ ਆਦਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਪਰਤਾਵਾ॥

ਟਕਸਾਲ ਬਾਹਰ, ਵਿ:—ਖੋਟਾ, ਨਕਲੀ॥

ਟਕਸਾਲੀ, ਵਿ:—ਟਕਸਾਲ ਦਾ, ਖਰਾ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਟਕਸਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਟਕਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ।

ਟਕ ਟਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਟੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣਾ, ਵੱਢਣਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ।

ਟਕਰ, ਸ:—ਤਾੜ, ਨਜ਼ਰ, ਟਿਕਟਿਕੀ (ਲਾਉਣੀ)॥

ਟਕਰ ਟਕਰ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ।

ਟੱਕਰ, ਸ:—ਧੱਕਾ, ਸੱਟ, ਟਾਕਰਾ, ਮੇਲ, ਬਰਾਬਰੀ॥

ਟੱਕਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਾ ਪੈਣਾ॥

ਟੱਕਰ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜੇ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ।

ਟੱਕਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਨਾ॥

ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਪਿਆ ਫਿਰਨਾ।

ਟੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਖਹਿਣਾ, ਭਿੜਨਾ, ਲੜਨਾ॥

ਟਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਭਿੜਾਉਣਾ, ਲੜਾਉਣਾ॥

ਟਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਦਾ ਚੁਕਵਾਉਣਾ, ਕਰਵਾਉਣਾ, ਟਾਕਾ ਲਗਵਾਉਣਾ।

ਟੰਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਕਾ ਲੁਆਉਣਾ, ਜੁੜਵਾਉਣਾ

ਟਕਵਾਈ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਜਾਂ ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਟਕਾ, ਪੁ:—ਦੋ ਪੈਸੇ, ਅੱਧਆਨੀ (ਟਕੇ = ਧਨ)॥

ਟਕਾ ਭਰ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ।

ਟਕੇ ਚਾਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਕਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ

ਟਕੇ ਭਰਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਦੇਣਾ।

ਟਕੇ ਵਰਗਾ ਜੁਆਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ।

ਟੰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਂਕਾ ਲੁਆਉਣਾ, ਜੁੜਵਾਉਣਾ।

ਟੰਕਾਈ, ਸ:—ਟਾਕਾ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਟਕੀਣਾ, ਪੁ:—ਠਰ੍ਹਾਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਖਿਲਸਣ॥

ਟਕੂਆ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੁਹਾੜੀ।

ਟਕੋਰ, ਸ:—ਭਾਫ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੇਕ, ਸੱਟ, ਮਖੌਲ (ਕਰਨੀ, ਲੱਗਣੀ)॥

ਟਕੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥ ਪੜਨਾ, ਦਬਣਾ, ਟੋਕਣਾ, ਤਗਾਦਾ ਕਰਨਾ

ਟਕੋਰਾ, ਪੁ:—ਥਾਪੀ, ਧੱਕਾ ।

ਟਕੌਚੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਝੇੜਾ ਝਗੜਾ, (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਟਖ ਟਖ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਖੜਕਾਇਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਲਾਉਣੀ) ।

ਟਖਣਾ, ਪੁ:-ਗਿਟਾ, ਗਿਟੇ ਦਾ ਜੋੜ ।

ਟੰਗ, ਸ: ਲੱਤ, ਜੰਘ ॥

ਟੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਥਕੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਜਾ ...

ਕ੍ਰਿ: ਲਟਕ ਮੰਨਾ ਲਮਕਾਉਣਾ, ਫਾਸੀ ਦੇਣਾ ...

ਟੰਗੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਸੋਹਣੀ ਟੰਗ

ਟੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਵਾਉਣਾ, ਫਾਹੇ ਦੁਆ-ਉਣਾ ।

ਟੰਗਾਈ, ਸ:—ਟੰਗਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟਟਕ ਰ, ਸ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ (ਲਗਾਣਾ)

ਟਟਕਾਰੀ, ਸ:—ਕੁੱਕੜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਚੋਕਸਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਮਾਰਨੀ)।

ਟੱਟ ਟੱਟ, ਵਿਸਮਯ: ਘੋੜੇ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਟੋਰਨਦ ਅਵਾਜ ।

ਟੱਟਰੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗੰਜ (ਪਣੀ) ॥

ਟਟਵਾਣੀ, ਸ:—ਟੱਟੂ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਟਾਇਰੀ ।

ਟੰਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਲੜਾਈ ॥

ਟੱਟੀ, ਸ:—ਸੋਚ ਖਾਨਾ, ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖਿੜਕਾ, ਖਸ ਦਾ ਖਿੜਕਾ ਜਿਸ ਪੁਰ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕ ਕੇ ਵਾਉ ਠੰਡੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਉਨਾਲ ਵਿਚ) ॥

ਟੱਟੀ ਓਹਲੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕਰਨਾ ।

ਟੱਟੀ ਚੋੜ, ਸ:—ਸਤਯਾਨਾਸ ॥

ਟੱਟੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਫਿਰਨਾ ।

ਧੋਖੇ ਦੀ ਟੱਟੀ, ਸ:—ਮਕਰ ਫਰੇਬ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਟਟੀਹਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਘੋੜਾ, ਟਾਇਰ ॥

ਟੱਟੂ ਬਟੇਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ, ਦਿਲਗੀ॥

ਟਟੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਟੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਪਸਾਰਨਾ ॥

ਟੱਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਚੂਹੜੀ ॥

ਟਡਾਣਾ
ਟਡਿਆਣਾ } ਪੁ:—'ਟਲਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਣ ਟਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੰਟਾ ਵੱਜਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਅਵਾਜ ਆਉਣੀ ।

ਟਣਾਣਾ
ਟਣਿਆਣਾ } ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ।

ਟਣਿਕ, ਸ:—ਟੱਲੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਟਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤੋਲ, ੨੮ ਮਣ ।

ਟੱਪ, ਪੁਃ—ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਬੱਘੀ ਦਾ ਪੜਦਾ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਟੱਬ ਪੀਪਾ ॥

ਟੱਪਕੇ, ਪੁਃ—ਮਕਈ ਦੇ ਟਾਂਡੇ (ਨਿਕਲਣੇ)

ਟੱਪ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਕੁੱਦ ਕੇ ਅਪਣੇ [illegible] ਆ ਜਾਣਾ, ਦਖਲ ਦੇਣਾ

ਟਪਕ, ਸਃ—ਡਿੱਗਣਾ, ਬੂੰਦਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਟਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਿੱਗਣਾ, ਵਗਣਾ, ਲਾਰ ਪੈਣਾ (ਵਲ) ॥

ਟਪਕਾ, ਪੁਃ—ਮੀਂਹ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਬੂੰਦਾਂ ਦਾ ਡਿਗਣਾ, ਅੰਬ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਕਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਸਦਾਕ[illegible] ਮੁੰਡਾ ।

ਟਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਿਗਾਉਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ

ਟਪਕੀ, ਸਃ ਸ਼ਰਾਰਤਣ, ਬਹੁਤ ਮੀਂਹ ਕਰ ਦਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਲੰਮੇ ਪਤਲੇ, ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਜੁਆਰ ਦੇ ਟਾਂਡੇ ॥

ਟੱਪ ਜਾਣਾ, / **ਟੱਪਣਾ,** } ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁੱਦ ਕੇ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਛਾਲ ਲਾਉਣੀ ।

ਟੱਪਰਾ, ਪੁਃ / **ਟੱਪਰੀ,** ਸਃ } ਛੱਪਰ, ਝੁੱਗੀ ॥

ਟਪਲਾ, ਪੁਃ—ਭੁੱਲ, ਭਰਮ, ਧੋਖਾ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਟੱਪਾ, ਪੁਃ—ਗੀਤ, ਸੁਰ, ਤੁਕ, ਉਛਾਲਾ ਕਹੀ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਟਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਦਾਉਣਾ, ਲੰਘਾਉਣਾ।

ਟਪਾਊ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਉੱਪਰੋਂ ਟੱਪ ਸਕੀਏ (ਘੋੜਾ), ਟਪਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਟਪਾਰ, ਸਃ—ਗੱਪ, ਝੂਠ (ਮਾਰਨੀ), ਨਜ਼ਰ, ਟੂਣਾ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਟਪੂਸਾ ਪੁਃ / **ਟਪੂਸੀ (ਟਪੌਸੀ),** ਸਃ } ਛਲਾਂਘ, ਉਛਾਲ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਟੱਬਰ, ਪੁਃ ਪਰਵਾਰ, ਕਬੀਲਾ, ਵਹੁਟੀ, ਗਭਰੂ, ਬਚੇ ॥

ਟੱਬਰ ਟੀਹਰ / **ਟੱਬਰ ਟੋਰ** } ਪੁਃ—ਟੱਬਰ ਕਬੀਲਾ, ਪਰਵਾਰ ।

ਟੱਬਰੀ, ਸਃ—ਵਹੁਟੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ ।

ਟਮਕ, ਪੁਃ—ਵੱਡਾ ਢੋਲ ਜੈਸਾ, ਨਗਾਰਾ ॥

ਟਮਕੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਢੋਲ, ਨਗਾਰਾ ।

ਟਮਕੀਰਾ, ਪੁਃ ਢਮਕੋਰਾ, ਟੀਂਘੂਰਾ, ਤਬਲਾ ॥

ਟਮਕੀਰੀ, ਸਃ—ਢਮਕੋਰੀ, ਨਗਾਰੇ ਵਰਗਾ ਖੜਾਉਣਾ ।

ਟਮ ਟਮ, ਸਃ—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬੱਘੀ ॥

ਟਰ / **ਟੈਰ** } ਸਃ—ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ (ਮਾਰਨੀ) ।

ਟਰਟਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਟਰਟਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਟਰੰਕ, / **ਟ੍ਰੰਕ** } ਪੁਃ—ਲੋਹੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ॥

ਟਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ [illegible] ਕਰਨਾ, ਬਕਣਾ ॥

ਟਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—[illegible], ਟਾਲ ਦੇਣਾ ॥

ਟਰਕਾਊ, ਵਿ: ਘਾਊ, ਨਿਗਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਟਰਟਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਕਣਾ, ਗੱਪ ਮਾਰਨਾ ॥

ਟਰਨ, ਸ: [illegible] ਫੋਕੀ ਫੜ, ਬਕਵਾਦ (ਮਾਰਨਾ)

ਟਰੜਾ, [illegible] ਸਣਾ, ਵੈਂਗਲ, ਤਰੜ ।

ਟਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਝਗੜਨਾ, [illegible] ਕਰਨਾ

ਟਟੋਲੂ, ਵਿ: ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ [illegible] ਟਟੂ ।

ਟਟੂ, ਪੁ: —ਈਦ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਤਿਹਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ।

ਈਦ ਪਿੱਛੋਂ ਟਟੂ—'ਈਦ' ਵੇਖੋ ।

ਟ੍ਰੈਨ, ਸ: -ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਈ ਗੱਡੀਆਂ ਹਨ ।

ਟ੍ਰੈਕਟ, ਪੁ: -ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਕਿਤਾਬ ।

ਟ੍ਰੈਮ, ਸ: [illegible] ਗੱਡੀ (ਰੇਲ) ਦੀ ਸੜਕ [illegible] ਚਲਣ ਵਾਲੀ ॥

ਟੱਲ, ਪੁ: ਘੜਿਆਲ, ਘੰਟਾ ॥

ਟਲ ਜਾਣਾਂ
ਟਲਣਾ (ਨਾ) } ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ ।

ਟੱਲਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ, ਲੀੜਾ, ਖਿੱਦੂ ਯਾ ਗੁੱਲੀ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਟ ਮਾਰਨੀ ॥

ਟਲਾਊ, ਪੁ: -ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹਾਨਾ ।

ਟਲਾਉ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਟਾਲਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਟਲਾਉਣਾ
ਟਲਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਣ ਦਾ ਕੋਰਣ ਹਟਾ-ਣ, [illegible] ॥

ਟਲਾਊ, [illegible] ਟਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਟਾਲਸ੍ਹੀ, ਆਲਸੀ [illegible] ਲਗਿਆ ਜਾ ਸੱਕ ।

ਟੱਪੀ, ਸ: -[illegible], ਲੋਰ ਘੰਟੀ ।

ਟਾਇਰ ਗਾ) [illegible] ਛਵਾ [illegible] ॥

ਟਾਇ[illegible], ਸ:—[illegible], ਛੋਟੀ ਘੰਡੀ ।

ਟਾਈਮਪੀਸ [illegible]—ਛੋਟੀ ਘੜੀ, [illegible] ਵਾਲਾ [illegible] ।

ਟਾਸ, [illegible] ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੇਹੜੀ ਪਾਰਟੀ ਪਹਿਲੇ ਖੇਡੂ, [illegible] ਉਡਾਲਣਾ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਟੱਸ, ਸ: [illegible], ਖਚਲ, ਦੁਖ ।

ਟਾਹਰ, ਸ: ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਸ਼ੋਰ, ਹਾਕ ॥

ਟਾਹਰਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਉੱਚੀ [illegible] ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਬੁਲਾਣਾ ।

ਟਾਹਲੀ; ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਅਨਿਆਲੀ (ਦਲਾਲਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)

ਟਾਂਕ, [illegible] ਉਸੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇ (੫, ੭ ਆਦਿਕ) ॥

ਟਾਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਸੀਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਰੰਗਣਾ, ਵੀਮ ਖਾਣੀ ॥

ਟਾਕਰਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਸਾਹਮਣਾ, ਖਹਿ, ਝਗੜਾ ॥

ਟਾਂਕਾ, ਪੁ:—[illegible] ਵੰਢ, ਜੋੜਾ [illegible] ਲਗਾਇਣਾ, [illegible]

ਟਾ[illegible]
ਟਾਂ[illegible] } ਸ: [illegible], ਟੁਕੜਾ, ਲੀਰ, ਟੱਲੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਟਾਕੂ, ਪੁ: [illegible] ਨਸ਼ਰ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, ਡਿਗਰ, [illegible] [illegible] ਗਾ ।

ਟਾਹੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਗੁਹਾੜੀ ॥

ਟਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੋ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਭਾਰੀ ਬੱਘੀ ॥

ਟਾਂਚ, ਸ:—ਐਬ, ਖੋਚਲ, ਦੁੱਖ ।

ਟਾਂਚੀ, ਸ: ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਤੁਸਾ

ਟਾਟ, ਪੁ:—ਸਣ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਤੱਪੜ

ਟਕਾ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਦੀ ਸਾਫ ਧੁੱਪ, ਨਿੰਬਲ ॥

ਟਾਂਟਾ, ਪੁ:
ਟਾਂਟੀ, ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ।

ਟਾਂਡ, ਸ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਜੱਥਾ ॥

ਟਾਂਡਾ
ਟਾਂਢਾ } ਪੁ:—ਜੁਆਰ, ਮਕਈ, ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਸੁਦਾਗਰ ਦਾ ਮਾਲ ।

ਟਾਪ, ਸ: ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੈਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਜਾ ਖੁਰੀ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਟਾਪਦਾਰ, ਵਿ:—ਸਿੱਖ ਰਿਸਾਲੇ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆ ਦੇ ਉੱਚੇ ਬੂਟ ॥

ਟਾਪੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਤ੍ਰ, ਉਹ ਧਰਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਜਲ ਹੋਵੇ ॥

ਟਾਮਾਂ
ਟਾਵਾਂ } ਵਿ:—ਵਿਰਲਾ, ਕੋਈ ਕੋਈ, ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ।

ਟਾਮਾਂ ਟਾਮਾਂ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਹੀ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ॥

ਟਾਲ, ਸ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਲਕੜਾਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਜਿੱਥੇ ਲਕੜਾਂ ਵਿਕਣ ।

ਟਾਲ ਮਟੋਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹਾਨਾ ॥

ਟਾਲਣਾ
ਟਾਲਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਕਰਨਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕਣਾ ॥

ਟਾਲਾ
ਟਾਲਾ ਬਾਲਾ } ਪੁ:—ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹਾਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਟਾਲ੍ਹੀ, ਸ:—'ਟਾਹਲੀ' ਵੇਖੋ।

ਟਾਵਾਂ, ਵਿ: 'ਟਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ।

ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ, ਵਿ: 'ਟਾਮਾਂ ਟਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ।

ਟਿੱਕਸ, ਪੁ: ਆਮਦਨ ਪੁਰ ਮਸੂਲ, ਟਿਕਟ ॥

ਟਿਕਟ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ, ਚਿੱਠੀ, ਸਣਦ ।

ਟਿਕਟ ਕਲਕਟਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੇ ਅਸਟੇਸ਼ਨ ਪੁਰ ਟਿਕਟ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬੂ ਜਾਂ ਸਾਹਬ ॥

ਟਿਕਟਿਕਾਉ, ਪੁ: ਅਟਕਾਉ, ਰਹਾਇਸ਼ ॥

ਟਿਕ ਟਿਕੀ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਕੇ ਵੇਖਣਾ-ਭਾੜੀ (ਲਾਉਣੀ), ਇਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ (T ਸ਼ਕਲ ਦਾ)।

ਟਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ, ਅਟਕਣਾ, ਸੌਣਾ, ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ।

ਟਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕੰਮ ਤੇ ਲਾਉਣਾ, ਸੰਧੂਰ ਦਾ ਤਿਲਕ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਟਿਕਰੀ
ਟਿੱਕਰੀ } ਸ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੱਕਾ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਉਚਾਈ ਟਿਕਾਉਣ ॥

ਟਿਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਾਉਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਟਿਕੜ, ਪੁ: ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਟਿਕੜੀ, ਸ:—'ਟਕਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਟਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ, ਵਿਆਂਤ੍ਰਿਆ ਵੱਲੋਂ ਪੁਰੋਹਿਤ ਦੇ ਘਰ ਮੋਹਰਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤ, ਕਲੰਕ ॥

ਟਿਕਾਉ, ਪੁ:—ਠਹਿਰਾਉ, ਅਟਕਾਉ, ਥਿਰ ਰਹਿਣਾ।

ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਧਰਨਾ।

ਟਿਕਾਊ, ਵਿ:—ਟਿਕਣ ਵਾਲਾ, ਥਿਰ ॥

ਟਿਕਾਣਾ, ਪੁ: ਡੇਰਾ, ਅਟਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਪਤਾ, ਰਹਾਇਸ਼, ਸਹਾਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਟਿੱਕੀ, ਸ: ਨਿੱਕੀ ਰੋਟੀ, ਰੋਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਟਿੱਕੀ ਆਲੂ, ਪੁ: ਵੱਡਾ ਆਲੂ।

ਟਿੱਕੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਕੇ ਤੱਕਣਾ ॥

ਟਿੰਘ, ਸ:—ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼।

ਟਿਚਕਰ, ਸ:—ਹੁੱਜਤ, ਮਖੌਲ, ਜੁਗਤ (ਕਰਨੀ)।

ਟਿਚਕਾਰਨਾ / ਟਿਟਕਾਰਨਾ — ਕ੍ਰਿ: ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਵਾਸਤੇ 'ਟਿਚ ਟਿਚ' ਕਰਨਾ ॥

ਟਿਚਕਾਰੀ / ਟਿਟਕਾਰੀ — ਸ:—ਟਿਚ ਟਿਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੀਭ ਉਤਾਹ ਖਿੱਚਕੇ ਕਢੀ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨੀ)।

ਟਿਚ ਟਿਚ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਉਤਾਹ ਖਿੱਚਕੇ ਟਿਚ ਟਿਚ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ (ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਲਈ) ॥

ਟਿਟਹਿਣਾ / ਟਿਟਾਣਾ / ਟਿਟਿਆਣਾ / ਟਿਟੈਣਾ — ਪੁ: ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ

ਟਿੱਟਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ ॥

ਟਿੱਟੀ / ਟਿੱਟੀ ਚੌੜ — ਟੱਟੀ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਟਿੱਡ, ਪੁ:—ਜ਼ਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਟਿੱਡ ਲੱਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਆ ਜਾਣੇ ॥

ਟਿੰਡ ਸ:— / **ਟਿੰਡਾਂ** (ਬਹੁ: ਬ:) — ਹਲਟ ਦੀ ਮਾਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ, ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ, 'ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਗੋਲ ਕੱਦੂ'।

ਟਿੰਡਣ, ਪੁ: / **ਟਿੰਡਾਣੀ,** ਸ: — ਟਿੰਡ [illegible] ਨੂੰ ਲਗਣ ਵਾਲੇ [illegible]

ਟਿੱਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੀੜਾ, ਮੱਕੜ ॥

ਟਿੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ ॥

ਟਿਡਾਣਾ / ਟਿਡਿਆਣਾ — ਪੁ:—ਰਾਤ ਨੂੰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ।

ਟਿੱਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਮਕੜੀ ॥

ਟਿੰਡੇ / ਟਿੰਡੋਂ — ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ, ਟਿੰਡਾ।

ਟਿੰਢ, ਸ:—ਆਕੜ, ਘਮੰਡ, ਗੁਮਾਨ ॥

ਟਿੱਪ, ਸ:—ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੰਗ ਦਾ ਦਾਗ ॥

ਟਿੱਪਸ, ਸ਼ਃ—ਜੁਗਤ, ਢੌਂਚ, ਗੰਢ, ਜੋੜ ।

ਟਿੱਪਸ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋੜ ਤੋੜ ਕਰਨਾ ।

ਟਿੱਪੀ, ਸ਼ਃ—ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਨੱਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਚੰਦ' ਵਿੱਚ ਹੈ) ॥

ਟਿੱਬਾ, ਪੁਃ
ਟਿੱਬੀ, ਸ਼ਃ } ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਪਹਾੜੀ, ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ਵਾਲੀ ਸਹਿਲੇ ਦੇ ਵਰਗੀ ਦੀ ਢੇਰੀ (ਟਿੱਬਾ ਕੁੱਦਣਾ) ॥

ਟਿਭੁਕਣਾ
ਟਿਭਜਾਣਾ
ਟਿਭਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ ਬਸ ਤੋਂ ਪਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਟਿਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਪਰੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਟਿਮਕ, ਸ਼ਃ—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ॥

ਟਿਮਕਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ਕਿਰਨਾ, ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਣੀ ॥
ਪੁਃ—ਦਾਗ ॥

ਟਿਰਕਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਵਟਣਾ, ਰੁੱਸਣਾ ।

ਟਿਰਕ ਧਾਸ, ਸ਼ਃ—ਵੱਡੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਹਾਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟਿਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਜਾਮੇ ਨੂੰ ਢਿਲਕ ਕੇ ਦੇਣਾ ॥

ਟਿਰ ਜਾਣਾ
ਟਿਰਣਾ
ਟਿਰ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਨੀਵੇਂ ਆਣਾ, ਖਿਸਕ ਕੇ ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ ਜਾਣਾ, ਸਲਾਮਤ ਹੋਣਾ ਹੋਣੀ ।

ਟਿਰਲ ਫਿਟਲ, ਸ਼ਃ—ਬਕਵਾਦ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ)

ਟਿਰਲ ਫਿੱਸ, ਸ਼ਃ—ਢਿੱਲ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਗਾਹਾਂ ਪਰ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਟਿਲ, ਪੁਃ—'ਟਿਲੀ' ਵੇਖੋ ।

ਟਿਲਵਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਔਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਰੀ ਦੁਹਰੀ ਹੋਵੇ । ਪੁਃ (ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਟਿਲਵੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਨਿਰਾ ਖੌਂਦ ਹੋਵੇ, ਧੀ (ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਟਿੱਲਾ, ਪੁਃ—ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ, ਟਿੱਬਾ, ਲਕੜਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਟਿੱਲੀ, ਸ਼ਃ—ਬਲਦਾਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗਲ ਦੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਘੰਟੀ ॥

ਟਿੱਲੀ, ਸ਼ਃ—ਛੋਟਾ ਟਿੱਲਾ ॥

ਟੀਸ, ਸ਼ਃ—ਚੀਸ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ । 'ਚੀਸ' ਵੇਖੋ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਕੱਠੀ ਸਿਲਾਈ ॥

ਟੀਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੜਕਣਾ, ਫਰਕਣਾ ॥

ਟੀਸੀ, ਸ਼ਃ—ਚੋਟੀ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਿਖਰ ।

ਟੀਕਾ, ਸ਼ਃ—ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਅਰਥ ॥

ਪੁਃ—ਮਾਤਾ ਪਲੇਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੀਕਾ, ਮਾਤਾ ਟੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਟੀਚਰ, ਪੁ:—ਸਿਖਾਂਦਾ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਸਟਰ ॥

ਟੀਚਾ, ਪੁ:—ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਥਾਂ, ਸਿਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਠੀਕ ਥਾਂ ॥

ਟੀਕਾ ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਜ਼ੂ ਆਦਿਕ ਠਕ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਟੀਟ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਖੋਟਾ ॥

ਪੁ:—ਪੈਰ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਉੱਚਾ ਵਲ, ਅੱਖ ਦਾ ਦਾਗ, ਬਿਨਾ ਖਿਆਲੇ ਜੋ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਟੀਂ ਟੀਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਕਣਾ, ਕੂਕਣਾ।

ਟੀਂਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਹਰੀ ਭਾਜੀ, ਟੀਂਡਾ ॥

ਟੀਪ, ਸ:—ਵਾਜੇ ਦਾ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਬੋਲ, ਹੁੰਡੀ ਰਕਮ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਨਕਲ ਲਿਖਣਾ, ਗਾਉਣ ਵਿਚ ਅਵਾਜ਼ ਚੁੱਕਣਾ, ਇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਚੂਨੇ ਦਾ ਜੋੜ। (ਕਰਨਾ) ॥

ਟੀਪ ਟਾਪ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ ਠਾਠ, ਸਜਾਉਟ ।

ਟੀਪ ਢਾਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਖਰਚ ਦੇਣੀ ।

ਟੀਪੂ, ਪੁ:—ਨਿਕਾ ਜੇਹਾ ਕੁੱਤਾ ।

ਟੀਮ, ਸ:—ਫੁਟਬਾਲ ਆਦਿਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਟੀਰਾ, ਵਿ:—ਅੱਖ ਚਰ ਕੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਭੈਂਗਾ ॥

ਟੁਹਣਾ, ਟੁਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਟੋਹਣਾ, ਢੂੰਡਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ।

ਟੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲੂਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਢੂੰਡ ਕਢਾਉਣਾ, ਪਤਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਟੁਹਾਈ, ਸ:—ਟੋਹਣ ਜਾਂ ਫੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟੁਹਣੀ, ਸ:—ਡੰਡਾ, ਡਾਂਗ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਟੁਟੁ ਬਾ, ਪੁ:—ਟੋਭਾ, ਢਬ, ਤਲਾਉ, ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਟੁਕ, ਵਿ:—ਜ਼ਰਾ ਕੁ, ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ।

ਟੁੱਕ, ਪੁ:—ਟੋਟਾ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਟੋਟਾ ॥

ਟੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣਾ, ਵੱਢਣਾ ॥

ਟੁੱਕਰ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਟੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕਰਾਉਣੇ ॥

ਟੁਕਵਾਈ, ਸ:—ਟੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਟੁਕੜਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਕਣ੍ਹੀ ਹਿੱਸਾ ।

ਟੁਕੜੀ, ਸ:—ਨਿਕਾ ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਡਾਰ, ਫੌਜ, ਇਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਟੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਟਵਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕਢਵਾਉਣੀ ॥

ਟੁਕਾਈ, ਸ:—ਟੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਟੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜਾ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਅੜਾ ਲੈਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਤੰਬ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਣਾ ॥

ਟੁੱਟ, ਪੁ:—ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਜਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਜਾਇਗੀ, ਥੋੜਾ, ਟੋਟਾ, ਘਾਟਾ, ਛੁੱਟੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਹਾਸ਼ੀਏ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ।

ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਟੇ ਹੋਣੇ, ਭੱਜਣਾ, ਪਾਟਣਾ ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ।

ਟੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਣਾ, ਦਿਆਲ ਹੋਣਾ

ਟੁੰਡ, ਪੁ:—ਬੰਬ ਖੁਲੀ ਬਾਂਹ, ਰੁੱਖ ਦਾ ਸੱਖਣਾ ਤਣਾ ॥

ਟੁੰਡਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਬਾਂਹ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਜਾਏ

ਟੁੰਡਿਆਂ ਕੱਸਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਲੇ ॥

ਟੁੰਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸੀਉਣਾ, ਗੰਢਣਾ, ਟਾਂਕੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਟੁੰਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੰਢਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਟੁੰਢਾਈ, ਸ:—ਟੁੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਟੁਣਕ ਟੁਣਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੱਕੀ ਟੱਲੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ।

ਟੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਕ ਛਿੱਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਿੱਟ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਟੁਣ ਟੁਣ ਕਰਨਾ / ਟੁਣ ਟੁਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਾਜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ।

ਟੁਣੀਆਂ, ਪੁ:—ਟੂਣੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, [illegible] ਧੰਦ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਟੁੱਬ ਟੱਲੀ / ਟੁੱਬ ਟਾਈ / ਟੁੱਬ ਟਾਕੀ } ਸ:—ਕਪੜ ਦਾ ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ ਟੋਟਾ

ਟੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਟੁਬੀ ਲਾਉਣੀ, ਗੋਤਾ ਮਾਰਕੇ ਖੂਹ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਗਾਰ ਕੱਢਣੀ।

ਟੁੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਟਿਚੋਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, [illegible] ਦਾ ਉਠਾਉਣਾ।

ਟੁੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁਹਾਉਣਾ, ਉਠਵਾਉਣਾ, ਛਿੜਾਉਣਾ।

ਟੁੰਬਈ, ਸ:—ਟੁੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੇੜ ਹਰਕਤ

ਟੁੱਬੀ / ਟੁੱਭੀ } ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਗੋਤਾ।

ਟੁਭਾਈ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਤੋੜ ਅੱਪੜਨ ਮਗਰੋਂ ਖੂਹ ਦਾ ਟੋਆ ਡੂੰਘਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਟੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚਲਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਜਾਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਕੰਮ ਦੇਣਾ, ਜਾਰੀ ਹੋਣਾ।

ਟੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਧੱਕਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਭੇਜਣਾ ਫਿਰਾਉਣਾ, ।

ਟੁੱਲ, ਪੁ:—ਗੁੱਲੀ ਨੂੰ ਡੰਡਾ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਟ, ਚੋਟ ।

ਟੂੰ, ਸ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਵਾਈ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਟੂੰ ਟਾਂ, ਸ:—ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ, ਨਾਂਹ, ਸ਼ੇਖੀ ਕਰਨਾ) ॥

ਟੂਸ

ਟੂਸ, ਸਃ—ਕੌੜੇ ਤੇਲ ਵਰਗੀ ਬੋ (ਆਉਣੀ ਮਾਰਨੀ)॥

ਟੂਸਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੈੜੀ ਬੋ ਨਾਲ ਦਿਲ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ॥

ਟੂਸਾ, ਪੁਃ—ਮਦਾਰ ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਕਪਾਹ ਦਾ ਫੁੱਲ॥

ਟੂਸੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਟੂਸਾ॥

ਟੂਟ, ਸਃ—'ਤੂਤ' ਵੇਖੋ॥

ਟੂਟੀ, ਸਃ—ਨਲੀ, ਨਲਕੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਨੜੀ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਇੱਕਬੀੜੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ॥

ਟੂਣਾ, ਪੁਃ—ਜਾਦੂ, ਮੰਤ੍ਰ, ਝਾੜਾ॥

ਟੂੰਬ, ਸਃ—ਧਾਤ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਗਹਿਣਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਟੂੰਬਟੱਲੀ
ਟੂੰਬ ਟਾਕੀ } ਸਃ—ਕਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਲੀਰਾਂ॥

ਟੂਲ, ਪੁਃ—ਉਂਘ, ਪੀਨਕ (ਆਉਣਾ), ਸਟੂਲ, ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਔਜ਼ਾਰ ਜੋ ਖਰਾਦ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਟਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਂਘਣਾ, ਝੋਕਾਂ ਖਾਣੀਆਂ॥

ਟੇਸ਼ਣ, ਪੁਃ—'ਰੇਲ ਘਰ' ਵੇਖੋ॥

ਟੇਕ, ਸਃ—ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ, ਅਟਕਾਉ॥

ਟੇਕਣ, ਪੁਃ ਸਃ—ਲਕੜੀ ਦਾ ਗੋਂਠਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ।

ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰਖਣਾ, ਧਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ॥

ਟੈਂ ਟੈਂ

ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਨਿਵਾਕੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ॥

ਟੇਕਰਾ, ਪੁਃ
ਟੇਕਰੀ, ਸਃ } ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਟਿੱਬਾ, ਟਿਲਾ॥

ਟੇਟਕਾ, ਪੁਃ—ਮਧਰਾ, ਨਿੱਕੇ ਕੱਦ ਦਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਟੇਟਾ, ਪੁਃ—ਟਾਕਰਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਬਖੇੜਾ (ਹੋਣਾ)॥

ਟੇਟੂਆ, ਪੁਃ—ਅੱਖ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਦਾਣਾ, ਮਹੁਕਾ॥

ਟੇਢ, ਪੁਃ—ਵਿੰਗ, ਵਲ, ਜਿਦ, ਅੜ੍ਹਬ ਪੁਣਾ॥

ਟੇਢਾ, ਵਿਃ—ਵਿੰਗਾ, ਢਿੰਗਾ, ਹਠੀ, ਅੜ੍ਹਬ॥

ਟੇਬਲ, ਸਃ—ਮੇਜ਼॥

ਟੇਬਲ ਕਲਾਥ, ਪੁਃ—ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ।

ਟੇਮ, ਪੁਃ—ਵਖਤ, ਵੇਲਾ, ਸਮਾ॥

ਟੇਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁੱਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਛੁਹਾਕੇ ਤਰ ਕਰਨਾ (ਟੇਮ ਟੇਮ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਟੇਰ, ਸਃ—ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਲਾਉਣਾ)॥

ਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਥੁੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਥਿਠਾਂਹ ਲਟਕਾਉਣਾ, ਤ੍ਰਿਲਕਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਤੋੜਨਾ॥

ਟੇਵਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇ॥ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖ॥

ਟੈਂ ਸਃ—ਐਂਠ, ਆਕੜ, ਅਵਾਜ਼, ਹੰਕਾਰ॥

ਟੈਂ, ਟੈਂ, ਸਃ—ਬਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਵਾਦ॥

ਟੈਹਕ / ਟੈਹਕਣਾ } 'ਟਹਿਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਟੈਕਸਟ ਬੁਕ, ਸਃ—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਟੈਂਕਾ, ਪੁਃ—'ਟ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਟੈਂਕਾ ।

ਟੈਨਸ, ਸਃ—ਇੱਕ ਵਲੈਤੀ ਖੇਡ, ਇੱਕ ਲੀਹ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਟੈਂਪਰੈਂਸ, ਪੁਃ—ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਟੈਂਪਰੈਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਸਃ—ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਭਾ ।

ਟੈਰ (ਰਾ) ਸਃ / **ਟੈਰੀ** ਪੁਃ } 'ਟਾਇਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਟੈਲੀਫੂਨ (ਫ਼ੋਨ), ਸਃ—ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਅਵਾਜ਼ ਦੂਰ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਟੋਆ / ਟੋਇਆ } ਪੁਃ—ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ, ਛੇਕ, ਵਿਰਲ, ਛੰਭ

ਟੋਇਆ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਹਿਲੇ ਆਸ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਨਿਰਾਸ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਈ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਟੋਆ ॥

ਟੋਹਣਾ / ਟੋਹਣੀ } 'ਟੁਹਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਟੋਹਾ ਟਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੋਹਣਾ, ਟੋਲਣਾ ।

ਟੋਕ, ਸਃ—ਲੋਹਾਰੀਏ ਵੇਲਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਪੱਛੀਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ॥

ਟੋਕ / ਟੋਕ ਟਾਕ } ਸਃ—ਰੋਕ, ਬਾਧਾ, ਅਟਕਾਉ, ਮਖੌਲ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਟੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਹਟਕਣਾ, ਪੁੱਛਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਲਾਉਣੀ ॥

ਟੋਕਰਾ, ਪੁਃ / **ਟੋਕਰੀ,** ਸਃ } ਪਲਛੀ ਵਾਂਸ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉੱਪਰੋਂ ਖੁਲ੍ਹਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਟੋਕਾ, ਪੁਃ—ਪੱਠੇ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ (ਹੁਪੋ) ।

ਟੋਕਾ ਹਾਣੀ, ਸਃ—ਪੱਠੇ ਕਤਰਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਟੋਕਾ ਟਾਕੀ, ਸਃ—ਟੋਕ, ਟੋਕ ਟਾਕ ॥

ਟੋਟ, ਸਃ—ਅੰਤ, ਘਾਟਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਥੁੜ ॥

ਟੋਟਕਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ, ਰੋਗ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਤਵੀਤ ਜਾਂ ਮੰਤ੍ਰ, ਅਨੋਖੀ ਦੁਆ ।

ਟੋਟਨੀ, ਸਃ / **ਟੋਟਰ,** ਪੁਃ / **ਟੋਟਰਾ,** ਪੁਃ / **ਟੋਟਰੀ,** ਸਃ } ਸਿਰ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ॥

ਟੋਟਰ / ਟੋਟਲ } ਪੁਃ—ਸਾਰੀ ਗਿਣਤੀ, ਜੋੜ ॥

ਟੋਟਾ, ਪੁਃ—ਘਾਟਾ, ਥੁੜ, ਲੋੜ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਟੁਕੜਾ (ਕਰਨਾ), ਗਰਮ ਜ਼ਨਾਨੀ ਚਾਦਰ ॥

ਟੋਟੀ, ਸਃ—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜਾਂ ਧਾਂਤ ਦੀ ਪੋਰੀ ॥

ਟੋਡੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ਸਵੇਰ ਦਾ ॥

ਟੋਣਾ, ਪੁਃ—'ਟੂਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਟੋਪ, ਪੁਃ—ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ, ਕੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਟੋਪਾ, ਪੁ: ਅਨਾਜ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ਪੰਜ ਤੋਂ ਸੇਰ, ਚਾਰ ਪੜੋਪੀਆਂ ।

ਟੋੱਪਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ (੨ ਕੁਸੇਰ) ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟੋਪੀ ॥

ਟੋੱਪੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਇੱਕ ਛਿੱਕੂ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਰ ਢੱਕਦੇ ਹਨ, ਚਿਲਮ ॥

ਟੋੱਪੀ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਟੋਪੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬਾਬੂ ॥

ਟੋੱਪੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੁਗਲ ਜਾਂ ਫਰੰਗੀ ।

ਟੋਬੀ, ਸ:—ਟੁੱਭੀ, ਖੂਹ ਖੋਂਦਣਾ ਜਾਂ ਗੋਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਾਰ ਕੱਢਣੀ ।

ਟੋਂਬੂ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ, ਹੁਕਮ, ਲਿਖਤ, ਹੁੰਡੀ (ਕਰਨਾ)॥

ਟੋਂਬੂ ਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦਾ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਦੇਣਾ॥

ਟੋਭਾ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਛੱਪੜ, ਟੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਟੋਰ, ਸ:—ਚਾਲ, ਲੱਖਣ, ਕਿਲਕ ।

ਟੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਜਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਵਿਦਿਆ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਰਾ ਟੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਚਲਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਟੋਰਾ ਟੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਟੋਲ
ਟੋਲ ਭਾਲ } ਸ:—ਭਾਲ, ਖੋਜ, ਤਲਾਸ਼, ਤੱਕ ਢੂੰਢ ॥

ਟੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖੋਜਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਢੂੰਢਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਟੋਲਾ
ਟੋੱਲਾ } ਪੁ:—ਮਹੱਲਾ, ਭੀੜ, ਦਲ, ਘਰਾਣਾ ਮੰਡਲੀ ।

ਟੋਲੀ
ਟੋੱਲੀ } ਸ: —ਸੰਗਤ, ਸਭਾ, ਕੱਠ, ਮੰਡਲੀ ।

ਟੌਂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਂਕਣਾ, ਰੋਣਾ, ਕਤੂਰੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਟੌਣ ਹਾਲ, ਪੁ:— 'ਕਮੇਟੀ ਘਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਠ

ਠ, ਪੁ:—ਠੱਠਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਾਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ।

ਠਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੰਨੇ ਜਾਣਾ, ਫਸਕੇ ਆਉਣਾ, ਭੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਠਹਿਕ, ਸ: —ਸੱਟ, ਚੋਟ, ਟੱਕਰ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਠਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ (ਕੱਚ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ।

ਠਹਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੋਣੀ ।

ਠਹਿਰਾਉ, ਪੁ:—ਅਟਕਾਉ, ਟਿਕਾਉ, ਪਕਿਆਈ ॥

ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਥੱਪਣਾ ॥

ਠਕ ਠਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਟ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ ॥

ਠਕਾਣਾ, ਪੁ:—'ਠਿਕਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠਕੁਰਾਇਣ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪਤਵੰਤੀ ॥

ਠਕੁਰਾਈ, ਸ:—ਠਾਕਰ ਦੀ ਪਦਵੀ, ਸਰਦਾਰੀ, ਮਾਲਕੀ ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ। ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਠਕੁਰਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੱਕਰ ਖਾਣੀ, ਸੱਟ ਲਗਣੀ॥

ਠਗ, ਠੱਗ } ਪੁ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥

ਠਗਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਠੱਗਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ ॥

ਠਗ ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਠੱਗਾਂ ਦੀ ਚਲਾਕੀ ॥

ਠਗਣਾ, ਪੁ: **ਠਗਣੀ,** ਸ: } ਜੋ ਠੱਗੇ, ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲਵੇ ॥

ੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਲੁੱਟਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਣਾ ॥

ਠਗ ਵਾੜਾ ਪੁ:—ਠੱਗਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਠਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਠਗਾਈ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਚੋਰੀ, ਛਲ, ਫਰੇਬ (ਖਾਣੀ)॥

ਠਗੀ, ਠੱਗੀ } ਸ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਲੁੱਟਣ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਠਗੀਆ, ਠੱਗੀਆ } ਪੁ:—ਠੱਗਣ ਵਾਲਾ, ਛਲੀਆ ॥

ਠਠ, ਸ:—ਮਹਿਮਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਭੀੜ ਭਾੜ, ਬਰਾਤ ਸੂਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਥੰਮ੍ਹ, ਥੈਨ੍ਹ ॥

ਠਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ।

ਠਠੰਬਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿਜਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਥਿੜਕਣਾ॥

ਠਠਰਾਉਣਾ, ਠਠਰਾ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁੰਨ ਹੋਣਾ, ਕਰੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਠੱਠਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਰ 'ਠ' ਦਾ ਨਾਉਂ, ਹਾਸਾ, ਮਖੌਲ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਠੱਠੇ ਵਿੱਚ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਖੌਲ ਨਾਲ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਠਠਿਆਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਧਾਤ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਘੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਠਠੇਰਾ, ਪੁ:—ਠਠਿਆਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਠਠੋਲੀ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਸ਼ਕਰੀ, ਮਖੌਲ ॥

ਖ਼ੌਲੀ ਠਠੋਲੀ, ਸ:—ਮੇਹਣਾ, ਝਾੜ (ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਠੰਡ, ਠੰਢ } ਸ:—ਸਰਦੀ, ਪਾਲਾ, ਸੀਤ, ਅਰਾਮ (ਪੈਣੀ)।

ਠੰਡਕ, ਠੰਢਕ } ਸ:—'ਠੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਠੱਡਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਦੇ ਕਲਕਊਏ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਹੱਦ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਠੰਡਾ (ਢਾ), ਪੁ: **ਠੰਡੀ (ਢੀ),** ਸ: } ਸਰਦ, ਸੀਤ, ਮੁਰਦਾ, ਚੁੱਪ ਸਮਤ, ਬੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ਨਰਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਰਹਿਤ ॥

ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਲੈਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਜਾਣ ਦੇਣਾ॥

ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਦੇਣਾ, ਬੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਹਟਾਉਣਾ॥

ਕਲੇਜਾ ਠੰਡਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈ ਚੁਕਣਾ॥

ਠੰਡੇ ਸਾਹ, ਪੁ:—ਹਾਹੁਕੇ (ਭਰਨੇ)।

ਠੰਡੇ ਠੰਡੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ (ਜਾ ਠੰਡ ਹੋ ਜਾਏ)॥

ਠੰਡਿਆਈ, ਠੰਢਿਆਈ, ਸ:—ਸਰਦਾਈ, ਭੰਗ, ਠੰਡੀ ਦੁਆ (ਪੀਣ ਵਾਲੀ)॥

ਠੰਡੀ, ਸ:—ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਚੀਚਕ, ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ।

ਠਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਣ ਛਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਣੀ॥

ਠਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ॥

ਠਣਾਕਾ, ਪੁ:—ਛਣ ਛਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਠੱਪ ਚੰਦ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਮੇਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ)।

ਠੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਣਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਛਾਪਣਾ, ਢੱਕਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਿਤਾਬ ਬੰਦ ਕਰਨੀ॥

ਠਪਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਵੱਟੀ।

ਠੱਪਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿੱਕਾ, ਸੱਚਾ, ਛਾਪ, (ਲਾਉਣਾ)॥

ਠਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣ॥

ਠਪਾਈ, ਸ:—ਠੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਠਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਠੰਡ, ਪਾਲਾ, ਕੱਕਰ (ਪੈਣਾ, ਪੈਣੀ)॥

ਠਰਕ, ਪੁ:—ਵਾਦੀ, ਝੱਸ, ਝੂਠੀ ਚਾਹ॥

ਠਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ ਜੋ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਘਬਰਾ ਜਾਣਾ॥

ਠਰਕੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਠਰਕ ਹੋ॥

ਠਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਠਰਨ, ਸ:—ਠੰਡ, ਪਾਲਾ, ਸਰਦੀ॥

ਠਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਡੇ ਜਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੱਲ ਨਾ ਸੱਕਣਾ॥

ਠਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਡਾ ਕਰਨਾ, ਸਰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਠਾਹਰਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ॥

ਠੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਠਹਿਰਾਉ, ਅਟਕਾਉ; (ਪਾ ਦੇਣੀ, ਪੈਣੀ)॥

ਠੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਠਲ੍ਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੋਥੜ ਦਾ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾ॥

ਠਾਂ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਜਾਂ ਤੋਪ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਥਾਂ॥

ਠਾਂਸ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸ਼ੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਵਡੱਪਣ॥

ਠਾਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਤੁੰਨਣਾ, ਨੱਪਣਾ, ਠੋਕਣਾ

ਠਾਹਰੀ, ਸ:—ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰਕੇ ਬੈਠਣਾ॥

ਠਾਹਰੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪੁਰ ਚੜ੍ਹਨਾ॥

ਠਾਹ ਠਾਹ, ਪੁ:, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੱਟ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਠਾਹਰ, ਸ:—ਥਾਂ, ਠਿਕਾਣਾ, ਠੌਰ ॥

ਠਾਕ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਬਾਧਾ ।

ਠਾਕਣਾ / ਠਾਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ਹਟਕਣਾ ॥

ਠਾਕਰ / ਠਾਕੁਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਸੁਆਮੀ, ਪਤਵੰਤਾ, ਸਰਦਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮੂਰਤ ।

ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਮੰਦਰ ॥

ਠਾਠ, ਸ:—ਲਹਿਰ, ਸ਼ਮਿਆਨ, ਸਜ ਧਜ ॥

ਠਾਠਾ, ਪੁ:—'ਢਾਟਾ' ਵੇਖੋ ।

ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਠਣੀਆਂ ॥

ਠਾਂ ਠਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਠੀਂ ਠੀਂ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਠਾਢਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਖੜ੍ਹਾ, ਤਕੜਾ ।

ਠਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਮਿਥਣਾ ॥

ਠਾਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਪੁਲਸ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਠਾਣੇਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਠਾਣੇਦਾਰੀ, ਸ:—ਠਾਣੇਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥

ਠਾਣੇ ਮੀਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਹਾਕਮ ॥

ਠਾਣੇ ਠਾਣੇ ਮੀਰ ਹੋ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੇਹੀ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਣਾ, ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਆਕੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਠਾਰ ਦੇਣਾ / ਠਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੰਢਾ ਕਰਨਾ, ਜਮਾਉਣਾ, ਪਥਰਾ ਦੇਣਾ ।

ਠਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠੇਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਠਿੱਸ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਠਿਸਕ, ਸ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਠਿਸਕਰੀ, ਸ: ਚੋਂਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ ॥

ਠਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਫਿਸਲਣਾ ॥

ਠਿਕਾਣਾ, ਪੁ:—ਥਾਂ, ਠਾਹਰ, ਡੇਰਾ, ਹਦ, ਟਿਕਾਉ ॥

ਠਿਕਾਣੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਂਭਿਆ ਜਾਣਾ, ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ ॥

ਠਿਕਾਣੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਂਭਣਾ, ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਥਹੁ ਸਿਰ ਰਖਣਾ ॥

ਠਿਗਣਾ, ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਵਾਉਣਾ ॥

ਠਿੱਗਾ ਪੁ:—ਸੋਟੀ, ਡੰਡਾ, ਹਥਿਆਰ ॥

ਠਿੱਠ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਬਦਨਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਠਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨਾ ॥

ਠਿੱਪਰ, ਪੁ:—ਗੌਂਗਲੂ, ਸ਼ਲਗਮ ॥

ਠਿੱਪਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਹੁੜ ਪਾਣਾ ॥

ਠਿੱਬਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰ ਵਾਲਾ, ਡਿੰਗੀ ਹੋਈ ਅੱਡੀ ਵਾਲਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ)॥

ਠਿੱਲ੍ਹ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ)।

ਠਿੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁੱਦ ਪੈਣਾ, ਡੁੱਬਣਾ ॥

ਠੀਂ ਠੀਂ ਕਰਨਾ / ਠੀਂ ਠੀਂ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣੀ, ਬੰਦੂਕਦੀ ਅਵਾਜ਼ਕਰਨੀ।

ਠੀਹਮ(ਆ), ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਲਾ, ਢੀਮ ॥

ਠੀਕ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਸੱਚਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਬਰਾਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ॥

ਠੀਕ ਠਾਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ।

ਠੀਕ ਠੀਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਠੀਕ ਤਰਾਂ, ਮੁਨਾਸਬ ਤੌਰ ਪੁਰ ॥

ਠੀਕਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਬੱਖਰ ॥

ਠੀਕਰੀ, ਸ:—ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਠੀਂਗਾ, ਪੁ:—ਸੋਟੀ, ਡੰਡਾ, ਹਥਿਆਰ ॥

ਠੀਪ, ਸ:—ਚਾਂਡੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾ ॥

ਠੀਪਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜੀਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ। ਠੀਪੇ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ੈ।

ਠੀਮ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਲਾ, ਢੀਮ॥

ਠੁੱਸ, ਸ:—'ਠਿੱਸ' ਵੇਖੋ। ਠਕਾਰੀ ਅਵਾਜ਼।

ਠੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਣਾ

ਠੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੰਨ ਕੇ ਭਰਾਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਖੁਲਾਉਣਾ।

ਹ ਠੂਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਢਿਆਂ ਨੂੰ ਲਡਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ ॥

ਠੁਕ, ਸ:—ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਵਡਿਆਈ॥

ਠੁੱਕ, ਸ:—ਇਕੱਠ, ਢੋਕਾ, ਮੇਲ, ਭੀੜ, ਜੋੜ ॥

ਠੁੱਕ ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮ ਰਾਸ ਆਉਣਾ॥

ਠੁਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਠੋਕਰ ਲੁਆਉਣੀ॥

ਠੁਕਰਾਈ, ਸ:—'ਠਕੁਰਾਈ' ਵੇਖੋ।

ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਖਹਿਣੇ।

ਠੁਕਵਾਈ, ਸ:—ਠੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਠੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਠੁਕਾਉਣਾ / ਠੁਕਾਈ } 'ਠੁਕਵਾਉਣਾ', 'ਠੁਕਵਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਠੁੱਗਾ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲ, ਬੁੱਧੂ, ਜੇਹੜਾ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਂ ਸਿੱਖੇ।

ਠੁੱਠ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ॥

ਠੁੱਠ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕੀ ਦੇਣੀ, ਤੁੱਛ ਸਮਝਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ॥

ਠੁੱਡਾ, ਪੁ:—ਠੋਕਰ, ਕਲਕਊਏ ਦਾ ਸਿਰਾ।

ਠੁਣਕ, ਸਃ–ਹੌਲੀ ੨ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਠੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਹੌਲੀ ੨ ਰੋਣਾ, ਹਟਕੋਰੇ ਭਰਨੇ॥

ਠੁਣਾ, ਪੁਃ–ਬਹਾਨਾ, ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਜੁਗਤ (ਦੇਣਾ, ਰੱਖਣਾ)।

ਠੁਮਕ ਠੁਮਕ, ਕ੍ਰਿਃਵਿਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲ (ਚੱਲਣਾ)

ਠੁਮਕੁਣਾ
ਠੁਮਕਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ।

ਠੁਮਕਾ, ਪੁਃ–ਸੋਹਣੀ ਚਾਲ, ਸੋਹਣਾ ਨਾਚ।

ਠੁਮ ਠੁਮ ਕਰਕੇ ਚਲਣਾ
ਠੁਮ ਠੁਮ ਚਲਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ 'ਠੁਮਕਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਠੁੰਮਣਾ, ਪੁਃ–ਬੂਹੇ ਜਾਂ ਦਰ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਸਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਠੁਮਰੀ, ਪੁਃ–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗੀਤ॥

ਠੁਰ ਠੁਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਠਰ ਠਰ ਕਰਨਾ, ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਕੰਬਣਾ॥

ਠੁਲਾ, ਪੁਃ–ਮੰਡਲੀ ਜਲੋ॥

ਠੁੱਲ੍ਹਾ, ਵਿਃ–ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ॥

ਠੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਭਰਨਾ, ਤੁੰਨਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ।

ਠੂਹਾਂ, ਪੁਃ–ਅਠੂਹਾਂ, ਬਿੱਛੂ॥

ਠੂੰਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ–ਇੱਕ ੨ ਦਾਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ, ਚੁੰਝ ਮਾਰਨੀ, ਫਲੀ ਵਿਚੋਂ ਦਾਣੇ ਚੁਗਣੇ।

ਠੂੰਗਾ, ਪੁਃ–ਚੁੰਝ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨਾ), ਠੂੰਗਣ ਵਾਲਾ, ਘੱਟ ਤੋਲਣਾ॥

ਠੂੰਗੇ ਮਾਰ, ਪੁਃ–ਘੱਟ ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ॥

ਠੂਠਾ, ਪੁਃ–ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪਿਆਲਾ॥

ਹਥ ਠੂਠਾ ਦੇਸ ਮੋਕਲਾ, ਸਃ–ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਲਈ ਬਥੇਰੀਆਂ ਜਗਾਂ ਹਨ॥

ਠੂਠੀ, ਸਃ–ਨਿੱਕਾ ਠੂਠਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਅੱਧਾ ਖੋਪਾ॥

ਠੇਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣਾ, ਡੋਬਣਾ ਜਾਂ ਲੰਘਾਉਣਾ। ਦੋਧਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਾਣੀ ਪਾ ਦੇਣਾ।

ਠੇਪਣਾ, ਪੁਃਕ੍ਰਿਃ–ਲੱਦਾ ਕਰਨਾ, ਛਾਪਣਾ, ਠੱਪਾ ਲਾਉਣਾ।

ਠੇਕਾ, ਪੁਃ–ਕਿਰਾਇਆ, ਭਾੜਾ, ਇਜਾਰਾ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੁੱਲ, ਨਗਾਰਾ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ।

ਠੇਕੀ, ਸਃ ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਤੱਪੜ ਦੀ ਕੋਠੀ, ਗੋਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਟੋਕਰਾ॥

ਠੇਕੇਦਾਰ, ਪੁਃ–ਠੇਕੇ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਠੇਠ, ਵਿਃ–ਸਾਫ਼, ਜਿਸ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਰਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ॥

ਠੇਠਰ, ਵਿਃ–ਤਬਾਹ, ਲਾਲਚੀ॥

ਠੇਡਾ, ਪੁਃ–ਪੈਰ ਦੀ ਸੱਟ, ਠੋਕਰ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਠੇਲ੍ਹਾ, ਪੁਃ–ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਧੱਕ ਕੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਗੱਡ॥

ਠੈਂ, ਸਃ–ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥

ਠੋਈਂ, ਵਿਃ–ਪੂਰਾ ਹਟਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਠੌਸਾ, ਪੁ:–ਠੁੱਠ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਠੋਕ ਵਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖਣਾ

ਠੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਸੱਟ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਟਣਾ, ਧੌਲਣਾ ॥

ਠੋਕਰ
ਠੋਕੁਰ } ਸ:–ਸੱਟ, ਟੱਕਰ, ਧੱਕਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੈਰ ਦਾ ਟਕਰਾਉਣਾ (ਮਾਰਨੀ ਲਾਉਣੀ) ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਠੋਕਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਠੋਕਾ
ਠੋਕਾ ਸਿੰਘ } ਪੁ:–ਸਿੱਖ ਤਰਖਾਣ ॥

ਠੋਠ, ਵਿ:–ਅੱਲ੍ਹੜ, ਅਣਜਾਣ, ਅਲਪਗ੍ਯ, ਮੂਰਖ ।

ਠੋਡੀ, ਸ:—ਚੇਹਰੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਮੂੰਹ ਦੇ ਥੱਲੇ) ।

ਠੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬੁਰੀ ਪਰਾਲਬਧ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਉਂਗਲੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਭਾਂਡਾ ਆਦਿਕ ਖੜਕਾਕੇ ਪਰਖਣਾ ॥

ਠੌਂਕਾ, ਪੁ:–'ਢੋਂਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਠੌਰ, ਸ:–ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ, ਡੇਰਾ ॥

ਡ, ਪੁ:—ਡੱਡਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਡਊ, ਵਿ:, ਪੁ:–ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ, ਅਹਮਕ ॥

ਡਸ, ਪੁ:–ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਡੰਗ ॥

ਡਸ ਜਾਣਾ
ਡਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਲੜਨਾ ॥

ਡਹੱਕ, ਸ: ਸਿਰ ਜਾਂ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ, ਤਰਾਟ ॥

ਡਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਲਣਾ, ਸੜਨਾ ॥

ਡਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਜਲਾਉਣਾ, ਸੜਵਾਉਣਾ ॥

ਡਹਾ, ਪੁ:–ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਨੱਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਗਲ ਵਿੱਚ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਸੋਟੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਸਿਆਪਾ ॥

ਡਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਡਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਾਹੁਣ ਦੇਣਾ ॥

ਡਹਾਈ, ਸ: ਡਾਹੁਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਡਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੰਮ ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੇ ਕੇ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਜੁੱਟਣਾ, ਕੰਮ ਛੇੜਨਾ, ਲੜਨ ਲੱਗਣਾ, ਵਿਛਣ, (ਮੰਜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਡਹਿਲ, ਪੁ:–ਡਰ, ਭੌ, ਖੌਫ਼ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ, ਜਾਣਾ) ॥

ਡਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਡਰਨਾ ॥

ਡੱਕ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਮੂਲੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੋਗਰਿਆਂ ਲਈ ਲਾਈਦਾ ਹੈ ।

ਡੰਕ, ਪੁ:—ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਡੰਗ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਜਾਂ ਚੁੰਝ ॥

ਡਕ ਡਕ, ਵਿ:—ਕੰਢਿਆਂ ਤੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਭਾਂਡਾ) ॥

ਡਕ ਡਕ ਹੋਣਾ / ਡਕ ਡਕ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵਗਣਾ ਭਾਵੀ ਸਿਰ ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਮਗਜ਼ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ।

ਡੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਥੰਮ੍ਹਣਾ, ਬਾੜ ਦੇਣੀ ॥

ਡੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ॥ ਵਿ:—ਸ਼ੋਖ਼, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥

ਡਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਕਾਰ ਲੈਣੇ, ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ ਡੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਲਦ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਪੀੜ ਨਾਲ ਚੀਕਣਾ ॥

ਡੱਕਾ, ਪੁ:—ਤਾੜ, ਰੋਕ, ਡੰਡਾ (ਵੇਲਾ), ਖਜੂਰ ਦੀ ਡਡੀ ।

ਡੰਕਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ, ਧੌਂਸਾ, ਨਗਾਰਾ, ਢੰਡੋਰਾ ।

ਡੰਕੇ ਦੀ ਚੋਟ, ਸ:—ਢੰਡੋਰਾ, ਜੋ ਗੱਲ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜਾਵੇ ॥

ਡਕਾ ਡਕ / ਡਕਾਡੀਕ } ਵਿ:—'ਡਕ ਡਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਕਾਰ, ਸ:- ਮੂੰਹ ਰਾਹੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਵਾਊ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਗਰਜ, ਬੋਲ (ਲੈਣਾ) ।

ਡਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਕਾਰ ਲੈਣਾ, ਗਾਜਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਖਾ ਜਾਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ, ਸ਼ੇਖ਼ੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਡੱਕੋ ਡੋਲ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੌਰੇ ਫਿਰਨਾ, ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਡਕੌਤ / ਡਕੌਂਤ } ਪੁ:—ਸ਼ਨਿੱਚਰ ਦਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਡਕੌਂਤਣੀ / ਡਕੌਂਤਣੀ } ਸ:—ਡਕੌਤ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਡਗ, ਵਿ:—ਬੇਸ਼ਕਲ, ਬੇਡੌਲ, ਸਿੱਧ ਪੱਧਰਾ ॥

ਡੰਗ, ਪੁ:—ਡੰਗੂ, ਅਠੂਹੇਂ ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਢਣਾ (ਮਾਰਨਾ) । ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਾਰੀ ਜਾਂ ਵੇਲਾ ॥

ਡੰਗ ਦੇਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰੋਂ ਵੈਰ ਰਖਣਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਸੱਜਣ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਡਗਡਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਟਿਕਣਾ ਨਾਂ, ॥

ਡਗ ਡਗੀ, ਸ:—ਢੋਲ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਡੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ, ਡਸਣਾ ॥

ਡਗਮਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਿੱਲੇ, ਜੋ ਟਿਕੇ ਨਾਂ, ਡੋਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਡਗਮਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਕੰਬਣਾ, ਡੋਲਣਾ ।

ਡਗਮਗਾਟ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਡੋਲ, ਕੰਬਣੀ ॥

ਡੰਗਰ, ਪੁ:—ਢੋਰ, ਗਊ, ਮੈਂਹ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਡੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਡੱਗਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ॥

ਡੱਗਾ ਮਾਰਨਾ / ਡੱਗਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣਾ ॥

ਇੱਕੋ ਡੰਗੇ ਪਿੰਡ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤੇ ਕੰਮ ਇੱਕੋਵਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਣਹੋਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਡੈਗਾ, ਪੁ:—ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਮਲੀ ਜਾਵੇ, ਪੱਥਰ ਦਾ ਥੜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਿੱਟੀ ਹਵੇ।

ਡੱਗੀ, ਸ:—ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਚੁਕੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ (ਰੁਕ-ਣੇ ਪਉਣੀ) ॥

ਡੰਗੋਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਡਾਂਗ, ਲਾਠੀ, ਸੋਟੀ ॥

ਡੰਝ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਜੋ ਤੇਹ ਲੱਗੀ, ਸੁੜ ॥

ਡੰਝ ਭੁੱਖ, ਸ:—ਭੁੱਖ, ਪਿਆਸ, ਖੁੜ, ਲੜ।

ਡਟਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜਕੇ ਜੀ ਭੌਂਨ ਕੇ ਖਾਣਾ।

ਡਟ ਜਾਣਾ } ਡਟਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਪੱਕਾ ਰਹਿਣਾ।

ਡੱਟਾ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥ ਪੁ:—ਡਾਗ, ਡਾਟ, ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਡੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਣ ਲੱਗਣਾ, (ਮੀਂਹ) ਵਰ੍ਹਨਾ।

ਡੱਠਲ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ॥

ਡੱਡ, ਸ:—ਡੱਡੂ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ।

ਡੰਡ, ਸ:—ਸਜ਼ਾ, ਡੰਨ, ਚੱਟੀ (ਦੇਣਾ, ਭਰਨਾ ਲੈਣਾ) ਨੁਕਸਾਨ, ਰੌਲਾ (ਪਾਉਣੀ)। ਇੱਕ ਝੋਲੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ (ਵਾਤ), ਇੱਕ ਨਗ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼੍ਰਾਮ (ਕੱਢਣੇ, ਪੇਲਣੇ) ॥

ਡੱਡਰਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਫਲ) ॥

ਡੱਡੀ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਅੰਬਰ ਦਾ ਨਾ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ਲਾਹੁਣੇ ਵਾਲਾ ॥

ਡੰਡਾ, ਪੁ:—ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ, ਮੋਟੀ ਛੜੀ ॥

ਡੰਡਾ ਥੋਹਰ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਥੋਹਰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੁਆ ਵਾਕਰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਡੰਡੇ ਵਜਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਥਰਿਆਂ ਦਾ ਡੰਡੇ ਵਜਾ ਕੇ ਹੱਟੀ ਹੱਟੀ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਡਰਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕਣਾ, ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ।

ਡੰਡੀ, ਸ:—ਮੁੱਠਾ, ਤੱਕੜੀ ਦੀ ਸੋਟੀ, ਫੁੱਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਭੀੜਾ ਰਾਹ, ਡਾਲੀ, ਫਲਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਡੱਕਾ ॥
ਪੁ:—ਡੰਡਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧੂ ॥

ਡੰਡੀਆ, ਪੁ:—ਮੰਡੀ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ, ਪੱਕਾ ਡੰਡਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਜਨਾਨਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਡੱਡੂ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਨੌਰ ॥

ਡੱਡੋਰਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਘਾਬ-ਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਾਲ) ॥

ਡੰਡੌਤ, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਪੈਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਡੰਨ, ਪੁ:—ਸਜ਼ਾ, ਜਰੀਮਾਨਾ, ਚੱਟੀ ॥

ਡੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਰੀਮਾਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ।

ਡਪਟ, ਸ:—ਕੁੱਦ, ਦੌੜ, ਸ਼ਾਨ ਸ਼ੌਕ, ਝਿੜਕੀ ॥

ਡਪਟ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਘੋੜੇ ਨੂੰ) ਦੁੜਾਉਣਾ, ਝਿੜ-ਕਣਾ।

ਡਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਦਣਾ, ਦੌੜਨਾ, ਝਿੜਕਣਾ।

ਡਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ।

ਡੱਫ, ਸ:—ਚੰਮ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਵਾਜਾ॥

ਡੱਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡੱਫਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਡੱਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ।

ਡਫਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੱਫ॥

ਡਫਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਡਫਲਾ॥

ਡਫਲੀ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ।

ਡਫਾਲਣ, ਸ:
ਡਫਾਲੀ, ,,
ਡਫਾਲੀਆ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਡੱਫ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ॥

ਡੱਬ, ਪੁ:—ਦਾਗ,ਨਿਸ਼ਾਨ। ਸ:-ਤੜਾਗੀ,ਖੀਸਾ॥

ਡੱਬ ਕੜੱਬਾ
ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ } ਵਿ:—ਦਾਗਾਂ ਵਾਲਾ,ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ, ਕਾਲਾ ਤੇ ਚਿੱਟਾ॥

ਡਬਡਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ) ਹੰਝੂ ਭਰ ਆਉਣੇ॥

ਡਬਰੂ, ਪੁ:—'ਡਮਰੂ' ਵੇਖੋ॥

ਡਬਲ
[illegible] } ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ, ਪੱਕਾ॥

ਡੱਬਲ ਪੈਸਾ, ਪੁ:—(ਵੱਡਾ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਪੈਸਾ।

ਡੱਬਲ ਰੁਪਯਾ, ਪੁ:—(ਵੱਡਾ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਰੁਪਯਾ॥

ਡਬਲ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ॥

ਡੰਬਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਮੁਗਦਰ।

ਡੱਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੰਦੂਕੜੀ, ਕੁੱਪਾ, ਡਬਖੜੱਬਾ ਸਾਹਨ॥

ਵਿ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ, ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ॥

ਡੱਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ॥

ਵਿ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬੀ, ਵਿੰਗੀ, ਟੇਢੀ॥

ਡੱਬੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਂਵਾਂ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਲਾੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿਚ ਸਾਲੀਆਂ ਦਾ ਡੱਬੀਆਂ ਮਾਰਨਾ॥

ਡੱਬੂ, ਪੁ:—ਡੱਬ ਖੜੱਬਾ ਕੁੱਤਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ॥

ਡਬੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਬਣਾ, ਉਜਾੜਨਾ, ਨਲੋਕ ਨੂੰ ਧੀ ਦੇ ਦੇਣੀ॥

ਨਾਂ ਡਬੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਡਬੋਲੀਆ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਭੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਡੰਭ, ਪੁ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਫਰੇਬ, ਪਖੰਡ, ਮਕਰ (ਧਾਰਨਾ), ਸੜਨ ਦਾ ਦਾਗ।

ਡੰਭ ਦੇਣਾ
ਡੰਭ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਦਾਗਣਾ, ਬਾਲਣਾ॥

ਡੰਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਬਾਲਣਾ, ਦਾਗਣਾ॥

ਡੰਮ
ਡੰਮੂਣਾ } 'ਡੰਭ', ਡੰਭਣਾ' ਵੇਖੋ

ਡਮਣੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਫ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਡਮਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕ ॥

ਡਮਾਕ, ਪੁ:—'ਦਮਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਰ, ਪੁ:—ਭੌ, ਖੌਫ, ਸਹਿਮ (ਜਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ॥

ਡਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਵਿੱਚ ਡਰ ਹੋਣਾ, ਖੌਫ ਖਾਣਾ, ਝਿਜਕਣਾ ॥

ਡਰਪੋਕ, ਵਿ:—'ਡਰਾਕਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਰਵੇਕਣਾ
ਡਰਵਲੀਆ } ਪੁ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਵੇ, ਡਰਾਕਲ ।

ਡਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਦੇਣਾ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਡਰ ਆਵੇ ॥

ਡਰਾਊ, ਵਿ:—ਡਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਭਯਾਨਕ ॥

ਡ੍ਰਾਇੰਗ, ਪੁ:—ਤਸਵੀਰ ਜਾਂ ਨਕਸ਼ੇ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥

ਡ੍ਰਾਇੰਗ ਪੇਪਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਡ੍ਰਾਇੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਡਰਾਕ
ਡਰਾਕਲ
ਡਰਾਕਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਵੇ ॥

ਡ੍ਰਾਮ, ਪੁ:—ਦਵਾਈਆਂ ਮਿਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ, ਘੁੱਟ ਕੁ ॥

ਡ੍ਰਾਮਾ, ਪੁ:—ਨਾਟਕ, ਖੇਲ, ਤਮਾਸ਼ਾ ॥

ਡਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਡਰ, ਧਮਕੀ, ਧੌਂਸ ॥

ਡਰਿਲ
ਡ੍ਰਿਲ } ਸ:—ਕਵਾਇਦ ॥

ਡਰੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਡਰ ਜਾਵੇ ॥

ਡਰੇਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਬਕਾਇਣ ॥

ਡਲ, ਪੁ:—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਪੌਦਾ, ਮੁਰਾਈ, ਛੱਪੜ ਦੀ ਨਰਦ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਛਹਿ ॥

ਡੱਲ, ਸ:—ਟੋਕਰੀ, ਲਹਿਰ ॥

ਡਲ੍ਹਕ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ ॥

ਡਲ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ (ਮੋਤੀ ਵਾਂਗਰ) ॥

ਡਲ੍ਹਕਾ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਡਲ੍ਹਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਡਲਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੀਮ, ਟੁਕੜਾ, ਠਿੱਕਰ ॥

ਡਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਡਲਾ

ਡਾਉਣ, ਸ:—'ਦਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਉਲਾ, ਪੁ:—ਨਿਆਰੀਆ, ਸੋਨਾ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਡਾਇਣ, ਸ:—ਚੁੜੇਲ, ਟੂਣਨੀ, ਕਲੇਜਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ, ਭੈੜੀ ਨਜ਼ਰ ਵਾਲੀ, ਕੋਝਾ ਬੁੱਢੀ ਤੀਮਤ ॥

ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪੁ:—ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੱਸੇ ਖਸਤ ਕਰ ॥

ਡਾਇਰੀ, ਸਃ—'ਰੋਜ਼ ਨਾਮਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਸਾ, ਪੁਃ—ਵੱਛੇ ਦਾ ਗੋਹਾ ॥

ਡਾਹ, ਪੁਃ—ਸਾੜਾ, ਵੈਰ, ਖਾਰ, ਖਲੇਰਾ ॥

ਡਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ ।

ਡਾਹਣਾ / ਡਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਛਾਉਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣਾ, ਅੜੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਡਾਹਾ, ਪੁਃ—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਗਲ ਦੀ ਸੋਟੀ ।

ਡਾਕ / ਡਾਕ } ਸਃ—ਚਿੱਠੀਆਂ ਪਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਪਾਲਕੀ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਛੇਤੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲ, ਖਤ ਪੱਤ੍ਰ, ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਦਿਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਹਿਕਮਾ ।

ਡਾਕ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—'ਡਾਕ ਘਰ' ਵੇਖੋ ।

ਡਾਕ ਗੱਡੀ, ਸਃ—ਡਾਕ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ॥

ਡਾਕ ਘਰ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜਮਾ ਹੋ ਕੇ ਵੰਡੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਡਾਕ ਚੌਕੀ, ਸਃ—ਡਾਕ ਦੇ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ ॥

ਡਾਕਟਰ / ਡਾਕਦਾਰ } ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਕੀਮ ॥

ਡਾਕਟਰੀ / ਡਾਕਦਾਰੀ } ਸਃ ਡਾਕਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਕੀਮੀ ।

ਡਾਕ ਬੰਗਲਾ, ਪੁਃ—ਦੌਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਤਰਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਮਕਾਨ ॥

ਡਾਕ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਾਕ ਦਾ ਕੰਮ ਤੁਰਨਾ ।

ਡਾਕ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਾਕ ਕਾਇਮ ਕਰਨੀ ॥

ਡਾਕਣ, ਸਃ—ਡਾਇਣ, ਚੁੜੇਲ, ਜਾਦੂਗਰਨੀ ॥

ਡਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ, ਕੈ ਕਰਨੀ ।

ਡਾਕਣੀ, ਸਃ—'ਡਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਾਕਾ / ਡੱਕਾ } ਪੁਃ—ਧਾੜਾ, ਲੁੱਟ, ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਡਾਕਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦਾ ਲੁੱਟਣ ਨੂੰ ਆ ਜਾਣਾ ।

ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੁੱਟ ਮਾਰ ਕਰਨੀ ॥

ਡਾਕੀ, ਸਃ—ਉੱਪਰਛੱਲ, ਉਲਟੀ, ਕੈ ॥

ਡਾਕੀਆ / ਡਾਂਕੀਆ } ਪੁਃ—ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਾਕ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡਾਕੂ / ਡਾਕੂ } ਪੁਃ—ਡਾਕਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਡਾਂਗ, ਸਃ—ਲੰਮੀ ਸੋਟੀ, ਵੰਝ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਡਾਂਗਰ, ਪੁਃ—ਲੰਮੀ ਕਲਬ, ਵਡਾਲਕ ॥

ਡਾਂਗਰੀ / ਡਾਂਗਰੂ } ਪੁਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਡਾਂਗੋ ਡਾਂਗੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: [illegible] ਨਾਲ (ਲੜਨਾ) ।

ਡਾਚੀ, ਸ:—ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਊਠਣੀ ।

ਡਾਂਜ
ਡਾਂਝ } 'ਡੰਝ' ਵੇਖ ।

ਡਾਟ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ (ਡੱਟਾ) ॥
ਸ:—ਕਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਉਸਾਰੀ (ਲਾਉਣਾ) ।

ਡਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਤੁੰਨਣਾ ॥

ਡਾਡ, ਸ:—ਚੀਕ, ਕੂਕ (ਨਿਕਲ ਜਾਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ।

ਡਾਢ, ਸ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ॥

ਡਾਢਾ, ਪੁ:
ਡਾਢੀ, ਸ: } ਜ਼ਬਰਦਸਤ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਜੋ ਧੱਕਾ ਕਰੇ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ॥

ਡਾਮਾਂ ਡੋਲ, ਵਿ:—'ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ' ਵੇਖੋ ।

ਡਾਰ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਡਾਲ, ਸ:—ਟਹਿਣੀ, ਉਲਾਦ ॥

ਡਾਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਡਾਲ, ਟਹਿਣਾ ॥

ਡਾਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ (ਤਿੰਨਾਂ ਕੁ ਰੁਪਯਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ) ॥

ਡਾਲੀ, ਸ:—ਟਹਿਣੀ, ਫਲਾਂ ਜਾਂ ਭਾਜੀਆਂ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ, ਵਿ:—ਆਤੁਰ, ਅਵਾਰਾ, ਅਨਾਥ ।

ਡਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਮਰਦ ਦੀ ਠੋਡੀ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਡਿਉਢ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕ ਤੇ ਅੱਧ ॥

ਡਿਉਢਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ ॥

ਡਿਸਟ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਦਰਸ਼ਣ, ਅੱਖ ॥

ਡਸਟ ਕੂਟ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਾਰਤ ॥

ਡਿਸਮਿਸ, ਵਿ:—ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ, ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ([illegible]) ॥

ਡਿਹਰਾ, ਪੁ:—ਮੰਦਰ, ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਾਧ ॥

ਡਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਣ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਕ ਵਗਣੀ ॥

ਡਿਹਾੜੀ, ਸ:—ਦਿਨ, ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਡਿਕਡੋਲਾ, ਪੁ:—ਧੱਕੇ ਗੱਡੀ ਦਾ ਹੋਆ, ਹੁਲਾਰਾ ॥

ਡਿਕਾਨੂ, —[illegible] ॥

ਡਿੱਕੋ ਡੋਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਵ:)—ਹੋਰੇ, 'ਡੱਕੋ ਡੋਲੇ' ਵੇਖੋ (ਖਾਲੇ) ॥

ਡਿੰਗ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਖੁੰਬ ॥

ਡਿੰਗ ਵਡਿੰਗਾ, ਵਿ:—ਤਿੰਗਾ, ਵਿੰਗਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ॥

ਡਿੱਗਣਾ
ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢਹਿਣਾ, [illegible] ਵਿਚ ਪਿਠ ਲਗ ਜਾਣੀ, ਹਾਰਨਾ, ਤੰਗ ਲੱਗਣਾ ॥

ਡਿੰਗਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਰੇਢਾ ॥

ਡਿੱਗਣਾ ਢਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਤੇ ਡਿਗਣਾ ॥

ਡਿਗਰੀ, ਸਃ—ਕਰਜ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਫੈਸਲਾ (ਹੋਣੀ) ॥

ਡਿਗਵਾਉਣਾ / **ਡਿਗਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ ਸਿਰਗਲ ਦੇਣਾ, ਢਾਹੁਣਾ, ਸੁਟਵਾਉਣਾ ।

ਡਿੰਘ, ਸਃ—ਪੈਰ, ਕਦਮ, ਉਲਾਂਘ ॥

ਡਿੰਘ ਪੁੱਟਣੀ (ਪੱਟਣੀ) / **ਡਿੰਗ ਭਰਣੀ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਛੇਤੀ ੨ ਟੁਰਨਾ ।

ਡਿੰਝ, ਸਃ—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ, ਚਿੰਤ ॥

ਡਿੱਠਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਵੇਖਿਆ ॥

ਡਿਡ, ਸਃ—'ਤ੍ਰੋਝ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਪਟੀ / **ਡਿਬਟੀ** } ਪੁਃ—ਨੈਬ, ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ ॥

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ / **ਡਿਬਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ** } ਪੁਃ—ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ।

ਡਿੱਪੋ, ਸਃ—ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ ਜਮਾਂ ਰਹੇ, ਗੁਦਾਮ ॥

ਡਿਬ ਡਿਬੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਤੰਬੂਰਾ ॥

ਡਿੱਬਾ / **ਡਿੱਬੀ** } 'ਡੱਬਾ, ਡੱਬੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਮਰਚਾ, ਪੁਃ—ਰੇਲ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਆਏ ਹੋਏ ਮਾਲ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪੁਰ ਰੁਕੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਡਿੰਡ, ਪੁਃ—'ਢਿੱਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਪੁਃ—ਸੂਬੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜ਼ਿਲੇ ਹੋਣ ॥

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਜੱਜ, ਪੁਃ—ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਦਾਲਤੀ ਹਾਕਮ ॥

ਡੀਓ ਡੀਓ, ਵਿਸਮਯਃ—ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਡੀਕ, ਸਃ—ਇੱਕੋ ਸਾਹੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪੀਣੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਡੀਲ, ਪੁਃ—ਕੱਦ, ਸਰੀਰ, ਜੁੱਸਾ ॥

ਡੀਲ ਡੌਲ, ਪੁਃ—ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ॥

ਡੀਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਡੀਵਾ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ, ਚਰਾਗ ॥

ਡੁੱਸ, ਸਃ—ਸੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਲੁੰਸ, ਸ਼ਾਨ ॥

ਡੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਾਹੁਕੇ ਭਰਨੇ, ਸੁਬਕਣਾ ॥

ਡੁਸਾਂ, ਸਃ—ਖੁੰਬਾ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਭਾਜੀ ॥

ਡੁਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਡੋਲ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੁੱਕ, ਪੁਃ—ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਡੁਗਡੁਗੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕੀ ॥

ਡੁੱਗਰ, ਪੁਃ—ਡੋਗਰਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ, ਜੰਮੂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਡੂੰਗਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿਃ—ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਛਿੱਲੜ ਲਾਹੁਣਾ ॥

ਡੂੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਕੱਠਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਡੂੰਗਵਾਈ, ਸ:—ਡੂੰਗਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਡੂੰਗਾਉਣਾ, ਡੂੰਗਾਈ — 'ਡੂੰਗਵਾਉਣਾ, ਡੂੰਗਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਡੁੱਘ, ਪੁ:—ਸੋਟੀ ਦਾ ਮੋਟਾ ਸਿਰਾ ।

ਡੂੰਘਿਆਈ, ਡੂੰਘਾਣ — ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਡੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੰਬਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦਾਣਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਡੁੱਡ, ਪੁ:, ਸ:—ਡੋਕ, ਖੁੱਡ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਵਿੰਗ ॥

ਡੂੰਡ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਅਤੇ ਟੀਸੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਡੁੱਡਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ।

ਡੂੰਨ, ਵਿ:—ਬੇਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ, ਚੁੱਪ ਗੁੱਪ ॥

ਡੁਪੱਟਾ, ਪੁ:—ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ।

ਡੁੱਬ, ਪੁ:—ਡੁਬਕੀ, ਟੁੱਭੀ (ਡੁੱਬਸਾਲ = ਡੁੱਬਣਾ) ॥

ਡੁੱਬ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਣਾ ।

ਡੁਬਕ ਡੁਬਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਾਂਹ ਹਿਠਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਭਰ ਆਉਣੇ ॥

ਡੁਬਕੀ, ਸ:—ਟੁੱਭੀ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਗਰਕਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਤਬਾਹ ਹੋਣਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਡੁਬਾਉ, ਪੁ:—ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਡੁਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਬਣਾ, ਗਰਕ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁਬਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ ॥ ਪੁ:—ਡੁੱਬਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡੁਬੋਣਾ, ਡੁਬੋਲੀਆ — 'ਡਬੋਣਾ, ਡਬੋਲੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੂੰਤ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਜਾਂ ਛੰਭ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ ॥

ਡੁਲਕ ਡੁਲਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਹੋਣਾ ॥

ਡੁਲਕਾ, ਪੁ:, **ਡੁਲਕੀ,** ਸ: — ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਜਰਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਟੁੱਭੀ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੂੰਲ੍ਹ, ਪੁ:—'ਡੂੰਡ' ਵੇਖੋ ॥

ਡੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਓਦਰਨਾ ।

ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਵਹਿਣਾ, ਖਿੱਲਰਨਾ, ਰੋਣਾ, ਪਸਰਨਾ ॥

ਡੁਲ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਡੁਲ੍ਹਾਉਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਵਹਾਉਣਾ, ਕਿਰਾਉਣਾ ॥

ਡੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਉਦਾਸ ਕਰਨਾ, ਦਿਲ ਢਾਹੁਣਾ ।

ਡੂਸ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਸੜ੍ਹਾਂਦ (ਡੂਸ ਆਉਣੀ, ਡੂਸ ਨਿਕਲ ਜਾਣੀਆਂ)।

ਡੂੰਘ, ਸ:—ਡੂੰਘੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਡੂੰਘਰ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਰਾਹ ।

ਡੂੰਘਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਤਹਿ ਬਹੁਤ ਨੀਵੀਂ ਹੋਵੇ ।

ਡੂੰਘਾਈ / ਡੂੰਘਿਆਈ } ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ।

ਡੂਢ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ, ਡੇਢ ।

ਡੂਢਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ, ਡੇਢਾ ।

ਡੂੱਢੀ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧੀ ।

ਡੂਢੀ ਕਰਨੀ / ਡੂਢੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾਲ ਲਾ ਦੇਣਾ, ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਕੜਾ ਬਿਆਜ ਲੈਣਾ

ਡੂਣਾ / ਡੂਨਾਂ } ਪੁ:—ਪਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੌਲ, ਡੋਨਾ ।

ਡੂਮ, ਪੁ: / **ਡੂਮਣੀ,** ਸ: } ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਗੀ, ਮਿਰਾਸੀ, (ਮਰਾਸਣ)।

ਡੂਮ ਡਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਧਮਕੀ, ਧੌਂਸ ।

ਡੂਮਣਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਦ ਦੀ ਮੱਖੀ, ਛੱਤਰੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ।

ਡੂਮੜਾ, ਪੁ:—ਡੂਮ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ।

ਡੇਉਢ, ਸ:—ਅਧਾ ਵਧਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਗੱਲ ਵਧਾ ਕੇ ਕਰਨੀ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਤਾਰਾਂ (ਲਾਉਣੀ)।

ਡੇਉਢਾ / ਡੇਉਢ੍ਹਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਹੋਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ।

ਪੁ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਭਲਵਾਨੀ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਜਾਂ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧੇ ।

ਡੇਉਢੀ / ਡੇਉਢ੍ਹੀ } ਸ:—ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ, ਦਲ੍ਹੀਜ ।

ਡੇਹਮੂ, ਪੁ:—ਭੂੰਡ, ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਜੋ ਉੜਦਾ ਹੈ ।

ਡੇਹਰਾ, ਪੁ:—'ਦੇਹਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਡੇਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਧ੍ਰੇਕ, ਬਕਾਇਣ ।

ਡੇਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਹੁਣਾ, ਸੁੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ ਪਾਉਣਾ ।

ਡੇਢ, ਵਿ:—ਇਕ ਉੱਤੇ ਅੱਧਾ, ਡੂਢ ।

ਡੇਢ ਗਤ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਚ ।

ਡੇਢ ਪਾ ਖਿਚੜੀ ਅਲਗ ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ।

ਡੇਢਾ, ਵਿ:—ਡੂਢਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਹੋਰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਡੇਂਭੂ / ਡੇਮੂ } ਪੁ:—'ਡੇਹਮੂ' ਵੇਖੋ ।

ਡੇਰ (ਹੀ), 'ਦੇਰ' ਵੇਖੋ ।

ਡੇਰਾ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਤੰਬੂ, ਤੰਬੂ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਜਗਾ

ਡੇਰਾ ਕਰਨਾ
ਡੇਰਾ ਜਮਾਉਣਾ
ਡੇਰਾ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉਤਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਠਹਰਨਾ ।

ਡੇਰਾ ਖੜਾ ਕਰਨਾ
ਡੇਰਾ ਲਗਾਉਣਾ
ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਤੰਬੂ ਗੱਡਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਠਹਿਰਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਦਿੱਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਡੇਲਡ, ਵਿ:—ਵੱਡੇ ਡੇਲੇ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ।

ਡੇਲਾ (ਡੇੱਲਾ)
ਡੇਲਾ } ਪੁ:—ਅੱਖ ਦਾ ਆਂਨਾ, ਕਰੀਰ ਦਾ ਫਲ ।

ਡੇਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਡਾਹਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਡੇਹਾ, ਪੁ:—ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਗਲਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ ।

ਡੈਸਕ
ਡੈਕਸ } ਸ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਸਲਾਮੀ ਦਾਰ ਮੇਜ਼ ।

ਡੈਣ, ਸ:—'ਡਾਇਣ' ਵੇਖੋ

ਡੈਂਬਰ ਜਾਣਾ
ਡੈਂਬਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ ।

ਡੋਈ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੜਛੀ, ਹੁਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਕੜਾਹ।

ਡੋਹਕਾ, ਪੁ:—ਖਜੂਰ ਦਾ ਕੱਚਾ ਫਲ ॥

ਡੋਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਵੀਟਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ ।

ਡੋਹਾ, ਪੁ:—ਦੋਹਾ, ਤੀਮੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਠਣੀ ।

ਡੋਕਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਮਗਰੋਂ ਜੇਹੜਾ ਦੁੱਧ ਗਊ ਦੇ ਥਣਾਂ ਵਿੱਚ ਬਚ ਰਹੇ ॥

ਡੋਕਾ (ਕੇ) ਲੈਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕ ਜਾਂ ਲਿਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਅੱਖ ਬਾਝੋਂ ਨਾਂ ਮੁੜਨਾ ॥

ਡੋਗਰ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਗੁੱਜਰ, ਜੰਮੂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਡੋਗਰਿਆਂ ਦਾ ਦੇਸ ॥

ਡੋਗਰਾ, ਪੁ:
ਡੋਗਰੀ, ਸ: } ਜੰਮੂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥
ਵਿ:—ਡੋਗਰ ਦਾ ।

ਡੋਗੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ: ਬ:) ਕੜੀਆਂ ਦੇ ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਗਹਿਣਾ ।

ਡੋਂਗਾ, ਪੁ:
ਡੋਂਘਾ, ਪੁ:
ਡੋਂਗੀ, ਸ:
ਡੋਂਘੀ, ਸ: } ਡੂੰਘੀ ਬੇੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ॥

ਡੋਂਡਰੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਟਹਿਣੀਆਂ ਨਾ ਹਨ ॥

ਡੋਡਾ,
ਡੋੱਡਾ } ਪੁ:—ਪੋਸਤ ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦਾ ਫਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਡੋਂਨਾ, ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਕੌਲ, ਡੂਨਾ ॥

ਡੋਬ, ਸ:—ਟੁੱਬੀ, ਗੋਤਾ (ਦੋਣਾ), ਗਸ਼, ਮੂਰਛਾ, (ਚੋਣੀ), ਗ਼ਮ ॥

ਨੱਕ ਡੋਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਡੋਬਣਾ
ਡੋਬ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਮੁੰਦਣਾ, ਗਰਕ ਕਰਨਾ, ਰੋਂਗਣਾ, ਤਬਾਹ ਕਰਨਾ, ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਡੋੱਬਾ, ਪੁ:—ਕਲਮ ਨੂੰ ਦੁਆਤ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਕੇ ਜੋ ਸਿਆਹੀ ਲਈ ਜਾਵੇ, ਡੋੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੋਤਾ ॥

ਡੋੱਬਾ ਸੋੱਕਾ, ਪੁ:–ਬਿਪਤਾ, ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ ॥

ਡੋੱਬੂ, ਪੁ:—ਡੋੱਬਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਹੀ ਦਾ ਡੋੱਬਾ ॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਡੁਬਾਊ ।

ਡੋਮੜਾ, ਪੁ:–ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਡੂਮ ਜਾਂ ਮਿਰਾਸੀ ।

ਡੋਰ, ਸ:—ਰੱਸੀ, ਸੁਤਲੀ, ਧਾਗਾ, ਪਤੰਗ ਉਡਾਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ ॥

ਡੋਰਾ, ਪੁ:—ਰੱਸਾ, ਸੁਤਲੀ, ਧਾਗਾ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਖੇਸ ਦੁਤਹੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕੰਨੀ (ਵੱਟੀ ਹੋਈ), ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਲੀਹਾਂ (ਡੋਰੇ ਪੈਣੇ)।
ਵਿ:—ਬੋਲਾ ॥

ਡੋਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਰਾਕ ਉੱਤੇ ਘਿਉ ਪਾਉਣਾ ॥

ਡੋਰੀ, ਸ:—ਪਤਲੀ ਰੱਸੀ, ਸੁਤਲੀ, ਮੋਟਾ ਧਾਗਾ, ਜਿੰਦੇ ਦੀ ਡੋਰ, ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਨਿਹਚਾ ।

ਡੋਰੀਆ, ਪੁ:—ਧਾਰੀਦਾਰ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, ਕੁੱਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਡੋਲ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ॥
ਸ:—ਹੌਲ ਜੱਲ, ਡੁਰਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੱਟ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਸੋਜ ਪਵੇ (ਡੋਲ ਪੈਣੀ) ॥

ਡੋਲਚੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਡੋਲ, ਟੀਨ ਦਾ ਗੜਵਾ ॥

ਡੋਲਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਗੜਵਾ, ਛੋਟਾ ਡੋਲ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨਾ, ਡੁਰਨਾ, ਹਿੱਲਣਾ, ਓਦਰਨਾ ॥

ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਡੋਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਡੋਲਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਡੋਲ, ਗੜਵਾ ॥

ਡੋਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਕੀ, ਪੀਨਸ ।

ਡੋਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿ ਸੋਵੱਤੇ ਨੂੰ ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਦੇਣੀ ॥

ਡੋਲੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀ ਵਿਆਹ ਕੇ ਜੁਆਈ ਨਾਲ ਟੋਰਨੀ ॥

ਡੋਲੀ, ਸ:–ਨਿੱਕਾ ਡੋਲਾ, ਡੋਰੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰੋਬੜਿਆ ਹੋਵੇ ।

ਡੌਂ, ਪੁ:–ਜੰਗਲ ਦਾ ਸੜਨਾ, ਗੁੱਸਾ, ਸਾੜਾ, ਡੌਹ ।

ਡੌਂ ਡੌਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਢੰਡੋਰਾ ਦੇਣਾ, ਨਿਸ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਡੌਂਡੀ, ਸ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢੋਲ, ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦੇਣੀ, ਡੋਂਗੀ ॥

ਡੌਂਡੀ ਪਿੱਟਣੀ (ਫਿਰਨੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਢੰਡੋਰਾ ਫਿਰਨਾ ॥

ਡੌਂਡੀ ਪਿਟਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:–(ਫੇਰਨੀ ਜਾਂ ਫਿਰਾਉਣੀ) ਢੰਡੋਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਡੌਂਟੀ, ਸ:–ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਥੋੜੀ ॥

ਡੌਰੂ, ਪੁ:–ਡਮਰੂ, ਡਮਰੂ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਢੋਲਕ ॥

ਡੌਲ, ਸ਼ਃ—ਤਰਕੀਬ, ਢੰਗ, ਜੁਗਤ, ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਉਟ, ਹਾਲਤ ॥

ਡੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ਕਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਡੌਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮੱਛੀ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਲੱਤ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ।

ਢ, ਪੁਃ—ਢੱਡਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਉੱਨੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ਢਊਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਡਬਲ ਪੈਸਾ, ਮੋਟੀ ਕੌਡੀ ॥

ਢਈਆ, ਪੁਃ—ਢਾਈ ਸੇਰ ਦਾ ਭਾਰ, ਢਾਈਆਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬਿਪਤਾ (ਛਨਿੱਛਰ ਕਰਕੇ) । ਵਿਃ—ਢਾਈਆਂ ਦਾ ।

ਢਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡਿਗਣਾ, ਅੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਧਰਨਾ ਮਾਰਨਾ ।

ਢਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਡਿਗਵਾਉਣਾ ॥

ਢਹਾਈ, ਸ਼ਃ—ਢਾਹੁਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ ।

ਢਹਿ, ਸਃ—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਦਾ ਲਗਣਾ, ਬਰਬਾਦੀ, ਨਦੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ, ਵਿਰਲਾਪ ।

ਢਹਿਣਾ
ਢਹਿਜਾਣਾ
ਢਹਿ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਡਿੱਗਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਲਗ ਜਾਣੀ, ਹਾਰਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ ।

ਢੱਕ, ਸਃ—ਕੈਦੀ । ਪੁਃ—ਲਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਸੰਘਣਾ ਜੰਗਲ ॥

ਢੱਕਣ, ਪੁਃ
ਢਕਣਾ, ਪੁਃ
ਢਕੁਣੀ, ਸਃ } ਢੱਕਣ ਜਾਂ ਕੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਢੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੱਜਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਢੱਕ ਮਕੌੜਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੀੜਾ, ਕੱਢਾ ॥

ਢਕਵੰਜ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦਾ ਮੋੜ, ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਦਾ ਵਲ, ਹੀਲਾ, ਫਰੇਬ ॥

ਢਕਵੰਜਾ (ਜੀ), ਪੁਃ—ਹੀਲਾ, ਛਲ, ਫਰੇਬ ॥

ਢਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਜਾਉਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ, ਲੁਕਵਾਉਣਾ ॥

ਢਕਵਾਈ, ਸਃ—ਢੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢਕਾਉਣਾ
ਢਕਾਈ } 'ਢਕਵਾਉਣਾ' 'ਢਕਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਢਕਾਰ
ਢੰਕਾਰ } ਪੁਃ—ਜ਼ਿਦ, ਸ਼ੇਖੀ, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਢਕਾਰਨ (ਢੰਕਾਰਣ), ਸਃ
ਢਕਾਰੀ (ਢੰਕਾਰੀ), ਪੁਃ } ਜੋ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਢੱਕੀ, ਸਃ—ਦੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੀੜਾ ਰਾਹ, ਢੱਕ ਦਾ ਜੰਗਲ ॥

ਢਕੌਂਜ, ਪੁਃ—'ਢਕਵੰਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਕੌਣੀ, ਸਃ—ਢੱਕ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ॥

ਢੰਗ, ਪੁ:—ਵਿਹਾਰ, ਚੱਲਨ, ਢਬ, ਰਾਹ, ਬਣਾਉਦ, ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮੌਕਾ (ਢੰਗ ਸੁਆਰਥ) ।

ਢੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਰਦੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਨੱਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਹ ਦੇ ਪੈਰ ਜਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਣਾ ॥

ਢੱਗਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ਬਲਦ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ।

ਪੰਜਾਬੀ ਢੱਗਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਭੋਲਾ ਆਦਮੀ ।

ਮਾੜਾ ਢੱਗਾ, ਪੁ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ।

ਢੰਗਾ, ਪੁ:—ਟੇਢਾ ਬਚਨ ਜਾਂ ਕਰਮ, ਬਣਾਉਟੀ ਗੱਲ ॥

ਢੰਗੇ ਲਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਬਣਾਉਣੀ ।

ਢੱਗੀ, ਸ:—ਛੋਟੇ ਕਦ ਦੀ ਗਊ ॥

ਢੱਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਢਾ । ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਮੋਟਾ, ਤਕੜਾ, ਡਾਢਾ ॥

ਢੱਠ, ਵਿ:—ਪੂਰਾ, ਭਰਪੂਰ, ਗਾੜ੍ਹਾ, ਮੋਟਾ। ਸ:—ਬਲਦ ਦੀ ਪਿਠ ਦਾ ਉਭਾਰ ॥

ਢੱਠਾ, ਵਿ:— ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਰੋਗੀ, ਤਬਾਹ ।

ਢੱਡ
ਢੱਢ } ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢੋਲ (ਵੱਜਣੀ, ਵਜਾਉਣੀ) ।

ਢੱਡਾ, ਪੁ:—'ਢ' ਅਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਢੰਡਾਲ, ਵਿ:—ਹਰਾਨ, ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ ॥

ਢੰਡੋਰਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਡੌਂਡੀ (ਦੇਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਫੇਰਨਾ) ।

ਢੰਡੋਰੀਆ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਢਣੇੜੂ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਮਦਦ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ।

ਢੰਨ
ਢੰਨ੍ਹ } ਸ:— ਛੱਪੜ, ਟੋਭਾ ।

ਢੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਜਣਾ, ਢੱਕਣਾ, ਲੁਕਾਉਣਾ ॥

ਢਬ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਉਦ, ਢੰਗ, ਆਦਤ, ਕੰਮ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਇਲਮ, ਹਾਲਤ ॥

ਢਬ ਸਿਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ।

ਢਬ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਢਬਾ, ਪੁ:—ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ, ਹੇਲਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਢਬੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਢਬ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਰੀਗਰ ।

ਢਮੱਕਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ ।

ਢਮਕੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਮਿਟੀ ਦੀ ਢੋਲਕੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ॥

ਢਲਕ, ਸ:—ਝਿਲਕਣ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਅੱਖ ਝਮਕਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਢਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਝਿਲਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ ॥

ਢਲਕਾਉ, ਪੁ:—ਢਲਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਢਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇੜ੍ਹਨਾ, ਤ੍ਰਿਲਕਾਉਣਾ ॥

ਢਲ ਜਾਣਾ, ਢਲਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਚੇ ਵਿਚ ਪੈਣਾ, ਉਲੱਦਿਆ ਜਾਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਘਟਣਾ, ਧੁੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ, ਪੰਘਰਣਾ (ਬਰਫ ਆਦਿਕ ਦਾ), ਬੁੱਢੇ ਹੋਣਾ, ਨਰਮ ਹੋਣਾ, ਬਾਹਰ ਮਾਲ ਆਉਣਾ, ਬਦਲਣਾ ॥

ਢਲਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੁ:, **ਢਲਦੀ ਛਾਂ,** ਸ: } ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸੁਖ ਜ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥

ਢਲਵਾਉਣਾ, ਢਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਢਲਵਾਈ, ਢਲਾਉਣ, ਢਲਾਈ } ਸ:—ਢਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਢਲੈਤ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਬੜੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਜਲੌ ਵਿਚ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਨੌਕਰ, ਸਿਪਾਹੀ, ਢਾਲਵਾਲਾ।

ਢਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢਵਾਈ, ਸ:—ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਢਾ, ਸ:—ਢਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ ਹਾਹੁਕਾ ॥

ਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੇਗਣਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਢਾਇਆ, ਪੁ:—'ਢਾਈ' ਦਾ ਅੰਗ, ਰਵੈ, ਢਾਹਾ।

ਢਾਈ, ਵਿ:—ਦੋ ਅਤੇ ਅੱਧਾ।

ਢਾਈ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਢਾਈ ਘਰ, ਪੁ:—ਖੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਢਾਈ ਟੋਟਰੂ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ।

ਢਾਈਆ, ਪੁ:—'ਢਈਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਾਈਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਗੰਡੇ ਦੇ ਧੂਣੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਸਣ।

ਢਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਤਕੀਆ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ ॥

ਢਾਹ, ਸ:—ਢਹਿ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲਗਣੀ (ਖਾਣਾ), ਤਬਾਹੀ।

ਢਾਹ ਸਿੱਟਣਾ, ਢਾਹ ਦੇਣਾ, ਢਾਹ ਲੈਣਾ } ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲਾ ਦੇਣੀ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਢਾਹ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ।

ਢਾਹ ਲੱਗਣੀ ਕ੍ਰਿ: ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਕੱਟੀ ਜਾਣੀ ॥

ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਾਉਣਾ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਠ ਲਾ ਦੇਣੀ ॥

ਢਾਹਾ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਨਦੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਢੱਠੀ ॥

ਢਾਕ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਵੱਖੀ, ਛਿੱਛਰੇ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਢਾਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ ਗੁਣਾ ॥

ਢਾਂਗਾ, ਢਾਂਗੂ, ਢਾਂਗੂਆ, ਪੁ:—ਖੂੰਡੀਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਡਾਂਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਹਿਠਾਂਹ ਖਿਚਦੇ ਹਨ।

ਢਾਂਚ, ਢਾਂਚਾ, ਪੁ:—ਕਲਬੂਤ, ਬਨਾਵਟ, ਤਦਬੀਰ, ਜੁਗਤ, ਢੰਗ ॥

ਢਾਟਾ, ਢਾਠਾ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਰੇ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਪੁਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਦਾੜ੍ਹੇ ਪਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ।

ਢਾਡਸ, ਸ:—ਹੌਸਲਾ, ਧੀਰਜ, ਵਸਾਹ, ਦਲੇਰੀ॥

ਢਾਡਣ, ਸ:—ਢਾਡੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਢਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਬਲਦ, ਸਾਂਢਾ, ਅਹਿਮਕ, ਮੂਰਖ ॥

ਢਾਡਾ, ਢਾਡੀ, ਪੁ:—ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਗੀ, ਮੰਗਤਾ।

ਢਾਂਢੀ, ਸ:—ਗਊ, ਮੂਰਖ ਤੀਮਤ ॥

ਢਾਹੂ, ਪੁ:—ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੱਛੋਂ ਵੱਲ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੀ ਵਾਉ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਵਾਉ, ਖੁਲਬੁਲ, ਮੇਲਾ ॥

ਢਾਂ ਢਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਸਾਂ ਸਾਂ ਕਰਨਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਢਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ, ਡੇਗਣਾ। ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਢਾਣੀ, ਸ:—ਭੀੜ, ਇਕੱਠ, ਮੰਡਲੀ (ਜਮਾਉਣੀ, ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਲਾਉਣੀ)॥

ਢਾਣੀ ਭੰਨਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਨਾ, ਇੱਕ ਲਾਦਕ ਕਰਨਾ ॥

ਢਾਬ, ਸ:—ਕੱਚਾ ਤਲਾਉ, ਢੋਬ, ਟੋਭਾ, ਟੋਆ, ਟੋਇਆ ॥

ਢਾਮਣਾ, ਢਾਮਣੀ, ਵਿ:—ਢਾਈ ਮਣ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭਾਉ॥

ਢਾਮਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ, ਗਿਣਤੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਢਾਰਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਜਾਂ ਹੱਟੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਢਾਲ, ਸ:—ਗੈਂਡੇ ਦੇ ਚੰਮ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਗੋਲ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਵੱਟ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਢੰਗ, ਝੁਕਾਉ, ਦਸਤੂਰ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਿਸਤ, ਢਾਲਣ ਵਿੱਚ ਧਾਤ ਦਾ ਘਟ ਜਾਣਾ, ਵਿਸਾਉਰੀ ਮਾਲ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਢਾਲਵਾਂ ਪਾਸਾ ॥

ਢਾਲ ਪਾਉਣੀ, ਢਾਲ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਮਲਾ ਆਦਿਕ ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਢਾਲ ਬਾਂਛ, ਢਾਲ ਵਾਂਛ, ਸ:—ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਿਸਤ, ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮਸੂਲਾਂ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ।

ਢਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਾਰਨਾ, ਗਾਲਣਾ, ਬਨਾਉਣ, ਸੁੱਟਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਝੁਕਾਉਣਾ, ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਮਾਲ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਢਾਲਣਾ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ, ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਵੀਤ ॥

ਢਾਲਿਆਂ, ਢਾਲਵਾਂ, ਵਿ:—ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ।

ਢਾਲਮਾਣ / **ਢਾਲਵਾਣ** } ਪੁ: ਢਾਲ ਵਾਲਾ, ਨਰਮ ਦਿਲ ਵਾਲਾ ॥

ਢਾਲੂ, ਵਿ: ਪੁ: —ਢਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਧਾਤਾਂ ਢਾਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਢਾਵਾਂ, ਪੁ:—'ਢਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਿੱਗ, ਪੁ:—'ਢਿਗਾਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਢਿੰਗਰ, ਪੁ: / **ਢਿੰਗਰੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁੰਬ, ਜਾਮਣੀ, ਖਿਪਰਾ, ਬਲਾ ।

ਢਿਗਾਰਾ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦਾ ਉੱਚਾ ਕੰਢਾ, ਢਾਹ, ਉੱਚੀ ਥਾਂ, ਪਹਾੜੀ ॥

ਢਿੱਗੀ ਢਾਉਣਾ (ਣੀ) / **ਢਿੱਗੀ ਢਾਹ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ ॥

ਢਿਠ, ਸ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹਠ (ਬੈਨ੍ਹਣੀ)

ਢਿਠਾਈ, ਸ:—ਘਮੰਡ, ਗੁਸਤਾਖੀ, ਬੇ ਹਯਾਈ ।

ਢਿੱਡ / **ਢਿੱਢ** } ਪੁ:—ਪੇਟ, ਉਦਰ, ਗਰਭ, ਅੰਦਰ, ਉਲਾਦ ।

ਢਿੱਡ ਦਾ ਜਾਇਆ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਢਿੱਡ ਦੀ ਜਾਈ, ਸ:—ਧੀ ।

ਢਿੱਡ ਨਾਲ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੇਟ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ ॥

ਢਿੱਡਵਿੱਚ ਝੁਲਕਾ ਫਿਰਨਾ (ਵਗਣਾ) / **ਢਿੱਡਵਿੱਚ ਚੂਹੀਆਂ ਨੱਚਣੀਆਂ** } ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਭੁਖ ਲੱਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤ ਨਾ ਦੱਸਣਾ ॥

ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵਲ ਪੈਣਾ / **ਢਿੱਡੀਂ ਪੀੜਾਂ ਪੈਣੀਆਂ** } ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤੇ ਹੱਸਣ ਨਾਲ ਵੱਖੀਆਂ ਦੁਖਣ ਲਗਣੀਆਂ

ਵੱਡੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਬਖਤਾਵਰ, ਪ੍ਰਤਾਪੀ

ਢਿੱਡਲ, ਵਿ: —ਜਿਸਦਾ ਢਿੱਡ ਵਡਾ ਹੋਵੇ ।

ਢਿੱਡੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਢਿੱਡ, ਪਗੜੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਉਭਾਰ ।

ਢਿੰਨਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੇ ਚੌਲ ॥

ਢਿਮਕੜਾ / **ਢਿਮਕਾ** } ਪੁ:—'ਫਲਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢਿਮਢਿਮੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਢੱਫ ॥

ਢਿੱਲ, ਸ:—ਦੇਰ, ਸੁਸਤੀ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ

ਢਿੱਲ ਮੱਠ ਸ:—ਅਵੇਰ, ਸੁਸਤੀ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਢਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੁਲ੍ਹਣਾ, ਫਿਸਲਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ ॥

ਢਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ ॥

ਢਿੱਲੜ, ਪੁ / **ਢਿੱਲਾ,** ਪੁ: / **ਢਿੱਲੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ, ਪੋਲਾ, ਦੇਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ ਬਿਮਾਰ ।

ਢਿੱਲਾ ਮੱਠਾ, ਵਿ:—ਸੁਸਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਢਿਢਾ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੀਲਾ (ਕਰਨਾ)।

ਢੀਆ (ਹਾ), ਪੁ:—ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ, ਲਾਠੀ ।

ਢੀਂਗਰ, ਪੁ:
ਢੀਂਗਰੀ, ਸ: } ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ॥

ਢੀਂਗਲੀ
ਢੀਂਗੁਲੀ } ਸ:—ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਰਾ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡੋਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਖੇਉਂਤ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ॥

ਢੀਂਗਾ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—'ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ' ਵੇਖੋ,॥

ਢੀਠ, (ਠਾ), ਵਿ:—ਜ਼ਿੱਦੀ, ਹਠੀ, ਕੁਸੁਭਾਅ, ਬੇਹਯਾ॥

ਢੀਠ ਵਾਈ (ਈਂ), ਸ:—ਜ਼ਿਦ, ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਸ਼ੋਖੀ ॥

ਢੀਂਡਾ, ਪੁ:—'ਗੁਲੇਲਾ' ਵੇਖੋ, ਡਾਂਬੜ ॥

ਢੀਮ
ਢਾਹੁ
ਢੀਮਾ } ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ ॥

ਢੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਢੁਆਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਢੁਕ ਜਾਣਾ
ਢੁੱਕਣਾ
ਢੁੱਕ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੇੜੇ ਅਪੜਨਾ, ਜੰਞ ਦਾ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਆਉਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਢੋ ਢੁੱਕਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ।

ਢੁਕਾ
ਢੁਕਾਉ } ਪੁ:—ਪਹੁੰਚਣਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੰਞ ਦਾ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਅੱਪੜਨਾ ।

ਢੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸ ਭਿਜਵਾਉਣਾ ਪੁਚਾਉਣਾ॥

ਢੁੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਘਿਉ ਦਾ ਧੂਆਂ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਢੁੰਗਾਰ ਦੇਣਾ
ਢੁੰਗਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਘਿਉ ਦਾ ਧੂਆਂ ਦੇਣਾ॥

ਢੁੱਚਰ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੁੱਜਤ, ਝਗੜਾ (ਡਾਹੁਣਾ)।

ਢੁੱਟ, ਸ:—ਕਈਆਂ ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਉਭਾਰ॥

ਢੁਡ
ਢੁਢ } ਪੁ:—ਸਿਰ ਨਾਲ ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਢੂੰਡਰ,
ਢੂੰਡਰੀ } ਸ:—ਕੁੱਬ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਢੇਰੀ ।

ਢੂੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡ ਭਾਲ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਢੂੰਡਾਊਲਾ
ਢੂੰਡਾਊ } ਪੁ:—ਢੂੰਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਢੂੰਡਾਈ ਸ:—ਢੂੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਢੁਨਣੀ, ਸ:—ਢੂੰਡਰੀ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਢੇਰੀ॥

ਢੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਢੇ ਜਾਣਾ, ਖੁੰਢਾ ਹੋਣਾ॥

ਢੁਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਲਿਟਾ ...ਣਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਢੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ।

ਢੁਲਮੁਲ ਯਕੀਨ, ਵਿ: ਚੰਚਲ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਕ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਨਾ ਰਹੇ ।

ਢੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਢੁਲਵਾਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਢੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੋਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਝੁਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਢੁਲਾਈ, ਸ:—ਢੋਹਣ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ

ਢੂਆ (ਹਾ), ਪੁ:
ਢੂਈ (ਹੀ), ਸ: } ਚਿੱਤੜ, ਪਿਠ ।

ਢੂੰਡ (ਢੂੰਢ), ਸ:—ਖੋਜ, ਭਾਲ, ਤਲਾਸ਼ ॥

ਢੂੰਢ ਢਾਂਡ, ਸ:—ਭਾਰੀ ਖੋਜ ਭਾਲ (ਕਰਨੀ) ।

ਢੂੰਡਣਾ
ਢੂੰਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਜਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਢੇਉ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਚਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ।

ਢੇਸੂ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ (ਖੇਡਣੀ) ।

ਢੇਠ, (ਠਾ), ਵਿ:—ਜਿਦ, ਢਿਠਾਈ, ਢੀਠ, ਗੁਸਤਾਕ ॥

ਢੇਡ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਕਾਉਂ ॥

ਢੇਡੂ
ਢੇਢੀ } ਪੁ: ਸ: ਕੈਨ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਢੇਮ, ਸ:—ਢੀਮ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਢਲਾ ।

ਢੇਰ, ਪੁ: ਤੋਦਾ, ਕੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਬਹੁਤੀ ਸ਼ੈ, ਕੂੜੀ ॥ ਵਿ: -ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਬਹੁਤ, ਬੜੀ ॥

ਢੇਰਣੀ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਦੇ ਵੇਲਣੇ ਦਾ ਹਥਾ, ਪਿੰਜੀ ਹੋਈ ਨੂੰ ਵਲ੍ਹੇਟਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਢੇਰਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਸੰਦ ॥

ਢੇਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਢੇਰ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਢੇਰੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਭੱਜ ਟੁਟ ਕੇ ਢਾਹ ਪੈਣਾ ॥

ਢੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੂਟ ਤੋੜ ਕੇ ਨਾਸ, ਕਟਣਾ, ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ ।

ਢੇਰੀਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨਾ ॥

ਢੇਰੂ, ਪੁ:—'ਢੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੇਲਾ, ਪੁ: -ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ, ਢੀਮ ॥

ਢੇਲਾ ਚੌਥ, ਸ:—'ਪੱਥਰ ਚੌਥ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੈਹ ਢੈਹ, ਸ:—ਬੰਦ ਤਿੱਗਲ, ਗੋਲੇ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਧੱਪੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਪੈਣੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ) ॥

ਢੈ ਖਾਣੀ
ਢੈ ਜਾਣਾ
ਢੈਣਾ
ਢੈ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਢਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਢੈਲਾ, ਵਿ:—ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਜੋ ਝਗੜਾ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਢੈ, ਪੁ:—ਹਾਲਤ, ਮੌਕਾ, ਫਾਲਾ, ਕਿਸਮਤ, ਲਕੜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸੰਦਰੇ ਦਾ ਹੱਥਾ॥

ਢੈਆ, ਪੁ:—ਛੋਟਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਡਾਲੀ (ਫਲ ਫੁੱਲ)।

ਢੋਈ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਦਖਲ (ਮਿਲਣਾ)

ਢੋਹ, ਪੁ:-ਸ:-ਸਹਾਰਾ, ਪਹੁੰਚ, ਦੋ ਝਗੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਢੋਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਝਗੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਾਣਾ॥

ਢੋਹ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ॥

ਢੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸ ਲਿਆਉਣਾ, ਭੀੜਨਾ (ਬੂਹਾ)॥

ਢੌਂਗ, ਪੁ:—ਨਕਲ, ਭੇਸ, ਨਕਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਛਲ।

ਢੌਂਗੀ, ਪੁ:—ਨਕਲੀਆ, ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਢੋਡਾ
ਢੋਢਾ } ਪੁ:—ਇਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਛਿਲਕਾ, ਜੁਆਰ ਜਾਂ ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ, ਡਾਹਿਆ, ਉੱਜ॥

ਢੋਡਾ ਪੱਥਣਾ (ਥੱਪਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਉਜ ਲਾਉਣੀ।

ਢੋਣਾ
ਢੋ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਬੂਹਾ ਭੀੜਨਾ॥

ਢੋਰ, ਪੁ:—ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ।

ਢੋਰਾ
ਢੋਰੀ } ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ॥

ਢੋਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ (ਢੋਲਕੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ ਪੁਰ ਚੰਮ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ) ਹਲਟ ਦਾ ਘੜਾ ਪਹੀਆ, ਪਿਆਰਾ, ਢਾਲ, ਡਕਾਉ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ
ਵਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਢੋਲ ਢਮੱਕਾ
ਢੋਲ ਢਾਲ } ਪੁ:—ਢੋਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੱਜਣਾ।

ਢੋਲਕ (ਕੀ), ਸ:—ਛੋਟਾ ਢੋਲ।

ਢੋਲਕੀ (ਚੀ)
ਢੋਲਕੀਆ
ਢੋਲੀਆ } ਪੁ:—ਢੋਲਕ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਢੋਲਣ, ਸ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਪਿਆਰੀ

ਢੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਖਿੱਚਣਾ॥

ਪੁ: ਇੱਕ ਜ਼ਨਾਨਾ ਗਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਢੋਲਾ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਸ਼ਕ, ਮਾਹੀਆ, ਇੱਕ ਜਟਕਾ ਗੀਤ।

ਢੋਲੀ, ਸ:—ਕੁੜੀ॥ ਪੁ:—ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਢੌਂਕਾ, ਪੁ: ਥੋੜੀ ਜਹੀ ਨੀਂਦਰ (ਲੈਣਾ, ਲਾਉਣਾ)॥

ਢੈਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ ਗੁਣਾ।

ਢੌਂਚਾ, ਵਿ: -ਸਾਢੇ ਚਾਰ।

ਢੌਣਾ, ਵਿ:—ਢਾਈ॥

ਣ

ਣ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਵੀਹਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਣਾਣਾ ।

ਣਾਣਾ, ਪੁ:—'ਣ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਤ

ਤ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ਤੱਤਾ ॥

ਤਊਨ, ਸ:—ਮੰਜੀ, ਖਟਾ, ਪਲੰਗ ॥

ਤਈਨਾਤ, ਵਿ:—ਮੁਕੱਰਰ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨੌਕਰ ॥

ਤਸਬਾ, ਪੁ: / **ਤਸਬੀ,** ਸ: } ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥

ਤਸਬੀਰ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਚਿਤ੍ਰ।

ਤਸਮਈ, ਸ:—ਖੀਰ, ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਰਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚੌਲ।

ਤਸਮਾ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਫੀਤਾ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ॥

ਤਸਲਾ, ਪੁ: / **ਤਸਲੀ,** ਸ: } ਤਾਂਬੇ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਸੱਲਾ / **ਤਸੱਲੀ** } ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਅਰਾਮ(ਦੇਣੀ)॥

ਤਸਲੀਮ, ਸ:—ਬੰਦਗੀ, ਸਲਾਮ, ਨਮਸਕਾਰ ॥

ਤਸਵੀਰ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਚਿਤ੍ਰ॥

ਤਸੀਰ, ਸ:—ਅਸਰ, ਫਲ, ਗੁਣ ॥

ਤਸੀਲ, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਮਲਾ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਤਸੀਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਮਾਲਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਫਸਰ।

ਤਸੂ / **ਤੱਸੂ** } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਪ॥

ਤਹ / **ਤਹਿ** } ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਪੇਚ, ਥੱਲਾ, ਪੇਂਦਾ ॥

ਤਹਿ ਕਰਨੀ (ਜਮਾਉਣੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ) ਕ੍ਰਿ:—ਮੋੜ ਕੇ ਲਪੇਟਣਾ ॥

ਤਹਿ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਰਦ ਖਾਨਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਲਾ ਕਮਰਾ ॥

ਤਹਸੀਲ / **ਤਹਸੀਲਦਾਰ** } 'ਤਸੀਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਤਹਾਰਤ, ਸ:—ਸਫ਼ਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰ (ਕਰਨੀ) ॥

ਤਹਿਸ ਨਹਿਸ, ਪੁ:—ਸਤਿਆਨਾਸ, ਬਰਬਾਦੀ।

ਤਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਤਹਿਠੇੜ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਇੱਕ ਛੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰੋਠਾ।

ਤਹਿਮਤ / **ਤਹਿਮੰਦ** } ਸ:—ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ॥

ਤਹਿਗ, ਵਿ:—ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਤੱਗੜਾ।

ਤਹਿਗ ਤੁੱਲਾ (ਲੀ), ਪੁ:,ਸ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ(ਟੀ)॥

ਤਦੂ, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਤਦੂ ਹਣਾ = ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ) ॥

ਤਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਤਾਈਂ, ਤੋੜੀ, ਠੀਕ ॥

ਤੱਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਾਪ, ਵੱਡੇ ਛੱਬੇ, ਨਜ਼ਰ ।

ਤੱਕ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਲਣਾ ਤੋਲਣਾ ॥

ਤੱਕ ਤੱਕ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਅਟਕਲ ਨਾਲ, ਜਾਂਚ ਕੇ ॥

ਤੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ ॥

ਤਕਸੀਰ, ਸ:—ਐਬ, ਦੋਸ਼, ਅਪਰਾਧ ।

ਤਕਸੀਰੀ ਪੁ:, ਸ:—ਤਕਸੀਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਪਰਾਧੀ ॥

ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਜਾਚਣਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ ।

ਤਕ੍ਰਾਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਕਰਾਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਤਕਰਾਰੀ, ਪੁ:—ਤਕਰਾਰ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨਵਾਲਾ ।

ਤਕਰੀਰ, ਸ:—ਬੋਲਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਲੈਕਚਰ ।

ਤੱਕਲਾ, ਤੱਕੁਲਾ } ਪੁ:—ਚਰਖੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਪਤਲੀ ਸੀਖ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਧੁਰਾ ॥

ਤੱਕਲੀ, ਸ:—ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਤੱਕਲਾ ॥

ਤਕਵਾ, ਪੁ:—ਦੀਨ ਦਾਰੀ, ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ॥

ਤੱਕੜ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਭਾਰ ਤੋਲਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤਕੜਾ, ਤਕੜੀ } ਵਿ:—ਬਲਵਾਨ, ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਰੋਇਆ (ਈ) ।

ਤਕੜਾ ਤਾਜ਼ਾ, ਵਿ:—ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ, ਬਲੀ, ਮੋਟਾ ।

ਤਕੜਾਈ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਚੌਕਸੀ, ਖਬਰ-ਦਾਰੀ ॥

ਤੱਕੜੀ, ਸ:—ਭਾਰ ਤੋਲਣ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਖਾਉਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਪੁਆ-ਉਣੀ, ਤਾੜਨਾ ।

ਤਕਾਲਾਂ, ਸ:—ਸੰਧਿਆ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸੰਝ, ਸ਼ਾਮ ॥

ਤਕਾਵੀ, ਸ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਉਧਾਰ ਮਿਲੇ ।

ਤਕੀਆ, ਪੁ:—ਸਿਰ੍ਹਾਣਾ, ਆਸਰਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਤਖਸੀਰ, ਤਖਸੀਰੀ } ਤਕਸੀਰ ਤਕਸੀਰੀ ਵੇਖੋ ॥

ਤਖਤ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ ਚੌਂਕੀ, ਸਿੰਘਾਸਣ ॥

ਤਖਤ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਮੰਜਾ ॥

ਤਖਤ ਰਵਾਂ, ਪੁ:—ਉਹ ਤਖਤ ਜੋ ਫਟ ਉੱਤੇ ਧਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ॥

ਤਖਤਾ, ਪੁ:—ਫੱਟ, ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਖਾਨਾ, ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ, ਬੂਹਾ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਤਾਉ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ॥

ਤਖਤੀ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਫੱਟੀ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੋਰ ॥

ਤਖਤੇ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਤਖਤੇ ਜੜੇ ਹੋਏ ॥

ਤਖਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਵੇ ।

ਤਖਾਣੀ, ਸ:—ਤਖਾਣ ਦੀ ਕੀਮਤ ॥

ਤਖਾਣੀ, ਵਿ:—ਤਖਾਣ ਦਾ ।

ਤਖੀਰ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤੱਗ, ਪੁ: —ਟੁਕੜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਜਨੇਊ, ਧਰਮ, ਮਤ ॥

ਤੰਗ, ਵਿ: —ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਭੀੜ, ਭੀੜਾ, ਦੁਖੀ, ਗਰੀਬ, ਘੁਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਲੋੜਵੰਦ ॥ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਕੱਸਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ।

ਤੰਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਸੁੰਗੜਨਾ ॥

ਤੰਗਸੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ ॥

ਤਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕਣਾ, ਨਾਂ ਹਾਰਨਾਂ, ਪਤੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਤੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਂ ਦੇਣਾ (ਬਖਮ) ॥

ਤਗਪਾ, ਪੁ:—ਭੂਰਜ ਪਤ੍ਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਤਗਮਾ, ਪੁ:—ਮੋਹਰ ਜਾਂ ਰੁਪਏ ਆਦਿਕ ਵਰਗਾ ਧਾਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ।

ਤਗਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਤੰਗੜ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਜਾਲ (ਰੱਸੇ ਦਾ)॥

ਤੰਗੜੀ, ਸ: —ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਖੇਤ ॥

ਤੱਗਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਦਾ ਤਵੀਤ । ਨਾਲੇ 'ਤਾਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਟਿਕਾਉਣਾ, ਜਤਨ ਕਰਾਉਣਾ, (ਬਖਮ) ਸੁਆਉਣਾ ॥

ਤਗਾਦਾ, ਪੁ: ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ, ਝਗੜਾ, ਔਖ, ਅਦਾਲਤ ॥

ਤਗਾਰ / ਤੰਗਾਰ, ਪੁ:—ਪੀਪਾ, ਕਾਠੜਾ, ਜਿੱਥੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਘਾਣੀ ਹੋਵੇ ॥

ਤਗਾਰੀ / ਤੰਗਾਰੀ, ਸ: —ਛੋਟਾ ਤਗਾਰ ॥

ਤੰਗੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਥੁੜ, ਔਖ ।

ਤੰਗੀ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣੇ ॥

ਤੰਗੀ ਤੁਰਸੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਔਖ ॥

ਤਗੀਦ, ਸ: —ਬਾਰਬਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਹਠ, ਤਗਾਦਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਤਗੀਦੀ, ਵਿ: -ਤਗੀਦ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਤੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਣਾ, ਪਾੜਨਾ, ਕੱਟਣਾ ॥

ਤਛਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: - ਕਟਵਾਉਣਾ, ਪੜਵਾਉਣਾ ॥

ਤਜ, ਪੁ:—ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਤਿਆਗ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਤਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਗਣਾ, ਛੱਡ ਦੇਣਾ ॥

ਤਜਰਬਾ, ਪੁ:—ਜਾਚ, ਪਰਖ, ਪਰੀਖਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ, ਹੱਥੀਂ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਤਜਰਬਾ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਾਚ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥

ਤਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਡਵਾਉਣਾ ॥

ਤਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁਡਾਉਣਾ ॥

ਤਟ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ (ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਦਾ)

ਤਣ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਦੇਹ ॥ ਵਿ:—ਠੀਕ ਠੀਕ ॥

ਤਣ ਮੱਖਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਿਸੇ ਖੁਰਾਕ ਦਾ) ਪਚ ਕੇ ਤਾਕਤ ਦੇਣਾ, ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਚ ਜਾਣਾ ॥

ਤਣਕ, ਸ:—ਕਰੜਤ ਅਵਾਜ਼, ਹਿਣਹਿਣਾਟ ॥

ਤਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਕੱਸਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਉਣਾ ॥

ਤਣਕੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ॥

ਤਣੋ ਤਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਧਸ ਕੇ ॥

ਤਣਾ, ਪੁ:—ਬਿੱਛ ਦਾ ਪੱਸਾ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਾਂ ਪੈਂਡੀ ॥

ਤਣੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਘ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਵੱਖੀਂ ਵਿਚ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਤਣਾਉ
ਤਣਾਉਣ } ਪੁ: ਖਿੱਚ, ਫੈਲਾਉ, ਖਿਲਾਰ ॥

ਤਣਾਉਂ, ਸ:—ਤੰਬੂ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਪਤੰਗ ਦੀ ਡੋਰੀ ।

ਤਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਚਵਾਉਣਾ, ਕਸਾਉਣਾ ।

ਤਣਾਵਾਂ, ਸ:—ਬਹੁਬ:—ਤੰਬੂ ਦੇ ਰੱਸੇ । ਪਤੰਗ ਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ।

ਤਣੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਕੱਸਣ ਵਾਲੀ ਡੋਰੀ

ਤਣੁ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਬਲ ॥

ਤੱਤ, ਪੁ:—ਮੂਲ, ਪਦਾਰਥ, ਅਸਲ, ਈਸ਼ਰ ਦਾ ਗਿਆਨ । ਵਿ:—ਅਸਲੀ, ਸੱਚਾ, ਠੀਕ (ਤੱਤ ਖਾਲਸਾ) ॥

ਤੱਤ ਆਦਿ, ਵਿ:—ਮੁੱਢਲਾ, ॥ ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ ਹੀ ॥

ਤੱਤ ਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਤਦੋਂ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ।

ਤੱਤ ਗਿਆਨੀ (ਤੱਤ ਦਰਸ਼ੀ) ਵਿ:— ਜਿਸਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮੂਲ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ, (ਬਿਬੇਕੀ)।

ਤਤਹੜਾ
ਤਤਹਿੜਾ } ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਉਬਾਲਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਤਕਰਾ, ਪੁ: ਵੇਰਵਾ, ਸੂਚੀ ਪੱਤ੍ਰ, ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਫਹਿਰਸਤ ॥

ਤਤਕਾਲ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਉਸੇਵੇਲੇ, ਝੱਟ ਪੱਟ।

ਤੱਤ ਤੱਤ, ਵਿਸਮਯ:—ਗਊ ਬਲਦ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤਤਪਰ, ਵਿ:-ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਜੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਤਤਬੀਰ, ਸ:-ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ, ਢੰਗ, ਹਿਕਮਤ ॥

ਤਤਬੀਰਣ, ਸ:
ਤਤਬੀਰੀ ਪੁ: } ਜੋ ਤਤਬੀਰ ਕਰ ਸੱਕੇ, ਹਿਕਮਤੀ ।

ਤੰਤ੍ਰ
ਤੰਤਰ } ਪੁ:-ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਉਹ ਧਾਰਮਕ ਪੁਸਤਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਵਿਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ ।

ਤੰਤਰੀ, ਪੁ:-ਤੰਤ੍ਰ ਸਾਧਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਗੀ।

ਤੱਤੜ, ਸ:-ਪਾਣੀ ਤੱਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤੱਤੜਾ, ਪੁ:-
ਤੱਤੜੀ, ਸ:- } ਢੀਠ, ਔਖਾ, ਜ਼ਿੱਦੀ, ਕਮਜ਼ਾਤ॥

ਤੱਤਾ, ਪੁ:-'ਤ' ਅੱਖਰ । ਵਿ:-ਗਰਮ, ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਦੀ, ਕ੍ਰੋਧੀ, ਛੇੜਾ ।

ਤੱਤੀ, ਵਿ:-ਸ:-ਗਰਮ,ਤਪੀ ਹੋਈ, ਕ੍ਰੋਧਣ, ਜਿੱਦੀ ਛੇੜੀ ॥

ਤੱਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੁਝ ਦੁਖ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ।

ਤੱਥ, ਪੁ:-ਵਿ:-'ਤੱਤ' ਵੇਖੋ ।

ਤਥਾ, ਵਿ:-ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਓਹੋ ਜੇਹਾ (ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ) ।

ਤਥਾਸਤੁ = ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇ।

ਤਦ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ: ਉਸ ਵੇਲੇ, ਫੇਰ, ਮਗਰੋਂ ।

ਤਦ ਹੀ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਉਸੇਵੇਲੇ, ਝਟ ਪਟ, ਇਸੇਲਈ.

ਤੰਦ, ਪੁ:-ਧਾਗੇ ਦੀ ਤਾਰ,ਬਾਜੇ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤੰਦ ਤਾਣੀ, ਸ:-ਕਪੜੇ ਦਾ ਤਾਣਾ ਜਾਂ ਤਾਣੇ ਦਾ ਧਾਗਾ ॥

ਤੰਦਰੁਸਤ, ਵਿ:-ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਤਕੜਾ, ਰਾਜ਼ੀ ।

ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਸ:-ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਰੋਇਆ ਹੋਣਾ॥

ਤਦਾਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਯੋ:-ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ॥

ਤੰਦਾਰਾ, ਪੁ:-
ਤੰਦਾਰੀ, ਸ:- } ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤਦੀ
ਤਦੀਂ } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਯੋ:-'ਤਦੋਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੱਦੀ, ਸ:-ਜਬਰਦਸਤੀ, ਸਖਤੀ, ਜੁਲਮ (ਤਦੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਤੰਦੀ, ਸ:- ਤਾਰ, ਪਸ਼ੂ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਸੁਕਾ ਕੇ ਵੱਟੀਆਂ ਹਈਆਂ,ਪੋਂ ਜੇ ਦੀ ਉਮ ਦੀ ਡੋਰੀ॥

ਤੰਦੀਰਾ ਪੁ:-
ਤੰਦੀਰੀ ਸ:- } ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੰਦੀ ਹੋਵੇ, ਤੰਦੀ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ॥

ਤੰਦੂਆ, ਪੁ:-ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜੀਵ ॥

ਤੰਦੂਰ, ਪੁ:-ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਣ ਵਾਲੀ ਉੱਚੀ ਭੱਠੀ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਤੰਦੂਰੀ, ਵਿ:-ਤੰਦੂਰ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ,ਸ:-ਛੋਟਾ, ਤੰਦੂਰ ।

ਤਦੋ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:ਯੋ:-ਉਸੇ, ਵੇਲੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ।

ਤਦੋਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:ਯੋ:-ਉਸ ਵੇਲੇ, ਫੇਰ, ਤਾਂ ।

ਤੰਦੋ ਤਾਣਾ, ਵਿ:-ਪਤਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸਦੇ ਧਾਗੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਗਏ ਹੋਣ । ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:-ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਰਾ ਹੀ ।

ਤਨਖਾਹ, ਸ:-ਤਲਬ, ਮਜੂਰੀ, ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਤ ਤੋੜਣ ਦਾ ਡੰਨ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਤਨਖਾਹੀਆ, ਪ:-ਤਨਖਾਹ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਹਿਤ ਤੋੜਨ ਦਾ ਡੰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥

ਤੰਨਰ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਤਨਾਜਾ, ਪੁ:-ਝਗੜਾ,ਬਖੇੜਾ।

ਤਨਾਮਾਂ, ਸ:-'ਤਲਾਵਾਂ' ਵੇਖੋ ।

ਤਨਾਲ
ਤਨਾਲ ਮੁਨਾਲ } ਪੁ:-ਮਿਆਨ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਤਪ, ਪੁਃ—ਤਾਪ, ਕਸ਼ਟ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਕੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਭਗਤੀ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਇਕਬਾਲ।

ਤਪਸ਼, ਸਃ—ਗਰਮੀ, ਤਾਉ (ਪੋਣੀ)।

ਤਪੱਸਣ, ਸਃ—ਤਪ ਕਰਨੀ ਵਾਲੀ, ਸੰਤਣੀ॥

ਤਪੱਸਿਆ, ਸਃ—ਤਪ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨਾ।

ਤਪੱਸੀ, ਪੁਃ—ਤਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਾਧੂ॥

ਤਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਖਣਾ, ਗਰਮ ਹੋਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਤਪ ਕਰਨਾ, ਚਮਕਣਾ।

ਤਪਤ, ਸਃ—ਤਪਸ਼, ਗਰਮੀ, ਤਾਉ

ਤਪ ਤਪ, ਪੁਃਸਃ—ਪਾਣੀ ਕਿਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼,।

ਤਪਦਾ, ਵਿਃ—ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਤੱਤਾ॥

ਤੱਪੜ, ਪੁਃ—ਸਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ।

ਤਪਾ, ਪੁਃ—ਤਪ ਜਾਂ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਤੱਪਾ, ਪੁਃ—ਜ਼ਿਲਾ, 'ਅਲਾਕਾ, 'ਠੱਪਾ,' ਭੀ ਵੇਖੋ॥

ਤਪਾਈ, ਸਃ—ਤਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਤਪਾਲੀ, ਤਿੰਨਾਂ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ।

ਤਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਰਮ ਕਰਨਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ।

ਤਪਾਲੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਪ।

ਤਪੀ (ਤਪੀਆ)
ਤਪੀਸ਼ਰ } ਪੁਃ—ਤਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਤਫੀਕ, ਸਃ—'ਤੌਫ਼ੀਕ' ਵੇਖੋ॥

ਤਬਕ, ਪੁਃ-ਵਰਕਾ, ਪੱਤ੍ਰਾ, ਥਾਲ, ਘਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ਲ।

ਤਬਕਾ, ਪੁਃ-ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਹਿ॥

ਤਬਰੀ, ਸਃ—ਖੁਲ੍ਹਿਆਂ ਲੜਾਂ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਪਜਾਮਾ॥

ਤਬਰ, ਪੁਃ—ਚੌੜਾ ਕੁਹਾੜਾ॥

ਤਬਲ, ਪੁਃ—ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ॥

ਤਬਲਾ, ਪੁਃ ਛੋਟਾ ਡੱਬੂਰਾ ਜਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਮੜ੍ਹੀ ਵਾਲੀ ਢੋਲਕ।

ਤਬਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੱਕ ਉਣਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ।

ਤਬਾਸ਼ੀਰ, ਸਃ-ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਠੰਢੀ ਦੁਆਈ॥

ਤਬਾਸ਼ੀਰੀ, ਵਿਃ—ਨੀਲ ਦੀ ਝਾਂਹ, ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਲਕੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ।

ਤਬਾਹ, ਵਿਃ—ਬਰਬਾਦ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ।

ਤਬਾਹੀ, ਸਃ-ਬਰਬਾਦੀ, ਸੱਤਿਆਨਾਸ, ਖਰਾਬੀ।

ਤਬਾਕ(ਖ
ਤਬਾਖੜਾ(ੜਾ, } ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਥਾਲ॥

ਤਬਾਖੀਆ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਾਨਬਾਈ ਜਾਂ ਹਲਵਾਈ

ਤਬਾਖੀਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਦੁਆ॥

ਤਬਾਰੀਖ, ਸਃ—ਇਤਿਹਾਸ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਹਾਲ।

ਤੰਬੀ, ਸਃ—ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਤੇ ਤੰਗ ਮੋਹਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਤਬੀਅਤ, ਸਃ ਮਜ਼ਾਜ, ਸੁਭਾਉ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਤਬਾਆ ਪੁਃ—'ਤਾਂਬੀਆ' ਵੇਖੋ ।

ਤੰਬੀਹ, ਸਃ ਸਮਝਾਉਣਾ, ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ (ਕਰਨੀ)

ਤਬੀਜ, ਸਃ—ਟੋਟਕਾ, ਜੰਤ੍ਰਵਾਲਾ ਕਾਗਤ ਜੋ ਖ਼ਰਾਬੀ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਹਿਨਦੇ ਹਨ।

ਤਬੀਤ, ਸਃ—ਤਬੀਅਤ, ਤਬੀਜ ॥

ਤਬੀਤੜੀ, ਸਃ—ਮੜ੍ਹਿਆਇਆ ਹੋਇਆ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਬੀਤ, ਜਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤਬੀਤੀਆ, ਪੁਃ—ਤਬੀਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੰਬੂ, ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਦਾ ਘਰ ॥

ਤੰਬੂਰ, ਪੁਃ—ਢੋਲ (ਪਲਟਣ ਦਾ) ॥

ਤੰਬੂਰਚਣ, ਸਃ }
ਤੰਬੂਰਚੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਤੰਬੂਰ ਵਜਾਏ ॥

ਤੰਬੂਰਾ, ਪੁਃ—ਸਤਾਰ

ਤਬੇਲਾ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਤੰਬੋਟੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਤੰਬੂ ॥

ਤੰਬੋਲ, ਪੁਃ ਵਿਆਹ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਗਦੀ ਲੋਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨੇਉਂਦ੍ਰਾ, ਪਾਨ ਦਾ ਪੱਤ੍ਰ ।

ਤੰਬੋਲਣ, ਸਃ—ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ, ਤੰਬੋਲੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਤੰਬੋਲੀ, ਪੁਃ—ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਭਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਬ ਉਠਣਾ, ਡਰ ਜਾਣਾ ।

ਤਭਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਬਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ।

ਤੰਭੜ, ਪੁਃ ਚੰਮ ਦੀ ਚਾਬਕ, ਕੋਰੜਾ (ਫਿਰਨੇ, ਮਾਰਨੇ) ॥

ਤਮੱਸਕ, ਪੁਃ—ਟੋਂਬੂ, ਰਸੀਦ, ਲਿਖੱਤ, ਹੁਦਾਰ, ਲਏ ਹੋਏ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੰਨਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਅਤੇ ਢੰਗ ਜਿਸ ਕਾਗਤ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਤਮਕ, ਸਃ—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਭੜਕ (ਲੱਗਣਾ) ॥

ਤਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ।

ਤਮੰਚਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ, ਪਿਸਤੌਲ (ਛੱਡਣਾ ਮਾਰਨਾ) ।

ਤਮਤਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ।

ਤਮਰ ਹਿੰਦੀ, ਪੁਃ—ਇਮਲੀ ਦਾ ਫਲ ॥

ਤਮਾ, ਪੁਃ ਲੋਭ, ਲਾਲਚ, ਭਿੱਛੀ (ਦੇਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਤਮਾਸ਼ ਗੀਰ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਮਾਸ਼ਬੀਣ, ਪੁਃ—ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ, ਲੁੱਚਾ ।

ਤਮਾਸ਼ਬੀਣੀ, ਸਃ—ਲੁੱਚਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪੁਃ—ਖੇਡ, ਦਿਖਾਵਾ, ਨਾਟਕ, ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ, ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ ॥

ਤਮਾਕੂ(ਖੂ), ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਧੂਆਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ।

ਤਮਾਚਾ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ ਚਪੇੜ, ਤਮੰਚਾ (ਮਾਰਨਾ)।

ਤਮਾਚਾਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ॥

ਤਮਾਮ, ਵਿ: ਸਾਰਾ, ਕੁੱਲ, ਪੂਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)

ਤਮਾਲਪੱਤ੍ਰ, ਸ:—ਦਾਲਚੀਨੀ ਦੇ ਪੱਤੇ।

ਤਮੇਸਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਤਮੋਲ, ਪੁ:—'ਤੰਬੋਲ' ਵੇਖੋ।

ਤਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਖਖੜੀ, ਲੰਮਾ ਖੀਰਾ। ਵਿ:—ਹਰਾ, ਗਿੱਲਾ।

ਤਰ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਵੜਮੁੱਲੀ ਸ਼ੈ॥

ਤਰਸ, ਪੁ:—ਦਯਾ, ਰਹਿਮ, ਡਰ, ਖੌਫ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ)।

ਤਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਟਕਣਾ, ਲੋਚਣਾ, ਚਾਹ ਹੋਣੀ।

ਤਰਸ਼ਣਾ ਸ:—'ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਤਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਟਕਾਉਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਲਾਰੇ ਦੇਣੇ।

ਤਰਮੂਲ, ਪੁ:—ਤਿੰਨਾਂ ਨੋਕਾਂ ਵਾਲਾ ਭਾਲਾ, ਮਹਾਦੇਉ ਦਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ।

ਤਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੌਥੇ ਦਿਨ (ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ)॥

ਤਰਕ ਸ:—ਤਿਆਗ, ਛੱਡਦੇਣਾ॥ ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ॥

ਤਰਕ ਉਠਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਹੁੱਜਤ ਕਰਨੀ॥

ਤਰਕਸ਼, ਪੁ:—ਤੀਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਖਾਨਾ।

ਤਰਕਸ਼ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਜਿਸਨੇ ਤਰਕਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੋਵੇ।

ਤਰਕਹਾਣ, ਸ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਲਣ ਸੜਨ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਤਰਕਣਾ, **ਤਰੱਕਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਗਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਖੁੱਸਣਾ॥

ਤਰੱਕਲਾ, **ਤਰੱਕੁਲਾ**, ਪੁ:—'ਤੱਕਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਤਰਕਾ, ਪੁ:—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਜਾਇਦਾਦ॥

ਤਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਖੁਸਾਉਣਾ।

ਤਰਕਾਰੀ, ਸ:—ਸਬਜ਼ੀ, ਭਾਜੀ। ਮਾਸ॥

ਤਰਕਾਲਾਂ, ਸ: ਸੰਝ, ਸੰਧਿਆ, ਸ਼ਾਮ॥

ਤਰਕੀ, ਵਿ:—ਕਈਆਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਜੁੜ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਤਰੱਕੀ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਚੜ੍ਹਤੀ (ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ, ਪਾਉਣੀ)॥

ਤਰਖਾਣ, ਪੁ:—ਜੋ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਵੇ॥

ਤਰਖਾਣੀ, ਸ:—ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਤੀਮਤ॥

ਤਰੰਗ, ਪੁ:—ਲਹਿਰ, ਖਿਆਲ, ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵ॥

ਤਰਗਸ, ਪੁ—'ਤਰਕਸ' ਵੇਖੋ ।

ਤਰਛ, ਸ:—ਬੇਚੈਨੀ, ਅਚਵੀ, ਪੀੜ (ਲੱਗਣੀ)।

ਤਰੰਜਣ, ਸ:—ਕੱਤਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਰਜਮਾ, ਤਰਜੁਮਾ } ਪੁ: ਉਲਥਾ, ਇਕ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਉਲਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਉਲਟਾਈ ਹੋਈ ਗੱਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਤਰੱਟੀ ਸ:—ਪਰਦਾ, ਵੱਟੀ, ਫੂਹੜ ਦੀ ਚਿਕ ॥

ਤਰੱਟੀ ਚੌੜ, ਸ:—ਸੱਤਿਆਨਾਸ, ਦੁਆਲਾ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)।

ਤਰਤਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਤਾਂਦਲਾ ।

ਤਰਵੱਲ, ਤਰਵੱਲੀ, } ਰੌਲਾ, ਉਪੱਦਰ, ਅਨ੍ਹੇਰ (ਆਉਣੀ ਮਚਣੀ)।

ਤਰੱਦਦ, ਸ:—ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ, ਜਤਨ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਰਦਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਤਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ॥

ਤਰਦਾ ਤਰਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਵਡ ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਚੰਗੇ ਦੱਸੇ ॥

ਤਰਦੈਈ, ਸ:—ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ।

ਤਰਨ, ਪੁ:—ਜੁਆਨੀ, ਜੋਬਨ ॥

ਤਰਪਣ, ਪੁ: ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਿਰਨਾ (ਡੁੱਬਣਾ ਨਾ) ॥

ਤਰਫ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਦਿਸ਼ਾ। ਅਵ:—ਵੱਲ, ਵੱਲੋਂ ॥

ਤਰਫਦਾਰ, ਪੁ:—ਪੱਖ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਮਾਇਤੀ ॥

ਤਰਫਦਾਰੀ, ਸ:—ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਹਮਾਇਤ, ਰਈ ॥

ਤਰਵੈਣ, ਪੁ: ਸ: —ਲੰਵੇਂ ਪਿਰਾਂ, ਗੈਰ, ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਗਜ਼ ।

ਤਰਬ, ਸ:—ਸਰੰਗੀ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤਰਬੂਜ਼, ਪੁ: ਹਦਵਾਣਾ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥

ਤਰਲਾ, ਪੁ:—ਬਿਆਰਥ ਜਤਨ, ਮਿਨਤ, ਬੇਨਤੀ ਵਾਸਤਾ (ਤਰਲੇ ਲੈਣਾ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਤਰਲੀ, ਸ:—ਕੱਦੂ (ਮੁਲਤਾਨੀ) ॥

ਤਰਵਰ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ

ਤਰਵਾਰ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ॥

ਤਰਵਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਧਣੀ, ਸੂਰਬੀਰ ।

ਤਰੜ, ਪੁ: **ਤਰੜੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਤਰ ਜੜ੍ਹ ॥

ਤਰਾ, ਤਰਾਂ, ਤਰ੍ਹਾਂ } ਪੁ:—ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਉਪਾਉ, ਰਾਹ ॥

ਤਰਾਉਤ, ਸ:—ਤਰੀ, ਨੰਮ, ਹਰਿਆਵਲ ॥

ਤਰਾਈ, ਸ: ਦਲਦਲ, ਜੂਹ, ਹਿਮਾਲਯ ਦੀ ਕੰਢੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਮਦਾਨ, ਤਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤਰਾਸ, ਤਰਾਹ } ਪੁ:—ਡਰ, ਹਰਾਨੀ, ਸਹਿਮ, ਭੈ ॥

ਤਰਾਹ ਕੱਢ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਡਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਤਰਾਹ ਤਰਾਹ ਵਿਸਮਯਕ:—ਬਚਾਓ, ਬਹੁਤ ਡਰ ਹੈ, ਹਾਇ ਹਾਇ.

ਤਰਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਾਹੁਣਾ।

ਤਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ।

ਤਰਾਹਿ ਮਾਨ, ਵਿ:—ਹਰਾਨੀ ਦਾ ਬਚਨ, ਬਖਸ਼ੀਂ।

ਤਰਾਗੜੀ (ਤੜਾਗੜੀ)
ਤਰਾਗੀ (ਤੜਾਗੀ) } ਸ:—ਲੱਕ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ... ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰੀ॥

ਤਰਾਜਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਗਭਰੂ ਦੇ ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਰੀਤ॥

ਤਰਾਜੂ, ਪੁ:—ਤੱਕੜੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤੋਲਦੇ ਹਨ।

ਤਰਾਟ, ਸ:—ਸਿਰ ਜਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਚੁੱਭਵੀਂ ਪੀੜ।

ਤਰਾ ਤੇਜਕ, ਸ: ਇੱਕ ਤਿਖ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ।

ਤਰਾਣਮੇਂ
ਤਰਾਣਵੇਂ } ਵਿ:—ਤ੍ਰਿੰਨਾ ਉਤੇ ਨੱਵੇ।

ਤਰਾਣਮਾਂ (ਵਾਂ) ਵਿ:—ਜੋ ਤਰਾਣਵਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ।

ਤਰਾਣ ਦੇਣਾ
ਤਰਾਨ ਸਿੱਟਣਾ
ਤਰਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਸ਼ਕਣਾ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ, ਦੁਰਕਾਰਨਾ

ਤਰਾਬੀਆਂ, ਸ:—ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਰਾਤੀਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ॥

ਤਰਾਰ; ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਚਤੁਰ, ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ।

ਤਰਾਰਾ, ਪੁ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਫੁਰਤੀ, ਹੱਲਾ।

ਤਰਾਰਾ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਚੱਲਣਾ।

ਤਰਿਸ਼ਨਾ
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ } ਸ: ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ, ਭੜਕੀ, ਚਾਹ।

ਤਰਿਹਾਇਆ, ਵਿ: ਜਿਸਨੂੰ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋ।

ਤਰਿਹਾਣਾ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿੰਨਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ।

ਤਰਿਖਾ
ਤ੍ਰਿਖਾ } ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ।

ਤਰਿੱਖਾ
ਤ੍ਰਿੱਖਾ } ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਚੁਸਤ, ਫੁਰਤੀਲਾ॥

ਤਰਿਜਜਾ
ਤ੍ਰਿਜਜਾ } ਪੁ: ਚੱਕਰ ਦੇ ਕੇਂਦ੍ਰ ('ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਬਿੰਦੀ') ਤੋਂ ਘੇਰੇ ਤਕ ਜੋ ਲਕੀਰ ਖਿਚੀ ਜਾਵੇ॥

ਤਰਿਣ
ਤ੍ਰਿਣ } ਪੁ:—ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਪੱਠੇ॥

ਤਰਿਤੀਆ
ਤ੍ਰਿਤੀਆ } ਸ:—ਤੀਸਰੀ ਥਿਤ॥

ਤ੍ਰਿਪਤ
ਤਰਿਪਤ } ਸ:—ਰੱਜਣਾ, ਸੰਤੋਖ, ਸ਼ਾਂਤ।

ਤਰੀ, ਸ: ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗਿੱਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਨਮੀ, ਤਰਾਵਤ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਜੜ, ਪਾਣੀ, ਰਸਾ॥

ਤਰੀਕ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਨ (ਪਾਉਣੀ, ਪੁਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਤਰੀਕਤ, ਸ:—ਰਾਹ, ਸੂਫ਼ੀ ਮਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਦਰਜਾ॥

ਤਰੀਕਾ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਰਾਹ, ਉਪਾਉ, ਮਤ, ਪੰਥ ॥

ਤਰੀਜ਼, ਸ: ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਕਾਗਤ ਦੀ ਕਾਂਤਰ।

ਤਰੀਫ਼, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਉਸਤਤ।

ਤਰੀਤ, ਸ:—ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਦੀ ਤਰੀ ।

ਤਰੀਨੀ, ਸ:—ਲੰਮਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ।

ਤਰੀਮਤ,
ਤ੍ਰੀਮਤ, } ਸ:—ਜਨਾਨੀ, ਔਰਤ, ਵਹੁਟੀ।

ਤਰੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਤਰੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਤੋਪਾ ਲਾਉਣਾ।

ਤਰੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਭੱਜਣਾ।

ਤਰੁੱਟਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ, ਭੱਜਾ।

ਤਰੁੱਠਾ ਪੁ:—
ਤਰੁੱਠੀ ਸ:— } (ਗੁਰੂ, ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ) ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜਾਂ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ।

ਤਰੇਉੜ, ਪੁ:—ਛਾਹ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਚੋਇਆ ਹੋਇਆ

ਤਰੇਹ
ਤ੍ਰੇਹ } ਸ:—ਤੇਹ, ਪਿਆਸ, ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ॥

ਤਰੇਹਟ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉਪਰ ਸੱਠ॥

ਤਰੇਹਟਾ, ਪੁ:—ਸੰਮਤ ਤਰੇਹਟ॥

ਤਰੇਤ, ਸ:—ਛੇੜਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ।

ਤਰੇਤਾ, ਪੁ:—ਦੂਜਾ ਜੁਗ, ਸਤਜੁਗ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ।

ਤਰੇਰ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਵੇਹਲ, ਦਰਜ॥

ਤਰੇਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ

ਤਰੇਲ, ਸ:—ਓਸ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੱਠੀ ਹੋਈ ਹਵਾ ਦੀ ਤਰੀ॥

ਤਰੇੜ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਵਿਹਲ, ਦਰਜ॥

ਤਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਈ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ)।

ਤ੍ਰੈ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ, ਦੋ ਅਤੇ ਇੱਕ॥

ਤਰੋੜਣਾ
ਤ੍ਰੋੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਛੇਨਣਾ॥

ਤਰੌਦਸੀ, ਸ:—ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿੱਤ॥

ਤਲਕ, ਅਵ:—ਤਕ, ਤੀਕਰ, ਤੋੜੀ॥

ਤੱਲਕ, ਪੁ:—ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਵਾਸਤਾ॥

ਤਲਕਾ
ਤੱਲਕਾ } ਪੁ:—ਅਲਾਕਾ, ਜਗੀਰ, ਜ਼ਿਲਾ॥

ਤਲਕਾ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਤਲਕੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਗੀਰ ਦਾਰ॥

ਤਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ੍ਵਾਦ ਲਾਉਣੀ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਉਪਜਾਉਣੀ, ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣੇ ॥

ਤਲਖ, ਵਿ:—ਕੌੜਾ, ਤੱਤਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ, ਤੇਜ,ਗੁਸੈਲਾ।

ਤਲਖਾਈ
ਤਲਖੀ } ਸ:—ਕੌੜੱਤਣ, ਗਰਮੀ ॥

ਤਲੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ।

ਤਲੰਗਾ, ਪੁ: ਪੂਰਬੀਆ ਸਿਪਾਹੀ।

ਤਲਚੱਟ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਜਾੜੂ, ਖਹੁਤ, ਵਾਫਰ।

ਤਲਛਟ, ਸ:—ਮੈਲ, ਝੱਗ, ਗਾਰ।

ਤਲਣਾ
ਤਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਲ੍ਹੋ ਤਾਏ ਹੋਏ ਘਿਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਤਲਪੱਟ, ਪੁ:—ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੱਟ ਸੁੱਟਣਾ, ਇਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥ ਵਿ:—ਬਰਬਾਦ, ਤਬਾਹ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਤਲਪੱਟ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਤਲਪੱਟੀ, ਵਿ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੱਟਣ ਖੋਹਣ ਵਾਲਾ, ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ।

ਤਲਬ, ਸ:—ਤਨਖਾਹ, ਮਜੂਰੀ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ।

ਤਲਮਲਾਟ
ਤਲਮਲੀ } ਸ:—ਧੜਕੀ, ਬੇ ਅਰਾਮੀ, ਔਖ॥

ਤਲਮਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਧੜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ

ਤਲੱਯਾ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਤਲਾਉ ਜਾਂ ਸਰ ॥

ਤਲਵਰੀਆ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ ॥

ਤਲਵਾਈ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਤਲਵਾਰ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਥਿਆਰ ਲੋਹੇ ਦਾ॥

ਤਲੀ, ਪੁ: -ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਾਹ।

ਤੱਲਾ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ

ਤਲਾ
ਤਲਾਉ } ਪੁ:—ਸਰ, ਛੰਭ, ਤਾਲ ॥

ਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤਲਾਈ, ਸ:—ਤਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਛੋਟਾ ਤਲਾ ॥

ਤਲਾਸ਼, ਸ:—ਟੋਲ ਭਾਲ, ਖੋਜ, ਢੂੰਡ (ਕਰਨਾ) ॥

ਤਲਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਢੂੰਡ, ਪਰਖ, ਜਾਚ, ਪਤਾ(ਲੈਣੀ)॥

ਤਲਾਹ, ਸ:—'ਇਤਲਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਲਾਕ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਬ ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਖੌਂਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਤਿਆਗ (ਦੇਣਾ)।

ਤਲਾਕ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਤਲਾਕ ਦੀ ਲਿਖਤ।

ਤਲਾਕਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਤਲਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ॥

ਤਲਾਕੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਇਕ, ਦੁਸ਼ਟ॥

ਤਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਰਾ (ਦੇਣਾ,ਫੇਰਨਾ)॥

ਤਲਿਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੱਸਾ, ਸਿਰ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥

ਤਲੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਤਹ, ਤਲਾ, ਪੈਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ, ਹੱਥ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਪਾਸਾ, ਕੰਢੀ, ਲੋਂਬੀ ॥

ਤਲੀ ਦੇਣੀ
ਤਲੀ ਫੇਰਨੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਂਬੀ ਕਰਨੀ ॥

ਤਲੀਮ, ਸ:—'ਤਾਲੀਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਲੂਆ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦੀ ਤਲੀ ॥

ਤਲੂਆਂ
ਤਲੂਨਾਂ } ਪੁ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ ।

ਤਲੂਣੀ, ਸ:—ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਤਲੌ, ਪੁ:—ਪਤਾਲ, ਹੇਠਲਾ ਲੋਕ ॥

ਤਲੋਮੱਛੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਰਾਮੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਤਲੌਂਚਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਰੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਤਵਕ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਗਲ ਬੰਦ, ਤੌਕ ॥

ਤਵੱਕਲ, ਪੁ: ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਆਸਰਾ, ਭਰੋਸਾ, ਡੋਰੀ ॥

ਤਵੱਕਲੀ, ਪੁ:—ਸ:—ਜੋ ਤਵੱਕਲ ਰੱਖੇ

ਤਵੱਕਾ, ਪੁ:—ਸ:—ਆਸ, ਭਰੋਸਾ, ਚਾਹ ॥

ਤਵੱਜਾ
ਤਵੱਜਿਆ } ਸ:—ਧਿਆਨ, ਕਿਰਪਾ, ਖ਼ਾਤਰ ।

ਤਵਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੌੜਾ ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਤਵਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦੀ ਚੱਦਰ ਦਾ ਗੋਲ ਟੁਕੜਾ ॥

ਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਧਾਤ ਤਾਉਣੀ ॥

ਤਵਾਈ, ਸ:—ਘਬਰਾਟ, ਕਾਹਲੀ, ਤ੍ਰਾਸ (ਪੈਣਾ) ।

ਤਵਾਜ਼ਾ, ਸ:—ਖ਼ਾਤਰ, ਬਾਹਰਲੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ॥

ਤਵਾਰੀਖ, ਸ:—'ਤਬਾਰੀਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਵੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਤਵਾ ਜਾਂ ਕੜਾਹੀ, ਜੰਮੂ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਨਦੀ ॥

ਤਵੀਜ, ਸ:-ਸਲਾਹ, ਜੁਗਤ, ਉਪਾਉ, ਤਵੀਤ ॥

ਤਵੀਤ, ਸ:—ਤਬੀਤ, ਜੰਤ੍ਰ, ਟੇਵਾ ॥

ਤਵੀਲ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ॥

ਤਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਤੜਕ ਸਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਰਤਾ ਪਹਲੇ।

ਤੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਉ ਸਾੜ ਕੇ ਅਰ ਮਸਾਲਾ ਪਾਕੇ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਸੁਆਦਲੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਪਾਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਤੜ ਤੜ ਕਰਨਾ ॥

ਤੜਕਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਤੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤੜਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ, ਡਲਾਂਗੇ ॥

ਤੜਛ, ਸ:—'ਤਰਛ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੜਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ ॥

ਤੜਤੜਾਟ, ਸਃ—ਧੌਂਕਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਖਲੇਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਕੱਸਿਆ ਜਾਣਾ, ਤਪਣਾ, ਉਬਲਣਾ (ਤੇਲ, ਘੇਉ) ਤੂੰ ਨੂੰ ਕੜਛੀ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, (ਕੁੱਖਣ) ਦੰਦ ਹੋਣਾ।

ਤੜਫ, ਸਃ—ਧੜਕੀ, ਘਬਰਾਹਟ, ਬੇਚੈਨੀ ॥

ਤੜਫਣਾ, ਸਃ ਧੜਕਣਾ, ਹਥ ਪੈਰ ਮਾਰਣੇ, ਜਾਨ ਤੋੜਣੀ, ਉਛਲਣਾ, ਛਟਕਣਾ, ਤਰਸਣਾ।

ਤੜਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੜਫਣਾ, ਤੜਫਾਉਣਾ॥

ਤੜਫੜਾਟ, ਪੁਃ ਤੜਫ, ਘਬਰਾਟ ॥

ਤੜਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧੜਕਾਉਣਾ, ਘਬਰਾਉਣਾ, ਤਰਸਾਉਣਾ।

ਤੜਫਾਟ, ਸਃ—ਤੜਫਣੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਤੜਫੀਲਾ, ਪੁਃ—ਤੜਫਣੇ ਵਾਲਾ।

ਤੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹੁਣਾ, ਫੁਲਣਾ, ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਣਾ ॥

ਤੜਾਕਾ, ਪੁਃ—ਟੁੱਟਣ ਜਾਂ ਪਾਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਖਾ ਜਾਣਾ), ਕਾਫੀ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਧੁਪ (ਲੱਗਣਾ)।

ਤੜਾਗੜੀ
ਤੜਾਗੀ } ਸਃ—'ਤਰਾਗੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੜਿੰਗ, ਵਿਃ—ਰੁੱਸੇ, ਖਫ਼ਾ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਤਾ, ਪੁਃ—ਗਰਮੀ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਕਾਹਲੀ ਪਿੱਛੋਂ ਪੈਣਾ, ਮੁੱਲ ਘਟਾਉਣਾ ॥
ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਸੋਰ ਮੂਚ।

ਤਾ ਸੁਲਾਕਰਕੇ ਦੇਖਣਾ
ਤਾ ਦੇ ਕ ਦੇਖਣਾ (ਵੇਖਣਾ) } ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖਣਾ, ਜਾਂਚਣਾ।

ਤਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਂਥ ਕੇ ਕਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾ ਛਾ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ (ਤਾਂ ਛਾ ਦੋ ਫ਼ਰਕ) ॥

ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਤਦ। ਯੋਃ—ਫੇਰ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿ।

ਤਾਉ, ਪੁਃ—'ਤਾ' ਵੇਖੋ (ਤਾਉ ਪਾਉਣਾ = ਤਾ ਪਾਉਣਾ) ॥

ਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਰਖਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਗਰਮ ਕਰਨਾ।

ਤਾਉਣੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੱਟ ਜਾਂ ਫੋੜੇ ਨੂੰ ਸੇਕ ਦੇਣਾ।

ਤਾਉੜਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ (ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਚਾਵਲ ਵਾਲਾ) ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਟਕਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ।

ਤਾਉੜੀ, ਸਃ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ (ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਚਾਵਲ ਵਾਲਾ) ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ।

ਤਾਉੜੀ ਬਜਾਉਣੀ
ਤਾਉੜੀ ਵਜਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਪੁਰ ਮਾਰਕੇ ਅਵਾਜ਼ ਕਢਣੀ।

ਤਾਉੜੀਮਾਰਣੀ
ਤਾਉੜੀ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਉੜੀ ਵਜਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ॥

ਤਾਇਆ, ਪੁਃ—ਪਿਉ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ॥

ਤਾਇਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਜਰਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਾਈ, ਸ:—ਤਾਏ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਤਾਈਂ, ਅਵ:—ਤਕ, ਤੋੜੀ ॥

ਤਾਸ / **ਤਾਂਸ** } ਮੋਟੇ ਕਾਗਤ ਦੇ ਪਤ੍ਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ। ਸ:—ਚਨ. ਧਾਤ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਤਾਸਾ, ਪੁ:—ਧਾਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਢੋਲ ।

ਤਾਸੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਥਾਲੀ ।

ਤਾਹ, ਪੜ:—ਉਸਨੂੰ, ਉਹ ॥

ਤਾਹਣਾ / **ਤਾਹ ਦੇਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਤਾਹਰੀ, ਸ:—ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ॥

ਤਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ [illegible] ।

ਤਾਹੀਂ, ਅ:—ਇੱਸੇ ਕਰਕੇ, ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ॥

ਤਾਕੂ, ਵਿ:—ਚਾਹਵਾਨ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇਹਿੰਮਤ ॥

ਤਾਕ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦਾ ਆਲਾ ਬੂਹਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਵਾੜ ॥

ਸ:—ਉਡੀਕ, ਆਸ, ਨਜ਼ਰ ।

ਵਿ:—'ਤਾਕ' ਦੇਖੋ ।

ਤਾਕਚਾ, —ਆਲਾ

ਤਾਕਤ, ਸ:—ਜ਼ੋਰ, ਬਲ, ਸਮਰਥ, ਲਿਆਕਤ ॥

ਤਾਕੀ / **ਤਾਕ਼ੀ** } ਸ:—ਬਾਰੀ, ਛੋਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਤਾਖ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਸਾਫ਼ ॥

ਤਾਗਚਾ, ਪੁ:—ਆਲਾ ॥

ਤਾਗਤ, ਸ:—'ਤਾਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਗਾ, ਪੁ:—ਧਾਗਾ, ਸੂਤ੍ਰ ਦੀ ਤਾਰ, ਡੋਰ ।

ਤਾਂਗਾ, ਪੁ:—'ਟਾਂਗਾ' ਵੇਖੋ

ਤਾਗੀਦ / **ਤਾਗੀਦੀ** } 'ਤਗੀਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਂਘ, ਸ:—ਚਾਹ, ਉਡੀਕ, ਖਿੱਚ, ਪ੍ਰੇਮ ॥

ਤਾਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਲੋਚਣਾ ॥

ਤਾਜ, ਪੁ:—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਮੁਕਟ ॥

ਤਾਜ਼ਾ, ਪੁ: / **ਤਾਜ਼ੀ,** ਸ: } ਸੱਜਰਾ (ਰੀ), ਨਵਾਂ (ਵੀਂ), ਨਰਮ ॥

ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਂ ਰਖਣੀ ।

ਤਾਜ਼ੀਆ, ਪੁ:—ਘੋੜਾ, ਦਰਿਆਈ ॥

ਤਾਣ / **ਤਾਨ** } ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਗਤ ॥

ਤਾਣ ਮਾਰਨੀ / **ਤਾਣ ਲੈਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ॥

ਤਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਕੱਸਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ॥

ਤਾਣਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਉਨਣ ਵਿਚ ਲੰਬਾਈ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਧਾਗੇ (ਤਣਨਾ)

ਤਾਣਾ ਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਤਾਣਾ ਅਤੇ ਬਾਣਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ॥

ਤਾਣੀ, ਸ:—ਤਾਣਾ, ਖੱਡੀ ਵਿਚ ਉਣਨ ਵਾਲੇ ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਧਾਗੇ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਕੰਬਲ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਨਾਲਾ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਤਾਣੀ ਤਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਣੇ ਨੂੰ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਤਾਤ, ਪੁ:—ਖਿਆਲ, ਭਾਵ ।

ਤਾਂਤ, ਸ:—ਤੰਦੀ, ਵਾਜੇ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਤਾਤ ਪਰਜ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਲੋੜ, ਦਿਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ॥

ਤਾਂਤ, ਪੁ:—ਲੜੀ, ਲਾਮ ਡੋਰੀ, (ਬੰਨਣਾ, ਲੱਗਣਾ)। ਵਿ:—ਕਾਹਲਾ ॥

ਤਾਂਦਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ ।

ਤਾਨ, ਪੁ:—'ਤਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਨ ਸਲਾ, ਪੁ:—ਧੂਏਂ ਰੰਗਾ ਇੱਕ ਪੰਛਰ ॥

ਤਾਨ ਸੈਣ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗੀ, ਗੁਣੀ ਰਾਗੀ ॥

ਤਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤਾਣਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਤਾਨਾ, ਪੁ:—ਝਿੜਕੀ, ਧਮਕੀ, ਮੇਹਣਾ (ਦੇਣਾ ਮਾਰਨਾ) ॥

ਤਾਨੀ, ਸ:—'ਤਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਪ, ਪੁ:—ਬੁਖਾਰ, ਤਪਸ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਵਿਚ ਪਿੰਡਾ ਤਪ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਆਉਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ, ਉਤਰਨਾ) ॥

ਤਾਪਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਪ ਵਿਕਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ।

ਤਾਪ ਤਿਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਤਿਲੀ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਤਾਪ ਦਿੱਕ, ਪੁ:—ਉਹ ਤਾਪ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਿਫੜੇ ਗਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖੰਘ ਤਾਪ ॥

ਤਾਪਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ।

ਤਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗਨ ਆਪਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾਪੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ।

ਤਾਫਤਾ, ਪੁ:—ਚੌੜਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਤਾਬ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਸਹਾਰਾ, ਗਰਮੀ, ਚਮਕ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਰੌਣਕ, ਨੂਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ ।

ਤਾਬ ਲੈ ਜਾਣੀ
ਤਾਬ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਨ ਜੋਗਾ ਹੋਣਾ ॥

ਤਾਂਬਸੀ, ਵਿ:—'ਤਾਮਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਂਬੜ, ਪੁ:—ਬਲਦੀ ਲਕੜੀ (ਬਾਲਣਾ) ।

ਤਾਬੜ ਤੋੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਝੱਟ ਪੱਟ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ।

ਤਾਂਬੜਾ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਰੰਗਾ ਇੱਕ ਹੋਲੇ ਮੋਲ ਦਾ ਜੁਆਹਰ, ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਜਿਸਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਚੌਥੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਲਾਗ ਨਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾਂਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮਾਸ ॥

ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਦੀ ਕੱਚੀ ਧਾਤ।

ਤਾਬਿਆ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਆਗਿਆਕਾਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠਕ ਜਾਂ ਉਹਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਬਿਆਦਾਰ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਆਗਿਆਕਾਰ ॥

ਤਾਬੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਦੇਗਚਾ, ਪਤੀਲਾ ॥

ਤਾਬੇ, ਵਿ:—'ਤਾਬਿਆ' ਵੇਖੋ।

ਤਾਮਸ, ਸ:—ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਮਨ ਦਾ ਅੰਧਕਾਰ, ਕ੍ਰੋਧ॥

ਤਾਮਸੀ, ਵਿ:—ਅਨ੍ਹੇਰਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲਾ।

ਤਾਮਨ, ਪੁ:—'ਧਾਮਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਮੜਾ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਸਿਕਾ, ਪੈਸਾ, ਧਾਣੀ ਆਦਿਕ ॥

ਤਾਮਾ, ਪੁ:—'ਰਜ਼ਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਾਮੇਸਰ, ਪੁ:—ਤਾਂਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਤਾਰ, ਸ:—ਤੰਦ, ਧਾਗਾ, ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਸੀਖ, ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀ ਖਬਰ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ।

ਪੁ:—ਤਾਲ, ਹੱਥ ਬਜਾਉਣੇ ॥

ਤਾਰ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਾਰ ਕਸ਼ੀ, ਸ:—ਤਾਰ ਖਿਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਘਰਨਾ ॥

ਤਾਰ ਘਰ, ਪੁ:—ਤਾਰ ਖਬਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਫਤਰ।

ਤਾਰ ਤਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਟਾ ਹੋਇਆ।

ਤਾਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਖਬਰ ਪੁਚਾਉਣੀ।

ਤਾਰ ਬੱਜਣੀ
ਤਾਰਵੱਜਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਰਾਬਰ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਣੀ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਦੇ ਹੋਣਾ।

ਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਜਾਣੀ
ਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿਣੀ, ਇੱਕ ਹਾਲਤ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿਣੀ ॥

ਤਾਰ ਲੱਗਣੀ
ਤਾਰ ਲਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਹਿੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਮਹਿੰਗਾ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾਰਕ, ਪੁ:—ਤਾਰਣ ਵਾਲਾ, ਤਿਆਗੀ, ਤਪੱਸੀ ॥

ਤਾਰਣਾ (ਨਾ)
ਤਾਰ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਨ ਦੇਣਾ, ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਚੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਧਨ ਦੇ ਦੇਣਾ।

ਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਅਗਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਨਛੱਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਚਮਕਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼।

ਤਾਰਾਮੀਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾਰੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਤਰ ਸਕੇ, ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ।

ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਡੂੰਘਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਤਾਲ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਛੰਭ, ਸਰ, (ਲਾਉਣਾ) ਰਾਗ ਦਾ ਮੇਲ (ਦੇਣੀ) ਤਾੜੀ ਵਜਾਉਣੀ ॥

ਤਾਲਸਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤੇ ਦੀ ਨਸਵਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਤਾਲਮਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਜ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤਾਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਦਰਾ, ਜੰਦਾ

ਤਾਲੀ, ਸ:—ਕੁੰਜੀ, ਰਾਗ ਨਾਲ ਹੱਥ ਵਜਾ ਕੇ ਤਾਲ ਦੇਣੀ ॥

ਤਾਲੀਮ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਿੱਖਿਆ, ਵਿਦਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਤਾਲੀਮ ਯਾਫਤਾ, ਵਿ:—ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਤਾਲੂ, ਤਾਲੂਆ, } ਪੁ:—ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਛੱਤ, ਬਾਲ ਦੇ ਜੰਮਣ ਤੇ ਦਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸੱਜਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਤਾੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਛ ॥ ਸ:—ਸਮਝ, ਨਜ਼ਰ, ਦੀ ਲਤ ਦਾ ਕੰਡਾ, ਬਾਲ ਨੂੰ ਜਗਾਕੇ ਜੋ ਸਿਖ ਮੱਤ ਦਿਤੀ ਜਾਏ ।

ਤਾੜ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹਾ ਡਿਗਣਾ ਕਿ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ ॥

ਤਾੜ ਬਾਜ਼, ਪੁ:-ਵਿ:-ਜੋ ਤਾੜ ਲਏ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ, ਖੋਜੀ, ਜੋ ਤਾੜ ਬਾਜ਼ੀ ਕਰੇ ।

ਤਾੜ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵੱਲ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਤਾੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਤਾੜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ।

ਤਾੜ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾੜ ਮਾਰਨੀ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ।

ਤਾੜ ਲੱਗਣੀਆਂ (ਅੱਖਾਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਗ ਜਾਣੀ ॥

ਤਾੜਨਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਝਿੜਕ ਦੇਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਸਮਝ ਲੈਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਕੁੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਤਾੜਾ, ਪੁ:—ਪੁਲਖੀ ਦੀ ਰੋੜੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼, ਇਕ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤਾੜੀ, ਸ:—ਤਾੜ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ ਦਾ ਰਸ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ, ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰਨੀ, ਤਾੜੀ ਵਜਾਉਣੀ ।

ਤਾੜੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰਕੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ, ਡੋਰੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਤਿ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ (ਜੁੜਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਤਿਹੁਣਾ) ॥

ਤਿਉਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉਸ ਤਰਾਂ, ਤਿਵੇਂ, ਤਿੱਕੁਰ ॥

ਤਿਉਂਚ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ।

ਤਿਉਣਾ,

ਤਿਆਗ, ਪੁ:—ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਸਾਂਝ ਤੋੜਨੀ, ਤਰਕ॥

ਤਿਆਗ ਪਤ੍ਰੀ, ਸੰ:—ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਧੌਂਦ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲਿਖਤ॥

ਤਿਆਗਨ, ਸ:—ਛੱਡਣ ਵਾਲੀ, ਸੰਤਣੀ, ਤਪੱਸਣ॥

ਤਿਆਗਣਾ
ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡਣਾ, ਤਜਣਾ, ਤਰਕ ਕਰਨਾ।

ਤਿਆਗੀ, ਪੁ:—ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤ, ਤਪੱਸੀ।

ਤਿਆਰ, ਪੁ:—ਪੂਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਰਾਜੀ, ਤਕੜਾ, ਮੋਟਾ ਚੌੜਾ, ਜੁਆਨ ਉਮਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ, ਵਿ:—ਸਦਾ ਹੀ ਤਯਾਰ॥

ਤਿਆਰੀ, ਸੰ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ, ਜਲ੍ਸੇ, ਸਾਜ, ਓਲਾ।

ਤਿਸ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ। ਪੜ:—ਉਸ, ਉਹ॥

ਤਿਸਨਾ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਇਛਿਆ, ਭੜਕੀ, ਖਿੱਚ ਉਬਸਾਹਟ॥

ਤਿਸਰਾਇਤ
ਤਿਸਰਾਤ } ਪੁ:, ਸ: ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਨਵਾਲਾ ਤੀਜੀ ਵਾਰ।

ਤਿਹ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ। ਪੁ:—ਹਿਤ, ਮੋਹ ਵਿ:—ਤਿੰਨ॥

ਤਿਹੱਤਰ, ਪੁ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ।

ਤਿਹੱਤਰਮਾਂ
ਤਿਹਤਰਵਾਂ } ਵਿ:—ਤਿਹਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਤਿਹੌੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਸਮਤ ਤਿਹੱਤ੍ਰ॥

ਤਿਹਰ, ਪੁ:—ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੱਲ ਫੇਰਨਾ॥

ਤਿਹਰਮ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ।

ਤਿਹਰਾ, ਵਿ:—ਤਿਨ ਗੁਣਾ॥

ਤਿਹਰਾਉ, ਪੁ:
ਤਿਹਰਾਉਟ, ਸ: } ਤਿਗੁਣਾ ਹੋਣਾ॥

ਤਿਹਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਗੁਣਾ ਕਰਨਾ।

ਤਿਹਾ
ਤਿਹਾਇ } ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ॥

ਤਿਹਾਇਆ, ਵਿ: ਜਿਸਨੂੰ ਤਿਹ ਲੱਗੀ ਹੋ ਪਿਆਸਾ।

ਤਿਹਾਇਤ (ਤਣ), ਸ:
ਤਿਹਾਇਤੀ, ਪੁ: } ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਤਿਸ ਰਾਤ॥

ਤਿਹਾਈ, ਸ:—ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ। ਵਿ:—ਪਿਆਸੀ।

ਤਿਹਾਉਲਾ (ਲੀ), ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਖੰਡ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹਿਸੇ (ਤਿਹਾਉਲੀ ਦਾ ਬਣਾਹ)॥

ਤਿਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ (ਘਰ) ਤੀਜਿਆ ਛੱਤ ਦਾ।

ਤਿਹਾਕ
ਤਿਹਾਤ } ਪੁ:—ਤੀਜਾ ਮਨੁੱਖ, ਗੈਰ॥

ਤਿਹਾਰ, ਪੁ: ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਦਿਨ, ਦਿਵਾਲੀ, ਵਸਾਖੀ ਆਦਿਕ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪੇਕਿਓਂ ਤਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਮੋਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸੋਗ॥

ਤਿਹਾਰੀ, ਵਿ:—ਤਿਹਾਰ ਦਾ, ਤਿਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤਿੱਕ, ਪੁ:—ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਲੱਕ ॥

ਤਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ।

ਤਿੱਕਰ, ਤਿੱਕੂੰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ।

ਤਿਕੂਣਾ, ਤਿਕੂਣੀਆ } ਵਿ: —ਜਿਸਦੇ ਤਿੰਨ ਕੂਣੇ ਜਾਂ ਗੁੱਠਾਂ ਹੋਣ ॥

ਤਿੱਖਲ, ਸ:—ਤਿੰਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਧੀ ਜਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਧੀਆਂ ਮਗਰੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਤ੍ਰ ।

ਤਿਖਾ, ਸ:—ਤ੍ਰੇਹ, ਪਿਆਸ ।

ਤਿੱਖਾ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਚਲਾਕ, ਛੇਤੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਤਿੱਖੁਣਾ, ਪੁ:—ਤੁੱਖਣਾ, ਕੱਖ, ਤੀਲਾ, ਤੱਕਾ ।

ਤਿੱਖੁਲ, ਪੁ:,ਸ:—'ਤਿੱਖਲ' ਵੇਖੋ ।

ਤਿਗੁਣਾ, ਤਿੱਗੁਣਾ } ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ।

ਤਿੱਘੜ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਿਨ ਘੜੇ ।

ਤਿੱਘੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤ੍ਰੀਂਘੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿੱਘੁੜਾ, ਪੁ:, ਤਿਘੁੜੀ, ਸ: } ਕੰਮ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਦੋ ਵਡੇ ਬਲਦਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੱਕਾ ਬਲਦ ॥

ਤਿਚਰ [ਤਿਚਿਰ], ਤਿਚਰਾਂ ਨੂੰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਉਂਨਾ ਚਿਰ ਤਕ, ਤਦ ਤਾਈਂ ॥

ਤਿੰਜ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਤਿੰਜਣ, ਪੁ:—ਕੱਤਣ ਆਦਿਕ ਵਾਸਤੇ ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਂ ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਤਿਣ, ਪੁ:—ਕੱਖ, ਘਾਹ, ਤਿਲ, ਅੱਖ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਦਾਗ ॥

ਤਿਣਾ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਵਰਕ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਤਿਤ, ਪੜ:—ਤਿਸ, ਉਸ, ਉਹ ॥

ਤਿਤਨਾ, ਵਿ:—ਉੱਨਾ, ਉਸ ਜਿੰਨਾ ॥

ਤਿਤਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਤਿੱਤਰ ਖੰਭੀ, ਵਿ:—ਤਿੱਤਰ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਵਰਗੀ (ਬਦਲੀ) ॥

ਤਿਤਰ ਬਿਤਰ, ਵਿ: ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਅੱਡ ਅੱਡ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ) ॥

ਤਿਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਤਿਥ, ਸ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ॥

ਤਿੱਥੇ, ਤਿੱਥੋਂ } ਕ੍ਰਿ:ਵਿ: ਉਥੇ, ਉਥੋਂ ।

ਤਿਦਰਾ, ਤਿਦਰੀ } ਪੁ:—ਤਿੰਨਾ ਦਰਵਾਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਜਾਂ ਚੋਕਟਾ ॥

ਤਿੱਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਤਿਸ ਦਿਨ, ਉਸ ਦਿਨ ॥

ਤਿੱਧਰ, ਤਿੱਧਰੇ } ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉਸ ਪਾਸੇ, ਉਸੇ ਤਰਫ਼ ॥

ਤ੍ਰਿਧਾਰਾ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕੰਢੇ ਹੋਨ ।

ਤ੍ਰਿੰਨ, ਵਿਃ—ਤ੍ਰੈ, ਦੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਤ੍ਰਿੰਨ ਤੇਰਾਂ, ਵਿਃ—ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ, ਅੱਡ ਅੱਡ (ਹੋਣਾ, ਕਰ ਦੇਣਾ)।

ਤ੍ਰਿਨ੍ਹਾਂ (ਨ੍ਹੀਂ) ਪੜਃ—ਉਨ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ।

ਤ੍ਰਿਨੀਂ / ਤ੍ਰਿਨੋਂ } ਵਿਃ—ਤਿੰਨੇ ਹੀ, ਸਾਰੇ ਜੋ ਤਿੰਨ ਹਨ ॥

ਤ੍ਰਿੱਪ / ਤ੍ਰਿਪਕਾ } ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬੂੰਦ, ਕਤਰਾ, ਚੂਹੀ ॥

ਤ੍ਰਿੱਪ ਤ੍ਰਿੱਪ ਕਰਨਾ / ਤ੍ਰਿੱਪ ਤ੍ਰਿੱਪ ਚੋਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਡਿਗਣੀ ।

ਤ੍ਰਿਪਤ, ਵਿਃ—ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਸੰਨ. ਸਃ—ਰਜ, ਸੰਤੋਖ ।

ਤ੍ਰਿੱਪਰ, ਪੁਃ—ਘਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਛੱਤ ॥

ਤ੍ਰਿੱਬ, ਸਃ—ਹਕੀਮੀ, ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ।

ਤ੍ਰਿੰਬਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬਿਰਛ ਜਿਸਦੇ ਬੀਜ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਕਰ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਤ੍ਰਿਬਾਰਾ, ਪੁਃ—ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ ।

ਤ੍ਰਿਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਤ੍ਰਿਮਕਣਾ' ਵੇਖ ।

ਤ੍ਰਿਮਣਾ, ਵਿਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਮਣਾਂ ਦੇ ਭਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਮਰ, ਪੁਃ—ਹਨੇਰਾ, ਅੰਧਕਾਰ ।

ਤ੍ਰਿਮਰੂ / ਤ੍ਰਿਮਲ } ਪੁਃ—'ਤ੍ਰਿੰਬਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤ੍ਰਿਮਾਹਾ / ਤ੍ਰਿਮਾਹਾਂ } ਪੁਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਤਲਬ ।

ਤ੍ਰਿੰਯਣ, ਪੁਃ—'ਤ੍ਰਿੰਜਣ' ਵੇਖੋ ।

ਤ੍ਰਿਰਕੁਟਾ, ਪੁਃ—ਕਾਲੀ ਮਿਰਚ ਸੁੰਢ ਅਤੇ ਦਾਲ-ਚੀਨੀ ਵਾਲੀ ਦੁਆਈ ॥

ਤ੍ਰਿਰਖਾਣ, ਪੁਃ—ਲਕੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਖੂੰਟੀ, ਵਿਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਖੂੰਜਿਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਛਾ, ਵਿਃ—ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਛਾ ਦੇਖਣਾ / ਤ੍ਰਿਰਛਾ ਵੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਡੋਂਗਾ ਹੋਣਾ ।

ਤ੍ਰਿਰੀਜ, ਸਃ—ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਤ੍ਰਿੰਜ ॥

ਤ੍ਰਿਰਫਲਾ, ਪੁਃ—ਹਰੜ ਬਹੇੜੇ ਅਤੇ ਔਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥

ਤ੍ਰਿਰਬਰਾ, ਪੁਃ—ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਵਿੱਧਿਆਈ ॥

ਤ੍ਰਿਰਮਰਾ, ਪੁਃ—'ਤ੍ਰਿਰਬਰਾ', ਇੱਕ ਕੀੜਿਆਲਾ ਭੂੰਖਾ ॥

ਤ੍ਰਿਰਲੋਕ ਸਃ / ਤ੍ਰਿਰਲੋਕੀ ਪੁਃ } ਤਿੰਨੇ ਲੋਕ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ।

ਤ੍ਰਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਪੁਃ—ਪਰਮੇਸਰ, ਸ਼ਿਵ ਜੀ ।

ਤ੍ਰਿਰਵਰਾ, ਪੁਃ—'ਤ੍ਰਿਰਬਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਤ੍ਰਿਰੜ ਫਿਰੜ ਸਃ 'ਤਿਰੜ ਫਿਰੜ' ਵੇਖੋ ।

ਤ੍ਰਿਰਾਸੀ, ਵਿਃ—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਤ੍ਰਿਰਿਕਟਾ, ਪੁਃ—ਕਾਲੀ ਮਿਰਚ ਲਾਲ ਮਿਰਚ ਅਤੇ ਸੁੰਢ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਤਿਰਿਕਟੀ, ਸ:–ਤਿੰਨੇ ਗੁਣ ਅਰਥਾਤ ਸਤੋਗੁਣ, ਰਜੋਗੁਣ, ਤਮੋਗੁਣ ॥

ਤਿਰਿਪਤ, ਸ:—'ਤ੍ਰਿਪਤ' ਵੇਖੋ।

ਤਿਰਿਫਲਾ, ਪੁ:–'ਤ੍ਰਿਫਲਾ' ਵੇਖੋ ।

ਤਿਰਿਬਿਧ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ।

ਤਿਰੀ, ਪੁ:–ਠੱਪਾ ॥

ਤਿਰੀਆ / ਤਿਰੀਯਾ } ਸ:–ਤੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਔਰਤ ॥

ਤਿਰੀਆ ਚਲਿਤ੍ਰ, ਪੁ:–ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਫਰੇਬ॥

ਤਿਲ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਦਾਗ ।

ਤਿਲ ਚੌਲੀ, ਸ:–ਤਿਲ ਅਤੇ ਚੌਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ।

ਤਿਲ ਫੁਲ, ਪੁ:–ਜੋ ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਸਰੇ ॥

ਤਿਲਭੁੱਗਾ, ਪੁ:–ਤਿਲ ਅਤੇ ਗੁੜ (ਸ਼ੱਕਰ ਯਾ ਖੰਡ) ਕੁੱਟਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ ।

ਤਿਲਸਮਾਤ, ਸ: ਅਨੋਖਾ, ਅਚਰਜ, ਅਨੋਖੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਤਿਲਹਾਰਾ ਪੁ:—'ਤਲਿਹਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਲਕ, ਪੁ:–ਟਿੱਕਾ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ: ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ॥

ਤਿਲਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਤਿਲਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿਲਕ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਰਾਜ ਤਿਲਕ, ਪੁ: ਰਾਜੇ ਦਾ ਗੱਦੀ ਉੱਤੇ ਬਹਿਣਾ ॥

ਤਿਲਕਣ, ਸ:–ਤਿਲ੍ਹਕਣੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤਿਲਕ ਪਏ ।

ਤਿਲਕਣ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ: ਤਿਲਕਣ ਦੀ ਖੇਡ, ਨ ਸ਼ਚੀ, ਖਤਰੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ।

ਤਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਖਿਸਕਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ ।

ਤਿਲਕਾ, ਪੁ: ਪੱਗ ਦਾ ਧਾਗਾ, ਟਿੱਕਾ, ਤਿਲਕ

ਤਿਲਕਾਉਣਾ / ਤਿਲਕਾਵਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਰੇੜ੍ਹਨਾ, ਖਿਸਕਾਉਣਾ, ਡੁਲਾਉਣਾ, ਡੋਲ੍ਹਣਾ ॥

ਤਿੱਲੜਾ, ਪੁ: / **ਤਿੱਲੜੀ,** ਸ: } ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ

ਤਿਲਾ, ਪੁ:–ਇਕ ਰੋਗ, ਤਿਲੀ ਦਾ ਵਧਾਉ, ਲਿੱਫ ॥

ਤਿੱਲਾ, ਪੁ: ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਦਾ ਧਾਗਾ

ਤਿਲੀ, ਸ:–ਫੇਫੜੇ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇ ਵਿਚ, ਢਿੱਡ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪੋਲੀ ਗਿਲਟੀ ਜਹੀ ।

ਤਿਲੀਅਰ / ਤਿਲੀਯਰ } ਪੁ:–ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ

ਤਿਲੀਆ, ਸ:–'ਤਿਰੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਤਿੜ੍ਹ, ਸ:– ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਘਾਹ ਦੀ ਜੜ ਅਤੇ ਤੀਲਾਂ

ਤਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਤ੍ਰੇੜ ਆ ਜਾਣੀ, ਟੁੱਟਣਾ, ਟੁੱਸ ਜਾਣਾ ।

ਤਿੜ ਤਿੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਟੁੱਟਣ ਫੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ (ਜਿਵੇਂ ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਦਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ॥

ਤਿੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ,ਸੁੱਕਕੇ ਟੁੱਟਣਾ, ਅਭਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਤਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨਾ, ਤੋੜਨਾ, ਟੁੱਟਣ ਦੇਣਾ ॥

ਤੀਉੜੀ, ਸ:—ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ (ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ਵਿਰਲੀ ਉਂਗਲ ਹਿਲਾਉਣਾ, (ਵੇਖੋ)

ਤੀਆ, ਪੁ:—'੩' ਦਾ ਅੰਗ।

ਵਿ: ਤੀਜਾ, ਤੀਸਰਾ

ਤੀਆਂ, ਸ:—(ਬ:ਬ:), ਸਾਉਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੀਮਤਾਂ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨਚਦੀਆਂ ਹਨ।

ਤੀਸਰਾ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਤੀਸੀ, ਸ:—ਅਲਸੀ॥

ਤੀਹ, ਵਿ:—ਵੀਹ ਅਤੇ ਦਸ, ਤਿੰਨ ਦਹਾਈਆਂ॥

ਤੀਕ
ਤੀਕਣ(ਰ) } ਅਵ: —ਤੱਕ, ਤਾਈਂ, ਤੋੜੀ॥

ਤੀਖਣਾ
ਤੀਖੁਣਾ } ਵਿ:—ਗਰਮ, ਕਰਾਰਾ (ਮਸਾਲਾ)॥

ਤੀਖਾ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਤੇਜ਼, ਕਰਾਰਾ ਸੈਲਾ, ਚੁਸਤ॥

ਤੀਂਗਣੀ, ਪੁ:—ਘੱਗਰਾ, ਲਹਿੰਗਾ॥

ਤੀਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਹੋਣਾ, ਤਰਸਣਾ॥

ਤੀਜ, ਸ:—ਤੀਜੀ ਥਿੱਤ, ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮੱਸਿਆ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਜਾ ਦਿਨ।

ਤੀਜਾ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤੀਸਰਾ।

ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ॥

ਤੀਜੋ, ਸ:—ਤੀਜੀ ਥਾਂ ਆਈ ਹੋਈ (ਵਹੁਟੀ)॥

ਤੀਤ, ਪੁ:—ਡੇਲੇ ਦੇ ਫਲ ਦੀ ਕਲੀ॥

ਤੀਨਾਂ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿਉਣਾ, ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ॥

ਤੀਮਤ
ਤੀਮੀ
ਤੀਮੀਂ } ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜ਼ਨਾਨੀ, ਰੰਨ। ਵਹੁਟੀ।

ਤੀਰ, ਪੁ:—ਬਾਣ, ਧੋਣ ਦਾ ਕਿੱਲ॥

ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ॥

ਹੱਥੋਂ ਤੀਰ ਛੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਛੋਤਾਉਣਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕੁਝ ਨ ਹੋ ਸੱਕਣਾ।

ਤੀਰ ਹੋ ਜਾਣਾ [ਹੋਣਾ], ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਹੋਣਾ, ਸਿੱਧਾ ਨੱਠ ਜਾਣਾ॥

ਤੀਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚੁਭਣੀ॥

ਤੀਰਥ, ਪੁ:—ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ (ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ)॥

ਤੀਰਥ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਕੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ॥

ਤੀਰਥੀ, ਪੁ:—ਤੀਰਥ ਕਰਨਵਾਲਾ, ਜਾਤ੍ਰੀ॥

ਤੀਲ, ਸ:—ਕੱਖ, ਸਰ ਦੀ ਉੱਤਲੀ ਤੀਲੀ॥

ਤੀਲਾ, ਪੁ:—ਕੱਖ, ਕਿਸੇ ਅਨਾਜ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਤੀਲ ।

ਤੀਲੀ, ਸ:—ਤੀਲ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਗਹਿਣਾ, ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਦੀ ਸੀਖ ।

ਤੀਲੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਬਾਲਣਾ ।

ਤੀਵੀਂ, ਸ:—'ਤੀਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤਲਾ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਨਿਕਲਣੇ ॥

ਤੁਸਾਂ, ਤੁਸੀਂ } ਪੜ:—'ਤੂੰ' ਦਾ ਬਹੁ ਬਚਨ, ਆਪ ਆਪ ਨੇ ॥

ਤੁਹ, ਪੁ:—'ਤੋਹ' ਵੇਖੋ ।

ਤੁਹਮਤ, ਪੁ:—ਦੋਸ, ਊਜ, ਕਲੰਕ (ਲਾਉਣੀ) ।

ਤੁਹਮਤਣ, ਸ:, **ਤੁਹਮਤੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਤੁਹਮਤ ਲਾਵੇ ।

ਤੁਹਾ, ਪੁ:—ਤੋਹ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਫੁੱਟੀ, ਲੀਖ

ਤੁਹਾ, ਤੁਹਾਂ } ਪੜ:—ਤੁਸਾਂ ਆਪ

ਤੁਹਾਡਾ, ਪੁ:, **ਤੁਹਾਡੀ,** ਸ: } ਪੜ:—ਤੁਸਾਂ ਦਾ (ਦੀ), ਆਪ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਤੁਕ, ਸ:—ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸਤਰ, ਅਖਾਣ, ਸਬਕ ।

ਤੁਕਸ, ਪੁ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਏ ਹਨ ॥

ਤੁਕਹ, ਪੁ:—ਹਲ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲੀ ਦੇਣਾ ।

ਤੁਕਮ ਲੰਗਾਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਦੇ ਬੀਜ

ਤੁਕਮਾ, ਪੁ:—ਘੁੰਡੀ, ਬੀੜਾ, ਮਹਕਾ

ਤੁਕਲਾ, ਪੁ:—ਕਿੱਕਰ ਦੇ ਰੁਖ ਦਾ ਫਲ ।

ਤੁਕਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਤੁਕੱਲ

ਤੁਕਾ, ਪੁ:—ਮਕਈ ਆਦਿਕ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਗੁੱਲੀ, ਖੁੰਢੇ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਹੌਲਾ ਤੀਰ ।

ਤੁਕੱਲ, ਸ:—ਇਕ ੬ ਕਾਇਲ ਵਾਲੀ ਕਾਗਤ ਦੀ ਪਤੰਗ ॥

ਤੁਖਣਾ ਪੁ:, **ਤੁਖਣੀ** ਸ: } ਕੱਖ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦੀ ਡੰਡੀ, ਤੀਲਾ, ਤੋਕਾ ॥

ਤੁਖਨੀ, ਪੁ:—ਘੁੰਡੀ, ਗੁਦਾਮ ।

ਤੁਖਮ, ਪੁ:—ਬੀਜ, ਬੀ, ਅਸਲ (ਤੁਖਮ ਤਸੀਰ, ਸੁਹਬਤ ਦਾ ਅਸਰ) ।

ਤੁਖਮਾ, ਪੁ:—ਤੁਕਮਾ, ਘੁੰਡੀ, ਬੀੜਾ ।

ਤੁਖਾਰ, ਸ:—ਸਰਦੀ, ਠੰਢ ।

ਤੁੰਗ, ਸ:—ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਤਲੇ ਗਲ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਪਰਬਤ ਦਾ ਸਿਖਰ ।

ਤੁੰਗਲ, ਤੁੰਗੁਲ } ਪੁ:—ਗਭਰੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤੁੱਛ, ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ (ਰੀ), ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ।

ਤੁੱਛ ਮੁੱਛ, ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ, ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ॥

ਤੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਤ੍ਰੁੱਠਣਾ' ਵੇਖ ।

ਤੁੱਠਾ, ਵਿ:—ਪਰਸਿੰਨ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਦਿਆਲ ।

ਤੁਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਬਣਦਾ ਹੈ ।

ਤੁਣ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਤੁਣ ਦਾ ਬੀਜ

ਤੁਣਕਾ (ਖਾ), ਪੁ:—ਤੀਲਾ, ਕੱਖ, ਤਿਣਕਾ ॥

ਤੁਣ ਤੁਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੰਗੀ ॥

ਤੁਤਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਥਥਲਾ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ॥

ਤੁਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਥਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ।

ਤੁਥ ਮੁੱਥ ਵਿ:—ਕੁਹਜਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ।

ਤੁੰਦ, ਵਿ:—ਤੇਜ਼, ਤਿੱਖਾ, ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਖਰਾ

ਤੁੰਦ ਮਜ਼ਾਜ, ਵਿ:—ਕਰੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ।

ਤੁੰਦੀ, ਸ:—ਤੇਜ਼ੀ, ਚੁਸਤੀ, ਚਲਾਕੀ ।

ਤੁਧ, ਪੜ:—ਤੂੰ, ਤੈਨੂੰ ॥

ਤੁਨਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ।

ਤੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਪ ਨੱਪਕੇ ਭਰਨਾ, ਰੱਜ ਖਾਣਾ

ਤੁੰਨੀ, ਸ:—'ਧੁੰਨੀ' ਵੇਖੋ ।

ਤੁੱਪ, ਪੁ:—ਸੀਉਂਕੇ ਜੋੜਨਾ, ਤੋਪ, ਬੂੰਦ ਕਤਰਾ ।

ਤੁਪਕਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਤਰਾ, ਬੂੰਦੀ ॥

ਤੁੱਪਕ, **ਤੁਪੱਕ** } ਸ:—ਤੋਪ, ਬੰਦੂਕ ॥

ਤੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਂ ਕੇ ਜੋੜਨਾ, ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣਾ

ਤੁੱਪਣੀ, ਸ:—ਸੂਈ, ਕਪੜਾ ਸੀਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀਖ ॥

ਤੁਫ਼ੰਗ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ॥

ਤੁਫ਼ਾਨ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਹਨੇਰੀ, ਹੜ੍ਹ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ, ਝਗੜਾ, ਝੂਠ ।

ਤੁਫ਼ਾਨ ਖੜਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਣਾ, ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਝੂਠੀ ਤੁਹਮਤ ਲਾਉਣੀ ।

ਤੁਫ਼ਾਨਣ ਸ:-, **ਤੁਫ਼ਾਨੀ** ਪੁ:- } ਜੋ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇ ॥

ਤੁੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਰੂੰ ਵਗਾਣੀ ॥

ਤੁੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂੰ ਵਗਾਉਣੀ ॥

ਤੁੰਬਾਈ ਸ:—ਤੁੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁੰਬਾੜਨ, ਵਿ:—ਤੋਰੇ ਜੇਹਾ ।

ਤੁੰਬਾਰ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ (ਬੈਂਗਣਾ) ॥

ਤੁੰਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਦੀ ਰੁੱਟੀ ਜਾਂ ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ।

ਤੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਤੁੰਬਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਤੁੰਮਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਫਲ ਜੋ ਬਾਈ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ।

ਤੁੰਮੇ ਮਾਰੀ ਜਵੈਣ, ਸ:—ਤੁੰਮੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਜਵੈਣ ।

ਤੁਰ, ਪੁ:—ਖੱਡੀ ਦਾ ਡੰਡਾ ਜਿਸਦੇ ਗਿਰਦ ਕਪੜਾ ਲਪੇਟਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰਸ, ਵਿ:—ਖੱਟਾ ॥

ਤੁਰਸਾਈ / **ਤੁਰਸਾਵਾ** } ਸ:—ਖਟਿਆਈ ।

ਤੁਰਹੀ, ਸ:—ਬਿਗਲ, ਤੂਤੀ, ਇਕ ਵਾਜਾ ॥

ਤੁਰਕ, ਪੁ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਮੁਸਲਮਾਨ ।

ਤੁਰਕਸਤਾਨ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੇਸ ।

ਤੁਰਕਣ, ਸ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਤੁਰਕਣੀ, ਸ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਮੁਸਲਮਾਨੀ ।

ਤੁਰਕੀ, ਪੁ:—ਤੁਰਕਸਤਾਨ ਦਾ ਘੋੜਾ ।

ਤੁਰਕੀ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਤੁਰਕ ਦੀ ਖੋ, ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਗੁਣ, ਕਠੋਰ ਮਨ ਹੋਣਾ ।

ਤੁਰੰਜਬੀਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ।

ਤੁਰਤ(ਤੁਰੰਤ) / **ਤੁਰਤ ਫੁਰਤ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਝੱਟ ਪੱਟ ਛੇਤੀ ਓਸ ਵੇਲੇ ।

ਤੁਰਫੁਰਾ, ਵਿ:—ਚੁਸਤ, ਚਲਾਕ, ਤਿੱਖੀ, ਗਾਲੜੂ ।

ਤੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਹਿਲਣਾ, ਜਾਣਾ

ਤੁਰਨਾ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੈਲ ਕਰਨੀ, ਭੌਣਾ

ਤੁਰਪ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਫੌਜ ॥

ਤੁਰਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਉਣਾ, ਟਾਂਕਾ ਲਾਉਣਾ ।

ਤੁਰਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਪਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਤੁਰਪਾਈ, ਸ:—ਤੋਪਾ ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁਰਫਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣਾ ।

ਤੁਰੱਫਾਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਸ਼ਮ ॥

ਤੁਰਬ, ਪੁ:—ਤਾਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਲ ॥

ਤੁਰਮ, ਪੁ:—ਤੂਤੀ, ਬਿਗਲ, ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਤੁਰਮਚੀ, ਪੁ:—ਤੁਰਮ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਤੁਰਮਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜ ॥

ਤੁਰਮਰ ਤੁਰਮਰ ਦੇਖਣਾ (ਵੇਖਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤੇ ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਤੱਕਣਾ ॥

ਤੁਰਵੈਯਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਤੁੱਰਾ, ਪੁ:—ਪਗੜੀ ਦਾ ਫੁੰਮਣ, ਕਲਗੀ, ਜ਼ੁਲਫ਼, ਘੁੰਡ ॥

ਤੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਾਉਣਾ, ਫੇਰਨਾ ॥

ਤੁਰਾਈ, ਸ:—ਤੋਰੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ।

ਤੁਰਾਤ, ਸ:—ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ।

ਤੁਰਾਨੀ, ਵਿ:—ਫਾਰਸ ਦੇਸ ਦੇ ਤਿਹਰਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ।

ਤੁਰੀ, ਸ:—ਤੁਰਮ, ਤੂਤੀ ॥

ਤੁਰੀਯਾ ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਜੀਵ ਦੀ ਚੌਥੀ ਹਾਲਤ ਜੋ ਜਾਗਣ, ਸੌਣ ਅਤੇ ਸੁਪਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਤੁਰੇਤ, ਸ:—'ਤੁਰਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੁਲ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਬਲ, ਸਹਾਰਾ, ਅਡੇਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ ਨੂੰ ਰੁੱਕੀਦਾ ਹੈ

ਤੁੱਲ, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ, ਇਕੋ ਜੇਹਾ ।

ਤੁਲਸੀ, ਸ:—ਇਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬੂਟਾ ॥

ਤੁਲਸੀ ਦਲ, ਪੁ:—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਪੱਤਾ ॥

ਤੁਲਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਤਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਤੁਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਤਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ, ਜਿਸ ਚੀਜ ਉਤੇ ਕੱਤਕ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀਵੇ ਤਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਤੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਘਲਾਉਣਾ ।

ਤੁਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਤੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਤੁਲਵਾਈ, ਸ:—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਤੁਲਾ, ਸ:—ਝੱਕੜੀ, ਤਰਾਜੂ ॥

ਤੁਲਾ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਦੇਣਾ ॥

ਤੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਤੁਲਾਈ, ਸ:—ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਤੁਲਾਈ
ਤੁਲਾਹੀ } ਸ:—ਰਹਾਂ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਤੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਤਾ ਘੇਉ ਭਾਜੀ ਸਲੂਣੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ, ਸੌਦਾ ਚਰਾਉਣਾ ॥

ਤੁੜਕਾ, ਪੁ:—ਸਲੂਣੇ ਭਾਜੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਭਾਜਿਆ ਹੋਇਆ ਘੇਉ ਮਸਾਲਾ, ਤਪੇ ਹੋਏ ਥਾਂਏ ਵਿਚ ਛਿੜ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਤੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਤੋੜਨ ਜਾਂ ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਤੁੜਵਾਈ, ਸ:—ਫਲ ਤੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਤੁੜਾਉਣਾ
ਤੁੜਾਈ } 'ਤੁੜਵਾਉਣਾ, ਤੁੜਵਾਈ' ਵੇਖ ।

ਤੂੰ, ਪੜ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ, ਇਹ ਕਾਹਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਇਕ ਬ:) ।

ਤੂਈ, ਸ:—ਮੇਖ ਦੀ ਨੋਕ, ਬਰਛੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ।

ਤੂਸ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਸ਼ਮ ॥

ਤੂਸ਼ੀ, ਸ:—ਇਕ ਫਿੱਕਾ ਭੂਰਾ ਰੰਗ ॥

ਤੂ ਜਾਣਾ
ਤੂਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਗਰਭ ਛੇਤੀ ਡਿਗਣਾ ।

ਤੂਤ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਸ਼ਤੂਤ ॥

ਤੂਤੜਾ, ਪੁ:
ਤੂਤੜੀ, ਸ: } ਛੋਟੇ ਤੂਤ ਦਾ ਰੁੱਖ ।

ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਸਤਾਖੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ।

ਤੂਤੀ, ਸ:—ਤੋਤੇ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਛੋਟੇ ਤੂਤ ਦਾ ਫਲ, ਇਕ ਵਾਜਾ, ਤੁਰ੍ਹੀ ॥

ਤੂਨੀ, ਪੁ:—ਜਵਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ।

ਤੂੰਬੜ, ਪੁ:—ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਕੱਦੂ, ਘੇਰਦਾ, ਸਿਰ ॥

ਤੂੰਬੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਤੂੰਬੜ, ਪਿੱਛੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਤੂੰਬਾ, ਪੁ:—ਤੂੰ ਦੀ ਬੂਟੀ, ਗਊਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਤੂੰਬੜ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕਾਸਾ (ਗਾਗਰ ਵਰਗਾ) ਘੀਆ ਕੱਦੂ ।

ਤੂੰਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਕਾਸਾ, ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਗੜਵੀ ਤੂੰਬਾ,

ਤੂਮਤਰਾਕ (ਖ), ਪੁ:—ਸੰਭ੍ਰਾ, ਮਜਮਾ, ਸ਼ਾਨ

ਤੂਮਾਰ, ਪ: 'ਤੂੰਮਾਰ' ਵੇਖੋ ।

ਤੂਲ, ਸ: ਇਕ ਛੋਟਾ ਬ੍ਰਿਛ ।

ਤੂੜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਦਾ ਕੁੱਟੀ ਹੋਈ ਨਾੜ, ਕਣਕ ਜਾਂ ਜੌਆਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਕਤਰੇ ਤੋੜੇ ਜਾਂ ਦਲੇ ਹੋਏ ॥

ਤੇ, ਪੜ: —ਤਰ ਵਲੋਂ । ਅਵ:—ਤੇਂ, ਵਲੋਂ, ਉੱਪਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਕਰਕੇ । ਯੋ:—ਅਤੇ ਨਾਲ । ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਭੀ ।

ਤੇਉਂ ਤੇਉਂ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉਸ ਤਰਾਂ, ਓਹੀ ।

ਤੇਉਰ, ਪ:—ਤਿੰਨ ਜਨਾਨੇ ਕਪੜੇ (ਘੱਗਰੀ, ਚਾਦਰ ਕੁੜਤਾ), ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ.

ਤੇਉੜ, ਪੁ:—ਛਾਹ ਵਿੱਚ ਦੁਧ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਤੇਊ, ਪੜ:—ਓਹੋ । ਪ:—ਨਿਸੰਗ, ਸੰਚ ਮੁੱਚ ॥

ਤੇਈ, ਵਿ:—ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਵੀਹ ॥ ਪੜ: ਓਹੋ ॥

ਤੇੱਸਾ, ਪੁ: —ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਪੱਚਰਾਂ ਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਤੇੱਸੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਉਹ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜ ਇੱਟਾਂ ਘੜਦੇ ਹਨ ॥

ਤੇਹ, ਸ:—ਪਿਆਸ, ਹਿਤ, ਪਿਆਰ ॥

ਤੇਹਰ, ਪੁ:—ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ॥

ਤੇਹਰਾ, ਵ:—ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ।

ਤੇਹਾ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਉੱਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਓਹੋ ਜੇਹਾ ।

ਤੇਹਾਂ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਜਣਿਆਂ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ (ਜੋ ਤਿੰਨ ਜਣੇ ਸਨ) ।

ਤੇਹਾਰ, ਵਿ:—'ਤਿਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੇਹੀਂ
ਤੇਹੂੰ } ਵਿ: 'ਤੇਹਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੇਗ਼, ਸ:
ਤੇਗਾ, ਪੁ: } ਤਲਵਾਰ ॥

ਤੇਗਬੰਦ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਗਾਤ੍ਰਾ

ਤੇਗਣਾ, ਪੁ:
ਤੇਗਣੀ, ਸ: } ਪਰਾਲੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਰਲੀ । ਘਗਰੀ ।

ਤੇਜ, ਵਿ:—ਤਿੱਖਾ, ਤੱਤਾ, ਮਸਾਲੇ ਦਾਰ, ਚੁਸਤ, ਤੁੰਦ।

ਪੁ:—ਸੋਭਾ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸ਼ਾਨ, ਬਲ ॥

ਤੇਜਪੱਤ(ਤਾ), ਪੁ:— ਦਾਲ ਚੀਨੀ ।

ਤੇਜਬਲ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਾਤਨਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਤੇਜ ਵੰਤ, ਤੇਜਵਾਨ, ਵਿ:—ਪ੍ਰਤਾਪੀ, ਬਲੀ, ਸ਼ੋਭਾ ਵਾਲਾ

ਤੇਜਾਬ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰੇ ਗੰਧਕ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਅਰਕ।

ਤੇਜੀ, ਸ:—ਤਿੱਖਾ ਚੱਲਦਾ ਗੁਣ, ਤੁੰਦੀ, ਚੁਸਤੀ।

ਤੇਤ੍ਰੀ, ਤੇਤੀ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ॥

ਤੇਰ ਮੇਰ, ਸ:—ਭੇਦਕ, ਦੂਰ, ਦੁਜਾਇਗੀ।

ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ, ਵਿ:—ਤੇਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ।

ਤੇਰਾ, ਵਿ:—ਪੜ:-ਤੁਧ ਦਾ, 'ਤੂੰ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵਾਚੀ ਪਦ॥

ਤੇਰਾਂ, ਵਿ:—ਤਿੰਨਾ ਉੱਤੇ ਦੱਸ।

ਤੇਂਦੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚਿੱਤਾ ਗੀਨਾ ਲਾਲ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ।

ਤੇਲ, ਪੁ:—ਤਿਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਰੋਗਨ।
ਸ:—ਓਸ, ਤਰੇਲ (ਪਾਣੀ)।

ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜ ਕੇ ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ॥

ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ਹੋਣੀ।

ਤੇਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲਦੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਤੇਲ ਨਾਲ ਵਹੁਟੀ ਅਤੇ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ, ਮੋਢੇ, ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਚੋਪੜਨਾ॥

ਤੇਲ ਨਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣਾ, ਪਰਸੇਉ ਆਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ॥

ਤੇਲਣ, ਸ:—ਤੇਲੀ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ।

ਤੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਾਲ ਧਾਗਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ, ਫਸਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ॥

ਤੇਲੀ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ।
ਸ:—ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਪਰਸੇਉ ਆਵੇ।

ਤੇਲੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰ।

ਤੇਲੀਆ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤੁਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ।

ਤੇਲੀਆ ਰਾਜਾ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਵਿੱਚ ਝਾਕ ਕੇ ਪਰਾਲਬਧ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ।

ਤੇਲੂ, ਪੁ:—ਤੇਲੀ, ਜੋ ਤੇਲ ਕੱਢੇ।

ਤੇੜ ਸ: ਤਰਫ, ਵਿੱਥ, ਵਿਰਲ (ਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ)
ਪੁ:—ਲੱਕ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਮਨੁੱਖ ਦਾ)॥
ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ॥

ਤੇੜ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨਣਾ।

ਤੈਂ, ਪੜ:—ਤੈਥੋਂ, ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ॥

ਤੈਂ, ਪੜ:—ਤੂੰ, ਤੁਧ॥

ਤੈਨਾਤ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਅਫਸਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੌਕਰੀ ਉੱਤੇ ਲਗਾਣਾ (ਹੋਣਾ)॥

ਤੈਨਾਤੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲਗਾਣਾ, ਖਾਸ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਅਫਸਰ॥

ਤੈਸਾ, ਪੜ:—ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ॥

ਤੈਹਰ, ਵਿ:—'ਤਹਿਰ' ਵੇਖੋ॥

ਤੈੜਾ, ਪੁ:—'ਤਾਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੈਂਡੀ, ਪੜ:—ਤੁਹਾਡੀ, ਤੁਸਾਂ ਦੀ ।

ਤੈਨੂੰ, ਪੜ:—'ਤੂੰ' ਦਾ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ।

ਤੋਂ, ਅਵ:—ਥੋਂ, ਥੀਂ, ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਵਲੋਂ ।

ਤੋਇ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤੋਈ, ਸ:—ਚੋਲੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਪਰ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਟਾਕੀ ਲਾਈ ਹੋਈ ॥

ਤੋਸਕ, ਸ:—ਸੋਹਣੀ ਤੁਲਾਈ ॥

ਤੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖਬਰ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਮੁਸਾਫਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਤੋਸ਼ੇਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਵਡ ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਤੋਹਾ, ਪੁ:—ਜੌਂ ਜਾਂ ਧਾਨ ਦੀ ਛਿੱਲ ॥

ਤੋਹ, ਪੁ:—ਤੋਹ, ਕਪਾਹ ਦੀ ਫੁੱਟੀ, ਲੀਖ ॥

ਤੋਹੇ ਤੋਹੇ, ਵਿਸਮਯ:—ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਤੋਕਸ਼, ਸ:—ਉਹ ਗਊ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦਿਆਂ ਸੱਤਾਂ ਅੱਠਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘਟ ਨਹੀਂ ਹਏ ॥

ਤੋਕਾ, ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਤੋਖਾ ਖੀਰ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਪੱਕੇ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ

ਤੋਟ, ਸ:—'ਟੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਨੱਪ ਕੇ ਭਰਨਾ ॥

ਤੋਤਯਾ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਤੋਤਰੂ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਾਹ, ਲੋਟੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਛੇਕ ॥

ਤੋਤਲਾ, ਵਿ:—ਥਥਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੋਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਥਲਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ

ਤੋਤਾ ਪੁ / ਤੋਤੀ ਸ: } ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਛੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਤੋਂਦ, ਪੁ:—ਵਡਾ, ਭਾਰਾ ਢਿੱਡ ।

ਤੋਦਰੀ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟੀ (ਤਾਕਤ ਦੀ ਦੁਆ) ।

ਤੋਦਾ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਇਕੱਠ ॥

ਤੋਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ।

ਤੋਨਸ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਕਦ ਦਾ ਇੱਕ ਰੁੱਖ

ਤੋਂਨਾ, ਪੁ:—ਵਿਰਲੀ ਥਾਂ, ਕੋਂਦ ॥

ਤੋਪ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬੰਦੂਕ, ਗੋਲਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਤੋਪਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਜਗਾ, ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਤੋਪਚੀ, ਪੁ:—ਤੋਪ ਖਾਨਾ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਜੋ ਤੋਪ ਚਲਾਵੇ ॥

ਤੋੱਪਾ, ਪੁ:—ਸੀਉਣ ਦਾ ਟਾਂਕਾ, ਤੋਪ (ਭਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਤੋਪੀ, ਸ:—ਚੌੜਾ ਪੈਸਾ, ਹੁੰਦੀ ਜਦੋਂ ਟਕੇ ਦਾ [illegible] ਦਾ ਪੈਸਾ ॥

ਤੋਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਅਣੋਖੀ ਸ਼ੈ, ਸੁਗਾਤ ॥ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਤੋਂਬ, ਸ:—ਤੂੰਬਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਚਾੜ੍ਹਨੀ) ॥

ਤੋਬੜਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਣਾ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੰਮ ਜਾ ਤੱਪੜ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਤੋਬਾ, ਸ:—ਪਛਤਾਵਾ, ਅੱਗੋਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ ॥

ਤੋਂਬੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਤੂੰਬੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਤੋਮ, ਸ:—'ਤੂੰਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਮਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ਜੋ ਖੰਘ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਤੋਰ, ਸ:—ਚਾਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਢੰਗ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿਠੀ ਦਵ੍ਹੀ, ਨਬਜ਼ ॥

ਤੋਰਕੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਫਿਨਸੀਆਂ ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਰੋਗ। ਵਿ:—ਤੁਰਕ ਦੀ ॥

ਤੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਟੋਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੋਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਤੋਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਤੁਰ। ਵਰਤਾਰਾ ਅ[illegible]ਆਰ।

ਤੋਰੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਘੀਆ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਭਾਜੀ (ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ ਭਿੰਡੀ ਮੂੰਗੀ, ਘੀਆ, ਰਾਮ) ॥

ਤੋਰੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰਾਈ।

ਤੋਲ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਵਜ਼ਨ ॥

ਤੋਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਖਣਾ, ਤੱਕੜੀ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਭਾਰ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਤੋੱਲੀ, ਪੁ:—ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਤੋਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲ।

ਤੋੜ, ਪੁ:—ਅੰਤ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਮੁੱਢ ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਅੰਤ ॥

ਤੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੰਨਣਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਵੱਡਾ ਸਿੱਕਾ ਦੇਕੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਲੈਣੇ, ਲਾਹੁਣਾ (ਫਲ ਫੁੱਲ) ॥

ਤੋੜਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਪਲੀਤਾ, ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਥੈਲੀ, ਇੱਕ ਸਿਰ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਘਾਟਾ, ਰੱਸੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਸਤੀਰੀ।

ਤੋੜੀ, ਤੋੜੀਂ } ਅਵ:—ਤੱਕ, ਤੀਕ, ਤਾਈਂ ॥

ਤੋੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਤੌ, ਪ:—ਤਾਉ, ਗਰਮੀ (ਪੋਠਾ) ॥ ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ ॥

ਤੌਂਸ, ਸ:—ਘੜੀ ਘੜੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗਣੀ, ਤਾਂਘ, ਤਾਉ ॥

ਤੌਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤ੍ਰੇਹ ਜਾਂ ਗਰਮੀ ਲੱਗਣੀ, ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ ॥

ਤੌਕ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਹੰਸ, ਪੰਜਾਲੀ ॥

ਤੌਣ, ਸ:—ਸਾਰਾ ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਟਾ ॥

ਤੌਂਦੀ, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਉਨ੍ਹਾਲੇ ਦੀ ਰੁੱਤ ॥

ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸ:—ਸਮਰੱਥ, ਤਾਕਤ, ਫੁਰਸਤ, ਸੱਤਿਆ ॥

ਤੌਬਾ, ਸ:—'ਤ੍ਰੋਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਤੌਰ, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਰਾਹ, ਹਾਲਤ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਤੌਰ ਭੌਰ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਰਾਨ।

ਤੌਲਗ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਤਦ ਤਕ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਈਂ ॥

ਤੌਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਚਾਟੀ

ਤੌਲੀਆ, ਪੁ:—ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ਪਰਨਾ ॥

ਤੌੜ, ਪੁ:—ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ ॥

ਤੌੜਾ / ਤੌੜੀ } 'ਤਾਉੜਾ' 'ਤਾਉੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਥ

ਥ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਬਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਥੱਥਾ ।

ਥਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਾਲ, ਮੱਸਿਆ ਦਾ ਦਾਹੀ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਥਈ ਥਈ ਕਰਨਾ / ਥਈਆਂ ਥਈਆਂ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਤਾਲ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ॥

ਥਹਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀਆਂ ਕਾਗਤਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ, ਢੇਰ, ਦੱਥਾ ॥

ਥਹਿ, ਸ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਓੱਥੇ ਹੀ (ਥਹਿ ਰਖਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਮਾਰਨਾ ਆਦਿਕ)॥

ਥਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ, ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਥਹਿ ਛੁਟੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਥਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥਹਾ, ਢੇਰੀ ॥

ਥਹੁ, ਪੁ:—ਟੋਹ, ਧਿਆਨ, ਖਿਆਲ, ਪਤਾ ('ਥੌਹ' ਵੇਖੋ)॥

ਥੱਕਕੇ ਚੂਰ ਹੋਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਨਾ ਥੱਕਣਾ ਕਿ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਬੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ।

ਥੱਕ ਜਾਣਾ / ਥੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਮੇਹਨਤ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ॥

ਥੱਕਿਆ, / ਥੱਕਿਆ ਮਾਂਦਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਥੱਕਾ ਥੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ, ਜੰਮਣਾ।

ਥਕਾਉਣਾ / ਥਕਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣੀ, ਅਕਾਉਣਾ, ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ ॥

ਥਕੇਮਾਂ / ਥਕੇਵਾਂ } ਪੁ:—ਥਕ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਥਕੇਲਾ
ਥਕੈਲਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਛੇਤੀ ਥੱਕ ਜਾਵੇ ॥

ਥਣ, ਪੁ:—ਮੰਮਾ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ।

ਥਣਾਊਟ, ਸ:—ਥਣਾਂ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ਗਊ, ਬਕਰੀ

ਥਣੀਕ, 'ਥਨੀਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਥਲਾ, ਪੁ:
ਥਥਲੀ, ਸ: } ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ).

ਥਥਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕ ਅਟਕ ਕੇ ਬੋਲਣਾ

ਥਥਾ, ਪੁ:—ਥੜਾ ॥

ਥੱਥਾ, ਪੁ:—'ਥ' ਅੱਖਰ, ਥਥਲਾ ।

ਥੱਬਾ ਥੇਭਾ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਂ ਆਰਾਮ ।

ਥੱਥੂਆ, ਪੁ:—ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ॥

ਥੰਦਾ
ਥੰਧਾ } ਪੁ:—ਵਿ:—ਪੁ:, ਚਿਪਚਿਪਾ, ਘੇਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਵਾਲਾ ਘੇਉ ।

ਥੰਧਾ ਧੌਲਾ, ਪੁ:—ਤਰਾਉਤ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਘੇਉ ।

ਥੰਧਿਆਈ, ਸ:—ਥੰਧੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਤਰਾਉਤ, ਥੰਧੀ ਮੈਲ ।

ਥਨੀਕ, ਵਿ:—ਵਾਂਙੂ, ਉਮਰ ਜਾਂ ਦਰਜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ।
ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਥਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ।

ਥੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਟਣਾ, ਸੋਟਾਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਠੋਕ੍ਹਾਉਣਾ, ਗੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ॥

ਥੱਪੜ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਚਪੇੜ, ਤਮਾਚਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਥਪਾਈ, ਸ:—ਥੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਥਪੇੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ।

ਥਪੋਕੀ
ਥਫੂਕੀ
ਥਫੋਕੀ } ਸ:—ਹੌਲਾ ਜਿਹਾ ਥਪੇੜਾ ॥

ਥੰਬ
ਥੰਭ } ਪੁ:—'ਥੰਮ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਥੰਬਣਾ
ਥੰਭਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਥੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥੰਮ (ਥੰਮ੍ਹ), ਪੁ:—ਮੁਨਾਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਕੌਲਾ, ਥੰਮ੍ਹ ।

ਥਮ ਜਾਣਾ
ਥੰਮ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਥੰਮ੍ਹਾ, ਪੁ: ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਡੂਮਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਥਮ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੁਆਉਣਾ, ਫੜਾਵਣਾ ॥

ਥਮ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਸਹਾਰਾ, ਫੜਾਈ ॥

ਥਮ੍ਹਾਈ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜੇ ਜਾਣਾ ।

ਥੰਮ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਥਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ ॥

ਥਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ ॥

ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਣਾ
ਥਰ ਥਰ ਕਰਨਾ
ਥਰਥਰਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਬਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਡੋਲਣਾ, ਡਰਨਾ ।

ਥਰਥਰਾਹਟ
ਥਰਥਰਾਟ } ਸ:—ਕੰਬਣੀ, ਥਰਥਰਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਥਰਥਰੀ, ਸ:—ਕੰਬਣੀ, ਡਰ, ਤਾਪ(ਲੱਗਣੀ) ॥

ਥਰਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਭੂਚਾਲ ।

ਥਰਮਾਮੇਟਰ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦਾ ਦਰਜਾ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਲੀ ॥

ਥਰੀ, ਸ:—ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ॥

ਥਲ, ਪੁ:—ਰੇਤਲਾ ਮਦਾਨ, ਰੇਤਾ, ਰੇਤੜ, ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ

ਥਲ ਥੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੰਮਣਾ ॥

ਥਲਵਾਣ, ਪੁ:—ਥਲ ਦਾ ਊਠ ।

ਥਲਥਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੇ ਨੀਵੇਂ ਹੋਣਾ, ਡੋਲਣਾ ॥

ਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਹਿ, ਬਚਿਆਂ ਖੁਚਿਆ ਅਨਾਜ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ॥

ਥਲੀ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਅਲਾਕਾ, ਦੰਦੀਆ ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬਾਲ ਦਾ ਸੁੱਜਾ ਹੋਇਆ ਮਸੂੜ੍ਹਾ ॥

ਥੱਲੀ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ ਜਿੱਥੋਂ, ਪਾਣੀ ਛੇਤੀ ਵਗੇ ॥

ਥਾਹ੍ਰ, ਪੁ:—ਚੌਤੜਾ, ਉੱਚੀ ਪੱਧਰੀ ਥਾਂ ॥

ਥੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥੜ੍ਹਾ ॥

ਥਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾ, ਸੀਗਾ, ਆਹਾ (ਹੈ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ) ॥

ਥਾਂ
ਥਾਉਂ } ਪੁ:—ਜਗ੍ਹਾ, ਠਿਕਾਣਾ । ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਦਲੇ

ਥਾਉਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਪੱਟ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ ।

ਥਾਂਓਂ ਥਾਂਈਂ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੀ ੨ ਥਾਂ ॥

ਥਾਹ, ਸ:—ਥੱਲਾ, ਡੂੰਘਾਈ, ਅਰਥ (ਨਾ ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਥਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਠਾਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਣਨਾ
ਥਾਨਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਠਾਣਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਣਾ
ਥਾਨਾ } ਪੁ:—'ਠਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਥਾਦੀ, ਸ:—ਮੂਲ ਧਨ, ਅਸਲ, ਰੁਪਯਾ, ਇਕੱਠ ।

ਥਾਨ, ਪੁ:—ਉੱਨਾ ਕਪੜਾ ਜੋ ਜਿਹਾ ਹੋਕੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਵਿਕਣ ਵਾਸਤੇ ਨਿਕਲੇ, ਪੀੜ੍ਹਿਆਂ ਜਾਂ ਡੋਗਰਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਥਾਂ, ਅਖਰੋਟ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ, ਸ:—ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ, ਹਰ ਥਾਂ ॥

ਥਾਪ, ਪੁ:—ਹੌਲਾ ਜੇਹਾ ਧੱਫਾ (ਮਾਰਨੀ), ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਢੋਲ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਥਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਪ ਮਾਰਨੀ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਲਿੰਬਣਾ ॥

ਥਾਪਨਾ, ਸ:—ਥਾਪ, ਆਸਰਾ (ਦੇਣਾ)॥

ਥਾਪੜਨਾ,(ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਨੂੰ (ਸਆਉਣ ਲਈ) ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਕੁੱਟਣਾ॥

ਥਾਪੀ, ਸ:—ਚਲਾ ਤਮਾਚਾ, ਗੀਹੇ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਟਿੱਕੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲਸਤਰ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਕੇ ਪੱਕਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਥਾਪੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਡਿਆਈ ਜਾਂ ਅਸੀਸ ਲਈ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ॥

ਥਾਪੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੌਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਨੇ (ਬਲਵਾਨਾਂ ਵਾਂਕਰ)॥

ਥਾਂਹੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਥੰਮ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ।

ਥਾਲ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਰਕੇਬੀ, ਤਬਾਕ, ਚੌੜਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਗੋਲ ਭਾਂਡਾ।

ਥਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਥਾਲ, ਰਕੇਬੀ॥

ਥਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਲਭਣਾ।

ਥਿਗਲੀ, ਸ:—ਟੁਕੜਾ, ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ

ਥਿਤ, ਸ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਸਰਾਧ।

ਥਿਤ ਗਾਲਣਾ
ਥਿਤ ਡੋਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਕਰਨਾ, ਅਣਖ ਨਾ ਰਖਣੀ।

ਥਿਦਾ
ਥਿੰਧਿਆਣੀ } ਥਿੰਧਾ, ਥੰਧਿਆਣੀ ਵੇਖੋ॥

ਥਥਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਣਾ, ਪਰਖਿਸਕਣੇ॥

ਥਿਬਥਿਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ॥

ਥਿੰਮ੍ਹ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਦਾਗ॥

ਥਿਰ, ਵਿ:—ਕਾਇਮ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਯਾ, ਪੱਕਾ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਾਹ ਦਾ ਬੀਜ।

ਥਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ, ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਥਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਤਿਲਕਾਉਣਾ, ਕਾਇਮ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਥਿੜ ਜਾਣਾ
ਥਿੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਣਾ, ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ॥

ਥਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਿੜਕਾਉਣਾ, ਫਲ ਝਾੜਨਾ॥

ਥੀ, ਕ੍ਰਿ:—(ਹ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ) ਸੀ, ਸੀਗੀ, ਆਹੀ।

ਥੀਂ, ਅਵ:—ਤੋਂ, ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ॥

ਥੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ॥

ਥੀਏਟਰ, ਪੁ:—ਨਾਟਕ ਜਾਂ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਥੀਣ, ਪੁ:—ਆਲ, ਮਨ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਲੱਜਿਆ ਧਰਮ ਭਾਵ॥

ਥੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਣਾ॥

ਥੁਹਬੀ, ਸ:—ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਡਲੀ॥

ਥੁਹਰ ਥਿਤਾ
ਥੁਹੜ ਥਿਤੀਆ } ਪੁ:—ਥੁਹੜੇ ਥਿਤ ਵਾਲਾ, ਹੌਲਾ, ਤੁੱਛ, ਨਿਕੰਮਾ॥

ਥੁਹੜਾ
ਥੁਹੜੀ } ਵਿ:—ਥੋੜ, ਕਮ॥

ਥੁੱਕ, ਸ:—ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਲੇਸਲਾ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੱਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਗਣਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਵੇਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਅਲਗ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਥੁੱਕ ਕੇ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਥੁੱਕ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਟਾਲਣਾ ਹਰਾਉਣਾ।

ਥੁੱਕ ਫਿੱਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਝਾੜਨਾ ਲਿੱਦਣਾ ॥

ਥੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਥੁੱਕ ਕਢਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣਾ ਗਿਲਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਥੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੱਕ ਸੁਟਾਉਣੀ, ਧੋਖਾ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਥੁੱਕਾ ਫਜੀਹਤ
ਥੁੱਕਾ ਫਜ਼ੀਹਤੀ } ਸ: —ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ ਬਖੇੜਾ।

ਥੁਥਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਥੁੱਕਣਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਏ ॥

ਥੁਥਨੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਊਠ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਥੂਥੀ ॥

ਥੁੱਥ ਮੁੱਥ, ਵਿ:—ਬੇ ਡੌਲ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਥੁਥਲਾ, ਪੁ:—
ਥੁੱਥਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— } ਥਥਲਾ, ਥਥਲਾਉਣਾ ਵੇਖੋ ॥

ਥੁੜ, ਸ:—ਊਣ, ਘਾਟਾ, ਕਮੀ, ਲੋੜ, ਗਰੀਬੀ (ਪੈਣੀ, ਆਉਣੀ, ਜਾਣੀ)।

ਥੁੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੁੜ ਹੋਣੀ, ਘਟ ਰਹਿ ਜਾਣਾ।

ਥੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਥੁੜ ਪਾਉਣੀ।

ਥੁੜੀਪਲ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਥੁੜ ਹੈ, ਲੋੜਵੰਦ ॥

ਥੂਹ
ਥੁੜਥੂਹ } ਪੁ:—ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ (ਥੂਹ ਥੂਹ ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਥੂ, ਪੁ:—ਥੁੱਕ, ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਥੂਹੋ, ਸ:—ਥੁੱਕ

ਥੂਹਥੋਕੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਣਾ (ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ) ਕਦੀ ਕੰਮ ਬਾਬਤ ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰਨਾ ॥

ਥੂਹਣੀ, ਸ:—ਥੰਮ੍ਹ, ਮੁਨਾਰਾ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ ਲਾਠੀ ॥

ਥੂਹਾ, ਪੁ:—ਥੰਮ੍ਹ, ਸਹਾਰਾ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਆਦਮੀ, ਸੁੱਜ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਅਖ ॥

ਥੂਹਾਂ, ਪ:—ਹਤੂਆ।

ਥੂਕਾ ਥਾਕੀ ਸ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਥੁੱਕਣਾ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਦ ਦੁਆਈਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਝਗੜਾ ॥

ਥੂਪੀ, ਸ:—ਸੱਟ, ਥਪੇੜਾ ॥

) ਪੁ:-ਸ:—ਥਾਉਂ, ਜਗਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:-ਸੀ, ਸਨ।

ਥੇਈ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਚੌਲ ਨਾਲ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੂਜਾ ॥

ਥੇਹ, ਪੁ:—ਟਿੱਲਾ, ਟਿੱਬਾ, ਖੰਡਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਥੇਲਾ, ਪੁ: ਕਪਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਤੇਲਾ ॥

ਥੇਵਾ, ਪੁ:—ਅੰਗੂਠੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ, ਨਗ ॥

ਥੇਈ ਥੇਈ ਕਰਨਾ,
ਥੇਈਆ ਥੇਈਆ ਕਰਨਾ, } ਨੱਚਣਾ, ਤਾਲ ਦੇਣੀ, ਕੁੱਦਣਾ ।

ਥੈਲਾ ਪੁ:
ਥੈਲੀ ਸ: } ਗੁਥਲੀ, ਖੀਸਾ, ਬੋਝਾ ।

ਥੈਂਕਸ
ਥੈਂਕਯੂ } ਵਾਕ:—ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ।

ਥੋਂ, ਅਵ:—ਤੋਂ ਕੋਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਥੀਂ, ਵਿੱਚੋਂ, ਰਾਹੀਂ

ਥੋਹਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ।

ਥੋਕ, ਪੁ:—ਕੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਮਾਲ, ਢੇਰ, ਨਗਦ ਰੁਪਯਾ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਥੋਕਦਾਰ, ਪੁ:—ਕੱਠਾ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਥੋਥਾ, ਪੁ:—ਨੀਲਾ ਥੋਥਾ, ਜਿਸ ਤੀਰ ਦੀ ਨੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਪੋਲਾ, ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ॥

ਥੋਪੀ, ਸ:—ਕੰਨੋ ਉੱਤੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੱਕਾ, ਥਪੇੜਾ ॥

ਥੋਬੜ
ਥੋਂਬੜ } ਪੁ:—ਥੋਬਾ, ਭੇੜਾ ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ।

ਥੋਬਾ, ਪੁ:—ਗਿੱਲੀ ਪਤਲੀ ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਜਿੰਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਤੇ ਸੁੱਟੀ ਜਾਏ ॥

ਥੋਬੀ, ਸ:—ਧਾਤ ਦੀ ਡਲੀ ॥

ਥੋਮ, ਪੁ:—ਗੰਢੇ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਥੋੜਯਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਣ ਮੀਟੀ ਵਿੱਚ ਥੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ॥

ਥੋੜਯਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਯੇ ਉੱਤੇ ਥੁੱਕਣਾ, ਕੰਮ ਮੁਕਾਉਣ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਛੇਤੀ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਥੋੜਾ, ਪੁ:
ਥੋੜੀ, ਸ: } ਘੱਟ, ਕਮ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ॥

ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਲਗ ਭਗ ॥

ਥੌਹ
ਥੌਹੁ } ਪੁ:—ਟਿਕਾਣਾ, ਸੁਰਾ, ਥਾਉਂ, ਪਤਾ, ਰੇਤਾ, ਨਾਪ ॥

ਥੌਹਸਿਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਠੀਕ ਜਾਂ ਅਸਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ।

ਥੌਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਸੋਚਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਥੌਹ ਟਿਕਾਣਾ
ਥੌਹ ਠਿਕਾਣਾ } ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਠਾਹਰ, ਪਤਾ ॥

ਥੌਣਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਥੌਣੀ, ਸ:—ਮਾਲ, ਰਾਸ, ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ॥

ਥੌੜਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਦ

ਦ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਈਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਦੱਦਾ ॥

ਦਊਦ ਖਾਨੀ, ਸ਼—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕਣਕ

ਦਊਦੀ, ਪੁ਼ ਸ਼—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਇਕ ਸੋਨਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ੀ, ਦਊਦਖਾਨੀ ॥

ਦਇਆ, ਸ਼—ਤਰਸ, ਰਹਿਮ, ਕਿਰਪਾ (ਆਉਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਦਈ, ਪੁ਼—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਹੋਣੀ, ਕਿਸਮਤ, ਦੇਈ

ਦਸ, ਵਿ਼—ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਨੌਂ, ਦੋ ਪੰਜੇ ॥

ਦਸ ਦੁਆਰ, ਪੁ਼—ਅੱਖ ਨੱਕ ਆਦਿਕ ਦਸ ਰਾਹ ਸਰੀਰ ਦੇ ॥

ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਸ਼—ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਖੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਧਨ॥

ਦਸਹਿਰਾ, ਪੁ਼—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜੋ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਦਸਖਤ, ਪੁ਼—ਆਪਣਾ ਨਾਂਵਾਂ, ਸਹੀ (ਕਰਨਾ)

ਦੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਵਿਖਾਉਣਾ, ਆਖਣਾ, ਖਬਰ ਜਾਂ ਪਤਾ ਦੇਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ ॥

ਦੱਸ ਧੁਖ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ਼—ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਦੱਸ ਪੈਣੀ ॥

ਦੱਸ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਖਬਰ ਜਾਂ ਪਤਾ ਦੇਣਾ ।

ਦੱਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਦਸਤ, ਪੁ਼—ਪਤਲਾ ਝਾੜਾ, ਜੁਲਾਬ, ਹੱਥ ॥

ਦਸਤ ਆਉਣੇ / ਦਸਤ ਲੱਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ਼—ਜੁਲਾਬ ਲੱਗਣਾ ॥

ਦਸਤਆਵਰ, ਵਿ਼—ਜਿਸ ਸ਼ੈ ਨਾਲ ਦਸਤ ਆਉਣ ॥

ਦਸਤ ਨਿਕਲ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ਼—ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਣਾ

ਦਸਤਕ, ਪੁ਼—ਕੁੰਡਾ ਖੜਕਾਉਣਾ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਜਰੀਮਾਨਾ ਪਰਵਾਨਾ ॥

ਦਸਤਕਾ / ਦਸਤਕੀਆ, ਪੁ਼—ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥

ਦਸਤ ਕਾਰ, ਪੁ਼—ਹੱਥ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ

ਦਸਤ ਕਾਰੀ, ਸ਼—ਹੱਥ ਦੀ ਕਾਰ, ਕਾਰੀਗਰੀ ॥

ਦਸਤਖਤ, ਪੁ਼—ਦਸਖਤ, ਨਾਂਵਾਂ, ਸਹੀ (ਕਰਨਾ)

ਦਸਤਰਖਾਨ, ਪੁ਼—ਮੇਜ਼ ਦੀ ਚਾਦਰ, ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਖਾਣੇ ਚੁਣਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦਸਤਾ, ਪੁ਼—ਹੱਥਾ, ਮੁੱਠਾ, ਮੁੰਗਲੀ, ਕਾਗਤ ਦੇ ਕਥ ਤਾਉ, ਫੌਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਸਤਾਨਾ, ਪੁ਼—ਹੱਥ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ॥

ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਸ਼—'ਦਸਤਾਵੇਜ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਦਸਤਾਰ, ਪੁ਼—ਪੱਗ, ਪਗੜੀ, ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਫ਼ਾ ॥

ਦਸਤਾਰ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਮਰਦ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ॥

ਦਸਤਾਰ ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਵੀਂ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਦਸਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪਗੜੀ (ਸਜਾਉਣਾ), ਦਸਾਂ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸਤਾਰ ।

ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਤਮੱਸਕ, ਟੌਂਬੂ।

ਦਸਤੀ, ਵਿ:—ਹੱਥਾਂ ਦੀ, ਹੱਥੀਂ ਭੇਜੀ ਹੋਈ, ॥ ਸ:—ਛੋਟਾ ਦਸਤਾ ।

ਦਸਤੂਰ, ਪੁ:—ਰੀਤਰਸਮ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਚਾਲਾ ।

ਦਸਤੂਰ-ਉਲ-ਅਮਲ, ਪੁ:—ਕਨੂਨ, ਕਾਇਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਕੋਸ਼ ॥

ਦਸਤੂਰੀ, ਸ:—ਦਲਾਲੀ, ਕਮੀਸ਼ਨ, ਕਾਟ ।

ਦਸਤੂਰੀਆ, ਪੁ:—ਦਸਤੂਰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਦਸਤੂਰੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ।

ਦਸੰਬਰ, ਪੁ: ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੁ: -ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਬੀੜ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਕਬੀਸ਼ਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ।

ਦਸਮਾਂ, ਵਿ: -ਦਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਦਸਮੀ, ਸ:—ਚੰਦ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਦਿਨ

ਦਸਵੰਧ, ਪੁ:—ਜਦ ਬਾਲਕ ਦਸਾਂ ਵਰਸਾਂ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਭੇਟ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਜਾਂ ਪੀਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ, ਆਮਦਨ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਧਰਮ ਅਰਥ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਸਿੱਖੀ ਵਿੱਚ) ॥

ਦਸਵੰਧੀ, ਪੁ:—ਜਿਸਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦਸਵੰਧ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਦਸਵਾਂ, ਵਿ:—'ਦਸਮਾਂ' ਦੇਖੋ ।

ਦਸ਼ਾ, ਸ:—ਹਾਲਤ, ਦਿਸ਼ਾ ॥

ਦਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਹਾਉਣਾ, ਖਬਰ ਦੁਆਉਣੀ।

ਦਸਾਉਰ / ਦਸਾਵਰ } ਪੁ:—ਪਰਦੇਸ, ਪਰਦੇਸੀ ਮਾਲ ਦੇ ਵਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਬਾਹਰੋਂ ਆਯਾ ਹੋਇਆ ਮਾਲ ॥

ਦਸਾਉਰੀ / ਦਸਾਵਰੀ } ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇਸ ਦਾ (ਦਸਾਉਰੀ ਮਾਲ) ॥

ਦਸਾਧ, ਪੁ: / **ਦਸਾਧਣੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਦੱਸੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜੋ ਅਣਉਣੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ॥

ਦੱਸੀਆਂ ਉਨਣੀਆਂ / ਦੱਸੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਦਸੇਰਾ, ਪੁ:—ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਦਸ ਸੇਰ ॥

ਦਸੋ ਗਿਆਹਰੀ, ਸ: -ਵੇਚਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਹਿੱਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ, ਸਮੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਿਆਜ ਪੈਕੇ ੧੦ ਦੇ ੧੧ ਹੋ ਜਾਣ ।

ਦਸੌਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਮਾਮਲੇ ਦਾ ੧੦ ਸੈਂਕੜਾ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਦਸੌ ਦਿਸਾ, ਸ:—ਦਸ ਪਾਸੇ (੧, ਉੱਤਰ (੨) ਦੱਖਣ (੩) ਪੂਰਬ (੪) ਪੱਛਮ (੫) ਈਸ਼ਾਨ (੬) ਆਗਨੇਯ (੭) ਵਾਯਵੀ (੮) ਨੈਰਿਤ (੯) ਉੱਪਰ (੧੦) ਹੇਠਾਂ ॥

ਦਸੌਂਧ
ਦਸੌਂਧੀ ਦਸੌਂਧਣ } 'ਦਸਵੰਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦਸੌਰ
ਦਸੌਰੀ } 'ਦਸਾਉਰ', 'ਦਸਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਹਨਾ, ਵਿ:—ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਦਹਲਾ, ਪੁ:—ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ॥

ਦਹਾ, ਵਿ:—ਦਸ । ਪੁ:—ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਦਿਨ, ਦਹਿਆ ॥

ਦਹਾਈ, ਸ:
ਦਹਾਕਾ ਪੁ:
ਦਹਾਖਾ, ਪੁ: } ਦਸਾਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਦਹਾਨਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਲਗਾਮ ਦਾ ਕਰੜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਹਿਆ, ਪੁ:—ਮੁਹੱਰਮ ਦੇ ਦਸ ਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤਾਜ਼ੀਏ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਜ਼ੀਆ, ਢੋਲ.

ਦਹਿਸਰ
ਦਹਿਸਿਰ } ਪੁ:—ਦਸਾਂ ਸਿਰਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਕਸ਼, ਰਾਵਣ ।

ਦਹਿਸੇਰਾ, ਪ—'ਦਸੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲਣਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਸਾੜਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਦਹਿੰਦ, ਪੁ: ਦੇਣਦਾਰਾਂ ॥

ਦਹਿ ਦਰ ਦਹੀ, ਵਿ:—ਦਸ ਗਜ਼ ਲੰਮਾ ਤੇ ਦਸ ਚੌੜਾ ॥

ਦਹਿਲ, ਪੁ:
ਦਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } 'ਤ੍ਰਹਿਲ' 'ਤ੍ਰਹਿਲਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਦਹੀ
ਦਹੀਂ } ਪੁ:, ਸ: ਖੱਟਾ ਪਾਕੇ ਜਮਾਯਾ ਹੋਯਾ ਦੁੱਧ ॥

ਦਹੀਂਡੀ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਜਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਰੇਉਤੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਯਾ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ ॥

ਦਹੇਜ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਧੀ ਨੂੰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ, ਦਾਜ ॥

ਦਹੇਜਕ, ਵਿ:—ਦਹੇਜ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਦੰਕ, ਪੁ:—ਛਲਾਂਗ, ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਦੱਕੀ, ਸ: ਇੱਕ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ॥

ਦਕੀਕਾ, ਪੁ:—ਪਲ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਥੋੜੀ ਵਿੱਥ, ਬਰੀਕ ਗੱਲ, ਸੂਖਮ ਵਿਚਾਰ ॥

ਦੱਖ, ਪੁ: ਸੁਆਦ, ਸ਼ਕਲ, ਸੁਹੱਪਣ ॥

ਦਖੀਰੂ, ਪੁ: —ਨੀਲੇ ਜੇਹੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਰਮ ਬੂਟਾ ॥

ਦੱਖਣ, ਪੁ:—ਉੱਤਰ ਜਾਂ ਪਹਾੜ ਵਾਲੇ ਪੱਸੇ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਪਾਸਾ, ਹਿੰਦ ਦਾ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦੱਖਣਾ, ਸ:—ਦਾਨ, ਭੋਜਨ ਜਮਾਉਣ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਨਗਦੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਦੱਖਣੀ, ਵਿ:—ਦੱਖਣ ਦਾ, ਦੱਖਣ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਦਖਣੂਤਾ, ਪੁ:—ਪਿਸ਼ਾਬ ਪੀੜ ਨਾਲ ਅਤੇ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਦਖਲ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਹੁੰਚ, ਵੇਢੀ, ਕਬਜ਼ਾ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ) ਦੁਖ, ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਰ। ਹੱਥ ਪਾਉਣਾ(ਦੇਣਾ)।

ਦਖਲਾਵਾ
ਦਖਾਵਾ } ਪੁ:—ਬਾਹਰਲੀ ਭੜਕ, ਬਹਾਨਾ।

ਦਖੂੜਾ, ਪੁ:—'ਦਖਲੂੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦੰਗ, ਵਿ:—ਹਰਾਨ, ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ॥

ਦੰਗਈ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੰਗਾ ਕਰੇ, ਫਸਾਦੀ॥

ਦਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਖਣਾ, ਤੋਪ ਚੱਲਣੀ॥

ਦਗ ਦਗ ਕਰਨਾ
ਦਗਦਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਭਖਣਾ॥

ਦਗਦਗਾਟ, ਸ:—ਚਮਕ, ਲਿਸ਼ਕ, ਭੜਕ।

ਦਗਧ, ਵਿ:-ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖੀ ਹੈ॥ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦਗਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਜਾਲਣਾ, ਦਿਲ ਦੁਖਾਉਣਾ।

ਦੰਗਲ, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਕੁਸ਼ਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ, ਅਖਾੜਾ।

ਦਗਲਾ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ, ਖਿਲਕਾ॥

ਦਗੜ, ਪੁ: -ਸੜਕ, ਰਾਹ, ਰਸਤਾ॥

ਦਗੜ ਦਗੜ ਕਰਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਦੇ ਜਾਣਾ॥

ਦਗ਼ਾ, ਪੁ:—ਫ਼ਰੇਬ, ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਉਸਤਾਦੀ (ਕਰਨਾ ਹੋਣਾ)॥

ਦੰਗਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ ਫਸਾਦ, ਉਪੱਦਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣੀ, ਸਾੜਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਭਖਾਉਣਾ॥

ਦਗੂਲਾ, ਪੁ:—'ਦਗਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦੰਗੈਤ, ਪੁ: ਸ:—ਜੋ ਦੰਗਾ ਕਰੇ॥

ਦਘ ਦਘ, ਵਿ:—ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਦੱਘਲ, ਵਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਢੱਠਾ ਹੋਯਾ (ਪਾਉਣਾ)॥

ਦੱਛਣਾ, ਸ:—'ਦੱਖਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦੰਡ, ਪੁ:—ਸਜ਼ਾ, ਡੰਨ, ਡੰਡ, ਚੱਟੀ॥

ਦੰਡੀ, ਪੁ:—ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ॥

ਦੰਡੌਤ, ਸ:—'ਡੰਡੌਤ' ਵੇਖੋ॥

ਦੈਤ, ਪੁ:—ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਰਾਖਸ਼, ਵੱਡਾ ਹਾਥੀ॥

ਦਤਾਰ, ਪੁ:—ਦਾਤਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਦਤਾਰੀ, ਸ:—ਦਾਤੇ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਦੰਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਦੁਆ॥

ਦੰਤੂਰ, ਪੁ:—'ਧਤੂਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦੱਥਣਾ
ਦੱਥ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ: (ਸੌਦੀ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਮਿਲਣਾ, ਰੱਸੀ) ਵੱਟਣੀ॥

ਦੱਬਰ / ਦੱਬਲ } ਪੁ:—ਧਨ, ਮਾਲ, ਪਦਾਰਥ, ਵਡ-ਮੁੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਦੱਥਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੂਲਾ, ਤੀਲਿਆਂ ਦੀ ਭਰੀ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਥੱਬਾ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਦੱਥੇ ਗਰ, ਪੁ:—ਦੱਥੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦੱਦ, ਸ:—ਧੱਦਰੀ ॥

ਦੰਦ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਿੱਥਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ॥

ਦੰਦ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਸਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੱਟੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੱਟੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਤੋੜ ਦੇਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਦੰਦ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦੰਦ ॥

ਦੰਦ ਖਲਾਲ, ਸ:—'ਛਿੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਦ ਘਸਾਈ, ਸ:—ਦੰਦ ਘਸਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਦੰਦਲਾ

ਦੰਦ ਝੜਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਲਹਿ ਕੇ ਡਿਗ ਪੈਣੇ ।

ਦੰਦ ਪੀਹਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਦੰਦ ਢੇੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਦੰਦ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ॥

ਦੰਦ ਮਾਰਨਾ / ਦੰਦ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦ ਨਾਲ ਮਾਸ ਵੱਢਣਾ, ਡੰਗ ਮਾਰਨਾ ॥

ਦੰਦ ਵੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਖਹਿਣਾ ॥

ਦੰਦ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪਛਤਾਉਣਾ ।

ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਦੰਦ ਜੋ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਨਵੇਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ (ਤਜਰਬਾ ਨਾ ਹੋਣਾ) ।

ਦੰਦਈਯਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜ ॥

ਦੰਦਣ, ਸ:—ਦੰਦ ਜੁੜ ਜਾਣੇ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ (ਪੈ ਜਾ-ਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਦੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ, ਖਾਣਾ ॥

ਦਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਕੌੜੇ ਤੇ ਥੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਦੱਦਰਾ, ਵਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ ।

ਦੱਦਰੀ, ਸ:—'ਧੱਦਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੰਦੜਿੱਕਾ, ਪੁ:—ਪਾਲੇ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਨਾਲ ਦੰਦ ਵੱਜਣਾ ।

ਦੱਦਾ, ਪੁ:—'ਦ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਦੰਦਾ, ਪੁ:—ਕੁੜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੰਦ, ਕੰਘਾ, ਕੰਘੇ ਆਰੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਨੋਕਦਾਰ ਹਿੱਸੇ, ਛੁਰੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ॥

ਦੰਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਅਖਰੋਟ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦਾਤਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਦਦਾ ਦਾਈ, ਸ:—ਪਰਾਏ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਥਣਾਂ ਤੋਂ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ

ਦੈਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਘੇ ਜਾਂ ਆਰੀ ਦੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ॥

ਦੈਦਲਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਢੱਜਾ ॥

ਦੈਦਾਲੀ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਪੰਜਾ ਜਾਂ ਜੰਦਰਾ।

ਦਦਿਔਹਰਾ
ਦਦਿਔਰਾ } ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਪੇਉ ॥

ਦੰਦੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੰਦ, ਮੰਜੇ ਦੀ ਉਹ ਨੰਗੀ ਜਿਸਦੇ ਆਸਰੇ ਸਾਰੀ ਉਣਾਈ ਹੁੰਦੀਹੈ, ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਦੰਦੀੜ ਸ:—ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਦੰਦੜ ਵੱਟਣੀ
ਦੰਦੀੜ ਵੱਟਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘੁੱਟਣਾ ॥

ਦੰਦੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਦੰਦ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਵੱਧੇ ਹੋਣ ॥

ਦੰਦੂ ਦਾਣਾ
ਦੰਦੇ ਦਾਣਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਦਦੇਹਸ
ਦਦੇਸ } ਸ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਮਾਂ ॥

ਦਧ, ਪੁ:—ਗਿਲਣੀ, ਜਲਣ, ਬੇ ਨਸੀਬ ਆਦਮੀ, ਵੈਰੀ, ਭੈੜੀ ਗਲ ॥

ਦੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨਾ, ਖਪਣਾ, ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ॥

ਦਨ, ਪੁ:—ਗੋਡੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਗੋਡੀਆਂ ਦਾ ਜਿਤਣਾ, ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦੈਨ, ਸ:—ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ॥

ਦਨਦਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਜੀ ਹੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣਾ ॥

ਦਨਾ
ਦਨਾਉ } ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਚਤੁਰ ॥

ਦੈਨਾ, ਪੁ:—ਗੋਡੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ॥

ਦਨਾਈ, ਸ:—ਸਿਆਣਪ, ਸਮਝ, ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਦਪਟ
ਦੱਪਟ
ਦਪਟਣਾ } 'ਰਪਟ' 'ਰਪਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਫ, ਪੁ: ਸ:—ਮਨੁਖਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ॥

ਦਫਤਰ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਕਿਤਾਬ, ਰਜਿਸਟਰ, ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਜਾਂ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਲੰਮੀਂ ਕਥਾ ॥

ਦਫਤਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ

ਦਫਤਰੀ
ਦਫਤਰੀਆ } ਪੁ:—ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਾਗਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਗਤ ਕਲਮ ਸਿਆਹੀ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੋਵੇ ਅਰ ਜੋ ਜਿਲਦਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਲਫਾਫੇ ਆਦਿਕ ਬਣਾਏ॥

ਦਫਤਰੀ, ਸ:—ਵਰਕਾਂ ਦਾ ਥੱਬਾ

ਦਫਰੀ
ਦਫੜੀ } ਸ:—ਠੱਢ, ਬਦਨਾਮੀ (ਮਰਨੀ, ਮਰਾਉਣੀ, ਲੱਗਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ) ॥

ਦਫਾ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਹਿੱਸਾ, ਕਾਇਦਾ।

ਦਫਾ ਹੋਜਾਣਾ
[illegible] ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਟ ਜਾਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਦਫਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਕੱਢਣਾ॥ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਦਫ਼ਾਦਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਲਸ ਦਾ ਜਾਂ ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਅਫ਼ਸਰ॥

ਦਫ਼ਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ: –ਕਨੂਨ ਮੁਜਿਬ ਕੋਈ ਅਪ-ਰਾਧ ਲੱਗਣਾ॥

ਦੱਬ, ਸ:—ਦਬਾਉ, ਭਾਰ, ਜ਼ੋਰ, ਪੈਦਲ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਦੱਬਕੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ॥

ਦੱਬਚਾੜ੍ਹਣੀ
ਦੱਬ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ॥

ਦੱਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਗੱਡਣਾ

ਦੱਬਦੱਬਣਾ
ਦੱਬ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੜਕਾਉਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਧੱਖੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਣਾ।

ਦੱਬ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਛੇੜ ਲਕਾਉਣਾ।

ਦਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਵਾਜੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ਕੁੱਟਣੀ॥

ਦਬਕਈਆ
ਦਬਕਈਯਾ } ਪੁ:—ਜੋ ਗਿਲਟ ਕਰੇ ਤਾਰ ਕੁੱਟੇ ਜਾਂ ਕੁੱਪੇ ਬਣਾਵੇ॥

ਦਬਕਾ, ਪੁ:—ਧਮਕੀ, ਝਿੜਕ, (ਜੇਜ ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ)।

ਦਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਚਾਂਦੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਤਾਰ ਕੁਟਵਾਉਣੀ॥

ਦਬਕੀ, ਸ:—'ਦਬਕਾ' ਵੇਖੋ॥

ਦਬਕਗਰ, ਪੁ:—'ਦਬਕਈਆ' ਵੇਖੋ॥

ਦਬਜਾਣਾ
ਦਬਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬੇ ਜਾਣਾ, ਡਰਨਾ, ਘੁਟੀਣਾ, ਲੁਕੀਣਾ, ਫ਼ਸਾਦ ਹਟਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ॥

ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਘੁੱਟਣਾ, ਭਾਰ ਪਾਉਣਾ, ਗੱਡਣਾ॥

ਦਬ ਦਬਾ, ਪੁ: –ਪ੍ਰਤਾਪ, ਜ਼ੋਰ, ਦਬਾਉ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ॥

ਦਬੱਲਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦੱਬਕੇ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ॥

ਦਬਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: –ਦੱਬ ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਧਮਕਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ॥

ਦਬਵੇਂ ਪਰ
ਦਬਵੇਂ ਪੈਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ੨ ਪੈਰ ਧਰਕੇ॥

ਦਬਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਦੱਬਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਦਬੜ ਦਬੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਤੁਰਨਾ ਜਾਂ ਦੌੜਨਾ॥

ਦਬੜੂ ਘੁਸੜੂ, ਵਿ:–ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ, ਨਕਾਰਾ, ਕਮੀਣਾ॥

ਦਬਾ
ਦਬਾਉ } ਪੁ:–ਭਾਰ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਅਧੀਨਗੀ॥

ਦਬਾ ਸੱਟ
ਦਬਾ ਦਬ } ਕ੍ਰਿ:ਵਿ: ਲਗਾਤਾਰ, ਝਟ ਪਟ॥

ਦਬਾਕੇ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:–ਪਿੱਛੋਂ ਜੋਰੀ॥

ਦਬਾ ਦਬੀ
ਦਬਾ ਦਬਾਈ } ਵਿ:–ਲੁਕੀ, ਛਿਪੀ, ਲੁਕੀ ਹੋਈ॥

ਦਬਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:–ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ, ਥੱਲੇ ਗੱਡਣਾ॥

ਦਬਾ ਬੈਠਣਾ, ਦਬਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਯਾ ਮਾਲ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ ॥

ਦਬਾਉ ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਡਰਨਾ ।

ਦੱਬਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ।

ਦਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਗੱਡਣਾ, ਖ਼ਿਰਕਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਬੋਲਣਾ, ਤਹਿ ਜਮਾਉਣੀ, ਖੋਹਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਛਲ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ।

ਦਬਾਉ, ਵਿ:—ਦੱਬਿਆ ਹੋਯਾ, ਸਹਿਮਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਅਗਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈ (ਧੱਕਾ ਆਦਿਕ) ।

ਦਬਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਬਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਬੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਛਾਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣਾ ਜਾਂ ਧੱਕਣਾ

ਦਬੈਲ, ਦਬੈਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਅਧੀਨ

ਦੱਭ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ, ਕੁਸ਼ਾ ॥

ਦੰਭ ਪੁ:—, **ਦੰਭਣਾ** ਕ੍ਰਿ:— 'ਡੰਭ' 'ਡੰਭਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਮ, ਪੁ:—ਸਾਹ, ਸੁਆਸ, ਪ੍ਰਾਣ, ਪਲ, ਸ਼ੇਖ਼ੀ, ਜੋਰ ਖੱਡੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਦਮ ਉਲਟ ਜਾਣਾ, ਦਮ ਉਲਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੁਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਦਮਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਮ ਸਾਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਮ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ॥

ਹਰਦਮ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ, ਸਦਾ ॥

ਦਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕਾਂ ਮਾਰਕੇ ਝਾੜਾ ਕਰਨਾ । ਭਾਫ ਵਿੱਚ ਪਕਾਉਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਬਲਨ ਦੇਣਾ ॥

ਦਮ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਰੱਖਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੇਕ ਮਿਲਣਾ (ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ॥

ਦਮ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ, ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਣਾ ॥

ਦਮ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਜਾਣਾ, ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ ।

ਦਮ ਘੁਟ ਜਾਣਾ, ਦਮ ਘੁਟਣਾ, ਦਮ ਘੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕ ਕੇ ਹਫਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਦਮ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਹ ਰੋਕਣਾ, ਜੋਗਾਭ੍ਯਾਸ ਕਰਨਾ

ਦਮ ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਛਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ ।

ਦਮ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ, ਦਮ ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹ ਨ ਆਉਣਾ, ਮਰਨ ਲਗਣਾ ॥

ਦਮ ਦਮ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਹਰ ਦਮ, ਸਦਾ ।

ਦਮ ਦਲਾਸਾ, ਪੁ:—ਝੂਠੀ ਆਸ, ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਦਮ ਦਾ ਲਾਹ ਹੈ, ਵਾਕ—ਜੀਉਣਾ ਬੜੀ ਨਿਆਮਤ ਹੈ ॥

ਦਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਛਲਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਫਾਹ ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ ॥

ਦਮ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਰਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ ॥

ਦਮ ਬੰਦ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਣਾ, ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਣਾ ।

ਦਮ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੋਲਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ।

ਦਮ ਬਾਜ਼, ਪੁ: ਵਿ:-ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ।

ਦਮ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:-ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ॥

ਦਮ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੰਨਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਕੜਨਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਰੁਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਨਾ ਆਉਣਾ ।

ਦਮ ਰੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਾਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਦਮ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚਰਸ ਆਦਿਕ ਪੀਤੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੁੱਕਾ ਜਾਂ ਚਰਸ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੀਣਾ ।

ਦਮ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ ॥

ਦਮ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਦਮ ਖਿੱਚਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਦਮ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਸਾਹ ਰੁਕ ਸਕਣਾ, ਹੌਸਲਾ ਵਧ ਜਾਣਾ ।

ਦਮ ਵਧਾਉਣਾ, ਚਿਰ ਤਕ ਸਾਹ ਰੋਕਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ॥

ਦਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਮ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਫਸਾਉਣਾ ॥

ਦਮਾਂ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:-ਹਿੰਮਤੀ, ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ।

ਕੱਚੀ ਦਮ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ, ਵਿ:-ਜਿਸਨੇ ਛੇਤੀ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ।

ਦੰਮ, ਪੁ:-ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਮੁੱਲ, ਦਾਮ ॥

ਦੰਮਾਂ ਸਾਹੀ, ਪੁ:-ਦਿਵਾਲੀਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਮੂਜਬ ਲਹਿਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਣਾ ॥

ਦਮਕ, ਸ:-ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ, ਤਾਉ ॥

ਦਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਭੁੱਖ ਜਾਣਾ ॥

ਦਮਕੜਾ, ਪੁ:-ਚਰਖੇ ਦੇ ਤਕਲੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਚੰਮ ਦੀ ਗੋਲ ਟਿੱਕੀ ॥

ਦਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਦਮ ਗਜਾ, ਪੁ:-ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਦਮ ਦਮਾ, ਪੁ:-ਕਿਲਾ, ਉੱਚਾ ਤੋਪਖਾਨਾ, ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਅਮਾਰਤ ॥

ਦਮੜਾ, ਪੁ:-ਚਾਂਦੀ ਸੋਨਾ, ਦੌਲਤ, ਰੁਪਯਾ ॥

ਦਮੜੀ, ਸ:-ਪੈਸੇ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਮਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਔਖਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਦਮਾਕ
ਦਮਾਗ } ਪੁ:—ਮਗਜ਼, ਆਕੜ, ਹੰਕਾਰ, ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਦਮਾਗ ਨਾਂ ਪਾਯਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦਮਾਗ ਵਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੜਨਾ, ਸਿਰ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਣਾ ॥

ਦਮਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਹੁੱਕੇ ਦਾ ਘੁੱਟ ॥

ਦਮਾਮਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਢੋਲ, ਧੌਂਸਾ, ਵਿਖਾਵਾ ॥

ਦਮਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਗੜੀ ਦਾ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕਣ ਵਾਲਾ ਲੜ, ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਨੋਕਦਾਰ ਪਗੜੀ ॥

ਦਮੂਸਾ, ਪੁ:—'ਦਿਮੂਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਮੋਦਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਭਗਵਾਨ ॥

ਦਯਾ, ਸ:—ਮਿਹਰਬਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ, ਤਰਸ ॥

ਦਯਾਮਯ
ਦਯਾਮਾਨ
ਦਯਾਲ
ਦਯਾਵਾਨ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਯਾ ਹੈ, ਮਿਹਰਬਾਨ ॥

ਦਯਾਲਗੀ, ਸ:—'ਦਯਾ' ਵੇਖੋ ।

ਦਰ, ਪੁ:—ਬੂਹਾ, ਕੀਮਤ, ਮੁੱਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਭਾਉ ॥

ਦਰ ਦਰ
ਦਰਬਦਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਘਰ ਘਰ, ਹਰ ਥਾਂ ॥

ਦਰ ਭਿਛ
ਦਰ ਭਿਛਕ } ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ ।

ਦਰਸ, ਪੁ:—ਝਾਕਣ, ਵੇਖਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਸੰਥਾ, ਸਬਕ ॥

ਦਰਸ ਪਰਸ,—ਦੇਉਤੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੇਖਣਾ, ਤੇ ਛੋਹਣਾ ॥

ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਵੇਖਣਾ, ਦੀਦਾਰ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਜੋਗੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰਾਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ॥

ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਣਾ ।

ਦਰਸ਼ਣ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਕੇ ਮਿਲਣਾ ॥

ਦਰਸ਼ਣ ਪਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਮੁਲਾਕਾਤ, '**ਦਰਸ ਪਰਸ**' ਵੇਖੋ।

ਝਰੋਖਾ ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਮਹਿਲ ਦੀ ਜਿਸ ਬਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਠਾਂ ਖੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲੀ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ॥

ਛਤੇ ਦਰਸ਼ਣ, ਪੁ:—ਜੋਗੀ ਬੈਰਾਗੀ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਨ ਵੇਲੇ ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ॥

ਦਰਸ਼ਣੀ
ਦਰਸਣੀਆ
ਦਰਸਨੀਕ } ਵਿ: ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਾਇਕ, ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ (ਜੁਆਨ) ।

ਦਰਸ਼ਣੀ ਹੁੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਹੁੰਡੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸਾਰ ਰੁਪਯਾ ਮਿਲੇ ॥

ਦਰਸ਼ਣੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥

ਦਰਸ਼ਣੀ ਡੇਉੜ੍ਹੀ, ਸ਼ਃ ਮੰਦਰ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਬੂਹਾ ॥

ਦਰਕ, ਪੁਃ—ਸਮਝ, ਵਿਚਾਰ, ਗਿਆਨ, ਦਖਲ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਾਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਜ਼ਖਮ ਲੱਗਣੇ ॥

ਦਰਕਾਰ, ਵਿਃ—ਲੋੜੀਦਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ । ਸਃ ਲੋੜ ।

ਦਰਖਤ, ਪੁਃ—ਰੁੱਖ, ਵੱਡਾ ਬੂਟਾ, ਬਿਰਛ ॥

ਦਰਖਾਸਤ, ਸਃ—ਅਰਜ਼ੀ, ਅਰਦਾਸ ।

ਦਰਗਹ
ਦਰਗਾਹ } ਸਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਦਰਜ, ਸਃ—ਸੀਉਣ, ਵਿੱਥ, ਤ੍ਰੇੜ ॥

ਵਿਃ—ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਰਜਣ, ਸਃ—ਦਰਜੀ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਕਪੜੇ ਸੀਉਣ ਵਾਲੀ, ੧੨ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥

ਦਰਜਾ, ਪੁਃ ਪਦਵੀ, ਹੁੱਦਾ, ਜਗ੍ਹਾ, ਹਿੱਸਾ ॥

ਦਰਜੀ, ਪੁਃ—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਕਪੜੇ ਸੀਉਣਾ ਹੈ ।

ਦਰਜੀਗਰੀ, ਸਃ—ਦਰਜੀ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਦਰਦ, ਸਃ—ਪੀੜ, ਦੁਖ, ਤਰਸ, ਹਿਤ ।

ਦਰਦਬੰਦ (ਵੰਦ)
ਦਰਦ ਮੰਦ } ਵਿਃ ਜਿਸਨੂੰ ਤਰਸ ਹੋ ॥

ਦਰਦਣ, ਸਃ
ਦਰਦੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਤਰਸ ਕਰੇ, ਦਰਦ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਦਰਦਰਾ, ਵਿਃ—ਮੋਟਾ, ਅੱਧਾ ਪੀਠਾ ਹੋਇਆ (ਆਟਾ) ।

ਦਰਪਣ, ਪੁਃ—ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ।

ਦਰਬ, ਪੁਃ—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਰੁਪਯਾ ।

ਦਰਬਾਣ, ਪੁਃ—ਦਰਵਾਜੇ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਦਰਬਾਨਣੀ, ਸਃ ਦਰਬਾਨ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਬਹਿਣ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦਰਬਾਰ, ਪੁਃ—ਕਚਹਿਰੀ, ਦਰਗਾਹ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਸਭਾ, ਅਮੀਰਾਂ ਰਈਸਾਂ ਦਾ ਕੱਠ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਰਬਾਰ
ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ } ਪੁਃ—ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਸਿਖ ਮੰਦਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥

ਦਰਬਾਰੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਦਰਬਾਰ ਦਾ, ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਕੁਰਸੀ ਨਸ਼ੀਨ ॥

ਦਰਬੀ, ਪੁਃ—ਧਨ ਵਾਲਾ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ।

ਦਰਮਾਹਾ
ਦਰਮਾਹਾਂ } ਪੁਃ—ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਮਿਲਨ ਵਾਲੀ ਤ[illegible] ॥

ਦਰਵੱਜਾ
ਦਰਵਾਜਾ } ਪੁਃ—ਬੂਹਾ, ਛਿੱਤ, ਕਵਾੜ, ਵੱਡੇ ਤਾਕ ॥

ਦਰਵਾਜਾ ਉਚੇੜ ਸੱਟਣਾ
ਦਰਵਾਜਾ ਉਚੇੜ ਕੱਢਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਬਹੁਤ ਭੈੜੇ ਪਉਣੇ ।

ਦਰਵਾਜਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਦਰਵਾਰੀ, ਪੁਃ—'ਦਰਬਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਰਵੇਸ਼, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ, ਸਾਂਈਂ, ਮੰਗਤਾ॥

ਦਰੜ
ਦਰੜਾ } ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਪੀਠਾ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ ਜਾਂ ਦਾਣਾ ॥

ਦਰੜ ਫਰੜ
ਦਰੜਾ ਫਰੜਾ } ਪੁ:—ਦਰੜ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ॥

ਦਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਪੀਹਣਾ, ਵੱਸ ਕਰਨਾ, ਦਲਣਾ ॥

ਦਰਾ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਰਸਤਾ ॥

ਦਰਾਇਸ
ਦਰਾਸ } ਸ:—ਖ਼ਾਹਸ਼, ਲੋੜ, ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ॥

ਦਰਾਜ, ਪੁ:—ਮੇਜ਼ ਦਾ ਖ਼ਾਨਾ, ਇੱਕ ਖੁਲ੍ਹਾ ਪਜਾਮਾ ॥

ਦਰਾਟੀ, ਸ:—ਦਾਤ੍ਰੀ ।

ਦਰਾਣੀ, ਸ: —ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦਰਾਤੀ, ਸ:—ਦਾਤੀ, ਦਾਤ੍ਰੀ ॥

ਦਰਾਬੀ, ਸ:—ਮੋਤੀ ਆਦਿਕ ਤੋਲਨ ਵਾਲੀ ਕੰਡੀ, ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸਤੋਂ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਸਾਹਲ ਲਟਕਦਾ ਹੈ ॥

ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਦਰਾਰ, ਪੁ:—ਝੀਤ, ਵਿੱਥ, ਦਰਜ਼ ॥

ਦਰਿਆ
ਦਰਿਆਉ
ਦਰਿਆਇ } ਪੁ:—ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵਗਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਬਹੁਤ ਇਲਮ ਵਾਲਾ ॥

ਦਰਿਆ ਬੁਰਦ, ਪੁ:—ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦਰਿਆ ਰੁੜ੍ਹਾ ਲੈ ਜਾਏ ॥

ਦਰਿਆਈ, ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ॥

ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਦਰਿਆਫ਼ਤ, ਪੁ—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪਛਾਣ, ਪਤਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਰਿਸ਼ਟ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ, ਵਿੰਸਣਾ ॥

ਦਰਿਸ਼ਟ ਕੂਟ
ਦਰਿਸ਼ਟ ਕੂਟ } ਪੁ:—ਬੁਝਾਰਤ, ਔਖਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥

ਦਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਪੁ:—ਮਸਾਲ, ਨਮੂਨਾ, ਉਪਮਾ ॥

ਦਰਿੱਦਰ, ਪੁ:
ਦਰਿੱਦਰਤਾਈ, ਸ: } ਗਰੀਬੀ, ਤੰਗਸੀ ।

ਦਰਿਦੱਰਣ, ਸ:
ਦਰਿੱਦਰੀ, ਪ: } ਗਰੀਬ ਜਿਸ ਦਾ ਹਥ ਤੰਗ ਹੈ ।

ਦਰਿੜ੍ਹ
ਦਰਿੜ੍ਹਤਾ } ਸ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਹੌਸਲਾ, ਤਾਕਤ

ਦਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਵਿ:—ਦਰਾ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜਿਆਂ ਵਾਲਾ (ਬਾਰਾਦਰੀ) ।

ਦਰੀਜਣਾ, ਪੁ:—ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭੇਦ ॥

ਦਰੀਦਾਈ, ਸ:—ਦਾਈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਬਾਲ ਜਮਾਉਣਾ ਹੈ ॥

ਦਰੁਸਤ, ਵਿ:—ਠੀਕ, ਸੱਚਾ, ਮੁਨਾਸਬ, ਸਹੀ, ਪੂਰਾ ॥

ਦਰੁਸਤੀ, ਪੁ:—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਸਫਾਈ, ਜੁਗਤ, ਸੁਆਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦਰੂਦ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਡਿਆਈ, ਬਰਕਤਾ

ਦਰੂਦ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣਾ ॥

ਦਰੂਦ ਫ਼ਾਤਿਆ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵ ।

ਦਰੇਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਠੀਕ ।

ਦਰਸ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਸੜਕ ਜਾਂ ਨੈਹਰ ਦੀ ਪਟੜੀ ਦੀ) ਸਿਧਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਦਰੇਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ

ਦਰੇੜ, ਸ:—ਦਬਾਉ, ਦਰੇੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਰਗ (ਹੇਠ ਆਉਣਾ) ।

ਦਰੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਾਉਣਾ, ਪੀਹਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਦਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਦਰੋਈ
ਦਰੋਹੀ } ਸ: 'ਦੁਹਾਈ' ਦੇਖੋ ।

ਦਰੋਗਾ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਜੋ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰੇ ॥

ਦਰੌਦਾ, ਪੁ:—ਛੋਲ ਪੱਤਰ ਦੀ ਛਿੱਲ ।

ਦਲ, ਪ:—ਫ਼ੌਜ, ਲਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਟੋਲ੍ਹਾ ॥

ਦਲ ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਲ ਮਲ ਸੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਲਦਲ, ਸ:—ਚਿਕੜ, ਖੋਭਾ ॥

ਦਲ ਬਾਦਲ, ਪੁ:—ਕਾਲੀ ਘਟਾ, ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਫ਼ੌਜ ॥

ਦਲ ਮਲ, ਪੁ:—ਤੋੜਨ, ਮਲਣ ਜਾਂ ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦਲ ਮਲ ਸੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਮਲ ਕੇ ਸਿਟਣਾ ॥

ਦਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਪੀਹਣਾ, ਚੱਕੀ ਵਿਚ ਪੀਹ ਕੇ ਤੋੜਨਾ ॥

ਦਲਬਾ
ਦਲਵਾ } ਪੁ:—ਚਿੰਤੀ, ਧੋਖਾ, ਛਲ (ਦੇਣਾ)॥

ਦਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਦਲਵਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਦਲਵੈਯਾ, ਪੁ:—ਦਿਲਵਯਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਲਾ, ਪੁ:—'ਤਲਾ' ਵੇਖ ॥

ਦੱਲਾ, ਪੁ:—ਦਲਾਲ, ਵਿਚੋਲਾ (ਨਿੰਦਿਆ ਵਾਚਕ)॥

ਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਵਾਉਣਾ, ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਦਲਾਈ, ਸ:—'ਦਲਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਲਾਸਾ, ਪ:—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਦਲਾਨ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅੰਦਰ ।

ਦਲਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੌਦਾ ਹੋਵੇ, ਵਿਚੋਲਾ ॥

ਦਲਾਲਗੀ
ਦਲਾਲੀ } ਸ:—ਦਲਾਲ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਦਸਤੂਰੀ ।

ਦਲਿੱਦਰ, ਪੁ:
ਦਲਿੱਦਰਤਾਈ, ਸ: } ਗਰੀਬੀ, ਆਲਸ ਕੁੜ।

ਦਲਿਦਰਣ, ਸ:
ਦਲਿੱਦਰੀ, ਪੁ: } ਗਰੀਬ, ਤੰਗ, ਸੁਸਤ।

ਦਲੀਆ
ਦਲੀਯਾ } ਪੁ:—ਦਲਿਆ ਹੋਯਾ ਅਨਾਜ।

ਦਲੀਜ, ਸ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਲੱਕੜ, ਸਰਦਲ।

ਦਲੀਮਲੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਹਲਣਾ ਅਤੇ ਰਗੜਨਾ

ਦਲੀਲ, ਸ:—ਸਬੂਤ, ਯੁਕਤੀ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ਪ੍ਰੇਮ, ਹਿਤ, ਖਿਆਲ, ਅਕਲ, ਇੱਛਿਆ (ਧਰਨਾ)।

ਦਲੇਰ, ਵਿ:—ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਦਰ, ਸਖੀ॥

ਦਲੇਰੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਹਿੰਮਤ, ਸਖਾਵਤ॥

ਦਲੇਲ, ਵਿ:—ਦਲੇਰ। ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਵਾਇਦ ਦੀ ਸਜਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ (ਬੋਲਣਾ)॥

ਦਲੇਲੀ, ਸ:—'ਦਲੇਰੀ' ਵੇਖੋ॥

ਦਵਾ, ਸ:—ਰੋਗ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ,ਔਖਧ।

ਦਵਾ ਦਰਮਲ
ਦਵਾ ਦਾਰੂ } ਪੁ:—ਦਵਾ, ਅਲਾਜ (ਕਰਨਾ)॥

ਦਵਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਵਾ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ॥

ਦਵਾਇਣ, ਸ:—'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ॥

ਦਵਾਇਤ, ਸ:—ਸਿਆਹੀ ਪਾਕੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕੁੱਜੀ॥

ਦਵਾਈ, ਸ:—'ਦਵਾ' ਵੇਖੋ (ਦਵਾਈ ਮੁਬਾਰਕ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ)।

ਦਵਾਖੜੀ
ਦਵਾਖੀ } ਸ: ਲਕੜੀ ਦਾ ਸ਼ਮਾਦਾਨ, ਦੀਉਟ

ਦਵਾਣ, ਪੁ:—'ਦੀਵਾਨ' ਵੇਖੋ॥

ਦਵਾਨਾ, ਵਿ:—ਕਮਲਾ, ਪਾਗਲ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ॥

ਦਵਾਤ, ਸ:—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ॥

ਦਵਾਤਸੀ
ਦਵਾਦਸੀ } ਸ:—ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿਤ॥

ਦਵਾਪਰ, ਪੁ:—ਤੀਸਰਾ ਜੁਗ (ਕਲਜੁਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ)॥

ਦਵਾਰੀ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ॥

ਦਵਾਲ, ਸ:—ਕੰਧ। ਵਿ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ॥

ਦਵਾਲਗੀਰ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੈਂਪ, ਕੰਧ ਨੂੰ ਮੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਕੰਧ ਦਾ ਵਧਾਉ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਰਖੀ ਜਾਵੇ॥

ਦਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ ਨਾ ਲਾਹ ਸੱਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਗਰੀਬੀ, ਵੁਪਾਰ ਵਿੱਚ ਘਾਟਾ, ਘੋਰ॥

ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲਜਾਣਾ
ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਮਨੁਖ ਆਪਣਾ ਹੁਦਾਰ ਨਹੀਂ ਲਾਹ ਸਕਦਾ॥

ਦਵਾਲੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ॥

ਦਵਾਲੀ, ਸ:—ਤਸਮਾ, ਪੇਟੀ, ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ॥

ਦਵਾਲੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਦਵਾਲਾ ਨਿਕਲੇ ॥

ਦਵੈਤ, ਸ:—ਦੁਵਾਇਤ, ਦੁਜਾਇਗੀ

ਦਵੇਲੀਆਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ਜੋ ਮਹੀਆਂ ਚਾਹ ਕੇ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦੜ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਚੁੱਪ (ਮਾਰਨੀ, ਵੱਟਣੀ)।

ਦੜ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਜਾ ਪੈਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾ ਡਿਗ ਪੈਣਾ ॥

ਦੜਉ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦਾ ਆਟਾ ਹਿੰਦੂ ਵਰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਦੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਿਮ ਜਾਣਾ, ਡਰ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਦੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਉਣਾ, ਦਬਕਾਉਣਾ ॥

ਦੜੱਕਾ, ਪੁ:—ਸਹਿਮ, ਡਰ, ਦਬਕਾ ॥

ਦੜੱਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਉਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ।

ਦੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕੇ ਦੁਬਕ ਜਾਣਾ ([illegible] ਵਾਕਰ)॥

ਦੜੱਬ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਡਿਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੜੱਬ ਕਰਕੇ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧੇ ਜਾ ਪੈਣਾ ॥

ਦੜਬੜ, ਪੁ:—ਰਿਲੀ ਸੁਕੀ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਦੜਬਾ
[illegible] } ਪੁ:—ਕਬੂਤਰਾਂ ਜਾਂ ਕੁੱਕੜਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦੜੰਮ, ਪੁ:—'ਦੜੱਬ' ਵੇਖੋ।

ਦੜੱਲਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਧਨ ਦੇਣਾ, ਧੜੱਲਾ ॥

ਦੜਾ, ਪੁ:—ਆਹਮਦ ਸ਼ਾਹੀ ਰੁਪਯਾ, ਛਿਪਾਉ, ਕੁਟਕਲ, ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਲੱਥੇ ਹੋਏ ਸੱਜਰੇ ਪੱਕੇ ਅੰਬ ॥

ਦੜਾ ਮਾਰਨਾ, ਪੁ:—ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਟਿਕ ਜਾਣਾ (ਵੱਹਲੀ ਦਾ)॥

ਦੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਪਾਉਣਾ, ਦਬਕਣਾ

ਦੜੂਤ
ਦੜੂਤ } ਪੁ:—ਦੋਉਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਦੜੂਹ, ਪੁ:—'ਦੜੱਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੜੌਨਾ, ਪੁ:—ਖੱਟਾ ਅਨਾਰ ॥

ਦਾ, ਅਵ:—ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ।
ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਇਆ (ਗਿਆ ਦਾ ਆਦਿਕ) ॥
ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ, ਮੌਕਾ, ਵਾਰੀ (ਦੇਣਾ), ਛਲ ਬਹਾਨਾ, ਚਲਾਕ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ (ਕਰਨਾ) ਘਾਤ, ਜੂਏ ਦੀ ਜਿੱਤ (ਆਉਣਾ), ਪਾਸਾ ॥

ਦਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਛਲਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸ ਕਰਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਦਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸਾ ਸੁਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਦਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ ॥

ਦਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਲੈਣੀ, ਮੌਕੇ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਣਾ ।

ਦਾਉ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਕ, ਘਾਤ, ਛਲ, ਫ਼ਰੇਬ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਦਾਉ ਘਾਉ
ਦਾਉ ਘਾਤ } ਪੁ:—ਇਕ ਖੇਡ, ਵੈਰੀ ਦੀ ਤਾੜ ।

ਦਾਉਣ, ਸ:—ਅਦੁਆਇਣ, ਪਰਾਣ ਦੀ ਫੰਢੀ, ਚੋਗੇ ਦਾ ਲੜ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਮੰਜੇ ਨੂੰ ਕੱਸਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ।

ਦਾਉਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜ ਫੜਨਾ, ਆਸਰਾ ਭਾਲਣਾ ॥

ਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਦਾਉਣੀ, ਸ:—ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ਸੋਨੇ ਦਾ, ਬਿੰਦੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਮਰਦੇ ਦੇ ਸਰਬਧੀਆ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਖੱਫਣ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਦਾਉਤ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਦਾਉਤੀ, ਵਿ:—ਦਾਉਤ ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਦਾਉਲਾ, ਪੁ:—'ਤਾਉਲਾ' ਵੇਖੋ ।

ਦਾਊਦੀ, ਪੁ:, ਸ:—'ਦਊਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਇਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਦਾਇਮ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਦਾ, ਹਮੇਸ਼ਾ, ਨਿੱਤ ।

ਦਾਇਰਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਦਾਈ, ਸ:, ਪੁ:—ਬਾਲ ਜਨਾਉਣ ਜਾਂ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ । ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਾਲ ਕੱਠੇ ਹੋਣ, ਦਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਛਲੀਆ ॥

ਦਾਈ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨਾ, ਠਨਣਾ ॥

ਦਾਈਆ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਇੱਛਿਆ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਦਾਈਂ ਦਾਈਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ

ਦਾਸ, ਪੁ:—ਨੌਕਰ, ਗੁਲਾਮ, ਅਧੀਨ, ਚੇਲਾ, ਸੇਵਕ ॥

ਦਾਸਾ, ਪੁ:—ਵੱਛੇ ਦਾ ਗੋਹਾ, ਪੌੜੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਦਾਸੀ, ਸ:—ਟਹਿਲਣ, ਗੋਲੀ (ਚੰਚਲ ਦਾਸੀ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ) ॥

ਦਾਹ, ਪੁ:—ਸਾੜ, ਭਾਖੜ, ਅੱਗ, ਭੰਸ, ਪੀੜ ਦੁਖ, ਗਮ (ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ।

ਦਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ, ਦੁਖ ਦਾ ਕਰਾਣ ਹੋਣਾ ।

ਦਾਹਜ, ਸ:—ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਭਾਰੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲਗਦੀ ਹੈ ॥

ਦਾਹੜ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ਦੰਦ ॥

ਦਾਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਛਲੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਚੱਬਣਾ ।

ਦਾਹੜਾ, ਪੁ: ਠੋਡੀ ਉੱਪਰ ਉਗੇ ਹੋਏ ਲੰਮੇ ਵਾਲ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ॥

ਦਾਹੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦਾਹੜਾ, ਬੋਹੜ ਦੀਆਂ ਲਮਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ॥

ਲਮ ਦਾਹੜੀ, ਲਮ ਦਾਹੜੀਆ } ਵਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਲੰਮੀ ਹੈ ।

ਦਾਹਾ, ਪੁ:—ਦਹਾਈ, ਦਸ ਇਕਾਈਆਂ ।

ਦਾਊ ਫਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ ।

ਦਾਖ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੇਵਾ, ਅੰਗੂਰ, ਸਾਊਗੀ ।

ਦਾਖਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਸ਼ਾਮਲ, ਦਰਜ, ਲਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਰੱਖਿਆ ਹੋਯਾ ਪੁ:—ਹਿਸਾਬ ਜਾਂ ਵਹੀ ਵਿਚ ਲਿਖਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਾਖਲ ਖਾਰਜ, ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਇਕ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ॥

ਦਾਖਲ ਦਫਤਰ, ਵਿ:—ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ, ਕਾਗਜ਼ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਾਖਲਾ, ਪੁ: ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਫੀਸ ।

ਦਾਖ ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਦਾਖ ਦਾ ਬੀਜ, ਪੀੜ, ਦੁਖ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਦਾਗ਼, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧੱਬਾ, ਐਬ, ਜ਼ਖਮ, ਗ਼ਮ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਦਾਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾੜ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ ।

ਦਾਗ ਬੇਲ, ਸ:—ਸੜਕ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੀਕ ॥

ਦਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਘਾਟਾ ਪੈਣਾ ॥

ਦਾਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਦਾਗਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਹੋ, ਐਬਣ ॥

ਦਾਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਤੋਪ) ਚਲਾਉਣੀ, ਸਾੜ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣਾ, ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਦਾਗੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਐਬ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਜ, ਦਾਜ ਦਹੇਜ, ਦਾਜ ਦੌਣ } ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ॥

ਦਾਜਲ, ਪੁ: **ਦਾਜਵੰਦਾ,** ਪੁ: **ਦਾਜੜੀ,** ਸ: **ਦਾਜੂ,** ਪੁ: } ਵਿ:—ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਜੋਗਾ ਹੌਲੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਸਮਤਾ ਨਿਕੰਮਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਦਾਝ, ਸ:—ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਭਾਰੀ ਤ੍ਰੇਹ ਲੱਗੇ ॥

ਦਾਣ, ਪੁ:—'ਦਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ, ਦਾਲ, ਛੋਲੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਏ ਜਾਣ, ਖੁਰਾਕ, ਮੁਸਲ ਪਾਸਾ (ਜੁਆਰੀਆਂ ਦਾ), ਫਿਨਸੀ, ਫਲਾਂ ਦੀ ਗਿਰੜੀ (ਦੇ ਦਾਣੇ ਅਨਾਰ ਦੇ), ਬੀਜ, ਕਿਣਕਾ, ਮਣਕਾ (ਮਾਲਾ ਦਾ) ॥

ਦਾਣਾ ਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਰਸਤ, ਖੁਰਾਕ ॥

ਦਾਣਾ ਦੁਣਕਾ
ਦਾਣਾ ਦੂਣਾ, } ਪੁ:—ਅਨਾਜ, ਅੰਨ ॥

ਦਾਣਾਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਅਜੀਉਕਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ॥

ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਉਠ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:(ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ) ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦਾਣਾ ਫੱਕਾ, ਪੁ: ਦਾਣੇ, ਅਨਾਜ, ਅੰਨ ॥

ਦਾਣੇ ਦਾਣੇ ਸਿਰ ਮੋਹਰ ਹੈ—ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਠਾਣਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਦਾਣਾ ਫਲਾਣਾ ਮਨੁਖ ਖਾਏਗਾ ॥

ਦਾਤ, ਸਾ:—ਦਾਨ, ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਦਾਜ ॥

ਦਾਤਣ ਸ:—ਰੁਖ ਦੀ ਹਰੀ ਟਹਿਣੀ ਦਾ ਟੋਟਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੰਦ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈ ਦਾਸ

ਦਾਤਰੀ, ਸਾ:—ਪੱਠੇ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ।

ਦਾਤਾ
ਦਾਤਾਰ } ਪੁ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਖੀ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਦਾਤਾਰੀ ਸ:—'ਦਤਾਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਦਾਤੀ; ਸ:—ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੱਤੀ, ਸ:—'ਦਾਤਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਤੂਣ, ਸ:—'ਦਾਤਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਦ, ਸਾ:—ਦਾਤ, ਦਾਨ, ਨਿਆਉਂ, ਤੁੰ ॥

ਦਾਦ ਫਰਿਆਦ, ਸ:—ਨਿਆਉਂ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ, ਦੁਹਾਈ (ਕਰਨੀ) ॥

ਦਾਂਦ, ਪੁ:—ਬਲਦ, ਸੰਢਾ, ਢੱਗਾ ॥

ਦਾਦਕ, ਪੁ:—(ਬਹੁ: ਬ:) ਪੇਉ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵਡੇਰੇ, ਦਾਦਾ ਆਦਿਕ ।

ਦਾਦਕਾ,—ਵਿ:—ਦਾਦੇ ਪਰਦਾਦੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ॥

ਦਾਦ ਪਿਉਤ, ਸ:—ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਆਪੋਂ ਵਿਚ ਹਿਤ ਚਲਿਆ ਆਯਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਦੀ ਗ਼ਮੀ ਦੀ ਸਾਂਝ

ਦਾਦਰ
ਦਾਦੁਰ } ਪੁ:—ਡੱਡੂ ॥

ਦਾਦਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਪਰੋਹਤ, ਭੱਟ ॥

ਦੱਦਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾ ਪੇਉ, ਬਾਬਾ, ਵੱਡਾ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ॥

ਦਾਦੀ, ਸ:—ਦਾਏ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਪੁਰੋਹਤਾਣੀ ॥

ਦੱਦੀ, ਸ:—ਪੇਉ ਦੀ ਮਾਂ, ਵੱਡੀ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ॥

ਦਾਦੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੰਤ, ਦਾਦੂ ॥

ਦਾਦੂ ਪੰਥ, ਪੁ:—ਦਾਦੂ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਯਾ ਹੋਯਾ ਮਤ ॥

ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ, ਪੁ:—ਦਾਦੂ ਜੀ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਾਂਦੂ, ਪੁ:
ਦਾਂਦ, ਸ: } 'ਦੰਦੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਾਨ, ਪੁ:—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੁੰਨ, ਖੈਰਾਤ, ਦਾਤ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਦਾਨ ਤੋਂ ਕਲਯਾਣ, ਅਖਾਣ—ਦਾਨ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਦਾਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਸੰਦੂਕੜੀ ਵਿਚ ਦਾਨ ਪਾਯਾ ਜਾਏ।

ਦਾਨ ਪੁੰਨ, ਪੁ: ਖਰੈਤ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣਾ।

ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ।

ਵਿੱਦਿਆ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਫਤ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ।

ਦਾਨਾ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਸਮਝ ਵਾਰ, ਚਤੁਰ।

ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਜਾਨਣ ਬੁੱਝਣ ਵਾਲਾ॥

ਦਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਿਆਣਾ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਖੱਤਾ, ਟੋਇਆ, ਕਬਰ॥

ਦਾਨਾਈ, ਸ:—'ਦਨਾਈ' ਵੇਖੋ॥

ਦਾਨੂੰ, ਪੁ:—ਅਨਾਰ, ਲਸਪਾਲ॥

ਦਾਨੋ, ਪੁ:—ਦੈਂਤ, ਜਿੰਨ, ਦੇਉ॥

ਦਾਬ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਲਕੜ, ਦਾਬਉ, ਠੱਪੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੀਂਹ ਪਿੱਛੋਂ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਾਹ ਕੇ ਸੁਹਾਗਾ ਫਰਿਆ ਹੈ (ਕਣਕ ਛੋਲੇ ਬੀਜਣ ਨੂੰ), ਦਾਬਕਾ॥

ਦਾਬ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੇਠਾਂ ਨੂੰ ਦੱਬਣਾ, ਨੱਪਣਾ॥

ਦਾਬਰ, ਸ:—ਕਰੜੀ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ॥

ਦਾਬੜਾ, ਪੁ:—ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ਛੱਪਰ, ਛੋਟੀ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਇਕ ਮਠਿਆਈ ਜੋ ਗਰਭ ਵਾਲੀਆਂ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਦਾਬਕਾ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਦੱਬਾ,
ਦੱਬਾ ਧੱਸਾ } ਪੁ:—ਡਰਾਵਾ, ਧਮਕੀ, ਦਾਬਾ (ਦੇਣਾ)॥

ਦਾਮ, ਪੁ:—ਪੈਸੇ ਦਾ ਪੰਝੀਵਾਂ ਹਿਸਾ, ਮੁੱਲ, ਰਕਮ, ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਦਾ ਜਾਲ॥

ਦਾਮਣ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ, ਪੱਲਾ, ਕੰਨੀ ਕੰਢੀ॥

ਦਾਮਨੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਖੱਫਣ ਦਾ ਟੁਕੜਾ।

ਦਾਮੀ, ਪੁ:—ਉਹ ਬਾਜ਼ ਜਿਸ ਦੇ ਪਰ ਜੰਗਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝੜੇ ਹੋਣ॥

ਦਾਮੋਦਰ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸਰ।

ਦਾਯਕ, ਪੁ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ।

ਦਾਯਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਦਾਵਾ, ਸਲਾਹ, ਦਾਈ॥

ਦਾਯੇਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਾਵਾ ਕਰੇ, ਫਰਿਆਦੀ॥

ਦਾਰ ਚੀਨੀ, ਸ:—'ਦਾਲਚੀਨੀ' ਵੇਖੋ॥

ਦਾਰ ਮਦਾਰ (ਰੀ), ਸ:—ਸ਼ਰਤ; ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ, ਲਾਰੇ॥

ਦਾਰਾ, ਸ:—ਤੀਮੀ, ਵਹੁਟੀ॥
ਪੁ: ਇੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਦਾਇਰਾ।

ਦਾਰੀ, ਸ:—ਖਾਤਰ, ਸੇਵਾ॥

ਦਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੋਰ॥

ਦਾਰੂ, ਪੁ:—ਬਰੂਤ, ਦੁਆ, ਇਲਾਜ, ਸ਼ਰਾਬ॥

ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ, ਪੁ:—ਦੁਆ, ਔਖਧ ॥

ਦਾਰੂਦ, ਪੁ:—'ਦਾਰੂਦ' ਵੇਖੋ॥

ਦਾਰੂੜਾ, ਪੁ: / **ਦਾਰੂੜੀ,** ਸ: } ਦਾਰੂ, ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ ਪਾਣੀ॥

ਦਾਲ, ਸ:—ਛੋਲੇ ਮੂੰਗ ਮਾਂਹ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਲੇ ਹੋਏ ।

ਦਾਲ ਆਟਾ / **ਆਟਾ ਦਾਲ** } ਪੁ:—ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ ।

ਦਾਲ ਗਰ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦਲਣ ਵਾਲਾ ।

ਦਾਲ ਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਦਾਲ ਚਿਕਨਾ, ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ।

ਦਾਲ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾਰ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਪਤ੍ਰ ਅਤੇ ਬੀ (ਮਸਾਲੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ) ।

ਦਾਲ ਦਲੀਆ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ, ਰੁੱਖਾ ਮਿੱਸਾ ਖਾਣਾ ॥

ਦਾਵ, ਪੁ:—'ਦਾਉ' ਵੇਖੋ ।

ਦਾਵਹ / **ਦਾਵਾ** } ਪੁ:—ਹੱਕ, ਖਾਹਸ਼, ਅਰਜ਼ੀ, ਮੁਕੱਦਮਾ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਉਹ ਕਾਗਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਾਲ ਲਿਖ ਕੇ 'ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਾ ਖਾਰਜ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕੱਦਮਾ ਰਦ ਜਾਣਾ ॥

ਜਵਾਬ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਦਾਵੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ॥

ਦਾਵੇ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਾਵਾ ਕਰੇ, ਮੁਦਈ ।

ਦਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਦਾੜ੍ਹ / **ਦਾੜ੍ਹਨਾ** / **ਦਾੜ੍ਹਾ (ੜੀ)** } 'ਦਾਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦਾੜ੍ਹਮ / **ਦਾੜੂ** } ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਖੱਟਾ ਅਨਾਰ, ਨਸਪਾਲ ॥

ਦਿਆਂ, ਅਵ:-'ਦਾ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਬਹੁਬਚ॥

ਦਿਆਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਅਮਾਰਤ ਦੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਿਆਰ ॥

ਦਿਆਲ, ਵਿ:—'ਦਯਾਲ' ਵੇਖੋ॥

ਦਿਸ, ਸ: ਨਜ਼ਰ, ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼ ॥

ਦਿਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਣਾ॥

ਦਿਸਟ, ਸ:—'ਦ੍ਰਿਸਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਸਟਾਂਤ, ਪੁ:—'ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਵਿਖਾਲੀ ਦੇਣਾ ।

ਦਿੱਸਣਾ ਭਾਸਣਾ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ

ਦਿਸੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਦੇਸ, ਪਰਦੇਸ ॥

ਦਿਸੰਬਰ, ਪੁ:—'ਦਸੰਬਰ' ਵੇਖੋ॥

ਦਿਸ਼ਾ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਟੱਟੀ (ਜਾਣਾ) ॥

ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ, ਪੁ:—ਉੱਤਰ, ਦੱਖਣ, ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ ।

ਦਿਸਾ ਸੂਲ, ਪੁ:–ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਟੁਰਨ ਦਾ ਮਹੂਰਤ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਰ ਦਿਸ਼ਾ, ਪੁ:–ਮੰਦਾ ਹਾਲ ।

ਦਿਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੱਸਣਾ, ਖਬਰ ਦੇਣੀ ॥

ਦਿਸਾ_ਰ (ਦਿਸਾਵਰ)
ਦਿਸਾਉਰੀ (ਦਿਸਾਵਰੀ)
ਦਿਸਾਂਉਰੀ (ਦਿਸਾਂਵਰੀ)
ਦਿਸੌਰ
ਦਿਸੌਰੀ } 'ਦਸਾਉਰ' 'ਦਸਾਉਰੀ' ਵੇਖ॥

ਦਿੰਹ, ਪੁ:–ਦਿਨ, ਦਿਹਾੜਾ, ਰੋਜ ।

ਦਿਹਰਾ, ਪੁ:–"ਤ੍ਰਿਹਰਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਹਲ, ਸ:–ਦਲ੍ਹੀਜ, ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਤੇ ਸ਼ੁਭ ਮ[illegible] ਨੂੰ ਜੋ ਮਨਿਆਈ ਅਤੇ ਦੱਛਣਾ [illegible]

ਦਿਹਾੜਾ, ਪੁ:–ਦਿਨ, ਰੋਜ, ਵਾਰ ।

ਦਿਹਾੜੀ, ਸ:—ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਰੋਜ ।

ਦਿਊ, ਪੁ:—ਦਿਨ, ਰੋਜ ।

ਦਿੱਕ, ਪੁ: –ਖੰਘ ਤਾਪ, ਔਖ । ਵਿ:—ਤੰਗ, ਦੁਖੀ ਔਖਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਦਿੱਕ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਔਖ, ਖੇਚਲ, ਦੁਖ, ਤੰਗਸੀ ।

ਦਿੱਕਤ, ਸ:—ਦੁੱਖ, ਔਖ, ਘਬ੍ਰਾਵ, ਮੁਸ਼ਕਤ ॥

ਦਿੱਕੀ, ਸ:—ਚੋਭ, ਕੰਘਣੀ, ਪੈਰ ਦਾ ਅਗਾੜਾ ॥

ਦਿਖਲਾਉਣਾ
ਦਿਖਲਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਖਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਲਾਈ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਦਿਖਲਾਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ।

ਦਿਖਲਾਵਾ, ਪੁ:—'ਦਿਖਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਵੱਯਾ
ਦਿਖਵੈਯਾ } ਪੁ:—ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਦਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਸਣਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਸੈਨਤ ਕਰਨੀ ।

ਦਿਖਾਊ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਦਰਸਣੀਕ, ਬਾਹਰਲਾ ।

ਦਿਖਾਈ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਸ਼ਕਲ, ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ॥

ਦਿਖਾਈ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਖਾਲਣਾ
ਦਿਖਾਲੀ } ਦਿਖਾਉਣਾ', 'ਦਿਖਲਾਈ ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਖਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਾਹਰਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਨਮੂਨਾ, ਭੜਕ, ਜੋ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ॥

ਦਿਗ, ਸ:—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ ॥

ਦਿੱਗੀਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹਰਵਾਹ ॥

ਦਿੱਤ ਦਾੜ, ਸ:—'ਦਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿੰਦਾਸਾ, ਪੁ:—'ਦੰਦਾਸਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਦਾਰ
ਦਿਦਾਰਾ } ਪੁ:—ਦਰਸ਼ਨ, ਸ਼ਕਲ, ਮੁਲਾਕਾਤ ॥

ਦਿਦਾਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆ ਕੇ ਮਿਲਣਾ, ਚੇਹਰਾ ਦਿਖਾਉਣਾ ॥

ਦਿਦਾਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ।

ਦਿਦਾਰੀ, ਵਿ:—ਵੇਖਣ ਦੇ ਜੋਗ, ਦਰਸ਼ਨੀਕ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਦਿਨ, ਪੁ:—ਉਹ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੋਜ, ਦਿਹਾੜਾ, ਸਮਾ, ਵਕਤ ।

ਦਿਨ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ' ਵੇਖੋ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆ ਜਾਣਾ ।

ਦਿਨ ਕੱਟਣਾ
ਦਿਨ ਕਟੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਸੌਖੇ ਹੋਕੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ॥

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਣਾ, ਸੂਰਜ ਦੇ ਨਿਕਲਣ ਮਗਰੋਂ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਬੀਤ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਦਿਨ ਢਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਨ ਘਟਣਾ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਲਹਿੰਦੇ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਢਲੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲਹਿੰਦੇ ਵੇਲੇ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ।

ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ
ਦਿਨ ਦੀਵੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਹੀ ।

ਦਿਨ ਪੁੱਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲ ਦੇ ਜੰਮਣ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਭ ਦਾ ਨੌਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ਹੋਣਾ ।

ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਕੱਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਨ ਫਿਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗਸੀ ਮਗਰੋਂ ਸੁਖਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ਆਉਣਾ ॥

ਦਿਨ ਬਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਜ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਦਿਨ ਮਾਨ, ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਦਿਨ ਰਹੇ, ਦਿਨ ਦੀ ਲੰਮਾਈ ॥

ਦਿਨ ਮੁੜ ਆਉਣੇ (ਜਾਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—'ਦਿਨ ਫਿਰਨੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਨ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ॥

ਦਿਨੋ ਦਿਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਰੋਜ਼, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ॥

ਦਿੱਬ
ਦਿੱਭ } ਸ:—'ਦੱਭ' ਵੇਖੋ ।

ਦਿੱਬਾ, ਪੁ:—ਡਿੱਬਾ, ਡੱਬਾ ॥

ਦਿਮਾਕ
ਦਿਮਾਗ } ਪੁ:—'ਦਮਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਮੁੱਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ।

ਦਿਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕ ਵੱਡਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਝਾੜਾ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਗੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਦਿਰਾਣੀ, ਸ:—ਦਰਾਣੀ, ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦਿਰਿਸਟ
ਦਿਰਿਸਟਾਂਤ } 'ਦਰਿਸਟ' 'ਦਰਿਸਟਾਂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲ, ਪੁਃ—ਮਨ, ਚਿੱਤ, ਰੂਹ, ਆਤਮਾ, ਮਹੱਬਤ ॥

ਦਿਲ ਉੱਛਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਮ ਹੋਣਾ, ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਖੋਭ ਹੋਣਾ ।

ਦਿਲ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿਆਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ।

ਦਿਲ ਹੋਰਦੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ॥

ਦਿਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀ ਚਾਹੁਣਾ, ਮਰਜੀ ਹੋਣੀ ।

ਦਿਲ ਖੱਟਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੁਸਣਾ ਜਾਂ ਰੁਸਾਉਣਾ ॥

ਦਿਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਰੱਜਕੇ ।

ਦਿਲਗੀਰ, ਵਿਃ—ਉਦਾਸ ॥

ਦਿਲਗੀਰੀ, ਸਃ—ਉਦਾਸੀ ॥

ਦਿਲ ਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹੁਣਾ, ਲਾਲਚ ਕਰਨਾ

ਦਿਲ ਚਲਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਮੋਹੇ, ਪਿਆਰਾ, ਦਲੇਰ, ਸਖੀ ॥

ਦਿਲ ਜਮਾਂ, ਸਃ—ਤਸੱਲੀ (ਕਰਨਾ) ।

ਦਿਲ ਠਹਿਰਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨ ਨੂੰ ਸ ਤ ਆਉਣੀ।

ਦਿਲ ਦਾ ਦਰਿਆ, ਵਿਃ—ਸਖੀ, ਦਾਤਾ ॥

ਦਿਲ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੇ ਚਲੇ ।

ਦਿਲਦਾਰ, ਪੁਃ—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਦਿਲਦਾਰੀ, ਸਃ—ਦੂਜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਚਾਹੁਣੀ ॥

ਦਿਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦਿਲ ਲਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਦਿਲ ਪਸੰਦ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਵੇ। ਸਃ—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਗੋਲ ਕੱਦੂ ॥

ਦਿਲ ਪੱਚਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਸਾਹ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਦਾ ਮਾਲੂ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਲ ਫਸ ਜਾਣਾ,
ਦਿਲ ਫਸਣਾ, } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੋਹਿਆ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਦਿਲ ਫਿਰ ਜਾਣਾ,
ਦਿਲ ਫਿਰਨਾ, } ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਰਾ ਲਗਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ।

ਦਿਲ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਛਡ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲਬਰ, ਪੁਃ—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ, ਦਿਲਦਾਰ।

ਦਿਲਬਰੀ, ਸਃ—ਤਸੱਲੀ, ਹੌਸਲਾ (ਦੇਣਾ)

ਦਿਲ ਭਾਣਾ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਭਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਹੱਬਤ ਜਾਂ ਇਤਬਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮਹੱਬਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਦਿਲ ਰੱਖਾ, ਪੁ: } ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਤਸਲੀ
ਦਿਲ ਰੱਖੀ, ਸ: } (ਕਰਨਾ) ॥

ਦਿਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ, ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਣਾ ।

ਦਿਲ ਲਗਾ, ਵਿ:—'ਦਿਲ ਜਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਸਲਾ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਸਲਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਪੁ: } ਦਲੇਰ, ਬਹਾਦਰ, ਸਖੀ ।
ਦਿਲ ਵਾਲੀ, ਸ: }

ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਖਿਝਣਾ ॥

ਦਿਲਵੱਧਾ } ਪੁ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥
ਦਿਲਵੈਧ }

ਦਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦੁਲਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਲਾ, ਪੁ:—ਤਾਕ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਵਿਰਲੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ॥

ਦਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਦਲਾਉਰ, ਵਿ:—ਬਹਾਦਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਸਖੀ ॥

ਦਿਲਾਉਰੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਸਖਾਉਤ ॥

ਦਿਲਾਸੜਾ } ਪੁ:—ਤਸਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਦਿਲਬਰੀ
ਦਿਲਾਸਾ } (ਦੇਣਾ) ।

ਦਿਲਾਵਰ } 'ਦਿਲਾਉਰ' 'ਦਿਲਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਦਿਲਾਵਰੀ }

ਦਿਲੀ, ਵਿ:—ਦਿਲ ਦਾ, ਸੱਚਾ, ਅਸਲੀ ॥

ਦਿੱਲੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਜ ਕੱਲ ਭੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ॥

ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਣ (ਲੀ), ਸ: } ਜਿਸ ਦਾ ਵਤਨ
ਦਿੱਲੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ: } ਦਿੱਲੀ ਹੋ ।

ਦਿਲੇਰ } 'ਦਿਲਾਉਰ' 'ਦਿਲਾਉਰੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਦਿਲੇਰੀ }

ਦਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣਾ, ਦਿਲਾਉਣਾ ॥

ਦਿਵਾਖਾ, ਪੁ: } 'ਦਵਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਦਿਵਾਖੀ, ਸ: }

ਦਿਵਾਤ, ਸ:—'ਦਵਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦਿਵਾਨ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਦਰਬਾਰ, ਮਕਤ੍ਰ, ਵਜ਼ੀਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਧਾਰਮਕ ਜੋੜ ਮੇਲ (ਖਾਲਸਾ ਦਿਵਾਨ) ॥

ਦਿਵਾਨ ਖੌਨਾ, ਪੁ:—ਅਮੀਰਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦਿਵਾਨਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਕਮਲਾ, ਪਾਗਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚੰਬੜਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਦਿਵਾਨੀ, ਸ:—ਦਿਵਾਨ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਲੈਹਣੇ ਦੇਣੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਹੋਣ ।।
ਵਿ:—ਦਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ, ਕਮਲੀ ਤੀਮਤ ।।

ਦਿਵਾਲ
ਦਿਵਾਲਾ
ਦਿਵਾਲੀ
ਦਿਵਾਲੀਆ } 'ਦਵਾਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਦਿੜ੍ਹ
ਦਿੜ੍ਹਤਾ } ਸ:—ਦਿਲ ਦੀ ਪਕਿਆਈ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਉ ।

ਦੀ, ਅਵ:—ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ ਪਦ (ਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)

ਦੀਉਟ, ਸ:—ਦਵਾਖੀ ।।

ਦੀਉੜੀ, ਸ:—ਵਿਚਲੀ ਉਂਗਲ ਹਿਲਾਉਣੀ ।।

ਦੀਉੜੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਚਲੀ ਉਂਗਲ ਹਿਲਾ ਕੇ ਗੁੱਸੇ ਕਰਨਾ ।।

ਦੀਆ, ਪੁ:—'ਦੀਵਾ' ਵੇਖੋ ।।

ਦੀਖਿਆ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਚੇਲਾ ਬਨਣ ਦੀ ਰੀਤ ।।

ਦੀਗਰ, ਵਿ:—ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ।।
ਸ:—ਲੌਂਹਦਾ ਵੇਲਾ (ਵੇਲਾ)।

ਦੀਗਰ ਦੀ ਨਿਮਾਜ, ਸ:—ਲੌਂਹਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ।

ਦੀਣ, ਪੁ:—ਗਰੀਬ, ਲੋੜ ਵੰਦ, ਇਮਾਨ, ਮਜ਼ਬ ।।

ਦੀਣ ਗੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ, ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ ।।

ਦੀਣਤਾਈ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਹਲੀਮੀ ।।

ਦੀਣਦਾਰ, ਵਿ:—ਇਮਾਨਦਾਰ, ਪੱਕਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ।।

ਦੀਣਦਾਰੀ, ਸ:—ਇਮਾਨਦਾਰੀ, ਧਰਮ, ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ।।

ਦੀਣ ਦਿਆਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ, ਪਰਮੇਸਰ ।।

ਦੀਣ ਦੀਣ ਪੁਕਾਰਨਾ
ਦੀਣੋ ਦੀਣ ਪੁਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੀਣ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣਾ

ਦੀਣ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਸ:—ਧਰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੋ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਦੀਣ ਦੁਣੀਆ ਥੋਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੋਂ ਵਾਂਜੇ ਰਹਿਣਾ ।।

ਦੀਣ ਬੰਧੂ, ਪੁ:—ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ, ਪਰਮੇਸਰ

ਦੀਣ ਵਿਚ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ।।

ਦੀਣਾ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸਰ ।।

ਦੀਣਾ ਬੰਧੂ, ਪੁ:—'ਦੀਣ ਬੰਧੂ' ਵੇਖੋ ।।

ਦੀਣੀ, ਵਿ:—ਦੀਣ ਦਾ, ਮਜ਼ਬੀ, ਜਿਹੜੇ ਅਤੇ ਦਾ, ਆਤਮਕ ।।

ਦੀਦ, ਪੁਃ—ਵੇਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਾੜ, ਤੱਕ ॥

ਦੀਦ ਬਾਜ਼, ਪੁਃ—ਵੇਖਣ ਜਾਂ ਤਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦੀਦਾ, ਪੁਃ—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਣ ॥

ਦੀਦਾਰ, ਪੁਃ—'ਦਿਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਦਾਦਨਿਸਤ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ।

ਦੀਪ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚੁਫੇਰ ਜਲ ਹੋਵੇ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੱਤ ਖੰਡ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦ ਸਮੁੰਦਰ ਹਨ ॥

ਦੀਪ ਮਾਲਾ, ਸਃ—ਬਲਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਦਿਵਾਲੀ ॥

ਦੀਪਕ, ਪੁਃ—ਦੀਵਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ ॥

ਦੀਮਕ, ਸਃ—ਸਿਉਂਕ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ ॥

ਦੀਰਘ, ਵਿਃ—ਲੰਮਾ (ਸੀ) ॥

ਦੀਲਾ, ਪੁਃ—'ਤੀਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੀਵਟ, ਪੁਃ—ਦੀਉਟ, ਦਵ ਖੀ ॥

ਦੀਵਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਪਿਆਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਅਤੇ ਵੱਟੀ ਪਾ ਕੇ ਵੱਟੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਲਈ ॥

ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ, ਸਃ—ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮਸਾਲਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਦੀਵਾ ਵੱਟੀ, ਪੁਃ—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀਵਾ ਰਖਦੇ ਹਨ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਦੀਵਾਣ, ਦੀਵਾਰ — 'ਦਿਵਾਨ' 'ਦਿਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਅੰਨੀ, ਸਃ—ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦੋ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ॥

ਦੁਆ, ਸਃ—ਅਸੀਸ, ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਦਵਾ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਦੁਆ ਸਲਾਮ ਕਹਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਕਹ ਭੇਜਣਾ ॥

ਦੁਆ ਖੈਰ, ਸਃ—ਅਸੀਸ ॥

ਦੁਆ ਪੜ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥

ਦੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਦੁਆਇਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਈ, ਸਃ—'ਦਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਣ, ਪੁਃ—'ਦਿਵਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਤ, ਸਃ—'ਦਵਾਇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਤਸੀ, ਦੁਆਦਸੀ — ਸਃ—ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਦੁਆਨੀ, ਸਃ—'ਦੁਅੰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਪਰ, ਪੁਃ—'ਦਵਾਪਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਬ, ਦੁਆਬਾ — ਪੁਃ—ਦੋ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਸਤੁੱਦਰ ਅਤੇ ਬਿਆਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਦੁਆਬਣ, ਸ:
ਦੁਆਬੀਆ, ਪੁ: } ਦੁਆਬੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਦੁਆਰ, ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੂਹਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਦੁਆਰ ਸਾਖ, ਸ:—ਚੁਗਾਠ ਦਾ ਪਾਸਾ।

ਦੁਆਰਕਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤੀਰਥ (ਕਾਠੀਆਵਾੜ ਵਿੱਚ) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ

ਦੁਆਰੇ, ਅਵ:—ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ, ਰਾਹੀਂ, ਵਿਚੋਂ।

ਦੁਆਲ,
ਦੁਆਲਾ,
ਦੁਆਲੀ,
ਦੁਆਲੀਆ } 'ਦਵਾਲ' ਆਦਿਕ 'ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਆਲੀ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਦੁਆਲੇ, ਅਵ:—ਗਿਰਦੇ, ਦੁਵੇਰੇ।

ਦੁਐਤ, ਸ:—'ਦਵਾਇਤ'॥

ਪੁ:—ਔਖ, ਸੰਸਾ, ਦੁਜਾਇਗੀ, ਬਹੁਤ ਦਿਉਤੇ ਮੰਨਣਾ, ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅਲਗ ਅਲਗ ਮੰਨਣਾ ॥

ਦੁਇ, ਵਿ:—ਦੋ ॥

ਦੁਸਹਿਰਾ, ਪੁ:—'ਦਸਹਿਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿ:-ਬੁਰਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਲੁੱਚਾ ਨਿਰਦਯੀ, ਅਸ਼ੁਭ ॥

ਦੁਸ਼ਟਣ (ਣੀ), ਸ:—ਦੁਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ॥

ਦੁਸਤਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ॥

ਦੁਸਪਚ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਛੇਤੀ ਨਾ ਪਚੇ ਸਕੀਲ ਖਾਣਾ ॥

ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁ:—ਵੈਰੀ, ਵਿਰੋਧੀ, ਦੋਖੀ ॥

ਦੁਸ਼ਮਣੀ
ਦੁਸ਼ਮਨਾਇਗੀ
ਦੁਸ਼ਮਨਾਈ } ਸ:—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ ॥

ਦੁਸਰ, ਪੁ:—ਆਰ ਪਾਰ, ਦੂਆ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਸਿਰਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਦੁਸਰਾਉਣਾ
ਦੁਸਰਾ ਕੇ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ, ਦੁਹਰਾਉਣਾ ॥

ਦੁਸੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਦੂਜਾ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਸਿਰਾ ॥

ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਵਿਚ ਦੋਂ ॥

ਦੁਸਾਕ
ਦੁਸਾਕਾ } ਪੁ:—ਦੋਹਰਾ ਸਾਕ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਕ ਹੋਵੇ।

ਦੁਸਾਂਗੜ
ਦੁਸਾਂਗੀ } ਸ:—ਦੋ ਟੰਗੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸੋਟੀ ॥

ਦੁਸ਼ਾਂਦਾ, ਪੁ:—'ਜੁਸ਼ਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸਾਰ, ਪੁ:—'ਦੁਸੱਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸਾਲਾ
ਦੁਸੱਲਾ } ਵਿ:—ਦੋਹਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ॥

ਦੁਸ਼ਾਲਾ
ਦੁਸ਼ੱਲਾ } ਪੁ:—ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ॥

ਦੁੱਸੁਰ, ਪੁ:—'ਦੁਸਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਸੇਰਾ, ਪੁ:
ਦੁਸੇਰੀ; ਸ: } ਦੋ ਸੇਰਾ ਦਾ ਵੱਟਾ ਜਾਂ ਤੋਲ ॥

ਦੁਸਤੀ
ਦੁਸੂਤੀਆ } ਪੁ:—ਦੋ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉਣਿਆ ਹੋਯਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ॥

ਦੁਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ।
ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।

ਦੁਹਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ।

ਦੁਹਤ
ਦੁਹਤਰਾ
ਦੁਹਤਾ } ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਦੁਹਤ ਜੁਆਈ, —ਧੀ ਦਾ ਜੁਆਈ

ਦੁਹਤ ਪੋਤ, ਪੁ:—ਦੋਹਤ੍ਰੇ ਪੋਤ੍ਰੇ, ਉਲਾਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਦੁਹਤ ਬਹੂ, ਸ:—ਦੋਹਤਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦੁਹਤ ਵਾਣ, ਪੁ:—ਧੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਦੁਹਤਰੀ
ਦੁਹਤੀ } ਸ:—ਧੀ ਦੀ ਧੀ ॥

ਦੁਹੱਥੜ, ਸ: ਦੋ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲਾਈ ਹੋਈ ਸੱਟ।

ਦੁਹੱਥੜ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਗ਼ਮ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਾਰਨੇ ॥

ਦੁਹਰ, ਸ:—'ਦੋਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਹਰਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਦੋ ਹਰਫ਼ਾਂ ਦਾ, ਥੋੜੀ ਗੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਦੁਹਰਮ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਦੁਹਰਾ, ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਸੰਘਣਾ, ਮੋਟਾ ॥

ਦੁਹਰਾਉ, ਪੁ:—ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਦੁਹਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਹਰਾ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਖਣਾ।

ਦੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਚੁਆਉਣਾ ॥

ਦੁਹਾਈ, ਸ:—ਫਰਿਆਦ (ਦੇਣੀ), ਸਹੁੰ, ਦੂਣਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਦੁਹਰਾਉ, ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਦੁਹਾਈ ਤਿਹਾਈ, ਸ:—ਦੁਹਰਮ ਤਿਹਰਮ ਬਾਰ ਬਾਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰਨੀ, ਹਾਲ ਪਾਹ੍ਰਿਆ (ਦੇਣੀ)।

ਦੁਹਾਸਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਦੋ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਛੱਤ ਦਾ ॥

ਦੁਹਾਜੜ
ਦੁਹਾਜੂ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹੋਵੇ, ਮਾਜੂ ॥

ਦੁਹਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੈ ॥

ਦੁਹੁਰਮ, ਦੁਹੁਰਾ
ਦੁਹੁਰਾਉ, ਦੁਹੁਰਾਉਣਾ } 'ਦੁਹਰਮ', 'ਦੁਹਰਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਹੇਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਔਖਾ (ਖੀ) ॥

ਦੁਕੱਲੇ, ਵਿ:—ਦੋ ਜਣੇ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ॥

ਦੁੱਕੜ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜੋੜ ਜੋ ਕਜਰ ਬਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
ਵਿ:—ਦੋ ॥

ਇੱਕੜ ਦੁੱਕੜ, ਕ੍ਰਿ—ਇੱਕ,ਦੋ, ਕਦੇ ਇੱਕ ਕਦੇ ਦੋ,॥

ਦੁੱਕੜ ਬਜਾਉਣੀ
ਦੁੱਕੜ ਵਜਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਤੱਬਲ ਵਜਾਉਣੀ, ਤੌੜੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਦੁਕਾਨ, ਸ:—ਹੱਟੀ, ਜਿਥੇ ਸੌਦਾ ਵਿਕੇ, ਕਾਰ-ਖਾਨਾ ॥

ਦੁਕਾਨ ਕਰਨੀ, ਚਲਾਉਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਟੀ ਕਰਨੀ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਦੁਕਾਨ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਕਰੇ ।

ਦੁਕਾਨ ਦਾਰਣ, ਸ:—ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ, ਸ:—ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੌਦਾ ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ ॥

ਦੁੱਕੀ, ਸ:—ਤਾਸ਼ ਦਾ ਦੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ।

ਦੁੱਕੜ, ਸ:—'ਦੁਕੱੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਖ
ਦੁੱਖ } ਪੁ:—ਪੀੜ, ਗ਼ਮ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ, ਰੋਗ ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦੁਖ ਹਰਤਾ
ਦੁਖ ਭੰਜਣ } ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਖ ਹਟਾਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਦੁਖ ਦਾਇਕ (ਈ), ਪੁ:
ਦੁਖ ਦਾਇਣ, ਸ:
ਦੁਖ ਦੇਵਾ (ਵੀ) ਪੁ: ਸ: } ਜੋ ਦੁਖ ਦਿਵੇ ॥

ਦੁਖ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ ਲਗਣਾ, ਪੀੜ ਹੋਣੀ।

ਦੁਖ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝੱਲਣਾ, ਔਖੇ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਖ ਵੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁਖ, ਸਮਝਣਾ, ਦੁਖ ਵੇਲੇ ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ ।

ਦੁਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀੜ ਹੋਣੀ, ਗ਼ਮ ਜਾਂ ਪਛੁਤਾਵਾ ਲਗਣਾ ॥

ਦੁਖਨੂਤਾ, ਪੁ:—'ਦੁਖਲੂਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਖੜਾ, ਪੁ:—ਦੁਖ, ਪੀੜ, ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ।

ਦੁਖੜਾ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਦੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਪੀੜ ਕਰਨੀ।

ਦੁਖਾਊ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੁਖ ਦੇਵੇ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਦੁਖ [illegible] ॥

ਦੁਖਿਆਰਣ (ਯਾਰਣ), ਸ:
ਦੁਖਿਆਰਾ (ਯਾਰਾ), ਪੁ:
ਦੁਖਿਆਰੀ (ਯਾਰੀ), ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪੀੜ ਜਾਂ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ॥

ਦੁਖੀ
ਦੁਖੀਆ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਵੇ, ਬਦਨਸੀਬ ਗਰੀਬ, ਰੋਗੀ ॥

ਜਨਮ ਦਾ ਦੁਖੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ ॥

ਦੁਗਣਾ
ਦੁੱਗਣਾ } ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਦੂਹਰਾ । ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ।

ਦੁੱਗਲ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ।

ਦੁਗਾਣਾ, ਪੁ:—ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਦੋ ਵਾਰੀ ਝੁਕਣਾ॥

ਦੁਗਾੜਾ, ਪੁ:-ਬੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਦੋ ਗੋਲੀਆਂ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ (ਮਾਰਣਾ)॥

ਦੁਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਦੂਣਾ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੂਹਰਾ॥

ਦੁਚਿੱਤ, ਦੁਚਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ, ਚੰਚਲ॥

ਦੁਚਿੱਤੀ, ਸ:—ਚੰਚਲਤਾਈ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਸੰਸਾ।

ਦੁਜਾਇਗੀ, ਦੁਜੈਗੀ, ਸ:—ਦੂਜਾ ਸਮਝਣਾ, ਦੁਅੱਤ, ਵਿਰੋਧ, ਅਣਬਣ।

ਦੁਟੱਕ, ਪੁ:—ਕੱਟ ਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਦੁਟੱਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਵਿਚ ਮੁਕਾਉਣਾ, ਝਟ ਪਟ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ

ਦੁਣਕਾ, ਪੁ:—ਦਾਣਾ, ਅਨਾਜ॥

ਦੁਣਿਆਈ, ਵਿ:—ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਸੰਸਾਰਕ॥

ਦੁਣੀਆ (ਆਂ), ਸ:ਸੰਸਾਰ, ਜਗਤ,: ਜੱਗ ਦੇ ਲੋਕ, ਪਦਾਰਥ, ਧਨ।

ਦੁਣੀਆ ਦਾਰ, ਪੁ:-ਸੰਸਾਰੀ, ਗਿਰਿਸਤੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਧੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਲਗਾ ਹੋਇਆ॥

ਦੁਣੀਆ ਦਾਰੀ ਸ:-ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਧੰਧੇ, ਗਿਰਿਸਤ, ਦਿਖਾਵਾ॥

ਦੁੱਤ, ਪੁ:-ਦੋ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰ, ਝਿੜਕੀ, ਦੂਤ॥

ਦੁਤਹੀ, ਸ:-ਇਕ ਮੋਟੀ ਚਾਦਰ ਜੋ ਦੂਹਰੀ ਕਰਕੇ ਵਿਛਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਉੱਪਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ॥

ਦੁਤਕਾਰ, ਪੁ:-ਝਿੜਕ, ਝਾੜ, ਲਾਨ ਤਾਨ੍ਹਾ ਧਮਕੀ॥

ਦੁਤਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਝਿੜਕਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਨਾ, (ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ) ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ॥

ਦੁਤਕਾਰੀ, ਸ:-'ਦੁਤਕਾਰ' ਵੇਖੋ॥

ਦੁਤਰ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਦਾ ਤਰਨਾ ਅਖਾ ਹੈ (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ)॥

ਦੁਤਰਫੀ, ਵਿ:-ਦੋ ਤਰਫਾ ਵਾਲਾ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ।

ਦੁਤਾਰਾ, ਪੁ:-ਦੋ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ॥

ਦੁਤੀਆ, ਸ:-ਦੂਜੀ ਥਿਤ।

ਦੁਤੇੜਾ, ਪੁ:-ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ॥

ਦੁੰਦ, ਪੁ:-ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਫਸਾਦ ਅਨਿਆਉਂ॥

ਦੁਦਕਾਰ, ਦੁਦਕਾਰਨਾ, ਦੁਦਕਾਰੀ, 'ਦੁਤਕਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ॥

ਦੁੱਧ, ਪੁ: ਥਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਰਸ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕਈਆਂ ਬੂਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਰਸ ।

ਦੁਧ ਉਤਰ ਆਉਣਾ
ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ: ਥਣਾਂ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣੇ, ਆਦਰ ਆਉਣੀ ॥

ਚਿੜੀਆਂ ਦਾ ਦੁਧ, ਪੁ:–ਐਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਦੁਧ ਚੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁਧ ਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਦੁਧ ਦਾ ਉਬਾਲ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦਾ ਜੋਸ਼ ।

ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਦੰਦੀਆਂ, ਸ:
ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ, ਪੁ: } ਨਿੱਕੇ ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਦੰਦ

ਦੁੱਧ ਪਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਾਲ ਨੂੰ ਮਮਾ ਚੁੰਘਾਉਣਾ ॥

ਦੁਧ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਮੰਮਾ ਚੁੰਘਣਾ (ਬਾਲ ਦਾ)

ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ, ਪੁ:–ਮਾਲ ਅਤੇ ਉਲਾਦ ।

ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਦੇ ਬਦਲੇ ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ।

ਦੁੱਧ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦਾਣੇ ਤੋਂ ਪੈਹਲੇ ਰਸ ਬਨਣਾ॥

ਦੁੱਧੀਂ ਨ੍ਹਾਵੇਂ ਪੁੱਤੀਂ ਫਲੇਂ, ਮਾਲ ਅਤੇ ਉਲਾਦ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ (ਅਸੀਸ) ॥

ਦੁਧਕਲ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਦੁਧ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਦੁਧਾਰ (ਰਾ), ਵਿ:–ਦੋ ਧਾਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ (ਤਲਵਾਰ) ॥

ਦੁੱਧੀ, ਵਿ:–ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ।
ਸ:–ਕ੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਥਣ, ਇਕ ਬੂਟੀ ॥

ਦੁਧੂਆ, ਪੁ:–ਦੁੱਧ, ਚਿੱਟੀ ਸ਼ਰਾਬ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਦੁਧੈਲ, ਵਿ:–ਜੋ ਦੁਧ ਦੇਵੇ ।

ਦੁਨਾਲੀ, ਵਿ:–ਦੋ ਨਾਲਾਂ ਵਾਲੀ (ਬੰਦੂਕ) ।

ਦੁਪਹਰ
ਦੁਪਹਿਰ
ਦੁਪਹਿਰਾ } ਸ:–ਦਿਨ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਦੋ ਪਹਿਰ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਵੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਸਿਕਰ ਦੁਪਹਰ, ਸ:–ਠੀਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਦ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਦੁਪਹਿਰ ਢਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਬੀਤਣ ਲਗਣਾ ।

ਦੁਪਹਰੀਆ
ਦੁਪਹਿਰੀਆ } ਵਿ: ਦੁਪਹਰ ਦਾ, ਦੁਪਹਰ ਵੇਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ।

ਗੁਲ ਦੁਪਹਿਰੀਆ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਦੁਪਟਕਾ
ਦੁਪੱਟਾ (ਟੀ) } ਪੁ:–ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਚਾਦਰ, ਦੋ ਪੱਟਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥

ਦੁੱਪਰਿਆਰਾ, ਵਿ:–ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ॥

ਦੁੱਪੜ, ਸ:–ਦੋ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ ਰੋਟੀ ਜਾਂ ਪਰੌਂਠੀ ॥

ਦੁਪਾਇਆ, ਪੁ:–ਦੋ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ॥

ਦੁਪਿਆਜ਼ਾ, ਪੁਃ–ਰਿੱਧਾ ਹੋਇਆ ਮਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ 'ਪਿਆਜ਼ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਦੁਪਿਆਰ, ਪੁਃ–ਪਿਆਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਰਾ ਲਗਣਾ ।

ਦੁਪਿਆਰਾ
ਦੁਪਰਿਆਰਾ } ਵਿਃ–ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗੇ ॥

ਦੁਪੁਸਤਾ, ਵਿਃ–ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਰਨ) ।

ਦੁੱਪੁੜ, ਸਃ–'ਦੁਪੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਫਾੜ, ਸਃ–ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਫਾੜਕੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਦੋ ਟੋਟੇ ॥

ਦੁਫੇੜਾ, ਪੁਃ–ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਆਪੋ ਵਿਚ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ (ਪਾਉਣਾ) ।

ਦੁੰਬ, ਸਃ–ਪੂਛ, ਦੁਮ, ਜਨਾਵਰ ਦੀ ਛੱਲੀ ।

ਦੁੰਬਚੀ, ਸਃ ਪੂਛ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ।

ਦੁਬਧਾ ਸਃ–ਸੰਸਾ, ਫਿਕਰ, ਦੁਚਿੱਤੀ, ਬੇਚੈਨੀ ਦੁਜਾਇਗੀ ॥

ਦੁੱਭਰ ਵਿਃ–ਔਖਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਦੁਬਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ।

ਦੁਬਲਤਾ
ਦੁਬਲਤਾਈ } ਸਃ–ਬਲ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ।

ਦੁਬਲਾ, ਵਿਃ–ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਦੁਬਲਾਈ, ਸਃ–ਲਿੱਸਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ॥

ਦੁੰਬਾ, ਪੁਃ ਮੋਟੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਛੇਤੂ ॥

ਦੁਬਾਜਰਾ, ਵਿਃ—'ਦੁਭਾਸਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਬਾਰਾ ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ–ਦੋ ਵਾਰੀ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਦੁਬਾਰੀ, ਸਃ—ਦੋ ਵਾਰੀ ਤਲ ਕੇ ਕਰਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਲੁੱਚੀ ।

ਦੁਭਤਾ, ਸਃ–'ਦੁਬਧਾ' ਵੇਖੋ ।

ਦੁੱਭਰ, ਵਿਃ–ਔਖਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਦੁਭਾਸਰਾ, ਵਿਃ–ਪੁਃ, ਜੋ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਨਾ ਟਿਕੇ, ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵੱਲ ਹੋਵੇ ਕਦੇ ਦੂਜੀ ਵਲ ।

ਦੁਭਾਸੀਆ
ਦੁਭਾਖੀਆ } ਪੁਃ–ਜੋ ਦੋ ਬੋਲੀਆਂ ਸਮਝੇ, ਜੋ ਇਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦੂਜੀ ਵਿਚ ਦਸ ਸਕੇ ॥

ਦੁੰਮ, ਸਃ–'ਪੂਛ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੁਮਾਲ਼ਾ, ਪੁਃ-ਵੱਡਾ ਪੱਗੜ, ਦੋ ਰਲਦਾ ਖੁਦ ॥

ਦੁਮੂੰਹਾਂ, ਵਿਃ–ਦੋ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਦੁਮੂੰਹੀਂ, ਵਿਃ ਸਃ–ਦੋ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲੀ, ਦੋ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਸੱਪਣੀ ॥

ਦੁਰ, ਵਿਸਮਯਃ–ਪਰੇ ਹਟ, ਨਿਕਲ ਜਾ, ਖੜਾ ਰਹੁ ॥

ਦੁਰਗੰਤ, ਸਃ-ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਨਿਰਾਦਰੀ ।

ਦੁਰਗੰਧ, ਸਃ–ਬਦ ਬੋ, ਖਰਾਬ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਦੁਰਜਨ, ਪੁਃ-ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ, ਵੈਰੀ ॥

ਦੁਰਦਸਾ
ਦੁਰਦਿਸਾ } ਸਃ–ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਦੁਰ ਦੁਰ, ਸਃ ਫਿਟਕਾਰ, ਬਦਨਾਮੀ (ਹੋਣੀ) ॥ ਵਿਸਮਯਃ–ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੂਰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–(ਕੁੱਤੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ) ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਨਾ।

ਦੁਰ ਬਚਨ, ਪੁ:–ਭੈੜੀ ਗੱਲ, ਗਾਲ੍ਹੀ॥

ਦੁਰਬਲ, ਵਿ:–ਕਮਜ਼ੋਰ, ਲਿੱਸਾ॥

ਦੁਰਬਲਤਾਈ, ਸ:–ਕਮਜ਼ੋਰੀ

ਦੁਰ ਭਾਉ, ਪੁ:–ਨਿਰਾਦਰੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਦਰ ਹੈ ਨਾਂ ਲਾਹਾ॥

ਦੁਰ ਭਾਗ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਮੰਦੇ ਹਨ, ਬੇ ਨਸੀਬ॥

ਦੁਰ ਮੱਤ
ਦੁਰ ਮੱਤੀ } ਵਿ:, ਸ:–ਖੋਟੀ ਮਤ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਮੂਰਖਤਾਈ, ਖੋਟੀ ਮਤ।

ਦੁਰਲੱਭ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਵਡ-ਮੁੱਲਾ, ਅਮੋਲਕ

ਦੁਰਕਾਨਾ
ਦੁਰਕਾਰਨਾ
ਦੁਰਕਾਰਸੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਫਿਟ-ਕਾਰਨਾ।

ਦੁਰਗਾ, ਸ: ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ, ਭਵਾਨੀ, ਮਾਤਾ॥

ਦੁਰੰਗਾ, ਪੁ:–ਦੋ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਦੋਗਲਾ॥

ਦੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਖਣਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ, ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਣਾ॥

ਦੁਰਾਹਾ, ਪੁ:–ਜਿਸ ਥਾਂ ਦੋ ਰਾਹ ਮਿਲਣ, ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਉਲਟੇ ਦੋ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਫਰੇਬੀ।

ਦੁਰਾਚਾਰ, ਪੁ:–ਮੰਦੇ ਕੰਮ, ਭੈੜੇ ਚੱਲਣ॥

ਦੁਰਾਚਾਰੀ, ਪੁ:–ਮੰਦਾ ਆਦਮੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਕੁਕਰਮੀ।

ਦੁਰਾਜੀ, ਸ:–ਦੋ ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, ਫੁੱਟ, ਜਕੜ।

ਦੁਰਾਡਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਦੂਰ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ

ਦੁਰਾਨਾ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਖੱਟਾ ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਦੁਰੀ, ਸ:–ਦੋ ਦਾਉ।

ਦੁਰੁਕਾ (ਖਾ), ਵਿ:–ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ ਹੋਣ।

ਪੁ:–ਹਿਕਮਤੀ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ, ਦੁਬਾਜਰਾ॥

ਦੁਰੇ, ਵਿਸਮਯ:–ਪਰੇ ਹਟ, ਨਿਕਲ (ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ)

ਦੁਰੇਡ
ਦੁਰੇਡਾ
ਦੁਰੇਡੇ } ਪੁ:–ਵਿ:–ਦੂਰੀ, ਦੂਰ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ॥

ਦੁਰੇਚੀ, ਸ:–ਦੁਰਾਈ, ਛ ਰਿਆਦ, ਹਾਲ ਪਾਰ੍ਹਿਆ॥

ਦੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਦੁਲਕੀ ਚਲਣਾ, ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ, ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ॥

ਦੁਲਕੀ, ਸ:–ਘੋੜੇ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ,ਚਾਲ (ਜਾਣਾ, ਪੈਣਾ)।

ਦੁਲੱਤਾ, ਪੁ:
ਦੁਲੱਤੀ, ਸ: } ਘੋੜੇ ਖੋਤੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੱਤ ਦੀ ਸੱਟ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਦੁਲੜਾ, ਵਿ:–ਦੋ ਲੜਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਦੁਲਾਈ, ਸ਼ਃ-ਹਲਕੀ ਰਜਾਈ ਉੱਪਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਦੁਲਾਰ (ਰਾ), ਪੁਃ } ਲਾਡਲੀ ਸੰਤਾਨ (ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਂ ਧੀ) ॥
ਦੁਲਾਰੀ, ਸ਼ਃ }

ਰਾਜ ਦੁਲਾਰੀ, ਸ਼ਃ-ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੇਟੀ; ਸਜ਼ਾਦੀ ॥

ਦੁਵਾਲੀ, ਸ਼ਃ-ਖਰਾਦ ਦਾ ਤਸਮਾ, ਤਸਮਾ ॥

ਦੁਰ }
ਦੁਰ੍ਹ } ਸ਼ਃ-ਬਧਿਆੜ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ।

ਦੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਲਸਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ ॥

ਦੁਰ੍ਹ, ਪੁਃ ਬਦ ਦੁਆ, ਫਿਟਕਾਰ ।

ਦੁਰ੍ਹ ਦੁਰ੍ਹ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਫਿਟਕਾਂ ਪੈਣੀਆਂ

ਦੁਰ੍ਹ ਦੁਰ੍ਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਬਦ ਦੁਆ ਦੇਣੀ ॥

ਦੂਆ, ਪੁਃ-'ਦ' ਦਾ ਅੰਗ ।
ਵਿਃ-ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ

ਦੂਆ ਦੁਆਲ, ਵਿਃ-ਹੋਰ ਕੋਈ, ਓਪਰਾ ॥

ਦੂਈ, ਸ਼ਃ-ਦੋ ਹੋਣਾ, ਦੁਐਤ, ਦੁਸਾਇਗੀ ॥

ਦੂਸ਼ਣ, ਸ਼ਃ-ਧਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼, ਕਲੰਕ, ਊਜ (ਲਗਣੀ) ॥

ਦੂਸਰਾ, ਵਿਃ-ਦੂਜਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ।

ਦੂਹ ਬਦੂਹ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਮੂੰਹ ਤੇ ॥

ਦੂਜ, ਸ਼ਃ-ਦੂਜੀ ਥਿੱਤ ॥

ਦੂਜਣ, ਸ਼ਃ-ਜੂੰਤੀ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਦੂਜਾ, ਵਿਃ-ਦੂਸਰਾ, ਦੂਆ, ਹੋਰ ਕੋਈ ॥

ਦੂਣ, ਸ਼ਃ-ਦੋ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ, ਦੁਹਰਾਉ ॥

ਦੂਣਾ, ਵਿਃ-ਦੋ ਗੁਣਾ, ਦੁਹਰਾ, ਮੋਟਾ, ਦਲੇਰ ॥

ਦੂਣੀ, ਸ਼ਃ-ਦੂਣ, ਦੋ ਗੁਣੀ, ਦੁਹਰਾਉ, 'ਦ' ਦਾ ਅੰਗ ॥

ਦੂਣੀਆਂ, ਵਿਃ-ਹੋਰ, ਵਧੀਕ ॥

ਦੂਤ, ਪੁਃ-ਵਿਚੋਲਾ, ਜੋ ਸਨੇਹਾ ਲੈ ਜਾਏ, ਜਿੰਨ, ਦੈਂਤ ॥

ਦੂਤੀ, ਸ਼ਃ-ਦੂਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਵਿਚੋਲੀ ॥

ਦੂਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁਃ-ਵੈਰ, ਦੋਖੀ ॥

ਦੂਦਾ, ਵਿਃ-ਮੂਰਖ, ਅਹਮਕ ॥

ਦੂਦਾ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ, ਮਦਾਰੀ ॥

ਦੂਦੂ, ਪੁਃ-ਢੋਲ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ ॥

ਦੂਧਲਕ, ਪੁਃ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਦੂਧਾ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ ਜੋ ਦੁੱਧ ਪੀਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰੇ ।

ਦੂਧੀਆ (ਧਾ), ਵਿਃ ਦੁੱਧ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥
ਪੁਃ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਦੂਨੋ ਦੂਨ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ-ਦੂਨਾ ਅਤੇ ਦੂਨਾ ॥

ਦੂ ਬਦੂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ-'ਦੂਹ ਬਦੂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੂਰ, ਵਿਃ-ਬਹੁਤ ਵਿਥ ਉੱਤੇ, ਫਾਸਲੇ ਪੁਰ।
ਪੁਃ ਵਿਥ ॥

ਦੂਰ ਅੰਦੇਸ਼ਾ
ਦੂਰ ਦੇਸ਼ਾ } ਪੁ:—ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਦੀ ਸੋਚ ॥

ਦੂਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਣਾ, ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ।

ਦੂਰ ਦੀ ਸੁਝਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਗਲੀ ਗਲ ਦੀ ਸੋਚ ਹੋਣੀ ।

ਦੂਰ ਦੇ ਢੋਲ ਸੁਹਾਉਣੇ, ਦੂਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ (ਅਖਾਉਤ) ॥

ਦੂਰ ਧਿਆਣੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਅਗਲੀਂ ਗੱਲ ਸੋਚੇ ॥

ਦੂਰਬੀਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ । ਵਿ:—ਦੂਰ ਧਿਆਣੀ ॥

ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਸਮਝਣਾ, ਗਿਲਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੇੜੇ ਨਾ ਢੁਕਣਾ, ਬੁਰਾ ਸਮਝ ਕੇ ਅਲਗ ਰਹਿਣਾ ।

ਦੂਲੋ
ਦੂੱਲੋ } ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਮਾਲਕ, ਦਲੇਰ ਆਦਮੀ, ਦਲਾਰ ॥

ਦੂੜਾ, ਵਿ:—ਪੁ:—ਦੌੜਨ ਵਾਲਾ, ਉਰੌਂਕਾ ॥

ਦੇ, ਅਵ:—'ਦਾ' ਦਾ ਬਹੁ: ਬ: ॥
ਕ੍ਰਿ:—'ਦੇਣਾ' ਦਾ ਅਨੁਮਤਸਰਥ ਲਕਾਰ ।
ਪੁ:—ਦੇਉ, ਰਾਖਸ਼, ਭੂਤ ॥

ਦੇ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਦੇ ਥਾਪਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਜਨ ਨੂੰ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਮੂਰਤਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ॥

ਦੇ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਟ ਕਰਨਾ, ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦੇਕੇ ਹਿਸਾਬ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਦੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਸਿੱਟਣਾ, ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਦੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ॥

ਦੇਉ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ, ਜਿੰਨ, ਭੂਤ, ਰਾਖਸ਼ ॥

ਦੇਉ ਦਾਨੋ, ਪੁ:—ਦੈਤ, ਰਾਖਸ਼ ॥

ਦੇਉ ਦਾਰ, ਪੁ:—'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਉ ਨਾਗਰੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਹਿੰਦੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ।

ਦੇਉ ਬਾਣੀ, ਸ:—ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ॥

ਦੇਉ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ, ਬੈਕੁੰਠ ॥

ਦੇਉ ਲੋਕ ਨੂੰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਰਗਬਾਸ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਦੇਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਮੰਦਿਰ, ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ॥

ਦੇਉਤਾ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ, ਭਲਾ ਆਦਮੀ, ਸਿੱਧਾ ਮੂਰਖ । ਸੰਢਾ, ਸੱਪ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਦੇਉਰ, ਪੁ:—ਖਾਂਵਦ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ॥

ਦੇਉਰਾਣੀ, ਸ: ਦੇਉਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਦੇਈ, ਸਃ—ਦੇਵੀ, ਕੰਨਿਆ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਹਾ ਕਿ ਰਾਮ ਦੇਈ ॥

ਦੇਸ, ਪੁਃ—ਮੁਲਖ, ਅਲਾਕਾ, ਮਕਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਦੇਸ ਕਸਲੀ, ਵਿਃ—ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ।

ਦੇਸ ਚਾਲ / **ਦੇਸ ਢਾਲ** } ਸਃ—ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਦਸਤੂਰ ॥

ਦੇਸ ਦਸੰਤਰ, ਪੁਃ—ਦੂਜੇ ਮੁਲਖ, ਕਈ ਦੇਸ ॥

ਦੇਸ ਨਿਕਾਲਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਸੋਂ ਕੱਢਣਾ (ਦੰਡ)।

ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਫਿਰਨਾ / **ਦੇਸ ਬਦੇਸ ਫਿਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੈਲ ਕਰਨੀ।

ਦੇਸ ਭਾਖਾ, ਸਃ—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਦੇਸਣ, ਸਃ—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਰਹਿਣਵਾਲੀ॥

ਦੇਸਾ ਚਾਰ (ਲ) / **ਦੇਸਾ ਚਾਲ** } ਸਃ—ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਰੀਤ।

ਦੇਸੀ, ਪੁਃ—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਵਿਃ—ਆਪਣੇ ਮੁਲਖ ਜਾਂ ਅਲਾਕੇ ਦਾ।

ਦੇਹ, ਸਃ—ਦਿਲ, ਸਰੀਰ, ਪਿੰਡਾ, ਤਨ, ਪਿੰਡ, ਗਿਰਾਂ ॥

ਦੇਹ ਉਬਰੇ / **ਦੇਹ ਚੜ੍ਹੇ** } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲੇ।

ਦੇਹ ਪਰਾਣ, ਪੁਃ—ਜਿੰਦ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣਾ ਸੱਜਣ॥

ਦੇਂਹ, ਪੁਃ—ਸੂਰਜ, ਦਿਨ॥

ਦੇਹਰਾ, ਪੁਃ—ਸਮਾਧ, ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ, ਮੰਦਰ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਥਾਂ।

ਦੇਹੀ, ਸਃ—ਸਰੀਰ, ਤਨ, ਜਿਸਮ ॥

ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ਦੇਹੀ, ਸਃ—ਸੋਹਣਾ ਸਰੀਰ।

ਦੇਕਚਾ, ਪੁਃ—ਦਾਲ ਆਦਿਕ ਰਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।

ਦੇਕਚੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਦੇਕਚਾ ॥

ਦੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ, ਤੱਕਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਭਾਲਣਾ, ਲਭਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ, ਉਡੀਕਣਾ ॥

ਵਿਸਮਯਃ—ਖਬਰਦਾਰ। ਸੋਝੀ ਰੱਖੋ ॥

ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ॥

ਦੇਖਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ।

ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ।

ਦੇਖ ਭਾਲ, ਸਃ—ਪਰਖ, ਤੱਕ ਢੂੰਡ ॥

ਦੇਖਦਈਆ (ਯਾ) ਪੁਃ—ਦੇਖਣ ਭਾਲਣ ਵਾਲਾ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਕੇ।

ਸਃ—ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ॥

ਦੇਗ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡਾ ਦੇਕਚਾ, ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਖ ਭੰਗ ਰਗੜਨ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪੀਣ ਨੂੰ ਦੇਣ, ਲੰਗਰ, ਅੰਨ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ (ਵਰਤਾਉਣੀ)।

ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹ, ਸਦਾ ਅੰਨ ਵਰਤੇ, ਤਲਵਾਰ ਚੱਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਤਾਪ ਬਾਲਆ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਤੇ ਹੋਵੇ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ)।

ਦੇਗਚਾ, ਦੇਗਚੀ } 'ਦੇਕਚਾ' 'ਦੇਕਚੀ' ਵੇਖੋ

ਦੇਘ, ਸ:—ਦੇਗ ਵੇਖੋ।

ਦੇਚਕਾ, ਦੇਚਕੀ, ਦੇਜਕਾ, ਦੇਜਕੀ } 'ਦੇਕਚਾ, 'ਦੇਕਚੀ, ਵੇਖੋ।

ਦੇਣ, ਪੁ:—ਕਰਜ਼, ਹੁਦਾਰ, ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਦੇਣਹਾਰ, ਪੁ:—ਦਾਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਦੇਣਦਾਰ, ਪੁ: ਵਿ:—ਕਰਜ਼ਾਈ, ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਦੇਣਦਾਰੀ, ਸ:—ਕਰਜ਼, ਹੁਦਾਰ ॥

ਦੇਣ ਲੈਣ, ਪੁ:—ਵਿਹਾਰ, ਬਿਪਾਰ, ਵਰਤੋਂ ॥

ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਬਖਸ਼ਣਾ, ਪੁੰਨ ਕਰਨਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਪੁਚਾਉਣਾ (ਦੁਖ ਦੇਣਾ) ਧੱਕਣਾ, ਵਾੜਨਾ, ਰੱਖਣਾ।

ਦੇਰ, ਦੇਰੀ } ਸ:—ਢਿੱਲ, ਅਵੇਰ, ਸੁਸਤੀ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਤਕ, ਲੱਗਣੀ, ਲਗਾਉਣੀ, ਲਾਉਣੀ)।

ਦੇਰ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵਕਤੋਂ ਪਿਛੋਂ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ।

ਦੇਵ, ਪੁ:—ਦੇਉਤਾ। 'ਦੇਉ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਦੇਵਤਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਜੀਵ, ਫਰਿਸ਼ਤਾ, ਭਲਾ ਲੋਕ, ਮੂਰਖ, ਸਾਊ, ਮਧ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਦੇਵਰ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ ਦਾ ਛ

ਦੇਵਾ, ਦੇਵਾ ਰਾਣੀ } ਸ:—'ਦੇਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵਾ ਲੇਵੀ, ਸ:—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਣਜ ਵਿਹਾਰ।

ਦੇਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ॥

ਦੇਵਾਲੀ, ਸ:—'ਦਵਾਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੇਵੀ, ਸ:—ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਰਗਾ, ਭਵਾਨੀ, ਭਗਵਤੀ, ਮਹਾਂ ਮਾਈ, ਨੇਕ ਜਾਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਭੇੜੀ ਰੰਨ ॥

ਦੇਵੀ ਦਿਆਰ, ਪੁ:—'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ।

ਦੈਂਹਗੜ, ਦੌਂਹਗੜ, ਪੁ:—ਢੋਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਜਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਦੈਂਹਗੜ ਦੂੱਲਾ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ ॥

ਦੈਤ, ਦੈਂਤ } ਪੁ:—ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਰਾਖਸ਼, ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਗਭਰੂ ॥

ਦੈਤਣੀ, ਦੈਂਤਣੀ } ਸ:—'ਦੈਤ' ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਰਾਖਸ਼ਣੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਤੀਮਤ ॥

ਦੋ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਤੇ ਇੱਕ, ਜੋੜਾ ॥

ਦੋਸਾਲਾ
ਦੋਸੱਲਾ } ਵਿ:—ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ, ਦੁਸਾਲਾ ।

ਦੋ ਟੱਖੀਂ ਤੋੜੀ ਵੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਕੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ (ਲੜਾਈ ਆਦਿਕ) ।

ਦੋਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਦੋ ਵਾਰ ਗਿਣਿਆਂ ਹੋਇਆ ॥

ਦੋ ਜੀਆਂ ਨਾਲ
ਦੋ ਜੀਵੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੈ ।

ਦੋ ਜੀਭਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਕੁਝ, ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ।

ਦੋ ਦਿਨ ਦਾ ਪਰਾਹੁਣਾ; ਪੁ: ਵਿ: 'ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਛੇਤੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਦੋ ਦਿਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦੋ ਪਾਸੇ ਹੈ ॥

ਦੋਧਾਰ
ਦੋ ਧਾਰਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਂ ਹੋਣ, ਜੋ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ (ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ) ।

ਦੋ ਨਾਲੀ, ਸ:—ਦੋਹਾਂ ਨਾਲਾਂ ਵਾਲੀ (ਬੰਦੂਕ)॥

ਦੋ ਪੁਸਤ, ਵਿ:—ਦੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਵਾਲਾ ॥

ਦੋ ਪੁੜ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ, ਦੁੱਪੜ ।

ਦੋ ਪੁੜ ਮਿਲਦੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ, ਜਦ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਲਗੇ ।

ਦੋਬਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਦੋ ਬਰ ਹੋਣ(ਕਪੜਾ)॥

ਦੋਉ, ਵਿ:—'ਦੋਵੇਂ' ॥

ਦੋਆਬ, ਦੋਆਬਣ
ਦੋਆਬਾ, ਦੋਆਬੀਆ } 'ਦੁਆਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਦੋਸ, ਪੁ:—ਕਸੂਰ, ਬਦੀ, ਪਾਪ, ਐਬ, ਘਾਟਾ, ਊਜ, ਕਲੰਕ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਦੋਸਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ ਹੈ ॥

ਦੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸ ਦੇਣਾ, ਐਬ ਜਾਂ ਕਲੰਕ ਲਾਉਣਾ ॥

ਦੋਸਤ, ਪੁ:—ਮਿੱਤਰ, ਯਾਰ, ਬੇਲੀ, ਸਾਥੀ ॥

ਦੋਸਤੀ, ਸ:—ਦੋਸਤ ਦਾ ਵਰਤਾਉ, ਯਾਰੀ, ਮੁਹੱਬਤ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ॥

ਦੋਸਾਂਦਾ, ਪੁ:—'ਜੁਸਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਸੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ ਹੈ, ਐਬੀ, ਅਪਰਾਧੀ ।

ਦੋਹਜ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਦਾ ਥੰਮ ॥

ਦੋਹਜਣ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ, ਗੁਜਰੀ ॥

ਦੋਹਜੀ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਦੋਹਤ
ਦੋਹਤਰਾ(ਰੀ)
ਦੋਹਤਾ(ਤੀ) } 'ਦੁਹਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਹਲਾ
ਦੋਹਲੀ } 'ਦੁਹਲਾ' 'ਦੁਹਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਹਧਾ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਡੰਗਰ ॥

ਦੋਹਰ, ਸ:—ਦੂਈ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨਾ, ਦੁਹਰਾਉ, ਦੋਹਰੀ ਚਾਦਰ ।

ਦੋਹਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋਵੇਂ ਤਰਾਂ ਚਲ ਦੇਣਾ ।

ਦੋਹਰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੋ ਵਾਰੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਦੋਹਰਾ, ਵਿ:-'ਦੁਹਰਾ' ਵੇਖੋ ।
ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਾ ॥ (੧੩+੧੧ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਦੋ ਚਰਣਾਂ ਦਾ ਛੰਦ)

ਦੋਹਰਾਉ, ਪੁ:-ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਦੋਹਲਾ, ਪੁ:-ਸ਼ਹਿਤ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਦੋਹੜਾ, ਦੋਹਾ } ਪੁ:-ਇੱਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਰਾ ॥

ਦੋਹਾਂ, ਵਿ:-ਦੋ ਹੀ, ਦੋ ਨੇ ਹੀ, ਦੋਵੇਂ ।

ਦੋਹਾਸਮਾ (ਮਾਂ), ਵਿ:-'ਦੁਹਾਸਮਾਂ' ਵੇਖੋ ।

ਦੋਹਿਆ, ਦੋਹੀ } ਪੁ:-ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲਾ, ਗੁੱਜਰ ॥

ਦੋਹਿਰਾ, ਪੁ:-ਇਕ ਛੰਦ, ਦੋਹਰਾ, ਦੋਹਾ ॥

ਦੋਕ, ਦੋਕੀ } ਸ:-ਘੋੜੇ ਦੇ ਉਹ ਦੋ ਦੰਦ ਜੋ ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ ਲਹਿਣ ਪਿਛੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ (ਦੋਕੀ ਲਿਆਉਣੀ) ।

ਦੋਖ, ਪੁ:-ਦੋਸ਼, ਐਬ, ਕਸੂਰ, ਬਿਘਨ, ਊਜ (ਦੋਲਾ) ॥

ਦੋਖਣ, ਸ:-ਦੋਸ਼ਣ, ਵੈਰਨ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ॥

ਦੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕਲੰਕ ਲਾਉਣਾ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਦੋਖੀ, ਪੁ:-ਦੋਸ਼ੀ, ਵੈਰੀ, ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ।

ਦੋਗਲਾ, ਵਿ:-ਪੁ:-ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਰ ਨਸਲ ਦੀ ਅਤੇ ਪੇਉ ਹੋਰ ਨਸਲ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਵਰਨ ਸੰਕਰ ॥

ਦੋਗਾਨਾ, ਪੁ:-'ਦੁਗਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਗੀ, ਪੁ:-ਵਿ:-ਦੋ ਧਰਮੇ, ਦੂਜੀ ਥਾਂ ॥

ਦੋਘੜ, ਸ:-ਸਿਰ ਤੇ ਧਰੇ ਹੋਏ ਦੋ ਘੜੇ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੋਣ, ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਦੋਜ਼ਕ, ਦੋਜ਼ਖ } ਪੁ:-ਨਰਕ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਪੀ ਮਰਕੇ ਜਾਣਗੇ ॥

ਦੋਜ਼ਕਣ (ਖਣ), ਸ: **ਦੋਜ਼ਕੀ (ਖੀ),** } ਦੋਜ਼ਕ ਦਾ (ਦੀ), ਦੋਜ਼ਕ ਦੇ ਲਾਇਕ ਜਿਸ ਨੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥

ਦੋਝ, ਦੋਝਣ, ਦੋਝੀ } 'ਦੋਹਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਤਹੀ, ਸ:-'ਦੁਤਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਦਕ, ਦੋਧਕ } ਸ:-ਇੱਕ ਠੰਢਾ ਖ਼ਮੀਰ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ

ਦੋਂਦਾ, ਵਿ:-ਜਿਸ (ਡੰਗਰ) ਦੇ ਦੋ ਦੰਦ ਹੋਣ ॥

ਦੋਦੀਆ, ਪੁ:-'ਦੁਧੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਦੋਂਧਾ, ਪੁ:-ਹਰੀ ਛੱਲੀ (ਜੁਆਰ ਆਦਿਕ ਦੀ) ॥

ਦੋਂਧੀ, ਸ:-ਖਸਖਾਸ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਹਰੇ ਅਨਾਜ ਦਾ ਰਸ, ਨਸ਼ਾਸਤਾ, ਦੁੱਧ, ਚਾਰ ਮਗਜ਼ ਬਦਾਮ ਦੀਆਂ ਗਿਰੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਤਾਕਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ॥

ਦੋਨਾ, ਪੁ:-ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਧਰਤੀ, ਜਲੰਧਰ ਦੁਆਬ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ॥

ਦੋਨੋਂ, ਵਿ:-ਦੋਵੇਂ, ਦੋ ਹੀ॥

ਦੋਮ, ਵਿ:-ਦੂਜਾ, ਅਗਲਾ, ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ।

ਦੋਲੀ, ਵਿ:-ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੂਏ ਥਾਂ ਆਵੇ।

ਦੋਵੇਂ, ਵਿ:-ਦੋ ਹੀ (ਇੱਕ ਨਹੀਂ), ਜੋੜੀ॥

ਦੋਛਾ, ਪੁ:—ਰਜਾਈ ਵਰਗਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੂੰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ

ਦੌਣ, ਸ:-'ਅਦੁਆਇਣ' ਵੇਖੋ।

ਦੌਣੀ, ਸ:-'ਦਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਦੌਤ, ਸ:-'ਦਾਉਤ' ਵੇਖੋ।

ਦੌਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਕੂੰਡਾ, ਫੇਰ, ਵੇਲ, ਉਤਾਰ, ਚੜ੍ਹਾਉ।

ਦੌਰਾ, ਪੁ:-ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ, ਚੱਕਰ, ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ, ਦੌਰ, ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਮੁੜ ਆਉਣਾ॥

ਦੌਰੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦੇਣਾ।

ਦੌਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਨੂੰ ਨਿਕਲਨਾ (ਹਾਕਮ ਦਾ)॥

ਦੌਰੇ ਤੇ, ਵਿ:-ਦੌਰੇ ਗਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਦੌਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਦੌਰ ਕੂੰਡੀ, ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘੋਟਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਦੌਲਤ, ਸ:-ਧਨ, ਮਾਲ, ਪਦਾਰਥ॥

ਦੌਲਤ ਖਾਨਾ, ਪੁ:-ਖਜ਼ਾਨਾ, ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਘਰ॥

ਦੌਲਤ ਮੰਦ, ਪੁ:-ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ, ਧਨੀ, ਅਮੀਰ॥

ਦੌਲਤ ਮੰਦੀ, ਸ:-ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਅਮੀਰੀ॥

ਦੌੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਇੱਕ ਫਕੀਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ॥

ਦੌੱਲਾ ਮੌੱਲਾ, ਵਿ:-ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਭੋਲਾ, ਸਿੱਧਾ॥

ਦੌੱਲੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚੂਹਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਿਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ।

ਦੌੜ, ਸ:-ਦੌੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਤਾਕਤ ਸਮਰਥ॥

ਦੌੜ ਧੁਪ, ਸ:-ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ, ਖਜਾਲਤ, ਖੇਚਲ

ਦੌੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨੱਸਣਾ, ਭੱਜਣਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਚੱਲਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨਾ, ਕੁੱਦਣਾ॥

ਦੌੜਾ, ਪੁ:-ਅੱਗੇ ਦੌੜ ਕੇ ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ

ਦੌੜਾ ਦੌੜੀ, ਸ:-ਖੇਚਲ, ਕਾਹਲੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਮਿਹਨਤ॥

ਦੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਾਉਣਾ, ਨਠਾਉਣਾ, ਘੱਲਣਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਖਿਆਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ॥

ਦੌੜਾਹਾ, ਪੁ:-'ਦੌੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਦੌੜਾਕ, ਪੁ:-ਤ੍ਰਿੱਖਾ ਦੌੜਨ ਵਾਲਾ।

ਧ, ਪੁ: ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਬੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਧੱਦਾ ।

ਧਸਕ
ਧਸਕਾ } ਪੁ:—ਡਰ, ਧੋਫ, ਭੌ, ਸਹਿਮ ।

ਧਸਣਾ, ਸ:—ਖੁਭਣਾ, ਖੁਭਣ ॥

ਧਸਣ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਭਣਾ, ਵੜਨਾ ਦਖਲ ਦੇਣ ॥

ਧੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਚੱਕਣਾ, ਅਗ ਲਾਉਣਾ ॥

ਧੱਸਲ, ਸ: ਖਸਰਾ, ਨਿੱਕੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ।

ਧਸਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਸਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣ ।

ਧਸਾਉ, ਪੁ:—ਧਸਣ ਜਾਂ ਵੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਾਂ ਹਾਲਤ ।

ਧਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਭਣਾ, ਖੁਭਾਉਣਾ, ਵਾੜਨਾ, ਚੋਭਣਾ ।

ਧਸਾਊ, ਪੁ:—ਨਰਮ, ਪੋਲਾ ।

ਧਸਾਕਾ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੌ, ਧੋਫ, ਸਹਿਮ ।

ਧਸਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧਸਾਣ, ਪੁ:—ਖੁਭਣ, ਖੋਭਾ, ਪੋਲੀ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਧਸਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧੱਕ, ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਸੱਟ, ਠੋਕਰ, ਧਿਕਾਰ (ਪੈਣੀ, ਵਗਣੀ) ।

ਧੱਕ ਬਲੱਕਾ
ਧੱਕ ਵਲੱਕਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰਾ ਵਰੀ ॥

ਧੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਰੇੜ੍ਹਨਾ

ਧੱਕੜ, ਸ:, ਪੁ:—ਚਪਟੀ ਖਰਵੀ ਲਕੜ, ਜ਼ਬਰ ਦਸਤ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਧੱਕਾ, ਪੁ:—ਧੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਵੈਰ, ਨੁਕਸਾਨ, ਬਿਪਤਾ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ।

ਹਿੱਕ ਦਾ ਧੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਦਸਣਾ ॥

ਧੱਕਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ।

ਧੱਕੇ ਖਾਣੇ
ਧੱਕੇ ਪੈਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਿਆ ਜਾਣਾ, ਖੁਆਰ ਹੋਣਾ ।

ਧੱਕੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਰਕਾਰ ਹੋਣੀ ॥

ਧੱਕੇ ਧੋੜੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ।

ਧੱਕੇ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ, ਧੱਕਾ ਹਠੀ ।

ਧਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਧਕੇਲਣਾ
ਧਕੇਲ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਧਕਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧਕੇਲੂ, ਪੁ:
ਧਕੇਲ, ਸ: } ਜੋ ਧਕੇਲੇ ॥

ਧੱਕੋ ਧੱਕੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਧੱਖ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੂੰ, ਲੀਖ, ਮਧਰੀ ਜੂਈ ॥

ਧੱਖੜੁ, ਵਿ:—ਬ... ਨਿਰਾਰਤਾਰ ॥

ਧੱਖੀ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਹੈਨੀ ।

ਧੱਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਪੈਸਾ ॥

ਧੱਗ ਸੂਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਚਾਲ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਜਿੱਤਣਾ ।

ਧੱਗੜ, ਪ:—ਅੱਧੀ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ ।

ਧੱਗੜੀ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਧਗਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਜੋਰਾਵਰੀ, ਜੋਰ ਦਸਤੀ

ਧਗਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:- ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ, ਬਦੋ ਬਦੀ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ

ਧਜ
ਧਜਾ } ਸ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਵਟ, ਢੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ ਹਾਲਤ, ਝੰਡੀ, ਨਿਸ਼ਾਨ ।

ਧਜ ਉਠਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਢੰਗ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਧਜ ਖੜੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੂੜ ਪਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਇੱਕ ਝੰਡੀ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਤੇ ਖੜੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਜ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਸ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਣਾ ।

ਧਜਾ ਧਾਰੀ, ਪੁ: ਬਹੁਤ ਧਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ

ਧਜ੍ਹਾ, ਸ:—ਧੀਰਜ, ਤਸੱਲੀ ।

ਧੱਜੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੀਰ ।

ਧੱਜੀਆਂ ਉਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਕੇ ਲੀਰਾਂ ਕਰਨਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਕਿਸਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ ॥

ਧਜੀਲਾ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਵਾਲਾ ॥

ਧਣ, ਪੁ:—ਦੌਲਤ, ਪਦਾਰਥ, ਰੁਪਯਾ, ਮਾਲ, ਜਾਇਦਾਦ, ਡੰਗਰ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਧਣ ਧਣਵੰਤਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਣੀਆਂ

ਧਣ ਪਾਤ੍ਰ
ਧਣਵੰਤ (ਵਾਣ) } ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲ ਧਨ ਹੈ॥

ਧਣ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਨਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਣਕ
ਧਣਖ } ਪੁ:—ਕਮਾਨ, 'ਲਚਕ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੀਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਧਣਖ ਬਾਣ, ਪੁ: —ਤੀਰ ਅਤੇ ਕਮਾਨ ॥

ਧਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਸ ਕਰਨਾ, ਦਰਾਉਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣਾ ।

ਧਣੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਸ ਧਨ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ।

ਧਣੀਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਸਾਨ੍ਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਧਣੁਕ (ਖ), ਪੁ:—'ਧਣਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਣੁਖੀ, ਸ:—ਕਮਾਨ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸ਼ੂੰ ਸਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜ੍ਹਾ, ਧੁਣਖੀ ।

ਧਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਆਦਤ, ਸ਼ੁਗਲ, (ਪੈਣੀ) ॥

ਧਤੂਰਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾ ਅਤੇ ਬੀਜ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਧਤੂਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਧਤੂਰੇ ਦੇ ਰਸ ਨਾਲ ਮਸਤ ।

ਧੰਦ, ਸ:—ਮਾਹਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਬਖੇੜਾ ਰੌਲਾ, ਭੇਸ ॥

ਧੱਦਰ, ਧੱਦਰੀ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਖੁਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਧੱਦਲ, ਸ:—ਧੱਦ, ਤੱਤੀ ਸੁਆਹ ਜਾਂ ਖੇਹ ॥

ਧੱਦਾ, ਧੱਧਾ, ਪੁ:—'ਧ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਧੰਦਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਕਾਰ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਧੰਦਾਲ, ਸ:—ਕੰਮ ਧੰਦਾ, ਕਾਰ, ਵਾਹੀ ॥

ਧੰਦਾਲੀ, ਵਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ॥

ਧੰਨ, ਵਿ:—ਨਿਹਾਲ, ਸੁਖੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪੁ: —ਸ਼ੁਕਰ, ਅਸੀਸ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਧੰਨ ਜਨਮ ਹੈ, ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਭਾਗ, ਵਿਸਮਕ: ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ ।

ਧੰਨਬਾਦ, ਧੰਨਵਾਦ, ਪੁ:—ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣਾ, ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਈ ॥

ਧੰਨਬਾਦੀ, ਧੰਨਵਾਦੀ, ਵਿ:—ਧੰਨ ਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਧਨੱਤਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਿਸਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦੀ ਦੁਆ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਧਨੰਤਰ, ਧਨੰਤਰੀ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦਾ ਵੈਦ, ਸਿਆਣਾ ਹਕੀਮ ॥

ਧਨਾਸਰੀ, ਸ:—ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ।

ਅੰਨ੍ਹੀ ਧਨਾਸਰੀ ਮਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਵਾਦ ਕਰਨਾ, ਬੇਸੁਰਾ ਗਾਉਣਾ ॥

ਧੰਨਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਧੰਨਾ ਸੇਠ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਮਾਲਦਾਰ ਆਦਮੀ

ਧਨਾਢ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ ॥

ਧਨਾਧ, ਵਿ: ਸ:—ਜੁਆਨ ਗਊ, ਉਹ ਜੁਆਨ ਗਊ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਵੱਛਾ ਸੁਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਗੱਭਣ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਧੰਨੀ, ਸ:—ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਧੰਨੀ ਘੇਪ, ਧੰਨੀ ਘੇਬ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਉਹ ਇਲਾਕਾ ਜਿਥੋਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ ॥ (ਜੇਹਲਮ ਦਾ ਇਲਾਕਾ) ॥

ਧੱਪ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ (ਚੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਧੱਪਾ, ਧੱਫ, ਧੱਫਾ, ਪੁ:—ਤਮਾਚਾ, ਚਪੇੜ, ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ, ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ (ਮਾਰਨਾ ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਧੱਫੜ, ਪੁ:—ਮੱਛਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਲੜਨ ਨਾਲ ਜੋ ਸੋਜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਧੱਪਾ (ਪੈਣਾ, ਮਾਰਨ ਲਾਉਣਾ) ॥

ਧੱਬ ਕਚੋਰੀ, ਸ:—ਤਮਾਚੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਧੱਬਲਾ; ਪੁ: **ਧੱਬਲੀ,** ਸ: ਇੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ·

ਧੱਬਾ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਕਲੰਕ, ਦਾਗ ('ਪੈਣਾ, ਮਾਰਨੀ ਲੱਗਣਾ) ॥

ਧੰਬੀਰ, ਸ:—ਭੀੜ, ਕੱਠ ।

ਧੰਫੇੜੀ, ਸ:—ਧਮੂੜੀ, ਭੇਹੂੰ, ਊਤ ॥

ਧਮਕ, ਸ:—ਸੱਟ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਥਰਥਰਾਟ, ਖੜਕ ॥

ਧਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਟ ਲੱਗਣੀ, ਕੰਬਣਾ, ਥਰਥਰਾਉਣਾ ॥

ਧਮਕੜਾ, ਪੁ:—ਘੋੜ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਭੁੱਦਣਾ ॥

ਧਮਕਾਟ, ਪੁ:—ਖੜਕ, ਧਮਕ ॥

ਧਮਕੀ, ਸ:—ਡਰਾਵਾ, ਝਿੜਕ ॥

ਧਮਕੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਧਮਕੀ ਨਾਲ ਡਰ ਜਾਣਾ ॥

ਧਮਚੱਕੜ, ਧਮੱਚੜ, ਧਮੱਚੜਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਰੌਲਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਧਮਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਬਹਿੰਗੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਪ, ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਧਮਧੂੱਸੜ, ਧਮੜ ਧੂਸਾ, ਪੁ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੜਾਕ, ਧਮਕ ।

ਧਮਾਹਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਦੁਆ ਜਾਂ ਸਿਆਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਛੱਤ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮਿਆ ਧੂੰਆਂ ਧੂਆਂ ॥

ਧਮਾਕਾ, ਪੁ:—ਸੱਟ, ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਮਾਣ, ਧਮਾਣੂ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਬਾਲ ਜਮਣ ਤੋਂ ੧੩ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਸਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਟੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸੀਰਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਰੀਤ ।

ਧਮਾਰੜੀ, ਪੜ:—ਡੁਹਾਣੇ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਧਮਾ ਧਮ, ਪੁ:—ਧਾਲ ਆਦਿਕ ਵੱਜਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਮਾਰ, ਸ:—ਹੋਲੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਧਮਾਲ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਨੱਚਣ ਟਪਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਧਮਾਲ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧਮਾਲੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ

ਧਮੀਆਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੀਤਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾਂਜਰੀ ਜੋ ਬਾਹਲਾ ਤੰਬੂਰਾਂ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਦੇ ਜੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਧਮੁੱਕਾ, ਪੁ: **ਧਮੁੱਕੀ,** ਸ: — ਮੁੱਕਾ, ਮੁੱਕੀ, ਘਸੁੰਨ ॥

ਧਮੋੜੀ, ਸ:—ਡੇਹਮੂ ਡੂੰਭ ॥

ਧਰ, ਸ:—ਧ੍ਰੀਣੀ, ਧਰਨ (ਧੌਣੀ) ॥

ਧਰ ਦੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧ[illegible] ਦੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਆਪਣੇ [illegible] ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ॥

ਧਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਸ[illegible]

ਧਰਕੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ [illegible] ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧਰਕੱਲਾ / ਧਰਘੱਲਾ, ਪੁ: —ਧੱਕਾ, ਡਰਾਵਾ, ਝਿੜਕੀ ।

ਧਰਨੇਨਾ, ਪੁ:—ਧਰੇਕ ਦਾ ਫਲ ।

ਧਰਤ / ਧਰਤੀ, ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ, ਭੋਂ, ਪਿਰਥੀ ।

ਧਰਤ ਚੱਲਾ, ਪੁ: —ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਭੁਚਾਲ।

ਧਰਨ, ਸ: ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ, ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ (ਪੈਣੀ) ਢੰਗ, ਰੀਤ, ਚਾਲ ॥

ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਰੱਖਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਣਾ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਅੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ (ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣ ਲਈ) ॥

ਧ?ਣੀ, ਸ:—ਖਰਾਦੀਆਂ ਦਾ ਕਮਾਨ ਵਰਗਾ ਸੰਦ ।

ਧਰਮ, ਪੁ:—ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਇਮਾਨ, ਨਿਆਉਂ, ਨੇਕੀ, ਸਚਿਆਈ, ਮਰਜਾਦਾ, ਕਰਤੱਬ, ਰੀਤ, ਪੁੰਨ ।

ਧਰਮ ਅਰਥ, ਪੁ: ਵਿ:—ਧਰਮ ਲਈ ਦਾਨ, ਪੁੰਨ, ਮੁਫ਼ਤ ।

ਧਰਮ ਔਤਾਰ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਵਾਲਾ, ਨੇਕ ਮਨੁਖ ।

ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਹੁੰ ਵਰਣਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਲਿਖੇ ਹਨ ।

ਧਰਮਸਾਲ (ਲਾ), ਸ: ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਟਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਲੰਗਰ ਖਾਨਾ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਧਰਮ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਛੋੜ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਨਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਮ ਕਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਅੱਗੇ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਧਰਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੰਨ ਕਰਨਾ, ਨੇਕੀ ਕਰਨੀ, ਪਰਨ ਦੇਣਾ

ਧਰਮ ਘੜੀ, ਸ: ਤੋਲਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਧਰਮ ਚਰਚਾ, ਸ:—ਧਰਮ ਬਾਬਤ ਗੱਲਾਂ, ਬਾਤਾਂ ਬਹਿਸ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ ॥

ਧਰਮ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ॥

ਧਰਮ ਛੋਟ, ਪੁ: —ਜਿਸ ਦਾ ਧਰਮ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇ।

ਧਰਮਦਾ (ਪੁੱਤ, ਭਰਾ ਆਦਿਕ), ਵਿ:—ਆਪੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਸਾਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਧਰਮ ਧੱਕਾ, ਪੁ:—ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਧੱਕਣਾ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਧਰਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: —ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ, ਸੱਚੋ ਸੱਚ ।

ਧਰਮ ਪਤਣੀ, ਸ:—ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਜੋ ਧਰੇਲ ਨਹੀਂ) ।

ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਧਰਮ ਜਾਵੇ ।

ਧਰਮ ਮੂਰਤ, ਪੁ:—ਧਰਮਾਤਮਾ, ਰਾਜਾ, ਧਣੀ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ।

ਧਰਮਰਾਇ / ਧਰਮਰਾਜ, ਪੁ:—ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਉਤਾ, ਜਿਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂ ਹੋਵੇ ॥

ਧਰਮਾਉਤਣ, ਸ:
ਧਰਮਾਉਤੀ, ਪੁ: } ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਸੱਚਾ (ਚੀ), ਨੇਕ ॥

ਧਰਮਾਤਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਹੋਵੇ, ਨੇਕ, ਸੱਚਾ ॥

ਧਰਮਾ ਧਰਮੀ
ਧਰਮੋ ਧਰਮੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਕੇ, ਸੱਚੋ ਸੱਚ ॥

ਧਰਮੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਧਰਮ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ, ਨੇਕ, ਜਿਸਦੇ ਧਰਮ, ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿੱਚ ਹੋਣ, ਹਕੀਕਤ ਆਦਿ ।

ਧਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖਵਾਉਣਾ, ਡੁੱਲ੍ਹ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਟਿਕਵਾਉਣ, ਨਾਲਸ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਧਰਵਾਈ, ਸ:—ਧਰਵਾਈ, ਧਰਾਈ ॥

ਧਰਵਾਸ, ਪੁ:—ਆਸਾ, ਧੀਰਜ, ਤਸੱਲੀ, ਭਰੋਸਾ ।

ਧਰਵਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਰਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧਰਾ, ਪੁ:—'ਧੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖਾਉਣਾ, ਟਿਕਵਾਉਣਾ, ਦੇਣਦਾਰ ਹੋਣਾ ।

ਧਰਾਈ, ਸ:—ਰੋਜ਼ਾ ਸਾਂਭਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ,

ਧਰਾਸ, ਪੁ:—'ਧਰਵਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਰਵਾਉਣਾ', ਵੇਖੋ ।

ਧਰਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਜਾਉਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਦੇਣਾ ॥

ਧਰਾਵਾ, ਵਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧਰਿੱਗ
ਧਰੁੱਗ } ਪੁ: ਵਿ:—ਦੁਸ਼ਟਤਾਈ, ਜ਼ੁਲਮ, ਫਿਟਕਾਰ, ਨਿਕੰਮਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ (ਧਰਿੱਗ ਜਨਮ) ॥

ਵਿਸਮਯਕ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ! ਲਖਲਾਨਤ ॥

ਧਰੂਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਗਤ, ਇੱਕ ਤਾਰਾ ॥

ਧਰੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਹਣਾ, ਰੁਖ ਤੋਂ ਫਲ ਲਾਹਣਾ ।

ਧਰੇਕ, ਸ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀ ਛਾਉਂ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹ ॥

ਧਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸ ਪੈਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ ॥

ਧਰੇਲ, ਸ:—ਘਰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਤੀਮਤ ॥

ਧਰੇਵਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਘਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ।

ਧਰੋਹ
ਧ੍ਰੋਹ } ਪੁ:—ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ (ਕਰਨਾ, ਕਮਾਉਣਾ)।

ਧਰੋਹਰ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਧਰੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਅਮਾਨਤ ॥

ਧਰੋਹੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਧਰੋਹ ਕਰੇ ॥

ਧਲਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਗਲ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਰੱਸੇ, ਭਰਮ, ਧੋਖਾ ॥

ਧਲੁਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਕੁ ਘਿਉ ਨਾਲ ਸਣੇ ਚੋਪੜਨਾ ।

ਧਵੱਹ
ਧਵਾਹਾਂ } ਪੁ:—ਛੱਤ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਧੂਆਂ ॥

ਧੜ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ, ਗਾਹਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਭੂਸੀ ਅਤੇ ਦਾਣਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ।

ਧੜ ਮਾਰੇ ਜਾਣਾ / ਧੜ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਧੜ ਵਿੱਚ ਸਤਿਆ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਧੜਕ, ਸ:-ਪੁ:—ਡਰ, ਖੌਫ, ਸਹਿਮ ॥

ਧੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਧੜਧੜ ਕਰਨਾ

ਧੜਕਾ, ਪੁ: / **ਧੜਕੀ**, ਸ: — ਡਰ, ਸਹਿਮ ਦਿਲ ਦੀ ਘਬ-ਰਾਟ, ਕੰਬਣੀ (ਪੈਣਾ) ॥

ਧੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਡਰਾਉਣਾ, ਸਹਿਮ ਪਾਉਣਾ ॥

ਧੜਤ / ਧੜਥ, ਪੁ:—ਧੜਵਾਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਿਕੀ ਹੋਈ ਜਿਨਸ ਦੀ ਦਸਤੂਰੀ, ਤੁਲਣ ਵਾਲੇ ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਧੜੱਲ, ਵਿ:-ਨੰਗਾ (ਗੰ) ॥

ਧੜੱਲਾ, ਪੁ:-ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਗੜੇ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭੀੜ ਦਾ ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਹਥੌੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਭੀੜ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਨੰਗ ਧੜੱਲਾ, ਵਿ:-ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ ॥

ਧੜਵਾਇਣ, ਸ:-ਧੜਵਾਈ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਧੜਵਾਈ, ਪੁ:-ਸ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਤੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਤੋਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੜਵਾਈ ਗਰੀ / ਧੜਵਾਈ ਗਿਰੀ, ਸ:-ਧੜਵਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਧੜਾ, ਪੁ:-ਜੱਥਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲੋਕ, ਧਿਰ, ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤੋਲ, ਜਿਸ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਤੋਲਣੀ ਹੋ ਉਸ ਦੇ ਤੋਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵੱਟੇ ਆਦਿਕ ਦੂਜੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਹੋਏ (ਕਰਨਾ) ॥

ਧੜਾਕਾ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਕਰੜੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਚੱਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧੜੀ, ਸ:-ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਭਾਰ, ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਲਪੇਟ, ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮਿੱਸੀ ਦੀ ਲੀਕ, ਤੀਮਤ ਦੀਆਂ ਪੁੜ ਪੁੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੌੜਨਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ, ਧਾਵਾ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਉਲਾਦ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਧਾਉਣੀ, ਸ:—ਧਾਵਾ, ਹੱਲਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਧਾਓ ਧਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਸਪਾ ਸਪ, ਝਟ ਪਟ ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ ॥

ਧਾਈ, ਸ:-ਹੱਲਾ, ਧਾਵਾ, ਕਾਹਲੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਧਾਈਂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ, ਮੁੰਜੀ, ਧਾਨ ॥

ਧਾਂਸ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੇਖ, ਨਸਵਾਰ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਜੋ ਖੰਘ ਹੋਵੇ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੰਘ, ਹੌਂਕਣੀ ॥

ਧਾਂਸ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਧਮਕਾਉਣਾ, ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਧਾਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਊ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਖੰਘਣਾ ॥

ਧਾਸਾ, ਪੁ:-ਮੁਸ਼ਕ, ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਦਾਬਾ ॥

ਧਾਹ, ਵਿਸਮਕ:-ਹਾਇ! ਓਹੋ! ॥
ਸ:-ਹਾਹੁਕਾ, ਬਿਰਲਾਪ ॥

ਧਾਹ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਹੁਕਾ ਭਰਨਾ, ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈ ਕੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੋਣਾ ॥

ਧਾਕ, ਧਾਂਕ, ਧਾਂਕ } ਸ਼ਃ—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਨਾਮੂ, ਸ਼ੋਭਾ, ਡਰ, ਸਹਿਮ ॥

ਧਾਗਾ, ਪੁਃ—ਵੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਡੋਰੀ, ਉਮਰ ॥

ਧਾਗਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਜ਼ਰ ਲਗਣ ਤੇ ਜਾਂ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਧਾਗਾ ਖੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੰਦੂ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਮਖ਼ਾਰ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਚਤ੍ਰੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਖੁਲਾਕੇ ਆਪਣੀ ਬੀਣੀ ਤੋਂ ਧਾਗਾ ਲਾਹੁਣਾ (ਇੱਕ ਰੀਤ) ॥

ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੰਦੂ ਤੀਮਤ ਦਾ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਬੀਣੀ ਉੱਤੇ ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ (ਇੱਕ ਰੀਤ) ॥

ਧਾਗਾ ਤਵੀਤ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਧਾਗੇ ਉੱਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਤਵੀਤ ('ਧਾਗਾ ਕਰਨਾ' ਵੇਖੋ) ॥

ਧਾਣ, ਪੁਃ—ਤੇਹ ਵਾਲੇ ਜੌਲ, ਝੌਨਾ, ਦਾਨ, ਖਰੈਤ, ਹੱਕ, ਗਰਬ ।

ਧਾਣ ਕੁਧਾਣ, ਪੁਃ—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਦਾਨ ।

ਧਾਣੀਂ, ਸਃ (ਬਹੁਃ)—ਭੁਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ (ਫੁਲਣੀਆਂ, ਭੁੰਨਣਾ) ਨ੍ਹਾਉਣਾ ।

ਧਾਤ, ਧਾਂਤ } ਸਃ—ਖਾਣ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਲੋਹਾ ਆਦਿਕ, ਵੀਰਜ (ਪਤਲੀ ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ, ਵਗਣੀ) ।

ਧਾਂਦਲ, ਧਾਂਦਲੀ } ਸਃ—ਹੌਲਾ, ਧੋਖਾ, ਗੜ ਬੜ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਧਾਂਦਲ ਪੈਣੀ, ਧਾਂਦਲ ਮਚਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਧੋਖਾ ਹੋਣਾ, ਪੁਲਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਆ ਪੈਣਾ ॥

ਧਾਂਦਲਣ, ਸਃ **ਧਾਂਦਲੀ,** ਪੁਃ **ਧਾਂਦਲੀਆ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਹੌਲਾ ਜਾਂ ਫਰੇਬ ਕਰੇ ॥

ਧਾਧਾ, ਪੁਃ—'ਠਾਹ ਠਾਹ' ਵੇਖੋ ।

ਧਾਂ ਧਾਂ, ਸਃ—ਤੋਪ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਮੁੱਕੀਆਂ ਪੈਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਧਾਪ, ਸਃ—ਢੋਲ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਧਿਬ, ਧਿਬ ॥

ਧਾਬ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਣਕ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਧਾਮ, ਪੁਃ—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਘਰ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੜਕਾ ਦੇ ਘਰੀਂ ਖੜਾਕ ਵੰਡਦੇ ਹਨ

ਧਾਮਣ, ਪੁਃ—'ਧਮਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਾਮਾ, ਧਾਮਾਂ } ਪੁਃ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਜੁਆਲਣ ਵਾਸਤੇ ਸਦਣਾ (ਦੇਣਾ) ॥

ਧਾਰ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਲੀਕ, ਵਹਿਣ, ਨਦੀ, ਦੁੱਧ, ਪਹਾੜ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤਿਖਾ ਪਾਸਾ, ਮੂਤ੍ਰ ॥

ਧਾਰ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ, ਧਾਰ ਲਾਉਣੀ॥

ਧਾਰ ਦੇਣਾ, ਧਾਰਾਂ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ ਮਾਂਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁਧ ਚੁੰਘਾਉਣਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਧਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤ੍ਰਨਾ, ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਧਾਰ ਖੁੰਢੀ ਕਰਨੀ ॥

ਧਾਰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਥਿਆਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨੀ ।

ਧਾਰ ਲੈਣਾ, ਧਾਰਾਂ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਹਿੰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਣਾ ॥

ਧਾਰਨ, ਸ: ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਚੋਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਨਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ ॥

ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਾਨਣਾ, ਮਿਥਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਲੈਣਾ, ਰਖਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ (ਜਨੇਊ ਧਾਰਨਾ) ॥

ਧਾਰਾ, ਸ:—ਧਾਰ, ਨਦੀ, ਵਹਿਣ ॥

ਧਾਰੀ, ਸ:—ਖਾਨਾ, ਲੀਕ, ਲੀਹ ॥
ਪੁ:—ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਧਾਵਾ, ਪੁ:—ਹੱਲਾ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਦੌੜ, ਦੂਤ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਧਾਵੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ॥

ਧਾੜ, ਸ:—ਭੀੜ, ਘੱਠ, ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ॥
ਵਿਸਮਯ:—ਹਾਇ! ਅਫ਼ਸੋਸ! ਹੋਰ!

ਧਾੜ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਆ ਪੈਣਾ, ਡਾਕਾ ਪੈਣਾ ।

ਧਾੜਵਣ, ਧਾੜਵੀ, ਸ: ਲੁਟੇਰਾ (ਰੀ), ਜੋ ਧਾੜਾ ਮਾਰੇ, ਡਾਕੂ ॥

ਧਾੜਾ, ਪੁ:—ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦਾ ਹੱਲਾ, ਲੁੱਟ, ਡਾਕਾ ॥

ਧਾੜਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਾੜ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਲੁੱਟਣ ਆ ਪੈਣਾ, ਧਖੋ ਨਾਲ ਲੈਣਾ, ਡਾਕਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਧਾੜਾ ਲੋਹੜਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਹਾਇ! ਅਫ਼ਸੋਸ, ਹੋਰ ॥

ਧਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਸੂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ ॥

ਧਿਅੱੜਾ, ਵਿ:—ਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ, ਧੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ॥

ਧਿਆ, ਧਿਆਉ, ਪੁ:—ਪੋਥੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਧਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ, ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ ।

ਧਿਆਹਣ, ਧਿਆਹਣੀ, ਧਿਆਣ, ਸ: ਧੀ, ਭੈਣ, ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਧੀ, ਵੰਸਰੀ ਆਦਿਕ ॥

ਧਿਆਣਾ, ਪੁ:—ਧੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿਕ ॥

ਧਿਆਣੀ, ਸ:—'ਧਿਆਹਣ' ਵੇਖੋ, ਜਜਮਾਨ ਦੀ ਧੀ ਭੈਣ ॥

ਧਿਆਨ, ਪੁ:—ਖਿਆਲ, ਵਿਚਾਰ, ਚੇਤਾ, ਸੋਚ ।

ਧਿਆਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਸੋਚਣਾ, ਵਿਚਰਨਾ ।

ਧਿਔਨੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭਗਤ ॥

ਧਿਆਰ, ਪੁ:—'ਤਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧਿਹੱਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ।

ਧਿੱਕਾਰ, ਪੁ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ॥

ਧਿੱਕਾਰਣ, ਸ:
ਧਿੱਕਾਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਿਆ ਜਾਵੇ, ਲਾਨਤਣ (ਤੀ)।

ਧਿੱਕਾਰਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਲਾਨਤ ਦੇਣੀ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ॥

ਧਿੰਗ, ਪੁ:—ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਵੇ।

ਧਿਗਾਣਾ
ਧਿੰਗਾਣਾ } ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖਤੀ॥

ਧਿਗਾਣੇ
ਧਿੰਗਾਣੇ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਕੇ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ, ਬਦੋ ਬਦੀ, ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ।

ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ
ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ } ਸ:—ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ

ਧਿਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਭਰੋਸਾ ਰਖਣਾ, ਅਤਬਾਰ ਕਰਨਾ

ਧਿਜਾ
ਧਿਜਾਉ } ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਵਸਾਹ, ਆਸਰਾ (ਆਉਣਾ, ਦੇਣਾ)।

ਧਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰੋਸਾ ਦੇਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਧਿਤਕਾਰ, ਸ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ॥

ਧਿਰ, ਸ:—ਪੱਖ, ਪਾਸਾ, ਬਚਾਉ, ਮੱਦਤ, ਧੜਾ॥

ਧਿਰ ਧਿਰ ਦਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹੁਦਾਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ॥

ਧਿਰਕਾਰ, ਸ:—ਧਿੱਕਾਰ ਧਿਤਕਾਰ, ਫਿਟਕਾਰ।

ਧਿਰਵਾਸ, ਪੁ:—'ਧਰਵਾਸ' ਵੇਖੋ॥

ਧਿਰਿਗ (ਧ) ਵਿ:—ਲਾਨਤੀ, ਜੋ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਧਿੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਵਾਉਣਾ, ਘਸੀਟਵਾਉਣਾ॥

ਧਿੜਵਾਈ, ਸ:—ਖਿਚਣ ਧੂਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ॥

ਧੀ
ਧੀਆ } ਸ:—ਬੇਟੀ, ਪੁਤ੍ਰੀ, ਕਾਕੀ, ਜਾਈ ਕੰਨਿਆ, ਲੜਕੀ॥

ਧੀ ਧਿਆਣੀ, ਸ:—ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਦੀ ਧੀ ਭੈਣ॥

ਧੀਪੁੱਤ (ਕ੍ਰ)
ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ (ਕ੍ਰੀ) } ਪੁ:, ਸ:—ਉਲਾਦ, ਬਾਲ, ਜਾਤਕ॥

ਧੀਅੱਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ॥

ਧੀਂਗ, ਪੁ:—'ਧਿੰਗ' ਵੇਖੋ॥

ਧੀਂਗਾ ਧਾਂਗੀ
ਧੀਂਗੋ ਧਾਂਗੀ } ਸ:—'ਧਿੰਗਾ ਮਸਤੀ' ਵੇਖੋ

ਧੀਣਵਾਂ, ਪੁ:—'ਧੇਲਵਾਂ' ਵੇਖੋ।

ਧੀਮਾ, ਪੁ:
ਧੀਮੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਿਮ੍ਰ, ਨਰਮ, ਸੁਸਤ, ਹੌਲਾ।

ਧੀਮੇ ਧੀਮ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ॥

ਧੀਰ
ਧੀਰਜ } ਸ:—ਸਬਰ, ਹੌਸਲਾ, ਵਿਚਾਰ, ਨਰਮੀ (ਕਰਨਾ)॥

ਧੀਰਜ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨੂੰ ਧਰਵਾਸ ਦੇਣਾ

ਧੀਰਜ ਮਾਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਧੀਰਜ ਹੋ ।

ਧੀਰਜੀ
ਧੀਰਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਧੀਰਜ ਕਰੇ (ਹੌਲਾ) ॥

ਧੀਰੀ, ਸ:—ਅੱਖ ਦੀ ਪੁਤਲੀ ।

ਧੀਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ।

ਧੀੜ,
ਧੀੜ ਘਸੀਟ } ਸ:—ਖਿੱਚ, ਘਸੀਟ ਧੂਹ ।

ਧੀੜਨਾ
ਧੀੜਨਾ ਘਸੀਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ, ਧੂਹਣਾ ।

ਧੁਆਉਟ, ਸ:—ਧੋਲ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ਧੁਆਈ ॥

ਧੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਆਈ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਧੁਆਸ, ਸ:—ਮਾਂਹ ਦੀ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਦਾਲ ਦਾ ਆਟਾ ।

ਧੁਆਹਾਂ, ਪੁ:—ਧੂਆਂ, 'ਧਵਾਹਾਂ' ਵੇਖੋ ।

ਧੁਆਂਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਏਂ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਹੇਠੋਂ ਸੜਕੇ ਲਗ ਜਾਣਾ ।

ਧੁੱਸ, ਸ:—ਸਿਰ ਅਗਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਨੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਧੁਸ ਮਾਰਨੀ, ਸ:—ਸਿਰ ਅਗਾਹ ਕਰਕੇ ਨੱਠਣਾ, ਢੁੱਡ ਮਾਰਨਾ ।

ਧੁਸਤ੍ਰ, ਸ: ਦੋਰੰਗੀ ਬਣਤ ਦਾ ਮੋਟਾ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ।

ਧੁੱਸਾ ਪੁ:—ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਬਣੀ ਮੁਲਾਇਮ ਚਾਦਰ ।

ਧੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧੁਕ ਧੁਕਾ, ਪੁ:—ਘਬਰਾਟ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ ਦਿਲ ਦੀ ਮਠੀ ਪੀੜ ।

ਧੁਕ ਧੁਕੀ, ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਧੁਖ, ਸ:—ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਣੀ ॥

ਧੁਖ ਉੱਠਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਪੈਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸੋਂ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਦੇਸ, 'ਧੁਖ ਪੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲਗਣੀ, ਬਲਣ ਲੱਗਣਾ, ਜਲਣ ਹੋਣੀ, ਥੱਕ ਜਾਣਾ, ਪੈਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੋਂ ਜਾਣਾ, ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਧੁਖ ਧੁਖਾ, ਪੁ:—'ਧੁਕ ਧੁਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖ ਧੁਖੀ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ, 'ਧੁਕ ਧੁਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਲਾਉਣੀ ॥

ਧੁੰਗਾਰ
ਧੁੰਗਾਰਨਾ } 'ਢੁੰਗਾਰ' 'ਢੁੰਗਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੱਜ, ਪੁ:—ਚੋਰ ॥

ਧੁਣ
ਧੁਨ } ਸ:—ਧਿਆਨ, ਲਗਨ, ਸੁਰ, ਤਾਨ ।

ਧੁਣਕਣਾ
ਧੁਣਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੁਣਖੀ ਨਾਲ ਰੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਪਿੰਜਣਾ ।

ਧੁਣਕੀ }
ਧੁਣਖੀ } ਸਃ—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ।

ਧੁਣਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਣਖਾਈ, ਸਃ—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਣ ਧੁਣੀ, ਸਃ—ਤੁਣ ਤੁਣੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰੰਗੀ ॥

ਧੁਣੀਆਂ, ਪੁਃ—ਰੂੰ ਧੁਣਖਣ ਵਾਲਾ, ਪੇਂਜਾ ॥

ਧੁੰਦ, ਸਃ ਕੁਹਰ, ਹਨੇਰਾ, ਘੱਟਾ ਪਸਰਨਾ, ਅੰਧ (ਚੜ੍ਹਨੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਧੁੱਦਰ }
ਧੁੱਦਲ } ਸਃ—ਰੱਤੀ ਸੁਆਹ, ਖੇਹ ॥

ਧੁੰਦਲਾ, ਵਿਃ—ਧੁੰਦ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਦਿੱਸੇ ॥

ਧੁੰਦਕਾਰ }
ਧੁੰਦੂਕਾਰ } ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਧੁੰਦ, ਹਨੇਰਾ

ਧੁਨ, ਸਃ—'ਧੁਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੰਨ, ਪੁਃ—ਦੌੜੀ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਹੋਈ ਧੁੰਨੀ

ਧੁੰਨੀ, ਸਃ—ਢਿੱਡ ਉੱਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚਲੀ ਡੂੰਘੀ ਥਾਂ।

ਧੁੱਪ, ਸਃ—ਸੂਰਜ ਦਾ ਚਾਨਣ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪਤ

ਧੁੱਪ ਘੜੀ, ਸਃ—ਧੁੱਪ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਾਲ ਵਖਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਧੁੱਬਲੀ, ਸਃ—ਦੱਬਲੀ, ਸੰਘਣੇ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੂਲਾ ॥

ਧੁੰਮ, ਸਃ—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਅਵਾਈ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਖਬਰ (ਪੈਣੀ, ਮਚਣੀ) ।

ਧੁੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਗੱਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ।

ਧੁਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਨਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ।

ਧੁਰ, ਪੁਃ—ਸਿਰਾ, ਮੁੱਢ ਅਸਲ ਹਦ, ਪਹੀਏ ਦੀ ਲੱਠ। ਪਤ ਬਾਜ਼ਾ ਦੀ ਖੇਲੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਸਾ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਮਾਲ ਲੁਟਨਾ ਹੋ ॥

ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਨਿਰੰਤਰ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ॥

ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ, ਸਃ—ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ॥

ਧੁਰਨਾ, ਪੁਃ—'ਧੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਰਪਦ }
ਧੁਰਬਤ } ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ਜਾ ਛੰਦ ॥

ਧੁਰਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਸਃ—ਹਿੱਲਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਦੌੜਨਾ ।

ਧੁਰਾ, ਪੁਃ }
ਧੁਰੀ, ਸਃ } ਪਹੀਏ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਲਠ ਜਾਂ ਮੋਟੀ ਲੱਕੜ ॥

ਧੁਰੇ, ਪੁਃ-(ਬਹੁਃ) 'ਧੱਜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਧੁਰੇਲ, ਸਃ-'ਧਰੇਲ' ਵੇਖ ॥

ਧੁਰੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਮੁੱਢੋਂ, ਉੱਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ, ਉੱਸੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੱਲੋਂ ॥

ਧੁਰੋਹ / **ਧੁਰੋਹੀ** } 'ਧਰੋਹ' 'ਧਰੋਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁਲਧੁਲੀ, ਸ:—ਹਿਲ ਜੁਲ, ਕੰਬਣੀ, ਥੁੜਕਣਾ ॥

ਧੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਧੁਲਵਾਈ, ਸ:—ਧੁਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧੋਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਧੁਲਾਉਟ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਧੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਧੁਲਾਊ, ਵਿ:—ਧੋਣ ਜੋਗਾ, ਧੋਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੁਲਾਈ, ਸ:—ਧੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਧੁਲਾਵਟ, ਸ:—'ਧੁਲਾਉਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੜਕਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ, ਝੱਕਣਾ ॥

ਸ:—ਸੰਸਾ, ਧੜਕੀ, ਝਿਜਕ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਧੜਕਣੀ, ਸ:—'ਧੜਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੁੜਕਾ, ਪੁ: / **ਧੁੜਕੀ,** ਸ: } ਸੰਸਾ, ਧੜਕੀ, ਝਿਜਕ, ਡਰ, ਚਿੰਤਾ ॥

ਧੁੜਕੂ, ਪੁ:—'ਧੜਕਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧੂੰ / **ਧੂੰਆਂ** } ਪੁ:—ਅੱਗ ਬਲਣ ਨਾਲ ਜੋ ਕਾਲਕ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਸੇਕਣ ਵਾਸਤੇ ਕੱਖ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਬਲਦਾ ਢੇਰ ।

ਧੂੰ ਕਸ਼, ਪੁ:—ਧੂਆਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਛੇਕ ਜਾਂ ਨਾਲੀ ॥

ਧੂਆਂ ਪਾਉਣਾ / **ਧੂਆਂ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਧੂਆਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਧੂਏਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਧੂਈ, ਸ:—ਬਲਦੇ ਕੱਖ ਕਾਨ ਦੀ ਢੇਰੀ, ਧੂਣੀ, ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ॥

ਧੂਸ, ਸ:—'ਧੁਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੰਨ ਕੇ ਭਰਨਾ, ਢੁਡ ਕੱਢਕੇ ਦੌੜਨਾ ॥

ਧੂਹ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚੋਭਵੀਂ ਪੀੜ ਹੋਵੇ, ਖਿੱਚ (ਪੈਣੀ) ॥

ਧੂਹ ਘਸੀਟ, ਸ:—ਫੜਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਧੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਣਾ, ਘਸੀਟਣਾ, ਤੁੰਨ ਕੇ ਭਰਨਾ ॥

ਧੂਹਾ ਧਾਬੀ, ਸ:—ਖਿੱਚ ਘਸੀਟ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਧੂਹੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ, ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਖੋਹ ਪੈਣੀ ॥

ਧੂਖ, ਸ:—ਜਲਨ, ਸੇਕ, ਹਵਾੜ੍ਹ ॥

ਧੂਖਰ, ਸ:—ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਾਲ ਰਿੰਨ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧੂਣਾ / **ਧੂਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਧੂਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਣੀ, ਸ:—ਬਲਦੇ ਕੱਖ ਕਾਨ ਦੀ ਢੇਰੀ, ਅੱਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਲਕੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਹਟਾਈ, ਜਾਲ (ਦੇਣੀ) ॥

ਧੂਣੀ ਸੁਲਗਾਉਣੀ
ਧੂਣੀ ਧੁਖਾਉਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ ।

ਧੂਣੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਣੀ ਬਾਲ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਜਾਣਾ ॥

ਧੂਤਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਧੂ ਧੂ
ਧੂੰ ਧੂੰ } ਪੁ:—ਸੰਖ ਜਾਂ ਤੁਰਮ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਧੂਪ, ਪੁ:—ਪੂਜਾ ਵੇਲੇ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਧੂਪ ਦੇਣਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣਾ॥

ਧੂਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂਪ ਧੁਖਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦੇਣੀ ॥

ਧੂਪੀਆ, ਪੁ:—ਧੂਪ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੂਮ, ਸ:—'ਧੁਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂਮ ਧਾਮ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ, ਰੌਣਕ (ਕਰਨੀ, ਮਚਣੀ, ਮਚਾਉਣੀ) ॥

ਧੂਮੀ, ਪੁ:—ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਧੂਰਤ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬਦਮਾਸ਼, ਫ਼ਰੇਬੀ ॥

ਧੂਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਦੁੰਬ ਵਾਲਾ ਲਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਧੂਲ, ਸ:
ਧੂੜ, ਸ: } ਖੇਹ, ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਘੱਟਾ, ਗਰਦ ॥

ਧੂਲ ਕੋਟ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਕੰਧ ਜਾਂ ਸਫੀਲ ॥

ਧੂੜ ਗੱਡੀ, ਸ:—ਧੂੜ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ, 'ਮੋਟਰ ਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੂੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੂੜ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਪਰ ਉਪਰ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਧੂੜਾ, ਪੁ:—ਬਰੀਕ ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਪਲੇਥਣ, ਸ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੁਰਖ ਚੂਰਣ ॥

ਧੇਉਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਅਨਾਜ, ਪੁਰਾਣੀ ਕਣਕ॥

ਧੇਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਧਰੇਕ॥

ਧੇਣ, ਸ:—ਧੇਨ, ਗਊ ॥

ਧੇਣਵਾਂ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਦੁੱਧ, ਥੋੜਾ ਦੁੱਧ, ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ॥

ਧੇਤਾ, ਵਿ:—'ਧਿਅੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੇਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਧਾ ਪੈਸਾ ॥

ਧੇਲੀ, ਸ:—ਅੱਧਾ ਰੁਪਯਾ, ਅਠਿਆਨੀ ॥

ਧੈਹ ਧੈਹ
ਧੈ ਧੈ } ਸ:—'ਢੈਹ ਢੇਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੈਣ, ਸ:—ਗਊ ॥

ਧੋ, ਪੁ:—ਧੋਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਧੁਆਈ ॥

ਧੋ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਧੋਤੀ, ਵਿ:—ਧੋੱਤੀ ਹੋਈ ॥

ਧੋਤੀ ਦਾਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਦਾਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਲਹੇ ਹੋਣ ॥

ਧੋਹ, ਪੁ:—'ਧਰੋਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਹਣ, ਸ:
ਧੋਹਾ, ਪੁ:
ਧੋਹੀ, ਸ: } ਜੋ ਧੋਹ ਜਾਂ ਧਰੋਹ ਕਰੇ ॥

ਧੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧੌਂਖਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਖਾ, ਪੁ:—ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ, ਝਾਂਸਾ, ਭਰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ) ॥

ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ, ਛਲੇ ਜਾਣਾ ।

ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਰੇ ਦੇ ਛਲਣਾ ॥

ਧੋਣ, ਪੁ:—ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਧੋਤੀ ਜਾਵੇ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ।

ਧੋਣ ਧਾਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਧੋਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ, ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਧੋਤਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਹੌਲਾ ਦੇਸੀ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ ।

ਧੋਤੀ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤੇੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ॥

ਧੋੱਧਾ, ਪੁ:—'ਧੰਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਬਣ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲੀ, ਧੋਬੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਧੋਬਾ
ਧੋਬੀ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਪੜੇ ਧੋਣਾ ਹੈ ॥

ਧੋਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਧੁਮਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੋਰ, ਪੁ:—ਧੁੰਨ, ਖੋਹ, ਘੱਟਾ ॥

ਧੋਰਮਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਯਾ, ਕਦੇ ਕਦੇ ਪੈਸਾ ॥

ਧੋਰੀ
ਧੋਰੀਆ } ਪੁ:—ਬਲਦ, ਢੌਰ, ਢੱਗਾ ॥

ਧੋੜ
ਧੋੜਾ } ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਫਿੱਕਾ, ਫਿਟਕਾਰ ॥

ਧੌਂਸ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਧੋਖਾ (ਦੇਣੀ) ॥

ਧੌਂਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕੇ ਧੋਖਾ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਂਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੌਂਸ ਦੇਣੀ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਧੌਂਸਾ, ਪੁ:
ਧੌਂਸੀ, ਸ: } ਵੱਡਾ ਢੋਲ, ਨਗਾਰਾ, ਤਬਲਾ (ਕੀ) ॥

ਧੌਂਸੀਆ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦੇ ਮੁਹਰੇ ਧੌਂਸਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਧੌਂਕਣਾ,
ਧੌਂਕਣੀ, } ਕ੍ਰਿ:—ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਫੂਕਣਾ ॥

ਧੌਂਕਣੀ,
ਧੌਂਕਣੀ, } ਸ:—ਵਾਯੂ ਨਾਲ ਫੂਕਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਧੌਂਕੜਾ, ਪੁ:—'ਧਮਕੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਧੌਖਣਾ,
ਧੌਂਖਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—'ਧੌਂਕਣਾ' ਵੇਖ ।

ਧੌਖਣੀ
ਧੌਂਖਣੀ } ਸ:—'ਧੌਂਕਣੀ' ਵੇਖ

ਧੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬ ਜਾਣਾ, ਲਿਫ ਜਾਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਣ, ਸ਼—ਗਰਦਨ, ਗਿੱਚੀ, ੨੦ ਸੇਰ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਧੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਧੌਂ ਬਲਾ, ਦਬ ਜਾਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਧੌਣੀ, ਸ਼—ਸੰਮਤ ੧੯੬੯ ਵਿਚ ਜੋ ਕਾਲ ਪਿਆ ਸਾ ॥

ਧੌਰਾ, ਪੁ—'ਧਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਧੌਲ, ਪੁ—ਧਰਤੀ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬਲਦ, ਧਰਮ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਧੱਫਾ ॥

ਵਿ—ਚਿੱਟਾ ॥

ਧੌਲ ਦਾੜ੍ਹਾ
ਧੌਲ ਦਾੜ੍ਹੀ } ਪੁ—ਜਿਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਚਿੱਟੀ ਹੈ ॥

ਧੌਲਰ, ਪੁ—ਹਵੇਲੀ, ਮਹਿਲ, ਮਾੜ੍ਹੀ ॥

ਧੌਲਾ, ਪੁ
ਧੌਲੀ, ਸ਼ } ਵਿ—ਚਿੱਟਾ (ਟੀ), ਚਿੱਟਾ ਵਾਲ, ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ ।

ਧੌਲਾ ਦਾੜ੍ਹਾ, ਪੁ
ਧੌਲੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ਼ } ਜਿਸ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਚਿੱਟੀ ਹੈ।

ਧੌਲੀ ਧਾਰ, ਸ਼—ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਇਕ ਬਰਫ ਵਾਲਾ ਪਹਾੜ ।

ਧੌਲੂ, ਪੁ—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਕੀੜਾ, ਇੱਕ ਘਾਹ, ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ ॥

ਧੌੜੀ, ਸ਼—ਮਹੀਂ ਦੀ ਖੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਚੰਮ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਨ, ਪੁ—ਨੰਨਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੰਝੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ।

ਨ
ਨਾ
ਨਾਂ } ਕ੍ਰਿ ਵਿ—ਨਹੀਂ, ਨਿਸ਼ੇਧ, ਸੱਚ ਮੁਚ ਨਾਵਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਅੱਗੇ ਲੱਗਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਉਲਟਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਜਿਹਾ:—

ਨਲਾਇਕ
ਨਲੈਕ
ਨਾਲਾਇਕ } ਵਿ—ਜੋ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ॥

ਨਪਾਕ, ਵਿ—ਜੋ ਪਾਕ (ਪਵਿੱਤ੍ਰ) ਨਹੀਂ ਆਦਿਕ ।

ਨਾਉਮੈਦ, ਵਿ—ਜਿਸਨੂੰ ਉਮੈਦ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਾਸ ।

ਨਾਇਨਸਾਫ, ਵਿ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਫ ਨਹੀਂ

ਨਾਸ਼ੁਕਰ
ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ } ਵਿ—ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ।

ਨਹੱਕ
ਨਾਹੱਕ } ਵਿ—ਐਵੇਂ ਹੀ, ਜੋ ਹੱਕ ਨਹੀਂ, ਅਨਿਆਉਂ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ ॥

ਨਾ ਗੁਆਰ, ਵਿ—ਜੋ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਨਾ, ਲੱਗੇ ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾ ਭਾਵੇ ।

ਨਾ ਚੀਜ, ਵਿ—ਨਕਾਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਤੁੱਛ ।

ਨਡਰ, ਵਿ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ॥

ਨਤਾਕਤ
ਨਾਤਾਕਤ } ਵਿ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ ।

ਨਤਾਕਤੀ
ਨਾ ਤਾਕਤੀ } ਸ਼—ਤਾਕਤ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ।

ਨਦਾਨ
ਨਾਦਾਨ } ਵਿ—ਅਞਾਣਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਮਸੂਮ ॥

ਨਦਾਨੀ
ਨਾਦਾਨੀ } ਸੰ:—ਮੂਰਖਤਾਈ, ਜਹਾਲਤ ।

ਨਦਾਰ
ਨਾਦਾਰ } ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਭੁੱਖਾ, ਦੁਆਲੀਆ ।

ਨਾ ਪਸੰਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਗੁਆਰ ।

ਨਾ ਪਸੰਦੀ, ਸੰ:—ਗੁੱਸਾ, ਖਫਗੀ, ਨਰਾਜ਼ੀ ।

ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨੇ ॥

ਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨੀ, ਸੰ:—ਹਿੱਕ ਖੁੰਦੀ, ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ । ਵਿ:—ਨੀਲਾ ॥

ਨਾ ਬਾਲਿਗ, ਵਿ:—ਅਞਾਣਾ, ਜੋ ਜੁਆਨ ਨਹੀਂ ॥

ਨਾ ਬਾਲਿਗੀ, ਸੰ:—ਜੁਆਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ॥

ਨਮਰਦ
ਨਾਮਰਦ } ਵਿ:—ਜੋ ਉਲਾਦ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦਾ, ਭਰਾਕਲ ॥

ਨਾਮਾਕੂਲ, ਵਿ:—ਨਾ ਮੁਨਾਸਬ, ਵਾਹਯਾਤ, ਅਕਲੋਂ ਬਾਹਰਾ ।

ਨਾਮੁਰਾਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਬੇਨਸੀਬ ॥

ਨਾਮੁਰਾਦੀ, ਸੰ:—ਬੇਨਸੀਬੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ॥

ਨਰਾਜ਼
ਨਾਰਾਜ਼ } ਵਿ:—ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ।

ਨਈ, ਵਿ:—ਨਵੀਂ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ॥

ਨਈਵੇਦ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਭੋਗ ॥

ਨਸ, ਸੰ:—ਨਾੜੀ, ਰਗ ॥

ਨਸ਼ਈ, ਪੁ:—ਜਿਸਨੇ ਨਸ਼ਾ ਪੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋ, ਮਸਤ, ਅਮਲੀ ॥

ਨਸ਼ਕਾ, ਪੁ:—'ਨਕਸ਼ਾ' ਵੇਖੋ ।

ਨਸ਼ਟ, ਸੰ, ਵਿ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹ, (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਨੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੌੜਨਾ, ਭੱਜਣਾ, ਬਹੁਤ ਛਿੱਥਾ ਜਾਣਾ, ਗਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ ॥

ਨਸ਼ਤਰ, ਸੰ:—ਲਹੂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹਥਿਆਰ ।

ਨਸ਼ਤਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਤਰ ਮਾਰ ਕੇ ਲਹੂ ਜਾਂ ਪਾਕ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਸ਼ਤਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਨਸ਼ਤਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਨਸਤਾਰਾ, ਪੁ:—"ਨਸਤਾਰਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਨਸਪਾਲ, ਪੁ:—ਅਨਾਰ ਦਾ ਛਿਲੜ ॥

ਨਸਪਾਲੀ, ਵਿ:—ਨਸਪਾਲ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ ਜਿਹਾ ॥

ਨਸ਼ਰ, ਵਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ਬਦਨਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਨਸਰੋਲ, ਵਿ:—ਪਾਸੇ ਦਾ, ਨੇਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦੇ (ਸੰਨਾ) ॥

ਨਸਲ, ਸ਼—ਕੁਲ, ਔਂਦ, ਟੱਬਰ, ਅਸਲ, ਵੰਸ ॥

ਨਸਲਦਾਰ, ਵਿ਼—ਕੁਲ ਦਾ ।

ਨਸਵਾਰ, ਸ਼—ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੁੱਟੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ॥

ਨਸਵਾਰੀ, ਵਿ਼—ਨਸਵਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ।

ਨਸ਼ਾ, ਪੁ਼—ਮਦ, ਮਸਤੀ, ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਦਾ ਅਮਲ, ਮਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਹੰਕਾਰ ॥

ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ, ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼ ਨਸ਼ੇ ਨਾਲ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਨਸ਼ਾ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣਾ, ਜਾਂ ਪੀਣਾ ॥

ਨਸ਼ੇਖੋਰ, ਨਸ਼ੇਬਾਜ਼ ਪੁ਼—ਜੋ ਨਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ।

ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਲਹਿਰ, ਸ਼—ਨਸ਼ਾ ਪੀਕੇ ਜੋ ਬੇ ਫ਼ਿਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਰਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਨਸ਼ਾ ਪੀ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਸਤ ਹੋਣਾ ।

ਨਸ਼ਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ ।

ਨਸ਼ਾਇਣ, ਸ਼—ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਵਾਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ।

ਨਸ਼ਾਸਤਾ, ਪੁ਼—ਕਲਫ ਦਾ ਸਤ ॥

ਨਸ਼ਾਦਰ, ਪੁ਼—ਇਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ।

ਨਸ਼ਾਨਾ, ਪੁ਼—ਜਿੱਥੇ ਤੀਰ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣੀ ਹੈ, ਮਨੋਰਥ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ।

ਨਸ਼ਾਨੀ, ਸ਼—ਪਛਾਣ, ਪਤਾ, ਚਿਨ੍ਹ ।

ਨਸੀਹਤ, ਸ਼—ਸਿੱਖ, ਮਤ, ਉਪਦੇਸ਼, ਸਲਾਹ ਝਿੜਕੀ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਨਸੀਬ, ਨਸੀਬਾ ਪੁ਼—ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ, ਭਾਗ ॥

ਨਸੀਬ ਸੜ ਜਾਣੇ, ਨਸੀਬ ਫੁੱਟ ਜਾਣੇ ਕ੍ਰਿ਼—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਨਸੀਬ ਸੜਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ ਕ੍ਰਿ਼—ਬੁਰੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ॥

ਨਸੀਬ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ਼—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ।

ਨਸੀਬ ਜਾਗਣਾ, ਨਸੀਬਾ ਜਾਗਣਾ ਕ੍ਰਿ਼—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਸੀਬ ਲੜਨੇ, ਨਸੀਬੇ ਲੜਨੇ ਕ੍ਰਿ਼—ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵਲ ਮਲੂਮ ਹੋਣ ਲੱਗਣਾ ।

ਨਸੀਰ, ਸ਼—'ਨਕਸੀਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸੁਆਰ, ਨਸੁਆਰੀ 'ਨਸਵਾਰ' 'ਨਸਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਸੂਰ, ਪੁ਼—ਫੋੜੀ ਦਾ ਫੋੜਾ, ਜ਼ਖਮ, ਘਾਉ ।

ਨਸ਼ੈਣ, ਸ਼—'ਨਸ਼ਾਇਣ' ਵੇਖੋ ।

ਨਸੋ, ਕ੍ਰਿ਼—ਨਠੋ ਸੋ ॥

ਨਹਾਂ, ਪੁ਼—ਘਰਾਦੀ ਦੀ ਗੋਲ ਕੀਵਿਆਂ ਵਾਲ ਛੈਣੀ ।

ਨਹਾਉਣ (ਨ੍ਹਾਉਣ) ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ਼—ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਨਹਾਉਣਾ, ਨ੍ਹਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ਼—ਪਿੰਡਾ ਧੋਣਾ, ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਨਹਾਸ, ਪੁ:—ਨਸਵਾਰ ॥

ਨਹਾਰ, ਪੁ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਵਿ:—ਸਵੇਰੇ ॥

ਨਹਾਰੀ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਖਾਣਾ, ਗੁੜ ਆਟਾ ਮਿਲਾਕੇ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਨਹਿ
ਨਹਿੰ } ਪੁ: —'ਨਹੁੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਹਿਸ, ਵਿ:—ਭੈੜਾ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਚੰਦਰਾ ॥

ਨਹਿੰਦਰ, ਸ:—ਜਨੌਰਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਨਹੁੰ ॥

ਨਹਿਰ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਬਣਾਉਟੀ ਨਦੀ।

ਨਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬਲਦ, ਖੁਲਸੀ ਆਦਮੀ ॥

ਨਹਿਰੀ, ਸ: —ਖੁਲਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਹਿਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲੇ ॥

ਨਹਿਰੀਆਂ ਪਾਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਲਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥

ਨਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਨੌਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ।

ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਾਂ, ਨ ॥ ਸ:—ਇਨਕਾਰ ॥

ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਫੇਰ।

ਨਹੁੰ, ਪੁ:—ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਚੰਡੋਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖੁਰ, ਨਹਿੰਦਰ।

ਨਹੁੰ ਲਾਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁਆਂ ਦੇ ਕੰਢ ਕੱਟਣੇ ॥

ਨਹੁੰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਤਿਲਕਣਾ, ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਨਾਂ ਮੰਨਣਾ ॥

ਨਹੂਸਤ, ਸ:—ਖੋਟੀ ਕਿਸਮਤ, ਖਰਾਬੀ, ਗਰੀਬ, ਭੈੜਾ ਪੈਂਧਾ ॥

ਨਹੂਸਤਣ, ਸ:
ਨਹੂਸਤੀ, ਪੁ: } ਬੇ ਨਸੀਬ, ਗਰੀਬ, ਚੰਦਰਾ (ਰੀ) ॥

ਨਹੇਰਨਾ, ਪੁ:—ਨਹੁੰ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਨਹੇਰਣਾ ਸਿੰਘ, ਪੁ:—ਸਿੱਖ ਨਾਈ ॥

ਨਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਨਾਸ ॥

ਨਹੋਰਾ, ਪੁ:—ਉਲ੍ਹਾਮਾ, ਮੇਹਣਾ, ॥

ਨੱਕ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਹ ਅੰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁੰਘਦੇ ਹਨ, ਉੱਘਾ ਮਨੁਖ, ਉੱਘੀ ਸ਼ੈ ਵਡਿਆਈ, ਮਾਣ ॥
ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ (ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨੱਕ)।

ਨੱਕ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣਾ।

ਨੱਕ ਸੁਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੀਂਢ ਕੱਢਣਾ।

ਨੱਕ ਸੁਤਵਾਂ, ਪੁ:—ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਨੱਕ ॥

ਨੱਕ ਕਟਾ, ਵਿ:—'ਨੱਕ ਵੱਢਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਛੂੰਧੀ ਹੰਕਾਰੀ ॥

ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
ਨੱਕ ਚਾੜ੍ਹਨਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬੁਰੀ ਸਮਝਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਡੋਬ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਨੱਕ ਤੇ ਮੱਖੀ ਨਾਂ ਬੈਠਣ ਦੇਣੀ ਕ੍ਰਿ:—ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਵੱਡਾ ਸਮਝਣਾ॥

ਨੱਕ ਦੀ ਸੇਧੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਜਾਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਨੱਕ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਕ ਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ, ਨੱਕ ਵਹਿਣਾ ॥

ਨੱਕ ਬੈਠਣਾ (ਬੈਠ ਜਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ: ਨੱਕ ਚੌੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਕ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾ ਲੈਣੀ ॥

ਨੱਕ ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਲੇ ਕਰਨੇ, ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣੀ ॥

ਨੱਕ ਵਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਕ ਆਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਕ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਕ ਵੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨੱਕ ਵੱਢਾ, ਪੁ:
ਨੱਕ ਵੱਢੀ, ਸ:
ਨੱਕ ਵੱਢੋ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਹਿਯਾਉ ਨਹੀਂ ॥

ਨੱਕ ਵਾਲਾ, ਪੁ:
ਨੱਕ ਵਾਲੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਸਭ ਕਰਨ ॥

ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਦਮ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਗ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਕ ਹੋਣਾ ॥

ਨਕਸ਼, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਕਲ ॥

ਨਕਸ਼ ਨਿਗਾਰ, ਪੁ:—ਸਜਾਉਣ, ਰੂਪ ॥

ਨਕਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਸੂਰਤ, ਸ਼ਕਲ, ਨਮੂਨਾ ॥

ਨਕਸੀਰ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ, ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਨਿਕਲਣਾ (ਫੁੱਟਣੀ, ਫੁੱਟਣੀ) ॥

ਨਕਛਿਕਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦਵਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿੱਛਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਨਕਟਾ, ਪੁ:—ਨਕ ਵੱਢਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਨਕਟਾਈ, ਪੁ:—ਗਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਫੀਤ

ਨਕਤੋੜਾ, ਸ:—ਫ਼ਰਿਆਦ, ਝਿੜਕੀ, ਆਕੜ ਗੁੱਸਾ ॥

ਨਕਦ
ਨਕਦੀ } ਸ:—ਰੋਕੜ, ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਪੈਸਾ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ॥

ਨਕਦ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਕੀਮਤੀ ਇਨਾਮ, ਨਿਆਮਤ ।

ਨਕੰਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਛੇਰੇ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਲਥੇ ॥

ਨਕੰਦ ਬਛੇਰਾ, ਪੁ:—ਬੇ ਸਮਝ, ਅਲ੍ਹੜ ਮਨੁੱਖ ।

ਨਕਰਮਣ,
ਨਕਰਮਾ (ਮੀ), ਪੁ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ॥

ਨਕਲ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਵਾਕਰ ਕਰਨਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ, ਉਲਥਾ, ਉਤਾਰਾ (ਕਰਨੀ, ਲਾਹੁਣੀ) ਨਕਲੀ ਚੀਜ਼ ।

ਨਕਲ ਖ਼੍ਵਾਜਾ, ਪੁ:—ਗਿਲਟੀਆਂ ਦੀ ਸੋਜ ਦੀ ਇੱਕ ਦਵਾ ॥

ਨਕਲ ਨਵੀਸ, ਪੁ:—ਨਕਲ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਕਲੀ, ਵਿ:—ਅਸਲ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦੀ ਚੀਜ਼, ਜੋ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ।

ਨਕਲੀਆ, ਪੁ:—ਨਕਲ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਭੰਡ।

ਨੱਕਾ, ਪੁ:—ਕੰਢਾ, ਸਿਰਾ, ਗਲੀ, ਸੂਈ ਦਾ ਛੇਕ, ਨਲੀ ॥

ਨਕਾਸ, ਪੁ:—ਨਿਕਲਨ ਦਾ ਥਾਂ ਜਾਂ ਥਾਂ।

ਨਕਾਸ਼, ਪੁ:—ਨਕਸ਼ ਜਾਂ ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ।

ਨਕਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਨਕਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿਚਣਾ ॥

ਨਕਾਸੂ, ਪੁ:—ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮਾਲ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਨਦੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੋਯਾ ਨਾਲਾ ॥

ਨਕਾਹ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ (ਹੋਣਾ) ਕਰਨਾ, ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਨਕਾਹ ਮੁਤਾ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਲੈਕੇ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ)।

ਨਕਾਹਤੀ, ਸ:—ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਨਤਾਕਤੀ ॥

ਨਕਾਹੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਨਕਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਕਾਣਾ, ਪੁ:
ਨਕਾਣੀ, ਸ: } ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇ ॥

ਨਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਨਿਕੰਮਾ, ਇੱਕ ਵਾਜਾ ॥

ਨੱਕਾਲ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਪੈਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਆਉਣਾ,ਮੁਕਣਾ) ਨਕਲੀਆ ॥

ਨੱਕੀ, ਸ:—'ਨੱਕੀ ਪੂਰ' ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਦੋਂ ਦਾਉ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੌਡੀਆਂ ਦੇ ਗੀਟੇ ਗਿਣ ਕੇ ਇੱਕ ਬਚੇ, ਬਾਂਸ ਜਾਂ ਦੀਨ ਦੀ ਨਲੀ ॥

ਨੱਕੀ ਪੂਰ, ਪੁ:—ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਨੱਕੀ ਮੁੱਠ, 'ਨੱਕੀ ਪੂਰ' ਵਿੱਚ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ॥

ਨਕੀਬ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਰਾ, ਅਮੀਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਕੁੜਾ ਪੁ: ਨਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਕੂਆ, ਪੁ:—ਨੱਕ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਕੇਲ, ਸ:—ਊਠ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਉਸ ਲਕੜੀ ਵਿੱਚ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਨਕੈਈ, ਪੁ:
ਨਕੈਣ, ਸ: } ਲਹੌਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਅਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ॥

ਨਕੈਈ ਸਿੰਘ, ਪੁ: ਉਸ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ਸਿੱਖ।

ਨਕੋ ਨਕ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਿਰੇ ਤਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ (ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ)।

ਨਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਨੱਕ ਉਪਰਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਨਖ, ਸ:—ਬਰੀਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਧਾਗਾ, ਕੁਲੀਨ ਆਦਮੀ, ਨਹੁੰ ॥

ਨਖਸਮਾ / **ਨਖਸਮਾਂ** } ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖਸਮੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਖਸਮ ਗੁਸਾਈਂ ਨਹੀਂ ॥

ਨਖੱਟੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਖੱਟੇ, ਨਿਕੰਮਾ, ਨਕਾਰਾ

ਨਖਤ੍ਰ, ਪੁ:—'ਨਛੱਤ੍ਰ' ਵੇਖੋ ।

ਨਖੱਤ੍ਰਾ / **ਨਖੱਤਾ** } ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਬੇ ਨਸੀਬ, ਅਹਮਕ ਨਕਾਰਾ ॥

ਨਖਰਾ, ਪੁ:—ਲਾਡ, ਮਜਾਜ, ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਵਿਖਾਵਾ ਹਾਸਾ ॥

ਨਖਰਾ ਤਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਲਾਡ, ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ ।

ਨਖਰੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ: / **ਨਖਰੇ ਹੱਥੀ,** ਸ: / **ਨਖਰੇ ਬਾਜ,** ਪੁ: } ਜੋ ਨਖਰੇ ਕਰੇ, ਬਾਂਕਾ(ਕੀ)

ਨਖਰੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਚੋਖੀਂ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਨਖਰੇਲੋ, ਸ:—ਨਖਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਨਖਜ਼ੈਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਨਖਾਸ, ਪੁ:—ਜਿਥੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਡੰਗਰ ਵਿਕਣ, ਮਾਲ ਮੰਡੀ ॥

ਨਖਾਰ, ਸ:—ਸਾਬਣ ਸੱਜੀ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਦੀ ਮੈਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਉਡ ਜਾਵੇ ॥

ਨਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣਾ, ਰੰਗ ਜਾਂ ਮੈਲ ਉਡਾ-ਉਣੀ ॥

ਨਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਧਾਗਾ ਗੰਢਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਨਖਾਲਸ, ਵਿ:—ਖਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਟ ਜਾਂ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ।

ਨਖਿੱਧ, ਵਿ:—ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ, ਨਿਕੰਮੀ ਜਾਂ ਭੈੜੀ ਸ਼ੈ

ਨਖੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਘਰ ਕੇ ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ, ॥

ਨਖੂਨ, ਪੁ:—ਨਹੁੰ, ਨਹਿੰਦਰ, ਖੁਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਨਹੁੰ ਵਰਗੀ ਇਕ ਸਿੱਪੀ, ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਖੂਨਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਖੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਣਨਾ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ ॥

ਨਗ, ਪੁ:—ਜੁਆਹਰ, ਬੇੜਾ, ਪਹਾੜ, ਜਿਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਲਗ ਹੋਵੇ (ਪੰਜ ਨਗ = ਗਿਣਤੀ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ) ॥

ਨੰਗ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਪੁਣਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਇੱਕ ਨੁੱਖ ॥

ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਗੁਸਤਾਖ, ਨਿਡਰ ।

ਨੰਗ ਧੜੰਗ (ਗਾ) ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗਾ ॥

ਨੰਗ ਧੱਲ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਨੰਗਾ, ਨਦਾਰ ॥

ਨੰਗ ਨਮੂਸ, ਪੁ:—ਪਤ, ਅਬਰੂ ॥

ਨਗਦ, ਵਿ:—'ਨਕਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਗੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਗੰਦੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਨਗੰਦਵਾਉਣਾ
ਨਗੰਦਾਉਣਾ
ਨੰਗਦਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਗੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਨਗਦਾ, ਪੁ:—ਰੁਪਇਆ ॥

ਨਗੰਦਾ, ਪੁ:—ਰਜ਼ਾਈ ਤੁਲਾਈ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਰੂੰ ਭਰਕੇ ਜੋ ਤੋਪੇ ਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਮਾਰਨਾ)।

ਨਗੰਦਾਈ
ਨੰਗਦਾਈ } ਸ:—ਨਗੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਨਗਦੀ, ਸ:—'ਨਕਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਗੰਦਵਾਈ, ਸ:—'ਨਗੰਦਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਨਗਦੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਕੇ ਨਗਦ ਮੁੱਲ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਨਗਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ, ਕਸਬਾ, ਵਡੀ ਬਸਤੀ ॥

ਨਗਰ ਕੀਰਤਨ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰਕੇ ਭਜਨ ਗਾਉਣੇ ॥

ਨਗਰ ਕੋਟ, ਪੁ:—ਕਾਂਗੜਾ (ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਹਾੜੀ ਸ਼ਹਿਰ) ॥

ਨਗਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਸ਼ਹਿਰ, ਸ਼ਹਿਰੀਆ ਵਿ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ

ਨਗਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਨਗਰ, ਕਸਬਾ, ਇੱਕ ਕਸਬਾ ।

ਨਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਗਰ ਬਸਾਉਣਾ ॥

ਨੰਗਾ, ਪੁ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕਪੜੇ ਨਾ ਪਾਏ ਹੋਣ, ਉਘਾ ॥

ਨਗਾਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਮਹਿਲ ਦੀ ਡੇਉੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਜਿਥੇ ਨਗਾਰੇ ਵਜਦੇ ਹੋਣ ॥

ਨਗਾਰਚਨ, ਸ:
ਨਗਾਰਚੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਵੇ ।

ਨਗਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ, ਦਮਾਮਾ, ਧੌਸਾ ।

ਨਗਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ।

ਨਗਾਲੀ, ਪੁ:—ਨਲੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਨੰਗੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ, ਉੱਘੀ ।

ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ, ਸ:—ਨਿਡਰ ਆਦਮੀ ॥

ਨਗੀਨਾ, ਪੁ:—ਨਗ, ਥੇਵਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਹੁ ਸਿਰ ਠੀਕ ਫਿਕੇ (ਜੜਨਾ) ॥

ਨਗੀਨੇ ਵਰਗਾ, ਵਿ:—ਠੀਕ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਹਾ ਜਿਹਾ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਨੰਗੇਜ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਅੰਗ, ਪੜਦੇ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਨਗੌਣੀ, ਵਿ:—ਬਿਚਾਰਾ, ਗਰੀਬ, ਆਜਜ਼ ॥

ਨਗੌਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤ ਜ਼ਿਲਾ ॥

ਨਗੌਰਾ, ਪੁ:—ਨਗੌਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਨਗੌਰਾ, ਪੁ:
ਨਗੌਰੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਨਗੌਰ ਦਾ (ਨਗੌਰੀ ਬਲਦ) ॥

ਨੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲੰਘਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਘਾਰ, ਨਘਾਰਾ, } ਪੁ:—ਤੰਗੀ, ਮੁਸੀਬਤ, ਤਬਾਹੀ (ਪੈਣਾ)।

ਨਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੰਬਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਹੜੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰਕੇ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ ਪੁ:—ਨਾਚ।

ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ, ਪੁ: **ਨੱਚਣੀ ਟੱਪਣੀ,** ਸ: } ਨੱਚਣ ਟੱਪਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਚਵਈਆ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ।

ਨਚਵਾਉਣਾ, ਨਚਾਉਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਚਵਾਈ, ਨਚਾਈ, } ਸ:—ਨੱਚਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨਚਾਰ, ਪੁ: **ਨਚਾਰੀ,** ਸ: } ਬਹੁਤ ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਚੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਚੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਪੀੜ ਜਾਂ ਮਰੋੜ ਕੇ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਰੋਲਣਾ, ਚੋਣਾ, ਲਹੂ ਕੱਢਣਾ।

ਨਚੋੜ ਪੁ:-ਨਚੋੜ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਰਸ ਆਦਿਕ ॥

ਨਛੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਤਾਰਾ, ਗ੍ਰਹਿ, ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਸੂਰਜ।

ਨਜਿੱਕ (ਕਾ), ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ॥

ਨਜਦੀਕ, ਵਿ: **ਨਜਦੀਕੀ,** ਸ: } 'ਨਜੀਕ' 'ਨਜੀਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ, ਸ:—ਨੀਝ, ਨਿਗਾਹ, ਤੱਕ, ਵੇਖ ਭਾਲ, ਪਛਾਣ, ਕ੍ਰਿਪਾ, ਖਿਆਲ, ਧਿਆਨ, ਵੇਖਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਜੋ ਚੀਜ ਹੱਥੋਂ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਨਜਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ

ਨਜਰ ਗੁਜਾਰਨੀ, ਸ:—'ਨਜਰ ਦੇਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਸ:-ਵੇਖ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾ ਜਾਣਾ।

ਨਜਰ ਚੁਰਾਉਣੀ, ਸ:—ਅਭਮਾਨ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਅੱਖਾਂ ਮੋੜ ਲੈਣੀਆਂ ॥

ਨਜਰ ਟਪਾਰ, ਸ:—'ਨਜਰ ਲਗਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਲੀ ਦੇਣੀ।

ਨਜਰ ਨਿਆਜ, ਪੁ:—ਭੇਟ, ਸੁਖਣਾ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ।

ਨਜਰ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਤੱਕਣਾ॥

ਨਜਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਨਜਰ ਬਚਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਖਿਸਕ ਜਾਣਾ ॥

ਨਜਰ ਬੱਟੂ, ਪੁ:—'ਨਜਰ ਵੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਜਰ ਬੰਦ, ਵਿ:—ਜਾਦੂ, ਜੋ ਕੈਦੀ ਨਜਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ (ਰੱਖਣਾ)॥

ਨਜ਼ਰ ਬੰਦੀ, ਸ਼—ਕੈਦ, ਹਵਾਲਾਤ, ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ, ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ।

ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ—ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਵਾਧਾ ਕਰਨੀ, ਛੱਡ ਦੇਣੀ ।

ਨਜ਼ਰ ਬਾਜ਼, ਪੁ—ਤਾੜਨ ਵਾਲਾ ।।

ਨਜ਼ਰ ਭਰਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਅੱਖਾਂ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ,ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਤੱਕਣਾ।

ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ—ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਤੱਕਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਮਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ—ਪੂਰਾ ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ—ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ॥

ਨਜ਼ਰ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੇਖਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰ ਵੱਟੂ, ਪੁ—ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਮਣਕਾ, ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਵਿ—ਜੋ ਦਿੱਸੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ ॥

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕਾਬੂ ਰੱਖਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਨਜ਼ਰ, ਲਾਉਣੀ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਲਣਾ ॥

ਨਜ਼ਰਾਨਾ, ਪੁ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵੱਡੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਜ਼ਰੀ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਦਿੱਸ ਪੈਣਾ ॥

ਨਜ਼ਲਾ, ਪੁ—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਣ ਦਾ ਰੋਗ, ਰੇਸ਼ਾ, ਜ਼ੁਕਾਮ ॥

ਨਜਾਤ, ਸ—ਮੁਕਤੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ, ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਜ਼ਾਰਾ, ਪੁ—ਜੋ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ, ਸੈਲ, ਤਮਾਸ਼ਾ ॥

ਨਜਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਝੱਲਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ ॥

ਨਜ਼ੀਕ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ—ਨੇੜੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਲਾਗੇ ॥

ਨਜ਼ੀਕਣ, ਸ—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਨਾਲ ਨੇੜਦਾ ਸਾਕ ਹੋਵੇ ॥

ਨਜ਼ੀਕੀ, ਪੁ—ਨੇੜੇ ਦਾ ਸਾਕ ॥

ਸ—ਨਜ਼ੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਨਜੀਬ, ਪੁ, **ਨਜੀਬਣੀ,** ਸ — ਦਲੇਰ,ਸਖੀ,ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਜੀਬ ਪੁਣਾ, ਪੁ, **ਨਜੀਬੀ,** ਸ — ਭਲਮਾਨਸੀ, ਸਖਾਵਤ, ਉੱਤਮਤਾਈ ।

ਨਜੂਮ, ਪੁ—ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਇਲਮ॥

ਨਜੂਮਣ, ਸ, **ਨਜੂਮੀ,** ਪੁ — ਜੋ ਨਜੂਮ ਦਾ ਇਲਮ ਜਾਣੇ ॥

ਨਜ਼ੂਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਗੁੱਸਾ, ਬਿਪਤਾ, ਜ਼ੁਲਮ, ਨਜ਼ਲਾ ॥

ਨਟ, ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਾਜ਼ੀ ਗਰ, ਮਦਾਰੀ ॥

ਨਟ ਖਟ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ, ਸ਼ਤਾਨ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਨਟ ਖਟੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਾਰਤ, ਉਪੱਦਰ, ਚਲਾਕੀ (ਕਰਨੀ) ॥

ਨਟ ਬਿੱਦਿਆ, ਨਟ ਵਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਬਾਜ਼ੀ ਗਰੀ, ਮਦਾਰੀ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥

ਨਟਣੀ, ਨਟੀ, ਸ:—ਬਾਜ਼ੀ ਗਰਨੀ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

ਨੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੌੜਨਾ, ਭੱਜਣਾ, ਨੱਸਣਾ ॥

ਨਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ, ਨਸਾਉਣਾ ।

ਨੱਢਾ, ਪੁ:, **ਨੱਢੀ,** ਸ:—ਜੁਆਨ, ਤਕੜਾ (ੜੀ), ਮੁਟਿਆਰ, ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ ।

ਨਢਾਲ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੇ ਹੋਸ਼, ਜੋ ਹਿੱਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ।

ਨਣਦ, ਸ:—ਖੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ, ਨਨਾਣ ॥

ਨਣਦੋਈਆ, ਪੁ:—ਨਣਦ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ।

ਨਣਾਨ, ਸ:—ਖੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਨੰਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, 'ਅਨੰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੰਤਾ, ਪੁ:—ਢੋਲ੍ ਪੁੰਬਣ ਵਾਲਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਪਕੌੜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਨਤਾਣਾ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਅਨਾਥ, ਬੇ ਹੋਸ਼ ॥

ਨੱਤੀ, ਸ:—'ਨੱਥੀ' ਵੇਖੋ, ਪਕੌੜੇ ਦੀ ਧੀ ॥

ਨੰਤੀ, ਸ:—ਕੈਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮੁਰਕੀ, ਬੀਰ ਬਲੀ ॥

ਨਤੀਜਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ, ਛੇਕੜ ॥

ਨੱਥ, ਸ:—ਨੱਕ ਦੀ ਬਾਲੀ, ਬਲਦ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਨੱਥ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੱਥਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਨੌਰ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ, ਨੱਥੀ ਕਰਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਥਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਨੱਥ ॥

ਨਥਲੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨੱਥ

ਨਥਲੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਨੱਥ ਨਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੋਵ ਨ ਛੋਟੀ ।

ਨਥਵਾਉਣਾ, ਨਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਨਥਵਾਈ, ਨਥਾਈ, ਸ:—ਨੱਥਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨੱਥੀ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਗੰਢਣ ਵਾਲਾ ਧਾਗਾ, ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕਾਗਤਾਂ ਦਾ ਗੱਠ ।

ਨੱਥੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਾਗਾ ਪਰੋ ਕੇ ਕਾਗਤ ਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ॥

ਨਥੂਰ, ਪੁ:—'ਨਸੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਦੀ, ਸ: —ਦਰਿਆ, ਨਾਲਾ ॥

ਨੰਦੀ, ਸ: —ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦੇਵੀ ।

ਨਦੀਦਾ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਡਿੱਠਾ ਨਹੀਂ, ਲੋਭੀ, ਖਾਊ ॥

ਨੰਦੂ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ।

ਨੰਦੂ ਕੱਢਣਾ
ਨੰਦੂ ਕੱਢ ਵਖਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: —ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ॥

ਨੰਦੂ ਜੁਆਨ, ਪੁ: —ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿੱਛ ਜਾਂ ਬਾਂਦਰ ।

ਨੰਦੋਇ
ਨੰਦੋਈਆ } ਪੁ: —ਨਨਾਣ ਦਾ ਖ਼ਸਮ ।

ਨਧੜਕ, ਵਿ: —ਨਿਡਰ, ਦਸਤੂਰ ਤੋਂ ਨਸੇ ਵਾਲਾ ।

ਨਧਾਨ, ਪੁ: —ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਸਬੰਧਿਕ ਹੋਵੇ ॥

ਨੰਨਾ, ਪੁ: —'ਨ' ਅੱਖਰ, ਨਾਂਹ, ਇਨਕਾਰ

ਨੰਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਨਾਂਹ ਕਰ ਦੇਣੀ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ।

ਨੰਨਾ
ਨੰਨ੍ਹਾ } ਵਿ: —ਛੋਟਾ, ਅਞਾਣਾ, ਨਦਾਨ ਬਾਲ

ਨਨਾਣ, ਸ: —ਖ਼ੌਂਦ ਦੀ ਭੈਣ ।

ਨਨਾਣ ਵਈਆ, ਪੁ: —ਨਨਾਣ ਦਾ ਖ਼ੌਂਦ ॥

ਨਨਿਔਰਾ, ਪੁ: —ਸੱਸ ਦਾ ਪੇਊ ॥

ਨਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਨਾਪਿਆ ਜਾਣਾ, ਦਾਬਿਆ ਜਾਣਾ ।

ਨੱਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਨਾਪ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਿਣਵਾਉਣਾ ।

ਨਪਾਈ, ਸ: —ਨਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨਪਾਣ, ਪੁ: —ਨਾਪ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਨਪਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਘੁੱਟਣਾ, ਦੱਬਣਾ ॥

ਨਪੀਰੀ, ਸ: —'ਨਫੀਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਪੀੜ, ਸ: —ਔਖ, ਦੁੱਖ ॥

ਨਪੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਪੀਹਣਾ, ਦਲਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ॥

ਨਪੈਬਰ, ਵਿ: —ਅਨਾਥ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਨਫਸ, ਪੁ: —ਸਾਹ, ਸਰੀਰ, ਆਤਮਾ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ।

ਨਫਰ, ਪੁ: —ਨੌਕਰ, ਟਹਿਲੀਆ ॥

ਨਫਰਾਣਾ, ਪੁ: ਗੁਲਾਮੀ ॥

ਨਫਰੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਨਫਾ, ਪੁ: —ਲਾਭ, ਫਾਇਦਾ, ਖੱਟੀ, (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਨਫਿੱਟ, ਵਿ: —ਨਕਾਰਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਫੀਸ, ਵਿ: —ਬਰੀਕ, ਸੁੱਚਾ, ਖਰਾ ॥

ਨਫੀਰੀ, ਸ: —ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ, ਸੁਰਨਾਈ, ਤੂਤੀ ॥

ਨਬਜ਼, ਸ਼:—ਨਾੜੀ, ਹੱਥ ਦੀ ਰਗ।

ਨੰਬਰ, ਪੁ:—ਗਿਣਤੀ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰੀ।

ਨੰਬਰਦਾਰ
ਨੰਬਰਦਾਰਨੀ
ਨੰਬਰ
ਨੰਬਰੀ } 'ਲੰਬਰਦਾਰ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ॥

ਨਬਾਹ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਰਾਖੀ, ਮੇਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਨਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ, ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ, ਚਲਾਉਣਾ॥

ਗਲ ਪਈ ਨੂੰ ਨਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੇਹੜਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲਚਾਰ ਹੋਕੇ ਪੂਰ ਕਰਨਾ।

ਨਬਾਹੂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਬਾਹ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਪੱਕਾ।

ਨਬਾਤੀ, ਵਿ:—ਮਿਸਰੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਭੂਰਾ॥

ਨਬਾਬ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਹਾਕਮ, ਰਈਸ॥

ਨਬਾਬੀ, ਸ਼:—ਨਬਾਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਜਾਂ ਕੰਮ।
ਵਿ:—ਨਬਾਬ ਦਾ॥

ਨਬਾਲਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ॥

ਨਬੀ, ਪੁ:—ਪੈਗੰਬਰ, ਰਸੂਲ॥

ਨਬੀਣਾ, ਪੁ:—ਅੰਨ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਸੇ ਨਾ॥

ਨੱਬੇ, ਵਿ:—ਦਸ ਘਟ ਸੌ, ਨੌਂ ਦਹਾਈਆਂ॥

ਨਬੇੜਨਾ,
ਨਬੇੜ ਤਬੇੜ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਕਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ।

ਨਬੇੜਾ, ਪੁ:—ਅੰਤ, ਕੰਮ ਦਾ ਮੁਕਣਾ, ਫੈਸਲਾ॥

ਨਬੇੜੂ, ਪ:—ਨਬੇੜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ।

ਨਬੌਲਾ, ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੀਜ, ਵੜੇਵਾਂ॥

ਨਭ, ਸ਼:—ਧੁੰਨੀ, ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ॥

ਨਮ, ਸ਼:—ਤਰੀ, ਸਿੱਲ੍ਹ॥

ਨਮਦਾਰ, ਵਿ:—ਤਰ, ਸਿੱਲ੍ਹਾ॥

ਨਮਸਕਾਰ, ਪੁ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, (ਕਰਨਾ)।

ਨਮਸਤੇ, ਸ਼:—'ਤੈਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ'। ਆਰੀਆ ਸਮਾਜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ॥

ਨਮਕ, ਪੁ:—ਲੂਣ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਨਮਦਾ, ਪ:—ਉੱਨ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਨਮਦਾ ਬੁੱਧ, ਵਿ:—ਥੋੜੀ ਅਕਲ, ਜਿਸਦੀ ਥੋੜੀ ਅਕਲ ਹੈ॥

ਨਮਾਜ਼, ਸ਼:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਦੀ ਪੂਜਾ॥

ਨਮਾਜ਼ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ॥

ਨਮਾਜ਼ਣ, ਸ਼:
ਨਮਾਜ਼ੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਹੋਵੇ॥

ਨਮਾਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਨਮਾਜ਼ ਦਾ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਸਾਫ (ਨਮਾਜ਼ੀ ਕਪੜੇ)॥

ਨਮਾਣਾ, ਪੁ: / **ਨਮਾਣੀ,** ਸ: } ਗਰੀਬ, ਅਨਾਥ, ਮਾਣੋਂ ਬਾਹਰ, ਕੋਤ੍ਰੀ 'ਨਿਮਾਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਨਮਿਸਤਾ, ਪੁ:—ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਰਾਲਬਧ ਭਾਗ ।

ਨਮਿੱਤ, ਪੁ:—ਸਬਬ, ਕਾਰਣ, ਖਾਤਰ, ਸਦਕਾ ।

ਨਮੱਕਰ, ਵਿ:—ਮੁੱਕਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਲਾ)।

ਨਮੁੱਕਰ ਸਰਾਫ / **ਨਮੁੱਕਰ ਸ਼ਾਹ** } ਪੁ:—ਲੈਣ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਖੋਟੇ ਵਿਹਾਰ ਵਾਲਾ ਬੁਪਾਰੀ ॥

ਨਮੂਜ, ਪੁ:—ਇਜ਼ਤ, ਨਾਉਂ, ਸ਼ੋਭਾ ॥

ਨਮੂਨਾ, ਪੁ:—ਨਕਲ, ਵੰਨਗੀ ॥

ਨਮੇਕਲਾ, ਵਿ:—ਨਵੇਕਲਾ, ਇਕੱਲਾ, ਵੱਖਰਾ ।

ਨਮੋਸ਼ੀ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਨਿਰਾਦਰੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਨਮੋ ਨਰਾਇਣ / **ਨਮੋ ਨਰੈ** } ਦੰਡਵਤ — ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਨਮੋਲੀ, ਸ:—ਨਿਮ ਦਾ ਫਲ, ਜੁੱਤੀ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੇਲ ਦਾ ਬੂਟਾ ਕੱਢਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਕਢਨੀ) ॥

ਨੱਖਤ, ਸ:—ਨੀਤ, ਮਨੋਰਥ, ਪਰੋਜਨ ॥

ਨਯਾਇ, / **ਨਯਾਈ,** } 'ਨਿਆਇ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਰ, ਪੁ:—ਮਰਦ, ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ । ਵਿ:—ਦਲੇਰ ॥

ਨਰਸਿੰਘ ਔਤਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਉਹ ਔਤਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਧੜ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਅਤੇ ਹੇਠਲਾ ਧੜ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੀ ।

ਨਰਪਤ / **ਨਰਪਤੀ** } ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ, ਰਾਜਾ ॥

ਨਰਸਿੰਗਾ, ਪੁ: / **ਨਰਸਿੰਗੀ,** ਸ: } ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੂਤੀ, ਤੁਰਮ ।

ਨਰਸਿੰਗੀਆ, ਪੁ:—ਨਰਸਿੰਗਾ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੌਥੇ ਦਿਨ (ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ) ॥

ਨਰਕ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪਾਪੀ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਫਲ ਭੁਗਤਣਗੇ । ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਮਿਲੇ, ਦੁਖ, ਕਸ਼ਟ ।

ਨਰਕ ਕੁੰਡ, ਪੁ:—ਨਰਕ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਾਪੀ ਪੈਣਗੇ ।

ਨਰਕਣ, ਸ: / **ਨਰਕੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਨਰਕ ਵਿਚ ਪਏ, ਨਰਕ ਦਾ ਭਾਗੀ ।

ਨਰੱਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਰਖਰਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਵਿਚਲੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ ॥

ਨਰੱਖਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗੀ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਰਾਖੀ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਨਰਗਸ, ਨਰਗਿਸ, ਸ:—ਇਕ ਫੁੱਲ (ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ)।

ਨਰਗਾ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਗਿਰਦਾ, ਔਖ (ਕਰਨਾ, ਪਾਉਣਾ)॥

ਨਰੰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੰਤਰਾ।

ਨਰੰਜਣ, ਪੁ:—ਮਾਯਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਸ਼ੁੱਧ, ਪਰਮੇਸਰ।

ਨਰੰਜੀ, ਵਿ:—ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਪੀਲਾ।

ਨਰਦ, ਸ:—ਗੀਟ, ਚੌਪੜ ਜਾਂ ਸਤਰੰਜ ਦਾ ਮੋਹਰਾ।

ਨਰਦ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਮੋਰੀ, ਵਾਹਿਣੀ॥

ਨਰਬਾਹ (ਹਾ), ਪੁ: **ਨਰਬਾਹੁਣਾ,** ਕ੍ਰਿ: 'ਨਬਾਹ' 'ਨਬਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਰਮ, ਵਿ:—ਪੋਲਾ, ਮੁਲਾਇਮ, ਕੂਲਾ, ਮੱਧਮ, ਹੌਲਾ॥

ਨਰਮ ਖੁਰਾਕ, ਸ: **ਨਰਮ ਭੋਜਨ,** ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਛੇਤੀ ਪਚ ਜਾਵੇ॥

ਨਰਮ ਗਰਮ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ, ਸੁਖ ਦੁਖ॥

ਨਰਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਰਮ ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੂਟਾ।

ਨਰਮਾਇਸ਼, ਨਰਮਾਈ, ਨਰਮੀ ਸ:—ਨਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ।

ਨਰਵਾਰ, ਨਰਵੈਰ ਪੁ:—ਵਰਕ, ਪੁਛਾਣ, ਸੰਪੂਰਣ-ਤਾਈ॥

ਨਰਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਨਣਾ, ਅੰਤ ਕਰਨਾ॥

ਨਰੜ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ)॥

ਨਰੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਨਕੜਨਾ॥

ਨਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ।

ਨਰਾਇਣ, ਨਰਾਇਣੀ 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਨਰਾਤਰਾ, ਨਰਾਤਾ ਪੁ:—ਚੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਅੱਸੂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨੌਂ ਨੌਂ ਬਰਤ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਰਖਦੇ ਹਨ॥

ਨਰੀ, ਪ:—ਲਾਲ ਬਕਰੀ ਦੀ ਖੱਲ॥

ਨਰੇਲ, ਪੁ:—ਹਰਾ ਖੋਪਾ, ਗਰੀ, ਜੁੱਟ॥

ਨਰੇਲਾ, ਪੁ:—'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਰੈਣ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂ ਜੀ॥

ਨਰੈਣੀ, ਪੁ: ਵਿ:—ਜੋ ਨਰੈਣ ਦਾ ਆਸਰਾ ਰੱਖੇ, ਨਰੈਣ ਦਾ ਭਗਤ, ਨਰੈਣ ਦਾ॥

ਨਰੈਣੀ ਬਲ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ, ਸਤਾਰਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਕਰਨਾ॥

ਨਰੋਆ, ਨਰੋਇਆ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਨਹੀਂ, ਰਾਜੀ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ॥

ਨਰੋਲ, ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਖਰਾ ਨਿਰਮਲ, ਨਖਾਲਸ।

ਨਲ, ਪੁ:—ਹੰਦ ਖੰਦ ਜਾਂ ਹੱਡੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਠੱਪਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਵਗੇ, ਪਤਾਲੂ, ਪਤਾਲੂ ਦੀ ਸੋਜ (ਨਾਲੂ ਉਤਰਨੇ)॥

ਨਲਕਾ, ਪੁ: / **ਨਲਕੀ,** ਸ: } ਛੋਟਾ ਨਲ, ਵੀਣਾਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰੋਗ ਅਤੇ ਟੀਨ ਡੱਬਾ (ਕਾਗਜ਼ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ)।

ਨਲਨੀ, ਸ:—ਕੌਂਲਾ, ਕਾਹੀ, ਬਿਲਕ ॥

ਨਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਲਣ ਦੇਣਾ, ਗਾਲ੍ਹ ਕਢਵਾਉਣਾ।

ਨਲਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਵਗਦਾ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਸੀਂਵ ॥

ਨਲਾਰੀ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ, ਲਲਾਰੀ।

ਨਲੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਾਲੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਪੈਂਲਾ ਨਲਕੀ, ਵਗਦਾ ਸੀਂਵ।

ਨੱਲੀ, ਸ:—'ਕਿਆਰਾ' ਵੇਖੋ

ਨਲੀਂ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਧਰਤੀ

ਨਲੂਆ, ਪੁ:—ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਰਨੈਲ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਲ।

ਨਲੇਰ, ਪੁ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਲੇਰਾ, ਪੁ:—'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਲੇਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਨਰੇਲ, ਨਰੇਲ ਦੇ ਛਿੱਲੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਨਵੰਬਰ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਗਿਆਰਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਨਵਤਣ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਸੱਜਰਾ ॥

ਨਵਰਨੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ

ਨਵਾਂ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੱਜਰਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਅਨੋਖਾ।

ਨਵਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੁੜ ਬਣਾਉਣਾ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਚਖਣਾ (ਫਲ ਆਦਿਕ)॥

ਨਵਾਂ ਨਕੋਰ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ।

ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ, ਵਿ:—ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ, ਚੰਗਾ ਭਲਾ

ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ / **ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਉਂ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ, ਫੇਰ ॥

ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਜਨਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰੀ ਪਾ ਕੇ ਫੇਰ ਤਕੜੇ ਹੋਣਾ ॥

ਨਵਾਬ / **ਨਵਾਬੀ** } 'ਨਬਾਬ' 'ਨਬਾਬੀ' ਵੇਖੋ।

ਨਵਾਰ, ਸ:—ਸੂਤ ਦੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਪੱਟੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲੰਘ ਆਦਿਕ ਉਣਦੇ ਹਨ ॥

ਨਵਾਰੀ, ਵਿ:—ਨਵਾਰ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ॥

ਨਵਿਸਤਾ, ਪੁ:—'ਨਾਮਸਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਵਿਰਤ / **ਨਵਿਰਤੀ** } ਸ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਨਵੀਨ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ ॥

ਨੱਵੇ, ਵਿ:—ਅੱਸੀ ਅਤੇ ਦਸ, ਨੌਂ ਦਹਾਈਆਂ।

ਨਵੇਕਲਾ, ਵਿ:—ਅਲਗ, ਇੱਕਲਾ ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਵੇਲਾ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ । ਪੁ:—ਲਾੜਾ ॥

ਨਵੇਲੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਵਹੁਟੀ ॥

ਨੜ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਪੱਥਰ, ਖਿੰਘਰ ॥

ਨੜ[illegible], ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਪਤਲਾ ਨੜਾ, ਲੰਮਾ, ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ॥

ਨੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਬਾਂਸ, ਪੋਲੀ ਨਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸੂਤਰ ਲਪੇਟਦੇ ਹਨ ॥

ਨੜੀ, ਸ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੈਂਗੀ ਜਾਂ ਨਾਲੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਾਨ ॥

ਨੜੋਆ / **ਨੜੋਇਆ** } ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਜੋ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ।

ਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨ, ਨਹੀਂ । 'ਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਹੀਂ । ਪੁ:—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ॥

ਨਾਂ ਕਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਘਾ ਕਰਨਾ, ਜਸ ਦੇਣਾ ॥

ਨਾਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਨਾਂ ਗੁਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾ ਲੈਣੀ, ਬੇਉਲਾਦਾ ਮਰਨਾ ॥

ਨਾਂ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਉਂ ਥਾਪਣਾ, ਬੁਰੇ ਨਾਉਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਨਾਂ ਨਾਵੀਂ / **ਨਾਂ ਪੜਨਾਵੀਂ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਕੇ, ਇੱਕ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ॥

ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁ:—ਪਤਾ, ਥਹੁ, ਖੁਰ ਖੋਜ ॥

ਨਾਂ ਨੂੰ / **ਨਾਂ ਮਾਤਰ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਰਾ ਕਹਿਣ ਵਾਸਤੇ, ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ॥

ਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਭਾ ਖੱਟਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ ॥

ਨਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਾਂ ਧਰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣਾ ॥

ਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਾਂ ਕੱਢਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ ॥

ਨਾਂ ਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਔਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਪਿਛਲੱਗ ॥

ਨਾਂ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਨੀ ॥

ਨਾਂ ਵਿਗਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਾ ਲੈਣੀ ॥

ਨਾਉ, ਸ:—ਬੇੜੀ, ਕਿਸ਼ਤੀ ॥

ਨਾਉਂ, ਪੁ:—ਨਾਂ, ਅੱਲ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ॥ 'ਨਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਇਆਂ, ਪੁ:—'ਣ' ਦਾ ਅੰਗ ॥

ਨਾਇਕ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਦੇਸੀ ਫੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਨਾਇਕੀ, ਸ:—ਨਾਇਕ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਨਾਇਣ, ਸ:—ਨਾਈ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ॥

ਨਾਈ, ਪੁਃ—ਹਜਾਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਲਾਗੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਨਾਸ, ਸਃ—ਨੱਕ ਦੇ ਛੇਕ, ਨਸਵਾਰ (ਲੈਣੀ)।
ਪੁਃ—ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਨਾਸਮਾਨ, ਵਿਃ—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਨਾਸਕ, ਪੁਃ—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਸਕਾ, ਸਃ—ਨੱਕ, ਨਾਸ ॥

ਨਾਸ਼ਤਾ, ਪੁਃ—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਸਤਿਕ, ਵਿਃ—ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਮਨੇ, ਕਾਫਰ ॥

ਨਾਸਪਾਤੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ, ਨਾਖ ॥

ਨਾਸ ਪਾਲ
ਨਾਸ ਪਾਲੀ } 'ਨਸਪਾਲ' 'ਨਸਪਾਲੀ' ਵੇਖੋ।

ਨਾਸੜਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥
ਵਿਃ—ਨਾਸ ਹੋਣ ਜੋਗਾ (ਬਦ ਦੁਆ)॥

ਨਾਸੂਰ, ਪੁਃ—'ਨਸੂਰ' ਵੇਖੋ।

ਨਾਂਹ,
ਨਾਂਹ ਨੁਕਰ } ਸਃ—ਇਨਕਾਰ, ਨਾ ਮੰਨਣਾ (ਕਰਨਾ)।

ਨਾਹਗਾ ਬਲਾ, ਸਃ—ਅਚਣ ਚੇਤ ਜੋ ਬਿਪਤਾ ਆ ਪਈ ॥

ਨਾਹਰ, ਪੁਃ—ਸਃ-ਸ਼ੇਰ, ਬਘੂਆ, ਸ ਘ।

ਨਾਹਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਾ ਆਹਾ, ਨਹੀਂ ਸਾ ॥

ਨਾਹੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—'ਨਹੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਕ, ਸਃ—ਨਾਖ, ਨਾਸਪਾਤੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ॥

ਨਾਕਬੇਲ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਨਾਕੜਾ, ਪੁਃ—ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਾਕਾ, ਪੁਃ—ਜਿੱਥੇ ਨਦੀ, ਜਾ ਕੇ ਡਿੱਗੇ, ਦਰਿਆ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਧਾੜਵੀਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਨਾਖ, ਸਃ—ਇੱਕ ਆਮ ਫਲ, ਨਾਸਪਾਤੀ ॥

ਨਾਗ, ਪੁਃ—ਪਤਾਲ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਸੱਪ, ਨਾਖ ॥

ਨਾਗ ਕੇਸਰ, ਪੁਃ—ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਨਾਗ ਦੌਣ, ਸਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ (ਪਹਾੜ ਦੀ) ॥

ਨਾਗ ਪੰਚਮੀ, ਸਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਾਗਾਂ (ਸੱਪ ਦੇਉਤਿਆਂ) ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨਾਗ ਪੱਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ॥

ਨਾਗ ਫਣੀ, ਸਃ—ਇਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ।

ਨਾਗ ਬਾਲਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਨਾਗ ਬੇਲ, ਸਃ—ਪਾਨ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥

ਨਾਗਣ (ਨ)
ਨਾਗਣੀ (ਨੀ) } ਸਃ—ਨਾਗ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸੱਪਣੀ, ਹੁਸਿਆਰੀ ਰੰਨ ॥

ਨਾਗਰ, ਪੁਃ—ਸਿਆਣਾ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ।

ਨਾਗਰ ਜਾਮੀਆਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟਾ॥

ਨਾਗਰ ਬੇਲ / **ਨਾਗਰ ਵੇਲ** } ਸ:—ਪਾਨ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਸੀਦਾ॥

ਨਾਗਰ ਮੋਥ / **ਨਾਗਰ ਮੋਥਰਾ** / **ਨਾਗਰ ਮੋਥਾ** / **ਨਾਗਰ ਮੋਥੀ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਘਾਹ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੁਆ ਵਾਂਗਰ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਨਾਗਰੀ, ਸ:—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ, ਹਿੰਦੀ, ਭਾਖਾ॥
ਵਿ:—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਨਾਗਾ / **ਨੱਗਾ** } ਪੁ:—ਛੁੱਟੀ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਦੀ ਰੁਕ, ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਬਿਲਾ ਨਾਗਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਾਗਾ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਲਗਾਤਾਰ, ਸਦਾ, ਨੇਮ ਨਾਲ॥

ਨਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਨੰਗਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਫ਼ਕੀਰ॥

ਨਾਘਾ ਬਲਾ, ਸ:—'ਨਾਹਗਾ ਬਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਨਾਚ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ॥

ਨਾਚ ਨਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਭਟਕਾਉਣਾ॥

ਨਾਚਵਾ, ਪੁ:—ਨਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਿਰਤਕਾਰੀ।

ਨਾਚਾ / **ਨਾਚਾਰ** } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ।

ਨਾਜ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ, ਅੰਨ, ਸੁਹੱਪਣ, ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ, ਨਖਰਾ॥

ਨਾਜ਼ਬੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਤੁਲਸੀ।

ਨਾਜ਼ਕ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਕੋਮਲ, ਮੁਲੈਮ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸੋਹਣਾ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਜਗ੍ਹਾ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਮਲ ਅੰਗ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਮਜ਼ਾਜ, ਸ:, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਛੇਤੀ ਪੋਹੇ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਮੁਆਮਲਾ, ਪੁ:—ਅਜੇਹੀ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਭਾਰਾ ਹੋਵੇ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਾਤ॥

ਨਾਜ਼ਕ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਔਖ ਦਾ ਸਮਾਂ॥

ਨਾਜ਼ਕੀ, ਸ:—ਨਰਮੀ, ਕਰਿਆਈ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਸੁਹੱਪਣ॥

ਨਾਜ਼ਰ, ਪੁ:—ਦੇਖਣ ਭਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਦਰੋਗਾ ਵੱਡਾ ਮੁਨਸ਼ੀ (ਕਚਹਿਰੀ ਦਾ)॥

ਨਾਜ਼ਿਲ, ਸ:—ਉਤਰਨਾ, ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਇਲਹਾਮ (ਹੋਣਾ)॥

ਨਾਜੋ, ਸ:—ਬਾਂਕੀ, ਨਾਜ ਜਾਂ ਨਖਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਲਾਡਲੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਨਾਟਕ, ਪੁ:—ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖੇਲ, ਸਾਂਗ, ਨਟ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਨਾਟਾ, ਪੁ: / **ਨਾਟੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੱਦ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ, ਮੱਠਾ (ਠੀ)॥

ਨਾਠ, ਸ:—ਨੱਠਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਦੌੜ, ਭੱਜ (ਪੈਣੀ)॥

ਨਾਠੀ, ਪ:—ਪਰਾਹੁਣਾ॥

ਨਾਢੂਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਚਿੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ।

ਨਾਣ, ਸਃ—ਰੌਂਣੀ ।

ਨਾਣ ਬਾਈ }
ਨਾਣ ਵਾਈ } ਪੁਃ ਰੋਟੀਆਂ ਪਕਾਉਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਣਕੇ, ਪੁਃ—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਉਕੇ ॥

ਨਾਣਾ, ਪੁਃ—'ਣ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਨਾਤਾ, ਪੁਃ—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧ, ਧੀ ਭੈਣ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ॥

ਨਾਥ, ਪੁਃ—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਖੌਂਦ, ਪਰਮੇਸਰ, ਜੋਗੀ॥

ਨਾਥਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਨਕ ਛੋਟੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਏ ॥

ਨਾਦ, ਪੁਃ—ਸੰਖ, ਸਬਦ, ਅਵਾਜ਼, ਗੂੰਜ, ਸੁਰ, ਰਾਗ ॥

ਨਾਦ ਬਿੱਦਿਆ }
ਨਾਦ ਵਿਦਿਆ } ਸਃ—ਰਾਗ ਦਾ ਹੁਨਰ ॥

ਨਾਂਦ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਨਾਦਰ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਅਚਰਜ, ਅਣੋਖਾ, ਉੱਤਮ, ਸੋਹਣਾ ॥

ਨਾਦਰ ਸ਼ਾਹੀ }
ਨਾਦਰ ਗਰਦੀ } ਸਃ ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਅਨ੍ਹੇਰ, ਉਪਦਰ ॥

ਨਾਨਕ, ਪੁਃ—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਗੁਰੂ, ਮਾਂ ਦੀ ਪੇਕੀ ਕੁਲ ।

ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ, ਵਿਃ—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ(ਪੈਸਾ, ਰੁਪਯਾ)॥

ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ, ਪੁਃ—ਮਾਂ ਤੇ ਪੇਉ ਦੇ ਪੇਕੇ ਟੱਬਰ ॥

ਨਾਨਕ ਪੰਥ, ਸਃ }
ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਨਾਨਕਾ }
ਨਾਨਕ } ਪੁਃ ਵਿਃ—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ, ਮਾਂ ਦ ਪੇਕੇ ਘਰ ਦਾ ।

ਨਾਨਕਿਆਂ }
ਨਾਨਕਿਓਂ } ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕੀਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ॥

ਨਾਨਕੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਨਾਨਕੇ ਸਾਕੋਂ, ਨਾਨਕੇ ਘਰੋਂ ॥

ਨਾਨਾ, ਵਿਃ—ਕਈ, ਅਨੇਕ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ }
ਨਾਨਾ ਭਾਂਤ } ਵਿਃ—ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ॥

ਨਾਂਨਾ, ਪੁਃ—ਮਾਂ ਦਾ ਪੇਉ ।

ਨਾਂਨੀ, ਸਃ—ਮਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ॥

ਨਾਂਨੀ ਸੁਫਨੇ ਆਉਣੀ }
ਨਾਂਨੀ ਯਾਦ ਆਉਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਔਖੇ ਹੋਣਾ ।

ਨਾਪ, ਪੁਃ—ਮਿਣਤੀ, ਜਿੰਨੀ ਲੰਮੀ ਚੌੜੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਣਨਾ, ਨਾਪ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨਾਂਪਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਥੈਲੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਕਸਤੂਰੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ॥

ਨਾਫ਼, ਸ਼ਃ—ਧੁੰਨੀ, ਧਰਨ ॥

ਨਾਫ਼ਰਮਾਨੀ,—'ਨ' ਵੇਖੋ ।

ਨਾਫ਼ਾ, ਪੁਃ—'ਨੱਾਫਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਬਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ਆਖੇ ਨਾਂ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਨਾਭ (ਭੀ), ਸ਼ਃ—ਧੁੰਨੀ, ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਨਾਮ, ਪੁਃ—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਧਾਰਗੀਰੀ 'ਨਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀਆ, ਪੁਃ—ਕੂਕਾ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੰਥ ਦਾ ॥

ਨਾਮਨਾ, ਪੁਃ—ਨਾਉਂ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮਵਰ, ਵਿਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਮਵਰੀ, ਸ਼ਃ—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮਾ, ਪੁਃ—ਨਾਉਂ, ਰਕਮ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਛੀਂਬਾ ਭਗਤ ॥

ਨਾਮਾਵਲੀ, ਸ਼ਃ—ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਫਰਿਸਤ ॥

ਨਾਮੀ, ਵਿਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ, ਬਦਨਾਮ ॥

ਨਾਮੇ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ॥

ਨਾਯਕ
ਨਾਯਕੀ
ਨਾਯਣ } 'ਨਾਇਕ' 'ਨਾਇਕੀ' 'ਨਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰ, ਸ਼ਃ—ਤੀਮਤ, ਜਨਾਨੀ, ਵਹੁਟੀ ॥

ਨਾਰੰਗੀ
ਨਾਰੰਜੀ } 'ਨਾਰੰਗੀ' 'ਨਾਰੰਜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਜੀਲ, ਸ਼ਃ—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਦ
ਨਾਰਦ ਮੁਨ
ਨਾਰਦ ਮੁਣੀ } ਪੁਃ—ਨਿਹਆ [redacted] ਇੱਕ ਰਿਖੀ, ਜੋ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਪੁਆਏ ॥

ਨਾਰਮਾ, ਪੁਃ—'ਨਰਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਯਲ, ਪੁਃ—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰਵਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਨਾਰਾ, ਵਿਃ ਪੁਃ—ਅੜੂਬ, ਆਕੜ ਬਾਜ, ਕੂਕ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਨਾਰਾਇਣ
ਨਾਰਾਇਣੀ } 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਇਸਤ੍ਰੀ, ਤੀਮਤ, ਜਨਾਨੀ, ਨਾਰੀ ॥

ਨਾਰੇਲ, ਪੁਃ—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾਰੈਣ
ਨਾਰੈਣੀ } 'ਨਰੈਣ' 'ਨਰੈਣੀ' ਵੇਖ ॥

ਨਾਲ, ਵਿਃ—ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਃ—ਅਵਃ—ਸਾਥ, ਸੰਗ, ਪਾਸ, ਲੱਗੇ, ਕਰਕੇ ॥

ਸ਼ਃ—ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਲੋਹਾ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਨਲੀ, ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਲੀ, ਨਲਕੀ, ਛਿੱਦ ॥

ਨਾਲ ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੀ ਨਾਲ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਾਲ ਦਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਖਾਣ ਦੀ ਸ਼ੈ, ਸਲੂਣਾ ॥

ਨਾਲਸ਼, ਸ:—ਸ਼ਕੈਤ, ਫਰਿਆਦ, ਅਰਜ਼ੀ, ਮੁਕੱਦਮਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਨਾਲਸ਼ਣ ਸ: / **ਨਾਲਸ਼ੀ** ਪੁ: } ਜੋ ਨਾਲਸ਼ ਕਰੇ ॥

ਨਾਲਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਕੀ, ਨਲਕੀ।

ਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ, ਪਜਾਮੇ ਦੇ ਨੇਫ਼ੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਡੋਰਾ ॥

ਨਾਲੀ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ।

ਸ:—ਕਲਮ ਜਾਂ ਜੌਂ ਦਾ ਟਾਂਗਾ, ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਲੀ, ਮੋਰੀ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਦਬਾਉ, ਹਲ ਦੇ ਮਨੀਰੇ ਨਾਲ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ਬੀ ਕੇਰਨ ਵਾਲੀ ਨਲਕੀ, ਨਾਲੋਂ, ਖੋਜਕ ਏਦੋਂ ਹੋਰ, ਭੀ, ਕੋਲ ਹੀ ॥

ਨਾਵਲ, ਸ:—ਬਨਾਉਟੀ ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਲੰਮੀ ਕਥਾ ॥

ਨਾਵਲਿਸਟ, ਵਿ:—ਨਾਵਲ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ (ਲਾ:)॥

ਨਾਵਾਂ, ਪੁ:—'ਨਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਾੜ, ਸ:—ਰਗ, ਨਸ। ਪੁ:—ਕਲਮ ਆਦਿਕ ਦਾ ਟਾਂਗਾ, ਤੀਲੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਨਾੜਾ, ਪੁ:—ਕੱਚੇ ਚੰਮ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਬਾਂਸ ਦਾ ਚੀਰਾ, ਪਜਾਮੇ ਦਾ ਨਾਲਾ ॥

ਨਾੜੀ, ਸ:—ਰਗ, ਨਸ, ਨਬਜ਼, ਕੱਚੇ ਚੰਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਡੋਰੀ ॥

ਨਾੜੂ / **ਨਾੜੂਆ** } ਪੁ:—ਧੁੰਨੀ ਦੀ ਨਾੜ ।

ਨਿਉਂ, ਸ:—ਨੀਂਹ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਸਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਨਿਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ।

ਨਿਉਲਾ ਪੁ:—'ਨੇਉਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਆਂ / **ਨਿਆਉਂ** / **ਨਿਆਇ** } ਪੁ:—ਇਨਸਾਫ਼, ਠੀਕ ਫ਼ੈਸਲਾ, ਹੱਕ.

ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਖਟ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਤਰਕ ਵਿਦਯਾ, ਮੰਤਕ ॥

ਨਿਆਇਕ, ਪੁ:—ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਆਈ / **ਨਿਆਈਂ** } ਵਿ: ਪੁ:—ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਨਿਆਈਂ, ਸ:—ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਰੂੜੀ ਵਾਲੀ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਬਗੀਚਾ, ਘਰ ਦੇ ਪਾਸ ਦੀ ਖੇਤੀ ; ਅਵ:—ਵਾਂਗਰ ॥

ਨਿਆਜ਼, ਸ:—ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਭੇਟ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਤੀ ।

ਨਿਆਜ਼ ਬੋ, ਸ:—ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਬੂਟਾ, ਨਾਜ਼ ਬੋ ॥

ਨਿਆਣ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਬੇਸਮਝੀ।

ਨਿਆਣਾ / **ਨਿਆਣਾਂ** } ਵਿ:—ਨਦਾਨ, ਨਿੱਕਾ ਬਾਲ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਪੁ:—ਗਊ ਮੈਂਹ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ (ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵੇਲੇ), ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥

ਨਿਆਮਤ, ਸਃ—ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼, ਦਾਤ, ਸੁਗਾਤ।

ਨਿਆਰਣ, ਸਃ—ਨਿਆਰੀਏ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਸੁਮਣੀ।

ਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਨਿਆਰੀਏ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੰਜੂਸੀ, ਸਰਫਾ॥

ਨਿਆਰਾ ਪੁਃ—ਵੱਖਰਾ, ਅਲੱਗ, ਅਨੋਖਾ, ਨਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਚਾਂਦੀ ਸਣੇ ਵਾਲਾ ਕੂੜਾ।

ਨਿਆਰੀਆ, ਪੁਃ—ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਰੇਤ ਆਦਿਕ ਧੋ ਕੇ ਸੋਨਾ ਕਢੇ, ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ॥

ਨਿਸੰਕ
ਨਿਸੰਗ } ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਵਿਃ—ਬੇਸ਼ਰਮ, ਢੀਠ, ਨਿਡਰ (ਹੋਣਾ)॥

ਨਿਸਚਾ ਪੁਃ—ਯਕੀਨ, ਵਿਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ।

ਨਿਸਚਲ, ਵਿਃ—ਸਾਬਤ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਨਾ ਝਗੜੇ॥

ਨਿਸਛਿੱਦਰ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਛੇਕ ਨਹੀਂ, ਦੋਸ਼ ਰਹਿਤ, ਅਖੰਡ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ॥

ਨਿਸਟ, ਪੁਃ—ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ, ਨਾਸ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ)।

ਨਿਸਟਲ, ਵਿਃ—ਜੋ ਟਲੇ ਨਾ, ਪੱਕਾ, ਥਿਰ॥

ਨਿਸਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਚਾਉਣਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ॥

ਨਿਸਤਾਰਾ, ਪੁਃ—ਛੁਟਕਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਨਿਸਤੇਜ, ਵਿਃ—ਨਾਮੁਰਾਦ, ਸੁੰਞਾ, ਸੱਖਣਾ॥

ਨਿਸਫਲ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫਲ ਨਹੀਂ ਬੇਅਰਥ॥

ਨਿਸਬਤ, ਸਃ—ਸਾਕ, ਨਾਤਾ, ਸਾਕ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਨਿਸਭਉ, ਵਿਃ—ਨਡਰ, ਦਲੇਰ।

ਨਿਸਰ, ਵਿਃ—ਬਦਨਾਮ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਨਿਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਨਾ, ਫੈਲਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ (ਬੂਟਾ)।

ਨਿਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਾਉਣਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ॥

ਨਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੰਬਾ ਫੈਲਾਉਣੀਆਂ॥

ਨਿੱਸਲਾ, ਪੁਃ
ਨਿੱਸਲੀ, ਸਃ } ਸਿੱਧਾ (ਧੀ), ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਪੈਰ, ਲੱਤਾਂ)

ਨਿਸ਼ਾ
ਨਿਸਾਂ } ਸਃ—ਤਸੱਲੀ, ਖਬਰ, ਘਰ ਪੂਰਾ॥

ਨਿਸਾਸਤਾ, ਪੁਃ—ਕਣਕ ਦਾ ਸਤ।

ਨਿਸ਼ਾਣ, ਪੁਃ—ਚਿਹਨ, ਨਕਸ਼, ਪਤਾ, ਝੰਡਾ॥

ਨਿਸ਼ਾਣ ਸਾਹਿਬ, ਪੁਃ—ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਝੰਡਾ॥

ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਪੁਃ—'ਨਸ਼ਾਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਃ—'ਨਸ਼ਾਨੀ' ਵੇਖੋ।

ਨਿਸਾਰ, ਸਃ—ਹਲਟ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਵਗ ਕੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ॥

ਨਿਸਾਰਾ, ਪੁਃ—ਨਿੱਸਰਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ, ਫੈਲਾਉ

ਨਿੰਹ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ, ਮਹੱਬਤ, ਮੋਹ ॥

ਨਿਹਕਰਮਣ, ਪੁ:, **ਨਿਹਕਰਮ,** ਸ:, **ਨਿਹਕਰਮੀ,** ਪੁ: — ਜੋ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਰਮ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ।

ਨਿਹਕਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਜਾਂ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਹੰਗ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਨਿਰਚਿੰਤ, ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ (ਨੀਲ ਬਾਣੇ ਵਾਲਾ)

ਨਿਹਚਲ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਚਲੇ ਨਾਂ, ਅਟਲ, ਥਿਰ, ਪਰਬਤ ॥

ਨਿਹਚਾ, **ਨਿਹਚੋਂ** — ਪੁ: 'ਨਿਸਚਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਹਚੇ, ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਚ ਮੁੱਚ, ਠੀਕ ॥

ਨਿਹਚੇ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਤਾ ਕੇ ਵੇਖ ਲੈਣਾ ਕਿ ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਨਿਹਣ, **ਨਿਹਣ ਖਿੱਚਿਆ,** — ਸ:—ਇੱਕਵਾਰੀ, ਵਡ: ਛਾਲ, ਜਾਂ ਹਸਾਣ ਜਤਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਤਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਦੁਖਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਣੈਂ ਮਾਰਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਨਿਹੱਥਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ, ਹਥਿਆਰ ਵਿਹੂਣਾ, ਸੱਖਣਾ ।

ਨਿਹਫਲ, ਵਿ:—'ਨਿਸਫਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਹਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ, ਉਡੀਕ ਜਾਂ ਤੱਕ ਵਿਚ ਰਖਣਾ, ਤਕਾਉਣਾ ॥

ਨਿਹਾਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੈਣੀ ॥

ਨਿਹਾਰ, ਵਿ:—ਸਵੇਰਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ (ਮੂੰਹ) ॥

ਨਿਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਤੱਕਣਾ, ਉਡੀਕਣਾ ।

ਨਿਹਾਰੀ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਗੁੜ ਆਟਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਾਲ, ਵਿ:—ਪ੍ਰਸੰਨ, ਖੁਸ਼, ਭਰਪੂਰ, ਮਾਲਾ ਮਾਲ ।

ਨਿਹਾਲੀ, ਸ:—ਰਜਾਈ, ਲੇਫ, ਪ ਖ ਪੋਸ਼ ਸੁਖ ।

ਨਿਹੁੰ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤ, ਮਹੱਬਤ, ਇਸ਼ਕ ॥

ਨਿਹੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨੀਵਾਂ ਹੋਣਾ ।

ਨਿਹੁਸਤ, **ਨਿਹੁਸਤਣ (ਤ੍ਰੀ)** — ਨਹੁਸਤ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਨਿਹੋਰਾ, ਪੁ:—ਉਪਕਾਰ, ਕਿਰਪਾ ਬੋਲੀ, ਮੇਹਣਾ ॥

ਨਿਕਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕਲਣਾ, ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਪੁ:—ਵੱਡੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਸਬਾਬ ॥

ਨਿਕਟ, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਨਾਲ ॥

ਨਿਕੰਦ, ਵਿ:—ਜੜ੍ਹੋਂ ਪੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ, 'ਨਕੰਦ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਕੰਮਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਵਿਹਲਾ, ਨਕਾਰਾ, ਢੁੱਡ, ਬਿਅਰਥ, ਬੁਰਾ, ਕੋਹਜਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਕੰਮਣੀ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮੀ, ਢੁੱਡ, ਨਕਾਰੀ ॥

ਨਿਕਰਮ, ਪੁ: }
ਨਿਕਰਮਣ, ਸ: } ਬੇ ਨਸੀਬ, ਨਿਕੰਮਾ (ਮੀ)
ਨਿਕਰਮਾ,(ਮੀ) ਪੁ: } ਨਕਾਰਾ (ਰੀ) ।

ਨਿਕਰਮੀ, ਸ:—ਖੋਟੀ ਪਰਾਲਬਧ, ਭੈੜੀ ਕਿਸਮਤ ॥

ਨਿਕਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਧਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਆਜਕਲ ਚਲਦੇ ਹਨ ॥

ਨਿਕਲਣਾ, }
ਨਿੱਕਲਣਾ, } ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਿਹਚਾ ਹੋਣਾ, ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਬਨਣੀ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਬੰਦੂਕ ਚਲਣੀ, ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ, ਉੱਗਣਾ, ਤਿਲਕਣਾ ॥

ਨਿਕਲ ਚਲਣਾ }
ਨਿੱਕਲ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਅਗਾਹਾਂ ਵਧ ਜਾਣਾ

ਨਿੱਕਲਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ।

ਨਿਕੜਾ }
ਨਿੱਕਾ } ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਥੋੜਾ, ਬਾਲ, ਕੱਚਾ ।

ਨਿੱਕਾ ਸੁੱਕਾ }
ਨਿੱਕਾਮੁੱਕਾ } ਵਿ:—ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ॥

ਨਿਕਾਸ, ਪੁ:—'ਨਕਾਸ' ਵੇਖੋ ।

ਨਿਕਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ।

ਨਿਕਾਊ, ਵਿ:—ਬਾਹਰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਲਾਇਕ (ਮਾਲ)

ਨਿਕਾਹ, ਪੁ:—'ਨਕਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਕਾਲ, ਪੁ:—ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਥਾਂ ॥

ਨਿਕਾਲ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੱਢਕੇ ਲੈ ਆਉਣਾ॥

ਨਿਕਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ, }
ਨਿਕਾਲ ਲੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਰਾਉਣਾ, ਲੈਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਕਾਲ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਲੱਗ ਕੱਢਕੇ ਧਰ ਦੇਣਾ ।

ਨਿਕਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਢਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ।

ਨਿਕਾਲਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਸੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਨਿੱਕੀ, ਵਿ: ਸ:—ਛੋਟੀ।
(ਨਿੱਕੀ ਦੁਆਰ = ਚਰ੍ਹੀ) ॥

ਨਿੱਕੂ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਛੋਟਾ ।

ਨਿਖਸਮੀ, ਸ:—'ਨਖਸਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਖੱਟੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਖੱਟੇ, ਨਿਕੰਮਾ, ਉਜਾੜੂ॥

ਨਿਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ ਹੋਣਾ, ਮੈਲ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਨਿੰਥਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਡ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਖਟੰਮਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਿਖਾਦ }
ਨਿਖਾਧ } ਪੁ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਰ, ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ॥

ਨਿਖਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖੰਡ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਸਫਾ ਹੋਣ ॥

ਨਿਖਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੈਲ ਕੱਢਣੀ ।

ਨਿਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਲਾਈ ਨਾਲ ਧਾਗਾ ਖੀਚਣਾ ॥

ਨਿਖਿੱਧ, ਵਿ:—'ਨਖਿੱਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਖੇਧ, ਵਿ:—ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ॥
ਪੁ:—ਨਿਖੇੜਾ ॥

ਨਿਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਪਛਾਣ, ਅੱਡ ਅੱਡ ਹੋਣਾ ॥

ਨਿਖੋਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੋਟ ਨਹੀਂ, ਨਖਾਲਸ ॥

ਨਿਗਮ, ਪੁ:—ਵੇਦ।

ਨਿੱਗਰ, ਵਿ:—ਸਖਤ, ਕਰੜਾ, ਭਾਰਾ।

ਨਿਗੰਦਣਾ
ਨਿਗੰਦਵਾਉਣਾ
ਨਿਗੰਦਵਾਈ
ਨਿਗੰਦਾ
ਨਿਗੰਦਾਉਣਾ
ਨਿਗੰਦਾਈ } 'ਨਗੰਦਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਨਿਗਮਾ, ਪੁ:—ਨਿਖੇੜਾ, ਫਰਕ, ਪਛਾਣ।

ਨਿਗਰਾਨੀ, ਸ:—ਦੇਖ ਭਾਲ, ਰਾਖੀ, ਚੌਕੀ ਪਹਿਰਾ।

ਨਿਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣ ਬਾਝੋਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾ ਲੈਣਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਉਡਾ ਲੈਣਾ

ਜੀਉਂਦੀ ਮੱਖੀ ਨਿਗਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਲੈਣੀ।

ਨਿਗੱਲ, ਵਿ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ॥

ਨਿਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਗਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਨਿਗਾ
ਨਿਗਾਂ } ਸ:—ਵਾਰੀ, ਦਫ਼ਾ (ਬਹੁਤ ਨਿਗਾਂ = ਕਈ ਵਾਰੀ)॥

ਨਗਾ
ਨਗਾਹ } ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਨੀਝ, ਤੱਕ, ਲਿਹਾਜ਼, ਧਿਆਨ॥

ਨਿਗਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਪਰਖਣਾ।

ਨਿਗਾ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਸਣਾ, ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ।

ਨਿਗਾ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਨਿਗਾ ਮਿਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ॥

ਨਿਗਾ ਰੱਖਣੀ
ਨਿਗਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਸੋਝੀ ਰਖਣੀ॥

ਨਿਗਾਹਾ, ਪੁ:—ਡੇਰਾ ਗਾਜ਼ੀ ਖਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪੀਰ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਨਿਗੁਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਸੂਲਾ॥

ਨਿੱਘ, ਸ:—ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਗਰਮੀ, ਤਾ॥

ਨਿੱਘਰ ਜਾਣਾ
ਨਿੱਘਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਕ ਜਾਣਾ, ਥੱਲੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਘਟਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਨਿੱਘਾ, ਵਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਗਰਮ, ਕੋਸਾ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਦੁਖ ਸਹਿ ਲਏ, ਜੋ ਭੇਤ ਲੁਕਾ ਸਕੇ।

ਨਿਘਾਰ, ਪੁ: ਧੋਖਾ, ਮੁਸੀਬਤ, ਬਰਬਾਦੀ (ਪੈ ਜਾਣਾ)।

ਨਿਘਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਿੱਘਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਨਿਚੱਲ
ਨਿਚਲਾ } ਵਿ:—ਚੁੱਪ ਚੁਪਾਤਾ, ਜੋ ਹਿੱਲੇ ਜੁਲੇ ਨਾ (ਰਹਿਣਾ)।

ਨਿਚਲਾ ਵਿ:—ਨੀਚੇ ਦਾ, ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ॥

ਨਿੱਚੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਕਿਰਨੀਆਂ॥

ਨਿਚਾਈ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ।

ਨਿਚਾਣ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ, ਘਾਟੀ॥

ਨਿਚਿੱਟ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਨਿੱਖਰ, ਬੇ ਦਾਗ॥

ਨਿਚਿੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਬੇਫਿਕਰਾ ਵੇਹਲਾ ॥

ਨਿਚਿੰਤਾਈ, ਸ:—ਬੇ ਫਿਕਰੀ, ਮੌਜ, ਅਰਾਮ ॥

ਨਿਚੁੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਚੁੜਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਚੋੜ, ਪੁ:—ਸਤ, ਅਰਕ, ਜੋ ਨਿੱਚੜ ਕੇ ਕੱਠਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਿਚੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:, **ਨਿਚੋੜਾ,** ਪੁ: } 'ਨਚੋੜਨਾ' ਅਤੇ 'ਨਚੋੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਚੋੜੇ ਦਾ ਘੁੱਟ, ਪੁ:—ਛੇਕੜਲੀ ਬੂੰਦ, ਨਿਚੋੜ ਕੇ ਕਢਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਨਿੱਛ, ਸ:—ਛਿੱਕ, ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਵਾਉ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਨਿਕਲੇ (ਆਉਣੀ) ॥

ਨਿੱਛ ਪਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਿੱਛਣ ਕਰਕੇ ਬਦ ਸਗਣੀ ਹੋਣੀ ॥

ਨਿੱਛਣਾ, **ਨਿੱਛ ਮਾਰਨੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਕਢਣੀ ॥

ਨਿਛੱਕਾ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿਜ, ਵਿ:—ਆਪਣਾ, ਖਾਸ ।

ਨਿੱਜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਦੇ ਨਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਜ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ।

ਨਿੱਜਸਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਜੂਸੀ, ਸੂਮ ਪੁਣਾ ।

ਨਿੱਜਸੀ, ਵਿ:—ਕੰਜੂਸ ਸੂਮ, ਕਮੀਣਾ ॥

ਨਿਜਹ, ਪੁ:—ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥

ਨਿਜਾ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ॥

ਨਿਜ਼ਾਮ, ਪੁ:—ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੱਖਣ ਦੇ ਨਵਾਬ ਦੀ ਅਲ ॥

ਨਿਜਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨਜਿੱਠਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਠਣਾ, **ਨਿੱਠਰਨਾ,** } ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਅਟਕਣਾ ਉਡੀਕਣਾ ।

ਨਿਡਰ, **ਨਿੱਡਰ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਦਲੇਰ

ਨਿਡੋਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਡੋਲੇ ਨਾਂ, ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨਿੱਢਾ, ਪੁ:, **ਨਿੱਢੀ,** ਸ: } 'ਨੱਢਾ' (ਢੀ) ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਢਾਲ, ਵਿ:—'ਨਢਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਤ, **ਨਿੱਤ ਪਰਤ (ਤੀ)** } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਰੋਜ, ਲਗਾ, ਤਾਰ ॥

ਨਿੱਤ ਨੇਮ, ਪੁ:—ਰੋਜ ਦੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ॥

ਨਿੱਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਖੋ ਜਾਣਾ, ਅਲਗ ਹੋਣਾ ਮੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ (ਪਾਣੀ ,ਆਦਿਕ, ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਨਿੱਤਰਨਾਂ, **ਨਿੱਤਰਵਾਂ** } ਵਿ:—ਨਿੱਤਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਸਾਫ਼, ਨਿਰਮਲ ॥

ਨਿਤਰਵਾਉਣਾ, **ਨਿਤਰਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਅਲਗ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨਿਤਾਬਰਤ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਨਿੱਤ, ਸਦਾ, ਸਵੇਰੇ ।

ਨਿਤਾ ਬਰਤੀ, ਪੁ: ਸ:—ਜੋ ਸਦਾ ਬਰਤ ਰੱਖੇ ।

ਨਿਤਾਣਾ, ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਕੰਗਾਲ, ਨਿਰਬਲ ॥

ਨਿਤਾਰ, ਪੁ:—ਮੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ ਬਹਿਣ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਫ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ।

ਨਿਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਫ ਕਰਨਾ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ, ਬੂਟੀ ਛੋਟੂੰਕੇ ਰਸ ਕੱਢ ਲੈਣਾ ॥

ਨਿਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਸੱਚ ਝੂਠ ਦੀ ਪਛਾਣ, ਫੈਸਲਾ, ਨਿਰਨਾ ॥

ਨਿੰਦ, ਵਿ:—ਵਰਜਿਆ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਗਿਲਾਨੀ ਆਵੇ, ਮੰਦਾ ॥

ਨਿੰਦਕ, ਪੁ:—ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿੰਦਕਾਈ, ਸਾ:—ਨਿੰਦਕ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਨਿੰਦਣਾ
ਨਿੰਦ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨੀ, ਔਗਣ ਦੱਸਣੇ ॥

ਨਿੰਦਰਾ, ਸ:—ਨੀਂਦ, ਨੀਂਦਰ ।

ਨਿੰਦਰਾਕਲਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਘਣੀ ਆਵੇ ॥

ਨਿੰਦਾ
ਨਿੰਦਿਆ } ਸ:—ਬੁਰਿਆਈ, ਐਬ, ਤੁਹਮਤ, ਚੁਗਲੀ (ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ) ।

ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਔਗਣ ਦੱਸਣੇ ॥

ਨਿੱਧ, ਸ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਧਨ, ਪਦਾਰਥ, ਬਖਸ਼ਾਵਰੀ।

ਨਿੱਧ ਸਿੱਧ, ਸ:—ਬਖਤਾਵਰੀ, ਸਭ ਪਦਾਰਥ ॥

ਨਿਧੜਕ, ਵਿ:—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ॥

ਨਿਧਾਣ, ਪ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਰਹੇ ।

ਨਿਨੌਂ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਫਰਕ, ਪਛਾਣ ॥

ਨਿਨਾਣਵੇਂ, ਵਿ:—ਨੱਵੇ ਅਤੇ ਨੌਂ ॥

ਨਿਨਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਸੋਜ ਅਤੇ ਪੀਕ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਨਿਪਟ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਿਲਕੁਲ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਨਿਪੁੱਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਬੇ ਉਲਾਦਾ ॥

ਨਿੰਬ, ਸ:—'ਨਿੰਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਨਿਬਲ
ਨਿਬਲਾ } ਵਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਰਬਲ ॥

ਨਿੰਬਲ, ਵਿ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਸਾਫ਼ ਅਸਮਾਨ ॥

ਨਿੱਬੜ ਤਿੱਬੜ, ਪੁ:—ਨਿਬੇੜਾ, ਫੈਸਲਾ, ਫਰਕ ॥

ਨਿੱਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ, ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ ॥

ਨਿਬਾਹ, ਪੁ:
ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਨਿਬਾਹੂ, ਵਿ: } 'ਨਬਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਥਾਲ, ਨਿਥਾਲਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ।

ਨਿੰਬੂ, ਨਿਬੂ } ਪੁ:—ਖੱਟੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ

ਨਿਬੇੜਨਾ, ਨਿਬੇੜਾ, ਨਿਬੇੜੂ } 'ਨਬੇੜਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਨਿਬਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਭਰਮਾ, ਵਿ:–ਜਿਸ ਦਾ ਭਰਮ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਭਾਉ, ਨਿਭਾਉਣਾ, ਨਿਭਾਊ } 'ਨਬਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਨਿੰਮ, ਸ:–ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੇ ਫਲ ਵਾਲਾ ਰੁਖ ॥

ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸ:–'ਨਮਸਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮਕ, ਨਿਮਿਕ } ਪੁ:–ਨਮਕ, ਲੂਣ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ, ਅੰਨ ।

ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ, ਵਿ:–ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਣੇ, ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਧ੍ਰੋਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਮਕ ਹਲਾਲ, ਵਿ:–ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣੇ, ਮਾਲਕ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ।

ਨਿਮਕ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਅੰਨ ਖਾਣਾ ।

ਨਿਮਕੀ, ਨਿਮਕੀਨ } ਵਿ:–ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਿਮਕ ਹੋਵੇ, ਸਲੂਣਾ ।

ਨਿਮਕੀ ਪਤਾਸੇ, ਪੁ:–ਲੂਣ ਵਾਲੇ ਮੈਦੇ ਦਾ ਜਾਮਕੂ ॥

ਨਿਮਖ, ਪੁ:—ਪਲ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਨਿਮਤਾ, ਵਿ:—ਘਟੀਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਨਿਮ੍ਰ, ਵਿ:—ਹਲੀਮ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਗਰੀਬ ॥

ਨਿਮ੍ਰਤਾ, ਨਿਮ੍ਰਤਾਈ } ਸ:—ਹਲੀਮੀ, ਗਰੀਬੀ, ਆਜਜ਼ੀ ॥

ਨਿਮਾਜ, ਨਿਮਾਜਣ, ਨਿਮਾਜੀ } 'ਨਮਾਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਨਿਮਾਣ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਦੋ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾਂ ॥

ਨਿਮਾਣਾ, ਪੁ: ਨਿਮਾਣੀ, ਸ: } ਕੌੜਾ (ਤ੍ਰੀ)। ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ ਗਰੀਬ, ਹਲੀਮ ।

ਨਿਮਾਣੀ ਇਕਾਦਸ਼ੀ, ਸ:—'ਨਿਰਜਲਾ ਅਕਾਦਸ਼ੀ' ਵੇਖੋ ।

ਨਿੰਮਿਆ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ਗਰਭ ਵਿਚ ਆਯਾ ਜਾਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ॥

ਨਿਮਿੱਤ, ਪੁ:—'ਨਮਿੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮੂਜ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਨਾਉਂ ।

ਨਿਮੂਝਾਣ / ਨਿਮਝਾਣਾ, ਵਿ:—ਉਦਾਸ, ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਨਿਮੋਸੀ, ਸ:—'ਨਮੋਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਮੋਝੂਣਾ, ਵਿ:—'ਨਿਮੂਝਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਯਤ, ਵਿ:—ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਬਾਧਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ।

ਨਿਯਮ, ਪੁ:—'ਨੇਮ' ਵੇਖੋ ।

ਨਿਰ, ਵਿ: ਵਿ:—(ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ) ਨਹੀਂ, ਬਾਝੋਂ, ਬਿਨਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ—ਜਿਸ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਨਿਰਬਲ-ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਲ ਨਹੀਂ, ਕਮਜ਼ੋਰ)।

ਨਿਰਗਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ, ਹੋਈ

ਨਿਰਗੁਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ (ਪਰਮੇਸਰ), ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੁਣ ਨਾਂ ਜਾਣੇ

ਨਿਰਗੁਣਿਆਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਦੋਸ ਵਾਲਾ (ਸੀ)॥

ਨਿਰਘਣ, ਵਿ:—ਹਲੀਮ, ਗਰੀਬ, ਆਜਜ਼ ।

ਨਿਰਚੂ, ਵਿ:—ਨਿਚਿੰਤ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ (ਹੋਣਾ)।

ਨਿਰਜਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨੌਕਰ ਨਹੀਂ ਬੇ ਉਲਾਦ, ਸੁੰਞ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਨਹੀਂ (ਬਣ)॥

ਨਿਰਜਲ, ਵਿ:—ਜਲ ਬਾਝੋਂ, ਸੁੱਕਾ (ਥੀ)॥

ਨਿਰਜਲਾ ਅਕਾਦਸੀ, ਸ:—ਜੇਠ ਹਾੜ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਅਕਾਦਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤ ਰੱਖਕੇ ਕਈ ਲੋਕ ਪਾਣੀ ਬੀ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ ।

ਨਿਰਜੀਵ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦ ਨਹੀਂ ਮੁਰਦਾ ।

ਨਿਰਦਈ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਯਾ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਤਰਸ ।

ਨਿਰਦੇਹ, ਵਿ:—ਦੇਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਸਰੀਰ ਰਹਿਤ ॥

ਨਿਰਦੋਖ (ਸ) / ਨਿਰਦੋਖ (ਸਣ) / ਨਿਰਦੋਖੀ (ਸੀ), ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੋਸ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਗੁਨਾਹ ।

ਨਿਰਧਣ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਭੁੱਖਾ, ਮੰਗਤਾ ।

ਨਿਰਪਰਾਧ / ਨਿਰਪਰਾਧੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ

ਨਿਰਬੰਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਵੰਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਲਾਵਾਰ ।

ਨਿਰਬੰਧ, ਵਿ:—ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ, ਅਟੰਕ ॥

ਨਿਰਬਿਕਾਰ, ਵਿ:—ਬਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸ ਬਿਨਾ, ਪਰਮੇਸਰ ।

ਨਿਰਬੀਜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਬੀ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਉਲਾਦ ।

ਨਿਰਭਾਗੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਨਸੀਬ ।

ਨਿਰਮਲ, ਵਿ:—ਸਾਫ, ਸੁੱਧ, ਪਵਿਤ੍ਰ ॥

ਨਿਰਮੂਲ (ਲਾ) / ਨਿਰਮੋਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ, ਦੁਰਲਭ, ਮੁਫ਼ਤ ॥

ਨਿਰਲੱਜ, ਵਿ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਹਯਾ ॥

ਨਿਰਲੇਪ, ਵਿ:—ਬੇ ਦਾਗ, ਬੇ ਐਬ ॥

ਨਿਰਸ, ਵਿ:—ਘਟੀਆ, ਹੌਲੇ ਮੋਲ ਦਾ (ਸ਼ੀ), ਬੇ ਸੁਆਦ, ਸੁੱਕਾ।

ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਹੀਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਨਿਰਖ, ਪੁ:—ਭਾਉ, ਮੁੱਲ, ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਚੀਜ਼ ਵਿਕੇ।

ਨਿਰਖ, ਸ:—ਪਤਾ ਪਛਾਣ, ਖਬਰ, ਗਿਆਨ, (ਕਰਨਾ)

ਨਿਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਕਦਰ ਕਰਨੀ।

ਨਿਰੰਗਸ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ॥

ਨਿਰੰਜਣ, ਨਿਰੰਜਨ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਬੇਦਾਗ, ਬੇ ਦੋਸ, ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਨਿਰੰਜਾਂ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ॥

ਨਿਰਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ, ਸਾਫ, ਠੀਕ ॥
ਸ:—ਪਛਾਣ, ਸਬੂਤ, ਵਖਿਆਨ।

ਨਿਰਤ, ਸ:—ਨਾਚ, ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਕਦਰ।

ਨਿਰਤਕਾਰ (ਰੀ), ਪੁ: ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ।

ਨਿਰਤ ਕਾਰੀ, ਸ: —ਨੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਨਾਚ।

ਨਿਰਤਕ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲਾ, ਨਿਰਤ ਕਾਰ ॥

ਨਿਰੰਤਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਬਰਾਬਰ।

ਨਿਰਤਾ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ।

ਨਿਰਨਾ, ਪੁ: —ਪਛਾਣ, ਵਖਿਆਨ-ਪੂਰਾ ਬਿਆਨ; ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ॥

ਨਿਰਨੇ ਹਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਬਸੀ, ਨਿਰਬਿਸੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਬੂਟੀ ॥

ਨਿਰਬਾਹ, ਪੁ:—'ਨਬਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਬਾਣ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਾ।

ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ, ਪੁ:—ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲਾ, ਪੁ:—(ਇਕ:), **ਨਿਰਮਲੇ,** ਪੁ: (ਬਹੁ:) — ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸਾਧੂ।

ਨਿਰਮਲੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ।

ਨਿਰਮੂਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਯਾ ਜੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਬਾਹ, ਪੁ:—'ਨਬਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਪਛਾਣਨਾ ॥

ਨਿਰਵਿਰਤ, ਵਿ:—ਹਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਵੈਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ॥
ਸ:—ਪਛਾਣ।

ਨਿਰਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਇਕੱਲਾ, ਇੱਕੋ ਹੀ, ਕੇਵਲ, ਸਿਰਫ ॥

ਨਿਰਾ ਪੂਰਾ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ।

ਨਿਰਾਸ }
ਨਿਰਾਸਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਸ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਨਹੀਂ ॥

ਸ:—ਆਸ ਜਾਂ ਉਮੈਦ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਨਿਰਾਸਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਰਾ, ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਾਹਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ॥

ਨਿਰਾਕਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਹੀਂ, ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ।

ਨਿਰਾਰਥ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ੈਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨਿਰਾਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅਨੋਖਾ, ਨਿਆਰਾ ॥

ਨਿਰਿਹਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰਿਤ, ਸ:—'ਨਿਰਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਰਿੰਦ, ਪੁ: —ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ॥

ਨਿਰਿੰਦਰ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ॥

ਨਿਰੂਪ }
ਨਿਰੂਪਾ }
ਨਿਰੂਪੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਨਿਰੇਹਾਰ, ਵਿ:—'ਨਿਰਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰੋਲ, ਪੁ:—ਨਰੋਲ, ਹਰਾ ਬੂਟਾ, ਸ਼ੁੱਧ ॥

ਨਿਰੋਲਾ, ਪੁ:—ਨਰੋਲ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਨਿਰੋਆ (ਈ), ਵਿ:—'ਨਰੋਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਰੋਧ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ।

ਨਿਰੋਧਕ, ਵਿ:—ਬਚਾਉਣ ਜਾਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ।

ਨਿਰੋਲ, 'ਨਰੋਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਲੱਜ, ਵਿ:—'ਨਿਰਲੱਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

ਨਿਲਾਰਣ, ਸ: }
ਨਿਲਾਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਨਿਵਲੀ, ਪੁ:—(ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਕੰਨ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਲੈਣਾ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ, ਪੁ:—ਪੇਟ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਮੂੰਹ ਰਾਹ ਅੰਦਰ ਪਾਕੇ ਫੇਰ ਖਿੱਚ ਲੈਣਾ (ਜੋਗੀ ਐਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ) ।

ਨਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਉਣਾ ॥

ਨਿਵਾਸ, ਪੁ:—ਰਹਿਣਾ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ॥

ਨਿਵਾਸੀ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨਿਵਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਸੁਖ ਦੇਣਾ, ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥

ਨਿਵਾਣ, ਸ:—'ਨਿਮਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਨਿਵਾਰ, ਸ:—ਮੱਦਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਨਵਾਰ ॥

ਨਿਵਾਰਨ ਹਾਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਜੋ ਮੱਦਤ ਕਰੇ ਜਾਂ ਬਚਾਏ, ਰੱਖਿਆ ॥

ਨਿਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਮੌਕੂਫ ਕਰਨਾ ॥

ਨਿਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ।

ਨੀ, ਨੀਂ } ਸ:—ਤੀਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ, ਅੜੀਏ, ਕੁੜੇ ॥

ਨੀਉਂ, ਸ:—'ਨਿਉਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਉਣ ਕੋਣ, ਪੁ:—ਸਮ ਕੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਕੋਣ।

ਨੀਉਣੀਆਂ ਖੀਉਣੀਆਂ, ਸ:—ਬਣਾਉਟੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਅਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ।

ਨੀਅਤ, ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਦਲੀਲ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸ਼ਾ, ਨੀਤ।

ਨੀਹਲ, ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ। ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ ।

ਨੀਹਲਾ, ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਦਾ।

ਨੀਂਗਰ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਬਾਲ, ਬੱਚਾ ॥

ਨੀਂਗਰ ਵੰਦ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਲਾੜਾ।

ਨੀਚ, ਵਿ:—ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਜ਼ਾਤ ਦਾ, ਕਮੀਨਾ, ਨਕਾਰਾ, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਨੀਚ ਜ਼ਾਤ, ਸ: ਪੁ:—ਨੀਵੀਂ ਜ਼ਾਤ, ਨੀਵੀਂ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਨੀਚਣੀ, ਸ:—ਨੀਚ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਕਮੀਨੀ, ਨਕਾਰੀ ॥

ਨੀਚਲਾ, ਵਿ:—ਨਿਚਲਾ, ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦਾ ॥

ਨੀਚਾ, ਪੁ: ਵਿ:—ਹੇਠ, ਥੱਲਾ, ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ, ਨੀਵਾਂ ॥

ਨੀਚਾਈ, ਸ:—ਨਿਵਾਣ, ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ, ਨਿਰਾਦਰੀ ॥

ਨੀਚੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਅਵ:—ਹੇਠ, ਥੱਲੇ, ਨੀਵੇਂ ਪਾਸੇ ।

ਨੀਵੈਂ ਨੀਵੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੱਲੇ, ਹੇਠਲੀ ਤਹਿ ਉੱਤੇ ।

ਨੀਝ, ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਟਿਕਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਨੀਤ, ਸ:—ਨੀਅਤ, ਨੀਤੀ (ਦੋਵੇਂ ਵੇਖੋ) ॥

ਜੇਹੀ ਨੀਤ ਤੇਹੀ ਮੁਰਾਦ = ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹੋ ਜੇਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਨੀਤੀ, ਸ:—ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਵਿਦਯਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਕੁਰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ)।

ਨੀਂਦ, ਨੀਂਦਰ, } ਸ:—ਸੌਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸੌਂ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਨੀਂਦ ਉਟਕ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਜਾਗ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਸੌਂ ਸਕਣਾ।

ਸੁਖ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੂਕ ਸੌਣਾ, ਨਿਚਿੰਤ ਹੋ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਨੀਂਦੂ, ਵਿ: ਪੁ:—'ਨਿਦਰਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਮ, ਵਿ:—ਅੱਧਾ, ਮੱਧਮ (ਨੀਮ ਰੰਗ), ਹਿਮ ॥

ਨੀਮਚਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਤਲਵਾਰ ।

ਨੀਮਾਂ, ਵਿ:—ਹੇਠਲਾ, ਥੱਲੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਹਲੀਮ ॥

ਨੀੱਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਨੀਮਾਂ ਕਾਰੀ, ਸ:—'ਮੀਨਾਂ ਕਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਨੀਯਤ, ਸ:—'ਨੀਅਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਰ, ਪੁ: ਪਾਣੀ ॥

ਨੀਰਨ, ਪੁ:—ਕੱਖਾਂ ਪੱਠਿਆਂ ਦੀ ਤਰਿ ।

ਨੀਰਾ, ਪੁ:—ਚਾਰਾ, ਘਾਹ ਪੱਠੇ ਦਾ ਢੇਰ ।

ਨੀਲ, ਵਿ:, ਪੁ:, ਸ: —ਅਸਮਾਨੀ ਰੰਗ, ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਨੀਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੰਗ ॥

ਨੀਲ ਕੰਠ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਗਰੜ, ਮਹਾਦੇਵ ॥

ਨੀਲ ਕੰਠੀ, ਸ:— ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਨੀਲ ਗਊ
ਨੀਲ ਗਾਂ } ਸ:—ਗਊ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂ ।

ਨੀਲ ਬਟੀ, ਸ:—ਨੀਲ ਵਾਲੀ ਢੋਰਿਆਂ ਦੀ ਦਵਾ (ਨੀਲ ਦੀ ਬਲੀ) ॥

ਨੀਲਮਣ (ਣੀ) ਸ:—'ਨੀਲਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੀਲ ਸਬੰਦ, ਪੁ:—'ਨੀਲਾ' ਵਿੱਚ ਨੀਲਾ ਘੀਰੀਆ' ਵੇਖ ॥

ਨੀਲਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਜੁਆਹਰ, ਚਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਲਹਿੰਗਾ, ਇੱਕ ਨੀਲੀ ਪਗੜੀ ॥

ਨੀਲਕੀਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਨੀਲ ਕੰਠ ॥

ਨੀਲਨ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਛਿਟੀਆਂ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ।

ਨੀਲਮ, ਸ:—ਅਸਮਾਨੀ ਰੰਗ ਦਾ ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ ॥

ਨੀਲਾ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ, ਅਸਮਾਨੀ, ਕਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸੜਨ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਨੀਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਕੁੱਟਕੇ ਨੀਲਾ ਪਾ ਦੇਣੇ ॥

ਨੀਲਾ ਘੀਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੈਣੀ ਬੂਟੀ (ਸਾਹ ਦਾ ਇਲਾਜ) ॥

ਨੀਲਾ ਥੋਥਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂਬਾ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਨੀਲਾ ਪੀਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨੀਲਾਈ, ਸ:—ਨੀਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨੀਲ ॥

ਨੀਲਾਰਣ
ਨੀਲਾਰਨੀ } ਸ:—ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਲਲਾਰਨ ॥

ਨੀਲਾਰੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ।

ਨੀਲੋਫਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਠੰਢਾ ਫੁੱਲ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰਬਤ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਕੰਮੀਆਂ ॥

ਨੀਵਾਂ, ਵਿ:—ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਿਠਾਹਾਂ ਨੂੰ, ਥੱਲੇ, ਉਚਾਈ ਵਿਚ ਛੋਟਾ ॥

ਨੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਨੀਵੇਂ ਕਰਨਾ ।

ਨੁਆਜ਼, ਨੁਆਜ਼ਣ(ਜੀ) } 'ਨਮਾਜ਼' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਨੁਆਣ, ਨੁਆਰ, ਨੁਆਰੀ } 'ਨਿਆਣ' 'ਨਵਾਰ' 'ਨਵਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਨੁਆਲਾ, ਪੁ:—ਨਵਾਲਾ, ਲੁਕਮਾ, ਗਰਾਹ ।

ਨੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਬੇੜੀ, ਕਿਸ਼ਤੀ, ਬੇੜਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ॥

ਨੁਸਖਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਪਰ ਰੋਗੀ ਵਾਸਤੇ ਦੁਆਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਣ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ।

ਨੁਸਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਲਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ॥

ਨੁਸਾਦਰ, ਪੁ: —'ਨਸਾਦਰ' ਵੇਖ ।

ਨੁਹਾਰ, ਸ:—ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਬਨਾਵਟ, ਮੁਹਾਂਦਰਾ ।

ਨੁਹਾਉਣਾ, ਨੁਹਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੰਡਾ ਧੋਣਾ, ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਨੁਕਸਾਣ, ਪੁ:—ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ, ਜਾਨ, ਹਰਜ, ਵਿਗਾੜ ॥

ਨੁਕਤਾ, ਪੁ:—ਬਿੰਦੀ, ਗੁੱਝਾ ਅਰਥ, ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ ।

ਨੁੱਕਰ, ਸ:—ਕੂਣਾ, ਖੂਜਾ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਮੋੜ ।

ਨੁਕਰਾ, ਪੁ:—ਚਿੱਟਾ (ਘੋੜਾ), ਸਾਫ, [ਖਚਰਾ, ਬਦਮਾਸ਼ ॥

ਨੁਕਲ, ਪੁ:—ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਫਲ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਖਾਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਨੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀ ਨੁੱਕਰ, ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੁੱਕਰ ਵਾਲਾ ਸੰਦ, ਛੋਟੇ ਫਲ ਕੰਵਲ ਵਾਲਾ ।

ਨੁੱਕੜ, ਸ: 'ਨੁੱਕਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾ, ਪੁ:—'ਨੁਸਖਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾਣ, ਪੁ:—'ਨੁਕਸਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਖਸਾਨੀ, ਵਿ:, ਪੁ: ਨੁਖਸਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਨੁਖਤਾ, ਪੁ: —'ਨੁਕਤਾ' ਵੇਖੋ ।

ਨੁਗਦਾ, ਪੁ:—ਦੁਆ ਦਾ ਗੱਲੇ ਜੋ ਬਹਿ ਜਾਵੇ, ਫੋਕ, ਭੰਗ, ਘੋਟੀ ਹੋਈ ॥

ਨੁਗਦੀ, ਸ:—ਬਸਣ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਠਿਆਈ, ਬੂੰਦੀ ।

ਨੁਗੁਰਾ, ਵਿ: —'ਨਿਗੁਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਚੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਚੋੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਨਿੱਚੜਨਾ ।

ਨੁਚੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਚੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਨੁਚੜਾਈ, ਸ:—ਨਚੋੜਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਨੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰਹਾਉਣਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਧੁਆਉਣੀ, ਚੂੰਢੀ ਵਢੁਆਉਣੀ, ਪੰਜਾ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਨੁਚਾਈ, ਸ:—ਪਾੜਨ ਖੁੰਦਣ ਛਿੱਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਨੁਮਾਇਸ਼ / ਨੁਮੈਸ਼ } ਸ:—ਵਿਖਾਵਾ, ਜਿਸ ਜਗਾ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਅਚਰਜ ਵਸਤਾਂ ਵਿਖਾਈਆਂ ਜਾਣ ।

ਨੁਲ੍ਹਾਉ, ਕ੍ਰਿ:—'ਨੁਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੁਲਾਸੀ, ਸ:—ਹਰੀ ਡਾਲੀ ਜਾਂ ਟਾਹਣੀ, ਨਾਲ ॥

ਨੂੰ, ਅਵ:—ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਉਸਨੂੰ, ਘਰ ਨੂੰ) ॥

ਨੂੰਹ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਨੂਣ, ਪੁ:—ਲੂਣ, ਨਿਮਕ, ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ।

ਨੂਰ, ਪੁ:—ਚਾਨਣ, ਚਮਕ, ਸੋਭਾ, ਰੌਣਕ, ਝਲਕ, ਅੱਖ ਦੀ ਜੋਤ ॥

ਨੂਰ ਮਹਲ ਦੀ ਸਰਾਂ, ਸ:—ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਦੀ ਚੀਜ਼ ।

ਨੂਰਾ, ਪੁ:—ਵਾਲ ਲਾਹੁਣ ਦੀ ਦੁਆ

ਨੂਰੀ, ਵਿ:—ਨੂਰ ਦਾ, ਨਿਹਾਲ, ਜੋ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ।

ਪੁ:—ਫਿਰਸ਼ਤਾ ॥

ਨੂੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਉਹ ਕੌਡੀ ਜੋ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਨੇ, ਅਵ:—ਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ (ਉਸ ਨੇ) ॥

ਨੇਉਹੁਲਾ, ਵਿ:—ਨਵਾਂ, ਸੱਜਰਾ, ਤਾਜ਼ਾ, ਚੰਗਾ ॥

ਨੇਉਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਬਲ ਦਾ ਮੇਵਾ, ਚਿਲਗੋਜ਼ਾ ॥

ਨੇਉਂਦ, ਪੁ:—ਉਹ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲੱਕੜ ਰੱਖਕੇ ਤਰਖਾਣ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ

ਨੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਨੇਉਣੀ ਖੇਉਣੀ, ਸ:—ਅਧੀਨਗੀ ਅਤੇ ਸਤਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਨੇਉਤਾ / ਨੇਉਂਦਰਾਂ / ਨੇਉਂਦਾ } ਪੁ: ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਨਿਆਉਤ, ਸੱਦਾ ॥

ਨੇਉਰ, ਸ:—ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਜੰਜੀਰੀ ।

ਨੇਉਲ (ਲਾ), ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਵਾਲਾ ॥

ਨੇਉਲੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਪੈਰ ਪਿਛਾਹਾ ਸਿੱਟ ਲੈਣਾ (ਵੱਟਣੀ) ॥

ਨੇਉੜਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ, ਸਲੂਣਾ, ਨਾਲ ਦਾ ।

ਨੇਸਤੀ, ਸ:—ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਾਸ, ਸੁਸਤੀ ।

ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ, ਸੁਸਤ ॥

ਨੇਸ਼ਨ, ਸ:—ਕੌਮ, ਜਾਤ ॥

ਨੇਸ਼ਨਲ, ਵਿ:—ਕੌਮੀ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ।

ਨੇਹ
ਨੇਂਹ } ਪੁ:—'ਨਿੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਹਰਾ, ਪੁ:—'ਨਿਸਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਹੀ
ਨੇਹੀਂ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸੱਜਣ ॥

ਨੇਹੁ
ਨੇਹੁੜਾ } ਪੁ:—'ਨਿੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਂਹੁਗ, ਪੁ:—ਲਹਿੰਗੇ ਜਾਂ ਘਗਰੀ ਦੇ ਉਤਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੋ ਕਪੜਾ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਕ, ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਅੱਛਾ ॥

ਨੇਕ ਚਲਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੱਲਣ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ, ਭਲਾ ਮਾਣਸ ॥

ਨੇਕ ਚਲਨੀ, ਸ:—ਭਲਮਾਣਸੀ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥

ਨੇਕਨਾਮ, ਵਿ:—ਨੇਕ ਚਲਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਸ ਹੋਵੇ ॥

ਨੇਕ ਨਾਮੀ, ਸ:—ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ, ਜਸ ॥

ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ, ਵਿ:—ਆਗਿਆ ਕਾਰ, ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ॥

ਨੇਕ ਬਖ਼ਤੀ, ਸ:—ਭਲਮਾਣਸੀ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ।

ਨੇਕੀ, ਸ:—ਚੰਗਿਆਈ, ਭਲਮਾਣਸੀ, ਭਲਿਆਈ ॥

ਨੇਕੀ ਬਦੀ, ਸ:—ਦੁਖ ਸੁਖ ॥

ਨੇਖਤ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ॥

ਨੇਗ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਲਾਗ, ਵਰਤਾਉ ॥

ਨੇਗੀ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ॥

ਨੇਚਾ
ਨੇੱਚਾ } ਪੁ:—ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਰੱਖੀ ਦੀ ਹੈ ।

ਨੇਚੇ ਗਰ (ਬੰਦ), ਪੁ:—ਨੇਚੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਨੇਚੀ
ਨੇੱਚੀ } ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇੱਜਾ,
ਨੇਜਾ, } ਪੁ:—ਲੰਮਾਂ ਭਾਲਾ, ਬਰਛਾ, ਕਿਲਕਾਂ ਦਾ ਕਾਨਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਲਮਾਂ ਘੜਦੇ ਹਨ ॥

ਨੇਜ਼ੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਘੋੜਾ ਦੁੜਾ ਕੇ ਸਵਾਰ ਦੇ ਨੇਜ਼ੇ ਨਾਲ ਕਿੱਲੀ ਪੁੱਟਣ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਨੇਜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ ਬ:)—'ਨੇਊਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇਠੀ, ਸ:—ਕੱਠ, ਕੱਠੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਨੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਨੇਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਨੇਤਕੀ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਤਾਪ ॥

ਨੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਅੱਖ, ਨੈਣ, ਦੀਦਾ । ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ ॥

ਨੇੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਰਿੜਕੀਦਾ ਹੈ ॥

ਨੇਤੀ, ਸ:—'ਨੇਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਨੇੱਫਾ, ਨੇਫਾ, ਪੁ:—ਪਜਾਮੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਉਹ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ।

ਨੇਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਾਤ, ਗੁਰਜ ਚੁਕਣ ਵਾਲੇ

ਨੇਬੀ, ਸ:—ਨਫ਼ਾ, ਫ਼ੈਦਾ, ਵਾਧਾ ।

ਨੇਮ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੰਧੇਜ, ਬਰਤ, ਰੀਤ, ਦਸਤੂਰ (ਕਰਨਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਨੇਮ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿੱਤ, ਲਗਾਤਾਰ, ਰੋਜ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ॥

ਨੇਮੀ, ਵਿ:—ਨੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਨੇਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ॥

ਨੇਰਸ, ਪੁ:—ਉਹ ਸਿਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੂ ਚੰਦਨ ਰਗੜਦੇ ਹਨ, ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਗੋਲ ਚੌਕੀ ॥

ਨੇਵਤਾ, ਪੁ:—'ਨੇਉਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੇੜ, ਸ:—ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ, ਨਜ਼ੀਕੀ ॥

ਨੇੜਾ, ਨੇੜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— ਅਵ:—ਪਾਸ, ਲਾਗੇ, ਨਜ਼ੀਕ ॥

ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਦੂਰ ਨਾ ।

ਨੈ, ਅਵ:—'ਨੇ' ਵੇਖੋ ॥ ਸ:—ਨਦੀ, ਦਰਿਆ ॥

ਨੈਇ, ਸ:—ਬੇੜੀ, ਕਿਸਤੀ ॥

ਨੈਇਆ, ਵਿ:—'ਨਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਈ, ਵਿ:—ਨਵੀਂ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ॥

ਨੈਈਵੇਦ, ਪੁ:—ਦੇਉਤੇ ਦਾ ਭੋਗ ॥

ਨੈਂਹਦਰ, ਨੈਹਰ, ਨੈਹਲਾ, 'ਨਹਿੰਦਰ' 'ਨਹਿਰ' 'ਨਾਹਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਹਾ, ਨੈਕ, ਨੈਕੀ, 'ਨਹਾ' 'ਨਾਇਕ' 'ਨਾਇਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੈਚਾ, ਪੁ:—'ਨੇਚਾ' ਵੇਖੋ ।

ਨੈਣ, ਪੁ:—ਨੇਤ੍ਰ, ਅੱਖ ਸ:—'ਨਾਇਣ' ਵੇਖੋ ।

ਨੈਣ ਸੁਖ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਫੁੱਲ ॥

ਨੈਣ ਪ੍ਰਾਣ, ਪੁ:(ਬਹੁ:ਬ:)—ਸਰੀਰ, ਸਭ ਅੰਗ ॥

ਨੈਣੀਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਖੀਂ ਨਾਲ, ਅੱਖੀਂ ਵਿੱਚ ॥

ਨੈਣੂੰ, ਪੁ:—ਬਲ ਬੂਟੇ ਵਾਲੀ ਮਲ ਮਲ ॥

ਨੈਪਾਲ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਮਲਕ ਜਿੱਥ ਗੋਰਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਨੈਬ, ਪੁ:—ਇਕ ਹਾਕਮ ਦੇ ਥੱਲੇ ਜੋ ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ ਹੋਵੇ ॥

ਨੈਰਿਤ, ਨੈਰਿਤ ਕੋਣ, ਸ:—ਪੱਛਮ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਪਾਸਾ ।

ਨੌਂ / **ਨੌਂਹ** — 'ਨੂੰ' ਅਤੇ 'ਨੂੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੋਕ, ਸ: -ਨੁੱਕਰ, ਬਰੀਕ ਸਿਰਾ, ਚੁੰਝ, ਕੋਣ॥

ਨੋਕ ਜਬਾਨ, ਸ:—ਜਬਾਨੀ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ, ਕੰਠ (ਕਰਨਾ)।

ਨੋਕ ਝੋਕ, ਸ:— ਟਿਚਕਰ, ਹੁੱਜਤ, ਘੱਟ ਖੋਹ।

ਨੋਕੀ, ਵਿ:—ਨੋਕ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਆਦ੍ਰ, ਟਿੱਕੀ ॥

ਨੋਕੀ ਤਮਾਕੂ, ਪੁ:—ਨੋਕਦਾਰ ਪਤਿਆਂ ਵਾਲਾ ਤਮਾਕੂ ॥

ਨੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਝੀ ਵੱਢਣਾ, ਪੁੱਟਣਾ, ਖੋਹਣਾ।

ਨੋਚਾਈ, ਸ:—ਨੋਚਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਨੋਟ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਹੁੰਡੀ, ਲਿਖਤ, ਕਾਗਤ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ॥

ਨੋਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਲਿਖ ਲੈਣਾ ਕਿ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ॥

ਨੋਟ ਪੇਪਰ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਕਾਗਤ।

ਨੋਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਨੋਟਸ, ਪੁ: —ਖਬਰ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ, ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਂ ਛਾਪ ਕੇ ਜੋ ਗੱਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ (ਢੋਲਾ)।

ਨੌਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਘੱਟ ਦਸ, ਅੱਠ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਨੌਂ ਖੰਡ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਨੌਂ ਹਿੱਸੇ (ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਮੂਜਬ) ॥

ਨੌਂ ਗ੍ਰਹਿ (ਹੁ), ਪੁ: ਸੂਰਜ, ਚੰਦ, ਮੰਗਲ, ਬੁੱਧ, ਬ੍ਰਿਹਸਪਤੀ, ਸ਼ੁੱਕਰ, ਛਨਿਛਰ, ਰਾਹੂ ਅਤੇ ਕੇਤੂ।

ਨੌਂ ਘਰ, ਪੁ:—ਨੌਂ ਅੰਦਰਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਨੌਂ ਦੁਆਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਨੌਂ ਰਾਹ (ਅੱਖਾਂ, ਕੰਨ, ਨਾਸਾਂ, ਮੂੰਹ ਆਦਿਕ) ॥

ਨੌਂ ਨਿਧ, ਸ:—ਨੌਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਖ (ਧਨ, ਉਲਾਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਨੌਂ ਨਿੱਧ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੱਧ(ਹੋਣੀਂ) ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਨੌਂ ਰਤਨ, ਪੁ:—ਨੌਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਗਾਹਣਾ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ, ਤ੍ਰਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੀ, ਅਕਬਰ ਜਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦੇ ਨੌਂ ਦਰਬਾਰੀ॥

ਨੌਂਰਾਤ੍ਰੇ / **ਨੌਰਾਤੇ** — ਪੁ:—'ਨਰਾਤੇ' ਵੇਖ ॥

ਨੌਸ਼ਾ / **ਨੌਸ਼ੇ** — ਪੁ:—ਲਾੜਾ ॥

ਨੌਸਾਦਰ / **ਨੌਂਹ** / **ਨੌਂਹਦਰ** / **ਨੌਂਹਰੀਆ** — 'ਨਸਾਦਰ' 'ਨਹੁੰ' 'ਨਹੁੰਦਰ' ਅਤੇ 'ਨਹੁਰੀਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੌਕਰ / **ਨੌਕੁਰ** — ਪੁ:—ਸੇਵਕ, ਟਹਿਲੀਆ, ਜੋ ਤਲਬ ਲੈਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਚਾਕਰ ॥

ਨੌਕਰੀ / **ਨੌਕੁਰੀ** — ਸ:—ਟਹਿਲ, ਸੇਵਾ, ਨੌਕਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅਸਾਮੀ ॥

ਨੌਕਰੀ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ॥

ਨੌਕਰੀ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਮਿਲਣਾ ॥

ਨੌਕੜਧਾ, ਪੁ:—ਨੌਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਨਾਲ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੰਜਾ ॥

ਨੌਕਾ, ਪੁ:—ਨਾਵਿਆ, "੯" ਦਾ ਅੰਗ ॥
ਸ:—ਬੇੜੀ ॥

ਨੌਣਾ, ਵਿ:—ਨੌਂ ਗੁਣਾ ॥ ਕ੍ਰਿ:—ਨੋਉਣਾ, ਝੁਕਣਾ।

ਨੌਂਧਰ, ਸ:—'ਨਹੁੰਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਨੌਬਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਾਜਾ, ਧੌਂਸਾ, ਵੇਲਾ, ਵਾਰੀ, ਹਾਲਤ।

ਨੌਮਾਂ, ਪੁ:,ਵਿ:—ਨੌਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਨੌਮੀ, ਸ:—ਨੌਵੀਂ ਥਿਤ।

ਨੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਨੌਵਾਂ, ਵਿ:—'ਨੌਮਾਂ' ਵੇਖੋ।

ਪ

ਪ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਛੱਬੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਪੱਪਾ।

ਪਊਆ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਖੜ੍ਹਾਉਂ, ਸੇਰ ਦੀ ਚੌਥਾਈ, ਪਾਊ, ਕਈ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਕਾ ॥

ਪਈ, ਵਿਸਮਕ:—'ਬਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਈਪਲ, ਵਿ:—ਪੈ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ।

ਪਸੰਗ, ਪੁ:—'ਪਾਸੰਗ' ਵੇਖੋ।

ਪਸੰਜਰ ਟ੍ਰੇਨ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮੁਸਾਫਰ ਚੜ੍ਹਨ ॥

ਪਸੂੱਡਣ
ਪਸੱਡੁਣ } ਪੁ:—ਬਗਲ੍ਹਾਲੂ, ਲੜਾਕਾ, ਫਸਾਦੀ।

ਪਸਤਾ
ਪਸਤਾ ਕੱਦ } ਵਿ:—ਮਧਰਾ, ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ।

ਪਸੱਤਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਪਸਿੱਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਛਤਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਪਸਤਾਕੀ, ਵਿ:—ਪਿਸਤਾਕੀ ॥

ਪਸਤਾਨਾ, ਪੁ:—'ਪੈਂਤਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸਤਾਵਾ, ਪੁ:—'ਪਛਤਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪ੍ਰਸੰਦ, ਵਿ:—'ਪਸਿੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਸ਼ਮ, ਸ:—ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਬਕਰੀ ਦੀ ਮੁਲੈਮ ਉੱਨ, ਨਾਭੀ ਥੱਲੇ, ਵਾਲ।

ਪਸ਼ਮ ਨਾਂ ਉੱਖੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੈਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਾ ਵਿਗੜਨਾ ॥

ਪਸਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਣ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨ ਲੱਗਣਾ ॥

ਪਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਉਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਥਣ ਨੂੰ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ॥

ਪਸ਼ਮੀਨਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ਮ ਦਾ ਕਪੜਾ ॥ ਵਿ:—ਪਸ਼ਮ ਦਾ ॥

ਪਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖਿਲਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ।

ਪੱਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖਿੱਲਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਹਠ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ ।

ਪਸਰੂ, ਪੁ: ਜੋ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ, ਪੈਸਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਸਲੀ, ਸ:—ਵੱਖੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਪੱਸਾ ॥

ਪਸਵਾਜ, ਸ:—'ਪਸੁਆਜ' ਵੇਖੋ ।

ਪਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਉਣਾ, ਅੜਾਉਣਾ, ਫਸਾਉਣਾ, ਫਾਸਣਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦੀ ਪਿੱਛ ਡੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ ॥

ਪਸਾਉੜੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਂ ਵਲੋਂ ਨਾਈ ਨੂੰ ਜੋ ਰੋਟੀਆਂ ਆਦਿਕ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਪਸਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਣ ਨੂੰ ਲੂਹਾ ਧੂਆਂ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਪਿੱਛ ਡੋਲ੍ਹ ਦੇਣੀ ।

ਪਸਾਦ
ਪਸਾਦਣ
ਪਸਾਦੀ (ਦੀਆ) } 'ਵਸਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਪਸਾਬ, ਪੁ:—ਮੂਤ੍ਰ, ਉਲਾਦ

ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤਰਨਾ ॥

ਪਸ਼ਾਬ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਡਰਨਾ ॥

ਪਸਾਰ ਹੱਟਾ, ਪੁ:-ਪਸਾਰੀ ਦੀ ਹੱਟੀ ਜਾ ਬਜ਼ਾਰ ॥

ਪਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ ।

ਪਸਾਰਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਪਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਫੈਲਾਉ, ਖਿੱਲਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ।

ਪਸਾਰੀ
ਪੰਸਾਰੀ } ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਦੁਆਵਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੇਉ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਜਾਣਾ, ਦਿਲ ਉਤੇ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਪਸਿੱਤਾ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਅਲਗ, ਨਵੇਕਲਾ ॥

ਪਸਿੰਦ, ਪੁ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ (ਆਦਿਨਾ ਕਰਨਾ ।

ਪਸੀਣਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਰੋਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਭਾਉ ਨਾਲ), [illegible] ਪਰਸੇਉ, ਮੁੜ੍ਹਕਾ ।

ਪਸੁਆਜ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ਘਗਰਾ ।

ਪਸੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਵੱਖੀ, ਪਸਲੀ ॥

ਪਸੂ, ਪੁ:—ਗਊ ਮਹਿੰ ਆਦਿਕ, ਡੰਗਰ, ਢੋਰ, ਮੂਰਖ ॥

ਪਸੂਜ, ਪੁ:—ਸਿੱਧਾ ਤੋਪਾ ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇ।

ਪਸੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿੱਧਾ ਤੋਪਾ ਮਾਰਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪਸੇਰ (ਰੀ), ਸ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਘਟੀ ॥

ਪਸੇਰਾ, ਪੁ:
ਪਸੇਰੀ, ਸ: } ਪੰਜਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਵੱਟਾ ॥

ਪਸੋਆ, ਪੁ:—ਰੋਗੀ ਦੇ ਪੈਰ ਦੁਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਣ ਅਤੇ ਹਵਾੜ ਦੇਣੀ (ਕਰਨਾ)॥

ਪਹ, ਪੁ:—'ਪਾਹ' ਵੇਖੋ।

ਪਹਰ, ਪੁ:—'ਪਹਿਰ' ਵੇਖੋ।

ਪਹਨਾਮੀ, ਸ:—'ਪਹਿਆਣਗੀ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਲਾ, ਵਿ:—'ਪਹਿਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਵਰ, ਪੁ:—ਜੇਹਲਮ ਅਤੇ ਅਟਕ ਦਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਅਲਾਕਾ।

ਪਹਾ, ਪੁ:—'ਪਹਿਆ' ਵੇਖੋ।

ਪਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਪਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਸੁਨਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ, ਭੱਠੀ

ਪਹਾਰੂ, ਪੁ:—ਭੇਡ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, ਇਕੱਲੀ ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ, ਇੱਜੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ॥

ਪਹਾੜ, ਪੁ:—ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਪਰਬਤ॥
ਵਿ:—ਉੱਚਾ, ਵੱਡਾ, ਲੰਮਾ, ਭਾਰਾ॥

ਪਹਾੜ ਤਲੀ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਕੰਢੀ ਦਾ ਮੁਲਖ।

ਪਹਾੜਾਂ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ॥

ਪਹਾੜਣ, ਸ:—ਪਹਾੜ ਉਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ।

ਪਹਾੜਾ, ਪੁ:—ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਗੁਣਨ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ॥

ਪਹਾੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਹਾੜ। ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਵਿ:—ਪਹਾੜ ਦਾ॥

ਪਹਾੜੀ,
ਪਹਾੜੀਆ, } ਵਿ: ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ॥

ਪਹਿ, ਸ:—ਤੜਕਾ, ਸਵੇਰ ਸਾਰ ਦੀ ਲੋ॥

ਪਹਿ ਪਾਟਣੀ (ਪੀਲੀ ਹੋਣੀ)
ਪਹਿ ਫੁੱਟਣੀ (ਫੁੱਟਣੀ) } ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਨ ਦੀ ਲੋ ਹੋ ਜਾਣੀ॥

ਪਹਿ ਫਟੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਲੋ ਹੋ ਜਾਵੇ॥

ਪਹਿਆ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ, ਗਊਆਂ ਦਾ ਰਾਹ॥

ਪਹਿਨਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜ ਸਰੀਰ ਪਾਉਣੇ, ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਪੈਰੀਂ ਪਾਉਣੀ॥

ਪਹਿਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀ ਪੁਆਉਣਾ।

ਪਹਿਨਾਉਣੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ॥

ਪਹਿਨਾਵਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ॥

ਪਹਿਆਣਗੀ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ॥

ਪਹਿਰ, ਪੁ:—ਦਿਨ ਰਾਤ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ੭½ ਘੜੀਆਂ, ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ।

ਪਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ, ਸੰਤ੍ਰੀ। ਚੌਕੀਦਾਰ, ਸੰਤਰੀ, ਸਮਾ॥

ਪਹਿਰਾ ਚੌਂਕੀ, ਸ:—ਰਾਖੀ, ਸੰਤ੍ਰੀ, ਗਾਰਦ॥

ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਰੱਖੀ; ਕਰਨੀ, ਖਲੋਕੇ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪਹਿਰਾ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕ ਸੰਤਰੀ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਚੁੱਕੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦਾ (ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਰੀ ਹੋਵੇ) ਆਉਣਾ ॥

ਪਹਿਰਾ ਬੈਠਣਾ
ਪਹਿਰਾ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਰੇ ਵਾਲੇ ਰੱਖੀ ਲਈ ਬਠਾਏ ਜਾਣੇ ॥

ਪਹਿਰੇ ਦਾਰ, ਪੁ: —ਸੰਤਰੀ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਹਿਰੇ ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਾਂ ਦੇਣ ॥

ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਰਾਤ ਦੇ ਛੇਕੜਲੇ ਪਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਤ੍ਰੁੱਕੇ ਵਾਰੇ ।

ਪਹਿਰਾਉਣਾ
ਪਹਿਰਾਵਾ } 'ਪਹਿਨਾਉਣਾ' 'ਪਹਿਨਾਵਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਹਿਰੂ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਤਰੀ ਰੱਖਾ ॥

ਪਹਿਲ, ਸ:—ਮੁੱਢ, ਆਦ, ਸ਼ੁਰੂ (ਕਰਨੀ) ॥ ਪੁ:—ਬਹੁ ਭੁਜ ਦੀ ਬਾਹੀ ਜਾਂ ਪਾਸਾ ॥

ਪਹਿਲਣ, ਸ:—ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਗਊ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਸ਼ੂ (ਢੋਰਾ) ॥

ਪਹਿਲਵਾਣ (ਣੀ)—'ਬਲਵਾਨ (ਨੀ)' ਵੇਖੋ॥

ਪਹਿਲਾ, ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਦਾ, ਅਗਲਾ, ਅਸਲੀ, ਵੱਡਾ ॥

ਪਹਿਲਾਂ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੁੱਢ, ਆਦ, ਸ਼ੁਰੂ ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥

ਪਹਿਲੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਸਮੇ ॥

ਪਹਿਲੂ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਬਾਹੀ, ਵੱਖੀ ॥

ਪਹਿਲੂਣ, ਸ:—'ਪਹਿਲਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਹਿਲੇ,
ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ,
ਪਹਿਲੋਂ, } ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਮੁੱਢ ਵਿੱਚ, ਅੱਗੇ, ਮੋਹਰੇ, ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ।

ਪਹਿਲੌਠਾ, ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ (ਪੁਤ੍ਰ) ॥

ਪਹਿਲੌਠੀ, ਸ:—ਪਹਿਲੌਠਾ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਹੱਕ ।

ਪਹੀਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਪਿੰਜ, ਚੱਕਰ, ਉਹ ਘੇਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੌਣ ਕਰਕੇ ਗੱਡੀ ਗੱਡੇ ਰਿੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਪਹੁੰਚ
ਪਹੁੰਚ } ਸ:—ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਦਬਾਉ, ਜ਼ੋਰ, ਲਿਹਾਜ, ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਹੁੰਚਣਾ
ਪਹੁੰਚਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਜਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ;ਪਕੜਨਾ, ਫੜਨਾ, ਕੋਲ ਜਾਣਾ, ਮੇਲ ਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਪਹੁੰਚਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾ, ਵੀਣੀ ।

ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣਾ, ਲੈ ਜਾਣਾ, ਭਜਵਾਉਣਾ ॥

ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ ਸੰਤ,ਪੂਰਾ ਫਕੀਰ ॥

ਪਹੁੰਚੀ, ਸਃ—ਵੀਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ।

ਪਹੁਟਣਾ / **ਪਹੁਤਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ 'ਪਹੁੰਚਣਾ' ਵੇਖੋ

ਪਹੁਲ / **ਪਹੁਲੀਆ** } 'ਪਾਹੁਲ' 'ਪਾਹੁਲੀਆ' ਵੇਖੋ।

ਪਹੇਲੀ, ਸਃ—ਬੁਝਾਰਤ, ਬਾਤ॥

ਪਹੋੜਾ / **ਪਹੌੜਾ** } ਪੁਃ—ਤਬੇਲੇ ਆਦਿਕ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਖੁਰਚਣੀ।

ਪੰਡੇ, ਪੁਃ 'ਭੇੜੇ' ਵੇਖੋ

ਪਹੌੜੀ, ਸਃ—ਛੋਟਾ ਪਹੋੜਾ॥

ਪੱਕ, ਪੁਃ—ਪੱਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸੱਚ, ਨਿਹਚਾ॥

ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਪੱਕੀ ਤਰਾਂ, ਠੀਕ ਠੀਕ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ।

ਪੱਕ ਪਕਾ, ਪੁਃ—ਫੈਸਲਾ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ॥

ਪੰਕ / **ਪੰਕਜ** } ਪੁਃ—ਚਿੱਕੜ, ਖੁੱਭਣਾ।

ਪੱਕ ਜਾਣਾ / **ਪੱਕਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ, ਰਝਣਾ, ਰਿੱਝਣਾ, ਫੋੜਾ ਭਰਨਾ, ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ, ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਟਿਕਣਾ, ਸੌਦਾ ਹੋਣਾ, ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ, ਚਿੱਤਨ ਲੱਗਣਾ।

ਪਕ ਤੇਲ, ਸਃ—ਮਿੱਠੀ ਦੇ ਵਸਤੇ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਜੋ ਤੇਲ ਆ ਜਾਵੇ।

ਪਕਨਰਾਸ, ਸਃ—ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ॥

ਪਕਵੱਯਾ, ਪੁਃ—ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੋਈਆ॥

ਪਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਪਕਵਾਈ, ਸਃ—ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਪਕਵਾਨ, ਪੁਃ—ਮਠਿਆਈ, ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼॥

ਪਕੜ, ਸਃ—ਪਕੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਾਬੂ, ਸਮਾਉ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਹੁੱਜਤ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣੀ)॥

ਪਕੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਲੈਣਾ॥ ਕੈਦ ਕਰਨਾ॥

ਪਕੜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੜਾਉਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਕੜਾਊ, ਸਃ. ਪੁਃ—ਜੋ ਪਕੜਾਏ॥
ਵਿਃ—ਪਕੜਨ ਜੋਗਾ॥

ਪਕੜਾਈ, ਸਃ—ਪਕੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਪਕੜਾਈ ਖਾਣੀ (ਦੇਣੀ) ਕ੍ਰਿਃ—ਫੜੇ ਜਾਣਾ॥

ਪੱਕਾ, ਪੁਃ / **ਪੱਕੀ,** ਸਃ } ਵਿਃ ਪੂਰਾ, ਪੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਬਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਫੋੜਾ) ਅਨਭੂਤ, ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਦਿਲੋਂ ਠਾਣੀ ਹੋਈ (ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ), ਇੱਟ ਪੱਥਰ ਦਾ (ਘਰ), ਰੋੜਿਆਂ ਦੀ (ਸੜਕ), ਠੀਕ, ਅਸਲੀ, ਅਸ਼ਟਾਮ ਵਾਲਾ (ਕਾਗਜ਼), ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਹੋਵੇ (ਗੱਲ), ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇ (ਰੰਗ), ਕਰੜਾ, ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਸਿਆਣਾ ਚਤਰ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ, ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ॥

ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਚੇ ਤੋਪਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਸੀਊਣਾ ।

ਪੱਕਾ ਪਲਸਤਰ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਦੀ ਲੇਂਬੀ ॥

ਪੱਕੀ ਕਰਨਾ,
ਪੱਕੀ ਪਕਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਿਹਚਾ ਜੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਅਸ਼ਟਾਮ ਲਿਖਾਉਣਾ ॥

ਪੱਕੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਸ:—ਫਲ ॥

ਪੱਕੀ ਪਕਾਈ, ਸ:—ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਤਿਆਰ ਚੀਜ਼

ਪੱਕੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖਲੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਪਰ ਕੈਮ ਰਹਿਣਾ ।

ਪਕਾਉ, ਪੁ:—ਪੱਕ ਜਾਣਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਗੁਣ ।

ਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੇਕਣਾ, ਰਾਧਣਾ, ਬਾਪਣਾ, ਪੱਕਣ ਦੇਣਾ, ਸਬਬ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪਕਾਈ, ਸ:—ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪਕਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ ।

ਪਕਿਆਈ, ਸ:—ਪੱਕਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਤਾਕਤ ॥

ਪਕਿਰਤ, ਸ:—ਅਸਲੀ ਹਾਲਤ, ਸੁਭਾਉ, ਤਬੀਅਤ ।

ਪਕੁਆਨ, ਪੁ:—'ਪਕਵਾਨ' ਵੇਖੋ॥

ਪਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਵੇਸਣ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਘੋਲ ਕੇ ਅਤੇ ਲੂਣ ਮਿਰਚ ਆਦਿਕ ਪਾ ਕੇ ਤਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਕੌੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਕੌੜਾ ॥

ਪਕੌੜੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੌੜੀਆਂ ਉਬਾਲ ਕੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਮਠੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣੀਆਂ ।

ਪੱਖ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਮਹੀਨਾ, ਏਕਮ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੂਰਨਮਾ ਜਾਂ ਮੱਸਿਆ ਤੱਕ, ਪਾਸਾ, ਧੜਾ, ਹਮੈਤ, ਤਰਫ਼ੈਨ, ਵਿਖਯ ।

ਪੱਖ ਪਾਤ, ਪੁ:—ਰਈ, ਹਮੈਤ, ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ ॥

ਪਖ ਪਾਤੀ, ਪੁ:—ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੱਖ ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਰਨਾ, ਰਈ ਕਰਨੀ ।

ਪੰਖ, ਪੁ:—ਪਰ, ਖੰਭ, ਬਾਜ਼ੂ ॥

ਪਖੰਡ, ਪੁ:—ਮਕਰ, ਦਿਖਾਵਾ, ਫ਼ਰੇਬ, ਬਹਾਨਾ, (ਕਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ) ॥

ਪਖੰਡਣ, ਸ:
ਪਖੰਡੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਪਖੰਡ ਕਰੇ ॥

ਪੰਖੜੀ, ਸ:—ਫੁੱਲ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਪੱਤ੍ਰ ।

ਪੱਖਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵਾਉ ਨੂੰ ਝੱਲਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖੇਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਖਾਉਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤਬਲਾ ॥

ਪਖਾਉਜੀ, ਪੁ:—ਪਖਾਉਜ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਖਾਣ
ਪਖਾਨ } ਪੁ:—ਪੱਥਰ, ਵੱਟਾ, ਬੁੱਤ, ਪਿਰਤਮਾ ॥

ਪਖਾਨ ਭੇਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਧਸ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਝਾੜਾ ਫੱਟੋ, ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ, ਮੋਹਰਾ ਖਾਨਾ ॥

ਪਖਾਰਨਾ }
ਪਖਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਣਾ ॥

ਪਖਾਲ, ਸ: ਬਲਦ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਮਸ਼ਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਭਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪਖਾਵਜ }
ਪਖਾਵਜੀ } 'ਪਖਾਉਜ' 'ਪਖਾਉਜੀ' ਵੇਖੋ।

ਪੱਖਿ, ਪੁ:—ਪੰਖ, ਪਰ, ਖੰਭ।

ਪਖਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਅਰਾਈਂ, ਕਰੁੰਜੜਾ ॥

ਪੱਖੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੱਖਾ, ਪੰਖੀ, ਹਮੈਤੀ, ਛੈਲ ॥

ਪੱਖੀ ਵਾਰਾ }
ਪੱਖੀ ਵਾਲ } ਪੁ:—ਨਟ, ਬਾਜ਼ੀਗਰ ॥

ਪੰਖੀ, ਪੁ:—'ਪੰਛੀ' ਵੇਖੋ।

ਪਖੀਰ, ਪੁ: }
ਪਖੀਰਣੀ, ਸ: } 'ਫ਼ਕੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥
ਪਖੀਰੀ, ਸ: }

ਪੱਖੁਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਵੱਲੋਂ ਸਹਾਇਤਾ (ਪੈਲਾਂ ਵਿਰਲਾ) ॥

ਪੱਖੁਲੀ, ਸ:—ਗੱਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੱਪੜ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਭਾਰ ਧਰਦੇ ਹਨ।

ਪਖੇਰੂ }
ਪੰਖੇਰੂ } ਪੁ:—'ਪੰਛੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਗ, ਪੁ:—ਪੈਰ, ਪਾਸੇ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਪੈਲਾ) ॥

ਪੱਗ, ਸ:—ਸਿਰ ਤੇ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਲੰਮਾ ਕਪੜਾ, ਸਾਫ਼ਾ।

ਆਪਣੀ ਪੱਗ ਪਰਾਏ ਹੱਥ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰ ਆਪ ਹੋਣਾ ॥

ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਉ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉਹਦੀ ਥਾਂ ਮੱਲਣਾ (ਬਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਉਹਨੂੰ ਪਗ ਬਨ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ॥

ਪੱਗ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ॥

ਪੱਗ ਵਟਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਰਾ ਗਤੀ ਪਾਉਣੀ, ਪੱਕਾ ਬੇਲੀ ਬਨਣਾ ॥

ਪਗ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਬਰੀਕ, ਨਿੱਕਾ ॥
ਪੁ:—ਪਸਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੰਗਲ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਕਲ, ਪਤਲੀ ਛਾਹ

ਪਗਡੰਡ', ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰਾਹ, ਬਹੁਤ ਭੀੜਾ ਰਸਤਾ ॥

ਪਗਪੰਗ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਘੇਰਾ (ਰੇਖਾ ਗਣਿਤ ਵਿੱਚ)।

ਪਗੰਬਰ, ਪੁ: }
ਪਗੰਬਰੀ, ਸ: } 'ਪਿਗੰਬਰ' ਵੇਖੋ।

ਪਗਲਾ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ, ਮੂਰਖ॥

ਪੱਗੜ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਪੱਗ ।

ਪਗੜਨਾ, ਵਿ:—'ਪਕੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਗੜਾ, ਪੁ:
ਪਗੜੀ, ਸ:
'ਪੱਗ' ਵੇਖੋ ।

ਪੰਗਾ, ਪੁ:—ਕੰਡਾ, ਚੁੱਭਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਪਹਾੜ ਦੀ ਤੰਗ ਧਾਰ ॥

ਪੰਗਾ ਲੈਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਖਲ ਦੇਕੇ ਔਖੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪੰਘਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਉ ਨਾਲ ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, (ਜਿਵੇਂ ਘਿਉ), ਮਨ ਵਿਚ ਤਰਸ ਆਉਣਾ (ਦਿਲ) ॥

ਪਘਰਾਉਣਾ
ਪਘਾਰਨਾ
ਕ੍ਰਿ:—ਤਾ ਕੇ ਪਤਲਾ ਕਰਨਾ, (ਘਿਉ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਘੂੜਾ
ਪੰਘੂੜਾ
ਪੁ:—ਬਾਲ ਦੀ ਲਟਕਣ ਵਾਲੀ ਮੰਜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਝੂਟੇ ਦਈਦੇ ਹਨ, ਝੂਲਾ ॥

ਪਘੂੜੀ
ਪੰਘੂੜੀ
ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਘੂੜਾ ।

ਪਚ, ਵਿ:—ਪੰਜ (ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ) ॥

ਪੰਚ, ਵਿ:—ਪੰਜ । ਪੁ:—ਪੈਂਚ, ਚੌਧਰੀ, ਮੁਖੀਆ ।

ਪੰਚ ਆਹੂਤ, ਸ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪੰਜ ਅਹੁਤੀਆਂ (ਗਰਾਹੀਆਂ) ਹਿੰਦੂ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਪੰਚ ਭੂਤ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਤੱਤ (ਅੱਗ, ਪਾਣੀ ਮਿੱਟੀ, ਵਾਉ, ਅਗਾਸ) ॥

ਪਚ ਜਾਣਾ,
ਪਚਣਾ,
ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਗਲਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਣਾ, ਹਰਾਮ ਦਾ ਮਾਲ ਐਉਂ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਕਿ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਣਾ ॥

ਪਚ ਪਚ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਪੰਚਮ, ਵਿ: ਪੰਜਵਾਂ ॥ ਪੁ:—ਪੰਜਵੀਂ ਸੁਰ ॥

ਪਚ ਮਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਪੰਚਮੀ, ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਪਚਮੇਲ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਚੀਜਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੜਬੜ ॥

ਪੱਚਰ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਫੱਟੀ, ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਫੱਟੀ ਲਾਈ ਜਾਵੇ, ਰੁਕਾਵਟ, (ਠੋਕਣੀ, ਮਾਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਪਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਗਾਲ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਰਲਾਉਣਾ, ਗਲਾਉਣਾ, ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ਐਉਂ ਖਾਣਾ ਕਿ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਮਾਯਾ ਦਾ ਬਲ ਸਹਾਰਨਾ ॥

ਪਚਾਇਤ
ਪੰਚਾਇਤ
ਸ:—ਬਰਾਦਰੀ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਿਬੇੜਨ ਲਈ ਜੋ ਲੋਕ ਜੁੜਨ, ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਪਚਾਇਤੀ
ਪੰਚਾਇਤੀ
ਵਿ:—ਪਚਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ) ॥ ਪੁ:—ਪਚਾਇਤ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਪਚਾਸੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ ॥

ਪਚਾਹਦਾ
ਪਚਾਦਾ,
ਪੁ:—ਲਹਿੰਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਠਗ। ਸ:—ਦਗਾਬਾਜੀ, ਬੇਮਤੀ ॥

ਪੰਚਾਂਗ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਗ, ਪ, ਪੰਜਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ, ਪੰਜ ਅੰਗ (ਫਲ, ਫੁੱਲ, ਪੱਤੇ, ਛਿੱਲ, ਜੜ੍ਹ) ॥

ਪਚਾਨਮੇ
ਪਚਾਨਵੇਂ } ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਪੱਚਾ ਰਿੱਕੀ, ਸ:—ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਸੱਜੀ ਕੂਹਣੀ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲਿਆਕੇ ਬੁੱਕਲ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ), ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ॥

ਪਚੀ, ਵਿ:—ਲੱਗਾ ਜਾਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਪਚਿਆ ਜਾਂ ਗਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ (ਹੋਣਾ) ।

ਪੱਚੀ, ਵਿ:—ਪੰਝੀ, ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪਚੀਸੀ, ਸ:—ਛੋਆਂ ਕੌਡਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ, ਪੰਝੀਆਂ ਛੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ।

ਪਚੇਊ, ਪੁ:, ਸ:—ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ॥

ਪਚੇਊ ਪਿੱਦਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਇੱਕ ਥਾਂ ਨਾਂ ਰਹੇ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ।

ਪਚੇਤ, ਪੰਚੇਤ
ਪਚੇਤੀ, ਪੰਚੇਤੀ } 'ਪਰਾਛਿਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਚੋਤ੍ਰਾ
ਪਚੋਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਸੌ : ਪਿਛੇ ਪੰਜ, ਲੰਬਰਦਾਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਜੋ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਵਧੀਕ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਪਚੌਣਾ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਗੁਣਾ, ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਪਚੌਣੀ, ਸ:—ਵਿੱਥ, ਆਂਦਰਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪਚੇ ॥

ਪੱਛ, ਪੁ:—ਪੱਖ, ਪਾਸਾ, ਧੜਾ, ਹਮੈਤ, ਮਾੜੇ ਮਾੜੇ ਘਾਉ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਪੱਛਾਂ ਉੱਤੇ ਲੂਣ ਛਿੜਕਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖਦੇ ਨੂੰ ਦੁਖਾਉਣਾ ।

ਪਛੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ, ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਪਛੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਨਿੰਦਣਾ ॥

ਪਛੰਡਾ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੀ ਸੱਟ(ਮਾਰਨਾ)।

ਪਛਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣੀ ।

ਪੱਛਣਾ, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਘਾਉ ਲਾਉਣੇ, ਫੋੜਾ ਚੀਰਨਾ, ਨਸ਼ਤਰ ਮਾਰਨਾ ॥
ਪੁ:—ਪਛ, ਨਸ਼ਤਰ ਦਾ ਘਾਉ ॥

ਪੱਛਣੀ, ਸ:—ਪੱਛ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, ਨਸ਼ਤਰ ।

ਪਛਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਪਛਤਾਵਾ, ਪੁ: } 'ਪਛੋਤਾਣਾ' 'ਪੱਛੋਤਾਵਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪੱਛਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਡੁਬਦਾ ਹੈ, ਲਹਿੰਦਾ ।

ਪੱਛਮੀ, ਵਿ:—ਪੱਛਮ ਦਾ, ਪੱਛਮ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ॥

ਪਛਵਾੜਾ, ਪੁ:
ਪਛਵਾੜੀ, ਸ: } ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ॥

ਪਛੜ ਜਾਣਾ
ਪਛੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਢਿਗਣਾ, ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਆ ਸਕਣਾ, ਮਾਰੇ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਛ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਪਛਾਈ, ਸ:—ਪੱਛ ਲੁਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜੋ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਛਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ। ਪੁ:—ਪੱਛਮ ॥

ਪਛਾਣ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਜਾਨਣਾ, ਪਰਖ, ਸਿਆਣ।

ਪਛਾਣਨਾ, ਪਛਾਨਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਨਣਾ, ਸਿਆਨਣਾ, ਪਰਖਣਾ ॥

ਪਛਾਤਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੋ ॥

ਪਛਾਦਾ, ਪੁ:—'ਪਚਾਹਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਛਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਾਉਣਾ, ਡੇਗਣਾ, ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਪਛਾੜੀ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਰੱਸਾ, ਪੋਸ਼ਤ ਦਾ ਫੱਕ ॥

ਪੱਛੀ, ਸ:—ਕਾਨ ਦੇ ਵੇਲਣੇ ਵਿਚ ਰਹੂ ਕੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਰੀਨੇ ਦਾ ਫੱਕ।
ਪੁ:—ਹੁਸ਼ੈਤੀ, ਭਰ ਕਰਾਰ, ਪੰਛੀ ॥

ਪੱਛੀ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਛੀ ਬਾਲ ਕੇ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਸਾੜਨਾ ॥

ਪੰਛੀ, ਪੁ:—ਪੰਖੇਰੂ, ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਪਛੇਤ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਵੇਲਾ, ਖੁੰਝ ਕੇ, ਅਵਰੇ ॥

ਪਛੇਤਾ, ਵਿ:—ਵਿਰਕਾ। ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਪੱਛੋਂ, ਪੁ:—'ਪੱਛਮ' ਵੇਖੋ ।

ਪੱਛੋਤਾਣਾ, ਪੱਛੋਂਤਾਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਨਾ ॥

ਪੱਛੋਤਾਈ, ਸ: **ਪੱਛੋਤਾਵਾ,** ਪੁ: **ਪੱਛੋਂਤਾਵਾ,** ਪੁ: ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਰਮਾਨ ਲੱਗੇ, ਅਫਸੋਸ ॥

ਪੱਜ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਉਜਰ, ਹੀਲਾ ॥

ਪੰਜ, ਵਿ:—ਚਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ॥

ਪੰਜ ਅਸਨਾਨ, ਪੰਜ ਅਸਨਾਨਾ ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਧੋਣੇ

ਪੰਜ ਅੱਖਾ, ਪੰਜ ਅੱਖਾ ਸਿੰਘ ਪੁ:—ਕਾਣਾ ਆਦਮੀ ॥

ਪੰਜ ਅੰਗੁਸ਼ਤ, ਪੁ: ਪੰਜ ਅਗੁਲੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ ॥

ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ, 'ਇੰਦ੍ਰੀ' ਵੇਖੋ।

ਪੰਜ ਕੱਕੇ, ਪੁ: (ਬ: ਬ:)—ਕੇਸ, ਕੰਘਾ, ਕੱਛ, ਕੜਾ, ਕਿਰਪਾਨ—ਇਹ ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਰਖਣੀਆਂ ਚਾਹੀਏ ।

ਪੰਜ ਕਲਿਆਨ (ਨਾ), ਪੁ:—ਚਿੱਟੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ।

ਪੰਜ ਗੱਭ, ਪੰਜ ਗਵ ਪੁ:—ਪੰਜ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਗਊ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਧ, ਘਿਉ, ਦਹੀਂ, ਗੁਤਰ, ਗੋਹਾ ॥

ਪੰਜ ਤੱਤ, ਪੁ:—ਅੱਗ ਵਾਉ ਪਾਣੀ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ।

ਪੰਜਦਵਾਂਜੀ(ਦੁਆਂਜੀ)
ਪੰਜ ਦੂ (ਦੂਆ) ਪੰਜਾ ਦੂਆ } ਪੁ: ਸ:—ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਪੰਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਲੈ ਲਏ ਅਤੇ ਦੋ ਹਿਸੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ॥

ਪੰਜ ਭੀਖਮਾਂ ਦੀਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਦਿਵਾਲੀ ਤੋਂ ਦਸ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਪੰਜਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬਾਲਦੇ ਹਨ ।

ਪੰਜ ਰਤਨ(ਨਾ), ਪੁ:—ਪੰਜ ਚੀਜਾਂ (ਸੋਨਾ, ਚਾਂਦੀ, ਤਾਂਬਾ, ਮੋਤੀ ਅਤੇ ਮੂੰਗਾ) ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਪੰਜੇ ਐਬ ਸ਼ਰਈ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜੇ ਦੋਸ਼ ਹੋਣ (ਚੋਰੀ, ਯਾਰੀ, ਜੂਆ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ, ਝੂਠ) ॥

ਪੰਜੇ ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:—ਪੰਜੇ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ (ਧਨ, ਉਲਾਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੰਜ ਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ।

ਪੰਜਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਘਉ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਪੰਜਮੀਂ (ਵੀਂ) ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿੱਤ, ਪੰਚਮੀ ॥

ਪੰਜਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਸਣੇ ਤਲੀ, ਪਕੜ, ਕਾਬੂ ॥
ਵਿ:—ਪੰਜ(ਧੜਵਾਈ ਤੋਲਦੇ ਤੋਲਦੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ:—ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕ ਤੀਰਥ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਹੈ ॥

ਪੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੰਜਾਹ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਦਹਾਕੀਆਂ, ਅੱਧਾ ਸੈਂਕੜਾ ।

ਪੰਜਾਬ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਮੁਲਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਤੁੱਦਰ ਬਿਆਸ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਦਰਿਆ ਵਗਦੇ ਹਨ ।

ਪੰਜਾਬਣ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੰਜਾਬੀ, ਸ:—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥ ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥ ਵਿ:—ਪੰਜਾਬ ਦਾ (ਦੀ) ॥

ਪਜਾਮਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤੇੜ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਘੁਟੰਨਾ, ਸੁੱਥਣ ॥

ਪਜਾਰ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ, ਪੌਲਾ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪੰਜਾਲਾ ਪੁ:
ਪੰਜਾਲੀ ਸ: } ਬਲਦ ਦ ... ਢੱਗਿਆਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਪਜਾਵਾ
ਪੰਜਾਵਾ } ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਆਵਾ, ਭੱਠਾ ॥

ਪੰਜੀ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪੰਜੀਹਾ, ਪੁ:—ਪੈਸਾ, ਰੁਪਯਾ ॥

ਪੰਜੀਰੀ, ਸ:—ਘੇਉ ਵਿੱਚ ਆਟਾ ਭੁੰਨਕੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪਜੇਬ, ਪੰਜੇਬ, ਸਃ—ਇਕ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪੰਜੋੜ੍ਹਾ, 'ਪਰੋਂਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਜੌਹਰ, ਸਃ—ਪੰਜਵੀਂ ਵਾਰ ਹਲ ਦਾ ਫੇਰਨਾ ॥

ਪਜੌਣਾ, ਪੰਜੌਣਾ, ਵਿਃ—ਪੰਜ ਗੁਣਾ, ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪਚੱਤਰ, ਪੰਝੱਤਰ, ਵਿਃ—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ ॥

ਪੰਝੀ, ਵਿਃ—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਪੱਟ, ਪੁਃ—ਰੇਸ਼ਮ, ਲੱਤ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਰੇਤੜ, ਪੁਟਾਈ, ਫੱਟ, ਝਖੜਾ ॥ ਵਿਃ—ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ।

ਪੱਟ ਪੱਟ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਛੇਤੀ, ਛੱਬਦੇ, ਉੱਘੀ ਤਰਾਂ ॥

ਪੱਟ ਪਣ (ਪਾਣਾ), ਪੱਟ ਪੈ (ਪੈਂ), ਪੁਃ—ਧੋਖਾ, ਫਰਬ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਪੱਟ ਫੇਰਾ, ਪੁਃ—ਪੱਟ ਦੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ ।

ਪੱਟ ਬਸਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ।

ਪੱਟ ਰੰਗ (ਗੀ) ਪੁਃ—ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਪੱਟ ਰੰਗਣਾ ਹੈ ।

ਪਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣਾ, ਵਗਾਹ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਪਟਕਾ, ਪੁਃ—ਮੋਟੀ ਪੱਗ, ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਵਲਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਡੇਗਣਾ, ਵਗਾਹ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ।

ਪਟਕੀ, ਸਃ—ਤ੍ਰਿਸ ਵਹਿ ਪੈਣਾ, ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ ॥

ਪਟਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪਟਕਾਉਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡੇਗਣਾ ।

ਪਟਕੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਜ਼ਿਮੀ ਉੱਤੇ ਡੇਗਣਾ ।

ਪਟੇਆ, ਪੁਃ—ਕੁੰਡੀ, ਸਹਾਰਾ, ਪਲੰਘ ।

ਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਲਣਾ ਨਿੱਬੜਨਾ, ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਤੋੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਰਲਣਾ ॥

ਪੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੋਦ ਕੇ ਕੱਢਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਉਖਾੜਨਾ, ਮੋਹਣਾ ।

ਪਟੰਬ, ਪੁਃ ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲੀ ਭੜਕ ॥

ਪਟੰਬਰ, ਪੁਃ—ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ, ਪੱਟ ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਪਟਰਾਣੀ, ਸਃ—ਰਾਜੇ ਦੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ ॥

ਪਟਲ, ਸਃ—ਪੂਜਾ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ [illegible] ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ

ਪਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੁਟਵਾਉਣਾ, ਉਖੜਾਉਣਾ ॥

ਪਟਵਾਈ, ਸਃ ਪੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪਟਵਾਹਾਂ, ਸਃ—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗਰਭ ॥

ਪਟਵਾਰ, ਸਃ—ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ।

ਪਟਵਾਰਨ, ਸਃ—ਪਟਵਾਰੀ ਦੀ ਤੀਮੀਂ ।

ਪਟਵਾਰੀ, ਪੁਃ—ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ।

ਪਟੜਾ, ਪੁ: —ਤਖਤਾ, ਚੌਂਕੀ, ਫਟ ।

ਟੜੀ, ਸ:—ਤਖਤੀ, ਫਟੀ, ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਰਾਹ, ਛੋਟਾ ਪਹਿਯਾ, ਮੋਰੀਆਂ ਦੀ ਚਾਰ ਨੁੱਕਰਾਂ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਤਖੀਤੜੀ ।

ਪਟਾ, ਪੁ: —ਪਤਲੀ ਵਲਦਾਰ ਲਕੜੀ ਦਾ ਤੇਗਾ, ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਕੜਾ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਮਰਦ ਦੇ ਵਾਲ, ਉਹ ਚੰਮੜ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਖੰਡ ਮਲ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਛੇਰੇ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਤਬੀਤ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਰੀ, ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਉਪਰਲਾ ਰੁਪਹਿਰੀ ਕੰਮ, ਜ਼ਿਮੀ ਦਾ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ ।

ਪਟੇ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਲਕੜੀ ਦੇ ਤੇਗਿਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ।

ਪੱਟਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏ ਨਾਮਾ, ਠੇਕੇ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਟਵਾਉਣਾ, ਦਆਖਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਜੰਗੀ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ਨੂੰ ਵਾਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਾਕੇ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਪਟਾਉਣਾ ।

ਪਟਾਈ, ਸ:—ਖੁਦਾਈ, ਵੱਛੇ ਜਾਂ ਕੱਟੇ ਨੂੰ ਪਟਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪਟਾਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੌੜਾ ਫੀਤਾ ਜੋ ਕੱਪੜੇ ਠੋਕਣ ਵੇਲੇ ਕੰਨੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਪੜੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਤੇ ਧਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤਰਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਮੜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਟੋਟਾ ॥

ਪਟਾਸੀ, ਸ:—ਉਸਤਰਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਮੜਾ ।

ਪਟਾਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਫੇਂਗਣਾ, ਸਟ ਲਾਉਣਾ ।

ਪਟਾਕਾ, ਪ:—ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਮਾਲੀਆਂ ਦੀ ਚਾਬਕ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਗੱਠਿਆ ਹੋਯਾ ਘਾਸ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਆਤਸ਼ ਬਾਜ਼ੀ ।

ਪਟਾ ਪਟ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਝਟ ਪਟ ।

ਸ: ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪਟਾ ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿ: —ਪਾਟਾ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਟਾਰ (ਰਾ), ਪੁ:
ਪਟਾਰੀ, ਸ:
} ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋਕਰਾ (ਰੀ) ॥

ਪਟਿਆਹਰ, ਸ: —ਤੰਸਾ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੁਕਿਆ ਹੋਯਾ ਭਾਰ ਲੱਕੋਂ ਖਿਸਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ ।

ਪੱਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਥੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ 'ਲੀਰ,' ਮੰਜੇ ਦੀ ਬਾਹੀ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਫੱਟੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਹਲਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਾਹੇ ਹੋਏ ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਵਾਲ, ਇਕ ਮਠਿਆਈ, ਛੱਲਾ, ਮੋਟਾ ਫੀਤਾ, ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪੱਤ੍ਰਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਪੱਟੀ ਦਾਰ, ਪੁ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਟੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਸਿਖਾਉਣਾ ।

ਪਟੁਆਹਣ
ਪੁਟੁਆਹਾਂ
} ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਪੇਟ, ਗਰਭ ॥

ਪਟੁਕਾ, ਪੁ: — 'ਪਟਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਟੂ, ਪੁ:–ਉਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ (ਕਈ ਪੱਟੀਆਂ ਦਾ), ਪੱਟਨ ਖੋਹਨ ਵਾਲਾ, ਨਕਾਰਾ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਦਮੀ।

ਪਟੋਇਣ, ਪਟੋਈ, ਪਟੋਹਲੀ, ਪਟੋਹਘਾ ਪੁ:—ਜੋ ਮੋਤੀ ਪਰੋਕੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਗੇ ਪਾਂਦਾ, ਜ਼ਰਦੋਜ਼ ਬਣਾ- ਉਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਪਟੋਹਲਾ, ਪੁ: **ਪਟੋਹਲੀ,** ਸ: ਗੁੱਡੀਆਂ ਦਾ ਕਪੜਾ।

ਪੱਠ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਬੱਕਰੀ ਜੋ ਅਜੇ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁਕੜੀ॥

ਪਠੰਗਾ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ, ਦਯਾ, ਆਸਰਾ, ਬਚਾਉ, ਠੋਰ, ਢੂੰਡੀ (ਲੱਗ ਜਾਣਾ,ਲੱਗਣਾ,ਲਾਉਣਾ)।

ਪਠਣਉ, ਪੁ:—ਪਠਾਣ ਦਾ ਸੁਭਾਉ, ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ॥

ਪੱਠਾ, ਪੁ:—ਜੁਆਨ ਬੱਕਰਾ, ਕੁੱਕੜ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਘਾਹ, ਕੱਖ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਨਸ, ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਪੱਤਾ, ਭਲਵਾਨ ਦਾ ਸ਼ਾਗਿਰਦ॥

ਪਠਾਣ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਜਪੂਤ, ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਦਾ ਵਸਨੀਕ।

ਪਠਾਣ ਭੇਦ, ਪੁ:–ਇੱਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ॥

ਪਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਭੇਜਣਾ, ਘੱਲਣਾ॥

ਪਠਾਣੀ, ਸ:—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਤਕੜੀ ਜ਼ਨਾਨੀ॥

ਵਿ:—ਪਠਾਣ ਦਾ, ਪਠਾਣਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਪੱਠੀ, ਸ:—ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ, ਅੰਗੂਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੁੰਦਰੀ, ਰੰਗਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦਾਤ੍ਰੀ॥

ਪਠੋਰ, ਸ:—ਜੁਆਨ ਬੱਕਰੀ, ਜਾਂ ਕੁਕੜੀ, ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ॥

ਪਠੋਰਾ, ਪੁ: **ਪਠੋਰੀ,** ਸ: ਕੁਕੜ ਜਾਂ ਮੁਰਗ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਜਆਨ ਮਰਦ ਜਾਂ ਤੀਵੀਂ॥

ਪੰਡ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼, ਬੁਚਕਾ॥

ਪੰਡਤ, ਪੁ:–ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ॥

ਪੰਡਤਾਈ, ਸ:—ਪੰਡਤ ਦੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਕਰਮ॥

ਪੰਡਤਾਣੀ, ਸ:—ਪੰਡਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ॥

ਪੰਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਜਾਤ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਪਰੋਹਤ॥

ਪੰਡਿਤ, ਪੁ:—'ਪੰਡਤ' ਵੇਖੋ।

ਪੰਡੋਕਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਪੰਡ॥

ਪੰਡੋਰਾ ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਪਿੰਡ॥

ਪਡੋਲ, ਪੰਡੋਲ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ ਜਾਂ ਸਬਜ਼ੀ॥

ਪਣ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ)॥

ਪਣਹਾਂ, ਪਣਹਾਂ ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਚਿੱਕੜ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜੰਮਣਾ)॥

ਪਣਕੱਪੜਾ, ਪੁ:—ਸੱਟ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦੀ ਟਲੀ ਪੀੜ ਅਤ ਸੋਜ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਭਿਉਂ ਕੇ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ।

ਪਣਖ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ (ਕਮਾਣੀ ਵਰਗਾ)॥

ਪਣਾ, ਪੁ:—'ਪਨਹ' ਅਤੇ 'ਪਨਹਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪਣਿਆਹੀ, ਸ:—ਦੂਰੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਤੋੜਾ॥

ਪਣਿਆਂਦ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ॥

ਪਣਿਆਲੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਲਾ ਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ, ਸੀਤਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ॥
ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ

ਪਣਿਆਲੀ ਟਿੱਕੀ, ਸ: ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਲਾ ਕੇ ਘੜੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ।

ਪਣੀਆਂ ਰੰਦ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ (ਦੁੱਧ ਆਦਿਕ)॥

ਪਤ, ਸ:—ਮਾਣ, ਇਜ਼ਤ, ਵਡਿਆਈ (ਉਤਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ)॥

ਪੱਤ, ਪੁ:—ਪੱਤ੍ਰ, ਪੱਤਾ, ਚਿਲਮ ਵਿੱਚ ਧਰਨ ਵਾਲੀ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਤਲੀ।
ਸ:—ਕੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਬਤ॥

ਪੱਤ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ ਕੜ੍ਹ ਜਾਣਾ (ਸ਼ਰਬਤ)।

ਪੱਤ ਪੱਤ ਢੂੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਥਾਂ ਲੱਭਣਾ, ਢੂਢੇਰੇ ਭਾਲਣਾ॥

ਪਤੰਗ, ਸ:—ਭੰਬਟ, ਭਬੱਕੜ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਨਕਊਆ॥

ਪਤੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਾ, ਭੰਬਟ, ਭਬੱਕੜ॥

ਪਤ ਝੜ, ਪਤ ਝਾੜ, ਸ:—ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਝੜਨਾ, ਜਿਸ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਝੜਦੇ ਹਨ (ਪੋਹ ਮਾਂਹ), ਲਮੂਜ ਨਾ ਰਹਿਣਾ।

ਪੱਤਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀਏ, ਘਾਟ, ਜਿੱਥੇ ਬੇੜੀ ਖਏ।

ਪਤਣੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਘਰ ਵਾਲੀ।

ਪਤਣੀ ਪਤਿਗ੍ਰਹ, ਪੁ:—ਕੰਨਜਾ ਦਾਨ ਦੇ ਲੈਣ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਦ੍ਰਬ ਕੁਲ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਪੱਤਣੀ, ਪੱਤ੍ਰਣੀ, ਪੁ:—ਪੱਤਣ ਜਾਂ ਪੁਲ ਵਾਲਾ ਪੱਤਣ ਦਾ ਠੇਕੇਦਾਰ॥

ਪਤਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਛੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਾਪੀ॥

ਪਤਤ ਪਾਵਣ, ਪੁ:—ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ।

ਪਤੰਦਰ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਬੱਘਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ ਪਦ)॥

ਪਤਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਨਾਲਾ, ਛੱਤ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਹਿਣੀ।

ਪਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਪਟੰਬਰ, ਪੱਟ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਕਪੜਾ॥

ਪੱਤਰ, ਪੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਪੱਤਾ, ਚਿੱਠੀ, ਖਤ॥

ਪੱਤਰਾ, ਪਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਵਰਕਾ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਗਤ; ਪੰਨਾ ॥

ਪੱਤ੍ਰਾ ਹੋਣਾ, ਪਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਸ ਜਾਣਾ, ਚੋਰੀ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ॥

ਪਤਰੀ, ਸ:—ਪੱਤ੍ਰੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਵੱਟੀ ।

ਪੱਤਰੀ, ਪਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਜੰਤ੍ਰੀ, ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਤ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਵੱਟੀ, ਦਾਲਾਂ ਦੇ ਛਿਲਕ, ਕਲਕ ਦਾ ਮੋਟਾ ਛਾਲ ।

ਪਤਰੀਸ, ਸ:—'ਪਚੀਸ' ਵੇਖੋ ।

ਪਤਰੌਹਰਾ, ਪੁ:—'ਪਤਿਔਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਤਲ, ਸ:—ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਥਾਲੀ, ਪੱਤ੍ਰ ਸੀਉਂ ਕੇ ਜੋੜੇ ਹੋਏ, ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ, ਛਪਰ ਦਾ ਬੂਹਾ, ਖਿੜਕਾ ।

ਪਤਲ ਕੰਨਾ, ਵਿ:—ਪਤਲੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੌਲੀ ਅਵਾਜ ਭੀ ਸੁਣ ਲਏ ॥

ਪਤਲ ਚੰਮਾ, ਵਿ:—ਜਮਾਂਦਰੂ ਲਿੱਸਾ, ਜੋ ਮੋਟਾ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ

ਪਤਲਾ, ਪੁ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜੋਰ, ਬਰੀਕ, ਸੂਖਮ, ਵਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਤਲਾਈ, ਸ: ਪਤਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਬਰੀਕੀ ॥

ਪਤਲੀ ਪਤੰਗ, ਵਿ:—ਤੀਂਵੀਂ ਲਿੱਸੀ ਅਤੇ ਨਾਜਕ ਤੀਮਤ ॥

ਪਤਲੂਣ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਢੰਗ ਦਾ ਪਜਾਮਾ (ਖੁਲ੍ਹਾ ਵਾਲਾ) ।

ਪਤਵੰਤ, ਪਤਵੰਤਾ, ਵਿ:—ਪਤ ਜਾਂ ਇੱਜਤ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨ ਹੋਵੇ ।

ਪਤਾ, ਪੁ: ਥਹੁ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਖੋਜ॥

ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਪਤਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ, ਢੂੰਡਣਾ॥

ਪਤਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਬਰ ਕਰਨੀ, ਥਹੁ ਟਿਕਾਣਾ ਦੱਸਣਾ ॥

ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਹੁ ਜਾਂ ਹਾਲ ਮਲੂਮ ਹੋਣਾ

ਪੱਤਾ, ਪੁ: —ਰੁੱਖ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਪੱਤੇਬਾਜ, ਪੁ:—ਤਾਸ਼ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜੂਆ ਖੇਡਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਜੁਆਰੀਆ

ਪਤਾਸਾ, ਪਤਾਸਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਦੇ ਕੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸ਼ਰਬਤ ਨੂੰ ਚੋਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਠਿਆਈ, ਮੂਲੀ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਤਲਾ ਟੋਟਾ ।

ਪਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਗੋਲ ਫਲ, ਜੀਆ ਪੋਤਾ ॥

ਪਤਾਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਫਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਥਸਾਲ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਵਿਰਲ ਜਾਂ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ, ਦੋਸ਼ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ।

ਪਤਾਰਨਾ, ਪੁ: } ਪਤਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ),ਜੋ ਦੋਸ਼
ਪਤਾਰਨੀ, ਸ: } ਦੱਸੇ ।

ਪਤਾਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਰਕ ॥

ਪਤਾਲ ਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਧਾਤਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮਟਕੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਜੋੜ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅੱਗ ਵਾਲੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ, ਪਤਾਲ ਚੀਕਣ ਜੜ੍ਹ ਲੱਗੀ ਹੋਣਾ। ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਮ ਹੋਣਾ, ਪੱਕੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਮਰਦ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੀ ਹਠਲੀ ਥੈਲੀ ਦੀਆਂ ਗਿਲਟੀਆਂ ।

ਪਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਤਲੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਚਮੜਾ।

ਪਤਿ, ਸ:—ਪਤ, ਮਾਨ, ਇੱਜ਼ਤ ।
ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ ॥

ਪਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ, ਝੂਠਾ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪਤਿਆਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਸੱਲੀ ਦੇਣੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ॥

ਪਤਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਵਸਾਹ ॥

ਪਤਿਔਹਰਾ }
ਪਤਿਔਰਾ } ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ, ਸ:—'ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਤਿਗਰ, ਪੁ:—ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ॥

ਪਤਿੱਗਰੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼
ਪਤਿਗ੍ਰੋ, ਸ: } ਲੱਗਾ ਹੈ ।

ਪਤਿਤ, ਵਿ:—'ਪਤਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ, ਸ:—ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਖੌਂਦ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਦੂਜੇ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰੇ, ਭਲੀ-ਮਾਣਸ,ਸਤਵੰਤੀ ॥

ਪਤੀ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ।

ਪੱਤੀ, ਸ:—ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਚੱਟੀ, ਚਿੱਠੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਲੱਥੀ ਹੋਈ ਪਤਲੀ ਛਿੱਲ, ਨਿੱਕਾ ਪਤ੍ਰ, ਦਾਲ ਦੇ ਛਿਲਕ, ਗਲ ਦੀ ਸੋਜ (ਪੱਤੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ) ॥

ਪੱਤੀਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਹਵੇ ॥

ਪਤੀਹਸ }
ਪਤੀਸ } ਸ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ॥

ਪਤੀਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਠਿਆਈ, (ਬਹੁਤ ਘਿਉ ਵਾਲੀ) ॥

ਪਤੀਜ, ਸ:—ਪਰਤੀਤ, ਵਸਾਹ ਭਰੋਸਾ ॥

ਪਤੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸਾਹ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਪਤੀਰ, ਪੁ:—ਗੁੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਟਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਮੀਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤੀਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਖਮੀਰ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤੀਲ, ਵਿ:—ਪਤਲਾ, ਕੱਚਾ ਕੱਪੜਾ ।

ਪਤੀਲਾ, ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਜੀ ਰਿੱਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂਬੀਆ ।

ਪਤੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਉਣਾ (ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਹਰੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ) ।

ਪਤੌੜ(ੜਾ), ਪੁ:—ਘੁਲੇ ਹੋਏ ਵੇਸਣ ਵਿੱਚ ਕਚਾਲੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਪਾਕੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਤਲੇ ਹੋਏ ।

ਪਥ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਪਰਾਂਬਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ।

ਪੱਥ, ਸ:—ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਸੁਖਾਉਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ, ਰੋਗੀ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ।

ਪੰਥ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਰਸਤਾ, ਮਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ, ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ।

ਪਥਕਿਣ, ਪੁ:—ਗੋਹਾ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਪੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣਾਉਣ (ਇੱਟਾਂ ਆਦਿਕ), ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਲਕੜੀ ਠੀਕ ਕਰਨੀ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ, ਮਤਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਗੋਂਦ ਗੁੰਦਣੀ ।

ਪੱਥਰ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਜੁਆਹਰ, ਕਰੜੀ ਜਾਂ ਔਖੀ ਗੱਲ ।
ਵਿ:—ਕਰੜਾ, ਨਿੱਗਰ, ਨਿਰਦਈ, ਭਾਰਾ ।

ਪੱਥਰ ਚੱਟ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੱਛੀ । ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਸੂਮ, ਪਹਾੜੀਆ ।

ਪੱਥਰ ਚੌਥ, ਸ:—ਭਾਦੋਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦੀ ਚੌਥ ਜਿਸ ਰਾਤ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਦੇ ਘਰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ।

ਪੱਥਰ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੜੇ ਵੱਸਣੇ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ।

ਪੱਥਰ ਫੋੜ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਭੱਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਪੱਥਰ ਭੇੜੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੜਾ ਦੇਵੇ ।

ਪੱਥਰ ਮਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟੀ ।

ਪਥਰਕਲਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਘੋੜੀ, ਚਕਮਕ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਕਲਾ ।

ਪਥਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਥਰ ਮਾਰਨਾ, ਪੱਥਰ ਵਾਂਗਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਪਥਰਾਹ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ, ਦੇਣੀ) ।

ਪਥਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੱਥਰ, ਚਕਮਕ, ਮਸਾਨੇ ਵਿੱਚ ਕੰਕਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਗ ।

ਪਥਰੀਲੀ / **ਪਥਰੈਲੀ**, ਵਿ:—ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ) ।

ਪਥੱਲਾ, ਪੁ:—ਨਿਚੱਲੇ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ।

ਪਥਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਪੱਥਣ ਵਾਲਾ ।

ਪਥਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪਥਵਾਈ, ਸ:—ਪੱਥਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪੱਥਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪੁੜ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲਕੜੀ, ਜਿਸ ਲਕੜੀ ਦੇ ਬੰਦ ਨਾਲ ਟੁੱਟਾ ਰੱਖਿਆ ਪੁੜ ਜੁੜੇ ।

ਪਥਾਉਣਾ
ਪਥਾਈ } 'ਪਥਵਾਉਣਾ' 'ਪਥਵਾਈ' ਵੇਖ ॥

ਪਥਾੜਾ, ਪੁ:-ਪੁਆੜਾ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ।

ਪਥਿੱਕਣ
ਪਥਿਣਕ } ਪੁ:-ਗੋਹਾ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪੱਥੀ, ਸ:-ਹਲ ਦਾ ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੰਥੀ, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਦਾਦੂ ਪੰਥੀ, ਕਬੀਰ ਪੰਥੀ ਆਦਿਕ)।
ਵਿ:-ਪੰਥ ਦਾ, ਪੰਥ ਸੰਬੰਧੀ ॥

ਪਥੀਕ, ਪੁ:, ਸ:-ਗੋਹਾ ਪਥਣ ਦੀ ਥਾਂ।

ਪਥੇਰ, ਸ:—ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਪਥਾਈ।

ਪਥੇਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਟਾਂ ਪਥਣ ਵਾਲਾ

ਪਥੇਣ, ਪੁ:—ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਣ ਦੀ ਥਾਂ।

ਪਦ, ਪੁ: ਦਰਜਾ, ਛੰਦ ਦੀ ਇਕ ਪੰਗਤ, ਪੈਰ, ਸ਼ਬਦ, ਬਚਨ।

ਪਦ ਬਹੇੜਾ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫੁੱਲ॥

ਪਦਬੀ, ਸ:-'ਪਦਵੀ' ਵੇਖੋ।

ਪਦਮ, ਪੁ:-ਕਰੋੜ ਦਾ ਦਸ ਲੱਖ ਗੁਣਾ, ਇਕ ਫੁੱਲ, ਕਮਲ, ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਉੱਪਰ ਇਕ ਖਾਸ ਲਕੀਰਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇਕ ਪੁਰਾਣ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਪਦਮ ਸਿਰੀ, ਸ:-ਨਾਜ਼ਕ, ਛੱਲਵਾਲੀ ਤੀਮਤ॥

ਪਦਮਣੀ, ਸ:-ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਪਦਮਾਉਤ, ਸ:-ਰਾਜੇ ਰਤਨ ਸੈਨ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਤਵੰਤੀ, ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਪੰਦਰਾਂ, ਵਿ:-ਦਸ ਅਤੇ ਪੰਜ, ਤਿੰਨ ਪੰਜੇ, ੧੫ ॥

ਪਦਵੀ, ਸ:-ਰਾਹ, ਦਰਜਾ, ਅੱਲ, ਮਰਾਤਬਾ।
ਵਿ: ਪਉ ਦਾਏ ਦੀ, ਦੌੜਿਆਂ ਦੀ ॥

ਪਦਾਇਸ਼, ਸ:-ਜਨਮ, ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਉਤਪਤ, ਕਮਾਈ ॥

ਪਦਾਰਥ, ਪੁ:-ਵਸਤ, ਦੁਰਲਭ ਚੀਜ਼, ਚੰਗਾ ਚੋਸਾ, ਧਨ, ਮਾਲ, ਨਿਆਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਸੱਤਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ (ਗੁਣ, ਕਰਮ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਦਿਆ
ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਦਿਆ } ਸ:—ਭੌਤਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਅਦਲ ਬਦਲ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ॥

ਪਦੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਔਖਾ ਕਰਨਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਪੱਦੂ ਖਾਂ, ਪੁ:-ਕਮੀਨਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ ॥

ਪਦੈਸ਼, ਸ:-'ਪਦਾਇਸ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਧ
ਪੰਧੜਾ } ਪੁ:-ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਬਾਟ, ਪੈਂਡਾ, ਦੂਰੀ ॥

ਪੱਧਤੀ, ਸਃ—ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮਰਜਾਦਾ, ਵਿਧੀ ॥

ਪੱਧਰ, ਪੁਃ-ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਸਾਫ ਥਾਂ, ਨਾਂ ਉੱਚੀ ਨਾਂ ਨੀਵੀਂ ॥

ਪੱਧਰਾ, ਪੁਃ / **ਪੱਧਰੀ,** ਸਃ } ਸਾਫ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ (ਹੀ), ਨਾਂ ਉਚਾ ਨਾਂ ਨੀਵਾਂ ।

ਪਧਰਾਈ, ਸਃ-ਪੱਧਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸਫਾਈ॥

ਪਧਾਊ, ਪੁਃ—ਰਾਹੀ, ਪੈਂਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਾਫਰ ॥

ਪੰਧਾੜੀ, ਪੁਃ ਸਾਃ—ਪਧਰਾਈ, ਥਿਅਰਥ ਪੰਧ, ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਦੀ ਜਗਾ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਪਧਿਆਈ, ਸਃ-ਪਾਂਧੇ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪਧਿਆਣੀ, 'ਸਃ-ਪਾਂਧੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।'

ਪਨ, ਪੁਃ-ਪਾਣੀ (ਦੂਜੇ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ)॥

ਪੰਨ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਗੁਦਾ ਦਾ ਰੋਗ, ਨਾਲੇ 'ਪੰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਸਾਰੀ, ਪੁਃ-'ਪਸਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਾ / **ਪਨਹਾ** } ਪੁਃ ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੁੜਾਈ ॥

ਪਨ ਕੱਪੜਾ, ਪੁਃ—'ਪਣਕੱਪੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਨ ਘਟ, ਪੁਃ—ਦਰਿਆ ਦਾ ਰਾਹ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਘਾਟ ॥

ਪਨਪਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਕੜੇ ਹੋਣ ਲੱਗਣਾ, ਵਧਣਾ, ਫੁਲਣਾ ।

ਪਨਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤਕੜਾ ਕਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਫੁਲਾਉਣਾ ॥

ਪਨਰੋਹੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ ਬਃ) ਪਰਨੋਹ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਪਨਵਾੜੀ, ਸਃ—ਪਾਨ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ ਬਾਗ। ਪੁਃ-ਪਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੰਨਾ, ਪੁਃ—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਉਤਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਵਹੀ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਰਕੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ, ਸਫਾ, ਇੱਕ ਰਤਨ, ਜਵਾਹਰ ॥

ਪਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਿਸੇ ਸੰਦ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨੀ ॥

ਪਨਾਹ / **ਪਨਾਹ ਪਾਖੀ** } ਸਃ-ਬਚਾਉ, ਆਸਰਾ, ਸਰਨ, ਓਲ੍ਹਾ ॥

ਪਨਾਹ ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸਰਣੀ ਆ ਪੈਣਾ, ਕਹਿਣਾ, ਕਿ ਬਚਾਓ ॥

ਪਨਾਹੀ / **ਪਨਾਹੀ ਪੱਖੀ** } ਪੁਃ-ਜੋ ਪਨਾਹ ਦੇਵੇ, ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਨਾਲਾ, ਪੁਃ—'ਪਰਨਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਿਆਲੀ, ਸਃ-'ਪਣਿਆਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਨਿਹਾਰ (ਰਾ), ਪੁਃ / **ਪਨਿਹਾਰਣ (ਰੀ),** ਸਃ } ਜੋ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਪੰਨੀ / **ਪੰਨ੍ਹੀ** } ਸਃ-ਇੱਕ ਘਾਹ ਜਿਸਦੀ ਜੜ੍ਹ 'ਖਸ' ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਪੰਨੀ, ਸਃ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮੜਾ, ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਵਰਕ ॥

ਪਨੀਰ, ਪੁਃ-ਜਿਸ ਦਹੀਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਿਆ ਹੋਵੇ (ਨਿਚੋੜ ਕੇ), ਇੱਕ ਬੂਟੀ॥

ਪਨੀਰੀ, ਸ:—ਪਨੀਰ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬੂਟੇ ਬੱਚੇ ।
ਵਿ:—ਪਨੀਰ ਦਾ, ਪਨੀਰ ਵਰਗਾ ।
ਪੁ:—ਜੋ ਪਨੀਰ ਵੇਚੇ ॥

ਪਨੈਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਲੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੰਪ, ਪੁ:—ਨਲਕਾ, ਪੰਬਾ, ਪਾਣੀ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਕਲਾ ॥

ਪਪਰੀ, ਸ:—'ਚਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਪਪੜੀ, ਸ:—ਛਿੱਲ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਸੁੱਕਣ ਨਾਲ ਜੋ ਉੱਪਰਲੀ ਤਹਿ ਜੰਮ ਕੇ ਪਾਟ ਜਾਵੇ ।

ਪਪੜੀਆ ਕੱਥ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕੱਥ ॥

ਪੱਪੀ, ਪੁ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਕਤੂਰਾ ।

ਪਪੀਹਾ, ਪੁ:—ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਪਪੀਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ।

ਪਪੋਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਬਾਝੋਂ ਮਸੂੜਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿੱਥਣਾ

ਪੱਫਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਣਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੱਬ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ।

ਪਬਕਾ, ਪੁ: ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਓਹ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਰਕ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ।

ਪਬਲਿਸ਼ਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਛਾਪ ਕੇ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ।

ਪਬਲਿਕ, ਸ:—ਆਮ ਲੋਕ, ਖ਼ਲਕਤ ॥

ਪੰਬੀ, ਸ: -ਵਾਉ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਰੂੜੀ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਟੁਕੜੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਮੀਣੇ ।

ਪੰਬੀ ਪਰਾਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਸੁੱਕੇ ਆਦਮੀ, ਲੰਡੀ ਖੁੰਢੀ ॥

ਪੰਭਣ
ਪੰਮਣ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਣਕ, ਵਡਾਣਕ ॥

ਪੰਮਾ
ਪੰਮਾਂ } ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਉਂ ਰਖਿਆ ਹੈ) ॥

ਪੱਯਲ, ਵਿ:—'ਪਈਯਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰ, ਪੁ:—ਪੰਖ, ਖੰਭ, ਪਿਛਲਾ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਸਾਲ, ਬਲ, ਸਮਰਥ ॥
ਯੋਜਕ:—ਇਸਤੋਂ ਉਲਟ, ਦੂਏ ਪਾਸੇ
ਵਿ: (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ) ਪਰਾਯਾ ਦੂਜਾ, ਹੋਰ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਪਰ ਉਪਕਾਰ, ਪੁ:—ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰ ਅਧੀਨ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਆਸਰੇ ॥

ਪਰ ਕੱਢਣੇ
ਪਰ ਨਿਕਾਲਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੇਂ ਪਰ ਦ੍ਰਿਖਾਉਣੇ॥

ਪਰ ਬੱਸ, ਵਿ: -ਪਰਾਏ ਦੇ ਵੱਸ, ਦੂਏ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪਰ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉੱਡਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਲੋਕ, ਪੁ:—ਅਗਲਾ ਜਗ, ਮਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਪਰਲੋਕ ਸੁਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਿ ਮਰ ਕੇ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਵਾਸਾ ਹੋਵੇ।

ਪਰਸੰਗ, ਪੁ:—ਕਥਾ, ਮੇਲ, ਗੱਲ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਸੰਗ॥

ਪਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਹਣਾ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀ, ਪੂਜਣਾ, ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾਣਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ
ਪਰਸ਼ਨ } ਪ: ਜਿਸੇ ਆਪਣ ਮਨੋਰਥ ਬਾਬਤ ਜੋ ਕੁਝ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਏ, ਸੁਆਲ (ਕਰਨਾ)।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋਤਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ।

ਪ੍ਰਸੰਨ
ਪਰਸੰਨ } ਵਿ:-ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮਗਨ, ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ॥

ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਈ } ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਤਸੱਲੀ (ਹੋਣੀ)॥

ਪਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਵਾਉਣਾ।

ਪ੍ਰਸਾਦ
ਪਰਸਾਦ
ਪਰਸ਼ਾਦ
ਪਰਸਾਦਾ } ਪੁ:—ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਭੋਗ, ਭੋਜਨ, ਕਿਰਪਾ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਜੂਠ (ਸੀਤ ਪਰਸ਼ਾਦ), ਕੜਾਹ।

ਮਹਾਂ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਮਾਸ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ,)

ਪਰਸਾਦ ਛਕਣਾ
ਪਰਸਾਦਾ ਛਕਣਾ
ਪਰਸ਼ਾਦ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਖਾਣਾ, ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ॥

ਪਰਸਾਦੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ, ਭੋਜਨ, ਅੰਨ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੀਤ ਪਰਸ਼ਾਦ॥

ਪਰਸਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੇਉ ਆਉਣਾ, ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਆਉਣਾ।

ਪਰਸਿੱਧ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ।

ਪਰਸਿੰਨ, ਵਿ: 'ਪਰਸੰਨ' ਵੇਖੋ॥

ਪਰਸੀਨਾ
ਪਰਸੇ
ਪਰਸੇਉ } ਪ: ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਛੇਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਮੜ੍ਹਕਾ, ਤ੍ਰੇਲੀ॥

ਪਰਸੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੱਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੀਜਾ ਦਿਨ (ਜੋ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ)।

ਪਰ ਹੱਥੀ
ਪਰ ਹੱਥੀਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਰਾਏ ਹੱਥੀਂ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਪਰਹਾ
ਪਰਹੇ } ਸ:—ਸਭਾ, ਪੰਚਾਇਤ, ਕੱਠ, ਇੱਕ ਠ੍ਹੱਕ॥

ਪਰਹੇਜ਼, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੰਕੋਚ ਅਟਕਾਰੁ॥

ਪਰਹੇਲੀ, ਸ:—ਬੁਝਾਰਤ॥

ਪਰਕਾਸ (ਸ਼), ਪੁ:—ਚਾਨਣ, ਉ ਧੁੱਪ, ਚਮਕ, ਫੈਲਾਉ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ॥

ਪਰਕਾਸ਼ਤ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ } ਵਿ:—ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ, ਛਾਪ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਯਾ ਹੋਯਾ (ਕਰਨਾ)॥

ਪਰਕਾਜ, ਪ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਨੋਰਥ॥

ਪਰਕਾਜੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਸਹਾਇਕ, ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥

ਪਰਕਾਰ / **ਪ੍ਰਕਾਰ**, ਪੁ:—ਢੰਗ, ਤਰੀਕ, ਭਾਂਤ, ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸਮ ॥

ਸ:—ਚੱਕਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਉਜ਼ਾਰ॥

ਪਰਕੇ ਸਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਰ ਸਾਲ ਅਗਲੇ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ।

ਪਰਖ, ਸ:—ਜਾਂਚ, ਪਛਾਣ, ਸਬੂਤ, ਪਰੀਖਿਆ, ਪਰਤਾਵਾ ॥

ਪਰਖਊਆ / **ਪਰਖਈਆ**, ਪੁ:—ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਪਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਂਚਣਾ, ਪਛਾਨਣਾ, ਦੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ ।

ਪਰਖਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸਿਆਣਾ, ਖਰਾ, ਸੁਚੇਤ ॥

ਪਰਖਾਉਣਾ / **ਪਰਖਾਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪਰਖਾਈ, ਸ:—ਪਰਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਪਰਗਟ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ, ਜ਼ਾਹਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੈ ॥

ਪਰਗਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਆ ਜਾਣਾ

ਪਰਗਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ।

ਪਰਗਟਾਈ, ਸ:—ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਪਰਗਣਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਲਾ, ਮੁਲਖ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਲਾਕਾ ॥

ਪਰੰਗਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਪਰਗਾਸ, ਪੁ:—'ਪਰਕਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਗਾਹ, ਸ:—ਖਾਸ ਮਿਹਰ ਵਾਲੀ, ਰਿਆਇਤ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਪਰਗੋਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਸਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪਰਘਟ, ਵਿ:—'ਪਰਗਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਚ ਸਰਚ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ ॥

ਪਰਚੰਡ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਬਲੀ, ਭੜਕ ਜਾਂ ਭਖਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਪਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਝਣਾ, ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰਥੇ ਪੈਣਾ ॥

ਪਰਚ ਪਰਚਾ, ਪੁ:—ਜੀ ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਮਨ ਦਾ ਟਿਕਾਉ, ਬਿਲਾਸ

ਪਰਚਲਤ / **ਪ੍ਰਚਲਤ**, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਜਾਰੀ, ਚੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਪਰਚਾ, ਸ:—ਆਦਤ, ਰੀਤ, ਰੁਕ, ਰੁਚ (ਪੈਣਾ)।

ਪਰਚਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਜ਼, ਇਮਤਿਹਾਨ ਦਾ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਪਰਚਾਉ, ਪੁ:—ਦਿਲ ਦਾ ਲੱਗਣਾ, ਬਿਲਾਸ ।

ਪਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਧਿਆਨ ਹੋਰਥੇ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪਰਚਾਰ / **ਪ੍ਰਚਾਰ**, ਪੁ:—ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪਰਗਟ ਕਰਨੀ, ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਫੈਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਰਚਾਰਕ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ } ਪੁ:—ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਚਾਵਾ, ਪੁ: —ਜਿਸ ਰੌਲੇ ਜੀ ਪਰਚੇ, ਜੀ ਦਾ ਪਰਚਣਾ ॥

ਪਰਚੀ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਪਰਚੂਣ, ਪੁ:- ਛੋਟੀਆ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜਾਂ, ਆਟਾ, ਦਾਲ ਆਦਿਕ ॥

ਪਰਚੂਣੀਆਂ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਦਾਲ ਆਦਿਕ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਚੋਂ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਦੋਸਤੀ, ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ।

ਪਰਚੋਲ, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਖੋਜ (ਕਰਨੀ)॥

ਪਰਚੌਣੀ, ਸ: -'ਜਲਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਪਰਛੈਂਡਾ, ਪੁ:—'ਪਛੈਂਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਛਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਛਾਉਂ, ਸਾਯਾ, ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ।

ਪਰਜ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ।

ਪਰਜਾ, ਸ:—ਰਈਯਤ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਅਧੀਨ ਹੋਕੇ ਜੋ ਜ਼ਿਮੀ ਵਾਹੇ, ਅਧੀਨ.

ਪਰਜਾ ਪਤ, ਪੁ:—ਘੁਮਿਆਰ ।

ਪਰਜਾ ਪਤੀ, ਪਰਜਾ ਪਾਲਕ } ਪੁ:—ਜੀਆ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ ॥

ਪਰਜਾਤ, ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਜਾਤ ਦਾ ॥ ਸ:—ਪਰਜਾਤੀ ॥

ਪਰਜਾਤੀ, ਸ:—ਦੂਜੀ ਜਾਤ, ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ॥

ਪਰਤ, ਪੁ:—ਤਹਿ, ਨਕਲ, ਉਤਾਰਾ, ਕਾਪੀ ॥

ਪਰਤੱਖ, ਵਿ:—ਪਰਗਟ, ਜ਼ਾਹਰ, ਮੌਜੂਦ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਪਰਤੱਗਿਆ, ਪਰਤਿਗਿਆ } ਸ:—ਇਕਰਾਰ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ, ਬਚਨ, ਭਰੋਸਾ ॥

ਪਰਤੱਛ, ਵਿ:—'ਪਰਤੱਖ' ਵੇਖੋ ।

ਪਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਪਾਸਾ ਵਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਪਰਤਲ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਲੱਦਿਆ ਹੋਯਾ ਅਸਬਾਬ ਕਿਸੇ ਅਸਵਾਰ ਦਾ, ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਰੁੱਖ ॥

ਪਰਤਲਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦੂਈ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਤਰ ॥

ਪਰਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਭਾਲਣਾ, ਪਰਖਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਪਰਤਾਪ, ਪੁ:—ਮਹਿਮਾ, ਸੋਭਾ, ਬਲ, ਜ਼ੋਰ, ਦਲੇਰੀ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ॥

ਪਰਤਾਪੀ, ਵਿ:—ਪਰਤਾਪ ਵਾਲਾ, ਵੱਡਾ ਬਲੀ॥

ਪਰਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਪਰਖ, ਜਾਚ, ਪਰੀਛਿਆ ॥

ਪਰਤਿਸਟਾ, ਪਰਤਿਸਠਾ } ਸ:—ਘਰ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ, ਜੋਂਠ, ਮੂਰਤ ਦਾ ਅਸਥਾਪਣ ॥

ਪਰਤਿਬਰਤਾ, ਸ:—'ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਤੀਤ, ਸ:—ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ ॥

ਪਰੰਤੂ, ਅਵ:—ਪਰ, ਮਗਰ ।

ਪਰਤੋਹ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਨੂੰਹ ।

ਪਰਦੱਖਣਾ / **ਪਰਕੱਛਣਾ** } ਸ:—ਦੁਆਲੇ ਫਿਰਨਾ, ਭੌਣਾਂ ।

ਪਰਦਰੋਹੀ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰਦਾ, ਪੁ:—'ਪੜਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਰਦੇਸ, ਪੁ:—ਦੂਜਾ ਦੇਸ; ਓਪਰਾ ਮੁਲਖ ॥

ਪਰਦੇਸਣ, ਸ: / **ਪਰਦੇਸੀ**, ਪੁ: } ਜੋ ਪਰਦੇਸ ਗਿਆ (ਗਈ) ਹੋਵੇ, ਪਰਦੇਸ ਦਾ (ਦੀ) ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ।

ਪਰਧਾਨ, ਪੁ: ਸ:—ਸਰਦਾਰ, ਵੱਡਾ, ਆਗੂ, ਪੈਂਚ, ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਪਰਧਾਨਾ, ਵਿ:—ਪਰਧਾਨ, ਵੱਡਾ (ਦਾਤਾ ਪਰਧਾਨਾ) ॥

ਪਰਨੱਤਾ, ਪੁ: / **ਪਰਨੱਤੀ**, ਸ: } ਛੇਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪਰਨਾ, ਪੁ:—ਰੁਮਾਲ, ਸਾਫ਼ਾ, ਅੰਗੋਛਾ, ਡਰੋਸਾ ॥

ਪਰਨਾਹ (ਹੁ), ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ॥

ਪਰਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪਰਨਾਰ(ਰੀ), ਸ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਪਰਨਾਲਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਾਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ, ਵਹਿਣੀ, ਮੋਰੀ, ਪਾੜਛਾ ॥

ਪਰਨਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਰਨਾਲਾ, ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦੀ ਚੰਡੀ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਜੋ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਪਰਨਾਮ, ਪੁ:—ਨਮਸਕਾਰ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ।

ਪਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪੱਸੇ, ਵੱਲ, ਦੇ ਭਾਰ (ਸਿਰ ਪਰਨੇ) ।

ਪਰਨੇਹ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਪਲੱਤਣ ਦਾ ਰੋਗ

ਪਰਪੰਚ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਝੂਠ, ਸੰਸਾਰ ॥

ਪਰਪੰਚੀ, ਵਿ:—ਫਰੇਬੀ, ਝੂਠਾ, ਛਲੀਆ ।

ਪਰਪਾਟਾ / **ਪਰਪਾਟੀ** } ਸ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਸੁਭਾਉ, ਜੋ ਭੇਦ ਦੱਸ ਦੇਵੇ, ਰੌਲਾਂ ਖਲਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਪਰਫੁੱਲਤ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਪਰਸੰਨ, ਖਿੜਿਆ, ਹੋਯਾ ।

ਪਰਬ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਦਿਨ ਜਾਂ ਸਮਾਂ, ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਦਿਨ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਪਰਬਸੀਆ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ, ਜਿਸਦਾ ਨਿਹਚਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਰਬਤ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ, ਟਿਲਾ ॥

ਪਰਬਤੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਦਾ ਉੱਤਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਵਿ:—ਪਰਬਤ ਦਾ, ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜੀ ॥

ਪਰਬਤੀ / **ਪਰਬਤੀਆ** } ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਪਰਬੰਧ, (ਪ੍ਰਬੰਧ), ਪੁ:—ਬੰਦੋਬਸਤ, ਨੇਮ ਮੁਜਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ; ਮੈਨੇਜਰ॥

ਪਰਬਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਕਰੜਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਡਾਢਾ॥

ਪਰਬੀਣ, ਵਿ:—ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ, ਜਾਣੂ॥

ਪਰਬੇਸ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ, ਪਹੁੰਚ॥

ਪਰਬੇਖਣ, ਪੁ: ਸ:—ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ।

ਪ੍ਰਭ / **ਪਰਭ** } ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ। ਜਜਮਾਨ (ਮਿਰਾਸੀ ਦਾ)।

ਪਰਭੱਕਰ / **ਪਰਭਾਕਰ** } ਪੁ:—ਸੂਰਜ, ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ॥

ਪਰਭਾਉ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਵਰਤਾਰਾ॥

ਪਰਭਾਈ, ਸ:—ਮਾਲਕੀ, ਵਡਿਆਈ, ਸਰਦਾਰੀ

ਪਰਭਾਣੀ, ਸ:—ਮਿਰਾਸੀ ਦੀ ਜਜਮਾਨਣੀ, ਵਡੇ ਘਰ ਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਪਰਭਾਤ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ।

ਪਰਭਾਤੀ, ਸ:—ਪਰਭਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਗ॥

ਪ੍ਰਭੂ / **ਪਰਭੂ** } ਪੁ:—'ਪ੍ਰਭ' ਵੇਖੋ॥

ਪਰਮ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਉੱਤਮ, ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ॥

ਪਰਮ ਹੰਸ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਸੰਤ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਹੈ।

ਪਰਮ ਗਤਿ, ਸ:—ਮੁਕਤੀ, ਮੋਖ, ਦੁੱਖੋਂ ਛੁੱਟਣਾ॥

ਪਰਮ ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਣਾ।

ਪਰਮ ਪਦ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਜਾਂ ਦਰਜਾ, ਮੁਕਤੀ॥

ਪਰਮ ਪਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਢ ਤੋਂ, ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ (ਸ਼), ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਪਰਮਲ, ਪੁ:—ਭੁੰਨ ਕੇ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਮੁਰਮੁਰੇ।

ਪਰਮਾਣ, ਪੁ:—ਸਬੂਤ, ਸਾਖੀ, ਹੱਦ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੋਲ ਜਾਂ ਮਾਪ। ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਕਰਤਾਰ।

ਪਰਮਾਨੰਦ, ਪੁ:—ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸੁਖ॥

ਪਰਮਾਰਥ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਅਰਥ ਜੋ ਪਰੋਜਨ, ਧਰਮ, ਪੁੰਨ, ਆਤਮ ਗਿਆਨ, ਮੋਖ, ਮੁਕਤੀ॥

ਪਰਮਾਰਥੀ, ਵਿ:—ਧਰਮਾਤਮਾ, ਨੇਕ, ਭਗਤ॥

ਪਰਮੇ / **ਪਰਮੇਉ** } ਪੁ:—ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗ॥

ਪਰਮੇਸਰ
ਪਰਮੇਸੁਰ
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ } ਪੁ:—ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਰਚਦਾ ਪਾਲਦਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ,ਕਰਤਾਰ, ਖੁਦਾ।

ਪਰਮੇਸਰ ਕਰੇ, ਵਿਸਮਦ:—ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਪਰਮੇਸਰੀ ਨੋਟ, ਪੁ:—'ਤਮਸਕ' ਵੇਖੋ, ਸਰਕਾਰੀ ਤਮੱਸਕ॥

ਪਰਲ ਪਰਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕਿਰਨਾ (ਪੈਣਾ,ਰਹਿਣਾ)।

ਪਰਲਾ, ਵਿ:-ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਅਗਲਾ।

ਪਰਲਾ ਪਾਰ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦੂਰ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ॥

ਪਰਲਾ ਪੀਠ, ਸ:-ਤਬਾਹੀ, ਬਰਬਾਦੀ।
ਵਿ:—ਤਬਾਹ॥

ਪਰਲੇ ਸਿਰੇ ਦਾ
ਪਰਲੇ ਦਰਜੇ ਦਾ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਅੰਤ, ਹੱਦੋਂ ਬਾਹਰਾ॥

ਪਰਲਾਦ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਗਤ॥

ਪਰਲ ਪਕ, ਵਿ:-ਬਕਵਾਦੀ, ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਵੇ।

ਪਰਲੂ (ਲੋ), ਸ:—ਜਗਤ ਦਾ ਨਾਸ, ਕਿਆਮਤ, ਜ਼ੁਲਮ, ਬਿਪਤਾ॥

ਪਰਲੋਕ, ਪੁ:—'ਪਰ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ॥

ਪਰਵਸਤੀ, ਸ:—ਪਾਲਣਾ, ਰੱਛਿਆ,ਸਹਾਇਤਾ।

ਪਰਵਦਗਾਰ
ਪਰਵਰਦਗਾਰ } ਪੁ:-ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ

ਪਰਵਾ, ਪੁ:—ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਥਿਤ॥

ਪਰਵਾਈ, ਸ:—ਪੂਰਾ, ਪੂਰਬ ਦੀ ਪੌਣ (ਵਾਉ)॥

ਪਰਵਾਹ, ਸ:—ਚਿੰਤਾ, ਫ਼ਿਕਰ॥
ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਵਹਿਣ॥

ਪਰਵਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋੜ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ।

ਪਰਵਾਣ, ਵਿ:—ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਠੀਕ ਪੂਰਾ।

ਪਰਵਾਣਗੀ, ਸ:—ਆਗਿਆ, ਹੁਕਮ॥

ਪਰਵਾਨਾ, ਪੁ:-ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ, ਲਿਖਤ।

ਪਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਟੱਬਰ, ਕਬੀਲਾ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜੋ ਚਾਨਣ ਦਾ ਘੇਰਾ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਪਰਵਾਲ, ਪੁ:-ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਗੇ ਹੋਏ ਵਾਲ॥

ਪਰਵਿਸਟਾ, ਪੁ:—ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਿਨ, ਤਰੀਕ॥

ਪਰਵਿਰਤ, ਵਿ:-ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ, ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ॥

ਪਰਵਿਰਤੀ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ॥

ਪਰਵੇਸ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਪਹੁੰਚ, ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਪਰਾ, ਪੁ:-ਕਤਾਰ, ਸੋਹਣਾ ਮਨੁਖ; ਲੋਹੇ ਦੀ ਕਲਮ ਦੀ ਚੁੰਝ॥

ਪਰਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਤਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪਰ੍ਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-'ਪਰ੍ਹੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰਾਉਠਾ, ਪਰਾਂਉਠਾ } ਪੁ:-ਘਿਉ ਲਾਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ।

ਪਰਾਉਠੀ, ਪਰਾਉਂਠੀ } ਸ:-ਛੋਟਾ ਪਰਾਉਂਠਾ ।

ਪਰਾਇਆ, ਪੁ:, ਵਿ:-ਓਪਰਾ, ਬਿਗਾਨਾ, ਦੂਜੇ ਦਾ ॥

ਪਰਾਇਚਾ, ਪੁ:-ਫਿਰਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਪਰਾਇਣ, ਸ:-ਬਲਦ ਹੱਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ।

ਪਰਾਈ, ਸ:-ਵਿ:—ਓਪਰੀ, ਬਿਗਾਨੇ ਦੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ॥

ਪ੍ਰਾਈਮਰ, ਸ:—ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਪ੍ਰਾਈਮਰੀ, ਸ:—ਮੁੱਢ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਢ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ, ਵਿ:—ਖਾਸ ਆਪਣਾ, ਗੁੱਝਾ, ਘਰ ਦਾ, ਅੰਦਰਲਾ ।

ਪਰਾਸ਼ਚਿਤ, ਪਰਾਹਚਿਤ } ਪੁ:—ਪਾਪ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰਾਹੁਣ ਚਾਰੀ, ਸ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ ॥

ਪਰਾਹੁਣਾ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਲਈ ਜੋ ਮਨੁਖ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰਾਕ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਪਾਕੇ ਘਿਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਰਾਕਰਮ, ਪਰਾਕ੍ਰਮ } ਪੁ:—ਬਲ, ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ ॥

ਪਰਾਕਰਮਣ, ਸ: **ਪਰਾਕਰਮੀ,** ਪੁ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਾਕਰਮ ਹੈ, ਮਹਾਬਲੀ ॥

ਪਰਾਕ੍ਰਿਤ, ਸ:—ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਜਿਸ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਬੋਲੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ।

ਪਰਾਕੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਰਾਕ, ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਪਰਾਖੋਰੀ, ਸ:—ਨੌਕਰੀ, ਸੇਵਾ ॥

ਪਰਾਗ, ਪਰਾਗ ਰਾਜ } ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਰਾਗਾ, ਪਰੋਂਗਾ } ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਅਨਾਜ ਚੱਕੀ ਕੜਾਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਾਯਾ ਜਾਵੇ ॥

ਪਰਾਚਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਲ ਵਾਲਾ (ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਰਾਚੀਣ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ॥

ਪਰਾਣ, ਪ੍ਰਾਣ } ਪੁ:—ਸਾਹ, ਜਿੰਦ, ਰੂਹ, ਪਿਆਰਾ, ਮਨੁਖ ।

ਪਰਾਣ ਛੁਟਣੇ, ਤਿਆਗਣੇ ਦੇਣੇ ਜਾਂ ਨਿਕਲਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨਾ, ਹੌਸਲਾ ਹਾਰਨਾ ।

ਪਰਾਣ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ, ਸ:—ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੂਰਤੀ ਵਿਚ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਲਿਆਉਣੀ।

ਪਰਾਣਾ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਥਾਂ।

ਪਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਾਣੀ, ਪੁ:—ਜੀਵ, ਆਤਮਾ, ਮਨੁਖ, ਪ੍ਰੇਤ।

ਪਰਾਤ, ਪ੍ਰਾਤ, ਸ:—ਵਾਢੀ ਜਾਂ ਖ਼ਦਾਈ ਵਿੱਚ ਖੇਤ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਰਾਹ ਬਣ ਜਾਏ, ਆਟਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਚੌੜਾ ਭਾਂਡਾ।

ਪਰਾਤ (ਤਾ), ਪ੍ਰਾਤ (ਤਾ), ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ (ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ)॥

ਪਰਾਤੜਾ, ਪੁ:—ਆਟਾ ਗੁਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਾਠੜਾ॥

ਪਰਾਂਦਾ, ਪੁ: **ਪਰਾਂਦੀ,** ਸ:—ਤੀਮਤਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਜਿਸ ਸੂਤ੍ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁੰਦ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਸੁਟਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ।

ਪਰਾਧੀਣ, ਵਿ:—'ਪਰ' ਵਿੱਚ 'ਪਰ ਅਧੀਨ' ਵੇਖੋ॥

ਪਰਾਪਤ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਣੀ, ਲਾਭ (ਹੋਣਾ)॥
ਵਿ:—ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਲਭੇ, ਹਾਸਲ॥

ਪਰਾਯਾ, ਪੁ:—'ਪਰਾਇਆ' ਵੇਖੋ

ਪਰਾਰ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਸਾਲ।

ਪਰਾਰਥਨਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਸ:—ਬੇਨਤੀ, ਅਰਦਾਸ, ਅਰਜ਼॥

ਪਰਾਲ, ਪੁ:—ਗੰਨੇ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਕੱਖ ਕਾਨਾ, ਤੋਰ ਆਦਿਕ॥

ਪਰਾਲਭਤ, ਪਰਾਲਬਦ, ਸ:—ਕਿਸਮਤ, ਭਾਗ, ਨਸੀਬ ਕਰਮ, (ਹੋਣੀ)

ਪਰਾਲੀ, ਸ:—ਧਾਨ ਆਦਿਕ ਦਾ ਨਾੜ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਵਿਛਾਕੇ ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਕਮੀਨਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ ਵੇਲਜ਼, ਪੁ:—ਇੰਗਲਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਜ਼ਾਦਾ॥

ਪ੍ਰਿੰਸਿਪਲ, ਪੁ:—ਕਾਲਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੋਫ਼ੈਸਰ।

ਪਰਿਘਾ, ਸ: ਪੁ:—ਪੰਚੈਤ, ਕੱਠ, ਸਭਾ॥

ਪਰਿੱਖਕ, ਪੁ:—ਪਰਿੱਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲਾ॥

ਪਰਿੱਖਿਆ, ਸ:—ਪਰਖ, ਜਾਂਚ, ਸਬੂਤ, ਪਰਤਾਵਾ, ਇਮਤਹਾਨ॥

ਪ੍ਰਿੰਟਰ, ਪੁ:—ਛਾਪਣ ਵਾਲਾ।

ਪਰਿਤਮਾ, ਪ੍ਰਿਤਮਾ, ਸ:—ਮੂਰਤ, ਬੁਤ॥

ਪਰਿਥਵੀ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਭੋਂ

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਾਥ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤੀ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਾਲ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਪਰਮੇਸਰ॥

ਪਰਿਭਾਖਾ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਖਾਸ ਪਦ॥

ਪਰੀ, ਸ:—ਪਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਤੀਮੀਂ, ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਪਰੀਬੰਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਰੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਮਣ ਵੇਲਣਾ ਜਾਂ ਥਾਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਖਾਕ ਨੂੰ ਛੋਲਣਾ, ਪਰੌਸਣਾ ।

ਪਰੀਹਣੀ, ਸ:—ਪਰੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖ ਬਰ ॥

ਪਰੀਹਾ, ਪੁ:—ਪਰੀਹਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰੀਖਿਆ / **ਪਰੀਛਿਆ** } ਸ:—'ਪਰਿੱਖਿਆ' ਵੇਖੋ ।

ਪਰੀਠਾ, ਪੁ:—ਵੰਗ ਸੁਆਰਥ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਖਾਕ ਵਾਲੀ ਸੈ ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਵੇ। ਰੀਠਾ ॥

ਪਰੀਤ / **ਪ੍ਰੀਤ** } ਸ:—ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ, ਦੋਸਤੀ (ਹੋਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ।

ਪਰੀਤਮ / **ਪ੍ਰੀਤਮ** } ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇ, ਪਿਆਰਾ

ਪਰੀਤਾ / **ਪ੍ਰੀਤਾ** } ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਜੋ ਉਪਰਲਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ।

ਪਰੂੰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਵਰ੍ਹੇ, ਅਗਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ।

ਪਰੂਫ, ਪੁ:—ਪਹਿਲੀ ਛਪਾਈ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਛਾਪਦੇ ਹਨ ॥

ਪਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਦੂਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੱਦ ਲੰਘ ਕੇ ॥

ਪਰੇ ਪਰੇਡੇ (ਰੇ) / **ਪਰੇ ਵਾਰ** } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪਰੇ, ਵਿਥ ਨਾਲ ॥

ਪਰੇਸ (ਪ੍ਰੈਸ), ਪੁ:—ਛਾਪਾ ਖਾਨਾ॥

ਪ੍ਰੈਸ ਮੈਨ, ਪੁ:—ਛਾਪੇ ਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਰੇਸ਼ਟਾ, ਪੁ:—ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਜਿੰਨ ।

ਪਰੇਸ਼ਨ, ਪੁ:—'ਆਪਰੇਸ਼ਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਹਰਾਨ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਸ:—ਘਬਰਾਟ, ਹਰਾਨੀ ॥

ਪਰੇਖਾ, ਸ:—'ਪਰਿੱਖਿਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੇਡ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਕਵਾਇਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਦਾਨ, ਕਵੈਦ ।

ਪਰੇਤ, ਪੁ: / **ਪਰੇਤਨੀ,** ਸ: } ਮੋਏ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰੂਹ, ਭੂਤ, ਗੰਦਾ ਆਦਮੀ ॥

ਪਰੇਤ ਕਰਮ, ਪੁ: / **ਪਰੇਤ ਕਿਰਿਆ,** ਸ: } ਮੋਏ ਹੋਏ ਨੂੰ ਪਿਤਰ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਪੁਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਧਾਰਮਕ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ॥

ਪਰੇਥਣ, ਪੁ:—'ਪਲੇਥਣ' ਵੇਖੋ ।

ਪਰੇਮ / **ਪ੍ਰੇਮ** } ਪੁ:—ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰਮ (ਪਰੇਮ ਦੁਖੀ) ॥

ਪਰੇਮਣ, ਸ: / **ਪਰੇਮੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਪਰੇਮ ਜਾਂ ਸੱਚੀ ਮਹੱਬਤ ਕਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ, ਸ:—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜੋ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਪਰੇਲ, ਸ:—ਭਾਂਸ ਨਾਲ ਇਕ ਖੇਡ (ਜੂਆਰੀ ਦੀ) ॥

ਪ੍ਰੈਸ, ਪੁ:—ਛਾਪਾ ਖ਼ਾਨਾ ।

ਪ੍ਰੈਕਟਸ, ਸ:—ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰ, ਪੇਸ਼ਾ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਮਸ਼ਕ, ਕੰਮ ਦਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ।

ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਸਭਾ ਦਾ ਮੋਹਰੀ, ਪਰਧਾਨ ॥

ਪਰੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰੋਹਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਪਰੋਸਾ, ਪੁ:—ਪਰੋਸਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਅੰਨ ਅਲਗ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਘੱਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪ੍ਰੋਸੈਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਜਲੂਸ, ਸਵਾਰੀ ॥

ਪਰੋਹਤ, ਪੁ:—ਕੁਲ ਦੀ ਰੀਤ ਰਸਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ

ਪਰੋਹਤਣ (ਣੀ)
ਪਰੋਹਤਾਣੀ
ਪਰੋਹਤਿਆਣੀ } ਸ:-ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ

ਪਰੋਖਾ, ਵਿ:—ਅੱਖੋਂ ਪਰੇ, ਜੋ ਦਿਸੇ ਨਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਰੋਖੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓਹਲੇ, ਲੁਕ ਕੇ, ਛੁਪਕੇ

ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ, ਪੁ:—ਜਲਸੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ॥

ਪਰੋਜਨ, ਪੁ:—ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸ਼ਾ ।

ਪਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਣਕੇ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧਾਗਾ ਲੰਘਾ ਕੇ ਜੋੜਨਾ ।

ਪਰੋਤਾ, ਪੁ:—ਪਰੇਤਾ, ਪਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੈਮਾਨਾ ॥

ਪਰੋਤੀ
ਪਰੌਤ੍ਰੀ } ਸ:—'ਪੜੋਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਰੋਪਰਾਈਟਰ
ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰ } ਵਿ:—ਕਾਰਖਾਨੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਾਲਕ ।

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਪੁ:—ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ, ਕਿਸੇ ਵਿਦਯਾ ਦਾ ਵੱਡਾ ਜਾਣੂ ॥

ਪਰੋਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪਰੌਠਾ, ਪਰੌਂਠਾ
ਪਰੌਠੀ, ਪਰੌਂਠੀ } 'ਪਰਾਉਠਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਲ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ, ਘੜੀ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ।

ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ
ਪਲ ਭਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੇਤੀ

ਪਲ ਛਲ, ਪੁ: ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਪਲ ਪਲ
ਪਲ ਪਲ ਵਿੱਚ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਹਰ ਵੇਲੇ ॥

ਪੱਲ, ਸ:—ਬਾਂਸਾਂ ਦਾ ਖਾਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਣ ਵਸਤ ਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪਲਸ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਪਛਲੀਆਂ ਗਾਂ ਵੰਧੀਕ੍ਰਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ (ਮਾਰ ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ)।

ਪਲਸਤਰ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਲੇਂਬੀ ।

ਪੱਲਹ, ਪੁ:—ਕੱਖਾਂ ਦਾ ਢੇਰ (ਬਿਦ ਕੀੜਾ ਹੋਦ)।

ਪਲਮੇਟਾ, ਪੁ:—ਲੇਟੇ ਹੋਏ ਪਾਸਾ ਫੇਰਨਾ, ਉਲਟ ਪੁਲਟ ਹੋਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਕ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦਾ ਛਪਰ, ਪਲ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ।

ਪਲੰਘ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸੋਹਣਾ ਮੰਜਾ ॥

ਪਲੰਘ ਪੋਸ਼, ਪੁ:—ਪਲੰਘ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਚਾਦਰ ॥

ਪਲੰਘੀਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਸੋਹਣੀ ਮੰਜੀ ॥

ਪਲਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਣਾ, ਰੰਬਝਣਾ, ਅਟ-ਕਣਾ ॥

ਪਲੰਜ, ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਉਜ਼ਾਰ ।

ਪਲਟਣ, ਸ:—ਪਿਆਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ ।

ਪਲਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੁੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ, ਉਲਟਣਾ ॥

ਪਲਟਾ, ਪੁ:—ਉਲਟ, ਨਾਸ, ਬਦਲੀ (ਖਾਣ ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਪਰਤਣਾ ॥

ਪਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਰਾਕ ਖਾਕੇ ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ,ਤਕੜਾ ਹੋਣਾ, ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ(ਫਲ) ॥

ਪਲੱਥਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀਆ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ (ਖੇਡਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪਲਥੀ, ਸ:—ਚਿੱਤੜਾ ਦੇ ਭਾਰ ਬੈਠਣ ਦਾ ਢੰਗ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪਲੱਦੇ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਪਲੱਥਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਲਮਣਾ
ਪਲੁਮਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਣਾ, ਲਮਕਣਾ ॥

ਪਲਮਾਉਣਾ
ਪਲਮਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਾਉਣਾ, ਲਮਕਾ-ਉਣਾ ।

ਪਲਵਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪਲਵਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਪਲਵਾਈ, ਸ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੱਲੜਾ
ਪੱਲੜ } ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਚਾਦਰ ਦਾ ਸਿਰਾ ॥

ਪਲਾ, ਪੁ:—ਤੇਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਕੜਛੀ ਵਰਗਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਪੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਥਾਂ, ਤੱਕੜੀ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਖੀਸਾ, ਝੋਲੀ, ਤਾਕਤ, ਦਲੇਰੀ, ਘੋੜਿਆਂ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ॥

ਪੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੈਰ ਵਾਸਤੇ ਝੋਲ ਅੱਡਣੀ ।

ਪੱਲਾ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੰਧੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ॥

[ਪੱ]ਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਲਪੇਟ ਕੇ ਤੀਮੀਆਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਣਾ ॥

ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ, ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣਾ, ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ, ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਪਲਾਇਣ, ਸ:—ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਦੌੜ ਜਾਣਾ, ਉਡਾਰੀ ॥

ਪਲਾਈ, ਸ:—ਪਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਪਲਾਸ, ਪਲਾਹ ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਪਲਾਸ ਰੰਗ, ਸ:—ਪਲਾਸ ਦਾ ਰਸ ਸੁਕਾਇਆ ਹੋਯਾ ॥

ਪਲਾਸ ਪਾਪੜੀ, ਸ:—ਪਲਾਸ ਦੇ ਬੀਜ ॥

ਪਲਾਹ ਸੋਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲ ਪੈਣਾ ॥

ਪਲਾਹ ਜੜੀ, ਸ:—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੇਲ ॥

ਪਲਾਕ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲੇ, ਪਤਲਾ ਦਸਤ, ਕੁੱਦ, ਛਾਲ, ਪੀਣ ਜਾਂ ਚੁੰਘਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੁੱਕਾ ਪੀਵੇ ॥

-ਲਾਕ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਕੁੱਦ ਕੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਥੁੱਕ ਸਿੱਟਣਾ।

ਪਲਾਕਾਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਲੇ ਦਸਤ ਆਉਣੇ ॥

ਪਲਾਕੀ, ਸ:—ਕੁੱਦ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪਲਾਂਘ, ਪੁ:—ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਪਲਾਂਘਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਪਲਾਚ, ਸ:—ਜੋ ਧਰਤੀ ਕੁਝ ਚਿਰ ਤਕ ਵਾਹੀ ਨਾਂ ਜਾਏ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਰੂੰ ॥

ਪਲਾਣ, ਪਲਾਣਾ ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਖੱਚਰ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਦੀ।

ਪਲਾਲ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ, ਗੱਪ (ਪਲਾਲਾਂ ਮਾਰਣੀਆਂ)॥

ਪਲਾਲਣ, ਸ:, **ਪਲਾਲੀ,** ਪੁ: ਜੋ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ, ਗੱਪੀ।

ਪਲਿਆ ਪੋਸਿਆ, ਵਿ:—ਪਲ ਕੇ ਤਕੜਾ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ।

ਪਲਿਓਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ (ਖਰਚ ਕਰਨਾ)।

ਪਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਲਾ ॥

ਪੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਹਰੇ ਪੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਪਲੀਡਰ, ਪੁ:—ਵਕੀਲ।

ਪਲੀਤ, ਵਿ: ਪੁ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਾ, ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ।

ਪਲੀਤਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਤੋੜਾ, ਤੇਲ ਵਿਚ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਲੀਰ ਜੋ ਸਾਯੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵੱਟੀ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸੂਈਆਂ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਟਾਕਿਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ॥

ਪਲੀਤੀ, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਪਲੀਤ ਹੋਣਾ, ਗੰਦਾ ਕੰਮ

ਪੱਲ੍ਹ, ਪੁ: ਸ:—ਖੰਡ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਖੰਡ ਪਾਕੇ ਸੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀਰਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਪੱਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਸੂਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੱਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਬੀਜ, ਪੱਲਾ ॥

ਪੱਲੂ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੱਲਾ ਪਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਲੂਤਾ, ਪੁ:—ਗਾਹਲ ।

ਪੱਲੂੜਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੰਨੀ ॥

ਪਲੇਗ, ਸ:—ਮਰੀ, ਬਵਾ, ਮਹਾਂ ਮਾਰੀ, ਤਊਨ

ਪਲੇਟ, ਪੁ:—ਕੋਟ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਸੀਓ ਕੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਲੰਮੀ ਪਟੀ (ਪਲੇਟ ਪਾਉਣ) ॥

ਪਲੇਟ ਫਾਰਮ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਲੰਮਾ ਥੜਾ ॥

ਪਲੇਠਣ, ਸ:
ਪਲੇਠੀ, ਪੁ:
ਪਲੇਠੀਦਾ, ਪੁ:
} ਵਿ:—ਪਹਿਲੀ ਉਲਾਦ, ਪਹਿਲੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਯਾ ਬਾਲ ।

ਪਲੇਥਣ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੁੱਕਾ ਆਟਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁੜਾ ॥

ਪਲੇਥਣੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ ॥

'ਪਲੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਮਲਣਾ ॥

ਪਲੋਠਾ, ਪੁ:
ਪਲੋਠੀ, ਸ:
} 'ਪਲੇਠੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਲੋਣਾ
ਪਲੋਵਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ, ਉਜਾੜਨਾ ॥

ਪਵਣ, ਸ:—ਪੌਣ, ਵਗਦੀ ਵਾਉ ॥

ਪਵਣ ਚੱਕੀ, ਸ:—ਜੋ ਚੱਕੀ ਵਾਉ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਿਰੇ ।

ਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪਵਾਂਦੀ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪੰਵਾਰ, ਪੁ:—'ਪੁਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਵਿੱਤ੍ਰ, ਵਿ:—ਸਾਫ਼, ਸ਼ੁੱਧ, ਨਿਰਮਲ; ਪਾਕ, ਸੁੱਚਾ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ
ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ
} ਸ:—ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸ਼ੁੱਧ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਾ ਦਾ ਛੱਲਾ, ਪਰੌਨਾ ॥

ਪੜ, ਪੁ:—ਢੱਕਣ, ਉੱਪਰਲੀ ਛਿੱਲ ਜਾਂ ਤਹਿ (ਛਟਣਾ) ਰੋਕ, ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਪੜਦਾਦਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੜਗਣਾ, ਪੁ:—'ਪਰਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਛਾ, ਪੁ:—ਛਿੱਲੜ ॥

ਪੜਛੱਤੀ, ਸ:—ਛੱਤ ਦੇ ਹੇਠ ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ਥਾਂ, ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਿੱਕੀ ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੜਛਾਂ, ਪ:—ਟੋਟਾ, ਟੁਕੜਾ । ਵਿ:—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ, ਤਬਾਹ ॥

ਪੜਛਾਗਤ, ਵਿ:—ਤਬਾਹ, ਬਰਬਾਦ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਪੜਛੇ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜ ਦੇਣਾ, ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਛਾਈਂ, ਸ:—ਪੜਛਾਵਾਂ, ਛਾਉਂ, ਚਾਨਣ ਦੀ ਰੋਕ ॥

ਪੜਛਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਛਾਉਂ, ਬਾਲਕ ਦੀ ਰੋਗ, ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ।

ਪੜ ਜਾਣਾ, ਪੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਮੁਸ਼ਕ ਜਾਂ ਰੰਗ ਉੱਤਰ ਜਾਣਾ

ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖੇ ਹਰੇ ਨੂੰ ਵਾਚਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਰਨਾ ॥

ਪੜ੍ਹਨਾ ਗੁਣਨਾ, ਪੜ੍ਹਨਾ ਗੁੜ੍ਹਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਕਾਸੇ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ।

ਪੜਤ, ਸ:—ਗਿਰਾਉ, ਕਿਸੇ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗੀ ਨਾਲ ਮੇਲਣਾ ।

ਪੜ੍ਹਤ, ਪੜ੍ਹੰਤ } ਸ: - ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ।

ਪੜਤਲ, ਸ:—ਪਲਟਣ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ॥

ਪੜਤਲਾ, ਪੁ:—'ਪਰਤਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਤਾਲ, ਸ:—ਖੋਜ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ।

ਪੜਤਾਲੀਆ, ਪੁ:—ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੰਗਲ ਦੇ ਮਗਰ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਭਾਲੇ ।

ਪੜਦਾ, ਪੁ:—ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਾਦਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼, ਓਹਲਾ, ਘੁੰਡ, ਸ਼ਰਮ, ਦਰਜ਼ੀ ਦੀ ਤਹਿ, ਰਾਗ ਦੀ ਇਕ ਸੁਰ, ਸਤਾਰ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਆਂ, ਬਰੀਕ ਜਾਲਾ, ਅੱਖ ਦਾ ਛੱਪਰ, ਕੰਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਅਵਾਜ਼ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਪੜਦਾ ਉਠਾਉਣਾ, ਪੜਦਾ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ, ਉੱਘਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਾਉਣਾ, ਛੁਪਾਉਣਾ ॥

ਪੜਦਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜਦਾ ਡੇਗਣਾ, ਓਹਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੜਦਾ ਢੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਛੁਪਾਉਣਾ ।

ਪੜਦਾ ਨਸ਼ੀਨ, ਪੜਦੇ ਦਾਰ (ਵਾਲੀ) } ਸ:—ਪੜਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੜਦਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਕਣਾ, ਛਿਪ ਜਾਣਾ, ਨਾ ਦੱਸਣਾ ।

ਪੜਦਾ ਫ਼ਾਸ਼ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ, ਔਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਪੜਦਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਜਾਂ ਭੇਤ ਛੁਪਾਉਣਾ

ਬਾ ਪੜਦਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਲੁਕ ਛਿਪ ਕੇ॥

ਪੜਦਾਦਾ, ਪੁ:—ਦਾਦੇ ਦਾ ਪਿਉ, ਪਿਉ ਦਾ ਦਾਦਾ

ਪੜਦਾਦੀ, ਸ:—ਪਿਉ ਦੀ ਦਾਦੀ, ਪੜਦਾਦੇ ਦੀ ਜ਼ੋਰੂ ।

ਪੜਦੋਹਤਾ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਜਾਂ ਦੋਹਤ੍ਰਾ ॥

ਪੜਦੋਹਤੀ, ਸ:—ਧੀ ਦੀ ਪੋਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਦੋਹਤ੍ਰੀ ॥

ਪੜਨੱਤਾ, ਪੁ:, **ਪੜਨੱਤੀ**, ਸ: } ਚੌਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪੜਨਾਨਾ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਨਾ ਜਾਂ ਬਾਬਾ ॥

ਪੜਨਾਨੀ, ਸ:—ਮਾਂ ਦੀ ਨਾਨੀ ਜਾਂ ਦਾਦੀ ॥

ਪੜਪੋਤਾ, ਪੁ:, **ਪੜਪੋਤੀ**, ਸ: } ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ (ਦੀ) ਪੋਤ੍ਰਾ (ਤ੍ਰੀ) ॥

ਪੜਬਾਲ, ਪੁ:—'ਪੜਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਵਾ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਕਿੱਤ ॥

ਪੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੜਵਾਈ, ਸ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪੜਵਾਲ, ਪੁ:—'ਪਰਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਦੇਣੀ ॥

ਪੜਾਈ, ਸ:—'ਪੜਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ, ਸਿਖਿਆ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥

ਪੜ੍ਹਾਕੂ }
ਪੜ੍ਹਾਕੂ } ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਪੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੜਾਪੜ, ਸ:—ਜੁੱਤੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਪੜਾਵਾ, ਪੁ:—ਪਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਜਾਂ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ॥

ਪੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕਈ ਫੀਆਂ ਆਉਣ (ਬੀਜਣੀ) ॥

ਪੜ੍ਹਆਹ, ਪੁ:—ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਸੱਜਰੀ ਖਲ ।

ਪੜੋਸਣ, ਸ: }
ਪੜੋਸੀ, ਪੁ: } 'ਪੜੋਸਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੜੋਛਣ, ਪੁ:—ਪਲੇਥਣ, ਧੂੜਾ ॥

ਪੜੋਲੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ, ਖੁਸ਼ਕਾਰਤ ॥

ਪੜੋਵੀ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼੍ਰੇਖਲਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੌਲਾਂ ਦੀ ਵਿਚ ਪੁਆਈ ਜਾਵੇ ॥

ਪੜੋਸ, ਪੁ:—ਗੁਆਂਢ, ਲਾਗੇ ਰਹਿਣਾ, ਹਮਸਾਗਰੀ ॥

ਪੜੋਸਣ, ਸ: }
ਪੜੋਸੀ, ਪੁ: } ਹਮਸਾਇਆ (ਈ), ਗੁਆਂਢੀ (ਧਨ) ॥

ਪੜੋਤਾ(ਤ੍ਰਾ), ਪੁ:—ਪੋਤ੍ਰੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ॥

ਪੜੋਤੀ(ਤ੍ਰੀ), ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਪੋਤ੍ਰੀ ॥

ਪੜੋਪਾ, ਸ: }
ਪੜੋਪੀ, ਪੁ } ਅਨਾਜ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੇਰ ਡੇਢ ਸੇਰ ਦਾਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੜ੍ਹੌਤੀ, ਸ:—ਸਿਖਾਉਤ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਈ ਗੱਲ ਸਿਖਾਉਣੀ ॥

ਪਾ }
ਪਾਉ } ਪੁ:—ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਤੋਲ, ਸੇਰ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪਾਉ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਾਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਕ ਜਾਂ ਖਾਜ ॥

ਪਾਉਟਾ }
ਪਾਉਂਟਾ } ਪੁ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਭਣਾ, ਅੰਦਰ ਰਖਣਾ, ਘੱਤਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ, ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, ਮਦਰਸੇ ਬਹਾਲਣਾ।

ਪਾਉਂਤ (ਤੀ), ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ॥

ਪਾਉਲਾ, ਪੁ: } ਚੁਆਨੀ, ਚਾਰ ਆਨਿਆਂ ਦਾ ਸਿੱਕਾ।
ਪਾਉਲੀ, ਸ: }

ਪਾਉਲੀ, ਪੁ:—ਦਰਿਆਈ ਉਨਣ ਵਾਲਾ॥

ਪਾਉੜ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਖੋਤੇ ਦਾ ਖੁਰ, 'ਪੌੜ' ਵੇਖੋ॥

ਪਾਇਆ, ਪੁ:—ਅਸਲ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਲ ਪੁਰ ਵੇਚਣਾ, ਦਰਜਾ, ਮਰਾਤਬਾ, ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਵਾ॥

ਪਾਇਆਂ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਬਲ, ਸਮਰਥਾ।

ਪਾਇਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ॥

ਪਾਇੰਤ (ਤੀ) }
ਪਾਇੰਦ } ਪੈਂਦ ਵੇਖੋ

ਪਾਇੰਤਾ }
ਪਾਇੰਤ੍ਰਾ (ਤਾ) } ਪੁ:—'ਪੈਂਤਰਾ' ਵੇਖ।

ਪਾਇ ਭਰਨਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਅਕੇ ਜਾਣਾ, ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਟੁਰਨਾ।

ਪਾਇਲ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਤੰਬੂ, ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਥਲੇਰੇ ਹੋਏ ਅੰਬ, ਮੋਰ ਦੀ ਖਿਲਾਰੀ ਹੋਈ ਪੂਛ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ (ਪਾਉਣਾ)॥

ਪਾਇਲੀ, ਵਿ:—ਪਾਇਲ ਵਿੱਚ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਅੰਬ)।

ਪਾਈ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ੧੯ ਮਣ (ਕਣਕ), ੧੨ ਮਣ (ਜੌਂ), ਆਨੇ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਚਾਰ ਟੋਪੇ (੧੬ ਤੋਂ ੨੪ ਸੇਰ ਅਨਾਜ)।

ਪਾਈਯਾ, ਪੁ:—ਪਾਉ, ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ।

ਪਾਸ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੋਲ, ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਪਾਸ ਨਾਂ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਵਰਤਣਾ।

ਪਾਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਗੱਡੀ ਦਾ) ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਝਿਗਣਾ॥

ਪਾਸੀਂ ਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਦੂਏ ਵੱਲ ਫੇਲਣਾ। (ਮੋਟੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ)

ਪਾਸ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ॥

ਪਾਸੰਗ, ਪੁ:—ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਵਿਚ ਭਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਰਖੀ ਜਾਵੇ, ਦੋ ਛਾਬਿਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਦਾ ਫਰਕ, ਪਾਸਕੂ।

ਪਾਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਪਾ ਕੇ ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਛਾਬੇ ਇੱਕ ਜੇਹੇ ਕਰਨਾ।

ਪਾਸੰਗ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸੰਗ ਛਾਬੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ॥

ਪਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਅੜੀ, ਪਾਸਾ (ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ)॥

ਪਾਸਣਾ ਦੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪਾਸਣਾ ਦੇਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਔਂਡੀ ਲਾਕੇ ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਪਾਸਤੀ ਸ:—ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪਾਸ ਬਾਣ / ਪਾਸ ਮਾਣ } ਪੁ:—ਜੋ ਪਹਿਰਾ ਦੇਵੇ, ਰਾਖਾ, ਛੱਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਤੀਰ ।

ਪਾਸਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਾਸ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੋਵੇ ।

ਪਾਸਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਟ ਕੇ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸਿੱਟਣਾ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਤਰਫ ॥

ਪਾਸਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਸਾ ਸਿੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੋਣੇ ॥

ਪਾਸੂੰਗ, ਪੁ:—'ਪਾਸੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਸੋਂ, ਅਵ:—ਕੋਲੋਂ, ਨਾਲੋਂ, ਦੇ ਵਸੀਲੇ, ਦੀ ਰਾਹੀਂ ।

ਪਾਸੋ ਪਾਸ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕੋਲ ਹੀ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ।

ਪਾਹ, ਪੁ:—ਰੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਫਟਕੜੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੋਬਣਾ, ਅਸਰ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਅਵ:—ਪਾਸ, ਕੋਲ, ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ ॥

ਪਾਹਣ, ਪੁ:—ਚਿੱਤਰ, ਪੱਥਰ, ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ॥

ਪਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਪਾਹਰਾ, ਪੁ:—ਚਾਰਾਂ ਸਿਰਾ, ਪੜਾਕੂ ॥

ਪਾਹੜੀ, ਸ:—ਚਾਰ ਸਿੰਗੀ ॥

ਪਾਹਤੂ, ਪੁ:—'ਪਾਹਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੀ, ਪੁ:—ਦੂਏਵੀ ਜਿਮੀ ਕਿਰਾਏ ਪੁਰ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਸਾਣ ॥

ਪਾਹੁ, ਪੁ:—'ਪਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੁਣਾ, ਪੁ:—'ਪਰਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਹੁਲ, ਸ:—ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਕੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਹੋਯਾ ਸ਼ਰਬਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ) ॥

ਪਾਹੁਲੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਹੋ ਪਾਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—'ਪਾਸੋ ਪਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਕ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ (ਪੈਣੀ) ॥

ਵਿ:—ਸ਼ੁੱਧ, ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸਾਫ਼, ਨਖਾਲਸ, ਨਿਰਦੋਸ, ਸੁੱਚਾ ।

ਪਾਕਟ, ਸ:—ਜੇਬ, ਖੀਸਾ ।

ਪਾਕਟ ਬੁਕ, ਸ:—ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਨੋਟ ਬੁਕ ॥

ਪਾਕਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਪੱਕ ਜਾਣਾ, ਫੋੜੇ ਫਿੰਮਣੀਆ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਪਾਕੀ, ਸ:—ਪਾਕ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸਫਾਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਉਸਤਤ ॥

ਪਾਖੰਡ / ਪਾਖੰਡਣ(ਡੀ) } 'ਪਖੰਡ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਖਰ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਸਾਰੇ ਸਮਿਆਨ ਸਮੇਤ ॥

ਪਾਖਾਨਾ ਪੁ:—'ਪਖਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਖੀ ਸ:—ਬਚਾਉ, ਰੱਖੀ, ਬਲ ॥

ਪਾਗ, ਸ:—ਦਾਣਿਆਂ ਮੇਵੇ ਆਦਿਕਾਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਖੰਡ ਚਾੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ)।

ਪਾਗਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਦਾਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਤੇ ਖੰਡ ਜਾਂ ਲੂਣ ਚਾੜ੍ਹਨਾ।

ਪਾਗਲ ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਦਾਈ, ਕਮਲਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਪਾਗੜੇ ਪੁ:—ਕਾਠੀ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੌਂਚ ਕੜੀਆਂ

ਪਾਂਗੁਲਾ, ਵਿ:—ਲੰਗੜਾ, ਲੰਙਾ, ਲੂਲ੍ਹਾ ॥

ਪਾਚਕ / **[illegible]** / **ਪਾਚਨ** ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੁਆ ਨਾਲ ਪਚਾਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਧੇ, ਚੂਰਨ ਆਦਿਕ ॥

ਪੋਛੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਲੇਰੀ ਨਹੀਂ।

ਪਾਜ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮੁਲੰਮਾ, ਦਿਖਾਵਾ ॥

ਪਾਂਜਾ, ਪੁ:—ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਗ, ੫ ॥

ਪਾਜਾਮਾ, ਪੁ:—'ਪਜਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਜੀ, ਵਿ.—ਕਮੀਨਾ। ਪੁ:—ਨੀਚ ਆਦਮੀ, ਦੁਸ਼ਟ।

ਪਾਟ, ਪੁ:—ਪਰਦਾ, ਤਖਤਾ, ਤਾਕ, ਬੂਹਾ, ਨਦੀ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ॥

ਪਾਟ, ਸ:—ਹਿੱਸਾ, ਸ਼ਾਖ ॥

ਪਾਟਕ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਫੁੱਟ, ਅਣ ਮੇਲ (ਪੈਣਾ) ॥

ਪਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਟੁੱਟਣਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ ॥

ਪਾਟੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਕੱਪੜਾ।

ਪਾਟਾ ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਕੇ ਪਾਟਾ ਹੋਇਆ (ਕੱਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਪਾਠ, ਪੁ:—ਸਬਕ ਸੈਥਾ, ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਠ ਸ਼ਾਲਾ, ਸ:—ਸਕੂਲ, ਮਦਰਸਾ, ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਾਠਕ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਠਾ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਦਾ ਬੱਚਾ।

ਪਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ੀ, ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਤੀਰਥ ਦਾ ਪਰੋਹਤ ॥

ਪਾਂਡੀ, ਪੁ:—ਪੰਡ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰ ॥

ਪਾਂਡੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ, ਇੱਕ ਰਾਜਾ ॥

ਪਾਂਡੋ, ਪੁ:—ਪਾਂਡੂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੰਜ-ਪੁਤ੍ਰ, ਯੁਧਿਸ਼੍ਰ, ਅਰਜਨ, ਭੀਮ, ਨਕੁਲ ਅਤੇ ਸਹਦੇਵ ॥

ਪਾਣ, ਪੁ:—ਕਲਫ, ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ), ਲੋਹੇ ਦੀ ਪੱਕਿਆਈ (ਚਾੜ੍ਹਨੀ)।

ਪਾਣ ਪਤ, ਸ:—ਇੱਜ਼ਤ, ਆਬਰੋ (ਲਾਹੁਣੀ, ਲਾਹੁਣੀ) ॥

ਪਾਣਾ, ਪੁ:—ਪੀਠੇ ਜਵਾਂ ਜਾਂ ਖਲ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਯਾ ਹੋਯਾ।

ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪੀਣ ਨਾਲ ਤ੍ਰੇਹ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਲ, ਆਬ, ਚਮਕ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਆਦਰ, ਮਾਣ।

ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਵਰਗਾ ਪਤਲਾ ਜਾਂ ਠੰਡਾ, ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ, ਫਿੱਕਾ।

ਪਾਣੀ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੋਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਮੋਨੇ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਮੁਲੰਮਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਗਿਲਟ।

ਪਾਣੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਘਰਨਾ, ਗਲਣਾ॥

ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਰਾਬ॥

ਖਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਸਲੂਣਾ ਪਾਣੀ, ਸ਼ੋਰਾਵਾਟਰ॥

ਪਾਣੀ ਚੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਿਰਨਾ॥

ਪਾਣੀ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਉ ਆਉਣਾ।

ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਪੁ:—ਛੇਤੀ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼।

ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣਾ, ਪੈਲੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਵਗਾਉਣਾ, ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡਣਾ।

ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤ੍ਰੇਲੀ ਆ ਜਾਣੀ।

ਪਾਣੀ ਪੀਕੇ ਜਾਤ ਪੁੱਛਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ॥

ਪਾਣੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਣੀ ਚੜ੍ਹਨੀ॥

ਪਾਣੀ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਗਿਲਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ।

ਪਾਣੀ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਈ ਥਾਂ ਜਾ ਰਹਿਣਾ (ਸਰੀਰ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ਵਾਸਤੇ)॥

ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ, ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ।

ਪਾਣੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ (ਧਰਤੀ), ਜਿਸ (ਗੱਲ) ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫੋਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿੱਛ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ॥

ਪਾਣੀ ਲਾਗ, ਪੁ:,ਸ:—ਦੂਈ ਥਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਸੁਖਾਉਣਾ॥

ਪਾਣੀ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਪਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣਾ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ, ਸਭਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਗੜਨ (ਰੌਲੀ, ਪੈਣੀ)॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ, ਸ:—ਰਾਜ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਸਰਕਾਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਸਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ॥

ਪਾਤਣੀ, ਸ:—ਜੋ ਪਤਣ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ, ਪੱਤਣ ਦੀ ਨਥੋਂਕੀ। ਪੁ:—ਪੱਤਣ ਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ॥

ਪਾਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਕਪੜਾ॥

ਪਾਤਰ
ਪਾੜੂ } ਪੁ:—ਡਾਕੂ, ਅਪਰਾਧੀ॥

ਪਾਤਲ, ਪੁ:—ਬੇੜੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਆਰੀ, ਠੀਕਰੀਆਂ ਗੀਟੇ ਆਦਿਕ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਣੇ ।

ਪਾਤਾਲ, ਪੁ:—'ਪਤਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਤੀ, ਸ:—ਚਿੱਠੀ ਪੱਤ੍ਰ, ਖਤ ॥

ਪਾਥਾ, ਪੁ: / **ਪਾਥੀ,** ਸ: } ਗੋਹੇ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਸੁਕਾਈ ਹੋਈ, ਥੇਪੀ ॥

ਪਾਥੂ, ਪੁ:—ਪਾਥੀਆਂ ਪੱਥਣ ਵਾਲਾ ।

ਪਾਂਦ, ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ: / **ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ,** ਸ: } 'ਪਾਤਸ਼ਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਪਾਦਰੀ, ਪੁ:—ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਆਗੂ ॥

ਪਾਂਦੀ, ਸ:—'ਪੈਂਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾਧਾ / **ਪਾਂਧਾ** } ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਜਾਂ ਲੇਖਾ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਪਾਂਧਣ, ਸ: / **ਪਾਂਧੀ,** ਪੁ: } ਪੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਰਾਹੀ, ਮੁਸਾਫ਼ਰ ।

ਪਾਨ, ਪੁ:—ਚੂਨਾ ਕੱਥ ਆਦਿਕ ਲਾਕੇ ਚੱਬਣ ਵਾਲਾ ਪੱਤਾ, ਤਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਲਾਲ ਰੰਗ, ਪਾਨ ਦੇ ਪੱਤੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਪਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣਾ ॥

ਪਾਨਦਾਨ, ਪੁ:—ਪਾਨ ਦੇ ਪੱਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ॥

ਪਾਨ ਲਗਾਉਣਾ / **ਪਾਨ ਲਾਉਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਬਣ ਵਾਸਤੇ ਪਾਨ ਨੂੰ ਚੂਨਾ ਕੱਥਾ ਆਦਿਕ ਮਸਾਲਾ ਲਾਉਣਾ ।

ਪਾਨੜੀ, ਪੁ:—ਪਾਨ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਪੱਤਾ ॥

ਪਾਪ, ਪੁ:—ਗੁਨਾਹ, ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਅਪਰਾਧ, ਦੋਸ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਪਾਤਮਾ, ਪੁ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਪਾਪੀ ॥

ਪਾਪ ਕੱਟਜਾਣਾ / **ਪਾਪ ਕੱਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਪਾਪਣ, ਸ:—ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਪਾਪਰੀ, ਸ:—'ਖਿਕੜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਪਾਪੜ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਟਿੱਕੀ ।

ਪਾਪੜ ਵੇਲਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਝਾਗਣੇ, ਮਕਰ ਕਰਨੇ ॥

ਪਾਪੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਪਤਲੀ ਮੱਠੀ ॥

ਪਾਪੀ, ਵਿ: ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਪਰਾਧੀ, ਨਿਰਦਈ ॥

ਪਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਰਲੀ ਤਰਫ਼ ॥
ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦਾ ਦੂਆ ਪਾਸਾ, ਸਿਰਾ, ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ॥

ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ॥

ਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਪਾਰ ਬਸਾਂਦੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗੇ ॥

ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਪਾਰ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿ:ਵਿ:—ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ, ਦੂਏ ਬੰਨੇ ।

ਪਾਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਪਾਰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਲੋਹਾ ਸੋਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਕਸੌਟੀ, ਇੱਕ ਮਲਮ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ । ਵਿ:—ਚਤਰ, ਪੂਰਾ, ਪੱਕਾ ।

ਪਾਰਸਣ, ਸ: } **ਪਾਰਸੀ,** ਪੁ: } ਪਾਰਸ ਦੇਸ ਦਾ(ਦੀ)ਵਸਨੀਕ, ਪਾਰਸ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੌਮ ਜੋ ਬੰਬਈ ਦੇ ਅਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੀ ਹੈ

ਪਾਰਸਲ, ਪੁ:—ਰੁਪੋਰਿਆਂ ਵੱਕ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਗੰਢ,ਬਸਤਾ, ਬੁਗਚਾ ।

ਪਾਰਸੀ, ਸ:—ਫਾਰਸ ਦੀ ਬੋਲੀ । ਵਿ:—ਪਾਰਸ ਦਾ ॥

ਪਾਰਸੀਕ, ਪੁ:—ਚੰਗੀ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ

ਪਾਰਖੀ, ਪੁ:—ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਜੌਹਰੀ ॥

ਪਾਰਚਾ, ਪੁ:—ਟੁਕੜਾ,ਕਾਤਰ, ਲੀਰ ।

ਪਾਰਟੀ, ਸ:—ਟੋਲੀ, ਮੰਡਲੀ, ਧੜਾ, ਧਿਰ ।

ਪਾਰਬਤੀ, ਸ:—ਮਹਾਦੇਵ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਪਾਰਲਾ, ਵਿ:—ਦਰਿਆ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਪਾਰਲੀਮਿੰਟ, ਸ:—ਵਲੈਤ ਦੇ ਰਈਸਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਜ ਸਭਾ ॥

ਪਾਰਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਮਕਣ ਵਾਲੀ ਚਿੱਟੀ ਧਾਤ। ਵਿ:—ਭਾਰਾ ॥

ਪਾਰਾਵਾਰ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਕੰਢੇ (ਉਰਲਾ ਤੇ ਪਰਲਾ) ।

ਪਾਟੀ, ਸ:—ਨਿਸ਼ ਮੇਲ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਕਾਠ ਦੀ ਜਿਸ ਕੁਰ ਵਿਚ ਖੇਲਣੇ ਦੇ ਰਾਹ ਲਿਖਯਾ ਕੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ... ਰੂਪਾ, ... [illegible] ਪੜ੍ਹਾ।

ਪਾਰੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਾਰਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ।

ਪਾਲ, ਸ: ਪੁ:—ਲੀਕ, ਕਤਾਰ, ਪੰਗਤ, ਪਾਲ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾਲਕ, ਪੁ: ਸ:—ਇੱਕ ਸਾਗ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਰਿ:—ਜੋ ਪਾਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਬਣਾਉਟੀ ਪੁਤ੍ਰ ।

ਪਾਲਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਪੀਨਸ।

ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਆ ਪਿਆ ਕੇ ਵਡਾ ਕਰਨਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪਾਲਨਾ, ਸ:—ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰਵਰਸ਼ਤੀ। ਪੁ: —ਪੰਘੂੜਾ ॥

ਪਾਲੜਾ, ਪੁ:—ਤੱਕੜੀ ਦਾ ਛਾਬਾ, ਪੱਲਾ ॥

ਪਾਲਾ, ਪੁ: —ਟੋਲੀ, ਆਪਣੇ ਬਚਾਉ ਦਾ ਫਿਕਰ, ਠੰਢ, ਸਿਆਲਾ, ਕੱਕਰ, ਸ਼ਰਣੀ ।

ਪਾਲਿਸ਼, ਪੁ:—ਰੋਗਨ,ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸਾਲਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਾਲਿਸੀ, ਸ:—ਰਾਜਨੀਤਿ,ਹਿਕਮਤ,ਉਸਤਾਦੀ ਛਲ ਵਲ ॥

ਪਾਲੀ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਚਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਜੜੀ ॥

ਸ:—ਪਾਲ, ਕਤਾਰ, ਪੰਗਤ, ਲੜੀ ॥

ਪਾਲੋ ਪਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਲ ਜਾਂ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ॥

ਪਾਵਾ, ਪੁ:—ਚੌਕੀ ਮੰਜੀ ਕੁਰਸੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੱਤ।

ਪਾੜ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮੋਰੀ, ਖੂਹ ਦਾ ਟਿਹਆ, ਚੋਰ, ਕਪੜਾ ਪਾੜਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼।

ਪਾੜ ਸਿੱਟਣਾ, ਦੇਣਾ, ਪਾੜ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਪਾੜਨੀ, ਛੇਕ ਕਰਨਾ, ਚੋਰਨਾ

ਪਾੜ ਪਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੀ ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ।

ਪਾੜਛਾ, ਪੁ:—ਕਰਦ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਰਾਹ ਦੀ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਪਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਛੇਕ ਕਰਨਾ।

ਪਾੜ੍ਹਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ), ਹਰਨ ॥

ਪਾੜ੍ਹੀ ਸ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਘੁੱਗੀ।

ਪਾੜੂ, ਵਿ:—ਪਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪਾੜ੍ਹੂ, ਵਿ:—'ਪਾੜ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਾੜ੍ਹੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਦ ਤਕ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇ, ਇੱਕ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ (ਕਈ ਫਕੀਰ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਪਿਉ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲਾਦ ਹੈ, ਬਾਪ, ਪਿਤਾ।

ਪਿਉਕਾ, ਵਿ:—ਪਿਉ ਦਾ ॥

ਪਿਉਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾ ਘਰ ਜਾਂ ਟੱਬਰ।

ਪਿਉਂਦ
ਪਿਉਂਦੀ } 'ਪੇਉਂਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਪਿਆ, ਅਵ:—ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਕੰਮ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਪਿਆ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ) ॥

ਪਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣ ਦੇਣਾ, ਖੇਤ ਨੂੰ ਤਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਆਈ, ਸ:—ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ

ਪਿਆਸ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਤ੍ਰੇਹ, ਇੱਛਿਆ ॥

ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇਹ ਹਟਾਉਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਮਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰੇਹ ਹਟ ਜਾਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤ੍ਰੇਹ ਰੋਕ ਕੇ ਹਟ ਦੇਣੀ ॥

ਪਿਆਸ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਣ ਦੀ ਚਾਹ ਹੋਣੀ ॥

ਪਿਆਸਾ, ਵਿ:—ਤ੍ਰਿਹਾਯਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਾਹ ਹੈ ॥

ਪਿਆਸੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਮਰਨਾ ॥

ਪਿਆਕ, ਪੁ:—ਪੀਣ ਵਲ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ।

ਪਿਆਜ਼, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਗੰਢ, ਗੰਢਾ॥

ਪਿਆਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਪਿਆਜ਼ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਹਲਕਾ ਗੁਲਾਬੀ॥ ਸ:—ਇਕ ਬੂਟੀ।

ਪਿਔਜ਼ੀ, ਸ:—ਕਲੇ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕੜਾਹੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਬਾਲੀਦੇ ਹਨ॥

ਪਿਆਦ, ਸ:—ਪਿਆਦਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ।

ਪਿਆਦਾ, ਪੁ:—ਪੈਦਲ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਚਪੜਾਸੀ, ਸ਼ਤਰੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮੋਹਰਾ।

ਪਿਆਦਾ ਦੌੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਲਈ ਆਦਮੀ ਮਗਰ ਭੇਜਣਾ॥

ਪਿਆਨੋ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਾਜਾ।

ਪਿਆਰ, ਪੁ:—ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ, ਦੋਸਤੀ, ਹਿਤ, ਪ੍ਰੀਤ (ਕਰਨ, ਰਖਣਾ)॥

ਪਿਆਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੋਸਤੀ ਹੋਣੀ।

ਪਿਆਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਥਵਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ।

ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਪਾਹੁਲ ਲਈ।

ਪਿਆਰਿੜਿਆ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਨਿਕੰਮਾ॥

ਪਿਆਲਣਾ (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਉਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ॥

ਪਿਆਲਾ, ਪੁ: }
ਪਿਆਲੀ, ਸ: } ਕਟੋਰਾ, ਸ਼ਰਾਬ, ਬੰਦੂਕ, ਦਾ ਫੈਜ਼ਕ ਦਾਨ॥

ਹਮ ਪਿਆਲਾ ਹਮ ਨਿਵਾਲਾ, ਪ:—ਕੱਠੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ, ਪੱਕੇ ਯਾਰ॥

ਪਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਠੇ ਜਾਣਾ, ਦਲੇ ਜਾਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਪਿਸਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੇਵਾ, ਇੱਕ ਨਿੱਕੇ ਕੱਦ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਮਧਰਾ ਆਦਮੀ॥

ਪਿਸਤਾਕੀ, ਵਿ:—ਹਲਕੇ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦਾ॥

ਪਿਸਤੀ, ਸ:—ਪਿਸਤੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁੱਤੀ॥

ਪਿਸਤੌਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੱਰਾ ਅਤੇ ਬਰੂਤ ਭਰਕੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਮਚਾ॥

ਪਿੰਸਲ, ਪੁ:—ਸਿਆਹੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਲਮ (ਸੁਰਮੇ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀ)।

ਪਿਸਵਾਉਣਾ }
ਪਿਸਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਿਸਵਾਈ }
ਪਿਸਾਈ } ਸ:—ਪੀਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਪਿਸਾਚ, ਪੁ: }
ਪਿਸਾਚਣੀ, ਸ: } ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਚੂੜਣੀ, ਡਾਇਣ॥

ਪਿੱਸੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਬਕਰੇ ਦੇ ਮਸਾਲੇ ਦੀ ਪਿਚਕਾਰੀ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੂੰਹੇ ਕਢਦੇ ਹਨ)॥

ਪਿੱਸੂ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਕਰ ਲੱਗਣਾ, ਡਰ ਹੋਣਾ, ਘਾਬਰਨਾ।

ਪਿੱਸੂ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਪਿੱਸੂਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬੂਟੀ।

ਪਿਹਾਉਣਾ, ਪਿਹਾਈ } 'ਪਿਸਵਾਉਣਾ, ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ।

ਪਿਹਾਕ, ਪੁ:—ਪੀਹਣ ਵਾਲਾ।

ਪਿਕੰਬਰ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਯਾ ਨਬੀ, ਰਸੂਲ॥

ਪਿਕੰਬਰੀ, ਸ:—ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜੋ ਰਸੂਲ ਜਾ ਸੌਂਪਿਆ॥

ਵਿ:—ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ (ਪਿਕੰਬਰੀ ਵਾਕ = ਅਰੀਮ ਦੀ ਬਾਣੀ)॥

ਪਿੰਗਲ, ਪੁ:—ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਪਿੰਗਲਾ।

ਪਿੰਗਲਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਾੜੀ॥

ਪਿੰਗਲਾ, ਪੁ: **ਪਿੰਗਲੀ,** ਸ: } ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਨਾ ਚੱਲਨ, ਲੂਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ)॥

ਪਿਘਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੰਘਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪਿਘਲਾਉ, ਪੁ:—ਪੰਘਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਪਿਘਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਘਾਰਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਪਿਘਲਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਘਾਰਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ॥

ਪਘਲਾਈ, ਸ:—ਪਿਘਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ॥

ਪਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਪਿੱਡੇ ਜਾਣਾ, ਸੁੰਗੜਨਾ।

ਪਿਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਪਿੱੜਨਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਸੁੰਗੇੜਨਾ॥

ਪਿਚਕਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ, ਅਗ।

ਪਿਚਕਾਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਲਕੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਭਰਕੇ ਪਿਛੋਂ ਡੰਡੀ ਦੇ ਦਬਾਓ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਧਾਰ ਦੂਰ ਤਕ ਪੁਚਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਚਲਾਉਣੀ,ਮਾਰਨੀ)॥

ਪਿਚਕਾਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨੁਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠੋਂ ਪਿਚਕਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਚਾੜ੍ਹਨਾ॥

ਪਿੱਛ, ਸ:—ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ।

ਪਿਛਲ ਖੁਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ॥ ਸ:—ਡਾਇਣ॥

ਪਿਛਲੱਗ, ਸ:,ਪੁ:—ਪਹਿਲੇ ਥੀਂਵ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤੀਮਤ ਦਾ ਬਾਲ,ਨੌਕਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲੇ।

ਪਿਛਲਾ, ਪੁ: **ਪਿਛਲੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ ਦਾ (ਦੀ), ਜੋ ਮਗਰੋਂ ਆਵੇ॥

ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਸ:—ਪ੍ਰਭਾਤ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੇ॥

ਪਿਛਵਾੜਾ, ਪੁ: **ਪਿਛਵਾੜੀ,** ਸ: } ਪਿਛਲੇ ਪਾਸ ਦੀ ਜਗਾ।

ਪਿੱਛਾ, ਪੁ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਯਾ ਵੇਲਾ, ਪਿੱਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਕੰਮ।

ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ, ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ।

ਪਿੱਛਾ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨ ਕਰਨੀ, ਮਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ ॥

ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਫਾਹੀ ਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਪਿਛਾਹਾਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ, ਮਗਰ, ਪਿੱਠ ਵੱਲ ॥

ਪਿਛਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਥਲੇ 'ਹੋਏ ਹੌਲਾਂ ਵਿੱਚ' ਪਿੱਛ ਕੱਢ ਦੇਣੀ ॥

ਪਿਛਾੜੀ, ਸ:—ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਲੱਤੀਆਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪਿੱਠ ਵੱਲ, ਮਗਰ, ਕਰਕੇ ਖਾਤਰ, ਵਾਸਤੇ, ਨਾਂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ, ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਪਿੱਛੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੋ ਲੈਘ ਜਾਣਾ, ਜਮਾ ਕਰਨਾ ।

ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਪਾਲ ਪਾਲ ।

ਪਿੱਛੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ

ਪਿਛੇਤ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਪਿੱਛੋਂ ਕਰਨਾ ॥

ਪਿਛੇਤਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੰਮ ਪਿੱਛੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਪਿੱਛੋਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:, ਅਵ:—ਮਗਰੋਂ, ਜਦੋਂ ਸਮਾ ਬੀਤ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿੱਛੋਂ ਤੋੜੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅਖੀਰ ਤੱਕ।

ਪਿਛੋਕਾ, ਪੁ:—ਜੱਦ, ਕੁਲ, ਪਹੁੰ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਟੱਬਰ ।

ਪਿਛੌਟੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਪੱਟੀ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਬੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ ਕਾਬੂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪਿੰਜ, ਪੁ:—ਪਚੀਆ, ਗੱਡੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ॥

ਪਿੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਣੀ ਨਾਲ ਰੂੰ ਸਾਫ ਅਤੇ ਮੁਲੈਮ ਕਰਨੀ ।

ਪਿੰਜਣੀ, ਸ:—ਬਾਹਰਲੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਡੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਕਾਬੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ।

ਪਿੰਜਰ, ਪੁ:—ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਢਾਂਚਾ, ਛਾਤੀ ।

ਪਿੰਜਰਾ, ਪੁ:
ਪਿੰਜਰੀ, ਸ:
} ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਬਾਂਸ ਦਾ ਘਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹ ਉੱਡ ਨਾ ਸਕਣ ॥

ਪਿੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਪਿੰਜਾਈ, ਸ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪਿੰਜੁਣ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਪਿੰਜਣੀ ।

ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਾਤੀ ਮੱਥੇ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਾਰਨੇ, ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਣਾ, ਚਿੰਤੇ ਹੋਣਾ ॥

ਪਿੱਟ ਪਟਊਆ, ਪੁ:—ਸਿਆਪਾ, ਪਿੱਟਣ ਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ ।

ਪਿਟਵਾਹਾਂ, ਪੁ:—ਪੇਟ, ਢਿਡ ॥

ਪਿਟਾਉਣਾ, ਪੁ:—ਪਿਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ।

ਪਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਪਿਟਾਰ (ਰਾ)
ਪਿਟਾਰੀ } 'ਪਟਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੱਠ, ਸ਼—ਧੜ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਕੰਡ; ਢੂਹੀ ॥

ਪਿੱਠ ਦੇ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿਖਾ ਕੇ ਨੱਠ ਜਾਣਾ ॥

ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ॥

ਪਿੱਠ ਪੂਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ ॥

ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਪੈਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਗਲ ਜਾਣੀ ॥

ਪਿੱਠੂ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ॥

ਪਿੰਡ, ਪੁ:—ਗਿਰਾਂ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਬਸਤੀ, ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਚੌਲ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਜੂਰ ।

ਪਿੰਡ ਪਾਉਣੇ
ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਲਾਂ ਆਦਕ ਦੇ ਗੋਲੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਣੇ (ਸਰਾਧ ਜਾਂ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਵਿਚ)।

ਪਿੰਡੇ ਹੱਥ ਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰਖਕੇ ਉਹ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਣੀ ।

ਪਿੰਡਾਰਾ ਪੁ:—ਦੱਖਣ ਦੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਪਿੰਡੀ ਸ:—ਇੱਕ ਅੱਧੇ ਗੋਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਕਰਕੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਰੇਤ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਬੁਰਜੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ (ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ) ॥

ਪਿੰਹੈਰਾ ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਪਤਲਾ ਜਿਹਾ ਰਾਹ ।

ਪਿੰਡੋਲ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੀਮੀ ਗਾਚੀ ।

ਪਿੱਤ ਪੁ:, ਸ:—ਗਰਮੀ, ਪਾਰੀ, ਸੇਕਾ, ਗਰਮੀ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਣੇ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਕੌੜਾ ਪਾਣੀ ਜੋ ਜਿਗਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ।

ਪਿਤਕਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦੇਸ ਕਰ ਨੰਗਾ ਆਖਾ ਕਰਨਾ, ਪਿੰਡੇ ਦੇਣਾ, ਚਾਲਣਾ ।

ਪਿਤੰਦਰ ਪੁ:—ਪਿਉ, ਦਾਦਾ, ਵੱਡਾ, (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਪਿੱਤ ਪਾਪੜਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਦੁਆ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ ।

ਪਿਤੰਬਰ ਪੁ:—ਪੀਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ ॥

ਪਿਤੰਬਰ ਧਾਰੀ ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਦੇਉਤਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ

ਪਿਤਰ ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾਦਾ, ਵੱਡੇ, ਜੋ ਪੈਹਲੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ

ਪਿਤਰ ਤਰਪਣ ਪੁ:
ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ } ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਲੈਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ॥

ਪਿਤਰ ਪੱਖ ਪ:—ਅੱਸੂ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ

ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਅਰਪਣ ਵਿ:—ਪਿਤਰ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਪਿਤਰਾਈ ਸ:—ਪਿਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਭਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ, ਪਿਉ ਦਾਦਾ, ਪੜਦਾਦਾ ॥

ਪਿੱਤਲ, ਪੁ:—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ।

ਪਿੱਤਲੀ, ਵਿ:—ਪਿੱਤਲ ਦਾ (ਦੀ)।

ਪਿੱਤਲੀਆ ਵਿ:—ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਵੇ।

ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਬਾਪ, ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋ॥

ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ, ਪੁ:—ਪੇਉ ਦਾਦਾ, ਵੱਡੇ।

ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਾਲ ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਆਈ ਹੈ॥

ਪਿੱਤਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਤ, ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤ ਦੀ ਥੈਲੀ, ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ, ਗੁੱਸਾ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜੋਸ਼, ਹਠ॥

ਪਿੱਤਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸਾ ਰੋਕਣਾ, ਮਨ ਵੱਸ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਪਿੱਤੇ ਛੋਹੀਆਂ ਸ:—(ਬਹੁ:), ਫਿਟਕਰਾਂ, ਝਿੜਕੀਆਂ, ਧਮਕੀਆਂ (ਲਾਉਣੀਆਂ)॥

ਪਿਦਣਾ (ਪਿੱਦਾ), ਪੁ:
ਪਿਦਣੀ (ਪਿੱਦੀ), ਸ: } ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੰਛੀ, ਨਿੱਕਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਪਿਨ, ਸ:—ਕਾਗਤ ਨੱਥਣ ਵਾਲੀ ਸੂਈ (ਨੱਕੇ ਬਿਨਾ)॥

ਪਿੰਨ, ਪੁ:—ਚੌਲ ਜਾਂ ਖੰਡ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਗੋਹੇ ਦੀ ਗਿਲਟੀ, ਬਕੋਟੇ ਦੇ ਵੱਟ (ਪੈ ਜਾਣੇ), ਆਲਸੀ॥

ਪਿਨਸ਼ਨ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਨੌਕਰ, ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ॥

ਪਿਨਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਪਿਨਸ਼ਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ॥

ਪਿੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, (ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਵਾਕਰ)।

ਪਿੰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੂਤ ਜਾਂ ਡੋਰੀ ਜਾਂ ਮਠਿਆਈ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਗੋਲਾ।

ਪਿੰਨੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪਿੰਨਾ, ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਗੋਡੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਲੱਤ ਦਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਪਿੱਪ, ਸ:—ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ॥

ਪਿੰਪਣੀ, ਸ: ਅੱਖ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਲ॥

ਪਿਪਰਮਿੰਟ, ਸ:—ਪੂਦਨੇ ਦਾ ਵਲੈਤੀ ਸਤ॥

ਪਿੱਪਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬਿਰਛ।

ਪਿਪਲਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਫਲ, ਲਾਲ ਮਿਰਚਾਂ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਗੌਂਦ, ਸ:—ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਲਾਲ ਗੌਂਦ ਜਿਸ ਦੀ ਲਾਖ ਸਿਆਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਮਿੰਟ, ਸ:—'ਪਿਪਰ ਮਿੰਟ' ਵੇਖੋ॥

ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਮਿਰਚ ਦੀ ਜੜ੍ਹ॥

ਹਰ ਮਸਾਲੇ ਪਿੱਪਲਾ ਮੂਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗੇ॥

ਪਿਪਲੀਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਕੀੜਾ॥

ਪਿੱਪੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੱਟੀ ਜੇਹੀ ਬੂਟੀ॥

ਪਿਰ, ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਖਸਮ॥

ਪਿਰਚ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਰਕਾਬੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਹ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ॥

ਪਿਰਤ, ਸਃ—ਦਸਤੂਰ, ਆਦਤ, ਚਾਲ ।

ਪਿਰਤਪਾਲ (ਲਾ), ਸਃ ਪਾਲਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਰਵਰਸਤੀ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪਿਰਤ ਬਿੰਬ, ਪੁਃ—ਮੂਰਤ, ਪਰਛਾਵਾਂ ।

ਪਿਰਤਮਾ, ਸਃ—ਮੂਰਤ, ਬੁਤ ।

ਪਿਰਥਮੀ
ਪਿਰਥਵੀ (ਥੀ) } ਸਃ—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਸੰਸਾਰ

ਪਿਰਥੀ ਨਾਥ
ਪਿਰਥੀ ਪਤੀ
ਪਿਰਥੀ ਪਾਲ
ਪਿਰਥੀ ਰਾਜ } ਪੁਃ—ਰਾਜਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਪਿਰੋਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—'ਪਰੋਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪਿਲਸਣ, ਸਃ—'ਪਿੰਸਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪਿਲਕਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰੁਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਅੰਬ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਵਾਂਗਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਛੋਟੇ ।

ਪਿਲਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਨੁਖ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ, ਚੰਬੜਨਾ ॥

ਪਿਲਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫਸਾਉਣਾ, ਚੰਬੜਾਉਣਾ ।

ਪਿਲਛੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੀਠੇ ਜਾਣਾ, ਮਧੋ ਦਲੇ ਜਾਣਾ, ਧੱਕੇ ਜਾਣਾ ।

ਪਿਲੱਤਣ, ਸਃ—ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਜ਼ਰਦੀ ॥

ਪਿਲਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ, ਲਤਾੜਨਾ, ਉੱਪਰ ਜਾ ਪੈਣਾ ।

ਪਿਲਪਿਲਾ, ਵਿਃ—ਨਰਮ, ਪੋਲਾ (ਫਲ ਆਦਿਕ) ।

ਪਿਲਪਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਰਮ ਜਾਂ ਪੋਲਾ ਹੋਣਾ ।

ਪਿਲਪਿਲਾਣ, ਸਃ—ਪਿਲਪਿਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਪਿਲਵਈਆ
ਪਿਲਵੱਯਾ } ਵਿਃ—ਜੋ ਪੀਣ ਨੂੰ ਦੇਵੇ, ਪੀਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਿਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੀਣ ਜਾਂ ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਨਸ਼ਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਲਤੜਵਾਉਣਾ ।

ਪਿਲਵਾਈ, ਸਃ—ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪਿੱਲਾ, ਪੁਃ ਵਿਃ ਪੀਲਾ, ਜ਼ਰਦ, ਅੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਸੱਖ ਆਦਮੀ ॥

ਪਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੀਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਪੀਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪਿਲਾਈ, ਸਃ—ਪਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਪਿਲਾਕ, ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, 'ਪਿਆਕ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਪਿੱਲੀ, ਸਃ, ਵਿਃ—ਪੀਲੀ, ਅੱਧੀ ਪੱਕੀ (ਇੱਟ) ॥

ਕੱਚੀ ਪਿੱਲੀ ਗੱਲ, ਸਃ—ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਪਿਵਾਉਣਾ / **ਪਿਵਾਈ** } 'ਪਿਲਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਪਿੜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਅਨਾਜ ਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਸ਼ਤੀ ਖੇਡ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ। ਖਪੌੜ੍ਹ।

ਪਿੜ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪਾਕੇ ਖਲੋ ਜਾਣਾ।

ਪਿੜਤਾ, ਪੁ:—ਪਟਾਰ, ਟੋਕਰਾ॥

ਪਿੜਾ, ਪੁ:—ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਢੱਕਣ ਵਾਲੀ ਪਟਾਰੀ।

ਪਿੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀੜਵਾਉਣਾ, ਦਬਵਾਉਣਾ, ਪਿਸਵਾਉਣਾ, ਖਿਚਵਾਉਣਾ, ਪਾੜ ਦੇਣਾ।

ਪਿੜਿਆਈ, ਸ:—ਗੰਨੇ ਦੀਆਂ ਛੇਵਲਾਂ॥

ਪਿੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਖਿੱਦੋ ਜਾਂ ਮੰਜੇ ਆਦਿਕ ਉਣਨ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਾਂਸ ਜਾਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ॥

ਪੀ / **ਪੀਆ** } ਪੁ:—ਖੌਂਦ, ਪਿਆਰਾ, ਮਿੱਤ੍ਰ, ਆਸ਼ਕ, ਮਸ਼ੂਕ।

ਪੀਆ ਬਾਂਸਾ, ਪੁ:—'ਬਾਂਸਾ' ਵੇਖੋ।

ਪੀਂ, ਪੁ:—'ਪੀਲ੍ਹ' ਵੇਖੋ॥

ਪੀਉ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਆਸ਼ਕ, ਖੌਂਦ, ਪੇਉ।

ਪੀਸਕ, ਪੁ:—ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਚੂਰਨ ਜਾਂ ਪੂੜਾ॥

ਪੀਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਹਣਾ, ਦਲਣਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ॥

ਪੀਹ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, (ਪਾਉਣਾ)॥

ਪੀਹਣ, ਪ:—ਅਨਾਜ ਜੋ ਪੀਹਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਛਿੱਲ।

ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲੱਗੇ।

ਪੀਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਲਣਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ॥ ਪੁ:—ਛਿੱਲ॥

ਪੀਹਲੂੰ, ਸ:—ਵਣ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ॥

ਪੀਹੜ, ਪੁ:—ਜਬਾੜੇ ਵਿੱਚ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲ॥

ਪੀਹੜਾ, ਪੁ: / **ਪੀਹੜੀ,** ਸ: } ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਚੌਂਕੀ, ਚੌਂਕ, ਕਲ॥

ਪੀਹੂ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦਾਵਾ, ਝਗੜਾ, (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ)॥

ਪੀਕ, ਸ:—ਤਮ੍ਹੋਲ ਦਾ ਪੱਤ ਪਾਨ, ਪਾਨ ਚੱਬ ਕੇ ਜੋ ਥੁੱਕ ਸੁੱਟਾ ਜਾਵੇ, ਥੁੱਕ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤੇਲ ਆਦਿਕ ਚੀੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਦਾ ਹੈ॥

ਪੀਕ ਦਾਨ, ਪੁ: / **ਪੀਕ ਦਾਨੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਥੁੱਕਦੇ ਹਨ।

ਪੀਂਘ(ਘ), ਸ:—ਦੋ ਪਾਸਿਓਂ ਲਮਕਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਕੇ ਜਾਂ ਖਲੋਕੇ ਝੂਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇੰਦਰ ਧਨੁਖ॥

ਬੀਬੀ ਬਾਈ ਦੀ ਪੀਂਘ, ਸ:—ਇੰਦਰ ਧਨੁਖ॥

ਪੀਚ, ਵਿ: ਪੁ:—ਕਰੜਾ, ਕੱਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਪੱਕੀ ਗੰਢ॥

ਪੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਸਿਆ ਜਾਂ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਪੱਕੀ ਗੰਢ ਪੈਣੀ॥

ਪੀਂਜ, ਸ:—ਕਤਾਰ, ਪਾਲ, ਲੀਕ, ਲੜੀ।

ਪੀਂਜੋ ਪੀਂਜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕਤਾਰ ਜਾਂ ਪਾਲਾਂ ਵਾਂਗ

ਪੀਂਝੂ, ਪੁ:—ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫਲ।

ਪੀਠ, ਸ:—ਪਾਨ ਚੰਗੇ ਸੜੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾਇਆ ਹਜਾ, ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਸੜ ਪਾਸਾ, ਪੂਜਾ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਪੀਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੀਹਣਾ, ਦਰੜਨਾ, ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰਨਾ।

ਪੀਠੀ, ਸ:—ਗਿੱਲੀ ਦਾਲ ਪੀਸੀ ਹੋਈ॥

ਪੀਣ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਇਕ ਪਖੇਰੂ।

ਪੀਣਸ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਡੋਲੀ, ਪਾਲਕੀ, ਪੀਨਕ॥

ਪੀਣਕ, ਸ:—ਪੀਨਕ, ਅਫੀਮ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਝੋਕ॥

ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਣੀ ਵਗੈਰਾ ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਚੁੰਘਣਾ, ਚੂਸਣਾ, ਸਹਨ ਸਹਾਰਨਾ। ਪੁ:—ਪਾਹੂ।

ਪੀਤ, ਸ:—ਪ੍ਰੀਤ, ਪਿਆਰ। ਵਿ:—ਪੀਲਾ॥

ਪੀਤੰਬਰ, ਪੁ:—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੱਪੜਾ, ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ॥

ਪੀਤਮ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ।

ਪੀਨ੍ਹ, ਸ:—ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਫੋਲ ਪਾਨ, ਕੁਗਾੜੇ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ ਦਾ ਫੋਗ॥

ਪੀਪ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਪਾਕ॥

ਪੀਪਣੀ, ਸ:—ਪਿਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅਕਾਰ ਦੀ ਬਸਰੀ॥

ਪੀਪਾ, ਪੁ:—ਟੀਨ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ, ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਪੂੜਾ।

ਪੀਪਾ ਹੋ ਜਾਣਾ / ਪੀਪ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਸ ਕੇ ਪੂੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਕਰ ਦੇਣਾ।

ਪੀਪੀ, ਸ:—'ਪੀਪਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਪੀਬ, ਸ:—ਪੀਪ, ਪਾਕ, ਫੋੜੇ ਦੀ ਮੈਲ॥

ਪੀਰ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਧਰਮ ਦਾ ਆਗੂ ਹੋਵੇ, ਗੁਰੂ, ਮੁਰਸ਼ਦ, ਸੰਤ, ਸੋਮਵਾਰ, ਬਦ ਬਦਮਾਸ਼॥

ਪੀਰ ਜਾਦਾ, ਪੁ: / **ਪੀਰ ਜਾਦੀ,** ਸ: — ਪੀਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਜਾਂ ਮੁਰੀਦ

ਪੀਰ ਭਾਈ, ਪੁ: / **ਪੀਰ ਭੈਣ,** ਸ: — ਇੱਕ ਪੀਰ ਦੇ ਮੁਰੀਦ, ਨਸਾਹ ਵਲੋਂ ਪੀਰ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਜਾਂ ਪੀਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ॥

ਪੀਰੀ, ਸ:—ਪੀਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਬੁਢੇਪਾ, ਕਰਾਮਾਤ॥

ਪੀਰੀ ਮੁਰੀਦੀ, ਸ:—ਪੀਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਰੀਦ॥

ਪੀਲ, ਸ:—'ਪੀਲੂ' ਵੇਖੋ॥

ਪੀਲਕ, ਸ:—ਸਰੰਗੀ ਦੇ ਹਠਲੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਫੱਟੀ ਜਿਸਦੇ ਸਹਾਰੇ ਤਾਰਾਂ ਚੂੰਟੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ, ਇੱਕ ਬੂਟੀ॥

ਪੀਲ ਪਾਇਆ, ਪੀਲ ਪਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਮ੍ਹ ।

ਪੀਲਣ, ਸ:—ਉਹ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਲਕ ਉੱਪਰ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

ਪੀਲਾ, ਪੁ:, **ਪੀਲੀ**, ਸ:, ਵਿ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ, ਜ਼ਰਦ, ਬਸੰਤੀ ॥

ਪੀਲਾਣੀ, ਸ:—ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਪਿਲੱਤਣ, ਜ਼ਰਦੀ ।

ਪੀਲੂ (ਲੂੰ), ਸ:—ਵਣ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ।

ਪੀਲੋ, (ਲੋਂ), ਸ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ।

ਪੀੜ, ਸ:—ਦਰਦ, ਦੁਖ, ਸੋਖ ।

ਪੀੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲਣੇ ਜਾਂ ਕੋਲ੍ਹੂ ਵਿੱਚ ਨਪੀੜਨਾ, ਨਚੋੜਨਾ, ਘੁੱਟਣਾ ।

ਪੀੜ੍ਹਾ, ਪੀੜ੍ਹੀ, 'ਪੀਹੜਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਪੀੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਿੜਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪੀੜਾਈ, ਸ:—ਪੀੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਖਾਉਣਾ, ਧਰੁਆਉਣਾ, ਅੰਦਰ ਲਾਣਾ, ਹਦਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਲੈਣਾ ॥

ਪੁਆਹ, ਪੁ:—ਅਲਾਕਾ, ਜਿਲਾ, ਲਾਗੇ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਪੁਆਦ (ਧ), ਪੁ:—ਇਕ ਅਲਾਕਾ ।

ਪੁਆਰ, ਪੁ:—ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦੀ ਮੌਤ, ਬੇਸੁਰਤੀ ।

ਪੁਆਰ ਹੋ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਮਰ ਕੇ ਫੇਰ ਹੋਸ਼ ਆ ਜਾਣੀ ।

ਪੁਆਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਚਿਰ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਪੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਫੱਟਰ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਪੁਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਪਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੋਟਾ ਤਾਜਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਪੁਸ਼ਟ, ਪੁਸ਼ਟਈ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਬਲ, ਵਡਿਆਈ ॥

ਪੁਸਤਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਗ੍ਰੰਥ, ਪੋਥੀ, ਪੱਟੀ ਨੂੰ ਅੱਡੀ ਲਾਕੇ ਧੱਕਣਾ (ਚਲਾਉਣੀ, ਮਾਰਨੀ) ॥

ਪੁਸਤਾ, ਪੁ:—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਪਾਸਾ, ਜਿਲਦ, ਕੰਧ ॥

ਪੁਸਤਾਰ, ਸ:—ਕੁਲ, ਪੀਹੜੀ, ਨਸਲ, ਪੋਚ ॥

ਪੁਸਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ ਤੇ ਢੁੱਕੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜੀ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪੰਡ, ਕੰਧ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬੰਨ੍ਹ ॥

ਪੁਸ਼ਪ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ॥

ਪੁਸ਼ਾਕ (ਕੀ), ਸ:—ਕੱਪੜੇ, ਬਸਤ੍ਰ, ਲੀੜੇ (ਸੀਤੇ ਹੋਏ) ॥

ਪੁਹਲੋਂ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ । ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ॥

ਪੁਹਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ॥

ਪੁਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਤਪ ਮਾਤਾ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਹੇਠੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਪਰ ਨੂੰ ਉੱਛਲਣਾ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੂਟੀ ।

ਪੁਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ ।

ਪੁਹਰਿਆ, ਸ:—ਮਿਹਨਤ, ਕੰਮ, ਕਾਜ ॥

ਪੁੱਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ, ਬਹੁੜਨਾ, ਤੁੱਠਣਾ ।

ਪੁੱਕਾ, ਵਿ:—ਨਿਰਾ, ਉੱਕਾ ।

ਪੁਕਾਰ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਰੌਲਾ, ਸੱਦ, ਦੁਹਾਈ ।

ਪੁਕਾਰ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਭ ਥਾਂ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ।

ਪੁਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਸੱਦਣਾ ॥

ਪੁਖਰਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ, ਇੰਦ੍ਰ ਸਭਾ ਦੀ ਇਕ ਪਰੀ ॥

ਪੁੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਜਗਾ ਮਿਲਣੀ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਜਿਬ ਹੋਣਾ ।

ਪੁਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਤੋੜਨਾ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ।

ਪੁਚ ਪੁਚ, ਵਿਸਮਯਕ:—ਡੰਗਰ ਨੂੰ ਸੱਦਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਪੁਚਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ, ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਪੁਚਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਪੁਚਕਾਰੀ, ਸ: } ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਦੇਣਾ) ।

ਪੁਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਛੋੜ ਜਾ ਕੇ ਛੋੜਨਾ ॥

ਪੁਚਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਲੇਪੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਮਿੱਟੀ ॥

ਪੁਚਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਧ ਲਿੰਬਣੀ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ।

ਪੁੱਛ, ਸ:—ਖੋਜ, ਅਗੰਮ ਦਾ ਪਤਾ, ਸਵਾਲ, ਆਦਰ ਭਾਉ ।

ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਸ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਜਾਂ ਖੋਜ ॥

ਪੁੱਛ ਦੱਸਣੀ
ਪੁੱਛ ਦੇਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛੀ ਜਾਵੇ ਉਹ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇਣਾ ।

ਪੁੱਛ ਪੁਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣੀ (ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ) ।

ਪੁੱਛ ਪੁਰਸਿਸ਼, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪੂਰਾ ਖੋਜ, ਪਤਾ ।

ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਾ ਲੈਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ, ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਛੇਕਾਂ ਮੰਗਣਾ, ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦਾ ਹਾਲ ਦੱਸਣ ਨੂੰ ਚਾਹੁਣਾ, ਸਆਲ ਕਰਨਾ ।
ਸ:—ਅਗੰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਜੋ ਪੁੱਛੀ ਜਾਏ ।

ਪੁਛਣਾ ਗਿੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਪੁਛਵਈਆ, ਪੁ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਖੋਜੀ ॥

ਪੁਛਵਾਉਣਾ
ਪੁਛਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਖਵਾਉਣਾ, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ਕਰਾਉਣੀ ।

ਪੁੱਜ, ਸ:—ਪਹੁੰਚ, ਸਮਰਥ, ਰਸੀਦ ।

ਪੁੰਜ, ਪੁ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਇਕੱਠ ॥

ਪੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹੁੰਚਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਆ (ਜਾ) ਵੜਨਾ ॥

ਪੁੱਜਤ, ਸ:—ਪੁੱਜੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ॥

ਪੁਜਵਾਉਣਾ, ਪੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਜਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ।

ਪੁਜਾਰਾ (ਰੀ), ਪੁ:—ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੁੰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂੰਝਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਟੈਂਡਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਪੁਟੈਂਡਾ ਪੱਕਦਾ ਹੈ ॥

ਪੁਟੈਂਡਾ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੋਦਣਾ, ਜੜ੍ਹੋਂ ਉਖੇੜਨਾ ॥

ਪੁਟਪੜੀ, ਸ:—'ਪੜਪੜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਪੁਟ ਪੁਟ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਫ ਸਾਫ ਬੋਲ ਸਕਣਾ (ਬਾਲ ਦਾ) ॥

ਪੁਟਵਾਉਣਾ, ਪੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਟਣ ਜਾਂ ਉਖੇੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਪੁਟਵਾਈ, ਸ:—ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਪੁਟਾਸ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਰ, ਸੱਜੀ ।

ਪੁਟੀਣ, ਸ:—ਚੌਖਟੇ ਵਿਚ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਜੜਨ ਵਾਲਾ ਮਸਾਲਾ ॥

ਪੁੱਠ, ਸ:—ਪੁੱਠਾ ਪਾਸਾ, ਉਲਟ, ਦਵਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ।

ਪੁੱਠ ਕੰਡਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ, ਨੀਲ ਕੰਠੀ ।

ਪੁੱਠ ਦਾ ਮਾਸ, ਪੁ:—ਪਸੂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਮਾਸ ॥

ਪੁੱਠ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਵਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਰਿੱਝਣਾ

ਪੁੱਠ ਪੈਰੀ, ਸ:—ਪੁੱਠੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀ, ਡਾਇਣ ।

ਪੁੱਠ ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਸ:—ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਜਾਂ ਮੰਦਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਪੁੱਠਾ, ਪੁ:—ਪਸੂ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ, ਚਿੱਤੜ ॥ ਵਿ:—ਉਲਟ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਕੱਬਾ ।

ਪੁੱਠਾ ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਪਸੂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਫੌਜ ਦੀ ਕਤਾਰ ਬਣੀ ਰਹਿਣੀ ।

ਪੁੱਠੀ, ਸ:—ਪਿੰਜ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਤੀਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਬਣਨਾ ॥ ਵਿ:—ਉਲਟੀ ।

ਪੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਛਾਨਣਾ, ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਛੇਕ ਭਰਨਾ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਫੋਲਣਾ ।

ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਰੂਪ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪਦ (ਮਨੁਖ ਪੁਣਾ) ।

ਪੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪੁਣਾਈ, ਸ:—ਪੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਪੁੱਤ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਮਰਦਾਵਾਂ ਔਲਾਦ, ਬੇਟਾ, ਸੰਤਾਨ ।

ਪੁਣੇਤਾ, ਵਿ:—ਲਾੜ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ, ਜੰਞੂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ॥

ਪੁੱਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਧੀ, ਬੇਟੀ, ਜ਼ਨਾਨੀ ਉਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਲਾਉਂਦੀ ਪੁਤ੍ਰ, ਰੰਨੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੁਤਲਾ, ਪੁ:—ਬਣਾਉਟੀ ਸ਼ਕਲ, ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਮੂਰਤ ।

ਪੁਤਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਪੁਤਲਾ, ਲੱਕੜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਅੱਖ ਦੀ ਧੀਰੀ ।

ਪੁਤਲੀਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਦਾ ਨਾਚ ।

ਪੁੱਤਾ ਧੀਆ, ਸ:—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਉਲਾਦ ।

ਪੁਤ੍ਰੈਤਾ / **ਪੁਤੇੱਤਾ** } ਵਿ:—ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ, ਲਾਡ ਦਾ ।

ਪੁੰਨ, ਪੁ:—ਦਾਨ, ਖੈਰਾਤ, ਧਰਮ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਪੁੰਨ ਦਾ ਸਾਕ (ਹੋਣਾ), ਪੁ:—ਕੁਝ ਨ ਲੈਕੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਪੁਨਹਚਾਰ, ਸ:—ਅਭਿਆਸ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਆਦਿਕ ॥

ਪੁਨਰ, ਵਿ:—ਹੋਰ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ (ਪੁਨਰ ਜਨਮ, ਪੁਨਰ ਵਿਆਹ) ॥

ਪੁੰਨਿਆ, ਸ:—ਚਾਨਣੇ ਪੱਖ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਥਿਤ, ਪੂਰਨਮਾਸੀ ॥

ਪੁਨੀਤ, ਵਿ:—ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸ਼ੁੱਧ, ਪੁੰਨ ਵਾਲਾ

ਪੁੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਸੱਸੀ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਸੋਹਣਾ ਮਰਦ ।

ਪੁਰ, ਅਵ:—ਉੱਪਰ, ਉੱਤੇ, ਤੇ। ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਰ ॥

ਪੁਰਸ, ਪੁ:—ਪੁਰਖ, ਮਰਦ, ਖੌਂਦ ॥

ਪੁਰਸਾਰ, ਪੁ:—ਸਮਾ, ਨਸਲ, ਪੋਰ ॥

ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ, ਪੁ:—ਉੱਦਮ, ਹਿੰਮਤ, ਤਾਕਤ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇ

ਪੁਰਸੀਸ, ਸ:—ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ ।

ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਪੁਰਸ, ਮਰਦ, ਮਨੁੱਖ ।

ਪੁਰਖਾਰਥ / **ਪੁਰਖਾਰਥੀ** } ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਪੁਰਚਕ, ਸ:—ਉਕਸਾਉਣ, ਜੋਸ਼ ।

ਪੁਰਜਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ, ਕਿਸ ਕਲਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ॥

ਪੁਰਤਾਣੀ, ਸ:—ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਪੁਰਬ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਸ਼ੁਭ ਦਿਨ ।

ਪੁਰਵਾਸੀ, ਪੁ:—ਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਹਿਰੀਆ ॥

ਪੁਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੋਣ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਪੁਰਵਾਈ, ਸ:—ਪਰੋਣ ਜਾਂ ਪੂਰਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ਜਾਂ ਕੰਮ ॥

ਪੁਰਾ, ਪੁ:—ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਵਾਉ, ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ, ਮਹੱਲਾ ।

ਪੁਰਾਣੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰਣੇਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪੁਰਾਇਣ, ਸ:—ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਜਿਸ ਨ ਕਰਕੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਗੁਣ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਸ ।

ਪੁਰਾਈ, ਸ:—ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਪੂਰਣਤਾਈ ॥

ਪੁਰਾਹਣ ਕਾਰੀ
ਪੁਰ ਹੁਣ ਕਾਰੀ } ਸ:—ਪੁਰਾਹਣੇ ਦਾ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ ॥

ਪੁਰਾਣ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਸਤਕ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਢਾਪਾ, ਪੁਰਾਤਨ ।

ਪੁਰਾਤਨ
ਪੁਰਾਤਨ
ਪੁਰਾਤਮੀ } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ, ਮੁੱਢੋਂ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਪੁਰਾਣਾ, ਵਿ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਪੁਰੀ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਤੀਰਥ, ਦਰਿਆ ਹੋਣਾ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ।

ਪੁਰੇਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪਰੋਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪੁਲ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਜਾਂ ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੋਂ ਲੰਘਣ ਦਾ ਰਸਤਾ, ਬੇੜ੍ਹ, ਰੋਕ ॥

ਪੁਲ ਸਰਾਤ, ਪੁ:—ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਪੁਲ ਉੱਤੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਜਾਣਗੇ ॥

ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਲ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੁਲਸਦ
ਪੁਲਟਸ } ਸ:—ਫੋੜੇ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੇਵੀ, ਲੁਪਰੀ ॥

ਪੁਲਾਉ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਪਾਕੇ ਰਿੱਝੇ ਚੌਲ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ, ਪਲਾਉ ।

ਪੁਲਸ, ਸ:—ਰਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ।

ਪੁਲਾਈ, ਸ:—ਪਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਦਮਾ ।

ਪੁਲਾਹ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਪੁਲਾਟ, ਪੁ:—ਖਾਲਾ ਥਾਂ, ਪੁਲਾੜ, ਅਸਮਾਨ ॥

ਪੁਲਾਦ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਸਪਾਤ ॥

ਪੁਲਾਦੀ, ਵਿ:—ਪੁਲਾਦ ਦਾ, ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਪੁਲਾੜ, ਪੁ:—'ਪੁਲਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁਲਿਟਿਕਲ, ਵਿ:—ਮੁਲਕੀ, ਰਾਜ ਸੰਬੰਧੀ, ਹਿਕਮਤੀ ॥

ਪੁਲਿੰਗ, ਪੁ:—ਮਰਦਾਵਾਂ ਨਾਉਂ, ਪੁਰਖ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਪੁਲੇ, ਪੁ:—ਰੰਗੀ ਦਾ ਇਕ ਪੱਥਰ, ਰਾਹ, ਫੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਰੋਟੀ ।

ਪੁਲਪੁਲੀ, ਸ:—ਮੱਖੇ ਅਤੇ ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ ॥

ਪੁਲ਼ਾ, ਪੁ:—ਚੱਤਰ, ਬਜ਼ਾਰ ਦੀ ਪੁੰਨ ਉੱਤੇ ਪੁਰਾਇਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪਿੱਛੇ ਉੱਤੇ ਰਗੜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਵੱਡੀ ਪੁੜੀ ॥

ਪੁਲ਼ੀ, ਸ: ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ॥

ਪੁਇਰੇ, ਪੁ:—'ਪੂਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੁੰਪੂੰ, ਸ਼ਃ—ਤੁਤੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਬਰਕ)।

ਪੂੰਹਮਣ / ਪੂੰਹਜੁਣ } ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਥੱਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਹਿ ਜਾਵੇ, ਪੱਹਮਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ।

ਪੂੰਹਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਪੂੰਝਣਾ' ਵੇਖੋ

ਪੂੰਗਰਾ, ਪੁਃ—ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੀੜਾ

ਪੂਛ / ਪੂੰਛ / ਪੂਛਲ } ਸ਼ਃ—ਦੁੰਮ, ਜਨੌਰਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਪੂਜ, ਪੁਃ—ਜੈਨੀ ਸਾਧੂ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਜੋਗ ਮਨੁਖ।

ਪੂਜਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇ, ਪੂਜਾ ਦੇ ਜੋਗ।

ਪੂਜਕ, ਪੁਃ—ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਪੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ, ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਿਅਰਥ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ॥

ਪੂਜਨੀਕ, ਵਿਃ—ਪੂਜਾ ਜਾਂ ਆਦਰ ਮਾਨ ਦੇ ਜੋਗ॥

ਪੂਜਮਾਲ, ਪੁਃ—ਘੋੜੇ ਦੇ ਹੇਠ ਜਾਂ ਕੰਨ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲ ਰੱਸਾ॥

ਪੂਜਾ, ਸ਼ਃ—ਆਦਰ, ਸੇਵਾ, ਭਗਤੀ, ਭੇਟ, ਅਸ਼ਨਾਨ, ਭਜਨ॥

ਪੂਜਾ ਪਰਤਿਸ਼ਟਾ, ਸ਼ਃ—ਆਦਰ ਭਾਉ, ਸੇਵਾ, ਖਾਤਰ॥

ਪੂਜੀ, ਸ਼ਃ—ਲਗਾਮ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿੰਗਾਰ॥

ਪੂੰਜੀ, ਸ਼ਃ—ਮਾਯਾ, ਪਦਾਰਥ, ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਧਨ॥

ਪੂੰਝਣ ਕ੍ਰਿਃ- 'ਪੂੰਹਮਣ' ਵੇਖੋ।

ਪੂੰਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਪੜਾ ਫੇਰ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪੂੰਝ ਦੇਣਾ, ਮੇਟਣਾ।

ਪੂਣ ਸਲਾਈ / ਪੂਣ ਵੱਟਣੀ } ਸ਼ਃ—ਪੂਣੀਆਂ ਵੱਟਣ ਵਾਲੀ ਤੀਲ੍ਹੀ।

ਪੂਣੀ, ਸ਼ਃ—ਕੱਤਣ ਲਈ ਪਿੰਜੀ ਹੋਈ ਰੂੰ ਦੀ ਗੋਲ ਕੀਤੀ ਵਲੇਟੀ ਹੋਈ॥

ਪੂਤ, ਪੁਃ—ਪੁੱਤਰ, ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ।

ਪੂਤਲਾ / ਪੂਤਲੀ } 'ਪੁਤਲਾ' 'ਪੁਤਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਪੂਦਨਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੀ ਚਟਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ॥

ਪੂਰ, ਪੁਃ—ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਵੇਲੇ ਜਿੰਨਾ ਭਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੱਥਾ, ਬੇੜੀ ਦਾ ਭਾਰ, ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਗੋਲਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਪੂਰਕ, ਪੁਃ—ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਪੂਰਣ / ਪੂਰਨ } ਪੁਃ—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੁਝ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਵਿਃ—ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ, ਭਰਪੂਰ॥

ਪੂਰਨ ਪਾਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਕੱਚੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਕੌਲੇ ਆਦਿਕ ਜੋ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਜਨੇਊ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵੇਲੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ॥

ਪੂਰਣ ਭਗਤ, ਪੁਃ—ਰਾਜਾ ਸਲਵਾਹਨ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਰਮੀ ਪੁਤ੍ਰ॥

ਪੂਰਣਮਾ, ਪੂਰਣਮਾਸੀ, ਸਃ—ਚਾਨਣੇ ਪੱਖ ਦੀ ਛੇਕੜਲੀ ਥਿੱਤ, ਪੂਰਾ ਚੰਦ ॥

ਪੂਰਣਾ, ਪੁਃ—ਅੱਖਰ ਦੀ ਸ਼ਕਲ, ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕਰ ॥

ਪੂਰਣਿਆਂ ਤੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ॥

ਪੂਰਣੇ ਪਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ ਉਹ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣੀ, ਨਮੂਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਪੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਰਨਾ, ਸੰਖ ਵਜਾਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਵੇਲਾ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੁਣਾ ॥ ਸਃ—ਪੂਰਨਮਾਸੀ ॥

ਪੂਰਬ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਪਾਸਿਓਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਚੜ੍ਹਦਾ, ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦੇਸ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ॥

ਪੂਰਬਣ, ਸਃ—ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਪੂਰਬਣਾ, ਸਃ—ਪੂਰਨਮਾਸੀ ।

ਪੂਰਬਲਾ, ਵਿਃ—ਪਹਿਲਾ, ਅਗਲਾ ॥

ਪੂਰਬਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ ।

ਪੂਰਬੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਰਾਗ । ਵਿਃ—ਪੂਰਬ ਦਾ । ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਮਾਕੂ ॥

ਪੂਰਬੀਆ, ਪੁਃ—ਪੂਰਬ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਰਾ, ਵਿਃ—ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਥੇਰਾ, ਸਾਰਾ, ਸਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੱਚਾ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਪੂਰਾ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਸਕਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਸਰੇਨਾ, ਵਿਃ—ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹਾਦਰ ਭਰਪੂਰ, ਸੱਤਿਆ ਵਾਲਾ ॥

ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁੱਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਿਭਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥

ਪੂਰਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਪੂਰਾ ਪਟਣਾ, ਪੂਰਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਵੇ) ॥

ਪੂਰੇ ਦਿਨ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ)—ਗਰਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ॥

ਪੂਰਾਈ, ਸਃ—ਪੂਰਨ (ਭਰਨ) ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਪੂਰੀ, ਵਿਃ—ਸਾਰੀ, ਬਹੁਤ, ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੱਚੀ ਫਰੇਬਣ । ਸਃ—ਪੂੜੀ ॥

ਪੂਰੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਣਾ, ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ॥

ਪੂਰੇ, ਪੁਃ (ਬਹੁਃ) ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕੀੜੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਪੂਰੋ ਪੂਰ, ਕ੍ਰਿਃ—ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਜੁਗਤ ਨਾਲ, ਪਾਲ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ॥
ਵਿਃ—ਭਰਪੂਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਪੂਲਾ, ਪੁਃ **ਪੂਲੀ,** ਸਃ — ਘਾਹ ਦੀ ਗੱਡ, ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਪੱਠੇ, ਰੁੱਖ ॥

ਪੂਲਾ ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਾ ॥

ਪੂਵਾਹ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮਲੂਣ ਪਾਯਾ ਹੋ ॥

ਪੂੜਾ ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੂੜੀ, ਸ:—ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ (ਖੁਲ੍ਹੇ ਘੇਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ਵਿੱਚ) ॥

ਪੇ / ਪੇਉ } ਪੁ:—ਪਿਤੇ, ਪਿਤਾ, ਬਾਪ, ਬੱਪੂ, ਲਾਲਾ ॥

ਪੇਉ ਦੇ ਪੇਉ ਨੂੰ ਵਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਖ ਕਰਨਾ ॥

ਪੇਉਸੀ, ਸ:—ਘਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟਾ, ਮਿੱਠੀ ਟਿਕੀ ॥

ਪੇਉਕਾ / ਪੇੱਉਕੇ } 'ਪਿਉਕਾ (ਕੇ)' ਵੇਖ ॥

ਪੇਉਂਦ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਲੱਗੇ, ਜੋੜ, ਟਾਕੀ (ਕਰਨੀ, ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਲਾਉਣੀ, ॥

ਪੇਉਂਦੀ, ਵਿ:—ਪੇਉਂਦ ਦਾ, ਪੇਉਂਦ ਲਾਕੇ ਉਗਾਯਾ ਹੋਯਾ ॥

ਪੇਉਂਦੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਦੂਏ ਦੀ ਟਹਿਣੀ ਲਾਉਣੀ ॥

ਪੇਓੜੀ, ਪ:—ਅੰਬ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਗਊ ਸੁਕਾ ਕੇ ਕੱਢਿਆ ਹੋਯਾ ਰੰਗ ॥

ਪੇਈਆ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਬਾਬਲ (ਜਨਾਨੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਪੇਈਅੜੇ (ਪੇਈਏ), ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਪੇਕੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ॥

ਪੇਸ਼, ਅ: , ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਅਗਾਹਾਂ, ਹਾਜਰ ॥

ਪੇਸ਼ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ, ਤ੍ਰਾ ਪੈਣੀ, ਵਲ ਪਾਉਣਾ

ਪੇਸ਼ ਕਬਜ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਟਾਰ, ਛੁਰਾ ॥

ਪੇਸ਼ ਚੱਲਣੀ / ਪੇਸ਼ ਜਾਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਹੋਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਲੱਗ ਸਕਣਾ ॥

ਪੇਸ਼ਵਾਈ, ਸ:—ਅਗਵਾਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਲੈਣ ਆਉਣਾ ॥

ਪੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਜ, ਰੁਜਗਾਰ, ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪੇਸ਼ੀ (ਖ਼ੀ), ਸ:—ਹਾਜਰੀ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਪੇਸ਼ੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਦੁਪਹਿਰੋਂ ਪਿੱਛੋ, ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਪੇਕਾ / ਪੇਕੇ } 'ਪਿਉਕਾ' 'ਪਿਉਕੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਖਣਾ, ਪੁ: / **ਪੇਖਣੀ,** ਸ: } ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਪੁਤਲੀ ॥ ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ ।

ਪੇਚ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕਿੱਲ ਆਦਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੱਤੀ ਜੋੜਦੇ ਜਾਂ ਕੱਸਦੇ ਹਨ, ਵਲ, ਲਪੇਟ, ਘੇਰਾ, ਮੋੜ, ਘਬਰਾਟ, ਫਰੇਬ, ਦਾਉ, ਪੇਚਾ ॥

ਪੇਚਕਸ਼, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੇਚ ਕਢ- ਹਨ ॥

ਪੇਚ ਪੇਚ, ਪੁ:—ਗੁੰਝਲ, ਘਬਰਾਟ, ਵਰੇਬ।

ਪੇਚਦਾਰ } ਵਿ:—ਪੇਚ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੂਰ
ਪੇਚਵਾਂ } ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਪੇਚਵਾਨ (ਵਾਨੀ), ਸ:—ਪੇਚਦਾਰ ਨੜੀ ਵਾਲਾ ਹੁੱਕਾ॥

ਪੇਚਸ਼, ਸ:—ਮਰੋੜ ਤੇ ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ।

ਪੇਚਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਪਗੜੀ, ਜਹੀ ਦਾ ਸਾਵਾਂ ਪਤੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਅੜਨੀਆਂ (ਪੈਣਾ)।

ਪੇਚੀਲਾ, ਵਿ:—ਪੇਚ ਵਾਲਾ, ਫਰੇਬੀ, ਕਪਟੀ, ਸੂਖਮ॥

ਪੇਛੜੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਾਂਸ ਦੀ ਟੋਕਰੀ॥

ਪੇਂਜਾ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਵਾਲਾ। ਸ:—ਰੂੰ ਪਿੰਜਣ ਦੀ ਕਲਾ॥

ਪੇਂਡੂ, ਪੁ: -ਕਰੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫਲ

ਪੇਟ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਜਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਗਰਭ।

ਪੇਟ ਘਰੋੜੀ, ਵਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਲ॥

ਪੇਟ ਨਾਲ, ਵਿ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੈ।

ਪੇਟ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਮਿਲੇ ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਗੁ- ਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ॥

ਪੇਟੰਟ, ਪੁ:—ਨਵੀਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਦੀ ਸਨਦ (ਹੋਣਾ, ਕਰਾਉਣਾ)॥

ਪੇਟੜੂ, ਪੁ:—ਪੇਟ, ਢਿੱਡ

ਪੇਟਾ } ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਰਤੀ, ਬਾਣਾ, ਚੌੜਾਈ,
ਪੇਟਾ } ਫੈਲਾਉ, ਅੰਦਰਾਂ, ਧਨ ਪਦਾਰਥ, ਸਪੁਰਦਗੀ, ਸੰਭਾਲ॥

ਪੇਟੇ ਪਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਪੁਰਦ ਕਰਨਾ, ਸੌਂਪਣਾ।

ਪੇਟਾ ਰੱਖੂ, ਪੁ:—ਭੁੱਖਾਂ ਨੀਤ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿੱਤ ਖਾਣ ਦੀ ਸੁੱਝੇ॥

ਪੇਟੀ } ਸ: ਲੱਕ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ
ਪੇਟੀ } ਪਟਕਾ ਜਾਂ ਤਸਮਾ, ਖੀਸਾ, ਸੰਦੂਕ, ਕਲਾਮ ਨੂੰ ਖੀਚਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ।

ਪੇਟੀ ਸੰਗਾ, ਪੁ: -ਛੋਟੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ॥

ਪੇਟੂ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ।

ਪੇਠਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ਵੇਲ ਵਰਗਾ॥

ਪੇਡੀ, ਸ:—ਛੱਲਣ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਉੱਗੀ ਹੋਈ ਤਮਾਕੂ ਦੀ ਗੁੱਦਲ॥

ਪੇਡੂ ਪੁ:—ਧੁੰਨੀ ਦੇ ਹੇਠ ਪੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਪੇਂਡੂ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਗੁਆਰ।

ਪੇਤਲਾ, ਵਿ:—ਪੱਧਰਾ, ਸਾਫ, ਘੱਟ ਡੂੰਘਾਲ ਵਾਲਾ॥

ਪੇਤੀ, ਵਿ:—ਗਰਮੀ ਜਾਂ ਪਿੱਤ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, (ਲਾ)।

ਪੇਂਦਾ, ਪੁ: } ਥਲਾ, ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਂਡੇ, ਪੇਟੀ
ਪੇਂਦੀ, ਸ: } ਆਦਿਕ ਦਾ॥

ਪੇਪੜੀ, ਸ:—ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਰਾਬ ਬਣੌਣ ਲੱਗਿਆਂ ਜੇਹੜੀ ਖੰਡ ਕੱਪੜੇ ਉੱਤੇ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹ ॥

ਪੇਮ
ਪੇਮੀ } 'ਪ੍ਰੇਮ' 'ਪ੍ਰੇਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਯਾ, ਵਿ:—ਪੇਕਿਆਂ ਦਾ, ਪੇਉਕਾ ॥

ਪੇਰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਚ ਕੇ ਮੰਗਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਪੇਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ ਵੱਡੇ ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਪੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ, ਵਿਖਾਉਣਾ, ਧੱਕਣਾ, ਘੁਟਾਉਣਾ ॥

ਪੇਲੂ, ਪੁ:—ਪੇਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੇਵੰਦ
ਪੇਵੰਦੀ } 'ਪੇਉਂਦ' 'ਪੇਉਂਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੇਵੜੀ, ਸ:—ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ॥

ਪੇਵਾ, ਪੁ:—ਗਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੀ ਸੋਜ ।

ਪੇਵੇਂ, ਪੁ:,ਸ:—ਵੜੇਵਾਂ, ਰੀਨੇ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ॥

ਪੇਣ, ਪੁ:—ਸੁਨਿਆਰ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦੇ ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਡੱਬਾ, ਟੁੱਕ ॥

ਪੇੜਾ, ਪੁ:—ਖੋਏ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ, ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਨਾ ਰੋਟੀ ਵੇਲਣ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਪੈੜੀ, ਸ:—ਸੰਦਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ ॥

ਪੈ, ਸ:—'ਪਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਪੈਈ ਦੱਬ, ਵਿ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੰਗਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਮੋੜਨ ਵਿਚ ਨਾਂ ਆਵੇ ॥

ਪੈਂਸ, ਪੁ: ਇਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਿੱਕਾ ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਿੰਨ ਕੁ ਪੈਸੇ ਹੈ ।

ਪੈਂਸਠ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਉੱਤੇ ਸੱਠ ॥

ਪੈਸਾ
ਪੈਂਸਾ } ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿੱਕਾ, ਆਨੇ ਦੀ ਚੁਥਾਈ, ਧਨ ॥

ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ, ਪੁ:—ਧਨ, ਰੁਪਯਾ, ਦੌਲਤ ॥

ਪੈਸੇ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਧਨੀ, ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਪੈਂਸੀ, ਸ:—ਇਕ ਮੋਟਾ ਦੇਸੀ ਕਪੜਾ (੫੦੦ ਤੰਦਾਂ ਵਾਲਾ) ।

ਪੈਂਹਿ, ਸ:—'ਪਹਿ' ਵੇਖੋ ।

ਪੈਕ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਰਾ, ਚਿਠੀ ਲੈਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪੈਕਟ, ਪੁ:—ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥

ਪੈਕੜ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਰੱਸਾ ।

ਪੈਕਵਾ, ਪੁ: ਸ਼ਰੋ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਰੀਤ ।

ਪੈਕੜੀ, ਸ: ਲੋਹੇ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜਾਂ ਸੰਗਲ ।

ਪੈਕਾਸ਼ਤ, ਸ:, ਪੁ: —ਆਪਣੀ ਛੌਣਾ ਛੱਡ ਕਰਕੇ ਦੂਏ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ॥

ਪੈਕੇ, ਪੁ:—ਪੇਕੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਟੱਬਰ ਜਾਂ ਘਰ ।

ਪੈਖੜ / ਪੈਂਖੜ } ਪੁ:—'ਪੈਕੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪੈਗੰਬਰ / ਪੈਗੰਬਰੀ } 'ਪਗੰਬਰ' 'ਪਗੰਬਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਪੈਗਾਮ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ, ਖ਼ਬਰ ਸਾਰ, ਗੱਲ ਕਹਾ ਕੇ ਭੇਜੀ ਹੋਈ ॥

ਪੈਂਚ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਪਰਧਾਨ, ਲੰਬਰਦਾਰ, ਚੌਧਰੀ । ਮੋਹਰੀ ॥

ਪੈਂਚਕਾਂ, ਸ: (ਬਹੁ:)—ਖ਼ਾਸ ਥਿੱਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮਰੇ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੰਜ ਜਣੇ ਮਰਨਗੇ ॥

ਪੈਂਚਣੀ, ਸਾ:—ਪੈਂਚ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਚੁਧਰਾਣੀ ॥

ਪੈਂਚਮੀ, ਸ:—ਪੰਜਵੀਂ ਥਿਤ ॥

ਪੈਂਚਾਇਤ, ਸ: / **ਪੈਚਾਇਤੀ,** ਵਿ: } 'ਪਚਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਛੜ (ੜ), ਸ:—ਪੈਰ ਧਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਪੈਂਛੀ, ਸ:—ਪੰਖੇਰੂ, ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ, ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ

ਪੈਜ, ਸ:—ਮਨੋਰਥ, ਕਰਾਰ, ਪੱਕ ਸਲਾਹ, ਸ਼ਰਮ, ਲਾਜ ॥

ਪੈਜਾਮਾ, ਪੁ:—'ਪਜਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈਂਠ, ਸ:—ਰੁਆਹੀ ਹਈ ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਲਿਖਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਮਾਲ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਪੈਂਡਾ ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਪੰਧ, ਵਿੱਥ, ਫ਼ਾਸਲਾ (ਕਰਨਾ)।

ਪੈਣ, ਸ:—ਇੰਚ ਦਾ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੈਣਾ, ਪੁ:—ਕੱਚੇ ਪਉ ਦਾ ਵੰਡਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ, ਡਿਗਣਾ, ਥਾਂ ਹੋਣਾ, ਸੌਣਾ, ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਝਾੜਾ ਵਰਤਣਾ, ਖਿਲਰਨਾ, ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ, ਖ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਰੱਖਣਾ, ਪਿੱਠ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿਗਣਾ ॥

ਪੈ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਤਰ ਹੋਣਾ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪੈਂਤੜਾ / ਪੈਂਤਾ } ਪੁ:—ਕਦਮ, ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅੱਗੇ ਘੱਲੀ ਜਾਵੇ, ਪੈਰ ਧਰਨ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਥਾਂ ॥

ਪੈਂਤਾਹਲੀਆ, ਵਿ:—ਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਦਾ ਸੰਮਤ ਪੰਤਾਲੀ ॥

ਪੈਂਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਪੰਜੀਂ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਪੈਂਤੀ, ਵਿ:—ਪੰਜ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥
ਸਾ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ ।

ਪੈਂਦ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਪੈਦਲ, ਵਿ:—ਪੈਰੀਂ ਟੁਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਪੈਂਦਕ, ਪੁ:—ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ, ਅਚਨਚੇਤ ਆ ਪੈਣ ਵਾਲਾ ।

ਪੈਦਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਲਾਹਾ, ਖੱਟੀ, ਕਮਾਈ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਹੱਥ ਆਵੇ, ਜੋ ਉੱਗੇ, ਜ਼ਾਹਰ ॥

ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਗਣਾ, ਜੰਮਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਉੱਗਮਣਾ ।

ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਮਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਕਿਤੋਂ ਲਿਆਉਣਾ, ਕੱਢਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਦਾਵਾਰ, ਸ:-ਵਿ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਚੀਮਤ ॥

ਪੈਦਾਵਾਰ, ਪੈਦਾਵਾਰੀ, ਸ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉੱਗੇ, ਨਫ਼ਾ, ਲਾਭ ॥

ਪੈਨੀ, ਸ:—'ਪੈਂਸ' ਵੇਖੋ ।

ਪੈਮਾਇਸ਼, ਸ:—ਜਿਮੀ ਕੱਛਣ ਜਾਂ ਨਾਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਪੈਮਾਨਾ, ਪੁ:—ਨਾਪਣ ਦਾ ਉਜਾਰ, ਅੰਦਾਜ਼ਾ ॥

ਪੈਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਹ ਅੰਗ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੈਰ ਉਖੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕ ਨ ਸਕਣਾ, ਹਾਰ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ ।

ਪੈਰ ਉਠਾ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਟੁਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਉਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਦੀ ਹੱਡੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲ ਜਾਣੀ ।

ਪੈਰ ਅੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ ॥

ਪੈਰ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹਿਲ ਨਾ ਸਕਣਾ ।

ਪੈਰ ਕੱਢਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ ਦੱਸਣਾ, ਵਧ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬੁੱਢੇ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਪੈਰ ਚੁੰਮਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਜੰਮਣੇ (ਟਿਕਣੇ ਜਾਂ ਲੱਗਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਪੈਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਨਾਂ ਟਿਕਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਜਤਾਉਣਾ ॥

ਪੈਰ ਤੇ ਪੈਰ ਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ ॥

ਦੱਬੇ ਪੈਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੈਰ ਰਖਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ।

ਪੈਰ ਧਰਨਾ, ਪੈਰ ਰਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੰਦਰ ਵੜਨਾ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ।

ਪੈਰ ਧੋ ਧੋ ਕੇ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ।

ਪੈਰ ਪਸਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਿਸਲਣੀਆਂ, ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਪੈਰ ਪਸਾਰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਥਾਂ ਮੱਲਣੀ ॥

ਪੈਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਸੱਜਣ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ, ਕੁੜਮਾਈ ਦੀ ਰੀਤ ਤੇ ਕੁੜਮਣੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਆਉਣਾ ॥

ਪੈਰ ਪੂਜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ॥

ਪੈਰ ਫੈਲਾਕੇ ਸੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਫਿਕਰ ਅਤੇ ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ

ਪੈਰ ਭਾਰੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣਾ ॥

ਪੈਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਿਕ ਜਾਣਾ, ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ ॥

ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਾ ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥

ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁਰ ਨਾ ਸਕਣਾ ॥

ਪੈਰੀ ਪੈਣਾ (ਪੌਣਾ), ਪੁ:—ਪਰਣਾਮ, ਨਮਸ਼ਕਾਰ ॥

ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਪੈਰੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਦਾ ਅਧੀਨਗੀ ਕਰਨੀ ॥

ਪੈਰਵਈ
ਪੈਰਵੀ } ਸ:—ਪਿੱਛਾ, ਉੱਦਮ, ਜਤਨ (ਕਰਨੀ)

ਪੈਰਾ, ਪੁ:—ਪੈਰ, ਕਦਮ, ਕੀਮਤ ਦਾ ਛਿੱਟੋ ਹੋਣਾ ।

ਪੈਰਾ
ਪੈਰੇਗ੍ਰਾਫ } ਪੁ:—ਇਬਾਰਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ, ਵਾਕ ਦਾ ਕਠ

ਪੈਰੋ ਪੈਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਕਦਮ ਕਦਮ, ਹਰ ਕਦਮ ।

ਪੈਲ, ਸ:—'ਪਾਇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੈੜ ਪੁ:
ਪੈੜੀ ਸ: } ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕਢਾਇਆਂ ਜੋੜੀ ਚਾਲਵੀਂ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਬਲਦ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਕੋਹਲੂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੈਲ ਦਾ ਗੋਲ ਰਾਹ, ਪੈਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ।

ਪੈੜਾ, ਪੁ:—'ਪੈਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਆ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਦੀ ਹਰੀ ਟਹਿਣੀ, ਕੰਬਲ ਭਾਲ ॥

ਪੋਈਆ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿੱਖੀ ਚਾਲ (ਪਾਉਲਾ)।

ਪੋਸ਼
ਪੋਸ਼ਾ } ਵਿਸਮਯ:—ਪਰੇ ਹਟ ਜਾਓ । ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਓ ।

ਪੋਸਟ ਆਫ਼ਿਸ, ਪੁ:—'ਡਾਕ ਖਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਸਟ ਕਾਰਡ, ਪੁ:—ਮੋਟੇ ਕਾਗਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਖ਼ਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਸਟ ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਪੋਸਟ ਮੈਨ, ਪੁ:—'ਚਿੱਠੀ ਰਸਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਖਬਰ ਰੱਖਣੀ ॥

ਪੋਸਤ, ਪੁ:—ਛਿੱਲੜ, ਇਕ ਡੋਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਸਖਾਸ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਪੋਸਤਣ, ਸ: } ਜੋ ਪੋਸਤ ਪੀਵੇ, ਸੁਸਤ, ਆਲਸੀ ॥
ਪੋਸਤੀ, ਪੁ: }

ਪੋਸ਼ਾ, ਵਿਸਮਯ:—'ਪੋਸ਼' ਵੇਖੋ।

ਪੋਸ਼ਾਕ (ਕੀ), ਸ:—'ਪੁਸ਼ਾਕ' ਵੇਖੋ।

ਪੋਹ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਮਹੀਨਾ, ਮੱਘਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ॥

ਪੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਲੱਗਣਾ, ਵਲ ਹੋਣਾ ॥

ਪੋਹਲੀ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਪੋਹਲੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ)।

ਪੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਖੁਆ ਪਿਆ ਕੇ ਤਕੜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਪੋਖਰ, ਪੁ:—ਤਲਾਉ, ਛੱਪੜ, ਝੀਲ ॥

ਪੋੱਗਾ, ਪੁ:—'ਪੋਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੋਚ, ਪੁ:—ਨਸਲ, ਇਕ ਵੇਲੇ ਜੰਮਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ (ਅਗਲਾ ਪੋਚ)॥

ਪੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੋੱਚਾ ਪਾਉਣਾ, ਲਿੰਬਣਾ, ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਮਲਣੀ ॥

ਪੋੱਚਾ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਨੂੰ ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੰਧ ਨੂੰ ਰੰਗਣਾ ॥

ਪੋੱਚਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੋਚਣਾ, ਭੇਤ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦੇਣਾ, ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਮੇਲ ਦੇਣੀ ॥

ਪੋੱਚਾ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਘੋਲ ਕੇ ਕਿਤੇ ਮਲਣੀ ॥

ਪੋਜ, ਪੁ:—'ਪੋਚ' ਵੇਖੋ।

ਪੋਟ, ਸ:—ਭਾਰ, ਗੰਢ, ਥੈਲਾ ॥

ਪੋਟਰ, ਪੁ:—'ਪੋਰਵਰ' ਵੇਖੋ।

ਪੋਟਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਗੰਢ, ਗੁਥਲੀ ॥

ਪੋਠੋਹਾਰ } ਪੁ:—ਜੇਹਲਮ ਅਤੇ ਅਟਕ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ।
ਪੋਠੋਵਾਰ }

ਪੋਠੋਹਾਰੀ } ਵਿ:—ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ।
ਪੋਠੋਵਾਰੀ }

ਪੁ: ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਪੋਂਡਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੂਪਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਗੰਨਾ।

ਪੋਣ, ਪੁ:—ਦੁਧ ਵਿਚੋਂ ਮੱਖਣ ਕੱਢਕੇ ਅਤੇ ਪੁਣ ਕੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥

ਪੋਣਾ, ਪੁ:—ਪੁਣਨ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਨਹਿਰ ਚਲਾਉ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਪੋਣੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਛਾਨਣੀ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹਲਵਾਈ ਕੜਾਹੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਢਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਤ, ਸ:—ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਮਣਕੇ ॥

ਪੋਤ ਬਹੂ, ਸ:—ਪੋਤ੍ਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਪੋਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੋਚਣਾ' ਵੇਖ ॥

ਪੋਤਰਾ, ਪੜ੍ਹਾ, ਪੁਃ—ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੋਤਰੀ, ਪੋਤ੍ਰੀ, ਸਃ—ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਧੀ ॥

ਪੋਤੜਾ, ਪੁਃ ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਪੋਤਾ, ਪੁਃ—ਭੰਡਾਰ, ਖਜ਼ਾਨਾ ।

ਪੋੱਤਾ, ਪੁਃ—ਪੋਤ੍ਰਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਪੋੱਤੀ, ਸਃ—ਪੋਤ੍ਰੀ, ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਧੀ ।

ਪੋੱਥਾ, ਪੁਃ—ਵਡੀ ਭਾਰੀ ਪੋਥੀ ॥

ਪੋਥੀ, ਸਃ—ਪੁਸਤਕ, ਕਿਤਾਬ, ਛੋਟਾ ਗ੍ਰੰਥ, ਥੋਮ ਦੀ ਤਰੀ ॥

ਪੋਨਾ, ਪੋੱਨਾ, ਪੁਃ—'ਪੌਂਚਾ' ਵੇਖੋ ।

ਪੋਪਟ, ਪੁਃ—ਇਕ ਪਟਾਕਾ, ਸੀਟੀ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ॥

ਪੋਪਲਾ, ਪੁਃ; ਪੋਪਲੀ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ, ਸੁੰਦਰ, ਸਫਾ (ਪੋਪਲਾ ਜਿਹਾ) ॥

ਪੋਪਲਾ, ਪੁਃ; ਪੋਪਲੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਬੋੜਾ (ਬ੍ਰੀ) ॥

ਪੋਰ, ਸਃ—ਪੋਲਾ ਬਾਂਸ ਦਾ ਟੋਟਾ ਜੋ ਹਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਲੱਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀਜ ਕਿਰਦੇ ਹਨ ॥

ਪੋਰਟਰ, ਪੁਃ—ਰੇਲ ਉਤੇ ਅਸਬਾਬ ਢੋਣ ਵਾਲਾ, ਮਜ਼ੂਰ, ਕੁਲੀ ॥

ਪੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੋਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੀਜ ਪਾਉਣਾ ॥

ਪੋਰਾ, ਪੁਃ—ਬਾਂਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਪੋਰੀ, ਸਃ—ਉਂਗਲੀ ਗੰਨੇ ਬਾਂਸ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਟੀ ।

ਪੋਰੀ ਵਰਗਾ ਜੁਆਨ, ਪੁਃ—ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਲੰਮਾ ਗਭਰੂ ॥

ਪੋਲ, ਪੁਃ—ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਖਣੀ ਥਾਂ ।
ਸਃ—ਤ੍ਰੁੱਖੀ ਚਾਲ ॥

ਪੋਲ, ਪੋਲਾ, ਵਿਃ—ਵਿਚੋਂ ਖਾਲੀ, ਨਰਮ, ਕੂਲਾ ॥

ਪੋਲੀ, ਪੋੱਲੀ, ਸਃ—ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਪੋਲੋ, ਸਃ—ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਖਿੱਦੋ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ॥

ਪੌ, ਪੁਃ—ਧਰਮ ਅਰਥ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ॥

ਪੌ, ਪੌਂ, ਪੁਃ—ਪੌਤਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਪੋਹ, ਸਃ—'ਪਹਿ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਖੜ, ਪੌਂਖੜ, ਪੌਂਖੁੜ, ਪੁਃ ਡੰਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਲਾ ਰੱਸਾ ਆਦਿਕ ॥

ਪੌਂਹਚਣਾ, ਪੌਂਹਚਾ, ਪੌਂਹਚੀ, 'ਪਹੁੰਚਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਰ, ਪੁ:—'ਪਾਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਲ, ਸ: —'ਪਾਹੁਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਹਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ: ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ॥

ਪੌਖਾ / ਪੌਂਖਾ, ਪੁ: ਕਸ ਕੰਮ ਦੇ ਛੁਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਅਗੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ... ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲੈਣਾ,

ਪੌਂਚਾ, ਪੁ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਲੱਤ ਦੀ ਮੋਹਰੀ ॥

ਪੌਂਡ, ਪੁ: ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਦਸ ਕੁ ਰੁਪਏ ਦਾ, ਇਕ ਤੋਲ (ਅੱਧ ਸੇਰ ਦੇ ਲਗ ਭਗ) ।

ਪੌਡਰ, ਪੁ:—ਧੂੜ, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸੁੱਕੀ ਦੁਆ ।

ਪੌਂਡਾ, ਪੁ:—'ਪੋਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਣ, ਸ:—ਵਗਦੀ ਵਾਉ ।

ਪੌਣ ਚੱਕੀ, ਸ:—ਵਾਉ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਚੱਕੀ

ਪੌਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਪੈਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਪੁ:—ਤਿੰਨ ਚੌਥਾਈਆਂ ॥

ਪੌਣੇ, ਵਿ:—ਇਕ ਚੁਥਾਈ ਘੱਟ (ਪੌਣੇ ਤਿੰਨ = 2¾) ।

ਪੌਬਾਰਾਂ, ਪੁ: ਜਿੱਤ ਦਾ ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਦਾਉ, ਚੰਗਾ ਭਾਗ,

ਪੌਲਾ / ਪੌਲੀ 'ਪਾਉਲਾ' 'ਪਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਪੌਲਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਇਕ ਪੈਰ ॥

ਪੌਂਲਾ ਦੀਏ ਗੁੱਡੀ ਵਾਲੇ, ਵਿਸਮਕ—ਓ ਗੁੱਡੀ ਉਡਾਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਗੁੱਡੀ ਨਾਲ ਪੇਚਾ ਨਾ ਪਾਵੇਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਗੁੱਡੀ ਉਡਾਣ ਵਾਲੇ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਪੌੜ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਖੁਰ, ਪੰਜਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਪੌੜ ਸਾਂਗ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਪੌੜੀ, ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ ।

ਪੌੜੀ, ਸ: —ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰਖਦੇ ਰਖਦੇ ਉਚਾਈ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (ਜਪਜੀ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ)।

ਫ

ਫ, ਪੁ: ਫੱਫਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸਤਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ ।

ਫਸਕੜ, ਪੁ: —ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਭੁਞੇਂ ਬੈਠਣਾ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਫਸਤਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਪਾਈ ਹੋਈ ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ।

ਫਸਟ, ਵਿ: ਪਹਿਲਾ, ਅੱਵਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ॥

ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਸ:—ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ ।
ਵਿ: ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛਾ ॥

ਫਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੜਨਾ, ਫੜੇ ਜਾਣਾ, ਖੁੱਭ ਜਾਣਾ, ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਅਟਕ ਜਾਣਾ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਫਸਤ, ਪੁ: ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾੜ ਵੱਢਕੇ ਲਹੂ ਕੱਢ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਖੁਲਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਣਾ) ।

ਫਸਤਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ । ਫਸਕਾ ।

ਫਸ ਫਸਾਉ, ਪੁ: ਕੰਮ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋਣਾ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਫਸਲ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਪੱਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਸਮਾ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ।

ਫਸਲੀ, ਵਿਃ—ਫਸਲ ਦਾ, ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ।

ਫਸਲੀ ਬਟੇਰਾ, ਪੁਃ—ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਫੱਸੜਾ, ਪੁਃ—ਬਰੀਕ ਭੂੜੀ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਵਾਂ ਚੌਲਾਂ ਦੀ) ॥

ਫਸਾਉ, ਪੁਃ—ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕ, ਬਾਧਾ (ਪਾ ਦੇਣਾ)

ਫਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਾਬੂ ਕਰਾਉਣਾ ਅੜਾਉਣਾ ਅਟਕਾਉਣਾ ।

ਫਸਾਊ, ਪੁਃ—ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ।
ਵਿਃ—ਜੋ ਫਸ ਸਕੇ ॥

ਫਸਾਈ, ਸਃ—ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਫਸਾਦ, ਪੁਃ—ਉਪੱਦਰ, ਫਤੂਰ, ਬਖੇੜਾ ਬਿਗਾੜ

ਫਸਾਦ ਦਾ ਮੂਲ, ਪੁਃ
ਫਸਾਦ ਦੀ ਜੜ, ਸਃ } 'ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਜਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਫਸਾਦ ਪਵੇ ।

ਫਸਾਦਣ, ਸਃ
ਫਸਾਦੀ, ਪੁਃ } ਜੋ ਫਸਾਦ ਪਾਵੇ ।

ਫਹਮ, ਪੁਃ—ਸਮਝ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ ॥

ਫਹਾ, ਪੁਃ—ਫੱਟ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੂੰ ਜਾਂ ਫਾਕੋ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਫਹਾਉਣਾ
ਫਹਾਈ, } 'ਫਸਾਉਣਾ' 'ਫਸਾਈ' ਵੇਖ

ਫਹਿਆ, ਪੁਃ—'ਫਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੱਕ, ਸਃ—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਰੀਕ ਕਣੀਆਂ (ਪੈਣੀ), ਬਰੀਕ ਭੋਹ ॥
ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ॥

ਫਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ ਲੈਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲੈਣੀ, ਚੀਜ ਐਵੇਂ ਗਆਉਣੀ ।

ਫੱਕਰ
ਫੱਕੜ ਲੋਕ } ਪੁਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਫਕੀਰ, ਦਯਾ ਵਾਲਾ ਭਲਾ ਮਨੁਖ ।

ਫੱਕੜ, ਸਃ—ਬਕਵਾਸ, ਗਾਲੀਆਂ, ਹਾਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਗੰਦ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਵਾਸੀ, ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਕੜ
ਫਕੜਨਾ
ਫਕੜਾਉਣਾ
ਫਕੜਾਊ
ਫਕੜਾਈ } 'ਪਕੜ', 'ਪਕੜਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਫੱਕੜਿਆਨਾ, ਵਿਃ—ਮਖੌਲੀਆ, ਜੋ ਫੱਕੜ ਪਾਵੇ ।
ਪੁਃ—ਫੱਕੜੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮਜੂਰੀ

ਫੱਕੜੀ, ਸਃ—ਤਬਾਹੀ, ਗਾਲੀ, ਬਦਨਾਮੀ ਬਿਗਾੜ, ਝਗੜਾ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਕੱੜੀਆ, ਪੁਃ—ਜੋ ਫਕੜੀ ਪਾਵੇ, ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ ।

ਫੱਕਾ, ਪੁਃ—ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਧਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨਾ), ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਜੋ ਅਨਾਜ ਕਮੀਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਫੱਕਾ ਨਾਂ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਫੱਕਾ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਫਕਾਉਣਾ / ਫਕਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਲੀ ਉੱਤੇ ਧਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ਸੁੱਟਣਾ।

ਫੱਕੀ, ਸ:—ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਫੱਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਫਕੀਰ, ਪੁ:—ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਮੰਗਤਾ, ਸਾਧੂ, ਸੰਤ।

ਫਕੀਰ ਦੀ ਸਦਾ, ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿ ਕੇ ਫਕੀਰ ਮੰਗਦੇ ਹਨ।

ਫਕੀਰ ਦੋਸਤ, ਪੁ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫਕੀਰਨੀ, ਸ:—ਗਰੀਬਣੀ, ਮੰਗਤੀ, ਸੰਤਣੀ

ਫਕੀਰੀ, ਸ:—ਗਰੀਬੀ, ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਕੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਾਂ ਰਹਿਤ।
ਵਿ:—ਫਕੀਰ ਦਾ ॥

ਫਕੈਤ, ਪੁ:, ਸ:—ਭਾਲਾ ਜਾਂ ਬਰਛੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਫੱਗਣ / ਫਗੁਣ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਛੇਕੜਲਾ ਮਹੀਨਾ॥

ਫੰਗਣ / ਫੰਗੁਣ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਚਤੁਰ, ਸਿਆਣਾ, ਉਸ ਤਾਦ। ਬੁੱਧੂ।

ਫਗਵਾੜਾ ਪੁ: / **ਫਗਵਾੜੀ** ਸ: } ਇੱਕ ਫਲ ॥

ਫਗੂਆ, ਪੁ:—ਹੋਲੀ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਹੋਲੀ ਦੀ ਸੁਗਾਤ ॥

ਫੰਘ, ਪੁ:—ਖੰਭ, ਪਰ।

ਫੰਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਫਜਰ / ਫਜਰੇ } ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ।

ਵੱਡੀ ਫਜਰ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ, ਤੜਕੇ।

ਫਜ਼ਲ, ਪੁ:—ਕਿਰਪਾ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ (ਕਰਨਾ)।

ਫਜ਼ਲ ਮੌਲਾ, ਮਿਹਰ ਮੌਲਾ ! = ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ! (ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਸਦਾ) ॥

ਫਜੀਹਤ, ਸ:—ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਨਿੰਦਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਫਜੂਲ, ਵਿ:—ਵਧੀਕ ਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਬਿਅਰਥ।

ਫਜੂਲੀ, ਸ:—ਐਵੇਂ ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ, ਲੁਚ-ਪੁਣਾ।

ਫਟ, ਸ:, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਫੇਟਕ, ਵਿਰਲ ॥

ਫੱਟ, ਪੁ:—ਜ਼ਖਮ, ਜਖਮ, ਘਾਉ, ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਸਟ (ਲਗਣਾ) ॥

ਫੱਟ ਮਾਰਨਾ / ਫੱਟ ਵਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਵਢਣਾ ॥

ਫਟਕ, ਪੁ:—ਬਲੌਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਥਰ ॥

ਫਟਕਣ / ਫਟਕੂਣ } ਪੁ:—ਛੱਟ ਕੇ ਵੱਖ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਤੂੜੀ।

ਫਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਟਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, ਝਟਕਾ ਦੇਣਾ, ਹਿੱਲਣਾ, ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ॥

ਫਟਕੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਲੂਣ ਵਰਗੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਫਟਕ; ਪੁ:—ਮਰਨਵੇ ਵੇਲੇ ਸਰੀਰਦਾ ਤੜਫਣਾ, ਛੰਟਣਾ ॥

ਫਟਕਾ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਟ ਪਟ ਮਰ ਜਾਣਾ

ਫਟਕਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਛੱਟਣਾ ॥

ਫਟਕਾਉਣਾ / ਫਟਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਛੱਟਣਾ ਫੰਡਣਾ, ਝਾੜਨਾ ।

ਫਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਤ੍ਰੇੜ ਆਉਣੀ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ, ਅਲਗ ਹੋਣਾ, ਵਿਟਣਾ (ਦੁੱਧ) ਅਣਮੇਲ ਹੋਣਾ ॥

ਫੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਘਾਉ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫਟਫਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਫੱਟੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੱਟ ਲਗਾ ਹੈ, ਜ਼ਖਮੀ ।

ਫਟਾਕਾ, ਪੁ: -ਕਿਸ ਚੀਜ ਦੇ ਪਾਟਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਛੌਂਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁਲਾਰਾ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਫੱਟੀ, ਸ:-ਪੱਟੀ, ਤਖਤੀ, ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ।

ਫੰਡ, ਸ:-ਝਾੜ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਚਾੜ੍ਹਣੀ), ਜਮਾ ਹੋਣੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਪੂੰਜੀ ।

ਫੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਹਨਤ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਝਾੜਨਾ, ਮਾਰਨਾ ॥

ਫੰਡਰ, ਵਿ:-ਸੰਢ ਗਊ ਮੈਂਹ ਆਦਿਕ, ਜੋ ਦੁੱਧ ਨਾ ਦੇਵੇ ।

ਫੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਿਨਾ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਕੁ. ਦੁਆਉਣਾ

ਫਣ / ਫਣੁ } ਪੁ:-ਸੱਪ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੂੰਹ ।

ਫਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਾਲਤ ਅੱਛੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ॥

ਫਣਫਣਾ, ਵਿ:-ਅੰਧਾ ਸੁੱਕਾ, ਸਿਲ੍ਹਾ, ਅਲਗ ੨ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲਾ (ਚੌਲ ਆਦਿਕ) ।

ਫਣਫਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਸੱਪ ਦਾ)ਸਿਰ ਚੁਕਣਾ, ਝੱਗ ਸੁਟਣੀ, ਉੱਬਲਣਾ ॥

ਫਣੀ, ਵਿ:-ਫਣ ਵਾਲਾ (ਸੱਪ), ਫਣ ਵਰਗਾ ॥

ਫਣੀਅਰ, ਪੁ:—ਫਣ ਵਾਲਾ ਸੱਪ ॥

ਫਤਹ (ਹਾ), ਸ: ਜਿੱਤ, ਕੰਮ ਦਾ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨਾ,)॥

ਫਤਵਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕਨੂਨ (ਸ਼ਰਾ), ਮੂਜਿਬ ਫੈਸਲਾ (ਦੇਣਾ) ।

ਫਤਿੱਕ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਫਾਸਲਾ ॥

ਫਤੂਰ, ਪੁ:—ਫਸਾਦ, ਉਪੱਦਰ, ਖਰਾਬੀ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਫਤੂਰੀ / ਫਤੂਰੀਆ } ਪੁ:—ਫਤੂਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਫਸਾਦੀ ।

ਫਤੇ, ਸ:—ਜਿੱਤ, ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਹੋਣਾ (ਹੋਣੀ ਕਰਨਾ) ।

ਫਤੇ ਨਸੀਬ, ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਫਤੇ ਜਾਂ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇ॥

ਫਤੇ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੱਤਣਾ।

ਫਤੇ ਬੁਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ' ਕਹਿਣਾ।

ਫੱਦ, ਪੁ:—ਮਸੂੜਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਫੰਦ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦੀ, ਕਾਰੀਗਰੀ, ਚਲਾਕੀ, ਛਲ॥

ਫੰਦਣ, ਸ:—ਥੋੜੀ ਚਲਾਕ ਕੀਮਤ, ਫਰੇਬਲ।

ਫੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਛਲਣਾ।

ਫਦਫੂਲ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ॥

ਫਦ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਫੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ।

ਫੱਦੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਕੋਹਜਾ, ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ।

ਫੰਦਾ, ਪੁ:—ਫਾਹੀ, ਜਾਲ, ਫਸਾਉਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ॥

ਫੰਦੀ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਚਲਾਕ, ਫਰੇਬੀ ਆਦਮੀ॥

ਫੰਧਕ / ਫੰਦੁਕ } ਪੁ:—ਚਿੜੀਮਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਫਾਹਕ ਵਾਲਾ।

ਫੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਲਣਾ, ਜਾਲ [illegible]

ਫੰਧਾ, ਪੁ:—ਜਾਲ, ਫਾਹੀ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ [illegible]॥

ਫਨਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ, ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਨਸ਼ਟ, ਬਰਬਾਦ, ਨਾਸ਼, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਮੌਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਫੰਨੂੰ, ਪੁ:—ਲਾਹਾ, ਫੈਦਾ, ਨਫ਼ਾ (ਖੱਟਣਾ ਪਾਉਣਾ)॥

ਫਨੂਸ, ਪੁ:—ਕੰਚੌਲ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੋਲਾ ਲੈਂਪ॥

ਫਫਨੇ, ਪੁ:—ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦ, ਝੂਠ, ਫਰੇਬ।

ਫਫਨੇ[illegible]ਬਾ, ਪੁ:—ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ॥

ਫਫਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਜ ਪੈਣੀ, ਫੁੱਲਣਾ।

ਫੰਬ, ਸ:—ਮਹੀਨ ਉੱਨ, ਪਸ਼ਮ ਦੇ ਵਾਲ।

ਫਬਣਾ / ਫਬਣਾ / ਫਬਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੋਹਣਾ ਲਗਣਾ, ਮੁਨਾਸਬ [illegible], ਖ਼ੁਸ਼ੀਮਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਜਾਣਾ।

ਫੰਬਾ, ਵਿ:—ਕੱਤਣ ਲਈ ਪਿੰਜਿਆ ਹੋਇਆ ਉੱਨ ਜਾਂ ਰੂੰ ਦਾ ਗੋਲ੍ਹਾ, ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ([illegible])॥

ਫਬਾਉ, ਪੁ:—ਫਬਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਸਜਾਵਟ।

ਫਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਾਉਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਣੀ।

ਫਬਿਆ ਹੋਇਆ / ਫਬੀਲਾ } ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, [illegible] ਵਾਲਾ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ॥

ਫੰਬੇ / ਫੰਬਾ } 'ਫੰਬੀ', 'ਫੰਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਫਰ
ਫਰ੍ਹ } ਪੁ: -ਮਝ ਦੀ ਹਨਲੀ ਪੱਤ ।

ਫਰ ਫਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —'ਫਰਨ ਫਰਨ' ਵੇਖੋ

ਫਰਸ਼, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਥਾਂ, [illegible] ਕਪੜਾ, ਵਿਛੌਣਾ [illegible] (ਪੈਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਫਰਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਫਰਸ਼ ਦਾ, ਫਰਸ਼ ਤੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ॥

ਫਰਸ਼ੀ ਸਲਾਮ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਝੁਕ ਕੇ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸਲਾਮ ।

ਫਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ [illegible] ਫੱਟ ।

ਫਰਹੀ, ਸ:—ਇਕ ਛੋਟੀ ਢਾਲ, [illegible]

ਫਰਹੇ, ਪ: [illegible], ਲਾਭ, [illegible], [illegible] ਉਣਾ) ॥

ਫਰਕ, ਪੁ:—ਅੰਤਰਾ, ਭੇਦ, ਵਿੱਥ, ਘਾਟਾ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਫਰਕ ਆਉਣਾ
ਫਰਕ ਆ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਘਟਣਾ ॥

ਫਰਕ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਖਰਾ ਜਾਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ।

ਫਰਕ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਾਨਣਾ, ਜੁਦਾ ਕਰਨਾ ਬਦਲਣਾ ।

ਫਰਕ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰਕ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ।

ਫਰਕ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਵਿਥ ਉੱਤੇ ॥

ਫਰਕ ਪੈਣਾ
ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਫਰਕ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਫਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਅੱਖ ਝਮਕਣਾ, ਹਿਲਣਾ ਕੰਬਣਾ, ਫਰਕ ਪੈਣਾ ।

ਫਰੌਲਾ
ਫਰੌੱਲਾ } ਪੁ:—ਅਸਮਾਨ [illegible] ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮੀਂਹ ਵਾਲ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣਾ ਮੀਂਹ ਪਿੱਛੋਂ ਧਰਤ [illegible] ਕਪਾਂੜਆਂ ਦਾ ਸੁਕਣਾ (ਪੈਣਾ), ਲੱਕੜ ਵਿਚ ਛੇਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਰਮਾ ।

ਫਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖ ਝਮਕਣੀਆਂ ।

ਫਰੰਗ, ਪੁ:—ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ, ਵਿਲਾਇਤ, ਇੱਕ ਰੋਗ, ਆਤਸ਼ਕ, ਗਰਮੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਫਰੰਗਣ, ਸ:
ਫਰੰਗੀ, ਪੁ: } ਫਰੰਗ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਮੇਮ, ਸਾਹਿਬ ॥

ਫਰਜ਼, ਪੁ:—ਜੋ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਰਤੱਬ (ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਫਰਜ਼ੰਦ, ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਬੇਟਾ ।

ਫਰਜ਼ੀ, ਪੁ: ਸ:—ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਫਰਦ, ਪੁ:—ਇਕਲੀ ਚੀਜ਼, ਇਕਹਿਰੀ ਚਾਦਰ (ਉੱਨ ਜਾਂ ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ) ॥

ਫਰਦ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਕਾਰੀ ਕਨੂੰਨ ਮੂਜਿਬ ਅਪਰਾਧ ਲਗਣਾ ।

ਫਰਨ ਫਰਨ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਸਾਫ, ਲਗਾਤਾਰ ।

ਫਰਨਾਹੀ, ਪੁ:—ਚੌਰਸ ਲੋਹੇ ਦਾ ... ਹੋਇਆ ਆਰਾ ॥

ਫਰਨਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣਾ, ਵਿਆਹੁਣਾ ॥

ਫਰਫੰਦ, ਫਰਫੇਜ, ਪੁ: ਝੂਠ, ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ।

ਫਰਫੰਦਣ, ਸ:, **ਫਰਫੰਦੀ,** ਪੁ:, **ਫਰਫੰਦੀਆ,** ਪੁ: — ਜੋ ਫਰਫੰਦ ਕਰੇ ।

ਫਰਫੇਜੀ, ਪੁ:—ਫਰੇਬੀ ਕਪਟੀ, ਝੂਠਾ ॥

ਫਰੰਟ, ਵਿ:—ਜੋ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇ, ਵਿਰੋਧੀ, ਬੇਮੁਖ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਫਰਬਾ, ਵਿ: ਮੋਟਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਾਸ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋ ॥

ਫਰਮੂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਣਾ, ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ।

ਫਰਮਾ, ਪੁ:—ਵਰਤੀਆਂ ਜੋੜਕੇ ਲਕੜੀ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਾਗਤ ਛਾਪਣ ਲਈ ਟੇਪ ਦੇ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਚੌਕਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛਪੇ ਹੋਏ ਕਾਗਤ ॥

ਫਰਮਾਉਣਾ, ਫਰਮਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਮੱਤ ਦੇਣਾ (ਵੱਡੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ) ॥

ਫਰਮਾਇਸ਼, ਫਰਮੈਸ਼, ਸ:—ਹੁਕਮ, ਮਾਲ ਦੀ ਮੰਗ, ਸਪਾਰਸ਼ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਫਰਮਾਣ, ਪੁ:—ਲਿਖਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ ।

ਫਰਵਰੀ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਫਰਵਾ, ਫਰਵਾਂਹ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਫਰਜ਼, ਪੁ: ... ਮੂਲ ਵਾਲਾ ... ॥

ਫਰਾਸ਼, ਪੁ:—ਜੋ ਹੱਥਾ ਨੌਕਰ ਤੰਬੂ ਲਾਵੇ ਅਤੇ ਦਰੀਆਂ ਵਿਛਾਵੇ ॥

ਫਰਾਸ਼ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਤੰਬੂ ਆਦਿਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ ॥

ਫਰਾਸ਼ ਗੀਰੀ, ਫਰਾਸ਼ੀ, ਸ:—ਫਰਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਫਰਾਂਸੀਸੀ, ਪੁ: ਫਰਾਂਸ ਦੇਸ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ॥

ਫਰਾਹਾ, ਪੁ:, **ਫਰਾਹ,** ਸ: — ਫਾਹੀ, ਜਾਲ, ਰੋਕ (ਪਾਉਣਾ)

ਫਰਾਖ, ਪੁ:—ਸੌਖਣਾ, ਧੁਪ ਲਗਣੀ, ਮੀਂਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਮੀਂਹ ਪਿਛੋਂ ... ਖਿੜ ਜਾਣੇ ॥

ਫਰਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਘੇਰਾ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੇਟੀ, ਤੰਗ ॥

ਫਰਾਟਾ, ਪੁ:—ਉੱਡਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਫਰਿਆਦ, ਸ: ਸ਼ਕੈਤ, ਮੁਕੱਦਮਾ, ਨਾਲਸ਼ ਦੁਹਾਈ (ਕਰਨੀ) ।

ਫਰਿਆਦਣ, ਸ:, **ਫਰਿਆਦੀ,** ਪੁ: — ਜੋ ਫਰਿਆਦ ਕਰੇ ॥

ਫਰਿਸਤ, ਸ਼—ਇਕਠੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ॥

ਫਰਿਸਤਾ, ਪੁ:—ਦੇਉਤਾ, ਜਮ ਦੂਤ, ਅਸਮਾਨੀ ਜੰਦ।

ਫਰੀ, ਸ:—'ਫਰਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰੀਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫ਼ਕੀਰ ॥

ਫਰੇਬ, ਪੁ:—ਛਲ, ਧੋਖਾ, ਮਕਰ, ਕਪਟ ॥

ਫਰੇਬਣ ਸ:
ਫਰੇਬੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਫਰੇਬ ਕਰੇ ॥

ਫਰੇਮ, ਪੁ:—ਚੌਕਟਾ, ਢਾਂਚਾ ॥

ਫਰੋ, ਪੁ:—'ਫਰਹੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਰੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਠਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨਾ, ਫਲਲਾ ਖਲੇਰਨਾ ॥

ਫਰੌਣ, ਪੁ:—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਭਮਾਨੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਹੰਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪਰ ਚੱਲੇ ॥

ਫਲ, ਪੁ:—ਮੇਵਾ, ਲਾਭ, ਅਸਰ, ਇਨਾਮ, ਸਿਧਾਂਤ, ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੱਟੀਦਾ ਹੈ ॥

ਫਲ ਫੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਫਲ ਮੇਵੇ ਆਦਿਕ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਫਲ੍ਹਾ, ਪੁ:
ਫਲ੍ਹੀ, ਸ: } ਗਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਤਖ਼ਤਾ, ਖਿਤਰਾ, ਭੀੜਾ ਰਾਹ ॥

ਫਲਕ, ਪੁ:—ਅਕਾਸ, ਅਸਮਾਨ,ਵਡਾ ਸਰਾਈ, ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਫਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਲਗਣਾ, ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ, ਫੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨਿਕਲਣੇ ॥

ਫਲਨਾ ਫੁਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਫਲ ਲੱਗਣੇ, ਸੰਤਾਨ ਹੋਣੀ ॥

ਫਲਦਾਰ
ਫਲਵਾਨ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਲ ਲੱਗੇ ਹੋਣ ॥

ਫਲਾਉ, ਪੁ:—ਫੈਲਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪਸਾਰਾ, ਖਲਾਰਾ।

ਫਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਖਿੰਡਾਉਣਾ ॥

ਫਲਾਸਫਾ (ਸ਼ਾ), ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪਸ਼ਮ, ਮਜ਼ੂਨ ॥

ਫਲਾਹਿਰ
ਫਲਾਹਰ (ਹਾਰ)
ਫਲਾਹਲ } ਸ:—ਵਰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਫਲ ਆਦਿਕ (ਵਰਤਣੀ, ਖਾਣੀ) ॥

ਫਲਾਂਘ, ਸ:—ਛਲਾਂਗ, ਛਾਲ, ਕੁੱਦ ॥

ਫਲਾਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:
ਫਲਾਣੀ, (ਨੀ), ਸ: } ਖ਼ਾਸ ਆਦਮੀ, ਐਸਾ, ਕੋਈ ॥

ਫਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਵਧਾਉ, ਫੈਲਾਉ ।

ਫਲਾਲੈਣ, ਸ:—ਉੱਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਲਾਇਮ ਕਪੜਾ ॥

ਫਲਿਆਟ (ਤ), ਪੁ:—ਕਈ ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਸੁਤ੍ਰੀ, ॥

ਫਲੀ, ਸ:—ਮਟਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਵਾਲੀ ਡਾਲੀ, ਇੱਕ ਰੋਗ, ਲਾਖ ਦੀ ਬੱਤੀ, ਪੇਗ।

ਫਲੀਰਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਫਲ (ਲੋਹੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ)॥

ਫਲੀਰੀ, ਸ:—ਹਲ ਦਾ ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ ਫਲ

ਫਲੁਹਾਰ, ਪੁ:—'ਫਲਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ॥

ਫਲੂਸ, ਪੁ:—'ਫਨੂਸ' ਵੇਖੋ॥

ਫਲ੍ਹਮਣ, ਫਲ੍ਹਮਣੀ } ਸ:—ਵਹਿਣੀ ਜਾਂ ਵੇਲ ਦਾ ਸਿਰਾ ਨਰਮ ਫਲੀ।

ਫਲੂਹਾ, ਪੁ:—ਲਿੰਬਾ ਜੇਹਾ ਰਖਦਾ ਫੋਲਾ, ਸੜਨ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਛਾਲਾ, ਫਿੰਟੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ, ਛਾਲਸਾ।

ਫਲੂਦਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਸਤਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਬਾਲ ਕ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਇੱਕ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥

ਫਲੋਹਾਰ, ਸ:—'ਫਲਾਹਾਰ' ਵੇਖੋ।

ਫਲੌਂਡਾ ਪੁ:, **ਫਲੌਂਡੀ** ਸ: } ਲਕੜੀ ਦਾ ਖੁਰਪਾ॥

ਫਵਾਗੀ, ਸ:—ਗਿਦੜੀ॥

ਫੜ, ਪੁ:—ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਪੇਖਾ, ਦਿਖਾਵਾ,॥ ਸ:—ਝਗੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੋੜ, ਸ਼ੇਖੀ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਫੜ ਜਗਾਉਣਾ, ਫੜ ਮਚਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਖੇ ਦਾ ਨਾਲ ਫੈਲਾਉਣਾ॥

ਫੜ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦੱਸਣਾ॥

ਫੜ੍ਹ, ਸ:—ਚਰਖੇ ਦੇ ਪਹੀਏ ਦੀ ਫੱਟੀ, ਸ਼ੇਖੀ॥

ਫੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝਾੜਨੇ, ਕੰਬਣਾ ਹਿਲਣਾ, ਧੜਕਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਣੇ ਕੰਨ ਹਿਲਾਉਣੇ॥

ਫੜਕਾ, ਪੁ:—ਛੱਪਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਬੇ ਰਹਮੀ, ਜ਼ੁਲਮ, ਤੰਗੀ॥

ਫੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝੜਵਾਉਣਾ ਤੜਫਾਉਣਾ।

ਫੜਕਾ ਚੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨਾ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦੱਸਣੀ॥

ਫੜਕਾ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਚਾਨਚਕ ਮਰ ਜਾਣਾ॥

ਫੜਕੀ, ਸ:—ਜ਼ੁਲਮ, ਅਨਿਆਉਂ, ਪਰ ਝਾੜਨੇ।

ਫੜਕੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ॥

ਫੜਕੀ ਲੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੜਕਣਾ, ਤੜਫਣਾ॥

ਫੜਨਾ, ਫੜ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਨਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਸੌਂਪਣਾ॥

ਫੜ ਫੜ ਕਰਨਾ, ਫੜ ਫੜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰ ਝਾੜਨੇ॥

ਫੜ ਫੜਾਟ, ਸ:—ਪਰਾਂ ਦਾ ਝਾੜਨਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਦੌਲਤ॥

ਫੜ ਫੜੀਆ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ, ਫੜਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ।

ਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕੜਾਉਣਾ, ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇਣਾ॥

ਫੜਾਊ, ਵਿ:—ਫੜਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ। ਪੁ:-ਜੋ ਫੜਾਏ।

ਫੜਾਈ, ਸ:—ਫੜਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਫ਼ਾਸਫੋਰਸ, ਸ:—ਦੀਪਕ ਵਰਗੀ ਚਿੱਟੀ ਬਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼॥

ਫ਼ਾੜੀਆ, ਪੁ:—ਜੂਆ ਖਾਨੇ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ॥

ਫ਼ਾਇਦਾ, ਪੁ:—ਲਾਭ, ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ, ਫਲ।

ਫ਼ਾਸਟ, ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ (ਘੜੀ), ਅਸਲ ਵਕਤ ਤੋਂ ਅੱਗੇ॥

ਫ਼ਾਇਦੇਦਾਰ, ਵਿ: ਜਿਸਦਾ ਕੁਝ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੈ॥

ਫ਼ਾਸਲਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਦੋਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਜਗਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ।

ਫਾਂਸੀ, ਫੱਾਸੀ } ਸ:—ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼, ਜਾਲ, ਬੰਧਨ॥

ਫਾਹ, ਪੁ:—ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ, ਗਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਫਾਹ ਸੋਟਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਬੋਲ ਉਠਣਾ॥

ਫਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਗਲ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨਾ।

ਫਾਹਣਾ, ਫਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਫਸਾਉਣਾ, ਔਖਾ ਕਰਨਾ, ਫਾਹ ਦੇਣਾ।

ਫਾਹਾ, ਪੁ:—ਫਾਹ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਾਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ, ਫਹਾ॥

ਫਾਹੀ, ਸ: ਫਾਹਾ, ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਔਖ॥

ਫਾਹੁੜਾ, ਪੁ: **ਫਾਹੁੜੀ,** ਸ: } ਮੈਲਾ ਹੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਖੁਰਪਾ॥

ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਫਾਹੇ ਦੇਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਫਾਂਕ, ਫਾਕੜ } ਸ:—ਟੁਕੜਾ, ਫਾੜੀ, ਹਿੱਸਾ॥

ਫਾਂਕੜਾ, ਫਾਂਕੜੀ, ਫਾਂਕੜੀਆ, } ਜੋ ਫੜਾਂ ਮਾਰੇ, ਬਾਂਕਾ (ਵੀ)॥

ਫਾਕਾ, ਪੁ:—ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ।

ਫਾਗ, ਪੁ:—ਹੋਲੀ ਦਾ ਤਿਹਾਰ, ਫਗਵਾੜੇ ਦਾ ਫਲ।

ਫਾਂਚਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਫ਼ਾਜ਼ਲ, ਵਿ:—ਪੂਰ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਫਾਟ, ਸ:—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਖਾਣੀ, ਪੈਣੀ)

ਫਾਂਟ, ਸ:—ਟੁਕੜਾ, ਹਿੱਸਾ, ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਨਾਲਾ, ਮੰਦੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਫਾਟਕ, ਪੁ:—ਫੌਟਕ, ਅਣਜੋਤ, ਵੜਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੋਰ॥

ਫਾਟਕੀ, ਪੁ:—ਫਾਟਕ ਵਾਲਾ, ਚੌਕੀਦਾਰ॥

ਫਾਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਟਣਾ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਹੋਣਾ, ਅਣਜੋੜ ਹੋਣਾ॥

ਫੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ ਕੁੱਟਣਾ

ਫਾਟਾ, ਵਿ:—ਪਾਟਾ ਜਾਂ ਲੀਰਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਫਾਡਣ, ਸ: / **ਫੱਡੀ,** ਪੁ: } ਗੋਟੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੋਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਫਾਡੀ ਹੋਣਾ (ਹੋਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਬਣਨਾ, ਹਾਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫਾਤਾ / **ਫਾਤਿਆ** } ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਕਲਾਮ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਫਾਤਿਆ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਕਲਾਮ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪੀਰਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਦੇਣੀ।

ਫਾਂਧਣ, ਸ: / **ਫਾਂਧੀ,** ਪੁ: } ਪੰਖੇਰੂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਫਾਹ ਲਏ ॥

ਫਾਨਾ / **ਫੱਨਾ** } ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਢੇ ਵਲ ਪਤਲਾ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਿੰਗਰ ਚੀਜ਼ ਪਾੜਦੇ ਹਨ, ਪੱਚਰ, ਕਿੱਲੀ ਠੋਕ ॥

ਫਾਨੀ, ਵਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਫਾਮ, ਪੁ:—ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਕਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਫਾਮਾ ਵਿ:—ਥੱਕਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ)।

ਫਾਰਸੀ, ਸ:—ਫਾਰਸ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ਬਾਨ।

ਫਾਰਖਤੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਫਾਰਮ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਢੰਗ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼।

ਫਾਲ ਪੁ:—ਸਗਨ, ਕਿਸਮਤ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਫਾਲਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ ਜਿਸ ਦੇ ਖੱਟੇ ਦਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਲੂਹਾ।

ਫਾਲਤੂ, ਵਿ:—ਵਧੀਕ ਦਾ, ਜੋ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ।

ਫਾਲਜ਼ੀ, ਸ:—ਛਪਤੇ ਦੀ ਟਾਕੀ, ਧੁਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਫਾਲਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਲੋਹੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ (ਨੋਕ) ॥

ਫਾਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਲ ਦੇ ਫਾਲੇ ਨਾਲ ਵੱਢਿਆ ਜਾਣਾ।

ਫਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਫਾਲਾ।

ਫਾਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਹਲ ਦਾ ਫਲ ਜਾਂ ਨੋਕ (ਲੋਹੇ ਦੀ)।

ਫਾਵਾਂ / **ਫਾਵਾ** } ਵਿ:—ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ)।

ਫਾੜ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਾੜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਟੋਟਾ ॥

ਫਾੜ ਸਿਟਣਾ / **ਫਾੜਨਾ,** / **ਫਾੜ ਮਾਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪਾੜਨਾ, ਚੀਰਨਾ, ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ।

ਫਾੜ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਪਾੜ ਕੇ ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ ॥

ਫਾੜਾ, ਪੁ:—ਟਾਕਾ, ਲੀੜ ॥

ਫਾੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਟੁਕੜਾ, ਫਲ ਤਰਕਾਰੀ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਫਾੜੂ, ਪੁ:—ਫਾੜਨ ਵਾਲਾ।

ਫਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਫੱਸ ਜਾਣਾ, ਫੁੱਟਣਾ, ਰੋਣ ਲਗ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਸਫਿਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣ ਹਾਕਾ ਹੋਣਾ, ਦਿਲ ਦਾ ਗੁਬਾਰ ਰੋ ਕੇ ਜਾਂ ਰੋਕ ਕੇ ਕੱਢਣਾ ॥

ਫਿਸਲਣ, ਸ: -ਤਿਲਕਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥

ਫਿਸਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਣਾ, ਖਿਸਕ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਸਲਣੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਤਿਲਕ ਪਵੇ ॥

ਫਿਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਲਕਾਉਣਾ, ਖਿਸਕਾਉਣਾ ॥

ਫਿਸਲਾਟ, ਸ:—ਫਿਸਲਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਫਿਹ ਸਿੱਟਣਾ
ਫਿਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਮਿੱਧ ਕੇ ਫੈਲਣਾ ॥

ਫਿੱਕ, ਪੁ:—ਬੇ ਸੁਆਦੀ, ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਣਜੋੜ (ਪੈਣਾ) ॥

ਫਿਕਰ, ਪੁ:—ਚਿੰਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ ।

ਫਿਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬੀ ਕਨੂੰਨ ॥

ਫਿੱਕਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ॥

ਫਿਜ਼ੂਲ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਬਿਅਰਥ, ਵਾਹਿਯਾਤ ॥

ਫਿੱਟ, ਸ:—ਲਾਨਤ ਧਿਰਕਾਰ ॥

ਫਿਟ ਫਿਟ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ ॥

ਫਿਟਕ
ਫਿਟਕਾਰ } ਸ:—ਧਿਰਕਾਰ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ, ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ ॥

ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਲਾਨਤ ਪਾਉਣੀ ॥

ਫਿੱਟ ਜਾਣਾ
ਫਿੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗੜਨਾ, ਫਿੱਕਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਜਾਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਜੰਮ ਕੇ ਫੁੱਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਫਿਟਮੂੰਹਾਂ, ਪ:—ਉਂਗਲੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗਿਲਟੀ ॥

ਫਿੱਟਣੀ ਸ: -ਫਿਟਕਾਰ, ਲਾਨਤ ॥

ਫਿੱਟੜੀਆਂ ਦਾ ਫੋਟ (ੜ), ਪੁ:—ਬਸਾਦੀ ਆਦਮੀ, ਝਗੜਾਲੂ ॥

ਫਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਜਮਾ ਕੇ ਫੁਟੀਆਂ ਕਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ, ਹੰਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਣਾ ॥

ਫਿੱਟ ਮੂੰਹ, ਵਿਸਮਯ:-ਧਿਰਕਾਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਫਿੰਡੂ, ਪੁ:—ਖਡਣ ਵਾਲਾ ਖਿੱਦੋ, ਗੇਂਦ ॥

ਫਿੰਡ ਖੂੰਡੀ, ਸ:—ਖਿੱਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਵਿੱਡਾ (ਡੀ), ਵਿ:—ਵਿੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਟੇਢਾ (ਢੀ) ॥

ਵਿੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਵਿੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਨਮੀ, ਸ:—'ਫਿੰਮੁਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿੱਫਰ ਗੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿੱਫੜਾ (ੜਾ), ਪੁ:—ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅੰਗ ॥

ਫਿਫਰੀ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਫਿੰਮੁਣੀ,—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਫੋੜਾ, ਦਾਣਾ ॥

ਫਿਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਮੁੜ, ਹਟਕੇ, ਪਿੱਛੋਂ ॥

ਵਿਸਮਯਕ:—ਮੁੜ ਕੀ ਹੋਇਆ!

ਫਿਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਲਟ ਜਾਣਾ, ਆਖ ਕੇ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫਿਰ ਫਿਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਾਰੰਬਾਰ ॥

ਫਿਰ ਬੀ (ਵੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਹੋਰ, ਤਾਂ ਬੀ ॥

ਫਿਰਕਣੀ, ਸ:—ਧੁਰੇ ਉੱਤੇ ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ ॥

ਫਿਰਕਾ, ਪੁ:—ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ, ਮੇਲ, ਪੰਥ, ਮਤ, ਮੰਡਲੀ ।

ਫਿਰੰਗੀ, ਪੁ:—'ਫਰੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਤ, ਪੁ: ਫਿਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਚੱਕਰ, ਬਦਲਾ ॥

ਫਿਰਤ ਘਿਰਤ, ਸ:—ਆਉਣਾਂ ਜਾਣਾ, ਫੇਰਾ ਟੋਰਾ ॥

ਫਿਰਤਾ, ਪੁ:—ਮੁੜ ਕੇ ਆਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਫਿਰਤੀ, ਸ:—ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਦਲਾ, ਮੁੜ ਆਉਣ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਗੰਨੇ ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਗ (ਘਨੇਰੀ ਕਰਕੇ) ॥

ਫਿਰਤੂ ਘਿਰਤੂ
ਫਿਰਤੂ ਘਿਰਤੂ } ਵਿ:—ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਭੌਣਾ, ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਸੈਲ ਕਰਨਾ, ਵਿੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਚੁਕਣਾ, ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਕੈਮ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਫਿਰਨੀ, ਸ:—ਦੁੱਧ ਖੰਡ ਅਤੇ ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਚਾਉਲਾਂ ਦਾ ਪਕਾ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਖਾਜਾ ॥

ਫਿਰੁਮਣੀ
ਫਿਰਮੁਣੀ } ਸ: —'ਫਿੰਮੁਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਾਉ, ਪੁ:—ਫਿਰਨ ਜਾਂ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਫਿਰਾਉਣੀ, ਪੁ:—ਪੈਰ ਨਾਲ ਫੇਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਹੀਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਢਾਬ ਜਾਂ ਨਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਉਤਾਂਹ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥

ਫਿਰਾਉਣ, ਪੁ: —'ਫਰੌਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਚੱਕਰ ਦੇਣਾ, ਸੈਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਫਿਰਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਫਿਰ ਜਾਂ ਬਦਲ ਜਾਵੇ ॥

ਫਿਰਾਇਤ, ਪੁ:—ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫਿਰਾਕ, ਪੁ:—ਵਿਛੋੜਾ, ਚਿੰਤਾ, ਫਿਕਰ ॥

ਫਿਰੌਣ, ਪੁ:—'ਫਰੌਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਫਿੱਲ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਿੱਪੀ ॥

ਫਿੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਉਤਸਾਹਣ, ਚਾਹ, ਜੋਸ਼ (ਦੇ ਕੀ)।

ਫਿਲਾਸਫਰ, ਪੁ:—ਗਿਆਨੀ, ਵਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਤੱਤ ਦਰਸ਼ੀ ॥

ਫਿਲਾਸਫੀ, ਸ:—ਗਿਆਨ, ਤੱਤ ਵਿਦਿਆ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਫ਼ੀ, ਵਿ:—ਹਰ ਇਕ, ਇਕ ਪਿੱਛੇ, ਇਕ ਦੇ ਲੇਖੇ, ਇੱਕ ਲਈ ॥

[illegible]
ਫੀਹ } ਸ:—ਸੀਸਾ, ਚੂੰਚਰ, ਰੋਕ।

ਫੀਸ, ਸ:—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਮਸੂਲ, ਮੇਹਨਤਾਨਾ।

ਫੀਸ ਕੋਰਟ, ਪੁ:—ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਸ਼ਟਾਮ ॥

ਫੀਹਣਾ
ਫੀਹਣੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਚੌੜਾ ਹੋਵੇ ॥

ਫੀਂਢੀ, ਸ:—ਗੇਂਦੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਵਰਤਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਲੱਕੜੀ॥

ਫੀਤਕੀ
ਫੀਚੁਕੀ } ਸ:—ਇਕ ਪਤਲੀ ਲਚਕਦਾਰ ਲੱਕੜੀ ॥

ਫੀਤਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ ਜ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਤੰਗ ਪੱਟੀ ॥

ਫੀਂਡਾ, ਪੁ:—ਫਾਲਾ (ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋ ਜਾਏ)।

ਫੀਮ, ਸ:
ਫੀਮਣ, ਸ:
ਫੀਮੀ, ਪੁ: } 'ਅਫੀਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਫੀਲ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਫੀਲਾ, ਪੁ:—ਸਤਰੰਜ ਦਾ ਹਾਥੀ (ਇੱਕ ਮੁਹਰਾ)॥

ਫੁਆਰ
ਫੂਆਰ } ਸ:—'ਫੁਹਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਛੇਕ, ਛੁੰਬ ॥

ਫੁਸਕਣਾ
ਫੁਸ ਫੁਸ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣਾ, ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਫੂਸ ਫੁਸਾਟ, ਪੁ:—ਰੋਣ, ਵਿਰਲਾਪ ॥

ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਭ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫੁਹਾਰ
ਫੂਹਾਰ } ਸ:—ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਕਤਰੇ ॥

ਫੁਹਾਰਾ, ਪੁ:—'ਫੁਆਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਲਾਉਣਾ, ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਫੂਕ ਮਾਰਨੀ ॥

ਫੁਕਲਾ, ਵਿ:—ਬੇਸਵਾਦਾ, ਫਿੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ ॥

ਫੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਵਾਉਣਾ, ਜਲਆਉਣਾ।

ਫੁਕਾਰ
ਫੂਕਾਰ } ਸ:—ਸੱਪ ਦੀ ਫੂਕ, ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਸਾਹ ॥

ਫੁਕਾਰਨਾ
ਫੂਕਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫੂਕ ਮਾਰਨੀ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ॥

ਫੁਕਾਰਾ, ਪੁ:
ਫੁਕਾਰੀ, ਸ: } ਸੱਪ ਦੀ ਫੁਕਾਰ, ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਫੂਕ।

ਫੁੱਟ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਖਰਬੂਜ਼ਾ, ਅਣਮੇਲ, ਝਗੜਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਪਸ਼ੇ ਫੁੱਟੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਛਾਂਟੇ।
ਪੁ:—ਗਜ਼ ਦਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਫੁੱਟ ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਰੋਣਾ।

ਫੁਟਕਲ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਕਿਧਰੇ ਕੋਈ ਕਿਧਰੇ, ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ।

ਫੁਟਕਣੀ, ਸ:—ਦਹੀਂ ਦੀ ਫੁੱਟੀ, ਦਾਗ, ਧੱਬਾ ॥

ਫੁਟਕੀ, ਸ:—ਅਣਜੋੜ, ਵਿਛੋੜਾ, ਬਰਬਾਦੀ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਫੁਟਕਰ
ਫੁਟਕੜ } ਵਿ:—ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ॥

ਫੁੱਟ ਜਾਣਾ
ਫੁੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਭੱਜਣਾ, ਉੱਬਲਣਾ, ਕਲੀਆਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਉੱਗਣਾ ॥

ਫੁੱਟ ਬਾਲ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੋਲਾ ਵੱਡਾ ਗੇਂਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਰ ਨਾਲ ਉਛਾਲ ਕੇ ਖੇਡਦੇ ਹਨ।

ਫੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੜਾਉਣਾ, ਭਨਾਉਣਾ ॥

ਫੁੱਟੀ, ਸ:—ਤੁੱਕੇ ਵਿਚੋਂ ਜਿੰਨੀ ਕਪਾਹ ਨਿਕਲੇ, ਜਾਂ ਜਿੰਨੀ ਹੱਥੀਂ ਕਪਾਹ, ਰਤਾ ਕੁ ਦਹੀਂ, ਦਾਗ, ਧੱਬਾ॥

ਫੁਟੇਲ, ਵਿ:—ਅਲਗ, ਵੱਖਰਾ ॥

ਫੁੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰਨਾ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਫੁੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਫੁੰਡਾਈ, ਸ:—ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ (ਖਾਣੀ)।

ਫੁਣਸੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਫੋੜਾ, ਦਾਣਾ, ਫਿਨਸਣੀ ॥

ਫੁਦਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨੱਚਣਾ ॥

ਫੁਦਕੀ, ਸ:—ਫੁਦਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਫੁੰਦਾ, ਪੁ:—ਫੁੰਮ੍ਹਣ, ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ॥

ਫੁੱਫੜ
ਫੁੱਫਾ } ਪੁ:—ਪੇਉ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਫਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕ ਕੇ ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਪੋਲਾ ਹੋਣਾ, ਫੁੱਲਣਾ (ਫੋੜਾ, ਫਿਨਸੀ, ਧਰਤੀ ਮੀਂਹ ਨਾਲ) ॥

ਫੁਫਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁੱਫੀ, ਸ:—ਪੇਉ ਦੀ ਭੈਣ, ਭੂਆ ॥

ਫੁਫੇਹਸ, ਸ:-ਸਹੁਰੇ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਫੁਫੇਰਾ ਭਾਈ, ਪੁ:-ਫੁੱਫੜ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਫੁਫੇਰੀ ਭੈਣ, ਸ:-ਫੁਫੜ ਦੀ ਧੀ ।

ਫੁੰਮ੍ਹਣ, ਪੁ:-ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਫੁੱਲ ।

ਫੁੰਮ੍ਹਣੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ:)-ਗੁਆਰੀ ਨਾਚ (ਪਾਉ-ਣੀਆਂ) ।

ਫੁਰਸਦ, ਸ:-ਵੇਹਲ, ਅਰਾਮ, ਸਮਰਥ, ਅਛੀ ਹਾਲਤ, ਗਰੀਬੀ ਮਗਰੋਂ ਅਮੀਰੀ (ਹੋਣੀ, ਦੇਣੀ, ਮਿਲਣੀ) ॥

ਫੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਫੜਕਣਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿਲਣਾ ॥

ਫੁਰੰਕਣਾ, ਪੁ:-ਨੱਕ ਵਿਚ ਹਵਾ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਰਨਾ, ਨੱਕ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ (ਘੋੜੇ, ਖੋਤੇ, ਖੱਚਰ ਦਾ) ॥

ਫੁਰਤ,
ਫੁਰਤ ਬਾਜ਼ } ਵਿ:--ਕਾਹਲਾ, ਤ੍ਰਿੱਖਾ, ਫੁਰਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਰਤੀ, ਸ:-ਕਾਹਲੀ, ਚੁਸਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ ॥

ਫੁਰਤੀਲਾ
ਫੁਰਤੈਲਾ } ਵਿ:-ਫੁਰਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਾਹਲਾ, ਚੁਸਤ ॥

ਫੁਰਦਾ ਫੁਰਦਾ, ਵਿ:-ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਜਰਾ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ (ਪਾਣੀ) ॥

ਫੁਰਨਾ
ਫੁਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ, ਆਸਾ ਹੋਣੀ, ਅਸਰ ਕਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ ॥

ਪੁ:-ਹੱਸ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਫੋਇਆ, ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਵਿਚਾਰ, ਮਨੋਰਥ, ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ॥

ਫੁਰਮਾਣ, ਪੁ: 'ਫਰਮਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਰਕਾ, ਪੁ:-'ਫੁਰਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫੁਰਾਟਾ, ਪੁ:-ਸੱਪ ਦਾ ਫੁੰਕਾਰਾ, ਘੋੜੇ ਦਾ ਫੁਰ-ਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਆਵੇ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਫੁੱਲ, ਪੁ:—ਪੁਸ਼ਪ, ਬੂਟੇ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ, ਫਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਖਿੜਨ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਫੁੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਕੀਮਤ ਦਾ ਚਿੱਟੀ ਪਾਣ, ਇਕ ਧਾਤ, ਧਾਤ ਦੀ ਪਿਆਲੀ, ਤਾਲੂ, ਉਂਗਲੀ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪੰਘਾਰੇ ਹੋਏ ਘੇਉ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਮੈਲ, ਸਿਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਖੰਡ, ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਰਦੇ ਜੀਅ ਸੜੀਆਂ ਹਡੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ, ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਫੁਲਾਹੀ ਇਹੀ ਰੋਗ (ਕਰਨਾ) ਬਹੁਤੀ ਹੌਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਫੁੱਲ ਆਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੀਮਤ ਦਾ ਚਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਫੁਲ ਚੁਗਣੇ
ਫੁੱਲ ਚੁਣਨੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਗਾ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਚੁਗਣੀਆਂ

ਫੁੱਲ ਜੇਹਾ
ਫੁੱਲ ਵਰਗਾ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ, ਹੌਲਾ ॥

ਫੁੱਲ ਝੜਨੇ (ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨ ਭਉਂਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ-ਨੀਆਂ ॥

ਫੁੱਲਝੜੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤਬਾਜ਼ੀ ।

ਫੁੱਲ ਝਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੀਵੇ ਜਾਂ ਲੈਂਪ ਦੀ ਬੱਤੀ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਲਾਹ ਦੇਣਾ ॥

ਫੁੱਲ ਫੁੱਲ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਕੜਨਾ ॥

ਫੁਲਵਾੜੀ, ਸ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ।

ਫੁਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜਾ ਧੋ ਕੇ ਹੌਲਾ ਕਰਨਾ, ਕਈ ਹੌਲੀ ਸ਼ੈ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਫੂਕ ਨਾਲ ਛੁਡਾਉਣੀ ॥

ਫੁਲਕਾ, ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਫੁੱਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ।
ਫੁਲਕੀ, ਸ: }

ਵਿ:—ਹੌਲਕਾ (ਹਲਕਾ ਫੁਲਕਾ) ॥

ਫੁਲਕਾਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਾਲੂ ਉੱਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਨਾਲ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ।

ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੋਟਾ ਹੋਣਾ, ਆਕਾਰ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸੁੱਜਣਾ ॥
ਫੁੱਲਣਾ, }

ਫੁਲ ਫੁਲਾਰੂ, ਸ:—ਦਿਖਾਵਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਦਾ ਚਿਟਾ ਦਾਗ ।

ਫੁਲ ਬੈਹਰੀ } ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ॥
ਫੁਲ ਬੈਹਿਰੀ, }

ਫੁੱਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬਲਦ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ, ਮਕਈ ਦਾ ਦਾਣਾ ਜੋ ਭੁੱਜ ਕੇ ਫੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਫੁਲਾਉ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਮੌਜ, ਭੜਕ ਦਾਰ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਜਲੌ, ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ ਨਮੂਜ ॥

ਫੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਆਕਾਰ ਵਧਾਉਣਾ, ਵਾਧੂ ਕਰਨੀ ॥

ਫੁਲਾਹ } ਸ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸਦੀਆਂ ਦਾਤਣਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।
ਫੁਲਾਹੀ }

ਫੁਲਾਟ, ਸ:—ਖਲੇਰ, ਮੌਜ, ਦਿਖਾਵਾ, ਭੜਕ ॥

ਫੁਲਿਆ, ਪੁ:—'ਫੁਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਫੁੱਲੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਅੱਛੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖਾਰ ॥

ਫੁੱਲੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)—ਛੋਲ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ ਭੁੱਜ ਕੇ ਫੁੱਲੇ ਹੋਏ ॥

ਫੁਲੇਰਾ, ਪੁ:—ਫੁੱਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਫੁਲੇਲ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਅਤਰ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ॥

ਫੁੱਲੋ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ॥

ਫੁਲੌਰੀ, ਸ:—ਵੇਸਣ ਦੀ ਇੱਕ ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਫੁਣ ਫੁਣ, ਪੁ:—ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਹਵਾ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੱਢਣੀ ॥

ਫੁੜਿਆਹਣ }
ਫੁੜਿਆਂਧ } ਸ:—ਬਿੰਧੀ ਸ਼ੈ, ਖਾਲ ਜਾਂ ਪਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਸੜਨ ਦੀ ਬਦ ਬੋ ।
ਫੁੜਿਆਨ੍ਹ }

ਫੂਸ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਸੁੱਕਾ ਘਾਹ ਜਾਂ ਕੱਖ, ਬੁੱਢਾ ਜਾਂ ਬੁੱਢੀ ॥

ਫੂਸੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਲੀਰਾਂ, ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ॥

ਫੂਹੜ, ਸ:—'ਫੂਹਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੂਹੜ, ਸਃ—ਪੁਃ—ਸਫ, ਚਟਾਈ, ਢੂੰਨ੍ਹੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਵਿਃ—ਅਣ ਪੜ੍ਹ, ਮੂਰਖ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬਕਵਾਦੀ ।

ਢੂਹੜਾ, ਪੁਃ-ਗੰਦ ਬਕਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਛੀਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਸਫ਼, ਚਟਾਈ ॥

ਢੂਹੜੀ, ਸਃ-ਚਟਾਈ, ਮੋਟੀ ਸਫ ॥

ਢੂਹੜੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ-ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤੀਮੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਢੂਹੜੀ ਵਿਛਾ ਕੇ ਵਰ੍ਹਾ ਜਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹਿਣਾ ॥

ਢੂਹੀ, ਸਃ-ਬੂੰਦ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕਣੀ ॥

ਢੂਹੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੁੜ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੀਤਲਾ ਪੂਜਣੀ ॥

ਢੂਕ, ਸਃ-ਮੂੰਹ ਜਾਂ ਧੌਂਕਣੀ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਉ ਵਗਾਈ ਜਾਵੇ (ਮਾਰਨੀ) ਸਾਹ, ਫੂੰਕਾਰ ॥

ਢੂਕ ਚਾੜ੍ਹਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਾਸਤੇ ਉਕਸਾਉਣਾ ॥

ਢੂਕ ਨਿਕਲਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਢੂਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਢੂਕ ਮਾਰਨੀ, ਸਾੜਨਾ, ਜਾਲਣਾ ॥

ਢੂਕਣੀ, ਸਃ—ਢੂਕ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਧੌਂਕਣੀ

ਢੂਕਾ ਸਾੜ੍ਹੀ, ਸਃ-ਸੋਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਸ ਤੇ ਧਾਤਾ ਸਾੜਨਾ ॥

ਢੂਟੇ, ਸਃ—ਅਲਸੇਤ, ਵਿਗੜਾ, ਵਿਗਾੜ (ਪੈਣੀ) ॥

ਢੂਤਕ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਦੂਆ, ; ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਢੂੰਗਾਂ, ਢੂੰਗ } ਸਃ—ਆਕੜ, ਸ਼ੇਖ਼ੀ (ਕਰਨੀ) ।

ਢੂਲ, ਪੁਃ-ਪਟਿਆਲਾ ਜੀਂਦ ਅਤੇ ਨਾਭਾ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਸਃ—ਜਿਸ ਮਹਿੰ ਦੇ ਮੱਥੇ ਪੁਰ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ।

ਢੂਲ ਕਰਨ, ਪੁਃ-ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਢੂਲਕੀਆਂ, ਸਃ-ਵਿਃ-ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਸਲ, ਉਹ ਰਿਆਸਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਢੂਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਢੂਲ ਮਖਾਣਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਢੂਲੀ, ਪੁਃ-ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੋਧਾ ॥

ਢੂਲੋ, ਪੁਃ-ਜਿਸ ਸੰਢੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ ਹੋਵੇ ॥

ਢੂੜ੍ਹ, ਢੂੜ੍ਹੀ } 'ਢੂਹੜ' 'ਢੂਹੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਢੇਟ, ਸਃ-ਕਮਰ ਕਸਾ, ਤਿਆਰੀ, ਬੋਲੀ ਕੀਮਤ ॥

ਢੋੱਟਾ, ਪੁਃ, **ਢੋੱਟੀ,** ਸਃ } ਬਿਪਤਾ, ਔਖ (ਪੈਣਾ, ਪੈਣੀ), ਊਠਾਂ ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗ ।

ਵਿਃ—ਵਿੰਗਾ, ਬਿਅਰਥ ॥

ਫੇਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੈਦੇ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਚੀਜ ਜੋ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਫੇਰ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ, ਚੱਕਰ, ਮੋੜ, ਔਖ, ਘਬਰਾਟ । ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਮੁੜ, ਤਦ ॥

ਫੇਰ ਘੇਰ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਅਗਾਂਹ ਪਛਾਂਹ ਹੋਣਾ, ਧੋਖਾ ਬਹਾਨਾ ॥

ਫੇਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਫੇਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ਮੁੜ ਲੈ ਲੈਣੀ ॥

ਫੇਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਮੁੜ ਦੇਣਾ ॥

ਫੇਰਮਾਂ / ਫੇਰਵਾਂ } ਵਿ:—ਫੇਰਨ ਦੇ ਜੋਗ, ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੂਜਾ ॥

ਫੇਰਮਾਂ, (ਵਾਂ) ਝੁੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਦਾ ਬਦਲਦਾ ਰਹੇ ।

ਫੇਰਮਾਂ (ਵਾਂ) ਘੇਰਮਾਂ (ਵਾਂ), ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਕਦੇ ਇਕ ਕਦੇ ਦੂਆ, ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਬਦਲ ਕੇ ।

ਫੇਰਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ, ਦੌਰਾ, ਲਾਵਾਂ (ਫੇਰੇ) ॥

ਫੇਰ ਘੇਰਾ / ਫੇਰਾ ਤੋਰਾ } ਪੁ:—ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਫੇਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਗਿਰਦ ਚਲਣਾ ॥

ਫੇਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ ॥

ਫੇਰੇ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਵਾਂ ਲੈਣੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਫੇਰੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਣਾ ॥

ਫੇਰੀ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਦੌਰਾ, ਚੱਕਰ, ਘੇਰਾ, ਖਿੱਚ ਘਸੀਟ, ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਫੇਰਾ ॥

ਫੇਰੀ ਘੇਰੀ, ਸ:—ਫਿਰਨਾ ਤੁਰਨਾ, ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ॥

ਫੇਰੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ।

ਫੇਰੀ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ, ਭਿੱਖ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਮਾਲ ਵੇਚਦੇ ਫਿਰਨਾ ॥

ਫੇਰੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ: ਫਿਰ ਕੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣਵਾਲਾ, ਫਕੀਰ ॥

ਫੇਲ, — ਵਿ:—ਜੋ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ

ਫੇੜ, ਸ:—ਬਦੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਖਰਾਬੀ ।

ਫੇੜ ਨੂੰ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ ।

ਫੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬੀ ਕਰਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ ।

ਫ਼ੈਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਨਵਾਂ ਢੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਮੂਜਿਬ ਜੋ ਚਾਲਕੂ ਕੰਮ ਸੁਆਈ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ॥

ਫ਼ੈਸ਼ਨੇਬਲ, ਵਿ:—ਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ।

ਫ਼ੈਸਲਾ, ਫੈਸਲਾ } ਪੁ:—ਨਿਆਉਂ, ਨਿਬੇੜਾ ਬੰਦੋਬਸਤ (ਕਰਨਾ), ਫਾਸਲਾ ॥

ਫੈਹਾ, ਪੁ:—'ਫਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਫ਼ੈਕਟਰੀ, ਸ:—ਕਾਰਖਾਨਾ ਚੀਜਾਂ ਦੇ ਬਨਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਫੈਂਚਾ, ਪੁ:—ਕੱਚੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਲੱਛਾ ॥

ਫੈਜ਼, ਪੁ:—ਫੈਦਾ, ਮਿਹਰ ਬਾਨੀ, ਗੌਰਾ, ਦਾਨ, ਉਪਕਾਰ ॥

ਫੈਜ਼ ਬਖ਼ਸ਼, ਫੈਜ਼ ਮੰਦ } ਵਿ:—ਮਿਹਰਬਾਨ, ਦਾਤਾ, ਜੋ ਫੈਦਾ ਪੁਚਾਵੇ ॥

ਫੈਂਟ, ਸ:—ਗੋਂਦੀ, ਪੇਟੀ, ਕਮਰਬੰਦ ॥

ਫੈਂਟਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਪਗੜੀ ॥

ਫੈਣ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੋਛਾ, ਵੱਡਾ (ਹੋਲਾ, ਹ ਜਾਣਾ) ॥

ਫ਼ੈਣ, ਸ:—ਝੱਗ, ਉੱਪਰ ਆਈ ਹੋਈ ਮੈ

ਫੈਦਾ, ਪੁ: ਲਾਭ, ਲਾਹਾ, ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਅਸਰ, ਫਲ ॥

ਫੈਦੇ ਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਫੈਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਫ਼ੈਰ, ਫ਼ੈਲ } ਸ:—ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਫੈਲਸੂਫ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ, ਧਾਂਧਾ, ਫਲਾਕ, ਉਡਾਊ ॥

ਫੈਲਸੂਫੀ, ਸ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫਲਾਕੀ, ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ।

ਫੈਲਣ, ਸ:-ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਪੈਥੇ ਬਾਜ਼, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਫੈਲਣਾ, ਫੈਲਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਲਰਨਾ, ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਉੱਗ ਕੇ ਵਧਣਾ ।

ਫੈਲਾਉ, ਪੁ:, **ਫੈਲਾਉਟ,** ਸ: } ਖਲੇਰਾ, ਪਸਾਰਾ, ਵਾਧਾ, ਪ੍ਰਚਾਰ ॥

ਫੈਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਚੌੜਾ ਕਰਨਾ, ਲੰਮਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਫੈਲਾਰ, ਪੁ:—ਖਲੇਰਾ, ਵਾਧਾ, ਪਸਾਰਾ ॥

ਫੈਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਵਧਾਉਣਾ, ਉਗਾਉਣਾ, ਫਲਣਾ ॥

ਫੈਲੀ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਪੈਥੇ ਬਾਜ਼, ਦੁਸ਼ਟ, ਲੱਚਾ ॥

ਫੋਇਲਮਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬਿਜਲੀ ਪਏ ॥

ਫੋਸ, ਪੁ:—ਸੱਜਰਾ ਗੋਹਾ ॥

ਫੋਸਤ, ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਢਿੱਲਾ, ਸੁਸਤ ॥

ਫੋਸੀ, ਸ:—ਸੱਜਰੇ ਗੋਹੇ ਦੀ ਢਲੀ ॥

ਫੋਹਾ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੂੰਦ ॥

ਫੈਕ, ਪੁ:—ਫੋਕਟ, ਫੋਗ (ਫੋਕੋਂ ਵੇਖੋ)॥

ਫੋਕਟ, ਪੁ:—ਰੱਦੀ, ਨਿਕੰਮੀ ਵਸਤ, ਰਸ ਕੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਸੁੱਕੀ ਮੈਲ ਬਚ ਰਹੇ॥

ਫੋਕਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ ਫੂਕਲਾ॥

ਫੋਕੜ, ਫੋਕਾ, ਵਿ:—ਖਾਲੀ, ਸੁੱਕਾ, ਬੇ ਸੁਆਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਅਸਰ ਨਹੀਂ॥

ਫੋਕੀ, ਸ:—ਸਿੰਬੀ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਫੋਗ, ਪੁ:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਮੈਲ, ਹਲਕਾ ਪਲ॥

ਫੋਟ, ਵਿਸਮਧ:—ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ! ਚੁੱਪ ਕਰ, ਮੈਰ॥

ਫੋਟਕ, ਪੁ:—ਫੋਕਟ, ਮੈਲ, ਅਣਜੋੜ, ਬਖੇੜਾ॥

ਫੋਟੋ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ਦੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਅਕਸ ਨਾਲ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਬਣੇ॥

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ, ਪੁ:—ਫੋਟੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ॥

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ, ਸ:—ਫੋਟੋ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਹੁਨਰ ਜਾਂ ਕੰਮ॥

ਫੋਣਾ, ਪੁ:—ਨਲ, ਪਤਾਲੂ॥

ਫੋਨੂ ਗ੍ਰਾਫ, ਫੋਨੋਗ੍ਰਾਫ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿਚ ਅਵਾਜ਼ ਦਰਜ ਹੋਕੇ ਮੁੜ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਫੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਖੇੜਨਾ, ਢਿਲਾ ਕਰਨਾ, ਪੁੰਨਣਾ, ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ।

ਫੋੱਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਦਾਗ, ਫਿੰਡਾ॥

ਫੋਲੀ, ਸ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ॥

ਫੋਲ੍ਹਕ, ਫੋਲ੍ਹਰ, ਫੱਲ੍ਹੜ, ਪੁ:—ਫੋਕ, ਛੋਹ, ਸੂਹੜੀ, ਥੱਲੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ॥

ਫੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਰਨਾ॥

ਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਈ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਕ ਪਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪੀੜ ਹੋਵੇ।

ਮੋਗਲੀ ਫੋੜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਡਰਾਂਦਾ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ॥

ਫੌਹ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਫੌਹੜਾ, ਪੁ:—ਫੌੜਾ ਵੇਖੋ॥

ਫੌਹੀ, ਸ:—ਗਿੱਦੜੀ॥

ਫੌਜ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਗੱਠ, ਸੈਨਾ, ਪਲਟਣ॥

ਫੌਜਦਾਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਖੇੜਨ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ, ਮਹੌਤ।

ਫੌਜਦਾਰੀ, ਸ:—ਫੌਜਦਾਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ, ਲੜਾਈ ਦੰਗਾ ਕਰਕੇ ਅਮਨ ਤੋੜਨਾ, ਦੰਗੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਵੇ॥

ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਗਾ ਆਦਿਕ ਕਰਨਾ ॥

ਫੌਜਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਫਸਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਹੋਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣ ਜਾਣਾ।

ਫੌਜੀ, ਪੁ:-ਵਿ:-ਫੌਜ ਦਾ, ਫੌਜ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਜਾਂ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਫੌਤ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਫੌਤੀ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖੇ ਹੋਣ ।

ਫੌਲਾਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਲੋਹਾ ॥

ਫੌਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਝੂਠ, ਫ਼ਰੇਬ ॥

ਬ

ਬ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਅਠਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਬੱਬਾ ॥

ਬਸ, ਵਿਸਮਕ:—ਛਾਬੋ, ਕਿ, ਪਰ੍ਹੇ, ਬਹੁਤੇ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ॥

ਬੱਸ, ਪੁ:—ਤਾਕਤ, ਅਖਤਿਆਰ, ਮੌਕਾ, ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ ॥
ਵਿਸਮਕ:-ਠਹਿਰ ਜਾਓ। ਹੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਬੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ, ਰੁਕ ਜਾਣਾ ।

ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬੰਸ, ਪੁ:—ਉਲਾਦ, ਕੁਲ, ਨਸਲ, ਘਰਾਣਾ ॥

ਬੰਸਣ, ਸ:—ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦੀ (ਕਬੀਰ ਬੰਸਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਬਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿਣਾ, ਪ੍ਰ:-ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਬਸੇ ॥

ਬਸਤ, ਸ:—ਚੀਜ਼, ਸ਼ੈ, ਜਿਨਸ, ਮਾਲਿਆਬ ॥

ਬਸੰਤ, ਪੁ:—ਉਨ੍ਹਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰੁੱਤ, ਬਹਾਰ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਸੰਤ ਖਿੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਦਾ ਖਿੜਨਾ ॥

ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ, ਸ:—ਮਾਘ ਦੇ ਸੁਕਲਾ ਪੱਖ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਥਿੱਤ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤ ਫੁੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਣੇ ॥

ਬਸੰਤ ਮਾਲਤੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਦੁਆ ॥

ਬਸਤਨੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਕਪੜੇ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸਮ੍ਹਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਲਾ ਬਸਤਾ ॥

ਬਸਤਨੀ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬਸਤਨੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ ॥

ਬਸਤਰ, ਬਸਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ, ਪੁਸ਼ਾਕ

ਬਸੰਤਰ ਸ:, **ਬਸੰਤਰ ਦੇਉਤਾ** ਪੁ:—ਅਗ, ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ ।

ਬਸਤਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੱਪੜੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਲਪੇਟੀ ਜਾਵੇ, ਕਾਗਤ ਕਤਾਬਾਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਥੈਲਾ, ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਖਾਸ ਵਕਤ ਪਿੱਛੋਂ ਖਾਧ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲੇ ॥

ਬਸਤੀ, ਸ:—ਘਰ, ਪਿੰਡ, ਵੱਸੋਂ, ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿਣ ॥

ਬਸੰਤੀ, ਵਿ:—ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ । ਸ:—ਪੀਲੇ ਕੱਪੜੇ ॥

ਬਸਤੁ, ਬਸਤੂ, ਸ:—'ਬਸਤ' ਵੇਖ ॥

ਬਸਥਾ, ਸ:—ਸਮਾਂ, ਵੇਲਾ, ਉਮਰ, ਹਾਲਤ ॥

ਬਸਰਾ, ਪੁ:—ਚੇਹਰਾ, ਮੂੰਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਬੰਸਰੀ, ਸ:—ਵੰਝਲੀ, ਮੁਰਲੀ ॥

ਬੰਸਲੋਚਣ, ਸ:—ਇਕ ਹਿੰਦੀ ਦੁਆ, ਤਬਾਸ਼ੀਰ ॥

ਬੰਸੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਬੰਸੀ ਜਾਂ ਫੇਰੇ ॥

ਬਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵੱਸੋਂ ਕਰਨੀ, ਜੰਗਲੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ ॥

ਬਸਾਖ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਬਸਾਖੀ, ਸ:—ਵਿਸਾਖ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ, ਡਾਂਗ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ॥

ਬਸਾਤ, ਸ:—ਜਾਇਦਾਦ, ਪੂੰਜੀ, ਸਮਰਥਾ, ਚੌਪੜ ॥

ਬਸਾਤੀ, ਬਸਾਤੀਆ, ਪੁ:—ਜੋ ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਚੇ, ਫੇਰੀ ਵਾਲਾ ॥

ਬਸਾਰ, ਸ:—ਹਲਦੀ ॥

ਬਸਿੱਠ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ॥

ਬੰਸੀ, ਬੰਸੀਆ, ਵਿ:—ਬੰਸ ਜਾਂ ਕੁਲ ਵਾਲਾ (ਕਬੀਰ ਬੰਸੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੰਸੀ, ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ ।

ਬਸੀਠ, ਪੁ:—ਵਿਚੋਲਾ, ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲੀ ।

ਬਸੀਲਾ, ਪੁ:—'ਵਸੀਲਾ' ਵੇਖ ।

ਬਸੀਵਾਂ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਬੰਨਾ ॥

ਬਸੂਆਂ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦਾ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ।

ਬਸੂਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝਾੜੀ ॥

ਬਸੂਲਾ, ਪੁ:, **ਬਸੂਲੀ,** ਸ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ, ਤੇਸਾ ॥

ਬਸੇਖ, ਵਿ:—ਖਾਸ, ਵਧੀਕ, ਜ਼ਿਆਦਾ ॥

ਬਸੇਖਤਾ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਵਧੀਕੀ, ਖਾਸ ਗੁਣ ॥

ਬਸੇਬਾ, ਪੁ:—ਵਾਸਾ, ਵੱਸਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਸਤੀ ॥

ਬਸੇਰਾ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਡੇਰਾ, ਆਲ੍ਹਣਾ ॥

ਬਸੋਂ, ਸ:—ਆਬਾਦੀ, ਬਸਤੀ, ਡੇਰਾ ॥

ਬਸੋਆ, ਪੁ:—ਬਸਾਖੀ, ਗਰਮੀ ਦੀ ਰੁੱਤ ਦਾ ਮੁੱਢ ॥

ਬਹਣ, ਪੁ: ਸ:—ਵਾਂਗੂ ਵਗਾਉਣਾ [illegible] ਪੰਧ ਰੱਖ

ਬਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਬਹੱਤਰ, ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਸੱਤਰ।

ਬਹੱਤਰਮਾਂ (ਵਾਂ) ਵਿ:—ਬਹੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬਹੱਤਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਬੁਢਾਪੇ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਵੇ, ਸੱਤਰਾ ਬਹੱਤਰਾ ॥

ਬਹਤੇਰਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਬਾਹਲਾ

ਬਹਰ, ਪੁ:—ਬਹਾਉ, ਛੰਦ ਦੀ ਬਣਾਵਟ।

ਬਹਾਉ, ਪੁ:—ਵਹਿਣ ਜਾਂ ਰੁੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਾਉਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਖੂਹ 'ਵੇਖ' ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰੱਸਾ ਥੱਲੇ ਕਰਨਾ, ਬਠਾਉਣਾ ॥

ਬਹਾਉ, ਵਿ:—ਜੋ ਵਗ ਸੱਕੇ, ਜੋ ਵਹਿਆ ਜਾ ਸੱਕੇ ॥

ਬਹਾਈ, ਸ:—ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਹਾਂਗਾ, ਪੁ:
ਬਹਾਂਗੀ, ਸ: } ਭਾਰ ਦਾ ਬਹਿੰਗਾ।

ਬਹਾਦਰ, ਵਿ: ਪੁ:—ਸੂਰਬੀਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ਦਲੇਰ।

ਬਹਾਦਰੀ, ਸ:—ਦਲੇਰੀ, ਹੌਸਲਾ, ਸੂਰਮਤਾਈ ॥

ਬਹਾਦਰੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਮੁਰਕੀਆਂ।

ਬਹਾਨੜਾ
ਬਹਾਨਾ } ਪੁ:—ਟਾਲ ਮਟੋਲਾ, ਉਜਰ, ਹਿਕਮਤ, ਵਸੀਲਾ ॥

ਬਹਾਰ, ਸ:—ਬਸੰਤ, ਸੁਹੱਪਣ, ਮਜ਼ਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਰਸ, ਰੁੱਤ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਛਿਟੀ,

ਬਹਾਰ ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਬਹਾਰੀ, ਵਿ:—ਬਹਾਰ ਦਾ, ਰੁੱਤ ਦਾ।

ਬਹਾਰੀ (ਰੁ), ਸ:—ਬੌਹਕਰ, ਝਾੜੂ (ਵੇਲਾ, ਫੇਰਨੀ)।

ਬਹਾਰੀ ਫਿਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਖ ਨ ਰਹਿਣਾ।

ਬਹਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਠਾਉਣਾ, ਥਾਪਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬਹਿਆ, ਵਿ:—ਪਿਛਲਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸੱਜਰਾ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹਿਸ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਤਕਰਾਰ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਰਥ, ਚਰਚਾ ॥

ਬਹਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਨਾ, ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ, ਬਹਿਸ ਕਰਨੀ ॥

ਬਹਿਸ਼ਤ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸੁਰਗ

ਬਹਿਸ਼ਤਣ, ਸ:
ਬਹਿਸ਼ਤੀ, ਪੁ: } ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਮਾਸ਼ਕੀ ॥

ਬਹਿਸ਼ਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਸ਼ਕੀ (ਹੱਸੇ ਦਾ ਬਚਨ) ।

ਬਹਿਕ, ਸ:—ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਡੰਗਰ ਚੁਰਦੇ ਫਿਰਨ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ (ਉੱਠ ਨਾ ਸਕਣਾ) ॥

ਬਹਿਕ ਜਾਣਾ
ਬਹਿਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੱਸਣਾ, ਭੁੱਲਣਾ, ਪਥਾਂ ਖਾਣਾ, ਨਿਰਾਸ ਹੋਣਾ, ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ॥

ਬਹਿਕਲ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਪਸ਼ੂ ਬਹਿ ਰਹੇ, ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਬਹਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਘੁਸਾਉਣਾ ॥

ਬਹਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਬਹਿੰਗੀ ॥

ਬਹਿੰਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੱਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਭਾਰ ਪਾਕੇ ਮਾਹਰੇ ਢੋਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਣ ਲੱਗਣਾ, (ਪਾਣੀ), ਬਦੀਆਂ ਵਿਚ ਫਸਦੇ ਜਾਣਾ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਪਤਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਾ ।

ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠਣਾ, ਵਗਣਾ, ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਣਾ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਗਿਰਨਾ ॥

ਬਹਿਣ, ਪੁ:—'ਵਹਿਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਗਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਡੁੱਬਣਾ ਬੈਠਣਾ ॥

ਬਹਿਣੋਈ, ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹਿਤਰ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ (ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ)।

ਬਹਿਮ
ਬਹਿਮਣ
ਬਹਿਮੀ } 'ਵਾਹਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਹਿਰ, ਪੁ:—ਕਾਮ, ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ, ਛੰਦ ਦਾ ਤੋਲ ॥

ਬਹਿਰਾ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਨੌਕਰ (ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ) ।

ਬਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਹੋ ॥

ਬਹਿਰੀ, ਸ:—ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ ॥

ਬਹਿਲ
ਬਹਿਲੀ } ਸ:—ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ॥

ਬਹਿਲਵਾਨ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹਿਲ ਟੋਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਹਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਪਰਚਣਾ ॥

ਬਹਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਬਹਿੜਾ, ਪੁ: } ਵੱਛਾ, ਵੱਛੀ, ਛੋਟਾ ਪਸ਼ੂ ।
ਬਹਿੜ (ੜੀ), ਸ: }

ਬਹੀ, ਸ:—ਹੱਟੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਲੇਖ ਦੀ ਲੰਮੀ ਪੋਥੀ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਚਿਰ ਦੀ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਸਜਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਬਹੀ ਖਾਤਾ, ਪ:—ਲੇਖੇ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ (ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ) ।

ਬਹੀਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੋਰੀ ਰਾਹੋਂ ਘਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇ, ਨਾਲੀ, ਟੂਟੀ ॥

ਬਹੀਰ, ਸ:—ਭੀੜ, ਫੌਜ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਜੋ ਕੱਠਾ ਜਾਵੇ, ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਜੋ ਲੋਕ ਟੁਰਨ ॥

ਬਹੁ, ਪ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ (ਮਾਰਨਾ) ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਕਈ ॥

ਬਹੁ ਗੁਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੁਣ ਹੋਣ, ਜੇਹੜਾ ਛਾਂਟਾ ਕਈ ਕੰਮ ਆਵੇ ।

ਬਹੁ ਦਰਸੀ, ਪੁ:—ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਕਲੀਆ ।

ਬਹੁ ਬਚਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੱਸੇ ।

ਬਹੁ ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਬਹੁ ਬਿਦ, ਵਿ:—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿਆਣਾ ॥

ਬਹੁ ਰੰਗੀ, ਵਿ:—ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਕਈ ਤਰਾਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ।

ਬਹੁ ਰੂਪੀ } ਪ:—ਕਈ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ।
ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ }

ਬਹੁ ਭੁਜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤੀਆਂ ਭੁਜਾ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ

ਬਹੁਟ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਬਹੁੱਟਾ, ਪੁ:—ਡੋਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬਹੁਟੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ, ਵਹੁਟੀ, ਤੀਮਤ ॥

ਬਹੁਤ, ਵਿ:—ਢੇਰ, ਬਾਹਲਾ, ਕਈ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ, ਆਮ ਤੌਰ ਪੁਰ ॥

ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਪੁ:—ਧਨ ਪਦਾਰਥ, ਚੋਖਾ ਮਾਲ ॥

ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਵਿ:—ਢੇਰ ਸਾਰਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ॥

ਬਹੁਤਾ, ਵਿ:—ਚੋਖਾ, ਢੇਰ, ਬਾਹਲਾ, ਕਈ ॥

ਬਹੁਤਾ ਸਾਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ।

ਬਹੁਤਾਇਤ } ਸ:—ਬਹੁਤ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥
ਬਹੁਤਾਤ }

ਬਹੁਤੇਰਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤਾ, ਬਾਹਲਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ॥

ਬਹੁੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ, ਓੜਕ ਨੂੰ, ਅਗੇ, ਮੁੜ ਕੇ।

ਬਹੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਕੇ ਆਉਣਾ, ਪੁੱਜਣਾ, ਪਹੁੰਚਣਾ ॥

ਬਹੂ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਨੂੰਹ, ਘਰ ਵਾਲੀ ॥

ਬਹੂ ਬੇਟੀ, ਸ:—ਧੀ ਭੈਣ; ਘਰ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ॥

ਬਹੂਸ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ, ਅਹਮਕ ।

ਬਹੂਣਾ, ਵਿ:—ਲੋੜ ਵੰਦਾ, ਗਰੀਬ, (ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ) ਰਹਿਤ ॥

ਬਹੈਤਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਢੋਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਬਹੇਲ, ਸ:—ਨਿਕੰਮੀ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਬਹੇੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆਈਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਬਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇਸਾ ॥

ਬਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ॥

ਬਕ, ਪੁ:
ਬਕ ਬਕ, ਪੁ: } ਬੇ ਫੈਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਗੱਪਾਂ, (ਬਕ-ਬਕ ਕਰਨਾ)॥

ਬੱਕ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਫਲ ਦਾ ਛਿੱਲੜ ॥

ਬੈਂਕ
ਬੈਂਕ ਘਰ } ਪੁ:—ਰੁਪਏ ਦਾ ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ॥

ਬਕਸ, ਪੁ:—ਸੰਦੂਕ ਪੇਟੀ ॥

ਬਕਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਫ਼ਤ ਦੇਣਾ, ਖ਼ੈਰਾਤ ਕਰਨੀ, ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਬਕਸ਼ਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਫ਼ ਕਰਾਉਣਾ, ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਬਕਸ਼ੀ, ਪੁ:—ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਤਲਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਜਰਨੈਲ ।

ਬਕਸ਼ੀਸ਼, ਪੁ:—ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਖ਼ੈਰਾਤ, ਦਾਨ ਮਾਫ਼ੀ ॥

ਬਕਸੂਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤਸਮੇ ਜਾਂ ਫ਼ੀਤੇ ਕੱਸਦੇ ਹਨ।

ਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਫੈਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਗੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਆਖਣੀਆਂ ।

ਬਕਤਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਉਪਦੇਸ਼ਕ, ਗਾਲੜੂ ॥

ਬਕ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੱਚ ਬੋਲ ਦੇਣਾ ॥

ਬਕਬਕਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੀ ਘਿਰੇ ॥

ਬਕ ਬਕਾਉ, ਪੁ:
ਬਕ ਬਕਾਟ, ਸ: } ਬੇ ਫੈਦਾ ਗੱਲਾਂ, ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬਕਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਗੜ ਬੜ ਹੋਣੀ, ਜੀ ਘਿਰਨਾ ॥

ਬਕਬਕੀ, ਸ:—ਜੀ ਦਾ ਘਿਰਨਾ ਜਾਂ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ (ਆਉਣਾ) ॥

ਬਕਰ, ਬੱਕਰ } ਪੁ:—ਬੱਕਰਾ (ਬਕਰ ਕਸਾਇਣ ਜ ਕਸਾਈ = ਜਹੜੀ ਕਸਾਇਣ ਜਾਂ ਕਸਾਈ ਬਕਰੇ ਮਾਰੇ)।

ਬਕਰਾ, ਬੱਕਰਾ } ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਨਵਰ ਜਿਸਦਾ ਮਾਸ ਬਹੁਤ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਬਕਰਾਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੁਕਰਾਲਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਬਕਰੀ, ਬੱਕਰੀ, } ਸ:—ਬੱਕਰੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਬਕਰੀਦ, ਸ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਕਰੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਬਕਰੋਟ, ਪੁ: ਸ: —ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ (ਦੀ) ਬਕਰਾ (ਰੀ) ॥

ਬਕਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਪਲਿਆ ਹੋਇਆ ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਗਭਰੂ, ਮਧਰੇ ਕੱਦ ਦਾ ਆਦਮੀ।

ਬਕਰੋਟੀ, ਸ:- ਬਕਰੀ ਦੀ ਵਹਿੜੀ ਮੁਟਿਆਰ ਕੁੜੀ, ਮਧਰੀ ਤੀਵੀਂ।

ਬਕਲਜਾਣਾ, ਬਕਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਬਹੁਤ ਤਿਹਾਏ ਹੋਣਾ

ਬਕਲਾ, ਪੁ:—'ਬਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕਲੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਘੁੰਗਣੀਆਂ ॥

ਬਕਵਾਸ (ਹ), ਬਕਵਾਦ (ਧ), ਬਕਵਾਨ } ਪੁ:—ਬੇ ਹੂਦਾ ਜਾਂ ਫੋਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ...

ਬਕਵਾਸਣ, ਵਾਦਣ, ਧਣ, ਜਾਂ ਦਿਨ, ਇਣ, ਸ: **ਬਕਵਾਸੀ (ਦਾ, ਦੀ, ਦੀ, ਧੀ,)** ਪੁ: } ਬਕਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ (ਲਾ)।

ਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਹੂਦਾ ਬੁਲਾਉਣਾ, ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਾ ਲੈਣੀ ॥

ਬਕਾਇਣ, ਸ:—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਰੁੱਖ, ਧਰੇਕ ॥

ਬਕਾਵਾਦ, ਬਕਾਵਾਦਣ (ਧਣ), ਬਕਾਵਾਦਣ (ਦੀ) } 'ਬਕਵਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕੀ, ਸ:—ਹਰਨ ਦੀ ਬੱਚੀ, ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀ ਘੋੜੀ ॥

ਬਕੀਲ, ਬਕੀਲੀ } 'ਵਕੀਲ', 'ਵਕੀਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕੁਲੀਆਂ, ਸ:—'ਬੱਕਲੀਆਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਕੈਣ, ਸ:—'ਬਕਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਕੋਦ, ਵਿ: —ਗਾਭਣ (ਗਊ ਮੱਝ ਆਦਿਕ)॥

ਬੱਖ, ਸ:—ਵੱਖੀ, ਇਕ ਪਾਸਾ। ਵਿ: —ਅਲਗ, ਜੁਦਾ ॥

ਬੱਖ ਛਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੱਖੀ ਪਰਨੇ, ਇੱਕ ਪਾਸ।

ਬਖਸ਼, ਸ:—ਬਖਸ਼ਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਤਾਕਤ ਜਾਂ ਸੱਤਿਆ।

ਬਖਸ਼ਣ ਜੋਗ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਖਸ਼ਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਰੱਖੇ।

ਬਖਸ਼ਣਾ
ਬਖਸ਼ਾਉਣਾ } 'ਬਕਸ਼ਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਵਿ:—ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ, ਖਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਬਖ਼ਸ਼ੀ
ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ } 'ਬਕਸ਼ੀ' 'ਬਕਸ਼ੀਸ਼' ਵੇਖੋ।

ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਬਖਸ਼ੀ ਦਾ ਦਫਤਰ ਜਿਥੇ ਫੌਜ ਨੂੰ ਤਲਬ ਮਿਲੇ।

ਬਖ਼ਤ, ਪੁ:—ਵਖਤ, ਵੇਲਾ। ਕਿਸਮਤ, ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਧ।

ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਵਿ:—ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ, ਧਨੀ, ਅਮੀਰ॥

ਬਖਤਾਵਰੀ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਧ, ਅਮੀਰੀ।

ਬੱਖਰ, ਪੁ:—'ਵੱਖਰ' ਵੇਖੋ॥

ਬਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਡ ਅਡ ਕਰਨਾ, ਨਿਖੇੜਨਾ

ਬਖਰਾ
ਬੱਖਰਾ } 'ਵਖਰਾ, ਅਤੇ 'ਵੱਖਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਬਖਾ, ਪੁ:—'ਬਖੀਆ' ਵੇਖੋ॥

ਬਖਾਂਹੁੰਦਾ, ਵਿ: ਜਾਂ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਰਾਹ ਤੋਂ ਪਰੇ॥

ਬਖਾਣ, ਪੁ:—ਬਿਆਨ, ਵਰਨਨ, ਪੂਰਾ ਹਾਲ॥

ਬਖਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਣਾ, ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ।

ਬਖਾਧ, ਸ:—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ॥

ਬਖਾਧਣ, ਸ:
ਬਖਾਧੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰੇ।

ਬਖਾਰਾ, ਪੁ:—ਕੋਠੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੋਕਣਾ, ਇਕ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਲਾਲ ਬੂਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ॥

ਬਖਾਰੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਠੜੀ ਜਾਂ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਕੋਠੀ ਇਕ ਮੂੰਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ॥

ਬਖਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਖੀਆ ਕਰਕੇ ਸੀਉਣਾ।

ਬੱਖੀ, ਸ:—'ਵੱਖੀ' ਵੇਖੋ॥

ਬਖੀਆ, ਪੁ:—ਪੱਕੀ ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਸੀਉਣ, ਦੋਹਰਾ ਟਾਂਕਾ॥

ਬਖੀਲ, ਵਿ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਬਖਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਬਖੀਲੀ, ਸ:—ਸੂਮ ਪੁਣਾ, ਕੰਜੂਸੀ, ਲੋਭ, ਬਖਾਧ।

ਬਖੁਦਰ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ।

ਬਖੂਹਾ, ਪੁ:—ਪਿਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਥਾਂ॥

ਬਖੇਰਨਾ, ਵਿ:—ਖਲੇਰਨਾ, ਕੇਰਨਾ, ਇਕ ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਬਖੇੜਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਖੁਆਰੀ, ਪੀੜਾ ॥

ਬਖੇੜੀਆ, ਪੁ:—ਬਖੇੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਬਖੇੜੇ ਹੱਥਾ, ਪੁ: / **ਬਖੇੜੇ ਹੱਥੀ,** ਸ: } ਜੋ ਬਖੇੜਾ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰੇ

ਬਖੇਧ / **ਬਖੇਧਣ (ਧੀ)** } 'ਬਖਾਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਬੱਖੋ ਬੱਖ / **ਬੱਖੋ ਬੱਖੀ** } 'ਵੱਖੋ ਵੱਖ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਗ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਵੱਗ ॥

ਬੰਗ, ਸ:—ਕੱਚ ਜਾਂ ਲਾਖ ਦੀ ਚੂੜੀ, ਕੱਚ ਦੇ ਬਨਾਉਣ ਵਿਚ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਕਮਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਬਗਸੂਆ, ਪੁ:—'ਬਕਸੂਆ' ਵੇਖ ॥

ਬਗਛੁਟ, ਵਿ:—'ਬਾਗ' ਵਿੱਚ 'ਬਾਗਛੁਟ' ਵੇਖੋ

ਬਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਗਣਾ, ਪੁ:—ਮੱਥੇ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਣਾ ਜਾਂ ਗਾਨਾ, ਗਾਗਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਰਸਾ ॥

ਬੰਗੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੂੜੀ ॥

ਬਗਲ, ਪੁ:—ਕੱਛ, ਮੋਢੇ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ, ਪਾਸਾ, ਵਲਗਣ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਕੈਦ, ਬਾੜ, ਹੱਤਾ ॥

ਬਗਲ ਦੇ ਜਾਣਾ / **ਬਗਲ ਹੋਣਾ** } ਕ੍ਰਿ: ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਬਗਲ ਗੰਧ, ਪੁ:—ਕੱਛ ਵਿਚੋਂ ਬੋ ਆਉਣੀ ॥

ਬਗਲ ਤਾੜੀ, ਸ:—ਬਗਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਢੰਗ

ਬਗਲ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਕੰਮ ਬਣਨਾ, ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਗਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰਹਿਣਾ ।

ਬਗਲ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਅਗਾਹਾਂ ਲੰਘਣਾ ॥

ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਦਬਾਉਣਾ (ਮਾਰਨਾ) / **ਬਗਲ ਮਾਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਛ ਥੱਲੇ ਲੁਕਾ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਬਗਲ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ / **ਬਗਲੇ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜੱਫੀ ਪਾਉਣੀ

ਬਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਟਕਾਉਣ ਲਈ ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਕੇ ਅਗਾਂਹ ਲੰਘ ਜਾਣਾ । ਵਲਣਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਗਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਿੱਟਾ ਪੰਖੇਰੂ, ਮੱਛੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਗਲਾ ਭਗਤ, ਪੁ:—ਪਖੰਡੀ, ਜੋ ਵਿਖਾਵੇ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ॥

ਬੰਗਲਾ, ਪੁ:—'ਬੰਗੁਲਾ' ਵੇਖ ॥

ਬਗਲੀ, ਸ:—ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਭਿੱਛਿਆ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬਗਜ਼, ਸ: —ਕ ਘਾਹ ਜਿਸਦਾ ਮੋਟਾ ... ਰਸ, ਲਾਲ ਚੌਲ।

ਬੱਗਾ, ਵਿ: ਚਿੱਟਾ, ਸਫੈਦ ॥ ਪੁ:—ਚਿੱਟਾ ਬਲਦ ਰੂੰਮੀ।

ਬਗਾਹ ਮਾਰਨਾ / ਬਗਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:— ... ਸਟਣਾ।

ਬਗਾਨਾ, ਵਿ:—ਓਪਰਾ, ਪਰਾਇਆ, ਗੈਰ।

ਬਗਾਰ, ਸ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲੈਣਾ।

ਬਗਾਰ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ... ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ।

ਬੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣਾ।

ਬਗਾਰੀ, ਪੁ:—'ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ' ਜਬਰਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਬਗਾਰੀ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਕੰਮ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਪਕੜਨਾ

ਬੰਗਾਲਣ, ਸ:—ਬੰਗਾਲੇ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲੀ॥

ਬੰਗਾਲਾ, ਪੁ:—ਪੂਰਬ ਵਲ ਇਕ ਉੱਘਾ ਦੇਸ॥

ਬੰਗਾਲੀ, ਪੁ: ਸ:—ਬੰਗਾਲ ਦਾ ਵਾਸਨੀਕ, ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਾ (ਬੀਨ ਬਜਾਕੇ)॥

ਬਗਿਹਾੜ / ਬਗਿਹਾੜੀ } 'ਬਘਿਆੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਬੱਗੀ, ਸ: ਬੱਘੀ ਵੇਖੋ

ਬਗੀਚਾ, ਪੁ: / **ਬਗੀਚੀ,** ਸ: } ਛੋਟਾ ਬਾਗ, ਫੁਲਵਾੜੀ॥

ਬਗੁੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਹੁ ਹੰਢ ਕਰਕੇ ਔਖ ਹੋਣਾ।

ਬਗੁਣੇ, ਪੁ: ...ਗਾਰਾ ਵੇਖੋ।

ਬਗੁਲਾ / ਬਗੁਲਾ / ਬਗੁਲੀ } 'ਬਗਲਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ'।

ਬਗੁਲਾ, ਪੁ:—ਸਾਹਰਾਂ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਉੱਪਰਲਾ ਚੁਬਾਰਾ॥

ਬੰਗੁਲੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਬੰਗਲਾ।

ਬਗੂੜੀ / ਬੰਗੂੜੀ } ਸ:—ਗੀਨੇ ਕੰਢ ਦਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖਾ

ਬਗੈਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਿਨਾਂ, ਬਾਝੋਂ, ਛੱਡਕੇ ਸਣੇ।

ਬਗੋਚਾ, ਪੁ:—ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਖ ਹੋਵੇ (ਅਚਿੰਤਾ)।

ਬਗੋਣਾ / ਬੰਗੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਏਮਾਣਨਾ॥

ਬੱਘੱਤੀ / ਬਘਤਾਈ } ਸ:—ਬਰਛੀ ਆਦਿਕ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਬਘ ਬਘ ਕਰਨਾ / ਬਘ ਬਘਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚ ਸੁਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਅਵਾਜ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ॥

ਬਘ ਬਘਾਟ, ਪੁ:—ਬਘ ਬਘ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੱਘਮਾਂ, ਪੁ:
ਬੱਘਮੀ, ਸ: } 'ਬੱਘਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਘਾਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਾਲਾ ਪੁਆਕੇ ਤੜਕਾ ਲੁਆਉਣਾ ॥

ਬਘਾਰ, ਪੁ:—ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਘੇਉ ਪੰਘਾਰਿਆ ਹੋਂਦਾ।

ਬਘਾਰ ਦੇਣਾ
ਬਘਾਰਨਾ
ਬਘਾਰ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਸਾਲਾ ਪਾਕੇ ਘਿਉ ਵਿਚ ਤੜਕਣਾ ॥

ਬਘਿਆੜ
ਬਘਿਯਾੜ } ਪੁ:—ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾੜ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ, ਜਿਸ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੱਲਣ ਉੱਤੇ, ਬੈਲ ਦੇ ਧੁਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਾ ॥

ਬਘਿਆੜ
ਬਘਿਜਾੜੀ } ਪੁ:—ਤੋਪਖਾਨੇ ਮਰੋਰ ਦੀ ਮਰੰਮਤ, ਸੁਰੱਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਲੀ, ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵੇਲਣੇ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਬਘਿਆੜੀ ਚਾੜ੍ਹਨੀ = ਲਾਉਣੀ)।

ਬੱਘੀ, ਸ:—ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਬੱਘੂ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ, ਅਹਿਮਕ, ਮੂਰਖ, ਹਉਆ ॥

ਬਘੂਤਰ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਬਘੇਲ, ਪੁ:—ਚਕੋਰਾਂ ਬਟੇਰਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜੋਹੜਾ ਜਨੌਰ ਹਾਰ ਕੇ ਨੱਠ ਜਾਵੇ, ਭੱਜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਘੇਲਾ ਪੁ:
ਬਘੇਲੀ ਸ: } ਬਾਘ ਜਾਂ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਬੱਚੇ, ਪੁ:—ਮੱਛੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਆਂਡੇ, ਸ ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ, ਬਾਲਕ ॥

ਬੱਚੇ ਕੱਚੇ, ਪੁ:—ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ, ਛੋਟੇ ਆਂਡੇ।

ਬੈਂਚ, ਸ:—ਬਹਿਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਮੇਜ਼, ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਟੋਲੀ।

ਬਚਕ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਮੂੰਹ ਘੁੱਟ ਘੁੱਟ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਮਰਕ ॥

ਬਚਕਾਨਾ ਪੁ:
ਬਚਕਾਨੀ ਸ: } ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜੁੱਤੀ।

ਬਚ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਚ ਰਹਿਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁੱਟਣਾ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ, ਰੁਕਣਾ, ਹਟਣਾ।

ਬੱਚਤ, ਸ:—ਜੋ ਰਕਮ ਬਚ ਰਹੇ, ਲਾਹਾ, ਨਫ਼ਾ।

ਬਚਨ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਵਾਕ, ਬਾਣੀ, ਇਕਰਾਰ।

ਬਚਨ ਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਚਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਚਨ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕਰਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ।

ਬਚਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕਰਾਰ ਕਰਾਉਣਾ।

ਬਚ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ, ਬਚਣਾ।

ਬੱਚ ਪੁਣ,(ਣਾ), ਪੁ:
ਬਚਵਾਈਂ, ਸ: } ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਬੱਚਲ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ, ਜਾਹਲ ॥

ਬੱਚਣ ਵਾਲ, ਪੁ: ਸ:—ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਬੱਚੇ ਹਨ।

ਬਚੜਾ, ਪੁ:
ਬਚੜੀ, ਸ:
ਬਚੜ, ਪੁ: } ਬਾਲਕ ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ, ਅਵਾਣਾ ਮਾਸੂਮ ॥

ਬਚਾ, ਪੁ:—'ਬਚਾਉ' ਵੇਖੋ।

ਬਚਾ
ਬੱਚਾ } ਪੁ:—ਬਾਲ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮੁੰਡਾ, ਅਲ੍ਹੜ, ਸਿਧਾ।

ਬਚਾਉ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣਾ॥

ਬਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਕੀ ਰਖਣਾ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨੀ, ਧਨ ਜੋੜਨਾ ॥

ਬਚਾਊ, ਪੁ:—ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ ॥

ਬਚਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਬੱਚੀ, ਸ:—ਧੀ, ਲੜਕੀ, ਖੰਘਰ (ਲਾਉਣਾ) ਗਾਲੀ ਗੰਢ ਦੀ ਖੇਡ ਦੀ ਵਾਰੀ ॥

ਬੱਚੂ ਪੁ:—ਬਚੜਾ, ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਬਚੂੰਗੜਾ, ਪੁ:
ਬਚੂੰਗੜੀ, ਸ: } ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)।

ਬਚੋਲਾ, ਪੁ:
ਬਚੋਲੀ, ਸ: } ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲ ਆਦਿਕ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਛੜਾ, ਪੁ:
ਬਛੜੀ, ਸ: } ਗਾਊ ਦਾ ਬੱਚਾ।

ਬਛ੍ਰੂ, ਪੁ:
ਬਛਾ, ਪੁ:
ਬਛੀ, ਸ: } ਗਾਊ ਦਾ ਬੱਚਾ।

ਬਛਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਿਛਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਛਾਈ, ਸ:—'ਵਿਛੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਛੀਕ, ਸ:—ਧੰਨੇ ਬੱਛੀਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ॥

ਬਛੀਕੀਯਾ, ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਦਾ ਵੱਗ ॥

ਬਛੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਛੜਨਾ, ਕਿਸੇ ਸ਼ੈ ਦੀ ਥੁੜ ਹੋਣੀ।

ਬਛੇਰਟਾ, ਪੁ:
ਬਛੇਰਟੀ, ਸ:
ਬਛੇਰਟੂ, ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ਬਛੇਰਾ ਜਾਂ ਬਛੇਰੀ।

ਬਛੇਰਾ, ਪੁ:
ਬਛੇਰੀ, ਸ: } ਘੋੜੀ ਦਾ ਬੱਚਾ।

ਬੱਜ, ਪੁ:—ਅੰਗ ਹੀਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਲੰਕ ਲੱਗੇ, ਦੋਸ਼, ਘਾਟਾ, (ਲਗਣਾ), ਨੁਕਸਾਨ (ਪੈ ਜਾਣੀ) ॥

ਬਜਣਾ
ਬੱਜਣਾ } 'ਵੱਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਬਾਜਾ, ਜੋ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੇ, ਹੁੱਕਾ ॥

ਬਜੰਤ੍ਰਣ, ਸ:
ਬਜੰਤ੍ਰੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੇ ॥

ਬਜਨ, ਪੁ:—ਤੋਲ, ਭਾਰ,

ਬਜਨਦਾਰ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ ।

ਬਜਨੀ, ਸ:—ਖੇਤ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਸਤੇ ਅਲਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਬੰਜਰ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਕਰੜਾ, ਜੋ ਦਾਨ ਔਖਾ ਪਵੇ ॥

ਬੰਜਰ, ਵਿ:—ਕੱਲਰੀ ਧਰਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਉੱਗੇ ॥

ਬਜਰ ਬੱਟੂ, ਪੁ:—'ਠਜਰ ਵੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜਰਾ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ

ਬਜਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਬਾਜਾ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਪੁਕਾਰਨਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਣਾ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕੰਮ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ॥

ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਜੀ ਕਰੇ ਉਹ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ॥

ਠੋਕ ਬਜਾਉਣਾ
ਠੋਕ ਬਜਾਕੇ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੜਕਾ [illegible] ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਪਰਖਣਾ ।

ਬੇਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜਾਈਂ ਗੁਆਉਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ

ਬੱਜਾਇਤਾ, ਵਿ:—ਬੱਜ ਵਾਲਾ ਟੁੰਡਾ ਹੋਯਾ, ਅੰਗ ਹੀਣ ।

ਬਜਾਕ, ਪੁ:—ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਜ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ । ਖੰਨੂੰਆਂ ਦੀ ਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਬਜਾਜੀ, ਸ:—ਬਜਾਜ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਜਾਜ ਦੀ ਹੱਟ ਦਾ ਮਾਲ ॥

ਬਜਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਗਲੀ ਜਾਂ ਸੜਕ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਕਣ, ਮੰਡੀ ॥

ਬੱਜਾ ਟੱਡਾ, ਵਿ:—'ਬੱਜਾਇਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਜਾਰੀ, ਵਿ:—ਬਜਾਰ ਦਾ (ਦੀ) ।

ਬਜਾਰੀਆ, ਪੁ:—ਬਜਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਜਾਰੂ, ਪੁ:—ਬਜਾਰ ਦਾ (ਦੀ) ।

ਬਜਾਰੂ ਖਬਰ, ਸ:—ਜੋ ਖਬਰ ਬਜਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਡੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ ।

ਬਜਾ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, ਕੰਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਜੁਰਗ, ਵਿ:—ਵੱਡਾ ।

ਬਜੁਰਗੀ, ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ।

ਬਜੋਗ, ਪੁ:—ਵਿਛੋੜਾ, ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ (ਹੋਣਾ) ।

ਬਜੋਗੀ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਵਿੱਛੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੰਝ, ਵਿ:—ਸੌਂਢ (ਨੀਮਤ) ।
ਪੁ:—ਬਾਂਸ ॥

ਬੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣਾ, ਫੱਸਣਾ, ਕੈਦ ਹੋਣਾ ॥

ਬੰਸਲੀ, ਬੰਸੁਲੀ } ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ॥

ਬੱਟ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਭਾਉ, ਚੁੰਮ, ਵੈਰ, ਗੁੱਸਾ, ਮੋੜ, ਝਰੜੀ, ਵਿੱਚ ਦੇ ਮਰੋੜ, ਦਾਲ ਦੀ ਕਰੜਾਈ (ਨਾ ਗਲਣ ਕਰਕੇ)॥

ਬਟਣਾ, ਪੁ: / **ਬਟਣੀ,** ਸ: / **ਬਟਣ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਰੱਸੇ, ਰੱਸੀ, ਜਨੇਊ ਆਦਿਕ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਲਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਬਦਲਣਾ ਵੇਚ ਕੇ ਰਕਮ ਲੈਣੀ॥

ਬੱਟਤ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਕੇ ਜੋ ਰਕਮ ਹੱਥ ਆਵੇ॥

ਬਟਨ, ਪੁ:—ਗੁਦਾਮ, ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਘੁੰਡੀ॥

ਬਟਨਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਵੇਸਣ ਤੇਲ ਆਦਿਕ॥

ਬੱਟਪਾੜ, ਪੁ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਡਾਕੂ, ਧਾੜਵੀ॥

ਬਟਪਾੜੀ, ਸ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲੁੱਟ ਪਏ ਧਾੜਾ, ਡਾਕਾ॥

ਬਟਲੋਹ, ਪੁ: / **ਬਟਲੋਹਾ,** ਪੁ: } ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੇਗਚਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋ ਮਣ ਚੀਜ਼ ਰਿੱਝ ਸੱਕੇ॥

ਬਟਲੋਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਟਲੋਹਾ॥

ਬੱਟਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੇ ਭਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਕੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕੇ ਦੂਜੇ ਛਾਬੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤੋਲੀਦਾ ਹੈ, ਪੱਥਰ, ਕਾਟ, ਦਸਤੂਰੀ, ਬਦਲਾ, ਘਾਟਾ (ਦੇਣਾ, ਲੱਗਣਾ, ਲਾਉਣਾ), ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ।

ਬੱਟਾ ਸੱਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈਣੀ ਆਪਣੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੁੜੀ ਵਿਆਹ ਲਿਆਉਣੀ।

ਬੱਟੇ ਖਾਤੇ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ॥

ਬਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਾਉਣਾ, ਬੱਟ ਜਾਂ ਵਲ ਦੁਆਉਣਾ॥

ਬਟਾਊ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਟਾਉਣ ਦਾ ਲਾਹਾ, ਰਾਹੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਬਟਾਇਆ ਜਾ ਸੱਕੇ॥

ਬਟਾਈ, ਸ:—ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦੀ ਵੰਡ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਲੈਣਾ, ਫਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਾਟ, ਦਸਤੂਰੀ, ਬੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ॥

ਬਟਾਂਦਰਾ, ਪੁ:—ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਵਟਾ ਲੈਣਾ, ਬਦਲ, ਵੱਟਾ ਸੱਟਾ॥

ਬਟਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬਟਿਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਧੀ ਦਾ ਸਾਕ ਦੇ ਕੇ ਉਹਦੇ ਬਦਲੇ ਨੂੰਹ ਵਿਆਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬੱਟਾ ਸੱਟਾ ਕਰੇ॥

ਬੱਟੀ, ਸ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਬੱਤੀ, ਪੰਜ ਸੇਰ ਦਾ ਤੋਲ, ਨਿੱਕਾ ਬੱਟਾ, ਗੋਲੀ॥

ਬਟੂਆ, ਪੁ:—ਤਣਾਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਿੱਕੀ ਥੈਲੀ, ਖੀਸਾ ॥

ਬਟੇਹਰੀ, ਸ:—ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜੰਞ ਵਾਸਤੇ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜੋ ਰਸਦ ਡੇਰੇ ਪੁਰ ਆਵੇ ।

ਬਟੇਰ, ਪੁ:
ਬਟੇਰਾ, ਪੁ:
ਬਟੇਰੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬੰਟੈਤ, ਪੁ:—ਬੰਡਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਟੋਹਲੀ, ਸ:—ਬਟੇਰੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬੱਠਲ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਬੱਠਲੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਬਠਾਉਣਾ
ਬਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ: 'ਬਿਠਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਡ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਜੀ, ਘੀਆ ਵਰਗੀ ॥

ਬੰਡ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਛਿਲਕਾਂ ਸਮੇਤ, ਦੁਆਵਾਂ ਆਦਿਕ ਪੀਹਣ ਵਿਚ ਜੋ ਟੋਟੇ ਬਚ ਰਹਿਣ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਵਧਦਾ ਹੈ ॥
ਸ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਿੱਸਾ

ਬੰਡ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਡਣਾ, ਹਿੱਸੇ ਕਰਨਾ ॥

ਬੁੰਡ ਬੰਡਾਉ (ਬੰਡ) ਪੁ:—ਬਹੁਤੀ ਬਾਣੀ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕਮ ॥

ਬੜਹੰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ, ਗੀਤ ॥

ਬੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿੱਸੇ ਕਰਨੇ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ॥

ਬੜ ਨਾਮਾ
ਬੜ ਨਾਵਾਂ } ਪੁ:—ਕਿੱਸੇ ਵੱਡੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਾਲਾ ॥

ਬੜਨਾਮੀ (ਵੀਂ) ਸ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਦੇ ਨਾਉਂ ਵਾਲੀ ॥

ਬੜ ਫੂਲਕੀ
ਬੜ ਫੂਲੀ } ਸ:—ਬਹੁਤ ਖਰਚ ਕਰਨਾ, ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ ॥

ਬੜ ਬੋਲ, ਸ:
ਬੜ ਬੋਲਾ, ਪੁ:
ਬੜਬੋਲੀ, ਸ: } ਜੋ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ, ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ॥

ਬੜਾ, ਵਿ:—ਬਡਾ, ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਬੰਡਾ, ਪੁ:—ਬੰਡ, ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ ॥

ਬੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਬੰਡਾਈ, ਸ:—ਬੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬੜਾਣਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਕਣਕ

ਬੜਾਰੇ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਾਲ ॥

ਬੜਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ।

ਬੜਾਰੂ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਵੱਡਾ ॥

ਬੰਡਾਵਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਨੂੰ ਬੰਡਾ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੜਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹੁਣਾ, ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ॥

ਬੜਿਆਈ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਸੋਭਾ, ਮਾਣ, ਤਰੀਫ ॥

ਬੜਿਰਾਂਡ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਮੋਟਾ ਪਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਸੂ ॥

ਬੰਡੀ, ਸ:—ਲੰਮੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੀ ਫਤੂਹੀ ।

ਬੜੀਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੜਿਆਉਣਾ, ਸਲਾਹੁਣਾ ॥

ਬਡੇਰਾ, ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਬਜ਼ੁਰਗ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਬੜਾ ॥

ਬਡੌਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਬਣੌਟ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਬੱਢ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦੀ ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਸਿਰੇ ਜਾਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਜਾਣ, ਟੋਟਾ, ਚੀਰ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਬੱਢ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਟੱਕ ਮਾਰਨਾ

ਬੰਢ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟ ਕੇ ਅੱਡ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਬੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ, ਟੱਕ ਮਾਰਨਾ, ਖੱਟਣ, ਕਮਾਉਣਾ ॥

ਬਢਲ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫਲ ।

ਬਢਵਾਉਣਾ
ਬਢਵਾਈ } 'ਬਢਾਉਣਾ, 'ਬਢਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਬੱਢਾ, ਪੁ:—ਬੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚੀਰ, ਫੱਟ ॥

ਬਢਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਢਣ ਜਾਂ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਢਾਈ, ਸ:—ਫਸਲ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਬਢਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਮਾਰਨ ਵੱਢਣ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬੱਢੀ, ਸ:—ਜੋ ਰੁਪਯਾ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਨਹੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਖਾਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਬੱਢੂ, ਪੁ:—'ਬੱਢ' ਵੇਖੋ ।

ਬੱਢੂ, ਪ: ਬੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੱਢੂ ਖਾਊਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ॥

ਬਣ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਬੀਆਬਾਨ ॥

ਬਣਚਰ
ਬਣ ਪਸੂ } ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਬਣ ਬਣ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਜਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ ॥

ਬਣ ਬਜੀਰ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਬਣ ਬਣਾਸਤੀ, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਫਲ ਆਦਿਕ ।

ਬਣਬਾਸ
ਬਣਵਾਸ } ਪੁ:—ਬਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਣਬਾਸਣ
ਬਣ ਵਾਸਣ } ਸ: ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ।

ਬਣਬਾਸੀ
ਬਣਵਾਸੀ } ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਣਮਾਣੂ
ਬਣਮਾਨਸ } ਪੁ: —ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਬਣਰਾਜਾ, ਪੁ: —ਜੰਗਲ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸ਼ੇਰ ॥

ਬਣਜ, ਪੁ:—ਬੁਪਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ, ਮਾਲ ਖਰੀਦਣਾ ਅਤੇ ਵੇਚਣਾ ॥

ਬਣਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਖਰੀਦਣਾ, ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਣਜਾਰਣ, ਸ:—'ਬਣਜਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਣਜਾਰਾ, ਪੁ:—ਬੁਪਾਰੀ, ਫਿਰ ਤੁਰਕੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ।

ਬਣਜਾਰੀ, ਸ:—ਬਣਜਾਰਾ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਬਣਜਾਰੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਬਣਜਾਰਣ ॥

ਬਣਤ
ਬਣਤ ਬਣਾ } ਸ: —ਤਿਆਰੀ, ਜੋੜ, ਦੋਸਤੀ, ਮੇਲ, ਢੋਆ ॥

ਬਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਕੰਮ ਹੋਣਾ, ਸਜਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ (ਕੰਮ), ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਬਣਨਾ ਠਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਣਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਕਾਰੀਗਰ ॥

ਬਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ ।

ਬਣਾਹ, ਪੁ:—'ਵਣਾਹ' ਵੇਖੋ ।

ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ, ਵਿ:—ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਪੂਰਾ ॥

ਬਣੌਈ, ਪੁ:—ਬਣਵਈਆ, ਬੇਣ ਦਾ ਘਰਵਾਲਾ ।

ਬਣੇਟਾ
ਬਣੈਤਾ } ਪੁ: ਦਸਤੂਰੀ ਲੈਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦਲਾਲ

ਬੱਤ, ਪੁ:—ਉਥੱਤ, ਕੇ, ਬੇ ਜੋਸ਼ੀ (ਆਉਣਾ), ਚੋਪੜ ਅਤੇ ਛਿਕੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲ (ਪੈਣਾ) ॥
ਸ: —ਫਰੇਬ, ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਰੀ (ਆਉਣੀ ਜਾਂ ਹੋਣੀ), ਅਟਕਲ, ਉਸਤਾਦੀ, ਵੱਲ ॥

ਬੱਤ ਸਿਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਰਾਸ ਆਉਣਾ ॥

ਬੱਤਕ
ਬਤੱਖ } ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੁਰਗਾਬੀ ।

ਬੱਤਰ, ਸ:-ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ, ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ॥

ਬਤਰਨੀ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਨਦੀ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਦੀ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਸਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਗਊ ਮਨਸੀ ਜਾਵੇ ॥

ਬੱਤਰ੍ਹੀ, ਵਿ:-ਬੱਤੀ, ਤੀਹ ਤੇ ਦੋ ॥

ਬਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲਾ ਟਪਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ, ਸੈਲ ਕਰਨੀ ।

ਬਤਾਊਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ਵੈਂਗਣ ॥

ਬਤਾਸਾ, ਪੁ:—'ਪਤਾਸਾ' ਵੇਖੋ ।

ਬੱਤੀ, ਸ:—ਦੀਵੇ ਦੀ ਵੱਟੀ ।
ਵਿ:—ਦੋਹਾਂ ਉੱਤੇ ਤੀਹ ॥

ਬੱਤੀ ਧਾਰਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)-ਮਾਂ ਦੇ ਥਣਾਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ।

ਬੱਤੀ ਧਾਰਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂ ਦੇ ਹਕ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਤੀਸਾ, ਵਿ:-ਬੱਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ (ਦੁਆ), ਬੱਤੀਆਂ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲਾ (ਮਨੁੱਖ), ਬੱਤੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ, ਪਤੀਸਾ ॥

ਬਤੀਤ, ਵਿ:-ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਹੋ ॥

ਬਤੀਤਮਾਨ, ਵਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਤੀਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੀਤ ਜਾਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ ॥

ਬਤੂਆ, ਪੁ:—ਜਿੰਨੀ ਰੂੰ ਕੱਤਣ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਲਈ ਜਾਵੇ ॥

ਬਤੌਲ, ਪੁ:—ਰੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ (ਧਾਗਾ) ॥

ਬਤੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਧੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਖਈ, ਜਿੰਨਾ ਕੰਮ ਦੇਵੇ ।

ਬਦ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਮੰਦਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ॥
ਪੁ: ਸੂਰ ॥

ਬਦ ਸ਼ਗਨ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਸ਼ਗਨ ।

ਬਦ ਸ਼ਕਲ
ਬਦ ਸੂਰਤ } ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ॥

ਬਦਕਾਰ, ਵਿ:-ਲੁੱਚਾ, ਜੋ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਬਦਕਾਰੀ, ਸ:—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ ॥

ਬਦਗੋਈ, ਸ:—ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਬਦਜ਼ਾਤ, ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ, ਦੁਸ਼ਟ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਦ ਦੁਆ, ਸ:—ਸਰਾਪ ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣਾ ॥

ਬਦ ਨਸੀਬ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਬਦਨਾਮ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਰਿਆਈ ਹੋਵੇ, ਨਿਬਰ ॥

ਬਦਨਾਮੀ, ਸ:—ਬੁਰਿਆਈ, ਕੁਸੋਭਾ, ਨਿੰਦਿਆ ॥

ਬਦਨੀਤਾ
ਬਦ ਨੀਯਤ } ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਤ ਬੁਰੀ ਹੈ, ਲੋਭੀ ॥

ਬਦਨੀਤੀ, ਸ:-ਬੁਰੀ ਨੀਤ, ਵਿਰੋਧੀ ਖ਼ਿਆਲ ॥

ਬਦ ਪਰਹੇਜ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਪਰਹੇਜ਼ ਜਾਂ ਅਟਕਾਉ ਨਾ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬਦ ਫ਼ੈਲੀ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਬਦਕਾਰੀ, ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਦ ਬਲਾ, ਸ਼ਃ—ਖਰਾਬ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਬੁਰੀ ਖੁਰਾਕ

ਬਦ ਬੂ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਦੁਰਗੰਧ ॥

ਬਦ ਮਸਤ, ਵਿਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇ ਸੁਰਤ ।

ਬਦਮਜ਼ਾ, ਵਿਃ—ਬੇ ਸੁਆਦ, ਫਿੱਕਾ ।

ਬਦਮਾਸ਼, ਵਿਃ—ਦੁਸ਼ਟ, ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ, ਅਵਾਰਾ ॥

ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਬੁਰਾ ਕੰਮ, ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਦਰੰਗ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਉਡ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਖਾਸ ਰੰਗ ਦਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬਦਰਾਹੀ, ਸ਼ਃ—ਉਲਟੇ ਰਾਹ ਪੈਣਾ ਖੋਟੀ ਚਾਲ ॥

ਬਦ ਲਗਾਮ, ਵਿਃ—ਜੋ ਲਗਾਮ ਨਾਲ ਕਾਬੂ ਨਾ ਆਵੇ, ਸ਼ੋਖ਼, ਮੂੰਹ ਜ਼ੋਰ ॥

ਬੰਦ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾਵੇ, ਗੰਢ, ਬੰਧਨ, ਬੰਨ੍ਹੇਜ, ਰੱਸੀ, ਨਦੀ ਦਾ ਰਾਹ ਬੰਨ੍ਹਾ, ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਕੈਦ, ਕੁਲਵਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਉ, ਚਲਾਕੀ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪਰਜ਼ਾ ਹੱਥ ਦੀ ਵੱਡੀ ਚੂੜੀ ॥

ਵਿਃ—ਭੀੜਿਆ ਜਾਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਖੜਾ, ਚੁੱਪ, ਜਾਤੋਂ ਬਾਹਰ ॥

ਬੰਦ ਹੈਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਹੈਜ਼ੇ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ਪਰ ਦਸਤ ਕੈ ਨਾਂ ਆਉਣ ॥

ਬੰਦ ਬੰਦ, / **ਬੰਦੋ ਬੰਦ,** ਪੁਃ—ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੋੜ ॥

ਬੰਦਕੀ, / **ਬੰਦਗੀ,** ਸ਼ਃ—ਸੇਵਾ, ਪੂਜਾ, ਭਗਤੀ, ਨਮਸਕਾਰ, ਸਲਾਮ ।

ਬਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੋਲਣਾ, ਥਾਪਣਾ, ਮੰਨਣਾ ਸ਼ਰਤ ਲਾਈ ਣੀ, ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਪੁਃ—ਕਟੋਰਾ, ਪਿਆਲਾ ॥

ਬੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ ।

ਸ਼ਃ—ਨਮਸਕਾਰ, ਡੰਡੌਤ ॥

ਬਦਨ, ਪੁਃ—ਸਰੀਰ, ਦੇਹ, ਗੁੱਝੇ ਅੰਗ ।

ਬਦਨ ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਹੱਡੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਦੁਖਣਾ ਆਕੜਨਾ ਜਾਂ ਥੱਕਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਾਧਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਨ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ੋਰ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਸਾਧਣਾ ॥

ਬਦਨ ਫੁਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫੁਨਸੀਆਂ ਨਿਕਲਣੀਆਂ ॥

ਬਦਨੀ, ਸ਼ਃ—ਜੂਏ ਦਾ ਵਪਾਰ ॥

ਬੰਦੋਬਸਤ, ਪੁਃ—ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਠਹ੍ਰਾਉਣਾ, ਜੁਗਤ, ਪ੍ਰਬੰਧ, ਸੰਜਮ, ਨਿਕਾਲਾ, ਇੰਤਜ਼ਾਮ ।

ਬੰਦਰ, ਪੁਃ / **ਬੰਦਰੀ,** ਸ਼ਃ — ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਕੁੱਦਣਾ ਜਨੌਰ । ਮੂਰਖ, ਚੰਚਲ ॥

ਬਦਟੱਕਾ, ਪੁ:
ਬਦਟੱਕੀ, ਸ: } ਜੋ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਜਾਂ ਨਾਲ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਵੇ ॥

ਬਦਰਾ, ਪੁ:—ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਥੈਲੀ ।

ਬਦਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਥਾਂ ਦੂਜੀ ਲੈਣਾ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ), ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਜਾਣਾ), ਹੋਰ ਥਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬੱਦਲ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੀ ਭਾਫ ਬਣ ਕੇ ਜੇਹੜੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੇਘ, ਬੱਦਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਕਪੜਾ ।

ਬੱਦਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਉਡਣਾ ।

ਬੱਦਲ ਫਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਦਲ ਹਟ ਕੇ ਅਸਮਾਨ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਰ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਵੱਟਣਾ, ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਰੰਗ ਉੱਡਣਾ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੀ ਲੈਣੀ, ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਭੇਜ ਜਾਂ ਰੱਖ ਦੇਣਾ, ਹੋਰ ਭੇਖ ਧਰ ਲੈਣਾ ਮੁੱਕਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬਦਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਦਲਵਾਈ, ਸ:—ਝੜ, ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲ ਛਾ ਜਾਣੇ ॥

ਬਦਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਟਾ, ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ਜੋ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮੰਦੀ ਕਰਣੀ ਦਾ ਫਲ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਬਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਟਾਉਣਾ, ਬਦਲਣਾ, ਬਦਲਵਾਉਣਾ ॥

ਬਦਲਾਊ, ਵਿ:—ਬਦਲਾਉਣ ਜੋਗਾ ॥

ਬਦਲਾਈ, ਸ:—ਬਦਲਾਉਣ ਦਾ ਭਾਉ ॥

ਬਦਲਾਖੀ ਧੁੱਪ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਕੇ ਜੋ ਸਾਫ਼ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ॥

ਬਦਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੱਦਲ, ਬਦਲ, ਵੱਟਾ, ਧਹਿਗਾ ਬਦਲਣਾ ॥

ਬਦਲੀ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:-ਬਦਲੇ, ਵੱਟੇ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਬਦਲੇ, ਅਵ:—ਵਾਸਤੇ, ਖਾਤਰ, ਵੱਟੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਬਦਵਾਣੀ, ਸ:—ਬੱਦੂ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬੰਦਰਾ, ਪੁ:-ਬੰਦਾ, ਮਨੁੱਖ, ਨੌਕਰ, ਦਾਸ ॥

ਬੰਦਾ, ਪੁ:-ਮਨੁੱਖ, ਨੌਕਰ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬੰਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦਣਾ ਕਰਾਉਣੀ, ਪੈਰੀਂ ਪੁਆਉਣਾ ।

ਬਦਾਣ, ਪੁ:-ਤਰਖਾਣ ਜਾਂ ਲੁਹਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਥੌੜਾ ॥

ਬਦਾਨਾ, ਪੁ:-ਛੋਲ ਦੂਰ, ਗੋਲ ਤੂਤ ਵਰਗੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀਜ ਨਹੀਂ (ਅਨਾਰ ਅੰਗੂਰ)।

ਬਦਾਬਦੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਜ਼ਿਦ ਨਾਲ, ਧਿੰਗੋ ਜ਼ੋਰੀ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ॥

ਬਦਾਮ, ਪੁ:-ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੇਵਾ ॥

ਬਦਾਮ ਰੋਗਨ, ਪੁ:—ਬਦਾਮ ਦੀ ਗਿਰੀ ਦਾ ਤੇਲ ।

ਬਦਾਮੀ, ਵਿ: ਪੁ:-ਬਦਾਮ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਬਦੀ, ਸ:—ਬੁਰਿਆਈ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ।

ਬੰਦੀ, ਸ:—ਕੀਮਤ, ਦਹਿਲੀਜ਼, ਲੌਂਡੀ, ਲੇਖੇ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ।
ਪੁ:—ਕੈਦੀ ।

ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜੇਲ ਖਾਨਾ ।

ਬੰਦੀ ਮਾਣ (ਵਾਣ), ਪੁ:, ਸ:-ਕੈਦੀ, ਕੈਦਣ ।

ਬੱਦੂ, ਵਿ:—ਬਦਨਾਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬੱਦੂ
ਬਦੋ (ਦੋਂ) } ਪੁ:—ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਲੋਕ ਇਕ ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ।

ਬਦੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨੀ ॥

ਬਦੂਕ
ਬੰਦੂਕ } ਸ:—ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਥਿਆਰ ॥

ਬੰਦੂਕਚੀ
ਬੰਦੂਕੀ } ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬੰਦੂਕੜਾ, ਪੁ:—ਭਾਰੀ ਬੰਦੂਕ, ਵੱਡੀ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ ।

ਬੰਦੂਕੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਬੰਦੂਕੜਾ ॥

ਬੰਦੋਬਸਤ, ਪੁ:
ਬੰਦੋ ਬਸਤੀ, ਸ: } 'ਬੰਦ ਬਸਤ' ਵੇਖੋ ।

ਬਦੋਬਦੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—'ਬਦਾ ਬਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਧ, ਸ:—ਗਿਲਟੀ, ਫੋੜਾ ॥
ਪੁ:—ਮਾਰਨਾ, ਕੋਹਣਾ ॥
ਵਿ:—ਵੱਧ, ਬਹੁਤ ।

ਬਧੂਕ
ਬੱਧਕ
ਬੰਧਕ } ਪੁ:—ਚਿੜੀ ਮਾਰ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਕਸਾਈ ॥

ਬੰਧਣ, ਪੁ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਰੱਸ, ਜ਼ੰਜੀਰ, ਫਾਹੀ, ਬਾਧਾ ॥

ਬਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਧਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਬਧੇਤ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਾਧਾ ॥

ਬੰਧਪ, ਪੁ:—ਭਰਾ ਭਾਈ, ਸਾਕ, ਸਬੰਧੀ ॥

ਬੱਧਰੀ, ਸ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਪਟਾ, ਕੰਨ੍ਹ ਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ਜਾਂ ਪੱਟੀ ।

ਬਧਵਾਉਣਾ
ਬਧਵਾਈ } 'ਵਧਵਾਉਣਾ' 'ਵਧਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਬੱਧਾ, ਵਿ:—ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਕੈਦੀ ॥

ਬੰਧਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਧਾ, ਰੋਕ, ਗਲ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਬਧਾਉ
ਬਧਾਉਣਾ
ਬਧਾਏ
ਬਧਾਈ } 'ਵਧਾਉ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਧਾਨ, **ਬੱਧਾਨ**, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਧਰਮ ਅਰਥ ਦੇਣੀ ਠਹਿਰਾਈ ਜਾਵੇ, ਲਾਗ ॥

ਬਧਾਵਾ, ਪੁ:—'ਵਧਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੰਧੀ, ਸ:—'ਬੰਧਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੀਆ, **ਬਧੀਕ**, **ਬਧੀਕੀ**, 'ਵਧੀਆ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਬੰਧੂਆ, ਪੁ:—ਕੈਦੀ, ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਬਧੇਜ, **ਬੰਧੇਜ**, ਪੁ:—ਸ਼ੁਭ ਪੁਣਾ, ਮਰਯਾਦਾ, ਦੇਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਸੁਗਾਤ, ਇੰਤਜ਼ਾਮ, ਬਧਾਨ, ਲਾਗ ॥

ਬਧੇਜੀ, **ਬੰਧੇਜੀ**, ਵਿ:—ਜੋ ਬੰਧੇਜ ਰੱਖੇ, ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਧੇਰਾ, ਵਿ:—'ਵਧੇਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੈਂਤ, ਪੁ:—'ਬਧਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਧੇਤਰ, **ਬਧੇਤਰੀ**, ਸ:—ਵਾਧੂ, ਲਾਭ ਅਤੇ ਸਾਮੀ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਕੇ ਜੋ ਅਨਾਜ ਬਚ ਰਹੇ ॥

ਬਨਸ, ਪੁ:—'ਬੰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਨਸਪਤ, **ਬਨਸਪਤੀ**, ਸ:—ਜੰਗਲੀ ਫਲ, ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਬਨਸਣ, ਸ:, **ਬਨਸੀ**, ਪੁ:, 'ਬੰਸਣ' 'ਬੰਸੀ' ਵੇਖੋ ।

ਬੰਨ੍ਹ, ਪੁ:—ਕੋਟ, ਰੋਕ, ਬੰਦ, ਬੰਦਸ਼, ਪਸ਼ਾਬ ਨਾ ਆਉਣਾ ॥

ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨਾ, **ਬੰਨ੍ਹ ਲਾਉਣਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਦ ਬੰਦੀ ਕਰਨੀ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਰੋਕ ਬਣਾਉਣੀ ॥

ਬੰਨ੍ਹਣ, ਪੁ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਰੱਸੀ, ਪੱਟੀ ਮੇਲ, ਜੋੜ ।

ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੰਢ ਪਾ ਕੇ ਜੋੜਨਾ, ਬਣਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ ।

ਬੰਨਗੀ, ਸ:—'ਵੰਨਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੱਨਦੂਆ, ਸ:—ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਪਰੋਂ ਝੁਟਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਬਨਫਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਘਾਹ ॥

ਬਨਰਾ, ਪੁ:—ਬੰਨਾ, ਲਾੜਾ, ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ।

ਬਨਰੀ, ਸ:—ਬੰਨੀ, ਨਵਰਨੀ, ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ॥

ਬਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਕਰਾਉਣਾ, ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਜੁੜਾਉਣਾ ॥

ਬਨਵਾਈ, ਸ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਨਵਾਰੀ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਬੰਨਾ, ਪੁ:—ਹੱਦ, ਕੰਢਾ, ਪਾਸਾ, ਉੱਚਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਲਾੜਾ ॥

ਬੰਨਾ ਚੰਨਾ, ਪੁ:—ਵੰਡਾ, ਮਿੱਟੀ ਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਹੱਦ ਬਣਾਈ ਹੋਈ॥

ਬਨਾਉ, ਪੁ:—ਬਨਾਵਟ, ਸ਼ਕਲ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥

ਬਨਾਉਟ, ਸ:—ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣੀ ਹੋਵੇ, ਕਾਰੀ ਗਰੀ, ਝੂਠੀ ਗੱਲ, ਦਿਖਾਵਾ॥

ਬਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਬਨ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਬਨਾਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ॥

ਬਨਾਤੀ, ਵਿ:—ਬਨਾਤ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਬਨਾ ਬਨਾਇਆ, ਵਿ:—'ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ' ਵੇਖ॥

ਬਨਿਆਇਨ, ਬਨਿਆਣੀ, ਸ:—ਬਾਣੀਏਂ ਦੀ ਤੀਮਤ ਜਾਂ ਧੀ ਭੈਣ॥

ਬੰਨੀ, ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ, ਨਵਰਨੀ॥

ਬਨੀਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਜਾਤ, ਹਟਵਾਣੀਆ, ਸੂਮ, ਡਰਾਕਲ॥

ਬਨੀਤ (ਤਾ), ਵਿ:—ਬਦਨੀਤਾ, ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ, ਲੋਭੀ।

ਬਨੇਰਾ, ਪੁ:—ਬੰਨਾ, ਛਤ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਰੋਕ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਉੱਚੀ ਕੰਧ॥

ਬਨੈਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁੜਤਾ॥

[illegible], ਸ:—ਪੁਲ, ਬੀਬੀ, ਪਿਆਰੀ ਕੁੜੀ, ਜਨਾਨਾ ਨਾਉਂ॥

ਬਪਤਿਸਮਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਕੇ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗੋਤਾ ਦੇ ਕੇ ਈਸਾਈ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ)।

ਬਫ਼ਾ, ਬਫ਼ਾਤ, 'ਵਫ਼ਾ' ਅਤੇ 'ਵਫ਼ਾਤ' ਵੇਖੋ॥

ਬੱਬ, ਪੁ:—ਪਿਉ, ਬਾਪੂ।

ਬੰਬ, ਪੁ:—ਗਾਡੀ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ, ਪਾਟਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ, ਨਾਲੇ 'ਬੰਬਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੱਬਰ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਸਾ, ਠਾਕਰਾ॥

ਬਬਰਾਨਾਂ, ਸ:—ਬਾਵਰਾਨਾਂ, ਵੇਖ॥

ਬੱਬਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਮੰਨ॥

ਬੰਬਲ, ਪੁ:—ਝਾਲਰ, ਕੈਨੀ, ਛੁੰਮਕ॥

ਬਬਾ, ਪੁ:—ਅਖਰ 'ਬ'॥

ਬੰਬਾ, ਪੁ:—ਉਤਾਂਹ ਨੂੰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਲਕਾ, ਟੂਟੀ, ਨਾਲੀ, ਤੇਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਭਾਫ ਦੀ ਗੱਡੀ ਇੰਜਨ॥

ਬਬਾਣ, ਪੁ:—ਬੁੱਢੇ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਅਰਥੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਜੇ ਗਾਜੇ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਉਡਣ ਖਟੋਲਾ॥

ਬੱਬੀ, ਸ: —ਚੁੰਮੀ ॥

ਬੰਬੀਹਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬੰਬੂ ਕਾਟ, ਸ: —ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਬਬੂਲ, ਬੰਬੂਲ — ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੱਕਰ ॥

ਬੰਬਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ (ਪਾਣੀ) ।

ਬਮ, ਬੰਮ — ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਗ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਬੰਬ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਤੁਪਕ ਦਾ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਨਲੀ ॥

ਬਮ੍ਹਣਉ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਣਾ ॥

ਬਮ੍ਹਣੇਟਾ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬੇਟਾ ॥

ਬਮ੍ਹਣੇਟੀ, ਸ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਬੇਟੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ॥

ਬਮ ਮਹਾਦੇਉ, ਵਿਸਮਯਕ:—ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਜਯ ॥

ਬਮਾਣ, ਪੁ:—'ਬਬਾਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਮਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਤਕੜਾ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ ॥

ਬਮਾਰੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਰੋਗ ॥

ਬਮਾਲਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਗੁੰਮ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਬੰਯੜਾ, ਬੱਯਾ — ਪੁ:—ਜਿਹੜਾ ਪੰਛੀ ਜੋ ਸਿਖਾਇਣ ਨਾਲ ਤੋਪ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਯਾ, ਪੁ:—ਖਾਸ ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਗੁੜ, ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਨੂੰਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਸਾਂ ਜਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਬਯਾਸ, ਬਯਾਸੀ, ਬਯਾਹ, ਬਯਾਹਣਾ, ਬਯਾਕੁਲ, ਬਯਾਕੁਲਤਾ, ਬਯਾਜ, ਬਯਾਜੜ, ਬਯਾਜੜੀਆ, ਬਯਾਜੀ, ਬਯਾਜੂਣ, ਬਯਾਜੂ, ਬਯਾਣਾ, ਬਯਾਧ, ਬਯਾਧਣ, ਬਯਾਧੀ — 'ਬਿਆਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਰ, ਪੁ:—ਲਾੜਾ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ, ਸੱਚੀ ਅਸੀਸ, ਜੋ ਰਿਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਬਰ ਜੋਗ, ਬਰ ਪਰਾਪਤ — ਵਿ:—ਵਿਆਹੁਣ ਜੋਗੀ (ਕੁੜੀ), ਮੁਟਿਆਰ ॥

ਬਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਚੀ ਅਸੀਸ ਦੇਣੀ, ਕੰਨਿਆ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਰ ਮਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਹੋ ਸਕਣਾ, ਵਾਰੇ ਆਉਣਾ ॥

ਬਰਸ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹਾ, ਸਾਲ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ।

ਬਰਸ ਗੰਢ, ਸ:—ਵਰ੍ਹੇ ਗੰਢ, ਜਨਮ ਦਾ ਦਿਨ ।

ਬਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਸਣਾ, ਵਰ੍ਹਨਾ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ॥

ਬਰਸਰ, ਪੁ:—ਕਦਰ, ਅੰਦਾਜਾ ।

ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ ॥

ਬਰਸਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਹੋ ਸਕਣਾ, ਵਾਰੇ ਆਉਣਾ ॥

ਬਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀਂਹ ਪੁਆਉਣਾ, ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ।

ਬਰਸਾਊ, ਵਿ:—ਬਰਸਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਰਸਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ।

ਬਰਸਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਮਾਚੇ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰ ਲੀਆਂ, ਚੰਡਣਾ ॥

ਬਰਸਾਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਹਾਰ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ॥

ਬਰਸਾਤੀ, ਸ:—ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਹਵਾਦਾਰ ਥਾਂ ਸਬਾਤ, ਮੋਮ ਜਾਮਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਵਿ:—ਬਰਸਾਤ ਦਾ ॥

ਬਰਸਾਊ, ਵਿ:—ਬਰਸਾਤ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਜੋਗਾ (ਕਪੜਾ), ਬਰਸਾਤ ਵਿਚ ਉੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਘਾਹ ॥

ਬਰਸੀਣੀ, ਸ:—ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਨਿਆਜ਼ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਵਰ੍ਹੀਣੀ ।

ਬਰ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰ੍ਹਨਾ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ, ਬਰਖਾ ਹੋਣੀ, ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਹੋਣਾ ॥

ਬਰ੍ਹਨਾਊ, ਵਿ:—ਬਰ੍ਹਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਰ੍ਹਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਗਤ ਦਾ ਆਦਿ ਕਾਰਣ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਯਾ, ਸ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਪੁ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਨਣਵਾਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ (ਚਰਯ), ਪੁ:—ਜਤੀਸਤੀਰਹਿਣਾ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ, ਪੁ:—ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਦਯਾਰਥੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਧੂ, ਤਪੱਸੀ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਸੰਗ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਡੰਡੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਔਖਧ, ਦੁਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੁਆਲਣੇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸੁਰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ
ਬ੍ਰਹਮਣੀ } 'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ, ਭੂਗੋਲ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ।

ਬਰ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬਰਸ, ਸਾਲ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ

ਬਰ੍ਹਾਉਣਾ
ਬਰ੍ਹਾਉ } 'ਬਰਸਾਉਣਾ' 'ਬਰਸਾਉ' ਵੇਖੋ ।

ਬਰ੍ਹੀਣਾ, ਪੁ:—'ਵਰ੍ਹੀਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰ੍ਹੀਣੀ, ਸ:—'ਬਰਸੀਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਬਰਹੂਣ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੇਜ ॥

ਬਰਕ, ਪੁ:—'ਵਰਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਕਣ
ਬਰਕਣ ਦਾਜ } ਪੁ:—ਪਲਸ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ, ਪੈਂਡ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ

ਬਰਕਣ ਦਾਜੀ
ਬਰਕਣੀ } ਸ:—ਬਰਕਣਦਾਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਬਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੰਡ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਗਲੇ ਹੋਣਾ, ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਿਚਦਾ ਅਤੇ ਸਾਫ ਹੋਣਾ, ਚਮਕਣਾ । ਬੋਲਣਾ ।

ਬਰਕਤ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਚੰਗੀ ਪਰਾਲਬਧ, ਰੌਣਕ, ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ।

ਬਰਕੜੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ।

ਬਰਕਾ, ਪੁ:—'ਵਰਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਖਣਾ, ਪੁ: ਬਰਖਾ ਹੋਣੀ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ, ਬਰਸਣਾ ॥

ਬਰਖਾ, ਸ:—ਮੀਂਹ, ਬਾਰਸ਼, ਅਗਾਸੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬਰਖਾ ਰੁੱਤ, ਸ:—ਬਰਸਾਤ ਦੀ ਬਹਾਰ ॥

ਬਰਖਿਲਾਫ਼, ਵਿ:—'ਬਿਰੁੱਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਵਿ:—ਪਿਆਰਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਨੇਕ ਲੜਕ, ਬੀਬਾ ॥

ਬਰਖੁਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਅਸੀਸ, ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ॥

ਬਰਗ, ਪੁ:—'ਵਰਗ' ਵੇਖੋ, ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁੱਕ ॥

ਬਰਗਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਵੇਰਨਾ, ਮਨਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣ, ਆਪਣੀ ਮੱਤੇ ਲਾਉਣਾ ।

ਬਰਗਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—'ਵਰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੰਚ, ਸ:—ਵੱਡੇ ਸਕੂਲ ਨਾਲ ਲਗਦਾ ਛੋਟਾ ਸਕੂਲ ਜੋ ਉਸੇ ਦਾ ਹਿਸਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬਰਛਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ।

ਬਰਛੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਰਛਾ ॥

ਬਰਛੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਬਰਛੀ ਮਾਰੇ ॥

ਬਰਜਣਾ
ਬਰਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਵਰਜਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੰਜੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਕਿੱਲ ਜਾਂ ਮੇਖ ॥

ਬਰਤ, ਪੁ:—ਪੁੰਨ ਖੱਟਣ ਵਾਸਤੇ ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਣਾ, ਰੋਜ਼ਾ, ਦਸਤੂਰ ॥

ਬਰਤ ਸਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਮੇਲਗੇਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸਲੂਕ ॥

ਬਰਤਮਾਨ, ਵਿ:-ਜੋ ਹੁਣ ਵਰਤੀਂਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਦਾ ਸਮਾ ॥

ਬਰਤਵਾਰਾ, ਪੁ:-ਰੀਤ, ਵਰਤਾਰ, ਢੰਗ, ਸਲੂਕ ॥

ਬਰਤਣ, ਪੁ:-ਭਾਂਡਾ ॥

ਸ:-ਵਰਤਾਰਾ, ਬਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਨਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ ॥

ਬਰਤਾ, ਪੁ:-ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ ॥

ਬਰਤਾਰਾ, ਪੁ:-ਹਿੱਸਾ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਰਿਵਾਜ, ਵਰਤਣ ॥

ਬਰਤੀ, ਪੁ:-ਬਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ।

ਬਰਤੋਂ, ਸ:-ਲੈਣ ਦੇਣ, ਮੇਲਗੇਲ, ਸਲੂਕ ।

ਬਰਦਾ, ਪੁ:-ਨੌਕਰ, ਗੁਲਾਮ ॥

ਬਰਦੀ, ਸ:-ਨੌਕਰੀ, ਗੋਲੀ, ਸੰਗੀ ਪੁਸ਼ਾਕ, ਇੱਕੋ ਜੇਹੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ।

ਬਰਨ, ਪੁ: ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਜਾਤਾਂ, ਰੰਗ, ਪੁਸ਼ਾਕ, ਢੰਗ, ਅੱਖਰ ।

ਬਰਨ ਸੰਕਰ, ਪੁ:-ਜੋ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰ ॥

ਬਰਨਣ, ਪੁ:—ਬਿਆਨ, ਕਥਾ, ਹਾਲ, ਵਿਥਿਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਰਨੀ, ਪੁ: ਇੱਕ ਫਲਦਾਰ ਰੁੱਖ, ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ॥

ਬਰਫ, ਸ:—ਠੰਡ ਨਾਲ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ।

ਬਰਫਾਨੀ, ਵਿ:-ਬਰਫ ਦਾ, ਬਰਫ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਰਫ ਵਰਗਾ ਠੰਢਾ ॥

ਬਰਫੀ, ਸ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ, ਖੋਏ ਦੀ ਟਿੱਕੀ।

ਬਰੱਬਰ
ਬਰੱਬਰੀ } 'ਬਰਾਬਰ' ਆ [illegible]

ਬਰਬਾਦ, ਵਿ:-ਤਬਾਹ, ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੋ ॥

ਬਰਬਾਦੀ, ਸ:-ਤਬਾਹੀ, ਮੁੱਠਿਆ ਨਾਸ, ਉੱਜੜ ਜਾਣਾ।

ਬਰਮ, ਪੁ:-'ਵਰਮ' ਵੇਖੋ।

ਬਰਮ੍ਹ, ਪੁ: 'ਬ੍ਰਹਮ' ਵੇਖ

ਬਰਮਾ
ਬਰਮਾਉਣਾ
ਬਰਮੀ } 'ਵਰਮਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਬਰਮੋਰ, ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਉੱਨ ਦਾ ਕਪੜਾ ।

ਬਰਯਾਮ, ਵਿ:-'ਵਰਿਆਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਲ, ਪੁ:-ਮਸਤੀ, ਪਾਗਲ ਪੁਣਾ, ਬੇ ਸ਼ਰਮੀ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬਰਲਾਟ, ਸਃ-ਬਕਵਾਦ, ਮੂਰਖਤਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥

ਬਰਵੰਟਾ, ਪੁਃ-'ਬਹੁੰਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰਵਾ, ਪੁਃ-ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ, ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਬਰਵਾਲਾ, ਪੁਃ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਾਤ, ਚੌਕੀਦਾਰ ॥

ਬਰਵਾਲੀ, ਸਃ—ਬਰਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬਰੜ, ਪੁਃ-ਬਕਵਾਦ, ਝੂਠੀ ਸ਼ੇਖੀ (ਕਰਨਾ, ਮਾਰਨਾ), ਇਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦੀ ॥

ਬਰੜਾ, ਪੁਃ-ਬਕਵਾਦ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬਰੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਕਣਾ, ਨੀਂਦਰ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਰੜੀ, ਸਃ-ਬਕਵਾਦਣ, ਬਰੜ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ॥

ਬਰਾ, ਪੁਃ-ਭਰਮ, ਕਲੰਕ, ਊਜ, ਝੂਠਾ ਦੋਸ (ਦੇਣਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਬਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬਰਾ ਸੂਹੀ, ਸਃ-ਜੋ ਕਪੜੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲਾੜੇ ਦਾ ਪਿਉ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪੁਃ }
ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ, ਸਃ } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ॥

ਬਰਾਗ, ਪੁਃ-ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿਣਾ, ਮੋਹ ਦਾ ਤਿਆਗ, ਤਪੱਸਿਆ ॥

ਬਰਾਗ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਛਡ ਦੇਣੇ ॥

ਬਰਾਗਣ, ਸਃ-ਬਰਾਗੀ ਮਤ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ T ਹੈ ॥

ਬਰਾਗੀ, ਪੁਃ—ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸ, ਤਪੱਸੀ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਫਕੀਰ ਜੋ ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਛੋਂਹਦੇ।

ਬਰਾਛਾਂ, ਸਃ-(ਬਹੁਃ ਬਃ)-ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ॥

ਬਰਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ, ਅਨੰਦ ਮਨਾਉਣਾ, ਸੁਸ਼ੋਭਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਵੱਸਣਾ ॥

ਬਰਾਜਮਾਨ, ਵਿਃ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ, ਚਮਕਦਾਰ, ਮੌਜੂਦ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬਰਾਂਡਾ, ਪੁਃ-ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਛੱਤੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ॥

ਬਰਾਂਡੀ, ਸਃ-ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਗਰਮ ਕੋਟ, ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਬਰਾਣੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਃ-ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਹੈ ॥

ਬਰਾਤ, ਸਃ-ਜੰਞ, ਜਨੇਤ, ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ

ਬਰਾਤੀ, ਪੁਃ-ਜਾਂਞੀ, ਜਨੇਤੀ ॥

ਬਰਾਦਰੀ, ਸਃ-ਇੱਕੋ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਾਈਚਾਰਾ, ਸਕਾ ॥

ਬਰਾਬਰ, ਵਿ: ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ, ਇੱਕਸਾਰ, ਠੀਕ, ਸਮਾ, ਪੱਧਰਾ, ਮਿਲਦਾ, ਆਪਣੇ ਦਰਜਾ ਜਾਂ ਹਾਲ ਦਾ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:-ਠੀਕ ਠੀਕ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾਂ, ਲਗਾਤਾਰ ॥

ਬਰਾਬਰੀ, ਇ:-ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਦਾਅਵਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਰਾੜ, ਪੁ:-ਬਠਿੰਡੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਬਪਾੜ ਬੰਸ, ਪੁ:-ਬਰਾੜ ਜਾਤ ਦਾ ॥

ਬਰਿਖ ਉਣ, ਕ੍ਰਿ:-ਆਸ ਜਾਂ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹਣੀ, ਕੰਮ ਸਰਨਾ।

ਬਰੁ ਆਮ, ਵਿ:-ਤਰਤ, ਤੁਰੰਤ, ਫੌਰਨ।

ਬਰਿੱਸਾ, ਪੁ:-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ।

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼, ਵਿ:—ਸਰਕਾਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ (ਰਾਜ ਆਦਿਕ) ॥

ਬਰੀ, ਵਿ:-ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਸ:—'ਵਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਰੀਕ, ਵਿ:-ਮਹੀਨ, ਪਤਲਾ, ਬਹੁਤ ਨਿੱਕਾ ॥

ਬਰੀਕੀ, ਸ:-ਬਰੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਬਰੂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ॥

ਬਰੂਤ (ਦ), ਪੁ:-ਬੰਦੂਕ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਦਾਰੂ ॥

ਬਰੂਪੀਆ, ਪੁ:-ਜੋ ਕਈ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇ, ਪਖੰਡੀ, ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਬਰੂਰੀ, ਸ:-ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਗ, ਚਟਾਕ, ਫਿੰਸੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਚੀਰ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮਾਂ ਦੀ ਖਰਾਬ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਬਰੇਹੀ, ਸ:-ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਰ੍ਹਾ ਨਾ ਵਾਹਿਆ ਜਾਵੇ ॥ fallow

ਬਰੇਠਣ, ਸ:
ਬਰੇਠਾ, ਪੁ: } ਧੋਬਣ, ਧੋਬੀ, ਜੋ ਕਪੜੇ ਧੋਵੇ ॥

ਬਰੇਤਾ, ਪੁ:
ਬਰੇਤੀ, ਸ: } ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁੱਕੀ ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਬਰੋ (ਹੋ), ਸ:—ਅੰਨ, ਰਸਤ, ਖ਼ੁਰਾਕ ॥

ਬਰੋ ਬਰੱਬਰ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਬਰੋਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ॥

ਬਰੋਜਾ, ਪੁ: -ਚੀਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਗੂੰਦ ॥

ਬਰੋਟਾ, ਪੁ:
ਬਰੋਟੀ, ਸ: } ਛੋਟਾ ਬੋਹੜ ਦਾ ਬੂਟਾ ਜਾਂ ਫਲ ॥

ਬਰੋਬਰ
ਬਰੋਬਰੀ } 'ਬਰਾਬਰ' 'ਬਰਾਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਲ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਵਲ, ਫੇਰ, ਮੋੜ, ਪੇਚ (ਬਲਦਾਰ = ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ) ॥

ਸ:—ਕੁਰਬਾਨੀ, ਵਾਰੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਬਲ ਸੂਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਤਕੜਾ, ਛੋਟਾ ਜੋਰਾਵਰ ॥

ਬਲ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ, ਖਿਸਕਣਾ॥

ਬਲ ਛਲ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਮਕਰ॥

ਬਲ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਬਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਰਬਾਨੀ।

ਬਲ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੋੜਨਾ, ਵੱਟਣਾ, ਵਾਰਨਾ, ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ।

ਬਲ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੰਝਲਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ॥

ਬਲ ਬੱਕਰਾ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਬੱਕਰਾ।

ਬਲ ਬਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ।

ਬਲ ਭੱਖ, ਪੁ:—ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਨਵੀਂ ਸ਼ੈ, ਦਵਤੇ ਦੀ ਬਲੀ ਖਾਣ ਵਾਲਾ॥

ਬਲ ਮਾਨ / **ਬਲਵੰਤ (ਵਾਨ)** } ਵਿ:—ਤਕੜਾ, ਬਲੀ, ਤਾਕਤੀ।

ਬਲ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਦੁਹਰੇ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਬੱਲ, ਸ:—ਸੁਹਾਗੇ ਜਾਂ ਹਲ ਦਾ ਤਸਮਾ॥
ਪੁ:—ਵੱਲ॥
ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਵੱਲ॥

ਬਲ੍ਹਣਾ, ਪੁ: / **ਬਲ੍ਹਣੀ,** ਸ: } ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।

ਬਲਹਾਰ / **ਬਲਹਾਰੀ** } 'ਬਲਿਹਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਬਲਕਿ / **ਬਲਕਣ** / **ਬਲਕੇ** } ਯੋਜਕ:—ਪਰ, ਸਗੋਂ, ਹੱਥੋਂ, ਹੋਰ ਭੀ।

ਬਲਕਾਰ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਤਾਕਤ, ਘਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ॥

ਬਲਖੀ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ॥

ਬਲਗਮ, ਸ:—ਕਫ਼, ਖੰਘ ਨਾਲ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ॥

ਬਲਗਮੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਲਗਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਖੰਘਣ ਵਾਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ॥

ਬਲਗਣ / **ਬਲਗੁਣ** } ਸ:—ਘੇਰਾ, ਬਾੜ, ਮਕਾਨ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦਾ ਕੰਧ॥

ਬਲਟੋਹ (ਹਾ), ਪੁ: / **ਬਲਟੋਹੀ,** ਸ: } 'ਬਲਟੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਬਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭੜਕਣੀ, ਜਲਣਾ, ਸੜਨਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਬਲ ਦੇਣਾ॥

ਬਲਦੀ ਵਿਚ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣਾ॥

ਬਲਦ / **ਬਲਧ** } ਪੁ:—ਬੈਲ, ਢੱਗਾ, ਸਾਨ੍ਹ॥

ਬੱਲਮ, ਸ:—ਬਰਛਾ, ਨੇਜ਼ਾ, ਭਾਲਾ॥

ਬੱਲਮਟੇਰ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜੋ ਸਿਪਾਹੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਤਲਬ ਨਾ ਲਏ॥

ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਬੱਲਮ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ॥

ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰੀ, ਸਃ—ਬੱਲਮ ਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ।

ਬਲਮਾ, ਪੁਃ—ਆਸ਼ਕ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕੰਤ, ਖਸਮ॥

ਬਲੱਯਾਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ), ਬਲਾਈਆਂ, ਬਲਾਵਾਂ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ।

ਬਲੱਲਾ, ਪੁਃ
ਬਲੱਲੀ, ਸਃ } ਮੂਰਖ, ਸਿੱਧਾ, ਭੋਲਾ, ਅਲ੍ਹੜ।

ਬਲਾ, ਪੁਃ—ਵਲਾ, ਲੰਮੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ॥

ਬਲਾ,
ਬਲਾਇ } ਸਃ—ਮੁਸੀਬਤ, ਬਿਪਤਾ, ਔਖ, ਚੁੜੇਲ, ਭੂਤ॥

ਵਿਃ—ਤਗੜਾ (ਲੋਕ), ਬਹਾਦਰ, ਤੇਜ਼ ਚੁਸਤ॥

ਕੀ ਬਲਾ ਹੈ, ਤੁਛ ਜਾਂ ਨਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਹੈ॥

ਬਲਾ ਤੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਕੁਝ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ॥

ਬਲਾ ਲੈਣਾ
ਬਲਾਈਂ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਤੋਂ ਘੋਲ ਕਰਨਾ।

ਬੱਲਾ, ਪੁਃ—ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਛੱਟੀ॥

ਬਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੀ ਘਬਰਾਉਣਾ॥

ਬਲਾਇਤ
ਬਲਾਇਤਣ
ਬਲਾਇਤੀ } 'ਵਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਬਲਾਈਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ), ਬਹੁਤ ਬਲਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ॥

ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਦੂਰ ਬਲਾਈਂ, ਅਸੀਸ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋ॥

ਬਲਾਸ, ਪੁਃ—ਖੁਸ਼ੀ, ਭੋਗ, ਅਨੰਦ।

ਬਲਾਜ, ਪੁਃ—ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਤਰਖਾਣਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ਿਦਮਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ॥

ਬਲਾਲਾ
ਬਲਾਲੇ } ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਃ—ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਹੈ (ਕਿ ਵਲਾਲਾ ਕੰਮ ਅਉਂ ਹੁੰਦਾ)।

ਬਲਿਸਟਰ, ਪੁਃ—ਵਲੈਤੋਂ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਵਕੀਲ॥

ਬਲਿਸਟਰੀ, ਸਃ—ਵਲੈਤ ਦਾ ਵਕਾਲਤ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ।

ਬਲਿਹਾਰ, ਵਿਃ—ਵਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ॥

ਵਿਸਮਕਃ—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਧੰਨ, ਅਫ਼ਰੀਨ॥

ਬਲਿਹਾਰਣ, ਸਃ—ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲਾ ਭੇਟਾ।

ਬਲਿਹਾਰੀ, ਵਿਃ—ਕੁਰਬਾਨ, ਸਦਕੇ, ਵਾਰੀ, ਘੋਲੀ

ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ॥

ਬਲੀ, ਵਿਃ—ਤਕੜਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ॥

ਸਃ—ਕੁਰਬਾਨੀ, ਭੇਟਾ॥

ਬਲੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸੀਤੇ ਰੱਖਣਾ॥

ਬੱਲੀ, ਸਃ—ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ (ਮਾਂਵਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਬੱਲ੍ਹ, ਪੁਃ—ਸਮਰਥ, ਚਤਰਾਈ, ਲਿਆਕਤ, ਢੰਗ॥

ਬਲੂੰਗੜਾ (ਗਾ), ਪੁ: }
ਬਲੂੰਗੜੀ (ਗੀ), ਸ: } ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੱਚਾ।

ਬਲੂਛੀ, ਸ:—ਸੂਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਕੂਚੀ॥

ਬਲੂੰਧਰ, ਪੁ:—ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਪੰਜਾ ਮਾਰਨਾ, ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਸਟਣ, ਮਿਟਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਬਲੂੰਧਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਪਰਚਣਾ।

ਬਲੂਰ, ਪੁ:, ਸ:—ਦੇਖੋ ਬਲੂੰਗੜਾ।

ਬੱਲੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਵਾਹ ਵਾਹ, ਅਸ਼ਕੇ॥

ਬਲੇਦ, ਪੁ:, ਸ: }
ਬਲੇਦਾ, ਪੁ: } ਬਲਦ ਦਾ ਵਛੜਾ।

ਬਲਦੀ, ਪੁ:—ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਵੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਬਲੇਰਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵਧੀ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ॥
ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਬਹੁਤ॥

ਬਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਧਨ ਦੌਲਤ॥

ਬੱਲੇ, ਵਿਸਮਕ:—ਬੱਲੇ ਦੇਖੋ॥

ਬਲੈਂਡਰ, ਪੁ:—ਚੂਰ ਬਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਰਕੜ ਦੀ ਥੈਲੀ॥

ਬਲੈਤ, ਸ:—'ਵਲਾਇਤ' ਦੇਖੋ॥

ਬਲੈਂਕਣਾ, ਪੁ:—ਪੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੂੰਜੀ॥

ਬਲੋਚ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੌਮ, ਉਠਾਂ ਵਾਲਾ।

ਬਲੋਚਣੀ, ਸ:—ਬਲੋਚ ਕੌਮ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਬਲੌਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗਾ ਸਾਫ ਪੱਥਰ।

ਬਵੇਜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਗੋਤ ਪੰਜਾਬ॥

ਬਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਬੈਠਕ ਵਾਲਾ ਨਦੀਨ (ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ)॥

ਬਵਾਂ, ਸ:—ਫੈਲਣ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਮਰੀ (ਪਲੇਗ), ਲਗਾਤਾਰ ਤੀਵੀਂ॥

ਬਵਾਸੀਰ, ਸ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਦਾ ਫਿਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਮਹੁਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਵਾਸੀਰ ਖ਼ੂਨੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਵਾਸੀਰ ਵਿੱਚ ਮਹੁਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਨਿਕਲੇ।

ਬਵਾਸੀਰ ਬਾਦੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਬਵਾਸੀਰ ਵਿੱਚ ਲਹੂ ਨ ਜਾਵੇ॥

ਬਵਾਸੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਦਾ ਰੋਗ ਹੈ॥

ਬਵੇਨੀਆਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:) ਬਵਾਸੀਰ ਦੇ ਮਹੁਕੇ॥

ਬੜ੍ਹ, ਪੁ:,ਸ:—ਬੋਹੜ ਦਾ ਬਿਰਛ, ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਅੰਜੀਰ।

ਬੜ੍ਹਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ (ਸ਼ੇਰ ਵਾਂਗਰ), ਭਾਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ॥

ਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੜਨਾ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬੜ ਬੜ
ਬੜਬੜਾਟ } ਸ:—ਬਕਵਾਸ, ਫੜ੍ਹੀ, ਬਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ)

ਬੜ ਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਨਾ, ਬਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੜ ਬੜੀਆ(ਯਾ), ਪੁ:—ਬੜ ਬੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਕਵਾਦੀ ॥

ਬੜਬੋਲ, ਪੁ:
ਬੜਬੋਲਾ, ਪੁ:
ਬੜਬੋਲੀ, ਸ: } ਜੋ ਵਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਸ਼ੇਖੀਆਂ ਮਾਰੇ

ਬੜਾ, ਪੁ:—ਦਾਲ ਦੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਟਿੱਕੀ।
ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ, ਬਹੁਤਾ, ਮਹਾਂ

ਬੜਾ ਕੋਈਦਾ, ਵਿ:—ਡਾਢਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਸ਼ਰਾ-ਰਤੀ ॥

ਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੜੀ, ਸ:
ਬੜੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ: } ਪੀਠੀ ਦੇ ਗੋਲੇ ਜੋ ਸੁਕਾ ਕੇ ਰਿੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਬੜੇਵਾਂ(ਵੇਂ), ਪੁ:—ਕਪਾਹ ਦਾ ਬੀ

ਬਾ, ਸ:—'ਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂ, ਸ:—ਖੂਹ ਜਾਂ ਹੌਦ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਣੀ ਤੱਕ ਪੌੜੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬਾਂ ਬਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਭੇਤ ਦੱਸਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਟੈਂ ਟੈਂ ਕਰਨਾ, ਬਕਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ, ਝੱਲਾ।

ਬਾਉ, ਸ:—ਵਾਉ, ਹਵਾ, ਪੌਣ ॥

ਬਾਉਲੀ(ੜੀ), ਸ:—ਪਉੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪਹਾੜੀ ਸੋਤਾ, ਜਿਸ ਖੂਹ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਹੋਣ ।

ਬਾਇਆਂ
ਬਾਇਆਂ } ਪੁ:—[illegible], ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਢੋਲ ।
ਵਿ:—ਖੱਬਾ ॥

ਬਾਇਸੂਲ, ਪੁ:—ਬਾਈ ਕਰਕੇ ਪਿੱਠ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਬਾਇਬ ਕੋਣ, ਸ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਿਚ-ਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਬਾਈ, ਸ: ਪੁ:—ਬਾਦੀ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਵਾਉ। ਭਾਈ (ਅੰਬਾਲੇ ਦੇ ਅਲਾਕੇ), ਪਿਉ, ਦਾਦਾ (ਲਧੇਹਾਨੇ) ॥ ਬੀਬੀ (ਮਰਹਟਿਆਂ ਵਿਚ) ॥

ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਵੀਹ ॥

ਬਾਈਸਿਕਲ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਦੋ ਪਹੀਆ ਸਵਾਰੀ ॥

ਬਾਈਮਾਂ(ਵਾਂ), ਵਿ:—ਜੋ ਬਾਈਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਬਾਸ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਂਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਲੰਮਾ ਪਤਲਾ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਜੋ ਅਕਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪੋਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਬਾਂਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਂਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਂਸ ਫੋੜ
ਬਾਂਸ ਫੋੜ੍ਹ } ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜ਼ਾਤ ॥

ਬਾਸਕ ਨਾਗ, ਪੁ:
ਬਾਸਕ ਨਾਗਣੀ, ਸ: } ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਵੱਡਾ ਸੱਪ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ।

ਬਾਸਣ, ਪੁ:—ਬਰਤਨ, ਭਾਂਡਾ ॥

ਬਾਸਣੀ, ਸ:—ਲੱਕ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਭੀੜੀ ਗੁਥਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਆਦਿਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਬਾਸਨਾ
ਬਾਸ਼ਨਾ } ਸ: ਮੁਸ਼ਕ, ਸੁਗੰਧ, ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ ॥

ਬਾਸਨੀਕ, ਵਿ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਸਰੀ
ਬਾਂਸੁਰੀ } ਸ:—ਮੁਰਲੀ, ਵੰਝਲੀ, ਬਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬਾਂਸ ਦੀ ਪੋਰੀ ॥

ਬਾਂਸਲਾ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਕੜਾ ॥

ਬਾਂਸਲੀ
ਬਾਂਸੁਲੀ } ਸ:—ਬਾਸਰੀ, ਬਾਂਸਰੀ (ਦੋਵੇ ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਸ਼ਾ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ, ਚਲਾਕ ਆਦਮੀ ॥

ਬਾਸਾ, ਪੁ: —ਵਾਸ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਂਸਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ [illegible] ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਬਾਸੀ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਜੈਸਾ ਬਾਸੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੱਸੀ, ਵਿ:—ਬੇਹਿਆ, ਬਹੀ, ਚਿਰ ਦੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਬਾਂਸੀ ਸ:—ਰੋਲੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਂਸ, ਨੜਾ ॥

ਬਾਸੂ, ਪੁ:—ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਹ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥ, ਬਲ, ਹਿੰਮਤ, ਵਾਹ ॥

ਬਾਂਹ, ਸ:—ਹੱਥ ਤੋਂ ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਜੋ ਅੰਗ ਹੈ, ਸਹਾਰਾ, ਕੁਮੰਤੀ, ਭਾਈ ਭਰਾ, ਸਰਬੰਧੀ ॥

ਬਾਂਹ ਟੁੱਟਣੀ
ਬਾਂਹ ਭੱਜਣੀ } ਕ੍ਰਿ: ਭਰਾ ਜਾਂ ਸੱਜਣ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਂਹ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ ॥

ਬਾਹਗੜ੍ਹ, ਪੁ:
ਬਾਹਗੜ੍ਹੀ, ਸ:
ਬਾਹਰੂੜ੍ਹ, ਪੁ: } ਹਊਆ, ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਾਹਗੜ੍ਹ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ: —ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ, ਹਊਆ। ਮੋਟਾ ਭੈੜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਬਾਹਜ, ਅਵ:—ਬਿਨਾ, ਬਗੈਰ, ਛੱਡਕੇ ॥

ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਡਲਾ, ਵਾਹਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤ ।

ਬਾਹਜੇੜਾ, ਪੁ:—'ਬਾਹਿੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਹਨਣੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਪੜਾ (ਚਿੱਤ ਮਿਤਾਲਾ) । ਬੰਦੋਬਸਤ ।

ਬਾਹਨਣੂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— ਪੱਕਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਹਮਣ, ਪੁ:—'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬਾਹਮਣੀ, ਸ:—'ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਭਰ੍ਹਾ ਦੀ ਕਿਰਲੀ, ਇੱਕ ਰੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿੰਮਣੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਾਹਯਾ, ਪੁ:—ਬਾਈਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਅਲਾਕਾ॥

ਬਾਹਰ, ਪੁ: —ਅੰਦਰ ਦਾ ਉਲਟ, ਅਸਲ ਥਾਂ ਤੋਂ ਅਲਗ।

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬੰਨੇ, ਪਰੇ, ਅਲਗ, ਦੂਰ॥

ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ
ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸਭਨੀ ਥਾਈਂ

ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਜਾਣਾ
ਬਾਹਰ ਫਿਰਨ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਝਾੜੇ ਫਿਰਨ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ।

ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ, ਅਨਜੋੜ ਹੋਣਾ।

ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ
ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਥੋਂ ਹੱਕਣਾ, ਜਲਾਵਤਨ ਦੇਣਾ॥

ਬਾਹਰ ਥਾਂ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ, ਗਰਾਂ।

ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ, ਪੁ:
ਬਾਹਰ ਵਾਲੀ, ਸ: } ਭੂਤ, ਚੁੜੇਲ।

ਬਾਹਰ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲਾ, ਹਊਆ॥

ਬਾਹਰਲਾ, ਵਿ:—ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ, ਬਾਹਰ ਦਾ

ਪੁ:—ਸੂਰ॥

ਬਾਹਰਾ, ਪੁ:—ਬਾਰਾਂ ਪਿੰਡ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਰਹਿਣ॥

ਵਿ:—ਬਾਰਾਂ ਉਂਗਲਾ ਚੌੜਾ (ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੈਰ) ਵੱਖਰਾ, ਵਿਰੋਧੀ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਾਝੋਂ॥

ਬਾਹਰੀ, ਪੁ:—ਖਜੂਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ।

ਬਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਹੁਮੈਤੀ, ਮਦਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬਾਹਲਾ, ਪੁ:
ਬਾਹਲੀ, ਸ: } ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬੜਾ, ਵਧੀਕ॥ ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਾਹਲਾ, ਅੱਤ॥

ਬਾਹਲੂ, ਪੁ:—ਹਊਆ, ਡਰ ਦਾ ਬਣਾਉਟੀ ਕਾਰਨ॥

ਬਾਹਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਜਾਂ ਨਹਿਰ ਜੋ ਵੱਡੀ ਚੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਹੱਥ ਜਾਂ ਕੁਹਾੜੇ ਦਾ ਮੁੱਠਾ, ਭੇੜਾਈ, ਮੁੱਲ॥

ਬਾਹਿੜਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਤਿਹਾਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗਿਆ ਅੰਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਹੀ, ਸ:—ਮੰਜੇ ਦੇ ਲੰਮੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਲੱਕੜ, ਬਾਂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਪਾਸਾ, ਕਿਲੇ ਦੀ ਫਸੀਲ, ਖੇਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਬਾਹੀ ਤਾਹੀ, ਸ:—ਮਾਘ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿਨ॥

ਬਾਹੀ ਮੱਲਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਠਹਿਰਨਾ॥

ਬਾਹੀਆਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—'ਬਾਈਆਂ(ਵਾਂ)' ਵੇਖੋ।

ਬਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬਾਹੁਲੀ, ਸ:—ਕੁਰਤੇ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਅਸਤੀਨ, ਬੈਂਹਲੀ ॥

ਬਾਹੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਹੁੜਨਾ' ਵੇਖ ॥

ਬਾਹੁੜੀ, ਵਿਸਮਕ ਸ:—ਦੁਹਾਈ, ਹਾਲ ਪੁਕਾਰ, ਫਰਿਆਦ ॥

ਬਾਹੇਦਾਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: } 'ਵਾਹੋਦਾਹ' 'ਵਾਕ' ਵੇਖੋ ॥
ਬਾਕ, ਪੁ: }

ਬਾਂਕ, ਸ:—ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਗੋਖਡੂ, ਲਕੜੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ, ਘੋੜਾ ਛੇੜਨ ਵਾਲਾ ਛਾਂਟਾ ਚੰਮ ਦਾ ॥

ਬਾਂਕ ਪਟਾ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ॥

ਬਾਂਕ ਪਣ } ਪੁ:—ਬਾਂਕਾ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਛਿਖਾਰਾ ॥
ਬਾਂਕ ਪੁਣਾ }

ਬਾਕਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ ॥

ਬਾਂਕਾ, ਵਿ:—ਟੇਢਾ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਲੁੱਚਾ, ਸ਼ੌਕੀ ॥

ਬਾਕੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਚ ਰਹੇ, ਵਾਧੂ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ॥ ਪੁ:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਰਕਮ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਦਾਰ, ਜੋੜਾ ॥

ਬਾਕੀ ਉਗਰਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਲੇਖਾ ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਕੀ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਲਿਖਕੇ ਬਚਤ ਦੱਸਣੀ ॥

ਬਾਕੀ ਚਲੀ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਬਰਾਬਰ ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ॥

ਬਾਕੀ ਚੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਦਾਰ ਦੇਕੇ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਬਾਕੀ ਦੇ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾ, ਉਮਰ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਬਾਕੀ, ਸ:—ਕੈ, ਉਲਟੀ, ਉਪਰਛਲ (ਆਉਣੀ) ॥

ਬਾਖੜਾ, ਪੁ:—ਗਊ ਮੈਂਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦਿੰਦਿਆਂ ਹੋਵੇ, ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ॥

ਬਾਖੜੀ, ਸ:—ਕੱਚੇ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸੁਕਾਏ ਹੋਏ ॥ ਅੰਬਾਖੜੀ ॥

ਬਾਗ, ਪੁ:—ਫਲਾਂ ਵਾਲੀ ਫੁਲਵਾੜੀ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਬ੍ਰਿਛ ਬਹੁਤ ਹੋਣ, ਬਾੜੀ, ਫੁਲਵਾੜੀ ॥ ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ ॥

ਬਾਗ ਉਠਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਗਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਉਣਾ ॥

ਬਾਗ ਹੱਥੋਂ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਕਾ ਖੁੰਝ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਗ ਖਿੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਗ ਛੱਡਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਾਲੇ ਚੱਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਬਾਗ ਛੁੱਟ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਾਗ ਛੁਟ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਨੱਠੇ ਵੰਞੇ ॥

ਬਾਗ ਡੋਰ,(ਰੀ) ਪੁ:—ਵਾਗ ਦਾ ਰੱਸਾ।

ਬਾਗ ਢਿੱਲੀ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਦੇ ਦੇਣਾ।

ਬਾਗ ਪਰਵਾਰ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਸੰਤਾਨ

ਬਾਗ ਫੜਾਈ, ਸ:—ਲਾੜੇ ਦੀ ਘੋੜੀ ਦੀ ਵਾਗ ਫੜਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰਕਮ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ, ਘੋੜਾ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲਾ ਸਈਸ ਨੂੰ ਜੋ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਵੇ ॥

ਬਾਗ ਬਾਗ
ਬਾਗ ਬਾਗਾਂ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ (ਹੋਣਾ)।

ਬਾਗ ਬਾਨ
ਬਾਗ ਵਾਨ } ਪੁ:—ਬਾਗ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਜੋ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੇਵੇ।

ਬਾਗ ਬਾਨੀ
ਬਾਗ ਵਾਨੀ } ਸ:—ਬਾਗਬਾਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਬਾਗ ਮੋੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਲ ਬਦਲਣੀ, ਮੁੜਨਾ, ਮੰਜ਼ਲ ਦਾ ਮੋੜ ਪਰਤਣਾ।

ਬਾਗ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਬਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਬਾਗਬਾਨ।

ਬਾਂਗ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਮੂੰਹੋਂ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ (ਦੇਣੀ)।

ਬਾਗਸੂਆ, ਪੁ:—'ਬਕਸੂਆ' ਵੇਖੋ।

ਬਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਨੂੰ ਚਰਬੀ ਜਾਂ ਘਿਉ ਮਲਣਾ ॥

ਬਾਂਗਰ, ਪੁ:—ਰੇਤਲਾ ਦੇਸ, ਰੋਹਤਕ ਜੀਂਦ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਇਲਾਕਾ।

ਬਾਂਗਰਨੀ
ਬਾਂਗਰਿਆਣੀ } ਸ:—ਬਾਂਗਰ ਦੇਸ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ॥

ਬਾਂਗਰੂ, ਪੁ:—ਬਾਂਗਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ

ਬਾਗੜ, ਪੁ: ਸ:—ਕੀਰ ਜੋਟੀ ਜਾਂ ਝਾੜ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਵੱਢਾ, ਬੀਕਾਨੇਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਬਾਗੜਾ, ਪੁ:—ਬਾਗੜ ਦੀ ਰੂੰ ਦੀ ਚਾਦਰੀ ਜਾਂ ਪਲੰਘ ਪੋਸ਼ ॥

ਬਾਗੜੀ
ਬਾਗੜੀਆ } ਪੁ:—ਬਾਗੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਵੱਡਾ ਲਾਟੂ ॥

ਬਾਂਗੀ, ਸ:—ਕੁੰਮੀ।
ਪੁ:—ਅਯਾਲੀ, ਪਾਲੀ ॥

ਬਾਂਗੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਲਾਟੂ ॥

ਬਾਂਗੂ, ਪੁ:—ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਘ ੧੬
ਬਾਘਣੀ, ਸ: } ਚਿੱਤ੍ਰਾ ਸ਼ੇਰ, ਚਿੱਤ੍ਰੀ, ਸ਼ੇਰਨੀ।

ਬਾਘੰਬਰ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਜਾਂ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖੱਲ ॥

ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਬਿੱਲੀ, ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲਾ, ਮੋਟਾ ਕੋੜਾ ਆਦਮੀ ॥ ਹਊਆ।

ਬਾਘੀ, ਪੁ:- ਗਿਲਟੀ, ਕੱਛਾਂ ਵਜਾਉਣੀਆਂ (ਪਾਉਣੀ)।

ਬਾਚ, ਸ:—ਵਾਧੂ ਮਾਮਲਾ ਜਾਂ ਮਸੂਲ।

ਬਾਚ ਬਿਗਾਰ, ਸ:—ਜਬਰਦਸਤੀ ਜੋ ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਾਈ ਜਾਏ ॥

ਬਾਚਕ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣਾ ॥

ਬਾਛੀ, ਸ:—ਹੇਠਲੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਬੀੜ੍ਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ ॥

ਬਾਛੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੱਸਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਛ, ਸ:—'ਬਾਚ' ਵੇਖੋ।

ਬਾਛੜ, ਸ:—'ਵਾਛੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਖੇਰੂ, ਬਾਜਾ, ਬਾਜੇ ਦਾ ਵਜਣਾ, ਬਾਜੀ ਜਾਂ ਖੇਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਜੂਏ ਬਾਜ ਆਦਿਕ)॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ, ਮੁੜ, ਹਟਕੇ ॥

ਬਾਜ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੜਨਾ, ਹਟਣਾ, ਛੱਡਣਾ ॥

ਬਾਜ ਗਾਜ, ਪੁ: ਸ:—ਬਾਜੇ, ਬਾਜੇ ਵਜਣੇ।

ਬਾਜਦਾਰ, ਪੁ:—ਬਾਜ ਪਾਲਕ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ॥

ਬਾਜ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਾਜ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਕਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ ॥

ਬਾਜਰਾ, ਪੁ: / **ਬਾਜਰੀ,** ਸ: } ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਅਨਾਜ ॥

ਬਾਜਾ, ਪੜ:—ਕੋਈ, ਵਿਰਲਾ।

ਬਾਜਾ, ਪੁ:—ਵੱਜਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਤਬਲਾ ਸਰੰਗੀ ਆਦਿਕ) ਮੂਰਖ, ਝੱਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬਾਜਾ ਗਾਜਾ, ਪੁ:—ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੇ ॥

ਬਾਜਾ ਬਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਬਾਜੀ, ਸ:—ਖੇਡ, ਖੇਡ ਵਿਚ ਜੋ ਸ਼ਰਤ ਲਾਈ ਜਾਵੇ; ਦਾਉ, (ਹਾਰਨੀ, ਖੇਡਣੀ, ਜਿੱਤਣੀ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਬਾਜੀ ਜਿੱਤਣੀ / **ਬਾਜੀ ਲੈ ਜਾਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਣਾ ॥

ਬਾਜੀਗਰ, ਪੁ:—ਬਾਜੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਟ, ਰੱਸੇ ਉੱਤੇ ਨੱਚਣ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕਰਤਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾਜੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰਦੇ ਭਾਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣਾ ॥

ਬਾਜੀ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਤੀਮਤ, ਝੱਲੀ ॥

ਬਾਜੂੰਰ, ਪੁ:—ਝੱਲਾ, ਬੁੱਧੂ, ਬੇ ਸਮਝ ॥

ਬਾਜ਼ੂ, ਪੁ:—ਬਾਂਹ, ਪਰ, ਬੂਹੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਬਾਰੋ, ਤਰਾ, ਸਾਥੀ ॥

ਬਾਜ਼ੂਬੰਦ, ਪੁ:—ਬਾਂਹ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁੱਟਾ ॥

ਬਾਜ਼ੇ, ਵਿ:—ਕੋਈ ਕੋਈ, ਥੋੜੇ, ਵਿਰਲੇ, ਕਈ ॥

ਬਾਜ਼(ਝੋਂ), ਅਵ:—ਨਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਿਨ ਬਗੈਰ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਾਟ, ਸ:—ਰਾਹ, ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ ॥

ਬਾੱਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚੌੜਾ ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਹਿੱਸਾ, ਵੰਡ, ਕਰੀਰ ਦਾ ਹਰਾ ਫਲ ॥

ਬਾੱਟੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਾੱਟਾ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਵਾਟ ਰਸਤ ॥

ਬਾਂਡ, ਸ:—ਘਾਟਾ, ਟੋਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ ।

ਬਾਂਡਾ
ਬਾਂਡੀ, } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜਾਂ ਪੈਰ ਵਿੰਗੇ ਹੋਣ ।

ਬਾਂਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਲਾਠੀ ਦੇ ਥੱਲੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੜੇ ਹੋਣ ॥

ਬਾਡੀ ਗਾਰਡ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਬਾਢ, ਸ:—ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਹਥਿਆਰ ਦਾ ਧੰਦਾ, ਕਾਟ, ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਹੁਤਾ ਖਾਣਾ ॥

ਬਾੱਢਾ, ਪੁ:—ਬੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛੇਕ, ਬੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਾੱਢਾ, ਵਿ:—'ਬਾਂਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਣੀ, ਸ:—'ਵਾਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਣੀ, ਪੁ:—ਭਰਥਾਣ ॥

ਬਾਣੂ, ਪੁ:—'ਵਾਣੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਣ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਤੀਰ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੁੰਗਾ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਸੜਿਆਂਧ ॥
ਸ: ਹੈਂਸਤ, ਵਾਣੀ, ਸੁਭਾਉ (ਪੌ ਜਾਣੀ), ਘਾੱਟਾ (ਲੌਗਣੀ) ॥

ਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਕਾਰ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਵਰਦੀ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੂਤ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਪੁਸ਼ਾਕ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)।

ਬਾਣੀ, ਸ:—ਬੋਲੀ, ਬਚਨ, ਕੌਲ, ਸ਼ਬਦ, ਸੰਤਾਂ ਜਾਂ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿੱਤ ਨੇਮ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

ਬਾਤ, ਸ:—ਗੱਲ ਕੱਥ, ਬਚਨ, ਮਾਮਲਾ, ਕਹਾਣੀ, ਬਝਾਰਤ ॥

ਬਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਜਾ, ਦੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਬਾਤਨ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ, ਗੁੱਝੀ ਥਾਂ, ਦਿਲ, ਮਨ ॥

ਬਾਤਰੀ, ਸ:—ਮੋਰਚਾ ਦਮਦਮਾ, ਤੋਪਖਾੱਨਾ ॥

ਬਾਤਲੀ, ਸ:—ਫਿੱਕੀ ਗੱਲ, ਨਕਾਰੀ ਬਾਤ ॥

ਬਾਤੂਨ, ਪੁ:ਸ:
ਬਾਤੂਨਣ, ਸ:
ਬਾਤੂਨੀ, ਪੁ:
ਬਾਤੂਨੀਆ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਾਤਾਂ ਜਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ॥

ਬਾਥਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਦਰਸ ਨਾਲ ਸੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰਜਾਈ ਜਾਂ ਤੁਲਾਈ ਦਾ ਅੰਬਰਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਜੇ ਰੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥
ਵਿ:—ਖਾਲੀ (ਅਬਰਾ ਅੰਦਰਸ ਨਾਲ ਸੀਤਾ ਹੋਇਆ)॥

ਬਾਥੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਗ ॥

ਬਾਦ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ, ਚੰਗੀ ਧਾਤ ਵਿਚ ਖੋਟੀ ਦਾ ਮੇਲ ॥
ਅਵ:—ਪਿੱਛੋਂ ॥
ਵਿ:—ਨਾ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਬਿਅਰਥ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਬਾਂਦ, ਸ:—ਬੰਧਨ, ਕੈਦ, ਫਸ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—'ਬਾਤਸ਼ਾਹ' ਵੇਖੋ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਦਾ, ਪੁ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਦੀ, ਸ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਧੀ ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ } ਸ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਰਾਜ, ਹਕੂਮਤ ॥

ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਵਿ:—ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ।

ਬਾਂਦਰ, ਪੁ: **ਬਾਂਦਰੀ,** ਸ: } ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਮੂਰਖ ।

ਬਾਦਲਾ, ਪੁ:—ਜ਼ਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ।

ਬਾਂਵਰ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਤੌਫ਼ੀਕ, ਸਮਰਥ, ਬਰ੍ਹ ਪੋਛੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਾਂਦਾਂ, ਵਿ:—ਵੱਖਰਾ, ਅਲਗ, ਇਕ ਪਾਸੇ (ਰਹਿਣਾ) ।

ਬਾਦੀ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਦੀ ਵਾਈ, ਵਾਈ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਬਾਂਦੀ, ਸ:—ਗੋਲੀ, ਟਹਿਲਣ, ਦਾਸੀ ॥

ਬਾਦੀਆ, ਬਾਦੀਯਾ } ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਤਾਂਬੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਬਾਦੀਆਂ, ਸ:—ਸੌਂਫ (ਅਰਕ ਬਾਦੀਆਂ) ॥

ਬਾਧ, ਸ:—'ਵਾਧ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਂਧ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਇਕਰਾਰ, ਕਿਸੇ ਸੌਦੇ ਵਿਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਉ, ਸਦਾ ਦਾ ਨਿਰਖ ॥

ਬਾਂਧਣੂ, ਪੁ:—'ਬਾਹਨਣੂੰ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਂਧਾ, ਪੁ:—'ਵਾਂਧਾ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਂਧਾ, ਪੁ:—ਰੋਕ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਅੱਡ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਲਾਲ ਧਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਕਲਾ ਬੰਦ ਹੋਵੇ ॥

ਬਾਂਧੂ, ਬਾਂਟੂ } 'ਵਾਂਧੂ' 'ਵਾਂਟੂ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਨ੍ਹਣੂੰ, ਪੁ:—'ਬਾਹਨਣੂੰ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਨਵੇਂ (ਵੇਂ), ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ॥

ਬਾਨਾ, ਪੁ:—ਸਮਿਆਨ, ਅਸਬਾਬ, ਹਥਿਆਰ, ਬੰਦੋਬਸਤ ॥

ਬਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਲਈ ਸਭ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਛੱਡਣੀ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਨੀਆਂ
ਬਾਨੀਦਾ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਜਾਤ, ਦੁਕਾਨਦਾਰ, ਸੂਮ, ਕਰਾੜ ।

ਬਾਪ, ਪੁ:—ਪਿਉ, ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋਵੇ ।

ਬਾਪਨਾ
ਬਾਪੜਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਬਾਪੂ, ਪੁ:—ਬਾਪ, ਪਿਉ (ਗੁਆਰੀ ਬੋਲੀ) ।

ਬਾਫਤਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ।

ਬਾਬ, ਪੁ:—ਗੱਲ, ਢੰਗ, ਹਾਲ, ਦਿਆਉ ॥
ਅਵ:—ਬਾਬਤ ॥

ਬਾਬ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬਾਬਤ, ਪੁ: ਸ:—ਗੱਲ, ਮਾਮਲਾ (ਕੀ ਬਾਬਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ) ॥
ਅਵ:—ਵੱਲੋਂ, ਲਈ, ਵਾਸਤੇ, ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਸਬੰਧ ਕਰਕੇ ॥

ਬਾਬਰੀਆਂ, ਸ:—(ਬ) ਵ 'ਬਾਵਰੀਆਂ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਬਲ, ਪੁ:—ਪਿਉ (ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬਾਬੜਿੰਗ, ਸ:—ਬੀਮਾਰੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਬਾਬਾ, ਪੁ:—ਪਿਉ, ਪਿਉ ਦਾ ਪਿਉ, ਬੁੱਢਾ ਮਰਦ, ਵੱਡਾ ਮਹੰਤ, ਵੱਡੇ ਲਈ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ), ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥

ਬਾਬੂ, ਪੁ:—ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਲਾਲਾ, ਮੁਨਸ਼ੀ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ, ਬੰਗਾਲੀ । ਬਾਪੂ ॥

ਬਾਮ, ਸ:—ਰਾਗ ਦੀ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਲਯ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੰਡੀ ॥

ਬਾਮ੍ਹਣ, ਪੁ:
ਬਾਮ੍ਹਣੀ, ਸ: } 'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' 'ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਮਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ ।

ਬਾਮਰੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਾਯਵੀ, ਸ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛੋਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਤਰਫ ॥

ਬਾਯਾ(ਜਾਂ), ਪੁ:—ਬੇਆਣੀ, ਬੁਲੱਤਣ ॥

ਬਾਰ, ਪੁ:—ਬੂਹਾ, ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਕਮਰ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾਂ ਆਦਿਕ ਦੀ ਤਹਿ, ਵਾਰੀ, ਸੱਟ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਬੋਝਾ (ਲੱਦ, ਦਾਣਾ) ॥
ਸ:—ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀਸ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਗੀਤ, ਜੰਗਲ, ਸੁੰਞਾ ਦੇਸ, ਲਾਇਲਪੁਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥

ਬਾਰਸ਼, ਸ:—ਬਰਖਾ, ਮੀਂਹ, ਝੜੀ ॥

ਬਾਰਕ ਮਾਸਟਰੀ, ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਅਮਾਰਤਾਂ ਸੜਕਾਂ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਹਿਕਮਾ ।

ਬਾਰਖੀ, ਸ:—'ਵਰ੍ਹੀਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਰਤਾ, ਸ:—ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ, ਬਿਆਨ ॥

ਬਾਰਨ ਬਾਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਾਰੰਬਾਰ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ।

ਬਾਰਨਾ, ਪੁ:, **ਬਾਰਨੀ,** ਸ: — 'ਵਾਰਨਾ' 'ਵਾਰਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ, ਬਾਰੰਬਾਰ, ਬਾਰਮਬਾਰ — ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਹੁਤ ਵਾਰ ॥

ਬਾਰਾ, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ (ਦਸਾਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਬਾਰਾ) ॥

ਪੁ:—ਚੰਮ ਦਾ ਡੋਲ, ਸਮਾ, ਪਿੰਡੋਂ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਤਾਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜੰਤ੍ਰ, ਮਿਕਦਾਰ, ਕੰਮ, ਅੰਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ॥

ਬਾਰੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਸਕਣਾ ॥

ਅਗਲੇ ਬਾਰ ਦਾ, ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਦਾ — ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦਾ, ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ॥

ਅਗਲੇ ਬਾਰੇ ਹੋਕੇ ਬਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਦੇ ੨ ਬਚਣਾ ॥

ਬਾਰਾ ਖਾ ਸੱਕਣਾ(ਖਾਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਗਣਾ, ਨਿਭਣਾ ॥

ਬਾਰਾ ਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੁੱਗਣਾ, ਕੰਮ ਨਿਭਣਾ ॥

ਬਾਰਾਂ, ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਤੇ ਦਸ ॥

ਬਾਰਾ ਸਿੰਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਰਣ ਜਿਸਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੋਰ ਸਿੰਗ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਬਾਰਾਂ ਤਾਲਾ(ਲੀ), ਵਿ:—ਫਰੇਬੀ, ਛਲ, ਚਲਾਕ, ਜਿਸਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ।

ਬਾਰਾਂਦਰੀ, ਸ:—ਉਸ ਚੌਰਸ ਮਕਾਨ ਦੇ ਚਫੇਰੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੋਣ ॥

ਬਾਰਾਂ ਪੱਥਰ, ਪੁ:—ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਹੱਦ ॥

ਬਾਰੀ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਛੋਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਵੇਲਾ, ਰੰਗ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਾਂਡਾ, ਤੇਲ ਜਾਂ ਘਿਉ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥ ਬਿਆਸਾ ਅਤੇ ਰਾਵੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਦੁਆਬਾ, ਛਪਰ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਸ:—ਸਦਕੇ, ਕੁਰਬਾਨ (ਜਾਣਾ) ॥

ਬਾਰੀ ਬਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮੌਕੇ ਪੁਰ ॥

ਬਾਰੂਤ(ਦ) ਪੁ:—'ਬਰੂਤ' ਵੇਖੋ ।

ਬਾਰੋਬੱਟੀ, ਬਾਰੋਬਾਰੀ — ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ, ਇਕ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਆ ॥

ਬਾਲ, ਪੁ:—ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਰਾਂ, ਝਾੜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਭੂੰਡ, ਆਸਰਾ, ਵਾਉ, ਪੌਣ, ਬੱਚਾ (ਮੁੰਡਾ ਜਾਂ ਕੁੜੀ) ॥

ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਬਾਲ ਗੋਪਾਲ, ਪੁ:—ਬੱਚੇ, ਅਞਾਣੇ, ਚੇਲੇ ॥

ਬਾਲਤੋੜ, ਪੁ:—ਬਾਲ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਕਰਕੇ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਫੋੜਾ ॥

ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਪੁ:—ਨਿੱਕੇ ਨਿਆਣੇ, ਟੱਬਰ, ਸੰਤਾਨ ॥

ਬਾਲ ਬੇਨ੍ਹੀ ਕੌਡੀ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ॥

ਬਾਲ ਵਿੰਗਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਵਿਗਾੜ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਬਾਲ ਬੁੱਧ(ਧਿ), ਸ:—[illegible] ਵਰਗੀ ਸਮਝ, ਬੇ ਅਕਲੀ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਸਮਝ ਬਾਲਾਂ ਜੇਹੀ ਹੈ, ਮੂਰਖ ॥

ਬਾਲ ਭੋਗ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ॥

ਬਾਲ ਰੰਡ }
ਬਾਲ ਵਿਧਵਾ } ਸ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰੰਡੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਤੀਵੀਂ ॥

ਬਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਬ ਵਿੱਚ ਮੱਦਤ ਦੇਣੀ ॥

ਬਾਲਕ, ਪੁ: ਸ:—ਛੋਟਾ ਬਾਲ, ਬੱਚਾ, ਜਾਤਕ ਮੁੰਡਾ, ਕੁੜੀ ॥

ਬਾਲਕ ਹਠ, ਪੁ:—ਬੱਚੇ ਦਾ ਹਠ, ਜ਼ਿਦ ॥

ਬਾਲਕ ਪੁਣਾ, ਪੁ: }
ਬਾਲਕਵਾਈਂ, ਸ: } ਬਾਲਕ ਪਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਬਾਲਕਦਾਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਤਾਰਾ (ਪੰਖਰੂ) ॥

ਬਾਲਕਾ, ਪੁ:—ਬੱਚਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਸ਼ਗਿਰਦ ॥

ਬਾਲਕੀ, ਸ:—ਚੇਲੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਬਾਲਕੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਬਾਲਛੜ, ਸ:—ਇੱਕ ਦਵਾ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੋਈ

ਬਾਲੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁਰਸ਼, ਮੁਨਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕੂਚੀ ॥

ਬਾਲਟੀ, ਸ:—ਤੇਸ਼ਗਾ ਲੈਪ ਕੀ ਮਿਆਰ, ਦ ਲ ਪਕੜੀ ਦਾ ਢਕ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਡੋਲ ॥

ਬਾਲਣ, ਪੁ:—ਲਕੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਜੋ ਬਾਲਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਣ

ਬਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਭਖਾਉਣਾ, ਮਚਾਉਣਾ, ਸ਼ਮਾਂ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾ ਦੇਣਾ ॥

ਬਾਲਮ, ਪੁ:—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ, ਕੰਤ, ਸ਼ਹੁ ॥

ਬਾਲੜੀ, ਸ:—ਅਞਾਣੀ, ਕੁੜੀ, ਧੀ ॥

ਬਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਨੌਕਰ, ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਉੱਪਰ (ਬਾਲਾ ਖ਼ਾਨਾ = ਉੱਪਰਲਾ ਚੁਬਾਰਾ) ॥

ਬਾਲਾ ਭੋਲਾ, ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਲ ਛਲ ਨਾ ਆਵੇ ॥

ਬੌਲਾ, ਪੁਃ—ਛੱਤ ਦੀ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਮੁਗਦਰ ਚੁੱਕਣਾ।

ਬਾਲੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੁਰਕੀ, ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਬਾਲੂ, ਪੁਃ—ਰੇਤੂਆ, ਧੂੜ, ਰੇਤ।

ਬਾਲੂਸ਼ਾਹੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਠਿਆਈ।

ਬਾਵਰਾ, ਵਿਃ—ਪਾਗਲ, ਸੁਦਾਈ, ਝੱਲਾ।

ਬਾਵਰਾਂ, ਬਾਵਰੀਆਂ } ਸਃ—(ਬਹੁਃ) ਲੰਮੇ ਘੁੰਗਰਿਆਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਲਿਟਾਂ (ਫ਼ਕੀਰ ਵਰਗੀਆਂ)।

ਬਾਵਾ, ਪੁਃ **ਬਾਵੀ,** ਸਃ } ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਅੰਸ, ਸਾਧੂ, ਫ਼ਕੀਰ, ਮਹੰਤ, ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, (ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਚੇਲਾ), ਕੱਟੀ ਜਟਾ, ਸੰਬੋਧਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਬਾਵਾ! ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ) ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਾ ਬੱਚਾ॥

ਬਾਵਾ ਲੋਕ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ॥

ਬਾੜ, ਸਃ—ਖੇਤ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੰਡਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਆੜ ਜਾਂ ਰੋਕ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ।

ਬਾੜ ਝਾੜਨੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੰਦੂਕਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਉਣੀਆਂ।

ਬਾੜ੍ਹ, ਸਃ—ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਛੁਰੀ ਦੀ ਧਾਰ, ਚਰਖੇ ਦੀ ਉਹ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਮਾਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਬਾੜ੍ਹ ਬਿੱਲਾ, ਪੁਃ—'ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅੰਦਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲੈਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਵਾੜਨਾ।

ਬਾੜਾ, ਪੁਃ—ਫੁਲਵਾੜੀ, ਜਿਸ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬੂਟੇ ਬੀਜੇ ਹੋਣ, ਕਿਆਰੀਬੰਦੀ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਆਦਿਕ ਬੀਜੇ ਜਾਣ, ਪਸ਼ੌਰ ਦੇ ਪਾਸ ਇੱਕ ਇਲਾਕਾ ਜਿੱਥੋਂ ਦੇ ਢੋਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ॥

ਬਾੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣਾ॥

ਬਾੜੀ, ਸਃ—ਫੁਲਵਾੜੀ, ਬਗੀਚਾ, ਖਰਬੂਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਖੇਤ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ, ਉਲਾਦ॥

ਬਿ, ਅਵਃ—ਬਗ਼ੈਰ, ਬਿਨਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬਿਤਰਸ = ਜਿਸਨੂੰ ਤਰਸ ਨਹੀਂ)।

ਬਿਉਂਤ, ਸਃ—ਕਪੜੇ ਦਾ ਕਾਟ, ਜੁਗਤ, ਤਦਬੀਰ।

ਬਿਆਈ, ਸਃ—ਠੰਢ ਨਾਲ ਅੱਡੀਆਂ ਦਾ ਫਟ ਜਾਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਬੀ ਪਾਉਣ ਵੇਲੇ ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਜੋ ਦਾਣੇ ਤਰਖਾਣ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ॥

ਬਿਆਸ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਉੱਘਾ ਰਿਖੀ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਿਆ॥

ਬਿਆਸੀ, ਵਿਃ—ਦੋ ਉੱਤੇ ਅੱਸੀ॥

ਬਿਆਹ, ਪੁਃ—ਸ਼ਾਦੀ, ਕਾਜ, ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਫੇਰੇ ਜਾਂ ਨਿਕਾਹ॥

ਬਿਆਹਣੂ, ਵਿਃ—ਬਿਆਹ ਵਾਲਾ, ਬਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਸਹੁਰਿਓਂ ਆਯਾ ਹੋਇਆ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ॥

ਬਿਆਹਤਾ, ਵਿਃ—ਮਰਯਾਦਾ ਨਾਲ ਬਿਆਹ ਹੋਈ ਤੀਮੀਂ॥

ਬਿਆਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਹ ਜਾਂ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਆਕਰਣ, ਪੁ:—ਬੋਲੀ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ॥

ਬਿਆਕਰਣੀ, ਪੁ:—ਬਿਆਕਰਣ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਕਲ } **ਬਿਆਕੁਲ** } ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਔਖਾ, ਦੁਖੀ ।

ਬਿਆਂਗੁ, ਸ:—ਚੰਮ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੋਕਤ੍ਰ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਬਿਆਜ, ਪੁ:—ਹੁਦਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਨਫ਼ਾ, ਸੂਦ ॥

ਬਿਆਜੜ } **ਬਿਆਜੜੀਆ** } ਪੁ:—ਬਿਆਜ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਜੀ } **ਬਿਆਜੂ** } ਵਿ:—ਬਿਆਜ ਤੇ ਹੁਦਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ (ਰਕਮ), ਬਿਆਜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰੀਦਣਾ, ਕੀਮਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਆਣਵੇਂ, ਵਿ:—ਬਾਨਵੇਂ, ਦੋ ਉੱਤੇ ਨੱਵੇ ।

ਬਿਆਂਦੜ } **ਬਿਆਂਧੜ,** } ਪੁ:—ਬਿਆਹ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ, ਲਾੜਾ ॥

ਵਿ:—ਵਿਆਹ ਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਹੋਈ (ਵਹੁਟੀ)

ਬਿਆਧ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ਼ ॥

ਬਿਆਧਨ, ਸ: } **ਬਿਆਧੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਆਧ ਕਰੇ, ਫ਼ਸਾਦਣ (ਦੀ) ॥

ਬਿਆਨ, ਪੁ:—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ਖੋਲਕੇ ਹਾਲ ਦੱਸਣਾ ।

ਬਿਆਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਕਮ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਉਸਦਾ ਹਾਲ ਸੁਨਣਾ ॥

ਬਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਅਗਾਊ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਸਾਈ ॥

ਬਿਆਪ, ਸ:—ਸਰਾਪ, ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਅਪਤਾ ।

ਬਿਆਪਕ, ਵਿ:—ਬਿਆਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਸਣਾ, ਫੈਲਣਾ, ਅਸਰ ਪੈਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ॥

ਬਿਆਪੀ, ਵਿ:—ਬਿਆਪਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਆਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਟੋਕਰੀ ਨਾਲ ਬੇੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, । 'ਦਿਆਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਆਰ } **ਬਿਆੜ** } ਪੁ:—ਬੀਜ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸਬਜ਼ੀ ਜਾਂ ਫਲ ॥

ਬਿਸ, ਸ:—ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਏ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਬਿਸ ਖਪਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਰਲੀ ।

ਬਿਸ ਘੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਛੋੜਨਾ, ਨਿ ਦਿਆ ਕਰਨੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ॥

ਬਿਸ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਬਿਸ਼ਨੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੀਆ, ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਵਿਚ ਰੱਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਸਕੁਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਰਾਰੀ ਛੋਟੀ ਰੋਟੀ ॥

ਬਿਸਟਾ, ਪੁ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਗੀ, ਝਾੜਾ ॥

ਬਿਸਤਰ(ਰਾ) ਪੁ:—ਬਿਛਾਉਣਾ, ਬਿਛਾਈ ਫਕੀਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਬਿਸਤਾਰ, ਪੁ:—ਫੈਲਾਉ, ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਬਿਆਨ ॥

ਬਿਸਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੈਲਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਸ਼ਨ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਲੱਛਮੀ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ॥

ਬਿਸ਼ਨਪਦਾ(ਦਾ), ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਭਜਨ । ਕੋਈ ਭਜਨ ॥

ਬਿਸ਼ਨ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਸਫਾਈ, ਦਿਖਾਵੇ ਦੀ ਸੁੱਚ।

ਬਿਸ਼ਨੀ, ਪੁ:—ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਯਾਰ, ਲੁੱਚਾ, ਗਾਹਕ ॥

ਬਿਸੰਭਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ॥

ਬਿੱਸਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ, (ਦੀਵਾ) ... ਬੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਸਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਦੀਵਾ) ਬੁਝਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਮਾਦ, ਵਿ:—ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਅਚਰਜ ॥

ਬਿਸਮਾਰ, ਪੁ:—ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜੋਗ ਬੂਟੀ, ਦੁੱਸ ਨੂੰ ਠੋਰਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ।

ਬਿਸਮਿਲ, ਵਿ:—ਹਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ(ਜਨੌਰ ।

ਬਿਸਰਜਨ, ਪੁ:—ਦੇਵਤਾ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਬਿਸਰਜਾਣਾ
ਬਿਸਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿੱਸਰ ਭੋਲ, ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਭੁੱਲਕੇ, ਜਾਣ ਬੁੱਝਕੇ ਨਹੀਂ ।

ਬਿੱਸਰ ਭੋਲਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਲ, ਟਪਲਾ, ਗਲਤੀ, ਧੋਖਾ

ਬਿਸਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਖੁੰਝਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਰਾਮ, ਪੁ:—ਅਰਾਮ, ਸੁਖ, ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ।

ਬ੍ਰਿਸਰਾਮਣ, ਸ:
ਬਿਸਰਾਮੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੇ ॥

ਬਿਸਵਾ, ਪੁ:—ਵੀਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ(ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਿਘੇ ਦਾ) ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ॥

ਸੌ ਬਿਸਵਾ,
ਬੀਹ ਬਿਸਵੇ, } ਕ੍ਰਿ ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਆਸ ਹੈ ਕਿ।

ਬਿਸਵਾਸ, ਪੁ:—ਸੰਸਾ, ਡਰ, ਭਰਮ । ਭਰੋਸਾ, ਯਕੀਨ (ਕਰਨਾ, ਦਿਲਾਉਣਾ) ॥

ਬਿਸਵਾਸਣ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:
ਬਿਸਵਾਸੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਬਿਸਵਾਸ ਕਰੇ ॥

ਬਿਸਵਾਦ, ਵਿ:—'ਬਿਸੁਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁਖ, ਭੋਗ, ਐਸ਼ ॥

ਬਿਸਾਹ, ਪੁ:—ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ, ਅਤਬਾਰ (ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ) ॥

ਬਿਸਾਹਨ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਬਦਬੋ, ਦੁਰਗੰਧ, ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ।

ਬਿਸਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਕੇ ਭੁਲਾਉਣਾ, ਯਕੀਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਸਾਖ
ਬਿਸਾਖੀ
ਬਿਸਾਤ } 'ਵਸਾਖ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਸਾਂਧ
ਬਿਸਾਨ੍ਹ } ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਬਦਬੋ, ਸੜ੍ਹਿਆਂਧ ।

ਬਿਸਾਂਧਾ, ਵਿ:—ਬਦਬੂਦਾਰ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ

ਬਸਾਰ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਹਲਦੀ ॥

ਬਿਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਿਸਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਭੁਲੇਂਵਾ, ਭੁੱਲ ।

ਬਿਸਾਰਦੇਣਾ
ਬਿਸਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ ।

ਬਿਸੁਆਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਫਿੱਕਾ ॥

ਬਿਸੂਚਕਾ
ਬਿਸੂਤਕਾ } ਪੁ:—ਉੱਪਰਛਲਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਹੈਜ਼ਾ ॥

ਬਿਸੇਖ, ਵਿ:—ਖਾਸ, ਅਨੋਖਾ, ਚੰਗਾ, ਬਹੁਤਾ ॥
ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਖਾਸ ਗਲ ॥

ਬਿਸੇਖਤਾ
ਬਿਸੇਖਤਾਈ } ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ । ਖਾਸ ਗੁਣ ॥

ਬਿਹ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਵਿੱਸ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਬਿਹੰਗਮ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਘਾਟ ਨਹੀਂ, ਫਕੀਰ ॥

ਬਿਹਲ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬਿਹਲਣ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—'ਬੇਹਲੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਹਲਾ
ਬਿਹਲੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ॥

ਬਿਹਜ਼ਮੀਂ (ਵੀਂ), ਸ੍ਤ੍ਰੀ:—ਦਾਲ ਪਾਕੇ ਪਕਾਈ ਹੋਈ ਰਣੀ ।

ਬਿਹੜਾ ਪੁ:
ਬਿਹੜੀ, ਸ੍ਤ੍ਰੀ: } ਘਰਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੁਲ੍ਹੀ ਥਾਂ, ਸਹਿਨ, ਅੰਗਣ ॥

ਬਿਹਾ, ਵਿ:—'ਬੇਹਾ' ਵੇਖ ॥

ਬਿਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ (ਵੇਲਾ, ਉਮਰ) ।

ਬਿਹਾਗ
ਬਿਹਾਗੜਾ } ਪੁ:—ਅਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ ।

ਬਿਹਾਜਣਾ, ਬਿਹਾਝਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੁੱਲ ਦੇਕੇ ਲੈਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ

ਬਿਹਾ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਰਨਾ (ਵੇਲਾ, ਉਮਰ) ॥

ਬਿਹਾਜੀ (ਝੀ), ਸਃ—ਉਧਾਰ ਲੈਕੇ ਥੋੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦਣਾ, ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਦਾਣਾ ਫੱਕਾ ਖਰੀਦਣਾ ।

ਵਿਃ—ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਬਿਹਾਜੀ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ਾਹ ਕੋਲੋਂ ਥੋੜੀ ਰਕਮ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣੀ ॥

ਬਿਹਾਣਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਬੀਤਣਾ ॥

ਬਿਹਾਰ, ਪੁਃ—ਕੰਮ ਧੰਦਾ ਬ੍ਯੁਪਾਰ, ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਰਤੋਂ ॥

ਬਿਹਾਰੀ, ਪੁਃ—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ।

ਬਿਹਿੰਦਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਰਸਮ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਾਘ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਜ਼ੀਮਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਹੀ, ਸਃ—ਇਕ ਸੇਉ ਵਰਗਾ ਫਲ, ਗਲੋ, ਮਹਲਾ, ਬੀਹ ।

ਬਿਹੀਣ, ਪੁਃ—ਵਹਿਣੀ, ਮੋਰੀ ।

ਬਿਹੁ, ਪੁਃ—ਵਿਸ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਬਿਰੋਗ,—ਪੁਃ—ਵਿਛੋੜਾ, ਵਿਛੋੜਾ, ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ।

ਬਿਰੋਗਣ, ਸਃ **ਬਿਰੋਗੀ,** ਪੁਃ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ ॥

ਬਿਕਟ, ਵਿਃ—ਔਖਾ, ਕਠਨ, ਕਰੜਾ, ਦੁਖਦਾਈ॥
ਸਃ—ਕੰਪੂ ਦੇ ਪਹਿਰੇ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਬਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੁੱਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਜਾਣਾ ।

ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ, ਪੁਃ—ਪਿਛਲੇ ਸਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਮਤ ਚਲਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ॥

ਬਿਕਰਮਾਜੀਤੀ, ਵਿਃ—ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ ਦਾ (ਸੰਮਤ) ॥

ਬਿਕਰਾਲ, ਵਿਃ—ਭਯਾਨਕ, ਡਰਾਉਣਾ, ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਬਿਕਰੀ, ਸਃ—ਵਿਕਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਵੇਚਣ ॥

ਬਿਕਲ, ਵਿਃ—ਬਿਆਕੁਲ, ਸੁਦਾਈ, ਘਾਬਾ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਕਾਉ, ਪੁਃ—ਵਿਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਬਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਕਾਊ, ਵਿਃ—ਵਿਕਾਊ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਬਿਕਾਰ, ਪੁਃ—ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਰੋਗ, ਖਰਾਬੀ, ਔਗਣ ਐਬ ॥

ਬਿਕਾਰੀ, ਵਿਃ—ਬਿਕਾਰ ਵਾਲਾ ਐਬੀ ॥

ਬਿਖ, ਸ਼ਃ—ਵਿਹੁ, ਜ਼ਹਿਰ ।

ਬਿਖਮ, ਵਿਃ—ਔਖਾ, ਬੇ ਢਬ, ਸਖਤ, ਜੋ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬਿਖਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੰਡ ਜਾਣਾ, ਖਿੱਲਰਨਾ ।

ਬਿਖਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਲੇਰਨਾ, ਖਿੰਡਾਉਣਾ ।

ਬਿਖੜਾ, ਵਿਃ—ਔਖਾ, ਗੁੰਝਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਲੰਘ ਨਾ ਸੱਕੀਏ ॥

ਬਿਖਾਧ, ਪੁਃ
ਬਿਖਾਧਣ, ਸ਼ਃ
ਬਿਖਾਧੀ, ਪੁਃ } 'ਬਖਾਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਖਿਆ, ਪੁਃ—ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਬੁਰੀ ਚੀਜ਼, ਤਮਾਕੂ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਬਿਖੇਧ
ਬਿਖੇਧਣ
ਬਿਖੇਧੀ } 'ਬਖੇਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਗ, ਪੁਃ—ਵਿੰਗ, ਟੇਢਾ ਹੋਣਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਗਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿੰਗਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਿੰਗ ਹੋਵੇ, ਟੇਢਾ ॥

ਬਿਗਰ, ਅਵਃ—ਬਗੈਰ, ਬਿਨਾਂ, ਬਾਝੋਂ ॥

ਬਿਗਲ, ਪੁਃ—ਵਲੈਤੀ ਤੁਰਮ, ਨਰਸਿੰਘਾ (ਸੁਣਨਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਬਿਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੜਨਾ, ਝਗੜਨਾ, ਫਸਾਦ ਮਚਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਕਰਵਾਉਣਾ ॥

ਬਿਗੜਾਉ, ਪੁਃ—ਬਿਗਾੜ, ਖਰਾਬੀ, ਝਗੜਾ, ਫੇਟਕ, ਨੁਕਸਾਨ ॥

ਬਿਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਬਿਗੜਾਊ, ਪੁਃ—ਬਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ, ਬਿਗਾੜੂ ॥

ਬਿੰਗਾ
ਬਿੰਗਾ ਤੜਿੰਗਾ } ਵਿਃ—ਟੇਢਾ, ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ, ਰੱਸਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬਿਗਾਸ, ਪੁਃ—ਖੁਸ਼ੀ, ਅਨੰਦ, ਖਿੜਾਉ ।

ਬਿਗਾਰ, ਸ਼ਃ—'ਬਗਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਗਾੜ, ਪੁਃ—ਖਰਾਬੀ, ਨੁਕਸਾਨ, ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ, ਫਸਾਦ ॥

ਬਿਗਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਣਾ, ਸੱਜਣਾਂ ਵਿੱਚ ਫੇਟਕ ਪਾਉਣਾ ।

ਬਿਗਾੜੂ, ਪੁਃ—ਬਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਗੋਰ (ਰਾਂ)
ਬਿਗੌਰੂ (ਰੋਂ) } ਅਵਃ—'ਬਗੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਘਨ, ਪੁਃ—ਰੋਕ, ਅਟਕ, ਨੁਕਸਾਨ, ਬਿਗਾੜ (ਪਾਉਣਾ) ॥

ਬਿਘਾ
ਬਿੱਘਾ } ਪੁਃ—ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਪ, ਚਾਰ ਕਨਾਲ ॥

ਬਿਕ੍ਰਿ, ਪੁ:-[illegible] ॥

ਬਿਚ, ਅਵ:-ਅੰਦਰ, ਗੱਭੇ ।

ਬਿਚ ਹੋ ਕੇ (ਪੈ ਕੇ), ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:--ਸਾਲਸ ਬਣ ਕੇ ।

ਬਿਚ ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:--ਠੀਕ ਵਿਚ ਜ ਗੱਭੇ ॥

ਬਿਚਕਾਹਾ, ਬਿਚਕਾਲਾ } ਪੁ:-[illegible]

ਬਿਚਕਾਰੇ, ਬਿਚਕਾਲੇ } ਅਵ:--ਗੱਭੇ, ਵਿਚਕਾਰ, ਮਧ ਨੂੰ ।

ਬਿਚਕਾਨਾ, ਪੁ: **ਬਿਚਕਾਨੀ,** ਸ } ਬੱਚੇ ਦੀ ਸੱਤੀ, ਜਿੰਨੀ ਮਸ਼ਕ, ਰੇਹੀ ਛੋਟੀ ਸ਼ੈ ॥

ਬਿਚਕਾਰ, ਅਵ:--ਠੀਕ ਅੰਦਰ, ਗੱਭੇ, ਮਿਆਨੇ ॥

ਬਿੱਚ ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:-ਠੀਕ ਬਿੱਚ, ਗੱਭੇ ।

ਬਿਚਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਫਿਰਨਾ, ਤੁਰਨਾ ॥

ਬਿਚਲ ਜਾਣਾ, ਬਿਚਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:--ਵਿਗੜਨਾ, ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ, ਵੈਰ ਕਰਨਾ, ਵਸ ਦੇ ਮਗਾਉਣਾ, ਫਿਰ ਜਾਣਾ, ਬਚਨ ਹਾਰਨਾ, ਸ਼ੋਖੀ ਕਰਨੀ ॥

ਬਿਚਲਾ, ਵਿ:-ਅੰਦਰਲਾ, ਗਭਲਾ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ ॥

ਬਿਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਗਾੜਨਾ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਿਸਕਾਉਣਾ ॥

ਬਿਚਾਰ, ਪੁ:-ਸੋਚ, ਖਿਆਲ, ਸਮਝ ।

ਬਿਚਾਰ ਵਾਨ, ਵਿ:-ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ ॥

ਬਿਚਾਰਕ, ਪੁ:-ਬਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬਿਚਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੋਚਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਚਾਰੀ, ਵਿ:-ਅਨਾਥ, ਗਰੀਬ, ਬੇਨਸੀਬ, ਅਸਮਰਥ ॥

ਬਿਚਾੜ, ਪੁ:-ਨੁਕਸਾਨ, ਬਿਗਾੜ, ਬਖੇੜਾ, ਵਿਥ ॥

ਬਿਚਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਗਾੜਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਫਸਾਦ ਪੁਆਉਣਾ, ਦੁਆਲੋਅਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਿਚਾਲਾ, ਪੁ:-ਦੋਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ, ਫਾਸਲਾ ॥

ਬਿਚਾਲੇ, ਅਵ:-ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ, ਮਿਆਨੇ

ਬਿੱਚੀਂ, ਅਵ:-ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਚ ਦੀ, ਬਿੱਚ ਬਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਗੱਭੇ ॥

ਬਿੱਚੋਂ, ਅਵ:-ਅੰਦਰੋਂ, ਗੱਭੇ ਤੋਂ ॥

ਬਿਚੋਲਾ, ਪੁ: **ਬਿਚੋਲੀ,** ਸ: **ਬਿਚੋਲੀਆ,** ਪੁ: } ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਿਛਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿਛਣਾ, ਖਿਲਰਨਾ, ਸਿੱਧਾ ਜਾਂ ਨਰਮ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਛਵਈਆ
ਬਿਛਵੱਯਾ } ਪੁ:–ਬਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਬਿਛਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਬਿਛਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਛਵਾਈ, ਸ:–ਦਰੀ ਆਦਿਕ ਬਿਛਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਿਛੜਨਾ
ਬਿੱਛੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:–ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਛਾਉਣਾ, ਪੁ:–ਬਿਛਾਈ, ਬਿਸਤਰਾ, ਬਿਛਣਾ ॥

ਬਿਛਾਉਣਾ
ਬਿਛਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਿੰਡਾਉਣਾ, ਖਲੇਰਨਾ, ਬਿਸਤਰਾ ਕਰਨਾ, ਢਾ ਕੇ ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬਿਛਾਈ, ਸ:—'ਬਿਛੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੱਛੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਅਠੂੰਹਾ ।

ਬਿਛੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਟਾਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ, ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥

ਬਿਛੂਛਕ, ਪੁ:—'ਬਿਸੂਚਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਛੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ, ਫੌਟਕ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬਿਛੋੜਾ, ਪੁ:—ਵਿਯੋਗ, ਜੁਦਾਈ, ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਛੌਣਾ, ਪੁ:—ਬਿਛਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਾਂ ਕਪੜੇ, ਬਿਸਤਰਾ ॥

ਬਿੱਜ, ਸ:—ਬਿਜਲੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਬਿਪਤਾ ਆ ਪਏ (ਪੈਣਾ) ॥

ਬਿਜਯਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਭੰਗ, ਸੁੱਖਾ ॥

ਬਿਜਲੀ, ਸ:—ਅਸਮਾਨੀ ਅੱਗ, ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ (ਲਿਸ਼ਕਣਾ, ਚਮਕਣਾ), ਜਿਸ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਹ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਜਲੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ ਉੱਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਡਿਗਣਾ ॥

ਬਿਜੰਨਾ, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਿੱਕਾ ਪੰਛੀ ॥

ਬਿਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਜਾਈ, ਸ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਬਿਜਾਰ, ਪੁ:—ਬੀਜਣ ਵਾਲਾ, ਬਜਾਰ, ਢੋਰੀ ।

ਬਿੱਜੂ, ਪੁ:—ਕਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਰਦੇ ਕੱਢ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਮੂਰਖ ਕੋਹਜਾ ਆਦਮੀ ॥

ਬਿਜੋਗ, ਪੁ:—'ਬਿਛੋੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਜੋਗਣ, ਸ:
ਬਿਜੋਗੀ, ਪੁ:, ਸ: } ਸਜਣ ਤੋਂ ਵਿਛੜਿਆ (ੜੀ) ਹੋਇਆ (ਈ) ॥

ਬਿਜੌਤ, ਸ:—ਬੀਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਬਿਟਰਨਾ
ਬਿੱਟਰਨਾ
ਬਿਟੂਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਗੜਨਾ, ਬਿਚਲਣਾ, ਰੁਸਣਾ ॥

ਬਿਟਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਗਾੜਨਾ, ਤੁਸ ਦੇਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿੱਠ, ਬਿੱਠੂ } ਸ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਬਿਸਟਾ ॥

ਬਿੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦਾ ਹੱਗਣਾ ॥

ਬਿਡਾਰਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾ ਦੇਣਾ, ਬਹਾਲਣਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ, ਖਿੰਡ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਬਿੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੇਂ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਤਿਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬਿੰਤ, ਪੁ:—'ਵਿੱਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਡੀ, ਸ:—ਅੜਾਂਗਾ ਕਿਰਮ ਦਾ ਭੇਖ, ਖਰਾਬਾ (ਰੇਤੀ) ॥

ਬਿੰਡ ਪੁ:—ਖੂਹ ਦੀ ਚਰਖੜੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਦੋਆਂ ਲੱਕੜ, ਕੱਟ, ਚੋਭ, ਮੰਢਾਣੀ ॥

ਬਿੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਗੰਨੇ ਪੀੜਨ ਵਾਲੇ ਵੇਲਣ ਨੂੰ) ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਆਰਕੇ ਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿਣ (ਣਾ), ਅ:—ਬਗੈਰ, ਬਾਝੋਂ, ਸਿਵਾ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਿਣਤੀ, ਸ:—ਅਰਜ, ਮਿਨਤ, ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ॥

ਬਿਣਾਸ (ਹ), ਪੁ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਮੌਤ ॥

ਬਿਤ, ਪੁ:—ਕੱਦ, ਡੀਲ, ਸਮਰਥ, ਬੂੱਤਾ, ਧਨ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਬਿਤਰ ਬਿਤਰ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰਾਨ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਤੱਕਣਾ ॥

ਬਿਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਦੂਹੂੰ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ॥

ਬਿਤੀਤ, ਵਿ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਹੋਯਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਬਿਤੀਤਮਾਨ, ਵਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਰਹੇ ॥

ਬਿਤੀਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੀਤ ਜਾਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਿਤ੍ਰਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਸੀਨੇ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਤੈਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਬਿੱਥ, ਬਿੱਥੁ } ਸ:—ਫਾਸਲਾ, ਦੂਰੀ, ਫਰਕ, ਬਿਛੋੜਾ ॥

ਬਿਥਤ, ਬਿਥਾਕ } ਪੁ:—ਦੂਰੀ, ਫਾਸਲਾ, ਫਰਕ ॥

ਬਿਥਾ, ਬਿਥਿਆ } ਸ:—ਪੀੜ, ਦੁਖ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ, ਬਰਨਨ ॥

ਬਿੱਥੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਦੁੱਧ) ਜੰਮਣਾ, ਦਹੀਂ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬੜਾ ਤਾਉ ਲੱਗਣਾ ਅਤੇ ਪਰਸੇਉ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿੱਦ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਸੀਤੀ ਹੋਈ ਗਾਂਠ (ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਦੀ) ॥

ਬਿੰਦ, ਸ:—ਪਲ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ, ਬੂੰਦ, ਕਤਰਾ, ਲਹੂ, ਬਿੰਦੀ ॥

ਝੱਟ ਬਿੰਦ, ਪੁ:—ਅੱਖ ਦੀ ਝਮਕ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਰਤੀ ਬਿੰਦ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਬਿਦੰਗੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਵੈਦਗੀ, ਹਕੀਮੀ ॥

ਬਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿੰਦਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿੰਦੀ ਲਾਉਣੀ, ਬਿੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਦਣਾ (ਅੱਖਰ)।

ਬਿੱਦਮਾਨ, ਵਿ:—ਮੌਜੂਦ, ਹਾਜ਼ਰ, ਉੱਘਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਬਿਦਜਕ, ਵਿ:—ਬਿਦਜਾ ਸੰਬੰਧੀ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਬਿਦਜਾ, ਸ:—'ਬਿੱਦਿਆ' ਵੇਖੋ ।

ਬਿਦਰੀ, ਵਿ:, ਸ:—ਧਾਤ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਚਾਦਰਾਂ ਦੀ ਗੱਢ ॥

ਬਿਦਜਾਲਯ, ਪ:—ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਮਦਰਸਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਦਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਿਦਜਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਣ ।

ਬਿਦਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੋਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਛੁੱਟੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲੇ, ਟੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੁਖਸਤ ।

ਬਿਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਤ ਲੁਆਉਣਾ, ਹਠ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬਿਦਾਇਗੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਜੋ ਨਕਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਬਿਦਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਰਕਮ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਪੇਉ ਦੇਂਦਾ ਹ ॥

ਬਿਦਾਮ, ਪੁ:—'ਬਦਾਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਦਿਆ, ਸ:—'ਬਿਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੱਦਿਆ, ਸ:—ਇਲਮ, ਗਿਆਨ, ਪੜ੍ਹਾਈ, ਹੁਨਰ, ਚਲਾਕੀ ॥

ਬਿੱਦਿਆਰਥੀ, ਪੁ:—ਬਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿੱਦਿਆ ਮਾਨ, ਬਿੱਦਿਆ ਵਾਨ, ਵਿ:—ਬਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਿਆਣਾ ।

ਚੌਦਾਂ ਬਿੱਦਿਆ ਨਿਧਾਨ, ਵਿ:—ਚੌਦਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਿੱਦਿਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ (ਚਾਰ ਵੇਦ, ਛੇ ਅੰਗ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਪੁਰਾਣ, ਮੀਮਾਂਸਾ ਅਤੇ ਤਰਕ ਇਹ ੧੪ ਬਿੱਦਿਆ ਹਨ), ਬੜਾ ਕਾਰੀਗਰ, ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥

ਬਿੰਦੀ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਗੋਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੁਕਤਾ, ਮੱਥੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬਿਧ, ਸ:—ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਜੁਗਤ, ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਲੇਖੇ ਦੀ ਬਾਕੀ ॥

ਬਿਧ ਮਾਤਾ, ਸ:—ਜੋ ਦੇਵੀ ਪਰਾਲਬਧ ਲਿਖਦੀ ਹੈ ॥

ਬਿਧ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਬਿਧ ਮੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ, ਲੇਖਾ ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਬਾਕੀ ਕੱਢਣੀ ॥

ਬਿਧਨਾ, ਸ:—ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਾਲਬਧ, ਬਿਧਮਾਤਾ ॥

ਬਿਧਵਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦਾ ਖੌਂਦ ਮਰ ਜਾਵੇ, ਰੰਡੀ ॥

ਬਿਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕਢਵਾਉਣਾ, ਬਿਨ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਬਿਧਾਤਾ, ਪੁ:—ਕਰਤਾਰ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਬਿਧੀਆ (ਯਾ), ਵਿ:—ਬਿਧ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਜੁਗਤੀ ॥

ਬਿਨ, ਅਵ:—ਬਾਝ, ਬਗੈਰ, ਸਿਵਾ, ਛੁੱਟ ॥

ਬਿਨਸੰਗ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ, ਬੇਸ਼ਕ, ਨਿਸੰਗ ॥

ਬਿਨਸਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਬਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ, ਚੋਭ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਬਿਨ੍ਹਾਉਣਾ; ਕ੍ਰਿ.—ਛੇਕ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਬਿਨ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਬਿਨ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥ ਮਜੂਰੀ ॥

ਬਿੰਨਾ, ਪੁ:—ਪੱਛੀ ਦਾ ਮੁੜ੍ਹਾ, ਉੱਨੂ, ਘੜੇ ਦੇ ਹੇਠ ਦਾ ਘਾਹ ਦਾ ਨੂੰਮੁਣਾ ॥

ਬਿਨਾਸੰਗ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—'ਬਿਨਸੰਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿੰਨੂ, ਪੁ:—ਬਿੰਨਾ, ਇੰਨੂੰ, ਮੁੜ੍ਹਾ ॥

ਬਿਪਤ (ਤਾ), ਸ:—ਮੁਸੀਬਤ, ਦੁਖ, ਕਲੇਸ਼ (ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ) ॥

ਬਿਪਰੀਤ, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਵਿਰੋਧੀ ॥ ਸ:—ਵਿਰੋਧ ॥

ਬਿੱਫਰਨਾ, ਬਿੱਫਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਨਾ, ਜ਼ਿਦ ਕਰਨੀ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬਿਬ, ਪ:—ਛੱਤੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਸਾਫ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਾਲਕਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਪੜਾ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿੰਬ, ਵਿ:—ਹਲ੍ਹ, ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ (ਜਲ ਬਿੰਬ), ਅਕਸ ॥

ਬਿਬ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ, ਹਾਸੋ ਹੋਣੀ ॥

ਬਿਬੇਕ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰ, ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ, ਰਹਿਤ, ਮਰਯਾਦਾ

ਬਿਬੇਕੀ, ਪੁ:—ਵਿਚਾਰਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ, ਜੋ ਰਹਿਤ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੈ ॥

ਬਿਭਚਾਰ, ਪੁ:—ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਸੰਗ, ਕੁਕਰਮ ॥

ਬਿਭਚਾਰਣ (ਣੀ), ਸ:, **ਬਿਭਚਾਰੀ,** ਪੁ:—ਜੋ ਬਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ॥

ਬਿਭੂਤ, ਪੁ:—'ਭਬੂਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਮਾਰ, ਬਿਮਾਰੀ 'ਬਮਾਰ' 'ਬਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਓਗ, ਬਿਓਗੀ 'ਬਿਜੋਗ' 'ਬਿਜੋਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਹ (ਹਾ), ਬਿਰਹੋਂ ਪੁ:—ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥

ਬਿਰਹੀ, ਵਿ:—ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਬਿਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਰਫੇ ਮਾਰੇ ਮੇਲਣਾ, ਜਦਾ ਹਿਲਾਉਣੀ ॥

ਬਿਰਖ, ਬਿਰछ ਪੁ:—ਰੁੱਖ, ਬੂਟਾ, ਦਰਖ਼ਤ ॥

ਬਿਰਜਸ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਭੀੜੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪਜਾਮਾ, ਵਲੈਤੀ ਤੰਬੀ ॥

ਬਿਰਤ, ਸ:—ਅਜੀਉਕਾ, ਗੁਜਾਰਾ, ਜਜਮਾਨਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ॥

ਬਿਰਤੰਤ, ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੁ:—ਹਾਲ, ਬਰਨਣ, ਬਿਆਨ, ਬਿਬਿਆ ।

ਬਿਰਤੀ, ਸ:—ਧਿਆਨ, ਮਨ ਦਾ ਟਿਕਾਉ, ਸੁਰਤ ॥

ਬਿਰਥਾ, ਵਿ:—ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੁਝ ਭੈਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਐਵੇਂ, ਬਿਅਰਥ ॥

ਸ:—ਪੀੜ, ਬਿੱਥਿਆ ॥

ਬਿਰਦ, ਪੁ:—ਅਭਿਆਸ, ਵਰਤਾਰਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਜੋ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਭੇਖ, ਬਾਣਾ, ਲਾਜ ॥

ਬਿਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ॥

ਬਿਰਦ ਖਿਲਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਇਜ਼ਤ ਲਾਹ ਸੁੱਟਣੀ ॥

ਬਿਰਧ, ਵਿ:—ਬੁੱਢਾ, ਬੜੀ ਉਮਰ ਦਾ ।

ਬਿਰਬਿਰੀ, ਸ:—ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਫਿੰਸੀਆਂ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਉੱਠਣੀ) ॥

ਬਿਰਮ੍ਹਣਾ, ਬਿਰਮਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ, ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਦਿਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਬਿਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਜੀ ਲਾਉਣਾ, ਭੁਲਾਉਣਾ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਾਬੇ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਬਿਰਲ, ਪੁ:—ਨਿੱਕਾ ਛੇਕ, ਮੋਰੀ, ਫਰਕ ॥

ਬਿਰਲਾ, ਵਿ:—ਟੁੱਲਾ, ਵੱਖੋ ਵੱਖ, ਟਾਂਵਾਂ ਟਾਂਵਾਂ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਬਿਰਲਾਪ, ਪੁ:—ਗ਼ਮ, ਰੁਦਨ, ਵੈਣ, ਦੁਖ ਨਾਲ ਰੋਣਾ ।

ਬਿਰਵਾ, ਪੁ:—ਬੂਟਾ, ਰੁੱਖ, ਬਿਰਛ ॥

ਵ:—ਲੋੜਵੰਦ, ਮਥਾਜ ॥

ਬਿਰਾਗਣ, ਬਿਰਾਗੀ 'ਬਰਾਗਣ' 'ਬਰਾਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਰਾਜਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਬਿਰਾਜਮਾਨ, ਵਿ:—'ਬਰਾਜਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਣ (ਣੀ), ਸ:—ਭੋਂ, ਧਰਤੀ ਮੀਂਹ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੋਵੇ । ਵਿ:—ਉਜਾੜ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਣਕ ਨਹੀਂ ॥

ਬਿਰਾਤ, ਬਿਰਾਤੀ — 'ਬਰਾਤ' 'ਬਰਾਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਉਜਾੜ, ਜਿੱਥੇ ਵਸੋਂ ਨਹੀਂ । ਵਿ:—ਓਪਰਾ ।

ਬਿਰਿਹੁੰ, ਪੁ:—'ਬਿਰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰ੍ਹੀ, ਬਿਰੀ — ਵਿਸਮਯ:—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬਿਰੁੱਧ, ਵਿ:—ਵੈਰੀ, ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ । ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੱਖ ਸਗੋਂ ।

ਬਿਰੂਧੀ, ਸ:—'ਬਰੂਧੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਰੋਧ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, ਟਾਕਰਾ ॥

ਬਿਰੋਧਣ, ਸ:, **ਬਿਰੋਧੀ,** ਪੁ: — ਜੋ ਬਿਰੋਧ ਕਰੇ ॥

ਬਿਲ, ਪੁ:—ਭੜੋਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਬਿੱਲ ॥

ਬਿੱਲ, ਪੁ:—ਕਰੜੇ ਛਿਲਕ ਵਾਲਾ ਇਕ ਮਿਠਾ ਫਲ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਹਰਿਆਈ, ਬਿੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਲੇਖੇ ਦਾ ਕਾਗਤ, ਹੁੰਡੀ, ਬੀਜਕ ।

ਬਿਲਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਸਕਣਾ, ਰੋਣਾ, ਤੜਫਣਾ, ਫੜਕਣਾ ॥

ਬਿਲਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਆਉਣਾ, ਤੜਫਾਉਣਾ, ਫੜਕਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲਗਣ, ਬਿਲੰਗਣ — ਸ:—ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸੇ ਜਾਂ ਲਕੜੀ ਦਾ ਰੰਗਲਾ (ਲੰਮੇ ਦਾਉ ਤਾਣਿਆ ਹੋਯਾ) ॥

ਬਿਲੰਗ (ਗਣ) ਸ:, **ਬਿਲੰਗਣੀ,** ਸ:, **ਬਿਲੰਗਾ,** ਪੁ:, **ਬਿਲੰਘ,** ਸ: — ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਛੱਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਲਕੜੀ, ਰੰਗਲਾ।

ਬਿਲਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਮਾਨਣੀਆ, ਰੁਪਯਾ ਉਡਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲੰਦ, ਵਿ:—ਉੱਚਾ ॥

ਬਿਲੰਦੀ, ਸ:—ਉਚਾਈ ॥

ਬਿਲਪ, ਪੁ:—'ਬਿਲਾਪ' ਵੇਖੋ॥

ਬਿਲਪੱਤ੍ਰੀ, ਸ:—ਬਿੱਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜੋ ਸ਼ਿਵ-ਜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿਲੰਬ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ ॥

ਬਿਲਬਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਣਾ, ਪੀੜ ਜਾਂ ਗਮ ਨਾਲ ਤੜਫਣਾ, ਰੋਣਾ ।

ਬਿਲਬਿਲਾਟ, ਪੁ:—ਬਿਲਬਿਲਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਬਿਲਮ, ਸ:—ਦੇਰ, ਢਿੱਲ, ਚਿਰ ॥

ਬਿਲਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਰਹਿਣਾ, ਚਿਰ ਕਰਨੀ ॥

ਬਿਲੱਲਾ, ਵਿ:—ਅਣਪੜ੍ਹ, ਝੱਲਾ, ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ।

ਬਿਲਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਬਿਰ-ਲਾਪ ਕਰਨਾ।

ਬਿੱਲਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਸਿਪਾਹੀ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਉਹ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਪਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਿੱਲੀ ਵਰਗੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਬਿਲਾਇਤ
ਬਿਲਾਇਤਣ (ਤੀ) } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲਾਉਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਆਨੰਦ, ਹਾਸੀ (ਕਰਨਾ)।

ਬਿਲਾਸੀ, ਵਿ:—ਐਸ਼ੀ, ਜੋ ਬਿਲਾਸ ਕਰੇ।

ਬਿਲਾਠੀ, ਸ:—ਬਿੱਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਲਕੜ ਜੋ ਤਿਲਕ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਘਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬਿਲਾਂਦ, ਸ:—ਬਿਲੰਦੀ, ਉਚਾਈ ॥

ਬਿਲਾਪ, ਪੁ:—'ਬਿਰਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ, ਰੋਣਾ, ਕੁਰਲਾਉਣਾ ॥

ਬਿਲਾਵਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਬਿੱਲੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਰਿਹਕਣੀ, ਚੇਦੂ

ਬਿੱਲੀ ਲੋਟਣ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੁਆ ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋ ਨਾਲ ਬਿੱਲੀ ਲੇਟਣ ਪੋਟਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਿਲੀ ਪਾਪ, ਪੁ:—'ਬਿਰਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਬਿਲੋਲ, ਸ:—ਡੀਵੀਂ ਅਵਾਜ਼ (ਕੇਨੀ ਬਿਲੋਲ ਪੈਣੀ)।

ਬਿਵਸਥਾ, ਸ:—ਇੰਤਜ਼ਾਮ, ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ॥

ਬਿਤਰ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਖੜਾਕ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖਤਰੇ ਦੀ ਕਨਸੋ (ਲੈਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਬਿਰ ਬਿਰ ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ।

ਬਿੜਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦਾ ਰੁੱਖ, ਕੱਠਿਆਂ ਜੋ ਬਾਂਸਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਝੰਗੀ।

ਬੀ, ਪੁ:—ਬੀਜ, ਕਾਰਣ, ਅਸਲ ॥
ਸ:—ਕੰਜਰੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ (ਬੀ ਸਾਹਿਬਾ)।
ਕ੍ਰਿ-ਵਿ:—ਨਾਲ ਹੀ, ਭੀ, ਵੀ ॥

ਬੀ ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮੂਲੋਂ ਹੀ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੁਲ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣੇ ॥

ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬੀਜਣ ਵਾਸਤੇ ਬੀ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਬੀਆਬਾਨ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਉਜਾੜ, ਬਨ ॥

ਬੀ. ਏ., ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੱਡੇ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਬੀ. ਏ., ਬੀ. ਏ. ਪਾਸ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੇ ਬੀ. ਏ. ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

ਬੀਸਵਾਂ, ਵਿਃ—ਬੀਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੀਸਾ, ਪੁਃ—ਬੀਹਾਂ ਨਹੁੰਦਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ, ਇੱਕ ਜੰਤੂ ।

ਬੀਸੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਹ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਬੀਹਾਂ ਨਹੁੰਦਰ ਵਾਲੀ ਕੁੱਤੀ ।

ਬੀਹ, ਸਃ—ਇੱਕ ਸਉ ਵਰਗਾ ਫਲ, ਗਲੀ, ਮਹੱਲਾ ॥
ਵਿਃ—ਦੋ ਦਹਾਈਆਂ, ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਉੱਨੀ ॥

ਬੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿਃ—'ਬੀਸਵਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਹੜ, ਪੁਃ—ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ (ਦੋ ਬੀਹੜ ਹਨ, ਇੱਕ ਉਤਲਾ, ਇੱਕ ਹੇਠਲਾ) ॥

ਬੀਹੜੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ॥

ਬੀਰ, ਪੁਃ—ਵਿਰਲਾ ਵਾਸਲਾ, ਵਿੱਥ ॥

ਬੀਜ, ਪੁਃ—ਦਾਣੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਗਦੀ ਹੈ, ਮੂਲ, ਅਸਲ, ਕਾਰਣ ॥

ਬੀਜ ਗਣਿਤ, ਪੁਃ—'ਅਲਜਬਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਬੀਜ ਮਾਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਬਚਿਆ ਖੁਚਿਆ ॥

ਬੀਜ ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਬੀ ਨਾਸ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਜਕ, ਪੁਃ ਜੋ ਮਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੋ ਉਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਮੁੱਲ ਸਮੇਤ ਲਿਖਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੀਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੀ ਪਾਉਣਾ, ਬੂਟਾ ਲਾਉਣਾ ।

ਬੀਟੀ, ਸਃ—ਚਿਕੜੀ ਆਦਿਕ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੋਡੀ ਜਾਂ ਰੱਕਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬੀਠਲ, ਪੁਃ 'ਬੱਠਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੀਂਡ, ਸਃ—ਕੱਚ ਖੂਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਲਿਆ ਹੋਯਾ ਰੱਸਾ, ਸੱਪ ਫੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੀਣ, ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹਿੱਸਾ, ਔਕੜਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਬਜਾਉਣਾ, ਫਸ ਜਾਣਾ) ।

ਬੀਂਡਾ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੈਂਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਇਕ ਕਿੜ ਕਿੜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਡੌਲਾ, ਕੁਹਾੜੀ ਦਾ ਦਸਤਾ, ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਬੀਂਡੀ, ਸਃ—ਵੱਡੇ ਗੱਡੇ ਨਾਲ ਜੁੱਪੀ ਹੋਈ ਮੋਹਰਲੇ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਵਿੰਗੀ ਜੇਹੀ ਲੱਕੜ ਜੋ ਕੋਹਲੂ ਦੇ ਬੈਲ ਦੀ ਗਰਦਨ ਉੱਤੇ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਬੀਂਡੀਆ, ਪੁਃ—ਕੱਠੇ ਜੋਏ ਹੋਏ ਤਿੰਨਾਂ ਜਾਂ ਪੰਜਾਂ ਬਲਦਾਂ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ॥

ਬੀਣ, ਸਃ—ਬਾਂਸਰੀ, ਇੱਕ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਵਾਜਾ ।

ਬੀਣਕਾਰ, ਪੁ:-ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਬੀਣ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਬੀਣੀ, ਸ:-ਹੱਥ ਅਤੇ ਬਾਂਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਜੋੜ ॥

ਬੀਣੀ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋਰ ਬਰਤਣ ਜਾਂ ... ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਜਣਾ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੀਣੀ ਫੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ... ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਬੀਤ ਜਾਣਾ, ਬੀਤਣਾ ਕ੍ਰਿ:-ਗੁਜਰਨਾ, ਹੋ ਚੁਕਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ, ਲੰਘ ਜਾਣਾ ।

ਬੀਂਨਾ, ਬੀਂਨਾਕਾਰ ਵਿ: ਦੇਖਣ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ, ਜਾਣੂ ।

ਬੀਂਨਾਕਾਰੀ, ਸ:-ਸਿਆਣਪ ... ਦਾਨਾਈ ॥

ਬੀਨੀ, ਸ:-ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪੱਧਰਾ ਪਾਸਾ, ਨਾਕ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਹੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਨਾ ਭੀਤਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਾਕ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੱਥ ਦਾ ਬਚਾਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਬੀਖੜ, ਪੁ:-ਬਾਜਰੇ ਜਾਂ ਫਲ ਜੋ ਬੀਆ ਜਾਮਨੇ ਬਗੈਰ ... ਰਹਿਣ, ਬਹੁਤ ਪੱਕ ਹੋਏ ਖੀਰੇ ।

ਵਿ:-ਕੋਝਾ, ਕਰੂਪ ।

ਬੀਥਣੀ, ਸ: ਛੋਟਾ ਬੀਥਣ ।

ਵਿ:-ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲ (ਚਹਰਾ) ।

ਬੀਬਾ, ਪੁ: **ਬੀਂਬਾ,** ਪੁ: **ਬੀਂਬੀ,** ਸ: ਚੰਗਾ (ਗੀ), ਪਿਆਰਾ (ਰੀ) ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਛੋਟਾ ਪਿਆਰਾ ਬੱਚਾ ।

ਬੀਂਬੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਸ:-ਭਲਾ ਆਦਮ, ਸਾਊ ।

ਬੀਬੀ, ਸ:-ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਨਨਾਣ ਮਾਂ, ਭੈਣ ॥

ਬੀਮਾ, ਪੁ:-ਠੇਕਾ, ਜਮਾਨਤ, ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਮਾਲ ਪੁਚਾਉਣ ਦਾ ਜ਼ੁੰਮਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਤੇ ਮੁੱਲ ਭਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ, ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਰੁਪਯਾ ਦੇਂਦੇ ਜਾਣਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਜਾਂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਐਨੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਕੱਠੀ ਜਾਂ ਕਸੇ ਹੋਰ ਤਰ ਮਿਲੇਗੀ, ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਬੀਮਾਰ, ਬੀਮਾਰੀ 'ਬਮਾਰ' 'ਬੁਮਾਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਬੀਰ, ਪੁ:-ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ, ਭਰਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਦੇਉਤੇ ॥

ਵਿ:-ਬਹਾਦਰ ।

ਸ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ॥

ਬੀਰ ਬਹੁਟੀ, ਸ: ਇਕ ਕਿੰਕਾ ਥਰਸਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ ।

ਬੀਰ ਬਲੀ, ਸ: ਕੰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮੁਰਕੀ, ਅਲੌਂਚੀ ।

ਬੀ ਰਜ, ਪੁ: ਨਰ ਦੇ ਜਿਸ ਰਸ ਨਾਲ ਔਲਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਬੀਰਤਾ (ਤਾਈ), ਸ: -ਬਹਾਦਰੀ, ਸੂਰਮਤਾਈ ।

ਬੀਲਾ, ਪੁ:-ਬਾਈ ਨਾਲ ਜੋ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸੂਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਬੀਰੀ, ਸ:-ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ ॥

ਬੀੜ, ਸ:, ਪੁ:-ਬਹੁਤ ਪੋਥੀਆਂ ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੁਸਤਕ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਲਦ, ਕਤਾਰ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਹੱਦ, ਸਰਕਾਰੀ ਜੂਹ, ਇਕੱਠ (ਬੀੜ੍ਹਨਾ)।

ਬੀੜ੍ਹ, ਪੁ:-'ਬੀਹੜ' ਵੇਖੋ ।

ਬੀੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਤਾਰ ਖੜੀ ਕਰਨੀ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥

ਬੀੜਾ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਸੁਰਮੇ ਦਾਨੀ, ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਪਾਨ (ਚੱਬਣ ਵਾਸਤੇ), ਕਪੜੇ ਦੀ ਘੁੰਡੀ ਦਾ ਛੇਕ ॥

ਬੀੜਾ ਉਠਾਣਾ
ਬੀੜਾ ਚੁੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜ਼ੁੰਮੇ ਲੈਣਾ ॥

ਬੀੜੀ, ਸ:-ਨਿੱਕਾ ਬੀੜਾ, ਚਰਖੇ ਦੇ ਚੱਕਲੇ ਦੀ ਠੱਲ੍ਹ, ਮਸਾਲੇ ਵਾਲਾ ਪਾਨ ॥

ਬੁਆਰ
ਬੁਆੜ } ਪੁ:—ਤਿੜਾਂ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਸੱਥਣਾ ਵਾੜਾ ॥

ਬੁਆਲ, ਪੁ: -ਔੜ ਜ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਅੰਨ ਦਾ ਤੋੜਾ ।

ਬੁਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਾਂ ਵਾਂਗਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰੋਣਾ, ਸਿਸਕਣਾ ॥

ਬੁਸਤਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਬੇ ਅਕਲ ਆਦਮੀ।

ਬੁੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬੇ ਸੁੰਘਣਾ, ਹੁਸੜਨਾ ॥

ਬੁਸਬੁਸ ਕਰਨਾ
ਬੁਸਬੁਸਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਸਕਣਾ, ਰੋਣਹਾਕੇ ਹੋਣਾ ॥

ਬੁਸਬੁਸਾਟ, ਸ:—ਬੁਸਕਣ ਜਾਂ ਬੁੱਸਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬੁੜ ਬੁੜ ॥

ਬੁਸਬੁਸੀਆਂ, ਸ:—ਸਿਸਕੀਆਂ, ਹਉਕੇ ॥

ਬੁੱਸਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਢੰਗ ਵਾਲਾ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਝ, ਅਣੋਖੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ॥

ਪੁ:—ਸੰਗ।

ਬੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰਕਾਉਣਾ, ਚੋਜ ਬਾਹਰ ਰਖਕੇ ਖ ਛਡਾਉਣਾ।

ਬੁਹ, ਸ:—ਗਿੱਲਣ ਮੌਸਮ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪਹਿਲਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਮੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬੁਹਲ, ਪੁ: -ਗਾਹੇ ਅਤੇ ਛੱਟੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ ॥

ਬੁਹਾਰ, ਪ:—ਕੰਮ, ਚਲਣ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ।

ਬੁਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਬੁਹਾਰੀ ਫੇਰਨੀ, ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਣਾ ॥

ਬੁਹਾਰੀ, ਸ:—ਬੌਹਕਰ, ਝਾੜੂ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਦੇ ਹਨ।

ਵਿ:—ਜੋ ਸੱਚਾ ਬੁਹਾਰ ਕਰੇ, ਖਪਾਰਾ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਖਰੀ ਨਹੀਂ ॥

ਬੁਹੁਣੀ, ਸ:—'ਬੋਹਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਹਲ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਦਾ ਢੇਰ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਣਕ ਦਾ) ॥

ਬੁਦੋਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦ, ਤੇਸਾ ॥

ਬੁੱਕ, ਪੁ:—ਦੋਵੇਂ ਹਥ ਸਿਧੇ ਜੋੜ ਕੇ ਕਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਈ ਹੋਈ, ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ॥

ਬੁਕਚਾ, ਪੁ: } 'ਬੁਚਕਾ' ਦੇਖੋ
ਬੁਕਚੀ, ਸ: }

ਬੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਜਣਾ, ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਅੜ੍ਹਾਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਹੋਣਾ ।

ਬੁਕਰਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਤ੍ਰਿਹਾਏ ਜਾਂ ਘਾਬਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ॥

ਬੁਕਰਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਘਾਬਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਬਹੁਤ ਤਿਹਾਯਾ, ਕਾਮ ਨਾਲ ਮਸਤ (ਸੰਢਾ ਜਾਂ ਬੱਕਰਾ), ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਬੁੱਕਲ }
ਬੁੱਹਲ } ਸ:—ਚਾਦਰ ਉੱਪਰ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੜ ਮੋਢੇ ਉੱਤੋਂ ਹੋਕੇ ਪਿੱਛੇ ਲਮਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰਾਂ ਲਈ ਹੋਈ ਚਾਦਰ ॥

ਬੁਕਾ, ਪੁ:—ਪੌਣ ਨਾਲ ਉੱਡਕੇ ਆਇਆ ਹੋਯਾ ਬੁੱਕ ਬੁਘਦਾ ॥

ਬੁੱਕੋ ਬੁੱਕ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬੁੱਕ ਬੁੱਕ ਕਰਕੇ ॥

ਬੁੱਖਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਦ ਵੱਡਾ ਪਰ ਅਕਲ ਥੋੜੀ ਹੈ ॥

ਬੁਖਾਰ, ਪੁ:—ਭਾਫ, ਗਰਮੀ, ਤਾਪ, ਕਸ, ਗੁੱਸਾ, ਜਸ, ਗਮ, ਗੱਡੇ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਕੋਠੜੀ ਜਾਂ ਸੰਦੂਕ (ਜਿਸਦੀ ਸੱਥੀ ਸੈਂ ਪਾਉਣ ਨੂੰ), ਅਨਾਜ ਦੀ ਕੋਠੀ ॥

ਬੁਖਾਰੇ, ਪੁ:—ਇਕ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੁੱਥਣਾਂ ਸੀਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਖਾਰੀ, ਸ:—'ਬਖਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੱਗ, ਪੁ:—ਫੁਲਦਾਰ ਬੰਦੂਕ ਵਾਲ ਬਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਉਛਾੜ, ਮੋਟਾ ਆਕੜਿਆ ਹੋਯਾ ਕਪੜਾ, ਚਾਬਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਫਸਰ ॥

ਬੁਗਚਾ, ਪੁ: } 'ਬੁਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਬੁਗਚੀ, ਸ: }

ਬੁਗਦਰ, ਪੁ:—'ਮੁਗਦਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁੰਗਾ, ਪੁ:—ਬੈਠਕ, ਘਰ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਜੋ ਹਵੇਲੀਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਕਾਲੀ ਦੇ ਦਸਤਾਰੇ ਦੀ ਚੋਟੀ ॥

ਬੁੱਘਣ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਫੁਲੀਆਂ ਹਨ ॥

ਬੁਚਕਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗੰਢ ॥

ਬੁਚਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਸ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬੁਚਕੀ, ਸ:—ਕਪੜਿਆਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਗੰਢ ॥

ਬੁੱਚੜ, ਪੁ:—ਗਊ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਸਾਈ।

ਬੁੱਚੜਖ਼ਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜਗਾ ਕਸਾਈ ਗਊ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬੁੱਚਾ / ਬੁੱਚੀ } [illegible] ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਨ [illegible] ਹੋਏ ਜਾਂ [illegible])।

ਬੁਜਕਾ (ਕੀ), 'ਬੁਚਕਾ' 'ਬੁਚਕੀ' ਵੇਖੋ।

ਬੁੱਜਾ, ਪੁ:—ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਲੀਰਾਂ ਦਾ ਥੱਬਾ।

ਬੁੰਜਾਰੀ, ਪੁ:—ਖਜੂਰੀਆਂ ਦੀ ਵੇਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜਾਤਾਂ ਹਨ।

ਬੁੰਜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁੱਜਾ, ਨਿੱਕਾ ਲਾਹੀ (ਬੁੱਜੀ ਲਾਹੀ)।

ਬੁਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣ ਲੈਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਲਾਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਗਰਮੀ ਹਟ ਜਾਣੀ, 'ਬਿਸਮਣਾ' (ਦੀਵਾ)।

ਬੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝਾਉਣਾ, ਦੀਵਾ ਬਿਸਮਾਉਣ, ਲਾਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਠੰਢਾ ਕਰਨਾ॥

ਬੁਝਾਰ, ਵਿ:—ਜੋ ਬੁੱਝ ਲਵੇ।

ਬੁਝਾਰਤ, ਸ:—ਗੋਲ ਮੋਲ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਦੁੜਾਕੇ ਮਲੂਮ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਬੁੱਟ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਸੂੜੇ ਵਿੱਚ ਦੰਦ ਨਾ ਹੋਣ॥

ਬੁਟਾ, [illegible] ਖਾਲੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਗਾਹਣਾ ਨਹੀਂ [illegible], ਬੁਸਾ।

ਬੁੱਠਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਸਿਆ, ਵਰ੍ਹਿਆ (ਮੀਂਹ)।

ਬੁਢਊ, ਪੁ:—ਬੁੱਢੇ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਯਾ [illegible]।

ਬੁੱਢ ਸੁਹਾਗਣ, ਸ:—ਐਹਜੀ ਤੀਮਤ ਬੁੱਢੀ ਹੋਕੇ ਭੀ ਸੁਹਾਗਣ ਰਹੇ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੁਹਾਗਣ (ਅਸੀਸ)।

ਬੁਢੜਾ, ਵਿ:—[illegible] ਮਸਤ, ਹਲਾਕ (ਬਾਲਕ)।

ਬੁੱਢ ਬਲੇਦ, ਵਿ:—ਬੁੱਢਾ ਪਰ ਮੂਰਖ।

ਬੁੱਢ ਭੱਸ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਤੇ ਭੈੜਾ ਬੁੱਢਾ।

ਬੁੱਢਣ, ਪੁ: / **ਬੁੱਢੜੀ,** ਸ: } ਬੁੱਢਾ, ਬੁੱਢੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)।

ਬੁਢੜਾ, ਪੁ: / **ਬੁਢੜੀ;** ਸ: } ਬੁੱਢਾ, ਬੁੱਢੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)॥

ਬੁੱਢਾ, ਵਿ: } ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਬਿਰਧ॥

ਬੁਢਾਪਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਉਮਰ, ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ।

ਬੁੱਢੀ, ਸ:—ਵਡੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਕੋਈ ਜਨਾਨੀ।

ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ, ਸ:—ਇਕ ਬਰਸਾਤੀ ਕੀੜਾ, ਅੱਕ ਦੀ ਡੋਡੀ ਦੀ ਨਰਮ ਚਿੱਟੀ ਰੂੰਈਂ ਜੋ ਉਡਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ।

ਬੁਢੇਂਦੀ ਵਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ

ਬੁਢੇਪਾ, ਪੁ: —'ਬੁਢਾਪਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਤ, ਸ: ਬੁਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਢੰਗ ॥

ਬੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਸੂਤ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜ: ਲਾ ਕਿ ਕਪੜਾ ਬਣ ਜਾਏ ।

ਬੁਣਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਬੁਨਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਵਾਈ
ਬੁਣਾਈ } ਸ: —ਬੁਨਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਬੁਣਾਉਣ, ਸ: —'ਬੁਣਵਾਉਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਬੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਬੁੱਤ
ਬੁੱਤ੍ਰ } ਪੁ: ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ, ਕਲਬੂਤ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਵਿ: —ਚੁੱਪ, ਹੈਰਾਨ, ਬੇਸਮਝ, ਹੱਕਾ

ਬੁੱਤਾ, ਪੁ: —ਕੰਮ ਟਾਲ ਦੇਣਾ, ਸਾਰਨਾ), ਸਮਝ ਵੀਚਾਰ

ਬੁਤਾਇਤ, ਸ: ਬਹੁਤ ਹੱਲਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਵੱਧਾ॥

ਬੁੱਤੀ, ਸ: —ਬਿਗਾਰ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ, ਜਾਣਾ), ਹਦ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ॥

ਬੁੱਥਾ, ਪੁ: —ਜੁਆਰ ਦੇ ਟਾਂਡੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਫਲ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਮਾਸ ਦਾ ਵਧਾਉ ਜੈਸੇ ਰੁਕੇ ਲਹੂ ਦਾ ਗੁਲਥਾ ।

ਬੁਥਾੜ, ਪੁ: —ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੇਹਰਾ, ਪਸੂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਤੇ ਚੇਹਰ ॥

ਬੁਥਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਮਾਰਨਾ, ਬੁਥਾੜ ਭਨ ਸੁੱਟਣਾ ॥

ਬੁੰਦ, ਸ: —'ਬੂੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਦਕੀ, ਸ: —ਛੋਟੀ ਮੋਹਰ, (ਸੋਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ) ।

ਬੁੰਦਾ, ਪੁ: —ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੁੰਦੇਲਖੰਡ
ਬੁੰਧੇਲਖੰਡ } ਸ: —ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿੱਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਦੇਸ ॥

ਬੁੰਦੇ(ਧੇ)ਲਣ, ਸ:
ਬੁੰਦ(ਧੇ)ਲੀ, ਪੁ: } ਬੁੰਦੇਲ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ (ਲਾ)

ਬੁੱਧ, ਪੁ: —ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੰਗਲ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਵਾਰ ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਇੱਕ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤ ਬਹੁਤ ਚੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਸ: —ਅਕਲ, ਸਮਝ, ਮੱਤ, ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ

ਬੁੱਧ ਮਾਨ
ਬੁੱਧਵਾਨ } ਵਿ: —ਅਕਲ ਵਾਲਾ, ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ ।

ਬੁਧਕਾ, ਪੁ: —ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਲਕੜ ਦੀ ਦੁਆਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁੱਧੀ, ਸ: —ਬੁੱਧ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਦਨਾਈ।

ਬੁੱਧੀਮਾਨ
ਬੁੱਧੀਵਾਨ } ਪੁ: —ਬੁੱਧਵਾਨ, ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ।

ਬੁੱਧੂ, ਪੁ:
ਬੁੱਧੋ, ਸ: } ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ ਜੋ ਬੁਧਵਾਨ ਜੈਸਾ ॥

ਬੁੰਨ੍ਹ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹੋਣਾ, ਬਲੇ ॥

ਬੁਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੁਣਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੁਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਬਣਵਾਉਣਾ ॥

ਬੁੰਨ੍ਹਾ, ਵਿ: ਪੁ:—ਮੂਰਖ, ਬੇਸਮਝ, ਅੱਲ੍ਹੜ ॥

ਬੁਨਾਉਟ, ਸ:—ਬਨਾਉਟ, ਸ਼ਕਲ, ਢੰਗ, ਢਾਂਚ ਕੂੜ, ਘੜਤ ॥

ਬੁਨਿਆਦ, ਸ:—ਨੀਂਹ, ਮੁੱਢ, ਮੂਲ, ਅਸਲੀ ਸਬੰਧ ॥

ਬੁਨਿਆਦੀ, ਵਿ:—ਬੁਨਿਆਦ ਦਾ, ਮੁੱਢ ਦਾ ॥

ਬੁਪਾਰ, ਪੁ:—ਚੀਜਾਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਬੁਹਾਰ, ਸੁਦਾਗਰੀ ।

ਬੁਪਾਰਣ, ਸ:
ਬੁਪਾਰੀ, ਪੁ:
} ਜੋ ਬੁਪਾਰ ਕਰੇ ॥

ਬੁੱਭ, ਸ:—ਜੋਰ ਨਾਲ ਰੋਣ ਦੀ ਅਵਾਜ(ਮਾਰਨਾ)

ਬੁਰ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਹਿ ਉੱਪਰ ਉੱਨ ਵਰਗੀ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ।

ਬੁਰਸ਼, ਪੁ:—ਵਿਲਾਇਤੀ ਕੂਚੀ ।

ਬੁਰਸਣਾ
ਬੁਰਸਾਉਣਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕੱਟਣਾ, ਰਤਾ ਰ ਕੱਟਕੇ ਚਮੜਾ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ।

ਬੁਰਹਾਲ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਹਾਲ, ਦੁਰਦਸ਼ਾ ॥

ਬੁਰਕ, ਪੁ:—ਚੱਕ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਗਰਾਹ, ਲੁਕਮਾ ॥

ਬੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਛਿੜਕਣਾ ॥

ਬੁਰਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪੜਦੇ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਛੇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਰਕੀ, ਸ:—ਗਰਾਹੀ, ਨਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ ਬੁਰਕ ॥

ਬੁਰਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਤਾ ਰਤਾ ਕੱਟਣਾ ਜਾਂ ਕੈਂਚੀ ਨਾਲ ਛਾਂਟਣਾ ॥

ਬੁਰਛਾ, ਪੁ:—ਬਰਛਾ ।
ਵਿ:—ਥੱਬਾ, ਅੜਬ, ਡੰਗਰ, ਮੂਰਖ, ਜਬਰਦਸਤ ॥

ਬੁਰਛੇ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਉਪੱਦਰ, ਕਲਹ, ਰਾਜ-ਰੌਲਾ ॥

ਬੁਰਜ, ਪੁ:—ਮੁਨਾਰਾ, ਰਾਸ, ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਕਾਗਤ ਦਾ ਬੁਰਜ ਵਰਗਾ ਖਡੌਣਾ ਜੋ ਵਿਲੋਂ ਸੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ਬਾਲ ਕੇ ਛੱਡ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬੁਰਜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁਰਜ, ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਨਾਰਾ ਜਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਥੱਬਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੱਦ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥

ਬੁਰਦ, ਸ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕ ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਲਾਕੇ ਲੜਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ॥
ਵਿ:—ਨਾਸ (ਹੋ ਜਾਣਾ) ॥

ਬੁਰਦਾ ਬੁਰਦ
ਬੁਰਦੋ ਬੁਰਦੀ
} ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਕੁੱਕੜ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤੇ ਕਿ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ਦੋਵੇਂ ਜਨੌਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥

ਬੁਰਾ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਭੈੜਾ, ਮੰਦਾ, ਨਿੰਦਤ, ਦੁਖ ਦੇਂਦਾ ॥
ਪੁ:—ਨੁਕਸਾਨ, ਸ਼ਰਾਰਤ, ਖਰਾਬੀ, ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ ॥

ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਚਾਹੁਣਾ ।

ਬੁਰਾ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਈ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਬੁਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੇ ਦਿਨ ਸਾਕਾਂ ਦਾ ਰੋਣੀ ਤੀਮਤ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਆਦਿਕ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦੇ ਅਰੇ ਸੁੱਟਣਾ ।

ਬੁਰਾ ਬਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਊਜ ਲੱਗਣੀ ॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ, ਪੁ:—ਖਰਾਬ ਗੱਲਾਂ, ਗਾਲ੍ਹੀਆਂ ।

ਬੁਰਾ ਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲੋਂ ਦਿਲ ਦੁਖਣਾ ॥

ਬੁਰਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਾਂ ਭਾਉਣਾ ।

ਬੁਰਾਲਾ, ਪੁ:—ਬਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੁਰਿਆਈ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਗੱਲ, ਖਰਾਬੀ, ਬਦੀ, ਨਿੰਦਾ ।

ਬੁਰਿਆਰ, ਪੁ:, ਸ: } ਜੋ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ।

ਬੁਰੀ, ਸ:—ਖਰਾਬ, ਭੈੜੀ, ਬਦਨੀ, ਕੁਬਰਮਲ ਸ਼ਰਾਰਤਣ ॥

ਰੀ ਵਸਤ, ਸ:—ਹਿਦੂ ਦੀ ਸਹੁੰ, ਗਊ ਦਾ ਮਾਸ

ਬੁੱਲ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਲਬ, ਹੋਠ ॥

ਬਲੂਣ, ਬੁੱਲੂਣ, } ਪੁ:—ਇਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ, ਇੱਕ ਮੱਛੀ ।

ਬੁਲ ਡਾਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਰੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ

ਬੁਲੰਦ, ਬੁਲੰਦੀ } 'ਬਿਲੰਦ', 'ਬਿਲੰਦੀ' ਵੇਖੋ ।

ਬੁਲਬੁਲ, ਸ:—ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੰਛੀ

ਬੁਲਬੁਲ ਚਸ਼ਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ

ਬੁਲਬੁਲਾ, ਪੁ: **ਬੁਲਬੁਲੀ,** ਸ: } ਪਣ ਨਾਲ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ॥

ਬੁਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਬੁਲਾਉਣਾ ॥

ਬੁੱਲਾ, ਪੁ:—ਵਗਦੀ ਪੌਣ ਦਾ ਧੱਕਾ ।

ਬੁੱਲੇ ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨਾ ।

ਬੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੱਦਣਾ, ਕਥਾ ਕਰਨਾ, ਬੋਲ ਕਰਨੀ, ਅਰਜ਼ ਕਰਨਾ ।

ਬੁਲਾਹਟ, ਸ:—ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਲਬੀ, ਸੱਦਾ ।

ਬੁਲਾਕ, ਬੁਲਾਕੜੀ, ਬੁਲਾਕੁ } ਪੁ: ਨੱਕ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੁਲਾਰਾ, ਬੁਲਾਲਾ } ਪੁ: ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਗੱਲਾਂ, ਹਰਨਾਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਕੰਠ ਜਾਂ ਅਵਾਜ਼ ।

ਬੁਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਸੱਦਾ, ਤਲਬੀ, ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥

ਬੁਲਾਵੀ, ਸ:—ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬੁਲਾਕੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ।

ਬੁੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੁੱਲ੍ਹ, ਬੱਚੇ ਦਾ ਹੋਠ

ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਟੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੱਢ ਕੇ ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣਾ ।

ਬੁਲੇਲ, ਸ:—ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਗੱਲ, ਖ਼ਬਰ, ਭਿਣਕ ॥

ਬੁੜ੍ਹਾਕਾ, ਬੁੜ੍ਹੱਕਾ } ਪੁ:—ਹੁੱਕਾ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ॥

ਬੁੜਬੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਕਣਾ, ਚਿੜ ਚਿੜਾ ਕਰਨਾ ।

ਬੁੜ ਬੁੜਾਟ, ਸ:—ਬਕਵਾਦ, ਮੂਰਖਪੁਣੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ।

ਬੁੜਬੁੜੀ, ਬੁੜ੍ਹਬੁੜ੍ਹੀ } ਸ:—ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੁਲਬੁਲਾ ॥

ਬੁੜਲੰਸ, ਪੁ:—ਨਕਾਰਾ ਅਤੇ ਭੈੜਾ ਬੁੱਢਾ ।

ਬੁੜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ ਵਬਰ ॥

ਬੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ।

ਬੁੜਾਟ, ਸ:—ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਬੂਆ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ।

ਬੂਸਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਬੇਅਕਲ ਆਦਮੀ ।

ਬੂਹਾ, ਪੁ:—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਖਿੜਕੀ, ਤਾਕੀ, ਘਰ ।

ਬੂਹਾ ਖੁਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਹੋਕੇ ਘਰ ਵਸਣਾ ॥

ਬੂਹਾ ਢੋਣਾ (ਢੋ ਦੇਣਾ); ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹਾ ਭੀੜਨਾ ਪਰ ਕੁੰਡੀ ਨਾ ਲਾਉਣੀ ।

ਬੂਹਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਬੂਕਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਛੇਕ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਧਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਗਣ ।

ਬੂਚਰ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਬੇ ਅਕਲ ਆਦਮੀ ।

ਬੂਚੜ, ਪੁ:—'ਬੁੱਚੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੂਚੜ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਮਾਸ ਲਈ ਗਊਆਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਬੂਜਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਕੰਨ ਦਾ ਗਾਹਣਾ ॥

ਬੂਝ, ਸ:—ਸਮਝ, ਅਕਲ, ਸਿਆਣਪ, ਪਛਾਣ ॥

ਬੂਝਾ, ਪੁ: **ਬੂਝੋ,** ਸ: } ਜੋ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬੁੱਝ ਲਵੇ, ਸਿਆਣਾ (ਣੀ) ।

ਬੂਟ, ਪੁ:—ਛਲੀਆਂ, ਫਲ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਜੁੱਤੀ

ਬੂਟਾ, ਪੁ:—ਝਾੜੀ, ਹਰਾ ਦਰਖ਼ਤ, ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਦਾਣਾ, ਕਾਹੀ ਦਾ ਘਾਹ, ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਕੱਢੀ ਜਾਂ ਛੱਪੀ ਹੋਈ ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ।

ਬੂਟਾ ਬੋਢਾ, ਪੁ:—ਹਰੇ ਭਰੇ ਨਿੱਕੇ ਬਿਰਛ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਬੂਟੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਬੂਟਾ, ਭੰਗ, ਔਖਧ, ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਉੱਪਰ ਫੁੱਲ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ।

ਬੂਟੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਬੂਟੀਆ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਬੂਟੇਮਾਰ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਟਾ ਮਿਲੇ ॥

ਬੂਟੇਮਾਰੀ, ਸ: ਜੰਗਲ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਪੱਟਾ ॥

ਬੂਥ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੇਹਰਾ, ਨਕੋ ਨਕ ਭਰਨਾ, ਇੱਕ ਕਰਨਾ (ਚਾੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਬੂਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਕੋ ਨਕ ਜਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਤਕ ਭਰਨਾ ।

ਬੂਥਾ, ਪੁ: } **ਬੂਥੀ,** ਸ: } ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਲੰਮਾ ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ॥

ਬੂੰਦ, ਸ:—ਕਤਰਾ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਫੂਹੀ, ਛਿਟ, ਕਣੀ, ਧੱਗਰੀ ਦਾ ਕਪੜਾ ਜਿਦੇ ਦਿਮਕਣਿਆਂ ਵਾਲਾ।

ਬੂੰਦੀ, ਸ:—ਵੇਸਣ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ਜਿਸਦੇ ਲੱਡੂ ਭੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਘੇਉ ਵਾਲੀ ਸੀਰਨੀ, ਪਕੌੜੀ ।

ਬੂੰਬਾ, ਪੁ:—ਝੱਗ ਦਾ ਬੁਲਬੁਲਾ, ਰੂੰ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਬੁੱਜਾ ।

ਬੂਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਧੂੜ ਨਾਲ ਬੂਟੇ ਫਲਦੇ ਹਨ (ਪੈਣਾ), ਖੜੇ ਹੋਏ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਮੈਲ ਜੰਮ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਆਉਣਾ), ਚਿਰੀ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਚੋਗਾ ॥

ਬੂਰ ਦੇ ਲੱਡੂ, ਪ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਬੂਰਾ, ਪੁ:—ਛਾਣ, ਸਾਫ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ॥

ਵਿ:—ਭੂਰਾ (ਮੈਲਾ) ।

ਬੂਰਾ ਸੂਰਾ, ਪੁ:—ਕਣਕ ਦਾ ਛਾਣ ਅਤੇ ਛੋਲਿਆਂ ਦੇ ਛਿਲਕੜ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਛਾਣ ਬੂਰਾ ॥

ਬੂੜਾ, ਪੁ: } **ਬੂੜੀ,** ਸ: } ਜਸ ਦੇ ਕੰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਂ ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੱਕ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਬੂ ੀਆਂ, ਪ:—ਦੰਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪਹੀਏ ਦਾ ਦੰਦਾ ॥

ਬੇ, ਸ:—ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ।

ਵਿਸਮਕ: —ਓਇ, ਵੇ, ਅੜਿਆ (ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਅਵ:—ਬਾਝ, ਬਗੈਰ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬੇ ਉਲਾਦ ਅਰਥਾਤ ਔਲਾਦ ਬਾਝੋਂ, ਬੇ ਰਹਮ ਅਰਥਾਤ ਰਹਮ ਬਾਝੋਂ ਜਾਂ ਨਿਰਦਈ, ਬੇ ਸਮਝ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝ ਬਾਝੋਂ ਜਾਂ ਮੂਰਖ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਬੇਡਰ, ਬੇ ਫਿਕਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਿ:—ਬੁਰਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਬੇ ਨਸੀਬ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੇ ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਡੌਲ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੀ ਡੌਲ ਜਾਂ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ, ਬੇ ਸੁਰਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰੀ ਸੁਰ ਵਾਲਾ) ॥

ਬੇਅਖਤਿਆਰ, ਵਿ:—ਲਾਚਾਰ, ਬੇਵਸ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: —ਸਹਿ ਸੁਭਾ, ਆਪੇ ਹੀ ।

ਬੇਅੰਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਬੇ ਅਤਬਾਰ, ਵਿ: —ਜਿਸਦਾ ਅਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਅਰਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ, ਰੋਗੀ॥

ਬੇਈਮਨਗੀ } **ਬੇਈਮਾਨੀ** } ਸ: ਅਧਰਮ, ਕੂੜ, ਛਲ, ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਖਿਆਨਤ ॥

ਬੇ ਸਹੂਰ ਵਿ:—ਬੇਅਕਲ, ਮੂਰਖ ॥

ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ, ਜੋ ਗਿਣੇ ਨਾ ਜਾਣ

ਬੇ ਸਵਾਦੀ, ਸ: —ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਦਾ ਝਗੜਾ ਅਤੇ ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ ।

ਬੇ ਸੁਰਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸੁਰ ਵਾਲਾ, ਕੋਝਾ ॥

ਬੇ ਹਿਸਾਬ, ਵਿ:—ਅਣਗਿਣਤ, ਅਣਹੋਣਾ

ਬੇ ਕਰਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਜਾਂ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ।

ਬੇ ਕਲ, ਵਿ:—'ਬੇਅ ਕਲ' ਵੇਖੋ, ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ॥

ਬੇਕਾਰ, ਵਿ: –ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਵਿਹਲਾ ।

ਬੇ ਕਲੀ, ਸ:—'ਬਿਆਕਲਤਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੇ ਖਬਰ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ, ਮੂਰਖ ।

ਬੇ ਖੁਦ, ਵਿ:—ਬਿਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਗਮਰਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਨਿਡਰ ਨਚਿੰਤ ॥

ਬੇ ਗਰਜ਼, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਗਰਜ ਜਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ

ਬੇ ਜ਼ਾਰ, ਵਿ:—ਦੁਖੀ, ਬਿਮਾਰ, ਔਕੜਾ ਦੇਂਦਾ ॥

ਬੇ ਤਾਬ, ਵਿ:—ਬੇਸੁਰਤ, ਬਿਆਕਲ, ਢਿੱਲਾ ॥

ਬੇ ਤੌਰ(ਰਾ), ਵਿ:—ਬੁਰੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਬਨਾਵਟ ਵਾਲਾ, ਜਿਸਦੀ ਸੂਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ, ਕੁਰੂਪ ਭੈੜਾ ।

ਬੇ ਦਰਦ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦਾ ਦਰਦ ਜਾਂ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ।

ਬੇ ਦਰੇਗ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਰੇਗ ਜਾਂ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇਦਿਲ ਵਿ:—ਨਿਰਾਸ਼, ਗਮਗੀਨ ਉਦਾਸ ਜਿਸ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਟੁੱਟ ਜਾਏ ॥

ਬੇ ਧੜਕ, ਵਿ:—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ।
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ।

ਬੇ ਨਿਆਈਂ, ਸ:—ਅਨਿਆਉਂ, ਬੇ ਇਨਸਾਫ਼ੀ

ਬੇ ਪਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਮੈਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ

ਬੇ ਪਰਤੀਤੀ, ਸ:—ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਬੇਵਸਾਹੀ, ਬੇ ਅਤਬਾਰੀ ॥

ਬੇ ਪਰਦਗੀ, ਸ:—ਖੁੱਲ੍ਹ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਹੋਣੀ ।

ਬੇ ਪੀਰ, ਵਿ:—ਨਿਗੁਰਾ, ਮਨਮੁਖ, ਦੁਸ਼ਟ ਅਲਗਰਜੀ ।

ਬੇ ਬਸ, ਵਿ:—ਬੇਵਸ, ਲਚਾਰ ।

ਬੇ ਬਹਾਰ(ਰਾ), ਪੁ:
ਬੇ ਬਹਾਰੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਬਹਾਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋ ॥

ਬੇ ਮਤਬਲੀ(ਲਬੀ), ਸ: –ਕਝ ਮਤਲਬ ਨ ਰੱਖਣਾ ॥

ਬੇ ਮੁਖ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰੇ ।

ਬੇ ਮੁਤਾਜ
ਬੇ ਮੁਥਾਜ } ਵਿ: – ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਹੀਂ ॥

ਬੇ ਮਤਾਜੀ
ਬੇ ਮੁਥਾਜੀ } ਸ: –ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਾ ਹੋਣਾ ਢੰਗ ਛਾਨਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਤਾਨਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ॥

ਬੇ ਮੌਸਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਬਹਾਰਾ।

ਬੇ ਮੌਕਿਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮੌਕਿਆ ਜਾਂ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ।

ਬੇ ਰਯਾ, ਬੇ ਰਿਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਨਹੀਂ, ਦਿਲ ਦਾ ਸੱਚਾ।

ਬੇ ਲਗਾਮ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਟੋਕ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬੇ ਲੱਜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਜਿਆ ਨਹੀਂ ਬੇਸ਼ਰਮ।

ਬੇ ਲਿਹਾਜ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ ਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬੇ ਵਸ(ਸਾ), ਵਿ:—ਜਿਸਦੇ ਵੱਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਮਜ਼ੋਰ।

ਬੇ ਵਸਾਹੀ, ਸ:—ਵਸਾਹ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਹੋਣਾ

ਬੇ ਵਸੀ, ਸ:—ਲਚਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਕੁਝ ਨ ਹੋਣਾ॥

ਬੇਵਕੂਫ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ, ਮੂਰਖ॥

ਬੇਵਕੂਫੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਕਲੀ, ਮੂਰਖਤਾਈ॥

ਬੇਉਂਤ, ਸ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ, ਜੁਗਤ, ਤਤਬੀਰ, ਬਨਾਉਟ।

ਬੇਉਂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ ਕਰਨੀ।

ਬੇਉਂਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਾਟ ਕਰਾਉਣਾ

ਬੇਉਰ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸਿਰ ਦੀ॥

ਬੇਉਰਾ, ਪੁ:—'ਬੇਰਵਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇਇਲ, ਪੁ:—ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹਲ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਬੇਈਂ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਨਾਂ ਵਗੇ।

ਬੇਸ਼ਕ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਨਿਸਚਾ, ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ॥

ਬੇਸਣ, ਪੁ:—ਛੋਲਿਆਂ ਦਾ ਆਟਾ।

ਬੇਸਣੀ, ਸ:—ਬੇਸਣ ਪਾਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ (ਰੋਟੀ ਆਦਿਕ)॥

ਬੇਸਰ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਨੱਥ॥

ਬੇਸਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਾਜ ਵਰਗਾ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਬੇਸਲਾ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਬੇ ਫਿਕਰ ਮਸਤ।

ਬੇਸਵਾ, ਬੇਸਵਾਂ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਪੇਸ਼ਾ ਕਰਨਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ॥

ਬੇਹ, ਪੁ:—ਛੇਕ, ਮੋਰੀ॥
ਸ:—ਬਿਹੁ, ਜ਼ਹਿਰ॥

ਬੇਹਣ, ਪੁ:—ਪਨੀਰੀਏਂ ਦਾ ਬੀਜ॥

ਬੇਹਰਮੀਂ(ਵੀਂ), ਵਿ:—'ਬਿਹਰਮੀ' ਵੇਖੋ।

ਬੇਹੜਾ, ਪੁ:, **ਬੇਹੜੀ,** ਸ: 'ਬਿਹੜਾ' (ੜੀ) ਵੇਖੋ।

ਬੇਹਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਸੱਜਰਾ ਨਹੀਂ, ਚਿਰੋਕਣਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਬੇਹਾਣ, ਸ:—ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਦੋ ਬਰਸਾਂ ਤੱਕ ਦੀ ਉਮਰ ਵਾਲੀ ਬਛੇਰੀ॥

ਬੇਹੀ, ਸ:—ਮਿੱਠਾ ਫਲ, ਖੁਰਲੀ॥
ਵਿ:—ਜੋ ਸੱਜਰੀ ਨਹੀਂ॥

ਬੇਹੀ ਠਹੇਹੀ, ਬੇਹੀ ਤ੍ਰਬੇਹੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਬੇਹੀ, ਤਿੰਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬੇਹੀ॥

ਬੇਹੁੜ, ਪੁ:—'ਵੇਹੁੜ' ਵੇਖੋ॥

ਬੈਗ, ਪੁ:—ਮੁਗਲ ਸਰਦਾਰ, ਭੇਸੀ, ਜ਼ੋਰ, ਕੁੰਡੇ ਵਾਲਾ ਥੈਲਾ।

ਬੇਗ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਛੇਤੀ, ਜਲਦੀ, ਸ਼ਤਾਬੀ।

ਬੇਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ (ਡੰਗਰਾਂ ਵਿਚ)।

ਬੇਗਮ, ਸ:—ਮੁਗਲ ਬੀਬੀ, ਮਲਕਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਣੀ॥

ਬੇਗਮੀ, ਵਿ:—ਬੇਗਮ ਦਾ। ਸ:—ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਚੌਲ॥

ਬੇਗਾਨੜਾ / **ਬੇਗਾਨਾ** } ਵਿ:—ਓਪਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਾਕ ਨਹੀਂ ਪਰਾਯਾ।
ਪੁ:—ਪਰਦੇਸੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਆਯਾ ਹੋਯਾ।

ਬੇਗਾਰ, ਸ:—ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਬੇਗਾਰ ਟਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਬੇਗਾਰੀ / **ਬੇਗਾਰੂ** } ਵਿ:—ਬੇਗਾਰ ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਵੇ॥

ਬੇਗੀ, ਸ:—ਬੇਗਮ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ।

ਬੇੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਲੈਕੇ ਚੀਜ਼ ਦੇਣੀ॥

ਬੇੱਜਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਬਹਾਨਾ (ਮਾਰਨਾ)॥

ਬੇਝੜ, ਸ:—ਕਈ ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਗੋਜਰਾ॥

ਬੇਟ, ਪੁ:—ਦਰਿਆ ਦੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਧਰਤੀ॥

ਬੇਟਾ, ਪੁ:—ਪੁੱਤ੍ਰ, ਲੜਕਾ, ਬੱਚਾ, ਸ਼ਾਗਿਰਦ, ਚੇਲਾ, ਕਾਕਾ

ਬੇਟਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾਪਣਾ

ਬੇਟੀ, ਸ:—ਧੀ, ਕਾਕੀ, ਪੁਤ੍ਰੀ, ਕੰਨਿਆ, ਕੁੜੀ।

ਬੇਣਤੀ, ਸ:—'ਬਿਨਤੀ' ਵੇਖੋ।

ਬੇਂਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ॥
ਸ:—ਬੇਉਤ।

ਬੇਤਾਲ, ਪੁ:—ਭੂਤਨਾ, ਜਿੰਨ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਤਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ॥

ਬੇਦ, ਪੁ:—'ਵੇਦ' ਵੇਖੋ, ਇਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ॥

ਬੇਦ ਮੁਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਦਰਖਤ ਜਿਸ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਅਰਕ ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਬੇਦਣ / **ਬੇਦਣ ਬਾਵੀ** } ਸ:—ਬੇਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ॥

ਬੇਦਨ / **ਬੇਦਨਾ** } ਸ:—ਪੀੜ, ਸੋਗ, ਅੰਦਰਲਾ ਦੁੱਖ।

ਬੇਦਾਂਤ / **ਬੇਦਾਂਤੀ** } 'ਵੇਦਾਂਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਬੇਦੀ, ਪੁ:—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ॥
ਸ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਜਾਂ ਲੱਗ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਲਕੜਾਂ ਗੱਡ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਥਾਂ॥

ਬੇਦੀ ਬਾਵਾ, ਪੁ:—ਬੇਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਖਤ੍ਰੀ।

ਬੇਂਧਵਾ, ਪੁ:—ਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਬਾਲਕ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ (ਲੰਗਾਲਾ)।

ਬੇਂਧਵਾਰ, ਵਿ:—ਬੜਾ ਕਰਜਾਈ, ਫੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੁਰੇ ਹਾਲ।

ਬੇਧਾ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ॥

ਬੇਨੌਤੀ, ਸ:—'ਬਿਲਕੁਤੀ' ਵੇਖੋ।

ਬੇਨਵਾ, ਵਿ:—ਜਿਸਨੂੰ ਜਗਤ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਫਕੀਰ॥

ਬੇਬੇ, ਸ:—ਸਿਆਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ, ਮਾਂ, ਸੱਸ, ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਆਦਿਕ॥

ਬੇਮੁਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਰੇ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਾ ਮੰਨੇ।

ਬੇਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਗੋਲ ਲਿਕੇ ਫਲ।

ਸ:—ਵਾਰੀ (ਬਹੁ ਬੇਰ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਅਕਸਰ)

ਬੇਰਵਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਪਛਾਣ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ।

ਬੇਰੜਾ, ਪੁ:—ਕਣਕ ਅਤੇ ਛੋਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਦਾ ਆਟਾ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਪੀਹ ਲਈਦਾ ਹੈ। ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ॥

ਬੇਰੜੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਅਤੇ ਛੋਲੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਪੱਲੇ ਹੋਏ (ਬੇਰੜੀ ਵਿਕ ਜਾਣਾ)॥

ਬੇਰਾ, ਪੁ:—ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਂ, ਕਬਾਬ॥

ਬੇਰੀ, ਸ:—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਸ਼ਾਖ, ਵਾਰੀ, ਢਿੱਲ, ਬੇਰ ਦਾ ਰੁੱਖ।

ਬੇਲ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਫੈਲਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ, ਫੁਲਕਾਰੀ, ਛੀਂਟ, ਘੜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਲਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਆਦਿਕ ਪੁਰ ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਕੱਢੀਆਂ ਜਾਂ ਛਾਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਰਾਸਾਂ ਵਧੀਕ ਜੋੜੀਆਂ, ਉਲਾਦ, ਨਸਲ।

ਬੇਲਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਕਪੜੇ ਜੁੱਤੀ ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਰੰਗਾ ਲੀਆ ਪਸ਼ੂ।

ਬੇਲ ਬੂਟਾ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਜੁੱਤੀ ਆਦਿਕ ਉੱਤੇ ਕੱਢੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪੱਤਿਆਂ, ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਬੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਲਾਂ।

ਬੇਲ ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਲ ਲੱਗਣਾ ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ॥

ਬੇਲਚੀ, ਸ:—ਫੇਲ ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ਭੇਡ ਜਾਂ ਬਕਰੀ ਦੀ ਖਲ।

ਬੇਲਣ
ਬੇਲਨ } ਸ:—ਬੇਲਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ (ਰੂੰ ਗੰਨਾ ਆਦਿਕ) ਹਲਟ ਦਾ ਧਰਾ, ਸੜਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਸੰਦ।

ਬੇਲਣਾ
ਬੇਲਨਾ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਸੰਦ ਨਾਲ ਗੰਨੇ ਪੀੜਕੇ ਰਹੁ ਕਢਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਨੂੰ ਨਪਿੰਜ ਕੇ ਵੇਲਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚਕਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਕੇ ਰੋਟੀ ਚੌੜੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵੇਲਣੀ॥

ਕ੍ਰਿ: -(ਗੰਨੇ) ਪੀੜਨਾ, (ਕਪਾਹ) ਨਪਿੰਜਣੀ, (ਰੋਟੀ) ਚੌੜੀ ਕਰਨੀ, ਵੇਲਣੀ (ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ) ਮਾਰਨੀ॥

ਬੇਲਣੀ, ਸ਼:—ਛੋਟਾ ਬੇਲਣਾ (ਕਪਾਹ ਵੇਲਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦਾ)।

ਬੇਲੜਾ, ਪੁ:—'ਬੇਰੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਬੇਲਾ, ਪੁ:—ਵਖਤ, ਸਮਾ, ਮੌਕਾ, ਵੇਰਲ, 'ਵੇਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇਲੌਾ, ਪੁ:—ਝੰਗੀ, ਜਿੱਥੇ ਘਾਹ ਅਤੇ ਕਾਹੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਕੰਨੇ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਜੋੜੀ॥

ਬੇਲੀ, ਪੁ:—ਮਿੱਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ, ਯਾਰ, ਦੋਸਤ, ਆਸ਼ਕ।

ਬੇਲੂਆ, ਪੁ:—(ਪਿੱਤਲ ਜਾਂ ਤਾਂਬੇ ਦੀ) ਛੋਟਾ ਪਿਆਲੀ।

ਬੇਵਰ, ਪੁ:—'ਬੇਉਰ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇਵਾ, ਸ਼:—ਵਿਧਵਾ, ਰੰਡੀ।
ਵਿ:—ਜੋ ਇਧਰ ਉਧਰ ਫਿਰੇ (ਪਸ਼ੂ)॥

ਬੇਵੇ, ਸ਼:—'ਬੇਬੇ' ਵੇਖੋ॥

ਬੇੜ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਅਤੇ ਕੱਖ ਦਾ ਰਸਾ

ਬੇੜ ਵਟਣਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਜਾਂ ਸਣ ਦਾ ਰਸਾ —ਬੰਟਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸੰਦ॥

ਬੇੜ੍ਹਮੀ, ਸ਼:—ਦੋ ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਾਲ ਹੋਵੇ (ਰੋਟੀ)।

ਬੇੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਬੇਰੜਾ, ਸਹਿਣ, ਅੰਗਣ।

ਬੇੜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਬੇੜੀ, ਜਹਾਜਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਫੌਜ, ਲਸ਼ਕਰ, ਕਠੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ॥

ਬੇੜਾ ਗਰਕ ਹੋਣਾ (ਜਾਣਾ)
ਬੇੜਾ ਡੁੱਬਣਾ (ਡੁਬ ਬੈਠਣਾ)
ਬੇੜਾ ਰੁੜ੍ਹਨਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਖ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਬੇੜਾ ਡੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਤਰੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਣੀ।

ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਣਾ (ਲੱਗਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਣੇ, ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ॥

ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਨਾ
ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਜਾਂ ਕੰਮ ਬਨਾਉਣਾ॥

ਬੇੜੀ, ਸ਼:—ਕਾਠ ਦੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੜਾ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਬੰਧਨ, ਵਿਆਹ॥

ਬੇੜੀ ਕੱਟਣਾ
ਬੇੜੀ ਵੱਢਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦੋਂ ਛੁੱਟਣਾ, ਮੁੱਕ੍ਤ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਬੇੜੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੈਦ ਹੋਣਾ, ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਦੋ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਜੇਹੇ ਦੋ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਣਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਨਾ ਨਿਭ ਸਕਣ।

ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਟੇ ਪੈਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬਝਣਾ।

ਬੈ, ਪੁ:, ਸ:—(ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ) ਬਿਕਰੀ, ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ।

ਬੈ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਬਿਕਰੀ ਦੀ ਬਾਬਤ ਅਸ਼ਟਾਮ ਦਾ ਕਾਗਤ॥

ਬੈਆ, ਪੁ:—'ਬਯਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਸ (ਸ਼), ਪੁ:—ਤੀਜਾ ਬਰਨ, ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਜਾਤ ॥

ਬੈਸੰਤਰ
ਬੈਸੰਤਰ ਦੇਉਤਾ } ਪੁ:—ਅਗ, ਅਗਨ ਦੇਉਤਾ।

ਬੈਸ਼ਨੌਂ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਉਪਾਸਕ, ਜੋ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਵੇ।

ਬੈਸੂਲ, ਪੁ:—ਬਾਈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ॥

ਬੈਕੁੰਠ, ਪੁ:—ਸੁਰਗ, ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਦੀ ਥਾਂ।

ਬੈਂਗਣ, ਪੁ:—ਬਤਾਊਂ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ।

ਬੈਂਗਣੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਬੈਂਗਣ ਵਰਗਾ ਰੰਗ ਹੈ।

ਬੈਂਛਰੋ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਤਕੜਾ ਪਰ ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬੈਂਛਰੀ, ਸ:—ਨ ਸੂਣ ਵਾਲੀ ਮੱਝ (ਜੋ ਭਾਰ ਢੋਵੇ ਅਤੇ ਹਲ ਵਾਹੇ) ਮੋਟੀ ਅਤੇ ਤਕੜੀ ਪਰ ਬੇ ਅਕਲ ਤੀਮਤ ॥

ਬੈਟ, ਪੁ:—ਬੱਲਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੇਂਦ ਖੇਡਦੇ ਹਨ।

ਬੈਠਕ, ਸ:—ਬੈਠਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਬੈਠਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕਸਰਤ।

ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਠਣ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕਸਰਤ ਕਰਨੀ। ਉਠਕ ਬੈਠਕ ਕਰਨੀ।

ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਤੜਾਂ ਗੋਡਿਆਂ ਜਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਟਿਕਣਾ, ਕਮ ਹੋਣਾ, ਠੀਕ ਥਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ (ਪੱਥਰ, ਕਿੱਲ, ਛੱਟ ਆਦਿਕ), ਡਿਗ ਪੈਣਾ (ਛੱਤ ਆਦਿਕ), ਅਸਰ ਹੋਣਾ (ਉਪਦੇਸ਼ ਆਦਿਕ), ਹੇਠਾਂ ਲਗ ਜਾਣਾ (ਖੰਡ, ਘਿਉ ਆਦਿਕ), ਕਿਸੇ ਕਾਰੇ ਲੱਗਣਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿਚ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਹੋਣਾ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਪੜ੍ਹਨੇ ਪੈਣਾ (ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਮਦਰਸੇ ਬੈਠਣਾ)॥

ਸੰਘ ਬੈਠਣਾ
ਗਲਾ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲ ਸਕਣੀ ॥

ਢੇਰਾ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬੈਠਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਬੈਠਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਯਾ।

ਬੈਠਵਾਂ ਜੋੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅੱਡੀ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ।

ਬਠਾਉਣਾ
ਬੈਠਾਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬੈਠਣ ਦੇਣਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਕਾਰੇ ਲਾਉਣਾ, ਠੀਕ ਥਾਂ ਰੱਖਣਾ।

ਬੈਂਡ, ਪੁ:—ਫ਼ੌਜੀ ਵਾਜਾ।

ਬੈਂਡਾ, ਵਿ:—ਟੇਢਾ, ਵਿੰਗਾ, ਅੜਬ, ਕੱਬਾ ॥

ਬੈਣ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਕੇ ਜੋ ਬਿਰਲਾਪ ਕੀਤਾ ਜਾਏ (ਪਾਉਣੇ)॥

ਬੈਂਤ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ, (ਮਾਰਨਾ ਲਾਉਣਾ) ॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾ ਦਾ ਛੰਦ ਦੋ ਤੁੱਕਿਆਂ ਵਾਲਾ ।

ਬੈਤਲ, ਪੁ:, ਸ: —ਆਲਸੀ, ਮੂਰਖ, ਅਵਾਰਾ ।

ਬੈਤਾਲੀ, ਵਿ:—ਦੋ ਉੱਪਰ ਚਾਲੀ ।

ਬੈਦ, ਪੁ:—ਹਕੀਮ, ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਬੈਦਕ
ਬੈਦਗੀ
ਬੈਦੰਗੀ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ, ਬੈਦ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਬੈਦਣ (ਣੀ), ਸ:—ਹਕੀਮਣੀ, ਬੈਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਬੈਦੜਾ, ਪੁ:—ਭੈੜਾ ਬੈਦ, ਸ਼ੌਕੀ ਛੋਹਰਾ, ਦੁਸ਼ਟ ਗਭਰੂ ਮਨੁੱਖ ॥

ਬੈਨ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੋਲੀ, ਗੱਲ ਬਾਤ ।

ਬੈਨ ਬਾਵਲੀ
ਬੈਨ ਬੌਰੀ } ਸ:—ਕੰਮੀ ਹੱਸੀ ਬਾਵਲੀ ॥

ਬੈਪਾਰ
ਬੈਪਾਰਣ
ਬੈਪਾਰੀ } 'ਬੁਪਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਬੈਰ, ਪੁ:—ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਵਿਰੋਧ, ਈਰਖਾ, ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਣਾ । ਨਾਲੇ 'ਬੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਰਕ (ਖ), ਸ:, ਪੁ:—ਝੰਡਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਬੈਰਨ, ਸ:—ਬੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਵੈਰਣ ॥

ਬੈਰਾ, ਪੁ:—ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਢਿਗੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਮਾ ਕੇ ਟਿਕਾਣ ਲਈ ਜੋ ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਪਕਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਲਕੜੀ ॥

ਬੈਰਾਗ
ਬੈਰਾਗਣ
ਬੈਰਾਗੀ } 'ਬਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਬੈਰੀ, ਪੁ:—ਬੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੁਸ਼ਮਣ, ਦੋਖੀ,

ਬੈਲ, ਪੁ:—ਬਲਦ, ਸਾਨ੍ਹ, ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਅਹਿਮਕ, ਢੱਗਾ ।

ਬੈਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਲੁੱਚਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਉਜਾੜੂ, ਐਬੀ ॥

ਬੈਲੀ, ਪੁ:—'ਬੈਲਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੈੜ, ਸ:—ਵੇਲਣ ਦਾ ਉਹ ਚੱਕਰ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਾਲ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੱਤਣ ਵਾਲ ਚਰਖੇ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ॥

ਬੈੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਬੇਅਕਲ, ਬੇ ਅਨੂਬਾ ॥

ਬੌ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਹੰਕਾਰ, ਮਜਾਜ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਸਮਿਆਲ ਦੀ ਇਕ ਚੀਜ਼, ਬੁਰੀ ਖਬਰ (ਨਿਕਲ ਜਾਣੀ) ॥

ਬੌਂ, ਪੁ:—ਘੁਮਿਆਰ ਦੀ ਚਾਕ ਦਾ ਜੁਲਾਹਾ ॥

ਬੌਸਾ, ਪੁ:—ਚੁੰਮੀ ।

ਬੋਹਣੀ, ਸ:—ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵੱਟਕ(ਕਰਨੀ)॥

ਬੋਹਲ / **ਬੋਹਲ** } ਪੁ:—'ਬੁਹਲ' ਵੇਖੋ॥

ਬੋਹਲੀ / **ਬੋਹੁਲੀ** } ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋਹਲ, ਢੇਰੀ, ਛੋਲੇ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਰੋਗ।

ਬੋਹੜ / **ਬੋਹੁੜ** } ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੁੱਖ ਬੜੀ ਛਾਉਂ ਵਾਲਾ।

ਬੋਕ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਨਸਲ ਦਾ ਬਕਰਾ, ਕਣੀ ਬਕਰਾ।

ਬੋੱਕਾ, ਪੁ:—ਖੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਡੋਲ, ਧੌਣੀ ਉਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੁੱਜੀ॥

ਬੋੱਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋੱਕਾ॥

ਬੋਗਨਾ, ਪੁ:—ਗੜਵੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਢਕਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੁਮਾਲ ਜਾਂ ਕਪੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਏ, ਬੰਗਲਾ।

ਬੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਪਰੋਂ ਡਿਗਦੇ ਖਿਦੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਬੋਪਣਾ॥

ਬੋਝ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਔਖ, ਚਿੰਤਾ, ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਨਾ ਪਚਣਾ (ਹੌਲਾ)॥

ਬੋਝਲ ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਜੋ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਏ, ਜੋ ਨਾ ਪਚੇ॥

ਬੋੱਝਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਬੇਗਾਰੀ ਦਾ ਭਾਰ, ਨੇਫ, ਖੀਸਾ।

ਬੋਟ, ਪੁ: ਚਿੜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੋ ਉੱਡ ਨਾ ਸਕੇ॥

ਬੋੱਟਾ, ਪੁ:—ਰੀਠੇ ਦਾ ਟੋਟਾ (ਬੀਜਣ ਵਾਸਤੇ)।

ਬੋੱਟੀ, ਸ:—ਮਾਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ॥

ਬੋਡ / **ਬੋੱਡੀ** } ਸ:—ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਂ ਸਲ੍ਹਾਬੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਨਾਜ।

ਬੋੱੜਾ / **ਬੋੱੜੀ**, } ਵਿ:—ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਖਾਧਾ ਹੋਇਆ, ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ (ਕਪੜਾ, ਲੱਕੜ,), ਨਿਕੰਮਾ, ਬਾਹੁਆ, ਨਿਰਬਲ, ਡਰਪੋਕ (ਮਨੁੱਖ)॥

ਬੋਣਾ, ਪੁ: / **ਬੋਣੀ**, ਸ: } ਕੁਮਿਆਰ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ (ਦੀ) ਜੁਲਾਹਾ (ਹੀ)॥

ਬੋਤ, ਪੁ:—'ਬੋਹਤ' ਵੇਖੋ।

ਬੋਤਲ / **ਬੋਦਲ** } ਸ:—ਨਿੱਕੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਕੱਚ ਦਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਬੋੱਤਾ, ਪੁ: / **ਬੋੱਤੀ**, ਸ: } ਊਠ ਦਾ ਬੱਚਾ॥

ਬੋਦਲਾ, ਪੁ:—ਹਲਕਾਏ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਵੱਢਣ ਦਾ ਅਸਰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ਫ਼ਕੀਰ॥

ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, ਮੂਰਖ, ਭੋਲਾ।

ਬੋੱਦਾ, ਵਿ:—'ਬੋੱੜਾ' ਵੇਖੋ॥

ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਬੋੱਦੀ॥

ਬੋੱਦੀ, ਵਿ:—'ਬੋੱੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਸ: —ਸਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਰਖਦੇ ਹਨ, ਪਰਾਂਦੀ॥

ਬੋਧ, ਪੁ:—ਗਿਆਨ, ਇਲਮ, ਸਮਝ ॥

ਬੋਧਾ / **ਬੋਧੀ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੋਧ ਹੋਵੇ, ਸਮਝਦਾਰ।

ਬੋਬਾ / **ਬੋੱਬਾ** } ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ (ਵੈਰ ਨਾਲ ਆਖਦੇ ਹਨ) ॥

ਬੇਬੀ / **ਬੇਬੇ** } ਸ:—ਭੈਣ, ਮਾਂ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ।

ਬੋਰ, ਪੁ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਛਣਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਬੋਰਡ, ਪੁ:—ਫੱਟ, ਕਾਲਾ ਤਖਤਾ, ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ॥

ਬੋਰਡ ਸਕੂਲ, ਪੁ:—ਜਿਲੇ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਦਰਸਾ ।

ਬੋਰਡਿੰਗ / **ਬੋਰਡਿੰਗ ਹੌਸ,** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ॥

ਬੋਰਨਾ, ਪੁ:—ਮੀਂਹ ਦਾ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਛੱਟਾ, ਥੋੜਾ ਮੀਂਹ ॥

ਬੋਰਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਥੈਲਾ ਤੱਪੜ ਦਾ, ਛੱਟ ॥

ਬੋਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੋਰਾ, ਰੁਪਏ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੋਟੀ ਥੈਲੀ ॥

ਬੋਰੀ ਦਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜੀ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਬੋਲ, ਪੁ:—ਗੱਲ, ਬਾਤ, ਬਚਨ, ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਅਵਾਜ਼, ਛੋਟਾ ਗੀਤ, ਤੁਕਾਂ ਜੋ ਗੁਆਰ ਲੋਕ ਕਠੇ ਹੋਕੇ ਕਈ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਪਾਉਣੇ) ।

ਬੋਲ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਦੇਣੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਕੂਕਣਾ ।

ਬੋਲ ਚਾਲ, ਸ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਵਾਕਫੀ ਗੱਲ ਬਾਤ, ਝਗੜਾ ।

ਬੋਲ ਬੋਲਾ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਤਾਪ, ਵਡਿਆਈ, ਜਸ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਅਸੀਸ) ।

ਬੋਲ ਬਗਾੜ / **ਬੋਲ ਬਿਗਾੜ** / **ਬੋਲ ਬਿਗਾੜੂ** } ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਦ ਬੋਲਾ ॥

ਬੋਲ ਬੁਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਜਾਂ ਝਗੜਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ, ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ, ਆਖਣਾ, ਝਗੜਨਾ, ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਬਚਨ ਕਹਿਣੇ ।

ਬੋਲਦਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਤਾਕਤ, ਆਤਮਾ, ਰੂਹ, ਮਨ, ਜਿੰਦ, ਪ੍ਰਾਣ ॥

ਬੋਲਾ / **ਬੋਲੀ** } ਵਿ:—ਜੋ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ (ਦੀ) ਡੋਰਾ (ਰੀ) ।

ਬੋਲਾ ਬੱਦਲ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਬੋਲਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਬੋਲਾਕੜ, ਵਿ:—'ਬੋਲਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲਾ ਚੱਲੀ / ਬੋੱਲਾ ਚਾਲੀ, ਸਃ—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ ॥

ਬੋਲਾਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ, ਝਗੜਾਲੂ, ਗੱਪੀ ॥

ਬੋਲਾਰਾ, ਪੁਃ—'ਬੁਲਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲੀ; ਸਃ—ਜ਼ਬਾਨ, ਗੱਲ, ਸੈਨਤ, ਮਿਹਣਾ, ਝਿੜਕ, ਝਾੜ ।

ਬੋੱਲੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਖੌਲ ਜਾਂ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਉਣੀ, ਝਾੜ ਜਾਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ॥

ਬੋੱਲੀ ਠੋੱਲੀ, ਸਃ—ਮੇਹਣਾ, ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ ਮਸ਼ਕਰ ॥

ਬੋੱਲੀ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਨਲਾਮ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਕੇ ਮੁੱਲ ਪਾਉਣਾ ॥

ਬੋੱਲੀ ਮਾਰਨੀ / ਬੋੱਲੀ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੇਹਣਾ ਦੇਣਾ, ਝਾੜ ਪਾਉਣੀ ॥

ਬੋੱਲੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਬੋਲ ਪਾਉਣੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੱਲੀਆਂ ਬੋਲਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਜਾਂ ਸੁਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ, ਜਨੌਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦੇਣੀਆਂ

ਬੋੜ, ਪੁਃ—ਮੋਰੀ, ਕਤਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਦੰਦ ਦਾ ਝੜਨਾ ॥

ਬੋੜ੍ਹ, ਪੁਃ—'ਬੋਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਬੋੜਾ, ਵਿਃ ਜਿਸ ਦਾ ਦੰਦ ਲਹਿ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿਸਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਬੌਹਕਰ, ਸਃ—ਤੀਲੀਆਂ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੂੜਾ ਹੂੰਝਣ ਵਾਲਾ, ਬੁਹਾਰੀ ॥

ਬੌਹਲੀ, ਸਃ—ਨਵੀਂ ਸੂਈ ਹੋਈ ਗਊ ਆਦਿਕ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ॥

ਬੌਹੜ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਮੁੜ, ਫੇਰ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥

ਬੌਹੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਆ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਵੈਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾਂ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਬੌਂਕੇ ਦਿਹਾੜੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ) ਦੁਖ ਜਾਂ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਸਮਾ ।

ਬੌਂਗਾ, ਪੁਃ / **ਬੌਂਗੀ,** ਸਃ—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮੂਰਖ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਨਾ ਰਹਿ ਸੱਕੇ, ਗਾਲੜੂ ॥

ਬੌਂਚ, ਪੁਃ—ਸੰਘਣਾ ਬਣ ਜਾਂ ਜੰਗਲ ॥

ਬੌਂਡਰੀ, ਸਃ—ਹੱਦ, ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਿੱਚ ਗੇਂਦ ਦੀ ਮਾਰ ਦੀ ਹੱਦ ।

ਬੌਣਾ, ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਮਧਰਾ ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ ॥

ਬੌਂ ਬੌਂ, ਸਃ—ਚੌਂਕਾ ਸ਼ੋਰ, ਬਿਅਰਥ ਜਤਨ, ਕੰਮ ਵਿਗੜਨ ਤੇ ਜੋ ਦੁਰਗਤ ਹੋਵੇ (ਖੱਜ ਜਾਣੀ, ਖੱਜਣੀ) ॥

ਬੌਰ, ਸਃ—ਹਰਨ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਲ ॥

ਬੌਰਾ, ਵਿਃ—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਬੌਰਾਂ, ਸਃ—(ਬਹੁਃ) ਜਨੌਰ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਫੰਦਾ ਜਾਂ ਜਾਲ ॥

ਬੌਰੀਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ (ਇਹ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੌਰ ਨਾਲ ਜਾਨਵਰ ਫੜਦੇ ਹਨ)॥

ਬੌਰੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:) 'ਬਾਵਰੀਆਂ' ਵੇਖੋ।

ਬੌਲ, ਪੁ:—ਪਸ਼ਾਬ, ਮੂਤ੍ਰ (ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਬੋਲੀ)॥

ਬੌਲਦ, ਪੁ:—'ਬਲਦ' ਵੇਖੋ।

ਬੌਲੀ, ਸ:—'ਬਾਉਲੀ' ਵੇਖੋ॥

ਭ, ਪੁ:—ਭਭਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਉਨੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ॥

ਭਊ / **ਭਊਆ** } ਪੁ:—ਡਰ ਦਾ ਬਨਾਉਟੀ ਕਾਰਨ, ਹਊਆ॥

ਭਈ, ਵਿਸਮਯ—ਭਾਈ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਖਈ, ਬਈ॥

ਭਈਆ, ਪੁ:—ਪੂਰਬੀਆ ਸਰਦਾਰ, ਹੇ ਭਰਾਵਾ॥

ਭੱਸ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਖੇਹ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ)।

ਭੱਸ ਖਰਾਬ, ਪੁ:—ਤਬਾਹੀ, ਅੱਕੜ, ਘਬ-ਰਾਟ॥

ਭਸ ਭੁਕਾਰ, ਪੁ:—ਅਨਪੜ੍ਹ, ਖੱਟੇ ਤਕਾਰ।

ਭਸਨਾਭੂਸ, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੱਕਾ ਹੋਯਾ, ਜੋ ਲੰਘ ਚੁੱਕਾ ਹੈ॥

ਭਸਭਸਾ, ਵਿ:—ਖੱਟੀ, ਫਿੱਕੀ (ਵੱਤ ਦੀ ਵਾਈ)।

ਭਸਮ, ਸ:—ਸੁਆਹ।

ਵਿ:—ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਬਿਲ-ਕੁਲ ਪਚਿਆ ਹੋਯਾ ਅੰਨ ਆਦਿਕ (ਹੋਣਾ ਕਰਨਾ)॥

ਭਸਮ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲਣੀ (ਸਾਧਾਂ ਵਾਕਰ)।

ਭੱਸਰ, ਵਿ:—ਰੇਹ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ)।

ਭਸਰ ਭਸਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤਾ ਖਾਣਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਹਥ ਆਵੇ ਖਾ ਜਾਣਾ॥

ਭੱਸਰਾ, ਪੁ:—ਕੈਰਿਆਲੇ ਸਿਰੇ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਘਾਹ।

ਭਸਾ, ਪੁ:—ਖੱਟਾ ਡਕਾਰ, ਹਿਕ ਦੀ ਜਲਣ॥

ਭੱਸੀ, ਸ:—ਖੇਹ।

ਭਹਾਰਾ, ਪੁ: / **ਭਹਾਰੀ,** ਸ: } ਧਾਤਾਂ ਗਾਲਣ ਵਾਲੀ ਸੁਨਿਆ-ਰਿਆਂ ਦੀ ਭੱਠੀ॥

ਭਹਿ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਾ ਕੁ ਮੇਲ, ਹਲਕਾ ਰੰਗ (ਮਾਰਨਾ)।

ਭਹੋੜਾ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਪਿਛੋਂ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਰੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਰੀਤਾਂ (ਕਰਨਾ)।

ਭਹੌੜਾ, ਪੁ: / **ਭਹੌੜੀ,** ਸ: } 'ਪਹੌੜਾ' ਵੇਖੋ

ਭਕੰਦਰ, ਪੁ:—'ਭਗੰਦਰ' ਵੇਖੋ

ਭਕਰ ਭਕਰ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਸਰ ਭਸਰ ਖਾਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਭਕਤੂਲ, ਵਿ:—ਬੋਰ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੋਰ ਪਈ ਹੈ।

ਭਕਤੂਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਰ ਨਾਲ ਭਰਨਾ, ਉੱਪਰ ਬੋਰ ਪਾਉਣੀ।

ਭੱਕੜਾ
ਭੱਖੜਾ } ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ

ਭਕੁਆ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ।

ਭਖ, ਸ: ਤਾਪ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਮੱਠੀ ਕਸ, ਹਰਾਰਤ

ਭਖ ਭਖ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮਕਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਣਾ

ਭੱਖ, ਸ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਸ, ਹਰਾਰਤ

ਭੱਖ ਲੈਣਾ (ਣੇ) ਪੁ:—ਤਪੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਦੀ ਚਮਕ, ਭੁਰੋ ਤਪੇ ਹੋਏ ਨੱਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਮਰਗ ਫਿਸਨਾ, ਵਰਮ।

ਭੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਚਖਣਾ, ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ

ਭਖਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਦਾ ਬਲਣਾ, ਮਘਣਾ, ਖਿਝ ਗੁੱਸਾ ਆਉਣਾ।

ਭਖਲਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ: ਕੁਝ ਕੁਝ ਗਰਮ ਹੋਣਾ (ਪਿੰਡਾ), ਅਬਾ ਤਬਾ ਬੋਲਣਾ (ਬੁਖਾਰ ਜਾਂ ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ)।

ਭੱਖੜਾ ਪੁ:—'ਭੱਕੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਭਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਤਪਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ, ਚਾੜ੍ਹਨਾ।

ਭੱਖੀ, ਵਿ:—ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ('ਸਰਬ ਭੱਖੀ' ਵੇਖੋ)।

ਭਗ ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅੰਗ।

ਭੰਗ, ਸ:—ਤੋੜਨਾ, ਵਿਘਨ, ਨਾਸ, ਅਟਕਾਉ; ਇਕ ਨਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ, ਸੁੱਖ।

ਭੰਗ ਦੇ ਭਾੜੇ ਜਾਣਾ (ਗੁਆਚਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਬੇਅਰਥ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ।

ਭੰਗ ਭੁੱਜਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰੀਬੀ ਹੋਣੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਕੱਖ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਭੰਗਾਣੈ, ਸ:—ਭੰਗਾਣੀ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਬੂਟੀ ਭੰਗ ਪੀਣ ਵਾਲਾ

ਭਗਤ
ਭਗਤੁ } ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ
ਸ:—ਭਗਤੀ

ਭਗਤਿ ਕਾਂਡ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਰਨਨ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ।

ਭਗਤ ਵਛਲ, ਵਿ:—ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰਾ (ਪਰਮੇਸ਼ਰ)।

ਭਗਤਣ
ਭਗਤਣੀ } ਇ:—ਭਜਨ ਜਾਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ

ਭਗਤਾਈ / **ਭਗਤੀ** } ਸ:—ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰੇਮ, ਭਜਨ ਪਵਿੱਤ੍ਰ-ਤਾਈ।

ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮਤ, ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਪੰਥ॥

ਭਗਤੀਆ, ਪੁ:—ਨੱਚਣ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਸਧਾਰੀਆ।

ਭਗੰਦਰ, ਪੁ:—ਗੁਦਾ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋੜਾ॥

ਭੰਗੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਚ (ਪਾਉਣਾ)॥

ਭੱਗਰਾ, ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ।

ਭਗਲ, ਪੁ:—ਰਾਸ ਪੁਣੈ ਛੁਪਾਰ ਕਰਨਾ ਦਿਖਾਵਾ, ਪਖੰਡ॥

ਭੁੱਗਲ, ਵਿ:—ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਟੇਰਾ)॥
ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਾਲਾ ਬੂਰਾ (ਵਧਿਆ ਪੁਰਾਣਾ), ਮੂਲ ਦੀ ਰਕਮ॥

ਭਗਲੀ / **ਭਗਲੀਆ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਬੁਪਾਰ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਲਾਇਆ, ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਾਹ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਖੰਡੀ

ਭਗਵਤ / **ਭਗਵੰਤ** } ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ, ਸ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਭਗਵਤੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ, ਸ਼ਕਤੀ।

ਭਗਵਾ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਗੇਰੂ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਜੋ ਸਾਧੂ ਪਾਂਹਦੇ ਹਨ।

ਭਗਵਾਨ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਭਗ-ਇਣ।

ਭਗਾਰ, ਪੁ:—'ਬਘਾਰ' ਵੇਖੋ॥

ਭੰਗਾਰਾ / **ਭਗਾੜਾ** } ਪੁ:—'ਭੰਗੇਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਭੰਗੜ, ਪੁ:—ਭੰਗ ਪੀਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਖ, ਬਕ-ਵਾਦੀ।

ਭੰਗੜ ਖ਼ਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਭੰਗ ਘੁਟੀਏ ਜਾਂ ਪਿਓ।

ਭੰਗੀ, ਪੁ:—ਭੰਗੜ, ਇੱਕ ਮਿਸਲ, ਚੂਹੜਾ।

ਭੰਗੂਰ, ਪੁ:—ਢੇਲੇ ਭੌਂਦੂ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ (ਜਾਵੇਂ ਕਰੇ ਜਾਵੇਂ ਪਲੇ ਹੋਏ ਸੂਰ ਮਿਰਚ ਵਾਲੇ)।

ਭੰਗੂੜਾ, ਪੁ: / **ਭੰਗੂੜਾ** ਪੁ: / **ਭੰਗੂੜੀ,** ਸ: / **ਭੰਗੂੜੀ,** ਸ: } ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਝੂਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਛਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਪੰਘੂੜੀ ਆਦਿਕ, ਇਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਬੈਠਕੇ ਉੱਤਾਂਹ ਹੇਠਾਂਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚੱਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ

ਭੰਗਾਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਭੰਗ ਵਿਕੇ ਅਤੇ ਪੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਭੰਗੇਰਣ, ਸ: / **ਭੰਗੇਰਾ,** ਪੁ: } ਭੰਗ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ),

ਭੰਗੇੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਭੰਗ ਪੀਣ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ॥

ਭਗੌੜ, ਵਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨੱਸ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਡਰਾਕਲ ।

ਭਗੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਿਉਂਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਗੌਤਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ, ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ।

ਭਗੌਤੀ, ਸ:—ਭਗਵਤੀ, ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਤਲਵਾਰ ॥

ਭਗੌੜਨ, ਸ:
ਭਗੌੜਾ, ਪੁ:
ਭਗੌੜੀ, ਸ:
} ਭਗੌੜ, ਡਰਾਕਲ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛਡ ਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੁੜ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ।

ਭੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਖਣਾ, ਖਾਣਾ, ਛਕਣਾ, ਨਿਗਲਣਾ ।

ਭੱਜ ਜਾਣਾ
ਭੱਜਨਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਗੁਆਚਣਾ, ਨਸ ਜਾਣਾ, ਗਾਊ ਮਹਿੰ ਦਾ ਦੁਧ ਦੇਣੋਂ ਹਟ ਜਾਣਾ ।

ਭਜਨ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣਾ, ਭਗਤੀ, ਪੂਜਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭਜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਨ ਕਰਨਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ॥

ਭਜਨੀਆ
ਭਜਨੀਕ
} ਪੁ:—ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਭਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ, ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੜਾਉਣਾ, ਨਸਾਉਣਾ, ਭਜਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੱਟ, ਪੁ:—ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜਾਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖ, ਪੰਡਤ, ਵਿਦਿਆਵਾਨ, ਗਿਆਨੀ ॥

ਭਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਫਿਰਨਾ, ਰਾਹ ਭੁੱਲ ਕੇ ਭੌਂਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ, ਲੱਭਣਾ ॥

ਭਟਕਦਾ, ਵਿ:—ਭਟਕਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਝੈ ਰਾਹ ਹੈ ।

ਭਟਕਦਾ ਫਿਰਨਾ
ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਨਾ
} ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਅਵਾਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਭਟਕਾ, ਪੁ:
ਭਟਕੀ, ਸ:
} ਚਿੰਤਾ, ਚਾਹ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਸੰਸਾ, ਡਰ ।

ਭਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ, ਭੁਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਤਰਸਾਉਣਾ ।

ਭੱਟਣ
ਭੱਟਣੀ
} ਸ:—ਭੱਟ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਭਟਿਆਣੀ, ਸ:—ਭਾਟੀਆ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ।

ਭੱਟੀ, ਪੁ:—ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਘੀ ਜਾਤ ॥

ਭਟੂਹਰ (ਰਾ)
ਭਟੂਹਰੂ
ਭਟੂਰਾ
} ਪੁ:—ਖਮੀਰ ਆਟੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਭਟੇਟਾ, ਪੁ:
ਭਟੇਟੀ ਸ:
} ਭੱਟ ਦਾ ਬੇਟਾ (ਬੇਟੀ) ॥

ਭੱਠ, ਪੁ:—ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਘਰਾਂ ਦਾ ਤੰਦੂਰ, ਵੱਡਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ॥

ਭੱਠ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਨਾ ਰਹਿਣਾ ।

ਭੱਠਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਭੱਠੀ, ਤੰਦੂਰ, ਵੱਡਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਆਵਾ, ਚੂਨਾ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭੱਠੀ ॥

ਭਠਿਆਰ, ਪੁ: | **ਭਠਿਆਲਾ,** ਪੁ: | **ਭਠਿਆਲੀ,** ਸ: } ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲੀ ਭੱਠੀ, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਹੱਟੀ ॥

ਭਠਿਆਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਭੜਭੂੰਜੇ ਦੀ ਹੱਟੀ, ਸਰਾਂ, ਤੰਦੂਰ ਜਿੱਥੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਲਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥

ਭਠਿਆਰ ਪੁਣਾ, ਪੁ:—ਭਠਿਆਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਭਠਿਆਰਣ, ਸ: | **ਭਠਿਆਰਾ,** ਪੁ: | **ਭਠਿਆਰੀ,** ਸ: (ਣੀ) } ਸਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਪਕਾ ਕੇ ਖੁਆਉਣ ਅਤੇ ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਭੜਭੂੰਜਾ

ਭੱਠੀ, ਸ:—ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਤੰਦੂਰ, ਛੋਟੀ ਚੌਂਦਾ ਜੇਹਾ ਤੰਦੂਰ ਤੰਗ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਆਵਾ, ਭੜਭੂੰਜੇ ਦੀ ਹੱਟੀ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਿਕਲੇ ॥

ਭਠੂਹਰ (ਰਾ) | **ਭਠੂਰਾ** | **ਭਠੋ** } ਪੁ:—ਘੁਮਾਰ ਆਦੇ ਦੀ ਹੱਟੀ।

ਭੰਡ, ਪੁ:—ਨਕਲਾਂ ਲਾਕੇ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਨਕਲੀਆ ॥

ਭੰਡਸਦਾਈ, ਸ:—ਗਾਲੀਆਂ, ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ।

ਭੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਣਾ, ਬੁਰਾ ਆਖਣਾ, ਬਦਨਾਮੀ ਕਰਨਾ ॥

ਭੰਡਾਰ, ਪੁ:—ਖਜ਼ਾਨਾ, ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਰਸੋਈ ਜਾਂ ਭੋਜਨ, ਢਿੱਡ, ਭੋਜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਪੇਟ ॥

ਭੰਡਾਰਾ, ਪੁ:—ਸਾਧੂ ਜਾਂ ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਜਾਂ ਭੋਜਨ, ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਆ ਜਾਵੇ (ਕਰਨਾ) ।

ਭੰਡਾਰਣ, ਸ: | **ਭੰਡਾਰੀ,** ਪੁ: } ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਹੋ, ਸਾਧੂ ਦੀ ਰਸੋਈ ਦਾ ਕਰਤਾ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਭੰਡਿਆ ਜਾਣਾ | **ਭੰਡੇ ਜਾਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਭੰਡੀ' ਵਿੱਚ 'ਭੰਡੀ ਹੋਣਾ' ਵੇਖੋ

ਭੰਡੀ, ਸ:—ਨਿੰਦਾ, ਬਦਨਾਮੀ, ਅਪਜਸ, ਹਾਨ, ਬੁਰਿਆਈ ।

ਭੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ ਜਾਂ ਮਰਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿੰਦਿਆ ਬੁਰਿਆਈ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮੀ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣੀ ॥

ਭੰਡੂਆ, ਪੁ:—ਭੰਡੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਗੀਤ, ਸਿੱਠ ॥

ਭਣਵਈਯਾ
ਭਣੂਜਾ
ਭਣੇਈ
ਭਣੇਜਾ
ਭਣੋਂਜਾ
ਭਣੋਯਾ } ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ, ਜੀਜਾ॥

ਭੱਤ, ਪੁ:—ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਚੌਲ, ਗੁੜ ਵਾਲਾ ਦਲੀਆ॥

ਭਤਰੀਜਾ
ਭਤਰੀਯਾ } ਪੁ:—ਭਰਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ। (ਜੀ)ਸ:-ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ।

ਭੱਤਾ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕਿਰਸਾਣਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਘਰੋਂ ਜਾਵੇ, ਸਪਾਹੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਰਕਮ ਤਲਬ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਮਿਲੇ।

ਭਤੀ, ਸ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਦੇ ਟੱਬਰ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕੋਈ ਸਾਕ ਜਾਂ ਸੱਜਣ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਜਿਮੀਦਾਰ ਜੋ ਦਾਣੇ ਲੁਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਵੇ॥

ਭਤੀਜ (ਜਾ)
ਭਤੀਯਾ } ਪੁ:—ਭਰਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ।

ਭਤੀਜ ਨੂੰਹ
ਭਤੀਜ ਬਹੂ } ਸ:—ਭਤੀਜੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਭਰਾ ਦੀ ਨੂੰਹ।

ਭਤੀਯ
ਭਤੀਜੀ } ਸ:—ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ॥

ਭੱਤੇ ਹਾਰ, ਪੁ:, ਸ:
ਭੱਤੇ ਹਾਰਾ, ਪੁ:
ਭੱਤੇ ਹਾਰੀ, ਸ: } ਜੋ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਜਿਮੀਦਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਜਾਵੇ।

ਭਤੇਰੋ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਰਸੋਈਆ॥

ਭੱਤੇ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਭੱਤਾ ਖਾਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ॥

ਭੱਦ, ਪੁ:—ਤ੍ਰੇੜ, ਵਿਰਲ, ਵਿੱਥ, ਭੱਦਲ॥

ਭੱਦਣ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਕੱਖ ਲਾਹੁਣਾ (ਕਰਵਾਉਣਾ)॥

ਭੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਮੁੰਨਣਾ॥

ਭੱਦਰ, ਪੁ:—ਹੱਛਾ ਚੰਗਾ, ਭਲਾ, ਨੇਕ॥

ਭੱਦਰ ਕਾਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਦੇਵੀ, ਸ਼ਕਤੀ॥

ਭੱਦਰ ਪੁਰਖ, ਪੁ:—ਭਲਾ ਮਾਨਸ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ॥

ਭੱਦਾ, ਵਿ:—ਕੋਝਾ, ਬਿਡੌਲ, ਕੁਰੂਪ, ਮੂਰਖ, ਸਿੱਧਾ, ਅਣਜਾਣ॥

ਭੰਨ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ ਕਾਗ਼ਜ਼ ਆਦਿਕ ਮੋੜਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਪਾਹ ਵਿੱਚ ਰਲੇ ਹੋਏ ਬੀਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ।
ਸ:—ਮਾਰ, ਚੂੰਢ (ਸੁੱਟਣੀ ਥਾਲੀ, ਚਾਨ੍ਹਣੀ)॥

ਭੰਨਘੜ, ਪੁ:—ਜੋੜ ਤੋੜ, ਛੇੜਖਾ ਕੰਮ, ਮਰੋੜ, ਵੱਡਾ ਸਿੱਕਾ ਦੇਕੇ ਛੋਟੇ ਲੈਣੇ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਧਨ ਖੱਟਣਾ॥

ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਮੋੜਨਾ, ਮਰੋੜਨਾ॥

ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਦੇ ਕੇ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨਾ॥

ਘਰ (ਝੁੱਗਾ) ਭੰਨਣਾ; ਕ੍ਰਿ:—ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਪਾੜਨੀ ॥

ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਰੋੜੀ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਤ ਲੁਕਾ ਰੱਖਣਾ ॥

ਭੰਨਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਜਿਸਦੀ ਅੱਡੀ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਹੋ (ਜੋੜਾ) ॥

ਭਣਵਈਆ, **ਭਣਵੱਯਾ** } ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ।

ਭਨਾਉਣਾ, **ਭਨਾ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੜਾਉਣਾ, ਰੁਪਯਾ ਭੁਆਉਣਾ ॥

ਭਨਾਉਣੀ, ਸ:—ਸਾਦੀ ਜਾਂ ਗਮੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕਪੜੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ॥

ਭਨਾਈ, ਸ:—ਭੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ।

ਭਣੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ।

ਭਣੇਵੀਂ, ਸ:—ਭੈਣ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੱਧਾ, ਪੁ:—ਦਲੀਆ, ਚੌਲ ਬਹੁਤ ਰਿੱਝ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ, ਆਕੜੀ ਰਿੱਝੀ ਹੋਈ ਖਿਚੜੀ, ਬੱਚੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਭੱਪੀ, ਸ:—ਚੁੰਮੀ ॥

ਭਫਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਫ ਲੈਣਾ ।

ਭੰਬ, ਪੁ:—ਰੂੰ ਜਾਂ ਪਸ਼ਮ ਦਾ ਫੰਬਾ, ਫੁੰਬਾਲ

ਭਬਕ, ਸ:—ਬਦਬੋ, ਸੜਿਆਂਧ, ਅਚਾਨਚਕ ਅੱਗ ਦਾ ਬਲਣਾ, ਜੋਸ਼, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਤੁੰਦੀ, ਗਰਮੀ ।

ਭਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੱਥਾ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਅਚਾਨਚੱਕ ਜਾ ਪੈਣਾ, ਗੱਜਣਾ, ਭੌਂਕਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਣਾ ਅੱਗ ਬਲ ਪੈਣੀ (ਭਬਕ ਕੇ ਪੈਣਾ) ।

ਭਬਕਣ, ਪੁ:—'ਭੰਬਟ' ਵੇਖੋ ।

ਭਬਕਾ, ਪੁ:—ਭਰਤ ਦਾ ਗਲਾਸ ਅਰਕ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਗਾਗਰ ਜਾਂ ਸੁਰਾਹੀ (ਤਾਂਬੇ ਦੀ) ॥

ਭਬਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਿਝਾਉਣਾ, ਭੌਂਕਣ ਦੇਣਾ॥

ਭਬਕੀ, ਸ:—ਧਮਕੀ, ਡਰਾਵਾ, ਜੋਸ਼ ॥

ਭੰਬਟ, ਪੁ:—ਉੱਡਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ਜੋ ਲਾਟ ਉੱਤੇ ਸੜ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥

ਭੱਬਰ, **ਭੱਬਰਾ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਲ੍ਹੜ ਹੋਵੇ, ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਯਾ (ਢਿੱਡ), ਮੋਟਾ।

ਭੰਬਲਭੂਸੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਭਟਕਾ, ਕੁਝ 'ਨਾ ਜਾਨਣਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰੀਏ (ਖਾਣਾ) ॥

ਭੰਬੜ, ਪੁ:—'ਭਾਂਬੜ' ਵੇਖੋ ।

ਭੰਬੜਾ ਭੂੰ, ਵਿ:—ਨਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਥੰਮ ਨਾਂ ਰਹੇ

ਭੰਬੜੀ, ਪੁ:—ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਭਾਂਬੜ ॥

ਭੰਬੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਖਿਡੌਣਾ, ਇੱਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥

ਭਭੂਕਾ, ਪੁ:—ਭਾਂਬੜ, ਲਾਟ ॥
ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ, ਅਸਲੀ (ਹੋਣਾ) ।

ਭਬੂਤ, ਸ:—ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਧੂਣੀ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲੀ ਸੁਆਹ (ਲਾਉਣਾ, ਮਲਣਾ)

ਭਬੂਤੀ, ਸ:—ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਸੁਆਹ, ਧਨ, ਪ੍ਰਤਾਪ ॥

ਭਬੂਤੀਆ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ ॥

ਭੰਭੇਰਨਾ
ਭੰਬੋੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਸਿੱਟਣਾ, ਵਾਹੁਣ ਪਾਉਣਾ, ਇੱਕ ਕਰਨਾ ।

ਭੰਬੇਲਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਲਾਲ ਫਲ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ।

ਭਯ, ਪੁ:—ਡਰ, ਭੌ, ਖੌਫ, ਖੌ, ਖਤਰਾ, ਜੋਖੋਂ ॥

ਭਯਮਾਣ, ਵਿ:—ਭਯ ਵਾਲਾ, ਡਰਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਭੱਯਾ, ਪੁ:—ਭਰਾ, ਪੁਰਬੀਆ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅੜਦਲੀ ॥

ਭੱਯਾ ਚਾਰਾ, ਪੁ:—'ਭਾਈ ਚਾਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭਯਾਣਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਭਯ ਜਾਂ ਡਰ ਆਵੇ ॥

ਭਯਾਨਾ, ਵਿ:—'ਭਿਆਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭਰ, ਪੁ:—ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬੁਹਾਇਤ, ਜ਼ੋਰ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰ, ਭੀ, ਵੀ ॥
ਵਿ:—ਸਾਰਾ, ਪੂਰਾ, ("ਜਿਹਾ ਕਿ ਸੇਰ ਭਰ)॥

ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ, ਪੰਘਾਰਨਾ (ਜੀ, ਦਿਲ), ਘਾਉ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮਿਲ ਜਾਣਾ (ਅੰਗੂਰ) ॥

ਭਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲੱਗਣਾ (ਪੈਰ, ਕਪੜਾ), ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਥਾਂ, ਮੇਲਾ), ਪੱਕ ਜਾਣਾ (ਫੋੜਾ) ।

ਭਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਆਚੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਧਨ ਦੇਣਾ ॥

ਭਰ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਜਾਂ ਹੁਦਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਸਬਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਭਰਸ਼ਟ, ਵਿ:—ਪਤਤ, ਮਲੀਨ, ਅਪਵਿਤ੍ਰ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਯਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਜਾਣਾ) ।

ਭਰਸ਼ਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਰਾਪ ਮਿਲਣਾ ।

ਭਰਜਾਈ, ਸ:—ਭਰਾ ਜਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਭਾਬੀ ॥

ਭਰਤ, ਪੁ:—ਤਾਂਬੇ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ, ਧਾਤ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰੀ ਜਾਵੇ, ਭਰਤ, ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਭਰਤ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤ੍ਰੈਨ ਕੇ ਵਿਚ ਭਰਨਾ, ਘਾਟਾ ਪੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਭਰਤ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁਃ—'ਮਿਲਾਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਤਾ
ਭਰਥਾ } ਪੁਃ—ਖੰਦ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ, ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ।

ਭਰਤੀ, ਸਃ—ਟੋਏ ਜਾਂ ਵਿਰਲ ਨੂੰ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਟੀ, ਲਕੜੀ, ਲੀਰਾਂ ਆਦਿਕ (ਪਾਉਣਾ) ਵੱਥ, ਭਾਰ ਦੇ ਲਜਾਣ ਦਾ ਉਪਾਉ, ਫੌਜ ਜਾਂ ਪੁਲਸ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥
ਵਿਃ—ਪੁਲਸ ਜਾਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਭਰਤੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅਸਬਾਬ ਭਰਨਾ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਫੌਜ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣੇ, ਤਾਕਤ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਰੱਜ ਕੇ ਖੁਆਉਣਾ ॥

ਭਰਤੀ ਪਾਉਣਾ, ਸਃ—ਛੱਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ॥

ਭਰਤੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜਨੌਰਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸਬਾਬ ਲੱਦਣਾ, ਖਾਲੀ ਜਗਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਖਣਾ, ਗੱਦੀ ਨੂੰ ਲੀਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ॥

ਭਰਥ, ਪੁਃ—ਭਾਖ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਧਾਤ ॥

ਭਰਥਾ, ਪੁਃ—'ਭਰਤਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭਰਧਾਨ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—'ਪਰਧਾਨ' ਵੇਖੋ ।

ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਰੀ ਥਾਂ ਰੁਕ ਜਾਣੀ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਅੰਦਰ ਪੈਣਾ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ, ਕਰਜਾ ਜਾਂ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਰੋਜ ਜਾਣਾ, ਫਲ ਪਾਉਣਾ, ਸਹਣਾ, ਸਹਾਰਨਾ, ਬਰੂਤ ਜਾਂ ਗੋਲੀ ਪਾਉਣਾ (ਤੋਪ ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ), ਕਿਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਂ ਜਗਰਾਤਾ ਕਰਨਾ (ਚੌਕੀ), ਦੇਣਾ (ਜਰਮਾਨਾ, ਚੱਟੀ), ਘਾਉ ਮਿਲਣਾ (ਅੰਗੂਰ), ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ (ਖੇਤ ਜਾਂ ਪੈਲੀ) ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨਾ (ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਰੰਗ), ਮੈਲ ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲੱਗਣਾ (ਕਪੜੇ, ਪੈਰ), ਖੂਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ (ਪਾਣੀ) ।

ਭਰਾ, ਸਃ—ਪਾਣੀ ਸਕਾਉਣ ਲਈ ਰਖੀ ... ਨਕਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰਬਤ, ... ਵਧੀਆ ਸੋਰਾ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਫਲ ॥

ਭਰਪੂਰ, ਵਿਃ—ਨੱਕ ਤਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ (ਪਰਮੇਸਰ) ।

ਭਰਬੱਟਾ, ਪੁਃ '‑ਭਰਵੱਟਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਭਾਉ, ਪੁਃ—ਰੀਝ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਤੌਰ ਤਰੀਕਾ ।

ਭਰਭਾਤ, ਸਃ
ਭਰਬਾਤੀ, ਸਃ } 'ਪਰਭਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਮ, ਪੁਃ—ਸਸਾ, ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਭੁੱਲ, ਸਾਖ, ਪਰਤੀਤ ॥

ਭਰਮ ਭਾ ਬਣਨਾ
ਭਰਮ ਭਾ ਬਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਸਾਖ ਜਾਂ ਪਰਤੀਤ ਦੌ ਜਾਣੀ ।

ਭਰਮਣ, ਸਃ—ਭਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ।

ਭਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁੱਲਣਾ, ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਅਵਾਰਾ ਫਿਰਨਾ ਭੌਣਾ ॥

ਭਰ ਮਰਦਾਨਾ, ਵਿ:—ਨਿਡਰ, ਦਲੇਰ, ਹੌਸਲੇ ਵਾਲਾ ।

ਭਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਬਕਾਉਣਾ ॥

ਭਰਮਾਰ, ਸ:—ਬਹੁਤਾਇਤ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਹੋਣਾ ।

ਭਰਮੀ
ਭਰਮੀਲਾ } ਵਿ:-ਭਰਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਭਰਵੱਟਾ, ਪੁ:—ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਵਾਲ, ਬਰੌਟਾ ।

ਭਰਵਾਉਣਾ
ਭਰਵਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਭਰਵਾਈ, ਸ:—ਭਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਭਰਾ
ਭਰਾਉ } ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਜਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦਾ ਆਦਮੀ ।

ਭਰਾਗਤੀ, ਸ:—ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰਬੰਧ, ਭਰਾ ਪੁਣਾ, ਪਿਆਰ

ਭਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਰਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰਾਇਣ, ਸ:—ਭਰਾਈਆਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਜਨਾਨੀ ।

ਭਰਾਈ, ਸ:—ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।
ਪੁ:—ਨਗਾਹੇ ਦੇ ਪੀਰ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਢੋਲਕੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਢੋਲੀ, ਮਰੌਰ ॥

ਭਰਾਂਤੀ, ਸ:—ਭਰਮ, ਭੁੱਲ ਅਗਿਆਨ, ਕਰਾਹ ਪੈਣਾ ।

ਭਰਾਵਾ, ਪੁ:—ਪ੍ਰਸ਼ਾਕ ਦਾ ਢੰਗ, ਪਾਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਨਮੂਨਾ, ਫੈਸ਼ਨ ॥
ਵਿਸਮਯਾਦਕ:—ਹੇ ਭਰਾ, ਮਿਤ੍ਰਾ, ਬੇਲੀਆ ।

ਭਰਾੜ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਵਗ ਸਾਰਾ ਲੰਗਾਰ॥

ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ
ਭਰਿਆ ਪੀਤਾ } ਵਿ:—ਜਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ।

ਭਰਿਸ਼ਟ
ਭਰਿਸ਼ਟਣਾ } 'ਭਰਸ਼ਟ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਭਰੰਡ, ਪੁ:—ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਭੂੰਡ ॥

ਭਰੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਦਾਣੇ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਚੁੱਕੇ, ਕਈ ਚੀਜਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ।

ਭਰੀ ਭਕੁੰਨੀ, ਸ:—ਗਰਭ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਭਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਾਯਾ ਕੱਠੀ ਕਰਨੀ

ਭਰੂਹਣਾ
ਭਰੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਲਾਹ ਲੈਣੀ॥

ਭਰੇਰਾ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਮੋਟਾ, ਵੱਡਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ ॥

ਭਰੇਲੀ, ਸ:—ਪ੍ਰਾਰਤ ॥

ਭਰੈਣ, ਸ:—'ਭਰਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਰੇ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਥਾਂ ਰਾਹੀਆਂ ਦੇ ਪੀਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਮਾਟੇ ਹੋਣ, ਛਬੀਲ ॥

ਭਰੋਸਿਆ / **ਭਰੋਸੀ** } ਪੁ: ਭਰੋਸੇ ਉੱਤੇ ਗਾਹੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਭਰੋਸਾ, ਪੁ:—ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ, ਯਕੀਨ ਪੱਕੀ ਆਸ ॥

ਭਰੋਟਾ ਪੁ: / **ਭਰੋਟੀ,** ਸ: } ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀ ਛੋਟੀ ਭਰੀ ॥

ਭਰੋਟ, ਸ:—ਟੋਏ ਜਾਂ ਖਾਣੀ ਦੀ ਭਰਤੀ ਭਰਾਵਾ।

ਭਲ, ਸ:—ਭਰਮ, ਸੰਸ, ਸੋਝ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਲਤਾ ਦੀ)।

ਭੱਲ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ।

ਭੱਲ ਭਾਈ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ, ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ, ਬਹੁਤ ਵਧਿਆ ਹੋਯਾ।

ਭਲਕ(ਕੇ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੱਲ ਦਾ ਦਿਨ ॥

ਭਲੱਖਾ, ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਜ਼ੋਰ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਦਾ ਦਾਉ ॥

ਭਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਮ ਕਰਨਾ, ਭੁੱਲਣਾ।

ਭਲਮਣਸਊ, ਪੁ: / **ਭਲਮਣਸਾਤ,** ਸ: / **ਭਲਮਾਣਸੀ,** ਸ: } ਨੇਕ, ਭਲਿਆਈ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਭਲੇ ਮਾਣਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਅਸ਼ਰਾਫਤ।

ਭਲਵਾਨ, ਪੁ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੁਆਨ, ਤਕੜਾ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਭਲਵਾਨੀ, ਸ:—ਭਲਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਕੁਸ਼ਤੀ, ਬਹਾਦਰੀ ॥

ਭਲਾ / **ਭਲੇ** } ਵਿ:—ਚੰਗਾ, ਹੱਛਾ, ਉੱਤਮ। ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਹੱਛਾ, ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ॥

ਪੁ: ਫਾਇਦਾ, ਲਾਹਾ ਉਪਕਾਰ ਨੇਕੀ ॥

ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਪੁ:—ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਰੀਫ, ਸਾਊ, ਰਈਸ। ਮੂਰਖ, ਬਦ-ਮਾਸ਼, ਦੁਸ਼ਟ ॥

ਭਲਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਅਛਾ ਲੱਗਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਲੇ ਦਾ ਭਲਾ, ਅਖੌਤ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨੇਕੀ-ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥

ਭੱਲੀ, ਪੁ:—ਘੰਡੀਆਂ ਦੀ ਪਿੰਡ ਮਾਤ੍ਰ, ਕਾਂਜੀ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਵੜਾ।

ਭਲਿਆਈ, ਸ:—ਭਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨੇਕੀ, ਚੰਗਿਆਈ, ਭੇਲਾ ॥

ਭਲਿਆਟ / **ਭਲਿਆਟੀ** } ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਆਦਿਕ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਗੱਭਣ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਭਲੇਰੜਾ / **ਭਲੇਰਾ** } ਵਿ:—ਭਲਾ, ਹੱਛਾ ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਚੰਗਾ ॥

ਭਵੱਕੜ, ਪੁ:—'ਭਖੱਕੜ' ਵੇਖੋ।

ਭਵਜਲ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ, ਭੌਜਲ, ਡਰ ॥

ਭਵੰਦਾ, ਪੁ:—'ਬਰਵੰਦਾ' ਵੇਖ ॥

ਭਵਨ, ਪੁ:—ਘਰ, ਹਵੇਲੀ, ਮੰਦਰ, ਭੌਣ ॥

ਭੰਵਰ, ਸ:—ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ ॥

ਭੌਂਦਰ / ਭੌਂਦਰਾ } ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਰਸ ਚੂਸਣ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਭੂੰਡ, ਭੌਰਾ ॥

ਭੌਂਦਰ ਕਲੀ, ਸ:—ਅਗਾੜੀ (ਘੋੜੇ ਦੀ), ਪਟਾ (ਕੁੱਤੇ ਦਾ), ਜ਼ੰਜੀਰ, ਰਹਿਕਲਾ ॥

ਭਵਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:), ਭਰਵੱਟੇ ।

ਭਵਾਟਣੀ / ਭੁਆਟਣੀ } ਸ:—ਫੇਰੀ, ਘੁੰਮਣਾ, ਘੇਰ, (ਆਉਣੀ, ਲੈਣੀ)

ਭਵਾਟਣੀਆਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਮਾਉਣਾ, ਲਾਵਾਂ ਫੇਰੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ।

ਭਵਾਨੀ, ਸ:—ਹੋਣੀ, ਦੇਵੀ, ਸੀਤਲਾ, ਪਾਰਬਤੀ ।

ਭਵਿੱਸ (ਖ) / ਭਵਿੱਖਤ / ਭਵਿੱਖ } ਪੁ:—ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ, ਹੋਣੀ

ਭੜਕ, ਸ:—ਸੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ, ਚਮਕ, ਧਮਕ, ਜੋਸ਼, ਗੁੱਸਾ ॥

ਭੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਾਟਣਾ, ਬਲ ਉੱਠਣਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕੌੜਾ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ।

ਭੜਕਾ, ਪੁ:—ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ॥

ਭੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਗਰਮੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਭੜਕੀ, ਸ:—ਬੜੀ ਤ੍ਰੇਹ, ਡਾਂਟ, ਘਬਰਾਉਣੇ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਕਰ ਕੇ ਔਖੇ ਲੱਗ ਜਾਏ, ਅਚਨਚੇਤ ਡਰ ਪੈਣਾ ਜਾਂ ਉੱਭਰਨਾ (ਪੈਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਭੜਕੀਲਾ, ਵਿ:—ਭੜਕ ਵਾਲਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਡਰਾਉਣਾ ॥

ਭੜਕੇਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਐਵੇਂ ਡਰ ਜਾਏ, ਜੋ ਹਿਲੀ ਨਹੀਂ (ਗਊ) ॥

ਭੜੰਤ, ਸ:—'ਭੜੌਤੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੜਥਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਭੁੱਬਲ ਵਿੱਚ ਭੁੰਨੇ ਹੋਏ ਵਤਾਊਂ, ਲੂਣ ਮਸਾਲੇ ਵਾਲੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਬਤਾਊਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ੈ, ਤਾਉ ਨਾਲ ਜੋ ਸੜ ਜਾਵੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਭੜਥੂ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬਾ, ਰੌਲਾ (ਮਚਾਉਣਾ, ਪਾਉਣਾ) ।

ਭੜਦਾਹ, ਸ:—ਦਹਿਤ ਤ੍ਰੇਹ, ਧੁੱਪ ਦਾ ਤਾਵਾ ਤਾਉ ।

ਭੜਭੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲ ਉੱਠਣਾ, ਡਰ ਕੇ ਅੱਭੜ ਵਾਹੇ ਉੱਠਣਾ, ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ, ਹੱਥਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ ।

ਭੜਭੜੀ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਹੈਰਾਨਗੀ, ਡਰ (ਲੱਗ ਉੱਠਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਭੜ ਭੂੰਜਾ, ਪੁ: / **ਭੜ ਭੂੰਜੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਦਾਣੇ ਭੁੰਨਣਾ ਹੈ ।

ਭੜਵਾਉਣਾ / ਭੜਾਉਣਾ / ਭੜਾਈ / ਭੜਾ ਦੇਣਾ } 'ਪੜ੍ਹਵਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭੜਾਸ, ਸ:—ਹਵਾੜ, ਤੱਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਪਰ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਡੋਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਜੋ ਹਵਾ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਦਿਲ ਦਾ ਅਰਮਾਨ ।

ਭੜਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੜਾਸ ਛੱਡਣੀ, ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਬੋ ਦੇਣੀ ।

ਭੜੂਆ, ਪੁ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਆਦਮੀ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਭੜੋਲਾ, ਪੁ:—ਅਨਾਜ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ॥

ਵਿ:—ਮੋਟਾ, ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਭੜੋਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭੜੋਲਾ, ਚੌਂਕੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਭੜੋਲਾ

ਭੜੌਤੀ, ਸ:—'ਪਛੌਤੀ' ਵੇਖੋ ।

ਭਾ, ਪੁ:—ਭਰਾ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ), ਭਾਊਜੀ, ਭਾਜੀ ॥

ਭਾ
ਭਾਉ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਲੇਖੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿਕੇ, ਨਿਰਖ, ਮੁੱਲ, ਭਾਗ, ਪ੍ਰੇਮ ।

ਭਾ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਵਧ ਜਾਣਾ ।

ਭਾ ਚੁਕਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਲ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ॥

ਭਾ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪ੍ਰੇਮ ਆਉਣਾ, ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ ।

ਆਦਰ ਭਾਉ
ਭਾਉ ਭਗਤ } ਪੁ:—ਆਏ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮਾਨ ।

ਭਾਉ ਭੱਤਾ (ਭੁੱਤਾ), ਪੁ:—ਭਾਉ, ਨਿਰਖ, ਕੀਮਤ ॥

ਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਣਾ, ਪਸੰਦ ਆਉਣਾ ॥

ਭਾਉਣੀ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸਰਧਾ, ਖਿਆਲ ।

ਭਾਈ, ਪੁ:—ਭਰਾ, ਸਰਬੰਧੀ, ਮਿਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਮਰਦ (ਤੀਮੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ), ਭਲਾ ਲੋਕ, ਸਿੱਖ, ਗ੍ਰੰਥੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਮਸਾਲੀਆ; ਕੋਈ ਆਦਮੀ ।

ਭਾਈ ਚਾਰਕ, ਵਿ:—ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਦੀ ਬਾਬਤ ॥

ਭਾਈ ਚਾਰਾ, ਪੁ:—ਬਰਾਦਰੀ, ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਇੱਕ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰਬੰਧ ।

ਭਾਈ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਸਰਬੰਧੀ, ਸ਼ਰੀਕ, ਆਪਣੀ ਅੱਲ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ।

ਭਾਈ ਵਾਲ, ਪੁ:—ਸਾਂਝੀ, ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।

ਭਾਈਆ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਭਰਾ, ਪੇਉ, ਵਡਾ ਸੱਕਾ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ ।

ਭਾਸ, ਪੁ:—ਚਾਨਣ, ਭਾਹ

ਭਾਸ ਮਾਣ, ਵਿ:—ਰੌਸ਼ਨ ।

ਭਾਸਕਰ, ਪੁ:—ਸੂਰਜ ।

ਭਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਜਾਨਣਾ, ਪਰਖਣਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਜਾਪਣਾ ॥

ਭਾਸ਼ਾ, ਸ:—ਬੋਲੀ, ਜ਼ਬਾਨ, ਹਿੰਦੀ, ਨਾਗਰੀ ॥

ਭਾਹ, ਸ:—ਅੱਗ, ਸ਼ੋਭਾ, ਚਮਕ, ਮਟੱਕਤ (ਲੱਗਣੀ)

ਭਾਹਿ, ਸ਼—'ਭਹਿ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਾਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣਾ, ਗੱਲ ਕਰਨੀ, ਆੱਖਣਾ

ਭਾਖਾ
ਭਾਖਿਆ } ਸ਼—ਬੋਲੀ, ਹਿੰਦੀ, ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ॥

ਭਾਖਿਆ, ਸ਼—ਗੱਲ ਬਾਤ, ਭੇਤ, ਖਬਰ ॥

ਭਾਗ, ਪੁ:—ਨਸੀਬ, ਹਿੱਸਾ, ਪਰਾਲਬਧ। ਛਰਾ, ਖੋਂਬਾ

ਭਾਗ ਹੀਣ, ਵਿ:—ਬੇ ਨਸੀਬ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਾ-ਲਬਧ ਖੋਟੀ ਹੋ ॥

ਭਾਗ ਭਰੀ, ਸ਼—ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬ ॥

ਭਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ, ਦੌਲਤ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਭਾਗਵਾਨ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਹੋ, ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਵਹਟੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ।

ਭਾਂਗ, ਸ਼—'ਭੰਗ' ਵੇਖੋ।

ਭਾਗਣ, ਸ਼-ਵਿ:—ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, ਸੁਹਾਗਣ, ਹਿੱਸੇਦਾਰ ॥

ਭਾਗਵਤ, ਪੁ:—ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣ ॥

ਭਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਕਸਰ, ਘਾਟਾ, ਨੁਕਸਾਨ, ਰੋਕ ॥

ਭਾਂਗਾ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਸਰ ਜਾਂ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਭਾਗੀ, ਪੁ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ, ਸਾਂਝੀ ॥

ਭਾਂਜ
ਭਾਂਜੜ } ਸ਼—ਹਾਰ, ਪਿੱਠ ਵਿਖਾਣਾ, ਰਣ ਤੋਂ ਨੱਠਣਾ (ਪੈਣੀ)।

ਭਾਜੀ, ਸ਼—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਪੁਰ ਜੋ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਏ, ਤਰਕਾਰੀ, ਸਬਜ਼ੀ, ਸਾਗ ਆਦਿਕ ॥

ਭਾਂਜੀ, ਸ਼—ਰੋਕ, ਬਿਘਨ, ਵਿਰੋਧ, ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜਨਾ, ਚੁਗਲੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਭਾਂਜੀ ਮਾਰ, ਵਿ:—ਭਾਂਜੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭਾਟੜਾ, ਪੁ:
ਭਾਟੜੀ, ਸ਼: } ਇੱਕ ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਭੇਖ ਧਰਕੇ ਭਿਛਿਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥

ਭਾਟੀ, ਸ਼—ਕੋਈ ਹਾਕਮ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ।

ਭਾਟੀਆ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਭਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਬਰਤਨ, ਥਾਲੀ ਕਟੋਰਾ ਗੜਵੀ ਆਦਿਕ ॥

ਭਾਣ, ਸ਼—ਭਾਜ, ਖੜੇ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ।

ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਸਿਕੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਛੋਟੇ ਸਿਕੇ ਲਏ ਜਾਣ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਖਰੀਦਣਾ, ਸੂਰਜ, ਕਿਰਣਾਂ ॥

ਭਾਣਕ, ਸ਼—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਰਸ।

ਭਾਣਕ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਨਾ ਕਰਨਾ।

ਭਾਣਜਾ, ਪੁ: / **ਭਾਣਜੀ,** ਸ: } ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ (ਧੀ), ਭਨੇਵਾਂ (ਵੀਂ)।

ਭਾਣਾ, ਪੁ:—ਮਰਜੀ, ਇੱਛਿਆ, ਰਜ਼ਾ, ਹੋਣੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਰਜੀ॥

ਭਾਣੇ, ਅਵ:—ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮਰਜੀ ਨਾਲ, ਵੱਲੋਂ॥

ਭਾਤ, ਪੁ:—ਭੱਤ, ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਚਾਉਲ॥

ਭਾਂਤ, ਪੁ:—ਕਿਸਮ, ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਰੀਤ॥

ਭਾਦਰੋਂ / **ਭਾਦੋਂ** } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ।

ਭਾਨਜ ਜਵਾਈ, ਪੁ:—ਭੈਣ ਦਾ ਜੁਆਈ॥

ਭਾਨਜ ਨੂੰਹ / **ਭਾਨਜ ਬਹੂ** } ਸ:—ਭੈਣ ਦੀ ਨੂੰਹ।

ਭਾਨਮਤਾ, ਪੁ: / **ਭਾਨਮਤੀ,** ਸ: } ਮਦਾਰੀ, ਮਦਾਰੀ ਦਾ ਖੇਲ, ਹੱਥ ਚਲਾਕੀ।

ਭਾਨੀ, ਸ:—'ਭਾਜੀ' ਵੇਖੋ।

ਭਾਫ, ਸ:—ਤੱਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹਵਾ, ਹਵਾੜ, ਬੁਖ਼ਾਰ।

ਭਾਫ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਗੀ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲੱਗਣ ਦੇਣੀ, ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲਾਉਣੀ (ਧੋਣ ਵਾਸਤੇ)।

ਭਾਫ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਭਾਫ ਲੱਗਣ ਦੇਣੀ॥

ਭਾਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਫ ਲੈਣਾ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ, ਪਤਾ ਲਾਉਣਾ॥

ਭਾਬੜ, ਪੁ: / **ਭਾਂਬੜੀ,** ਸ: } ਬਹੁਤ ਭੜਕੀ ਹੋਈ ਅੱਗ, ਹਲ-ਚਲ (ਮਚਣਾ)।

ਭਾਬੜਾ, ਪੁ:—ਜੈਨ ਮਤ ਦਾ ਆਦਮੀ (ਬਹੁਤ ਬਪਾਰੀ ਹਨ)।

ਭਾਬੜੀ, ਸ:—ਜੈਨ ਮਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਮਨੋਰਥ, ਲੋੜ।

ਭਾਂਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭਾਂਬੜ।

ਭਾਬੀ / **ਭਾਬੋ** } ਸ:—ਭਰਜਾਈ, ਮਾਂ, ਮਾਈ।

ਭਾਂ ਭਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੰਞਾ ਸੱਖਣਾ ਹੋਣਾ (ਘਰ, ਸ਼ਹਿਰ)।

ਭਾਂ ਭਾਂ ਬਿੱਲੀਆਂ, ਸ:—ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ॥

ਭਾਮਣ, ਪੁ: / **ਭਾਮਣੀ,** ਸ: } 'ਬ੍ਰਾਹਮਣ' ਵੇਖੋ

ਭਾਮਾਂ (ਵਾਂ) / **ਭਾਮੇਂ (ਵੇਂ)** } ਯੋਜਕ:—ਚਾਹੇ, ਭਾਂ...ਭਾਂ..., ਸ਼ਾਇਦ॥

ਭਾਰ, ਪੁ:—ਬੋਝਾ, ਵਜ਼ਨ, ਤੋਲ।
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਹਾਰੇ (ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ)।

ਭਾਰ ਉਠਾਣਾ / **ਭਾਰ ਚੁੱਕਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣੀ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ।

ਭਾਰ ਉਤਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਛੱਡਣੀ, ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਛੁਡਾਉਣਾ, ਪਰਾਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ।

ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੋਣਾ॥

ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
ਭਾਰ ਚੜ੍ਹਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਬੈਠਣਾ॥

ਭਾਰ ਵੰਡਣਾ
ਭਾਰ ਵੰਡਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ।

ਭਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ
ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਪੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਦੂਜੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨੋਂ ਇਸ ਲਈ ਨਾਂਹ ਕਰਨੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਕਈ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ॥

ਭਾਰਤ
ਭਾਰਤ ਵਰਖ (ਸ਼) } ਪੁ:—ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ।

ਭਾਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਬੋਝਲ, ਮੋਟਾ, ਦੁੱਖਦਾ, ਰੋਗੀ, ਔਖਾ, ਵਡਮੁੱਲਾ, ਹੰਕਾਰੀ, ਮਜ਼ਾਜੀ।

ਭਾਰਾ ਗੌਰਾ, ਵਿ:—ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ, ਗੰਭੀਰ (ਹੌਲਾ)॥

ਭਾਰੀ, ਵਿ:—ਭਾਰਾ, ਵੱਡਾ, ਬੋਝਲ, ਮੋਟਾ, ਔਖਾ, ਕੀਮਤੀ, ਰੋਗੀ, ਕਰੜਾ, ਭਾਰਾ ਗੌਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਰਹਿਣ (ਘਰ ਆਦਿਕ), ਬੇ ਨਸੀਬੀ ਦੇ (ਦਿਨ, ਸਾਲ ਆਦਿਕ)॥

ਭਾਲ, ਸ:—ਖੋਜ, ਟੋਲ, ਤਲਾਸ਼, ਪੁੱਛ ਗਿੱਛ, ਪਤਾ ਕੱਢਣਾ॥

ਭਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੋਲਣਾ, ਢੂੰਡਣਾ, ਪੁੱਛਣਾ ਗਿੱਛਣਾ, ਵੇਖਣਾ।

ਭਾਲਾ
ਭਾਲਾ } ਪੁ:—ਨੇਜ਼ਾ, ਬਰਛਾ।

ਭਾਲੂ, ਪੁ:—'ਰਿੱਛ' ਵੇਖੋ॥

ਭਾਵਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ॥
ਸ:—ਇੱਛਿਆ॥

ਭਾਵ, ਪੁ:—ਅਸਲੀ ਅਰਥ, ਮਤਲਬ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦਿਲ ਦਾ ਜੋਸ਼॥

ਭਾਵਾਂ, ਯੋਜਕ—'ਭਾਮਾਂ' ਵੇਖੋ॥

ਭਾਵੀ, ਸ:—ਹੋਣੀ, ਪਰਾਲਬਧ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ॥

ਭਾਵੇਂ, ਯੋਜਕ—'ਭਾਮੇਂ' ਵੇਖੋ॥

ਭਾੜਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਾਇਆ, ਮਸੂਲ, ਮੁਹਾਰ, ਮਜੂਰੀ॥

ਭਾੜੇ ਦਾ ਟੱਟੂ, ਪੁ:—ਮਜੂਰੀ ਲੈ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਭਾੜੀ, ਪੁ:—ਪਸ਼ੂ ਜਾਂ ਗੱਡੇ ਆਦਿਕ ਭਾੜੇ ਤੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਮਜੂਰੀ ਲੈਕੇ ਜੋ ਭਾਰ ਢੋਵੇ॥

ਭਿਆਣਕ, ਵਿ:—'ਭਯਾਨਕ' ਵੇਖੋ॥

ਭਿਆਣਾ, ਵਿ:—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਕ੍ਰਿ:—ਪਿਰਾਉਣਾ॥

ਭਿਆਈ, ਸਃ—'ਪਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਸ, ਪੁਃ—'ਅਭਿਆਸ' ਵੇਖੋ ।

ਭਿਆਕ, ਭਿਯਾਕ — ਸਃ—ਦਿਨ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਸ਼ੂ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ

ਭਿਆਲ, ਭਿਯਾਲ — ਪੁਃ—'ਭਾਈ ਵਾਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਆਲੀ, ਭਿਯਾਲੀ — ਸਃ—ਸਾਂਝ, ਮਿਲਕੇ ਖੇਤੀ ਜਾਂ ਬਪਾਰ ਕਰਨਾ, ਭਾਈ ਵਾਲੀ

ਭਿਸਤ, ਭਿਸਤਣ, ਭਿਸਤਾ, ਭਿਸਤੀ — 'ਬਹਿਸਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖ ।

ਭਿੱਕ, ਸਃ, **ਭਿੱਕੜ,** ਸਃ, ਪੁਃ **ਭਿੱਕਾ,** ਪੁਃ — ਭਲਾ, ਮਿੱਕਰ, ਜੰਮ ਕੇ ਇੱਕਠਾ ਹੋਈ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ (ਢੇਲਾ, ਥੱਕਲਾ) ।

ਭਿੱਖ, ਸਃ—ਮੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਨ, ਭਿੱਛਿਆ, ਖੈਰ ॥

ਭਿੱਖਕ, ਪੁਃ—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ ॥

ਭਿਖਾਰਨ, ਸਃ **ਭਿਖਾਰੀ,** ਪੁਃ — ਜੋ ਭਿੱਖ ਮੰਗੇ, ਫਕੀਰ, ਫਕੀਰਨੀ ॥

ਭਿੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਿੱਜਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਹੋਣਾ ॥

ਭਿੱਗੜ, ਵਿਃ—ਮੀਂਹ ਜਾਂ ਨਮੀ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਅਨਾਜ) ॥

ਭਿਗਾਉਣਾ, ਭਿਗੋਣਾ — ਕ੍ਰਿਃ—ਗਿੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਡੋਬਾ ਦੇਣਾ ।

ਭਿਗੋੜ, ਵਿਃ—'ਭਿੱਗੜ' ਵੇਖੋ ।

ਭਿੱਛਕ, ਪੁਃ—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ ।

ਭਿੱਛਾ, ਭਿੱਛਿਆ — ਸਃ—'ਭਿਖ' ਵੇਖੋ ।

ਭਿੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਹੋਣਾ ॥

ਭਿੱਜੜ, ਵਿਃ—'ਭਿਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿਜਾਉਣਾ, ਭਿਜਾ ਦੇਣਾ — ਕ੍ਰਿਃ—ਭੇਉਣਾ, ਗਿੱਲਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਪੁਜਾਉਣਾ, ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ, ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਭਿਜੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਨਮੀ ਪੁਚਾਉਣੀ ।

ਭਿਜੌੜ, ਵਿਃ—'ਭਿੱਗੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਭਿੱਟ, ਸਃ—ਛੋਹ, ਛੋਤ, ਨਾਲ ਲੱਗਕੇ ਆਈ ਹੋਈ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾਈ ।

ਭਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਛੋਤ ਨਾਲ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ।

ਭਿੱਟੜ, ਭਿੱਟੁੜ — ਵਿਃ—ਭਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ।

ਭਿੱਟਾ, ਵਿਃ—ਭਿੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਪੁਃ—ਚਿੱਟੀ ਮਿਟੀ ॥

ਭਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭਿੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਝਟਾਈ, ਸਃ—ਝਿੱਟ, ਛੋਹ ॥

ਝਿੱਟੀ, ਸਃ, ਵਿਃ—ਮਹੀਨੇ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਲਹੂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਝਿੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਛੂਈ ਨਹੀਂ ॥

ਝਿੰਡੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੋਰੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ ।

ਝਿੰਡੂ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂੰਡ, [illegible]ਨੂੰ ।

ਝਣਕ, ਸਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਦੂਰੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ਼, ਅਵਾਈ; ਖ਼ਬਰ ।

ਝਣਕ ਪੈਣੀ ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਣਨਾ, ਅਵਾਜ਼ ਆਉਣੀ ।

ਝਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਖੀਆਂ ਦਾ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਮੱਖੀਆਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਵਿਗੜਨਾ (ਅੰਨ), ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਈ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉੱਲੀ ਲੱਗਣੀ ॥

ਝਣਕ ਉਠਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਝਣਕਣ ਦੇ ਲੱਗੀਆਂ ।

ਝਣਨਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ ॥

ਝਣਝਣਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਝਣਕਣਾ (ਮਖੀਆਂ ਦਾ)॥

ਝਣਝਣਾਟ ਸਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਝਣਕ ॥

ਝਤ
ਝੱਤ } ਪੁਃ—ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੂਹਾ ॥

ਝੁੱਤੀ ਸਃ—ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖ਼ੁਰਾਕ, ਜਿਸ ਖ਼ੁਰਾਕ ਦੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਜਨੌਰ ਜਾਲ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ਫਸਣ, ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ (ਦੇਣਾ)।

ਝਿਨ ਪੁਃ—ਫ਼ਰਕ, ਜੁਦਾਇਗੀ, ਟੁਕੜਾ, ਕਸਰ ।

ਝਿਨ ਝਿਨ ਕ੍ਰਿਃ-ਵਿਃ—ਅਲਗ ਅਲਗ, ਵੱਖੋ ਵੱਖ ।

ਝਿਨਾ ਹੋਯਾ ਵਿਃ—ਭਿੱਜਾ ਹੋਯਾ, ਗਿੱਲਾ, ਤੁੰਬਾ ਜਾਂ ਤੱਤਾ ਹੋਯਾ ॥

ਝਿਰ
ਝਿਰਾ } ਪੁਃ—'ਝਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਝਿਲਾਵਾ ਪੁਃ—ਨਿੱਕਾ ਵਿਹੁ ਵਾਲਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦੀ ਤਰਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਝਿੜਣਾ ਕ੍ਰਿਃ—ਰੋਕ ਰਖਣਾ, ਲੜਨਾ, ਭੀੜੇ ਜਾਣਾ ॥

ਝਿੜਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿਃ ਟਕਰਾਉਣਾ, ਲੜਾਉਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਝੀ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਨਾਲ, ਉਸੇ ਤਰਾਂ, ਵੀ ॥

ਝੀਖ, ਸਃ—ਭਿੱਖ, ਖ਼ੈਰ, ਭਿੱਛਿਆ (ਮੰਗਣਾ) ॥

ਝੀਖ ਮੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕੰਗਾਲ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਝੀਂਡੀ, ਸਃ—'ਝਿੰਡੀ' ਵੇਖੋ ।

ਝੀਤ, ਸਃ—ਛੇਤ, ਕੰਧ, ਮੋਰੀ, ਛੇਕ ॥

ਝੀਂ ਝੀਂ, ਸਃ—ਮੱਖੀਆਂ ਜਾਂ ਭੋਰਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭੀਮਸੈਣ, ਪੁ:—ਇਕ ਧਾਤੂ, ਮੋਟਾ ਭੈਂਟਾ, ਪੇਟੂ ਆਦਮੀ।

ਭੀਮਸੈਣੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਸਵਾਦੂ, ਕਪੂਰ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ।

ਭੀਲ, ਪੁ: } ਇਕ ਲੁਟੇਰੀ ਕੌਮ।
ਭੀਲਣੀ, ਸ: }

ਭੀੜ, ਸ:—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਲਗਾਉਣਾ) ਬਿਪਤਾ, ਔਖ (ਪੈਣਾ)॥

ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ, ਪੁ: } ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ॥
ਭੀੜ ਭਾੜ, ਸ: }

ਭੀੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਢੋਣਾ (ਬੂਹਾ)।

ਭੀੜਾ, ਪੁ: } ਵਿ:—ਤੰਗ, ਘੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਛੋਟਾ (ਟੀ)॥
ਭੀੜੀ, ਸ: }

ਭੁਅੰਗ, ਪੁ:—ਭੁਜੰਗ, ਸੱਪ॥

ਭੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਇਧਰ ਉਧਰ ਘੱਲਣਾ, ਘੁਮਾਉਣਾ, ਮੋੜਨਾ, ਹਟਕਣਾ॥

ਭੁਆਰਣੀ } ਸ:—'ਭਵਾਟਣੀ' ਵੇਖੋ।
ਭੁਆਟਣੀ }

ਭੁਆਨੀ, ਸ:—ਭਵਾਨੀ, ਦੇਵੀ, ਭਗਵਤੀ।

ਭੁਆਰਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਟੂਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਦੀ ਧਾਰ ਨਿਕਲੇ, ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਫੈਲਣਾ॥

ਭੁਆੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰ ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਵਾੜਾ।

ਭੁਏਂ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਭੋਂ ਉੱਤੇ।

ਭੁੱਸ, ਪੁ:—ਵਾਦੀ, ਬੁਰੀ ਆਦਤ, ਚਾਲ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਲਹੂ ਦੇ ਘਟ ਜਾਣ ਦਾ ਰੋਗ (ਪੈਣਾ), ਭੂਸੀ ਭਰਨ॥

ਭੁਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੈੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ, ਭੁਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਭੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ)।

ਭੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋ।

ਭੁੱਸੀ, ਸ:—ਤੂੜੀ, ਛਾਣ।

ਭੁੱਸੇ ਭਕਾਰ, ਪੁ:—'ਭੁੱਸ ਭਕਾਰ' ਵੇਖੋ।

ਭੁਸੇਰਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਸ ਪੈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਭੁੱਸ ਦਾ ਰੋਗ ਹੋਵੇ॥

ਭੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼ ਧੂੜਨਾ॥

ਭੁਕਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਭੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਧੂੜ ਵਾਲੀ ਵਾਉ ਦਾ ਬੁੱਲਾ, ਭੁੱਗਾ॥

ਭੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਂਕਾਉਣਾ, ਖਪਾਉਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ।

ਭੁਕਾਨਾ, ਪੁ:—ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾ ਛੇਕ ਜਾਂ ਟੁੱਟੀ ਹੋਇਆ ਥਾਂ,, ਬਾੜ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਮੋਰੀ ਜਾਂ ਰਸਤਾ, ਨਲਾਂ ਦੀ ਥੈਲੀ॥

ਭੁੱਕੀ, ਸਃ–ਧੂੜਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਬਰੀਕ ਚੂਰਾ।

ਭੁੱਖ, ਸਃ–ਖਾਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਲੱਗਣੀ)॥

ਭੁੱਖ ਮਰ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਭੁੱਖ ਲੱਗਕੇ ਹਟ ਜਾਣੀ ਜਾਂ ਨਾ ਲੱਗਣੀ॥

ਭੁੱਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ–ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਿਟਾਉਣਾ।

ਭੁੱਖਣ ਭਾਣਾ, ਵਿਃ ਭੁੱਖਾ ਭਾਣਾ, ਗਰੀਬ।

ਭੁੱਖੜ
ਭੁੱਖੁੜ } ਵਿਃ ਭੁੱਖਾ, ਕੰਗਾਲ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

ਭੁੱਖਾ, ਪੁਃ
ਭੁੱਖੀ, ਸਃ } ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਹੈ, ਲਾਲਚੀ ਅਭਿਲਾਖੀ, ਕੰਗਾਲ, ਮੰਗਤਾ।

ਭੁੱਖਾ ਕੰਗਾਲ, ਪੁਃ—ਗਰੀਬ, ਕੰਗਾਲ॥

ਭੁੱਖਾ ਭਾਣਾ, ਵਿਃ—ਭੁੱਖਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਜਿਸ ਪਾਸ ਖਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ॥

ਭੁੱਖਾ ਮੋਇਆ ਹੋਯਾ, ਵਿਃ—ਭੁੱਖ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਲੋਭੀ॥

ਭੁੱਖੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ਜਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ।

ਭੁਖਾਉਲਾ
ਭੁਖੈਲ } ਵਿਃ—ਬਹੁਤ ਭੁੱਖਾ, ਅੰਨ ਲਈ ਬੇਸਬਰ।

ਭੁੰਗ, ਪੁਃ—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਸੀਊਣ ਲਗਿਆਂ ਜੋ ਉੱਚੀ ਨੀਵੀਂ ਥਾਂ ਰਹੇ, ਟੇਢਾ ਤਰਾਂ ਸੀਤੀ ਹੋਈ (ਪੇਲੇ)।

ਭੁੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੂਸ ਲੈਣਾ, ਧੰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਲੈਣਾ।

ਭੁੰਗ ਭੁੰਗ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਸ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲ ਸਕੇ ਲੈਣਾ॥

ਭੁਗਤ, ਸਃ—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਅਤੇ ਭੋਗ॥

ਭੁਗਤਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਔਕੜਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਣਾ।

ਭੁਗਤ ਮਾਨ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸਮਾ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਹਾਲ॥

ਭੁਗਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਹਾਰਨਾ, ਝੱਲਣਾ ਸਹਿਣਾ, ਭੋਗਣਾ, ਨਜਿੱਠਣਾ, ਖਰਚਣਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪਾਉਣਾ।

ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਿਬਾਹੁਣਾ, ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰਨਾ, ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਉਣਾ॥

ਭੁਗੜੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਸੁੱਕਾ ਹੋਯਾ ਬੇਰ, ਨੰਗਾ ਜਾਂ ਲਿੱਸਾ ਮਨੁੱਖ॥

ਭੁੱਗਾ, ਪੁਃ—ਮਿੱਠਾ ਪਾ ਕੇ ਕੁੱਟੇ ਹਏ ਤਿਲ।
ਵਿਃ—ਗਲਿਆ ਹੋਯਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਧਾ ਹੋਯਾ (ਅਨਾਜ, ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ)।

ਭੁੰਗੀ, ਸਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕਪੜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਲਪੇਟਦਾ ਹੈ॥

ਭੁੰਗੂ, ਪੁ:—ਭੂੰਗੀ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਪੜਾ ਦੇ ਸੀ ਵਧੀਕ ਪੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ॥

ਭੁੱਚ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ, ਜਾਹਲ, ਅਣ੍ਹਥ, ਗੁਆਰ ॥

ਭੁਚੰਗ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਸੱਪ ।

ਭੁਚੰਗੀ, ਪੁ:—ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਘ ਦਾ ਲੜਕਾ॥

ਭੁੰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੋਗਣਾ, ਵਰਤਣਾ

ਭੁਚੱਪਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਭੁੱਚਰ, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਚੰਗਾ ਪਲਿਆ ਹਇਆ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਕੁੱਤਾ (ਚੰਗਾ ਬਲਣਾ) ॥

ਭੁਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ, ਛਲਣਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ।

ਭੁਚਾਲ
ਭੂੰਚਾਲ } ਪੁ:—ਅਚਾਨਕ ਕੋਲ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲਣਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਝੂਟਾ ।

ਭੁਜ (ਜਾ), ਸ:—ਬਾਹ, ਸਹਾਰਾ, ਹਮੈਤੀ, ਮਿਤ੍ਰ ॥

ਭੁਜ ਬੰਦ, ਪੁ:—ਬਾਜ਼ੂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਬਹੁੱਟਾ ॥

ਭੁਜੰਗ, ਪੁ:—ਸੱਪ ॥

ਭੁਜੰਗੀ, ਪੁ:—'ਭੁਚੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੱਠੀ ਵਿਚ ਪੱਕਣਾ, ਭੁੱਬਲ ਜਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਤਪਣਾ, ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਗਰਮ ਹੋਣਾ ।

ਭੁੱਜੀ
ਭੁੱਜੂ } ਸ:—ਸਾਗ ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਤਲੀ ਹੋਈ, ਭੁਰਜੀ ॥

ਭੁਜੀਆ, ਪੁ:—ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਵੇਸਣ ਦੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ, ਭੁਰਜੀ ।

ਭੁੰਜੇ
ਭੁੰਏ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੱਲੇ ਉੱਤੇ, ਧਰਤੀ ਪਰ ॥

ਭੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਖੁਆਉਣਾ ਫਰੇਬ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ॥

ਭੁਟਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਖੁਸ਼ਾਮਦ (ਖਾਣੀ)॥

ਭੁਣਕੀ, ਪੁ:—ਤਮਾਕੂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ ॥

ਭੁਣਭੁਣਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਕੀੜਾ ॥

ਭੁੰਦਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਕਸਾਉਣਾ, ਭਰਮਾਉਣਾ ਫੁਸਲਾਣਾ ॥

ਭੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਬਲ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪਕਾਣਾ ॥

ਭੁਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਭੁਨਾਈ, ਸ:—ਭੁੰਨਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਭੂੰਨੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਥੱਲੇ ਉੱਤੇ ।
ਵਿ:—ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ॥

ਭੂੰਨੇ ਤਿੱਤਰ ਉਡਾਉਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਹੋਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਭੁਪਾਲ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਹਾਕਮ ।

ਭੁੱਬਲ, ਪੁ:—ਤੱਤੀ ਸੁਆਹ, ਬਲੇ ਹੋਏ ਗੋਹੇ ॥

ਭੁਬਲ'ਖਣਾ
ਭੁਬਲੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਜੀਆਂ ਜਾਂ ਅੜ੍ਹਿ ਭੁੰਨਣਾ ॥

ਭੁੱਭ, ਸ:—ਰੋਣ ਦੀ ਚੀਕ, ਬਿਰਲਾਪ, (ਫੇਰ ਦੀ) ਗਰਜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਭੁਰਜ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—'ਭੋਜ ਪੱਤਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਰਜੀ, ਸ:—ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਤਲੀ ਹੋਈ ॥

ਭੁਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਚੂਰਾ ਹੋਕੇ ਡਿਗਣਾ, ਗਰੀਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੁਰਭੁਰਾ, ਵਿ:—ਭੁਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਦੂਨੇ ਦਾ ਕੰਮ), ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਖੇਰੂ, ਖਸਤਾ ॥

ਭੁਰਭੁਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਰਭੁਰਾ ਜਾਂ ਚੂਰਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਭੁੱਲ, ਸ:—ਭਰਮ, ਦੋਸ, ਖਤਾ, ਗਫਲਤ, ਗਲਤੀ (ਹੋਣੀ) ॥

ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ, ਸ:—ਗਲਤੀ, ਧੋਖਾ, ਖਤਾ ॥

ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਗਲਤੀ ਕਰਨੀ; ਵਿਸਾਰਨਾ ॥

ਭੁੱਲ ਭੁਲੇਖੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਭੁੱਲ ਕੇ, ਨਾ ਜਾਣ ਕੇ ॥

ਭੁਲਸ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਭੁੱਜਾ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ॥

ਭੁਲਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੜਨਾ, ਭੁੱਜਣਾ, ਸੜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਹੋਣਾ ॥

ਭੁਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਲਸਾਉਣਾ, ਸਾੜ ਕੇ ਕੋਲੇ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁਲਸੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭੁਲਸਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭੁੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਸਾਰਨਾ, ਚੇਤੇ ਨਾ ਰਖਣਾ, ਗਲਤੀ ਕਰਨੀ, ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ।

ਭੁੱਲਾ
ਭੁੱਲਿਆ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਗਲਤੀ ਕਰੇ ॥

ਭੁੱਲਾ ਭਟਕਾ
ਭੁੱਲਿਆ ਭਟਕਿਆ } ਵਿ:—ਭੁੱਲਾ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਭੁੱਲਾ ਵਿੱਸਰਿਆ, ਵਿ:—"ਚਿੱਤ ਯਾਦ ਨਹੀਂ" ।

ਭੁਲਾਉਣਾ
ਭੁਲਾ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲਣਾ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਕਰਾਉਣੀ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ, ਵਿਸਰਾਉਣਾ ॥

ਭੁਲਾਈ, ਸ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣਾ (ਖਾਣੀ, ਦੇਣੀ) ॥

ਭੁਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਲ, ਸੰਸਾ, ਭਰਮ, ਛਲ, ਧੋਖਾ ।

ਭੁੱਲਿਆ, ਵਿ:—'ਭੁੱਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੁਲੇਖਾ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ ॥

ਭੁਲੇਵਾਂ, ਪੁ:—"ਭੁਲਾਵਾ" ਵੇਖੋ ॥

ਭੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਛਲਣਾ, ਕੁੱਦਣਾ, ਟੱਪਣਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ।

ਭੁੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਉਛਾਲਣਾ, ਕੁਦਾਉਣਾ, ਟਪਾਉਣਾ॥

ਭੁੜਥਾ, ਪੁ:—'ਭੜਥਾ' ਵੇਖੋ॥

ਭੂ / ਭੂਮਿ / ਭੂਮੀ } ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਭੋਂ॥

ਭੂਆ, ਸ:—ਪਿਉ ਦੀ ਭੈਣ॥

ਭੂਏ, ਵਿ:—'ਭੂਹੇ' ਵੇਖੋ॥

ਭੂਸ, ਵਿ:—ਬੇਅਕਲ, ਅਹਿਮਕ, ਸੁਸਤ।

ਭੂਸਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਫੁੱਲਣਾ॥

ਭੂਸਲਾ, ਵਿ:—ਘਸਮੈਲਾ, ਮਿੱਟੀ ਰੰਗਾ॥

ਭੂਹਰ, ਸ:—ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਨਿੱਕੀਆਂ ਕਣੀਆਂ, ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਭੂਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਮੀਂਹ) ਫਰੂਹਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ॥

ਭੂਹੇ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਡਰ, ਗੁਸਤਾਖ (ਆਉਣਾ, ਹੋਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)॥

ਭੂਕ, ਸ:—ਗੰਢੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪੱਤ॥

ਭੂਕਣਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦੀ ਪੋਰੀ, ਖਾਲੀ ਨਲੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ॥

ਭੂਕਣੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਭੂਕਣਾ, ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ।

ਭੂਕਣੀ ਚਲਣੀ / ਭੂਕਣੀ ਵਗਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਦਸਤ ਆਉਣੇ।

ਭੂਖਣ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਾ, ਸਿੰਗਾਰ, ਲਾਇਕ ਆਦਮੀ॥

ਭੂਗੋਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਗੋਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ॥

ਭੂੰਡ, ਪੁ:—ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੱਖੀ, ਭਮੂੰ॥

ਭੂੰਡਾਂ ਦੀ ਖੱਖਰ ਨੂੰ ਛੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ।

ਭੂੰਡੀ, ਸ:—ਕਣਕ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕੀੜਾ, ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਵੇਲ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ॥

ਭੂਣੀ, ਸ:—ਬਿੱਲੀ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ)॥

ਭੂਤ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਰੂਹ, ਪ੍ਰੇਤ, ਜਿੰਨ, ਕੈੜਾ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ, ਪੰਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ। ਵਿ:—ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ॥

ਭੂਤ ਹੋ ਕੇ ਚੰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਖਿਹੜੇ ਮਗਰ ਪੈਣਾ।

ਭੂਤ ਸਿਰ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਾਮ ਜਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ॥

ਭੂਤ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਦੱਬੜੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਰ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ॥

ਭੂਤ ਦੇਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਰੂਹ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੜ ਜਾਣਾ ।

ਭੂਤ ਬਲੱਕ, ਪੁ:—ਭੂਤਾਂ ਵਰਗਾ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ, ਗੁੱਸਾ ॥

ਭੂਤਨਾ, ਪੁ:
ਭੂਤਨੀ, ਸ: } ਭੂਤ, ਪ੍ਰੇਤ, ਬੁਰੀ ਰੂਹ, ਡਾਇਣ

ਭੂਤਰ, ਪੁ:—ਭੂਤ, ਜਿੰਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ॥

ਭੂਪ
ਭੂਪਤਿ
ਭੂਪਾਲ } ਪੁ:—ਰਾਜਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਹਾਕਮ ।

ਭੂਮ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ

ਭੂਮ ਦਾਨ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਣਾ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿਉ ਵੱਲੋਂ ਮੁੰ. ਦੇ ਪਰੋਹਤ ਨੂੰ ਜੋ ਲਾਗ ਜਾਂ ਰਕਮ ਮਿਲੇ ।

ਭੂਮੀਆ (ਆਂ), ਪੁ:—ਰਾਹਕਵਾਲਾ, ਦੇਸੀ, ਸੱਪ ॥

ਭੂਰ, ਪੁ:—ਭੂਰਾ ਵੇਖੋ ॥

ਭੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਕਿਰਣਾਂ ਫੈਲਣਾ, ਫਜ਼ੂਲ ਲੱਗਣਾ (ਦਾ) ॥

ਭੂਰਾ, ਪੁ:—ਭੂਰੀਆਂ ਲੋਹਾਂ ਵਾਲੀ ਲੋਈ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥
ਵਿ:—ਭੂਰਾ ਖਾਕੀ ਰੰਗ ਜੋ ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰੇ ॥

ਭੂਰਾ ਜਵਾਣ, ਪੁ:—ਰਿੱਛ ।

ਭੂਰੀ, ਵਿ:—ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਲੋਈ ॥

ਭੇ
ਭੇਂ } ਪੁ:—ਕੌਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਾਂ ਜੜ੍ਹ ॥

ਭੇਉਂਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲਾ ਜਾਂ ਤਰ ਕਰਨਾ, ਡੋਬਾ ਦੇਣਾ ॥

ਭੇਸ, ਪੁ:—ਪੁਸ਼ਾਕ, ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਸਾਂਗ (ਬਦਲਣਾ, ਵਟਾਉਣਾ) ॥

ਭੇਹ, ਪੁ:—'ਭੌ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਖ, ਪੁ:—ਭੇਸ, ਪੁਸ਼ਾਕ, ਸਾਂਗ, ਜੋਗੀ ਆਦਿਕ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤ (ਕਰਨਾ, ਧਾਰਨਾ, ਸਜਾਉਣਾ) ॥

ਭੇਖਧਾਰੀ
ਭੇਖੀ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਖ ਧਾਰਿਆ ਹੋ, ਸਾਧੂ, ਫ਼ਕੀਰ ॥
ਵਿ:—ਪਖੰਡੀ, ਛਲੀਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ॥

ਭੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੱਲਣਾ, ਟੋਰਨਾ, ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਭੇਜਾ, ਪੁ:—ਮਗਜ਼, ਦਿਮਾਗ, ਮਿੱਝ ॥

ਭੇਟ, ਸ:—ਨਜ਼ਰ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ, ਬਲੀ, ਦੇਵੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਭੇਟ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲੀਦਾਨ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣਾ ।

ਭੇਟ ਕਰਨਾ
ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
ਭੇਟ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਜ਼ਰ ਦੇਣੀ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਭੇਟ ਪੂਜਾ, ਸ:—ਜੋ ਕੁਝ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਭੇਡ / **ਭੇਡੀ** } ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ਬਕਰੀ ਵਰਗਾ, ਡਰਾਕਲ ਮਨੁੱਖ ॥

ਭੇਡ ਚਾਲ, ਸ:—ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਣਾ ॥

ਭੇਡਾ / **ਭੇਡੂ** } ਪੁ:—ਛੱਤਰਾ, ਭੇਡ ਦਾ ਨਰ ॥

ਭੇਤ, ਪੁ:—ਗੁੱਝੀ ਜਾਂ ਅਣਖੀ ਗੱਲ, ਫ਼ਰਕ, ਭੇਦ ॥

ਭੇਤਣ, ਸ: / **ਭੇਤੀ,** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੇਤ ਮਲੂਮ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁੱਝੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ)

ਭੇਦ, ਪੁ:—'ਭੇਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਤ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਭੇਦ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਦੱਸਣੀ ॥

ਭੇਦ ਪਾਉਣਾ / **ਭੇਦ ਲੈਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ ॥

ਭੇਦ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਣੀ ॥

ਭੇਦਣ, ਸ: / **ਭੇਦੀ,** ਪੁ: / **ਭੇਦੀਆ** ਪੁ: } 'ਭੇਤਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਭੇਲਸਾ, ਪੁ: / **ਭੇਲਸੀ,** ਸ: } ਆਦਤ, ਦਸਤੂਰ, ਭੁੱਲ, ਭਰਮ ॥

ਭੇਲਾ, ਪੁ:—ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ, ਛਾਹ ॥

ਭੇੱਲਾ, ਪੁ: / **ਭੇੱਲੀ** ਸ: } ਗੁੜ ਦਾ ਡਲਾ (ਡਲੀ), ਰੋੜੀ ॥

ਭੇੜ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ, ਲੜਾਈ ਝਗੜਾ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ ॥

ਭੇੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਚ ਮੇਲਣੀ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਣਾ, ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰਨਾ, ਜਵਾਬ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਜੰਦ੍ਰਾ ਲਾਉਣਾ ॥

ਭੇੜੂ, ਵਿ:—ਲੜਾਕਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਾਣ ਹੈ ।

ਭੈ, ਪੁ:—ਭਯ, ਡਰ, ਖੌਫ਼, ਖ਼ਤਰਾ ॥

ਭੈਮਾਨ, ਵਿ:—ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ॥

ਭੈਂ, ਸ:—ਭੇਡ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਹਾਰ, ਨੁਕਸਾਨ ।

ਭੈਂਕਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਾਰ ਮੰਨਣੀ, ਨੁਕਸਾਨ ਸਹਿਣਾ ॥

ਭੈਂ ਭੈਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੇਡ ਵਾਂਗਰ ਬੋਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੈਂਸ, ਸ:—ਮਹਿੰ, ਮੱਝ, ਮਹੀਂ ॥

ਭੈਂਸਾ, ਪੁ: ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਭੈਂਸੀਆ ਗੁੱਗਲ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗੁੱਗਲ ॥

ਭੈਂਗਾ, ਪੁ: / **ਭੈਂਗੀ,** ਸ: } ਜੋ ਡੇਲੇ ਟੇਢ ਕੇ ਵੇਖੇ, ਟੀਰਾ (ਰੀ) ॥

ਭੈਜਲ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਡਰ, ਖਤਰਾ, ਮੁਸੀਬਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਭੈਣ, ਸ:—ਪੇਉ ਜਾਂ ਮਾਂ ਦੀ ਧੀ ॥

ਭੈਰਵੀ, ਸ:—ਸਵੇਰੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਭੈਰੋ / **ਭੈਰੋਂ** } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੇਉਤਾ, ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਭੈੜ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਬਾਣ ॥

ਭੈੜਾ, ਪੁ: / **ਭੈੜੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਬੁਰਾ, (ਰੀ) ਖਰਾਬ, ਨਿਕੰਮਾ, (ਮੀ) ਕੋਹਜਾ (ਜੀ) ॥

ਭੋ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ, ਤੋਹ, ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਛਿਲੜ ॥

ਭੋਂ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਜ਼ਮੀਨ, ਦੇਸ਼, ਅਲਾਕਾ ॥

ਭੋਂ ਸੂਰ, ਪੁ:—ਗੋਂਗਲੂ, ਸ਼ਗਮਲ (ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਭੋਆ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ਕਪਾਹ ਜਾਂ ਕੇਸਰ ਦਾ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਚੁਗਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਭੋਹ, ਪੁ:—ਤੂੜੀ, ਤੋਹ, ਅਨਾਜਾਂ ਦੇ ਛਿਲੜ ॥

ਭੋਹ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੱਕ ਕੇ ਚੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਭੋਹ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੂਰ ਕਰਨਾ, ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਣਾ, ਬੁਰਾ ਮਾਰਨਾ ॥

ਭੋਹਰਾ, ਪੁ:—ਬੰਦ ਅਤੇ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ, ਬੰਦ ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜਿਸ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਘੁਮਿਆਰ ਨਵੇਂ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਭਾਂਡੇ ਨਮਦਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਟਿਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਭੋਹਰੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੋਹਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥

ਭੋਹਾ, ਪੁ: 'ਭੋਆ' ਵੇਖੋ ।

ਭੋਖੜਾ / **ਭੋਖਾ** } ਪੁ:—ਤੰਗੀ ਭਰਾ ਭੁੱਖ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਭੋਗ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸੁਖ ਨਿਆਮਤ, ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅਰਪਨ ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰੀਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਮੇਲ (ਕਰਨਾ) ॥

ਭੋਗ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਤਾਉਣਾ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਮੁਕਾਉਣਾ ।

ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ, ਪੁ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਸੁਖ ।

ਭੋਗ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ॥

ਭੋਗਣ, ਸ: / **ਭੋਗੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗੇ, ਜੋ ਮੌਜ ਕਰੇ ।

ਭੋਗਣ ਹਾਰਾ, ਪੁ: / **ਭੋਗਣ ਹਾਰੀ,** ਸ: } ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਦੀ ਚਾਹ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭੋਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੌਜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ, ਸੁਖ ਲੈਣਾ, ਸੁਆਦ ਲੈਣਾ, ਦੁਖ ਝਲਣੇ, ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਉਣਾ।

ਭੌਂਚਲ, ਪੁ: ਭਰਮ, ਘਬਰਾਟ, ਹਲਚਲ ਗੜਬੜ।

ਭੋਚਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਬਰਾਉਣਾ, ਬੌਂਦਲਾਉਣਾ।

ਭੌਂਚਾਲ, ਪੁ:—'ਭੁਚਾਲ' ਵੇਖੋ ॥
ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਭੋਛਣ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਚੌੜਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਭੋਜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਰਾਜਾ, ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੱਗ।

ਭੋਜ ਪੱਤਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਿੱਲ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਛਾਗੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਭੋਜ ਪਰਬੰਧ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਭੋਜ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਭੋਜਕੀ, ਪੁ:—ਕਾਂਗੜੇ ਅਤੇ ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਭੋਜਨ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਖੁਰਾਕ, ਰਸਤ, ਰੋਟੀ, ਪਰ-ਸਾਦ ॥

ਭੋਜਨ ਸ਼ਾਦਣ ਕਰਨਾ
ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ
ਭੋਜਨ ਪਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ: -ਰੋਟੀ ਖਾਣਾ, ਪਰਸਾਦ ਛਕਣਾ, ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਕਰਨਾ।

ਭੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਰਮਾਉਣਾ, ਛਲਣਾ, ਮਤਲਬ ਕਢਣ ਲਈ ਖੁਸਾਮਦ ਕਰਨਾ ॥
ਪੁ:—ਖੁਸਾਮਦੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਭੋਡਾ, ਪੁ:
ਭੋਡੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੰਗ ਛੋਟੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ (ਗਊ, ਬਲਦ), ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਵਾਲ ਨਹੀਂ, ਕੁਰੂਪ, ਮੁੰਨੀ ਹੋਈ ਟਿੰਡ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਭੋਂਡਾ, ਵਿ:—ਕੋਹਜਾ, ਕੁਰੂਪ, ਭੈੜਾ ॥

ਭੋਤੇ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੂਰਖ ਪਹਾੜੀਆ ਜਾਂ ਪਹਾ-ੜਨ ॥
ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ ਆਦਮੀ, ਬੁੱਧੂ, ਜੋ ਛੇਤੀ ਛਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਭੋਭਰ
ਭੋਭਿਰ } ਸ:—ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਗੋਹਿਆਂ ਦਾ ਚੂਰ ਭੂਰ ॥

ਭੋਮ
ਭੋਮਦਾਨ } 'ਭੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੋਰ, ਸ:—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਭੋਰ ਭੋਰ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਕਰ ਕੇ ਧਨ ਖਰਚਣਾ ॥

ਭੋਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁਆਰ ਦੀ ਛੱਲੀ ਦੇ ਦਾਣੇ ਲਾਹੁਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਾਹ ਲੈਣਾ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਭੋਰੂ, ਪੁ:—'ਭੋਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੋਰਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ, ਰਾਗਹੀ, ਟੁੱਕ, ਰਤਾ ਕੁ, ਸੰਠੇ ਦਾ ਚੂਰਾ।

ਭੋਰਾ ਚੂਰਾ, ਪੁ:—ਰੋਟੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਲੱਕੜੀ ਦੀਆ ਪੱਚਰਾਂ ॥

ਭੋਲ, ਸ:—ਭੁੱਲ, ਦੋਸ, ਖਤਾ, ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਸਜਾ (ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ।

ਭੋਲਾ
ਭੋਲੀ } ਵਿ:—ਸਿੱਧਾ, (ਧੀ) ਮੂਰਖ, ਜੋ ਵਲ ਛਲ ਨਾਂ ਜਾਣੇ ।

ਪੁ:—ਭੁਲੇਖਾ, ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ।

ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਪੁ:—ਸ਼ਿਵ ਜੀ, ਮਹਾ ਦੇਵ ॥

ਭੋਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, ਪੁ:—ਸਿੱਧਾ, ਮੂਰਖ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥

ਭੋਲਾ ਭਾਲਾ, ਪੁ:
ਭੋਲੀ ਭਾਲੀ, ਸ: } ਅਣਜਾਣ, ਸਿੱਧਾ (ਧੀ) ॥

ਭੋਲੇ ਭਾਇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਾਫ ਦਿਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ॥

ਭੋੜੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:)—ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗਰਭ ਹੋਣ ਤੇ ਜੋ ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਰੰਡੂਲੇ) ।

ਭੌ, ਪੁ:—ਭੈ, ਡਰ, ਖੌਫ, ਖਤਰਾ ॥

ਭੌਂ, ਪੁ:—ਘੇਰ, ਸਿਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚੱਕਰ ॥

ਭੌਂ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਭੌਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭੌਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਫੇਰੇ ਭੁਆਉਣਾ, ਘੁਮਾਉਣ ॥

ਭੌਂ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪ ਆਪਣੇ ਗਿਰਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਘੁੰਮਣਾ ॥

ਭੌਕਣਾ
ਭੌਂਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣਾ ॥

ਭੌਕਾ, ਪੁ:—'ਭਬਕਾ' ਵੇਖੋ ।

ਭੌਂਕਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਭੌਂਕਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੋਲੇ ॥

ਭੌਂਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੌਂਕਣ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਪਣ ਜਾਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਦੇਣਾ ।

ਭੌਜਲ, ਪੁ: 'ਭਵਜਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਭੌਣ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਰ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਘਰ

ਭੌਣਾਂ ਵਾਲੀ, ਸ:—ਦੇਵੀ, ਦੁਰਗਾ ।

ਭੌਣਾ
ਭੌਂਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਫਿਰਨਾ, ਮੁੜਨਾ, ਹਟਣਾ, ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਘੇਰ ਪੈਣਾ, ਰਖਣਾ, ਢੂੰਡਣਾ ॥

ਭੌਣੀ, ਸ:—ਖੂਹ ਦੀ ਚਰਖੀ, ਜੁਲਾਹੇ ਦੀ ਚਰਖੀ ॥

ਭੌਤਕ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦਾ, ਅਸਥੂਲ ॥

ਭੌਂਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਾਬਰਨਾ, ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ॥

ਭੌਂਦੂ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਆਹਮਕ, ਝੱਲਾ ॥

ਭੌਰ (ਭੌਂਰ)
ਭੌਰਾ (ਭੌਂਰਾ) } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮਖੀ, ਰੂਹ, ਕਾਲਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਭੌਰ ਕਲੀ, ਸ:—ਗਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ, ਧਣ ॥

ਭੌਰੀ / **ਭੌਂਰੀ** } ਸੰ:—ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਪੈਰ ਦੀ ਉਂਗਲ ਉੱਤੇ ਉੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਕੁਰਾੜਾ ਮਾਸ ॥

ਭੌਂਕ, ਪੁ:— ਕੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥

ਭੌਂਡਾ, ਪੁ: / **ਭੌਂਡੀ,** ਸੰ: } ਲਿੱਦ ਆਦਿਕ ਖੁਰਚਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਕ ਕਾਠ ਦੀ ਵੱਡੀ ਕਹੀ। ਪਰੌਂਡਾ (ਡੀ) ॥

ਮ

ਮ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੀਹਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਮੱਮਾ ॥

ਮਈ, ਸੰ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਸ, ਪੁ:—ਗਭਰੂ ਦੀ ਉੱਗਦੀ ਦਾਹੜੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲ, ਸਿਆਹੀ ॥

ਮਸ ਭਿੰਨਾ / **ਮਸ ਭਿਉਂ** } ਪੁ:—ਜਿਸ ਗਭਰੂ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਉੱਗਣ ਲੱਗੇ ॥

ਮੱਸ, ਸੰ:—ਸਿਆਹੀ, ਕਾਲਖ, ਕੱਜਲ ॥

ਮੱਸ ਫੁੱਟਣੀ / **ਮੱਸ ਭਿੱਜਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਦਾਹੜੀ ਉੱਗਣੀ ॥

ਮੱਸ ਭਿੰਨਾ / **ਮੱਸ ਭਿਉ(ਉਂ)** } ਵਿ:—'ਮਸ ਭਿੰਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਹਰਾ, ਪੁ:—ਮਸਾਲ, ਪਲੀਤਾ ॥

ਮਸਹਰੀ, ਸੰ:—ਮੱਛਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਨ ਲਈ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਤਾਨਣ ਵਾਲਾ ਮਹੀਨ ਕਪੜਾ ॥

ਮਸ਼ਹੂਰ, ਵਿ:—ਉੱਘਾ (ਘੀ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਜਾਨਣ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਸੰ:— ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਮਸ਼ਕ, ਸੰ:—ਲਿਖਾਈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਸਿਖਣ ਲਈ ਉਹ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਪਾਣੀ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਖੱਲ (ਕਮਾ ਕੇ ਸੀਤੀ ਹੋਈ) ॥

ਮਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਅਕੜਾਉਣਾ, ਹਿੱਲਣਾ, ਦੱਬਣਾ, ਘੁੱਟਣਾ, ਪੀੜ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਐਂਠਣਾ ॥

ਮਸਕਰਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਜੋ ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ ਕਰੇ, ਮਖੌਲੀਆ ॥

ਮਸਕਰੀ, ਸੰ:—ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ, ਹੱਸਾ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ।

ਮਸਕਲਾ, ਪੁ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਤੋਂ ਜੰਗਾਲ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਮਸਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕੜਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਐਂਠਣ ਕਰਕੇ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਲੈਣਾ ॥

ਮਸਕੀਜਾ, ਸੰ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਮਸ਼ਕ (ਭਿਸ਼ਤੀ ਦੀ) ॥

ਮਸਕੀਨ, ਵਿ:—ਨਿਮ੍ਰ, ਅਧੀਨ, ਹੀਣਾ, ਗਰੀਬ ॥

ਮਸਕੀਨੀ, ਸੰ:—ਹਲੀਮੀ, ਅਧੀਨਗੀ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੇਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਿਆਹੀ ਬਨਾਉਣਾ, ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਾਉਣਾ ॥

ਮਸਤ, ਵਿ:-ਬੇ ਸੁਰਤ, ਨਸ਼ਈ, ਹੰਕਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ, ਪਾਗਲ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ॥

ਮਸਤ ਰਾਕੂ, ਪੁ:-ਮਸੀਤ (ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਸਤ ਮਲਾਣਾ, ਵਿ:-ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਮੌਜੀ ।

ਮਸਤਕ, ਪੁ:-ਮੱਥਾ ॥

ਮਸਤਕੀ
ਮਸਤਕੀ ਰੂਮੀ } ਸ:-ਇੱਕ ਗੂੰਦ ਜੋ ਦੁਆ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਮਸਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤ ਹੋਣਾ, ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਮਸਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਸਤ ਕਰਨਾ, ਜੋਸ਼ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਸਤਾਨਾ, ਵਿ:-ਮਸਤ, ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਗਨ (ਫਕੀਰ), ਦੀਵਾਨਾ ॥
ਪੁ:-ਮਸਤ ਫਕੀਰ ॥

ਮਸਤਾਨੀ, ਸ:-ਮਸਤ, ਫਕੀਰਨੀ ।
ਵਿ:-ਮਸਤੀ ਵਾਲੀ (ਚਾਲ) ॥

ਮਸਤਿਆਰਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਬੂਟਾ ॥

ਮਸਤੀ, ਸ:-ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਬੇ ਹੋਸ਼ੀ, ਕਾਮ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ, ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਬਹਾਰ ਰੀਦਲ ॥

ਮਸਤੀ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਮਸਤ ਨੂੰ ਸਿਧਾ ਕਰਨਾ ।

ਮਸਤੀ ਚੜ੍ਹਨੀ
ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-ਕਾਮ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਮਸਤੂਲ, ਪੁ:-ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਥੰਮ੍ਹ ॥

ਮਸਤੇਵਾਂ, ਪੁ:-ਕਾਮ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਮਸਤੀ ਜ਼ੋਰ ।

ਮਸੰਦ
ਮਸੰਦੂ } ਪੁ:-ਜੋ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਲੈਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰੇ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਮਸੰਦਣੀ, ਸ:-ਮਸੰਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਮਸਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ ॥

ਮਸਰੀ, ਸ:-ਮਸਰ ਵਰਗੀ ਪਰ ਨਿੱਕੀ ਦਾਲ, ਹਰੀ ਅੱਖੀ ॥

ਮਸਰੂ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸੂਤੀ ਗਰਬ, ਕਪੜਾ ॥

ਮਸਰੂਰ, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼, ਮਸਤ, ਮੌਜ ਵਿੱਚ ॥

ਮਸਲਚੀ, ਪੁ:-'ਮਸ਼ਾਲਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਲਤ, ਸ:-ਸਲਾਹ, ਗੁਰਮਤਾ, ਸੋਚ, ਵਿਚਾਰ ।

ਮਸਲੰਦ, ਸ:-ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਰੀ ॥

ਮਸਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਲਣਾ, ਦਲਣਾ, ਲਤਾੜਨਾ ॥

ਮਸਲਾ, ਪੁ:- ਸੌਂਹਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਅਸੂਲ ॥

ਮਸਲਾ ਹੱਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੀ ਗੱਲ ਬੁੱਝ ਲੈਣੀ ॥

ਮਸ ਨੇ ਛਾਂਟਣੇ, ਕ੍ਰਿ: –ਜੁੱਸਤਾ ਕਰਨੀਆਂ ।

ਮਸਲੇ ਖ਼ੋਰ, ਵਿ:- ਜੁੱਸਤੀ, ਜਸ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਵਾਕ, ਸ:—ਦੰਦ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੁਕਿ-ਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮੌਣੀ ਦਾਤਨ (ਕਰਨੀ, ਫੇਰਨੀ) ॥

ਮਸਵਾਣਾ, ਸ:-'ਮਸ਼ਾਲ' ਵੇਖ ।

ਮਸਵਾਰ, ਪੁ:—ਘਰ ਜਾਂ ਹੱਟੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਮੁਹਾਰ ॥

ਮਸਾ, ਪੁ:—ਉੱਨ੍ਹ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਿਰ ਅਨ ਵਿੱਚੋਂ ਉ , ਗਿਲੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ ॥

ਮੱਸਾ, ਪੁ: –ਮਹੁਕਾ

ਮਸਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਔਖੇ ਹੋਕੇ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ

ਮਸਾਂ ਨੇ
ਮਸਾਂ ਕਰਕੇ
ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਔਖੇ ਹੋਕੇ ॥

ਮਸਾਇਕ, ਪੁ:, ਬਹੁ:—ਸ਼ੇਖ਼, ਭਲੇ ਲੋਕ, ਮਹਾਤਮਾ ।

ਮਸ਼ਾਹੂਰ
ਮਸ਼ਾਹੂਰੀ } 'ਮਸ਼ਹੂਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਸਾਣ, ਪੁ: ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੜੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦੇ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ।

ਮਸਾਣ ਭੂਮ
ਮਸਾਣ ਭੂਮਕਾ
ਮਸਾਣ ਭੂਮੀ } ਪੁ: -ਜਿਥੇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥

ਮਸਾਂਤ
ਮਸਾਂਦ } ਸ:, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਛੇਕੜਲਾ ਦਿਨ ।

ਮਸਾਨਾ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿਸ਼ਾਬ ਦੀ ਥੈਲੀ ॥

ਮਸਾਨੀ
ਮਸਾਨੀਆ } ਪੁ: ਹਿੰਦੂ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਸਆਹ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਮਸਾਨ ਦੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਾਲ, ਸ:—ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਨਮੂਨਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਖੀ ।

ਮਸਾਲਚੀ, ਪੁ:—ਮਸਾਲ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸਾਲਾ, ਪੁ:- ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਸੁਆਦਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਹਲਦੀ ਮਿਰਚ ਆਦਿਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬਣੇ ॥

ਮਸਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਸੇਸ ਦੀ ਬੇਲ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਮਸੀਹਾ, ਪੁ:— ਮਰਸੀਹਾ ਵੇਖੋ ॥

ਮਸ਼ੀਣ, ਸ:-ਕਲਾ ਕਾਰੀਗਰ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ।

ਮਸੀਤ, ਸ —ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ॥

ਟਕੇ ਪਿੱਛੇ ਮਸੀਤ ਢਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਥੋੜੇ ਬਦਲੇ ਲਈ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ।

ਮਸੁਆਕ / **ਮਸੁਆਰ** } 'ਮਸਵਾਕ' ਅਤੇ 'ਮਸਵਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਸੂ, ਸ਼ਃ—ਮੱਸ, ਸਿਆਹੀ॥
ਪੁਃ—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ।

ਮੱਸੂ ਭਿਉਂ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—'ਮੱਸ ਫੁੱਟਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਮਸੂਹੜਾ, ਪੁਃ—ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਮਾਸ, ਵੱਟ ।

ਮਸ਼ੂਕ, ਪੁਃ, ਸ਼ਃ—ਪ੍ਰੀਤਮ, ਪਿਆਰਾ (ਰੀ), ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਆਸ਼ਕ ਹੋਵੇ ॥

ਮਸ਼ੂਕੜਾ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ੂਕ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ)॥

ਮਸ਼ੂਕੀ, ਸ਼ਃ—ਮਸ਼ੂਕ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਮਸੂਮ, ਪੁਃ—ਅਣਜਾਣ, ਬੇ ਗੁਨਾਹ, ਬੱਚਾ ॥

ਮਸੂਰ, ਪੁਃ—ਮਸਰ, ਇੱਕ ਅਨਾਜ ।

ਮਸੂਲ, ਪੁਃ—ਭਾੜਾ, ਟਿੱਕਸ, ਡਾਕ ਦਾ ਖਰਚ, ਚੂੰਗੀ ॥

ਮਸੂਲੀਆ, ਪੁਃ—ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ।

ਮਸੇਹਸ (ਸ), ਸ਼ਃ—ਸੱਸ ਦੀ ਭੈਣ ॥

ਮਸੇਰ / **ਮਸੇਰਾ** } ਪੁਃ—ਮਾਸੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਮਸੇਰ ਭਰਾ (ਭਾਈ) / **ਮਸੇਰਾ ਭਰਾ (ਭਾਈ)** } ਪੁਃ-ਮਾਸੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ॥

ਮਸੇਰ (ਰੀ) ਭੈਣ, ਸ਼ਃ—ਮਾਸੀ ਦੀ ਧੀ ॥

ਮਸੋਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਨਾ, ਵਿਲਕਣਾ, ਦੁਖੜੇ ਰੋਣਾ ॥

ਮਸੋਹਜਰਾ (ੜਾ) / **ਮਸੋਹਝਰਾ (ੜਾ)** } ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪਾਹ ਫੁਟਣਾ

ਮਸੌਹਰਾ, ਪੁਃ—ਸੱਸ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਖੌਂਦ ॥

ਮਸੌਦਾ, ਪੁਃ—ਖਰੜਾ, ਅਸਲੀ ਲਿਖਤ, ਤਦਬੀਰ ਮਤਾ ।

ਮਹੱਸਲੀ, ਸ਼ਃ—ਮਹਾਸੂਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਤਲਬ ।

ਮਹਸੂਲ, ਪੁਃ—'ਮਸੂਲ' ਵੇਖੋ ।

ਮਹਕਮਾ, ਪੁਃ—ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਮਹੱਤ, ਪੁਃ—ਵਡਿਆਈ, ਵਡੱਪਣ, ਬਜ਼ੁਰਗੀ॥

ਮਹੰਤ, ਪੁਃ—ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ, ਪੰਥ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਮੋਟਾ ਦਰਸਨੀਕ ਆਦਮੀ॥

ਮਹੰਤਣੀ, ਸ਼ਃ—ਮਹੰਤ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੰਤਣੀ॥

ਮਹਤਮ, ਪੁਃ—'ਮਾਹਤਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹੰਤਾਈ / **ਮਹੰਤੀ** } ਮਹੰਤ ਦੀ ਪਦਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਮਹੱਬਤ, ਸ਼ਃ-ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ, ਦੋਸਤੀ, ਨੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤ (ਕਰਨੀ, ਰੱਖਣੀ)॥

ਮਹੱਬਤਣ, ਸ॰ } ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਹੱਬਤ ਕੀਤੀ
ਮਹੱਬਤੀ, ਪੁ॰ } ਜਾਵੇ ॥

ਮਹਬੂਬ, ਪੁ॰—ਮਸ਼ੂਕ, ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ॥

ਮਹੰਮਦੀ, ਵਿ॰—'ਮੁਹੰਮਦੀ' ਵੇਖੋ ।

ਮਹਮਾਣ, ਪੁ॰—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ॥

ਮਹਰਹਮਤ, ਸ॰—ਮੇਹਰਬਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ, ਦਯਾ ॥

ਮਹਰਾ, ▪ } 'ਮਹਿਰਾ' ਵੇਖੋ ।
ਮਹਰੀ, ਸ॰ }

ਮਹਲ, ਪੁ॰—ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਘਰ, ਹਵੇਲੀ ।

ਮਹੱਲਾ, ਪੁ॰—ਗਲੀ, ਕੂਚਾ, ਕਟੜਾ ॥

ਮਹਵਾਂ, ਪੁ॰—'ਮਹੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਹਾ (ਹਾਂ), ਵਿ॰, ਕ੍ਰਿ॰, ਵਿ॰—ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ, ਪ੍ਰਤਾਪੀ, ਬਹੁਤ ॥
ਪੁ॰—ਦੰਦ ਖੰਡ ਦੇ ਬਹੁੱਟੇ ਦੇ ਦੋ ਸਿਰੇ ਮੇਲਨ ਵਾਲੀ ਧਾਤ ਦੀ ਪੱਤੀ ਜਾਂ ਤਾਰ, ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗਹਿਣਾ॥

ਮਹਾਂ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ॰—ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਭੋਗ, ਮਾਸ (ਸਿੱਖਾਂਦੀ ਬੋਲੀ), ਬੜੀ ਕਿਰਪਾ ॥

ਮਹਾਂ ਪਰਲੂ (ਲੋ), ਸ॰—ਜਿਸ ਪਰਲੋ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ (ਸ਼), ਪੁ॰—ਮਹਾਤਮਾ, ਵਡਾ ਆਦਮੀ, ਸੰਤ ॥

ਮਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ } ਪੁ॰ ਅਚਾਰਜ, ਮੁਰਦੇ ਦਾ
ਮਹਾਂ ਬਾਹਮਣ } ਧਾਨ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਤ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ॥

ਮਹਾ ਭਾਰਤ, ਪੁ॰—ਪਾਂਡਵਾਂ ਕਰਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਜਿਸ ਪੁਰਾਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲੜਾਈ ਦਾ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਮਣੀ } ਸ॰—ਬਾਵਾ, ਖਿਲਰਨ ਵਾਲਾ
ਮਹਾਂ ਮਾਈ } ਰੋਗ, ਪਲੇਗ ਆਦਿਕ ॥

ਮਹਾਂ ਮਾਈ, ਸ॰—ਦੇਵੀ, ਜੁਆਲਾਮੁਖੀ ॥

ਮਹਾ ਰਾਜ } ਪੁ॰—ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ, ਪਰਮੇਸਰ,
ਮਹਾਂ ਰਾਜ } ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ, ਪੁ॰—ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਧਿਰਾਜ, ਪੁ॰—ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਹਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨਕ ਰਾਜ ਹੋਣ ॥

ਮਹਾਰਾਣੀ, ਸ॰—ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ, ਮਲਕਾ, ਪਟ-ਰਾਣੀ, ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਮਹਾਂ ਲੱਖਮੀ ਦਾ ਧਾਗਾ, ਪੁ॰—ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਧਾਗਾ ਜੋ ਹਿੰਦਣੀਆਂ ਬਾਂਹ ਵਿਚ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਹਾਉਤ, ਪੁ॰—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ।

ਮਹਾਉਰ } ਪੁ॰, ਸ॰ ਲਾਖ ਤੋਂ ਕਢਿਆ ਹੋਇਆ
ਮਹਾਉਲ } ਇਕ ਲਾਲ ਰੰਗ ਇਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ।

ਮਹਾਇਣ, ਪੁ॰—ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ ।

ਮਹਾ ਸਤੀ, ਸ:—ਬੜੀ ਸਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹਵੇ, ਉਸ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ ॥

ਮਹਾਸਲ
ਮਹਾਸਿਲਰ } ਪੁ:—ਫਸਲ ਦੇ ਰਾਖੇ ਲਈ ਮਣ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਪਾਈ ਜੋ ਵੱਧ ਦਸਤੂਰੀ ਲਈ ਜਾਵੇ ॥

ਮਹਾਸ਼ਾ (ਸ਼ੈ), ਪੁ:—ਆਰੀਆਂ ਸਮਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਮਹਾਸੂਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਅਨਾਜ ਦੇ ਫਸਲ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰੇ ॥

ਮਹਾਜਣ, ਪੁ:—ਸੇਠ, ਸਾਹੂਕਾਰ, ਸੁਦਾਗਰ, ਕਿਰਾੜ ॥

ਮਹਾਜਨੀ, ਵਿ:—ਮਹਾਜਨ ਦਾ।
ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਿੰਦੀ, ਲੰਡੇ ॥

ਮਹਾਣੀ, ਸ:
ਮਹਾਣੂ ਪੁ: } ਅਨਾਰਦਾਣੇ ਅੰਬਚੂਰ ਆਦਕ ਪਾਕੇ ਰਿਧੀ ਹੋਈ ਛੋਲਾਂ ਦੀ ਪਿੱਛ ਆਦਿਕ ॥

ਮਹਾਤਮ, ਪੁ:—ਵਡਿਆਈ, ਮਹਿਮਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਪੁੰਨ, ਜਿਸ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਅਜੇਹਾ ਪੁੰਨ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮਹਾਤਮਾ, ਵਿ:
ਪੁ: } ਸੰਤ, ਨੇਕ ਆਦਮੀ, ਭਲਾ ਪੁਰਖ ॥

ਮਹਾਲ, ਪੁ:—ਵੇਲਣੇ ਦੀ ਥੰਮ੍ਹੀ ॥
ਵਿ:—ਔਖੀ ਅਣਹੋਣੀ ਗੱਲ ॥

ਮਹੱਲਾ, ਪੁ:—ਮਹੌਲਾ, ਗਲੀ ॥

ਮਹਾਵਟ, ਪੁ:—ਮਾਘ ਜਾਂ ਸਿਆਲ ਦਾ ਮੀਂਹ ॥

ਮਹਿੰ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਾੜ੍ਹਾ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ਮੱਝ ॥

ਮਹਿੰਆ, ਪੁ:—ਮਹਿੰ ਦਾ ਨਰ, ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ ॥

ਮਹਿਸੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਰੰਨ ਦੇ ਮੌਜੇ ਜਾਂ ਜਰਾਬਾਂ ।

ਮਹਿਕ, ਸ:—ਖੁਸ਼ਬੋ, ਸੁਗੰਧ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਮਹਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਬੋ ਦੇਣਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮਹਿਕਣੀ, ਸ:—ਹਿੰਗ ॥

ਮਹਿਕਮਾ, ਪੁ:—'ਮਹਕਮਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਮਹਿਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਿਵਾਉਣੀ, ਖੁਸ਼ਬੋਦਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮਹਿਖਾਸਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸਾ ॥

ਮਹਿੰਗ, ਪੁ:—ਕਾਲ, ਚੀਜਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣੇ ॥

ਮਹਿੰਗ ਮੁੱਲਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ ॥

ਮਹਿੰਗਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਮਹਿਜਤ, ਸ:—ਮਸੀਤ ।

ਮਹਿਜਰ
ਮਹਿਜ਼ੂਰ } ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਝਗੜਾ ॥

ਮਹਿਜਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਰੌਲਾ, ਰੜਬੂ ॥

ਮਹਿਜਰ ਨਾਮਾਂ, ਪੁ:—ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਗਾਹੀ ਦਾ ਕਾਗਤ ॥

ਮਹਿਜਰੀ
ਮਹਿੰਜਰੀ } ਪੁ:—ਨਿਕੰਮਾ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਹਿੱਟਰ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਜਿਸ ਬਾਲ੍ਹ ਦੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ॥

ਮਹਿਤਾ, ਪੁ:—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਨਸ਼ੀ ॥

ਮਹਿਤ੍ਰਾਈ, ਸ:—ਵਡੱਪਣ, ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਨਿਕੰਮੀ ਹੁੱਜਤ ॥

ਮਹਿੰਦਕ, ਪੁ:—ਮਹਿੰਦੀ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਮਹਿੰਦੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਹਥ ਪੈਰ ਰੰਗਦੀਆਂ ਹਨ (ਲਾਉਣਾ), ਦਹਿਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਸਵਾਰੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥

ਅਮਾਮ ਮਹਿੰਦੀ, ਪੁ:—ਕਿਆਮਤ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਪੈਗੰਬਰ ਆਵੇਗਾ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਤ ਮੂਜਬ) ॥

ਮਹਿਮਹਾਟ, ਪੁ:—ਸੁਗੰਧ, ਮਹਿਕ, ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾ ਫੈਲਣਾ ॥

ਮਹਿਮਾ
ਮਹਿਮਾਂ } ਸ:—ਵਡਿਆਈ, ਸੋਭਾ, ਰੌਣਕ, ਉਸਤਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਹਿਰ, ਪੁ:—ਅਰਾਈਂ ਅਤੇ ਗੁੱਜਰ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਲੰਬਰਦਾਰ, ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਰਕਮ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਕਾਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੀਵੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਬੰਨ੍ਹਣਾ) ॥

ਮਹਿਰਖਾਈ, ਸ:—ਜੋ ਚੋਰ ਨੂੰ ਫੜੇ ਚੋਰ ਫੜਨੇ ਦਾ ਅਨਾਮ ॥

ਮਹਿਰਮ, ਵਿ:—ਵਾਕਫ, ਜਾਣੂ ॥
ਪੁ:—ਯਾਰ, ਦੋਸਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮਹਿਰਮੀ, ਸ:—ਵਾਕਫੀ, ਇਲਮ ॥

ਮਹਿਰਾ, ਪੁ:
ਮਹਿਰੀ, ਸ: } ਝੀਉਰ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਤ ॥

ਮਹਿਰਾਈ, ਸ:—ਮਹਿਰ ਜਾਂ ਲੰਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਹਿਰੀ, ਸ:—ਝੀਉਰੀ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ, ਲੰਬਰ ਦਾਰਨੀ, ਗੁਜਰੀ, ਅਰਾਇਣ, ਦੂਜੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਹਿਰੂ, ਸ:—ਮਹਿ, ਮੱਝ, ਝੋਟੀ ॥

ਮਹਿਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਹਵੇਲੀ, ਭਾਰਾ ਮਕਾਨ, ਰਾਣੀ, ਕੁਲਵੰਤੀ, ਸਭ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ॥

ਮਹਿਲਾ, ਪੁ:—ਪਲਾਹ ਦੀ ਡਾਲੀ ਜਾ ਟਹਿਣੀ ॥
ਵਿ:—ਮਜਲਾਂ ਵਾਲਾ (ਦੁਮਹਿਲਾ ਮਕਾਨ) ॥

ਮਹਿਲਾਇਤ, ਸ:—ਮਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਹਵੇਲੀਆਂ ਦਾ ਕੋਠ ॥

ਮਹਿੜ, ਸ:—ਅਨਾਜ ਗਾਹਣ ਵਾਲੇ ਬਲਦ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ॥

ਮਹੀ
ਮਹੀਂ } ਸ:—ਮਹਿੰ, ਮਝ, ਝੋਟੀ ॥

ਮਹੀਂਵਾਲ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੱਝਾਂ ਚਾਰੇ, ਸੋਹਣੀ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ॥

ਮਹੀਅਲ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਥਲ ।

ਮਹੀਣ, ਵਿ:—ਨਿੱਕਾ, ਬਰੀਕ, ਸੂਖਮ, ਸਫ਼ਾ ॥

ਮਹੀਨਾ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਤੀਹ ਦਿਨ, ਚਾਰ ਅਠਵਾਰੇ, ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਲਬ ॥

ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਰ ਮਹੀਨੇ, ਤੀਹ ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ।

ਮਹੀਪ
ਮਹੀਪਤ } ਪੁ:—ਰਾਜਾ

ਮਹੁਕਾ, ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਕਾਲੀ ਜੇਹੀ ਸ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਗੰਢ ॥

ਮਹੁਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ, ਵਿਹੁ ।

ਮਹੁਰੀ, ਸ:—ਜ਼ਹਿਰ ਵਾਲਾ ਫੋੜਾ ॥

ਮਹੂਆ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਬੀਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਮਹੂਰਤ, ਪੁ:—ਸਗਨ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸੈਂਤ, ੧੨ ਛਿਨ ॥

ਮਹੂਰਤ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਹੂਰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਟੋਰ ਦੇਣਾ ॥

ਮਹੂਰਤ ਕੱਢਣਾ
ਮਹੂਰਤ ਵਿਚਾਰਨਾ
ਮਹੂਰਤ ਵੇਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਤਿਸ਼ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰ ਕੇ ਮਹੂਰਤ ਮਲੂਮ ਕਰਨਾ ॥

ਮਹੇਸ਼
ਮਹੇਸਰ
ਮਹੇਸੁਰ } ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਉ, ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥

ਮਹੇਸ਼ਰੀ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਦੇਉ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਜ਼ਰਾਂ ਦੇ ਬਾਣੀਏ ।

ਮਹੇਣਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਦੀ ਥੁੜ, ਲਵੇਰੇ ਦਾ ਘਾਟਾ ॥

ਮਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ ਮੋਠ ॥

ਮਹੇਲੀ, ਵਿ:—ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਗਾਫ਼ਲ ॥

ਮਹੇੜੂ, ਪੁ:—ਘਿਉ ਦੀ ਮੈਲ, ਤਾਏ ਹੋਏ ਮੱਖਣ ਦੀ ਛਾਹ ॥

ਮਹੈਣ, ਪੁ:—'ਮਹਾਇਣ' ਵੇਖੋ ।

ਮਹੈਂਡਾ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੇ ਮਹੰਤ ਦੇ ਮਰਨ ਉੱਤੇ ਨਵੇਂ ਦਾ ਗੱਦੀ ਪਰ ਬੈਠਣਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਕੱਠ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ॥

ਮਹੌਤ (ਥ), ਪੁ:—ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਹੱਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਕ, ਸ:—ਆਬਰੂ, ਆਣ, ਪਤ ॥

ਮੱਕ ਝਾੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਉਤਾਰਨੀ ॥

ਮਕ
ਮਕਈ } ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ, ਮੱਕੀ ਜੁਆਰ ॥

ਮਕਨਾ, ਪੁ:—ਨਵਰਨੀ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਕਪੜਾ, ਓਢਣੀ ॥
ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ (ਹਾਥੀ) ॥

ਮਕਬਰਾ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਮੜ੍ਹੀ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਹਣਾ ਪੱਕਾ ਮਕਾਨ, ਰੌਜ਼ਾ ।

ਮਕਰ, ਪੁ:—ਫਰੇਬ, ਛਲ, ਬਹਾਨਾ ਵਿਖਾਵਾ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਇੱਕ ਰਾਸ, ਮਾਘ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ।

ਮਕਰ ਹੱਥਾ, ਵਿ:—ਪਖੰਡੀ, ਫਰੇਬੀ, ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਮਕਰ ਚਾਨਣੀ, ਸ:—ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇ ਆਈ ਹੋਈ ਚੰਦ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ॥

ਮਕਰੰਦ, ਪੁ:—ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਤ ॥

ਮਕਰਾਇਤ, ਸ:—ਜੋ ਬਾਤ ਸ਼ਰਾ ਮੂਜਿਬ ਨਹੀਂ, ਮਨਾਹੀ ॥

ਮਕੱਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਨਾਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ॥

ਮੱਕੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਢਿੱਡਾ, ਲੋਭੀ ਆਦਮੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਮਕੜਾ
ਮੱਕੜਾ } ਪੁ:—ਹਲਟ ਦਾਂ ਕੋਲ੍ਹੂ ਦੀ ਉਹ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਲਦ ਲੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥

ਮਕੜੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟਿੱਡੀ ॥

ਮੱਕਾ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਤੀਰਥ, ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੇ ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮਹਮਦ ਸਾਹਬ ਜਨਮੇ ॥

ਮਕਾਨ, ਪੁ:—ਘਰ, ਹਵੇਲੀ, ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਤਕੀਆ ।

ਮਕਾਨ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਮਕਾਮ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਾਂ, ਜਗਾ, ਡੇਰਾ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਮਕਾਮ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਡੇਰਾ ਲਾਉਣਾ ।

ਮਕਾਮ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਕਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ॥

ਮਕਾਮੀ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਥਾਂ ਦਾ ॥

ਮੱਕਾਰ, ਪੁ:—ਵਿ:—ਜੋ ਮਕਰ ਕਰੇ, ਫਰੇਬੀ, ਪਖੰਡੀ ॥

ਮਕਾਰਾਂ, ਸ:—ਮਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਮਕਾਲ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਅਪ ਜਸ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਮੱਕੀ, ਸ:—ਮਕਈ, ਮੋਟੀ ਜੁਆਰ ॥

ਮੱਕੂ, ਪੁ:—ਨੈਚੇ ਦਾ ਉਹ ਢੱਕ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਰੱਖੀਦੀ ਹੈ ॥

ਮਕੋ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਮਕੌਲ, ਪੁ:—ਸ:—ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ਕ ਅਤੇ ਪੀਹ ਕੇ ਵਰਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਵਰਤਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਨਾਲ ਵਰਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੰਮ ਦਿਆਂ ਪੜੂਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੰਬੜਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਕੇ ਕੁੱਟਦੇ ਹਨ ॥

ਮਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਕਾਢੀ ॥

ਮਕੌੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਮਕੌੜਾ, ਕੀੜੀ ॥

ਮਖ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਖੀ । 'ਮੈਂ ਆਖਿਆ' ॥

ਮੱਖ

ਮੱਖ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਮੱਖੀ, ਮੱਛਰ, ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਮੱਖੀ ॥

ਮਖਸੂਦ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਾਠ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕੜਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕੇ ਹਲਵਾਈ ਮਠਿਆਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮਖੱਟੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਖੱਟੇ ਕਮਾਵੇ ਕੁਝ ਨਾ, ਨਿਕੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮੱਖਣ, ਪੁ:—ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਰਿੜਕ ਕੇ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਥੰਧੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਮੱਖਣ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ, ਜਾਂ ਦਹੀਂ ਰਿੜਕ ਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮੱਖਣ ਕੱਢਣਾ ।

ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਲ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮਖਣੀ, ਸ:—ਮੱਖਣ ॥

ਮਖਣੀਆ, ਪੁ:—ਮੱਖਣ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਖਤਬ, ਪੁ:—ਮਦਰਸਾ, ਜਿੱਥੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਰਬੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਮਖਤੂਲ, ਪੁ:—ਪੱਟ ਦਾ ਧਾਗਾ ॥

ਮਖਲੂਕ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਸੰਸਾਰ, ਰਚਨਾ, ਲੋਕ ॥

ਮਖਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੈਂ ਆਖਿਆ ॥

ਮਖਾਸਰ, ਪੁ:—'ਮਹਿਖਾਸਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਖੁ

ਮਖਾਣਾ, ਪੁ:—ਇਲਾਚੀ ਦਾਣੇ ਦੀ ਮਠਿਆਈ, ਇੱਕ ਬੂਟਾ ॥

ਮਖਿਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੱਖੀਆਂ ਤੋਂ ਛੇੜਕਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਬਲਦ) ॥

ਮੱਖੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਬਹੁਤ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀੜਾ ਜੋ ਉਡਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਮੁਹਰੇ ਦਾ ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ॥

ਜੀਉਂਦੀ ਮੱਖੀ ਨਿਗਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣ ਹੱਥੀਂ ਖਰਾਬੀ ਲਿਆਉਣੀ, ਬਹੁਤ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮੱਖੀ ਚੂਸ, ਪੁ:—ਕੰਜੂਸ, ਸੂਮ, ਰੁਪਏ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ।

ਮੱਖੀ ਤੇ ਮੱਖੀ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮੱਖੀਆਂ ਛਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲਾ ਹੋਣਾ, ਸਫਾਈ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮੱਖੀਆਂ ਛਿਣਕਾਉਣਾ / **ਮੱਖੀਆਂ ਮਾਰਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਕੰਮੇ ਬੈਠਣਾ ॥

ਮਖੀਰ, ਪੁ:—ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮੱਖੀ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਤ ਦੀ ਮਖੀ ਦਾ ਛੱਤਾ, ਸ਼ਹਿਤ, ਮੌਖਿਓਂ ॥

ਮਖੀਲ, ਸ:—ਮੇਖ, ਕਿੱਲ, ਮਖੀਰ ॥

ਮਖੁ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰ, ਸਗੋਂ, ਬਲਕੇ, ਹੋਰ ਭੀ ॥

ਮਖੇਸੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ॥

ਮਖੇਰਣਾ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਾਂਦੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਝਾਲਰ (ਮੱਖੀਆਂ ਉਡਾਉਣ ਨੂੰ) ॥

ਮਖੌਲ, ਪੁ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮੌਜੂ, ਮਸਖਰੀ ॥

ਮਖੌਲਣ, ਸ:
ਮਖੌਲੀਆ, ਪੁ: } ਜੋ ਮਖੌਲ ਕਰੇ ॥

ਮੰਗ, ਸ:—ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ, ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼, ਫਸਲ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਮਜਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜਾਂ ਮੱਦਤ। ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਮੰਗ ਠੰਡੀ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੀ)।

ਮੰਗ ਤੰਗ, ਸ:—ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖਰੈਤ, ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੰਗ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਸਲ ਜਾਂ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਆਦਿ ਦੇ ਵੇਲੇ ਮੱਦਤ ਮੰਗਣੀ ॥

ਮਗ਼ਜ਼, ਪੁ:—ਦਿਮਾਗ, ਗੁੱਦਾ, ਮਿੱਝ, ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਬੀਜ, ਵੀਚਾਰ, ਅਕਲ, ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮਗਜ਼ ਖਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਿਰ ਥਕਾਉਣਾ ॥

ਮਗਜ਼ ਖਾਣਾ
ਮਗਜ਼ ਖਾਲੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਦਿੱਕ ਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਚਾਰ ਮਗਜ਼, ਪੁ:—ਖੀਰੇ ਖਰਬੂਜ਼ੇ ਕੱਦੂ ਅਤੇ ਤਰਬੂਜ਼ ਦੇ ਬੀਜ ਜੋ ਦੁਆਈ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਬੇ ਮਗਜ਼, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਗਜ਼ ਨਹੀਂ, ਬੇ ਅਕਲ ॥

ਮਗਜ਼ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਬੋਲ ਕੇ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਿਰ ਥਕਾਉਣਾ, ਮਗਜ਼ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਣਾ।

ਮਗਜ਼ੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਨਾਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ ॥

ਮਗਜ਼ੀ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਹੋਈ ਕੰਨੀ ॥

ਮੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਓ, ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਚਾਹੁਣਾ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਲੋੜਨਾ, ਭਾਲਣਾ, ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨੀ ॥

ਮੰਗਣਾ ਤੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣਾ, ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਦਿਓ ॥

ਮੰਗਣੀ, ਸ:—ਕੁੜਮਾਈ, ਨਾਤਾ, ਸਾਕ ॥

ਮੰਗਤਾ, ਪੁ:
ਮੰਗਤੀ, ਸ: } ਜੋ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗੇ, ਫਕੀਰ, ਫਕੀਰਨੀ।

ਮਗਦ, ਪੁ:—ਮੋਠੀਆਂ ਕੁੱਟ ਕੇ ਗੁੜ ਮਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਗਨ, ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ਵਿਚ, ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ।

ਮਗਰ, ਪੁ:—ਪਿੱਠ, ਮੌਂਢੇ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਇੱਕ ਥਾਂਸ।
ਅਵ:—ਪਿੱਛੇ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਬਾਦ, ਪਰ, ਮਗਰ ॥

ਮਗਰ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮਗਰ ਮੱਛ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ, ਸੰਸਾਰ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ॥

ਮੰਗਰ, ਪੁ:—'ਮੱਘਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਗਰਾ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਸ਼ੋਖ਼, ਮਜਾਜ਼ੀ ॥
ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮੌਂਢੇ ਉੱਤੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭਾਰ ॥

ਮਗਰਾ ਪੱਠੇ, ਪੁ:—ਜਿੰਨਾਂ ਭਾਰ ਪੱਠਿਆਂ ਦਾ ਆਦਮੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕੇ ॥

ਮਗਰਾਂ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਿ:—ਪਰ, ਜੇ ਕਰ, ਸ਼ਾਇਦ, ਨਿਰਾ ॥

ਮਗਰਾਈ, ਸ:—ਹੰਕਾਰ, ਮਜਾਜ਼, ਜ਼ਿਦ ॥

ਮਗਰੀ, ਸ:—ਛੰਨ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਉੱਚਾ ਹਿੱਸਾ, ਘਾਹ ਦੀ ਪੰਡ ॥

ਮਗਰੂਰ, ਵਿ:—ਹੰਕਾਰੀ, ਅਭਮਾਨੀ, ਮਜਾਜ਼ੀ ॥

ਮਗਰੂਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਘਾਹ ॥

ਮਗਰੂਰੀ, ਸ:—ਹੰਕਾਰ, ਅਭਮਾਨ, ਮਜਾਜ਼, ਆਕੜ ॥

ਮਗਰੇ ਮਗਰ, ਅਵ:—ਠੀਕ ਪਿੱਛੇ, ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ॥

ਮਗਰੋਂ, ਅਵ:—ਪਿਛੋਂ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਿੱਛੋਂ, ਬਾਦ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ॥

ਮਗਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛਾ ਛੁੜਾਉਣਾ ॥

ਮੰਗਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਾਰਾ, ਸੋਮ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਵਾਰ, ਖੁਸ਼ੀ ।

ਮੰਗਲ ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਨੂੰ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਹੋਵੇ ।

ਮੰਗਲਾਚਰਣ, ਪੁ:—ਸ਼ੁਭ ਕੰਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗਣੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਗੀਤ ॥

ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣਾ, ਅਨੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮੰਗਲਾ ਮੁਖੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਵੇਸਵਾ ॥

ਮੰਗਲੀਕ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਮਿਆਨ, ਜਿਸ ਜਨਮ ਕੁੰਡਲੀ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮੰਗਲ ਹੋਵੇ ॥

ਮੰਗਵਾਉਣਾ / ਮੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਆਪ ਨੂੰ ਕਈ ਚੀਜ਼ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਗਣ ਵਿੱਚ ਮਦੱਦ ਦੇਣੀ ॥

ਮੰਗੁਲੀ, ਸ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਕੜਾ ॥

ਮੰਗੂ (ਗੂੰ), ਪੁ:—ਗਊਆਂ ਜਾਂ ਮਹੀਆਂ ਦਾ ਵਗ, ਚੌਣਾ ॥

ਮੰਗੇਤਰ / ਮੰਗੇਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਮਘ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਦੁਆ ।

ਮੱਘ, ਪੁ:—ਜੰਗਲੀ ਬੱਤਕ, ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿਚਲੀ ਝਾਕੀ ਜਾਂ ਝਰੋਖਾ ॥
ਵਿ:—ਖੁਸ਼, ਅਨੰਦ, ਮੌਜ ਵਿੱਚ ।

ਮਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲ ਪੈਣਾ, ਭਖਣਾ (ਕੋਲੇ ਆਦਿਕ)।

ਮਘਨ, ਵਿ:—'ਮਗਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਘਰ / ਮੱਘਰ / ਮਘਰੀ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਅੱਠਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮੱਘਾ / ਮੰਘਾ } ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਛਾਹ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਇੱਕ ਨਛੱਤਰ ॥

ਮਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਾਲਣਾ, ਭਖਾਉਣਾ (ਕੋਲੇ ਆਦਿਕ)।

ਮੱਘੀ, ਸ:—ਮੱਖਣ ਘਿਉ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਚਾਟੀ॥

ਮਘੇਰ, ਪੁ:—ਮੱਘਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਧਾਨ ॥

ਮੱਚ, ਪੁ:—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ, ਚੁਸਤੀ, (ਦੁਆ ਦਾ) ਅਸਰ (ਮਰਨਾ) ॥

ਮੱਚ ਮੱਚ, ਪੁ:—ਮਚਾਕਾ, ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਨਖਰਾ ॥
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਖਰੇ ਨਾਲ (ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ)।

ਮਚਕ, ਸ:—ਮਚਾਕਾ, ਨਖਰੇ ਦੀ ਗਲ (ਮਾਰਨੀ) ।

ਮਚਕਣਾ / ਮਚਕਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਚਾਕੇ ਮਾਰ ਕੇ ਖਾਣਾ, ਨਖਰੇ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਐਂਠ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਮਚਕੋੜ, ਸ:—ਗਿੱਟੇ ਦੀਆਂ ਨਾੜਾਂ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ॥

ਮਚਕੌੜਾ, ਪੁ:—ਉਬਸੀ, ਵੇਲਾਉ (ਖਾਣਾ) ॥

ਮੱਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਲਣਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ, ਹਿਲਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ (ਅੱਗ, ਲੜਾਈ, ਰੌਲਾ), ਭੜਕਣਾ ॥

ਮਚੱਲ, ਵਿ:—ਆਲਸੀ, ਸੁਸਤ, ਮਚਲਾ, ਢੀਠ ॥

ਮਚਲਪੁਣਾ / ਮੱਚਲ ਪੁਣਾ } ਪੁ:—ਸੁਸਤੀ, ਬਹਾਨਾ, ਢਿਠਾਈ ॥

ਮਚਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ, ਢੀਠ, ਮੀਸਣਾ ॥

ਮਚਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਚਲਾਈ / ਮਚਲਾਹਟ } ਸ:—ਨਾ ਜਾਣਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ, ਜਿਦ ।

ਮਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਅੱਗ, ਭਖਾਉਣਾ, (ਰੌਲਾ) ਪਾਉਣਾ, (ਲੜਾਈ) ਭੜਕਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਹਾਕ / **ਮਹਾਕੂ** } ਪੁ:—ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਰਾ ਹਥੌੜਾ ॥

ਮਚਾਕਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੱਚ ਮੱਚ ਦੀ ਅਵਾਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਨਖਰਾ (ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਮੱਛ, ਪੁ:—ਮੱਛੀ ਦਾ ਨਰ, ਵੱਡੀ ਮੱਛੀ ।

ਮੱਛ ਅਉਤਾਰ, ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਉਤਾਰ ਮੱਛੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ॥

ਮਛੰਦਰ, ਪੁ:—ਨਿਰਦਈ, ਝਾਗੜੂ, ਨਿਡਾਕਾ, ਮੂਰਖ ॥

ਮੱਛਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੀੜਾ ॥

ਮੱਛਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ, ਜਿਦ ਕਰਨੀ ॥

ਮੱਛਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮੱਛਰ ਦਾ ਸਤਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ (ਬਲਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਛਲੀ, ਸ:—ਮੱਛੀ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਦਾ ਪੱਕਾ ਪੱਠਾ ॥

ਮਛਿਆਹਣ / **ਮਛਿਆਂਧ** } ਸ:—ਮੱਛੀ ਦੀ ਬੋ ॥

ਮੱਛੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ ॥

ਮੱਛੀ ਰੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਜਾਲ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤ੍ਰੋਪਿਆਂ ਦੀ ਸੀਊਣ ॥

ਮੱਛੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—'ਕੌਡ' ਨਾਮੇ ਮੱਛੀ ਦਾ ਤੇਲ ਜੋ ਖੰਘ ਤਾਪ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥

ਮੱਛੀ ਮਾਰ, ਪੁ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜ ਕੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਛੀ ਵੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਛੂਆ, ਪੁ:—'ਮੱਛੀ ਮਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਛੋਹਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਗਈ ਹੋ ॥

ਮੰਜ, ਪੁ:—ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੋਤ ॥

ਮਜ਼ਦੂਰ, ਪੁ:—ਦਿਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਕੁਲੀ, ਮਜੂਰ ॥

ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਸ:—ਕੰਮ, ਮਿਹਨਤ, ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਮਜੂਰਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਮਿਹਨਤਾਨਾ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮੰਜਣ (ਨ), ਪੁ:—ਦੰਦਾਂ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਚੂਰਾ, ਜਿਸ ਰੌਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੂਆ ਖਾਧੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜਨੂੰ, ਪੁ:—ਲੈਲਾ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਸ਼ਕ, ਇਸ਼ਕ ਨਾਲ ਪਾਗਲ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ ॥

ਬੇਦ ਮਜਨੂੰ / **ਬਤ ਮਜਨੂੰ** } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਮਜ਼ਬ / **ਮਜ਼੍ਹਬ** } ਪੁ:—ਧਰਮ, ਮਤ, ਈਮਾਨ, ਪਥ ॥

ਮਜ਼ਬ ਬਦਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਇੱਕ ਮਜ਼ਬ ਛੱਡਕੇ ਦੂਏ ਵਿਚ ਰਲਣਾ ॥

ਮਜ਼ਬਣ, ਸ:—ਮਜ਼ਬੀ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਮਜ਼ਬੀ / **ਮਜ਼੍ਹਬੀ** } ਵਿ:—ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ, ਧਰਮ ਦਾ, ਚੂੜ੍ਹਾ ਸਿਖ ॥ ਪੁ:—ਚੂਹੜਾ ਜਾਂ ਚੁਮਿਆਰ ਜੋ ਸਿੱਖ ਸਜ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜ਼ਬੂਤ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਤਕੜਾ, ਕਰੜਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਜ਼ਬੂਤੀ, ਸ:—ਪਕਿਆਈ, ਤਾਕਤ, ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ॥

ਮਜਬੂਰ, ਵਿ:—ਲਚਾਰ, ਬੇ ਬਸ, ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਜਮਾਨ, ਪੁ:—'ਮਮਾਨ' ਅਤੇ 'ਮਹਮਾਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜਮਾਨੀ, ਸ:—'ਮਮਾਨੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜ਼ਮੂਨ, ਪੁ:—ਜੋ ਬਾਤ ਬੋਲ ਕੇ ਜਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਜਲ / **ਮੰਜਲ** } ਪੁ:—ਪੜਾਉ, ਪੈਂਡਾ, ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ॥

ਮਜਲ ਕਰਨੀ / **ਮਜਲ ਕੱਟਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨਾ ਪੈਂਡਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਜਲਸ, ਸ:—ਸਭਾ, ਜੋੜ ਮੇਲ, ਕੱਠ ॥

ਮਜਲਾ, ਵਿ:—ਮਜਲਾਂ ਜਾਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਦੋ ਮਜਲਾ ਅਰਥਾਤ ਦੋ ਮਜਲਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ) ॥

ਪੁ:—ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਮੰਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੰਜਵਾਈ, ਸ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੰਜਲੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਮੰਜੀ ॥

ਮਜਾ, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਭੋਗ, ਖੁਸ਼ੀ (ਕਰਨਾ, ਲੁੱਟਣਾ) ॥

ਮਜਾ ਵਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਬ ਮਾਰਨਾ, ਸਜਾ ਦੇਣੀ ॥

ਮਜੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਜਾ ਹੈ, ਸੁਆਦਲਾ, ਰਸੀਲਾ ॥

ਮਜੇ ਦੀ ਗੱਲ / **ਮਜੇ ਦੀ ਬਾਤ** } ਸ:—ਅਨੋਖੀ ਜਾਂ ਹਾਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਮਜੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਂ ਮਸਤ ਹੋਣਾ ॥

ਮੰਜਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਾਰ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਣ ਸੂਤਲੀ ਜਾਂ ਨਿਆਰ ਦੀ ਉਣੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲੋਕ ਸੌਂਦੇ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੱਟ, ਪਲੰਘ ॥

ਮੰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਜਾਉਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦਰਗਾਹ ਜਾਂ ਮਕਬਰੇ ਦਾ ਨੌਕਰ ॥

ਮੰਜਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਾਂਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ॥

ਮੰਜਾਈ, ਸ:—ਮਾਂਜਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਜ਼ਾਖ, ਸ:—ਹਾਸਾ, ਠੱਠਾ, ਮਖੌਲ, ਮਸਖਰੀ ।

ਮਜ਼ਾਜ, ਸ:—ਸੁਭਾਉ, ਤਬੀਅਤ, ਅਸਲ, ਆਂਠ, ਹੰਕਾਰ ।

ਮਜ਼ਾਜ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਣਾ, ਵਿ:—ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਉ ਜਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ॥

ਮਜ਼ਾਜਦਾਰ, ਮਜ਼ਾਜ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਅਭਿਮਾਨੀ, ਮਗਰੂਰ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਨਾ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਬੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਣਾ ।

ਮਜ਼ਾਜ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਬੀਅਤ ਜਾਣ ਲੈਣੀ ਤੇ ਸਮਝਣਾ ।

ਮਜ਼ਾਜ ਪੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁੱਛਣਾ ।

ਮਜ਼ਾਜ ਫਿੱਟਣੀ, ਮਜ਼ਾਜ ਵਿਗੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਭਾਉ ਬੁਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮਜ਼ਾਜਣ, ਸ:, **ਮਜ਼ਾਜੀ,** ਪੁ:, **ਮਜ਼ਾਜੋ,** ਸ:—ਜੋ ਮਜ਼ਾਜ ਜਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ, ਜੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝੇ ।

ਮਜ਼ਾਲ, ਸ:—ਤਾਕਤ, ਸਮਰਥਾ, ਹਿੰਮਤ ॥

ਕੀ ਮਜਾਲ ਹੈ! ਵਿਸਮਯ:—ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥

ਮਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪੁ:—ਹਾਕਮ, ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੰਜਾ, ਖਟੋਲਾ ॥

ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਸ:—ਜਿਸ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਇਕ ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਥੜਾ (ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਮੰਜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ) ॥

ਮਜੀਟ, ਮਜੀਠ, ਮੰਜੀਠ, ਸ:—ਇਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਜਿਹਾ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ (ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਰੰਗੀਦੇ ਹਨ) ॥

ਮਜੀਠਾ (ਠੀ), ਮੰਜੀਠਾ (ਠੀ), ਮਜੀਠੜ, ਮੰਜੀਠੜ, ਵਿ:—ਮਜੀਠ ਦਾ ਰੰਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਲਾਲ ॥

ਮਜੀਰਾ, ਮੰਜੀਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਛੋਟਾ ਛੈਣਾ ॥

ਮਜੂਨ, ਸ:—ਅਮਲ ਵਾਲੀ ਮਠਿਆਈ, ਕਈ ਦੁਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਦੁਆ ॥

ਮਜੂਰ, ਪੁ:, **ਮਜੂਰਣ,** ਸ:, **ਮਜੂਰਾ,** ਪੁ:—'ਮਜ਼ਦੂਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜੂਰੀ, ਸ:—'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਜੂਲਾ, ਮੰਜੂਲਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਦਾ ਰੱਸਾ ॥

ਮਜੌਰ, ਪੁ:–'ਮਜ਼ਾਉਰ' ਵੇਖੋ।

ਮੱਝ, ਸ:—ਮਹਿੰ, ਮਹੀਂ, ਝੋਟੀ ॥

ਮੰਝ, ਪੁ:—ਠੀਕ ਵਿਚਲਾ ਥਾਂ, ਗੱਭਾ ॥

ਮੰਝ ਧਾਰ, ਸ:—ਸਮੁੰਦਰ ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਵੱਡੀ ਧਾਰ ॥

ਮਝਲਾ, ਮੰਝਲਾ } ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲਾ, ਗਭਲਾ ॥ ਪੁ:—ਕਮਰ ਬੰਦ ॥

ਮੰਝਾਰ, ਅਵ: —ਅੰਦਰ, ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ ॥

ਮੱਝੀ, ਸ:–ਮਹਿੰ, ਮਹੀਂ, ਝੋਟੀ ॥

ਮੰਜ਼ੀਰਾ, ਪੁ:–'ਮਜੀਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਮਝੂਟੀਆਂ, ਸ:–(ਬਹੁ:), ਮਰਦ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ (ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਬਚਨ)॥

ਮਝੇਰੂ, ਮੰਝੇਰੂ } ਪੁ:–ਚਰਖੇ ਦੀ ਧੁਰੀ, ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ॥

ਮਝੈਲ, ਮੰਝੈਲ } ਪੁ:–ਮਾਝੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਝੋਲਾ, ਮੰਝੋਲਾ } ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲਾ, ਵਿਚਲੇ ਕੱਦ ਦਾ ॥

ਮਝੋਲੀ, ਮੰਝੋਲੀ } ਸ:—ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦੀ ਬੱਘੀ, ਹਲਕੀ ਗੱਡੀ ॥

ਮਠ, ਪੁ:—ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਮੜ੍ਹੀ, ਬਰਾਬਰ ਦਾ ॥

ਮੱਟ, ਪੁ:–ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਤਿੰਨ ਮਣ ਚੀਜ਼ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਗਿੱਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਾਪ ॥

ਮਟਕ, ਸ:—ਨਖਰਾ, ਵਿਖਾਵਾ, ਨਾਜ਼ ॥

ਮਟਕਣ, ਪੁ:, ਸ:–ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ, ਨਖਰਾ, ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਚੀਂ ਚੀਂ)॥

ਮਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਕੜਾਕੇਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣਾ, ਨਖਰੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮਟਕਾ, ਪੁ:–ਮੱਟ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕੜਾਕਾ ਕਢਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕੱਢਣਾ, ਅਖ ਮਾਰਨੀ ॥

ਮਟਕੀ, ਸ:–ਨਿੱਕਾ ਮਟਕਾ, ਚਾਟੀ, ਮੱਘੀ ॥

ਮਟਕੋੜਾ, ਪੁ:–'ਅੱਖ ਮਟੱਕਾ' ਵੇਖੋ।

ਮਟਰ, ਮੱਟਰ } ਪੁ:–ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੱਟਰ, ਕ੍ਰਿ:–ਜੋਹੜੀ ਗਊ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨ ਜਾਂ ਦੇਵੇ ॥

ਮਟਰੂਆ, ਪੁ:—ਲਿੱਸਾ ਤੇ ਨਿੱਕਾ ਪਰ ਬਹੁਤ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ।

ਮਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–'ਮਿਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਮਟਾਕਾ, ਸ:—ਕੜਾਕੇ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਮਟੀ, ਸ:–ਮੜ੍ਹੀ, ਸਮਾਧ ॥

ਮੱਟੀ, ਸ:–ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਪੰਡੀ ॥

ਮੱਟੀ ਲੋਹਾ, ਪੁ:-ਲੋਹੇ ਦੀ ਲਾਲ ਕੱਚੀ ਧਾਤ।

ਮਟੀਲਾ, ਪੁ:-ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਮੁਨਾਰਾ ॥

ਮਟੂ, ਪੁ:-ਮੱਟ ਵੇਖੋ ॥

ਮਠ, ਪੁ:-ਮੜ੍ਹੀ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਅਖਾੜਾ॥

ਮਠਤ, ਸ:-'ਮਿਠਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਠਲਾ, ਪੁ:-ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਕੱਚਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਠਲੂਣਾ, ਵਿ:-ਰਤਾ ਕੁ ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਲੂਣਾ ॥

ਮਠਾ, ਪੁ:-ਛੱਜਾ ਹੋਯਾ ਦਹੀਂ, ਗਾੜ੍ਹੀ ਛਾਹ ॥

ਮੱਠਾ, ਵਿ:-ਸੁਸਤ, ਢਿੱਲਾ, ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥
ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੱਠੀ ॥

ਮਠਾਸ, ਸ:-'ਮਿਠਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਠਿਆਈ, ਸ:-ਮਿੱਠੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਜਾਂ ਐਵੇਂ ਮਿੱਠੀ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਖੀਰ, ਸੀਰਾ, ਸੀਰਨੀ ॥

ਮੱਠੀ, ਸ:-ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਘੇਉ ਵਿੱਚ ਤਲੀ ਹੋਈ ਮੈਦੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ॥

ਮਠੂੰਨ, ਪੁ:-ਬੇ ਅਕਲ, ਅਹਿਮਕ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਮਠੂਨੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮੁੱਠ ਭਰ ਕੇ ਘੁੱਟੀ ਹੋਈ ॥

ਮੰਡ, ਪੁ:—ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਸਿੱਲ੍ਹੀ ਧਰਤੀ ॥

ਮੰਡਣ, ਪੁ:-ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ॥

ਮੰਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-(ਕਪੜੇ ਨੂੰ) ਪਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, (ਕਾਗਤ ਨੂੰ) ਪਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਾ, (ਕਾਗਤ ਨੂੰ) ਰਗੜ ਕਰਨਾ, ਚਿਪਚਿਪੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਕੜਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਪ, ਪੁ:-ਛੱਪਰ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਯਾ ਹੋਯਾ ਘਰ, ਮੰਦਰ ॥

ਮੰਡਲ, ਪੁ:-ਘੇਰਾ, ਗੁਲਾਈ, ਚੱਕਰ, ਦਾਇਰਾ, ਰਾਸ, ਵੱਡੀ ਮੰਡਲੀ ॥

ਮੰਡਲੀ, ਸ:-ਟੋਲੀ, ਕੱਠ, ਸਭਾ ॥

ਮੰਡਵਾ, ਪੁ:-'ਮੰਡਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੰਡਾ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਮੰਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਾਈ, ਸ:-ਮੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੰਡਾਸਾ, ਪੁ: ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਯਾ ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੱਤ ॥

ਮੰਡਿਆਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਦੁੰਬ, ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਡੀ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਿਨਸ ਦੇ ਵਿਕਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਵੱਡਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰਿਆਸਤ ॥

ਮੰਢਵਾ, ਪੁ:-'ਮੰਡਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੰਢਾ, ਪੁ: ਕਮਾਂਤਾਂ ਦਾ ਜਣਾ ਜੋ ਵਿਆਹ ਪਿਛੋਂ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿਉ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਮਢੋੜ, ਪੁ:—'ਮਧੋੜ' ਵੇਖੋ

ਮਣ, ਪੁ:—ਚਾਲੀਆਂ ਸੇਰਾਂ ਦਾ ਤੋਲ।

ਸਤ—ਖੂਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਬੰਨੀ, ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਮਣੀ ਜਾ ਰਤਨ॥

ਮਣਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ, ਧਰਮ ਅਰਥ ਦੇਣਾ, ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ, ਚੁਲੀ ਪਾਉਣੀ॥

ਮਣਸਾ, ਸ: 'ਮਨਸਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮਣਸ ਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਲੀ ਪੁਆਉਣੀ, ਪੁੰਨ ਕਰਾਉਣਾ।

ਮਣੰਸਾਤ, ਸ:—ਮਰਦ ਦਾ ਨਾਪ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ (ਤਲਾਉ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ)॥

ਮਣਸਾਮਾਂ (ਵਾਂ), ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਮੀਂਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤੁਰਨੋਂ ਰਹਿ ਜਾਏ (ਬੁਰਾ ਸਗਨ), ਮਣਸਣ ਜੋਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕੰਮੀ ਚੀਜ਼॥

ਮਣਹਾਸ, ਪੁ:—ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ॥

ਮਣਕਾ, ਪੁ:—ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ, ਚਰਖੇ ਦੇ ਤੱਕਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਈ ਹੋਈ ਗੋਲ ਚੀਜ਼, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਮਣਤਾ, ਸ:—'ਮਨਤਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮਣਾ (ਣਾਂ), ਵਿ: ਮਣ ਵਾਲਾ (ਤ੍ਰਿਮਣਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿੰਨ ਮਣ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਣ ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ)॥

ਮਣਾ ਕਈਆਂ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਕਈਆਂ ਮਣ, ਤੋਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ॥

ਮਣਾਂ ਮੂੰਹ
ਮਣਾ ਮੂੰਹੀਂ } ਵਿ:—ਕਈ ਮਣ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ॥

ਮਣੀ, ਸ:—ਵੀਰਜ, ਰਤਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ॥

ਮਤ, ਪੁ:—ਧਰਮ, ਮਜ਼ਬ, ਪੰਥ, ਅਕਲ, ਰਾਇ, ਮੰਤ੍ਰ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਾਂ, ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ (ਮਤ ਉਹ ਆ ਜਾਵੇ)॥

ਮਤ ਮਤਾਂਤਰ, ਪੁ:—ਅਨੇਕ ਮਤ ਜਾਂ ਪੰਥ॥

ਮੱਤ, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਸਿੱਖ (ਦੇਣਾ) ਸਮਝ, ਰਾਇ, ਖਿਆਲ॥

ਮੱਤ ਹੀਣ (ਣਾ), ਵਿ: ਬੇ ਅਕਲ, ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੂ॥

ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਕਲ ਜਾਂ ਹੋਸ਼ ਨ ਰਹਿਣੀ॥

ਮੱਤ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਸਮਝਦਾਰ, ਸਿਆਣਾ, ਚਤਰ॥

ਮਤਹਿਤ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਤਾਬਿਆ, ਨੌਕਰ, ਅਧੀਨ॥

ਮਤਨ, ਵਿਸਮਯਕ:—'ਮਤਾਂ' ਵੇਖੋ॥

ਮਤਬਲ
ਮਤਬਲੀ
ਮਤਬਲੀਆ } 'ਮਤਲਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ॥

ਮਤ ਫੇਰ (ਰਾ), ਪੁ:—ਮੁਲਾਕਾਤ, ਟਾਕਰਾ, ਝਗੜਾ॥

ਮੰਤ੍ਰ, ਮੰਤਰ } ਪੁ:—ਜਾਦੂ ਦਾ ਬਚਨ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਾਣੀ, ਸਲਾਹ, ਵੇਦ ਵਾਕ ॥

ਮੰਤਰ ਚਲਾਉਣਾ, ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਣਾ, ਮੰਤਰ ਮਾਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ।

ਮੰਤਰ ਜੰਤਰ, ਪੁ:—ਜਾਦੂ, ਟੂਣਾ ॥

ਮੰਤਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਲਾ ਬਨਾਉਣਾ, (ਗੁਰੂ ਦਾ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ।

ਮੰਤਰੀ, ਮੰਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਰੇ, ਜਾਦੂਗਰ, ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਵਜ਼ੀਰ ॥

ਮਤਰੇਆ, ਮਤਰੇਰਾ, ਮਤ੍ਰੇਆ } ਪੁ:, ਵ:—ਜਿਸ ਭਰਾ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਰ ਹਵੇ (ਭਰਾ)।
ਵਿ:—ਜੋ ਸਕਾ ਨਾ ਹੋਵੇ (ਮਤਰੇਆ ਚਾਚਾ ਸਕਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਤਰੇਈ, ਮਤ੍ਰੇਈ } ਸ:, ਵਿ:—ਜੋ ਸਕੀ ਨਹੀਂ, ਪੇਉ ਦੀ ਦੂਜੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਤਲਬ, ਪੁ:—ਅਰਥ, ਮਨੋਰਥ, ਅਸਲੀ ਕੰਮ, ਮਨਸ਼ਾ, ਗਰਜ਼, ਸਬਬ ॥

ਮਤਲਬ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਮਤਲਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਰੱਖਣਾ, ਸਸਤਾ ਵੇਚਣਾ ਬਹੁਤੇ ਵਿਆਜ ਵਿੱਚ ਰੁਪਯਾ ਹੁਦਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਮਤਲਬ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਮਨਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਮਤਲਬ ਦਾ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮਤਲਬੀ, ਗਾਹਕਾਰ।

ਮਤਲਬ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਸਤਾ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ।

ਮਤਲਬੀ, ਮਤਲਬੀਆ } ਵਿ:—ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੀ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ।

ਮਤਲਬੀ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਮਤਲਬੀ, ਗਾਹਕਾਰ ॥

ਮਤਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਦਾ ਕਿਲ ਕਿਲ ਜਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਤਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤ, ਪਾਗਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਮਤਾ, ਪੁ:—ਪੰਥ, ਸਲਾਹ, ਮੰਤ੍ਰ, ਕੱਠੇ ਮਿਲਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮਤਾ ਪਕਾਉਣਾ, ਮਤਾ ਮਤਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰਲ ਕੇ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਜੁਗਤਾਂ ਸੋਚ-ਣੀਆਂ, ਸਭ ਦੀ ਇੱਕੋ ਰੈ ਹੋਣੀ, ਇੱਕਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਤਾਂ, ਵਿਸਮਯ:—ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੋ, ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ, ਸ਼ਾਇਦ ॥

ਮਤਾਹ; ਪੁ:—ਮਾਲ, ਅਸਬਾਬ, ਧਨ ॥

ਮਤਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਮੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਮੱਤਿਆ ਹੋਇਆ } ਵਿ:—ਮਸਤ, ਮਗਨ, ਰੱਤਾ ਜਾਂ ਰਸਿਆ ਹੋਯਾ ।

ਮਤਾਬ, ਪੁ:—ਹੈਦ, ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਤਾਬੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ॥

ਮਤਲਬ
ਮਤਲਬੀ } 'ਮਤਲਬ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਮਤੀਰਾ, ਪੁ:—ਤਰਬੂਜ਼, ਹਦਵਾਣਾ ॥

ਮਤੀਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਲੰਮਾ ਹਦਵਾਣਾ ॥

ਮਤੇਆ, ਪੁ:
ਮਤੇਈ, ਸ:
ਮਤੇਰ, ਸ: } 'ਮਤ੍ਰੇਆ', 'ਮਤ੍ਰੇਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਥ, ਪੁ:, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਮਤਾ, ਜੁਗਤ, ਦਲੀਲ ॥

ਮਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਥਾਪਣਾ, ਸੋਚਣਾ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਦਫੋੜ (ੜਾ), ਪੁ:—'ਮਰਫੋੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ, ਪੁ:—ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਉਤਲਾ ਚੌੜਾ ਪਾਸਾ, ਮਸਤਕ ॥

ਮੱਥਾ ਸੜਿਆ, ਪੁ:
ਮੱਥਾ ਸੜੀ, ਸ: } ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਾਲ੍ਹ ਜੋ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਮੱਥਾ ਸਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ ਚਿੱਤਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਵਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮਥੇ ਉੱਤੇ ਤਾਰੇ ਲਾਉਣੇ॥

ਮੱਥਾ ਜੋੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਨਿਵਾਕੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਸਦਾ ਲਈ ਤਿਆਗਣਾ ॥

ਮੱਥਾ ਠਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਥਾ ਫੜਕਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖ਼ਰਾਬੀ ਦਿੱਸਣੀ।

ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾੜੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਮਗਰੋਂ ਲਾਹੁਣਾ॥

ਮੱਥਾ ਡਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਕੇ ਲੜਨਾ।

ਮੱਥਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਹੱਥੜਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ ॥

ਮੱਥਾ ਪਿੱਟਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੱਥਾ ਫੜਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਸਿਰ ਦੁਖਣਾ, ਆਸ ਨਾ ਰਾਹਣੀ॥

ਮੱਥਾ ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮੱਥਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਨਾਲ ਭੇਟਣਾ, ਸਾਝ ਕਰਨੀ॥

ਮੱਥੇ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਜਾਂ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਪਿੱਟਣੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੱਥਾ ਡੰਮ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੱਥੇ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਿਕੰਮੀ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਣ ਵਾਲ ਨੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਮੋੜ ਦੇਣੀ।

ਮੱਥੇ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਉਜ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਮਿਲਣ ਦੇਣਾ, ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ॥

ਮਥੀਰਾ, ਪੁ:—ਹਦਵਾਣਾ, ਤਰਬੂਜ਼, ਮਤੀਰਾ ॥

ਮਊਨ, ਪੁ:-'ਮਹੂਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਦ, ਸੰ:, ਪੁ:-ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ, ਅਮਲ ॥

ਮਦ ਮਾਤ (ਤਾ), ਵਿ:-ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤ, ਬੇ ਹੋਸ਼

ਮੰਦ, ਪੁ:-ਹੁਨਰ, ਉਸਤਾਦੀ, ਭੇਤ, ਸਮਝਾ ਹੋਣਾ, ਬੁਤ, ਵਾਲਾ (ਅਕਲ ਮੰਦ = ਅਕਲ ਵਾਲਾ) ॥

ਵਿ:-ਥੋੜਾ, ਹਲਕਾ, ਸੁਸਤ, ਢੈਲਾ, ਨਰਮ ॥

ਮੰਦ ਮੰਦ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਆਸਤੇ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਮਦਊ, ਪੁ:-ਘੋੜੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਜਿੱਥੇ ਕਾਠੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੱਦਦ, ਸੰ:-ਸਹਾਇਤਾ, ਸਹਾਰਾ, ਹੁਮੈਤ ॥

ਮੰਦਰ, ਪੁ:-ਘਰ, ਭਵਨ, ਮਹਿਲ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਥਾਂ, ਸਰੀਰ ॥

ਮਦਰਸਾ, ਮਦਰੱਸਾ, ਪੁ:-ਮੁੰਡਿਆਂ ਜਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਮਦਰਾ, ਸੰ:-ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ਾ, ਅਮਲ ॥

ਮਦਰਾ ਪਾਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ॥

ਮਦਰਾ ਪਾਨੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਮਦਰਾ ਪੀਵੇ, ਸ਼ਰਾਬੀ ॥

ਮੰਦਲ, ਪੁ:-ਵਡਾ ਭਾਰਾ ਢੋਲ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ।

ਮੰਦਲੀਆ, ਪੁ:—ਮੰਦਲ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੰਦਵਾੜਾ, ਪੁ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਭਾਉ ਸਸਤਾ ਹੋਣਾ ।

ਮਦਾ, ਸੰ:—ਵਡਿਆਈ, ਤਰੀਫ਼, ਉਸਤਤ ॥

ਮੰਦਾ, ਵਿ:—ਬੁਰਾ, ਭੈੜਾ, ਖਰਾਬ, ਕੁਕਰਮੀ, ਨਿਕੰਮਾ, ਸਸਤਾ, ਖੋਟਾ ॥

ਪੁ:—ਬੁਰਾਇਤ, ਵਿਕਰੀ ਨ ਹੋਣੀ ॥

ਮਦਾਰ, ਪੁ:—ਰਾਖਾ, ਸਹਾਇਕ, ਹੁਮੈਤੀ ॥

ਮਦਾਹੀ, ਸੰ:—ਮਦੱਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਹੁਮੈਤ ॥

ਮਦਾਨ, ਪੁ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪੱਧਰੀ ਥਾਂ, ਅਖਾੜਾ, ਰਣ ॥

ਮਦਾਨ ਹੋਣਾ, ਮਦਾਨ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਾੜੇ ਜਾਣਾ ।

ਮਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਹ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਦੇਣਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਮਦਾਨ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਾਈ ਜਿੱਤਣਾ ॥

ਮਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ।

ਮਦਾਨੀ, ਸੰ:-ਜਲੇਬੀਆਂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਮੈਦਾ, ਘੋਲ ਕੇ ਖਮੀਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਵਿ:—ਮਦਾਨ ਦਾ ।

ਮਦਾਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ, 'ਮੁਦਾਰ' ਭੀ ਵੇਖੋ ॥

ਮਦਾਰਣ, ਸ: / **ਮਦਾਰੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਮਦਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨੇ, ਜਾਦੂਗਰ, ਰੰਗ ਨਾਟਕ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

ਮਦੀਨ, ਸ:—ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਜਾਤ (ਕਿਸੇ ਜਨੌਰ ਦੀ) ॥

ਮਦੀਲ / **ਮੰਦੀਲ** } ਸ:—ਇੱਕ ਬਰੀਕ ਮਲਮਲ ਦੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲੇ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਪਗੜੀ ॥

ਮੰਦੀਲੜਾ, ਪੁ: ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਢੋਲ ॥

ਮੰਦੀਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਢੋਲ, ਵੱਡਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ॥

ਮੰਦੁ, ਪੁ:—ਬਦਹਾਇਣ, ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਹੋਣੀ ॥

ਮੰਦੂਲਾ, ਪੁ: / **ਮੰਦੂਲੀ,** ਸ: } ਛੋਟਾ ਕੰਬਲ, ਪੁਰਾਣੀ ਗੋਦੜੀ ॥

ਮੰਦੇਰਾ, ਪੁ:—ਮੰਦਾ, ਬੁਰਾ, ਕਾਲ ।
ਵਿ:—ਸਸਤਾ, ਨਿਕੰਮਾ ।

ਮੰਦੇਰਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥੁੜ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ।

ਮਧ, ਸ:—'ਮਦ' ਵੇਖੋ ।

ਮੱਧ, ਪੁ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਅਵ:—ਗੱਭੇ, ਵਿਚਕਾਰ ॥

ਮਧਸੂਦਨ, ਪੁ:—ਮਧੂ ਰਾਖਸ਼ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥

ਮੱਧਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਮਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨਸ਼ੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮੱਧਣਾ / **ਮੱਧਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿੱਧਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੱਧਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁਰਾਂ ਦੀ ਸਤਾਰ ॥
ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦਾ, ਸੁਸਤ, ਮਾਸਾ, ਆਮ ॥

ਮਧਰਾ, ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਮਧਾਣਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮਧਾਣੀ, ਇੱਕ ਘਾਹ ਜਿਸ ਦਾ ਫੁੱਲ ਮਧਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਮਧਾਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਦੁੱਧ ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਰਿੜਕਦੇ ਹਨ ।

ਮਧੁਰ, ਵਿ:—ਮਿੱਠਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਜੋ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ (ਰਾਗ) ॥

ਮਧੂਕਰੀ, ਸ:—ਰੋਟੀ (ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਧੰੜ / **ਮਟੈੜ** } ਪੁ:—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪੱਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸਿਰ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਇੰਨੂ ॥

ਮਧੋਲਣਾ, / **ਮੰਧੋਲਣਾ (ਨਾ)** } ਕ੍ਰਿ: ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਲਣਾ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ, ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਵਰਤਣਾ (ਕਪੜਾ, ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਨ, ਪੁ:—ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਆਤਮਾ, ਦਿਲ, ਜੀ ।

ਮਨ ਚਲਾ, ਵਿ:—ਬਹਾਦਰ, ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ॥

ਮਨ ਦੀਆਂ ਖੇਪਾਂ ਲੱਦਣੀਆਂ / **ਮਨ ਦੇ ਲੱਡੂ ਭੋਰਨਾ**, ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੇ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ॥

ਮਨ ਦੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਪੂਰੀ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ॥

ਮਨ ਦੀ ਮੌਜ, ਸ:—'ਮਨ ਮੌਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨ ਪਸਿੰਦ, ਵਿ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਮਨ ਬੁਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗ਼ਮ ਕਰਨਾ ॥

ਮਨ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ।

ਮਨ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਜ ਆ ਜਾਣਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਾਂ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮਨ ਭਾਉਣਾ / **ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ**, ਵਿ:—ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ॥

ਮਨ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੀਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੋਖ ਕਰਨਾ, ਸਹਿਣਾ ।

ਮਨ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਏਕਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਹੋਣਾ ॥

ਮਨ ਮੁਖ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਂ ਮੰਨੇ, ਆਪ ਹੁਦਰਾ ।

ਮਨ ਮੋਹਨ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਿਚੇ, ਪਿਆਰਾ ।

ਮਨ ਮੌਜ, ਸ:—ਖੁਸ਼ੀ, ਮਰਜ਼ੀ, ਦਲੀਲ, ਅਨੰਦ ॥

ਮਨ ਮੌਜੀ, ਵਿ:—ਆਪ ਹੁਦਰਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੇ ॥

ਮਨ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਮੋਹਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬੁੱਝਣਾ ॥

ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁੱਝਣਾ, ਦਲੀਲ ਫੁਰਨੀ ॥

ਮਨੌਂ, ਪੁ:—ਮੰਨੀ ਹੋਈ, ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁੱਖਣਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਮਨਸਾ, ਸ: ਮਰਜ਼ੀ, ਚਾਹ, ਇਰਾਦਾ, ਮਨੋਰਥ, (ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ) ॥

ਮਨ੍ਹਾ / **ਮਨ੍ਹਾਂ**, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਹਣੀਆਂ ਦਾ ਉੱਚਾ ਥੜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਫਸਲ ਦਾ ਰਾਖਾ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਹਟਕਣਾ ਜਾਂ ਵਰਜਣਾ (ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ) ॥

ਮਨਹੋਣਮਾਂ, ਪੁ:—ਸੁੱਧ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ॥

ਮਨਕਤੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਬਣੀ ਮਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ (ਚੀਜ਼) ।

ਮਨਕਥੀ, ਸ: -ਬੇ ਢੰਗੀ ਤਰਾਂ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਜਾਂ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ।

ਮਨਕੜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ ਦੀ ਭੰਨੀ ਮੱਛਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ।

ਮਨੱਕਾ, ਪੁ:—ਸੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਮੋਟਾ ਅੰਗੂਰ ॥

ਮਨਖੱਟੂ, ਪੁ:, ਵਿ:—'ਮਖੱਟੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨੱਖਾ, ਵਿ:—'ਮਨਾਖਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮਨਜ਼ੂਰ, ਵਿ:—ਮੰਨਿਆ ਹੋਇਆ, ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ।

ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਸ:—ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਹੁਕਮ, ਆਗਿਆ ॥

ਮਨਜੂਰੀਦੀ ਨੌਕਰੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਨੌਕਰੀ ਮਗਰੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪਿਨਸਨ ਮਨਜੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋ ॥

ਮੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਆਦਰ ਕਰਨਾ, ਆਖੇ ਲੱਗਣਾ, ਵਸਾਹ ਕਰਨਾ, ਮਿਥਣਾ, ਦੂਏ ਦਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ਕਰਨਾ, ਸੁੱਖਣਾ, ਸੁਖ੍ਯਾ ਕਰਨੀ ॥

ਮੰਨਤ, ਸ:—ਸੁੱਖਣਾ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਦੂਏ ਦਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ॥

ਮੰਨਤਾ, ਸ:—ਸੁੱਖਣਾ, ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਗਲ, ਇੱਜਤ ॥

ਮਨਤਾਰੂ, ਪੁ:—ਜੋ ਤਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਮਨਰਾਹ, ਵਿ:-ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਜੋ ਰਾਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥

ਮਨਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—ਰੋਕ, ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ, ਧਰਮ ਦੇ ਬਿਰੁੱਧ, ਨਾਲੇ 'ਮਨ੍ਹਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਨਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਟਕਣਾ,ਵਰਜਣਾ,ਰੋਕਣਾ ॥

ਮਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਠ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਜੋਰ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣਾ, ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ॥

ਮਨਾਹੀ, ਸ:—ਰੋਕ, ਬੰਧਾ, ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥

ਮਨਾਖਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਝ ਖਰਾਬ ਹ, ਅਨ੍ਹਾ ॥

ਮਨਾਮਨੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮਨਾਮੁਨੀ, ਪੁ:—ਵੈਰ, ਵਿਰੋਧ, ਕੀਨਾ ॥

ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ
ਮੰਨਿਆ ਪਰਵੰਨਿਆ } ਵਿ:—ਅਕਲ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਰ ਸਭ ਕਰਨ ॥

ਮਨਿਆਰ, ਪੁ:—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੋਤੀ ਖਰਾਉਣੇ ਆਦਿਕ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਨਿਆਰੀ, ਸ:—ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੋਤੀ ਆਦਿਕ, ਮਨਿਆਰ ਦਾ ਸੌਦਾ ॥

ਮਨੀ, ਸ:—ਵੀਰਜ, ਰਤਨ, ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ ॥

ਮਨੀ ਆਡਰ
ਮਨੀ ਆਰਡਰ } ਪੁ:—ਡਾਕ ਖਾਨੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ॥

ਮੰਨੀ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਰੋਟੀ (ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਨੀਦਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਜਮਾਤ ਦਾ ਮੁਖੀਆ ਮੁੱਢਾ ॥

ਮਨੀਦਰੀ, ਸ:—ਮਨੀਦਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਮਨੁੱਖ
ਮਨੁੱਛ } ਪੁ:—ਆਦਮੀ, ਬੰਦਾ, ਜਣਾ, ਪੁਰਖ, ਮਰਦ ॥

ਮਨੂਆ, ਪੁ:—ਮਨ, ਦਿਲ, ਬਾਦਰ ॥

ਮਨੂਰ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਸਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ਛਿੱਕਾ ॥

ਮਨੇ
ਮਨੇ ਕਰਨਾ } 'ਮਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੰਨੋ / **ਮੰਨੋਃ** } ਸਃ—ਬਿਮਾਰੀ, ਰੋਗ, ਪੀੜ, ਦੁੱਖ ।

ਮਨੋਹਰ, ਵਿਃ—ਜੋ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਲਵੇ, ਸੋਹਣਾ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ॥

ਮਨੋਰਥ, ਪੁਃ—ਖ਼ਾਹਿਸ਼, ਪਰੋਜਨ, ਚਾਹ, ਲਾਲਸਾ, ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਮਨੌਤ, ਸਃ—ਮੰਨਤ, ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਮਨੌਤੀ, ਸਃ—ਦੂਜੇ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਾਰ ।

ਮਪਤ, ਸਃ—ਮਾਪ, ਮਿਣਤੀ ॥

ਮਬਾਫ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਖੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ ।

ਮਮਟੀ / **ਮੱਮਟੀ** } ਸਃ—ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੱਕਾ ਚੁਬਾਰਾ, ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੀ ਛੱਤ, ਮੌਟੀ ॥

ਮਮਤਾ / **ਮੱਮਤਾ** } ਸਃ—ਮੋਹ, ਉਲਾਦ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਆਦਰ, ਲੋਭ, ਅਪਣੱਤ ॥

ਮੰਮਾ, ਪੁਃ—'ਮ' ਅੱਖਰ, ਥਣ, ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਮੁਸਲ-ਮਾਨ ॥

ਮਮਾਣ, ਪੁਃ—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ।

ਮਮਾਣੀ, ਸਃ—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ।

ਮਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਖਿਲਖਿਲਾਉਣਾ, ਫਰਿਆਦ ਕਰਨਾ ॥

ਮਮਿਆਈ, ਸਃ—ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਮੀਰਾ (ਰਾਂ), ਪੁਃ—ਸੁਰਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਮੋਰੀ, ਸਃ—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਬੂਟੀ ॥

ਮਮੂਲ, ਪੁਃ—ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਨੇਮ ॥

ਮਮੂਲੀ, ਵਿਃ—ਸਧਾਰਣ, ਆਮ ॥

ਮਮੇਸੀ ਸਃ—(ਬਹੁਃ) ਬਵਾਸੀਰ ਦਾ ਮਹੁਕਾ ॥

ਮਮੇਸੀਆ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਹੋਵੇ ॥

ਮਮੋਲਾ, ਪੁਃ—ਸੋਹਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ।

ਮਮੋਲੀ, ਸਃ—'ਪੀਲਕ' ਵੇਖੋ, ਮਮੋਲੇ ਦੀ ਮਦੀਨ ॥

ਮਰਸੀਹਾ, ਪੁਃ—ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮੋਏ ਹੋਏ ਜਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਦੇ ਹਾਲ ਦਰਦ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਹੋਣ, ਹਸਨ ਅਤੇ ਹੁਸੈਨ ਦੇ ਸੋਗ ਦੇ ਗੀਤ (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਮਰਸੀਹਾ ਖ਼ਾਂ, ਪੁਃ—ਮਰਸੀਹੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਸੀਹਾ ਖ਼ਾਨੀ, ਸਃ—ਮਰਸੀਹੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਰਹਮ, ਸਃ—'ਮਲ੍ਹਮ' ਵੇਖ ॥

ਮਰਹਾਈ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗੋਂਦ ॥

ਮਰਹੌਤ੍ਰਾ, ਪੁਃ—ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਤ ॥

ਮਰਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:—ਬੜੀ ਔਖ ਹੋਕੇ, ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ॥

ਮਰਖਾਈ, ਸ:—ਚੋਰ ਪਕੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜੋ ਇਨਾਮ ਮਿਲੇ ॥

ਮਰਗ, ਮਰਗੜੀ } ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ

ਮਰਗਾਨ, ਪੁ:—ਹਰਨ ਦੀ ਖੱਲੜੀ ।

ਮਰਚ, ਸ:—'ਮਿਰਚ' ਵੇਖ ।

ਮਰਜ, ਸ:—ਰੋਗ, ਬਿਮਾਰੀ ॥

ਮਰਜੰਗ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ ॥

ਮਰਜਾਦ, ਪੁ:, **ਮਰਜਾਦਾ,** ਸ: } ਨੇਮ, ਦਸਤੂਰ, ਰੀਤ, ਪਦਵੀ, ਥਾਂ, ਜੁਗਤ ॥

ਮਰ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮਰਨਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮਰਜ਼ੀ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ, ਚੋਣ, ਮਤਲਬ, ਸਲਾਹ ॥

ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਪੇ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾ ॥

ਮਰਜ਼ੀ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੋ ਰਾਏ ਹੋਣੀ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਆਫ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਜੀਉ, ਮਰਜੀਊੜਾ } ਵਿ:—ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ, ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨ ਕਰੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੋਤੀ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਤਬਾ, ਪੁ:—ਦਰਜਾ, ਪਦਵੀ, ਹੁੱਦਾ, ਵੇਰੀ, (ਕਈ ਮਰਤਬਾ) ॥

ਮਰਤਬਾਨ, ਪੁ:—ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚੌੜੇ ਢਿੱਡ ਵਾਲਾ ਇਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮਰਦ, ਪੁ: ਪੁਰਸ਼, ਮਨੁੱਖ, ਬਹਾਦਰ, ਜੁਆਨ, ਘਰ ਵਾਲਾ ।

ਮਰਦ ਮਰਦ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਜੋ ਪਾਣੀ ਮਰਦ ਦੇ ਕੱਦ ਜਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਹੋਵੇ ॥

ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਮਰਦਾਨ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਕੇ ॥

ਮਰਦਊ, ਪੁ:, ਸ:—ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਮਨੁੱਖ ਪੁਣਾ ।

ਮਰਦੰਗ, ਪੁ:—ਇਕ ਬਾਜਾ, ਤਬਲਿਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ।

ਮਰਦੰਗੀ, ਮਰਦੰਗੀਆ } ਪੁ:—ਮਰਦੰਗ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਰਦਨ, ਪੁ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਾਲਸ਼, ਰਗੜਾ ॥

ਮਰਦੀ, ਸ:, **ਮਰਦਾਨਗੀ,** ਸ: } 'ਮਰਦਊ' ਵੇਖੋ ।

ਮਰਦਾਨਾ, ਮਰਦਾਵਾਂ } ਵਿ:—ਮਰਦਾਂ ਵਾਲਾ, ਮਰਦਾਂ ਦਾ ॥

ਮਰਦੂਦ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਭੈੜਾ, ਖ਼ਰਾਬ (ਗਾਲੀ)

ਮਰਨ, ਪੁਃ—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਅੰਤ ।

ਮਰਨ ਚਾਰ (ਰਾ)
ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ } ਵਿਃ—ਜਿਸ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੈ, ਮਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ।

ਮਰਨ ਜੋਗ, ਵਿਃ—ਮਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਸ਼ਮਾਨ ॥

ਮਰਨ ਦੀ ਵੇਹਲ ਨਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਰੀਰ ਛੱਡਣਾ, ਜਿੰਦ ਨਿਕਲਣੀ, ਬਹੁਤ ਚਾਹ ਹੋਣੀ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ; ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ, ਕੁਮਲਾਉਣਾ, ਹੌਲੇ ਪੈਣਾ, ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ, ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਨਕਾਰੇ ਹ ਜਾਣਾ ।।

ਮਰ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਰਨਾਊ, ਵਿਃ—'ਮਰਨਹਾਰ' ਵੇਖੋ ।

ਮਰ ਪਚਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਗਮ ਜਾਂ ਰੋਗ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਲਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਮ, ਪੁਃ—ਭੇਤ, ਗੁੱਝੀ ਗੱਲ, ਅਸਲੀ ਮਤਲਬ ॥

ਮਰੰਮਤ, ਸਃ—ਟੁੱਟਾ ਭੱਜਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਪਾਟੇ ਨੂੰ ਸੀਉਣਾ ॥

ਮਰਮਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਨਰਮ ਪੱਥਰ ॥

ਮਰਮਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਾਲ ਜਣਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਮਰਮਰੇ, ਪੁਃ—(ਬਹੁਃ) ਦੁੱਖ, ਬੱਚਾ ਜਣਨ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਮਰਲਹ
ਮਰਲਾ } ਪੁਃ—ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਕ ਮਾਪ, ਕਨਾਲ ਦਾ ਵੀਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮਰ ਵੰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਲੰਘ ਜਾਣਾ ॥

ਮਰਵੱਯਾ, ਪੁਃ—ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਜਿੰਦਾਂ ਕੱਢੇ ।

ਮਰਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰ ਖੁਆਉਣਾ, ਕਟਵਾਉਣਾ, ਜਿੰਦ ਕਢਵਾਉਣਾ, ਔਕੜ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫਸਵਾਉਣਾ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਰਵਾਈ, ਸਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਮਰਵਾਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਪੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਵੇਲ ॥

ਮਰੜ ਮਰੜ, ਪੁਃ—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਚਬਣਾ) ॥

ਮਰਾ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਬਚਨ ॥

ਮਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ।

ਮਰਾਈ, ਸਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਰਾਸ, ਸਃ—ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਵਿਰਸਾ, ਪਿਤਰਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਮਿਲੇ ।

ਮਰਾਸਣ, ਸਃ
ਮਰਾਸੀ, ਪੁਃ } ਇਕ ਜਾਤ, ਡੂਮ, ਗਵੱਯਾ ॥

ਮਰਾਕਬਾ, ਪੁਃ—ਰੱਬ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਮਰਾਕਬੇ ਜਾਣਾ)।

ਮਰਾਜ, ਪੁ:—ਮਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮਰਾਤਬਾ, ਪੁ:—'ਮਰਤਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੀ, ਸ:—ਬਵਾ, ਮੌਤ, ਜਿਸ ਰੋਗ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਰਨ (ਪੈਣੀ) ॥

ਮਰੀਂਡਾ, ਪੁ:—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮਰਵਾਉਣਾ ।

ਮਰੂਆ, ਪੁ:—ਇਕ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ ਬੂਟਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ॥

ਮਰੂੰਡਾ, ਪੁ:—ਭੁੱਜੀ ਹੋਈ ਕਣਕ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਗੁੜ ਰਲਾਕੇ ਗੋਲਾ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਰੋ ਜੀਉੜਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—'ਮਰਜੀਉੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮਰੋੜ (ੜਾ), ਪੁ:—ਵਲ, ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜ ਜਾਣਾ, ਮਚਕੋੜ, ਵੱਟ, ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪੀੜ ਅਤੇ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਪਖਾਨੇ ਦੀ ਹਾਜਤ ॥

ਮਰੋੜ ਸੁੱਟਣਾ
ਮਰੋੜ ਸਿੱਟਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਮਰੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਰੋੜ ਫਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਸੂਲ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ ॥

ਮਰੋੜਨਾ
ਮਰੋੜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰਨਾ, ਵਲਣਾ, ਵਟ ਪਾਉਣਾ, ਮਚਕੋੜਨਾ, ਘੋਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੂਹਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਰੋੜਾ, ਪੁ:
ਮਰੋੜੀ, ਸ: } ਦੋ ਰੱਸੀਆਂ ਜਾਂ ਧਾਗਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਟ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਘੁੰਡੀ, ਵਲ, ਹੇਰ ਫੇਰ, ਵੈਰ, ਬਦਲਾ ॥

ਮਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ, ਬਿਸ਼ਟਾ ॥

ਮੱਲ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ, ਬਲਵਾਨ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ॥

ਮੱਲ ਮਰੁੱਟਾ, ਵਿ:-ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਜਬਰ ਦਸਤ, ਡੱਢਾ ।

ਮੱਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣਾ ॥

ਮਲੁੱਪ, ਪੁ:—ਪਖਾਨੇ ਦੇ ਰਾਹ ਨਿਕਲਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ ।

ਮੱਲ੍ਹਮ, ਸ:—ਫੋੜੇ ਜਾਂ ਘਾਉ ਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੰਧੀ ਦੁਆ ॥

ਮੱਲ੍ਹਮ ਪੱਟੀ, ਸ:—ਮੱਲ੍ਹਮ ਆਦਿਕ ਲਾਕੇ ਉੱਪਰ ਪੱਟੀ ਬੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮੱਲ੍ਹੜ, ਪੁ:—ਖੇਤ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੰਦਕੀ, ਰੂੜੀ, ਰੇਹ ॥

ਮਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਝਾੜੀ, ਜੰਗਲ ਬੇਰ ॥

ਮਲ੍ਹਾਰ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਰਾਗ, ਚਾਉ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਮਲ੍ਹੀ, ਸ: 'ਜਸਤ ਸਾੜ ਕੇ ਫੁੱਲ ਬਣੀ ਹੋਈ' ॥

ਮਲਕ, ਪੁ:—ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੋਤ ।

ਮਲਕ ਦਿੱਤੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਮਲਕੜੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਕਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੇਲਣ ਲਗਿਆਂ ਝੱਕਣਾ, ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਮੰਨਣਾ, ਜੀ ਕੱਚਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਲਕੜੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਆਸਤੇ, ਸਹਿਜੇ ॥

ਮਲੰਗ, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਮੌਜੀ ਆਦਮੀ ॥

ਮੱਲਗੁਜ਼ਾਰ, ਸ:—ਅਲਾਕਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਖਾਸ ਹਿੱਸਾ ॥

ਮਲੱਟਰੀ, ਵਿ:—ਫੌਜੀ, ਜੰਗੀ ॥

ਮੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ, ਥਾਂ ਰੋਕਣੀ, ਮੋਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮੋਲਣੀ, ਸ:—ਬਹਾਦਰ ਤੀਮਤ, ਮੋਟੀ ਛੱਟੀ ।

ਮਲਤ, ਪੁ:—ਘਸਿਆ ਹੋਯਾ ਰੁਪਯਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਿੱਕਾ ।

ਵਿ:—ਘਸਿਆ ਹੋਯਾ, ਖੋਟਾ (ਸਿੱਕਾ), ਬੁਰ (ਦਿਲ, ਰਾਹ) ।

ਮਲਨ, ਪੁ:—ਕੂੜੀ, ਸ਼ਰੀਫ਼ ਕੱਖ, ਖੇਤ੍ਰਿਆ ਹੋਯਾ ਘਾਹ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵ ॥

ਮਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨਾ, ਘਸਾਉਣਾ, ਵਿਚਲਣਾ, ਝੰਸਣਾ ॥

ਮਲਨਾ ਦਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਮਲਨਾ ॥

ਮਲਬਾ, ਪੁ:—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੇ ਹੱਥ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਖਰਚ ਦੀ ਰਕਮ, ਢੱਠੇ ਹੋਏ ਘਰ ਦੀ ਮਿੱਟੀ, ਕੂੜਾ ॥

ਮਲਮ, ਸ:—'ਮੱਲ੍ਹਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਮਲ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਰੀਕ ਕਪੜਾ ॥

ਮਲਮਾ (ਮਾਂ), ਸ:-ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਵਾਜ ਨਾ ਨਿਕਲੇ (ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਪੈਰ), ਸੁੱਕਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਲਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ (ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ ਆਟਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰੋਟੀ) ॥

ਮਲਮਾਸ, ਪੁ:-ਲੌਂਦ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਲਮੇਟ, ਪੁ:—ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਮਾਰੇ, ਜ਼ਬਰਦਸਤ ॥

ਮਲਵਈ ਪੁ:, **ਮਲਵੈਣ (ਨ),** ਸ: — ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੀ ॥

ਮਲਵਈਆ (ਯਾ), ਪੁ:—ਮਲਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਲਵਾ, ਪੁ:—'ਮਲਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਲਵਾਈ, ਸ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਮਲਵਾਣੀ, ਸ:—ਪੋਲ ਪਾਲ, ਕੱਟੇ ਪੋਲ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ॥

ਮਲਾ, ਪੁ:—ਵੱਤ੍ਰਾ ॥

ਮਲਾਇਕ, ਪੁ:-(ਬਹੁ:) ਫਰਿਸ਼ਤੇ ।

ਮਲਾਈ, ਸ:—ਕੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੁੱਧ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਜਮਾਉ ॥

ਮਲਾਈ ਦੀ ਬਰਫ਼, ਸ:-ਮਸ਼ੀਨ ਨਾਲ ਜਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ ਮਿੱਠਾ ਪਾ ਕੇ ॥

ਮਲਾਹ, ਪੁ:—ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਲਾਹੀ, ਸ:—ਮਲਾਹ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ।

ਮਲਾਗੀਰ, ਪੁ:—ਬਦਾਮੀ ਰੰਗ ਦੀ ਇਕ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿੜੀ ॥

ਮਲਾਗੀਰੀ, ਵਿ:—ਮਲਾਗੀਰ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਬਦਾਮੀ ॥

ਮਲਾਮਤ, ਸ:—ਲਾਨਤ, ਫਿਟਕਾਰ, ਝਾੜ, (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਲਿਔਹਰਾ, ਪੁ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦਾ ਮਾਂਮਾ ॥

ਮਲੀ, ਸ:—ਤੇਲ ਦੀ ਮੈਲ, ਇਕ ਮੱਛੀ ਦੀ ਕਿਸਮ, ਮਰਨ ਲੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਖਾਨਾ ॥

ਮਲੀਹ, ਸ:—ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਗੋਹਿਆਂ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਮਲੀਹਦਕ, ਵਿ:—ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਤਾੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਬੁਰਾ ਸਮਝਣ।

ਮਲੀਛ, ਪੁ:—ਦਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਅਤੇ ਜੂਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਲੀਦਾ, ਪੁ:—ਚੂਰੀ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਲੇਲੇ ਦੀ ਉੱਨ ਦਾ ਨਰਮ ਕਪੜਾ ॥
ਵਿ:—ਮਲਿਆ ਹੋਇਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮਲੀਨ, ਵਿ:—ਮੈਲਾ, ਗੰਦਾ, ਧੁੰਦਲਾ ॥

ਮਲੂਕ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸੋਹਣਾ, ਨਾਜ਼ਕ, ਬਾਂਕਾ, ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਮਲੂਕਣੀ, ਸ:—ਸੋਹਣੀ ਤੀਮਤ, ਬਾਂਕੀ ॥

ਮਲੂਮ, ਵਿ:—ਜਾਣੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ।

ਮਲੇਹਸ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਜਾਂ ਗਭਰੂ ਦੀ ਮਾਂਮੀ ॥

ਮਲੇਛ, ਪੁ:, **ਮਲੇਛਣੀ,** ਸ: } ਮੈਲੇ ਲੋਕ, ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁੱਚ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਹੀਂ, ਖਰਾਬ ਆਦਮੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ

ਮਲੇਛ ਭਾਸ਼ਾ, ਸ:—ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਅਰਬੀ, ਫਾਰਸੀ ॥

ਮਲੇਪੰਜ, ਵਿ:—ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ, ਬੁੱਢਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਮਲੇਰ ਭਾਈ, ਪੁ:, **ਮਲੇਰ ਭੈਣ,** ਸ: } ਮਾਮੇ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਮਾਮੇ ਦੀ ਧੀ ।

ਮਲੇਰੀਆ, ਪੁ:—ਖਰਾਬ ਹਵਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ, ਮੌਸਮੀ ਬੁਖਾਰ ॥

ਮੱਲੋ ਮੱਲੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ, ਬਦੋ ਬਦੀ ॥

ਮੱਵਾ, ਪੁ:—'ਮਹੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਵਾਤ, ਵਿ:—ਰੌਸ਼ਨੀ, ਰੌਸ਼ਨ ।

ਮਵਾਤਾ ਤੀ, ਮਵਾਤਾ (ਤੀ) } ਪੁ:, ਸ:—ਬਲਦੀ ਬਲਦੀ ਲੱਕੜੀ ਜਾ ਕਖਾਂ ਦਾ ਮੁੱਠਾ ਆਦਿਕ ॥

ਮਵਾਤਾ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਵਾਤਾ ਬਾਲਣਾ, ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਵੇਸ, ਮਵੇਸੀਆਂ } ਸ:—ਬਵਾਸੀਰ, ਮਮੇਸੀਆਂ ॥

ਮਵੇਸੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਵਾਸੀਰ ਹੈ ।

ਮੜ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੋਏ ਹੋਏ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਯਾਦਗੀਰੀ ਦਾ ਥਾਂ, ਸਮਾਧ, ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਮ ਜਾਂ ਸੋਨਾ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮੜ੍ਹਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਰਣ ਵਿਚ ਤੋਪ ਦੀ ਥਾਂ, ਲੋਥ ॥

ਮੜ੍ਹਾਉਣ, ਪੁ:—ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ।

ਮੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ।

ਮੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਪੱਕੀ ਸਮਾਧ ॥

ਮੜਕ, ਸ:—ਗੱਲ ਦਾ ਢਬ ਬੋਲੀ ਦਾ ਗੁੱਝਾ ਅਰਥ, ਨਖਰਾ

ਮੜਕਣ, ਸ: ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਚੀਂ ਚੀਂ, ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਮੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਦਾ) ਚੀਂ ਚੀਂ ਕਰਨਾ, ਚਟਕਣਾ, ਭੀੜ ਪੈ ਕੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ (ਕਾਗਜ਼ ਦਾ) ॥

ਮੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੜਕਣ ਦੇਣਾ, ਚਟਾਕੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣਾ ।

ਮੜੱਪਣ, ਮੜੱਪੁਣ, } ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾੜਾ ਹੋਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਗਰੀਬੀ, ਖਰਾਬੀ ॥

ਮੜਾਕਾ, ਪੁ:—ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਮੜਕਣ ਦੀ ਜਾਂ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਮਾਰਨਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਮੜਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਬਦਲਣਾ ॥

ਮੜੀਯਲ, ਮੜੀਅਲ } ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਮਾੜਾ ॥

ਮੜੂਆ, ਵਿ:—ਰੋਗ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬਹੁਤ ਲਿੱਸਾ ॥

ਮੜੋਲੀ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਮੰਦਰ (ਦੇਉਤੇ ਦਾ) ॥

ਮੜੋੜਾ, ਮੜੋੜੀ } ਮਰੋੜਾ, 'ੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਂ, ਸ:—ਜਣਨ ਵਾਲੀ, ਪਿਉ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਮਾਈ, ਅੰਮਾ ।

ਮਾਂ ਜਾਇਆ, ਪੁ:—ਸਕਾ ਭਰਾ ॥

ਮਾਂ ਜਾਈ, ਸ:—ਸੱਕੀ ਭੈਣ ॥

ਮਾਂ ਮਹਿੱਟਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਮਾਇਆ, ਸ:—ਪਿੱਛ ਜਾਂ ਨਸ਼ਾਸਤੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਜੋ ਧੋਤੇ ਜਾਂ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਕੇ ਕਪੜੇ ਅਕੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਲਫ, ਮਾਵਾ, ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਭਰਮ, ਭੁੱਲ, ਛਲ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਰਚਨਾ, ਕੁਦਰਤ ॥

ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ, ਵਿ:—ਝੂਠਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਰਮ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਹੈ ॥

ਮਾਈ, ਸ:—ਮਾਂ, ਸਿਆਣੀ ਤੀਮਤ, ਮਾਤਾ, ਬੁੱਢੀ ॥

ਮਾਈ ਡੀਅਰ, ਪੁ:, ਸ:-(ਸੰਬੋਧਨ)—ਹੇ ਮੇਰੇ (ਰੀ) ਪਿਆਰੇ (ਰੀ) (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮਾਈ ਦਾ ਪੁੱਤ (ਲਾ), ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ ਦਰਸ਼ਨੀਕ ਮਨੁੱਖ ।

ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪੁ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੋ) ॥

ਮਾਈਂ, ਸ:—ਇੱਕ ਝਾੜੀ ਖੁਸ਼ਕ ਦੁਆ ॥

ਮਾਈਆਂ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਟਣਾ ਮਲਕੇ ਨ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ (ਪੈਣਾ), ਮੱਠੀ ਅਤੇ ਜੌਂਆਂ ਦੇ ਕਰੜੇ ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ॥

ਮਾਉਂ, ਮਾਊ } ਸ:—'ਮਾਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ, ਮਾਂਸ } ਪੁ:—ਜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਨਰਮ ਹਿੱਸਾ, ਗੋਸ਼ਤ ॥

ਮਾਸ, ਪੁ:—ਮਹੀਨਾ, ਮਾਸ ॥

ਮਾਸ਼, ਪੁ:—'ਮਾਂਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ਼ਕਣ, ਸ:, **ਮਾਸ਼ਕੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਮਸ਼ਕ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਮਾਸਟਰ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਾਸਟਰਾਣੀ, ਸ:—ਉਸਤਾਦਣੀ, ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ॥

ਮਾਸਟਰੀ, ਪੁ:-ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਮਾਸੜ, ਪੁ:—ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ, ਮਾਂ ਦਾ ਭਣਵਈਆ

ਮਾਸਾ, ਪੁ:—ਅੱਠਾਂ ਰੱਤੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲ ॥

ਮਾਸਾ ਕੁ, ਮਾਸਾ ਭਰ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ (ਚੀਜ਼), ਰਤਾ ਕੁ ॥

ਕਦੀ ਮਾਸਾ ਕਦੀ ਤੋਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਕੈਮ ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮਾਸ਼ਾ, ਪੁ:-ਬੰਗਾਲੀ ਬਾਬੂ, 'ਮਾਸ਼ਾ' ਬੀ ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸ਼ਾ ਅੱਲਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਰੱਬ ਸੁੱਖ ਰੱਖੇ, ਇਹ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਂ ਲੱਗੇ॥

ਮਾਸੀ, ਸ:—ਮਾਂ ਦੀ ਭੈਣ, ਡਾਇਣ, ਬਿੱਲੀ ॥

ਮਾਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਮਾਂਹ ਦੀ ਦਾਲਦੇ ਰੰਗ ਦਾ(ਕੱਪੜਾ)॥

ਮਾਸੂਕ, ਮਾਸੂਕੀ } 'ਮਸ਼ੂਕ' 'ਮਸ਼ੂਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸੋਹਸ, ਸ:—'ਮਸੋਹਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਸੇਹੋਰਾ, ਸ:—'ਮਸਿਔਹਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹ, ਪੁ:—ਮਾਘ, ਮਾਂਹ ॥

ਮਾਂਹ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਨਾਜ (ਦਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ), ਮਾਘ ॥
ਅਵ:—ਵਿਚ ॥

ਮਾਂਹਗ
ਮਾਂਹਗਾ } 'ਮਹਿੰਗ' 'ਮਹਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹਜਾ, ਪੁ:—'ਮਾਝਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਹਣੂ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ, ਪੁਰਸ਼, ਮਰਦ ।

ਮਾਹਤਮ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੌਮ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਸੂਰ ਖਾਂਦੀ ਹ, ਅਤੇ ਛੰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ

ਮਾਹਰ, ਵਿ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਚੰਗਾ ਜਾਣੂ ਜਾਂ ਵਾਕਫ਼ ॥

ਮਾਹਲ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੱਸੇ ਨਾਲ ਹਲਟ ਦੀਆਂ ਟਿੰਡਾਂ ਬੱਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਚਰਖੇ ਦੀ ਡੋਰੀ, ਜੌਂਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ॥

ਮਾਹਲ ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਆ ॥

ਮਾਹਲਾ, ਪੁ:
ਮਾਹਲੀ, ਸ: } ਕੱਟਾ, ਕੱਟੀ, ਮਾਂਹ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਮਾਹਾ (ਹਾਂ)
ਮਾਹਿਆਂ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ, ਇੱਕ ਟਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਗਾਹਣ ॥

ਮਾਹਿਓ, ਵਿ:—ਮਹੀਂ ਦਾ (ਦੁੱਧ, ਮੱਖਣ) ॥

ਮਾਹੀ, ਪੁ:—ਮਹੀਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ । ਸੱਜਣ, ਪ੍ਰੀਤਮ ॥

ਮਾਕੜੂ, ਪੁ:—ਮਾਂਹ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਘਾਹ ॥

ਮਾਖਿਓਂ
ਮਾਖੋ } ਸ਼ਹਿਦ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਦੀਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਛੱਤਾ ॥

ਮਾਂਗ, ਸ:—ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਲੀਕ ॥

ਮਾਂਗਨੂੰ
ਮਾਂਗਨੂੰ } ਪੁ:—ਖਟਮਲ, ਮੰਜੇ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਕੀੜੇ ।

ਮਾਂਗਾ, ਪੁ:—ਮੰਗਤਾ, ਫਕੀਰ, ਜੋ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਏ ॥

ਮਾਘ,
ਮਾਂਘ } ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਾਚਸ, ਪੁ:—ਦੀਵਾ ਸਲਾਈ ਦੀ ਡੱਬੀ ॥

ਮਾਛਣ, ਸ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੀ, ਮਾਛੀ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਮਾਛੀ, ਪੁ:—ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਸ਼ਕੀ ॥

ਮਾਜਰਾ, ਪੁ:—ਅਣੋਖਾ ਕਾਂਡ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ ॥

ਮਾਂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ (ਭਾਂਡੇ), ਚਮਕਾਉਣਾ, ਲਿਸ਼ਕਾਉਣਾ ॥

ਮਾਂਜਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਚੂਹੇ ਦਾ ਬਚਾਰਾ, ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ, ਮਾਂਜਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਧੂੜਾ ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਰੇ ॥

ਮਾਂਜਾਰ, ਪੁ:—ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ ॥

ਮਾਜੂ, ਪੁ:—ਝੜਾ ਮਰਦ, ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਮਾਝ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ, ਇਕ ਸੁਰ ॥

ਮਾਂਝ, ਪੁ:—ਮਾਝ ਰਾਗ, ਇਕ ਛੰਦ ।
ਸ:—ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥
ਅਵ:—ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ ।

ਮਾਝਾ
ਮਾਂਝਾ } ਪੁ: ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਡੋਰ ਕੋਂਦੇ ਹਨ, ਲੇਵੀ ਵਿਚ ਸ਼ੀਸ਼ੀਆਂ ਕੁੱਟਕੇ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤੰਗ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਡੋਰ ਉੱਤੇ ਮਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਏ ।
ਵਿ:—ਮੱਝ ਜਾਂ ਮਹਿੰ ਦਾ (ਦੁੱਧ, ਘਿਉ) ॥

ਮਾਝਾ ਸਾਨ੍ਹ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਗੱਭਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਢਾ ।

ਮਾਝੀ, ਪੁ:—ਮੱਝਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਸ:—ਮੱਝ ਦੀ ਖੱਲ (ਕਮਾ ਕੇ ਰੰਗੀ ਹੋਈ) ।
ਵਿ:—ਮੱਝ ਦਾ ॥

ਮਾਟਣਾ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕਦ ਦਾ (ਨਾ ਵੱਡਾ ਨਾ ਛੋਟਾ)

ਮਾਟੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ (ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ) ॥

ਮਾਠੂ, ਵਿ:—ਵਿਚਲੇ ਕਦ ਦਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ।

ਮਾਠੂ ਰੁਲਕੰਦ, ਪੁ:—ਭੁੱਖਾ ਲੰਦਾ ਬਾਲਕ ।

ਮਾਂਡ, ਸ:—ਪਿੰਡ, ਮਾਇਆ, ਸਰੇਸ਼ ॥

ਮਾਂਡਾ, ਵਿ:—ਮੇਰਾ ।

ਮਾਂਢਲ, ਪੁ:—'ਮੰਡਲ' ਵੇਖੋ ।

ਮਾਂਢਾ
ਮਾਂਢੀ } ਵਿ:—ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਮੱਠਾ ।

ਮਾਣ, ਪੁ:—ਆਦਰ, ਲਿਹਾਜ਼, ਘਮੰਡ, ਮੰਣਾਂ ਦਾ ਇਕ [illegible] ॥

ਮਾਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ, ਆਕੜਨਾ ॥

ਮਾਣ ਢਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨਾ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੀ ।

ਮਾਣ ਤਾਣ, ਪੁ:—ਭਰੋਸਾ, ਸਹਾਰਾ, ਆਦਰ ॥

ਮਾਣ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਦਰ ਜਾਂ ਅਦਬ ਕਰਨਾ

ਮਾਣਸ, ਪੁ:—ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਪੁਰਖ ।

ਮਾਣਕ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰਤਨ, ਲਾਲ ।

ਮਾਣਤਾ, ਸ:—'ਮੰਨਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਣੀ, ਸ:—੧੨ ਤੋਂ ੧੬ ਮਣਾਂ ਤੱਕ ਅਨਾਜ ਦਾ ਮਾਪ ॥

ਮਾਣੂ
ਮਾਣੇ } ਸ:—ਬਿੱਲੀ ॥

ਮਾਤ, ਵਿ:—ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੱਧਮ, ਹੌਲਾ ॥
ਸ:—ਮਾਤਾ ॥

ਮਾਤ ਗੰਗਾ, ਸ:—ਗੰਗਾ ਮਾਈ (ਤੀਰਥ) ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਪੇ, ਮਾਲਕ, ਸਹਾਈ ॥

ਮਾਤ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਪਰਲੋਕ ਨਹੀਂ)॥

ਮਾਤਰ
ਮਾਤ੍ਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮਾਪ (ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ = ਤਿਲ ਭਰ)। ਸ:—ਮਤ੍ਰੇਈ॥

ਨ ਮਾਤ੍ਰ = ਨਾਉਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ॥

ਮਾਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਖ਼ਿਆਲ, ਤੋਲ, ਮਿਣ, ਦੁਆ ਦੀ ਖੁਰਾਕ।

ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੁ, ਵਿ:—ਰਤਾ ਕੁ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ।

ਮਾਤਾ, ਸ:—ਮਾਂ, ਦੇਵੀ, ਸੀਤਲਾ, ਮਾਈ, ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ, ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਦੀ ਕੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਮਾਤਾ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਦਾ ਨਾਂ, ਨਕਾਰਾ॥

ਮਾਤਾ ਦੇ ਦਾਗ, ਪੁ:—ਸੀਤਲਾ ਨਿਕਲਨ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਦਾਗ ਰਹਿਣ॥

ਮਾਤਾ ਨਿਕਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਪਿੰਡੇ ਤੇ ਨਿਕਲਣੇ॥

ਮਾਤਾਂ ਪਿਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਪੇ, ਸਹਾਈ, ਮਾਲਕ॥

ਮਾਤਾ ਪੂਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਵੂਹੀ ਪਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਮਾਂਦਗੀ, ਸ:—ਰੋਗ, ਥਕੇਵਾਂ, ਗਰੀਬੀ।

ਮਾਦਾ, ਸ:—ਮਦੀਨ, ਜਨਾਨੀ ਜਾਤ (ਨਰ ਮਾਦਾ)॥

ਮਾਦੋਂ, ਪੁ:—ਹਰ ਸ਼ੈ ਦੀ ਅਸਲ, ਸਮੱਗਰੀ, ਸਮਿਆਨ, ਲਿਆਕਤ॥

ਮਾਧੋ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ॥

ਮਾਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ (ਮੌਜਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ, ਰੰਗ ਆਦਿਕ)॥

ਮਾਨਮੀ
ਮਾਨਵੀਂ } ਸ:—ਚੱਕੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪੁੜ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਲਕੜੀ॥

ਮਾਨੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਣੀ॥

ਮਾਨੁਸ, ਪੁ:—ਮਾਣਸ, ਮਨੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਪੁਰਖ॥

ਮਾਨੂੰ, ਪੁ:—ਬਾਂਸ ਦੀ ਹਰੀ ਡਲੀ॥

ਮਾਨੋ, ਯੋਜਕ:—ਜਾਣੀਂਦਾ, ਜਿਹਾ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ, ਮਿਥ ਲਓ॥

ਮਾਪ, ਪੁ:—ਮਿਣਤੀ, ਨਾਪ, ਮਿਣਨ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ॥

ਮਾਪਕ, ਪੁ:—ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ, ਧੁੱਪ ਘੜੀ ਦਾ ਕੰਡਾ॥

ਮਾਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਣਨਾ, ਨਾਪਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਭਾਲਣਾ॥

ਮਾਪੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਮਾਂ ਅਤੇ ਪਿਉ, ਜਣਦੇ॥

ਮਾਫ਼, ਵਿ:—ਖਿਮਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ (ਦੋਸ਼), ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ (ਜੁਰਮਾਨਾ), ਜਿਸ ਦਾ ਮਸੂਲ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। (ਟੋਲਾ, ਰਕਮ)॥

ਮਾਫ਼ਕ, ਵਿ:—ਮੂਜਬ, ਮੁਤਾਬਕ, ਅਨੁਸਾਰ, ਵਰਗਾ, ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ॥

ਮਾਫ਼ੀ, ਸ਼ਃ—ਖਿਮਾ, ਜੁਰਮਾਨਾ ਹਟਾ ਦੇਣਾ, ਮਸੂਲ ਨਾਂ ਲੈਣਾ, ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਿਲਣਾ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ॥

ਮਾਫ਼ੀ ਹੀਣ ਹਯਾਤ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਭਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਸੂਲ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮਾਫ਼ੀ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਜਿਸਨੂੰ ਮਸੂਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮਾਮਤਾ, ਸ਼ਃ—'ਮੌਮਤਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਮਲਾ, ਪੁਃ—ਗੱਲ, ਕੰਮ, ਵਿਹਾਰ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਮਾਮਲਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਵਰਤਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਮਾਮੋਂ, ਪੁਃ—ਮਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ॥

ਮਾਮੀ, ਸ਼ਃ—ਮਾਮੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਮਾਂ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ॥

ਮਾਯਾ, ਸ਼ਃ—ਮਾਇਆ, ਭਰਮ, ਧਨ, ਦੌਲਤ ॥

ਮਾਯਾ ਧਾਰੀ, ਮਾਯਾ ਵੰਤ } ਵਿਃ—ਬਖ਼ਤਾਵਰ, ਭਰਮ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਮਾਰ, ਸ਼ਃ—ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਸੱਟ, ਕੁਟਾਈ, ਸ਼ਿਕਾਰ, ਲੋਥ, ਰੰਧਾ, ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਸਰਾਪ, ਸੱਪ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਨਿਸ਼ਾਨ (ਜੀ ਮਾਰ ਨੱਕ) ॥

ਮਾਰ ਸੁੱਟਣਾ, ਮਾਰ ਸਿੱਟਣਾ, ਮਾਰ ਸੁਟਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਜਾਨ ਮਾਰਨਾ, ਜਿੰਦ ਕਢ ਲੈਣੀ ॥

ਮਾਰ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਮਾਰ ਕੁੱਟ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ } ਸ਼ਃ—ਲੜਾਈ, ਹੱਥੋ ਪਾਈ ॥

ਮਾਰ ਕੇ ਮਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਤੇ ਆਪ ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਮਾਰ ਖੰਡ, ਵਿਃ—ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ) ।

ਮਾਰ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸਰੀਰ ਕੁਟਾਉਣਾ ॥

ਮਾਰ ਧਾੜ, ਸ਼ਃ—ਲੁੱਟ, ਡਾਕਾ ।

ਮਾਰ ਪੈਣੀ, ਸ਼ਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ।

ਮਾਰ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਭੁੱਲ ਕੇ ਜਾਂ ਕਾਹਲੀ ਵਿਚ ਮਾਰਨਾ ॥

ਮਾਰ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮਾਰ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੱਕ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ ॥

ਮਾਰ ਵੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੌਤ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਸਰਾਪ ਲੱਗਣਾ ॥

ਮਾਰਕਨ } **ਮਾਰਕਾ** } ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਧਾਵਾ ॥

ਮਾਰਕਾ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨ (ਹੱਥੀ ਮਾਰਕਾ ਕਲਮ ਤਰ)।

ਮਾਰਕੀਟ, ਸ:—ਬਜ਼ਾਰ, ਚੌਕ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਡੀ ॥

ਮਾਰਕੀਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ, ਕੋਰਾ ਲੱਠਾ।

ਮਾਰਖੋਰਾ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੰਗਲੀ ਬੱਕਰੀ ॥

ਮਾਰਗ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਪੰਥ, ਧਰਮ ॥

ਮਾਰਚ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸਾਲ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀਨਾ ॥

ਮਾਰਨਾ } **ਮਾਰਨੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਦ ਕੱਢਣਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣਾ ਬਰਬਾਦ ਜਾਂ ਨਿਕੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ (ਭੁੱਖ ਤੇਹ), ਪਕੜਨਾ (ਸ਼ਿਕਾਰ), ਭੋਰਨਾ (ਘੁਣ), ਠਗਣਾ, ਲੁੱਟਣਾ (ਚੀਜ਼), ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ (ਮੰਤ੍ਰ), ਚਲਾਉਣਾ (ਤੀਰ, ਗੋਲੀ), ਦੂਏ ਦਾ ਹੱਕ ਆਪ ਰੱਖ ਲੈਣਾ, ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਕੁਸ਼ਤਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਾਰਫਤ, ਅਵ:—ਰਾਹੀਂ, ਵਸੀਲੇ, ਕਰਕੇ, ਦੁਆਰੇ

ਮਾਰਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਮਾਰਵਾੜ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੇਸ਼।

ਮਾਰਵਾੜੀ, ਪੁ:—ਮਾਰਵਾੜ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮਾਰੀ ਦਿਆਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਾਚਾਰ ਹੋਕੇ, ਬੱਝ ਕੇ ॥

ਮਾਰੀਦਾ, ਵਿ:—ਲਾਚਾਰ, ਸਖਤ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ॥

ਮਾਰੂ, ਵਿ:—ਮੀਂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ (ਧਰਤੀ), ਕੰਮ ਨੂੰ ਤਕੜਾ (ਮਨੁਖ, ਬਲਦ ਆਦਿਕ) ॥

ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ, ਧੌਂਸਾ, ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਮਾਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵਾਸਤੇ, ਕਰਕੇ, ਖਾਤਰ, ਸਬੰਧ ਤੋਂ ॥

ਮਾਰੋ ਮਾਰ, ਸ:—ਜ਼ਬਰ ਦਸਤੀ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜ਼ੋਰਾਵਰੀ ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ॥

ਮਾਲ, ਪੁ:—ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਲਵੇਰਾ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਚੰਗੇ ਚੋਖੇ ॥

ਮਾਲ ਉਡਾਉਣਾਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੇ ਚੋਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਰੁਪਯਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ॥

ਮਾਲ ਦਾਰ } **ਮਾਲ ਵਾਲਾ** } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਹੈ ॥

ਮਾਲ ਮਤਾ, ਪੁ:—ਮਾਲ ਅਸਬਾਬ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ॥

ਮਾਲ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁਰਾਉਣਾ, ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਲੈਣਾ।

ਮਾਲ ਵਕਫ, ਪੁ:—ਧਰਮ ਅਰਥ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਮਾਲਸ਼, ਸ:—ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਤੇਲ ਮਲਣਾ ॥

ਮਾਲ੍ਹ, ਸ:—'ਮਾਹਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲ੍ਹ ਪੂੜਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਰਾ ਪੂੜਾ ॥

ਮਾਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਸੰਢਾ, ਛੋਟਾ ॥

ਮਾਲ ਕੰਗਣੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਆ ॥

ਮਾਲਕ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਹੋਵੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਖੌਂਦ, ਖਸਮ, ਸਾਈਂ, ਹਾਕਮ, ਪਰਮੇਸਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮਾਲਕ ਮਕਾਨ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦਵੇ ॥

ਮਾਲਕਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ॥

ਮਾਲਜ਼ਾਣਾ, ਪੁ:—ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਹੱਕ, ਜੋ ਰਕਮ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ॥

ਮਾਲਕੀ, ਸ:—ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਰਜਾ, ਸਰਦਾਰੀ ।

ਮਾਲਕੀਅਤ, ਸ:—ਮਾਲਕੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ॥

ਮਾਲਕੌਂਸ
ਮਾਲਕੋਂਸ } ਪੁ: ਇੱਕ ਰਾਗ ।

ਮਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਮਾਮਲਾ ॥

ਮਾਲਣ, ਸ:—ਮਾਲੀ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਝਾੜੀ ।

ਮਾਲਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਮਾਲਣੋ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਅਤਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ।

ਮਾਲਮ, ਵਿ:—'ਮਲੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲਵਾ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜਿਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲੁਧਿਆਣੇ ਅਤੇ ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਨਾਭਾ ਜੀਂਦ ਅਤੇ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਹਨ ॥

ਮਾਲਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਾਗੇ ਵਿੱਚ ਮਣਕੇ ਪਰੋਏ ਹਨ, ਕੈਂਠਾ, ਹਾਰ ।

ਮਾਲਾ ਜਪਣੀ ਜਾਂ ਫੇਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦਾ ਨਾਉਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਗਿਨਣਾ ॥

ਮਾਲਾਮਾਲ, ਵਿ:—ਧਨ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ॥

ਮਾਲਿਕ, ਪੁ:—'ਮਾਲਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਲੀ, ਪੁ:—ਬਾਗਬਾਨ, ਫੁਲੇਰਾ, ਬਲਵਾਨ, ਆਸ਼ਕ, ਮੱਝਾਂ ਗਾਂਵਾਂ ਚਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਢਾ ।

ਸ:—ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਬਲਵਾਨ ਦਾ ਇਨਾਮ ॥

ਵਿ:—ਦੌਲਤ ਬਾਰਾ (ਮਾਲੀ ਜ਼ੋਰ) ॥

ਮਾਲੂਮ, ਵਿ:—'ਮਲੂਮ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਾਵਾ, ਪੁ: ਮਾਯਾ, ਕਲਫ, ਦੁੱਧ ਬਹੁਤ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਕਾਯਾ ਹੋਯਾ, ਮਠਿਆਈ ਦੀ ਸਮਗਰੀ, ਸਾਰ, ਦੁਆ ਜਾਂ ਅਮਲ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁਰਾਕ॥

ਮਾੜਾ
ਮਾੜੀ } ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਬੁਰਾ, ਨਿਕੰਮਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ, ਵਿਰਲਾ॥

ਮਾੜਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਵੇ॥

ਮਾੜਾ ਧੀੜਾ, ਵਿ:—ਗਰੀਬ, ਅਨਾਥ, ਨਿਮਾਣਾ॥

ਮਾੜਾ ਮਾੜਾ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਥੋੜਾ, ਹੌਲਾ॥

ਮਾੜਾ ਮੋਟਾ, ਵਿ:—ਹਲਕੇ ਮੁੱਲ ਦਾ, ਸਸਤਾ (ਕਪੜਾ)।

ਮਾੜੀ, ਸ:—ਉੱਚਾ ਘਰ, ਹਵੇਲੀ ਅਟਾਰੀ॥

ਮਾੜੂ, ਵਿ:—'ਮੜੂਆ' ਵੇਖੋ

ਮਿਆਉਂ, ਸ:—ਬੱਲੀ ਦੀ ਬੋਲੀ॥

ਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ।

ਮਿਆਣ, ਸ:—ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਰਖਣਾ, ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਗੱਭਾ॥

ਮਿਆਣ ਭਾਈ, ਪੁ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕ ਰੰਨ ਹੋ॥

ਮਿਆਦ, ਸ:—ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਯਾ ਵੇਲਾ, ਖਾਸ ਵਖਤ॥

ਮਿਆਦੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਲਾ ਠਹਿਰਾਯਾ ਹੋਯਾ ਹੋ॥

ਮਿਆਨਾ, ਪੁ:—ਪਾਲਕੀ, ਡੋਲੀ, ਪੀਨਸ।
ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲਾ॥

ਮਿਆਨੀ, ਸ:—ਪਜਾਮੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਥਾਂ॥
ਵਿ:—ਵਿਚਕਾਰਲੀ॥

ਮਿਆਨੇ, ਅਵ:—ਵਿਚਕਾਰ, ਗੱਭੇ॥

ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ॥

ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੁ:—ਮਿਉਨਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਿੰਬਰ॥

ਮਿਸ, ਪੁ:—ਭਾਂਬਾ॥
ਸ:—ਕੁਆਰੀ ਮੇਮ (ਮਿਸ ਸਾਹਿਬ)।

ਮਿੱਸ, ਸ:—ਮਟਰ ਮਾਂਹ ਛੋਲੇ ਆਦਿਕ ਅਨਾਜ, ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਅਨਾਜ ਮਿਲੇ ਹੋਏ॥

ਮਿੱਸ ਤ੍ਰਿੱਸ
ਮਿੱਸ ਤਿੱਸ
ਮਿੱਸ ਧਿੱਸ } ਸ:—ਕਣਕ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਅਨਾਜ, ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜ॥

ਮਿਸਟਰ, ਵਿ:—ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ॥

ਮਿਸ਼ਟਾਨ, ਪੁ:—ਮਿੱਠਾ, ਮਠਿਆਈ॥

ਮਿਸਤਰ, ਸ:—ਲਕੀਰਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੱਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਡੋਰਾਂ ਤਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ॥

ਮਿਸਤਰੀ
ਮਿਸਤ੍ਰੀ } ਪੁ:—ਵਡਾ ਕਾਰੀਗਰ ਤਰਖਾਣ ਜਾਂ ਰਾਜ॥

ਮਿਸਤ੍ਰੀ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਕਾਰਖਾਨਾ॥

ਮਿਸ਼ਨ, ਪੁਃ—ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜਾਂ ਅਸਥਾਨ ਜਾਂ ਪਰੋਜਨ ॥

ਮਿਸ਼ਨਰੀ, ਪੁਃ-ਭੇਜਿਆ ਹੋਯਾ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਜਾਂ ਪਾਦਰੀ ॥

ਮਿਸਰ, ਮਿੱਸਰ } ਪੁਃ-ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ।

ਮਿਸਰਾਈ, ਸਃ—ਮਿਸਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਸਰਾਣੀ, ਸਃ-ਮਿਸਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ॥

ਮਿਸਰੀ, ਸਃ—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਖੰਡ ਨੂੰ ਜਮਾ ਕੇ ਟਿੱਕੀਆਂ ਆਦਿਕ ਬਣਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥

ਮਿਸਰੀ ਦਾ ਕੁੱਜਾ (ਕੂਜਾ), ਪੁਃ—ਪਿਆਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਮਿਸਰੀ ॥

ਮਿਸਲ, ਸਃ—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਹਾਕਮ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ, ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਜੱਥੇ (ਫੂਲਕੀਆਂ, ਆਦਿਕ) ॥

ਮਿਸਲ ਦਾਰ, ਪੁਃ—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਹਾਕਮ (ਰਾਜੇ ਦੇ ਥੱਲੇ) ॥

ਮਿਸਵਾਕ, ਸਃ—'ਮਸਵਾਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਸਾ, ਮਿੱਸੀ } ਵਿਃ—ਕਣਕ ਛੁੱਟ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਦਾ, ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ, (ਰੋਟੀ, ਟੁਕਰ ਆਦਿਕ), ਤਾਂਬੇ ਦਾ (ਭਾਂਡਾ) ॥

ਮਿੱਸਾਤਿੱਸਾ (ਤ੍ਰਿੱਸਾ), ਮਿੱਸਾ ਧਿੱਸਾ } ਵਿਃ-ਮਿੱਸ ਖਿੱਸ ਦਾ ॥

ਮਿੱਸੀ, ਸਃ—ਤਾਂਬਾ, ਰਤਲੀ ਧਰਤੀ, ਦੰਦ ਕਾਲੇ ਕਰਨ ਦਾ ਧੂੜਾ ॥

ਵਿਃ—ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਨਾਜਾਂ ਦੀ (ਰੋਟੀ) ॥

ਮਿੱਸੀ ਬਾਵਾ, ਪੁਃ—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ॥

ਮਿਹਣਾ, ਪੁਃ—'ਮੇਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਹਤਰ, ਪੁਃ—ਚੂਹੜਾ, ਭਮਿਆਰ। ਕਿਸੇ ਜਾਤ ਦਾ ਪੈਂਚ ॥

ਮਿਹਤਰਣੀ, ਮਿਹਤਰਾਣੀ } ਸਃ—ਚੂਹੜੀ, ਭਮਿਆਰੀ।

ਮਿਹਤਰੀ, ਸਃ—ਮਿਹਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਮਿਹਨਤ, ਸਃ—ਜ਼ੋਰ ਲਾਕੇ ਜਾਂ ਦਿਲ ਦੇਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਖੇਚਲ, ਜਤਨ, ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ, ਪਰਵਾਹ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਹਨਤ ਮਜੂਰੀ, ਸਃ—ਹੱਥ ਦਾ ਕੰਮ, ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਮਿਹਨਤ ਬਰ (ਵਰ) ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਪੁਃ—ਕੰਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜੋ ਰਕਮ ਮਿਲੇ, ਮਜੂਰੀ ॥

ਮਿਹਨਤੀ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਵਾਲਾ, ਮਜੂਰ ॥

ਮਿਹਰ, ਸਃ—ਦਯਾ, ਕਿਰਪਾ, ਤਰਸ, ਫ਼ਜ਼ਲ, ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਵਾਣ } ਵਿਃ—ਮਿਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਦੋਸਤ, ਸੱਜਣ ॥

ਮਿਹਰ ਬਾਣਗੀ (ਬਾਣੀ),
ਮਿਹਰ ਵਾਣਗੀ (ਵਾਣੀ), } ਸ:—ਦਯਾ, ਕਰਮ, ਲਿਹਾਜ (ਕਰਨੀ) ॥

ਮਿਹਰੰਮਤ, ਸ:—ਕਰਮ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ ॥

ਮਿਹਰੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਤੀਵੀਂ, ਮਹਿਰੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛਡੀ ਹੋਈ ਗਊ ॥

ਮਿਹਰੂ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮਹੀਂ ਦਾ ॥

ਮਿਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ।

ਮਿਹੜ, ਸ:—'ਮੇਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਓਲ੍ਹੇ ਹੋਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦਵਾ ਲੈਣਾ ॥

ਮਿਕਦਾਰ, ਸ:—ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ, ਮਾਪ, ਤੋਲ, ਨਿਰਖ ॥

ਮਿਕਦਾਰਾ, ਪੁ:—ਹਾਥੀ ॥

ਮਿੱਕਰ, ਸ:—ਗੁੜ ਲੂਣ ਆਦਿਕ ਦੀ ਡਲੀ ॥

ਮਿਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਖ ਕੇ ਜੀ ਬੁਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿਚਕਣਾ
ਮਿਚਰਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜੋ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ॥

ਮਿਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਰਨਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਕੁਮਲਣਾ ॥

ਮਿਚਦਾ, ਵਿ:—ਮੇਚ ਦਾ, ਮਰਯਾਦਾ ਦਾ, ਜਿੰਨਾ ਮੇਉ ਸਕੇ ।

ਮਿਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਚਾਉਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਛੱਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—'ਮੱਛਰਿਆ ਹੋਇਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਜ, ਸ:—ਮਿੱਝ, ਮਗਜ਼, ਗੁੱਦਾ ॥

ਮਿਜਮਾਨ, ਪੁ:—ਪਰਾਹੁਣਾ, ਜੁਆਈ ॥

ਮਿਜਮਾਨਣੀ, ਸ:—ਪਰਾਹੁਣੀ ॥

ਮਿਜਮਾਨੀ, ਸ:—ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਜਿਆਫ਼ਤ ॥

ਮਿੱਝ
ਮਿੰਝ } ਸ:—ਮਗਜ਼, ਗੁੱਦਾ ॥

ਮਿੱਝ ਕੱਢਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਔਖ ਕਰਨਾ ।

ਮਿੰਟ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਵਖਤ, ਘੰਟੇ ਦਾ ਸੱਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਢਾਈ ਪਲ ॥

ਮਿਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਬੁੱਝਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣਾ, ਮੱਧਮ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝਾਉਣਾ, ਮਲ ਸੁੱਟਣਾ, ਮਲ ਕੇ ਉਡਾ ਦੇਣਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ॥

ਮਿਟਾਊ, ਵਿ:—ਮਿਟਾਉਣ ਜੋਗਾ ॥
ਪੁ:—ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਮਿੱਟੀ, ਸ:—ਖਾਕ, ਧੂੜ, ਸੁਆਹ, ਖੇਹ, ਧਰਤੀ, ਗਲੀ ਸੜੀ ਚੀਜ਼, ਲੋਥ ॥

ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਸ ਹੋਣਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲ ਲਾਉਣੀ, ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਹੋਣਾ, ਇੱਜ਼ਤ ਉਤਰਨੀ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਤੇਲ ਜੋ ਲੈਂਪਾਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਬਲਦਾ ਹੈ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਮਾਧੋ, ਵਿ:—ਮੂਰਖ, ਭੂੰਨ ਬੁੱਧੂ ॥

ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਸਸਤਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ, ਮੁੜ ਨਾ ਉਥੱਲਣਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਹੋ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ॥

ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੈਲਾ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿੱਠਤ, ਸ:—ਮਿਠਾਸ, ਮਿੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ ॥

ਮਿਠ ਬੋਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜੋ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲੇ ॥

ਮਿਠਲੂਣਾ, ਵਿ:—ਘੱਟ ਲੂਣ ਵਾਲਾ, ਫਿੱਕਾ, ਬੇਸੁਆਦ ॥

ਮਿੱਠਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਚੰਗਾ ਸੁਆਦ, ਮਧੁਰ, ਥੋੜ੍ਹਾ (ਲੂਣ), ਤਾਜ਼ਾ, ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ, ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼, ਇਕ ਫਲ ਮਿੱਠੇ ਰਸ ਵਾਲਾ, ਸੰਖੀਆ, ਮੋਹਰਾ, ਸ਼ਰਬਤ ॥

ਮਿੱਠਾ ਸਮਾਂ, ਪੁ:—ਜਦੋਂ ਕਾਲ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮਿੱਠਾ, ਪੁ:—ਖੰਡ ਸ਼ੱਕਰ ਆਦਿਕ ਮਿੱਠੀਆਂ ਸ਼ੈ ॥

ਮਿੱਠਾ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਮਿੱਠਾ ਤੇਲੀਆ
ਮਿੱਠਾ ਵੈਦੀਆ } ਪੁ:—ਇਕ ਬੜਾ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਰਸ ਵਾਲਾ ਵਿਲੈਤੀ ਪਾਣੀ ॥

ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਸੋਹਣੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮਿੱਠਾ ਛੱਤ, ਪੁ:—'ਪੂਰਲੀ ਪਾਉਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮਿੱਠਾ, ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜੇਹਾ ਮਿੱਠਾ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮੂੰਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਠੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ ॥

ਮਿੱਠਾ ਮੂੰਹ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਠਿਆਈ ਖੁਆਉਣੀ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ ॥

ਮਿੱਠੇ ਪਿਆਰੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:), ਸੱਜਣ, ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਮਿਠਾਈ
ਮਿਠਾਸ } ਸ:—ਮਿੱਠਤ, ਮਿੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਮਿਠਿਆਈ, ਸ:—'ਮਠਿਆਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਠੀ, ਵਿ:—ਮਧੁਰ, ਸੁਆਦਲੀ ॥
ਸ:—ਚੁੰਮੀ ॥

ਮਿੱਠੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਨਰਮ ਬਾਤ, ਚੰਗਾ ਬਚਨ

ਮਿੱਠੀ ਗਾਚਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਭੂਰੇ ਜੇਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਨਰਮ ਮਿੱਟੀ ।

ਮਿੱਠੀ ਛੁਰੀ, ਸ:—ਸਜਨਾਈ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਵੈਰ ॥

ਮਿੱਠੀ ਬੋਲੀ, ਸ:—ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਮਿੱਠੀ ਮਾਰ, ਸ:—ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜੋ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਮਿੱਢੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ।

ਮਿਡਲ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਦਰਜਾ, ਉਸ ਦਰਜੇ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ॥

ਮਿਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਕਰੀ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿਣਤੀ, ਸ:—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਾਪ ॥

ਮਿਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤਾ ਲੈਣਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਕੇਡੀ ਕੁ ਹੈ, ਮਾਪਣਾ ॥

ਮਿਣਮਿਣ, ਸ:—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਸੁਸਤੀ ।

ਮਿਣਮਿਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਤੁਰਨਾ ।

ਮਿਣਮਿਣਾਟ, ਸ:—ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼, ਢਿੱਲ ਮੱਠ ॥

ਮਿਣਵਾਉਣਾ, ਮਿਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਣਵਾਈ, ਮਿਣਾਈ } ਸ:—ਮਿਣਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਮਿੱਤ, ਮਿਤ੍ਰ } ਪੁ:—ਦੋਸਤ, ਯਾਰ, ਸੱਜਣ, ਬੇਲੀ, ਸਾਥੀ, ਹਮੈਤੀ ।

ਮਿਤ੍ਰ ਧ੍ਰੋਹ, ਪੁ:, **ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਰ,** ਸ: } ਸੱਜਣ ਬਣਕੇ ਜੋ ਵੈਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਮਿਤ੍ਰਤਾ, ਮਿੱਤ੍ਰਤਾਈ, ਮਿਤਰਾਈ } ਸ:—ਦੋਸਤੀ, ਮਹੱਬਤ, ਵਾਕਫੀ, ਯਾਰੀ ।

ਮਿਤਰਾਣੀ, ਸ:—ਚੁੰਨ੍ਹੀ, ਹਮਿਆਰੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰਾਨਾ, ਸ:—ਮਿਤ੍ਰਤਾ, ਦੋਸਤੀ, ਯਾਰੀ, ਮਹੱਬਤ, ਸਜਨਾਈ ॥

ਮਿਤੀ, ਸ:—ਦਿਨ, ਤਰੀਕ, ਮਹੀਨੇ ਦੇ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਿਆਜ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਹੀਨਾ, ਬਿਆਜ, ਦਸਤੂਰੀ ॥

ਮਿਤੀ ਕੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਵਿਚੋਂ ਕਾਟ ਕੱਢ ਲੈਣੀ ॥

ਮਿਤੀ ਪੁੱਗਣੀ, ਮਿਤੀ ਪੁੱਜਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਰੁਪਏ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦਿਨ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ।

ਮਿਤੀ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਰੁਪਏ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਥ, ਸ:—ਸਲਾਹ, ਜੁਗਤ, ਤਜਵੀਜ਼, ਵਿਚਾਰ ।

ਮਿਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ, ਥਾਪਣਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਮੰਨ ਲੈਣਾ, ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨੀ, ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮਥਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨਾਉਣਾ, ਰਖਾਉਣਾ, ਤਦਬੀਰ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿੱਥਿਆ, ਮਿੱਥਯਾ ਸ:—ਝੂਠ, ਕੂੜ ॥ ਵਿ: ਝੂਠਾ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਾਸੇ ॥

ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦ (ਵਾਦ), ਪੁ:—ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦਣ (ਵਾਦਣ), ਸ: **ਮਿੱਥਿਆ ਬਾਦੀ (ਬਾਦੀ),** ਪੁ: ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ ॥

ਮਿੱਦ, ਪੁ:, ਸ:—ਪਲ, ਮਿੰਦ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਮਿਦਾਰੀ, ਪੁ:—'ਮਦਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਿਲਾਉਣਾ, ਰਲਾਉਣਾ, ਲਤਾੜਨਾ, ਭੰਨ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮਿਧਵਾਉਣਾ, ਮਿੱਧਵਾਉਣਾ, ਮਿਧਾਉਣਾ, ਮਿੱਧਾਉਣਾ ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਧਣ ਦੇਣਾ, ਮਿਧਣ ਦਾ ਕਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਨਦ, ਪੁ:—'ਮਿੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਨਤ, ਮਿੰਨਤ ਸ:—ਤਰਲਾ, ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ (ਮਿਨਤਾਂ ਕਰਨਾ)॥

ਮਿੰਨਤ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮਿੰਨਤ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਮਿੰਨ੍ਹਾਂ, ਵਿ:—ਧੁੰਧਲਾ, ਮੱਧਮ, ਹਲਕਾ, ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਂਦਾ, ਮੀਸਣਾ ॥

ਮਿੰਬਰ, ਪੁ: **ਮਿੰਬਰੀ,** ਸ: 'ਮੇਂਬਰ' 'ਮੇਂਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਮਹਾਰ, ਪੁ:—ਨਹਿਰ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਮਿਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੱਕਰੀ ਜਾਂ ਭੇਡ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ॥

ਮਿਰਗ, ਪੁ:—ਹਰਨ, ਸ਼ੇਰ, ਕੋਈ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਮਿਰਗ ਛਾਲਾ, ਸ:—ਮਿਰਗ ਦੀ ਖੱਲ ਜੋ ਵਿਛਾ ਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਮਿਰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ, ਸ: -ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ ਜੋ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਚਮਕ ਕੇ ਦੂਰੋਂ ਐਉਂ ਦਿੱਸਦੀ ਹੈ ਜਾਪਦਾ ਉੱਥੇ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਮਿਰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾ ਜਲ, ਪੁ:—ਮਾਯਾ ਦਾ ਛਲ, ਜੋ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਾਸੇ ॥

ਮਿਰਗ ਨੈਣਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਖ ਮਿਰਗ ਵਰਗੀ ਹੈ ।

ਮਿਰਗ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਮਿਰਗਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸ਼ੇਰ

ਮਿਰਗਾਨ, ਪੁ:—ਮਿਰਗ ਛਾਲਾ, ਮਿਰਗ ਦੀ ਖਲ ।

ਮਿਰਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਪੈਰ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਝੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਪੇਂਡੀ)॥

ਮਿਰਚ, ਸ:—ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੀ ਜਾਂ ਤਲਖ ਚੀਜ਼ । ਇਹ ਦੋ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਕਾਲੀ, ਜੋ ਕਾਲੇ ਪੀੜੇ ਦਾਣੇ ਵਰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਛਿੱਲੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਬੀਜ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ॥

ਮਿਰਚਾਂ ਲੜਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਖਿਝਣਾ, ਗੱਲ ਚੁੱਭਣੀ ॥

ਮਿਰਚਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਪੌਦੇ ਦਾ ਬੀ, ਦਸਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ ॥

ਮਿਰਚੀਆ ਗੰਦ, ਪੁ:—ਖਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਥੋਲ ॥

ਮਿਰਜਈ, ਸ:—ਲੰਮੀਆਂ ਮੋਹਰੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਕੁੜਤੀ ॥

ਮਿਰਜ਼ੰਗੀ, ਪੁ: ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ ॥

ਮਿਰਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਅਮੀਰ ਜ਼ਾਦਾ, ਸ਼ਹਜ਼ਾਦਾ, ਮੁਗਲ, ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਆਸ਼ਕ ॥

ਮਿਰਜ਼ਾ ਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਰਜ਼ਾ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ॥

ਮਿਰਤ, ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ ॥

ਮਿਰਤ ਲੋਕ, ਪੁ:—ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਧਰਤੀ ॥

ਮਿਰਤਕ, ਵਿ:—ਮੁਰਦਾ, ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮਿਰਦਾਹ, ਪੁ:—ਪੰਚ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਰਾਖਾ ॥

ਮਿਰਦੰਗ
ਮਿਰਦੰਗੀ (ਗੀਆ) } 'ਮਰਦੰਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਮਿਰੀ, ਸ:—ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਪੀੜ, ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਗਰਮੀ, ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੀ ਡੁੱਬ ਜਾਣਾ ॥

ਮਿਰਾਸ
ਮਿਰਾਸਣ
ਮਿਰਾਸੀ } 'ਮਰਾਸ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਾਜ, ਪੁ:—'ਮਰਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਰਚ, ਸ:—'ਮਿਰਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਮਿਲਕ, ਸ:—ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਮਿਰਾਸ ॥

ਮਿਲਕਣ, ਸ:
ਮਿਲਕੀ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਕ ਮਿਲੇ ॥

ਮਿਲਕੱਯਤ, ਸ:—ਮਾਲਕੀਅਤ, ਆਪਣੀ ਭੌਂ ॥

ਮਿਲਖ
ਮਿਲਖਣ
ਮਿਲਖੀ } 'ਮਿਲਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਮਿੱਲਤ, ਸ:—ਮੇਲ, ਦੋਸਤੀ, ਮਹੱਬਤ, ਨੇਹੁੰ ॥

ਮਿੱਲਤਣ, ਸ:
ਮਿੱਲਤੀ, ਪੁ: } ਦੋਸਤ, ਸਾਥੀ, ਮੇਲੀ, ਵਾਕਫ਼ ॥

ਮਿਲਨਸਾਰ, ਵਿ:—ਮੇਲ ਗੇਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਮਹੱਬਤੀ ॥

ਮਿਲਨਸਾਰੀ, ਸ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਮਹੱਬਤ, ਮਿਲਣ ਦੀ ਚਾਹ ॥

ਮਿਲਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਏਕਾ ਕਰਨਾ, (ਦੂਜੇ) ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਰਲਣਾ, ਸੰਗ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਜੱਫੀ ਪਾਉਣਾ, ਇੱਕੋ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ, ਮੇਲ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਥਣਾ, ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ, ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ (ਗਊ ਦਾ) ॥

ਮਿਲਨੀ, ਸ:—ਮੁਲਾਕਾਤ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁੜਮਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਕਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਜੋ ਰੁਪਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁੰਡੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਨ (ਕਰਨੀ) ।

ਮਿਲਾਉ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਲਾ ਕੇ ਇਕ ਦੂਆ ਬਨਾਉਣੀ, ਖੋਟ, ਦੂਜੇ ਵਰਗਾ ਹੋਣਾ, ਮਿੱਥਣਾ ॥

ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਲਾਉਣਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ, ਠੀਕ ਕਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ, ਵੇਖਣਾ ਕਿ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੂਜੀ ਵਰਗੀ ਹੈ; ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਮਿਲਾਊੜਾ, ਪੁ:—ਮਿਲਨਸਾਰ, ਮਿਲਾਪੜਾ ॥

ਮਿਲਾਈ, ਸ:—ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ॥

ਮਿਲਾਪ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਕੱਠ, ਏਕਾ, ਸੰਗਤ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਸੁਲ੍ਹਾ ॥

ਮਿਲਾਪਣ, ਸ:
ਮਿਲਾਪੜਾ, ਪੁ:
ਮਿਲਾਪੀ, ਪੁ:
} ਜੋ ਮਿਲਾਪ ਰੱਖੇ, ਜੋ ਪੱਕਾ ਸਾਥ ਦੇਵੇ, ਮਿਲਨਸਾਰ, ਮਹੱਬਤੀ ॥

ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸਨ ॥

ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਭਰਤ ਮਿਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਬਨਬਾਸ ਕੱਟਕੇ ਜਦੋਂ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ।

ਮਿਲੇਛ
ਮਿਲੇਛਣੀ
} 'ਮਲੇਛ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਮਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੁੱਟ ਪੈਣਾ (ਪਿਸ਼ਲ ਦਾ ਸਿਰਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਮਿੜੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮਿਕਣਾ ਅਤੇ ਮਿੜਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਆਂ, ਪੁ:—ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਮਾਲਕ, ਖੌਂਦ, ਪੇਉ, ਬੂਹੀ ਕੂਹਾਂ, ਰਾਜਪੂਤ ਰਈਸ ॥

ਮੀਆਂ ਜੀ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ ਵਾਸਤੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ ।

ਮੀਆਂ ਬੀਬੀ, ਪੁ:, ਸ:—ਵਹੁਟੀ ਗਭਰੂ, ਤੀਵੀਂ ਖੌਂਦ ।

ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ, ਪੁ:—ਤੋਤਾ, (ਮੁਸਲਾਂ ਕੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੀਸਣਾ, ਵਿ:—ਕੱਬਾ, ਚੁੱਪ ਗੜੁੱਪ, ਜੋ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਮਚਲਾ ॥

ਮੀਂਹ
ਮੀਂਹੀਂ
} ਪੁ:—ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ॥

ਮੀਂਹਦੀ, ਸ:—'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਂਗ
ਮੀਂਗਣ (ਨਾ)
ਮੀਂਙਣ } ਸ:—ਬੱਕਰੀ ਊਠ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਟਾ ॥

ਮੀਚ, ਸ:—ਮੌਤ, ਕਾਲ, ਨਾਸ ॥

ਮੀਚਕਣਾ
ਮੀਚਕਾ
ਮੀਚੁਕਾ } ਪੁ:—'ਮਿਚਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਮੀਟਣਾ ॥

ਮੀਜ਼ਾ, ਸ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਮਰਜ਼ੀ, ਮਨੋਰਥ, ਵਿਰਲਾ ਕੱਦ ॥

ਮੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਮੀਚਣਾ, ਭੀੜਨਾ ॥

ਮੀਟਿੰਗ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਜੋੜ ਮੇਲ ॥

ਮੀਂਡ, ਸ:—ਸਿਤਾਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਰੋਕੀ

ਮੀਂਡਕ
ਮੀਂਡੁਕ } ਪੁ:—ਡੱਡੂ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਲ ਦਾ ਜੀਵ।

ਮੀਂਡ੍ਹਕੀ, ਸ:—ਕਈ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ॥

ਮੀਢਾ
ਮੀਂਢਾ } ਪੁ:—ਛੇਲੂ, ਭੇਡ ਦਾ ਨਰ, ਮੇਢਾ ॥

ਮੀਢੀ
ਮੀਂਢੀ } ਸ:—ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਗੁੰਦੀ ਹੋਈ ਲਟ ॥

ਮੀਣਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬਲਦ ਜਾਂ ਸਾਨ੍ਹ ਦੇ ਸਿੰਗ ਹਿਠਾਂਹ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਣ, ਝੂਠਾ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਲ ਦੀ ਉਲਾਦ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੀਣਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਪੁ:—ਜ਼ਨਾਨਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਜੋ ਬਜ਼ਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਸੈਲ ਵਾਸਤੇ ਸਜੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਥਾਂ ਥਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਬ ਵਸਤਾਂ ਰਖੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਮੀਣੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਗਊ ਦੇ ਸਿੰਗ ਹਿਠਾਂਹ ਨੂੰ ਮੁੜੇ ਹੋਣ।

ਮੀਤ, ਪੁ:—ਮਿਤ੍ਰ, ਦੋਸਤ, ਸੱਜਣ ॥

ਮੀਤਾਂ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕਾਠ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮੀਂਧੀ, ਸ:—'ਮਾਂਹਦੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੀਨ, ਸ:—ਮੱਛੀ, ਇਕ ਰਾਸ ॥

ਮੀਨ ਮੇਖ, ਸ:—ਹੇਰਫੇਰ, ਫਰਕ, ਹੁੱਜਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੀਨਾਕਾਰ, ਪੁ:—ਮੀਨਾਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੀਨਾਕਾਰੀ, ਸ:—ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਉੱਤੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੰਮ, ਗੁਲਕਾਰੀ ॥

ਮੀਮਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਵੱਛਾ, ਨਿੱਕਾ ਬਾਲਕ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ)।

ਮੀਮੀ, ਸ:—ਛੋਟੀ ਵੱਛੀ, ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ, ਨਿੱਕੀ ਬਕਰੀ, ਗਊ, ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਥਣ ਜਾਂ ਮੰਮੀ (ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੀਰ, ਪੁ:-ਸਰਦਾਰ, ਪੈਂਚ, ਸੱਯਦ, ਮਿਰਾਸੀ ॥ ਸ:-ਕੌਡਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਜੋ ਕਈਆਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਫੁੰਡਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰ, ਪੁ:-ਸ਼ਕਾਰ ਵਾਲੇ ਜਨੌਰਾਂ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਵੱਡਾ ਸ਼ਕਾਰੀ ।

ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰਣ
ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰੀ } ਸ:—ਮੀਰ ਸ਼ਕਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ।

ਮੀਰ ਜਾਦਾ, ਪੁ:
ਮੀਰ ਜਾਦੀ, ਸ: } ਅਮੀਰ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਮਿਰਾਸੀ ॥

ਮੀਰ ਬਹਿਰ, ਪੁ:—ਘਾਟ ਦਾ ਦਰੋਗਾ, ਬੇੜ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਮੀਰ ਬਹਿਰੀ, ਸ:—ਘਾਟ ਦਾ ਮਸੂਲ, ਘਾਟ ਜਾਣ ਦਾ ਭਾੜਾ ॥

ਮੀਰ ਮੁਨਸ਼ੀ, ਪੁ:-ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਜਾਂ ਉਰਦੂ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਵੱਡਾ ਸਕੱਤ੍ਰ ॥

ਮੀਰਾਂ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਰੱਬ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ॥

ਮੀਰਾਸਣ
ਮੀਰਾਸੀ } 'ਮਰਾਸਣ' ਵੇਖੋ

ਮੀਰੀ, ਪੁ:, ਸ: -ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੋਹਰੇ ਰਹਿ ਮੀਰ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਛੂੰਹੇ, ਸੁਗਾਵੀ ਮਨੁੱਖ, ਪਿੱਠ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੀ ਮਿੱਝ ॥

ਮੀਲ, ਪੁ:—ਪੌਣਾ ਕੁ ਕੋਹ, ੧੭੬੦ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ ॥

ਮੁਅੱਲਮ, ਪੁ:—ਉਸਤਾਦ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਅੱਲਮੀ, ਸ:—ਮੁਅੱਲਮ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਦਰਜਾ ॥

ਮੁਆਵਜ਼ਾ
ਮੁਆਤਾ
ਮੁਅੱਤਾ } ਪੁ:—'ਮਵਾਜ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਆਫ਼ਕ
ਮੁਆਮਲਾ } 'ਮਾਫ਼ਕ' ਅਤੇ 'ਮਾਮਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਸ਼ਕ, ਸ:—ਬੋ, ਗੰਧ, ਮਹਿਕ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਅੰਬਰ, ਪੁ:—ਕਸਤੂਰੀ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਕਪੂਰ, ਪੁ:—ਕਪੂਰ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਪੈਣਾ (ਣੀ), ਕ੍ਰਿ:-ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲਣੀ, ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨ ਲਗਣੀ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ) ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਬੇਦ, ਪੁ:—ਬੇਦ ਮੁਸ਼ਕ ॥

ਮੁਸ਼ਕ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ: -ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੁਸਕਣ, ਪੁ:
ਮੁਸਕੀ, ਸ: } ਕਾਲਾ (ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ), ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੈਲ ।

ਮੁਸ਼ਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸ਼ਕ ਹੋਣੀ, ਮੁਸ਼ਕ ਛੱਡਣੀ, ਵਧਣਾ ਫੁੱਲਣਾ, ਸੋਭਾ ਹੋਣੀ, ਜੁਆਨੀ ਚੜ੍ਹਨ ਲਗਣੀ ॥

ਮਸ਼ਕਣੀ, ਸ:—ਹਿੰਗ ॥

ਮੁਸ਼ੱਕਤ, ਸ:—ਮਿਹਨਤ, ਜਤਨ, ਪੌਰਸ਼, ਔਖ ॥

ਮੁਸ਼ਕਲ, ਵਿ:—ਔਖਾ, ਕਠਨ, ਬਿਖੜਾ ॥
ਸ:—ਔਕੜ, ਤਕਲੀਫ਼ (ਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ, ਬਣਨੀ)॥

ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਸਾਨ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਹੋਣਾ ।

ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖਾ ਬਣਾ ਦੇਣਾ

ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੁਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਔਖ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ ।

ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖੇ ਹੋਣਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝਣਾ ।

ਮੁਸਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— [illegible] ਹੱਸਣਾ ॥

ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਸ:—ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ।

ਮੁਸਰਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮ ਜਾਂ ਸੂਤੀ ਕਪੜਾ, [illegible] ।

ਮੁਸ਼ਕਾਂ, ਸ:-(ਬਹੁੰ:) ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਕੜੀਆਂ, [illegible] (ਦੇਣੀਆਂ, ਬੰਨ੍ਹਣੀਆਂ) ॥

ਮੁਸ਼ਕਿਆਰਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖੁਰੀ ਮੁਸ਼ਕ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਮੁਸ਼ਕੀ, ਵਿ:-ਕਾਲਾ (ਘੋੜਾ, ਜਨੌਰ ਆਦਿਕ) ॥

ਮੁਸ਼ਟੰਡ
ਮੁਸ਼ਟੰਡਾ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ ਪਰ ਮੂਰਖ, ਲੁੱਚਾ ॥

ਮੁਸਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੇਸ਼ਮ ਵਿਚ ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ॥

ਮੁਸਤਾਕ, ਵਿ:—ਅਭਿਲਾਖੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮੁਸੱਦਰ
ਮੁਸੱਦਸ } [illegible] ਦਾ ਕਮਾਹ ਵਿਚ [illegible] ਸਕਦੀ ਹਾ ॥

ਮੁਸੱਦੀ, ਪੁ:—ਇਲਮ ਵਾਲਾ, ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਵੱਡਾ ਮਨਸ਼ੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੁਝ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਮੁਸੱਬਰ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌੜੀ ਦੁਆ ॥

ਮੁਸਮੀ, ਸ:—ਅਦਰਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪੀੜ ਹੋਵੇ [illegible]

ਮੁਸਲੱਕੜ
ਮੁਸਲੱਂਡਾ (ਡੀ)
ਮੁਸਲੱਟਾ } ਵਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ [illegible]

ਮੁਸੱਲਮ, ਵਿ:—ਪੂਰੀ (ਗੋਲ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ [illegible], ਪੂਰਾ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ, ਸ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਹਬ, ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ, ਸੁੰਨਤ ॥
ਵਿ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ॥

ਮੁਸਲਾ, ਪੁ:
ਮੁਸਲੀ, ਸ: } ਮੁਸਲਮਾਨ, ਮੁਸਲਮਾਨਣੀ, (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਮੁਸੱਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦਰੀ ਉੱਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀਏ ਹਨ, ਨਮਾਜ਼ ਦੀ ਥਾਂ, ਭਿਰਾਈਆਂ ਦਾ ਬੈਂਡਾ।

ਮੁਸਵਦਾ, ਪੁ:—'ਮਸੌਦਾ' ਵੇਖੋ

ਮੁਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਜਾਂ [illegible] ਪਾਸ ਬੈਠਣ ਉਠਣ ਵਾਲਾ ਅਹੁਲਕਾਰ [illegible] ਸਲਾਹਕਾਰ॥

ਮੁਸਾਹਬੀ, ਸ:—ਮੁਸਾਹਬ ਦਾ ਦਰਜਾ ਅਤੇ ਕੰਮ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਪੁ:—ਰਾਹੀ, ਪੈਂਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਤ੍ਰੀ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਠਹਿਰਨ, ਸਰਾਂ॥

ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ, ਸ:—ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ, ਜਾਤ੍ਰਾ, ਦੂਰ [illegible] ਥਾਂ ਫਿਰਨਾ॥

ਮੁਸੀਬਤ, ਸ:—ਦੁੱਖ, ਔਖ, ਬਿਪਤਾ (ਪਲੀ)॥

ਮੁਸੂਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਅਨਾਜ, ਮਸਰ॥

ਮੁਸੂੜਾ
ਮੁਸੂੜਾ } ਪੁ:—'ਮਸੂੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਹਸੀ
ਮੁਹਤੀ } ਸ:—[illegible] ਮੁੱਢ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਅਰੰਭ।

ਮੁਹਕਮ, ਵਿ:—ਪੱਕਾ, ਤਕੜਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ॥

ਮੁਹਕਮ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹੋਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲ ਦਾ ਕੰਮ ਰਹਿਣਾ॥

ਮੁਹੱਬਤ, ਸ:—'ਮਹੱਬਤ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹੱਬਤੀ, ਵਿ:—ਮਹੱਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਮੁਹੰਮਦੀ, ਪੁ:—ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ॥

ਮੁਹਰ, ਸ:—'ਮੋਹਰ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹਰਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਤਾਪ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਕਦੇ ਨਾਂ ਉਤਰੇ, ਅੱਠਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਪ।

ਮੁਹਤੱਰ, ਪੁ:—ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਮਨਸ਼ੀ, ਘਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਮੁਖੀਆ, ਕਿਸੇ ਮਹਕਮੇ ਵਿਚ ਜੋ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇ।

ਮੁਹਤੱਰੀ
ਮੁਹੱਰੀ } ਸ:—ਮੁਹੱਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਦਰਜਾ।

ਮੁਹਰਾ
ਮੁਹਰੀ
ਮੁਹਰ } 'ਮੋਹਰਾ' 'ਮੋਹਰੀ' 'ਮੋਹਰ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਹਟਲ, ਪੁ:—'ਮਹਟੱਲ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਹਲਤ, ਸ:—ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮਾਂ, ਵੇਹਲ, ਛੁੱਟੀ, ਵਖਤ॥

ਮੁਹਲਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ [illegible] ਦਾ ਦੂਜਾ, [illegible] ਛੱਲੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਲੱਕੜ॥

ਮੁਹਲੇ ਧਾਰ, ਵਿ:—ਜ਼ੋਰ ਦਾ, ਮੋਟੀ ਧਾਰ ਵਾਲਾ (ਮੀਂਹ)॥

ਮੁਹੱਲਾ, ਪੁ:—ਮਹੱਲਾ, ਗਲੀ, ਕੂਚਾ॥

ਮੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁਟਾਉਣਾ, ਲੁੱਟੇ ਜਾਣਾ।

ਮੁਹਾਉਰਾ, ਪੁ:—ਬੋਲਣ, ਵਾਦੀ, ਰੀਤ (ਪੈਣਾ) ਦਸਤੂਰ, ਖਾਸ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲਾ ਬਚਨ॥

ਮੁਹਾਣਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਨਦੀ ਦਾ ਨੱਕ, ਮਲਾਹ॥

ਮੁਹਾਂਦਰਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਬਣਾਵਟ, ਸ਼ਕਲ॥

ਮੁਹਾਰ, ਸ:—ਊਠਾਂ ਦੀ ਨਕੇਲ ਦੀ ਰੱਸੀ।

ਮੁਹਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਹਿਣੇ ਚਮਕਾਉਣਾ

ਮੁਹਾਰਨੀ, ਸ:—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਪਹਾੜੇ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਮਿਲਕੇ ਇੱਕ ਸੁਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ॥

ਮੁਹਬਰਾ, ਮੁਹਾਵਰਾ, ਪੁ:—'ਮੁਹਾਉਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਹਾਰਾ, ਪੁ: ਚਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਿਆ ਦਾ [illegible] (ਲਾਉਣਾ)।

ਮੁਹਾਰੀ, ਪੁ:—ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲ [illegible] ਨਾਰ, ਗਹਿਣੇ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲੀ [illegible] ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਲੜੀ।

ਮੁਹਾੜ, ਸ: ਪਾਸਾ, ਰੁਖ, ਝੁਕਾਉ॥

ਮੁਹਾੜੀ, ਸ:—ਬੂਹੇ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਕੰਧ।

ਮੁਹਿੰਮ, ਸ:—ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਕਿਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਣਾ, ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਕੰਮ, ਕਰਤਬ, (ਮੁਹਿੰਮ ਚਲਾਉਣੀ, ਛੇੜਨਾ)

ਮੁਹੂਤ, ਮੁਹੂਰਤ, ਪੁ:—'ਮਹੂਰਤ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁੱਕ, ਮੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਘਸੁੰਨ, ਹੂਰਾ, ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ, ਘਸੁੰਨ ਦੀ ਮਾਰ॥

ਮੁੱਕਾ ਉਘੱਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਮੁੱਕਾ ਵੱਟਣਾ॥

ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੁੱਠ ਦੀ ਸੱਟ ਲਾਉਣੀ॥

ਮੁਕਟ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਵੇਲੇ ਲਾੜ੍ਹੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ, ਤਾਜ।

ਮੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਹਿਣਾ, ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ, ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਨਿਬੜ ਜਾਣਾ, ਦੁਆਲਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟਣਾ॥

ਮੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਮਰਨ ਕਿਨਾਰੇ।

ਮੁਕਤ, ਮੁਕਤੀ, ਸ:—ਛੁਟਕਾਰਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ।

ਮੁਕਤ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋਇਆ

ਮੁਕਤ ਦਾਤਾ, ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ, ਪੁ:—ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਰ।

ਮੁਕਤਾ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰਾ, (ਲਗਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਅੱਖਰ)

ਮੁਕੰਦ (ਦਾ), ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸਰ, ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ।

ਮੁਕੰਦ ਬਾਬਰੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਬੂਟੀ।

ਮੁਕੱਬਾ, ਪੁ:—ਗੱਤਾ, ਜਿਲਦ ਦਾ ਤਖਤਾ, ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਕਾਗਜ਼ ॥

ਮੁਕੱਰ ਜਾਣਾ, ਮੁਕੱਰਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁਕਰਨੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੁਝਾਰਤ ਵਾਲਾ ਛੰਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਪੀਆ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਮੁੱਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਾ ਦੇਣਾ ।

ਮੁਕੱਰਰ, ਵਿ:—ਥਾਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਯਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਂਹ ਕਰਾਉਣੀ, ਜਬਾਬ ਦੁਆਉਣਾ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਰੱਦਣਾ ।

ਮੁਕਰੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਮੁਕੱਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ।

ਮੁਕਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਵਹੁਟੀ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ।

ਮੁਕੱਦਾ, ਪੁ:—'ਮਕੰਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਕੋ, ਪੁ: ਮੁਕਾ ਵੇਖੋ

ਮੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਖਰਚ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਸਾਰਾ ਹੁਦਾਰ ਲਾਹ ਛੱਡਣਾ, ਨਬੇੜਨਾ ।

ਮੁਕਾਊ, ਵਿ:—ਮੁਕਣ ਜਾਂ ਮੁਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੁੱਕਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ ॥

ਮੁਕਾਣ, ਸ:—ਕਿਸੇ ਸਰਬੰਧੀ ਜਾਂ ਸੱਜਨ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਉਹਦੇ ਘਰ ਭੁਲਉਣ ਜਾਣਾ (ਆਉਣਾ, ਜਾਣਾ) ॥

ਮੁਕਾਬਲਾ, ਪੁ:—ਬਰਾਬਰੀ, ਸਾਮ੍ਹਣਾ, ਵਿਰੋਧ, ਮੇਲ, ਟਾਕਰਾ ॥

ਮੁਕਾਲਖ, ਸ:—ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ ॥

ਮੁਕਾਲਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ, ਅਪਜਸ, ਬਦਨਾਮੀ

ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਲੱਜ ॥

ਮੁਕਾਲੀ, ਸ:—ਨਿਰਲਜ, ਚੰਦਰੀ ਰੰਨ, ਗਾੜ ਦੀ ਰੋੜੀ ।

ਮੁਕਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਮੁੱਕੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੁੱਕਾ, ਘਸੁੰਨ, ਹੂਰਾ (ਮਾਰਨਾ)

ਮੁੱਕੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ (ਆਟਾ) ॥

ਮੁੱਕੀ ਵੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨ ਲਈ ਮੁੱਠੀ ਵੱਟਣੀ ।

ਮੁੱਕੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ, ਮੁੱਕੀਆਂ ਲਾਉਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ, ਮੁੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਮੁਕੈਸ਼, ਸ:—ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਾਰ ॥

ਮੁਕੈਸ਼ੀ, ਵਿ:—ਮੁਕੈਸ਼ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਖ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰਾ ॥

ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ ਵੱਡਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਮੁੱਖ, ਪੁ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਕੰਧ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ, ਨੁੱਕਰ ।

ਵਿ:—ਵੱਡਾ, ਪਹਿਲਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ॥

ਮੁਖ਼ਤ, ਵਿ:—'ਮੁਫ਼ਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ / ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ, ਵਿ: —ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਕ [illegible], ਵਕੀਲ, [illegible] (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ।

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਕਾਰ, ਪੁ: ਸ: [illegible] ਕੰਮ ਹੋਵੇ ।

ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਨਾਮਾ, ਪੁ: —ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਨੂੰ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇਣ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਖਤ

ਮੁਖ਼ਤਾਰੀ / ਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ, ਸ:—ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ [illegible] ਹੋਣਾ, ਮੁਖ਼ਤਾਰ ਦਾ ਕੰਮ [illegible] ਦਾਰਨੀ, ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਇਮ-ਤਿਹਾਨ ॥

ਮੁਖ਼ਤੀ, ਸ:— [illegible]

ਮੁਖ਼ਲਸ, ਵਿ: [illegible]

ਮੁਖੜਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਹ, ਚੇਹਰਾ

ਮੁੱਖਾ, ਪੁ: ਮੁਖੀਆ, ਸਭ ਤੋਂ [illegible] ਮੁੱਖਾ

ਮੁਖਾਗਰ, ਵਿ:—ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ, ਜੋ ਕੰਠ ਹੋਵੇ ।

ਮੁਖਾਲਾ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਿੱਥੇ ਹੌਲ ਲਗੇ, ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਵਗਣ ਦਾ ਰਸਤਾ

ਮੁਖੀ, ਸ:—ਨੋਕਦਾਰ ਮੂੰਹ (ਲਾਠੀ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਮੁਖੀ / ਮੁਖੀਆ, ਵਿ:—ਪਹਿਲਾ, ਵੱਡਾ, ਆਗੂ, ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ ਚੌ ਮੁਖੀ = ਚਹੁੰ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ) ॥

ਮੂੰਗ / ਮੂੰਗੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਲ ਛੇਤੀ ਪਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਮੂੰਗੀ ਤੋਤੀ, ਸ: —ਮਸ਼ਹੂਰ [illegible] ॥

ਮੁਗਦਰ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਭਾਰਾ ਜਿਹਾ ਵੇਲਣਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਮੁਗਦਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੁਗਦਰ ॥

ਮੁਗਧ (ਧਾ), ਵਿ:—ਅਣਜਾਣ, ਮੂਰਖ, ਮੂੜ੍ਹ ॥

ਮੁੰਗਦਾ, ਪੁ:—ਮੂੰਗਾਂ ਦੇ ਥੀ ਦੀ ਤੌੜੀ, ਪਕੌੜੀਆਂ ॥ ਵਿ:—ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਛੋਟਾ ਕੁ, ਮੋਟਾ (ਲੂਣ)

ਮੁਗਲ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੌਮ ।

ਮੁਗਲਾਈ / ਮੁਗਲਾਈਆ, ਵਿ: [illegible] ਢਿੱਲਾ (ਕਪੜਾ) ।

ਮੁਗਲਊ, ਪੁ:—ਮੁਗਲ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮੁਗ-ਲਈ ਹੋਣਾ

ਮੁਗਲਾਣੀ, ਸ:—ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ।

ਮੁੰਗਲੀ, ਸ:—ਕੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਲੰਮੀ ਚੀਜ਼, ਲੱਕੜ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਮੁੰਗਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਮੁੰਗਲੀਆਂ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੰਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਆ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ।

ਮੁੰਗੀ, ਸ:—'ਮੂੰਗ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁੱਘ, ਪੁ:—ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਬਾਰੀ ਜਾ ਮੋਰੀ।

ਮੁੱਘਾਂ, ਪ: ਚਮਕਦਾਰ ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਕੱਠ।

ਮੁੱਚ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ, ਲੋਥ (ਘੋੜੇ ਦਾ) (ਕਾਹਣਾ, ਮਾਰਨਾ)

ਮੁਚੱਕਰੀ, ਸ: ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਚਾਲੀ ਦਾ ਧਣੀ।

ਮੁਚੱਲਕਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੀ ਆਪ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਜ਼ਾਮਨੀ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਨਾਮਾ, ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਾਰ (ਲਿਖਣਾ, ਲਿਖਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ)।

ਮੁੱਚਾ, ਪ:—ਪਾਉ ਕੁ ਮਾਸ ਦਾ ਟੋਟਾ॥

ਮੁੱਛ, ਸ:, ਪ: ਮੂੰਹ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਵਾਲ [illegible]

ਮੁੱਛ ਦਾ ਖ਼ਾਲ (ਵਾਲ), ਪੁ:—ਅਤਬਾਰੀ ਆਦਮੀ।

ਮੁੱਛ ਮੁੱਛ ਖਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਦਾ ਮਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ।

ਮੁੱਛ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:— [illegible]

ਮੁੱਛ ਨੂੰ ਤਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨੀ, ਆਕੜਨਾ॥

ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲੋਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਧਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਮਦਨ ਕੋਲੋਂ ਖਰਚ ਵਧੀਕ ਹੋਣਾ॥

ਮੁਛਿਘਟੇ, ਪ:— ਬਹੁ:— [illegible]॥

ਮੁੱਛਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ [illegible] ਠੱਗ ਮਾਰਨਾ

ਮੁਛੰਦਰੀ, ਸ: [illegible], ਅਧੀਨਗੀ, ਮੁਥਾਜੀ।

ਮੁਛਲ, [illegible]।

ਮੁਛਿਆਹਨ
ਮਛਿਆਂਧ } ਸ:— [illegible]

ਮੁੰਜ, ਸ: ਸਰ ਦੇ ਬੂਟੇ [illegible] ਜਿਸ ਦੇ ਰੱਸੇ ਵਟਦੇ ਹਨ

ਮੁੰਜ ਬਗੜ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਵਰਗਾ ਇਕ [illegible] ਦਾ ਘਾਹ

ਮੁਜੰਨੋ, ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਅੱਖੀ ਦੇ ਰਾਸਿਆਂ ਦੀ [illegible]

ਮੁਜੱਰਾ, ਪ:—ਭੁੱਲ, ਗਲਤੀ, ਕਾਟ, ਨਾਗ, ਅਸ਼ੁੱਧ [illegible]

ਮੁਜਰਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ [illegible], ਲੇਖੇ ਲੱਗਣਾ।

ਮੁਜਰਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨੌਕਰੀ ਦਾ [illegible] ਕਾਟ ਕਰਨੀ, ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ।

ਮੁਜਰਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਖੇ ਲਾਉਣਾ॥

ਮੁਜਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲੱਗਣਾ।

ਮੁਜਰਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਕਮ ਕਟ ਲੈਣਾ ।

ਮੁਜਰਾਇ, ਮੁਜਰਾਵਤ, ਮੁਜਰਾਈ, ਸ:—ਲੇਖਾ, ਲੇਖ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਲੇਖੇ ਲੱਗਣਾ, ਮਸੂਲ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ, ਮਾਮਲਾ ਘਟ ਜਾਣਾ ।

ਮੁੰਜਰਾਲੀ, ਸ:—ਪਾਲਕ ਵੰਡ ਕੇ ... ਕੰਧ ਵਾਲ ਸੜ ਗਏ ।

ਮੁਜਾਉਰ, ਪੁ:—'ਮਜਾਉਰ' ਵੇਖ

ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ, ਪੁ:—ਡਰ, ਪਰਵਾਹ (ਕੁਝ ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ ਨਹੀਂ) ਤੰਗੀ, ਔਖ, ਹਰਜ, ਖ਼ਰਾਬੀ ।

ਮੁਜ਼ਾਰਾ, ਪੁ: ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕਰੇ, ਕਿਰਸਾਣ ।

ਮੁੰਜਾਲ, ਸ: ਇਕੱਲੀ ਕਾਹੀ ਦੀ ਛਿੱਲ

ਮੁੰਜੀ, ਸ:—ਚੌਲ ਇਕ ... ਬੂਟਾ

ਮੁਜੂਲ, ਸ:—'ਮਜੂਲ' ਵੇਖੋ

ਮੁਜੂਲਾ, ਪੁ:—... ਵੇਖ

ਮੁਜੇਰਾ, ਪੁ:—ਮੁਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖ ।

ਮੁਜੈਕਾ, ਪੁ:—'ਮੁਜ਼ਾਇਕਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁਜੈਰ, ਪੁ:—'ਮਜਾਉਰ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁੰਝ, ਸ:—'ਮੁੰਜ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁਟਕ, ਪੁ:—'ਮੁਕਟ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁਟਕਣਾ, ਪੁ: ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗਾਲ੍ਹੀ ...।

ਮੁਟਘਣੀ, ਸ:—ਹੱਥ ਮਲ ਕੇ ਜਾਂ ਢੋਹਲੇ ... ਦਾ ਕੰਮ (ਮਾਰਨੀ) ।

ਮੁਟਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ, ਰੇਸ਼ਮੀ ਦੁਪੱਟਾ, ਘੱਗਰੀ

ਮੁਟਾਈ, ਸ:, **ਮੁਟਾਣ,** ਸ:, **ਮੁਟਾਪਾ,** ਪੁ:, **ਮੁਟਿਆਈ,** ਸ:, **ਮੁਟਿਆਣ,** ਸ: — ਮੋਟੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮੋਟਾਈ ... ਚਰਬੀ, ਬਲ ।

ਮੁਟਿਆਰ, ਸ: ਜਵਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜਿਸ ... ਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਚੜ੍ਹੀ ।

ਮੁਟੱਟੀ, ਵਿ:—'ਮੂੰਹ ਟੁੱਟਾ' ਵੇਖ ।

ਮੁੱਠ, ਸ:—ਮੀਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ, ਮੁੱਠੀ ਦਸਤ, ਜਾਦੂ ।
ਵਿ:—ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ, ਨਿਕਾ (ਮੁੱਠ ਕੁ) ।

ਮੁੱਠ ਚਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਦੂ ਕਰਨਾ ।

ਮੁਠ ਭੇੜ, ਪੁ:—ਟਾਕਰਾ ਮੇਲ ।

ਮੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ, ਠੱਗਣਾ, ਛਲਣਾ ।

ਮੁਠਬਾ, ਪੁ:—ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ।

ਮੁੱਠਾ, ਪੁ:—ਦੱਥਾ, ਦਸਤਾ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ।

ਮੁਠਿਆਰ, ਪੁ:—ਛੱਨੀ ਜਾਂ ਛਜੌਲੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੋਟਾ ਕੈਂਢਾ ।

ਮੁੱਠੀ, ਸ਼ਃ—ਮੁੱਠ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਚੀਜ਼ ਆਵੇ।

ਮੁੱਠੀ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ, ਮੁੱਠੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਃ—[illegible] ਲਈ [illegible] ਨੂੰ [illegible] ਘੁੱਟਣਾ।

ਮੁਠੀਅੜਾ, ਪੁਃ—[illegible] ਦਾ [illegible] ਦਾ ਕੁੜਾ

ਮੁਠੀਆ, ਪੁਃ—ਪੰਜਾਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਲਕੜ, ਹਲ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਕਿਲੀ 'ਮੁਠੀਅੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਠੀਰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਫਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੁਠੂਨ, ਵਿਃ—ਮੂਰਖ, ਅਹਿਮਕ, ਬੇ ਸਮਝ

ਮੁਠੂੰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਚੌਂਕ ਵਿਚ ਪੁੱਠੇ ਕ [illegible] ਬਲੀ।

ਮੁੰਡ, ਪੁਃ—ਸਿਰ।

ਮੁੰਡਪੁਣਾ, ਪੁਃ—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ।

ਮੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਰਦ,ਲੜਕਾ,ਨੌਕਰ ਵਿਃ—ਰੁੰਡਾ॥

ਮੁੰਡਾ ਖੁੰਡਾ, ਪੁਃ—ਲੜਕਾ, ਅਵਾਣਾ, ਬੇ ਸਮਝ॥

ਮੁੰਡਾਸਾ, ਪੁਃ—ਟੋਪੀ ਜਾਂ ਪੱਗ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜ॥

ਮੁੰਡੀ, ਸ਼ਃ—ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਿੱਚੀ,ਇੱਕ ਬੂਟੀ॥

ਮੁੰਡੀਰ, ਸ਼ਃ **ਮੁੰਡੀਰ ਢਾਢਾ** ਪੁਃ—ਪੁਃ—ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ।

ਮੁੱਢ, ਮੁੱਢ, ਪੁਃ—ਆਦਿ, ਜੜ੍ਹ ਮੂਲ, ਅਸਲ, [illegible]

ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਨੇੜੇ, ਪਾਸ, ਕਲ ਹੀ

ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ, [illegible] ਲਾਉਣਾ॥

ਮੁੱਢਾ, ਪੁਃ [illegible] ਮੁੱਢ ਦਾ ਗੁੱਛਾ।

ਮੁੱਢੀ, ਸ਼ਃ [illegible], ਛੋਟਾ ਮੁੱਢ [illegible] ਪਹਿਲਾ,ਪ੍ਰਧਾਨ॥

ਮੁਢੀਰ, ਮੁੰਢੀਰ, ਮੁੰਢੀਰ ਢਾਢਾ ਪੁਃ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ॥

ਮੁਢੇਰ, ਮੁੰਢੇਰ [illegible] ਵੇਖੋ

ਮੁੱਢੋਂ, ਕ੍ਰਿਃ [illegible] ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ, ਆਦਿ ਤੋਂ, [illegible]

ਮੁਣਸਾਤ, ਸ਼ਃ—'ਮਲਸਾਤ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਣਮੁਣਾ, ਪੁਃ ਬੱਕਰੀ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਲਮਕਦਾ ਮਾਸ।

ਮੁਣਿਆਦ, ਸ਼ਃ—ਨੀਂਹ, ਮੂਲ, ਮੁੱਢ, ਬਲ, ਅਸਲ, ਮਿਆਦ॥

ਮੁਤਸਦੀ, ਪੁਃ—ਮੁਤਸਦੀ, 'ਮੁਸੱਦੀ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁਤਹਿਰ (ਰਾ), ਪੁਃ **ਮੁਤਹਿਰੀ,** ਸ਼ਃ **ਮੁਤਕਹਿਰ (ਰਾ),** ਪੁਃ **ਮੁਤਕਹਿਰੀ,** ਸ਼ਃ—ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਡਾਗ ਡੰਡਾ॥

ਮੁਤਰਾਲੀ, ਸ:—ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਖਲੋ ਕੇ ਮੂਤ੍ਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਸ ਥਾਂ ਦੀ ਬਦਬੋ ਅਤੇ ਚੀਕ ॥

ਮੁਤਾਇਆ, ਮੁਤਾਈ } ਵਿ:—ਜੋ ਮੂਤ੍ਰਨਾ ਚਾਹੇ ।

ਮੁਤਾਜ, ਵਿ:—ਲੋੜ ਵੰਦ, ਅਧੀਨ ਅਤ ਕੰਗਾਲ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮੁਤਾਜਗੀ, ਮੁਤਾਜੀ } ਸ:—ਮੁਤਾਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗਰੀਬੀ ॥

ਮੁਤਾਬਕ, ਵਿ: ਮੁਜਿਬ, ਅਨੁਸਾਰ, ਵਰਗਾ, ਮੁਆਫ਼ਕ ॥

ਮੁਤਾਲਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਮੂਤ੍ਰਨ ਚਾਹੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਮੂਤ੍ਰੇ ॥

ਮੁਤਾਲਿਆ, ਪੁ:—ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਗਲਾ ਸਬਕ ਆਪ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਤਾੜ, ਵਿ:—ਪੰਜਾਲੀ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਸੁੱਜੀ ਹੋਈ (ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਗਰਦਨ) ।

ਮੁਤਾੜ ਜਾਣਾ, ਮੁਤਾੜਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੰਜਾਲੀ ਦੀ ਰਗੜ ਨਾਲ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਗਰਦਨ ਸੁੱਜ [illegible] ਜਾਣੀ

ਮੁਤੀਹ, ਵਿ:—ਅਧੀਨ, ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ।

ਮੁਥਾਜ, ਮੁਥਾਜਗੀ (ਜੀ) } 'ਮੁਤਾਜ' 'ਮੁਤਾਜਗੀ' ਦੇਖੋ ।

ਮੁਦਈ, ਪੁ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ, [illegible] ਵੈਰੀ ।

ਮੁਦਕਰ, ਮੁਦਗਰ } ਪੁ:—'ਮਗਦਰ' ਦੇਖੋ ।

ਮੁੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕੰਧ ਦਾ ਖੱਪਾ ਭਰਨਾ ॥

ਮੁੱਦਤ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਚਿਰ, ਦੇਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ ॥

ਮੁਦੱਪੜਾ, ਮੁਦੱਪਾ } ਪੁ:—ਵੈਰ, ਝਗੜਾ, [illegible]

ਮੁੰਦਰ, ਪੁ: **ਮੁੰਦਰਾਂ,** ਸ: } ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ (ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ) ।

ਮੁੰਦ੍ਰਕਾ, ਮੁੰਦਰਕਾ } ਬ: ਸ:—ਰੁਪਏ [illegible] ਮੁੰਦਰੀ ।

ਮੁੰਦਹਾ (ਰੀ), ਮੁੰਦੜਾ } ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ [illegible] ਅੰਗੂਠੀ, [illegible]

ਮੁੱਦਾ, ਪੁ: —ਮਤਲਬ, ਮਨੋਰਥ, ਮਨਸ਼ਾ, ਪਰੋਜਨ, ਗਰਜ਼, ਭਾਵ, ਮਾਲ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਲ ॥

ਮੁੱਦਾ ਲੇਂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ) ॥

ਮੁੰਦੀ, ਸ:—ਅੰਗੂਠੀ, ਛੱਲਾ, ਮੋਹਰ ਛਾਪ ॥

ਮੁੰਧ, ਸ:—ਜੁਆਨ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮੁਟਿਆਰ ।

ਮੁਨਸ, ਮੁਨਸਰਾ } [illegible] ਰਸ, [illegible] ਵਾਲਾ

ਮੁਨਸਫ (ਬ), ਮੁਨਸਫ } ਪੁ:, ਵਿ: [illegible] ਇੱਕ ਛੋਟੀ [illegible] ਹਾਕਮ, ਪੰਚ ।

ਮੁਨਸਫ਼ੀ (ਬੀ), **ਮੁਨਸਿਫ਼ੀ** } ਸਃ—ਮੁਨਸਫ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਓਹ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਨਿਆਂ, ਪੰਚਾਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ॥

ਮੁਨਸਲਿਮ, **ਮੁਨਸਿਰਮ**, **ਮੁਨਸਿਰਿਮ** } ਪੁਃ-ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲਾ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ।

ਮੁਨਸ਼ੀ, ਪੁਃ—ਫ਼ਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਮੁਨ੍ਹੇਰ (ਰਾ), ਪੁਃ—ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜਦੋਂ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਮੁਨਕਰ, ਪੁਃ-ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਕਾਫ਼ਰ, ਜੋ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ॥

ਮੁਨਕਰ ਨਕੀਰ, ਪੁਃ—ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਗਿੱਛਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ (ਕਬਰ ਵਿਚ) ।

ਮੁਨੱਕਾ, ਪੁਃ—'ਮਨੱਕਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਜੜ੍ਹੋਂ ਵਾਲ ਲਾਹੁਣੇ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ਰੋਡਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਮੁਨਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮੁੰਨਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲੈਣਾ ।

ਮੁਨਵਾਈ, ਸਃ-ਮੁੰਨਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਮੁੰਨਾ, ਪੁਃ—ਚਰਖੇ ਜਾਂ ਵੇਲਣੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖੜੀ ਲੱਕੜੀ, ਹਲ ਦਾ ਹੱਥਾ
ਵਿਃ-ਮੋਨਾ (ਮੁੰਨਾ ਕੇਸ) ॥

ਮੁਨਾਉਣਾ, **ਮਨਾਈ** } 'ਮੁਨਵਾਉਣਾ' 'ਮੁਨਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁਨਾਸਬ, ਵਿਃ-ਠੀਕ, ਜੋਗ, ਵਾਜਬ, ਜੋ (ਕੰਮ) ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਮੁਨਾਫ਼ਿਕ, ਪੁਃ-ਕਾਫ਼ਰ, ਪਖੰਡੀ, ਬੇਈਮਾਨ

ਮੁਨਾਰਾ, ਪੁਃ-ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਥੰਮ੍ਹਾ ਜਿਸ ਦੀ ਉਚਾਈ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਹੋਵੇ, ਬੁਰਜ, ਫ਼ਾਸਲੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ।

ਮੁਨਾਲ, ਪੁਃ-ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਦੀ ਟੂਟੀ, ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਮਿਆਨ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕੰਮ

ਮੁਨਿਆਰ (ਰਾ), ਪੁਃ-ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੋਤੀ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ।

ਮੁਨਿਆਰੀ, ਸਃ-ਮੁਨਿਆਰ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ।
ਵਿਃ-ਮੁਨਿਆਰ ਦਾ ॥

ਮੁਨੀ, ਪੁਃ-ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ, ਗਿਆਨ ਵਾਨ ॥

ਮੁੰਨੀ, ਸਃ—ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ, ਛੋਟਾ ਮੁੰਨਾ ਕਿੱਲੀ ॥

ਮੁਨੀਸ਼, **ਮੁਨੀਸ਼ਰ** } ਪੁਃ—ਵਡਾ ਮੁਨੀ, ਤਪੱਸੀ, ਮਹੰਤ ॥

ਮੁਫ਼ਤ, **ਮੁਫ਼ਤੀ** } ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਮੁੱਲ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ, ਸੈਂਤ ਦੀ, ਐਵੇਂ, ਬੇ ਫ਼ੈਦਾ ॥

ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰਾ, ਪੁਃ, **ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੀ**, ਸਃ } ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇ ॥

ਮੁਫ਼ਤ ਖੋਰੀ, ਸਃ—ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਹਿਣਾ, ਬੇਕਾਰੀ ।

ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਮਜ਼ੂਰੀ ਨਾ ਦੇਣੀ ॥

ਮੁਫ਼ਤੀ, ਪੁ:—ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ (ਕਾਜ਼ੀ ਦੇ ਥੈਨ) ॥

ਮੁਫ਼ੀਦ, ਵਿ:—ਫ਼ੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਲਾਭ ਦਾਇਕ ॥

ਮੁਬਾਰਕ } ਵਿ: ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਲੱਖਣਾ
ਮੁਬਾਰਖ } ਸ: —ਵਧਾਈ

ਮੁਬਾਰਕ ਬਾਦ, ਪੁ:—ਵਧਾਈ (ਦੇਣਾ) ॥

ਮੁਮਤਹਿਨ, ਪੁ:—ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੁਮਾਰਖੀ, ਸ:—ਵਧਾਈ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਤਾ ਦਾ ਰੰਗ ॥

ਮੁਮਿਆਈ, ਸ:—'ਮਮਿਆਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਮੀਰਾ (ਰੀ), ਪੁ:, ਸ:—'ਮਮੀਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਮੇਸੀ
ਮੁਮੇਸੀਆ } 'ਮਮਸੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਮੁਰਸ਼ਦ, ਪੁ:—ਪੀਰ, ਗੁਰੂ, ਉਸਤਾਦ। ਕਰੋਬੀ ਮਨੁੱਖ॥

ਮੁਰਸ਼ਦਿਆਣੀ, ਸ:—ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ।

ਮੁਰਸ਼ਦੀ, ਸ:—ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਾਂ ਦਰਜਾ, ਪੀਰੀ।

ਮੁਰਹੈਲ, ਪੁ:—ਮੋਹਰੀ, ਆਗੂ, ਮੁਖੀਆ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਮੁਰਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਾਹ ॥

ਮੁਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਕੱਚੀ ਸ਼ੈ ਦਾ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ॥

ਮੁਰਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੋੜਨਾ, ਕੱਚੀ ਸ਼ੈ ਨੂੰ ਟੁਟਣ ਦੇਣੀ ॥

ਮੁਰਕੀ, ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਗਹਿਣਾ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਲੀ।

ਮੁਰਗ
ਮੁਰਗਾ } ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨੌਰ, ਕੁੱਕੜ।

ਮੁਰਗਾਈ
ਮੁਰਗਾਬੀ } ਸ:—ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ ॥

ਮੁਰਗੀ, ਸ:—ਮੁਰਗ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਕੁੱਕੜੀ ॥

ਮੁਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਸਰੀਰ, ਲੋਥ।

ਮੁਰਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਮਲਾ ਜਾਣਾ, ਸੁਕਣਾ, ਹਾਲ ਆਖਿਲ ਨਾ ਰਹਿਣਾ।

ਮੁਰੰਡੀ, ਪੁ:—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰਦਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਪੁਰਾਣਾ, ਲੋਥ ॥

ਮੁਰਦਾ ਸੰਗ, ਪੁ:—ਪੱਥਰ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਮੁਰਦਾ ਕਰਨਾ
ਮੁਰਦਾ ਬਣਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਵਰਗੀ ਹਾਲਤ ਕਰ ਦੇਣੀ।

ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਸਸਤਾ ਸੌਦਾ ॥

ਮੁਰਦਾਰ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਮੁਰਦਾ, ਲੋਥ, ਜੋ ਸ਼ੈ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਮੁਰਦਿਆਨ੍ਹ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਬਦ ਬੋ ॥

ਮੁਰੱਵਤ; ਸਃ—ਉਪਕਾਰ, ਭਲਿਆਈ, ਪ੍ਰੇਮ ਮਹੱਬਤ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਰੱਬਾ; ਪੁਃ—ਫਲ ਉਬਾਲ ਕੇ ਖੰਡ ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਚਾਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਪਾਏ ਹੋਏ (ਪਾਉਣਾ), ਠੀਕ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ॥

ਮੁਰੱਬਾ ਵਿੱਘਾ, ਫੁੱਟ, ਗਜ਼; ਸਃ—ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਇਕ ਵਿੱਘਾ ਫੁਟ ਗਜ਼ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਉਨੀ ਹੀ ਚੌੜੀ ਹੋਵੇ ॥

ਮੁਰੱਬੀ; ਪੁਃ—ਸੱਜਣ, ਸਹਾਈ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਰਾਖਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਮੁਰੰਮਤ; ਸਃ—ਟੁੱਟਾ ਫੁੱਟਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

[illegible]; [illegible] ।

ਮੁਰਲੀ; ਸਃ—ਬੰਸਰੀ, ਬੀਨ, ਅਲਗੋਜ਼ਾ (ਫੂਕਣੀ, ਵਜਾਉਣੀ) ॥

ਮੁਰਲੀ ਧਰ / ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ } ਪੁਃ—ਬੰਸੀ ਬਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥

ਮੁਰਾ[illegible]ਲਾ; [illegible] ਸੜਕ ਦੀ ਵਿੱਥੀ ।

ਮੁਰਾਕਬਾ; ਪੁਃ—'ਮਰਾਕਬਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁਰਾਦ; ਸਃ—ਇੱਛਿਆ, ਮਤਲਬ, ਪ੍ਰਯੋਜਨ, ਅਰਥ, ਸੁਖਨਾ ॥

ਮੁਰਾਦ ਦੇ ਦਿਨ; ਪੁਃ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁਰਾਦ ਮਿਲੇ ॥

ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ / ਮੁਰਾਦ ਮਿਲਣੀ } ਕ੍ਰਿਃ—ਜੋ ਚਾਹਣਾ ਸੋ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਮੁਰਾਦ ਮੰਨਣੀ; ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁੱਖਣਾ ਸੁੱਖਣੀ ॥

ਮੁਰਾਦ ਲੈਣੀ; ਕ੍ਰਿਃ—ਮਤਲਬ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮੁਰਾਦਾਂ ਵੇਖਣੀਆਂ; ਕ੍ਰਿਃ—ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਢੰਗ ਸਵਾਰਥ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਨ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੁਰਾਰ (ਰੀ); ਪੁਃ—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, 'ਮੁਰ' ਰਾਖਸ਼ ਦਾ ਵੈਰੀ ॥

ਮੁਰਾੜਾ; ਪੁਃ ਬਲਦੀ ਲਕੜੀ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਮੁਆਤਾ ।

ਮੁਰੀਂਡਾ; ਪੁਃ—'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੁਰੀਦ; ਪੁਃ / **ਮਰੀਦਣੀ;** ਸਃ } ਚੇਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੇ

ਮੁਰੀਦੀ; ਸਃ—ਮੁਰੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਸਾਰੇ ਮੁਰੀਦ ॥

ਮੁਰੂੰਡਾ; ਪੁਃ 'ਮਰੂੰਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਲ; ਪੁਃ—ਕੀਮਤ, ਜਿੰਨੇ ਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੇ, ਕਦਰ ।

ਮੁੱਲ ਚੁਕਾਉਣਾ; ਕ੍ਰਿਃ—ਕੀਮਤ ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੁੱਲ ਦੇਣਾ (ਕੋਈ ਚੀਜ਼); ਕ੍ਰਿਃ—ਵੇਚਣਾ ॥

ਮੁੱਲ ਪੈਣਾ; ਕ੍ਰਿਃ—ਕੀਮਤ ਠਹਿਰਨੀ, ਕਦਰ ਹੋਣੀ ॥

ਮੁੱਲ ਬਰਦਾ, ਪੁਃ-ਗੁਲਾਮ, ਗੋੱਲਾ ।

ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ (ਕੋਈ ਚੀਜ਼), ਕ੍ਰਿਃ-ਖਰੀਦਣਾ।

ਮੁਲਕ
ਮੁਲਖ } ਪੁਃ—ਦੇਸ, ਅਲਾਕਾ, ਰਾਜ

ਮੁਲਖਾਂ ਦਾ, ਵਿਃ —ਬਹੁਤ, ਢੇਰ ਸਾਰਾ ।

ਮੁਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੋ), ਪੁਃ-ਦੂਜੇ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ, ਨਕਾਰਾ ਆਦਮੀ ।

ਮੁਲਕੀ
ਮੁਲਖੀ } ਵਿਃ—ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਦਾ, ਦੇਸੀ।

ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ
ਮੁਲਖੀ ਲਾਟ } ਪੁਃ—'ਵੈਸਰਾਇ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਲਖਈਆ, ਪੁਃ—ਮੁਲਖ ਦੇ ਲੋਕ, ਪਰਜਾ ।

ਮੁਲੱਠੀ, ਸਃ—ਇਕ ਜੜ੍ਹ ਜੋ ਖੰਘ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ੇ ਦੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ।

ਮੁਲਤਾਨ, ਪੁਃ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜ਼ਿਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ।

ਮੁਲਤਾਨੀ, ਵਿਃ—ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ ॥

ਮੁਲਤਾਨੀ ਮਿੱਟੀ, ਸਃ-'ਗਾਚਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਮੁਲੰਮਾ, ਪੁਃ -ਚਮਕਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ । (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੁਲਵਾਣਾ, ਪੁਃ
ਮੁਲਵਾਣੀ, ਸਃ } 'ਮੁਲਾਣਾ' 'ਮੁਲਾਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਮੁੱਲਾਂ, ਪੁਃ—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੀ ਰਸਮਾਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਉਸਤਾਦ ॥

ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ਦੌੜ ਮਸੀਤ ਤਕ, ਜਿੰਨੀ ਸਮਰਥਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਉਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਮੁਲਾਇਮ, ਵਿਃ-ਨਰਮ, ਕੋਮਲ, ਨਾਜ਼ਕ ॥
ਸਃ ਮੱਲ੍ਹਮ ॥

ਮੁਲਾਇਮ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਦਿਲ ਨਰਮ ਹੋਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਮੁਲਾਇਮੀ, ਸਃ-ਨਰਮੀ, ਕੋਮਲਤਾਈ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ॥

ਮੁਲਾਹਜ਼ਾ, ਪੁਃ—ਲਿਹਾਜ਼, ਆਦਰ ਭਾਉ, ਦੇਖ ਭਾਲ (ਕਰਨਾ)।

ਮੁਲਾਹਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਪੁਃ—ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਚਾਹ ਕੇ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਦਾ ਲੋਕ ਲਿਹਾਜ਼ ਕਰਨ।

ਮੁਲਾਕਾਤ, ਸਃ—ਮੇਲ, ਦਰਸ਼ਨ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਸੰਗ (ਕਰਨੀ) ।

ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਨਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਦੋਸਤੀ ਕਰਨਾ, ਪਿਆਰ ਪਾਉਣਾ ॥

ਮੁਲਾਕਾਤ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ॥

ਮੁਲਾਕਾਤੀ, ਪੁਃ-ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਕਫ਼, ਮੇਲੀ ॥

ਮੁਲਾਣਾ, ਪੁ:—ਮੁੱਲਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਰਨ ਦੇ ਮਰਨ ਅਤੇ ਜੰਮਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥

ਮੁਲਾਣੀ, ਸ:—ਮੁਲਾਣੇ ਦੀ ਜਨਾਨੀ।

ਮੁੜ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਫੇਰ [illegible], ਦੂਜੀ ਵਾਰ [illegible]

ਮੁੜ੍ਹਕਾ, ਪੁ:—ਪਰਸੇਉ, ਪਸੀਨਾ [illegible]।

ਮੁੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮਰਕਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੁੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਟੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਤੋੜਨਾ, ਭੰਨਣਾ॥

ਮੁੜੰਗਾ, ਪੁ:—ਚੇਹਰਾ, ਮੂੰਹ, ਸ਼ਕਲ।

ਮੁੜ ਘਿੜ
ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਬਾਰੰਬਾਰ।

ਮੁੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਜਿਥੋਂ ਗਏ ਉੱਥੇ ਹੀ ਆਉਣਾ, ਲਿਫਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਬਚਣਾ।

ਮੁੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਝੁਕਾਉਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਮੁੜ ਦੁਆਉਣਾ।

ਮੁਣੀਏ, ਵਿਸਮਯ:—ਸਹੇਲੀ ਜਾਂ ਨਿੱਕੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਡ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ਬਦ॥

ਮੂਸਲ, ਪੁ:—ਲਕੜੀ ਦਾ ਮੂਹਲਾ॥

ਮੂਸਲ ਧਾਰ
ਮੂਸਲਾ ਧਾਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਮੂਹਲੇ ਧਾਰ ਮੀਂਹ' (ਵਰ੍ਹਨਾ)।

ਮੂਸਲੀ, ਸ:—ਇਕ ਬੂਟਾ ਦੀ ਜੜ੍ਹੀ ਜੋ ਸਭ [illegible]।

ਮੂਸਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ, ਚੂਹਾ॥

ਮੂਸੀ, ਪੁ:—ਚੂਹੇ ਵਰਗਾ ਰੰਗ।

ਮੂੰਹ
ਮੂੰਹ } ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੁਖ, ਚੇਹਰਾ, [illegible]।

[illegible]

ਮੂੰਹ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਕੁਝ ਕੁਝ ਚੇਤੇ ਆਉਣ ਲੱਗਣੀ॥

ਮੂੰਹ ਅਨ੍ਹੇਰੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—[illegible]।

ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਸੁੱਜਣਾ, [illegible] ਪੈਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਸੀਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਣਾ।

ਮੂੰਹ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—[illegible] ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਮੂੰਹ ਸੁੱਚਾ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ।

ਮੂੰਹ ਸੁਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਖ, ਸ:—ਅਪਜਸ, ਨਮੋਸ਼ੀ।

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਦਨਾਮੀ ਜਾਂ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੋਣੀ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ॥

ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਤੇ ਨੀਲੇ ਪੈਰ, ਮੁ:—ਦੁਰਗਤ, ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਦਰੀ॥

ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਮੂੰਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਖਬਰ ਦੀ ਵਾਦੀ ਪੈ ਜਾਣੀ

ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ।

ਮੂੰਹ ਚੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨਾ, ਵਡਿਆਉਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਚੁੱਕ ਕੇ ਚੱਲਣਾ (ਟੁਰਨਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਟੁਰਨਾ।

ਮੂੰਹ ਚੋਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਖਾਣਾ (ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ)॥

ਮੂੰਹ ਜ਼ਬਾਨੀ, ਵਿ:—ਬੋਲਕੇ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ (ਲਿਖਕੇ ਨਾ)॥

ਮੂੰਹ ਜੂਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਕੁਝ ਖਾ ਲੈਣਾ।

ਮੂੰਹ ਟੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਸੀ ਲੈਣਾ, ਮੂੰਹ [illegible] ਲੰਬਾ ਕਰਨਾ।

ਮੂੰਹ ਟੁੱਟਾ, ਵਿ:—ਸੜੀਅਲ, ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ।

ਮੂੰਹ ਤੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੈਰਾਨ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ (ਸੁਦਾਈਆਂ ਵਾਂਗਰ)।

ਮੂੰਹ ਤੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਰੂ ਬਰੂ।

ਮੂੰਹ ਤੇ ਹਵਾਈਆਂ ਉੱਡਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ: ਘਾਬਰ ਜਾਣਾ।

ਮੂੰਹ ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ (ਲੈ ਆਉਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ।

ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਲੋਈ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਲੱਜ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਤੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੱਦਣਾ।

ਮੂੰਹ ਦਾ ਕੱਚਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲਾਇਮ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ (ਘੋੜਾ)॥

ਮੂੰਹ ਦਾ ਮਿੱਠਾ, ਵਿ: ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ॥

ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉਣਾ (ਲੈਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ, ਝਾੜ ਪੈਣੀ, ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣੀ॥

ਮੂੰਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਡਰ ਹੋਕੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਧੋ ਛੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ ਨਾ ਰੱਖਣੀ॥

ਮੂੰਹ ਨਾ ਮੱਥਾ ਜਿੰਨ ਪਹਾੜੋਂ ਲੱਥਾ, ਮੁ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਭੈੜਾ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਸਮਝੇ।

ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਜੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ॥

ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੰਮਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਰੀ ਸ਼ੈ ਜਾਂ ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸੁਆਦ ਪੈ ਜਾਣਾ॥

ਮੂੰਹ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਰਨਾ, ਚੁੰਝਾਂ ਦਾ ਲੜਨਾ।

ਮੂੰਹ ਪਾੜ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਬੋਲਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਭੀ ਕਝ ਆਖਣਾ ਜਾਂ ਮੰਗਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ, ਢੀਠ ਪੁਣਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕਵਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਕੋਈ ਸ਼ੈ ਖਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਰੱਜਣਾ ਕਿ ਮੁੜ ਜੀ ਨਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਫੇਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਨ ਹਟਾ ਲੈਣਾ।

ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਬੋਲਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ॥

ਮੂੰਹ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਕਝ ਨਾ ਖਾਣਾ

ਮੂੰਹ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਦੀ ਭੈੜੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠੱਠਾ ਕਰਨਾ

ਮੂੰਹ ਭੰਨਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਤੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ

ਮੂੰਹ ਭਰ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ [illegible] ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਜੀ ਲੱਗ ਹੋਣਾ

ਮੂੰਹ ਮੰਗੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਚਾਹੇ (ਮੁਰਾਦ, ਮੰਗ)

ਮੂੰਹ ਮਰੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਸਣਾ।

ਮੂੰਹ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝਿੜਕਣਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ

ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ।

ਮੂੰਹ ਮੀਟੀ ਪਰਾਕੜੀ, ਵਿ:—ਜੋ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੋਲੇ ॥

ਮੂੰਹ ਮੋਟਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਮਰੋੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੂੰਹ ਮੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਣਾ, ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਦ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਵੱਡੇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਲਗਾਉਣਾ
ਮੂੰਹ ਲਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛੋਟੇ ਉੱਤੇ ਹਦੋਂ ਬਾਹਰੀ ਦਯਾ ਕਰਨੀ ॥

ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ॥

ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪੁਰ ਬਹੁਤ ਚਮਾਟੇ ਮਾਰਨਾ

ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਦਾ ਰੱਖਣਾ, ਸ਼ਰਮ ਖਾਣੀ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਹਟਣਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ

ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਕੀਮਤ ਦਾ ਸ਼ੈ ਵਾਲੀ ਦੇ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ ਪਰਤਣਾ।

ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਈ (ਦਿਖਾਈ)
ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਲਣੀ (ਦਿਖਾਲਣੀ)
ਮੂੰਹ ਵਿਖਾਲੀ } ਸ:—ਨਵੀਂ ਵਹੁਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਵੇਖਕੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਜੋ ਕਝ ਦੇਣ ॥

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ ਬੋਲਣਾ।

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਪੜ੍ਹਨਾ।

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜੇਰਾ ਕਰਨੀ।

ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੂੰਹ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੂੰਹ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚੇਹਰਾ ਵੇਖਣਾ, ਹਰਾਨ ਜਾਂ ਲਚਾਰ ਹੋ ਕੇ ਤੱਕਣਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣੀ।

ਮੂੰਹ ਵੇਖਦੇ (ਵੇਖਦੇ) ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਨਾ ਸਰਨ ਕਰਕੇ ਹਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਮੂੰਹ ਵੇਖੇ (ਵੇਖੇ) ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਸ:—ਵਿਖਾਵੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਪਿਆਰ।

ਮੂੰਹੋਂ ਉਤਰਨਾ
ਮੂੰਹੋਂ ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਰੱਦਣਾ।

ਮੂੰਹੋਂ ਫੜਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੀ ਗੱਲ ਦੇ [illegible]

ਮੂੰਹੋਂ ਫੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਖਣਾ, ਦੱਸਣਾ, ਬਕਣਾ

ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ, ਵਿ:—ਮੂੰਹ ਤਕ ਨਕਾਨਕ, ਭਰਪੂਰ

ਮੂਹਰ
ਮੂਹੜ } ਪੁ:—ਮੂਰਖ, ਬੇ ਅਕਲ

ਮੂਹੜਾ, ਪੁ:—ਬਿੰਨਾ, ਕਾਨਿਆਂ ਦੀ ਚੌਕੀ, ਪੰਨੀ ਜਾਂ ਪੱਠੇ ਦਾ ਉਣਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸਣ, ਫਿਲ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਘਟ ਜਾਣਾ

ਮੂਹੜੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਮੂਹੜਾ ਜਾਂ ਬਿਨਾ॥

ਮੂੰਹਾਂ, ਪੁ:—ਜਿੱਥੋਂ ਦਰਿਆ ਨਿਕਲੇ॥

ਵਿ:—'ਮੂੰਹ' ਵਾਲਾ॥

ਮੂੰਹੀਂ, ਸ:—ਅਸਲ, ਜੜ੍ਹ, ਮੂਲ, ਕੁਲ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੁਲ ਚੱਲੇ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਾਤ॥

ਮੂੰਹੇ, ਪੁ:—'ਮੂੰਹ' ਵੇਖੋ॥

ਮੂਹਰ, ਵਿ:—'ਮੂਰਖ' ਵੇਖੋ।

ਮੂੰਹੀਂ ਮੂੰਹੀਂ, ਕ੍ਰਿ. ਵਿ:—ਮੂੰਹ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ॥

ਮੂੰਗ, ਪੁ:
ਮੂੰਗੀ, ਸ: } 'ਮੂੰਗੀ' ਵੇਖੋ

ਮੂੰਗ ਫਲੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਫਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਾਮਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਗਿਰੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੂੰਗਰਾ, ਪੁ:—'ਮੁਗਰਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਨੌਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਛਿਲਕਾ॥

ਵਿ:—ਮੂੰਗੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਕੁਝ ਕੁਝ ਹਰਾ॥

ਮੂੰਗਾ ਪਾਣੀ, ਪੁ:—ਪਤਲੀ ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ਦਾਲ॥

ਮੂੰਗੀ, ਸ:—'ਮੂੰਗੀ' ਵੇਖੋ॥

ਮੂਜਬ
ਮੂਜਿਬ } ਵਿ:—ਮੁਤਾਬਕ, ਅਨੁਸਾਰ, ਕਰਕੇ, ਸਬਬ ਤੋਂ।

ਮੂਜੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਦੁਖਦਾਈ, ਨੁਕਸਾਨ ਪੁਚਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸੂਮ॥

ਮੂੰਜੀ, ਪੁ:—'ਮੁੰਜੀ' ਵੇਖੋ।

ਮੁੰਡਲਾ ਆੜੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਸਖ਼ਤ ਛਿੱਲ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਗੁੱਦੇ ਵਾਲਾ ਆੜੂ ॥

ਮੁੰਢੀ, ਸ:—'ਮੁੱਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੁੱਢੀ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਫ਼ਸਲ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾਣ ॥

ਮੂਤ, ਮੂਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਪਸ਼ਾਬ, ਧੋਲ, ਗੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲੇ ॥

ਮੂਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ, ਮੂਤ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਰਾਹ ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ ॥

ਮੂਤ੍ਰਨ, ਮੂਤ੍ਰ-ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਮੂਤਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਦਲਾ ਆੜੂ, ਪੁ:—'ਮੁੰਡਲਾ ਆੜੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਧਣੇ ਮੂੰਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨੀਵਾਂ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ, ਨਿਮੋ ਝੂਣਾ ਹੋਕੇ ॥

ਮੂਧਾ, ਮੂੰਧਾ, ਵਿ:—ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਮੂੰਹ ਪਰਨਾ ਹੋਯਾ ॥

ਮੂਧੇ ਮੂੰਹ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—'ਮੂਧਣੇ ਮੂੰਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂੰਧੀ, ਸ:—'ਮੁੱਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਣਟਾ, ਸ:—ਵੀਣੀ ॥

ਮੂਰਖ, ਪੁ:, **ਮੂਰਖਣੀ,** ਸ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਲ ਨਹੀਂ, ਬੇਸਮਝ, ਅਹਿਮਕ ॥

ਮੂਰਖਪਾ, ਪੁ: ਵਿ:—ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਢਣ ਵਾਸਤੇ ਮੂਰਖ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਬੇਅਕਲ, ਬੁੱਧੂ ॥

ਮੂਰਛਾ, ਸ:—ਗਸ਼, ਬੇਹੋਸ਼ੀ, ਸੁਰਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ ॥

ਮੂਰਛਾਗਤ, ਵਿ:—ਬੇਸੁਰਤ, ਬੇਹੋਸ਼ ॥

ਮੂਰਤ, ਮੂਰਤੀ, ਸ:—ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਕਲ, ਬੁਤ, ਪੁਤਲੀ, ਸਰੂਪ, (ਕਈ ਸਾਧੂ ਆਦਮੀ ਵਾਸਤੇ ਮੂਰਤ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਾਰ ਮੂਰਤਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ।) ਮੋਹਣੀ ਸ਼, ਮਕਈ ਦੀ ਹਰੀ ਛੱਲੀ ॥

ਮੂਲ, ਪੁ:—ਜੜ੍ਹ, ਅਸਲ, ਮੁੱਢੀ, ਨੀਂਹ, ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਅਸਲੀ ਹਿੱਸਾ, ਬਿਆਜੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ॥

ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ, ਮੂਲੋਂ ਹੀ ('ਨਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ) ॥

ਮੂਲ ਮੁੱਦਾ, ਪੁ:—ਅਸਲ, ਵਿਚਲੀ ਗੱਲ, ਮਤਲਬ ॥

ਮੂਲੀ, ਸ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਰਕਾਰੀ, ਰੁੱਖ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਮੂਲੀ ਪੱਟਿਆ ਟੋਇਆ, ਪੁ:—ਬਰਬਾਦ [illegible] ਹੋਯਾ ॥

ਮੂਲੋਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੁੱਢੋਂ, ਬਿਲਕੁਲ, ਸਭ ਮੂਲ ('ਨਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ) ॥

ਮੂੜ੍ਹ, ਮੂੜ੍ਹਾ (ੜ੍ਹੀ), 'ਮੂਹੜ' 'ਮੂਹੜਾ (ੜ੍ਹੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਮੂਣੀ, ਸ:—ਘਾਹ ਜਾਂ ਕਪੜੇ ਦਾ ਕੁੰਡਲ ਸਹਾਰਾ, ਨੀਂਹ (ਗਾਡ੍ਹਣੀ, ਵੇਣੀ) ਭਾਰ ਹੇਠ ਲਾਈ ਹੋਈ ਆਪਣੀ ਰਕਮ ॥

ਮੇਊਂ, ਪੁ:—ਮਲਾਹ, ਬੇੜੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਮੇਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਚ ਆ ਸਕਣਾ, ਸਮਾਉਣਾ ॥

ਮੇਉਣੀ, ਸ:—ਮਲਾਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਮੇਉੜਾ, ਪੁ:—ਗੁਰੂ ਦਾ ਪਰੋਹਤ।

ਮੇਉੜੀ, ਸ:—ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਰੋਹਤ ਦੀ ਤੀਵੀਂ ਜਾਂ ਧੀ ॥

ਮੇਆਦ, ਸ:—'ਮਿਆਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਸਾ, ਵਿ:—'ਮੌਸਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਭੇਡ ਦਾ ਜੰਮ ਕਮਾ ਕੇ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੰਬਲ ॥

ਮੇਹਣਾ, ਪੁ:—ਖਿਝਾਣ, ਸਾੜ, ਚੁੱਭਵੀਂ ਗੱਲ (ਬੋਲਾ ਮਾਰਨਾ) ॥

ਮੇਹਦਾ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਦੇ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਮੇਹਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਕੱਟਣਾ, ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ॥

ਮੇਹੜ, ਸ:—ਗਾਹ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਸ਼ੂ, ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ (ਪਾਉਣੀ) ॥

ਮੇਖ, ਸ:—ਕਿੱਲ, ਕੋਕਾ, ਖੂੰਟੀ, ਇਕ ਰਾਸ ॥

ਮੇਖਲੂ, ਪੁ:—ਹਥੌੜਾ, ਮੁੰਗਲਾ, ਮੇਖ ਠੋਕਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜ ॥

ਮੇਖੀ, ਵਿ:—ਮਸਤੀ ਪਾਣ ਦੀ ਮੇਖ ਦਲ ਖੇਤਾ (ਰੁਖਯਾ)॥

ਮੇਖਲੀ, ਪੁ:—ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਨੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਰੱਸਾ ।

ਮੇਗਜ਼ੀਨ, ਸ:—ਗੁਦਾਮ, ਬਰੂਦ ਖਾਨਾ, ਖਾਸ ਵਕਤ ਛਪਣ ਵਾਲਾ ਰਸਾਲਾ ॥

ਮੇਂਗਣ, **ਮੇਂਗਣੀ**, ਸ:—ਭੇਡਾਂ ਬਕਰੀਆਂ ਚੂਹਿਆਂ ਦਾ ਮੈਲਾ ॥

ਮੇਘ, ਪੁ:—ਬੱਦਲ, ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਇਕ ਰਾਗ, ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਾਤ ਜੋ ਨੀਚ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੇਘਟ, **ਮੇਘਟ**, ਵਿ:—ਜਿਸ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪੂਛ ਚਿੱਟੀ ਬਗੈਰੀ ਹੋਵੇ ।

ਮੇਘਲਾ, ਪੁ:—ਮੇਘ, ਬੱਦਲ ॥

ਮੇਚ, ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਿਣਤੀ ।
ਸ:—'ਮੇਜ਼' ਵੇਖੋ ।

ਮੇਚਕਣਾ, **ਮੇਚਕਾ**, **ਮੇਚਕੁਣਾ**, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੀੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ।

ਮੇਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਣਨਾ, ਮਾਪਣਾ, ਮਿਲਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ॥

ਮੇੱਚਾ, ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਿਣਤੀ ।

ਮੇਜ਼, ਸ:—ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਚੌਕੀ ।

ਮੇਜਰ, ਪੁ:—ਕਪਤਾਨ ਤੋਂ ਉਤਲਾ ਫ਼ੌਜੀ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਮੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁਝਾਉਣਾ, ਮਲ ਜਾਂ ਫਿਲ ਮਿਟਾਉਣਾ, ਹਟਾਉਣਾ ॥

ਮੰਡਕ
ਮੈਂਡੁਕ } ਪੁ:—ਡੱਡੂ ॥

ਮੈਂਡੁਕੀ, ਸ:—'ਮੀਂਡੁਕੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਢਾ (ਮੇਂਢਾ), ਪੁ:
ਮੇਢੀ (ਮੇਂਢੀ), ਸ: } ਛੇਲੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮ-ਦੀਨ ॥

ਮੇਢੀ, ਸ:—'ਮੀਢੀ' ਵੇਖੋ ।

ਮੇਤਰਾ, ਪੁ:
ਮੇਤਰੀ, ਸ: } 'ਮੇਹਤਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੇਤੇ
ਮੇਤੋਂ } ਪੜ: ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ, ਮੈਥੋਂ ॥

ਮੇਥਰਾ (ਮੇਥੇ), ਪੁ:
ਮੇਥਰੀ (ਥੀ), ਸ: } ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਸਾਗ ॥

ਮੇਥੋਂ, ਪੜ:—ਮੈਥੋਂ, ਮੇਥੋਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ॥

ਮੇਦਨੀ, ਸ:—ਧਰਤੀ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੱਠ, ਜਾਨੀਆਂ ਦੀ ਭੀਰ ।

ਮੇਦਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਨਾਲੇ 'ਮੈਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੇਦਾ ਲੋਥ, ਸ:—ਮੇਦੇ ਦਾ ਸੱਕ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ॥

ਮੇਂਧੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, 'ਮਹਿੰਦੀ' ਵੇਖੋ ।

ਮੇਪ
ਮੇਪੁ } ਪੁ:—ਮਾਪ, ਮਾਪਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਮੇਮ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਕੌਮ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਫਰੰਗਣ ॥

ਮੇਮਨਾ, ਪੁ:
ਮੇਮਨੀ, ਸ: } ਬਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਭੋਲਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਮੇਰ ਤੇਰ, ਪੁ:—ਦੁਜਾਇਗੀ, ਵਿਤਕਰਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਮੇਰਾ, ਪੜ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ॥

ਮੇਰੁ, ਸ:—ਜਿਸ ਮਣਕੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰੇ ਜੁੜਨ, ਪੈਂਚ, ਸਰਦਾਰ ॥

ਮੇਰੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ, ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਲਮ ਟਿਕਦੀ ਹੈ ।

ਮੇਲ, ਪੁ:—ਦੋਸਤੀ, ਮੁਲਾਕਾਤ, ਪਿਆਰ, ਜੋੜ, ਇਕਠ, ਏਕਾ, ਸਾਂਝ, ਹਾਣ, ਮੇਚ, ਕਿਸਮ, ਮੁਕਾਬਲਾ ॥

ਮੇਲ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਆਹ ਕਾਜ ਵਿੱਚ ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਅਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ॥

ਮੇਲ ਗੇਲ
ਮੇਲ ਜੋਲ
ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ } ਪੁ:—ਸੰਗਤ, ਸਾਂਝ, ਸਰਬੰਧ, ਪ੍ਰੇਮ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੇਲ ਮਿਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਕੋ ਜੇਹਿਆਂ ਦੀ ਕੱਠ ਹੋਣਾ ।

ਮੇਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੇਹਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੇਲਣ, ਸ:—ਮੇਲ ਆਈ ਹੋਈ ਤੀਮਤ, ਸਹੇਲੀ, ਮਾਸ਼ੂਕ ।

ਮੇਲ੍ਹਣਾ
ਮੇਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਜੋੜਨਾ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਕਰਾ ਦੇਣੀ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ, ਵੱਟਣਾ (ਰੱਸਾ), ਦੁੱਧ ਚੋਣਾ (ਗਊ ਨੂੰ), ਗੱਭਣ ਕਰਾਉਣਾ (ਘੋੜੀ ਨੂੰ) ।

ਮੇਲਾ, ਮੇਲਾ, ਪੁ:—ਮਿਲਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਭਾਰਾ ਕੱਠ, ਭੀੜ, ਮੰਡਲੀ (ਲੱਗਣਾ)॥

ਮੇਲੀ, ਮੇਲੀ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸੱਜਨ, ਸਾਥੀ॥

ਮੇਵਾ, ਪੁ:—ਫਲ, ਸਾਉਗੀ।

ਮੇਵਾ ਫ਼ਰੋਸ਼, ਪੁ:—ਫਲ ਫ਼ਰੂਟ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ॥

ਮੇੜ੍ਹ, ਸ:—'ਮਹੜ' ਵੇਖੋ

ਮੇਂਡ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਮਸ੍ਹਾ, ਸੋਢਾ ਭੇਡਾ।

ਮੈਂ, ਪੜ:—ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਵਚਨ, ਹਉਂ।

ਮੈਂਹ, ਮੈਂਹਦੀ, ਮੈਹਰ, 'ਮਹਿੰ', 'ਮਹਿੰਦੀ' 'ਮਹਿਰ' ਵੇਖੋ

ਮੈਹਾਂ, ਪੁ:—ਮੈਂਹ ਦਾ ਨਰ, ਸੰਢਾ, ਝੋਟਾ॥

ਮੈਂਹਿੰ, ਸ:, **ਮੈਂਘ**, ਪੁ:, **ਮੈਂਘਾ**, ਵਿ:, 'ਮਹਿੰ', 'ਮਹਿੰਗ', 'ਮਹਿੰਗਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੈਚ, ਪੁ:—ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਦੀ ਖੇਡ॥

ਮੈਡਲ, ਪੁ:—'ਤਗਮਾ' ਵੇਖੋ।

ਮੈਣਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਗ॥

ਮੈਥੋਂ, ਪੜ:—ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ, ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ।

ਮੈਦਾ, ਮੈਂਦਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਰੀਕ ਆਟਾ ਜੋ ਹਲਵਾਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

ਵਿ:—ਮੈਦੇ ਵਾਂਗਰ ਬਰੀਕ।

ਮੈਨ ਦੁਆਬ, ਪੁ:—ਸਤੁਦ੍ਰ ਅਤੇ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਧਰਤੀ॥

ਮੈਨਾ, ਸ:—ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਾਂਗਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ॥

ਮੈਨੇਜਰ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਦੇ ਬਸਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਬੰਧਕ।

ਮੈਂਬਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ॥

ਮੈਂਬਰੀ, ਸ:—ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਹੁੱਦਾ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਮੈਮੋਰੀਅਲ, ਪੁ:—ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਅਫ਼ਸਰ, ਨੂੰ ਫਰਿਆਦ ਦੇ ਤੌਰ ਪਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ॥

ਮੈਰਾ, ਪੁ:—ਉੱਚੀ ਧਰਤੀ, ਰੇਤਲੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੰਗਲ।

ਮੈਰੋਂ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਰੇਸ਼ਾ॥

ਮੈਲ, ਸ:—ਮਲ, ਗੰਦ, ਗੰਦੀ ਚੀਜ਼, ਕੂੜਾ, ਪਾਪ, ਦਾਗ, ਫਲ, ਮੀਲ॥

ਮੈਲ ਕੁਚੈਲ, ਸ:—ਮੈਲ, ਗੰਦ॥

ਮੈਲ ਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਅੰਦਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ, ਜਿਸ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਨਾ ਜਾਪੇ॥

ਮੈਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਲ ਹੋਵੇ, ਗੰਦਾ, ਨਿਕੰਮਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)॥

ਪੁ:—ਗੰਦ, ਵਿਸ਼ਟਾ, ਲਹੂ॥

ਮੈਇਲ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਲਦੀ॥

ਮੈਂਗੀਪਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੂਰੂ ਲਪ ਦਲ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ (ਕਰਨਾ)॥

ਮੋਹ, ਪੁ:—ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ (ਕਰਨਾ, ਪੈਣਾ) ਲਗਾਓ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਲਗਨ॥

ਮੋਹ ਜਾਲ, ਪੁ: } ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ
ਮੋਹ ਮਾਯਾ, ਸ: } ਦੀ ਚਾਹ ਜੋ ਜੀਵ ਨੂੰ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ॥

ਮੋਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਣਾ॥

ਮੋਹਗਤ, ਵਿ:—ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ॥

ਮੋਹਨ, ਪੁ:—ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ।

ਮੋਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਮੋਹ ਲੈਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਮੋਹਨੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ, ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ॥

ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮੋਹ ਲੈਣ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਜਾਦੂ॥

ਮੋਹਨੀ ਸੂਰਤ, ਸ:—ਮੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਮੂੰਹ।

ਮੋਹਨੀ ਮੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਜਾਵੇ।

ਮੋਹਰ, ਸ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛਾਪ, ਠੱਪਾ (ਲਾਉਣੀ) ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿੱਕਾ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਮੋਹਰ ਛਾਪ, ਸ:—ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਰਕਾਰੀ ਠੱਪਾ॥

ਘਰ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਛਾਪ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲ ਸਮੇਤ ਘਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਮੋਹਰਲਾ, ਵਿ:—ਸਭ ਤੋਂ ਅਗਲਾ, ਪਹਿਲਾ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦਾ।

ਮੋਹਰਾ, ਪੁ:—ਨਰਦ ਗੋਟ ਅਸਲ 'ਹੰਸ', ਜਾਗਤ ਖੇਡਣ ਦਾ ਗੀਟਾ, ਜ਼ਹਿਰ॥

ਮੋਹਰੀ, ਵਿ:—ਮੋਹਰ ਦਾ, ਖਰਾ (ਸੋਨਾ)॥

ਪੁ: ਮੋਹਰਲਾ ਆਦਮੀ, ਆਗੂ॥

ਸ:—ਤੋਪ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਕੁੜਤੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪਜਾਮੇ ਦੀ ਲੱਤ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਗਊ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਗਊ ਮਹਿੰ ਘੋੜਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਧੀ ਦੇ ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੋਹਰੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅੱਗੇ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਿਰ ਉੱਤੇ।

ਮੋਹਲਾ } 'ਮੁਹਲਾ' ਵੇਖੋ॥
ਮੋਹਲੇ ਧਾਰ }

ਮੋਹੜਾ (ੜੀ), ਪੁ:, ਸ:—'ਮੂਹੜਾ (ੜੀ)' ਵੇਖੋ।

ਮੋਹੁ } 'ਮੋਹ' 'ਮੋਹਰ' ਵੇਖੋ॥
ਮੋਹੁਰ }

ਮੋਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਵਰਤਣ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਉਜਾਪਣ ਕਰਕੇ ਵੇਹਲੇ ਹੋਣਾ॥

ਮੋਕਲਾ, ਪੁ: } ਵਿ:—ਖੁਲ੍ਹਾ, ਢਿੱਲਾ, ਚਿੜਾ, ਚੌੜਾ,
ਮੋਕਲੀ, ਸ: } ਦੂਰ ਦਾ।

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰਾਹ ਮੋਕਲੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ: ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਣੀ॥

ਪੰਧ ਪ੍ਰਾਣ ਮੋਕਲੇ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਾਂਭੇ ਹੋਕੇ ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ।

ਮੋਖ, ਪੁ: ਮੁਕਤ, ਨਜਾਤ ਛੁਟ ।
ਸ:-ਮਕਵੀ ।

ਮੋਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-'ਮੋਕਲਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੋਂਗਰਾ, ਪੁ: 'ਮੁੰਗਰਾ' ਵੇਖੋ

ਮੋਗਲਾ, ਪੁ: 'ਮੁਗਲਾ' ਵੇਖੋ

ਮੋਘ / ਮੋਘਾ } ਪੁ:-ਕੰਧ ਛੱਤ ਜਾਂ ਝਾੜ ਵਿਚ ਦੀ ਮੋਰੀ, ਛੇਕ ।

ਮੋਘ / ਮੋਘਾਂ } ਸ:—ਸਵੇਰੇ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਚਮਕਦਾ ਬਦਲ ।

ਮੋਚ, ਸ: ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਮਰੋੜਾ, ਹੱਡੀ ਦੇ ਜੋੜ ਦਾ ਮੁੜਨਾ (ਨਿਕਲਣੀ) ॥

ਮੋਚਰਸ, ਪੁ:-ਇਕ ਬੂਟੀ, ਦੁਆ ॥

ਮੋਚਣ, ਸ:-'ਮੋਚੀ' ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ ।

ਮੋਚਣਾ, ਪੁ:-ਵਾਲ ਪੁਟਣ ਵਾਲਾ ਔਜ਼ਾਰ ।
ਕ੍ਰਿ:—ਛੱਡਣਾ

ਮੋਚੀ, ਪੁ: ਚੰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੁੱਤੀਆਂ ਬਣਾਵੇ ।

ਮੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਪਾਪ ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ।

ਮੋਛਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਗੇਲੀ ਦਾ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਟੋਟਾ, ਲਕੜੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ ॥

ਮੋਛੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਕੜੀ ਨੂੰ ਚੀਰ ਕੇ ਟੋਟੇ ਕਰਨਾ, ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸਿਰ ਵੱਢਣੇ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਾ ।

ਮੋਟਰ ਕਾਟ / ਮੋਟਰ ਕਾਰ } ਸ:-ਆਪਣੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ।

ਮੋਟੜ, ਵਿ:-ਮੋਟਾ ਪਰ ਨਿਕੰਮਾ ॥

ਮੋਟਾ / ਮੋਟੀ } ਵਿ:-ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਰਾ, ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਘਣਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ, ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ, ਵੱਡਾ, ਮੰਧਾ, ਪਲ ਵਾਲਾ
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਬਹੁਤ, ਨਹੀਂ ਬਾਹਰਾ ॥

ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਪੁ:-ਗੁਆਰ, ਮੂਰਖ, ਧਨੀ ॥

ਮੋਟਾ ਛੋਟਾ / ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ } ਵਿ: ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਰਾ ਤੇ ਤਕੜਾ ।

ਮੋਟਾ ਦਿੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਧੁੰਦਲਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ ॥

ਮੋਟੀ ਕਲਮ, ਸ:-ਮੋਟੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਲਮ ॥

ਮੋਟੋ ਕਾਟ (ਰ), ਸ:—'ਮੋਟਰ ਕਾਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੋਠ, ਪੁ:-ਇਕ ਗਰਮ ਖੁਸ਼ਕ ਅਨਾਜ ਜਿਸ ਦੀ ਦਾਲ ਬਣਦੀ ਹੈ ।

ਮੋਠਾਂ ਦੀ ਛਾਂਵੇਂ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੱਕ ਉਡੀਕਣਾ, ਕੰਮ ਛੇਤੀ ਨਾ ਸਰਨਾ ॥

ਮੋਠੜਾ, ਪੁ:-ਕਪੜੇ ਦੀ ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਬੂਟੇਦਾਰ ਕਸੀਦਾ ॥

ਮੋਠੜੇ ਦਾਰ, ਵਿ:-ਮੋਠੜੇ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲਾ (ਕਪੜਾ, ਜੁੱਤੀ) ॥

ਮੋਠੀ, ਸਃ—ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਲਕੜ ਬਾਲਣ ਅਤੇ ਝਾੜੂ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਮੋਠੂ, ਪੁਃ—ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਆਦਮੀ, ਮਧਰਾ, ਵੈਣਾ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਮੋਢਾ / ਮੋਂਢਾ } ਪੁਃ- ਬਾਂਹ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਜੋੜ, ਕੰਧਾ ॥

ਮੋਢੀ / ਮੋਂਢੀ } ਪੁਃ—ਜੋ ਮੁਖ ਮੂਹਰੇ ਕੰਮ ਉਤੇ ਖਲਕ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵੇਲ ਫੜ, ਪੰਜਾਬੀ ਵੰਢ ਜੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਬਲਦ । ਕਟੇ ਹੋਏ ਮੁੱਢਾਂ ਨ ਉਗੀ ਹਈ ਸਬਜ਼ੀ ॥

ਮੋਣ, ਪੁਃ—ਖਸਤਾ ਚੀਜ਼ ਤਲਣ ਲਈ ਮੈਦੇ ਜਾਂ ਆਟੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਘਿਉ ਜਾਂ ਤੇਲ ।

ਮੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮੋਣ ਪਾਕੇ ਆਟਾ ਜਾਂ ਮੈਦਾ ਗੁੰਨ੍ਹਣਾ ।

ਮੋਤੀ / ਮੋਂਤੀ } ਪੁਃ—ਸਿੱਪੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਰਤਨ, ਮੁਕਤਾ ।

ਮੋਤੀ ਚੂਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬੂਰਦਾਰ ਲਡੂ ।

ਮੋਤੀ ਪਟੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਕੰਮ ਠੀਕ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਤੀਆ, ਵਿਃ—ਮੋਤੀ ਵਰਗਾ ਚਮਕਦਾਰ ਜਾਂ ਗੋਲ ॥

ਪੁਃ—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ, ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ (ਉਤਰਨਾ) ॥

ਮੋਤੀਆ ਬਿੰਦ, ਪੁਃ—ਅੱਖ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੁਤਲੀ ਅੱਗੇ ਪਾਣੀ ਉਤਰ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਢਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਮੋਥਾ, ਪੁਃ—'ਨਾਗਰ ਮੋਥਾ' ਵੇਖੋ ।

ਮੋਦੀ / ਮੋਂਦੀ } ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ਹੋਵੇ, ਖਜਾਨਚੀ, ਅਨਾਜ ਦਾ ਸੁਦਾਗਰ, ਠੇਕੇ ਦਾਰ ॥

ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ, ਪੁਃ—ਜਿਥੇ ਮੋਦੀ ਦਾ ਮਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮੋਧੂ, ਪੁਃ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ, ਮੋਂਦੀ ਭਾਜੀ ਭਿੱਜੀ (ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੋਨ, ਸਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਮੋਨ ਧਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਰਤਗਿਆ ਕਰਨੀ ।

ਮੋਨ ਧਾਰੀ, ਪੁਃ ਮੋਨ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੋਨ ਬਿਰਤ, ਸਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਰਤਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਮੋਂਨਾ, ਪੁਃ—ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਿੰਦੂ (ਜੋ ਸਿਖ ਨਹੀਂ) ।

ਮੋਨੀ, ਪੁਃ, ਵਿਃ—ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧ ॥

ਮੋਂਨੀ, ਸਃ—ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੁੰਨਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ, ਢਿੱਡ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ।

ਮੋਮ, ਸਃ—ਸ਼ਹਿਤ ਦੀਆਂ ਮਖੀਆਂ ਦੀ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਨਰਮ ਥਿੰਧੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਵਿਃ—ਨਰਮ, ਦਯਾ ਵਾਲ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਮੋਮ ਜਾਮਾ, ਪੁਃ—ਮੋਮ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਉਤੇ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ ॥

ਮੋਮ ਦਾ ਨੱਕ, ਪੁਃ—ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਇਮ ਨਾਂ ਰਹੇ, ਚੰਚਲ ॥

ਮੋਮ ਦਿਲ, ਵਿਃ—ਦਯਾ ਵਾਲ, ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਮੋਮ ਬੱਤੀ (ਵੱਟੀ), ਸ਼ਃ—ਮਗਾਇਲ ਵਾਲੀ ਮੋਮ ਦੀ ਬਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੂਤ ਦੀ ਡੋਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੋਮ ਰੋਗਣ, ਪੁਃ—ਮੋਮ ਅਤੇ ਤੇਲ ਦਾ ਰੋਗਨ॥

ਮੋਮਣ / **ਮੋਮਿਨ** } ਪੁਃ—ਦੀਨਦਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਜੁਲਾਹਾ॥

ਮੋਮਿਆਈ, ਸਃ—'ਮੁਮਿਆਈ' ਵੇਖ॥

ਮੋਮੀ, ਵਿਃ—ਮੋਮ ਦਾ, ਮੋਮ ਵਾਲਾ, ਮੋਮ ਵਰਗਾ॥

ਮੋਰ, ਪੁਃ—ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪੰਛੀ॥

ਮੋਰ ਚਾਲ, ਪੁਃ—ਮੋਰ ਵਰਗੀ ਚਾਲ, ਮੋਰਚਿਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ, ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਤੁਰਨਾ (ਲਤਾਂ ਚੁੱਕਕੇ)॥

ਮੋਰ ਛਲ (ੜ) / **ਮੋਰ ਛਲ** } ਪੁਃ—ਮੋਰ ਦੇ ਪਰਾਂ ਦੀ ਚੌਰੀ

ਮੋਰ ਬਨਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਾਰਨਾ, ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ॥

ਮੋਰ ਮੁਕਟ, ਪੁਃ—ਮੋਰ ਦੀ ਕਲਗੀ ਵਰਗਾ ਮੁਕਟ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਮੁਕਟ॥

ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਵਾਲਾ, ਪੁਃ—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ॥

ਮੋਰਚਰ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਕੇ ਨਸਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਲਾਉਂਦੇ ਹਨ॥

ਮੋਰਚਾ, ਪੁਃ—ਜੰਗਾਲ, ਕਿਲੇ ਦੀ ਕਧ ਵਿਚਲੀ ਮੋਰੀ, ਖਾਈ, ਬੰਦ, ਬੰਨ੍ਹ। ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ॥

ਮੋਰਚਾ ਜਿਤਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰੀ ਦਾ ਮੋਰਚਾ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲੈਣਾ॥

ਮੋਰਚਾ ਬੰਦੀ ਕਰਨਾ / **ਮੋਰਚਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ** } ਕ੍ਰਿਃ—ਮੋਰਚਾ ਬਨਾਉਣਾ।

ਮੋਰਚਾ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਵੈਰੀ ਤੇ ਹੱਲਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ॥

ਮੋਰਚਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ॥

ਮੋਰਚੇ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਬੀੜਨਾ, ਲੜਾਈ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡੇਰਾ ਪਾਉਣਾ॥

ਮੋਰਨੀ, ਸਃ—ਮੋਰ ਦੀ ਮਦੀਨ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ॥

ਮੋਰੀ, ਸਃ—ਛੇਕ, [illegible], [illegible], ਛੋਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ॥

ਚੁਬਾਰੇ ਦੀ ਇੱਟ ਮੋਰੀ ਨੂੰ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੰਗੀ ਕੁਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸਾਕ ਨਿੱਘ ਜਾਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਣਾ॥

ਮੋਰੂਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਧੂਆਂ ਕਈਆਂ ਰੋਗਾਂ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ॥

ਮੋੜ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਥਾਂ ਪੁਰ ਸੜਕ ਮੁੜੇ, ਫੇਰ, ਚੱਕਰ, ਹਟਾਉ॥

ਮੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਫੇਰਨਾ, ਪਹਿਲੀ ਜਗਾ ਭੇਜਣਾ, ਮੁੜ ਦੇ ਦੇਣਾ, ਹਟਕਣਾ॥

ਮੋੜਾ, ਪੁਃ—ਮੁੜਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਹੌਲੇ ਹੋਣਾ, ਲੱਗਣਾ (ਪੈਣਾ)॥

ਮੌੜੀ, ਸਃ—ਗਊ ਦਾ ਦੁੱਧ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਜੋ ਘਾਹ ਦਾ ਪੂਲਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਮੌ, ਪੁਃ, ਸਃ—ਗਰਮੀ, ਪਸੂਆਂ ਵਿੱਚ ਭੋਗ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ॥

ਮੌਸਮ, ਪੁਃ—ਰੁਤ, ਬਹਾਰ, ਮੌਕਾ ।

ਮੌਹਕਾ, ਪੁਃ, **ਮੌਹਰਾ,** ਪੁਃ, **ਮੌਹਰੀ,** ਸਃ — 'ਮਹੁਕਾ' 'ਮਹੁਰਾ' 'ਮਹੁਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੌਕਾ, ਮੌਕਿਆ — ਪੁਃ—ਠੀਕ ਵਖਤ ਜਾਂ ਜਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਾਰਦਾਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਬਾਬਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋਵੇ ॥

ਮੌਕਾ ਵੇਖਣ ਜਾਣਾ, ਮੌਕੇ ਤੇ ਜਾਣਾ — ਕ੍ਰਿਃ—ਵਾਰਦਾਤ ਜਾਂ ਝਗੜੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਭਾਲਣ ਲਈ ਜਾਣਾ ॥

ਮੌਕਾ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਠੀਕ ਵਖਤ ਵੇਖਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ॥

ਮੌਜ, ਸਃ—ਲਹਿਰ, ਮਨ ਦਾ ਜੋਸ਼, ਮਰਜੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸੁਖ, ਸੁਤਾਇਤ ॥

ਮੌਜ ਕਰਨੀ, ਮੌਜ ਮਾਰਨੀ, ਮੌਜਾਂ ਲੁੱਟਣੀਆਂ — ਕ੍ਰਿਃ—ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ

ਮੌਜ ਬਹਾਰ, ਸਃ—ਸੁਖ, ਅਨੰਦ, ਬੇ ਫ਼ਿਕਰੀ ॥

ਮੌਜਾ, ਪੁਃ—ਪੈਰ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਜਰਾਬ ॥

ਮੌਜਾ, ਪੁਃ—ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ॥

ਮੌਜੀ, ਵਿਃ—ਮੌਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹਸਵਲਣਾ, ਅਨੋਖਾ ॥

ਮੌਜੂਦ, ਵਿਃ—ਜੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਵੇ, ਹਾਜ਼ਰ, ਤਿਆਰ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਰਹਿਣਾ) ॥

ਮੌਟਨ ਪੁਲਸ, ਸਃ—ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਪੁਲਸ ॥

ਮੌਂਟੀ, ਸਃ—'ਮਮਟੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਮੌਣ, ਸਃ—ਖੂਹ ਦੀ ਮਣ, ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਮੌਤ, ਸਃ—ਮਰ ਜਾਣਾ, ਨਾਸ, ਤਬਾਹੀ (ਆਉਣੀ) ॥

ਮੌਤਾ, ਪੁਃ—ਮੁਰਦਾ, ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਮੌਨ, ਪੁਃ—'ਮੋਨ' ਵੇਖੋ ।

ਮੌਰ, ਪੁਃ—ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਹੇਠ ਪਿੱਠ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਮੌਰਾ ।
ਵਿਸਮਯਃ—ਭਿੱਟੇ ਮੂੰਹ, ਲਾਨਤ (ਜਨਾਨੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਮੌਰੂਸ, ਸਃ—ਆਪਣੀ ਜੱਦੀ ਜਮੀਨ ॥

ਮੌਰੂਸੀ, ਵਿਃ—ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀ ਪਿਉ ਦਾਦੇ (ਵਡਿਆਂ) ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਵੇ ॥

ਮੌਲਸਰੀ, ਮੌਲਸਿਰੀ — ਸਃ—ਇੱਕ ਸੋਹਣਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨਰਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਖੁਸ਼ਬੋ ਦਾਰ। ਇੱਕ ਰਾਗ ॥

ਮੌਲਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖਿੜਨਾ, ਹਰਿਆਉਲ ਆਉਣੀ, ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਗੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਗੁਮਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਮੌਲਬੀ, ਮੌਲਵੀ — ਪੁਃ—ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁਸਲਮਾਣ ॥

ਮੌਲਾ, ਪੁ:—ਰੱਬ, ਮਾਲਕ, ਸਾਈਂ (ਫਕੀਰਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)॥

ਮੌਲੀ, ਸ:—ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਸੂਤਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਕੱਠ ਜੋ ਕਈਆਂ ਮੌਕਿਆਂ ਪੁਰ ਸ਼ਗਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ॥

ਯ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਇਕੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ, ਯੱਯਾ॥

ਯਸ਼ਬ, ਪੁ:—ਹਰਿਆਲੀ ਦੀ ਭਾਹ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਵਡ ਮੁੱਲਾ 'ਹਰਾ' ਪੱਥਰ ਜੋ ਕਾਸ਼ਗਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਯਸ਼ਮੀ, ਪੁ:—ਯਸ਼ਬ ਦਾ ਰੰਗ, ਪਾਹਲੋਂ ਹਲਦੀ ਫੇਰ ਅਸ ਬਰਗ ਅਤੇ ਫਟਕੜੀ ਤੋਂ ਜੋ ਰੰਗ ਨਿਕਲੇ।

ਯਹੂਦਣ, ਸ: / **ਯਹੂਦੀ,** ਪੁ: } ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)।

ਯੱਕੜ, ਪੁ:, ਸ:—ਅਸੰਧ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ, ਗਪ (ਮਾਰਨਾ)।

ਯੱਕਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਘੋੜੇ ਵਾਲੀ ਦੋ ਪਹੀਆ ਗੱਡੀ, ਇਕ ਬਲਦ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਗੱਡਾ, ਇਕ ਬਿੰਦੀ ਵਾਲਾ ਤਾਸ਼ ਦਾ ਪੱਤਾ।

ਯਕੀਨ, ਪੁ:—ਇਤਬਾਰ, ਪਰਤੀਤ, ਵਿਸਾਹ।

ਯਕੂਤ, ਪੁ:—ਲਾਲ, ਸੁਰਖ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ।

ਯਕੂਤੀ, ਪੁ:—ਸਰਦੀ ਦੇ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ॥

ਯਖ, ਪੁ:—ਬਰਫ਼॥
ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ॥

ਯੱਖ, ਪੁ:—ਇਕ ਭਾਂਤ ਦਾ ਦੇਉਤਾ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਧਰੀ।

ਯਖਣੀ, ਸ:—ਉੱਬਲੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਦਾ ਪਾਣੀ।

ਯੱਖਣੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਮੰਨੀ ਦੰਨੀ ਚੀਮਤ॥

ਯੱਗ, ਪੁ:—ਜਗ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ॥

ਯਤਨ, ਪੁ:—'ਜਤਨ' ਵੇਖੋ।

ਯੰਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਸੰਦ, ਕਲਾ, ਤਦਬੀਰ, ਛਾਪਾ ਖਾਨਾ॥

ਯਤੀਮ, ਪੁ: / **ਯਤੀਮਣੀ,** ਸ: } ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਂ ਪਿਉ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ॥

ਯਤੀਮ ਖਾਨਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਯਤੀਮ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਧਰਮ ਅਰਥ ਪਲਣ।

ਯਥਾ, ਵਿ:—ਜੇਹਾ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ (ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ)।

ਯਬੀਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਬੜੀ ਗੁਣਕਾਰ ਦੁਆ॥

ਯੱਭਲ, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਪਰ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਨਿਕੰਮਾ॥

ਯਮ, / **ਯਮ ਦੂਤ (ਯਮ ਰਾਜ)** } 'ਜਮ' ਵੇਖੋ।

ਯਮਨੀ, ਸ:—ਇਕ ਚਮਕਦਾਰ ਪੱਥਰ॥

ਯੱਯਾ, ਪੁ:—'ਯ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ॥

ਯਰਾਨਾ, ਪੁ:—ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਪਰਾਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਮੇਲ, ਯਾਰੀ ॥

ਯਾ, ਵਿਸਮਯਾਦਿ:—ਹੇ, (ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ) ॥
ਯੋਜਕ:—ਜਾਂ, ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਸਭ ।

ਯਾਕੂਤ / **ਯਾਕੂਤੀ** } 'ਯਕੂਤ' 'ਯਕੂਤੀ' ਵੇਖੋ ।

ਯਾਣ ਪਣ, ਪੁ: / **ਯਾਣ ਪੁਣਾ,** ਪੁ: / **ਯਾਣ ਪਤ,** ਸ: } 'ਅਯਾਣ ਪੁਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਯਾਣਾ, ਵਿ:—'ਅਯਾਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਯਾਦ, ਸ:—ਮਨ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਚੇਤਾ, ਧਿਆਨ ॥

ਯਾਦ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁੱਲੀ ਗੱਲ ਮੁੜ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀ, ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ ।

ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ (ਸਬਕ) ।

ਯਾਦਗਾਰੀ / **ਯਾਦਗੀਰੀ** } ਸ:—ਯਾਦ, ਚੇਤਾ, ਯਾਦ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ।

ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਖਣਾ, ਨ ਭੁੱਲਣਾ ।

ਯਾਰ, ਪੁ:—ਦੋਸਤ, ਮਿਤ੍ਰ, ਸਜਣ, ਆਸ਼ਕ, ਪਰਾਈ ਤ੍ਰੀਵੀਂ ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਯਾਰਨੀ, ਸ:—ਕੁਕਰਮਣ, ਜਿਸ ਤੀਮਤ ਦੇ ਯਾਰ ਹੋਣ ॥

ਯਾਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਯਾਰਾਂ, ਵਿ:—ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਦਸ, ਗਿਆਰਾਂ ॥

ਯਾਰਾਨਾ, ਪੁ: / **ਯਾਰੀ,** ਸ: } 'ਯਰਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਯਾਰੂ, ਪੁ:—'ਯਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਯਾਲ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਿੱਚੀ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਯਾਲੀ, ਪੁ:—ਅਯਾਲੀ, ਭੇਡਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਯੁਕਤੀ, ਸ:—ਦਲੀਲ, ਸਬੂਤ, ਜੋ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸਿਧ ਕਰੇ ॥

ਯੂਨਾਨ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੁਲਕ ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਹਕੀਮ ਹੋਏ ਹਨ ॥

ਯੂਨਾਨੀ, ਵਿ:—ਯੂਨਾਨ ਦਾ, ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਇਲਾਜ) ॥

ਯਰਗਾ, ਪੁ: ਘੋੜੇ ਦੀ ਇਕ ਚਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੋ ਲੱਤਾਂ ਕੱਠੀਆਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹਨ ॥

ਯੁਵ ਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਟਿੱਕਾ ॥

ਯੁਵਾ, ਵਿ:—ਜੁਆਨ, ਗਭਰੂ ॥

ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਮਦਰਸਾ, ਮਹਾ ਵਿਦਯਾਲਯ, ਵੱਡੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਨਦਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਭਾ ॥

ੜੋਸ਼ਮ, ਪੁ:-'ਪਸ਼ਬ' ਵੇਖੋ॥

ੜੋਰ; ਪੁ:-'ਜ਼ੋਰ' ਵੇਖੋ।

ਰ, ਪੁ: ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਸੱਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ

ਰਈ, ਸ:—(ਰਆਇਤ, ਪ੍ਰੇਮ, ਪੱਖ (ਕਰਨਾ)॥

ਰਈਅਤ, ਰਈਯਤ } ਸ:-ਪਰਜਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਅਸਾਮੀ।

ਰਈਸ, ਪੁ:—ਮੰਨਿਆ ਦੰਨਿਆ ਆਦਮੀ ਸਰਦਾਰ, ਅਮੀਰ॥

ਰਸ, ਸ:, ਪੁ:-ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਣੀ, ਅਰਕ, ਸਤ, ਰਸੌਂਤ, ਰਚ੍ਹ, ਸੁਆਦ, ਖੁਸ਼ੀ॥

ਰਸ ਕਪੂਰ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਦੁਆ, ਸੋਧਿਆ ਹੋਯਾ ਪਾਰਾ।

ਰਸ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੇ ਫਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ॥

ਰਸ ਦਾਰ; ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਰਸ ਹੋਵੇ ਸੁਆਦਲਾ।

ਰਸ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪੱਕਣਾ, ਰਸੀਲਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਰਸਕ, ਵਿ: ਰਸ ਦਾਰ, ਸੁਆਦਲ

ਰਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਈਰਖਾ, ਦੂਜੇ ਵਾਂਗਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ।

ਰਸਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੱਗਣਾ॥

ਰਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਸ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ, ਫਲ ਦਾ ਪੱਕਣਾ, ਹਰਾ ਭਰਾ ਹੋਣਾ, ਜੀਉਰਨਾ, ਤਰ ਹੋਣਾ॥

ਸ:-'ਰਸਨਾ' ਵੇਖੋ॥

ਰਸਣਾ ਬਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ

ਰਸਣਾ ਮਸਣਾ, ਰਸਣਾ ਮਿਸਣਾ, ਰਸ ਮਸ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਲ੍ਹਾ [illegible] ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ॥

ਰਸੇ ਮਿਸੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਹੋਣਾ।

ਰਸਤ, ਸ:—ਕੱਚਾ ਅੰਨ, ਆਟਾ, ਦਾਲ ਆਦਿਕ, ਭੋਜਨ ਦਾ ਸਮਿਆਨ॥

ਰਸਤਾ, ਪੁ:—ਰਾਹ, ਸੜਕ, ਪੰਧ, ਲੰਘਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ, ਵਾਦੀ, ਚਾਲ॥

ਰਸਦ, ਸ: 'ਰਸਤ' ਵੇਖੋ।

ਰਸਨਾ, ਸ:—ਜੀਭ, ਬਾਣੀ, ਬੋਲੀ॥

ਰਸਮ, ਸ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਕਿਰਤ॥

ਰਸਮਸ ਜਾਣਾ, ਰਸੇ ਮਿਸੇ ਹੋਣਾ } ਕ੍ਰਿ: -ਆਪੋ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਰਸਮਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੇਲ ਜਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ ਹੋਣੀ, (ਦਲ ਵਿੱਚ) ਰਸ ਭਰਨਾ।

ਰਸਮਿਸਾ, ਵਿ:-ਚੰਗੇ ਰਸੇ ਵਾਲਾ (ਸਲੂਣਾ)॥

ਰਸਮੀ, ਵਿ:—ਰਸਮ ਮੁਜਿਬ, ਨਾ ਚੰਗਾ ਨਾ ਮੰਦਾ, ਚਲਾਊ ॥

ਰਸ਼ਮੀਨ, ਵਿ:-ਰੇਸ਼ਮੀ, ਪੱਟ ਦਾ ।

ਰਸਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਰਸ, ਰਿੱਧੀ ਹੋਈ ਭਾਜੀ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਤਰੀ ।

ਰੱਸਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਰਸੀ, ਚਾਰੇ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ਜਿਸ ਤਮਾਕੂ ਨੂੰ ਵੱਟ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਰਸਾਉ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਫਲ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ, ਰਸਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਕਾਉਣਾ, ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ, ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਭੇਉਣਾ ॥

ਰਸਾਇਣ, ਸ:—ਨਰਮੀ, ਮੁਲਾਇਮੀ ॥

ਪੁ:-ਇਕ ਖਿਆਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜੀਆਂ ਧਾਤਾਂ ਦਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੇਲਣ ਦੀ ਵਿਦਿਆ, ਕੀਮੀਆ ।

ਰਸਾਇਣੀ / **ਰਸਾਇਣੀਆ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਸਾਇਣ ਹੈ, ਰਸਾਇਣ ਵਿਦਿਆ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ । ਕੀਮੀਆਗਰ ॥

ਰਸਾਈ, ਸ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਪਹੁੰਚ, ਦਖਲ, ਸਮਝ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ ।

ਰਸਾਈ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਪਲਟਣ ਦਾ ਇਕ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਰਸਾਤਲ, ਪੁ:—ਪਤਾਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਨਰਕ ।

ਰਸਾਤਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਗੁਆਉਣਾ, ਵੇਹਲੇ ਰਹਿਣਾ, ਆਲਸ ਕਰਨਾ ॥

ਰਸਾਲ, ਸ:—ਸਜਣ ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਹੋਈ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼, ਸੁਗਾਤ ॥

ਰਸਾਲਦਾਰ, ਪੁ:—ਦੇਸੀ ਰਸਾਲੇ ਦਾ ਅਫ਼ਸਰ ਜਿਸ ਦੇ ਥੱਲੇ ਸੌ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ॥

ਰਸਾਲਦਾਰੀ, ਸ:—ਰਸਾਲਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ ॥

ਰਸਾਲਾ, ਪੁ:—ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਰੱਸੀ, ਸ:—ਸੂਤਰ ਜਾਂ ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵੱਟੀ ਹੋਈ ਮੋਟੀ ਡੋਰੀ ॥

ਰਸੀਆ, ਪੁ:—ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਐਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਰਸ ਹੋਵੇ ॥

ਰਸੀਦ, ਸ:-ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲਿਖਤ, ਪਹੁੰਚਣ ਜਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖਬਰ ।

ਰਸੀਲਾ, ਵਿ:—ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਮਿਠ ਬੋਲਾ, ਰਸ ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ (ਫਲ) ॥

ਰਸੂਲ, ਪੁ:—ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਨਬੀ, ਪੈਗੰਬਰ ॥

ਰਸੂਲ ਅੱਲਾ, ਪੁ:—ਅੱਲਾ ਦਾ ਰਸੂਲ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ॥

ਰਸੈਣ
ਰਸੈਣੀ (ਣੀਆ) } 'ਰਸਾਇਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਰਸੋ
ਰਸੋਈ } ਸ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਰੋਟੀ, ਭੋਜਨ, ਖਾਤਰ (ਕਰਨੀ)॥

ਰਸੋਈਆ, ਸ:-ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਹਿੰਦੂ)॥

ਰਸੌਤ
ਰਸੌਂਤ } ਸ:—ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦੁਆ।

ਰਸੌਲਾ, ਪੁ:
ਰਸੌਲੀ, ਸ: } ਗਿਲਟੀ, ਗੰਢ, ਉਭਾਉ॥

ਰਹਮ, ਪੁ:-ਤਰਸ, ਮਿਹਰ, ਦਯਾ (ਆਉਣਾ)।

ਰਹਮ ਦਿਲ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਮ ਹੋਵੇ॥

ਰਹਮਤ, ਸ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਦਯਾ, ਰੱਬ ਦੀ ਮਿਹਰ॥

ਸਦ ਰਹਮਤ! ਵਿਸਮਯ:,-ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ, ਭਲਾ ਹੋਵੇ॥

ਰਹਰਾਸ, ਸ:-'ਰਹਿਰਾਸ' ਵੇਖੋ॥

ਰਹਲ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਤਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਲਕੜੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ॥

ਰਹਲਾ, ਪੁ:
ਰਹਲੀ, ਸ: } ਗੱਡਾ, ਬਲਦਾਂ ਦੇ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ॥

ਰਹਾਉ, ਪੁ:-ਰਾਗ ਗਾਵੰਦਿਆਂ ਜੋ ਪਦ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਦਾ ਠਹਿਰਾਉ, ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਗਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਧੁਨ, ਲਯ, ਸੁਰ॥

ਰਹਾਉਣ, ਸ:-ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜ ਨੂੰ ਰਾਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ।

ਰਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਰਾਹਣ ਦੇਣਾ, ਵਸਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਦੁਆਉਣਾ, (ਚੱਕੀ) ਰਾਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ॥

ਰਹਾਇਸ਼, ਸ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਡੇਰਾ, ਅਟਕਾਉ॥

ਰਹਾਈ, ਸ:-ਰਾਹਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਨਾਲੇ 'ਰਿਹਾਈ' ਵੇਖੋ।

ਰਹਿਕਲਾ, ਪੁ:-ਛੋਟੀ ਤੋਪ॥

ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠਹਿਰਨਾ, ਅਟਕਣਾ, ਹੋਣਾ, ਰੋਕੀ ਜਾਣਾ, ਵੱਸਣਾ, ਥੱਕਣਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ, ਬਚਣਾ

ਰਹਿ ਚੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਾਕਤ ਨਾ ਰਹਿਣੀ, ਨਿਕੰਮੇ ਹੋ ਜਾਣਾ॥

ਰਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਥਕ ਜਾਣਾ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੰਗ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ।

ਰਹਿਣਾ ਬਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵੱਸਣਾ, ਮੇਲ ਗੇਲ ਰਖਣਾ।

ਰਹਿ ਰਹਿ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ, ਵਿ:-ਬਾਰੰਬਾਰ, ਫੇਰ॥

ਰਹਿਣੀ, ਸ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਰਹਿਤ (ਰਹਿਣਾ)॥

ਰਹਿਤ, ਸ਼:-ਜਿਸ. ਤਰਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਵਰਤਾਰਾ, ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਨੇਮ॥

ਰਹਿਤ ਖੁਹਤ, ਪੁ:, ਸ਼:-'ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ' ਵੇਖੋ।

ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ, ਪੁ:-ਜਿਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ।

ਰਹਿਤ ਬਹਿਤ, ਸ਼:-ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਬੇਕ
ਰਹਿਤ ਮਰਜਾਦਾ } ਸ਼:-ਸਿੰਘ ਦਾ ਰਹਿਤ, ਪੰਜ ਕਕੇ

ਰਹਿਤਬਾ (ਵਾ), ਪੁ:
ਰਹਿਤਬੀ (ਵੀ), ਸ਼: } ਜਿਸ ਚਾਲ ਨੂੰ ਸਾਂਗਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹਈ ਨਹੀਂ, ਅਨਾਥ ਜੋ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰੇ॥

ਰਹਿਤੀਆ, ਪੁ:—'ਮਜ਼ਬੀ ਸਿੱਖ' ਵੇਖੋ॥

ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਧ, ਸ਼:—ਬਚੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ, ਜੂਠ, ਖੁਰ ਬੁਰ॥

ਰਹਿੰਦਾ ਖੂੰਧਾ, ਵਿ:—ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਰਹਿਰਾਸ, ਸ਼:-ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਉਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਸਿੱਖ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਵੇਲੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਣੀ ਹੋਵੇ॥

ਰਹਿਲ, ਸ਼:-ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘਰਲ ਪਏ॥

ਰਹਿਲਾ
ਰਹਿਲੀ } 'ਰਹਲਾ' ਵੇਖੋ॥

ਰਹੀਮ, ਵਿ: ਰਹਮ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਤਰਸ ਕਰੇ, ਦਯਾਵਾਨ॥

ਰਹੁ, ਸ਼:-ਗੰਨੇ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਰਸ।

ਰਹੁਰਾਸ, ਸ਼:-'ਰਹਰਾਸ' ਵੇਖੋ॥

ਰਹੇਲਾ
ਰਹੇੱਲਾ } ਪੁ:- ਦੇਸ਼ ਨਾਮ ਰਹੇਲਖੰਡ ਦਾ ਬਸਨੀਕ।

ਰੰਕ, ਪੁ:-ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ॥

ਰਕਤ, ਪੁ:-ਲਹੂ, ਰੱਤ।
ਵਿ:-ਰੱਤਾ, ਲਾਲ (ਰਕਤ ਚੰਨਣ)॥

ਰਕਤ ਕੁਹਕ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇੱਕ ਰੋਗ॥

ਰਕਤ ਪਿੱਤੀ, ਸ਼:-'ਛਪਾਕੀ' ਵੇਖੋ॥

ਰੱਕਰ
ਰੱਕੜ } ਵਿ:-ਕਰੜੀ ਪਥਰੀਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੋ ਬੰਜਰ ਹੋਵੇ॥

ਰਕਾਬ, ਸ਼:-ਘੋੜੇ ਦਾ ਸਵਾਰ ਕਾਠੀ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਟਿਕਾਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਰਕਾਬ ਦਵਾਲ
ਰਕਾਬ ਦੁਆਲ } ਪੁ:-ਰਕਾਬ ਦਾ ਤਸਮਾ॥

ਰਕਾਬੀ
ਰਕੇਬੀ } ਸ਼:-ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਥਾਲੀ, ਛੋਟੇ ਕੰਢਿਆਂ ਵਾਲੀ ਤਸ਼ਤਰੀ॥

ਰਕਾਬੀ ਮਜ਼ਬ, ਪੁ:-ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਫ਼ੈਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਜ਼ਬ ਬਦਲ ਲਏ, ਗਰਜ਼ਬਾਜ਼॥

ਰੱਖ, ਸੰਃ-ਸਰੀਰ ਨਰੋਇਆ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ, ਰਾਖੀ, ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਕੜੀ ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਂ ਹੋਵੇ, ਨਿਕੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲ, ਜਖੀਰਾ ॥

ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਦੀ / ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ } ਵਿਸਮਯਃ-ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਰਾਖੀ ਕਰੇ (ਅਸੀਸ)।

ਰੱਖਕ, ਪੁਃ-ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ, ਸਹਾਈ ॥

ਰਖਣਾ, ਪੁਃ-ਵਿਰਲ, ਖਾਨਾ, ਛੇਕ, ਦੋਸ਼, ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ॥

ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ, ਧਰਨਾ, ਟਿਕਾਉਣਾ, ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ, ਬਚਾਉਣਾ, ਲਾਉਣਾ, ਨੌਕਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਲੈਣਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਾਂਭਣਾ ॥

ਰੱਖਣੀ, ਸਃ-ਮੱਦਤ, ਹਮੈਤ, ਤਰਫ ਦਾਰੀ ॥

ਰਖਲ, ਪੁਃ—ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਰਖਵਈਆ, ਪੁਃ-ਰਖਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਰਖਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਖਵਾਈ, ਸਃ—ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਰਖਵਾਲ (ਲਾ), ਪੁਃ-ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਾਖਾ ॥

ਰਖਵਾਲੀ, ਸਃ-ਰਾਖੀ, ਸੰਭੀ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਹਰਾ ॥

ਰੱਖੜੀ, ਸਃ ਸਾਵਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਹਿੰਦੂ ਵੀਣੀ ਉੱਤੇ ਜੋ ਧਾਗਾ ਆਦਿਕ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਰਖਾਉਣਾ / ਰਖਾਈ } 'ਰਖਵਾਉਣਾ' 'ਰਖਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਖਾਲ, ਪੁਃ-ਇਕ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਰੁੱਖ ॥

ਰਖਿਆ, ਸਃ-ਰਾਖੀ, ਸੰਭੀ, ਬਚਾਉ ॥

ਰੱਖੀ, ਵਿਃ-ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ ਰੱਖੇ ॥

ਰਖੀਸਰ, ਪੁਃ-ਵੱਡਾ ਰਿਖੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਸੰਤ ॥

ਰਗ, ਸਃ-ਨਸ, ਨਾੜੀ, ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਨਸਲਾਂ ਦਾ ਮੇਲ, ਗੁੱਸਾ, ਜੋਸ਼ ॥

ਰਗ ਦਾਰ, ਵਿਃ ਰਗ ਜਾਂ ਧੱਸ ਵਾਲਾ, ਖਰਾਬ ਧਾਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਹੋਣ ॥

ਰੰਗ, ਪੁਃ-ਚਾਨਣ ਦਾ ਇੱਕ ਗੁਣ, ਲਾਲ ਨੀਲਾ ਆਦਿਕ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ, ਢੰਗ, ਰੌਣ, ਕਿਸਮ, ਦਿਲ ਪਰਚਾਵਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਤਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ, ਜਿਗਰ ਦਾ ਸੇਕ ॥

ਰੰਗ ਉੱਡ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਰੰਗ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਜਾਂ ਮੱਧਮ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਡਰ ਜਾਂ ਗਮ ਨਾਲ ਚੇਹਰਾ ਪੀਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਸਾਜ, ਪੁਃ-ਜੋ ਗੱਡੀਆਂ ਬੱਘੀਆਂ ਆਦਿਕ ਰੰਗੇ ॥

ਰੰਗ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ-ਚੰਗੇ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜੁਆਨ ਹੋਣਾ, ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਵਧਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਖੇਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਇਕ ਦੂਜੇ ਉਤੇ ਰੰਗ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗੇ ਜਾਣਾ, ਨਸ਼ਈ ਹੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰੱਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੰਗਣਾ (ਲਕੜੀ ਆਦਿਕ) ॥

ਰੰਗ ਢੰਗ, ਪੁ: ਸ਼ਕਲ, ਸੂਰਤ, ਹਾਲਤ, ਤੌਰ ॥

ਰੰਗ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਰੰਗ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੰਗ ਬਰੰਗਾ (ਗੀ), ਵਿ:-ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਈ ਰੰਗ ਹੋਣ ॥

ਰੰਗ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:- ਵੱਚੋਂ ਰੰਗਣਾ, ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗ ਮਹਿਲ, ਪੁ:-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ।

ਰੰਗ ਰਸ, ਪੁ:-ਸੰਤੋਖ, ਅਨੰਦ, ਤਸੱਲੀ ॥

ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ, ਵਿ:-ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ ।

ਰੰਗ ਰੂਪ, ਪੁ:-ਸਹੱਪਣ ਸ਼ਕਲ, ਹਾਲਤ, ਤੌਰ ॥

ਰੰਗ ਰੇਜ਼, ਪੁ:-ਲਲਾਰੀ, ਜੋ ਨੀਲ ਅਤੇ ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਰੰਗ ਕਪੜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ॥

ਰੰਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਾਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਰੰਗ ਦੇ ਪੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਣੇ, ਰੌਣਕ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ।

ਰੰਗ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਾਸ਼ ਵਿਚ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅੱਡ ਅੱਡ ਕਰਨਾ, ਮੌਜ ਕਰਨੀ, ਰੌਣਕ ਵਧਾਉਣੀ ॥

ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਭੰਗ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਣਾ ॥

ਰੰਗਣ, ਪੁ:-ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਦਾ ਮਸਾਲਾ (ਜਿਹੜਾ ਹੌਦਾ ਜਾਂ ਜੋ ਛਾਣਦਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ) ਸੋਭਾ, ਦੌਲਤ, ਖੁਸ਼ੀ ।

ਰਗਤ, ਪੁ:-'ਰਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੰਗਤ, ਸ:-ਰੰਗ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਰਗਦਫ਼
ਰਗ ਦੂਫ਼ } ਸ: ਮੈਲ, ਤਲਛਟ ॥

ਰੰਗਰੂਟ, ਪੁ:-ਨਵਾਂ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਸਿਪਾਹੀ, ਨਵਾਂ ਨੌਕਰ ॥

ਰੰਗਲਾ, ਵਿ: ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਾ ਰੰਗ ਨਿੱਕਲੇ, ਪੱਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗਵਈਆ, ਪੁ:-ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੰਗਵਾਈ, ਸ: ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰਗੜ, ਸ: ਘਸਰ, ਮਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਰੀਟ (ਲੱਗਣੀ) ॥

ਰੰਗੜ, ਪੁ:-'ਰੰਘੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਗੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਲਣਾ, ਘੋਟਣਾ ॥

ਰਗੜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਗੜਵਾਈ, ਸ:—ਰਗੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਗੜਾ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਲਣ ਜਾਂ ਘੋਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਗੜਾ (ਚਾੜ੍ਹਨਾ, ਮਾਰਨਾ, ਲਾਉਣਾ) ॥

ਰਗੜਾ ਮਿੱਟਣਾ, ਰਗੜਾ ਦੇਣਾ — ਕ੍ਰਿ: ਰਗੜਨਾ, ਘੋਟਣਾ ॥

ਰਗੜਾਉਣਾ, ਰਗੜਾਈ — 'ਰਗੜਵਾਉਣਾ' 'ਰਗੜਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।

ਰੰਗਾਉਟ, ਸ:—ਰੰਗਤ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਢੰਗ ।

ਰੰਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:, **ਰੰਗਾਈ** ਸ: — 'ਰੰਗਵਾਉਣਾ' 'ਰੰਗਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੰਗੀ, ਵਿ:—ਮੌਜੀ, ਲਹਿਰੀ, ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ॥

ਰੰਗੀ ਸੌਦਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਭਾਉ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ) ॥

ਰੰਗੀਣ, ਵਿ:—ਸੁਆਰੀ ਹੋਈ, ਸੋਹਣੀ (ਬੋਲੀ ਜਾਂ ਬਾਣੀ) ਰੰਗਦਾਰ ।

ਰੰਗੀਨ, ਵਿ:—ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਅਸਬਾਬ) ॥

ਰੰਗੀਲਾ, ਵਿ:—ਮੌਜੀ, ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੰਗੂੜਾ, ਵਿ:—'ਰੰਗਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਗੇਦ, ਪੁ:—ਧੱਕਾ, ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਗੇਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣਾ, ਹੱਕਣਾ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਮਗਰ ਜਾਣਾ ।

ਰੰਘੜ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ, ਰਜਪੂਤ, ਸ਼ੇਖੀ ਖੋਰਾ ॥

ਰੰਘੜ ਵਾਲੀ ਲੱਤ ਉੱਚੀ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਲੇ ਹੁੰਦੇ ਬੀ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨੀ ॥

ਰਘੁਬੰਸ, ਰਘੁਵੰਸ — ਪੁ:—ਰਘੂ ਦੀ ਉਲਾਦ, ਇਕ ਗ੍ਰੰਥ [illegible] ਕੰਮ ।

ਰਘੁਬੰਸੀ, ਰਘੁਵੰਸੀ — ਪੁ:-ਰਘੂ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ॥

ਰਘੁਬੀਰ, ਪੁ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਉਂ ॥

ਰਚ, ਸ:—ਜੋ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਚਨਾ, ਸਰਿਸ਼ਟ ॥

ਰਚ ਜਾਣਾ, ਰਚਣਾ — ਕ੍ਰਿ:—ਘੁਲਣਾ, ਮੀਉਣਾ, ਵੜਨਾ, ਵਾਕਫ ਹੋਣਾ ॥

ਰਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਣਾਉਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਣਾ, ਛੰਦ ਜੋੜਨਾ ।

ਰਚਨਾ, ਸ:—ਰਚੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ, ਸਰਿਸ਼ਟ, ਸੋਭਾ, ਮਹਿਮਾ, ਕਵਿਤਾ, ਲੇਖ ।

ਰਚਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਲਗਾਕੇ ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਸਾ ਦੇਣਾ, ਪੈਦਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਪੁਸਤਕ ਜਾਂ ਛੰਦ ਬਣਵਾਉਣਾ ।

ਰਚਵਾਈ, ਸ:—ਰਚਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੇਲ ਚੱਸ ਕੇ ਪਸਾ ਦੇਣਾ, ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਨਾ।

ਰਚਿਤ, ਵਿ:—'ਕ੍ਰਿਤ' ਵੇਖੋ।

ਰਛ, ਪੁ:—ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਾਣਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਗੇ ਨਲੀ ਵਗਦੀ ਹੈ।

ਰੱਛਕ / ਰਛਪਾਲ } ਪੁ:—ਰੱਖਾ, ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਈ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਰਛਪਾਲੀ / ਰੱਛਾ } ਸ:—ਰੱਖੀ, ਸੌਂਭੀ, ਬਚਾਉ, ਪਾਲਣਾ, ਸਹਾਰਾ, ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਰੱਛਿਆ, ਸ:—ਰੱਛਾ, ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਧਾਗਾ।

ਰੱਛੀ, ਪੁ:—'ਰੱਛਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਜ, ਸ:—ਧੂੜ, ਮਿੱਟੀ, ਖਾਕ ॥

ਰੱਜ, ਪੁ:—ਤ੍ਰਿਪਤ, ਖਾਕੇ ਜੋ ਸਾਂਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸੰਤੋਖ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਕੇ ਭੁੱਖ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ / ਰੱਜ ਰੱਜ ਖਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਐਨਾ ਖਾਣਾ ਕਿ ਭੁੱਖ ਮੂਲੋਂ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਰੰਜ, ਪੁ:—ਜੰਗਲ, ਉਜਾੜ, ਦੁੱਖ, ਕਲੇਸ, ਗਮ, ਗੁੱਸਾ।
ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ, ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਯਾ ਦੁਖੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਜੱਸੁਲਾ, ਸ:—ਜੋ ਤੀਮਤ ਫਿੱਟੀ ਹੋਵੇ ॥

ਰੰਜਕ, ਸ:—ਧੂੜਾ, ਪੀਠੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ॥

ਰੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਆ ਜਾਣਾ, ਢਿੱਡ ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਰਜਪੂਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜਾਤ, ਰਾਜਪੂਤ ॥

ਰਜਬ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਹੀਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ ਮਨ੍ਹੇ ਹੈ ॥

ਰੱਜਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕਬੀਸਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

ਰਜਮਟ, ਸ:—ਕਰਨੈਲ ਦੇ ਥੱਲੇ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਜੱਥਾ ॥

ਰਜਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢਿੱਡ ਭਰਾਉਣਾ, ਸੰਤੋਖ ਦੁਆਉਣਾ ॥

ਰਜਵਾਹਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਨਹਿਰ ॥

ਰਜਵਾੜਾ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਰਾਜ, ਰਿਆਸਤ ॥

ਰਜ਼ਾ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਛੁੱਟੀ, ਮਰਜ਼ੀ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਾਵੀ ॥

ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ, ਸ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ, ਮਰਜ਼ੀ, ਹੋਣਹਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ॥

ਰਜ਼ਾ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਹੋਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਰਜ਼ਾ ਮੰਦ (ਵੰਦ), ਵਿ:—ਮੰਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਜ਼ੀ ॥

ਰਜ਼ਾ ਮੰਦੀ (ਵੰਦੀ), ਸ:—ਮਰਜ਼ੀ, ਮੰਨ ਜਾਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ॥

ਰੱਜਾ (ਜਿਆ), ਪੁ: / **ਰੱਜੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਰਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੂਹ ਦਾ ਵਿੱਚ ਭਰਨਾ, ਸੰਤੋਖ, ਦੇਣਾ ॥

ਰਜਾਈ, ਪੁ:—ਲੇਫ, ਉੱਪਰ ਲੈਕੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕਪੜਾ ॥

ਰਜਾਦਾ, ਪੁ:—ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਰਈਸ ਦੀ ਉਲਾਦ ॥

ਰੰਜਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਜ ਦੇਣਾ, ਦੁਖੀ ਜਾਂ ਔਖਾ ਕਰਨਾ ॥

ਰਜਾਲਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ, ਸੂਮ ।

ਰੱਜਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਜ ਆ ਗਿਆ ਹੋ, ਧਨੀ, ਬਖਤਾਵਰ ।

ਰਜਿਸਟਰ, ਪੁ:—ਵਹੀ, ਚਿੱਠਾ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ॥

ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੁ:—ਰਜਿਸਟਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ॥

ਰਜਿਸਟਰੀ, ਸ:—ਚਿੱਠੀ ਆਦਿਕ (ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ' (ਕਰਨੀ) ।

ਰੱਜੂ, ਪੁ:—'ਰੱਜ' ਵੇਖੋ ।

ਰਜੁਆੜਾ, ਪੁ:—'ਰਜਵਾੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਜੋ ਗੁਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਫੁਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਰਟਣ, ਸ: / **ਰਟਣਾ,** ਪੁ: } ਵਾਦੀ, ਹੋਲਤ, ਦਸਤੂਰ, ਨਿੱਤ ਨੇਮ, ਜਾਪ ॥

ਰੱਟਣਾ / **ਰਟਨਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਜਪਣਾ, ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਕੋ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ॥

ਸ:—ਸਭਾ ।

ਰੱਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ (ਹੋਛਾ ਪੈਣਾ, ਮੁੱਕਾ ਰੱਟਾ) ॥

ਰੱਟੂਣ, ਪੁ:—ਰਗੜ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹੱਥ ਜਾਂ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਉੱਤੇ ਕਰਾੜ ਜਾਂ ਹੋ ਜਾਏ, ਰੀਂਢ, ਰੋਰੀ

ਰੰਡ / **ਰੰਡਕ** } ਸ:—ਰੰਡੀ, ਵਿਧਵਾ ਤੀਮਤ ॥

ਰੰਡਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਰਦ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਨਾ ਰਹੇ ॥

ਰੰਡਾਪਾ, ਪੁ:—ਰੰਡੇ ਜਾਂ ਰੰਡੀ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਰੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਖੌਂਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੰਜਰੀ ।

ਰੰਡੀ ਬਾਜ਼, ਪੁ:—ਰੰਡੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਯਾਰ ॥

ਰੰਡੂਆ, ਪੁ:—ਰੰਡਾ, ਜਿਸ ਦਸ ਦਾ ਨਾਰ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ।

ਰੰਡੇਪਾ, ਪੁ:—'ਰੰਡਾਪਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਣ, ਪੁ:—ਲੜਾਈ, ਜੁੱਧ, ਜੁੱਧ ਦੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰਣਜੀਤ, ਵਿ:—ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਾ ।

ਰਣਬਾਸ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ॥

ਰਣ ਭੂਮ, ਸ:—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇ ॥

ਰਣਕ, ਸ:—ਝਾਂਜਰਾਂ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਰਣਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘੁੰਗਰੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਣੀ; ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਤਿਖੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ॥

ਰਤ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ, ਪ੍ਰੇਮ, ਰਾਗ

ਰੱਤ, ਸ:—ਲਹੂ, ਖੂਨ।

ਰੱਤਕ, ਸ:—ਇੱਕ ਕਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ਬੀ ਜੋ ਤੋਲ ਦਾ ਮਾਪ ਹੈ ਰੱਤੀ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਰਤਜਾਗਾ, ਪੁ:—'ਜਗਰਾਤਾ' ਵੇਖੋ।

ਰਤਣ, ਪੁ:—ਵਡ ਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ, ਜੁਆਹਰ, ਮਣੀ ॥

ਰਤਣ ਜੋਤ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟਾ, ਉਸ ਦਾ ਫੁਲ।

ਰਤਣ ਮਾਲਾ, ਸ:—ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਕਈ ਪੋਥੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਰਤਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਰਤਵਾਈ, ਸ:—ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ।

ਰੱਤੜਾ, ਵਿ:—ਰੱਤਾ, ਲਾਲ, ਸੁਰਖ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਗਨ ॥

ਰਤਾ
ਰਤਾ ਕੁ } ਵਿ:-ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ, ਜ਼ਰਾ ਕੁ, ਵਧਾ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ॥

ਰੱਤਾ, ਵਿ:—ਲਾਲ, ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਰਾਉਣਾ ਨਾਲ ਮਸਤ, ਮਗਨ ॥
ਪੁ:—ਲਾਲ ਉੱਨ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ॥

ਰਤਾਉਣਾ
ਰਤਾਈ } 'ਰਤਵਾਉਣਾ' 'ਰਤਵਾਈ' ਵੇਖੋ।

ਰਤਾਲੂ, ਪੁ:—ਅਰਬੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਤਰਕਾਰੀ ॥

ਰਤੀ
ਰਤੀ ਕੁ } ਵਿ:—ਥੋੜੀ, ਜ਼ਰਾ, ਕੁਝ, ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ।

ਰਤੀਅਣਾਜ, ਸ:-ਰਾਲ ॥

ਰੱਤੀ ਕੁਕੜਾ, ਪੁ:—ਥੋੜਾ ਚਿਰ ॥

ਰੱਤੀ, ਸ:-ਰੱਤਕ, ਇੱਕ ਤੋਲ, ਇੱਕ ਖੇਲ, ਕਿਸਮਤ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਰੱਤੀ ਕੁ
ਰੱਤੀ ਭਰ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਰੱਤੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ॥

ਰੱਤੀ ਵਾਲਾ, ਵਿ:—ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਸੁਖੀ, ਚੰਗੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ॥

ਰੱਤੁ, ਸ:-ਰੱਤ, ਲਹੂ, ਖੂਨ ॥

ਰਤੌਂਧਾ, ਪੁ:
ਰਤੌਂਧੀ, ਸ: } ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਅੰਧਰਾਤਾ ॥

ਰਥ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚਹੁੰ ਪਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ॥

ਰਥ ਜਾੜ੍ਹਾ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇਵਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਸਵਾਰੀ।

ਰਖਵਾਣ, ਪੁ:—ਰਖ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਖਵਾਣੀ, ਸ:—ਰਖਵਾਲ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ, ਰਖਵਾਲ ਦਾ ਕੰਮ

ਰੱਦ, ਸ:, ਵਿ:—ਰੱਦੇ, ਉਲਟੀ, ਨਾਂ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਜੋ ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਹਵੇ, ਹਟਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਰੱਦ ਸਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੱਦਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਦ ਬਲਾ, ਵਿਸਮਯ—ਬਲਾਈਆਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣ, (ਅਸੀਸ) ।

ਰੰਦ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਰਾਹ, ਸੜਕ

ਰੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਝੂਠ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਉਲਟੀ ਕਰਨੀ ।

ਰੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਦੇ ਨਾਲ ਲਕੜ ਛਿੱਲ ਕੇ ਸਾਫ ਕਰਨੀ ।

ਰੰਦਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੰਦਵਾਈ, ਸ:—ਰੰਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਰਦਾ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਉੱਤੇ ਭਾਰ, ਚੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ।

ਰੰਦਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜ ਛਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦ (ਤਰਖਾਣਾਂ ਦਾ) ।

ਰੰਦਾਉਣਾ, ਰੰਦਾਈ } 'ਰੰਦਵਾਉਣਾ' 'ਰੰਦਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੱਦੀ, ਵਿ:—ਨਿਕੰਮਾ, ਰੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਸ:—ਜੋ ਕਾਗਜ਼ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਿਕੰਮੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਰੱਦੂ ਬੱਦੂ, ਵਿ:—ਰੱਦਿਆ ਹੋਇਆ, ਨਿਕੰਮਾ, ਖਰਾਬ ।

ਰੰਪ, ਸ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਦਾ ਬਖੇੜਾ, ਝਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ (ਪਾਉਣਾ) ।

ਰੰਨ, ਸ:—ਤ੍ਰੀਮਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਵਹੁਟੀ, ਜਨਾਨੀ ॥

ਰਣਕ, ਸ:—ਝਾਂਜਰਾਂ ਘੁੰਗਰੂ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥

ਰਨਜ਼, ਸ:—ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਬੱਲੇ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦੌੜ ।

ਰਪਟ, ਸ:—ਰਪੋਟ, ਖਬਰ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ, ਐਵੇਂ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ॥

ਰਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿਸ ਕੰਮ ਜਾਣਾ ਉਹ ਕਰਕੇ ਨਾ ਆਉਣਾ ।

ਰਪਟੀ, ਰਪਟੀਆ } ਪੁ:—ਰਪਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ।

ਰੱਪ ਰੱਪ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ ਕਾਹਲੀ ॥

ਰਪੋਟ, ਸ:—ਰਪਟ, ਖਬਰ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ।

ਰਪੋਟਾ ਰਪਾਟੀ, ਸ:—ਰਪੋਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰਫਲ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਰਮ ਕਪੜਾ ॥

ਰਫ਼ਾਕਤ, ਸ:—ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਮੇਲ ਜੋਲ ॥

ਰਫ਼ਾ ਦਫ਼ਾ, ਵਿ:—ਦੂਰ, ਹਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁੱਟੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ।

ਰਫ਼ੀਕ, ਪੁ: } ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਗੇਲ ਹੋਵੇ,
ਰਫ਼ੀਕਣੀ, ਸ: } ਦੋਸਤ ।

ਰਫ਼ੀਕੀ, ਸ:—'ਰਫ਼ਾਕਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਫ਼ੂ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਿਚਲੇ ਛੇਕ ਨੂੰ ਸੂਈ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਭਰਨਾ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸੁਆਈ, ਬਖੀਆ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰਫ਼ੂ ਗਰ, ਪੁ: } ਰਫ਼ੂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਰਫ਼ੂ ਗਰਨੀ, ਸ: } (ਲੀ) ॥

ਰਫ਼ੂ ਗਰੀ, ਸ:—ਰਫ਼ੂਗਰ ਦਾ ਕੰਮ

ਰਫ਼ੂ ਚੱਕਰ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਰ ਪੈਣਾ, ਨੱਸ ਜਾਣਾ, ਪਤ੍ਰਾ ਵਾਚਣਾ ॥

ਰੱਬ, ਪੁ:—ਮਾਲਕ, ਪਰਮੇਸਰ, ਖ਼ੁਦਾ, ਅੱਲਾ ॥

ਰੱਬ ਉਲ ਆਲਮੀਨ, ਪੁ:—ਦੋਹਾਂ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਖ਼ੁਦਾ ॥

ਰੱਬ ਚਾਹੇ ਤਾਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਤਾਂ, ਆਸਾ ਹੈ ॥

ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ॥

ਰੱਬ ਰਾਖਾ } ਵਿਸਮਯ:—ਰੱਬ ਤੇਰੀ ਰਾਖੀ
ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰੱਖਾਂ } ਕਰੇ (ਅਸੀਸ) ॥

ਰਬਟ } 'ਰਪਟ' 'ਰਪਟੀ' ਵੇਖੋ ।
ਰਬਟੀ (ਟੀਆਂ) }

ਰਬੜ, ਪੁ:—ਐਵੇਂ ਮੁੜ ਆਉਣਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦਾ ਰਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਕਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਉਹ ਲਿਖਤ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ॥

ਰਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰਪਟਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਦੁਆਉਣਾ, ਕਤਾਰ ਕਰਕੇ ਸੱਖਣੇ ਹੱਥ ਮੋੜਨਾ ॥

ਰਬੜੀ, ਸ:—ਮਿੱਠੇ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਕਾੜ੍ਹ ਕੇ ਗਾੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ, ਖੋਆ ॥

ਰੱਬਾ, ਵਿਸਮਯ:—ਹੇ ਪਰਮੇਸਰਾ, ਯਾ ਖ਼ੁਦਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਕਰੇ ।

ਰੰਬਾ, ਪੁ:—ਘਾਹ ਖੋਤਰਨ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ, ਖੁਰਪਾ ॥

ਦੁਆ ਰੰਬਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਹੀ ॥

ਰਬਾਬ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸਰੰਗੀ ॥

ਰਬਾਬੀ } ਪੁ:—ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ,
ਰਬਾਬੀਆ } ਮਰਾਸੀ ਸਬਦ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਵੱਯਾ ॥

ਰੱਬੀ, ਵਿ:—ਰੱਬ ਦੇ ਹੀ ਆਸਰੇ (ਗਰੀਬ, ਜੋ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਉੱਗੇ) ॥
ਸ:—ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਫ਼ਸਲ, ਹਾੜ੍ਹੀ ॥

ਰੱਬੀ ਉਲ ਅੱਵਲ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਮਹੀਨਾ ।

ਰੱਬੀ ਉਲ ਸਾਨੀ, ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਚੌਥਾ ਮਹੀਨਾ ।

ਰੰਬੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਰੰਬਾ, ਖੁਰਪੀ, ਮੋਚੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚਮੜਾ ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਰੈਂਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਊ ਬਲਦ ਦਾ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਅੜਾਉਣਾ ॥

ਰੈਂਭਾਟ; ਸ:—ਗਊ ਜਾਂ ਵੱਛੇ ਦੀ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ।

ਰਮਕ, ਪੁ:—ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਹੀ ਸ਼ੈ, ਰਤਾ ਕੁ ਅਸਰ, ਮੱਧਮ ਪੌਣ, ਸੈਨਤ ।

ਰਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੌਣ ਦਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਗਣਾ ।

ਰਮਕਾ, ਪੁ:—'ਰਮਕ' ਵੇਖੋ, ਅੱਖ ਮਾਰਨੀ, ਸੈਨਤ ॥

ਰਮਜ਼, ਸ:—ਸੈਨਤ, ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਮਝੌਤੀ, ਭੇਤ ਦੀ ਗੱਲ। ਨਾਲੇ 'ਰਨਜ਼' ਵੇਖੋ ॥

ਰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਫਿਰਨਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਚੱਕਰ ਲਾਉਣਾ, ਵਿਚਰਨਾ ॥

ਰਮਤਾ, ਵਿ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਨਵਾਲਾ (ਸਾਧੂ ।

ਰਮਦਾਸ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਮਿਆਣ ਗੁਜਾਨ ।

ਰਮਦਾਸਣੀ, ਸ: } ਰਮਦਾਸ ਦਾ (ਦੀ
ਰਮਦਾਸੀ (ਸੀਆ), ਪੁ: } ਚੇਲ (ਲੀ), ਰਮ ਆਰ (ਰੀ)

ਰਮਲ, ਪੁ:—ਫਾਲ ਲਭਦ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ, ਨਜੂਮ ॥

ਰਮਲੀ
ਰਮਲੀਆ } ਪੁ: ਜੋ ਫਾਲ ਲਭਤ ਦੱਸੇ, ਨਜੂਮੀ ॥

ਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤਣਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਚੌਂਦ ਵਧਾਉਣਾ ।

ਰਮਾਇਣ, ਸ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਸਤਕ (ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ।

ਰੱਯਤ, ਸ:—'ਰਈਅਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਏਕਾ ਕਰਨਾ ਸੰਗਤ ਕਰਨੀ ।

ਰਲਮਾਣੀ
ਰਲਮਿਲ } ਸ:—ਜੋੜ, ਮੇਲ, ਇਕੱਠ ॥

ਰਲਾ
ਰਲਾਉ } ਪੁ:—ਮੇਲ, ਖੋਟ, ਝੂਠ ਦਾ ਮੇਲ, ਬਣਾਉਟ ।

ਰਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ, ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਵਿਚ ਵਾੜਨਾ (ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਨੂੰ) ।

ਰਲਾਊ, ਪੁ:—ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲੀ ॥

ਰਲਿਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹ ਸੋ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ (ਹੋਵੇਗਾ ਰਲਿਆ, ਆਵੇਗਾ ਚਲਿਆ) ॥

ਰਵੈਣਾ, ਵਿ:—'ਰਵਾਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਚਾਲ, ਦਸਤੂਰ, ਢੰਗ, ਸੁਭਾਉ, ਰਾਹ ॥

ਰਵਾ, ਪੁ:—ਚਮਕਦਾਰ ਕਰੜੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿਕਾ ਜੇਹਾ ਟੋਟਾ, ਨਸਲ (ਪਸ਼ੂ ਦੀ), ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਰੀਕ ਆਟਾ, ਸੂਜੀ, ਇਕ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਵਿ:—ਠੀਕ, ਖਰਾ ਮੁਨਾਸਬ ॥

ਰਵਾਦਾਰ, ਵਿ:—ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ, [illegible] ਗੱਲ ਨੂੰ ਰਵਾ ਸਮਝੇ ॥

ਰਵਾ ਰਵੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਗਾਤਾਰ, ਅਟਕਣ ਬਾਝ ॥

ਰਵੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਖਰਵੀ ਚਮਕਦਾਰ ਪਿੰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥ (ਮਿਸਰੀ ਆਦਿਕ)।

ਰਵਾਂ, ਵਿ:—ਜੋ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਰੀ (ਕੰਮ, ਨਦੀ ਆਦਿਕ)।
ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਲਗਾਤਾਰ, ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਿਨ [illegible] (ਪੜ੍ਹਨਾ) ॥

ਰਵਾਨਗੀ, ਸ:—ਟੁਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਚੱਲਣਾ ॥

ਰਵਾਨਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਟੁਰੇ ਜਾਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਏ, ਵਿਦਿਆ, (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਵਾਲ, ਸ:—ਬਰੀਕ ਥੋਂ, ਧੂੜ, ਘੋੜੇ ਦੀ [illegible] ਚਾਲ ।

ਰਵਾਲੀ, ਪੁ:—ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿਚ ਲਾਉਣ ਵਾਲ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਿਣਕੇ ।

ਰਵਿ, ਰਵੀ } ਪੁ:—ਸੂਰਜ (ਰਵਿ ਵਾਰ = ਐਤ ਵਾਰ) ॥

ਰਾਵ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾਉਣਾ, ਮੇਉਣਾ ॥

ਰਵਿੰਦ, ਪੁ: ਦਸਤੂਰ, ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਆਦਤ ॥

ਰੜ, ਸ:—ਰੜਾ ਥਾਂ, ਮਦਾਨ, ਪੱਧਰੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਪੱਕਣਾ (ਰੋਟੀ), ਜੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਪੂਰਾ ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਰੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ, ਦੁਖ ਪਚਾਉਣਾ ॥

ਰੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਰੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰੜਕ, ਸ: ਪੀੜ, ਚੋਭ, (ਅੱਖਾਂ ਦੀ), ਔਖ, ਰੋਕ, ਖਿਆਲ, ਸ਼ੰਸਾ, ਮਨ ਦਾ ਗਬਰ (ਪੰਜੀ) ॥

ਰੜਕ ਰੜਕ, ਸ:—ਦੁਖ, ਔਖ, ਸ਼ੰਸਾ, ਵੈਰ ॥

ਰੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਭਣਾ, ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਜਲਣਾ ॥

ਰੜਕਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਬਹਾਰੀ, ਝਾੜੂ, ਝਗਾੜਾ ॥

ਰੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਛੇੜੇ [illegible] ਜਮਾਉਣੀ ਕਪੜੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਕੇ ਵੇਖਣ ਕਿ [illegible] ਤੋਂ ਨਹੀਂ ॥

ਰੜਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਸਾਫ, ਪੱਧਰਾ, ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਮਦਾਨ ॥

ਰਾ, ਪੁ:—'ਰਾਇ' ਵੇਖੋ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਤੋਤਾ), ਮੋਟੇ ਦਾਣੇ ਵਾਲਾ (ਜੌਂਮੂ), 'ਰੇ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਇ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਛੋਟਾ [illegible] ਰਿਆ, ਛੋਟ, ਰਾਜ ਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, 'ਰਾਜ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਉਟੀ, ਸ: ਨੋਕਦਾਰ ਛੱਤ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਤੰਬੂ ॥

ਰਾਉਣ, ਪੁ:—ਲੰਕਾ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਰਾਵਣ) ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜ਼ਾਲਮ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਰਾਉਤ
ਰਾਉਂਤ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਜ਼ਾਤ ॥

ਰਾਉਲ, ਪੁ:—'ਰੌਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਉੜਾ, ਪੁ:—ਖਸਤੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਮਹੋਲ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ) ॥

ਰਾਇ, ਪੁ:—ਰੈ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਟਿੱਕਾ, ਭੱਟ, ਰਜਪੂਤ ਸਰਦਾਰ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦा ਤੋਤਾ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ:
ਰਾਇ ਬਹਾਦਰ, ਪੁ: } ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਖ਼ਤਾਬ ॥

ਰਾਇਸੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੇਸ, ਸਰਕਾਰ, ਜਲੋ, ਸ਼ਾਨ ।

ਰਾਇਤਾ, ਪੁ:—ਭਾਜੀ ਉਬਾਲ ਕੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਮਠੇ [illegible] ਪਾਈ ਹੋਈ ।

ਰਾਇਬੇਲ, ਸ:—ਚੰਬੇਲੀ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ [illegible] ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ॥

ਰਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰ੍ਹੋਂ (ਜਿਹੜੇ ਦਾਣੇ ਮਸਾਲੇ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ) ॥

ਰਾਈਂ, ਪੁ:—'ਅਰਾਈਂ' ਦੇਖੋ ॥

ਰਾਈਏਂ ਰੇਤ, ਪੁ:—ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹਿੱਸਾ
ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ॥

ਰਾਸ, ਸ:—ਧਨ, ਜਾਇਦਾਦ, ਮਾਲ, ਬਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੁਪਯਾ, ਕਾਹਨ ਗੋਪੀਆਂ ਦਾ ਨਾਚ (ਪਾਣਿਨੀ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਬੁਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ॥
ਵਿ:—ਠੀਕ (ਆਉਣਾ) ॥

ਰਾਸ ਧਾਰੀ
ਰਾਸ ਧਾਰੀਆ } ਪੁ:—ਰਾਸ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਸ ਮਿਲਣੀ, ਸ:—ਇੱਕੋ ਰਾਸ ਹੋਣੀ (ਦੋ ਜਣਿਆਂ ਦੀ) ॥

ਰਾਸ ਲੀਲਾ, ਸ:—ਕਾਹਨ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਚ ਦਾ ਨਾਟਕ ॥

ਰਾਸ਼ਿ, ਸ:—ਗਿਣਤੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਅੱਖਰ, ਅੰਕ ॥

ਰਾਸੀ, ਵਿ:—ਖੋਟਾ, ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦਾ (ਬਲਦ), ਨਕ ਹੌਛਾ ।

ਰਾਹ, ਪੁ:—ਰਸਤਾ, ਸੜਕ, ਢੰਗ, ਤਰੀਕਾ, ਦਸ- [illegible] ਲਾਲ ਹੱਕੀ ਦੇ [illegible] ॥

ਰਾਹ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇਕ ਪਾ ਦੇਣਾ ।

ਰਾਹ ਕਾਰ, ਵਿ:—ਚਲਾਕ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ ਕੱਢੇ ।

ਰਾਹ ਜਾਂਦੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਐਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ॥

ਰਾਹ ਤੇ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਧਰਨਾ, ਠੀਕ ਰਾਹ ਲੱਭ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਹ ਦਾਰੀ, ਸ:—ਮਸੂਲ, ਸੜਕ ਦਾ ਭਾੜ

ਰਾਹ ਦੀ ਗੱਲ, ਸ:—ਜੋ ਗੱਲ ਠੀਕ ਅਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਹੋ ॥

ਰਾਹ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰੇ ਹਟਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦੇਣਾ ॥

ਰਾਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਲਣਾ ।

ਰਾਹ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ।

ਰਾਹ ਰਾਹ ਨਾਲ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਰਾਹ ਰਾਬਤਾ, ਪੁ:—ਮੇਲ ਗੇਲ, ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਾਂਝ ॥

ਰਾਹ ਰੀਤ, ਸ:—ਦਸਤੂਰ, ਦੇਸ ਦੀ ਚਾਲ ॥

ਰਾਹ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਲਾਹ ਪੁੱਛਣੀ ਜਾਂ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ॥

ਰਾਹ ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਡੀਕਣਾ, ਆਉਣ ਦੀ ਆਸ ਰਖਣਾ ॥

ਰਾਹੋਂ ਕੁਰਾਹ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਸਲ ਰਾਹ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਕੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ॥

ਰਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਨੋਕ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਚੱਕੀ ਦਾ ਪੁੜ ਖੁਰਦਰਾ ਕਰਨਾ ।

ਰਾਹਰ, ਸ:—ਕਸੁੰਭੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ।

ਰਾਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਕਾਉਣਾ, ਪੂਰੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ, ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ, ਉਕਸਾਉਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥

ਰਾਹਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਰਾਹਣ ਵਾਲਾ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਨੋਕਦਾਰ ਹਥਿਆਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੱਕੀ ਰਾਹੀਦੇ ਹਨ ॥

ਰਾਹੀ, ਪੁ:—ਰਾਹ ਪਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੁਸਾਫਰ, ਪਾਂਧੀ ।

ਰਾਹੀਂ, ਅ:—ਰਾਹ ਉੱਤੋਂ, ਵਸੀਲੇ, ਮਾਰਫਤ ॥

ਰਾਕਸ, ਪੁ:—ਬੁਰਾ ਰੂਹ, ਦੇਉ, ਜਿੰਨ, ਦੈਂਤ, ਨਿਰਦਈ ਮਨੁੱਖ ॥

ਰਾਕਸਣੀ, ਸ:—ਰਾਕਸ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਦੈਂਤਣੀ, ਨਿਰਦਈ ਤੀਮਤ ।

ਰਾਕਸੀ, ਵਿ:—ਰਾਕਸ ਦਾ, ਰਾਕਸ ਵਰਗਾ, ਬੇਰਹਮੀ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਖ, ਸ:—ਸੁਆਹ, ਖੇਹ (ਹੋਣਾ) ॥

ਰਾਖਸ
ਰਾਖਸਣੀ
ਰਾਖਸੀ
} 'ਰਾਕਸ, ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਖਸੀ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਕੁੱਤੇ ਜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਉਹ ਦੰਦ ਜੇਹੜਾ ਉਤਲੇ ਮਸੂਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਰਾਖਮਾਂ
ਰਾਖਵਾਂ
} ਵਿ:—ਰੱਖਣ ਜੋਗਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਾਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ।

ਰਾਖਾ, ਪੁ:—ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਕ, ਚੌਕੀਦਾਰ ।

ਰਾਖੀ, ਸ:—ਬਚਾਉ, ਪਹਿਰਾ, ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਾਗ, ਪੁ:—ਗੀਤ, ਸੁਰ, ਗਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ਧੂਮ, ਮੋਹ ॥

ਰਾਗ ਸਾਗਰ, ਪੁ:-ਜੋ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਗ ਗਾਉਂ ਸਕੇ ।

ਰਾਗ ਧਾਰਣ, ਸ: } [illegible]
ਰਾਗ ਧਾਰੀ, ਪੁ: } [illegible]

ਰਾਗ ਨਾਚ, ਪੁ:—ਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਚਣਾ, ਜਲਸਾ, ਮੌਜ, ਉਤਸਵ ॥

ਰਾਗ ਮਾਲਾ, ਸ:—ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ, ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜੋ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ।

ਰਾਗ ਰੰਗ, ਪੁ:—ਗਾਉਣਾ ਵਜਾਉਣਾ, ਉਤਸਵ, ਜਲਸਾ, ਖੁਸ਼ੀ, ਹਾਲਤ, ਢੰਗ ॥

ਰਾਗ, ਸ:—ਕਲੀ ਦੀ ਧਾਤ [illegible] ਦਾ ਟੀਕਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਰਾਗਣ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਰਾਗ ਗਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਗ ਆਵੇ।

ਰਾਗਣੀ } ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰਾਗ। (ਜੋ [illegible] ਹਨ) ।
ਰਾਗਨੀ }

ਰਾਂਗਾ, ਸ:—'ਰਾਂਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਗੀ, ਪੁ:—ਰਾਗ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵੱਯਾ ॥

ਰਾਗੁਲਾ, ਵਿ:—'ਰੰਗਲਾ' ਵੇਖੋ ।

ਰਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰਚ ਜਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਰਕਾਰ, ਜ਼ਮਾਨਾ, ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀਗਰ, ਤੇਜ, ਪ੍ਰਤਾਪ ।

ਰਾਜ ਅਸਥਾਨ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ।

ਰਾਜ ਕੰਨਿਆ (ਕੰਨਯਾ) } ਸ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਧੀ ॥
ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ }

ਰਾਜ ਕਾਜ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਮ, ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ॥

ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ਼ਜ਼ਾਦਾ ॥

ਰਾਜ ਗੱਦੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜਾ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜ ਗਰਦੀ, ਸ:—ਰਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਜਾਣਾ ।

ਰਾਜ ਜੋਗ, ਪੁ:—ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੋਹ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਮਨ ਪਰਮੇ-ਸਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿਣਾ ॥

ਰਾਜ ਡੰਡ, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇ ।

ਰਾਜ ਤਿਲਕ, ਪੁ:—ਤਿਲਕ ਦੇਕੇ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰੀਤ ॥

ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ (ਦਰਵਾਰ) } ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਹਿਲ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਰਾਜ ਦੁਆਰ (ਦੁਆਰਾ) }

ਮਿਲਣ ਦਾ ਕਮਰਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਰਾਜ ਦਰਬਾਰੀ
ਰਾਜ ਦਰਵਾਰੀ } ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਜ ਧਰਮ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੰਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਰਹੇ

ਰਾਜ ਨੀਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਨੂਨ, ਰਾਜ ਦੇ ਨੇਮ

ਰਾਜ ਪਤ
ਰਾਜ ਪਤੀ } ਪੁ:—ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਰਾਜਾ ॥

ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸਜ਼ਾਦਾ ॥

ਰਾਜ ਪੂਤ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਪੂਤਾਨੇ ਦਾ ਵਾਸੀ, ਇੱਕ ਸੂਰ ਬੀਰ ਕੌਮ

ਰਾਜ ਪੂਤੀ, ਸ:—ਰਾਜ ਪੂਤ ਹੋਣਾ, ਰਾਜ ਪੂਤ ਦਾ ਦਰਜਾ, ਬਹਾਦਰੀ।

ਰਾਜ ਬੰਸੀ
ਰਾਜ ਵੰਸੀ } ਵਿ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੰਸ ਦਾ

ਰਾਜ ਭਵਣ
ਰਾਜ ਮੰਦਰ } ਪੁ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਘਰ ਮਹਲ

ਰਾਜ ਰਸਤਾ
ਰਾਜ ਰਾਹ } ਪੁ:—ਵਡਾ ਰਸਤਾ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸੜਕ

ਰਾਜ ਰਾਣੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਾਣੀ, ਪਟਰਾਣੀ ॥

ਰਾਜ ਰੋਗ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ॥

ਰਾਜ ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਰਾਜ ਗਰਦੀ ਵੇਖੋ ॥

ਰਾਜ ਵਾੜਾ, ਪੁ:—'ਰਜਵਾੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਰਾਜਸ
ਰਾਂਜਸ } ਪੁ:—ਕਾਮ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਰੋਗ, ਰਜੋ ਗੁਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਜਸ ਡਾਕੂ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫ਼ੈਲਾਦ ਦਾ ਵਿਲੈਤੀ ਡਾਕੂ।

ਰਾਜਸੀ, ਵਿ:—ਰਾਜੇ ਦਾ, ਰਾਜਿਆਂ ਵਰਗਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ।

ਰਾਜਗੀ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਗੁਣ, ਘਰ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ।

ਰਾਜਾ, ਪੁ:—ਦੇਸ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸਖੀ, ਦਾਨੀ

ਰਾਜ਼ਿਕ, ਵਿ:—ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਵਦਗਾਰ, ਰੱਬ ॥

ਰਾਜ਼ੀ, ਵਿ:—ਤੰਦਰੁਸਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਨ ਹੋ, ਖੁਸ਼, ਸੁਖੀ।

ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ } ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਰਾਜ਼ੀ। ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਨਾਲ॥

ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਮਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਦਈ ਮੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਾਵਾ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹਾਂ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਰਾਜ਼ੀ ਰਾਜ਼ੀ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ॥

ਰਾਜੂ ਬਾਜੂ, ਵਿ: ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:— ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ [illegible]

ਰਾਂਝਣ / ਰਾਂਝਣਾ / ਰਾਂਝਾ } ਪੁ: ਪਿਆਰਾ, ਦੋਸਤ, ਹੀਰ ਦਾ ਆਸ਼ਕ, ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਗੋਤ।

ਰਾਠ, ਪੁ: / **ਰਾਠਣੀ,** ਸ: } ਜੱਟ, ਜਾਗੀਰ [illegible]

ਰਾਠਾਂ ਵਾਰੀ, ਸ:— ਸ਼ਾਦੀ ਗ਼ਮੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪਰ ਜੋ ਲਾਗ ਮਿਰਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਠ ਲੋਕ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਂਡ, ਸ:— ਰੰਡ, ਵਿਧਵਾ।

ਰਾਣ, ਪੁ: ਪੱਟ, ਜਨੌਰ ਦੇ ਮਾਸ ਦਾ ਮੋਟਾ ਹਿੱਸਾ [illegible]

ਰਾਣਾ, ਪੁ:— ਰਾਜ ਪੁੱਤ੍ਰ ਰਾਜਾ, ਰਾਜ ਪੂਤ ਘਰਾਣੇ ਸਰਦਾਰ।

ਰਾਣੀ, ਸ:— ਰਾਜੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮੀਂ, ਨਾਇਕਾ।

ਰਾਤ, ਸ:— [illegible]

ਅੱਧੀ ਰਾਤ, ਸ:— ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਬੀਤ ਜਾਵੇ॥

ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਸ:— ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ।

ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਸ:— ਰਾਤ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਰਾਤ ਬਰਾਤੇ / ਰਾਤ ਵਰਾਤੇ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:— ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ॥

ਰਾਤਬ, ਪੁ: [illegible] ਜਾਨਵਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ ਦੀ ਖ਼ੁਰਾਕ।

ਰਾਤੀਂ / ਰਾਤੀ } ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:— [illegible] ਰਾਤ ਨੂੰ।

ਰਾਤੋ ਰਾਤ / ਰਾਤੋ ਰਾਤੀ (ਤੀਂ) } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਇਕੋ ਰਾਤ ਵਿਚ।

ਰਾਧ, ਸ:— ਫੋੜੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਮੈਲ॥

ਰਾਧਕਾ (ਕਾਂ) / ਰਾਧਾ (ਧਾਂ) } ਸ: ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਪਟ-ਰਾਣੀ।

ਰਾਧਾ ਨਗਰੀ, ਪੁ:— ਇਕ ਸਹਿਜ, ਉੱਚੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਪੜਾ॥

ਰਾਬ, ਸ:— ਪਤਲਾ ਗੁੜ, ਸ਼ੀਰਾ, ਖੰਡ ਦੀ ਖਾਈ, ਕਰਾਲੂ।

ਰਾਬੜੀ, ਸ:— 'ਰਬੜੀ' ਵੇਖੋ॥

ਰੰਬਾ, ਪੁ:— ਕਈ ਤੇਖਾਂ ਦਾ ਇਕ ਚਾਰ ਚੱਲਣਾ (ਮਾਰਨਾ)।

ਰਾਬੀਆ, ਪੁ:— ਰਾਬ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਰਾਮ, ਪੁ:— ਸਭ ਥਾਂ ਰਮਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ।

ਰਾਮ ਕਹਾਣੀ, ਸ:— ਲੰਮੀ ਕਥਾ, ਅਚਰਜ ਵਾਰਤਾ॥

ਰਾਮ ਕਚੌਰੀ, ਸ:— ਜਿਸ ਕਚੌਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਰਾਮ ਕਲੀ, ਸ:— ਇਕ ਰਾਗਣੀ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਰਾਮ ਗੜ੍ਹੀਆ, ਪੁ: —ਤਰਖਾਣ ਜਾਤ ਦਾ ਸਿੱਖ।

ਰਾਮ ਚੰਦ
ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ } ਪੁ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਅਵਤਾਰ।

ਰਾਮ ਜੰਗਾ, ਪੁ:—ਬੰਦੂਕ।

ਰਾਮ ਜਨੀ, ਸ:—ਕੰਜਰੀ, ਵੇਸਵਾ।

ਰਾਮ ਤੁਰਈ
ਰਾਮ ਤੋਰੀ } ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਡੀ ਤੋਰੀ।

ਰਾਮ ਦਾਸ, ਪੁ:—ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਚੌਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਬਸਾਇਆ।

ਰਾਮ ਦਾਨਾ, ਪੁ: ਇਕ ਬੂਟਾ, 'ਚੁਲਾਈ' ਵੇਖੋ।

ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ, ਸ:—ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਦੁਹਾਈ॥

ਰਾਮ ਦੇਗ, ਸ:
ਰਾਮ ਦੇਗਾ, ਪੁ: } ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਹਾਂਡੀ ਜੋ [illegible]।

ਰਾਮ ਨੌਮੀ, ਸ:—ਚੇਤ੍ਰ ਸੁਦੀ ਨੌਮੀ, ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ॥

ਰਾਮ ਰਮਈਯਾ, ਪੁ:—ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਣਾ, ਵਾਕਫੀ (ਹੋਣਾ)॥

ਰਾਮ ਰਾਮ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਛੜਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਵਚਨ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥

ਰਾਮ ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਖਪ, ਬਖੇੜੇ ਦਾ ਰੌਲ।

ਰਾਮ ਲੀਲਾ, ਸ:—ਦੁਸਹਿਰੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਟਕ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤਿਹਾਰ॥

ਰਾਮਾਇਣ
ਰਾਮਾਯਣ } ਸ:—ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਜਿਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ, ਬਾਲਮੀਕ ਜਾਂ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਦੀ ਰਚਨਾ॥

ਰਾਮਾਨੰਦੀ, ਪੁ: ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਦਾ ਚੇਲਾ, ਵੈਸ਼ਨੋ

ਰਾਰ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਲੜਾਈ (ਕਰਨੀ, ਵਧਾਉਣੀ)॥

ਰਾਰਾ, ਪੁ: 'ਰ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਰਾਲ, ਸ: ਚਾਹਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਗੋਂਦ, (ਜੋ ਬਲਦੀ ਹੈ)॥

ਰਾਵਨ (ਣਾ), ਪੁ:—'ਰਾਵਣ' ਵੇਖੋ॥

ਰਾਸ਼, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਪੈਰ ਦੀ ਬਰੀਦ (ਲੱਗ ਜਾਣਾ)।

ਰਾਡ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: 'ਰਾਹੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਰਾਸ਼ਾ, ਪੁ: [illegible] ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਜੋ ਦੁਆ ਦਾਕਰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ॥

ਰਿਆ, ਪੁ:—ਰਾਰ ਫਦਾਰੀ, ਹੁਮਤ, ਰਈ॥

ਰਿਆਇਤ
ਰਿਐਤ } ਸ:—ਖਾਸ ਮਿਹਰਬਾਨੀ, ਲਿਹਾਜ਼, ਛੋਟ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)॥

ਰਿਆਇਤ ਵੈਦਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ (ਸੌਦੇ) ਵਿਚ ਮੁੱਲ ਘਟ ਜਾਵੇ॥

ਰਿਆਸਤ, ਸ:—ਰਾਜੇ ਦਾ ਅਲਾਕਾ, ਹਕੂਮਤ, ਸਰਦਾਰੀ ॥

ਰਿਸ, ਸ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਖਿਝ ॥

ਰਿਸਟ ਵਾਚ, ਸ:—ਵੀਣੀ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ॥

ਰਿਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਰਤਾ ਰਤਾ ਚੋਣਾ।

ਰਿਸਬਤ / **ਰਿਸ਼ਵਤ** } ਸ:—'ਵੱਢੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰ (ਰਾ), ਪੁ: / **ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ,** ਸ: } ਵੱਢੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਰਿਸ਼ਵਤ ਖੋਰੀ, ਸ:–ਵੱਢੀ ਲੈਣ ਦਾ ਕੰਮ।

ਰਿਸਬਤੀ / **ਰਿਸ਼ਵਤੀ** } ਵਿ:—ਜੋ ਵੱਢੀ ਲਏ।

ਰਿਸਵਾ, ਵਿ:–ਖੱਜਲ, ਬਦਨਾਮ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰਿਸਵਾਈ, ਸ:—ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤੀ, ਖੁਆਰੀ।

ਰਿਸਾਉਣਾ / **ਰਿਸੂਲ** } 'ਰਸਾਉਣਾ ਰਸੂਲ' ਵੇਖ ॥

ਰਿਹੜ, ਪੁ: / **ਰਿਹੜਨਾ,** ਕ੍ਰਿ: / **ਰਿਹੜਵਾ,** ਵਿ: / **ਰਿਹੜਾ,** ਸ: / **ਰਿਹੜਾਂ,** ਸ: / **ਰਿਹੜ,** ਪੁ: } 'ਰੇਹੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਹਾਈ, ਸ:—ਕੈਦੋਂ ਛੁੱਟਣ, ਖੁੱਲ੍ਹ, ਛੁੱਟੀ, ਬਚਾਉ, ਅਰਾਮ ॥

ਰਿਹਾੜ, ਸ: —ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿੱਦ ਰਿਹਾੜਾ, ਖਰੈਤਾਂ ॥

ਰਿੱਕਸ, ਸ:—ਵੈਰ, ਖਾਰ, ਵਿਰੋਧ, ਮੁਕਾਬਲਾ, ਸਾੜਾ ॥

ਰਿੱਕਸ ਖੋਰ, ਪੁ:–'ਰਿੱਕਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿੱਕਸੀ, ਵਿ:–ਜੋ ਵੈਰ ਜਾਂ ਖਾਰ ਕਰੇ, ਜੋ ਵੇਖ ਕੇ ਸੜੇ ॥

ਰਿੱਕਤ, ਸ:–ਨੌਸਤ, ਵੰਚਨ, ਦਿਲਕਰ (ਰਿੱਕਤਾਂ ਕਰਨਾ) ॥

ਰਿਕਾਬ / **ਰਿਕਾਬੀ** } 'ਰਕਾਬ' 'ਰਕਾਬੀ' ਵੇਖੋ

ਰਿਖ, ਪੁ:–ਗਿਆਨੀ, ਮਹਾਤਮਾ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ॥

ਰਿਖ ਤਰਪਣੀ, ਸ:–'ਰੱਖੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਖ ਪੰਚਮੀ, ਸ: ਭਾਦੋਂ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ (ਵਰਤ ਦਾ ਦਿਨ)।

ਰਿਖ ਰਾਜ, ਪੁ:–ਵੱਡਾ ਰਿਖ ॥

ਰਿਖਸ (ਰਿੱਖਸ) / **ਰਿਖਸੀ (ਰਿੱਖਸੀ)** } 'ਰਿਕਸ' 'ਰਿੱਕਸੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿਖੀ, ਪੁ: 'ਰਿਖ' ਵੇਖੋ।

ਰਿੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਅਹਿੰਸਾ ਛੋਟੇ ਦਾ ਅੜਾਉਣਾ। ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰਿਗ ਵੇਦ, ਪੁ:-ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਚਹੁੰਆਂ ਵੇਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ॥

ਰਿੰਗਾ, ਪੁ:-ਛੂੰਗਾ, ਸੌਦੇ ਮਗਰੋਂ ਥੋੜੀ ਸ਼ੈ ਮੁਫ਼ਤ ਲਈ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਦੂਆ ॥

ਰਿਚ / ਰਿਚਾ } ਸ:—ਰਿਗ ਵੇਦ ਦਾ ਕੋਈ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਰਿੱਚ, ਸ:-ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਟੁੱਟੀ ਕੌਡੀ, ਗੋਲ ਠੀਕਰੀ ॥

ਰਿੱਛ, ਪੁ: / **ਰਿੱਛਣੀ,** ਸ: } ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੱਤ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ, ਭਾਲੂ ॥

ਰਿਜ਼ਕ, ਪੁ:—ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਖੁਰਾਕ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਹੋਈ ਰੋਜ਼ੀ ॥

ਰਿਜ਼ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਸਿੱਧੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ॥

ਰਿਜ਼ਮ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਸ਼ੈ, ਦੁਆਲ, ਰਕਾਬ, ਘੋੜਾ ਫਿਰ ॥

ਰਿਜ਼ਾ, ਸ:-'ਰਜ਼ਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰਿੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਬਲਣਾ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਪੱਕਣਾ, ਵਿੱਚੋ ਵਿੱਚ ਪਚਣਾ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁੜ੍ਹਨਾ ॥

ਰਿਝਵੈਯਾ, ਪੁ:-ਰੀਝਣ ਵਾਲਾ, ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਜੋ ਰੀਝੇ ॥

ਰਿਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਖ਼ੁਸ਼ ਕਰਨਾ, ਮਨ ਪਰਸੰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਰਿਣੀ, ਵਿ:—ਕਰਜ਼ਾਈ, ਦੇਣਦਾਰ ॥

ਰਿਣੀ ਚਿਣੀ / ਰਿਣੀ ਛਿਣੀ } ਸ:—ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ, ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼ ॥

ਰਿਤ, ਸ:—ਛਿੰਟੀ ਹੋਣਾ, ਕੱਪੜੇ ਆਉਣੇ ॥

ਰਿਤ ਮਾਨ / ਰਿਤ ਵੰਤੀ } ਵਿ:—ਛਿੰਟੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਪੜੇ ਆਏ ਹੋਣ ॥

ਰਿਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਫੇਰੀ ਜਾਣੀ, ਰਤਣਾ ॥

ਰਿਤਵਾਉਣਾ / ਰਿਤਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿਤਵਾਈ / ਰਿਤਾਈ } ਸ:—ਰੇਤੀ ਫੇਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਰਿੰਦ, ਪੁ:—ਲੁੱਚਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਸ਼ਰਾਬੀ, ਕਾਫ਼ਰ ॥

ਰਿਦਾ, ਪੁ:—ਹਿਰਦਾ, ਮਨ, ਦਿਲ ॥

ਰਿੱਧ, ਸ:—ਦੌਲਤ, ਪਦਾਰਥ, ਮਾਲ, ਵੱਧਾ ॥

ਰਿੱਧਾ, ਵਿ:—ਰਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਪਕਾਇਆ ਹੋਯਾ ॥

ਰਿੱਧਾ ਪੱਕਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭੋਜਨ ਪਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਰਿਨ, ਪੁ:—ਉਧਾਰ, ਕਰਜ਼, ਦੇਣਾ, ਰਖੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ॥

ਰਿੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉਬਾਲਣਾ, ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਪਕਾਉਣਾ ॥

ਰਿੰਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਿੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿਪ, ਰਿਪੁ, ਪੁ:— ਵੈਰੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ, ਵਿਰੋਧੀ ॥

ਰਿੱਪ, ਸ:—ਸਿੱਕੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਚੋਟੀ ॥

ਰਿਬਾਸ, ਪੁ:—ਰੇਉਂਦ ਚੀਨੀ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ ॥

ਰਿਬੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਖਰਬੂਜਾ, ਪਿੰਡੀ ॥

ਰਿਮ, ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਦੇ ਵੀਹ ਦਸਤੇ ॥

ਰਿਮਝਿਮ, ਸ:—ਚਮਕ, ਸ਼ੋਭਾ, ਸੁਹੱਪਣ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਰਿਵਾਜ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਦਸਤੂਰ, ਚਾਲ, ਰੀਤ (ਪੈਣਾ) ॥

ਰਿਵਾਜ ਆਮ, ਪੁ:—ਜੋ ਦਸਤੂਰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਚੱਲੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਭੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਨੂਨ ਦੇ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ॥

ਰਿਵਾਜੀ, ਵਿ:—ਚੱਲਿਆ, ਹੋਇਆ, ਜੋ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ, ਸਧਾਰਨ ॥

ਰਿਵੀ, ਸ:—ਠੰਡੀ ਵਾਉ (ਵਗਣੀ, ਰੁਮਕਣੀ) ॥

ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਖਾ ਹੋਣਾ, ਘੁੰਮਣਾ, ਖਿਸਕਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਨਾ, ਘਸਰ ਕੇ ਤੁਰਨਾ (ਬਾਲਕ ਦਾ) ॥

ਰਿੜਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁੱਧ ਦਹੀਂ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਮਧਾਣੀ ਫੇਰਨੀ, ਡਿਲਕਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਰਿੜ੍ਹ ਪੈਣਾ, ਬਿਅਰਥ ਫਿਰਨਾ ॥

ਰਿੜਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੜਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਫਿਰਾਉਣਾ ॥

ਰਿੜੀ, ਸ:—ਮਿਰਾਸੀ ਆਦਿਕ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਫ਼ਸਲ ਦੀ ਪੈਦਾਵਾਰੀ ਦਾ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਰੀਸ, ਸ:— ਬਰਾਬਰੀ, ਨਕਲ, ਦੂਏ ਵਰਗਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰੀਸਾਲ, ਵਿ:— ਖੁਸ਼, ਮੌਜ ਵਿੱਚ, ਪਰਸੰਨ ॥

ਰੀਸੈਪਸ਼ਨ, ਸ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ॥

ਰੀਸੈਪਸ਼ਨ ਕਮੇਟੀ, ਸ:—ਆਗਤ ਭਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ॥

ਰੀਸੋ ਰੀਸ (ਸੀ), ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਦੂਏ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ, ਨਕਲ ਕਰ ਕੇ ॥

ਰੀਂਗਣਾ, ਰੀਂਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਅੜਾਉਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਬੁਸਕਣਾ ॥

ਰੀਂਘਣ, ਪੁ:, **ਰੀਂਘਣ ਬਾ (ਵਾ),** ਸ:—ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਜੂਲੋਂ ਵਿੱਚ ਵਾਈ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਰੀਂਘਾ, ਪੁ:—ਕਿੱਲ, ਲੰਮ ਲੇਟ (ਪਾਉਣਾ, ਪੈਣਾ) ॥

ਰੀਜ਼ਰਵਡ, ਵਿ:—ਰੇਲ ਦੀ ਜੋ ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਖੱਾਨਾ ਖ਼ਾਸ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਅਡ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਰੀਜ਼ਲਟ, ਪੁ:—ਫਲ ਜਾਂ ਨਤੀਜਾ (ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦਾ) ॥

ਰੀਝ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਚਾਹ, ਖੁਸ਼ੀ ।

ਰੀਝ ਪਚਾਊ, ਪੁ:—ਜੋ ਨਕਾਰੀ ਜੇਹੀ ਗੱਲ ਤੇ ਰੀਝੇ ਪਰ ਰਿਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ॥

ਰੀਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ ॥

ਰੀਠੜਾ }
ਰੀਠਾ } ਪੁ:—'ਰੇਠਾ' ਵੇਖੋ

ਰੀਠੀ, ਸ:—ਗੀਢ, ਬੰਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ ਥਾਂ ॥

ਰੀਡਿੰਗ ਰੂਮ, ਪੁ:—ਅਖਬਾਰ ਆਦਿਕ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ॥

ਰੀਂਡਾ, ਪੁ: }
ਰੀਂਡੀ, ਸ: } ਨਿੱਕਾ ਹਦਵਾਨਾ, ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ ॥

ਰੀਣ, ਸ:—ਰਵਾਲ, ਬਰੀਕ ਖੇਹ, ਕਣਕਾ ॥

ਰੀਣੀ, ਸ:—ਢੋਲੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਉੱਪਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥

ਰੀਤ }
ਰੀਤੀ } ਸ:—ਰਸਮ, ਰਿਵਾਜ, ਦਸਤੂਰ, ਚਾਲ, ਢੰਗ ।

ਰੀਤਾਂ, ਸ:—(ਬਹੁ:)—ਬਾਲ ਜੰਮਣ ਤੋਂ ਦੋ ਤ੍ਰੈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਰਸਮ (ਹੋਣੀਆਂ) ॥

ਰੀਫਾਰਮਰ, ਪੁ:—ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੀਪੋਰਟ, ਸ:—'ਰਪੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੀਪੋਰਟਰ, ਪੁ:—ਰਪੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੀਲ, ਸ:—ਰੋਟੇ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਧਾਗਾ ।

ਰੀੜ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਨਵਰਨੀ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਇੱਕ ਤਵੀਤ ॥

ਰੀਵੀਊ, ਪੁ:—ਦੇਖ ਭਾਲ, ਪਰਖ, ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਬਾਬਤ ਰਾਇ ॥

ਰੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਣ ਦੇਣਾ, ਐਸੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਰੋ ਪਏ ।

ਰੁਆਧਲ }
ਰੁਆਧੁਲ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੈ ।

ਰੁਆਲ, ਪੁ: }
ਰੁਆਲਾ, ਪੁ: } 'ਰਵਾਲ' 'ਰਵਾਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ }
ਰੁੱਸਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਿਝਣਾ ॥

ਰੁਸਤਮ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਲਵਾਨ, ਤਕੜਾ ਆਦਮੀ, ਜੋਧਾ ॥

ਰੁਸਵਾ, ਵਿ: }
ਰੁਸਵਾਈ, ਸ: } 'ਰਿਸਵਾ' 'ਰਿਸਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਕਰਨਾ, ਖਿਝਾਉਣਾ ॥

ਰੁਹ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜੋਸ਼ (ਕਨੂੰਨਾ) ॥

ਰੁਹਬ, ਪੁ:—ਦਬਾਉ, ਅਸਰ, ਪ੍ਰਤਾਪ, ਦਬਦਬਾ ॥

ਰੁਹਲਾ, ਵਿ:—ਲੂਲ੍ਹਾ ਜੋ ਚੱਲ ਨਾ ਸੱਕੇ ਅਤੇ [illegible]

ਰੁਵੇਲ, ਸ:, ਪੁ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ ਦਾ ਰਾਹ, ਮੀਂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਾਲੀ, ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਘਰਲ, ਨੀਲੋਫਰ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਰੁਹੇਲਾ, ਪੁ:—'ਰਹੇਲਾ' ਅਤੇ, 'ਮੈਂਬਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁਕ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਮੂੰਹ, ਧਿਆਨ, ਝੁਕਾਉ, ਸਤਰੰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਨਰਦ

ਰੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਟਕਣਾ, ਠਹਿਰਨਾ, ਝਿਜਕਣਾ, ਹਟਣਾ ॥

ਰੁਕਦੱਯਾ, ਪੁ:—ਰਖਣ ਵਾਲਾ ।

ਰੁੱਕਣੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:)—ਗੁਰਦੇ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬਾਬ ॥

ਰੁੱਕਾ, ਪੁ:—ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚਿੱਠੀ, ਲਿਖਤ ॥

ਰੁਕਾਉ, ਪੁ:
ਰੁਕਾਵਟ, ਸ: } ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਠਹਿਰਾਉ ।

ਰੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਵਾਉਣਾ, ਅਟਕਾਉਣਾ, ਮੁੜਵਾਉਣਾ ।

ਰੁਕਾਈ, ਸ:—ਰੋਕ, ਅਟਕਾਉ, ਰੋਕਣ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰੁਖ, ਪੁ:—'ਰੁਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਖ, ਪੁ:—ਬਿਰਛ, ਵੱਡਾ ਬੂਟਾ, ਦਰਖ਼ਤ ॥

ਰੁਖਸਤ
ਰੁਖਸਦ } ਸ:—ਛੁੱਟੀ, ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ, ਵਿਦਾਇਗੀ (ਦੇਣੀ, ਲੈਣੀ ।

ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲ ਜਾਏ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੁਖਸਦਾਣਾ, ਪੁ:—ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

ਰੁੱਖੜਾ, ਪੁ:—'ਰੁੱਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਖੜਾ
ਰੁੱਖਾ
ਰੁੱਖੀ } ਵਿ:—ਥੰਧੇ ਬਿਨਾ, ਜਿਸ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਸਲੂਣਾ ਨਹੀਂ, ਖੁਸ਼ਕ, ਫਿਕਾ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ।

ਰੁਖਾਈ, ਸ:—ਰੁੱਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਹੱਬਤ ਨਾਂ ਹੋਣੀ ।

ਰੁਖਾਈ ਬਦਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂੰਹ ਵੱਟਣਾ, ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਰੁਖਾਸਣਾ, ਪੁ:—ਰੁੱਖਾ ਭੋਜਨ, ਚੰਗੀ ਖ਼ੁਰਾਕ ਦਾ ਨਾ ਮਿਲਣਾ ॥

ਰੁਖਾਣ, ਪੁ:—'ਜਾਮਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਰਿੰਗਾ, ਝੂੰਗਾ ॥

ਰੁੱਗ
ਰੁੱਗੁ } ਪੁ:, ਸ:—ਮੁੱਠ ਦੇਵੇਂ ਮੁੰਨਾਂ, ਰੁੱਕ, ਮੁੱਠੀ ਭਾਪੀ ॥

ਰੁਚ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਅਭਲਾਖਾ ।

ਰੁਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਚਣਾ, ਸੁਖਾਵਣਾ, ਮਰਜ਼ੀ ਮੁਤਾਬਕ ਹੋਣਾ

ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਪੁ:—ਕੰਮਕਾਜ, ਨੌਕਰੀ, ਕਿਰਤ, ਆਜੀਵਿਕਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਰੁਜ਼ਗਾਰੀ, ਸ:—ਚਲਿਆ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਧਪਦਾ, ਦੌਰੇ, ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਵਿ:—ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਲਾ ॥

ਰੁਜ਼ੀਨਾ
ਰੁਜ਼ੀਨੇ ਦਾਰ } 'ਰੋਜ਼ੀਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੁੱਝਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗਣਾ, ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ।

ਰੁਝਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਪਾਉਣੀ।

ਰੁੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁੱਸਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਰੁੱਠੜਾ, ਰੁੱਠਾ } ਵਿ:—ਰੁੱਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੁੱਸੇ, ਛਿੱਥਾ।

ਰੁਠਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁਸਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਰੁੱਡ, ਸ:—ਖੁੱਡ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਨੌਰ ਦਾ ਘਰ।

ਰੁੰਡ, ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ } ਪੁ:—ਟਾਹਣੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰਾਂ ਬਿਨਾ (ਰੁੱਖ), ਸਿਰ ਮੁੰਨਾ (ਮਨੁੱਖ)।

ਰੁਣਕਣਾ, ਰੁਣ ਝੁਣ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਛਣਛਣ ਕਰਨਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗਾਉਣਾ, ਭਿਣਭਿਣਾਉਣਾ।

ਰੁਤ, ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ } ਸ:—ਬਹਾਰ, ਮੌਸਮ, ਸਾਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ

ਰੁਦਨ, ਪੁ:—ਰੋਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੋਣਾ (ਕਰਨਾ)।

ਰੁੱਦਰ, ਪੁ:—ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉਂ।

ਰੁਦਰਾਸ, ਰੁੱਦਰਾਕਸ਼, ਰੁੱਦਰਾਖ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਕਿਆਂ ਵਾਂਗਰ ਮਾਲਾ ਵਿਚ ਪਰੋਂਦੇ ਹਨ (ਰੁਦਰਾਸ ਦੀ ਮਾਲਾ)।

ਰੁੰਧ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਵਿਰੋਧ, ਹਾਨ, ਖਫਗੀ, ਲਾਨਤ।

ਰੁੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਰੁੱਝਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਰੁਧਰ, ਰੁਧਿਰ } ਪੁ:—ਲਹੂ, ਖੂਨ, ਰੱਤ।

ਰੁਧਰ ਬਿਕਾਰ, ਰੁਧਰ ਵਿਕਾਰ } ਪੁ:—ਲਹੂ ਦੇ ਵਿਗੜਨ ਤੋਂ ਜੋ ਰੋਗ ਹੋਵੇ।

ਰੁੰਨ੍ਹ, ਸ:—ਰੋਕ, ਪਕੜ, ਕੰਮ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਖੇਚਲ।

ਰੁੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ।

ਰੁਨ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਕਾਉਣਾ, ਰੁਝਾਉਣਾ, ਲਆਉਣਾ।

ਰੁਪਇਆ, ਰੁਪਈਆ } ਪੁ:—ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਸੋਲਾਂ ਆਨਿਆਂ ਦਾ।

ਰੁਪਹਿਰ (ਰੀ), ਵਿ:—ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਂਦੀ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ।

ਰੁਪਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੱਝਣਾ, ਰੁੱਸਣਾ, ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ।

ਰਪੱਯਾ, ਪੁ:—'ਰੁਪਇਆ' ਵੇਖੋ।

ਰੁੱਪਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਖੋਟੀ ਚਾਂਦੀ, ਗੰਢਾ, ਪਿਆਜ਼।

ਰੁੱਪਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪੁ:—ਗੰਢਾ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)।

ਰੁਪਾਮਾਖੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੱਚੀ ਧਾਤ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੰਧਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਰੁਪੈਯਾ, ਪੁ:—'ਰੁਪਇਆ' ਵੇਖੋ ।

ਰੁਪੈਲਾ, ਪੁ:—ਨਕ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਮੋਤੀ ॥

ਰੁੱਬਲੀ, ਸ:—ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਹਰੀ ਥਾਂ, ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ ।

ਰੁਬਾਹੀ, ਪ: ਸ[illegible], ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ।

ਰੁਮਾਲ, ਪੁ:—ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਪੂੰਝਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਨਿੱਕਾ ਚੌਰਸ ਕਪੜਾ ।

ਰੁਮਾਲੀ, ਸ:—ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲਾ ਰੁਮਾਲ, ਲਕ ਬੰਨ੍ਹਣਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਪੜਾ ।
ਵਿ:—ਰੁਮਾਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਉਬਾਲੇ ਹੋਏ (ਚੌਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਰੁਮਾਲੀ ਸੇਂਵੀਆਂ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਸੇਵੀਆਂ ।

ਰੁਮੀ, ਪ:—ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮੇਂਗੀ

ਰੁਲਦ
ਰੁਲਦ ਖੁਲਦ } ਵਿ:—ਕੂਏ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲ, ਮਸਤ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ।

ਰੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੁੱਛ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ, ਗਲਣ ਲਈ ਛੱਡੇ ਜਾਣਾ, ਰੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ॥

ਰੁਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਨਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇਣਾ, ਖੇਹ ਵਿਚ ਲਤਾੜਨਾ, ਛੱਡਣਾ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ॥

ਰੁਲੀਟ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰੇ, ਆਵਾਰ ॥

ਰੁੜ੍ਹ, ਸ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ ਦਾ ਰਾਹ, ਮੀਂਹ ਦੀ ਨਾਲੀ, ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ ਨਦੀ ਦਾ ਘਰਲ ॥

ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਰੁੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਗ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਰੁੜ੍ਹ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਕੁਝ ਚੱਲ ਪੈਣਾ (ਕੰਮ) ।

ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੱਲ ਪੈਣਾ, ਵਗਣਾ, ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਵਗੇ ਜਾਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਪੱਕਣਾ (ਰੋਟੀ) ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਉ, ਪੁ:—ਵਹਿਣ, ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ, ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵਗਾ ਦੇਣਾ, ਰੋੜ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ (ਹੜ੍ਹ ਜਾਂ ਨਦੀ ਦੀ ਧਾਰ ਦਾ) ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਊ, ਵਿ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਰੋੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਤਿੱਖੀ (ਬੱਧੀ), ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ (ਤਰਫ਼ਦਾਰ ਹਾਕਮ) ॥

ਰੁੜ੍ਹਾਈ, ਸ:—ਰੁੜ੍ਹਨ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਬਰਬਾਦੀ, ਹੜ੍ਹ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਰੁਬਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਣਾ, ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਦਾਣੇ ਚੱਬਣਾ (ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ) ॥

ਰੂੰ, ਸ:—ਕਪਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਵੜੇਵੇਂ ਕੱਢਕੇ ਜੋ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥

ਰੁਆਂ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਉੱਤਲੇ ਛੋਟੇ ਵਾਲ, ਕਪੜੇ ਦੀ ਖੁਰ ॥

ਰੂਈ / **ਰੂਈਂ** } ਸ:—ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕਪਾਹ, ਤੂੰ, ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਰਮਕ।

ਰੂਸੀ, ਸ:—ਰੌਂਸਾ।
ਵਿ:—ਰੂਸ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ (ਕਿੱਲਾ ਆਦਿਕ)

ਰੂਸੀ ਬੱਟ (ਵੱਟ), ਪੁ:—ਰੌਂਸਾ ਵੱਟਣ ਵਾਲਾ।

ਰੂਹ, ਸ:—ਆਤਮਾ, ਚੇਤਨ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੀਵ, ਤੱਤ, ਸਾਰ, ਮਨ ॥

ਰੂਹ ਭਟਕਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜੀ ਤਰਸਣਾ, ਲੋਚਣਾ ॥

ਰੂਹੜਾ, ਵਿ:—ਦਿੱਸਾ (ਭਾਂਡਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਜੋ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ)।

ਰੂੰਗਾ, ਪੁ:—ਰੂੰਗਾ, ਝੂੰਗਾ

ਰੂਪ, ਪੁ:—ਸ਼ਕਲ, ਬਨਾਵਟ, ਚੇਹਰਾ, ਰੰਗ, ਢੰਗ, ਹਾਲਤ।

ਰੂਪ ਸਰੂਪ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਸੁੰਦਰ।

ਰੂਪ ਜਸਤ / **ਰੂਪ ਜਿਸਤ** } ਪੁ: ਇੱਕ ਦਵਾ ਅੱਖਾਂ ਦੀ।

ਰੂਪ ਮਾਣ (ਵੰਤ, ਵਾਣ), ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਸੋਹਣਾ (ਣੀ)।

ਰੂਪ ਰਸ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦਵਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਂਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੂਮ, ਪੁ:—ਇਟਲੀ ਦੇਸ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਤੁਰਕਾਂ ਦਾ ਦੇਸ।

ਰੂਮੀ, ਵਿ:—ਰੂਮ ਦਾ, ਰੂਮ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ (ਰੂਮੀ ਟੋਪੀ)।

ਰੂਮੀ ਮਸਤਕੀ, ਸ:—'ਮਸਤਕੀ ਰੂਮੀ' ਵੇਖੋ।

ਰੂਲ, ਪੁ:—ਲਕੀਰਾਂ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ, ਕਾਇਦਾ ॥

ਰੂਲ ਪਿੰਸਲ, ਸ:—ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੀ ਪਿੰਸਲ।

ਰੂਲਾ, ਪੁ:—ਰਪੋਟ, ਖਬਰ, ਅਵਾਈ ॥

ਰੂੜੀ, ਸ:—ਪਿੰਡ ਦੇ ਲਾਗੀ ਮੈਲੇ ਦਾ ਢੇਰ, ਗੰਦਗੀ ॥

ਰੇ, ਅਵ:—ਓਏ (ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ)॥

ਰੇਉਂਦ, ਸ:—ਇਕ ਜੁਲਾਬ ਦੀ ਦੁਆ ॥

ਰੇਉਂਦ ਉਸਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੇਉਂਦ ਦਾ ਸਤ ॥

ਰੇਉਂਦ ਖਤਾਈ, ਸ:—ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੇਉਂਦ ॥

ਰੇਉਂਦ ਚੀਨੀ, ਸ:—ਚੀਨ ਦੀ ਰੇਉਂਦ ॥

ਰੇਉੜੀ, ਸ:—ਤਿਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਠਿਆਈ ॥

ਰੇਉੜੀ ਦੇ ਫੇਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਔਖ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ॥

ਰੌਸਟਾ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ ਪੁਆੜਾ ॥

ਰੇਸ਼ਮ, ਪੁ:—ਪੱਟ, ਇੱਕ ਕੀੜੇ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਮੁਲਾਇਮ ਸੂਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਨਰਮ ਚੀਜ਼ ॥

ਰੇਸ਼ਮੀ, ਵਿ:—ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ॥

ਰੇਸ਼ਮੀ ਮਠਿਆਈ, ਸ:—ਸੂਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਰਗੀ ਮਠਿਆਈ ॥

ਰੇਸ਼ਾ, ਪੁ:—ਤਾਰ, ਤੰਦ, ਰਗ, ਨਜ਼ਲਾ, ਜ਼ੁਕਾਮ, ਠੰਡ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਗਣਾ।

ਰੇਸ਼ਾ ਖਤਮੀ, ਸ:—ਗੁਲ ਖੈਰੋ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਇੱਕ ਦੁਆ ।

ਰੇਹ, ਸ:—ਅਕੂੜੀ, ਮੱਲ੍ਹਰ, ਖੇਤ ਦਾ ਰੇਤਾ, ਖਾਰ, ਸ਼ੋਰਾ ॥

ਰੇਹਲ, ਸ:—ਕਿਤਾਬ ਰੱਖ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਚੌਕੀ ਦੋ ਫੱਟਿਆਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ।

ਰੇਹੜ, ਸ:—ਵਹਿਣ, ਨਦੀ, ਨਾਲਾ, ਦਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰ, ਘਰਲ ॥

ਰੇਹੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਲਾਉਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਰਿੜ੍ਹਨ ਦੇਣਾ ॥

ਰੇਹੜਵਾਂ, ਵਿ:—ਢਾਲੂ, ਜੋ ਰਿੜ੍ਹ ਸੱਕੇ ॥

ਰੇਹੜਾ, ਪੁ:
ਰੇਹੜੀ, ਇਸ: } ਹੱਥ ਨਾਲ ਰੇਹੜਨ ਵਾਲਾ ਗੱਡਾ।

ਰੇਹੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਘੜੇ ਉੱਤੇ ਛਤਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰੇਹੀ, ਸ:—'ਰੇਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਹੂ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮੱਛੀ ।

ਰੇਖ, ਸ:—ਲਕੀਰ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ॥

ਰੇਖ ਵਿੱਚ ਮੇਖ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਆ ਨਾਲ ਖੋਟੀ ਪਰਾਲਬਧ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਣਾ (ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਾ)

ਰੇਖਤਾ, ਪੁ:—ਚੂਨੇ ਦਾ ਗਾਰਾ, ਪਲਸਤਰ (ਪੱਕਾ), ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ।

ਰੇਖਾ, ਸ:—'ਰੇਖ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਖਾ ਗਣਿਤ, ਸ:—ਜਿਸ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਲਕੀਰਾਂ ਅਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਜੋ ਸ਼ਕਲਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਹੋਣ ।

ਰੇਗ ਤਿਲਾ, ਸ:—ਜਿਸ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰੇਗਮਾਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਦਾਗ ਦਾਰ ਮਛਲੀ ਜੋ ਦਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੇਗਮਾਲ, ਪੁ:—ਕਾਠ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖਰਖਰਾ ਕਾਗਤ ॥

ਰੇਚ, ਸ:—ਸਿੱਕੇ ਨਾਲੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਫੁੱਟੀ ਕੌਡੀ ॥

ਰੇਜ, ਸ:—ਰੀਝ ਨਾਲ ਤਰ ਹੋਣਾ (ਧਰਤੀ ਦਾ), ਹਲ੍ਹ ਦਾ ਕਾਫੀ ਰਿਹਾ ਹੋਯਾ ਸਿੱਕੜ, ਗੁੱਝੀ ਸੋਜ਼ਸ਼ ।

ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਤਰ (ਜ਼ਿਆਰੀ) ॥

ਰੈੱਜਾ, ਪੁ:—ਰੰਗਾ ਪੱਕਾ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ, ਨਿਆਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ॥

ਰੋਜ਼ਾ ਤਰ ਰੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਰਸਾਤ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ॥

ਰੇੜਾ, ਪੁ:—ਰਿੱੜਨ ਜਾਂ ਉਬਲਨ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਪੱਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ॥

ਰੇੜੇ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਿੱੜਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ॥

ਰੇਟ, ਪੁ:—ਭਾਉ, ਨਿਰਖ, ਦਰ, ਇੱਕ ਸ਼ੈ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਲੇਖਾ ॥

ਰੇਠ, ਵਿ:—ਜੋ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥

ਰੇਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰੇਠੜਾ, ਰੇਠਾ, ਪੁ:—ਇਕ ਕਿਸਮ ਗੋਲ ਫਲ ਜਿਸ ਦੀ ਝੱਗ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਨਾਲ ਉਹ ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥

ਰੇਂਡਾ, ਪੁ:, **ਰੇਂਡੀ,** ਸ: — ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਰਬੂਜ਼, ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ ॥

ਰੇਤ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਚੂਰਾ, ਕਿਰਕਰੀ ਮਿੱਟੀ, ਬਾਲੂ, ਰੇਤੀ ਰੇਤੀ ॥

ਰੇਤ ਥਲਾ, ਪੁ:—ਰੇਤਲੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ।

ਰੇਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤੀ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਸਾਫ ਕਰਨਾ ॥

ਰੇਤਲ (ਲਾ), ਪੁ:, **ਰੇਤਲੀ,** ਸ: — ਵਿ:—ਰੇਤ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਰੇਤੜ, ਰੇਤਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਰੇਤ, ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥

ਰੇਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਰੇਤਾਈ, ਸ:-ਰੇਤਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਰੇਤੀ, ਸ:-ਲੋਹਾ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਰੇਤੀਲਾ, ਵਿ:-ਰੇਤ ਵਾਲਾ ।

ਰੇਨ, ਸ:—ਧੂੜ, ਘੱਟਾ, ਬਰੀਕ ਮਿੱਟੀ ॥

ਰੇਪ, ਸ:—'ਰੇਚ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਪਲਾ, ਵਿ:—ਅਸ਼ੁਭ, ਢੀਠ, ਜੋ ਆਖੇ ਨਾ ਲਗੇ ॥

ਰੇਬ, ਸ:—'ਉਰੇਬ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੇਮਾਂ, ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਹੌਲੇ ਮੇਲ ਦਾ ॥

ਰੇਰੂ, ਪੁ:—ਖੁਸ਼ਕ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਉੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਰੇਲ, ਰੇਲ ਗੱਡੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੜਕ ਉਪਰ ਭਾਫ ਨਾਲ ਰੇਲਣਵਾਲੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ॥

ਰੇਲ ਘਰ, ਪੁ:-ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਉਤਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਅਸਟੇਸ਼ਨ ॥

ਰੇਲ ਛੁੱਟਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਚੱਲ ਪੈਣੀ ॥

ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ, ਸ:-ਲੋਹੇ ਦੀ ਸੜਕ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰੇਲ ਚਲਦੀ ਹੈ ॥

ਰੇਲ ਪੇਲ, ਸ:-ਬਹੁਤਾਇਤ, ਵਾਧਾ, ਬਹੁਤ ਮਾਲ ॥

ਰੇਲਵਾਈ, ਵਿ:—ਰੇਲ ਦੇ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ, ਰੇਲ ਵਾਲੇ ॥

ਰੇਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੇਰ ਲਾਉਣਾ, ਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਭਰਨਾ (ਅਨਾਜ) ॥

ਰੇਵੰਦ, ਸ॰—'ਰੇਉਂਦ' ਦੇਖੋ ॥

ਰੇੜ੍ਹ
ਰੇੜ੍ਹਨਾ (ਵਾਂ)
ਰੇੜ੍ਹਾ (ੜ੍ਹੀ)
ਰੇੜ੍ਹੂ
} 'ਰਿੜ੍ਹਨ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ ॥

ਰੇੜਕਾ, ਪੁ॰—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਝਮੇਲਾ, ਮੁਆਮਲਾ ॥

ਰੇੜਾ, ਪੁ॰—ਰੋਲ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸੁੱਖੀ ਲੱਧਾ ਮੁੰਡਾ ॥

ਰੇੜੀ, ਸ॰—'ਅਰੇੜੀ' ਦੇਖੋ, ਰੋਲ ਦੀ ਧੀ, ਸੁੱਖੀ ਲੱਧੀ ਕੁੜੀ ।

ਰੈ
ਰੈਇ
} ਸ॰—ਹੁਮੈਤ, ਨਿਸਬਤ, ਰਾਇ, ਖਿਆਲ, ਸੱਤ, ਵਿਚਾਰ ॥

ਰੈਈਂ ਰੈਈਂ
ਰੈਂ ਰੈਂ
} ਸ॰—ਰੌਲਾ, ਚਿੜ ਚਿੜ, ਰੀਂ ਰੀਂ (ਕਰਨੀ, ਲਾਉਣੀ) ॥

ਰੈਜ਼ੋਲਜੂਸ਼ਨ, ਪੁ॰—ਗੁਰਮਤਾ, ਸਲਾਹ, ਇਰਾਦਾ, ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਇਕ ਮਤ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ॥

ਰੈਣਾ, ਪੁ॰—ਖ਼ਿਆਲ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਟਕੋਰ ਲਾਈਦੀ ਹੈ, ਛਣਕਣੇ ਦੇ ਦਾਣੇ, ਗੋਲੀਆਂ, ਰੋੜੇ ।

ਰੈਣੀ, ਸ॰—ਚਾਲਿਆ ਹੋਯਾ ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ, ਢਾਲ ਹੋਇਆ ਕਸੁੰਭੇ ਦਾ ਰੰਗ, ਸਵੀਲ, ਪਾਣੀ, ਧਨ, ਸੋਤਾ

ਰੈਤ, ਸ॰—'ਰਿਆਇਤ' ਦੇਖੋ ।

ਰੈਤਾ, ਪੁ॰—'ਰਾਇਤਾ' ਦੇਖੋ ॥

ਰੈਨ, ਸ॰—ਰਾਤ ॥

ਰੌਣਕੀ, ਪੁ॰—ਕੁਟ ਸਭਾ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੌਲਾ, ਵਿ॰—ਸੌਖਾ, ਸਵੱਲਾ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ (ਭਾਉ) ॥

ਰੌਲਾ ਘੈਲਾ, ਵਿ॰—ਮੇਹਰਬਾਨ, ਲਿਹਾਜ਼ ਵਾਲਾ ॥

ਰੌ, ਸ॰—ਰੂਹਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ, ਲਿਹਾਜ਼, ਆਸ, ਰਵੀ, ਹੁਮੈਤ ॥

ਰੌ ਪੂਰਣੀ, ਕ੍ਰਿ॰—ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਣਾ ।

ਰੌ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ॰—ਰੋਲ ਲਗ ਜਾਣਾ ।

ਰੌਆਂ, ਪੁ॰—'ਰੁਆਂ' ਦੇਖੋ ॥

ਰੌਇਣ, ਸ॰—ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਖੇਖਲੀ ਜਾਂ ਪੋਲੀ ਥਾਂ, ਦਲਦਲ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਧਾਤ ॥

ਰੌਏ, ਪੁ॰—(ਬਹੁ॰)—ਖਾਹਸ਼ਾਂ, ਗਰਭਵਤੀ ਦੀ ਭਟਕੀ (ਲੱਗਣੇ), ਗਰਭ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਦਾ ਸੌਦਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਰੀਤ

ਰੌਸ, ਪੁ॰—ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਰੰਜ, ਰੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਰੌਸ਼ਨ, ਵਿ॰—ਚਾਨਣਾ, ਚਮਕਦਾਰ, ਉੱਘਾ ॥

ਰੌਸ਼ਨਦਾਨ, ਪੁ॰—ਚਾਨਣ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੰਧ ਜਾਂ ਛੱਤ ਦਾ ਝਰੋਖਾ ।

ਰੌਸ਼ਨਾਈ
ਰੌਸ਼ਨੀ
} ਸ॰—ਚਾਨਣ, ਨੀਝ, ਚਮਕ, ਸਿਆਹੀ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ, ਸੋਭਾ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੌਂਸਾ, ਪੁ॰—'ਰੌਸ' ਦੇਖੋ । ਪਹਾੜ ।

ਰੌਹ, ਪੁ॰—'ਰੂਹ' ਦੇਖੋ ।

ਰੋਹਣੀ, ਸ:—ਵਥਾ ਨਛਤ੍ਰ ॥

ਰੋਹੜ
ਰੋਹੜਨਾ
ਰੋਹੜ੍ਹ, } 'ਰੋੜ੍ਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਹੀ, ਸ:—ਰੇਹਲੀ, ਰੇਤਲੀ ਧਰਤੀ, ਜੰਗਲ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਇਲਾਕਾ, ਨਦੀ ਜਾਂ ਨਹਿਰੀ ਦੀ ਰੋਹਿ ॥

ਰੋਹੁੜ, ਪੁ:—ਨੀਲੋਫਰ ਜਾਂ ਕੰਮੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ॥

ਰੋਹੂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥

ਰੋਹੇ, ਪੁ:—(ਬਹੁ:) ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਲਾਲੀ ਜਾਂ ਸੁੱਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਾਂਦਾਂ ॥

ਰੋਹੇਲਾ, ਪੁ:—ਪਹਾੜ ਦਾ, ਪਹਾੜੀ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋਕ, ਸ:—ਨਕਦ, ਬਿਘਨ, ਅਟਕਾਉ, ਮਨਾਹੀ।

ਰੋਕ ਟੋਕ, ਸ:—ਬਾਧਾ, ਮਨਾਹੀ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਰੋਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਾਉਣਾ, ਵਰਜਣਾ, ਨਾ ਦੇਣਾ, ਰੱਖ ਛੱਡਣਾ।

ਰੋਕੜ (ੜਾ)
ਰੋਕੜੀ } ਸ:—ਰੋਕ, ਨਕਦ ॥

ਰੋਕੜੀਆ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਨਕਦੀ ਹੈ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ, ਜੋ ਨਕਦ ਦੇਵੇ ॥

ਰੋਕੁ
ਰੋਕੜ (ੜੀ) } ਸ:—ਰੋਕ, ਨਕਦ ॥

ਰੋਕੂ, ਪੁ:—ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋਖ, ਪੁ:—ਰੋਹ, ਗੁੱਸਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਜੋਸ਼ ॥

ਰੋਗ, ਪੁ:—ਬਿਮਾਰੀ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਗਾੜ, ਦੋਸ਼, ਐਬ ॥

ਰੋਗਣ, ਸ:—ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਰੋਗ ਹੈ, ਬਿਮਾਰ, ਮਾਂਦੀ, ਢਿੱਲੀ ॥

ਰੋਗਨ, ਪੁ:—ਚਿਕਨਾਈ, ਤੇਲ, ਅਸਬਾਬ ਚਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਿਪਚਪਾ ਪਾਣੀ (ਵਰਨਸ), ਚਰਬੀ, ਘਿਉ ।

ਰੋਗਨ ਸਫੇਦ
ਰੋਗਨ ਜ਼ਰਦ } ਪੁ:—ਘਿਉ ॥

ਰੋਗਨ ਸ਼ਿਆਹ, ਪੁ:—ਮਿੱਠਾ ਜਾਂ ਕੌੜਾ ਤੇਲ ।

ਰੋਗਨ ਗੁਲ, ਪੁ:—ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨ ਤੁਰਬ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਗੰਦ ॥

ਰੋਗਨ ਬੈਜ਼ ਮੁਰਗ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜੀ ਦੇ ਆਂਡਿਆਂ ਦਾ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨ ਮਜਮੂਆ, ਪੁ:—ਕਈਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ॥

ਰੋਗਨੀ, ਵਿ:—ਰੋਗਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰੋਗਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
ਸ:—ਰੂੰਗ ਨਾਲ ਪੱਕ ਛਾਂਟਣੇ ॥

ਰੋਗਨੀ ਰੋਟੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਖਸਤਾ ਰੋਟੀ ॥

ਰੋਗੀ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਹੋ, ਬਿਮਾਰ, ਢਿੱਲਾ, ਮਾਂਦਾ ॥

ਰੋਚਕ, ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਭੁੱਖ ਜਾਂ ਚਾਹ ਵਧੇ ॥

ਰੋਜ਼, ਪੁ:—ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੀ, ਰਜ਼ਾ ॥

ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਹਰ ਦਿਨ, ਦਿਹਾੜੀ ਦਾ

ਰੋਜ਼ੇਦਾਰ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੇ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋ ॥

ਰੋਜ਼ ਨਾਮਚਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਰਪੋਟ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਰੋਜ਼ ਦੇ ਲੇਖੇ ਦੀ ਵਹੀ ।

ਰੋਜ਼ਨਦਾਰ, ਪੁ:—ਦਿਹਾੜੀਏ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਜ਼ੂਰ ॥

ਰੋਜ਼ਨਦਾਰੀ, ਸ:—ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ੂਰੀ, ਦਿਹਾੜੀ ॥

ਰੋਜ਼ੜਾ
ਰੋਜ਼ਾ } ਪੁ:—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵਰਤ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਤੋਂ [illegible] ਤੀਕ ਕੁਝ ਨ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ (ਰੱਖਣਾ) ।

ਰੋਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਕੁਝ ਖਾ ਕੇ ਰੋਜ਼ਾ ਤੋੜਨਾ ॥

ਰੋਜ਼ੀ, ਸ:—ਰੋਜ਼ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਰਿਜ਼ਕ, ਅਜੀਵਕਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ॥

ਰੋਜ਼ੀਨਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦੀ ਤਲਬ, ਦਿਹਾੜੀ, ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ, ਲੌਸ, ਪਿਨਸ਼ਨ ॥

ਰੋਜ਼ੀਨਾ ਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀਨਾ ਮਿਲੇ ॥

ਰੋਝ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹਰਨ, ਨੀਲਗਊ ॥

ਰੋਟ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਮੋਟੀ ਰੋਟੀ, ਮੰਨ, (ਸੁੱਖਣਾ ਵਿਚ ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਰੋਟਾ, ਪੁ:—ਮੋਟੀ ਭਾਰੀ ਰੋਟੀ ॥

ਰੋਟੀ, ਸ:—ਆਟੇ ਦੀ ਪੱਕੀ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਮੰਨਾ ਫੁਲਕਾ, ਮੰਨੀ, ਅੰਨ, ਅਹਾਰ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ॥

ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਅਤੇ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਸਮਿਆਨ ॥

ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ (ਲੀੜੇ) ਦਾ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਆਪਣੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਛੁੱਟੜ ਰੰਨ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਸਮ ਉੱਤੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ॥

ਰੋਟੀ ਟੁੱਕਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੋਟੀ ਪਕਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਰੋਟੀ ਦੇਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਾਲਣਾ, ਜ਼ਿਆਫ਼ਤ ਕਰਨੀ ॥

ਰੋੱਠਾ, ਪੁ:—ਗੁੱਸਾ, ਰੁੱਠਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਰੋਡ,
ਰੋਡ ਭੋਡ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਕੇ ਸਫ਼ਾ [illegible] ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ॥

ਰੋਡ ਬੰਗਲਾ, ਪੁ:—ਸੜਕ ਮਾਸਟਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਦਾ ਬੰਗਲਾ ॥

ਰੋਡਾ
ਰੋੱਡਾ
ਰੋਡਾ ਭੋੱਡਾ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਰੋਡੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਬਾਲਕ ਦਾ ਸਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਰੋਣ, ਸ:—ਰੋਣਾ, ਬਿਰਲਾਪ, ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾ, ਰੌਲ ॥

ਰੋਣ ਹਾਕਾ, ਵਿ:-ਰੋਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ, ਜੋ ਰੋਣ ਲੱਗੇ ॥

ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਉਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਬਿਲਕਣਾ ॥

ਰੋਣਾ ਧੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਚੀਕਣਾ, ਤਰਲੇ ਲੈਣਾ ॥

ਰੋਣਾ ਪਿੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੋਣਾ, ਬਿਰਲਾਪ ਜਾਂ ਫਰਿਆਦ ਕਰਨਾ।

ਰੋਣੇ ਰੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਦੁਖੜੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ॥

ਰੋਣੀ, ਵਿ:—ਰੋਣ ਵਾਲੀ, ਉਦਾਸ, ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ॥

ਰੋਣੀ ਸ਼ਕਲ, ਰੋਣੀ [illegible] } ਸ:—ਜਿਸ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਉਦਾਸ ਹੈ।

ਰੋਂਦੂ, ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੈ।

ਰੋਪਣਾ (ਨਾ), ਪੁ:-ਕੁੜਮਾਈ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪੇਉ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਘੱਲੇ (ਸੋਤ ਛੁਹਾਰੇ ਆਦਿਕ), ਸ:—ਮੰਗਣੀ (ਣੀ)।

ਰੋਬਕਾਰ, ਅਵ:—ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ ॥

ਸ:—ਸਰਕਾਰੀ ਚਿਠੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ।

ਰੋਬਕਾਰੀ, ਸ:-ਹਾਜ਼ਰੀ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ।

ਰੌਂਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟਾ ਲਾਉਣਾ, ਬੀ ਪਾਉਣਾ ॥

ਰੋਬਰੋ, ਅਵ:—ਮੂੰਹ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਅੱਗੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਰੋਮ, ਪੁ:-ਰੂਆਂ ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਲ, ਪੁ:-ਖੇਡ ਵਿਚ ਜੋ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਲਾ ॥

ਸ:-ਦਾਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੂਆਂ ਆਦਿਕ ਕੱਢਣੀਆਂ (ਦੇਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ॥

ਰੋਲ ਸੁੱਟਣਾ, ਰੋਲ ਦੇਣਾ, ਰੋਲ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-'ਰੋਲਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਰੋਲਣ (ਨ), ਸ:-ਵਰੋਵਲ, ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਰੋਲਣਾ, (ਨਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਛੱਟਣਾ, ਰੁਲਾਣਾ, ਵੰਡ ਕਰਨਾ, ਹਰਾਉਣਾ ॥

ਰੋਲਰ, ਪੁ:-ਸੜਕ ਕੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਇੰਜਣ ਜਾਂ ਵੇਲਣਾ।

ਰੋਲਾ, ਪੁ: / **ਰੋਲੀ,** ਸ: } ਇਕ ਲਾਲ ਧੂੜਾ ਟਿੱਕਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਫੁੱਲ ॥

ਰੋਜ਼, ਪੁ:—ਰਜ਼ਾ, ਖਰਚ ਦਾਣਾ ॥

ਰੋੜ੍ਹ, ਪੁ: ਵਾਹਣ, ਵਹਾਉ, ਨਦੀ ਦਾ ਸੁੱਕਾ ਥੱਲਾ।

ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰੁੜ੍ਹਾਣਾ, ਵਗਾਉਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ, ਨਾਸ ਕਰਨਾ।

ਰੋੜ੍ਹੂ, ਵਿ:-ਜੋ ਰੰਗੀ ਤਰਾਂ ਰਿੜ੍ਹੇ (ਗੱਡੀ ਆਦਿਕ), ਰੋੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰੋੜਾ, ਪੁ:-ਚੂਲੇ ਦੀ ਇਗਰ ਤਲੀ, ਕੰਕਰ, ਪੱਥਰ ਜਾਂ ਇੱਟ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਕਰੜਾ ਦਾਣਾ, ਗੁੜ ਦਾ ਡਲ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ, ਅਰੋੜਾ।

ਰੋੜੀ, ਸ:-ਰੋੜਿਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਕੰਕਰ, ਗੁੜ ਦੀ ਡਲੀ, ਕੱਚੀ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਇਮਾਰਤ, ਢਿੱਬਾ, ਗਾੜ੍ਹ, ਅਰੋੜੀ।

ਰੋੜੇ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਕਣਕ ਦੇ ਮਰੂੰਡੇ, ਅਰੋੜੇ।

ਰੌ, ਪੁ:-ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੁੱਕੀ ਤਹਿ, ਵਹਿਣ, ਖਿਆਲ, ਦਲੀਲ।

ਰੌਸ / ਰੋਸ, ਸ:—ਰਾਹ, ਰੀਤ, ਬਾਗ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਰਸਤਾ, ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਕਠੇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਥੜ੍ਹਾ, ਸ਼ਾਹ ਨਸ਼ੀਨ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ।

ਰੌਸਲੀ, ਸ:-ਚੰਗੀ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ।

ਰੌਂਗ, ਪੁ:-ਚਰਵਾਹ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਅਨਾਜ।

ਰੌਣ, ਪੁ:—'ਰਾਹੁਣ' ਵੇਖ।
ਸ:—ਖੇਤ ਵਿਚਲਾ ਖੁੰਭਣ, ਦਲਦਲ।

ਰੌਣਕ, ਸ: -ਸੋਭਾ, ਚਮਕ, ਭੜਕ, ਬਹੁਤ ਜਸ, ਅਬਾਦਾਨੀ।

ਰੌਣਕੀ / ਰੌਣਕੀਆ, ਵਿ: ਪੁ:—ਰੌਣਕ ਵਾਲਾ, ਮੌਜੀ, ਹਸਮੁਖ।

ਰੌਣਾ, ਪੁ:—ਘੜਿਆਲ ਦਾ ਰੌਣਾ।

ਰੌਣਾ ਭੌਣਾ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਬਾਲਕ, ਨੀਂਗਰ।

ਰੌਣੀ, ਸ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ।

ਰੌਂਦ, ਸ: ਪਹਿਰੇ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਪਹਿਰਾ, ਰੌਂਦ ਵਾਲਾ, ਸਿਪਾਹੀ।

ਰੌਜ਼ਾ, ਪੁ:—ਕਬਰ, ਖਾਨਗਾਹ, ਤੈਦੀ।

ਰੌਲ, ਪੁ: ਇੱਕ ਜਾਤ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਥਾਂ ਥਾਂ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੰਗਣਾ, ਹਕੀਮੀ ਅਤੇ ਠੱਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।

ਰੌਲਾ, ਪੁ:—ਸ਼ੋਰ, ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਅਵਾਜ਼, ਗੜ, ਉਪੱਦਰ, ਹੱਲਾ।

ਰੌਲਿਆਣੀ, ਸ:—ਰੌਲ ਜਾਤ ਦੀ ਤੀਮਤ।

ਰੌਲੀ, ਸ:—'ਰੌਲਾ' ਵੇਖੋ।
ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ।

ਰੌਲੇ, ਸ: ਪੱਧਰਾ ਮਦਾਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਝਾੜਿਆਂ ਉਲ ਨਾਂ ਹੋਵੇ।

ਲ

ਲ, ਪੁ:—ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਤੇਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ਲੱਲਾ।

ਲਊ, ਪੁ:—ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਤ੍ਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਰੁੱਖ।

ਲਈ, ਅਵ:—ਵਾਸਤੇ, ਖਾਤਰ, ਸਦਕਾ, ਕਰਕੇ।

ਲਸ, ਸ:-ਲੇਸ, ਜਮਾਉ, ਲੇਸਲੀ ਚੀਜ਼, ਨਿਆਈਂ ਦੀ ਧਰਤੀ।

ਲਸੰਸ, ਪੁ:—ਹੁਕਮ, ਫਰਮਾਨ, ਸਲਾਹ, ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੀ ਲਿਖਤ।

ਲੱਸ, ਸ਼: —'ਲਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਸ਼ਕ, ਪੁ: —ਚਮਕ, 'ਬਿਜਲੀ', 'ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ' ।

ਲਸ਼ਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚਮਕਣਾ, ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੋਣਾ ॥

ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ: —ਫ਼ੌਜ, ਮੇਲਾ, ਬਹੁਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਕੱਠ ॥

ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ: —[illegible] ਮਨੁੱਖ ।

ਲਸ਼ਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚਮਕਾਉਣਾ, [illegible] ਹਿਲਾਉਣਾ ।

ਲਸ਼ਕਾਰ / **ਲਸ਼ਕਾਰਾ** } ਪੁ: —'ਲਸ਼ਕ' ਵੇਖੋ ।

ਲਸ਼ਟਕਾ, ਸ਼: —ਸੋਟੀ, ਛਾਂਗ, ਛਾਟੀ ॥

ਲਸ਼ਟ ਪਸ਼ਟ / **ਲਸ਼ਟਮ ਪਸ਼ਟਮ** } ਪੁ: —ਕਿੱਕ ਸੁੱਥ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਸਾਮਆਨ

ਲਸਣ, ਪੁ: —ਗੰਢੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੂਟਾ, ਥੋਮ, [illegible], ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲਾ ਦਾਗ ॥

ਲਸਣੀਆ, ਪੁ: —ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਦਾਗ ਹੋਣ ॥

ਲਸ ਲਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨਾ ।

ਲਸ ਲਸਾ, ਵਿ: —ਚਿਪਚਿਪਾ, ਲੇਸ ਦਾਰ ॥

ਲੱਸਾ, ਪੁ: —ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ [illegible] ਕਪੜਾ, ਸਾਲੂ ॥

ਲਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਲਿੱਬ ਮਲਾਉਣਾ ।

ਲਸਾਈ, ਸ਼: —ਲਿੱਬ ਮਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲੱਸੀ, ਸ਼: —ਛਾਹ, ਦਹੀਂ ਨੂੰ ਰਿੜਕ ਕੇ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥

ਕੱਚੀ ਲੱਸੀ, ਸ਼: —ਕੱਚੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ।

ਪੱਕੀ ਲੱਸੀ, ਸ਼: ਛਾਹ, ਦਹੀਂ ਦੀ ਲੱਸੀ ॥

ਲਸੂੜਾ / **ਲਸੂੜ੍ਹਾ** } ਪੁ: —ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੇਸ ਦਾਰ ਫਲ ।

ਲਸੂੜੀ / **ਲਸੂੜ੍ਹੀ** } ਸ਼: —ਲਸੂੜੇ ਵਰਗਾ ਫਲ ਅਤੇ ਰੁੱਖ ਪਰ ਛੋਟਾ ॥

ਲਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —'ਲਾਹੁਣਾ' ਵੇਖ ।

ਲਹਾ, ਪੁ: —ਤਾਪ ਦਾ ਲਹਿ ਜਾਣ, ਲਾਹਾ ।

ਲਹਾਉ, ਪੁ: —ਲਹਾ, ਲਹਣ ਜਾਂ ਉਤਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ ॥

ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: —ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਉਤਰਵਾਉਣਾ ॥

ਲਹਾਈ, ਸ਼: —ਉਤਰਾਈ, ਲਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਹਿਕ, ਸ਼: —ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿਲਣਾ (ਅਨਾਜ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦਾ)॥

ਲਹਿੰਗਾ, ਪੁ: —ਤੇੜ ਦਾ ਜਨਾਨਾ ਕਪੜਾ, [illegible] ਘਗਰੀ ।

ਲਹਿਣ, ਪੁ:—ਝਬਕੇ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ ॥

ਲਹਿਣਦਾਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਰਕਮ ਲਹਿਣੀ ਹੋਵੇ ।

ਲਹਿਣਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਪਰਾਲਬਧ ॥

ਲਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਉਤਰਨਾ, ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ, ਭਾਰ ਉਤਰਨਾ, (ਸੂਰਜ) ਅਸਤ ਹੋਣਾ, (ਦਿਨ) ਮੁੱਕਣਾ, (ਕਰਜ਼) ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ, (ਬੁਖ਼ਾਰ) ਨਾ ਰਹਿਣਾ, (ਸਰੀਰ ਦਾ ਜੋੜ) ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣਾ, (ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਜ਼) ਲੈਣਾ, ਉਗਰਾਹੁਣਾ ।

ਲਹਿਣੀਏ ਦੇਣੀਏ ਦਾ ਸਰਬੰਧ, ਪੁ: ਆਪਣੀ ਪਰਾਲਬਧ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ॥

ਲਹਿਣੇ ਵਾਲਾ, ਪੁ:—'ਲਹਿਣਦਾਰ' ਵੇਖੋ, ਸ਼ਾਹ ।

ਲਹਿਣਾਖਤੀ, ਪੁ:—'ਲਹਿਣਦਾਰ' ਵੇਖੋ

ਲਹਿਦ, ਸ:—ਕਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਟੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਥ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥

ਲਹਿੰਦਾ, ਪੁ: ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਲਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪੱਛਮ, ਪੰਜਾਬ ਦੇਸ ਦਾ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲਹਿਰ, ਸ: ਪਾਣੀ ਦਾ ਉਛਾਲਾ, ਤਰੰਗ, ਮੌਜ, ਜੋਸ਼, ਭਰਮ, ਪੀੜ, ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ, ਰੋਗ ਦਾ ਜ਼ੋਰ, ਠੰਡ, ਕਕਰ, ਲਹਿਰ ਵਰਗੀ ਧਾਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮਸਤੀ ।

ਲਹਿਰ ਉੱਠਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਜੋਸ਼ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ॥

ਲਹਿਰ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੁਖੀ ਹੋਣਾ, ਵਧਣਾ, ਫੁੱਲਣਾ ॥

ਲਹਿਰ ਪੈਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਤਿਰਵੀਂ ਪੀੜ ਹੋਣੀ ॥

ਲਹਿਰ ਬਹਿਰ, ਸ: ਸੁਖ, ਦੌਲਤ, ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਵਾਧਾ ।

ਲਹਿਰਾਂ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਪਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਛਲਣਾ ॥

ਲਹਿਰਣ, ਸ:-ਮੌਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ ॥

ਲਹਿਰਾ, ਪੁ:-ਦੌਲਤ, ਆਰਾਮ, ਖੁਸ਼ੀ, ਮੌਜ, ਵਾਜਾ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ ।

ਲਹਿਰਾਉ, ਪੁ:-ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਫੈਲ ਕੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ, ਘਟਾ ਆਉਣੀ ॥

ਲਹਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿਲਣਾ (ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥

ਲਹਿਰੀ, ਪੁ:, ਵਿ:-ਮੌਜਾਂ ਮਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਸੁਖ ਭੋਗੀ, ਮੌਜੀ ॥

ਲਹਿਰੀਆ, ਵਿ:-ਜੋ ਲਹਿਰਾਵੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਹੋਣ (ਕਪੜਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਹਿ ਲਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਹਿਰਾਉਣ, ਹਰਾ ਭਰਾ ਹੋਣਾ, ਵਲ ਖਾਂਦਿਆਂ ਜਾਣਾ (ਸੱਪ ਵਾਂਗਰ) ।

ਲਹਿਲਹਾਟ, ਸ: ਖੇਤ ਵਿਚ ਖੜੇ ਅਨਾਜ ਦਾ ਵਾਉ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣਾ ॥

ਲਹਿ ਲਹਿ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਹਿਲਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਹਿਲੌਟ, ਵਿ:—ਜੋ ਵਿਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਖਰਚ ਕਰੇ, ਉਡਾਊ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਸਦੇ ਹਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਵਲ ਪੈਣ।

ਲਹੁਕਾ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਨਿੱਕਾ (ਪੁੱਤ੍ਰ, ਭਰਾ ਆਦਿਕ)॥

ਲਹੁੜਾ, ਵਿ: ਛੋਟਾ, ਨਿੱਕਾ (ਮੁੰਡਾ, ਵੱਛਾ), ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਲਹੁਕਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:-ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਵੇਲਾ ॥

ਲਹੂ, ਪੁ:—ਰੱਤ, ਖੂਨ, ਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਲਾਲ ਪਾਣੀ ॥

ਲਹੂ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲਹੂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ।

ਲਹੂ ਸੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਣਾ, ਨਸੋਂ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਗ ਨੂੰ ਕਟ ਕੇ ਲਹੂ ਨਿਕਲਣ ਦੇਣਾ ॥

ਲਹੂ ਛੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਰਗ ਕਟਾਕੇ ਲਹੂ ਕਢਾਉਣਾ ॥

ਲਹੂ ਥੁੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸੰਘ ਵਿਚੋਂ ਲਹੂ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਾਹ ਕੱਢਣਾ ।

ਲਹੂ ਦਾ ਤਿਹਾਯਾ / ਲਹੂ ਦਾ ਪਿਆਸਾ } ਵਿ: ਜੋ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੇ, [illegible] ਵੈਰੀ ।

ਲਹੂ ਦਾ ਵਗਾੜ, ਪੁ:—ਲਹੂ ਦਾ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਭਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੂਨ ਕਰਨਾ, ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਕਰਨੀ, ਨਿਰਦਈ ਹੋਣਾ ।

ਲਹੂ ਪਛਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ: ਆਪਣਾ ਸਰਬੰਧੀ ਵੇਖ ਕੇ ਮੋਹ ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਠਣਾ ॥

ਲਹੂ ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਹੋਣਾ (ਕਰ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:-ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਖਰਸੋਦਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਲਹੂ ਪੀਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਬਹੁਤ ਖਪਾਉਣਾ ॥

ਲਹੂ ਲੁਹਾਕ / ਲਹੂ ਲੁਹਾਣ } ਵਿ:—ਲਹੂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜਾ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲਹੂੰਝਰਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹੇ, ਕਮੀਣਾ, ਲੋਂਝ ।

ਲਹੌਰ, ਪੁ:—ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ।

ਲਹੌਰੀ, ਵਿ:—ਲਹੌਰ ਦਾ, ਲਹੌਰ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲਹੌਰੀਆ, ਪੁ:—ਲਹੌਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਹੌਲ, ਪੁ:—ਬਚਾਉ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਪਨਾਹ ਮੰਗਣ ਦਾ ਬਚਨ ।

ਲਹੌਲ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਗਿਲਾਨੀ ਦੱਸਣ ਲਈ 'ਇਹ ਕਹਿਣਾ 'ਲਾ ਹੌਲ ਵਲਾ ਕੁੱਵਤ ਇੱਲਾ ਬਿੱਲਾ-ਹਿ' ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਾ ਰੱਬ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਸਮਰਥ ਜਾਂ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ॥

ਲੱਕ, ਪੁ:—ਕਮਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲੱਕ ਸਿੱਧਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮੇ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਕੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਕ ਕੁੱਬਾ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭਾਰ ਜਾਂ ਬੁਢੇਪੇ ਕਰਕੇ ਪਿੱਠ ਝੁਕ ਜਾਣੀ ॥

ਲੱਕ ਖੋਲ੍ਹਣਾ (ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ: —ਪੇਟੀ ਆਦਿਕ ਲਾਹ ਕੇ ਦਮ ਲੈਣਾ ॥

ਲੱਕ ਟੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਮਜਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਢੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਣਾ, ਵਿ:—ਕੁੱਬਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥

ਲੱਕ ਫੜ ਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਕ ਫੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਲੱਕ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਹਾਰਾ ਦੇਣਾ, ਮੱਦਤ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੱਕੀ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ, ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਹਿੰਮਤ ਜਾਂ ਹੌਸਲਾ ਕਰਨਾ (ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਅਰੋੜਿਆਂ, ਮੁੰਨਾ ਕੋਹ ਲਹੌਰ = ਜਦ ਅਰੋੜਿਆਂ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਲਹੌਰ ਮੁਪਤਾਨੋਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਜਾਪਣ ਲੱਗਾ) ॥

ਲੱਕ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ
ਲੱਕ ਰਹਿ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਕ ਦੁਖਣਾ, ਝੁਲਸਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਲੱਕ ਲੱਕ ਕਰਨਾ
ਲੱਕਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੀਭ ਨਾਲ ਪੀਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਕੱਢਣੀ ।

ਲਕਵਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੂੰਹ ਭੌਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਲੱਕੜ, ਸ:—ਕਾਠ, ਗੇਲੀ, ਲਾਠੀ, ਡਾਂਗ ॥

ਲੱਕੜ ਹਾਰਾ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੱਕੜਾਂ ਵੇਚੇ ਜਾਂ ਵੱਢੇ ॥

ਲੱਕੜ ਮੰਡੀ, ਸ:—ਜਿਸ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜਾਂ ਵਿਕਣ ॥

ਲੱਕੜ ਬੱਗਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਲਕੜਾ, ਪੁ:—ਵੱਡੀ ਲੱਕੜ, ਗੇਲੀ, ਲੰਮੀ ਡਾਂਗ ॥

ਲਕੜਾਂਕੜ, ਸ:—ਲਕੜੀਆਂ ਦਾ ਢੇਰ, ਖੜੀਆਂ ਸੜੀਆਂ ॥

ਲਕੜੀ
ਲੱਕੜੀ } ਸ:—ਲੱਕੜ, ਕਾਠ, ਬਾਲਣ, ਗਤਕਾ ॥

ਲੱਕੜੀ ਫੇਰਨੀ
ਲੱਕੜੀ ਬਾਜ਼ (ਜੋ) } 'ਗਤਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬੂਤਰ, ਲੱਕ ॥

ਲਕਾ ਤੁਕਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਸੁੱਕ, ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਚੀਜ਼।

ਲਕਾਰ
ਲਕੀਰ } ਸ:—ਲੀਕ, ਲੰਮਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਾਰੀ, ਧਾਲ, ਰੇਖਾ ॥

ਲੱਕੂ, ਪੁ: 'ਲਕ' ਵੇਖ ।

ਲੱਕੋ, ਪੁ:—(ਬ:ਵ:), ਲਕ ਦੇ ਰਤਾ ਕੁ ਉਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ॥

ਲੱਖ, ਵਿ:—ਸੌ ਹਜ਼ਾਰ, ਅਨਗਿਣਤ ॥

ਲੱਖ ਦਾਤਾ
ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ } ਪੁ:—ਸਖੀ ਸਰਵਰ ॥

ਲੱਖ ਪਤ
ਲੱਖ ਪਤੀ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਕੋਲ ਲੱਖ ਰੁਪਯਾ ਹੋਵੇ, ਬੜਾ ਧਨੀ ॥

ਲੱਖ ਬਾਹਾਂ ਸਿੰਹ (ਪ), ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇ ॥

ਲੱਖ ਲੁੱਟ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚੇ, ਉਜਾੜੂ ।

ਲੱਖਣ, ਪੁ:—'ਲੱਛਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੱਖਣਾ, ਵੇਖਣਾ, ਸਮਝਣਾ ॥

ਲੱਖਮੀ, ਸ:—'ਲੱਛਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖਯਾ, ਵਿ:—ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਬਖ਼ਤਾਵਰ ॥

ਲਖਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਲਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚੇ ॥

ਲਖਾਉ, ਪੁ:—ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਲਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਮਝਾਉਣਾ, ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ, ਸੁਝਾਉਣਾ, ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਮੂਰਤ ਖਿਚਾਉਣਾ ॥

ਲਖਾਣੀ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ ਜਾਂ ਲੇਖਾਈ ।

ਲਖਾਰੀ, ਪੁ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਮੂਰਤਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲੱਖੀ
ਲੱਖੂ } ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਲੱਖ ਰੁਪਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਖੂਆ, ਪੁ:—'ਲਖਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਖੇਰਾ, ਪੁ:—ਲਾਖ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਲਖੇਟਾ, ਸ:—ਲਾਖ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਰੰਗਣ ਦਾ ਮਸਾਲਾ ॥

ਲਖੋਟੀ, ਸ:—ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਅਸਬਾਬ ਉੱਤੇ ਬੂਟੇ ਕਢਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਰੋਗਨੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲਖੌਤੀ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ।

ਲਖੌਰੀ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ (ਘੋੜਾ) ॥

ਲਗ, ਸ:—ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਾ ਿ ਆਦਿਕ), ਮਾਤ੍ਰਾ ॥
ਅਵ:—ਤੱਕ, ਤਾਈਂ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ॥

ਲਗ ਭਗ, ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਬਰਾਬਰ ਬਰਾਬਰ ॥

ਲੰਗ, ਸ:—ਉੱਚੀ ਨੀਂਵ (ਸਰੀਰ ਦੀ), ਝੋਰ, ਲੰਗਾ ਹੋਣਾ, ਲੰਗਾ ॥

ਲੰਗ ਸੂਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਸੂਰ ਦੇ ਹਥ ਪੈਰ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥

ਲੰਗਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਤੁਰਨਾ ॥

ਲਗਣ, ਸ:—ਪਿਆਰ, ਚਾਹ, ਪ੍ਰੀਤ, ਮੋਹ, ਮਨੋ-ਰਥ ।

ਲਗਨ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਮੋਹ ਪੈਣਾ ॥

ਲਗਣਾ
ਲੱਗ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਤੀਣਾ, ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਛੋਹਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਜੁੜਨਾ, ਸਾਕ ਸਰਬੰਧ ਹੋਣਾ, ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ, ਚੰਬੜਨਾ, ਨਾਲ ਨੱਥਿਆ ਜਾਣਾ, ਅੱਪੜਨਾ, ਮਿਲਣਾ, ਦਿੱਸਣਾ, ਖਰਚ ਹੋਣਾ, ਹੋ ਜਾਣਾ, ਰੁੱਝਣਾ, ਟੱਕਰਨਾ ॥

ਅਸਬਾਬ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਭ ਚੀਜਾਂ ਥਾਂ ਸਿਰ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ॥

ਅੱਖ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੌਂ ਜਾਣਾ ।

ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ, ਸ:—ਜਲਣ ਲਗ ਪੈਣਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ॥

ਅੱਛਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਹੋਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ।

ਅੱਛਾ ਲੱਗਾ | ਵਿਸਮਯ—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਹੋਯਾ !

ਅੱਛੇ ਥਾਂ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਠੀਕ ਤਰਾਂ ਵਰ-ਤਿਆ ਜਾਣਾ ।

ਆਖੇ ਲਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ॥

ਔੜ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੀਂਹ ਨਾਂ ਪੈਣਾ ॥

ਸਾਕ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧੀ ਹੋਣਾ ॥

ਕਹਿਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ॥

ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਜਾਣਾ ॥

ਕੁਛ (ਕੁਝ) ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧ ਜਾਂ ਸਾਂਝ ਹੋਣੀ ॥

ਖਟਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੱਟਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਸੁਆਦ ਆਉਣਾ ।

ਘੁਣ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੜੀ ਨੂੰ ਕੀੜੇ (ਘੁਣ) ਨੇ ਖਾ ਜਾਣਾ ॥

ਜਹਾਜ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਹਾਜ ਦਾ ਕੰਢੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਖੜਣਾ, ਬੰਨ੍ਹੇ ਲਗਣਾ ॥

ਜੀ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ, ਪਰਚਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਡਿਕਸ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਸੂਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੁੰਮੇ ਪੈ ਜਾਣਾ ॥

ਦਰਵਾਜਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ ।

ਦਾਲ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇਗਚੇ ਵਿਚ ਦਾਲ ਸੜ ਜਾਣੀ ॥

ਦਾ ਵਿਚ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਘਾਤ ਲਾ ਕੇ ਬੈ ਰਹਿਣਾ ॥

ਦਿਲ ਨੂੰ ਗੱਲ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਅਸਰ ਹੋਣਾ ॥

ਦੁਆ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਦੁਆ ਤੋਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਣਾ।

ਨਾਂ ਲੱਗਣਾ (ਕਿਸੇ ਦੇ) ਕ੍ਰਿ:—ਝੂਠੀ ਊਜ ਲੱਗਣੀ (ਕਿਸੇ ਨੂੰ)॥

ਪਾਲਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੰਢ ਮਲੂਮ ਹੋਣੀ॥

ਪਿੱਠ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕੁਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਢਹਿ ਪੈਣਾ, ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਰਗੜ ਨਾਲ ਛਿੱਲੀ ਜਾਣੀ॥

ਫਲ ਫੁੱਲ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੰਮਣੇ ਫਲ ਉਗਣੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਨਿਕਲਣੇ॥

ਫਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ
ਫਲ ਲੱਗਣਾ } ਕ੍ਰਿ: ਫਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿਕਲਣਾ॥

ਬਜ਼ਾਰ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਕਾਊ ਮਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਰੱਖਣਾ॥

ਬੂਟਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੂਟੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜੜ ਕੈਮ ਹੋਣੀ, ਕੁੜਮਾਈ ਜਾਂ ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਜੰਮਣਾ॥

ਭਾਗ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਹੋਣੀ, ਧਨ ਤੇ ਉਲਾਦ ਹੋਣੀ॥

ਮਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਵਿਕ ਜਾਣਾ॥

ਮਿਰਚਾਂ ਲੱਗਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ॥

ਰੁਪੈਯਾ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੁਪੈਯਾ ਖ਼ਰਚ ਹੋਣਾ, ਬਿਆਜੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਕੁਧਰ ਵਿਚ ਖਪ ਜਾਣਾ॥

ਲੀਕ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:-ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਣਾ॥

ਲੰਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਗੜਿਆਂ ਵਾਂਙਰ ਤੁਰਨਾ, ਲੰਗੜਾਉਣਾ।

ਲਗਦੇ ਹੱਥ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—(ਇੱਕ ਕੰਮ ਦੇ) ਨਾਲ ਹੀ (ਦੂਜਾ)॥

ਲਗਨ, ਪੁ:—ਜੋਤਸ਼ੀ ਦਿਨ ਦੇ ਜੋ ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ ੧੨ ਹਿੱਸੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਈ, ਮਹੂਰਤ, ਰਾਸ, ਸ਼ੁਭ ਸਮਾ, ਸਾਹੇ ਚਿੱਠੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕਪੜਾ ਲੱਤਾ ਨਆਈ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਹਨ, ਤਾਬੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।

ਲਗਰ, ਇ:—ਬੇਰੀ ਆਦਿਕ ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ ਨਰਮ ਡਾਲੀਆਂ॥

ਲਗਰ ਵਰਗਾ (ਗੀ)
ਲਗਰ ਵਾਂਙੂ } ਵਿ:—ਪਤਲਾ (ਲੀ) ਸੋਹਣਾ (ਣੀ), ਤੇ ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਦਾ (ਦੀ)॥

ਲੰਗਰ, ਪੁ:-ਰਸੋਈ, ਸਰਦਾਰ ਦੀ ਰਸੋਈ, ਸਦਾ ਵਰਤ, ਅੰਨ, ਭੋਜਨ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ॥

ਲੰਗਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ
ਲੰਗਰ ਲਾਉਣਾ
ਲੰਗਰ ਵੰਡਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਜੋ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਮ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਣਾ॥

ਲੰਗਰੀ, ਇ:—ਦੌਰੀ, ਕੂੰਡੀ॥

ਲੱਗ ਲਬੇੜ, ਪੁ:, ਇ:—ਜੋ ਕੁਝ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਲਿਬੜਿਆ ਰਹੇ, ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ॥

ਲਗੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਨੌਰ ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ ।

ਲਿੰਗੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਲੂਲ੍ਹਾ ॥

ਲੰਗੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੰਗੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਰਨਾ

ਲੱਗ, ਵਿ:—ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਮਲੰਗਰ ।

ਲੰਗ, ਪੁ: 'ਲੰਗੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲੰਗੇ ਡੰਗ, ਵਿ:—ਜੇਹੜਾ ਪਸ਼ੂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੋ ਵਾਰ ਦੁੱਧ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ॥

ਲਗਾਉ, ਪੁ:—ਪਹੁੰਚ, ਕੁਰਬ, ਸਾਂਝ, ਲਾਗ, ਮੇਲ ॥

ਲਗਾਉਟ, ਸ:—ਲਗਾਉ, ਪਰਾਏ ਮਰਦ ਤੀਮਤ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਉਣਾ, ਜੋੜਨਾ, ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਗਾਤਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਬਰਾਬਰ, ਅਟਕਣ ਬਾਝੋਂ, ਵਿੱਥ ਨਾ ਪਾਕੇ ॥

ਲਗਾਮ, ਸ:—ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਵੱਸ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਪਾਈ ਹੋਈ ਕੰਘੀ ਜਾਂ ਤਸਮਾ, ਵਾਗ ।

ਲਗਾਮ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਲਗਾਮ ਪਾਉਣਾ, ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਲੰਗਾਰ, ਪੁ:-ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਪਾਟ ਜਾਂ ਚੀਰ ॥

ਲੰਗੂ, ਪੁ:—ਲੰਗੜਾ ਚੇਲਾ ।

ਲਗੂਣ, ਪੁ:—'ਲਗਨ' ਵੇਖੋ ।

ਲਗੂਰ, ਲੰਗੂਰ, ਪੁ:—ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ਬਾਂਦਰ ॥

ਲਗੋ ਲਗੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ: ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ।

ਲੰਗੋਟ (ਟਾ), ਪੁ:, **ਲੰਗੋਟੀ,** ਸ:—ਲੱਕ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਲੰਗੋਟੀਆ, ਵਿ: ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਵੇ ॥

ਲੰਗੋਟੀਆ ਯਾਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਯਾਰ ॥

ਲੰਘਣ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਅਟਕਾਉ, ਫਾਕਾ, ਰੋਗ ਦਾ ਫਾਕਾ ।

ਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁਜ਼ਰਨਾ, ਪਾਸੋਂ ਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਣਾ, ਨਦੀ ਪਾਰ ਹੋਣਾ, ਨਿਕਲਣਾ ॥

ਲੰਘ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਹੋਣਾ, ਮਰ ਜਾਣਾ ।

ਲਾਂਘਾ ਲੰਘਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਸਮਾ ਬੀਤਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੰਘਾਉ, ਪੁ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਟ ਪੈ ਕੇ ਜੋ ਝਾੜਾ ਆਵੇ ॥

ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਤਾਉਣਾ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਣੋਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੰਘਾਊ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋ ਸੱਕੇ, ਬੀਤ ਜਾਣ ਵਾਲਾ।

ਲੰਘਾਈ, ਸ:—ਲੰਘਾਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ, ਬੇੜੀ ਦਾ ਭਾੜਾ, ਪੁਲ ਦਾ ਮਸੂਲ ॥

ਲੰਘਾਣੀ, ਸ:—ਬਾੜ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਹੋਈ Y ਸ਼ਕਲ ਦੀ ਲਕੜੀ ਜਿੱਥੋਂ ਲੋਕ ਲੰਘਣ।

ਲਘਿ, ਪੁ:—'ਲਘੁ' ਵੇਖ ॥

ਲਘਿ ਸੰਕਾ ਕਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੂਤ੍ਰਨਾ, ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨਾ ॥

ਲਘੁ, ਵਿ:—ਛੋਟਾ, ਛੋਟੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਲਗ ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ('ਕ ਕਿ ਕੁ' ਲਘੁ ਹਨ)॥

ਲੰਙ (ਙ), ਪੁ:—ਲੰਗੜਾ ਹੋਣਾ।

ਲੰਙਾ, ਵਿ:—'ਲੰਗਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਚ, ਪੁ:—'ਲੱਚਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਚ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼, ਨਿੰਦਿਆ, ਬੁਰਿਆਈ।

ਲਚਕ, ਸ:—ਝੁਕ ਜਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਪੁਰ ਆ ਜਾਣ ਦਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਕੰਮ, ਝੂਠ, ਨਖਰਾ ॥

ਲਚਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕ ਜਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਪੁਰ ਆ ਜਾਣਾ, ਭਾਰ ਨਾਲ ਦੱਬੇ ਜਾਣਾ, ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਲਿੱਸਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਲਚਕਾ, ਪੁ:—ਵਿੱਲੀ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਕਮਾਣ ਦਾ ਆਪਣੀ ਥਾਉਂ ਪੁਰ ਆਉਣਾ, ਭਾਰ ਦਾ ਦਬਾਉ, ਨਖਰਾ (ਖਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਲਚਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਲਚਕਣ ਦੇਣਾ ॥

ਲਚਲਚਾ, ਵਿ: ਲਚਕ ਵਾਲਾ, ਲਚਕਦਾਰ।

ਲਚਾਕਾ, ਪੁ:—ਲਚਕਾ, ਲਚਕਦਾਰ ਲਕੜੀ ਦਾ ਉਠਾਉ, ਨਖਰਾ ॥

ਲਚਾਰ, ਵਿ:—ਅਨਾਥ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕੇ।

ਲਚਾਰੀ, ਸ:—ਲਚਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਇੱਕ ਰਾਗਣੀ ॥

ਲੰਚੀ, ਵਿ:—ਲੁੱਚਾ, ਕੁਕਰਮੀ, ਅਧਰਮੀ ॥

ਲੱਚੁ, ਪੁ:—ਨਫ਼ਾ, ਫ਼ਾਇਦਾ, ਖੱਟੀ, ਵੱਧਾ ॥

ਲੱਛਣ, ਪੁ:—ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਗੁਣ, ਸੁਭਾਉ, ਢੰਗ, ਚੱਲਣ ॥

ਲੱਛਮੀ, ਸ:—ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਧਨ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਦੌਲਤ, ਚੰਗੀ ਕੁੜੀ ॥

ਲੱਛਮੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਧਨ ਮਿਲਣਾ ॥

ਲੱਛਾ, ਪੁ:—ਸੂਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲਛੂ ਲਛੂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਕੰਮ ਛਿਪਦੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ, ਰੌਲਾ ਪੂਲਾ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਛੈਣ, ਪੁ:—'ਲੱਛਣ' ਵੇਖੋ ।

ਲੱਛੋ, ਸ:—ਲੱਛਮੀ, ਦੌਲਤ, ਬਾਂਦਰੀ, ਚੰਚਲ ਤੀਮਤ ॥

ਲੱਛੋ ਬਾਂਦਰੀ, ਸ:—ਬਾਂਦਰੀ, ਭੇੜੀ ਜੇਹੀ ਜਨਾਨੀ ॥

ਲੱਜ, ਸ:—ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਰੀਤ ਰਸਮ ॥

ਲੱਜ ਲੀਹ, ਸ:—ਕਰਤੂਤ, ਆਪਣੀ ਲੱਜਾ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸ ਰੀਤ ਜਾਂ ਰਸਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੂਰਾ ਕਰੇ (ਕੱਢਣੀ) ॥

ਲੰਜ, ਪੁ:—ਨਗਾਰੇ ਦਾ ਇਕ ਨਾਉਂ, ਮੋਰ ਦੀ ਪੂਛ ॥

ਲੱਜਾ, ਸ:—ਲਾਜ, ਸ਼ਰਮ, ਇੱਜ਼ਤ, ਪਤ, ਆਬਰੂ ॥

ਲਜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ॥

ਲੱਜਿਆ, ਸ:—'ਲੱਜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਜੀ / ਲਜੀਲਾ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਜ ਆਵੇ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ।

ਲੱਜੂ, ਸ:—ਲੱਜ, ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ ।

ਲੱਭਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡਣਾ, ਟੋਲਣਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ॥

ਲਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਲਾਉਣਾ, ਦਿਖਾਉਣਾ, ਪਤਾ ਦੇਣਾ ॥

ਲਟ, ਸ:—ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਗੁੱਛਾ, ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਨਦੀ ਦੀ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਧਾਰ ॥
ਵਿ:—ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਬੁਰਾ (ਬਾਲਕ) ॥

ਲਟਕ, ਸ:—ਨਖਰਾ, ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣਾ, ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ, ਸ਼ੌਕ ॥

ਲਟਕ ਲਟਕ ਕੇ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਟੁਰਨਾ ॥

ਲਟਕਣ / ਲਟਕੂਣ, ਪੁ:—ਨੱਕ ਜਾਂ ਕੰਨ ਦਾ ਇਕ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲਟਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਮਕਣਾ, ਉੱਪਰੋਂ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਹਿਠਾਂਹ ਵੱਲ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲਗ ਰਹਿਣਾ, ਕੰਮ ਅੜਿਆ ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਪਈ ਜਾਣੀ ॥

ਲਟਕਾਉ, ਪੁ:—ਲਟਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹਾਲਤ, ਢਿੱਲ, ਅਟਕਾਉ ॥

ਲਟਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਮਕਾਉਣਾ, ਉੱਪਰਲੇ ਸਹਾਰੇ ਨਾਲ ਅੜਾਉਣਾ, ਕੰਮ ਵਿਚ ਢਿੱਲ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲਟਕਾਊ, ਪੁ:—ਲਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਢਿੱਲ ਪਾਵੇ ।

ਲਟਪਟ, ਵਿ:—ਰਲ ਮਿਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੱਢੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇ (ਮਿਤ੍ਰ) ॥

ਲਟਪਟਾ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਰਸਾ (ਭਾਜੀ ਤਰਕਾਰੀ ਦਾ) ॥
ਵਿ:—ਕਾਮੀ, ਚਾਂਬਾ, ਮਸਖਰਾ ॥

ਲਟਪਟੀ (ਪਗੜੀ) ਸਃ—ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਢਿੱਲੀ ਬੱਧੀ ਹੋਈ ।

ਲਟਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਸਤ ਜਾਂ ਬੇਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲਟਦ੍ਰੂ, ਪੁਃ—ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਤੰਬੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਲੱਟ ਲੱਟ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਲਾਟਾਂ ਕੱਢਕੇ, ਤੇਜ਼ (ਅੱਗ ਜਾਂ ਦੀਵਾ ਬਲਣਾ) ॥

ਲਟਾਇਣ, ਸਃ—ਮੋਟੀ ਸ਼ਤੀਰੀ ॥

ਲਟਾਕਾ, ਲਟਾਪਟਾ } ਪੁਃ—ਅਸਬਾਬ, ਚੀਜ਼ ਵਸਤ, ਕੰਮ ਧੰਧਾ, ਫ਼ਿਕਰ ॥

ਲਟਾਰ, ਸਃ-ਪੁਃ—ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਆ ਪਏ ॥

ਲਟਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੇਸੁਰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਗਸ਼ ਖਾਣੀ ।

ਲੱਟੂ, ਪੁਃ—ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਖਡੌਣਾ ॥

ਲੱਟੂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ, ਮੋਹੇ ਜਾਣਾ ॥

ਲਟੂਣ, ਲਟੂਣੀ } ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਬਾਜਾ (ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ) ॥

ਲਟੂਰਾ, ਸਃ—ਲਟੂਰੀ, ਛੱਟੀਆਂ ਲਟ (ਲਟੂਰੀਆਂ) ।

ਲਟੂਰੀਆ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਲਟੈਣ, ਸਃ—ਮੋਟੀ ਸ਼ਤੀਰੀ ॥

ਲਟੇਰ, ਪੁਃ, ਸਃ **ਲਟੇਰਾ,** ਪੁਃ **ਲਟੇਰੀ,** ਸਃ } ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ, ਜੋ ਆਵਾਰਾ ਫਿਰੇ (ਲਟੇਰ ਲਟੇਰ - ਅਵਾਰਾ) ॥

ਲੱਠ, ਸਃ; ਪੁਃ—ਧੁਰਾ, ਹਲਟ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਧੁਰਾ, ਲਾਠੀ ॥

ਜ਼ਬਾਨ ਲੱਠ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜ਼ਬਾਨ ਸੁੱਕ ਜਾਣੀ ॥

ਲੱਠ ਮਾਰ, ਵਿਃ—ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ, ਡਾਢਾ, ਜ਼ਾਲਮ, ਅਭਮਾਨੀ, ਗੁਆਰ ॥

ਲੱਠਾ, ਪੁਃ—ਕੜੀ, ਲੰਮੀ ਲਕੜੀ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਕਪੜਾ ।
ਵਿਃ—ਕਰੜਾ ॥

ਲੱਠਾ ਸੋਟੀ; ਸਃ—'ਲਾਠੀ ਸੋਟਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲਠਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲਾਠੀ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੱਡ, ਲੱਡ ਪਿੰਸਲ } ਸਃ—'ਕੂਲ ਪਿੰਸਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਡਾ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਛ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਨੰਗਾ, ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ, ਇੱਕ ਇੱਕ (ਰੁਪਯਾ) ॥
ਪੁਃ—ਹਟਵਾਣੀਆਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ (ਲੰਡੇ) ॥

ਲੰਡਾ ਸੱਪ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਸੱਪ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਲੰਡਾ ਛੜਾ, ਵਿਃ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਤੇ ਉਲਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਡ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ (ਲਾਡ) ॥

ਲਡਿੱਕੜਾ ਪੁ:
ਲਡਿੱਕਾ ਪੁ:
ਲਡਿੱਕੀ ਸ:
} ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲੰਡੀ ਬੁੱਚੀ, ਵਿ:-(ਬਹੁ:)— ਛੋਟੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ, ਆਮ ਲੋਕ ॥

ਲੱਡੂ, ਪੁ:—ਸਲੂਣੀ ਜਾਂ ਮਿੱਠੀ ਗੋਲ ਚੀਜ਼ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ॥

ਲੰਡੂਰਾ, ਵਿ:—ਲੰਡਾ ਪਖੇਰੂ, ਸਫ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਰੁੱਖ ॥

ਲੰਡੌਰ, ਸ:—ਮੋਰਨੀ ॥

ਲੰਡੈਰ (ਰਾ), ਵਿ:—ਲੰਡਾ (ਪੰਛੀ), ਲੰਡਾ ਛੜਾ, ਬੇਸ਼ਰਮ ॥

ਲਤ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਬਾਣ (ਜੂਆ ਆਦਿਕ) ।

ਲਤਖੋਰਾ, ਪੁ:—ਬੂਹੇ ਦੀ ਚੁਗਾਠ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਲਕੜੀ ॥

ਲਤ ਛੋੜਨ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਲਤਾੜ ।

ਲੱਤ, ਸ:—ਟੰਗ, ਲੱਕ ਤੋਂ ਪੈਰ ਤੱਕ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੰਗ ਹੈ ॥

ਲੱਤ ਹੇਠੋਂ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ।

ਲੱਤ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਖਾਸ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ।

ਲੱਤ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤ ਨਾਲ ਮਾਰ ਖਾਣੀ ॥

ਲੱਤ ਖੋਰਾ (ਰਾ), ਪੁ:—'ਲਤਖੋਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਤ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ, ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਾ, ਦਖ਼ਲ ਦੇ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜਨਾ ॥

ਲੱਤਾਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ ॥

ਲਤਯਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ ਪਈ ਹੋਵੇ ।

ਲਤੜ, ਪੁ: ਸ:—'ਲਤਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਤਾ, ਪੁ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ਼, ਅਖਾੜਾ, ਵੇਲ ।

ਲੱਤਾ, ਪੁ:—ਕਪੜਾ, ਲੀੜਾ, ਮਲਮਲ ਦਾ ਦੁਪੱਟਾ ॥

ਲਤਾੜ, ਸ:—ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਥੱਲੇ ਦੱਬੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਭੈਨ, ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੋਵੇ (ਤਾਪ ਦੀ ਲਤਾੜ) ॥

ਲਤਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੈਰਾਂ ਥੱਲੇ ਦੱਬਣਾ ਜਾਂ ਮਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਤਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੱਥ, ਸ:—ਕਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਲੇਸਦਾਰ ਪਾਣੀ, ਦੁਆ ।

ਲਦੜ ਪਥੜ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਲਿੱਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੱਥੜਾ, ਵਿ:—ਬਿਚਾਰਾ, ਨਿਮਾਣਾ ॥

ਲੱਥਾ, ਪੁ:
ਲੱਥੀ, ਸ:
} ਜੋ ਉਤਰੇ, ਲਹਿ ਚੁਕਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲੱਬੀ ਢੜ੍ਹੀ, ਸ:—ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮੰਦੀ ਹਾਲਤ, ਮੌਕਾ, ਵਰਤਾਰਾ, ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ॥

ਲੱਦ, ਪੁ:—ਭਾਰ, ਬੋਝਾ ਜੋ ਪਸੂ ਉੱਤੇ ਲੱਦਿਆ ਹੋਵੇ ॥

ਲੱਦ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਲੱਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਸੂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਰੱਖਣਾ (ਕਿਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ), ਮਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲੱਦਣਾ ਪੱਥਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਘੁੱਟਕੇ ਲੱਦਣਾ ॥

ਲਦਣੀਆਂ, ਪੁ:—ਭਾਰ ਲੱਦਣ ਵਾਲੇ ਪਸੂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ॥

ਲੱਦਾ, ਪੁ:—'ਲੱਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਦਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਭਰਤੀ ਕਰਾਉਣੀ ॥

ਲਦਾਊ, ਪੁ:—ਲਦਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿ:—ਲਦਾਉਣ ਜੋਗ ॥

ਲਦਾਈ, ਸ:—ਲੱਦਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜ਼ੂਰੀ ॥

ਲੱਦੂ, ਪੁ:—'ਲੱਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੱਦੂ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਪਸੂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ, ਮੇਹਨਤੀ ਆਦਮੀ ॥

ਲੱਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਥ ਆਉਣਾ, ਮਿਲਣਾ ਢੂੰਡਣਾ ॥

ਲੱਧਾ, ਪੁ:—ਬਾਂਦਰ, ਬਾਂਦਰ ਵਰਗਾ ਮਨੁੱਖ ॥
ਵਿ:—ਲੱਭਾ ਹੋਇਆ (ਸਹੁਰਾ ਬੱਧਾ, ਨੂੰਹ ਦੇ ਦਾਉ ਲੱਧਾ)॥

ਲਨੇਰ ਪੁ:
ਲਨੇਰਾ, ਪੁ: } 'ਲਲੇਰ' 'ਲਲੇਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲੱਪ, ਸ:—ਹੱਥ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਤਲੀ ਜਾਂ ਜਿੰਨੀ ਸੈ ਉਸ ਵਿਚ ਆਵੇ ॥

ਲੱਪ ਝੱਪ, ਸ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਕੁਕਰਮ, ਵਿਉਤ ॥

ਲੈਪ, ਪੁ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦਾ ਦੀਵਾ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਚਰਾਗ ॥

ਲਪਕ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਸ਼ੌਕ, ਪਰੇਮ, ਕਾਹਲੀ, ਫੁਰਤੀ ॥

ਲਪਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਸਾਹਸ ਕਰਨੀ, ਪਹੁੰਚਣਾ, ਝੁਕਣਾ, ਕਾਹਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਲਪਕਾ, ਪੁ:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਭੈੜਾ ਸ਼ੌਕ, ਚਾਹ ਨਾਲ ਜੋ ਦੌੜ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲਪਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੇੜੀ ਜਾਂ ਨਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਲਟਕਾਉਣਾ ॥

ਲਪਕੀ, ਸ:—ਸੀਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ॥

ਲਪਝਪਧਾ
ਲਪ ਝਪੀਆ } ਵਿ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਲਪਟ, ਸ:—ਖ਼ੁਸ਼ਬੂ, ਸੁਗੰਧ, ਚੰਗੀ ਮੁਸ਼ਕ, ਲਾਟ ॥

ਲਪੱਟ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਫਰੇਬ, ਛਲ ॥

ਲੰਪਟ, ਵਿ:-ਝੂਠਾ, ਬਦਮਾਸ਼, ਅਲਗ ॥

ਲਪਟਣਾ / ਲਪਟਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:-'ਲਿਪਟਣਾ' 'ਲਿਪਟਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਪੱਟੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਫਰੇਬੀ, ਛਲੀਆ ॥

ਲੱਪਰ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ ਤੇ ਨਕਾਰਾ ਮਨੁੱਖ, ਬੇਹਯਾ ॥

ਲੱਪੜ, ਪੁ:—ਧੱਪਾ, ਤਮਾਚਾ (ਮੂੰਹ ਉਤੇ)॥

ਲੱਪਾ, ਪੁ:—ਲੱਕੜੀ ਦੀ ਪੌਹਰ, ਸੁਹਾਗੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ॥

ਲਪਾੜੀ / ਲਪਾੜੀਆ } ਵਿ:, ਪੁ:—ਫਰੇਬੀ, ਬੇਈਮਾਨ, ਬਦਮਾਸ਼ ।

ਲਪਾੜਨ, ਸ: / **ਲਪਾੜੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲੇ, ਐਵੇਂ ਫੜਾਂ ਮਾਰੇ ਜਾਂ ਮਰੇ ॥

ਲਪੇਟ, ਪੁ:—ਮਰੋੜ, ਤਾਹ, ਵਲ, ਪੇਚ, ਘੇਰਾ, ਛਲ, ਲੁਕਾਉ ॥

ਲਪੇਟ ਸਪੇਟ / ਲਪੇਟ ਝਪੇਟ } ਸ:—ਗੜਬੜ, ਟਾਲਮਟੋਲਾ ਕਰਾਨਾ ॥

ਲਪੇਟਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੇਚਦਾਰ, ਜਿਸ ਹੁੱਕੇ ਦੀ ਨੜੀ ਵਲਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਲਪੇਟਵੀਂ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵਲ ਪਾਕੇ, ਲੁਕਾਉ ਛੁਪਾਉ ਕਰਕੇ ॥

ਲਪੇਟਣ / ਲਪੇਟੁਣ } ਪੁ:—ਲਪੇਟਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼, ਉੱਛਾੜ ॥

ਲਪੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਤਾਹ ਕਰਨਾ, ਮਰੋੜਨਾ, ਵਲ ਪਾਉਣਾ, ਰੁੱਠਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਾ ਦੇਣਾ, ਫੇਰ ਜੋੜਨਾ ॥

ਲਪੇਟਮ ਸਪੇਟਮ, ਵਿ:—ਗੜਬੜ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਹੋਵੇ ।

ਲਪੇਟਾ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਵਲ ਛਲ, ਜ਼ੋਰ, ਅਸਰ, ਪਹੁੰਚ, ਘੇਰਾ ॥

ਲਪੇਟ ਸੰਖ / ਲਪੇਟ ਸੰਖੀਆ } ਪੁ:—ਗੱਪੀ, ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਫਜ਼, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਬੋਲ, ਸ਼ਬਦ, ਪਦ, ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ॥

ਲਫਟੈਂਟ, ਪੁ:-ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ (ਕਪਤਾਨ ਤੋਂ ਥੱਲੇ)॥

ਲਫਟੈਂਟ ਗਵਰਨਰ, ਪੁ:—ਛੋਟਾ ਲਾਟ, ਸੂਬੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਲਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦਬਾਉ ਨਾਲ ਝੁਕਣਾ, ਫੁੱਟਕ ਨਾਲ ਨਿਉਂ ਜਾਣਾ, ਪੋਲਾ, ਮੁਲਾਇਮ ਹੋਣਾ, ਥਕੇਵੇਂ ਨਾਲ ਲੱਥੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਦਾਬਾ ਖਾਣਾ ।

ਲਫੜਾ, ਪੁ:-ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਮਾਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ, ਧੱਪਾ ॥

ਲਫੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੌੜਨਾ, ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਜਾਂ ਮਾਲ ਖੱਟ ਵਿਖਾਉਣਾ ॥

ਲਫਾਉ, ਪੁ:-ਲਫਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਝੁਕਾਉ, ਮੁਲੈਮੀ ॥

ਲਫਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਕਾਉਣਾ, ਦਬਾਉਣਾ, ਅਧੀਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਫ਼ਾਊ, ਵਿ:—ਜੋ ਲਫ਼ ਜਾਏ, ਮੁਲੈਮ, ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ)॥

ਲਫ਼ਾਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਕਾਗਤ ਦੀ ਥੈਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਿੱਠੀ ਪਾਈਦੀ ਹੈ॥

ਲਫੇਦਾ, ਪੁ:—ਬਲਗਮ॥

ਲਬ, ਪੁ:—ਬੁੱਲ੍ਹ, ਬੁੱਕ, ਨੱਕ ਦੇ ਥੱਲੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ॥

ਲਬ ਚੱਟ, ਪੁ:—ਕਮੀਨਾ, ਨੀਚ ਆਦਮੀ॥

ਲਬ ਲਬੇਜ਼, ਪੁ:—ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ॥

ਲਬ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਾਲ ਬੁੱਕ ਲਾਉਣੀ॥

ਲਬ ਲੈਣਾ
ਲਬਾਂ ਲੈਣੀਆਂ } ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਛਾਂ ਮੁੰਨਣਾ ਜਾ ਕਤਰਨੀ॥

ਲਬਾ ਲਬ, ਵਿ:—ਮੂੰਹੋਂ ਤੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਭਰਪੂਰ॥

ਲੱਬ, ਪੁ:—ਲੋਭ, ਲਾਲਚ॥

ਲੰਬ, ਸ:—ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ, ਚਮਕਾਰਾ, ਦਲੇਰੀ ਦਾਵਾ, ਇੱਕ ਘਾਹ॥

ਲਬਜ਼, ਪੁ:—'ਲਫ਼ਜ਼' ਵੇਖੋ॥

ਲੱਬਣ, ਸ:—ਲੱਬ ਜਾਂ ਲੋਭ ਕਰਨ ਵਾਲੀ॥

ਲੰਬਰ, ਪੁ:—ਨੰਬਰ, ਗਿਣਤੀ, ਦਰਜਾ, ਵਾਰੀ॥

ਲੰਬਰਦਾਰ, ਪੁ:—ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਜਾਂ ਮੁਖੀਆ (ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ)॥

ਲੰਬਰਦਾਰਨੀ, ਸ:—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦੀ ਵਹੁਟੀ॥

ਲੰਬਰਦਾਰੀ, ਸ:—ਲੰਬਰਦਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਹੁੱਦਾ॥

ਲੰਬਰ ਲਾਹੁਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿਚੋਂ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਲੰਬਰ ਨਕਲ ਕਰਨਾ (ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ)॥

ਲੰਬਰ ਵਾਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਆਪਣੇ ਦਰਜੇ ਮੂਜਬ॥

ਲਬਰਨ, ਸ:—ਝੂਠ, ਫ਼ਰੇਬ, ਛਲ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ॥

ਲਬਰਨੀ, ਵਿ: ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫ਼ਰੇਬੀ॥

ਲੰਬਰੀ, ਵਿ:—ਲੰਬਰ ਦਾ (ਦੀ), ਗਿਣਤੀ ਮੂਜਬ, ਵਾਰੀ ਨਾਲ॥

ਲੰਬਰੀ ਗਜ਼, ਪੁ:—ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਪ ਦਾ ਗਜ਼॥

ਲੰਬਰੀ ਨਾਲਿਸ਼, ਸ:—ਕੋਈ ਮੂਜਬ (ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ) ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇ॥

ਲਬਲਬਾ, ਸ:—ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਘੋੜੀ॥

ਲੰਬਲ, ਪੁ:, ਸ: ਲੰਮਾ ਮਰਦ ਜਾਂ ਲੰਮੀ ਤੀਵੀਂ॥,

ਲਬੜ ਸਬੜ, ਪ: —ਹਰ ਸ਼ੈ ਜੋ ਖਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆ ਸਕੇ, ਝੂਠ॥

ਲਬੜ ਹੱਟਾ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਮੋਟਾ ਤਾਜ਼ਾ ਨਿਕੰਮਾ ਆਦਮੀ।

ਲਬੜਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਗੱਪੀ, ਗੱਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਲੰਬਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਉੱਚਾ ਲੰਬੇ ਕੱਦ ਦਾ ।

ਲੰਬਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਬਾ ਕਰਨਾ, ਢਿੱਲ ਲਾਉਣੀ ।

ਲੰਬਾਊ, ਵਿ:—ਲੰਬਾ, ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦਾ ਆਦਮੀ ।

ਲੰਬਾਈ, ਸ: ਜਿੰਨੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲੰਮੀ ਹੋਵੇ ਲੰਬੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਲਬਾਣਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ, ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਲਬਾਰੀ, ਵਿ:—ਗੱਪੀ, ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ ॥

ਲੰਬਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਬਾ ਕਰਾਉਣਾ, ਢਿੱਲ ਲਆਉਣੀ ॥

ਲੱਬੀ, ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ ॥

ਲਬੇੜ, ਪੁ: ਲੰਬੜ ਵੇਖੋ ।

ਲੰਬੂ, ਪੁ:—ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਕੌਲਿਆਂ ਜਾਂ ਘਾਹ ਦਾ ਪੂਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਲਾਉਣਾ) ॥

ਲਬੇਦਾ, ਪੁ:—ਬਣੀ ਤਸਮਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚਾਬਕ, ਕੜਾਹ ਦਾ ਭਲਾ, ਗਾੜ੍ਹੀ ਖੀਰ ॥

ਲਵੇਰਾ, ਪੁ: } ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ (ਗਊ ਮਹਿੰ) ॥
ਲਵੇਰੀ, ਸ: }

ਲਬੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਲਗ ਜਾਣਾ, ਲਿਬੜਨਾ, ਮਲਣਾ ॥

ਲੰਬੋ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਤੀਮਤ ॥

ਲੱਭ }
ਲੱਭਣ } 'ਲਬ' 'ਲੱਬਣ' 'ਲੱਬੀ' ਵੇਖੋ ॥
ਲੱਭੀ }

ਲੱਭਣਾ }
ਲੱਭ ਲੈਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡਣਾ, ਪਾਉਣਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ, ਹੱਥ ਆਉਣਾ ॥

ਲੱਭਤ, ਸ:—ਲਾਭ, ਲਾਹਾ, ਫਾਇਦਾ, ਨਫਾ ॥

ਲੱਭਾ, ਵਿ: ਲੱਭਿਆ ਹੋਇਆ, ਢੂੰਡ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਲਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਢੂੰਡ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਮਿਲਾਉਣਾ, ਹਾਸਲ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਭਾਊ, ਪੁ:—ਲੱਭਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਲੱਭ ਸਕੇ ॥ finder

ਲੱਭੀ, ਪੁ:, ਵਿ:—ਲੋਭੀ, ਲਾਲਚੀ ॥

ਲਮਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਟਕਣਾ, ਅੜੇ ਰਹਿਣਾ, ਢਿੱਲ ਪੈਣੀ ॥

ਲਮਰੈਨਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਲੰਮੇ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲਾ, ਖੋਤਾ ॥

ਲਮਕਾਉ, ਪੁ:—ਲਮਕਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਢਿੱਲ ਲਟਕਾਉ ॥

ਲਮਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੇਠਾ ਵਧਾਉਣਾ, ਲਟਕਾਉਣਾ, ਢਿੱਲ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲਮਕਾਊ, ਵਿ:—ਲਮਕਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਢਿੱਲ ਪਾਵੇ ॥

ਲਮਛੜ, ਪੁ:, ਸ:—ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ, ਲੰਮੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ॥

ਲਮਢੀਂਗ, ਪੁ:—ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੁਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦਾ ਪੰਛੀ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲਮਤਰਾਨੀ, ਸ:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ, ਝੂਠੀ ਆਕੜ ਦੀ ਗੱਲ ॥

ਲੇਮਨੇਡ, ਸ:—ਵਿੱਲ ਮੌਨ, ਲਟਬਾਓ ।

ਲਮੜੀ, ਸ:—'ਲੰਮੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੰਮਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਲੰਬਾ, ਉੱਚਾ, ਇਕ ਅਲਾਕਾ ਮੇਪ, ਪਛੋਂ, ਨਗਾਹਾ ॥

ਲੰਮਾ ਲੰਮਾ, ਪੁ:—ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਮਰਦ, ਗਭਰੂ ॥

ਲੰਮਾ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ (ਮਰਦ ਦਾ) ॥

ਲੰਮਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਕਰਨਾ, ਢਿਲ ਲਾਉਣੀ ॥

ਲੰਮੀ, ਸ:, ਵਿ:—ਉੱਚੀ ਫੈਲੀ ਹੋਈ, ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਦੀ ਤੀਵੀਂ, ਜੋਕ, ਪੰਜੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਛਾਲ, ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ (ਲੰਮੀਆਂ) ॥

ਲੰਮੀਆਂ ਲਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਪਾਂ ਜਾਂ ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ॥

ਲੰਮੀ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੇਟਣਾ (ਜ਼ਨਾਨੀ ਦਾ) ॥

ਲੰਮੋਚੜ, ਵਿ:—ਪੱਛਮ ਜਾਂ ਦੱਖਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ॥

ਲੱਲ, ਸ:—ਝੂਠਾ ਖਿਆਲ, ਨਿਕੰਮਾ ਕੰਮ ॥

ਲੱਲ੍ਹਾ, ਪੁ:—ਚੌਪੜ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ॥

ਲੱਲ੍ਹੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਜੋ ਨੱਚਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਮੂਰਖ ॥

ਲੱਲ੍ਹੂ, ਪੁ:—ਵੇਸ, ਵਲ, ਢੰਗ, ਵਸੀਲਾ, ਭਿਖਾਰੀ, ਵਹਿਮ ॥

ਲੱਲ੍ਹੋ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਜੋ ਨਿੱਕੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬਣਾ ਕੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੀਂਹ ਵੱਸੇ ॥

ਲਲਕ, ਸ:—ਇੱਛਿਆ, ਬੜੀ ਚਾਹ, ਜੋਸ਼, ਭਾਰਾ ਅਸਰ ॥

ਲਲਕਾਰ, ਸ:—ਪੁਕਾਰ, ਬੁਲਾਰਾ, ਚੀਕ, ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਦਾਵਾ ॥

ਲਲਕਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ, ਚੀਕਣਾ ਲੜਾਈ ਮੰਗਣਾ ॥

ਲਲਕਾਰਾ, ਪੁ:—'ਲਲਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਲਚਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਭ ਕਰਨਾ, ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਚਾਹ ਰੱਖਣੀ ॥

ਲਲਤ, ਪੁ:—ਇਕ ਰਾਗ ।
ਵਿ:—ਮਨੋਹਰ ॥

ਲਲਤਾ, ਸ:—ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਕਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਖੀ ।

ਲੱਲਾ, ਪੁ:—'ਲ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਪਿਆਰਾ ਬਾਲਕ ॥

ਲਲਾਉਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਿਸਾਬ ਦੀ ਪੋਥੀ ॥

ਲਲਾਟ, ਪੁ:—ਮੱਥਾ, ਮਸਤਕ, ਪਰਾਲਬਧ ।

ਲਲਾਮ } **ਲਲਾਮੀ** } ਸ:—ਆਮ ਬਿਕਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁੱਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਲਲਾਮੀ, ਸ:—ਲਲਾਮ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦੀ ਹੋਈ (ਚੀਜ਼) ॥

ਲਲਾਮੀਆ, ਪੁ:—ਲਲਾਮ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਦੁਕਾਨਦਾਰ, ਲਲਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਲਲਾਰਨ, ਸ: } **ਲਲਾਰੀ,** ਪੁ: } ਜੋ ਕਪੜੇ ਰੰਗਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਲਲਿਤ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰਾਗ ॥
ਵਿ:—ਸੁੰਦਰ, ਮਨੋਹਰ ॥

ਲਲੀ, ਸ:—ਕੁੜੀ, ਖੁਸਰਾ ॥

ਲਲੇਟ ਹੋਣਾ } **ਲਲੇਟਣਾ** } ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ ਦੋਹਰੇ ਹੋ ਹੋ ਕੇ ਪੈਣੇ ॥

ਲਲੇਰ, ਪੁ:—'ਨਰੇਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਲੇਰਾ, ਪੁ:—ਨਰੇਲ ਦਾ ਖਾਲੀ ਛਿਲਕਾ, ਨਰੇਲ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦਾ ਹੁੱਕਾ ॥

ਲਲੇਰੀ, ਸ:—ਲਲੇਰ ਦਾ ਛਿਲਕਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕਟੋਰੇ ਵਰਗਾ ਦੋਣਾ ॥

ਲੱਲੋ ਪੱਤੋ, ਸ:—ਖੁਸਾਮਦ, ਬਹਾਨਾ, ਫਰੇਬ, ਝੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ (ਕਰਨਾ) ॥

ਲਵਰੇਣ, ਪੁ:—ਧੋਖਾ, ਛਲ, ਝੂਠ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ॥

ਲਵਰੇਨੀ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਝੂਠਾ, ਬੇਈਮਾਨ, ਫਰੇਬੀ ।

ਲਵਾ, ਪੁ:, ਸ:—ਪਰਦਾ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥
ਵਿ:—ਤਾਜ਼ਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ॥

ਲਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਾਈ ਕੋਲੋਂ ਰਕਮ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪਸ਼ੂ ਲੈ ਲੈਣਾ ॥

ਲਵਾਹਕ, ਪੁ:—ਸਾਕ, ਸਰਬੰਧੀ, ਸਾਂਝੀ, ਹਿੱਸੇ ਦਾਰ ॥

ਲਵੇਰਾ (ਰੀ), ਪੁ:, ਸ:—'ਲਵੇਰਾ (ਰੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਲੜ, ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਜਾਂ ਰੱਸੇ ਦਾ ਸਿਰਾ, ਪਲਾ, ਕੰਨੀ ॥

ਲੜ ਫੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਨ ਲੈਣੀ, ਆਸਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ।

ਲੜ ਲੱਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤੀਮਤ ਦਾ (ਕਿਸੇ ਮਰਦ ਨਾਲ) ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ, ਆਸਰੇ ਜਾਂ ਸਹਾਰੇ ਹੋਣਾ ॥

ਲੜ੍ਹ, ਸ:—ਉੱਨ ਜਾਂ ਕਪਾਹ ਦੀ ਬੁਰ, ਗੁੱਥੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਦੀ ਲੇਸ ॥

ਲੜਕਪੁਣਾ, ਪੁ: } **ਲੜਕ ਵਾਹੀ,** ਸ: } ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ॥

ਲੜਕ ਬੁੱਧ, ਸ:—ਲੜਕਿਆਂ ਜੇਹੀ ਬੁੱਧ, ਬੇ ਸਮਝੀ ॥
ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਲੜਕਿਆਂ ਜੇਹੀ ਬੁੱਧ ਹੈ, ਥੋੜੀ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ॥

ਲੜਕਾ, ਪੁ:—ਮੁੰਡਾ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਰਦ, ਪੁਤ੍ਰ, ਲੌਂਡਾ ॥

ਲੜਕੇ ਬਾਲੇ, ਪੁ: (ਬਹੁ:) ਬਾਲ ਬੱਚੇ, ਉਲਾਦ, ਟੱਬਰ ।

ਲੜਕੀ, ਇ:—ਕੁੜੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀ ਤੀਮਤ, ਧੀ ॥

ਲੜਕੁਆਈਂ, ਇ:—ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ॥

ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਧ ਕਰਨਾ, ਖਹਿਣਾ, ਝਗੜਨਾ, ਬਹਿਸਣਾ, ਭਿੜਨਾ ।

ਲੜਵ (ਵਾ), ਪੁ:—ਕਪੜੇ ਦੀ ਲੀਰ, ਰਾਕੀ ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ ।

ਲੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੁੱਧ ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰਾਉਣਾ, ਜੰਗ ਮਰਵਾਉਣਾ ॥

ਲੜਾਈ, ਇ:—ਜੁੱਧ, ਜੰਗ, ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ, ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਲੜਨੀ) ॥

ਲੜਾਈ ਖਰੀਦਣੀ
ਲੜਾਈ ਮੁੱਲ ਲੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣਾ ।

ਲੜਾਈ ਦਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੜਾਈ ਪਾਵੇ, ਲੜਾਈ ਦਾ ਕਾਰਣ ॥

ਲੜਾਈ ਝੜਾਈ, ਇ:—ਲੜਾਈ, ਝਗੜਾ ॥

ਲੜਾਕ (ਕਾ), ਪੁ:
ਲੜਾਕੀ, ਇ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਜਾਂ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਦੀ ਹੋਵੇ ॥

ਲੜੀ, ਇ:—ਪਰੋਏ ਹੋਏ ਮਣਕੇ, ਕੈਂਠੀ, ਮਾਲਾ, ਤੰਦ, ਡੋਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਸਖ ॥

ਲੜੂੰ ਲੜੂੰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੜਨਾ ਚਾਹੁਣਾ, ਲੜਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ॥

ਲਾਂ, ਇ:—ਮੋਟਾ ਲੰਮਾ ਖੂਹ ਦਾ ਰੱਸਾ ਜੋ ਬਲਦ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਲਾਮ ॥

ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—ਫੌਜ ਅਸਬਾਬ ਨੌਕਰ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਉ, ਪੁ:—ਨਹੱਕੀ ਗੱਲ, ਝੂਠਾ ਦਾਵਾ, ਊਜਾ ਨਿਕੰਮਾ ਦੋਸ ॥

ਲਾਉ ਪਾਉ, ਪੁ:—ਲੈਹਣੇ ਦੇਣੇ ਵਿਚ ਰਕਮ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸ਼ੈ ॥

ਲਾਉ ਲਸ਼ਕਰ, ਪੁ:—'ਲਾਂ ਲਸ਼ਕਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਉਂ, ਇ:—ਲਮਾ ਰੱਸਾ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਫੇਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ॥

ਲਾਉਣ, ਪੁ:—'ਲੌਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੋੜਨਾ, ਮਲਣਾ, ਮੇਲਣਾ, ਗੱਡਣਾ, ਥਾਪਣਾ, ਬੀਜਣਾ, ਰੱਖਣਾ, ਧਰਨਾ, ਜ਼ੁੰਮੇ ਕਰਨਾ, ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਫੈਲਾਉਣਾ, ਵਰਤਣਾ, ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਦੋਸ਼ ਦੇਣਾ, ਖਰਚਣਾ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਕੁੜਮਾਈ ਕਰਨਾ ॥

ਲਾਉਲਾ, ਪੁ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਅਭਲਾਖਾ, ਲਾਲਚ ॥

ਲਾਇਕ, ਵਿ:—ਕਰ ਸੱਕਣ ਵਾਲਾ (ਕੀ) ਜੋਗ, ਮੁਨਾਸਬ, ਠੀਕ, ਗੁਣੀ ॥

ਲਾਇਕ ਮੰਦ (ਵੰਦ), ਵਿ:—ਗੁਣੀ, ਮਾਲੀ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾਇਕੀ, ਸ਼ਃ—ਗੁਣ, ਲਾਇਕ ਹੋਣਾ, ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲੱਛਣ ॥

ਲਾਇਚਾ, ਪੁਃ—ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ ਜਾਂ ਦੁਪੱਟਾ,

ਲਾਇਚੀ
ਲਾਇਚੀ ਦਾਨਾ } 'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਸ਼ਃ—ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ ॥

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ, ਪੁਃ—ਜਿਸ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਇਰ, ਵਿਃ—ਨਵਾਂ, ਤਾਜ਼ਾ, ਨਰਮ, ਕੱਚਾ, ਕੱਚਰ ॥

ਲਾਈ, ਪੁਃ, ਸ਼ਃ—ਪੇਸ਼, ਝਗੜਾ ਨਿਬੇੜਨ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ।

ਲਾਈ ਲੱਗ, ਵਿਃ—ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨੇ ।

ਲਾਈਟ ਹੌਸ, ਪੁਃ—ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਮੁਨਾਰਾ ॥

ਲਾਸ, ਸ਼ਃ, ਪੁਃ—ਲੰਮਾ ਰੱਸਾ, ਖੱਚਰਾਂ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਦੂਰ ਦੇ ਮੀਂਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ, ਬੈਂਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਮਾਰ ਦਾ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਬਜ਼ ਦਾ ਦਾਗ, ਚਟਾਕ, ਲੰਬ ।

ਲਾਸ਼, ਸ਼ਃ—ਲੋਥ, ਮੁਰਦੇ ਦਾ ਸਰੀਰ ॥

ਲਾਸਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਮਲਣਾ, ਤੇਲ ਲਾਉਣਾ (ਵਿਰ ਉੱਤੇ), ਸਬਜ਼ ਦਾ ਦਾਗ ਲਾਉਣਾ (ਪਿੰਡੇ ਕਪੜੇ ਰੰਗੀ ਤੇ) ॥

ਲਾਹ, ਪੁਃ—ਫਾਇਦਾ, ਲਾਭ, ਨਫਾ, ਇਕ ਪਤਲਾ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥

ਲਾਹ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬੁਖਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀ ਹੋਣੀ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਥਣੀਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਉਤਰਨਾ ।

ਲਾਹ ਸਿੱਟਣਾ
ਲਾਹ ਦੇਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—'ਲਾਹੁਣਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲਾਹ ਕੱਢਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਦਲਾ ਉਠਾਉਣਾ, ਆਪਣਾ ਨਫਾ ਵੇਖਣਾ ।

ਲਾਹ ਵੰਦ, ਵਿਃ—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਾਹ ਜਾਂ ਨਫਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਹਣ
ਲਾਹਨ } ਪੁਃ, ਸ਼ਃ—ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿਕ ਦੀ ਭੱਠੀ ਦੀ ਮੈਲ ।

ਲਾਹਣਾ
ਲਾਹੁਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਨੀਵੇਂ ਰੱਖਣਾ, ਉਤਾਰਨਾ, ਥੱਲੇ ਸੁੱਟਣਾ ।

ਲਾਹਾ
ਲਾਹਾ ਵੰਦਾ } 'ਲਾਹ' 'ਲਾਹ ਵੰਦ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾ ਹਾਸਲ, ਵਿਃ—ਨਿਸਫਲ, ਬਿਅਰਥ, ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ॥

ਲਾਹੁ, ਪੁਃ—'ਲਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਹੂ ਛੱਟਾ, ਪੁਃ—ਓਪਰਾ, ਗੁਆਰ, ਫੱਕੜ ਆਦਮੀ ।

ਲਾਹੌਰ
ਲਾਹੌਰੀ
ਲਾਹੌਲ } 'ਲਹੌਰ' 'ਲਹੌਰੀ' 'ਲਹੌਲ' ਵੇਖੋ ।

ਲਾਕੜਾ ਕਾਕੜਾ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਤਲਾ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਦਾਣੇ ਵਿਰਲੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ।

ਲਾਕਾ, ਪੁ:—'ਅਲਾਕਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਖ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਲਾਲ ਗੂੰਦ, ਲੱਖ ॥

ਲਾਖਣਾ, ਪੁ:—ਲਾਖ ਨਾਲ ਰੰਗ ਕੇ ਲਾਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਉੱਨ ਦਾ ਸੂਤ।

ਲਾਖਾ, ਪੁ: / **ਲਾਖੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਕਾਲਾ (ਲੀ) ਵੱਛੀ ਜਾਂ ਗਊ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ (ਕੁੱਮੈਤਾ), ਲਾਖ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਬੂਰਾ ॥

ਲਾਗ, ਸ:—ਲਗਾਉ, ਮੇਲ, ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੁਰਾ ਅਸਰ, ਵਾਸਤਾ, ਵੈਰ, ਸਾਂਝ, ਪਿਆਰ, ਪਰਾਏ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਨੇਹੁੰ।

ਪੁ:—ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਬੰਧਾਨ, ਪੁਰਾ ਰੰਗ ਜਾਂ ਸ਼ੈ ਜੋ ਕੱਚੇ ਰੰਗ ਜਾਂ ਸ਼ੈ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ, ਦਾਗ।

ਅਵ:-ਪਾਸ, ਨੇੜੇ ॥

ਲਾਗ ਬਾਜ਼ੀ, ਸ:—ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ, ਖਾਰ, ਦੁਸ਼-ਮਣੀ ॥

ਲਾਗ ਬੁਕ, ਪੁ:—ਸਕੂਲ ਦੇ ਜਿਸ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਅਫ਼ਸਰ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ।

ਲਾਗ ਮਾਰ, ਸ: ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਲਾਗ ਮਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਲਾਗ ਮਾਰੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਲਾਗ ਮਾਰ ਲਵੇ।

ਲਾਗ ਲਪੇਟ, ਸ:-ਪੱਖ ਪਾਤ, ਰਈ, ਤਰਫਦਾਰੀ, ਛਲ ਵਲ ॥

ਲਾਗ ਲਬੇੜ, ਪੁ:, ਸ:-ਰਹਿੰਦ ਖੂੰਹਦ, ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਬੜਿਆ ਰਹੇ।

ਲਾਗ ਲਾਗ, ਅਵ:—ਨਾਲ ਨਾਲ, ਲਾਗੇ ॥

ਬੇ ਲਾਗ / **ਬੇ ਲਾਗਾ** } ਵਿ:, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਲੱਗ, ਨਿਰਪੱਖ, ਬੇ ਪਰਵਾਹ, ਨਖਾਲਸ, ਤਾਜ਼ਾ, ਸੱਚਾ। ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਕੇ ॥

ਲਾਗਣ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗ ਜਾਂ ਬੰਧਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਤੀਮਤ, ਨਾਇਣ ਝੀਉਰੀ ਚੂਹੜੀ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਗਤ, ਸ:-ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ਜੋ ਖਰਚ ਹੋਵੇ, ਮੁੱਲ, ਕੀਮਤ (ਬੈਠਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਲਾਗਰ, ਸ:-ਰੁੱਖ ਦੀ ਡਾਲੀ, ਨਰਮ ਟਾਹਣੀ ॥

ਲਾਂਗਰੀ / **ਲਾਂਗਰੀਆ** } ਪੁ:-ਲੰਗਰ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਪਕਾ-ਉਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੋਈਆ ॥

ਲਾਗੜ, ਵਿ:-ਨਾਲ ਲਗਦਾ, ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਲਾਗੇ ਦਾ ॥

ਲਾਗੜ ਛਾਗੜ, ਪੁ:-ਦੂਰ ਦੇ ਸਾਕ ॥

ਲਾਰੜ, ਵਿ:-ਨਵੀਂ ਸੂਈ ਹੋਈ (ਗਊ ਮਹਿੰ), ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਪਾਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ (ਘਿਉ ਤੇਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਲਾਂਗੜ, ਸ:—ਤੀਮਤ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ, ਘੱਗਰੀ ਉਤਾਂਹ ਅੜੁੰਗੀ ਹੋਈ, ਤੇੜ ਦਾ ਸਾਫ਼ਾ ਜਾਂ ਲੰਗੋਟੀ।

ਲਾਗਾ / ਲੱਗਾ } ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ। ਪੁ: [illegible] ਪਾਸ ਹੋਣਾ।

ਲਾਗੱ, ਪੁ:—ਪਿੱਛਾ, ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ, ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਦਾ ਪਾਸਾ, ਖਰਚ।

ਲਾਂਗਾ, [illegible]

ਲਾਂਗਾ ਵੇਰ, ਸ:—ਲੰਮੀ ਕਤਾਰ, ਪਾਲ (ਲਾਉਣੀ)।

ਲਾਗੀ, ਪੁ:—ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਕੇ ਲਾਗ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾਈ ਆਦਿਕ)॥

ਲੱਗੀ ਜੋੱਗੀ, ਪੁ:—ਲਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਮੀਨ॥

ਲਾਂਗੀ, ਸ:—ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜੋ ਬੱਕਰੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਲਈ ਵੱਢੇ ਜਾਣ॥

ਲਾਗੂ, ਪੁ:—ਲਾਗ, ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ॥

ਲਾਗੂ / ਲੱਗੂ } ਪੁ:—ਅ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੀ, ਗਾਹਕ, ਮਿਤ੍ਰ, ਵੈਰੀ॥

ਲਾਗੇ, ਅਵ:—ਨਾਲ, ਨੇੜੇ, ਪਾਸ ਹੀ, ਕੋਲ ਹੀ।

ਲਾਂਘ, ਸ:—'ਉਲਾਂਘ' ਵੇਖੋ॥

ਲਾਂਘਾ, ਸ:—ਲੰਘਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਥਾਂ, ਲੰਘਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚੀਜ਼॥

ਲਾਂਘਾ ਲੰਘਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ, ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨਾ॥

ਲਾਚਾ / ਲਾਚੇ } ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਚਾਦਰ, ਲਾਲ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕੰਨੀ ਵਾਲਾ ਖੇਸ॥

ਲਾਚੀ, ਸ:—'ਇਲਾਚੀ' ਵੇਖੋ॥

ਲਾਜ, ਸ:—ਸ਼ਰਮ, ਲੱਜਿਆ, ਪਤ, ਹਯਾ, [illegible] ਨਿਰਾਦਰੀ॥

ਲਾਜ ਰੱਖਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਤ ਬਚਾਉਣੀ, ਸ਼ਰਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ॥

ਲਾਜ ਮਾਣ / ਲਾਜ ਵੰਤ / ਲਾਜ ਵਾਨ } ਵਿ:—ਹਯਾ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਬੇ ਇੱਜ਼ਤ।

ਲਾਜਵੰਤੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਈਏ ਤਾਂ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰਮ ਵਾਲੀ ਤੀਵੀਂ।

ਲਾਜ ਵਰਦ, ਪੁ:—ਸਬਜ਼ ਰੰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ॥

ਲਾਜ ਵਰਦੀ, ਵਿ:—ਲਾਜਵਰਦ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਸਬਜ਼॥

ਲਾਂਜ, ਪੁ:—ਮੋਰ ਦੀ ਪੂਛ, ਕੱਕਰ ਜਾਂ ਸਲਾਬੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅਨਾਜ ਦਾ ਵਿਗਾੜ ਹੋਵੇ, ਭੁਲ ਸਣ ਦਾ ਦਾਗ॥

ਲਾਜਮ, ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਪੱਛੋਤਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਲਾਂਜੀ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਪੂਛ ਵਾਲਾ ਮੋਰ॥

ਲਾਂਭਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ, ਧੰਦਾ, ਬਖੇੜਾ, ਝਿਅਨ, ਰੋਕ ॥

ਲਾਂਭਾ ਲਟਾਕਾ, ਪੁ:—ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦਾ ਫ਼ਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਪਰਵਾਹ ॥

ਲਾਟ, ਸ:—(ਲਾਟਾਂ ਬਹੁ: ਬ:)-ਇੱਕ ਖ਼ਾਸ ਖਾਣੀ ਪੱਛੀ, ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਦਾ ਚਾਨਣ, ਬਲੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੋਗਾ, ਕੱਜਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿੰਨੀ ਨੂੰ ਪੱਥ ਵਿੱਚ ਲਈ ਜਾਵੇ।

ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ, ਮਾਲਕ ॥

ਛੋਟਾ ਲਾਟ, ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ, ਪੁ: ਸੂਬੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਜੰਗੀ ਲਾਟ, ਪੁ:-ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ੌਜਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਫ਼ਸਰ ॥

ਟੁੰਡਾ ਲਾਟ, ਪੁ:-ਟੁੰਡਾ ਆਦਮੀ (ਹਾਸੇ ਦਾ ਬਚਨ) ॥

ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ, ਵੱਡਾ ਲਾਟ, ਪੁ:-ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ (ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ) ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਾਕਮ ॥

ਲਾਟ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਨਿਡਰ ਅਤੇ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਟ ਪਾਦਰੀ, ਪੁ:-ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਦਰੀ ॥

ਲਾਟਾਂ ਬਾਲੀ, ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ, ਸ:-ਜਆਲਾ ਮੁਖੀ ਦੇਵੀ ॥

ਲਾਟਰੀ, ਸ:-ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡ ਵੰਡ (ਪਾਉਣੀ, ਪੈਣੀ) ਗੁਣੇ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਲਾਦ, ਪੁ:-ਘਸਿਟੂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਖਡੌਣਾ ।

ਲੱਠਾ, ਵਿ:-ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ ਜੁਆਨ ॥

ਲੱਠੀ, ਸ:-ਮੋਟੀ ਲਕੜੀ, ਸੋਟਾ, ਡਾਂਗ ॥

ਲੱਠੀ ਸੋਟਾ, ਲਾਠਮ ਲੱਠੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲੱਠੀਆਂ ਮਾਰਨਾ (ਹੋਣਾ) ।

ਲਾਡ, ਲਾਡੂ, ਪੁ:-ਪਿਆਰ, ਮਹੱਬਤ, ਬਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਅੰਤ ਮੋਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਡ ਲਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੇਣਾ, ਬਾਲ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕਰ ਦੇਣੀ ॥

ਲਾਡਲਾ, ਪੁ:, **ਲਾਡੁਲਾ,** ਪੁ:, **ਲਾਡਲੀ,** ਸ: — ਜਿਸ ਨਾਲ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਿ ਰਾ (ਰੀ), ਅੱਛਿੰਦਾ (ਦੀ),

ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ ਲਾਡਲਾ, ਵਿ:—ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਲਾਡ ਕਰਕੇ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕ, ਅਥਰਾ, ਸ਼ੋਖ ॥

ਲਾਡੋ, ਸ:—ਜਿਸ ਧੀ ਨਾਲ ਲਾਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਣਤ, ਲਾਣ ਤਾਣ, ਸ:—ਫਿਟਕਾਰ, ਧਿਰਕਾਰ, ਝਿੜਕ, ਸਰਾਪ ॥

ਲਾਣਤ ਕਰਨਾ, ਲਾਣਤ ਭੇਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਫਿਟਕਾਰਨਾ, ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ॥

ਲਾਣਤ ਖੋਰਾ (ਰੀ) ਵਿ:-ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਣਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਣਤਣ, ਸ਼: / **ਲਾਣਤੀ,** ਪੁ: / **ਲਾਣਤੀਆ;** ਪੁ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਣਤ ਜਾਂ ਫਿਟ-ਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਭੈੜਾ (ਤ੍ਰੀ) ॥

ਲਾਣਾ, ਪੁ:—ਕਿਰਸਾਣ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜਾਂ ਜਾਇ-ਦਾਦ, ਵਡੀ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਢੀਆਂ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਆਮ ਲੋਕ ॥

ਬੁੱਧੂ ਲਾਣਾ, ਪੁ:—ਆਮ ਆਦਮੀ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੋਣ ॥

ਲਾਣੀ, ਸ਼:—ਜਿਸ ਬੂਟੇ ਤੋਂ ਸੱਜੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥

ਲਾਣੀ ਪੇਸ਼ਕ, ਪੁ:—ਕੱਲਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਫਲ ਬੂਟਾ ॥

ਲਾਤ, ਸ਼:—ਬੁਰੀ ਵਾਦੀ, ਮੰਦ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਬਾਣ ।

ਲਾਦ, ਸ਼:—ਜੋ ਕੁਝ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ, ਭਾਰ, ਬੋਝਾ ।

ਲਾ ਦਾਵਾ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਦਾਵਾ ਛੱਡਣਾ, ਦਾਵਾ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲਿਖਤ ॥

ਲਾਦੀ, ਵਿ:—ਭਾਰ ਲੱਦ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਲੱਦਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਵੇ ॥

ਲੱਦੂ, ਵਿ:—ਲੱਦਣ ਵਾਲਾ (ਪਸ਼ੂ), ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਭਾਰ ਲੱਦਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲਾਪ, ਸ਼:—ਖੁਰ ਖੋਜ, ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ, ਖਬਰ, ਸੂਹ, ਟੋਲ ਭਾਲ ॥

ਲਾਧਾ, ਵਿ:—ਲੱਭਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ॥

ਲਾਨਤ / **ਲਾਨਾ** } 'ਲਾਣਤ' 'ਲਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਾਪਸੀ, ਸ਼:—ਇੱਕ ਲੇਸ ਦਾਰ ਖੁਰਾਕ, ਕੜ੍ਹੀ ਆਦਿਕ ॥

ਲਾਫ਼, ਸ਼:—ਸ਼ੇਖੀ, ਫੜ, ਝੂਠੀ ਆਕੜ (ਮਾਰਨੀ) ॥

ਲਾਬੂ, ਪੁ:—'ਲੰਬੂ', ਜਿਸ ਨਾਲ ਚਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਲਾਭ, ਪੁ:—ਲਾਹਾ, ਫ਼ੈਦਾ, ਨਫ਼ਾ, ਜੋ ਕੁਝ ਮਿਲੇ ॥

ਲਾਭ ਦਾਇਕ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਜਾਂ ਫ਼ੈਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਲਾਂਭ, ਪੁ:, ਸ਼:—ਪਾਸਾ, ਕੰਢਾ, ਕਿਨਾਰਾ ॥
ਵਿ:—ਅਲਗ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ॥

ਲਾਂਭ ਛਾਂਭ, ਅਵ:—ਲਾਗੇ, ਨੇੜੇ, ਆਸ ਪਾਸ ਚੁਫੇਰੇ ॥

ਲਾਂਭ ਲਾਂਭ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਕੇ, ਅੱਡ ॥

ਲਾਂਭੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਇਕ ਪਾਸੇ ॥

ਲਾਮ, ਸ਼:—ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਕੋਠ, ਲੜਾਈ, ਚੜ੍ਹਾਈ, ਕਤਾਰ, ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ (ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਲੱਗਣੀ) ॥

ਲਾਮਾ / **ਲਾਮਾ ਗੁਰੂ** } ਪੁ:—ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ (ਬੁੱਧ ਮਤ ਦਾ) ॥

ਲਾਰ, ਸ਼:—ਪਾਲ, ਕਤਾਰ, ਲਕੀਰ ॥

ਲਾਰਨੀ, ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਆ ਜਾਵੇ, ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਜੋਸ਼ ।

ਲਾਰਾ, ਪੁ:—ਝੂਠਾ ਇਕਰਾਰ, (ਲਾਰਾ ਦੇਣਾ), ਬਹਾਨਾ, ਪਾਜ ।

ਲਾਰੇ ਹੱਥਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਲਾਰੇ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ ਕਰੇ ॥

ਲਾਲ, ਵਿ:—ਸੁਰਖ, ਰੱਤਾ, ਸੂਹਾ ਹੋਯਾ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਹੋਯਾ, ਪਿਆਰਾ, ਲਾਡਲਾ ॥

ਪੁ:—ਪੁਤ੍ਰ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ, ਪਿਆਰੀ ਸ਼ੈ ॥

ਸ:-ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਥੁੱਕ (ਲਾਲਾ), ਰਗੜ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਚੱਕੀ ਦੇ ਪੁੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਕਪੜਾ ॥

ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਜਿੱਤਣ ਲੱਗਣਾ, ਸਖ਼ਤ ਹੋਣਾ, ਬੋਲਣ ਜੋਗੇ ਨਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਲ ਕਿਤਾਬ, ਸ:—ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

ਲਾਲ ਕੁੜਤੀ, ਸ:—ਛਾਉਣੀ ਵਿੱਚ ਗੋਰਿਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ॥

ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ, ਵਿ:—ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾਲ ਚਮਣ, ਪੁ: }
ਲਾਲ ਰਿੜ੍ਹਾ, ਪੁ: } ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ॥

ਲਾਲ ਬੁਝੱਕੜ, ਪੁ:—ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੋ ਕੇ ਸਿਆਣਾ ਬਣੇ ॥

ਲਾਲ ਬੇਗ, ਪੁ:—ਚੂਹੜਿਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ॥

ਲਾਲਣ ਕੇ ਲਾਲ, ਵਿਸਮਯ:—ਸੁਖੀ ਰਹੋ ਪਿਆਰੇ ॥

ਲਾਲਸਾ, ਸ:—ਚਾਹ, ਇੱਛਿਆ, ਅਭਿਲਾਖਾ ॥

ਲਾਲਚ, ਪੁ:—ਲੋਭ, ਹਿਰਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਭਿੱਤੀ (ਕਰਨਾ, ਦੇਣਾ) ॥

ਲਾਲਚਣ, ਸ: }
ਲਾਲਚੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਲਾਲਚ ਕਰੇ ॥

ਲਾਲਟੈਣ, ਸ:—ਥਾਂ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦ ਲੈਂਪ ।

ਲਾਲੜੀ, ਸ:—ਲਾਲ ਮਣਕਾ, ਛੋਟਾ ਵਾਲ ਲਾਲ ਰਤਨ ॥

ਲਾਲਾ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂ ਭਲਾ ਮਾਣਸ, ਖੱਤ੍ਰੀ, ਪੇਉ, ਵੱਡਾ ਭਰਾ ॥

ਲਾਲਾ ਜੀ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵੇਲੇ ਆਦਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਘਰ ਵਾਲਾ ॥

ਲਾਲੋਂ, ਪੁ:—ਪੇਉ, ਭਾਈਆ, ਪੇਉ ਵਰਗਾ ਵੱਡਾ ਸਾਕ ।

ਲਾਲੀ, ਸ:—ਲਾਲਾ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਵੱਡੀ ਬੇਬੇ, ਘਰਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਪੰਛੀ ॥

ਲਾਲੀ, ਸ:—ਸੁਰਖੀ, ਦੋਸਤੀ, ਪਿਆਰ, ਸੋਭਾ, ਜਸ, ਮਾਨ ।

ਲਾਲੀ ਰਹਿਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਣਾ ॥

ਲਾਵਾ, ਪੁ:—ਮਜੂਰੀ ਲੈਕੇ ਜੋ ਵਾਢੀ ਕਰੇ, ਜਾਂ ਲਾਵੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ॥

ਲਾਵਾ ਲੂਤ੍ਰਾ, ਪੁ:—ਗੱਪੀ, ਬਕਵਾਦੀ, ਫਸਾਦੀ ॥

ਲਾਵਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਵਰ ਅਤੇ ਕੰਨਿਆਂ ਜੋ ਫੇਰੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਵਿ:—ਅੰਗ ਹੀਣਾ, ਕਾਣਾ (ਅੱਖੋਂ ਲਾਵਾਂ)।

ਲਾਵੀ, ਸ:—ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਜੂਰ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ, ਮਜੂਰੀ ਲੈਕੇ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ (ਹੋਣਾ) ॥

ਲਾੜਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ, ਸੁਹਣਾ ਗੱਭਰੂ ॥

ਲਾੜੀ, ਸ:—ਵਹੁਟੀ, ਜਿਸ ਕੁੜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ।

ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ, ਜਾਣਾ ਤੇ ਲੈ ਆਉਣਾ ॥

ਲਿਆਕਤ, ਸ:—ਲਾਇਕੀ, ਬਲ, ਸਮਰਥ, ਹੁਨਰ ਕਾਬਲੀਅਤ ॥

ਲਿਸਟ, ਸ:—ਫ਼ਹਿਰਸਤ, ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਚੱਠ

ਲਿੱਸਾ (ਲਿਸੇਰਾ) ਪੁ:, **ਲਿੱਸੀ (ਲਿਸੇਰੀ)** ਸ: — ਦੁਬਲਾ (ਲੀ), ਪਤਲਾ (ਲੀ), ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਸਤ, ਗਰੀਬ ॥

ਲਿਚ ਜਾਣਾ, ਲਿਚਣਾ — ਕ੍ਰਿ: ਤਰ ਜਾਣਾ, ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਰੱਜ ਜਾਣਾ (ਪਸੂਆਂ ਦਾ)।

ਲਿਖਣ, [illegible] — ਸ:—ਜਿਸ ਚੀਜ ਨਾਲ ਲਿਖੀਦਾ ਹੈ, ਕਲਮ ॥

ਲਿਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਅੱਖਰ ਪਾਉਣੇ, ਮੂਰਤ ਖਿਚਣੀ, ਵਹੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ, ਨਕਲ ਉਤਾਰਨੀ ॥

ਪੁ:—ਲਿਖਾਈ ॥

ਲਿਖੇ ਮੂਸਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਖੁਦਾ, ਬੁਰੀ ਲਿਖਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ ॥

ਲਿਖਤ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਕਰਾਰ ਨਾਮਾ।

ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਹੋਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਇਕਰਾਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਖਤਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਤ ਉੱਤੇ ਸਹੀਆਂ ਪਾ ਦੇਣੀਆਂ ॥

ਲਿਖਤਮ, ਪੁ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ (ਚਿੱਠੀ) ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 'ਲਿਖਤਮ' ਲਿਖਦਾ ਹੈ ॥

'ਲਿਖਵੱਯਾ', ਪੁ:—ਲਿਖਣਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਲਿਖਾਉਟ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖਣ ਦਾ ਢੰਗ ॥

ਲਿਖਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲਿਖਾਈ, ਸ:—ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਢੰਗ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਿਖਾਰਣ, ਸ:, **ਲਿਖਾਰੀ (ਰੂ)** ਪੁ: — ਜੋ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ।

ਲਿਖਾਵਟ, ਸ:—ਲਿਖਾਈ, ਲਿਖਤ ॥

ਲਿਓਟਾ, ਪੁ: } **ਲਿਓਟੋ,** ਸ: } ਲਿਖਣ, ਲਕੜੀ ਦੇ ਅਸ ... ਜਾਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਰਗਨ ... ਰੰਗ ਨਾਲ ਵੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣ ... ਕੰਮ ॥

ਲਿਖੈਤੀ, ਸ:—ਲਿਖਾਉਣ, ਲਿਖਾਈ ॥

ਲਿੰਗ } **ਲਿੰਙ** } ਪੁ:-ਅੰਗ, ਮਰਦ ਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਭੇਦ ॥

ਲਿੱਘ, ਸ:-ਨਰਮ ਡਾਲੀ, ਕੂੰਬਲੀ ॥

ਲਿੱਚ ਗੜਿੱਚੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:) ਬਹਾਨੇ, ਛਲ, ਫਰੇਬ, ਲੁਕਾਉ (ਖਾਲੀਆਂ, ਮਾਰਨੀਆਂ) ॥

ਲਿਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਪੈਣਾ, ਮਿਟੀ ਵਿਚ ਰੁਲਣਾ, ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ॥

ਲਿਟਰੇਚਰ, ਪੁ:—ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਭੰਡਾਰ, ਪੁਸਤਕਾਂ, ਕਿਤਾਬਾਂ ॥

ਲਿਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੰਮਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਲਿੱਡ } **ਲਿੱਡੂ** } ਸ:—'ਲਿੱਦ' ਵੇਖੋ।

ਲਿੱਤਰ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣਾ ਟੁੱਟਾ ਫੁੱਟਾ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਪੌਲਾ ਛਿੱਤਰ ॥

ਲਿਤਾੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਤਾੜਨਾ' ਵੇਖੋ।

ਲਿਥੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਬੜਨਾ, ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਥੜਣਾ ਪਿਥੜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਲਿਬੜ ਜਾਣਾ।

ਲਿਥੋਗ੍ਰਾਫ਼ੀ, ਸ:—ਪੱਥਰ ਦਾ ਛਾਪਾ।

ਲਿੱਦ } **ਲਿੱਦੂ** } ਸ:—ਘੋੜੇ ਹੱਥੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਲਾ ॥ ਵਿ:—ਕਮੀਨਾ ਪੁਣਾ।

ਲਿੱਦ ਕਰਨੀ } **ਲਿੱਦ ਕਰ ਦੇਣੀ** } ਕ੍ਰਿ:—ਡਰਾਕਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨੀ ॥

ਲਿਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਢਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ॥

ਲਿਪਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੰਬੜਨਾ, ਨਾਲ ਲਗ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਪਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਮੋੜਨਾ, ਨਾਲ ਲੁਆ ਦੇਣਾ

ਲਿਪੱਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਹਾ ਆਦਿਕ ਮਲਣਾ, ਪੋਚਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਲਿਪਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਿੱਪਣ' ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ

ਲਿਪਵਾਈ, ਸ: - ਲਿੱਪਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲਿੱਪੜੀ, ਸ:—ਪਗੜੀ (ਨਿੰਦਾ ਵਾਚਕ), ਆਦਰ, ਮਾਨ, ਪਤ ॥

ਲਿਪਾਉਣਾ } **ਲਿਪਾਈ** } 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਈ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿੱਫ, ਸ:—ਵਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਰੋਗ, ਤਿਲੀ ਦਾ ਵਧਾਉ।

ਲਿਫਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਚਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਬ, ਸ:—ਕੂਠਾ ਵੇਸ, ਕਿਦਿਆ, ਕਲੰਕ ॥

ਲਿੰਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਲਿੱਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿੱਬੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਲੱਗ ਜਾਣੀ, ਭਰ ਜਾਣਾ ॥

ਲਿਬੜਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਿੱਕੜ ਆਦਿਕ ਲਾ ਦੇਣਾ, ਭਰ ਦੇਣਾ ॥

ਲਿੱਬਾ, ਵਿ:—ਨਰਮ, ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਹਲਕੇ ਮੇਲ ਦਾ ਗੁੜ ਸ਼ੱਕਰ ॥

ਲਿੰਬਾਉਣਾ
ਲਿੰਬਾਈ } 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਈ' ਵੇਖੋ।

ਲਿਬਾੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿੱਪਣਾ, ਲਿਬੇੜਨਾ, ਭਰਨਾ ॥

ਲਿ ੜ, ਪੁ:—ਹੋਛਲਾ ਝੁੱਲੂ ॥

ਲਿਬੇੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਮਲ ਦੇਣੀ, ਭਰਨਾ, ਲਿਬੜਾਉਣਾ ॥

ਲਿੰਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਲਿਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } 'ਲਿੱਪਣਾ' 'ਲਿਪਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਲਿਮਿੰਟਡ, ਵਿ:—ਜਿਸ (ਕੰਪਨੀ) ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਵਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਹੋਵੇ ॥

ਲਿਲ੍ਹ
ਲਿੱਲ } ਸ:—ਕੱਚਾ ਬੇਰ ॥

ਲਿਲਬ ਲਿਲਬ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੋਭ ਵ ਲਸ ਵਾਰ ਚਲਾ ॥

ਲਿਲਾਰਣ, ਸ:
ਲਿਲਾਰੀ, ਪੁ: } 'ਲਲਾਰਨ' 'ਲਲਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲਿਵ, ਸ:—ਪ੍ਰੀਤ, ਮੁਹੱਬਤ, ਲਗਨ (ਲੱਗਣੀ ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲਿਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥

ਲਿਵਾ, ਪੁ:—ਪਰਦਾ, ਚਾਦਰ ॥

ਲਿਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਲੈਣਾ, ਬਰਜਾਈ ਤੋਂ ਨਗਦੀ ਦੀ ਥਾਂ ਪਸ਼ੂ ਲੈਣਾ ॥

ਲਿਵਾ ਲਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ॥

ਲਿਵ੍ਹੂ, ਸ:—'ਲਵ੍ਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੀਹ, ਸ:—ਪਹੀਏ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੀਕ, ਰੀਤ, ਫਿਰਵੀਂ ਪੀੜ ॥

ਵਿ:—ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਸੁੱਝੇ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਲੀਕ, ਸ:—ਲਕੀਰ, ਧਾਰੀ, ਲੰਮਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਝਰੀਟ, ਲੀਹ, ਰੀਤ, ਦੋਸ ॥

ਲੀਕ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਕੀਰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਕੇ ਅੱਖਰ ਹਟਾਣੀ ॥

ਲੀਕ ਲੱਗਣੀ ਜਾਂ ਲਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਲੰਕ ਲਗਣਾ ਜਾਂ ਲਾਉਣਾ ॥

ਲੀਕ ਲੀਕ ਚੱਲਣਾ
ਲੀਕੇ ਲੀਕੇ ਚੱਲਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪੁਰਾਣੀ ਰੀਤ ਮੂਜਬ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ॥

ਲੀਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸ਼ਕਲ ਖਿੱਚਣੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਕੱਢਣੇ ਹੋਣ, ਲੀਕ ਮਾਰ ਕੇ ਲੇਖਾ ਮਿਟਾਉਣਾ ।

ਲੀਕੜ, ਪੁ:-ਬਾਲ ਦਾ ਸਿਰ ਅੱਧਾ ਮੁੰਨਣਾ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਮਰ ਮਰ ਜਾਣ ਉਹ ਇਹ ਟੂਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ) ॥

ਲੀਖ, ਸ:—ਧੱਖ, ਜੂੰ ਦਾ ਅੰਡਾ ॥

ਲੀਖੜ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਲੀਖਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ ।

ਲੀਡਰ, ਪੁ:—ਆਗੂ, ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਮੂਨ ॥

ਲੀਂਢ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਔਖ, ਫਸਾਦ ॥

ਲੀਣੀ, ਵਿ:—ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਲੇ (ਵਾਲ) ।

ਲੀਣੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਉੱਨ ਵਿੱਚ ਦੀ ਮੈਲ ਅਤੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਵਾਲ ॥

ਲੀਨ, ਵਿ:—ਲਿੱਸਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਡੁੱਬਾ ਹੋਇਆ, ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ ।

ਲੀਰ, ਸ:—ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ, ਟਾਕੀ, ਟੱਲੀ ।

ਲੀਰ ਕਚੀਰ, ਸ:—ਪਾਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ, ਛੋਟੀ ਲੀਰ ॥

ਲੀਰਾਂ ਲੀਰਾਂ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਟ ਜਾਣਾ (ਕਪੜੇ ਦਾ), ਫੁੱਟ ਪੈ ਜਾਣਾ (ਟੱਬਰ ਵਿੱਚ)॥

ਲੀਰਾਂ ਵਗਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੱਪੜੇ ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਹੋਣੇ ॥

ਲੀਲ, ਪੁ:—'ਨੀਲ' ਵੇਖੋ, ਵਸਮਾ ॥

ਲੀਲਕ, ਸ:—ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰਤਨ ॥

ਲੀਲਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਰਚਨਾ, ਖੇਲ, ਅਚਰਜ ਦੇ ਕੰਮ, ਨਾਟਕ (ਰਾਮ ਲੀਲਾ) ॥
ਵਿ:—ਨੀਲਾ ॥

ਲੀਲਾ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ।

ਲੀੜਾ, ਪੁ:—ਕੱਪੜਾ, ਬਸਤ੍ਰ ॥

ਲੁਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਲੁਆਈ, ਸ:—ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਮਜੂਰੀ ॥

ਲੁਆਲਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋ, ਚਾਨਣ ॥

ਲੁਆੜ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਫੁੱਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥

ਲੁੱਸ ਲੁੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੈਮ ਅਤੇ ਗੁਦ ਗੁਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁਹਟੀਆ, ਪੁ: }
ਲੁਹੜੀ, ਸ: } 'ਲੋਹਟੀਆ' 'ਲੋਹੜੀ' 'ਲੋਹਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਲੁਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: }

ਲੁਹਾਂਗੀ, ਸ:—ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੋਕਿਆਂ ਵਾਲਾ ਡੰਡਾ ॥

ਲੁਹਾਟਕ, ਸ:—ਲੋਹੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਔਣ ਦਿਨ ॥

ਲੁਹਾਂਡਾ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ (ਰਿੰਨ੍ਹਣ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲਾ) ॥

ਲੁਹਾਣੀ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਪਠਾਣ ॥

ਲੁਹਾਰ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਜਾਤ ॥

ਲੁਹਾਰਨ, ਸ:—ਲੁਹਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ॥

ਲੁਹਾਰਾ, ਵਿ:—ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ।

ਲੁਹਾਰੀ, ਸ:—ਲੁਹਾਰਨ।
ਵਿ:—ਲੁਹਾਰਾਂ ਦਾ ॥

ਲੁਹੁਲ
ਲੁਹੁਲਾ } 'ਲੋਹਲ' 'ਲੋਹਲਾ' ਵੇਖੋ।

ਲੁਹੰਡਾ, ਪ:— 'ਲੁਹਾਂਡਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਹੂੜਾ, ਪੁ:—'ਲੋਹੜਾ' ਵੇਖੋ।

ਲੁਕ, ਪੁ:—ਓਟ, ਪਰਦਾ, ਛੁਪਾਓ, ਓਹਲਾ।

ਲੁਕਮਾਂ (ਵਾਂ), ਵਿ:—ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥

ਲੁਕ ਮੀਚੀ (ਟੀ)
ਲੁਕਣ ਮੀਚੀ (ਟੀ) } ਸ:—ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਣਾ ਲਭਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੁਕਦੇ ਹਨ ॥

ਲੁੱਕ, ਪੁ:—ਕਾਲਾ ਰੋਗਨ, ਓਟ, ਪਰਦਾ, ਓਹਲਾ ॥

ਲੁਕੰਜਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਖਿਆਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਨਹੀਂ ॥

ਲੁਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿਪਣਾ, ਓਹਲੇ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਨ ਦਿੱਸਣਾ ॥

ਲੁਕਮਾ (ਮਾਂ) ਪੁ:—ਗਰਾਹ, ਨਿਵਾਲਾ ॥

ਲੁਕਮਾਨ, ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਕੀਮ, ਸਿਆਣਾ ॥

ਲੁੱਗਾ, ਵਿ:—ਲੁੰਡਾ, ਖਰਾ, ਛੁਟਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੁਕਾਉ, ਪ:—ਛੁਪਾਉ, ਪਰਦਾ, ਓਹਲਾ।

ਲੁਕਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛੁਪਾਉਣਾ, ਗੁੱਝਾ ਰੱਖਣਾ, ਕੱਜਣਾ।

ਲੁਕਾਈ, ਸ:—ਲੋਕ, ਆਮ, ਆਦਮੀ, ਸਭ ਮਨੁੱਖ।

ਲੁਕਾਟ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖਟ ਮਿੱਠਾ ਫਲ ॥

ਲੁੰਗ, ਸ:—ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਬਰੀਕ ਪੱਤ੍ਰ।

ਲੁੱਗ ਲੁੱਗ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਲੈਮ ਅਤੇ ਗੁਦ ਗੁਦਾ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁੰਗੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਾਰੀ ਦਾਰ ਜਾਂ ਚਾਰਖਾਨਾ ਕੱਪੜਾ ॥

ਲੁੱਚ, ਪੁ:—'ਲੁਚਾ' ਵੇਖੋ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ॥

ਲੁੱਚ ਡੈਰ
ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ
ਲੁੱਚ ਵਾਈਂ } ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਲੁੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ।

ਲੁੱਚ ਲੁੱਚ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਰਮ ਅਤੇ ਲਚਕ-ਦਾਰ ਹੋਣਾ ॥

ਲੁਚਊ, ਪ:—ਲੁੱਚ ਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਰਾਰਤ ॥

ਲੁੱਚਣੀ, ਸ:—ਬਦਮਾਸ਼ ਔਰਤ, ਕੁਕਰਮਣ, ਮੰਦੀ ।।

ਲੁੱਚਾ, ਵਿ:, ਪੁ:—ਬਦਮਾਸ਼, ਗੁੰਡਾ, ਫੈਲਦਾਰ, ਸ਼ਰਾਰਤੀ ।।

ਲੁੱਚੀ, ਸ:—ਲੁੱਚਣੀ, ਮੈਦੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਤਲੀ ਹੋਈ ਰੋਟੀ ।।

ਲੁੰਜ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ, ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ ।

ਲੁੰਜਾ (ਜੀ), ਵਿ:—ਲੂਲ੍ਹਾ (ਲ੍ਹੀ), ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਤ ਜਾਂ ਬਾਂਹ ਮਾਰੀ ਜਾਏ ।।

ਲੁੱਟ, ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਡਾਕਾ, ਧਾੜਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਹ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ, ਬੇਈਮਾਨੀ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ ।।

ਵਿ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ (ਜਿਹਾ ਕਿ 'ਮੁਨਸ਼ੀ ਲੁੱਟ') ।।

ਲੁੱਟ ਹੋਣੀ, ਲੁੱਟ ਪੈਣੀ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ, ਧਾੜਾ ਪੈਣਾ ।।

ਲੁੱਟ ਕਰਨੀ (ਮਚਾਉਣੀ), ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ, ਧਾੜਾ ਮਾਰਨਾ ।।

ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ, ਪੁ:—ਲੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਲ ।।

ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾਲ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ।

ਲੁੱਟ ਮਾਰ, ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਤੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ।
ਪੁ:—ਲੁਟੇਰਾ ।।

ਲੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਲ ਖੋਹਣਾ, ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ, ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ (ਮੌਜਾਂ ਲੁੱਟਣਾ) ।।

ਲੁੱਟਣਾ ਪੁੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੁੱਟਣਾ ਅਤੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ।।

ਲੁਟਵੱਯਾ, ਪੁ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ।।

ਲੁਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਖੁਹਾਉਣਾ, ਮਰਾਉਣਾ ।।

ਲੁਟਵਾਈ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਲੁੱਟੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ (ਖਾਲਸਾ) ।

ਲੁਟਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਲੁੱਟਣ ਦੇਣਾ, ਮਾਲ ਉਡਾਉਣਾ, ਮੌਜਣਾ ।।

ਲੁਟਾਈ, ਸ:—'ਲੁਟਵਾਈ' ਵੇਖੋ ।।

ਲੁੱਟੂ, ਲੁਟੇਰਾ (ਰੂ) } ਪੁ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਧਾੜਵੀ ਡਾਕੂ ।।

ਲੁਟੇਰਣ, ਲੁਟੇਰੀ } ਸ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੀ, ਲੁਟੇਰੇ ਦੀ ਜ਼ਨਾਨੀ ।।

ਲੁੰਡ, ਪੁ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ, ਬੇ ਅਸੂਲਾ ਮਨੁੱਖ ।

ਲੁੰਡਾ (ਡੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਛ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੱਤੇ ਟਹਿਣੀਆਂ ਬਿਨਾਂ, ਛੜਾ ।।

ਲੁਡਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਝੁਟਾਉਣਾ, ਹਿਲਾਉਣਾ ।।

ਲੁੱਡੀ, ਲੁੱਡੀ } ਸ: ਰੌਲਾ, ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ (ਪਾਉਣੀ) ।।

ਲੁਤਫ਼, ਪੁ:—ਸੁਆਦ, ਰਸ, ਅਨੰਦ ।

ਲੁਤਰ ਲੁਤਰ, ਸ:—ਬਕਵਾਸ, ਰੌਲਾ (ਕਰਨੀ ਲਾਉਣੀ) ।।

ਲੁਣਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨਾਜ ਆਦਿਕ ਕੱਟਣਾ, ਵਾਢੀ ਕਰਨੀ ॥

ਲੁਤਰ, ਪੁ: / **ਲੁਤਰੀ,** ਸ: } ਵਿ:—ਨਕਾਰਾ (ਰੀ), ਜਿਸ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ, ਬਕ ਬਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਬੁੱਧੂ ॥

ਲੁੱਧਰ, ਪੁ:—ਮਛੀਆਂ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ॥

ਲੁੱਧਰੀ, ਸ:—ਵੇਲਣੇ ਜਾਂ ਘਿਉ ਉੱਤੇ ਬੇਲਣ ਵਾਲੀ ਰੋਟੀ ॥

ਲੁਬਾਣਾ, ਪੁ:—'ਲਬਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੁਭਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਭੁਲਾਉਣਾ, ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਮੋਹਣਾ, ਲੋਭ ਦੇਣਾ ॥

ਲੁਲਕੀ / ਲੁਰਕੀ } ਸ:—ਕੰਨ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਗੋਲੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਲੂਕੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ॥

ਲੂ, ਸ:—ਤੱਤੀ ਵਾਉ, ਲੋ ।

ਲੂੰ, ਪੁ:—ਪਿੰਡੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਵਾਲ, ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਗਊ ਦੇ ਵਾਲ ॥

ਲੂੰ ਕੰਡੇ ਹੋਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡਰ ਕਰਕੇ ਲੂੰ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ।

ਲੂਈਂ, ਸ:—'ਲੂੰ' ਵੇਖੋ, ਨਾਲੇ 'ਰੂਆਂ' ॥

ਲੂਸ, ਸ:—ਲਾਸ, ਸੜਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥

ਲੂਮੜੀਆਂ, ਸ: (ਬਹੁ:), ਲੂਸਾਂ, ਸੂਮ ਪੁਣਾ। ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ।

ਲੂਂ, ਵਿ:—ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ।

ਲੂਹ ਸਿੱਟਣਾ (ਦੇਣਾ), ਕ੍ਰਿ:—'ਲੂਹਣਾ' ਵੇਖੋ।

ਲੂਹਣ, ਸ:—ਜਲਨ, ਸਾੜਾ, ਰੋਗ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਲੂਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਾੜਨਾ, ਝੁਲਸਣਾ, ਗੁੱਸਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ।

ਲੂਹਰੀ, ਸ:—ਨੀਵੀਂ ਉੱਡਣੀ ਪੰਛ ॥

ਲੂਹਰੀਆਂ, ਸ:-(ਬਹੁ:), ਤੜਫਣੀ, ਬੇ ਚੈਨੀ ਤਰਲੇ (ਲੈਣਾ) ॥

ਲੂਹਲਾ (ਲੀ), ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਣ

ਲੂਹਲਾਂ; ਸ:—(ਬਹੁ:), ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਲਕਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੂਕਾ, ਪੁ: ਘਾਹ ਦੇ ਮੁੱਠੇ ਦਾ ਮੁਆਕਾ ॥

ਲੂਟੋ ਲੂਟ, ਸ:—ਲੁੱਟ, ਅਨਿਆਉਂ, ਜ਼ੁਲਮ। ਵਿ:—ਲੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ।

ਲੂਠਾ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਜੋ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਸੜੇ, ਖਿਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੂਣ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਸਾਲਾ, ਨਿਮਕ, ਲੌਣ ॥

ਲੂਣ ਹਰਾਮ, ਵਿ:—ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਜਾਣੇ, ਬੇਈਮਾਨ ॥

ਲੂਣਹਰਾਮੀ, ਪੁ:—ਲੂਣ ਹਰਾਮ ।
ਸ:—ਬੇ ਈਮਾਨੀ ।

ਲੂਣ ਤੇਲ, ਪੁ:—ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਜੀਉਣ ਵਾਸਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਹਨ ।

ਲੂਣ ਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ।

ਲੂਣ ਦਾ ਖਾਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖਾਣ ਵਿਚੋਂ ਲੂਣ ਨਿਕਲੇ ।

ਲੂਣ ਦੀ ਮਾਰ ਹੋਣੀ (ਵਗਣੀ), ਕ੍ਰਿ:—ਲੂਣ ਹਰਾਮ ਹੋਣ ਦਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲਣਾ ।

ਲੂਣ ਮਿਰਚ ਲਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸੁਆਦੂ ਬਣਾਉਣਾ, ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਭੜਕਾਉਣਾ ॥

ਲੂਣੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੂਣ ਹੋਵੇ, ਸਲੂਣਾ (ਣੀ) ॥

ਲੂਤ, ਸ:—ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਧਾਕੇ ਦਾ ਰੋਗ ।

ਲੂਤੀ, ਸ:—ਨਿੰਦਿਆ, ਚੁਗਲੀ, ਬੁਰਿਆਈ (ਲਾਉਣੀ) ॥

ਲੂੰਧਲੇ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:)—ਬਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਿੰਡੇ ਦਾ ਰੋਗ ॥

ਲੂੰਬੜ, ਪੁ: }
ਲੂੰਬੜੀ, ਸ: } ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੰਗਲੀ ਜਨੌਰ ॥

ਲੂੰਆਂ, ਪੁ:—ਛੰਨਾ ਦਾ ਨੱਠ, ਮਖੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲੂੰਬੀ, ਸ:—ਭੱਠੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਸੇਕ ।

ਲੂਲ੍ਹਾ, ਪੁ: }
ਲੂਲ੍ਹੀ, ਸ: } 'ਲੂਹਲ (ਲੀ)' ਵੇਖੋ ॥

ਲੇ }
ਲੇਉ } ਪੁ:—ਕਧ ਦੀ ਲਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੁੱਕੀ ਲੇਪਾਂ, ਹੱਟੀ ਹੋਈ ਬਾ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਹੋਣਾਂ ਲੇਂਬੀ, ਫਿੱਲ੍ਹੂ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਨੀਵੀਂ ਕੱਚੀ ਕੰਧ

ਲੇਉਟੀ, ਸ:—ਗਊ ਭੇਡ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥਣ ।

ਲੇਉਣੀ, ਸ:—ਸੂਆਂ ਮੱਖੀਆਂ ਆਦਿਕ ਦਾ ਵੇਰ ।

ਲੇਉੜ, ਪੁ:—'ਲੇ' ਵੇਖੋ ।

ਲੇਸ, ਸ:—ਚਿਪਚਿਪਾਟ, ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੀ ਗਿੱਲੀ ਚੀਜ਼, ਲੇਂਵੀ

ਲੇਸਦਾਰ, ਵਿ:—ਲੇਸ ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜੋ ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰੇ ॥

ਲੇਹ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਕੰਢਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ।

ਲੇਹਲੜੀਆਂ, ਸ:, (ਬਹੁ:)—ਮਿਨਤਾਂ, ਤਰਲੇ, ਨਖਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮੰਗਣਾ (ਕੱਢਣੀਆਂ) ॥

ਲੇਹਾ, ਪੁ:—ਉੱਨ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ ॥

ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ, ਪੁ: }
ਲੇਣੀ ਦੇਣੀ, ਸ: } ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਪਾਰ, ਸਾਕ ।

ਲੇਖ, ਪੁ:—ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰਾਲਬਧ, ਲਿਖਤ, ਭਾਗ ॥

ਲੇਖ ਸੜ ਜਾਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਲੇਖ ਹੋਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ॥

ਲੇਖ ਖੁੱਲ੍ਹਣੇ
ਲੇਖ ਜਾਗਣੇ } ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਹੋ ਜਾਣੀ

ਲੇਖ ਲਗਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਪੈਣਾ ॥

ਲੇਖ ਧਾਰਣ, ਸ:
ਲੇਖ ਧਾਰੀ, ਪੁ: } ਵਿ:—ਜੋ ਚੰਗਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ॥

ਲੇਖ ਧਾਰੀ, ਵਿ:—ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖ ਜਾਂ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ॥

ਲੇਖ ਫੁੱਟ ਜਾਣੇ (ਫੁੱਟਣੇ), ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸਮਤ ਬੁਰੀ ਹੋਣੀ ॥

ਲੇਖ ਵਾਲਾ
ਲੇਖਾਂ ਵਾਲਾ } ਵਿ:-ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ ਹੋਣ, ਸੁਖੀ ॥

ਲੇਖਕ, ਪੁ:—ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਲਿਖਾਰੀ ॥

ਲੇਖਣ
ਲੇਖਣੀ } ਸ:—ਲਿਖਣ, ਕਲਮ ॥

ਲੇਖਾ
ਲੇੱਖਾ } ਪੁ:—ਹਿਸਾਬ, ਗਿਣਤੀ, ਲੈਣ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਰਵਾ, ਨਾਵਾਂ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)।

ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ, ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਣਾ, ਮਾਰੇ ਪੈਣਾ ॥

ਲੇਖਾ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈਣ ਦੇਣ ਦੀ ਸਾਂਝ ਪਾਉਣੀ ॥

ਲੇਖੇ ਧਾਰੀ
ਲੇਖੇ ਬਾਜ } ਪੁ:—ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਕਰ ਸਕੇ ।

ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਪੁ:—ਲੇਖ, ਭਾਗ, ਪਰਾ-ਲਬਧ ।

ਲੇਂਝ, ਸ:—ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਬੜਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਕੀੜਾ ਆਦਿਕ), ਨਿੰਦਾ, ਐਬ, ਵਿਘਨ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਲੇਂਝ ਕਰੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ॥

ਲੇਟ, ਸ:—ਰਾਬ ਦੇ ਕੜਾਹੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਖਰਾਬ ਸ਼ੀਰ ॥

ਵਿ:—ਜੋ ਅਵੇਰ ਕਰਕੇ ਆਵੇ (ਰੇਲ ਆਦਿਕ) ॥

ਲੇਟ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੇਟਣਾ, ਪੈਰੀਂ ਪੈਣਾ, ਆਜਜ਼ੀ ਕਰਨਾ, ਪਤਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ (ਗੁੜ ਆਦਿਕ)॥

ਲੇਟ ਪੇਟ, ਸ: -ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਨਖਰਾ ॥

ਵਿ: ਅਧੀਨ, ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ॥

ਲੇਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲੰਮੇ ਪੈਣਾ, ਸਿੱਧੇ ਹੋ ਕੇ ਪੈ ਜਾਣਾ, ਲਿਟਣਾ

ਲੇਟੀ, ਸ:—'ਲੇਵੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੇਟੀ ਪੇਟੀ, ਸ:-ਖੁਸ਼ਾਮਦ, ਨਖਰਾ, ਅਧੀਨਗੀ ॥

ਲੇਡਣਾ
ਲੇਡਾ } ਪੁ:—ਘੋੜੇ ਜਾਂ ਊਠ ਦੀ ਲਿੱਦ ਦਾ ਗੋਲਾ ॥

ਲੇਡਾ ਫੁੱਲ ਜਾਣਾ
ਲੇੱਡਾ ਫੁੱਲਣਾ, } ਕ੍ਰਿ:-ਘੁਮੰਡ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਲੇਡੀ, ਸ:—ਸ਼ਰੀਫ ਔਰਤ, ਬੀਬੀ, ਮੇਮ, ਸਰ-ਦਾਰਨੀ ।

ਲੇਥੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਲਿਥੜਨਾ ਜਾਂ ਲਿਬੇੜਨਾ, ਭਰਨਾ ॥

ਲੇਖੜ ਪੇਖੜ, ਵਿ:—ਭੈੜੀ ਤਰਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੇਧੜਾ
ਲੇਂਧੜਾ } ਪੁ:—ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਮੋਟਾ ਘਾਹ ॥

ਲੇਪ, ਪੁ:-ਲੇਪੀ, ਮਲ੍ਹਮ, ਜ਼ਖ਼ਮ ਉੱਤੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗਿੱਲੀ ਦੁਆ (ਕਰਨਾ)।

ਲੇਪਣ, ਪੁ:—ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਪੋਚਾ, ਲੇਪਾ।

ਲੇਪੀ, ਸ:—'ਲੇਂਬੀ' ਵੇਖੋ।

ਲੇਫ, ਪੁ: ਉੱਪਰ ਪਾਕੇ ਸੌਣ ਵਾਲਾ ਰੂੰ ਦਾਰ ਕੱਪੜਾ, ਰਜਾਈ ॥

ਲੇਵੜਾ, ਪੁ:—ਪਤਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਂ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਲੇਫ ॥

ਲੇਬਲ, ਪੁ:—ਚਿਟ ਦਾ ਪਰਚੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਾਉਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ॥

ਲੇਂਬੀ, ਸ:—ਮਿੱਟੀ ਗੋਹੇ ਆਦਿਕ ਦਾ ਮਲਣਾ, ਪਲਸਤਰ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਲੇਰ, ਸ:—ਅਚਾਨਚੱਕ ਮੂੰ ਚੀਕ ਨਿਕਲ (ਲੇਰਾ)।

ਲੇਰੀ, ਸ:—ਲਗਾਤਾਰ ਚੀਕ ਚਿਹਾੜਾ ॥

ਲੇਲਾ, ਪੁ:
ਲੇਲੀ, ਸ: } ਭੇਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ॥

ਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਗਊ ਭੇਡ ਆਦਿਕ ਦਾ ਥਣ ॥

ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ, ਸ:—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ, ਵਰਤਣ ॥

ਲੇਵੀ, ਸ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਆਟਾ ਘੋਲ ਕੇ ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ, ਕਾਗਤ ਆਦਿਕ ਜੋੜਨ ਲਈ ॥

ਲੈ, ਸ:—ਚਾਹ, ਮਨਸਾ, ਦਲੀਲ, ਪੱਕੀ ਧਾਰਨ, ਸੁਰ, ਤਾਨ।
ਵਿ:—ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਿਲਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਲੈ ਉੱਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਣਾ ॥

ਲੈ ਉੱਡਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਰਕੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਤਾਂਹ ਵੇਲਣਾ (ਬਰੂਤ ਆਦਿਕ), ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਕਿਤੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਜਾਂ ਜਾ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ ॥

ਲੈ ਚੱਲਣਾ
ਲੈ ਜਾਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਤੁਰਨਾ ॥

ਲੈ ਛੱਡਣਾ
ਲੈ ਰੱਖਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ, ਪਰੇ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਡੁੱਬਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੂਏ ਨੂੰ ਭੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ॥

ਲੈ ਦੇ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ: ਵਿ:—ਬਹੁਤ ਔਖੇ ਹੋਕੇ, ਸਭ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਕੇ ॥

ਲੈ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕੋਈ ਸ਼ੈ) ਲੈਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ॥

ਲੈ ਪਾਲਕ, ਪੁ:—ਦੂਜੇ ਦਾ ਬਾਲਕ ਲੈਕੇ ਪਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਲੈ ਪਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਦੂਏ ਦੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣਾ ॥

ਲੈ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੇਟਣਾ ॥

ਲੈ ਬੈਠਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਾੜੀ ਚੀਜ਼ ਲਣੀ ਜੋ ਮੁੜ ਨਾ ਸੱਕੇ, ਲੰਮਾ ਚੌੜਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ, 'ਲੈ ਡੁੱਬਣਾ' ਭੀ ਵੇਖ।

ਲੈ ਭੱਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਨੱਸ ਜਾਣਾ ਖੋਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈ ਭੱਜੂ, ਵਿ:—ਜੋ ਖਿਣ ਪਤ੍ਯਾਇਆ, ਖਿਸਕ ਜਾਵੇ।

ਲੈ ਮਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁਰ ਸਿੱਟਣਾ ॥

ਲੈ ਰਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਰੱਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ ॥

ਲੈ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਓੜਕ ਆਪਣਾ ਘਲਾ ਲੈਣਾ, ਮੋੜ ਲੈਣਾ ॥

ਲੈਸ, ਪੁ:—ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਗੋਲ ਨੋਕ ਜਾਂ ਚੌੜੀ ਨੋਕ ਵਾਲਾ ਤੀਰ।
ਸ: —ਚਿੱਲੇ ਦੀ ਛੁਰੀ।
ਵਿ:—ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ

ਲੈਸੰਸ, ਪੁ:—'ਲਸੰਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਲੈਂਹਦਾ, ਵਿ:
'ਲਹਿਣਾ' 'ਲਹਿੰਦਾ' ਵੇਖੋ।

ਲੈਕ, ਵਿ:—'ਲਾਇਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੈਂਕ, ਪੁ:—ਢੇਰ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ (ਰੀ) ॥

ਲੈਕਚਰ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ) ॥

ਲੈਕਚਰਾਰ, ਪੁ:—ਜੋ ਲੈਕਚਰ ਦੇਵੇ ॥

ਲੈਂਕੜਾ, ਪੁ:—ਦੇਵੀ ਦਾ ਅਗਵਾਨੀ, ਕੁਆਰਾ ਮੁੰਡਾ।

ਲੈਕੀ, ਸ:—'ਲਾਇਕੀ' ਵੇਖੋ।

ਲੈਚਕਰ, ਪੁ:—'ਲੈਕਚਰ' ਵੇਖੋ।

ਲੈਟਰ ਬਕਸ, ਪੁ:—ਚਿੱਠੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੂਕ

ਲੈਣ, ਸ:—ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ, ਛਾਉਣੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਰੇਲ ਦੀ ਸੜਕ ॥

ਲੈਣ ਕਲੀਅਰ, ਪੁ:—ਰੇਲ ਦੀ ਲੈਨ ਸਾਫ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ (ਹੋਣਾ, ਮਿਲਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ) ॥

ਲੈਣ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲਿਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣਾ ॥

ਲੈਣ ਦੇਣ, ਪੁ:—ਵਣਜ, ਵਿਹਾਰ, ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੱਭਣਾ, ਪਾਉਣਾ, ਖਰੀਦਣਾ, ਉਧਾਰ ਚੁੱਕਣਾ, ਜਿੱਤਣਾ, ਘੇਰਨਾ, ਸਿੱਖਣਾ, ਪਕੜਨਾ, ਮਾਰਨਾ (ਜਾਨ ਲੈਣਾ), ਪੂੰਜਣਾ, ਪੀਣਾ, ਸਜ਼ ਕੱਢਣਾ, ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਵਾਲ ਲਾਹੁਣੇ (ਬਗਲਾਂ ਲੈਣੀਆਂ), ਝਾੜ ਪਾਉਣਾ, ਮੂੰਹੋਂ ਆਖਣਾ (ਨਾਉਂ), ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥

ਖਾ ਲੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਲੈ ਕੇ ਵਰਤ ਲੈਣਾ, ਢੁੱਕਣਾ, ਬਹੁਤ ਝਿੜਕਣਾ ॥

ਨਾ ਲੈਣਾ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੁਝ ਸਾਂਝ ਨਾ ਰੱਖਣੀ ।

ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ, ਪੁ:—ਵਰਤਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਾਂਝ, ਮੇਲ ਗੇਲ ॥

ਲੈਂਧਾ, ਪ:, ਵਿ:—'ਲਹਿੰਦਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲੈਮੋਨੇਡ, ਪ:—'ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ' ਵੇਖੋ ।

ਲੋ, ਸ:—ਚਾਨਣ, ਪਹਿ, ਨਜ਼ਰ, ਤੱਤੀ ਵਾਉ, ਲਿਹਾਜ਼ ॥

ਲੋਇਣ, ਪੁ:, ਸ: -ਅੱਖ, ਚਾਨਣ, ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨੀਝ, ਨਜ਼ਰ ॥

ਲੋਈ, ਸ:—ਮੋਟੀ ਉੱਨ ਦੀ ਚਾਦਰ, ਲੋ, ਵਟਣਾ, ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ ॥

ਲੋਈ ਫਟੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਦੋਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋ ਹੋਵੇ, ਪਹਿ ਫਟੇ॥

ਲੋਈ ਲਾਹੁਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਲੋਈਆ, ਪੁ:—ਗੁੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਟੇ ਦਾ ਪੇੜਾ ॥

ਲੋਹ, ਸ:—ਵੱਡਾ ਤਵਾ ।

ਲੋਹ ਚੂਣ (ਚੂਰ), ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦਾ ਚੂਰਾ ।

ਲੋਹ ਲੰਗਰ, ਪੁ:—ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਰਸੋਈ, ਸਦਾ ਵਰਤ ।

ਲੋਹਚ, ਵਿ:—ਲੋਹੇ ਦਾ (ਵੇਲਣਾ ਆਦਿਕ) ।

ਲੋਹਟੀਆਂ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿ:—ਲੋਹੇ ਦਾ (ਵੇਲਣਾ ਆਦਿਕ) ॥

ਲੋਹਬਾਣ, ਪੁ:—ਲੋਹੇ ਦੇ ਛੱਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲਾਠੀ, ਇੱਕ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੀਜ਼ ॥

ਲੋਹਲ
ਲੋਹੁਲ } ਪੁ:—ਬਲਦ ਦੇ ਢਿੱਡ ਦਾ ਢਿੱਡਲਾ (ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ।

ਲੋਹਲਾ
ਲੋਹੁਲਾ } ਵਿ: ਲੋਹਲ ਵਾਲਾ (ਬਲਦ) ॥

ਲੋਹੜ, ਪੁ:—ਕਹਿਰ, ਜ਼ੁਲਮ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ (ਮਾਰਨਾ) ॥

ਲੋਹੜਾ
ਲੋਹੁੜਾ } ਪੁ: -ਜ਼ੁਲਮ, ਸਖ਼ਤੀ, ਕ੍ਰੋਧ(ਪੈ ਜਾਣਾ, ਮਾਰਨਾ) ॥

ਲੋਹੜੀ, ਸ:—ਪੋਹ ਦੀ ਮਸਾਂਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਰ ਹੈ ॥

ਲੋਹਾ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਧਾਤ ।
ਸ:—ਲਾਲ ਲੋਹਾ, ਕਰੜਾ, ਤਕੜਾ ॥

ਲੋਹਾ ਲਾਖਾ, ਵਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਯਾ ਹੋਯਾ, ਲੋਲੀ ਦੀ ਭਹਿ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧੇ ਰੰਗ ਦਾ ...ਗਲਾ

ਲੋਹਾਰ, ਪੁ:—'ਲਹਾਰ' ਵੇਖੋ

ਲੋਹੀ, ਸ:—ਲੋਹੜੀ ।
ਵਿ:—ਲਾਲੀ ਦੀ ਭਹਿ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧੇ ਰੰਗ ਦੀ ॥

ਲੋਹੀ ਫਟੀ, ਸ:—ਪਹਿ ਫਟਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ॥

ਲੋਹੂ, ਪੁ:—'ਲਹੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋਕ, ਪੁ:—ਦੁਨੀਆ, ਜਹਾਨ, ਮਨੁੱਖ, ਦੇਸ, ਪਿੰਡ ॥

ਲੋਕ ਲਾਜ, ਸ:—ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ॥

ਲੋਕਾਂ ਚਾਰ (ਰੀ)
ਲੋਕਾਂ ਚਾਰ (ਰੀ) } ਸ:—ਜਗਤ ਦੀ ਰੀਤ । ਕ੍ਰਿ: ਵਿ: ਦਿਖਾਵੇ ਲਈ ਕਰਨਾ

ਲੋਕਲ, ਵਿ:—ਉੱਸੇ ਥਾਂ ਦਾ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਅਲਾਕੇ ਦਾ ।

ਲੋਕਾਈ, ਸ:—ਲੋਕ, ਸੰਸਾਰ, ਆਮ ਆਦਮੀ ॥

ਲੋਕਾਟ, ਪੁ:—ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਲ

ਲੋੱਕੀ, ਪੁ:, (ਬਹੁ:) ਲੋਕ, ਮਨੁੱਖ, ਜਗਤ ।

ਲੋਗ, ਪੁ:—ਲੋਕ, ਮਨੁੱਖ, ਟੱਬਰ, ਰਈਅਤ ।

ਲੋਗੜ
ਲੋਗੜ } ਪੁ:—ਪੁਰਾਣੀ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਰੂੰ, ਲੇਫ ਤੁਲਾਈ ਦੀ ਰੂੰ ।

ਲੋਚ (ਚਾ), ਸ:—ਚਾਹ, ਮਰਜ਼ੀ, ਅਭਲਾਖਾ ।

ਲੋਚਣ, ਪੁ:—ਅੱਖ, ਨੇਤ੍ਰ, ਨੈਣ ।

ਲੋਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਚਾਹੁਣਾ, ਲਾਲਸਾ ਕਰਨੀ ॥

ਲੋਟ, ਪੁ: ਸ:—ਨਗਦੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਪਾਸਾ, ਪੈਸਾ, ਸੁਭਾਉ, ਦਲੀਲ, ਰੁਲਣਾ, ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਨਟ ।

ਲੋਟ ਪੋਟ
ਲੋਟਣ ਪੋਟਣ } ਸ:-ਵਿ:—ਡਿਗਾ ਪਿਆ, ਬੇ ਸੁਰਤ, ਜੋ ਤੜਫੇ, ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਕੁੱਠਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਜਾਨ ਲੋਕ ਮਰ ਜਾਏ (ਜੋ ਜਾਣਾ), ਛਾਪਣ ਵਿੱਚ ਕਾਗਤ ਦਾ ਮੁੜਨਾ (ਕਰਨਾ) ॥

ਲੋਟਕਾ, ਪੁ:—ਮਿਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੰਜ ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਆਵੇ, ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ॥

ਲੋਟਕੀ, ਸ: ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਗੜਵੀ ॥

ਲੋਟਣ, ਵਿ:—ਭੌਂ, ਚੱਕਰ, ਉਲਟ ਬਾਜ਼ੀ, ਇਕ ਤਰਾਂ ਦਾ ਕਬੂਤਰ ।

ਲੋਟਣ ਪੋਟਣ, ਵਿ:—'ਲੋਟ ਪੋਟ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੋਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਚੱਕਰ ਖਾਣਾ, ਉਲਟਣਾ ਪੁਲਟਣਾ, ਰਿੜ੍ਹਨਾ ॥
ਪੁ:—ਲੋਟਣ ॥

ਲੋਟੜੀ, ਸ:—ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਗੜਵੀ ॥

ਲੋੱਟਾ, ਪੁ:—ਟੂੱਟੀ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਧਾਤ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਜੋ ਲਾਗ ਵਿਆਹ ਮਗਰੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਪਿਰੋਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ।

ਲੋਟੀ
ਲੋੱਟੀ } ਸ:—ਲੁੱਟ, ਧਾੜਾ, ਡਾਕਾ (ਪੈਣੀ) ॥

ਲੋਟੂ, ਪੁ:—ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ, ਲੁਟੇਰਾ ॥

ਲੋਥ, ਸ:—ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਦੇਹ ॥

ਲੋਥੜਾ, ਪੁ:—ਮਾਸ ਦਾ ਟੁਕੜਾ, ਸੋਜ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਦਾ ਫੁਲਾਉ ॥

ਲੋਦਰ
ਲੋਧ } ਪੁ:—ਇਕ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਰੁੱਖ ।

ਲੋਦਾ, ਪੁ:—ਸੀਤਲਾ ਆਦਿਕ ਰੋਗ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਪਿੰਡੇ ਉੱਤੇ ਪੱਛ ਲਾਕੇ ਉਸ ਰੋਗ ਦਾ ਮਸਾਲਾ ਅੰਦਰ ਪੁਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ (ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ) ॥

ਲੋਦੀ / **ਲੋਧੀ** } ਪੁਃ—ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਤ ॥

ਲੋਧਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨਾ ॥

ਲੋਬਾਣ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਗੂੰਦ ਜੋ ਧੁਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਲੋਭ, ਪੁਃ—ਲੈਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਲਾਲਚ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਲਾਲਸਾ ॥

ਲੋਭਣ, ਸਃ / **ਲੋਭੀ,** ਪੁਃ } ਜੋ ਲੋਭ ਕਰੇ ॥

ਲੋਰ, ਸਃ—ਵਲੌਲ, ਮਨ ਦੀ ਮੌਜ, ਖਿਆਲ ॥

ਲੋਰੀ, ਸਃ—ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਉਣ ਜਾਂ ਸੁਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਗੀਤ ॥

ਲੋਲਕਾ, ਪੁਃ—ਕੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੋੜ, ਸਃ—ਜ਼ਰੂਰਤ, ਚਾਹ, ਮੁਥਾਜੀ (ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ) ॥

ਲੋੜ੍ਹਾ, ਪੁਃ 'ਲੌਹੜਾ' ਵੇਖੋ ।

ਲੋੜਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚਾਹੁਣਾ, ਮੰਗਣਾ, ਭਾਲਣਾ ।

ਲੋੜੀਏ, ਕ੍ਰਿਃ—ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਲੌ, ਪੁਃ—ਇੱਕੋ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਫ਼ਸਲ ਦੀ ਕਟਾਈ, ਪੀੜ੍ਹੀ, ਨਸਲ, ਉਮਰਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਤ ।

ਲੌਸ / **ਲੌਂਸ** } ਸਃ 'ਪੱਲੇ ਦੀ ਡੋਰ' ।
ਪੁਃ—ਸਫ਼ਰ ਖਰਚ, ਤਲਬ ਤੋਂ ਅਲਗ ਜੋ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ॥

ਲੌਹਕਾ / **ਲੌਹੜਾ** } ਵਿਃ—'ਲਹੁਕਾ' ਲਹੁੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੌਂਕੜਾ / **ਲੌਂਕੜਾ ਖੀਰ** } ਪੁਃ—'ਲੋਂਕੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਲੌਕੀ, ਸਃ—ਲੰਮਾ ਕੱਦੂ, ਘੀਆ ।

ਲੌਖਾ, ਸਃ—ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੱਦੂ ।

ਲੌਂਗ, ਪੁਃ—ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਰਮ ਮਸਾਲਾ, ਨੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਲੌਂਠ, ਪੁਃ—ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ, ਲੰਮਾ ਮਨੁੱਖ ॥

ਲੌਂਡਾ / **ਲੌਂਡਾ** } ਪੁਃ—ਮੁੰਡਾ, ਲੜਕਾ, ਨੌਕਰ, ਮਰਦ ॥

ਲੌਂਡੀ / **ਲੌਂਡੀ** } ਸਃ—ਕੁੜੀ, ਲੜਕੀ, ਟਹਿਲਣ, ਗੋਲੀ।

ਲੌਢਾ (ਢੀ), ਵਿਃ—'ਲਹੁੜਾ' ਵੇਖੋ

ਲੌਣ, ਪੁਃ—ਸਲੂਣਾ, ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਤਰਕਾਰੀ, ਵੱਢੇ ਹੋਏ ਫ਼ਸਲ, ਘੱਗਰੀ ਦੀ ਕੰਨੀ, ਸੁੱਥਣ ਦੀ ਲਾਲ ਲੀਹ ॥
ਅਵਃ—ਨੇੜੇ, ਲਾਗੇ, ਛੱਤਰ ਛੁਹਿਆ ॥

ਲੌਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਹੁਤ ਬੋਲਣਾ, ਬਕਣਾ, ਕਾਂ ਕਾਂ ਕਰਨਾ, ਤੱਤੀ ਥਾਂ ਦੀ ਵਾਉ ਦਾ ਹਿਲਣਾ, ਮਾਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕਰਨਾ (ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦਾ) ॥

ਲੌਤੀ, ਸਃ—ਛੱਪਰ ਦੀ ਛੱਤ ਦਾ ਕੰਢਾ ॥

ਲੌਂਦ / **ਲੌਂਦੂ** } ਪੁਃ, ਸਃ—ਤੀਜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਮਹੀਨਾ, ਵਾਧੂ ਗੱਲ ॥
ਵਿਃ—ਅਵਾਜਾ ॥

ਲੌਂਦਾ, ਪੁ:-ਡਲੀ, ਮੱਖਣ ਦੀ ਗੋਲੀ, ਮਠਿਆਈ

ਲੌਲ, ਸ:—ਕੰਨ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ ਦਾ ਪਤਾ ।

ਵ

ਵ, ਪੁ:—ਵੱਵਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਚੌਂਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ।

ਵੱਸ, ਪ:—ਤਾਕਤ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ, ਕਾਬੂ, 'ਬੱਸ' ਵੇਖੋ ।

ਵੰਸ, ਪੁ:-'ਬੰਸ' ਵੇਖੋ ।

ਵਸਕੀਨ, ਪੁ:—ਵਾਸੀ, ਵੱਸਣ ਵਾਲਾ ।

ਵੱਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰਹਿਣਾ, ਅਬਾਦ ਹੋਣਾ, ਬਸਣੀ ਪੈਣੀ, ਬਰਸਣਾ (ਮੀਂਹ ਆਦਿਕ) ।

ਵਸਣਾ (ਠਾ), ਪ:-ਸਰਾਫਾਂ ਦੀ ਗੁਥਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਨਗਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ।

ਵਸਣੀਕ, ਪੁ:, ਸ:—ਵੱਸਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ।

ਵਸਤ
ਵਸਤੀ
ਵਸਤੂ } 'ਬਸਤ' 'ਬਸਤੀ' 'ਬਸਤੂ' ਵੇਖੋ ।

ਵਸਦਾ ਰਸਦਾ, ਵਿ:—ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਯਾ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ।

ਵਸਮਾ
ਵਸਮਾਂ } ਪੁ:—ਪੀਠੇ ਹੋਏ ਨੀਲ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਾਲ ਰੰਗਦੇ ਹਨ ।

ਵਸਲ, ਪੁ:—ਮੇਲ, ਜੋੜ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੰਗ

ਵੰਸਲੋਚਣ, ਪੁ:-'ਬੰਸਲੋਚਨ' ਵੇਖੋ ।

ਵਸਵਸਾ, ਪੁ:-ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ, ਖੋਟੀ ਮੱਤ ।

ਵਸਵਾਸ, ਪੁ:—ਭਰਮ, ਡਰ, ਝਿਜਕ, ਵਸਾਹ, ਭਰੋਸਾ ।

ਵਸਵਾਸਣ, ਸ:
ਵਸਵਾਸੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇ ।

ਵਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਸਾਉਣਾ, ਅਬਾਦ ਕਰਨਾ, ਛੱਟ ਕੇ ਦਾਣੇ ਕੇਰਨਾ, ਬਰਸਾਉਣਾ ।

ਵਸਾਉਲੀ
ਵੰਸਾਉਲੀ } ਸ:-ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ।

ਵਸਾਊ, ਵਿ:-ਅਬਾਦ, ਵਸਾਉਣ ਵਾਲਾ । ਸ:-ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ।

ਵਸਾਖ
ਵਸਾਖੀ } 'ਬਸਾਖ' 'ਬਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ।

ਵਸਾਰ, ਸ:-ਹਲਦੀ ।

ਵੰਸਾਵਲੀ, ਸ:-ਕੁਰਸੀ ਨਾਮਾ ।

ਵਸੀਠ, ਵਿ:-ਜੋ ਰਾਗ ਦਾ ਢੰਗ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਮਿਰਾਸੀ ਨਹੀਂ ।

ਵਸੀਆਂ
ਵਸੀਵਾਂ } ਪੁ:-ਹੱਦ, ਬੰਨਾ, ਬੰਦਾ ।

ਵਸੀਲਾ, ਪੁ:-ਕਾਰਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਸਰੇ ॥

ਵਸੂਆਂ, ਪੁ:-ਰਹਿਣ ਦਾ ਥਾਂ, ਘਰ, ਡੇਰਾ ॥

ਵਸੂਟੀ, ਸ:-ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਝਾੜੀ ॥

ਵਸੂਲ, ਵਿ:-ਰਕਮ ਦਾ ਮਿਲਣਾ, ਉਗਰਾਹੀ (ਹੋਣਾ,ਕਰਨਾ)॥

ਵਸੇਬਾ, ਵਸੇਂਬਾ, ਵਸੇਰਾ, ਵਸੋਂ, ਵਸੋਆ } ਪੁ:-'ਬਸੇਬਾ' 'ਬਸੇਰਾ' 'ਬੱਸੋਂ' 'ਬਸੋਆ' ਵੇਖੋ।

ਵਹੰਗੀ, ਸ: 'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ।

ਵਹਣ, ਪੁ, ਸ:-ਆੜ੍ਹੀ-ਮਾੜ੍ਹੀ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਪੈਲੀ ॥

ਵਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ: **ਵਹਣੀ,** ਸ: } 'ਵਾਹਣਾ' 'ਵਾਹਣੀ' ਵੇਖੋ।

ਵਹਦਰ, ਪੁ: **ਵਹਦਰੀ,** ਸ: } ਕੰਮ ਦਾ ਤਸਮਾ ॥

ਵਹਦਾ, ਪੁ:-ਅਕਰਾਰ, ਬਚਨ (ਕਰਨਾ)।

ਵਹਮ, ਵਹਮਣ, ਵਹਮਾ, ਵਹਮੀ } 'ਵਹਿਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਹਰ, ਸ:-ਮੱਦਤ, ਸਹਾਇਤਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ (ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ) ॥

ਵਹਲ, ਸ:-'ਵਹਿਲ' ਵੇਖੋ॥

ਵਹਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਾਉਣਾ, ਹੇਠਾਂ ਲਮਕਾਉਣਾ, ਵਾਹੀ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਹਾਊ, ਵਿ:-ਵਾਹੁਣ ਜੋਗਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾਂ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਣ ਦੇਵੇ ॥

ਵਹਾਈ, ਸ:-ਵਾਹੀ ॥

ਵਹਾਂਗੀ, ਸ:-'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ॥

ਵਹਿਸ਼, ਪੁ:-ਜੰਗਲਪੁਣਾਈ, ਵਹਿਸ਼ੀ ਪੁਣਾ,ਸੁਦਾ॥

ਵਹਿਸ਼ੀ, ਵਿ:, ਪੁ:-ਜੰਗਲੀ ਆਦਮੀ, ਅਣਪੜ੍ਹ, ਪਾਗਲ ॥

ਵਹਿਕੌਲ, ਵਿ:-ਬਾਹਰਲਾ ॥

ਵਹਿੰਗੀ, ਸ:-'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਹਿ ਚੱਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਣ ਲੱਗਣਾ, ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ॥

ਵਹਿਜਤ, ਸ:-ਆਦਤ, ਸੁਭਾਉ, ਵਾਦੀ ॥

ਵਹਿਣ, ਪੁ:-ਨਦੀ ਦਾ ਬਹਾਉ, ਰੋੜ੍ਹ, ਖਿਆਲ ਧਿਆਨ।

ਵਹਿਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਗਣਾ, ਤਰਨਾ, ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ ॥

ਵਹਿਣੀ, ਸ:-ਮੋਰੀ, ਪਰਨਾਲਾ ॥

ਵਹਿਤਰ, ਪੁ: ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਜਾ ਭਾਰ ਲਦਣ ਵਾਲਾ ਜਨੌਰ ॥

ਵਹਿਦਤ, ਸ:-'ਵਹਿਜਤ' ਵੇਖੋ॥

ਵਹਿੰਦਾ, ਵਿ:-ਵਗਦਾ (ਪਾਣੀ) ॥

ਵਹਿੰਦੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:–ਛੇਤੀ, ਤੁਰਦੇ, ਵਗਦੇ ॥

ਵਹਿਮ: ਪੁ:–ਖਿਆਲ, ਭਰਮ, ਸ਼ੱਕ, ਭੁਲੇਖਾ ।

ਵਹਿਮਣ, ਸ: } ਜੋ ਵਹਿਮ ਜਾਂ ਭਰਮ ਕਰੇ ॥
ਵਹਿਮੀ, ਪੁ: }

ਵਹਿਮਾ, ਪੁ:–ਚਿੰਤਾ, ਡਰ, ਭਰਮ ।

ਵਹਿੜ } ਸ:–ਵੱਛੀ ॥
ਵਹਿੜੀ }

ਵਹਿੜਾ, ਪੁ:–ਵੱਛਾ, ਛੋਟਾ ਸਾਨ੍ਹ ।

ਵਹੀ, ਸ: } 'ਬਹੀ' ਅਤੇ 'ਬਹੀ ਖਾਤਾ' ਵੇਖੋ ॥
ਵਹੀ ਖਾਤਾ, ਪੁ: }

ਵਹੀਣ (ਣ) } 'ਬਹੀਣ' 'ਬਹੀਰ' ਵੇਖੋ ।
ਵਹੀਰ }

ਵਹੁਟੀ, ਸ: } 'ਬਹੁਟੀ' 'ਬਹੋੜਾ' ਵੇਖੋ
ਵਹੋੜਾ, ਪੁ: }

ਵਕਤ, ਪੁ:–ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ ।

ਵਕਮ, ਸ:–ਇਕ ਲਕੜੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ॥

ਵੱਕਮਣਾ, ਕ੍ਰਿ: -ਸੂਲ ਵਾਲੀ ਹੋਣਾ (ਗਊ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਕਮੀ, ਵਿ:–ਵਕਮ, ਨਸਪਾਲ ਅਤੇ ਫਟਕੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥

ਵਕਰਾ, ਪੁ:–ਖੁਲ੍ਹੇ ਮਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਜੋ ਬੰਦ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਛੋਟਾ ਨਾਲਾ ਜੋ ਵੱਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖੋਂ ਬੰਦ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ ॥

ਵਕਾਇਣ, ਸ:–'ਬਕਾਇਣ' ਵੇਖੋ ।

ਵਕਾਲਤ, ਸ:–ਵਕੀਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਕੀਲੀ ।

ਵਕੀਲ, ਪੁ:–ਦੂਜੇ ਵੱਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਮੁਦਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝਗੜੇ, ਦੂਤ

ਵਕੀਲ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:–ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾਉਣਾ ॥

ਵਕੀਲੀ, ਸ:–ਵਕੀਲ ਦਾ ਕੰਮ, ਵਕਾਲਤ ॥

ਵਕੈਣ, ਸ: –'ਬਕਾਇਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਕੋਂਦੀ, ਵਿ:–ਸੂਲ ਵਾਲੀ (ਗਊ ਆਦਿਕ) ॥

ਵੱਖ, ਵਿ:—ਅਲੱਗ, ਜੁਦਾ, ਅਡ, ਨਿਆਰਾ ॥
ਪੁ:—ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਾ (ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ) ।

ਵੱਖ ਵੱਖ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਅਲੱਗ ਹੋਕੇ, ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ।

ਵਖਤ } ਪੁ:—ਵਕਤ, ਸਮਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ, ਬਿਪਤਾ ।
ਵਖਤੁ }

ਵਖਤ ਨੂੰ ਫੜ ਬੈਠਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਪਛਤਾਵਣ ਲਗਣਾ ।
ਵਖਤ ਨੂੰ ਫੜੇ ਜਾਣਾ }

ਵਖਤ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ, ਔਖੇ ਹੋਣਾ ॥

ਵੱਖਰ, ਪੁ:—ਬ੍ਯਪਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਧਨ, ਰਾਸ, ਮਾਲ ॥

ਵਖਰਾ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਭਾਗ ॥

ਵੱਖਰਾ, ਵਿਃ—ਅਲੱਗ, ਜੁਦਾ, ਨਿਆਰਾ, ਔਖਾ ॥

ਵਖਾਣ, ਪੁਃ—ਬਿਆਨ, ਹਾਲ, ਵਾਰਤਾ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਅਰਥ ।

ਵਖਾਣਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ, ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣਾ

ਵਖਾਦ
ਵਖਾਧ
ਵਖਾਧਣ
ਵਖਾਧੀ
} 'ਬਖਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਖਿਆਣ, ਪੁਃ—ਲੈਕਚਰ, ਬਿਆਨ, ਵਖਾਣ ॥

ਵੱਖੀ, ਸਃ—ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਾਸਾ ।

ਵਖੇੜਾ, ਪੁਃ—ਝਗੜਾ, ਪੁਆੜਾ, ਧੰਧਾ

ਵਖੋਧ
ਵਖੋਧਣ
ਵਖੋਧੀ
} 'ਬਖਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੱਖੋ ਵੱਖ, ਵਿਃ—ਵੱਖ ਵੱਖ, ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ, ਅੱਡ ਅੱਡ

ਵੱਖੋ ਵੱਖੀ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਅੱਡ ਅੱਡ ਹੋ ਕੇ, ਵਖਰਾ ਵਖਰਾ ।

ਵੱਗ, ਪੁਃ—ਡੰਗਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਚੌਣਾ ॥

ਵੰਗ, ਸਃ—ਲਾਖ ਜਾਂ ਕੱਚ ਦੀ ਚੂੜੀ, ਤਾਕਤ ਦੀ ਇਕ ਦੁਆ, ਇਕ ਮੁੜੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਕੁਹਾੜੀ ॥

ਪੁਃ—ਵੱਸ, ਅਖ਼ਤਿਆਰ ॥

ਵੰਗ ਵਿਚ ਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਗਨੂਆ, ਪੁਃ—'ਬਗਨੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਗਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਤੁਰਨਾ, ਪਾਣੀ ਦਾ ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਵਾਉ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਗਿੱਲੀ ਪਤਲੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਿਕਲਣਾ, ਵੱਜਣਾ, ਪੈਣਾ (ਉਹ ਨੂੰ ਰੱਬੀ ਦੀ ਮਾਰ ਵਗੀ ।) ॥

ਵਗਦੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਛੇਤੀ, ਝਬਦੇ, ਸ਼ਤਾਬੀ ॥

ਵੰਗਣਾ, ਪੁਃ—'ਬੰਗਾਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਗਮਾਂ, ਵਿਃ—ਠੀਕ, ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ ॥
ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਃ—ਉਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਵਗਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਟੋਰਨਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ, ਚਲਾਉਣਾ, ਸੁੱਟਣਾ, ਵਿਗਾੜਨਾ ॥

ਵਗਾਹਵਾਂ, ਵਿਃ—ਵਗਾਹ ਮਾਰਿਆ ਹੋਯਾ, ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਵਗਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਸਿੱਟ ਦੇਣਾ, ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਰੇ ਮਾਰਨਾ ॥

ਵਗਾਰ, ਸਃ
ਵੰਗਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿਃ
ਵਗਾਰੀ, ਪੁਃ
} 'ਬਗਾਰ' 'ਬੰਗਾਰਨਾ' 'ਬਗਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਚ, ਸਃ—'ਵਰਚ' ਵੇਖੋ, ਨਾਲੇ 'ਬੱਚ' ॥

ਵਗੈਰਾ, 'ਆਦਿਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਛਾਉ
ਵਛਾਉਣਾ
ਵਛਾਵਾ
ਵਛੇਲਾ (ਲੀ) } 'ਬਛਾਉ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਛਲ, ਵਿ:—ਜੋ ਦਯਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਪੁੱਚਕਾਰੇ, ਰੱਛਕ, ਪਿਆਰਾ ॥

ਭਗਤ ਵੱਛਲ, ਵਿ:—ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰੱਛਕ ਜਾਂ ਪਿਆਰਾ ॥

ਵੱਛਾ (ਛੀ)
ਵਛਾਉਣਾ
ਵਛਾਈ
ਵਛੇਰਾ (ਰੀ) } 'ਬੱਛਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਜਹ, ਸ:—ਸਬਬ, ਕਾਰਣ, ਢੰਗ, ਸ਼ਕਲ, ਬਣਾਉਟ ॥

ਵਜਣਾ
ਵੱਜਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਣੀ (ਵਾਜੇ ਆਦਿਕ ਦੀ), ਪੈਣਾ; ਖੜਕਣਾ, ਤੋਪ ਚਲਣੀ, ਹੋਰ ਨਾਲ ਵੱਜ ਟੱਕਰਨੇ ।

ਵੈਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜਾਣਾ, ਵਿਛੜਨਾ, ਮਰਨਾ ॥

ਵਜੀਰੂ
ਵਜੀਰੂਣ
ਵਜੀਰੀ
ਵ[illegible]
ਵਜਨੀ } 'ਬਜੀਰੂ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਜ ਵਜਾ ਕੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਢੰਡੋਰਾ ਦੇ ਕੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ॥

ਵਜਾਉਣਾ
ਵੰਜਾਉਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਬਜਾਵਣਾ' 'ਗੰਵਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ

ਵੱਜਿਆ ਵੱਜਿਆ, ਵਿ:—ਮਸ਼ਹੂਰ, ਉੱਘਾ ।

ਵੰਜੀ, ਸ:—ਨਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਹੋਈ ਖਾਲ ॥

ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਮਦਦ ਦੀ ਤੌਰ ਪੁਰ ਜੋ ਤਨਖਾਹ (ਤਲਬ) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ।

ਵਜ਼ੂ, ਪੁ:—'ਉਜ਼ੂ' ਵੇਖੋ ।

ਵੰਝ, ਪੁ:—ਵਾਂਸ, ਤੀਸੂ ਦਾ ਡੰਡਾ ।

ਵੰਝਲੀ, ਸ:—ਬਾਂਸਰੀ, ਮੁਰਲੀ ।

ਵੰਞਣਾ
ਵੰਵਣਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਵੰਜਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟ, ਪੁ:—'ਬੱਟ' ਵੇਖੋ ॥
ਸ:—ਖੇਤ ਦੀ, ਬੰਨੀ, ਬੰਦ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਵੱਟ ਮਾਰਨੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰਨਾ, ਬੰਨੀ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਰੋਕਣਾ ।

ਵਟਹਿਰੀ (ਰੀ), ਸ: 'ਬਟੇਹਰਾ' ਵੇਖੋ ।

ਵੱਟਕ, ਸ:—ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਜੋ ਰਕਮ ਮਿਲੇ, ਆਮਦਨ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਸਾਖ, ਪਤ ॥

ਵਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬੱਟਣਾ' ਵੇਖ ।

ਮੱਥਾ ਵੱਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਵੱਟ ਪਣੇ ।

ਮੁੱਛਾਂ ਵੱਟਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁੱਛਾਂ ਨੂੰ ਵਲ ਦੇ ਉਤਾਂਹ ਕਰਨ ॥

ਵਟਣੀ, ਸ:
ਵਟਣੂ, ਪੁ: } 'ਬਟਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਟਤ, ਸ:—'ਵੱਟਕ' ਵੇਖੋ ।

ਵਟਨਾ, ਪੁ:—'ਬਟਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਨਾਮਾਂ (ਵਾਂ),
ਵਟਨਾਮੀ (ਵੀਂ) } 'ਵੜਨਾਮਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਲੋਹ
ਵਟਲੋਹਾ
ਵਟਲੋਹੀ } 'ਬਟਲੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਟਵਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਟਵਾਈ, ਸ:—ਵੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮਜੂਰੀ ।

ਵੱਟਾ
ਵਟਾਉਣਾ,
ਵਟਾਊ
ਵਟਾਈ
ਵਟਾਂਦਰਾ
ਵਟਾ ਲੈਣ
ਵਟਿਹਾੜਾ
ਵੱਟੀ } 'ਬੱਟ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੱਟੇ, ਪ:—'ਬੱਟੇ' ਵੇਖੋ

ਵੱਟੂ ਹਾੜਣੇ, ਕ੍ਰਿ:—ਟਾਕਰਾ ਜਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨਾ ।

ਵਟ੍ਹਆਲ, ਪੁ:—ਚੌਕੀਦਾਰ, ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਟੂਆ, ਪੁ:—'ਬਟੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟੇਹਰੀ
ਵਟਹੜੀ
ਵਟੈਹੜੀ } ਸ:—'ਬਟੇਹਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਟੇਲ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਵੱਟਿਆ ਹੋਇਆ (ਧਾਗਾ) ॥

ਵੈਡ
ਵਡੈਸ
ਵੈਡਣਾ } 'ਬੈਡ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਡਣਾ ਵਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਜਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਮਠਿਆਈ ਆਦਿਕ ਵੰਡਣੀ ।

ਵਡਨਾਮਾ (ਵਾਂ)
ਵਡ ਨਾਮੀ (ਵੀਂ) } 'ਬਡ ਨਾਮ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਡਪਣ, ਪੁ:—ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ ॥

ਵਡਫੂਲਗੀ
ਵਡ ਫੂਲੀ
ਵਡ ਬੋਲ (ਲਾ)
ਵਡ ਬੋਲੀ } 'ਬੜ ਫੂਲਗੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੱਡਾ
ਵੱਡੀ } ਵਿ:—ਜਿਸ ਦਾ ਕਦ ਮੇਲ ਉਮਰ ਦਰਜਾ ਧਨ ਆਦਿਕ ਵਧਕੇ ਹੋਵੇ ॥
ਪੁ:—ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਆਦਿਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ਚਲੀ ਹੋਵੇ ॥

ਵੱਡਾ ਸਾਹਬ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ॥

ਵੱਡਾ ਸਾਲ੍ਹਾ, [illegible] ।

ਵਡ ਹੋਣ
ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—(ਦੀਵਾ) ਬੁਝਣਾ [illegible]

ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦੀਆਂ ਮਰਨ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਕਰਨੀਆਂ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ) ॥

ਵੱਡਾ ਘਰ, ਪੁ:—ਕੈਦ ਖਾਨਾ, ਜੇਲ ਖਾਨਾ ॥

ਵੱਡਾ ਦਰਜਾ, ਪੁ:—ਭਾਰਾ ਉਹਦਾ, ਉਪਰਲੀ ਸਾਮੀ ।

ਵੱਡਾ ਦਿਨ, ਪੁ:—ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ, ੨੫ ਦਸੰਬਰ ।

ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ, ਪੁ:—ਬਜ਼ੁਰਗ, ਦਾਦਾ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵਡ ਥੰਮ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੀ ਉਪਰਲੀ ਛੱਤ ਤੇ ਖਲੂਤਾ ਹੈ

ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਬਹੁਤ ਸਵੇਰ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਤੜਕਾ ।

ਵੱਡੀ ਪੇਸ਼ੀ, ਸ:—ਲੌਢਾ ਵੇਲਾ ।

ਵੈੜਾ,
ਵੈੜਾਉਣਾ,
ਵੈੜਾਈ,
ਵੜਾਣਕ,
ਵੜਾਰੂ
ਵੈੜਾਵਾ } 'ਬੈੜਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਵਡਿਆਉਣਾ
ਵਡਿਆਈ
ਵਡਿਹਾਂਡ
ਵਡੀਰਨਾ
ਵਡੇਰਾ
ਵੱਢ
ਵੱਢਣਾ
ਵਢਵਾਉਣਾ
ਵਢਵਾਈ
ਵੱਢਾ
ਵਢਾਉਣਾ
ਵਢਾਈ
ਵਢਾਂਗਾ
ਵੱਢੀ
ਵੱਢੂ
ਵੱਢੂ
ਵੱਢੂ ਖਾਊ ਕਰਨਾ } 'ਬਡਿਆਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਣ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਪੀਲੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਵਣ ਵੇਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੁਲੈਮ ਵੇਲ ॥

ਵਣਹਾਂ, ਪੁ:—ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਦੁਆ ਦਾਰੂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥

ਵਣਜ
ਵਣਜਣਾ
ਵਣਜੋਟਣ (ਨ)
ਵਣਜਾਰਾ
ਵਣਜਾਰੀ } 'ਬਣਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਣਾਹ, ਪੁ:—ਨਾਸ, ਘਾਤ, ਕਤਲ, ਜਬਰਦਸਤੀ ॥

ਵੱਤ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਮੁੜ, ਫੇਰ ।

ਸ:-ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ, ਮੌਕਾ, ਠੀਕ ਹਾਲਤ ॥

ਵੰਤ
ਵੰਤੀ } ਵਿ:—ਵਾਲਾ (ਲੀ), ਜਿਹਾ ਕਿ ਧਨਵੰਤ (ਤੀ) ॥

ਵਤਨ, ਪੁ:—ਆਪਣਾ ਮੁਲਕ, ਦੇਸ, ਜਨਮ ਭੂਮ, ਘਰ ॥

ਵੱਤਰ, ਸ:—ਵੱਤ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਰੀ ।

ਵੱਤਾ, ਵਿ:—ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ, ਕਰੂਪ, ਖ਼ਰਾਬ, ਆਦਿ ॥

ਵੰਤਾ
ਵੰਤੀ } ਵਿ:—ਵਾਲਾ (ਲੀ) ਜਿਹਾ ਕਿ ਧਨਵੰਤਾ (ਤੀ) ॥

ਵਤਾਊਂ, ਪੁ:—ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਾਜੀ, ਬਤਾਊਂ, ਬੈਂਗਣ ॥

ਵਤੀਸਰ, ਪੁ:—ਲਾਗੀ ਨਾਈ ਪਰੋਹਤ ਆਦਿਕ ।

ਵਦੈਗੀ, ਸ:—ਵੈਦ ਦਾ ਕੰਮ, ਹਕੀਮੀ ।

ਵਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਵੰਦਣਾ, ਕ੍ਰਿ: } 'ਬਦਣ' 'ਬੰਦਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੰਦੂਖੜੀ, ਸ:-ਛੋਟੀ ਬੰਦੂਕ ।

ਵੱਧ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਵਧੇਊ ॥

ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਜ਼ਿਆਦਾ ।

ਸ:—ਜ਼ਿਆਦਤੀ, ਵਧੇਰਾ ।

ਵਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹੁਤ ਜਾਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣਾ, ਅੱਗੇ ਚਲਣਾ, ਕੋਈ ਰੀਤ ਰਸਮ ਕਰਕੇ ਉੱਠਣਾ, ਸੁਖ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਣਾ, ਮੁੱਕਣਾ ।

ਵਧਣਾ ਫੁਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਤਰੱਕੀ ਕਰਨਾ, ਧਨ ਆਦਿ ਦਾ ਵਧਣਾ, ਫੁਲਣਾ ॥

ਵਧੰਤ
ਵਧੰਤੂ } ਪੁ:—ਬੀਮਾਰੀ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਵੱਧਣਾ ॥

ਵਧਨਾ, ਪੁ:—ਟੂਟੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ।

ਵੱਧਰੀ, ਸ:—'ਬੱਧਰੀ' ਵੇਖੋ ।

ਵਧਾਉ, ਪੁ:—ਵੱਧ ਹੋਣਾ, ਵਧੀਕੀ, ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ।

ਵਧਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੱਧ ਕਰਨਾ, ਫੈਲਣਾ, ਗਹਿਣੇ ਲਾਹੁਣਾ, ਦੀਵਾ ਬੁਝਾਉਣਾ, ਹੱਟੀ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਮੁਕਾਉਣਾ ॥

ਵਧਾਊ, ਵਿ:—ਵਧਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਧਣ ਦੀ ਆਸ ਹੋਵੇ ॥

ਵਧਾਈ, ਸ:—ਅਸੀਸ, ਵਾਧਾ ਮੰਗਣਾ, ਮੁਬਾਰਕ, ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਵਧਾਣ, ਪੁ:-ਵਾਧਾ, ਵਧੀਕੀ, ਵਧ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥

ਵਧਾਨ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਬਖੇੜਾ ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਰੋਗ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਧਾਵਾ, ਪੁ:-ਵਧਣ (ਅੱਗੇ ਚੱਲਣ ਜਾਂ ਉੱਠ ਖਲਣ) ਦਾ ਕੰਮ, ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਧੀ, ਸ:-'ਬੱਧਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਧੀਆ, ਵਿ:—ਚੰਗੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੁੱਲ ਵਾਲਾ (ਚੀਜ਼) ॥

ਵਧੀਕ, ਵਿਸ਼, ਕ੍ਰਿ਼ਵਿ਼, ... ਜ਼ਿਆਦਾ, ਬਹੁਤ ।

ਵਧੀਕੀ, ਸ਼ਃ—ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣਾ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ।

ਵੰਧੂਆ, ਵਿਸ਼—ਖੁੰਧੂਆ, ਕੰਜੂਸੀ ।

ਵਧੇਰਾ, ਪੁਃ } ਵਿਸ਼—ਵਧ, ਹਰ ਗੱਲ ...
ਵਧੇਰੀ, ਸ਼ਃ } (ਤੋਂ) ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਵੱਧ ।

ਵਧੇਰੇ, ਕ੍ਰਿਃ ਵਿਃ—ਬਹੁਤ, ਵੱਧ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਜ਼ਿਆਦਾ, ਜ਼ਿਕਰ ।

ਵਧੋਤ, ਪੁਃ—'ਵਧੀਕ' ਵੇਖੋ

ਵੰਨਗੀ, ਸ਼ਃ—ਬਾਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਖਣ ਲਈ ਥੋੜਾ ਕੁ, ਨਮੂਨਾ ।

ਵਨਜ } ਪੁਃ ਬਪਾਰ, ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ,
ਵਨਜ ਵਿਹਾਰ } ਲੈਣ ਦੇਣ ।

ਵੰਨੀ, ਪੁਃ—ਲਾੜਾ, ਨਵਾਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਲੜਕਾ ।
ਵਿਸ਼—ਵਰਗਾ, ਵਾਂਗੂੰ ।

ਵੰਨੀ, ਸ਼ਃ—ਵੰਨੀਂ, ਵਹੁਟੀ, ਨਵਰਨੀ ।

ਵੰਨੇ, ਕ੍ਰਿਃ, ਵਿਸ਼—ਪਾਸੇ, ਤਰਫ ।

ਵੰਨੇ ਵੰਨੀ, ਵਿਸ਼—ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ।

ਵਫ਼ਾ, ਸ਼ਃ—ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ, ਅੰਗ ਪਾਲਣਾ, ਅਸਰ, ਲਾਭ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ ।

ਵਫ਼ਾ ਦਾਰ, ਵਿਸ਼—ਜੋ ਅੰਗ ਪਾਲੇ ਜਾਂ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲ ।

ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ, ਸ਼ਃ—ਵਫ਼ਾ ਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਨਿਮਕ ਹਲਾਲੀ ।

ਵਫ਼ਾਤ, ਸ਼ਃ—ਮੌਤ, ਮਰਨਾ (ਹੋਣੀ, ਪਾਉਣੀ) ।

ਵਫ਼ਾਤ ਸ਼ਰੀਫ਼ } ਸ਼ਃ—ਮਹਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
ਬਾਰੀ ਵਫ਼ਾਤ } ਮੌਤ ਦਾ ਦਿਨ ।

ਵਫ਼ਾਤੀ, ਵਿਸ਼—ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ।

ਵੱਯੜਾ } ਪੁਃ—'ਬੱਯੜਾ' ਵੇਖੋ ।
ਵੱਯਾ }

ਵਯਾਹ
ਵਯਾਹਣਾ (ਹੁਣਾ)
ਵਯਾਹਤਾ
ਵਯਾਕਰਨ
ਵਯਾ ਕਰਨੀ
ਵਯਾਕਲ (ਕੁਲ)
ਵਯਾਜ
[illegible]
ਵਯਾਜੜੀਆ
ਵਯਾਜੀ
ਵਯਾਜੂਬ
ਵਯਾਜੂ
ਵਯਾਧ
ਵਯਾਪਣ
ਵਯਾਧੀ
ਵਯਾਪਕ
ਵਯਾਪਣਾ
ਵਯਾਪੀ
} 'ਬਿਆਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵਰ, ਪੁਃ—ਲਾਭ, ਅਸੀਸ, ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ (ਦੇਣਾ), ਇਕ ਰੁੱਖ ॥

ਵਿਃ—ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਸਰ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇ (ਰਹਿਣਾ)।

ਵਰ ਦਾਨ, ਪੁਃ—ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਖੈਰ ਦਾ ਦਾਨ।

ਵਰ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੁਝ ਦੇਣਾ, ਕੁੜੀ ਵਿਆਹ ਦੇਣੀ।

ਵਰ ਪਰਾਪਤ, ਵਿਃ—ਵਿਆਹੁਣ ਜੋਗੀ ਕੁੜੀ।

ਵਰਸਾਉਣਾ
ਵਰਸਾਊ
ਵਰਸਾਂਣਾ } ਬਰਸਾਉਣਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਰ੍ਹਮ, ਪੁਃ—ਦਿਲ ਦੀ ਪੀੜ, ਬਹੁਤ ਗ਼ਮ, ਰੰਜ, ਦੁੱਖ ॥

ਵਰ੍ਹਣਾ
ਵਰ੍ਹਨਾਊ
ਵਰ੍ਹਾ (ਵਰਹਾ)
ਵਰ੍ਹਾਉਣਾ
ਵਰ੍ਹਾਊ } ਬਰ੍ਹਨਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਰ੍ਹੀ, ਸਃ—ਜਿਸ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਖੂਹ ਦੀ ਮਾਹਲ ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੈ॥

ਵਰ੍ਹੀਣਾ, ਪੁਃ—ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਰੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਵਰ੍ਹੀਣੀ, ਸਃ—'ਬਰਸੀਣੀ' ਵੇਖੋ॥

ਵਰਕ, ਪੁਃ—ਪੱਤਾ, ਸੋਨੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਪਤਲਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ, ਪਤਲੀ ਤਾਰ।

ਵਰਕ ਤਿਲਾਈ, ਪੁਃ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਵਰਕ॥

ਵਰਕ ਨੁਕਰਈ, ਪੁਃ—ਸੋਨੇ ਦਾ ਵਰਕ॥

ਵਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿਃ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਗਾਲੇ ਹੋਣਾ, ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਬਣਨਾ (ਮਠਿਆਈ ਦਾ) ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ (ਖੰਡ ਦਾ)।

ਵਰਕਣੀ, ਸਃ—ਮੌਰੇ ਜਾਂ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਮੋਟੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੋਟਾ॥

ਵਰਕਾ, ਪੁਃ—ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਪਤ੍ਰਾ॥

ਵਰਕੀ, ਸਃ—ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਮਗਰੋਂ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਛੋਟਾ ਵਰਕਾ, ਤਹਿਆਂ ਵਾਲੀ ਹਤਨਾਲ)

ਵਰਖਾ, ਸਃ—'ਬਰਖਾ' ਵੇਖੋ॥

ਵਰਗ, ਪੁਃ—ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ, ਸਮੂਹ ਮੰਡਲੀ, [illegible]।

ਵਰਗ ਛਤ੍ਰ, ਪੁਃ—ਇਕ ਜੇਹੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਕੂਣਿਆਂ ਵਾਲੀ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ, ਮਰੱਬਾ ॥

ਵਰਗਲਾਉਣਾ
ਵਰਗਲਾਣਾ } ਕ੍ਰਿਃ—ਫੁਸਲਾਉਣਾ, ਕੂਹੀ ਮਨ [illegible]।

ਵਰਗਾ (ਗੀ), ਵਿਃ—(ਕਿਸੇ) ਜੇਹਾ (ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਮਿਲਦਾ, ਨਿਆਈਂ ਵਾਙੂੰ, ਵਾਕਰ॥

ਪੁਃ—ਲਕੜ ਸਿੱਧੀ ਟਿਕਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਿੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੱਚਰ, ਕਬਰ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਸਹਾਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ।

ਵਰਜਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਟਕਣਾ, ਰੋਕਣਾ, ਮਨਾ ਕਰਨਾ ॥

ਵਰਜਿਤ, ਵਿ:—ਮਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ (ਗੱਲ), ਹਟਕਿਆ ਹੋਯਾ ॥

ਵਰੰਟ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਲਬੀ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਜੋ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁੱਕਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਕੜਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ (ਕੱਢਣਾ, ਕਢਾਉਣਾ) ॥

ਵਰੰਟ ਕੱਢਣਾ
ਵਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਵਰੰਟ ਲਿਖ ਕੇ ਬਾਹਰ ਭੇਜਣਾ ॥

ਵਰਤ, ਪੁ:—ਹਿੱਸਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਖਾਣਾ, ਫਾਕਾ (ਰੱਖਣਾ) ॥

ਵਰਤ ਸਰਤ, ਸ:—ਵੰਡ, ਹਿਸਾ, ਲੈਣ ਦੇਣ, ਵਿਹਾਰ, ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਤ ਮਾਨ, ਵਿ:—ਪ੍ਰਚਲਤ, ਜੋ ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ॥

ਵਰਤਵਾਰਾ, ਪੁ:—ਵਰਤਾਰਾ, ਰੀਤ, ਲੈਣ ਦੇਣ ।

ਵਰਤਣ, ਪੁ:—ਭਾਂਡਾ ॥
ਸ:—ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਵਰਤੋਂ ॥

ਵਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ, ਲੈਣ ਦੇਣ ਰੱਖਣਾ, ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ (ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ) ॥

ਵਰਤਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਲੱਕੜੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਹਿੱਸਾ।

ਵਰਤਾਉ, ਪੁ:—ਵਰਤਣ ਦਾ ਢੰਗ, ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਤਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੰਡਣਾ, ਹਿੱਸੇ ਕਰਨੇ ।

ਵਰਤਾਰਾ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਢੰਗ, ਹਿੱਸਾ ॥
ਵਿ:—ਪ੍ਰਚਲਤ ॥

ਵਰਤਾਵਾ, ਪੁ:—ਰੀਤ, ਚਾਲ, ਢੰਗ, ਵਰਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਰਤੀ, ਪੁ:—ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥

ਵਰਤੋਂ, ਸ:—ਲੈਣ ਦੇਣ, ਮੇਲ ਗੇਲ, ਵਿਹਾਰ, ਸਲੂਕ ॥

ਵਰਦਾ
ਵਰਦੀ
ਵਰਨ
ਵਰਨਣ } 'ਬਰਦਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—(ਕਿਸੇ ਨਾਲ) ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ॥

ਵਰਨੀ, ਸ:—ਕੋਈ ਧਰਮ ਕਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਉਣਾ ॥

ਵਰਨੈਕੁਲਰ, ਸ:—ਦੇਸੀ ਬੋਲੀ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਸੀ ਬੋਲੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ ॥

ਵਰਮ, ਪੁ:—ਸੋਜ, ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਖ, ਗਮ ॥

ਵਰਮ, ਪੁ:—ਛੇਕ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ॥

ਵਰਮਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਰਮੇ ਨਾਲ ਛੇਕ ਕੱਢਣਾ ॥

ਵਰਮੀ, ਸ:—ਨਿੱਕਾ ਜੇਹਾ ਵਰਮਾ, ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥

ਵਰਯਾਮ, ਵਿ:—ਵਰਿਆਮ, ਬਹਾਦਰ ॥

ਵਰਾਉਣਾ
ਵਰਾ ਸੂਹੀ
ਵਰਾਛਾਂ
ਵਰਾਜਣਾ
ਵਰਾਤ
ਵਰਾਤੀ
} ਬਰਾਉਣਾ ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਾਨ, ਵਿ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਖਾਲੀ, ਬਰਬਾਦ ॥

ਵਰਾਨਾ, ਵਿ:—ਉਜੜਿਆ ਹੋਯਾ, ਓਪਰਾ, ਪਰਦੇਸੀ ॥

ਵਰਾਨੀ, ਸ:—ਬਰਬਾਦੀ, ਤਬਾਹੀ, ਉਜਾੜਾ, ਬੇਰੌਣਕੀ ॥

ਵਰਿਆਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਇੱਛਿਆ ਜਾਂ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ, ਮੇਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ॥

ਵਰਿਆਮ, ਪੁ:—ਬਹਾਦਰ, ਦਲੇਰ, ਹਿੰਮਤੀ ॥

ਵਰਿਆਮਗੀ
ਵਰਿਆਮੀ
} ਸ:–ਬਹਾਦਰੀ, ਦਲੇਰੀ, ਹਿੰਮਤ॥

ਵਰਿਹਾ, ਪੁ:—ਵਰ੍ਹਾ, ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ॥

ਵਰਿਹਾਂਦ, ਸ:—ਇੱਕ ਗਊ ਦੇ ਮਗਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਵਲੀ ਸਾਨ੍ਹ ।

ਵਰੀ, ਸ:—ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨ ਲਾੜੇ ਵੱਲੋਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਗਹਿਣੇ ਕਪੜੇ ਮਿਲਣ, ਰੋਗੋ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਹਿੱਸਾ ॥

ਵਰੂਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਛਿੜਕਣਾ (ਲੂਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਵਰੂਰੀ, ਸ:—'ਬਰੂਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰੇਸ, ਸ:–ਉਮਰ ॥

ਵਰੇਤੀ, ਸ:
ਵਰੇ (ਰੇਂ), ਸ:
} 'ਬਰੇਤਾ' ਅਤੇ 'ਬਰੋ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਰੋ ਸਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ: ਸਾਹ ਖੱਟਣਾ, ਛੇਵਾ ਉਠਾਉਣਾ ਜਾਂ ਦੇਣਾ ॥

ਵਲ, ਪੁ:—ਵਿੰਗ ਮੋੜ, ਫੇਰ, ਪੇਚ, ਝੁਰੜੀ ॥

ਵਲ ਖਾਣਾ, ਵਲ ਛਲ,
ਵਲ ਦੇਣਾ, ਵਲ ਪੈਣਾ,
ਵਲ ਲੈਣਾ
} 'ਬਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਲ, ਸ:—ਪਾਸਾ, ਤਰਫ ॥
ਅਵ:–ਪਾਸੇ, ਤਰਫ ॥
ਵਿ: ਨਰੋਆ, ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ ॥
ਪੁ:—ਢੰਗ, ਢਬ, ਚੱਜ, ਤਰੀਕਾ ॥

ਵਲਖੀ, ਸ:–ਕਪੜੇ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਝਾਲਰ ॥

ਵਲਗਨ, ਪੁ:—ਹੱਤੇ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਦੀ ਕੰਧ ॥

ਵਲੰਟੀਅਰ, ਪੁ:–ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਯਾ ਸਿਪਾਹੀ ॥

ਵਲਟੋਹ (ਹਾ)
ਵਲਟੋਹੀ
} 'ਬਟਲੋਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਗਿਰਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਘੇਰਾ ਪਾਉਣਾ, ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਲਪੇਟਣਾ ॥

ਵਲਾ, ਪੁ:-ਗੋਲ ਸ਼ਤੀਰੀ, ਲੰਮੀ ਗੋਲ ਲਕੜੀ ॥

ਵੱਲਾਂ, ਅਵ:—ਵੱਲ, ਪਾਸ, ਤਰਫ ॥

ਵਲਾਉ, ਪੁ:—ਬਹਾਨਾ, ਹੀਲਾ, ਟਲੇ ਪੱਚੇ (ਕਰਨ) ॥

ਵਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ, ਵਲ ਪੁਆਉਣਾ, ਛਲਣਾ ॥

ਵਲਾਇਤ
ਵਲਾਇਤਣ
ਵਲਾਇਤੀ } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਾਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਲ, ਵਿੰਗ, ਮੋੜ, ਫੇਰ ਘੇਰ ॥

ਵਲਿਹਾਰ
ਵਲਿਹਾਰਣ
ਵਲਿਹਾਰੀ } 'ਬਲਿਹਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਲਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਟਾਂ, ਸ:, (ਬਹੁ)—ਦੂਰ ਦਾ ਰਾਹ ॥

ਵਲੀ, ਪੁ:—ਰੱਬ ਦਾ ਪਿਆਰਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤ ॥
ਸ:—ਲਾਠੀ, ਡਾਂਗ ।
ਵਿ:—ਬਲੀ, ਤਕੜਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ॥

ਵੱਲ, ਪੁ:—ਬਾੜ, [illegible] ॥

ਵਲੂੰਹਦਰਨਾ
ਵਲੂੰਧਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ ਖੁਰਚਣਾ।

ਵਲੂਰ, ਪੁ:—ਇਕ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ॥

ਵਲੇਵਾ, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ, ਘਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਸਤ ॥

ਵਲੇਵਾਂ, ਪੁ:—ਵਲ, ਫੇਰ, ਵਿੰਗ, ਮੋੜ, ਪੇਚ ॥

ਵਲੈਤ
ਵਲੈਤੀ } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੱਲੋਂ, ਅਵ:—ਪਾਸਿਓਂ, ਤਰਫੋਂ ॥

ਵੜ੍ਹ, ਪੁ:—'ਬੋਹੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੜ੍ਹਕਣਾ
ਵੜਨਾ
ਵੜਾ, ਪੁ:
ਵੜੀ, ਸ:
ਵੜੇਵਾਂ (ਮਾਂ) } 'ਬੜ੍ਹਕਣਾ' 'ਬੜਨਾ' 'ਬੜਾ(ਪੁ:)' 'ਬੜੀ' 'ਬੜੇਵਾਂ (ਮਾਂ)' ਵੇਖੋ ॥

ਵੜੋਟਾ, ਪੁ:—ਬੋਹੜ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬੂਟਾ, ਬੋਹੜ ਦਾ ਫਲ ॥

ਵਾ, ਸ:—ਵਾਉ, ਹਵਾ, ਸਾਹ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈ, ਪੌਣ ॥

ਵਾ ਸੂਲ, ਸ:—ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਬਾਦੀ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਵਾ ਖਾਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ॥

ਵਾ ਗੋਲਾ, ਪੁ:—ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਦੀ ਦੀ ਪੀੜ ॥

ਵਾ ਚੱਲਣੀ, ਕ੍ਰਿ: [illegible] ਨਾਲ ਹਿਲਣਾ ।

ਵਾ ਵਲੇਟਣਾ, ਪੁ:—'ਵਾ ਵਰੋਲਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾ ਨਾਲ ਲੜਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਝਗੜਾ ਪਾਉਣਾ ॥

ਵਾ ਛੱਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰਨਾ ॥

ਵਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ ॥

ਵਾ ਲੱਗਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਗਰਮ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੰਡੀ ਵਾ ਲੱਗ ਕੇ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥

ਵਾ ਵਰੋਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕਰ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌਣ ॥

ਵਾ ਵਲਿੰਗ, ਸ:—ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਰੁੱਖ, ਇੱਕ ਦੁਆ ॥

ਵਾਂ, ਸ:—ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਖੂਹ, ਬਾਉਲੀ ॥

ਵਾਉ, ਸ:—'ਵਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਉਟਾ, ਪੁ:—ਬੀੜਾ ॥

ਵਾਉਣਾ, ਪੁ:—'ਬੌਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਇਦਾ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਕੌਲ ॥

ਵਾਈ, ਸ:—ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਵਾਉ, ਬਾਦੀ ॥

ਵਾਈਸਰਾਇ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੁਲਕੀ ਲਾਟ ॥

ਵਾਈਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ, ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਸਭਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਵਾਸ, ਪੁ:—'ਬਾਸ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਸਕਟ, ਸ:—ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਢੰਗ ਦੀ ਫਤੂਹੀ, ਕੁਰਤੀ ॥

ਵਾਸਣੀ, ਸ:—'ਬਾਸਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਸਤਾ, ਪੁ:—ਰਾਬਤਾ, ਸਾਂਝ, ਸਬੰਧ ॥

ਵਾਸਤੇ ਪਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮਿਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰਨਾ ॥

ਵਾਸਤੇ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਲਈ, ਖ਼ਾਤਰ, ਸਦਕੇ ॥

ਵਾਸਦੇਵ, ਪੁ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਰਮੇਸਰ ॥

ਵਾਸ਼ਨਾ
ਵਾਸਰੀ (ਸੁਰੀ)
ਵਾਸਲੀ (ਸੁਲੀ)
ਵਾਸਾ
ਵਾਸੀ
ਵਾਸੂ
} 'ਬਾਸਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹ, ਵਿਸਮਯ:—ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ, ਅਫ਼ਰੀਨ, ਧੰਨੇ ॥

ਸ:—ਤਾਕਤ, ਜ਼ੋਰ (ਲੱਗਣੀ ਲਾਉਣੀ) ਕੰਮ, ਸਾਂਝ, ਵਿਹਾਰ, ਮੌਕਾ (ਦੇਣੀ), ਖੂਹ ਦੇ ਬੱਲੇ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਰੇਤ, ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਵਾਹ ਲਗਦਿਆਂ ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਜਿੰਨਾ ਲੱਗ ਸੱਕੇ ਜ਼ੋਰ ਲਾਕੇ ॥

ਵਾਹ ਵਾਹ, ਸ:—ਬਹੁਤ ਵਡਿਆਈ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਵਿਸਮਯ:—ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ, ਕਰਤਾਰ (ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ
ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥
} ਸ:—ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਿਲਨ ਅਤੇ ਵਿਛੜਨ ਵੇਲੇ ਦਾ ਬਚਨ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਣਾ, ਪੁ:—ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਰੱਬੀ ਦੁਖਦਾਈ ਬਾਤ ਹੋਣੀ, ਬਿਪਤਾ ਪੈਣੀ ॥

ਵਾਹਣ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ॥

ਵਾਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਹਲ ਫੇਰਨਾ, ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੀ ਫੇਰਨੀ, ਬੱਘੀ ਘੋੜਾ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਲਦ ਕੇ ਚਲਾਉਣਾ ॥

ਵਾਹਯਾਤ, ਸ:, ਵਿ:—'ਵਾਹਿਜਾਤ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਰ, ਸ:—'ਵਹਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਰੂ, ਪੁ:—ਮੱਦਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਹਾਈ, ਹਮਾਇਤੀ ॥

ਵਾਹਵਾ, ਵਿਸਮਕ:—'ਵਾਹ ਵਾਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਨੀ, ਸ:—ਲੋਟਾ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਪੁ:-'ਵਾਹ ਗੁਰੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਹਿਜਾਤ
ਵਾਹਿ ਯਾਤ } ਸ:, ਵਿ:-ਮੂਰਖਤਾਈ, ਬੇ ਸਮਝੀ ਦੀ ਗੱਲ, ਬਕਵਾਦ ॥

ਵਾਹੀ, ਸ:—ਖੇਤੀ, ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕੰਮ ॥

ਵਾਹੁਣਾ, ਕ੍ਰਿ:-ਵਾਹੀ ਕਰਨੀ, ਕੰਘੀ ਫੇਰਨੀ, ਚਲਾਉਣਾ, ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ, ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੀ, ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਉਣਾ ।

ਵਾਹੁੜਨਾ
ਵਾਹੁੜੀ } 'ਬਹੁੜਨਾ' ਅਤੇ 'ਬਾਹੜੀ' ਵੇਖੋ ।

ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:-ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ, ਝਟ ਪਟ ॥

ਵਾਕ, ਪੁ:—ਬਚਨ, ਗੱਲ, ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਂਙਨ, ਅਵ:—ਜਿਹਾ, ਵਰਗਾ, ਵਾਂਗੂੰ, ਨਿਆਈਂ, ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ॥

ਵਾਕਫ, ਵਿ:—ਜਾਣੂ ਪਛਾਣੂ, ਮਹਿਰਮ, ਮੇਲੀ ॥

ਵਾਕਫ਼ੀ
ਵਾਕਫ਼ੀਯਤ } ਸ: ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਮਹਿਰਮੀ, ਮੇਲ ॥

ਵਾਕਬ, ਵਿ:
ਵਾਕਬੀ, ਸ: } 'ਵਾਕਫ' 'ਵਾਕਫ਼ੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਕਰ, ਅਵ:—'ਵਾਂਙਨ' ਵੇਖੋ ।

ਵਾਕੜਾ, ਪੁ:-ਬੁਰਾ ਵਾਕ, ਭੈੜੀ ਗੱਲ ॥

ਵਾਖਰੀ, ਵਿ:-ਜੇਹੜੀ ਗਊ ਮਹਿੰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਦੁੱਧ ਦੇਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ, ਗਾੜ੍ਹਾ (ਦੁੱਧ) ॥

ਵਾਖਰੀ, ਸ:-'ਅੰਬਾਖਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਗ, ਸ:-ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ ਤਸਮਾ, ਬਾਗ ॥

ਵਾਗ ਛੁੱਟਣੀ, ਵਾਗ ਛੁੱਟਣੋਂ,
ਵਾਗ ਛੁਟ ਵਾਗ ਡੋਰ (ਰੀ),
ਵਾਗ ਮੋੜਨੀ, ਵਾਗ ਫੜਾਈ } 'ਬਾਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗ, ਅਵ:-'ਵਾਂਙਨ' ਵੇਖੋ ॥

ਸ:-'ਬਾਂਗ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਗਮੂਆ, ਪੁ:-'ਵਗਮੂਆ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਂਗਣਾ, ਕ੍ਰਿ:
ਵਾਂਗਾ, ਪੁ:
ਵਾਗੀ, ਪੁ:
ਵਾਂਗੀ, ਸ: } 'ਬਾਂਗਣਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਾਂਗੁ
ਵਾਂਙੂ } ਪੁ:—ਤੇਲ ਜਾਂ ਸਾਬਣ ਜੋ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਲਦੇ ਹਨ॥

ਅਵ:—'ਵਾਕਨ' ਵੇਖੋ॥

ਵਾਗੀ, ਵਿ:—ਵੱਗ ਚਰਾਉਣ ਵਾਲਾ॥

ਵਾਂਙਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਾਂਗਣਾ' ਵੇਖੋ॥

ਵਾਂਗੂ
ਵਾਂਙੂ } ਅਵ:—'ਵਾਂਗਨ' ਵੇਖੋ॥

ਵਾਚ, ਸ:—ਜੋ ਮਸੂਲ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਲੰਬਰਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜੇਬੀ ਘੜੀ॥

ਵਾਚ ਬਿਗਾਰ, ਸ: ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਜੋ ਮਸੂਲ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇ॥

ਵਾਚਕ, ਪੁ:—ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ॥

ਵਾਚਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪੜ੍ਹਨਾ, ਮਸੂਲ ਉਗਰਾਹੁਣਾ॥

ਵਾਚਾ, ਪੁ:—ਇਕਰਾਰ, ਬਚਨ, ਬਚਨ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆਂ ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਮਾਰਨੀ (ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ)॥

ਵਾਛ, ਸ:—ਮਸੂਲ ('ਵਾਚ' ਵੇਖੋ), ਮੂੰਹ ਦੀ ਨੁੱਕਰ (ਵਾਛਾਂ)॥

ਵਾਛੜ, ਸ:—ਵਾਉ ਨਾਲ ਜੋ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜਾਣ। ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿਗਣ ਵਾਲੀ ਛੀਟ॥

ਵਾਜ, ਸ:—ਅਵਾਜ਼, ਖੜਾਕ, ਬੋਲ, ਖੜਕਾ॥

ਵਾਜਬ, ਵਿ:—ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋਵੇ, ਜੋਗ, ਮੁਨਾਸਬ॥

ਵਾਜਬੀ, ਵਿ:—ਮਾਮੂਲੀ, ਖਾਸਾ, ਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਾ ਮਾੜਾ॥

ਵਾਜਾ, ਪੁ:
ਵਾਟ, ਸ: } 'ਬਾਜਾ' 'ਬਾਟ' ਵੇਖੋ॥

ਵਾਟਰ ਵਰਕਸ, ਪੁ: (ਬਹੁ:)—ਲੋਹੇ ਦਾ ਤਲਾਉ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲੀਆਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ॥

ਵਾਢ, ਸ:—ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਲਵਾਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਕੰਢਾ, ਕਤਲ॥

ਵਾਢਾ, ਪੁ:—ਵੱਢਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਛੇਕ, ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ॥

ਵਾਂਢਾ, ਪੁ:—ਪਰਦੇਸ, ਵਤਨੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ॥

ਵਾਂਢੇ ਜਾਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ॥

ਵਾਢੀ, ਸ:—ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਮੌਕਾ, ਵੱਢੀ॥

ਵੱਢੀ, ਸ:—ਫਸਲ ਵੱਢਣ ਦਾ ਕੰਮ॥

ਪੁ:—ਤਰਖਾਣ॥

ਵਾਣ, ਪੁ:—ਮੁੰਜ ਆਦਿਕ ਦੀ ਰੱਸੀ, ਤੀਰ, ਇੱਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹਵਾਈ ॥

ਵਾਤ, ਸ:—ਖਬਰ, ਸਾਰ, ਮਾਮਲਾ ॥

ਵਾਦ, ਪੁ:—ਝਗੜਾ, ਬਹਿਸ ॥

ਵਾਂਦ
ਵਾਂਦਾ } 'ਬਾਂਦ' 'ਬਾਂਦਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਦੀ
ਵੱਦੀ } ਸ:—ਹੈਲਤ, ਆਦਤ, ਬਾਣ, ਸੁਭਾਉ ॥

ਵਾਧ, ਸ:—ਵਾਧਾ, ਵਧਾਉ, ਵਧਣ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਫੋੜਾ, ਗਿਲਟੀ ॥

ਵਾਧ ਘਾਟ, ਸ:—ਥੋੜੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਚੀਜ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ॥

ਵਾਂਧ (ਧਾ), ਪੁ:—ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਰੋਕ ਅਟਕਾਉ ॥

ਵੱਧਾ, ਪੁ:—ਵਧ ਜਾਣ ਦੀ ਬਚਤ, ਨਫਾ, ਲਾਭ ॥

ਵਾਧੂ
ਵੰਧੂ } ਵਿ:—ਵਧੀਕ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਫਾਲਤੂ ॥

ਵਾਧੇ, ਵਿ:—ਤੀਜਾ (ਪੜ੍ਹਵਾਈਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ) ॥

ਵਾਨ੍ਹੂੰ, ਪੁ:—'ਬਾਹਣੂੰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਨਵਾਰ, ਪੁ:—ਵਪਾਰ ਦੀ ਥੁੜ ॥

ਵਾਪਸ, ਵਿ:—ਮੁੜ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ (ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ) ॥

ਵਾਪਨਾ
ਵਾਪਰਨਾ } ਕ੍ਰਿ:—'ਬਾਪਨਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾ ਪਿਆ, ਵਿ:—ਪਾਗਲ, ਕਮਲਾ, ਸੁਦਾਈ ॥

ਵਾਫਰ, ਵਿ:—ਬਹੁਤ, ਵਾਧੂ, ਫਾਲਤੂ ॥

ਵਾਯਵੀ, ਵਿ:—ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪਾਸਾ ॥

ਵਾਰ, ਪੁ:—ਬੂਹਾ, ਫੋੜੇ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਵੈਰੀ, ਮੌਕਾ, ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਰਦਾ, ਸੱਟ, ਹੱਲਾ, ਡੰਗਰਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ, ਛਨਿੱਛਰ ਦਾ ਦਿਨ, ਕੰਢਾ ਦਿਨ, ਕਪਾਹ ।

ਸ:—ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ, ਵੇਰੀ, ਦਰਿਆਈ ਦਾ ਗੋਸ਼, ਕੰਢਲ ॥

ਵਾਰ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹੱਲਾ ਕਰਨਾ, ਸੱਟ ਲਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ।

ਵਾਰ ੨ ਵਾਰ
ਵਾਰ ਵਾਰ } ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਅਕਸਰ ॥

ਵਾਰਸ, ਪੁ:
ਵਾਰਸਣੀ, ਸ: } ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲਣੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਲਕ (ਹੋਣਾ) ॥

ਵਾਰਸੀ, ਸ:—ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗੁਣ, ਮਾਲਕੀ ॥

ਵਾਰਣਾ, ਪੁ:—ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ, ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ॥

ਵਾਰਤਾ, ਸ:—ਕਥਾ, ਕਹਾਣੀ, ਕਿੱਸਾ, ਬਾਤ, ਗੱਲ ਕੱਥ, ਖਿਆਲ ।

ਵਾਰਦਾਤ, ਸ:—ਭਾਣਾ, ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੋ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਹਾਲ ॥

ਵਾਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਘੁਮਾਉਣਾ, ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ॥

ਪੁ:—ਜੋ ਚੀਜ਼ ਵਾਰੀ ਜਾਏ ॥

ਵਾਰਨਿਸ਼, ਪੁ:—ਅਸਬਾਬ ਉੱਤੇ ਮਲਣ ਵਾਲਾ ਰੋਗਨ ॥

ਵਾਰਨੀ, ਸ:—ਬਾਰਾਂ ਵਰਿਹਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪਰਬ ॥

ਵਾਰਾ, ਪੁ:-ਵਿ:—'ਬਾਰਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਰੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਬੂਹਾ, ਵੇਲਾ, ਮੌਕਾ, ਰਹੁ ਵਾਲਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਬੰਧਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚੰਮ ਦਾ ਬਾਰਾ॥

ਵਿ:—ਕੁਰਬਾਨ, ਬਲਿਹਾਰੀ, ਸਦਕੇ (ਜਾਣਾ) ॥

ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਵਾਰੋ ਵੱਟੀ, ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਆਪਣੇ ਨ ਮੌਕੇ ਪੁਰ, ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਦੂਜਾ ॥

ਵਾਲ, ਪੁ:, ਸ:—ਕੇਸ,ਲੂੰ,ਭਾਂਡੇ ਦੀ ਤ੍ਰੇੜ, ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ, ਪੌਣ ॥

ਵਾਲ ਤੋੜ, ਵਾਲ ਛੰਨ੍ਹੀ ਕੈਂਚੀ ਮਾਰਨੀ, ਵਾਲ ਲਾਉਣਾ, ਵਾਲਵਿੰਗਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ 'ਬਾਲ ਤੋੜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਲਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਾਲਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾਲਾ, ਪੁ:—ਕੰਨ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਿ:—ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਂਝ ਜਾਂ ਸਨਬੰਧ ਹੋਵੇ (ਹੱਟੀ ਵਾਲਾ, ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਾ)॥

ਵਾਲੀ, ਸ:—ਛੋਟਾ ਵਾਲਾ ॥

ਵਾੜ, ਸ:—'ਬਾੜ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾੜ੍ਹੀ, ਸ:—'ਵਾਹੜੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਾੜਨਾ, ਵਾੜਾ, ਵਾੜੀ, ਵਿਉਂਤ, ਵਿਆਈ, ਵਿਆਸ, ਵਿਆਹ, ਵਿਆਹਣਾ, ਵਿਆਹਣੂ, ਵਿਆਹਤਾ, ਵਿਆਕਰਣ, ਵਿਆਕਲ (ਕੁਲ), ਵਿਆਂਗ, ਵਿਆਜ, ਵਿਆਜਕ (ਕੀਆ), ਵਿਆਜੀ, ਵਿਆਜੂ, ਵਿਆਣਨਾ, ਵਿਆਂਦੜ (ਧੜ), ਵਿਆਧ,ਵਿਆਧਣ, ਵਿਆਧੀ, ਵਿਆਪ, ਵਿਆਪਕ, ਵਿਆਪਣਾ, ਵਿਆਪੀ, ਵਿਆੜ, ਵਿਸ (ਵਿੱਸ) 'ਬਾੜਨਾ' ਬਾੜਾ', 'ਬਾੜੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸ਼ਥੀ, ਵਿ:—ਭੋਗੀ, ਰਸੀਆ, ਐਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਵਿਸਕੀ, ਸ:—ਇਕ ਤਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ

ਵਿਸ਼ਟਾ
ਵਿਸਤਾਰ
ਵਿਸ਼ਨ
ਵਿੱਸਮਣਾ
ਵਿਸਮਾਉਣਾ
ਵਿਸਮਾਦ
ਵਿਸਰਜਣ
ਵਿੱਸਰਨਾ
ਵਿੱਸਰ ਭੋਲਾ
ਵਿਸਰਾਉਣਾ
ਵਿਸਰਾਮ
ਵਿਸਰਾਮਣ
ਵਿਸਰਾਮੀ
ਵਿਸਵਾ
ਵਿਸਵਾਸ
ਵਿਸਵਾਸਣ
ਵਿਸਵਾਸੀ
} 'ਬਿਸਟਾ' 'ਬਿਸਮਾਦ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੱਸ ਵਿੱਸ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ॥

ਵਿਸ਼ਾ, ਪੁ:—'ਬਿਸ਼ਾ' ਵੇਖੋ, ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ॥

ਵਿਸਾਹ
ਵਿਸਾਹੁਣਾ
ਵਿਸਾਖ
ਵਿਸਾਖੀ
} 'ਬਿਸਾਹ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸਾਤ
ਵਿਸਾਂਧ
ਵਿਸਾਂਧਾ
ਵਿਸਾਨੂੰ
ਵਿਸਾਰ
ਵਿਸਾਰਨਾ
ਵਿਸਾਰਨਾ
ਵਿਸਾਰਾ
} 'ਬਿਸਾਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਸਾਲ, ਪੁ:—ਵਸਲ, ਆਸ਼ਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦਾ ਮੇਲ ॥

ਵਿਸੂਚਕਾ
ਵਿਸ਼ੇਖ
ਵਿਸ਼ੇਖਤਾ
ਵਿਸੇਖਤਾਈ
} 'ਬਿਸੂਚਕਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਿੱਸੋਟਿਕਾ, ਵਿ:—ਜੋ ਅੰਨ ਪੀਆ ਪੀਆ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਕਹਿਆ ॥

ਵਿਹ, ਸ:—ਵਿੱਸ਼, ਵਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ ॥

ਵਿਹਣ, ਪੁ:—ਪਲੀਏ ਦਾ ਘੀ।

ਵਿਹਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਹਠ ਕਰਨਾ, ਜ਼ੋਰ ਪਾਕੇ ਧਮਕਾਉਣਾ।

ਵਿਹਲ
ਵਿਹਲਣ
ਵਿਹਲਾ
ਵਿਹਲੀ
ਵਿਹੜਮੀ
ਵਿਹੜਾ
}

ਵਿਹਾ
ਵਿਹਾਉਣਾ
ਵਿਹਾਗ
ਵਿਹਾਗਣਾ
ਵਿਹਾਜਣਾ
ਵਿਹਾ ਜਾਣਾ
ਵਿਹਾਝਣਾ
ਵਿਹਾਜੀ (ਖ਼ੀ)
ਵਿਹਾਨਣਾ
ਵਿਹਾਰ
} 'ਬਿਹ,' "ਬਹਾਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ।

ਵਿਹਾਰੀ, ਵਿ:—'ਖੁਹਾਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਹੀ, ਸ:—ਗਲੀ, ਕੂਚਾ ॥

ਵਿਹੀਣ, ਪੁ:, ਸ:-ਵਾਹਣੀ, ਮੋਰੀ ॥

ਵਿਹੁ (ਹੂੰ), ਸ:-ਵਿਹ, ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ।

ਵਿਹੁਲ, ਸ: —'ਬਿਹਲ' ਵੇਖੋ।

ਵਿਹੂਣਾ, ਅਵ:—ਬਿਨਾ, ਬਾਝੋਂ, ਬਗ਼ੈਰ ॥

ਵਿਹੋਗ
ਵਿਹੋਗਣ
ਵਿਹੋਗੀ
} 'ਬਿਹੋਗ' ਆਦਿਕ ਦੇਖੋ।

ਵਿਕਟ, ਸ:—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਡੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਗੱਡ ਕੇ ਗੇਂਦ ਬੱਲਾ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ।

ਵਿਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਕੈਦੜਾ, ਪੁ:—ਵੈਚਣ ਵਾਲਾ, ਵਿਕਦਾ ॥

ਵਿੱਕਰਮਾਜੀਤ
ਵਿੱਕਰਮਾਜੀਤੀ
ਵਿਕਰਾਲ
ਵਿੱਕਰੀ
ਵਿਕਾਉ
ਵਿਕਾਉਣਾ
ਵਿਕਾਊ
ਵਿਕਾਰ
ਵਿਕਾਰੀ
ਵਿਖ
} 'ਬਿੱਕਰਮਾਜੀਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਖਮ, ਪੁ:—ਵਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ ॥

ਵਿ:—ਖਰਾਬ, ਜੋ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਖਮ ਕੋਣ ਆਯਤ ਵੇਤ੍ਰ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਆਮ੍ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਪਰ ਖੂੰਜੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਂ ਹੋਣ।

ਵਿਖਮ ਕੋਣ ਚਤੁਰ ਭੁਜ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਚੌਰਸ ਸ਼ਕਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ ਪਰ ਖੂੰਜੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ॥

ਵਿਖਮ ਤਾਪ, ਪੁ:—ਸਖ਼ਤ ਬਿਸਮ ਦਾ ਤਾਪ ॥

ਵਿਖਰਨਾ
ਵਿਖਰਾਉਣਾ
} 'ਬਿਖਰਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਿਖੜਾ
ਵਿਖਾਧ
ਵਿਖਾਧਣ
ਵਿਖਾਧੀ
} 'ਬਿਖੜਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਿਖਾਲਾ, ਪੁ—ਦਿਖਾਵਾ, ਬਾਹਰਲਾ ਨਮੂਨਾ ॥

ਵਿਖੇ, ਅਵ—ਵਿੱਚ, ਅੰਦਰ, ਬਾਬਤ ॥

ਵਿਖੇਧ
ਵਿਖੇਧਣ
ਵਿਖੇਧੀ
ਵਿੰਗ
} 'ਬਿਖੇਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਗਸਣਾ, ਕ੍ਰਿ—ਖਿੜਨਾ, ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿੱਗਮਾਂ, ਵਿ—ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਦਾ, ਠੀਕ, ਪੂਰਾ। ਕ੍ਰਿ, ਵਿ—ਉਸੇ ਤਰਾਂ ॥

ਵਿੱਗਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵਿਗੜਣਾ
ਵਿਗੜਵਾਉਣਾ
ਵਿਗਾੜਾਊ
ਵਿਗੜਾਉਣਾ
ਵਿਗਾੜਾਊ
ਵਿੰਗਾ
ਵਿਗਾਸ
ਵਿਗਾੜ
ਵਿਗਾੜਨਾ
ਵਿਗਾੜੂ
ਵਿਗੁੱਚਣਾ
ਵਿਗੋਚਾ
ਵਿਘਾ
ਵਿੰਘ
ਵਿੱਚ
} 'ਬਿੱਗਮਾਂ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਚਕੰਨੀ, ਪੁ—ਕੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਵਿੱਚ ਗਹਿਣਾ ॥

ਵਿਚਕਾਹਾ
ਵਿਚਕਾਹੇ
ਵਿਚਕਾਲਾ
ਵਿਚਕਾਲੀ
ਵਿਚਕਾਰ
ਵਿਚਕਾਲ
ਵਿਚਕਾਲੇ
} 'ਬਿਚਕਾਹਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਵਿਚਰੋ, ਪੁ—ਨਾਂ ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਧਰਤੀ ॥

ਵਿਚਰਨਾ
ਵਿਚਲ ਜਾਣਾ
ਵਿਚਲਣਾ
ਵਿਚਲਾ
ਵਿਚਲਾਉਣਾ
ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਲੇ
ਵਿਚਾਰ
ਵਿਚਾਰਕ
ਵਿਚਾਰਨਾ
ਵਿਚਾਰ
ਵਿਚਾਲ
ਵਿਚਾਲਣਾ
} 'ਬਿਚਰਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਚਾਲ
ਵਿਚਾਲੇ
ਵਿੱਚੋਂ
ਵਿੱਚੋਂ
ਵਿਚੋਲਾ
ਵਿਚੋਲੀ
ਵਿਚੋਲੀਆ
ਵਿਛਣਾ
ਵਿਛਵਈਆ (ਵੱਯਾ)
ਵਿਛਵਾਉਣਾ
} 'ਬਿਚੋਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਛਵਾਈ
ਵਿਛੜਨਾ
ਵਿਛਾਉਣਾ
ਵਿਛਾ ਦੇਣਾ
ਵਿਛੋੜਨਾ
ਵਿਛੋੜਾ
ਵਿਛੌਣਾ
ਵਿਜੋਗ
ਵਿਜੋਗਣ
ਵਿਜੋਗੀ
ਵਿੱਟਰਨਾ
ਵਿਟਰਾਉਣਾ
ਵਿੱਟ੍ਰਨਾ
ਵਿੱਠ
ਵਿੱਠਣਾ
ਵਿਠਾਉਣਾ
ਵਿੱਡਣਾ
ਵਿੱਡੀ
ਵਿੱਢ
ਵਿਣਾਸ (ਨ)
ਵਿਤ
} 'ਬਛਵਾਈ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਤਕਰਾ, ਪੁ:—ਫਰਕ, ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਨਾ ਵਰ-ਤਣਾ (ਰਖਣਾ)।

ਵਿੱਥ (ਨ)
ਵਿਥਾਰ
ਵਿਥਾ
ਵਿਥਿਆ
} 'ਬਿਥ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵਿਦਿੱਤ, ਪੁ:—ਵਿੱਥ, ਦੂਰੀ, ਫ਼ਾਸਲਾ ॥

ਵਿਦਣਾ
ਵਿੱਦਮਾਣ
ਵਿਦਰਕ
ਵਿਦਯਾ
ਵਿਦਯਾਲਯ
ਵਿਦਾਉਣਾ
ਵਿਦਾਇਗੀ
ਵਿਦਿਆ
ਵਿੱਦਿਆ
ਵਿਦੇਸ
ਵਿਦੇਸਣ
ਵਿਦੇਸੀ
ਵਿਧ
} 'ਬਿਦਕ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਧਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿੰਨ੍ਹ ਜਾਣਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ, ਖੰਡ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ॥

ਵਿਧਨਾ
ਵਿਧਮਾਤਾ
ਵਿਧਵਾ
ਵਿਧਾਤਾ
ਵਿੰਨ੍ਹਣਾ
ਵਿਨ੍ਹਾਉਣਾ
ਵਿਨ੍ਹਾਈ
ਵਿਪਤ (ਤਾ)
ਵਿਭਚਾਰ
ਵਿਭਚਾਰਣ (ਨੀ)
ਵਿਭਚਾਰੀ
ਵਿਭੂਤ
} 'ਬਿਧਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਮੁਖ, ਵਿ:—'ਬੇ ਮੁਖ' ਵੇਖੋ।

ਵਿਯੋਗ
ਵਿਯੋਗਣ
ਵਿਯੋਗੀ } 'ਬਿਯੋਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ

ਵਿਰਸਾ, ਪੁ:—ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲੇ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕ ॥

ਵਿਰਕਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਿਰਕਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਤ, ਸ:—'ਬਿਰਤ' ਵੇਖੋ, ਵਰਤਾਰਾ, ਆਦਤ।

ਵਿਰਥਾ, ਵਿ:—'ਬਿਰਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਦ, ਪੁ:—ਰੋਜ਼ ਦਾ ਕੰਮ, ਅਭਿਆਸ, ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਨੇਮ ॥

ਵਿਰਦ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ ॥

ਵਿਰਦ ਪੈਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਣੀ, ਵਾਦੀ ਪੈਣੀ ॥

ਵਿਰਲ
ਵਿਰਲਾ
ਵਿਰਲਾਪ } 'ਬਿਰਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਵਾ, ਵਿ:—ਲੋੜਵੰਦ, ਮੁਥਾਜ ॥

ਵਿਰਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਬਰਾਉਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਸਤ, ਸ:—'ਵਿਰਸਾ' ਵੇਖੋ।

ਵਿਰਾਗ
ਵਿਰਾਗਣ } 'ਬਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਗੀ
ਵਿਰਾਜਣਾ
ਵਿਰਾਜਮਾਨ } 'ਬਰਾਗੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਰਾਨ
ਵਿਰਾਨਾ
ਵਿਰਾਨੀ } 'ਬਰਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਰਾਮ, ਵਿ:—ਬੇ ਅਰਾਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਰਾਮੀ, ਸ:—ਬੇ ਅਰਾਮੀ, ਤਕਲੀਫ, ਔਖ ਮੁਸ਼ਕਲ ॥

ਵਿਰੁੱਧ
ਵਿਰੋਧ
ਵਿਰੋਧਣ
ਵਿਰੋਧੀ
ਵਿਲਕਣਾ
ਵਿਲਕਾਉਣਾ
ਵਿਲਗਣ
ਵਿਲੰਗਣ
ਵਿਲਛਣਾ
ਵਿਲੰਬ
ਵਿਲਮ
ਵਿਲਮਣਾ
ਵਿਲੱਲਾ (ਲੀ) } 'ਬਿਰੁੱਧ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲਾ, ਪੁ:—ਅਹਾਤਾ, ਹੁਜਰਾ, ਕੋਠਾ, ਆਕਣ, ਮਰੋੜ ॥

ਵਿਲਾਉਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੀ ਪਰਚਾਉਣਾ ॥

ਵਿਲਾਇਤ, ਸ:—ਮੁਲਖ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ 'ਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਓਪਰੀ ਕੌਮ ਦਾ ਦੇਸ ਜਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਹੈ ॥

ਵਿਲਾਇਤ ਦੀ ਡਾਕ, ਸ:—'ਵਿਲਾਇਤੀ ਡਾਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲਾਇਤਣ, ਸ:
ਵਿਲਾਇਤੀ, ਪੁ: } ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ) ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਲੀ) ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ, ਵਿ:—ਵਿਲਾਇਤ ਦਾ (ਦੀ), ਅਚਰਜ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਡਾਕ, ਸ:—ਵਿਲਾਇਤ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਉੱਥੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਡਾਕ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਨੀਲ, ਪੁ:—ਬੰਗਾਲੇ ਦੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਨੀਲ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਪਾਣੀ, ਪੁ: ਸੋਡਾ ਵਾਟਰ ਆਦਿਕ ॥

ਵਿਲਾਇਤੀ ਪੇਉਰੀ, ਸ:—ਇੱਕ ਵਿਲਾਇਤੀ ਪੀਲਾ ਰੰਗ ॥

ਵਿਲਾਪ
ਵਿਲਾਪਣਾ } 'ਬਿਲਾਪ' 'ਬਿਲਾਪਣਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲੀ, ਸ:—ਸੀਮਤ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਵਿਚਲੀ ਲੀਕ ॥

ਵਿਲੀ ਪਾਉਣੀ, ਕ੍ਰਿ:—ਜੂਆਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਵਿਲੀ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ॥

ਵਿਲੀਪਾਪ, ਪੁ:—'ਬਿਲਾਪ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਲ੍ਹੋ ਵਿਲ੍ਹੋ ਕਰਨਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵਿਲਕਣਾ, ਚੀਕਣਾ, ਤਰਲੇ ਲੈਣਾ ।

ਵਿਲੈਤ
ਵਿਲੈਤਣ
ਵਿਲੈਤੀ } 'ਵਿਲਾਇਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਵਸਥਾ, ਸ:—'ਬਿਵਸਥਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿਵਾਹ, ਪੁ:—'ਬਿਆਹ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੜਕ, —'ਬਿੜਕ' ਵੇਖੋ ॥

ਵਿੜਤਾ
ਵਿੜਧੀ } ਪੁ:—ਸਮਰਥਾ, ਬਲ, ਲਿਆਕਤ ਜ਼ੋਰ, ਧਨ, ਰਾਸ, ਮੂਲ ਰਕਮ, ਵੀਲ ॥

ਵਿੜਾ, ਪੁ:—'ਬਿੜਾ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀ, ਯੋਜਕ—ਨਾਲ ਹੀ, ਬੀ, ਭੀ ॥

ਵੀਂ
ਵੀਉ } ਪੁ:—'ਬੀਂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਹ
ਵੀਹਮਾਂ (ਵਾਂ
ਵੀਹਵੀਂ } 'ਬੀਹ' ਆਦਿਕ [illegible] ॥

ਵੀਹੀ, ਸ:—ਤੰਗ ਗਲੀ, ਸੌੜਾ ਰਸਤਾ [illegible] ਵੱਲ ॥

ਵੀਚ
ਵੀਜ
ਵੀਜਕ } 'ਬੀਜ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਟਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਡੋਲ੍ਹਣਾ, ਰੋੜ੍ਹਨਾ ॥

ਵੀਟੀ, ਸ:—'ਬੀਟੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਠਲ, ਪੁ:—'ਬੱਠਲ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੀਂਡਾ
ਵੀਂਡੀ
ਵੀਂਡੀਆ
ਵੀਣੀ
— 'ਬੀਂਡਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੀ. ਪੀ. ਪੁ:—ਡਾਕ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਰਸਲ ਆਦਿਕ ਜੋ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਮੁੱਲ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਕੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਵੀਰ, ਪੁ:, ਵਿ:,
ਵੀਰਜ
ਵੀਰਤਾ (ਤਾਈ)
ਵੀਲਾ
ਵੀੜ
ਵੀੜਣਾ
ਵੀੜਾ
ਵੀੜੀ
ਵੁਹਾਰ
ਵੁਹਾਰਨਾ
ਵੁਹਾਰੀ
ਵੁਟਲ
ਵੁਟਲੀ
ਵੁੱਟਲ
ਵੁਗਾ
— 'ਬੀਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੁਜੂ, ਪੁ:—'ਉਜੂ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੁਟਣ, ਸ:—'ਬੁਟਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੁਣਨਾ
ਵੁਣਵਾਉਣਾ
ਵੁਣਵਾਈ
ਵੁਣਾਉਣ
ਵੁਣਾਉਣਾ
ਵੁਣਾਈ
ਵੁੰਦਾ
ਵੁਲਾਰਾ(ਲਾ)
ਵੁਲੇਲ
ਵੂਕਣਾ
ਵੂਕਾ
— 'ਬੁਣਨਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੂਕਣੀ, ਸ:—'ਬੂਕਣੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇ, ਸੰਬੋਧਕ—ਹੇ, ਅੜਿਆ (ਤੀਮਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ)।

ਵੇਉਤ (ਵੇਉਂਤ)
ਵੇਉਤਣਾ (ਵੇਉਂਤਣਾ)
ਵੇਉਂਤਾਉਣਾ
ਵੇਉਰ
ਵੇਉਰਾ
— 'ਬੇਉਂਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ।

ਵੇਸ, ਪੁ:—'ਭੇਸ' ਵੇਖੋ।

ਵੇਸਣ
ਵੇਸਣੀ
ਵੇਸਰ
ਵੇਸਰਾ
ਵੇਸਲਾ
ਵੇਸਵਾ
— 'ਬੇਸਣ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਸਾਖ
ਵੈਸਾਖੀ
— 'ਬਸਾਖ' 'ਬਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹ
ਵੇਹਣ } 'ਬੇਹ' 'ਬੇਹਣ' ਵੇਖ ॥

ਵੇਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਵੇਖਣਾ, ਦੇਖਣਾ, ਤੱਕਣ, ਨਜ਼ਰ ਕਰਨਾ ॥

ਵੇਹਲ, ਸ:
ਵੇਹਲਾ, ਵਿ:
ਵੇਹਲੀ, ਸ: } 'ਵਿਹਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੇਹੜਮੀ (ਵੀਂ)
ਵੇਹੜਾ (ੜੀ)
ਵੇਹਾ (ਹੀ) } 'ਬੇਹੜਮੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਹੁ, ਸ:—ਬੇਹ, ਬਿਖ, ਜ਼ਹਿਰ, ਮਹੁਰਾ ॥

ਵੇਹੜੇ, ਪੁ:—ਘੇਰਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ, ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜਾਂ ਕਿਲੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲਾ ਦਰਿਆ ॥

ਵੇਕਾਰ, ਵਿ:—'ਬੇਕਾਰ' ਵੇਖੋ ।
ਪੁ:—'ਵਿਕਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਖਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—'ਦੇਖਣਾ' ਵੇਖ ।

ਵੇਗ, ਪੁ:—ਜ਼ੋਰ, ਤੇਜ਼ੀ, ਜੋਸ਼ ।

ਵੇਚਣਾ
ਵੇਟ } 'ਬੇਚਣ' 'ਬੇਟ' ਵੇਖੋ ।

ਵੇਦ, ਪੁ:—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ, ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਗਿਆਨ, ਬਾਂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੀ ਖਬਰ ਜੋ ਲੱਭੇ । ਵੇਦੀ ॥

ਵੇਦੰਗੀ, ਸ:—ਵੇਦ ਦੀ ਵਿਦਯਾ, ਹਕੀਮੀ ।

ਵੇਦਣ
ਵੇਦਣ ਬਾਵੀ
ਵੇਦਨ
ਵੇਦਨਾ } 'ਬੇਦਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੇਦਾਂਗ, ਪੁ:—ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਛੇ ਅੰਗ (ਵਿਆਕਰਣ ਆਦਿਕ) ॥

ਵੇਦਾਂਗੀ, ਸ:—'ਵੇਦੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਦਾਂਤ, ਪੁ:—ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਮਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਤ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਸੱਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਵੇਦਾਂਤਣ, ਸ:
ਵੇਦਾਂਤੀ, ਪੁ: } ਜੋ ਵੇਦਾਂਤ ਮਤ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ॥

ਵੇਦੀ
ਵੇਦੀ ਬਾਵਾ
ਵੇਦਾ } 'ਬੇਦੀ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਰ, ਸ:—ਵਾਰੀ, ਮੌਕਾ, ਢਿੱਲ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ॥

ਵੇਰ ਵੇਰ, ਕ੍ਰਿ:, ਵਿ:—ਘੜੀ ਮੁੜੀ, ਕਈ ਵਾਰ, ਅਕਸਰ ॥

ਵੇਰਵਾ
ਵੇਰੜਾ
ਵੇਰਨੀ
ਵੇਰਾ
ਵੇਰੀ } 'ਬੇਰਵਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਲ
ਵੇਲਣ (ਨ)
ਵੇਲਣਾ (ਨਾ)
ਵੇਲਣੀ
} 'ਬੇਲ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਵਖਤ, ਸਮਾ, ਮੌਕਾ, ਚਿਰ ॥

ਚਲੋ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਹਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਬਹੁਤ ਤੜਕਾ ॥

ਕੁੱਕੜ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਕੁੱਕੜ ਦੇ ਬਾਂਗ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸਵੇਰਾ ॥

ਚੱਕੀ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਚੱਕੀ ਝੋਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਪ੍ਰਭਾਤ ॥

ਲਾਹ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—'ਲਾਹ' ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ॥

ਚਿੜਚੜ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਚਿੜੀਆਂ ਚਿਚਕਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਤੜਕਾ ॥

ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ, ਪੁ:—ਸਵੇਰਾ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ।

ਵੇਲਾਂ ਕੁਵੇਲਾਂ, ਪੁ:—ਵਕਤ ਮੌਕੇ, ਕਦੇ ਕਦੇ ॥

ਵੇਲੀ,
ਵੇਲ਼ੀ
ਵੇਲ
ਵੇਲੂਮੀ
ਵੇਲੂ
ਵੇਲਾ
ਵੇਲੀ
ਵੇਲੜ
} 'ਵੇਲਾ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਸਰਾਇ, ਪੁ:—'ਵਾਇਸਰਾਇ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਸਾਖ
ਵੈਸਾਖੀ
} 'ਵਸਾਖ' 'ਵਸਾਖੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਂਹਗੀ, ਸ:—'ਬਹਿੰਗੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਹਣ
ਵੈਹਿਣ
} ਪੁ:—ਨਦੀ ਦਾ ਵੇਗ, ਵਹਾਉ ॥

ਵੈਹਣਾ, ਕ੍ਰਿ:—ਬਹਿਣਾ, ਬੈਠਣਾ, ਵਗਣਾ ॥

ਵੈਂਗਣ
ਵੈਂਙਣ
} ਪੁ:—ਇੱਕ ਭਾਜੀ, ਬਤਾਊਂ, ਬਤਾਊ ॥

ਵੈਂਗਣੀ
ਵੈਂਙਣੀ
ਵੈਂਜਣੀ
} ਵਿ:—ਵੈਂਗਣ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ॥

ਵੈਜ਼ਲੀਨ, ਸ:—ਇੱਕ ਮੱਲ੍ਹਮ ਵਰਗੀ ਚਿਕਨੀ ਦੁਆ ॥

ਵੈਠਮਾਂ (ਵਾਂ)
ਵੈਣ
ਵੈਦ
ਵੈਦਕ
ਵੈਦਗੀ
ਵੈਦੰਗੀ
ਵੈਦਣ (ਣੀ)
ਵੈਦੜਾ
} 'ਬੈਠਮਾਂ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੈਪਾਰ
ਵੈਪਾਰਨ
ਵੈਪਾਰੀ
} 'ਬੁਪਾਰ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ।

ਵੈਰ, ਪੁ:—'ਬੈਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਕ
ਵੈਰਖ } ਸ:—ਝੰਡਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥

ਵੈਰਣ, ਸ:—'ਬੈਰਣ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਾਗ
ਵੈਰਾਗਣ
ਵੈਰਾਗੀ } 'ਬੈਰਾਗ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰਾਨ
ਵੈਰਾਨਾ
ਵੈਰਾਨੀ } 'ਬੈਰਾਨ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਰੀ, ਪੁ:—'ਬੈਰੀ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੈਲ, ਪੁ:—ਕੁਕਰਮ, ਭੈੜ ਪੁਣਾ, ਬਦਮਾਸ਼ੀ ॥

ਵੈਲਕਮ, ਪੁ:—ਆਦਰ ਭਾ, ਜੀ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ॥

ਵੈਲ ਦਾਰ
ਵੈਲੀ } 'ਬੈਲਦਾਰ' ਵੇਖੋ ॥

ਵੋਤ
ਵੋਂਝਾ
ਵੋਧ
ਵੋਧਾ
ਵੋਧੀ
ਵੋਝ
ਵੋਲ੍ਹ
ਵੋਸ਼ਾ
ਵੋਹਲੀ
ਵੋਂਗਾ
ਵੋਂਗੀ
ਵੋਣਾ } 'ਬੋਤ' ਆਦਿਕ ਵੇਖੋ ॥

ੜ

ੜ, ਪੁ:—ੜਾੜਾ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੈਂਤੀ ਦਾ ਪੈਂਤੀਵਾਂ ਅੱਖਰ ॥

ੜਾੜ, ਸ:—ਝਗੜਾ, ਬਖੇੜਾ, ਪੁਆੜਾ ॥

ੜਾੜਾ, ਪੁ:—'ੜ' ਅੱਖਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ॥

